

Thệ bất vi phi

Contents

Thệ bất vi phi	7
1. Chương 001	7
2. Chương 002	10
3. Chương 003	13
4. Chương 004	15
5. Chương 005	17
6. Chương 006 - 007	20
7. Chương 008	23
8. Chương 009	26
9. Chương 010	28
10. Chương 011	31
11. Chương 012	34
12. Chương 013	37
13. Chương 014	40
14. Chương 015	43
15. Chương 016	46
16. Chương 017	48
17. Chương 018	50
18. Chương 019	54
19. Chương 020	56
20. Chương 021	59
21. Chương 022	60
22. Chương 023	63
23. Chương 024 - 025	65
24. Chương 026	71
25. Chương 027	74
26. Chương 028	77
27. Chương 029	80
28. Chương 030	82
29. Chương 031	85
30. Chương 032	87
31. Chương 033	90
32. Chương 034	92
33. Chương 035	95
34. Chương 036	98
35. Chương 037	101
36. Chương 038	104
37. Chương 039	107
38. Chương 040	109
39. Chương 041	111
40. Chương 042	114
41. Chương 043	117

42. Chương 044	119
43. Chương 045	121
44. Chương 046	124
45. Chương 047	126
46. Chương 048	129
47. Chương 049	132
48. Chương 050	136
49. Chương 051	138
50. Chương 052	140
51. Chương 053	142
52. Chương 054	145
53. Chương 055	148
54. Chương 056	150
55. Chương 057	152
56. Chương 058	155
57. Chương 059	157
58. Chương 060	160
59. Chương 061	162
60. Chương 062	166
61. Chương 063	168
62. Chương 064	171
63. Chương 065	173
64. Chương 066	175
65. Chương 067	177
66. Chương 068	180
67. Chương 069	182
68. Chương 070	185
69. Chương 071	188
70. Chương 072	190
71. Chương 073	192
72. Chương 074	195
73. Chương 075	197
74. Chương 076	199
75. Chương 077	202
76. Chương 078	204
77. Chương 079	207
78. Chương 080	209
79. Chương 081	212
80. Chương 082	214
81. Chương 083	216
82. Chương 084	219
83. Chương 085	221
84. Chương 086	224
85. Chương 087	226
86. Chương 088	228
87. Chương 089	231
88. Chương 090	233
89. Chương 091	235
90. Chương 092	238
91. Chương 093	240
92. Chương 094	242
93. Chương 095	245
94. Chương 096	247
95. Chương 097	250

96. Chương 098	253
97. Chương 099	255
98. Chương 100	257
99. Chương 101	260
100. Chương 102	263
101. Chương 103	265
102. Chương 104	267
103. Chương 105	269
104. Chương 106	272
105. Chương 107	274
106. Chương 108	277
107. Chương 109	279
108. Chương 110	281
109. Chương 111	284
110. Chương 112	286
111. Chương 113	289
112. Chương 114	291
113. Chương 115	293
114. Chương 116	295
115. Chương 117	297
116. Chương 118	299
117. Chương 119	302
118. Chương 120	304
119. Chương 121	307
120. Chương 122	309
121. Chương 123	311
122. Chương 124	314
123. Chương 125	316
124. Chương 126	318
125. Chương 127	320
126. Chương 128	322
127. Chương 129	324
128. Chương 130	327
129. Chương 131	329
130. Chương 132	332
131. Chương 133	334
132. Chương 134	336
133. Chương 135	338
134. Chương 136	341
135. Chương 137	343
136. Chương 138	345
137. Chương 139	348
138. Chương 140	350
139. Chương 141	352
140. Chương 142	354
141. Chương 143	356
142. Chương 144	358
143. Chương 145	360
144. Chương 146	363
145. Chương 147	365
146. Chương 148	367
147. Chương 149	369
148. Chương 150	372
149. Chương 151	374

150. Chương 152	376
151. Chương 153	379
152. Chương 154	381
153. Chương 155	383
154. Chương 156	385
155. Chương 157	388
156. Chương 158	391
157. Chương 159	393
158. Chương 160	395
159. Chương 161	397
160. Chương 162	399
161. Chương 163	401
162. Chương 164	403
163. Chương 165	406
164. Chương 166	408
165. Chương 167	410
166. Chương 168	412
167. Chương 169	414
168. Chương 170	416
169. Chương 171	419
170. Chương 172	421
171. Chương 173	423
172. Chương 174	425
173. Chương 175	428
174. Chương 176	430
175. Chương 177	432
176. Chương 178	435
177. Chương 179	437
178. Chương 180	439
179. Chương 181	441
180. Chương 182	444
181. Chương 183	446
182. Chương 184	448
183. Chương 185	451
184. Chương 186	453
185. Chương 187	455
186. Chương 188	458
187. Chương 189	460
188. Chương 190	462
189. Chương 191	464
190. Chương 192	466
191. Chương 193	469
192. Chương 194	471
193. Chương 195	473
194. Chương 196	475
195. Chương 197	477
196. Chương 198	479
197. Chương 199	481
198. Chương 200	484
199. Chương 201	486
200. Chương 202	488
201. Chương 203	491
202. Chương 204	493
203. Chương 205	495

204. Chương 206	498
205. Chương 207	500
206. Chương 208	502
207. Chương 209	504
208. Chương 210	506
209. Chương 211	508
210. Chương 212	510
211. Chương 213	512
212. Chương 214	514
213. Chương 215	516
214. Chương 216	518
215. Chương 217	520
216. Chương 218	522
217. Chương 219	525
218. Chương 220	527
219. Chương 221	529
220. Chương 222	531
221. Chương 223	532
222. Chương 224	535
223. Chương 225	537
224. Chương 226	539
225. Chương 227	541
226. Chương 228	545
227. Chương 229	547
228. Chương 230	549
229. Chương 231	551
230. Chương 232	553
231. Chương 233	556
232. Chương 234	559
233. Chương 235	562
234. Chương 236	564
235. Chương 237	566
236. Chương 238	568
237. Chương 239	570
238. Chương 240	573
239. Chương 241	575
240. Chương 242	577
241. Chương 243	579
242. Chương 244	581
243. Chương 245	584
244. Chương 246	586
245. Chương 247	588
246. Chương 248	591
247. Chương 249	592
248. Chương 250	595
249. Chương 251	597
250. Chương 252	599
251. Chương 253	601
252. Chương 254	603
253. Chương 255	605
254. Chương 256	607
255. Chương 257	609
256. Chương 258	612
257. Chương 259	614

258. Chương 260	616
259. Chương 261	619
260. Chương 262	621
261. Chương 263	623
262. Chương 264	625
263. Chương 265	627
264. Chương 266	630
265. Chương 267	632
266. Chương 268	634
267. Chương 269	636
268. Chương 270	638
269. Chương 271	640
270. Chương 272	642
271. Chương 273	644
272. Chương 274	646
273. Chương 275	648
274. Chương 276	650
275. Chương 277	652
276. Chương 278	654
277. Chương 279	656
278. Chương 280	658
279. Chương 281	659
280. Chương 282	662
281. Chương 283	663
282. Chương 284	665
283. Chương 285	667
284. Chương 286	669
285. Chương 287	671
286. Chương 288	672
287. Chương 289	674
288. Chương 290	677
289. Chương 291	679
290. Chương 292	680
291. Chương 293	682
292. Chương 294	684
293. Chương 295	686
294. Chương 296	688
295. Chương 297	690
296. Chương 298	692
297. Chương 299	694
298. Chương 300	696
299. Chương 301	698
300. Chương 302	700
301. Chương 303	702
302. Chương 304	704
303. Chương 305	706
304. Chương 306	708
305. Chương 307	710
306. Chương 308	712
307. Chương 309	714
308. Chương 310	716
309. Chương 311	718
310. Chương 312	720
311. Chương 313	722

312. Chương 314	724
313. Chương 315	726
314. Chương 316	729
315. Chương 317	731
316. Chương 318	733
317. Chương 319	736
318. Chương 320 - 321 - End	737
319. Phiên Ngoại Tiểu Phúc Tử	742
320. Phiên Ngoại Tư Đồ	744

Thê bất vi phi

Giới thiệu

Nữ chính bề ngoài lười nhác nhưng thật ra vô cùng khôn khéo lại có phần vô sỉ, xuyên qua đến thời c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bat-vi-phi>

1. Chương 001

Chương 1: VÀO CUNG

Tây Sở Minh Võ năm thứ mười tám, thiên hạ trong cảnh gió êm sóng lặng, ca múa mừng cảnh thái bình. Ba năm trước, Đại Tề ở Giang Nam trong một trận chiến đại bại dưới tay Tây Sở Tư Đồ Uy Viễn tướng quân, đã đem Tam hoàng tử đến làm con tin nước Tây Sở. Cũng kể từ đó, hàng năm đều phải tiến cống cho Tây Sở. Vận mệnh quốc gia của Tây Sở lúc đó hưng thịnh vô cùng, bốn biển đều thái bình. Phồn hoa tất sinh hủ bại. Huống chi, trận chiến Giang Nam cũng đã qua ba năm rồi. Trong vòng ba năm, Đại Tề không chỉ cúi đầu xưng thần, hàng năm còn tiến cống vô số mỹ nữ cùng tiền tài, luôn tỏ vẻ thần phục chỉ tâm đối với Tây Sở quốc.

Nhưng ta cuối cùng cảm thấy được, lịch sử lại tái hiện, chuyện xưa nằm gai nếm mật ta còn nhớ rất rõ. Đại Tề quốc người đông sức mạnh, hơn nữa quân hiền thần thẳng, dân chúng an cư lạc nghiệp, tuyệt đối không thể vì một lần đại bại mà cam tâm thần phục như thế. Chỉ sợ rằng bọn họ đang là muốn hưu sinh dưỡng tức (nghỉ ngơi dưỡng sức). Huống chi, ba năm trước đây, quân sư trợ giúp Tư Đồ Uy Viễn đại tướng quân đánh bại Đại Tề quốc chính là phụ thân ta, đã qua đời rồi, chỉ sợ chiến loạn lại sẽ bắt đầu.

Đáng tiếc là Tây Sở hoàng đế, Minh Võ đại đế hoàn toàn không ý thức được điều này. Suốt ngày ca múa ăn mừng cảnh thái bình, hàng năm tuyển phi, lung lạc công thần Tây Sở là Tư Đồ Uy Viễn tướng quân. Lần này tránh tuyển, con gái của Tư Đồ tướng quân cũng có trong đó. Đương nhiên nếu vì lung lạc hấn, con gái của hấn tiến cung chính là muốn được sắc phong làm quý phi nương nương.

Bên trong thư phòng ẩm áp như vào xuân, định hồn hương nhàn nhạt tỏa khói. Tà trốn ở trong thư phòng, tập trung tinh thần lật xem một quyển sách cổ tuyệt bản (sách xưa đến nay đã không còn xuất bản nữa). Về phần hôm nay con gái của Tư Đồ đại tướng quân, Tư Đồ Minh Châu sắp sửa được tuyển vào cung làm quý phi nương nương cũng chẳng phải là chuyện liên quan gì đến ta. Đó là chuyện của đại tiểu thư nàng thôi. Hơn nữa, ta muốn loạn cũng phải có đạo lý, ai biết có những phiền toái thế nào đang chờ mình đâu.

Ta tự đem giấu mình mà thôi. Ta là nghĩa nữ của Tư Đồ tướng quân, cũng là thầy dạy tây tịch cho Tư Đồ Minh Châu tiểu thư, cũng là nữ quân sư của Tư Đồ đại tướng quân. Từ khi phụ thân mất đi hai năm trước, Tư Đồ tướng quân nghĩ trăm phương ngàn kế để thu nhận ta làm nghĩa nữ. Ta biết, hẳn chẳng qua muốn tìm cho con gái một tay súng cực kỳ tiện lợi mà thôi. Đúng vậy, cái gọi là Tư Đồ tiểu thư tài hoa hơn người danh khắp kinh sư kia, thật ra thi từ, thi họa đều do ta làm cho. Dù sao cũng không có ai nhìn thấy người đường tại khuê phòng như thế nào, lại có ai sẽ cẩn thận so đó thi họa thi từ đó là xuất từ đâu?

Mà ta, tự nhiên có một sở thích là đem thơ văn của cổ nhân làm thơ văn của mình...

Tư Đồ Minh Châu tiểu thư là một danh môn khuê tú kinh thành, đáng mạo yêu kiều, mảnh mai nhu nhược. Có ai biết được nàng đã từng theo học phụ thân ta, nàng tây tịch học một thân võ công, vô tình đã quên mất kỳ vọng của phụ thân nàng. Tư Đồ đại tướng quân tha thiết hy vọng nàng có thể trở thành một tiểu thư danh môn khuê các có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Trong chuyện này, ta nghĩ, Tư Đồ Minh Châu tiểu thư có thể là được kế thừa huyết mạch của Tư Đồ đại tướng quân, đều am hiểu võ công, lược thông viết văn. Đương nhiên, chuyện học võ công, phụ thân nàng Tư Đồ Uy Viễn đại tướng quân không hề hay biết.

Phụ thân ta ban đầu muốn đem toàn bộ võ công truyền hết cho ta. Đáng tiếc ta lại là một người vô cùng lười nhác, phụ thân ta cũng vô kế khả thi, không thể nề hà hết sức nói một câu. Người có thể huấn luyện được khi đi dây, ngựa khiêu vũ, lừa đi bồn chồn... Nhưng cũng không thể khiến Tuệ Như nhúc nhích một chút ngón tay đâu.

Theo như ông nói, đem chính ông nói thành sư phụ huấn luyện xiếc thú, còn ta lại biến thành...

Đối với đứa con gái có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi như ta, ông cuối cùng cũng buông tha hy vọng giáo dưỡng võ thuật. Chính lại không ngờ nữ đệ tử theo học thơ văn thi họa của ông, Tư Đồ Minh Châu tự nhiên lại có căn cơ luyện võ tuyệt hảo. Trong chuyện này cũng có thể nói rằng nàng và đại tướng quân cùng chung huyết mạch, đều là vũ phu cả. Cứ như thế, Minh Châu tiểu thư liền vứt bỏ nỗi căm thù đến tận xương tủy với việc học hành, bắt đầu bá sự học võ. Suốt đó trong rất nhiều năm, lúc cha ta còn sống, ta đều có một loại ảo giác. Ta cảm thấy ông đối với Minh Châu tiểu thư còn thân thiết hơn đối với ta nữa.

Phụ thân ta, ông đương nhiên không biết con gái ông là xuyên không mà đến. Con gái ông từ năm lên sáu tuổi đã bị bệnh nặng cho đến giờ, sớm đã chết rồi. Vì thế, ta – một người tân thời – từ hiện đại xa xôi liền nhào đến chiếm lấy thân thể đó, trở thành con gái ông. Khi đó, ta đã hai mươi lăm tuổi. Ta sinh ra ở thời đại máy tính, lớn dần trong thời đại mạng lưới, càng lớn càng lười biếng cũng chẳng có gì lạ là.

Ta đang ở tư thế thoải mái nhất ở trong thư phòng xem sách, nhìn thấy cuốn sách cổ tuyệt bản này thật sự là một quyển sách hay, lại có thể đem các phương pháp chế tác các loại cung tiễn miêu tả tường tận được như thế. Nhìn qua, ta lại nảy ra ý hay. Ta tính toán toán đem phương pháp chế tác cung tiễn bên trong cải tiến một chút, thêm vào một chút tri thức vật lý hiện đại rồi vẽ thành một dạng vật mới, tính đem bán cho Tàng cung phường, kiếm mấy lượng bạc. Loại phương pháp kiếm tiền này, một năm trước ta đã bắt đầu rồi, cho đến bây giờ tích góp lại cũng được không dưới năm nghìn lượng bạc. Ta dùng chuẩn bị sau này tự mình mở một nông trang trồng đủ loại hoa màu dưỡng thảo, bắt đầu một cuộc sống phong hoa tuyết nguyệt, quét tuyết nấu rượu thật thích ý. Có thể ở lại lâu dài trong cái thời cổ đại nhàn chán này không có máy tính, không có mạng lưới. Hy vọng có thể sống thọ và chết tại nhà, một lần nữa chuyển thể đầu thai trở lại thời hiện đại, trở lại làm một cô gái bình thường kiếm lấy một ông chồng tốt. Ta thật không ngờ, thân thể ta còn quá nhỏ, năm nay chỉ mới mười lăm tuổi. Tuy rằng xuyên qua lúc đó ta đã gần hai mươi lăm tuổi, thêm thêm giảm giảm đến nay thêm 30 này lại thêm một tuổi. Có ai biết được, tiểu cô nương mười lăm tuổi này lại là một lão bà tinh...

Chỉ thấy Tư Đồ Minh Châu như cơn gió lốc ào vào phòng, nhìn thấy ta nhàn nhã ngồi trên ghế, vẻ mặt còn vô cùng tức giận. Nhưng chỉ trong nháy mắt, vẻ giận dữ kia lại biến mất không còn tăm tích, thay vào đó

là khuôn mặt lấy lòng. Mỗi lúc như vậy, ta đều biết nàng có điều muốn xin xỏ ta rồi.

Quả nhiên, nàng phóng người đến cúi xuống, dùng thanh âm cực kỳ mềm nhẹ ngọt ngào gọi ta: “Tuệ Như...”

Ta nghe gọi, da gà trên người bất giác nổi dựng lên cả. Ta nâng mắt nhìn bé gái tuyệt mỹ trước mặt, đôi mắt thật to trong veo như làn nước mùa thu, thân hình mềm mại như cành liễu. Có ai biết được, tiểu mỹ nhân này võ học đầy mình cơ chứ? Lại còn vô cùng nóng tính nữa?

Ta day day mí mắt, liếc mắt nhìn nàng một cái rồi tiếp tục chăm chú đọc sách cổ tuyệt bản, tỏ vẻ không để ý đến nàng. Nàng cũng mặc kệ, giật giật góc áo ta, thiếu chút nữa làm ra dáng vẽ của đứa bé năm tuổi: “Tuệ như, theo giúp ta vào cung có được không?”

Nàng biết, nếu như ta không muốn vào cung, không biết có bao nhiêu phương pháp có thể ra khỏi phủ tướng quân này, cho dù có thêm một ngàn lớp khóa bên ngoài cửa cũng chẳng ai thua gì.

Ta nói: “Vào cung có cái gì hay, ta vì sao lại muốn cùng người vào cung? Ai cũng biết rằng hoàng thượng mặc dù anh tuấn nhưng có đến ba nghìn hậu cung xinh đẹp. Dem hoàng thượng cắt xẻ thành từng miếng bằng cái thìa canh cũng không chia đủ, sao còn muốn vào cung. Ta khuyên người cũng không nên vào cung. Nói rõ một câu nói phụ thân người từ chối việc hôn nhân này đi. Phụ thân người chính là đại công thần, uy quyền có thừa. Cứ nói người đã được định sẵn hôn ước rồi, chỉ vì vị hôn phu thất lạc nhưng nay đã tìm được trở về, còn không tránh được sao? Dù sao hoàng thượng cũng là một quân chủ anh minh, sẽ không làm khó dễ người...”

Tư Đồ Minh Châu bị lời nói khôi hài của ta làm cho phát hoảng, đặc biệt là câu ‘dem hoàng thượng chia thành từng mảnh nhỏ’ kia. Ta thấy nàng chỉ muốn lấy tay bịt miệng ta lại. Nàng vội vàng đi đến cạnh cửa, làm như mấy đặc vụ, thò đầu ra cửa xem xét xung quanh, phát hiện không có ai mới thở dài nhẹ nhõm, muốn đóng cửa lại. Ta nói một câu: “Muốn người ta không nghe trộm, tốt nhất mở cửa ra...”

Mở cửa ra, có ai thò đầu vào nhìn cũng thấy được ngay đúng không? Mở cửa ra còn có vẻ ta đây quanh mình chính đại, không hề nói cái gì quỷ quỷ sùng sùng đúng không? Cái này gọi là không làm gì sai thì không sợ quỷ nghe lên...

Lúc này nàng mới giữ không đóng cửa, nói: “Tuệ Như, vào cung làm phi là thánh chỉ của hoàng thượng. Mặc dù cha ta là đại tướng quân đi nữa cũng không thể kháng chỉ không tuân. Huống chi, hoàng thượng đã có nói, ta vừa vào cung sẽ được lập làm quý phi. Từ nay về sau, trong hậu cung ta chính là dưới một người mà trên vạn người. Tuệ Như, người đi theo ta đi, vào cung liền được phong làm Lục phẩm thượng nghi, cũng là một nữ quan đó, sao lại không tốt?”

Ta nói: “Giỡn hoài, Lục phẩm thượng nghi, đứng ở ngoài cung cùng người khác lục đục với nhau. Ta chẳng phải là càng mau già hay sao?” Quan trọng nhất là, ta còn muốn sống thọ và chết tại nhà. Ai chẳng biết rằng trong cung đấu đá, toàn là mạng người đó sao?

Minh Châu lại cầu ta: “Tuệ Như, người phải đi đi. Hay là, ta thỉnh cầu cha, không để người làm nữ quan, cho người làm quý phi nương nương giống ta luôn. Hai người chúng ta...”

Nàng còn chưa nói hết câu đã bị dọa nuốt trở về. Bởi vì ta đã trợn to mắt lên trừng nàng. Nàng nghĩ cũng hay thật. Muốn ta cả đời cùng nàng ở trong cung, nơi mà ăn tươi nuốt sống ói ra xương cốt đó, sao lại có thể chứ? Ta xuyên đến đây đã có lời thề. Một là không làm thiếp, hai là không làm phi. Hơn nữa, danh hiệu quý phi mà nàng nói chỉ là cái mũ rỗng, tùy tiện vợ một nắm cũng được một bó to. Hơn nữa, đừng thấy Minh Châu bây giờ nói tốt thì nghĩ là tốt. Đến lúc đó, tranh thủ tình cảm tranh đến trên đầu ta, ta cũng không phải là chịu không nổi. Khi còn ở hiện đại, ta đã từng xem qua sách cung đấu, kết quả vẫn là ai vào cung đều không có kết cục tốt. Nếu không phải người chết thì ta chết, nếu không thì mọi người đều chết, có là tỷ muội cũng chết, thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng chết nốt. Đến cuối cùng, cho dù tốt số được làm thái hậu, cũng là tuy rằng quyền bá thiên hạ nhưng phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại, cho dù có nhân tình cũng phải len lút gặp mặt. Đây không có hiện bản, vị Đại Ngọc kia và mấy vị khác cũng đều như thế cả đó sao?

Ta thầm nghĩ, giỡn chơi hoài, ta làm sao lại đồng ý với nàng chuyện như vậy được. Đánh chết ta, ta cũng không làm. Minh Châu hoàn hảo, võ công đầy mình, đầu giống như ta chỉ là một kẻ lười biếng, chỉ sợ vừa vào cung đã bị người ta ăn mất, đến một miếng tí ti cũng không còn. Mặc kệ hai ta là hai trẻ nhỏ vô tư,

thanh mai trúc mã thế nào, nhưng cứ liên quan đến chuyện sinh mạng bé nhỏ của ta thì dù thế nào ta cũng không đồng ý.

Mấy ngày nay ta cứ một mực suy tư, làm thế nào để chào từ biệt Minh Châu. Đương nhiên không thể dùng mấy lý do này được, nếu dùng, cho dù ta không bị tướng quân huân chết cũng bị nữ nhân của tướng quân dùng nước mắt dìm ta chết đuối mất thôi. Ta tuy là nghĩa nữ của tướng quân, cũng không thể bán mình cho nhà hán được. Lại nói, bạc trên người ta cũng đủ để ta vui vui về về tiêu sài cả đời rồi. Nhà bọn họ cũng chưa chắc nhiều tiền như ta, chỉ có cái hư danh thôi. Đương nhiên hoàng thượng cũng có ban thưởng này nọ cho bọn họ, nếu bán đi cũng là giàu có nhất nước, nhưng là, ai dám bán?

Có thời gian ta cũng đã từng giật giây xúi Minh Châu đem bán. Kết quả là chưa đến ba ngày, nha môn liền như gặp đại địch, đem tịch thu hết tang vật châu báu của chúng ta đi niệm phong. Nghe nói, lão bản kia còn bị giam ba tháng. Lại nghe nói ba tháng này, lão bản kia dù không chết cũng chỉ còn da bọc thây.

2. Chương 002

Chương 2: CHÀO TỪ BIỆT.

Ta muốn mở miệng chào từ biệt nàng, lại nghe thấy Minh Châu đại tiểu thư khóc thút tha thút thít, vừa khóc vừa nói: “Tuệ Như, được rồi, nếu ngươi không muốn thì bỏ đi. Ta biết, ai cũng không thể miễn cưỡng được ngươi. Vài ngày nữa là ta vào cung rồi. Không để ngươi phải thương tâm, ngươi cũng không cần chào từ biệt ta. Ta nghe nói, nói đó nữ nhân nào trên mặt cũng là trong nụ cười có giấu gươm đao. Một nữ tử như ta nhập cung rồi, chỉ sợ cứ hai ba ngày lại đắc tội với hoàng thượng hoàng hậu, hai ba ngày lại bị đầy vào lãnh cung. Nói không chừng còn được ban ột thước lụa trắng mà chết. Lại phiền hà đến phụ thân và người nhà của ta nữa!”

Nói xong lại khóc thút thít, nước mắt nước mũi lau mấy ngày không hết, thống khổ đến mức muốn chết đi sống lại. Ta suy tư một chút về khả năng những lời nàng vừa nói. Tuy rằng nàng khóc 90% đều là giả, nhưng ta biết lời nàng nói đều là nói thật. Nàng tuy võ công mạnh mẽ nhưng chỉ có mỗi võ công là lợi hại, những phương diện khác đều không có. Căn bản là bị người ta lừa mà vẫn vui vẻ đưa tiền cho người ta. Ta còn nhớ, số lần lừa nàng giúp ta kiếm tiền cũng không phải ít.

Một lần ta lừa nàng, nói là ta ra ngoài đã bị một thiếu niên bắt lương chộc ghẹo. Thật ra người đó chính là đối thủ cạnh tranh với sự nghiệp buôn đồ của ta. Nghe người ta nói hẳn chính là con trai độc nhất của Lôi gia, danh chấn giang hồ là đại gia bậc nhất về chế tác cơ quan. Bị ý nghĩ muốn kiếm gần một ngàn lượng bạc hấp dẫn, ta lừa nàng nữ cải nam trang, mặt mày đờ đờ sát khí chạy đến Lôi gia nhà hán bắt đền. Tự nhiên ta được đền bù hơn một ngàn lượng bạc.

Lại có một lần, ta đang ngồi nhàm chán, nhìn đến một bộ sách miêu tả thanh lâu, đột nhiên đối với nữ tử chốn thanh lâu phát sinh cảm hứng dạt dào. Từ lúc xuyên không đến nay, địa phương đứng đầu lớn nhất này ta còn chưa có đến xem. Liền giật giây xúi Minh Châu đại tiểu thư nữ cải nam trang, hai người đi dạo một vòng thanh lâu. Chẳng qua sau lại, còn chưa vào được đến cửa đã bị người ta phát hiện đuổi ra, thiếu chút nữa bị bức lương vi xương (bức người lương thiện làm kỹ nữ). Toàn dựa vào một thân võ công thần dũng của nàng đánh đuổi đám thủ hạ thanh lâu, chúng ta mới có thể ra về. Đương nhiên, nếu như đem việc này nói cho phụ thân nàng biết, đại tướng quân võ cùng cường tráng kia chắc cũng muốn té xỉu.

Đương nhiên việc này đại tướng quân làm sao biết được? Trong phủ từ trên xuống dưới, có kẻ nào lại không bị ta chèn ép phải tuân phục chứ. Đương nhiên, người keo kiệt như ta đây đâu thể dùng tiền mua chuộc lòng người được. Chỉ có thể ngày ngày dùng chút thủ đoạn, không biết vì cái gì, bọn họ đổi lại đều phục tùng ta. Đương nhiên, ... thủ đoạn này ta cũng sẽ không nói cho Tư Đồ Minh Châu tiểu thư biết. Tri thức về quyền quản lý tài sản của ta rất khá, hơn nữa nói cho nàng biết, nàng sẽ biết làm sao? Ta chính là dùng kiến thức quản trị kinh doanh của thời hiện đại.

Ta đang nghĩ ngợi lung tung, tiếng gào khóc vang dội bỗng lọt vào tai. Đại khái là Minh Châu đại tiểu thư thấy ta không có phản ứng, lại càng ra sức tăng âm lượng khóc lớn.

Chẳng lẽ ta thật sự phải từ bỏ cuộc sống quét tuyết nấu rượu hạnh phúc mà cùng nàng vào cung sao? Ta còn chưa có câu trả lời, nàng lại khóc: “Tuệ Như, nếu có chuyện gì, về sau đến tết thanh minh hàng năm, niệm tình chúng ta thanh mai trúc mã, người đến trước mộ phần thấp cho ta hai nén hương là được...”

Nàng nói được thê thảm như vậy, ta cũng biết, những lời này cũng có phần đúng. Lần này tiến cung, ngoài nàng ra còn có con gái Trương Thừa tướng Trương My Nhi. Cô gái này cũng là quốc sắc thiên hương. Trương thừa tướng và Tư Đồ đại tướng quân vốn là một đôi địch thủ một mất một còn. Tuy nói rằng ân oán của đời trước không liên quan đến đời sau nhưng trên thực tế có ai làm được như thế đâu? Trương My Nhi đã sớm theo đuổi sự nghiệp của phụ thân, từ năm mười tuổi đã bắt đầu cùng Minh Châu đại tiểu thư tranh đấu. Lúc đó, ta vừa mới xuyên không đến đây chưa được bao lâu...

Mười tuổi, Tư Đồ Minh Châu vẽ một bức tranh ‘Hong mai nào xuân’ làm chấn động cả kinh thành, người người tán thưởng tôn nàng là nữ thần đồng.

Cùng lúc đó, mười tuổi lễ năm tháng, Trương My Nhi liền vẽ một bức ‘Trâu già nằm ngủ’ cũng chấn động một nửa kinh sư. Một nửa còn lại bởi vì bị Tư Đồ Minh Châu chấn động còn chưa tỉnh lại, cho nên nhất thời không phản ứng kịp...

Mười ba tuổi, Tư Đồ Minh Châu với dung mạo tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện tại miếu Quan Âm, khiến cho trên dưới kinh thành người người đều tán dương.

Cũng khoảng đó chưa đến một tháng sau, vào một buổi tối, Trương My Nhi đã lộ diện tại lễ đường thi thư náo nhiệt trong kinh thành....

Hai người con gái tranh đấu từ ngoài triều đình kéo vào tận trong triều. Đương nhiên, trong mắt ta thì chính là cuộc chiến sống chết giữa tham quan và thanh quan. Trương Cả Triều đương nhiên là tham quan. Tư Đồ đại tướng quân thì, chiếu theo tình cảnh trong nhà ông ta tồn ngân không đủ một ngàn, đương nhiên là thanh quan rồi.

Ta thấy nàng khóc thành như vậy, tuy chỉ là giả nhưng cũng khiến ta có chút động tâm. Trong lòng thầm nghĩ, vào cung làm nữ quan nhiều nhất cũng chỉ mất ba năm. Đợi đến khi Minh Châu sinh hạ con nối dõi, địa vị trong cung được củng cố vững chắc rồi, dựa vào võ công của nàng hẳn là đủ để tự bảo vệ mình. Đến lúc đó, ta còn không thể nguyện vẹn trở ra hay sao? Hơn nữa, với dung mạo của ta, so với hậu cung xinh đẹp như mây chỉ như một chiếc lá khô vàng úa, tự nhiên sẽ không bị người ta để ý đến, cũng sẽ không có gì nguy hiểm. Đến lúc đó bình an trở về rồi, lại quét tuyết nấu rượu cũng chưa muộn. Cứ xem đám thị vệ trong phủ nhìn ta thì làm như không thấy, nhìn Minh Châu thì hồn sắc phiêu diêu, cũng đủ biết dung mạo ta thuộc loại cỏ dại trong đám lúa non rồi.

Hơn nữa, hoàng cung chính là nơi chứa đầy vàng bạc tài bảo, cũng không đến nỗi cái nào cũng có ký hiệu riêng. Chỉ cần ở trong cung ngây ngốc hai ba năm, với thủ đoạn kiếm tiền của ta, còn không thể đạt đến phú khả địch quốc (giàu sang quyền quý) hay sao? Như vậy, đối với mục đích sống thọ và chết tại nhà chẳng phải rất hữu dụng, cuộc sống càng thoải mái hơn đó sao?

Nghĩ đến đây, tâm ta lại động.

Minh Châu vẫn đang khóc. Hôm nay nước mắt nàng cũng thật nhiều, phỏng chừng đã uống không ít nước lại nhịn đi nhà xí đây!

Nàng vừa khóc vừa nói: “Ta còn nghe nói trong cung có một Tàng Thư Các (tựa như thư viện sách) rất lớn, vốn nghĩ lúc còn sống muốn mời người đi tham quan một chút. Xem ra là không có cơ hội rồi.” Nàng đem ‘lúc còn sống’ ba chữ này nói cũng đặc biệt chuẩn. Khiến ta không tự chủ được có chút áy náy cắn rứt.

Lại nghe đến ba chữ ‘Tàng thư các’, hai mắt ta lập tức phát sáng. Không có gì có thể hấp dẫn ta hơn thế. Từ nhỏ ta đã là một con mọt sách, chỉ cần có một quyển sách tuyệt thế trong tay, cho dù phải ở trong nhà nhịn ăn ba ngày cũng không sao. Huống chi là Tàng thư các trong hoàng cung. Ở nơi đó không biết là cất dấu bao nhiêu sách cổ tuyệt bản nữa a, cơ quan bố cục đồ a, ta có thể xem không mất tiền a. Ta tiếp tục động tâm...

Kết quả, ta trở thành nữ quan, một trong số của hồi môn của quý phủ Tư Đồ đại tướng quân. Hoàng thượng xem ra cũng rất coi trọng Tư Đồ Minh Châu. Vừa vào cung liền y theo lời đã hứa, sắc phong Minh Châu làm Minh quý phi. Còn ta, dưới yêu cầu của đại tướng quân cũng được phong làm Lục phẩm thượng nghi, được ban ngọc bài có thể tự do ra vào trong cung. Đương nhiên đây cũng là một trong những yêu cầu cơ bản để ta có thể vào cung bầu bạn với Tư Đồ Minh Châu tiểu thư. Ngoài trừ lời thề ‘không làm thiếp không làm phi’ ra, còn có ‘không có tự do còn hơn chết’ cũng là nguyên tắc làm người cơ bản của ta, tuyệt đối không thể đánh vỡ.

Đồng thời được sắc phong, đương nhiên còn có Trương Mỹ Nhi, phong làm Trữ quý phi...

Hôm nay đã là ngày thứ mười từ khi chúng ta vào cung. Tư Đồ Minh Châu đại tiểu thư, à không, phải gọi là Tư Đồ quý phi nương nương vẫn chưa được sủng hạnh. Chúng ta còn chưa thấy được mặt mũi của hoàng thượng, đã bị một đồng ma ma, thái giám vây quanh giáo thụ lễ nghi quy củ trong cung.

Ta biết đây là điều tất nhiên, mà đám ma ma, thái giám kia đối với ta là nữ quan theo hầu quý phi nương nương cũng không yêu cầu quá nghiêm khắc. Dù sao, vai nữ chính vẫn là quý phi nương nương mà đúng không? Ta không muốn lại nhìn thấy bộ dáng sần mi khổ kiếm (mặt mày ủ dột, dăm chiêu) của Tư Đồ Minh Châu nhưng ta cũng không thể làm thay nàng được. Ta phải thừa nhận trong lòng ta có chút hưng tai nhạc họa (cười trên nỗi đau của người khác). Vì thế, ta mượn ngọc bài đi dạo chơi, thường thức cảnh sắc tráng lệ trong cung. Đi dạo lòng vòng một hồi ta bỗng quên mất đường về. Nhìn thấy mặt trời đã lặn xuống ở phía tây, bóng người thừa thốt thoi đưa, cũng không có ai quen mắt, ta đã nghĩ. Có ai dẫn ta trở về hay không đây?

Ta chính là quan thượng nghi lục phẩm, trong tay chính là lệnh bài, ra một yêu cầu cơ bản như thế chắc cũng không ai cự tuyệt đâu nhỉ?

Ta đứng trong hoa viên không biết có tên là gì nữa, nhìn chung quanh mà vọng...

Con người của ta cũng có một tật xấu. Tuy rằng bộ dáng bản thân không được tốt lắm nhưng vẫn trọng sắc, có chút trọng sắc khinh bạn điển hình. Đang tìm người mang ta trở về ta cũng phải chọn người trông sáng láng một chút. Xấu xí không cần, quá mập không cần, vừa đi vừa nghĩ cũng không cần...Rốt cuộc, cũng chọn được một người. Dáng mạo đó không thể chê vào đâu được, chỉ một câu thôi: vô cùng tuấn mỹ, khí chất vô song, còn ăn vận mộc mạc, da trắng như thái giám nhưng cũng không giống như quý nhân linh tinh. Ta cũng không ngờ như vậy, chọn đi chọn lại chọn trúng một nhân vật quyền thế huân thiên trong hoàng cung làm gì. Chỉ cần bối móc ra một vị thái giám tổng quản thôi, nói với hắn: Này, người lại đây một chút, đưa ta hồi cung. Nói xong liền đem lệnh bài Lục phẩm thượng nghi ra lấy uy, vậy là được rồi. Có thể hắn là tổng quản thái giám tam phẩm, lại còn không lập tức kêu ta mấy tiếng chưởng thượng nghi đeo queo hay sao? Cái này ta chịu được.

Ta cười nói với hắn: “Vị công công này, ngài có rảnh hay không?” Ta cũng không muốn dùng quan hàm Lục phẩm thượng nghi chèn ép người! Ta còn rất lịch sự, không phải sao?

Nhưng vị công công này thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc. Ta thấy ánh mắt hắn như hiện lên ý cười: “Người gọi ta?”

Ta chỉ khí ngẩng cao, gật gật đầu. Tuy rằng chẳng qua chỉ là Lục phẩm thượng nghi, nhưng ta cũng muốn tỏ ra có khí thế một chút: “Bản quan mới vào cung, không quen thuộc đường sá, không ngờ lại lạc đường. Người có thể đưa bản quan trở về Tử Trữ cung được không?”

Vị công công này nở nụ cười, gật gật đầu, bắt chước giọng điệu của ta: “Bản nhân tạm thời cũng không có chuyện gì quan trọng. Nếu đại nhân đã yêu cầu, bản nhân sao dám không theo!”

Nghe giọng điệu này liền biết hắn cũng là người có tính tình sáng khoái. Không tưởng nổi thái giám trong cung lại cũng có người tính tình sáng khoái như vậy, ta không khỏi nhẹ nhõm. Nhếch môi mỉm cười, cũng không lên giọng quan nữa, cùng hắn cười cười nói nói, dạo bước lên đường trở về Tử Trữ cung.

3. Chương 003

Chương 3: GẶP GỠ BẤT NGỜ

Dọc theo đường đi cảnh vật trắng lệt, tràn ngập kỳ hoa dị thảo. Gió chiều thổi nhẹ ầm ập, ta không khỏi nổi thì hứng: Ngồi giữa lầu cao tấy phần trang, trên Vọng Tiên lầu ngóng quân vương, cửa kim vẫn khóa lạnh lùng, mưa rơi từng giọt dài như rồng múa, mây tản mát nhìn xuống, dục gọi, mau thay xiêm y thêm chút hương, nhìn trộm từ xa thấy cửa chính điện vừa mở, thoáng bóng cung nhân nằm trên giường.

Công công bên cạnh vỗ tay khen hay, nhãn tình tỏa sáng lấp lánh. Ta nhất thời hoảng hốt, người này có phải là thái giám không đây? Vì sao ta cứ cảm thấy hắn có khí thế bất phàm? Hơn nữa luồng khí thế áp đến cũng rất mãnh liệt. Ta cắn răng, sai thì rồi cuộc cũng đã sai rồi! Vạch trần, ta ăn cho bằng hết sao. Vì thế ta đem mối hoài nghi hắn có phải là thái giám hay không ném vội ra sau đầu. Dù sao ta cũng có quý phi nương nương che chở, không phải sao?

Hắn nhìn ta như nhìn sinh vật lạ: “Đây quả là một bài thơ hay tuyệt, là do người làm sao? Không thể tưởng được người thân là nữ tử, tài văn lại xuất chúng như thế!” Ta rơi vào cái xã hội này, phụ nữ có tài văn không nhiều lắm, phụ nữ trọng đức vô tài vẫn là đa số. Đương nhiên, ngoại trừ các tiểu thư con nhà quan lại.

Ta đắc ý dào dạt muốn gật đầu thừa nhận, nhưng trong lòng lại rung lên hồi chuông cảnh báo. Sáng tác ra một đại tác phẩm, mấy chuyện gây náo động mức này, chẳng phải là ta luôn luôn không làm sao? Cây cao thì gió lớn, lời lẽ chí lý đó ta ghi lòng tạc dạ. Ngoại trừ tướng mạo bình thường không để người chú ý ra, tài văn ta cũng không muốn được người coi trọng. Đương nhiên, dung mạo ta cũng không có gì đáng chú ý. Ta giả bộ ngượng ngùng: “Đó là do quý phi nương nương của ta làm. Ta chẳng qua chỉ học thuộc, xúc cảnh sinh tình đọc ra mà thôi, khiến ngài chê cười rồi!”

Trong mắt hắn hiện lên một tia nghi ngờ, bán tin bán nghi nhìn ta. Ta làm như vô tội, nhìn thẳng lại hắn. Hắn thở dài, có vẻ đã tin lời ta nói, nhưng vẫn hứng trí nói: “Người nói quý phi nương nương, có phải là Tư Đồ nương nương mới vừa được tấn phong? Không hổ danh là tài nữ, làm được bài thơ phi phàm như vậy!”

Bước chân hắn thoát nhanh hơn, chắc là muốn sớm đến Tử Trữ cung gặp mặt vị quý phi nương nương tài văn phi phàm kia. Ta không khỏi oán hận nghĩ, một gã thái giám như người mà cũng có tâm tư đó sao? Xem quý phi nương nương một cước đá bay người ra. Chỉ cần ta xúi một tiếng, quý phi nương nương chắc chắn sẽ làm, nhưng lại muốn tự mình động thủ.

Quý phi nương nương cũng chính là Tư Đồ Minh Châu, đối với ta có một loại ý nghĩ biến thái muốn bảo hộ. Trước sau nàng đều cho rằng ta yếu đuối, thiếu một cái là bay. Bất cứ ai chỉ cần hơi bất kính với ta, nàng đều sẽ mặt ngoài cười tủm tỉm nhưng bên trong âm thầm nổi bão. Có khi ta thậm chí hoài nghi nàng đối với ta như thể tay liền tay, chân liền chân vậy. Ở thời đại kia của chúng ta, chẳng những lưu hành nam yêu nam, thậm chí nữ yêu nữ cũng có. Nhưng mà, Tư Đồ Minh Châu cũng không hề có ý niệm y lại vào ta, cũng không hề có hành động gì thái quá.

Hai người bọn ta vẫn đang trên đường đi. Hoàng cung cũng thật rộng lớn. Ta đi theo hắn, đi tới đi lui cũng không nhận ra chỗ nào ra chỗ nào, đã đi đến đâu. Chợt nghe thấy phía trước có âm thanh phách phách vỗ vỗ truyền đến. Ta vừa nghe, âm thanh này rất quen. Ta cũng thường xuyên dùng để đối phó với mấy hạ nhân mới đến trong phủ tướng quân, không phải là tiếng bạt tai đó sao?

Đi tiếp qua mấy khóm hoa, ta cùng vị công công liền nhìn thấy một tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, đang bị người ta bạt tai. Ai, hắn nhận cái tát này so với ta tát mấy hạ nhân trong phủ tướng quân còn nặng hơn nhiều lắm. Hai tên thái giám thân hình to lớn thô kệch, tay cầm quạt trúc, từng tiếng từng tiếng đánh vào hai bên gò má hắn. Mặt hắn bị đánh sưng húp lên, hai mắt cũng nở to. Ta vừa thấy đã mềm lòng, thầm nghĩ. Ai vậy a, tâm ngoan thủ lạt như vậy (lòng dạ độc ác, thủ đoạn cay độc). Lúc ta còn ở phủ tướng quân, phạt hạ nhân nặng nhất cũng chỉ là cho hắn vài cái tát cho xong việc. Ta có điểm không tốt, chính là hay mềm lòng, lại hay xen vào chuyện của người khác. Vì thế, ta liền đi lên, lại phát hiện. Ở phía sau ra lệnh chính là một vị giai nhân, đang háo hức thưởng thức người bạt tai người!

Ta nhìn qua, giai nhân này cũng thật xinh đẹp, lung linh như bong bóng nước. Xét về trang phục nhất định là một cung phi, chẳng qua giai phẩm so với mỹ nhân vẫn còn thấp hơn vài bậc. Cung nữ bên cạnh nàng trên tay cầm một cây trâm cài tóc đã bị bể gãy. Ta hiểu rồi. Tiểu thái giám này nhất định là đã làm gãy trâm cài tóc của nàng nên mới bị phạt đánh như thế.

Ta nhìn kỹ, trâm cài tóc kia của nàng cũng không phải thứ thượng phẩm gì, chẳng qua chỉ là một cây trâm hình con bướm bình thường mà thôi, cần chi phạt nặng như thế chứ?

Vì thế ta cười cười, từ phía sau bụi hoa đi ra. Ai ngờ được, ta còn chưa kịp mở miệng, vị mỹ nhân kia đã nhìn qua đến. Nhìn thấy cung phục cấp bậc của ta liền cười thật to, nói: “Vị tỷ tỷ này, có phải là Minh thượng nghi của Tử Trữ cung đúng không. Ta đã sớm muốn tiếp đón Tư Đồ nương nương. Thật khéo quá, hôm nay gặp được tỷ tỷ ở đây...”

Ta bị một phen kinh hãi. Trong cung này, tin tức truyền đi cũng thật nhanh quá. Quả thực còn nhanh cả mạng internet nữa. Chỉ trong chốc lát, đại danh của Tư Đồ quý phi nương nương đã truyền khắp trong cung. Liên lụy đến ta, cũng là một hồi hư danh? So với một cung phi thấp hơn mỹ nhân thì địa vị nữ quan theo hầu bên người quý phi nương nương có thể còn cao hơn cả nàng. Tuy rằng trên danh nghĩa nàng vẫn là chủ tử, ta là hạ nhân.

Ta cười cười, đang muốn hỏi danh tính của nàng thì nàng đã nhanh nhẹn tự giới thiệu: “Ta là Vương mỹ nhân. Minh tỷ tỷ, hay là, nếu không có chuyện gì, ta muốn đi chào hỏi Tư Đồ nương nương một chút. Tỷ có thể dẫn ta đi bái kiến được không?”

Được, đây chính là bắt đầu kết bè kết phái chứ gì.

Ta nhìn tiểu thái giám bị đánh vô cùng thâm cảm kia, hướng qua Vương mỹ nhân hành cung lễ rồi cười cười nói: “Vương nương nương, vị tiểu công công này đắc tội với ngài thế nào vậy?”

Vương mỹ nhân vừa thấy sắc mặt của ta đã vội vàng cho ngừng việc dụng hình, thở dài nói với ta: “Minh tỷ tỷ, người xem. Cây trâm này của ta chính là do hoàng thượng ban tặng, bị hấn làm thành ra như vậy, sẽ không có...” Chưa nói xong mắt đã ươn ướt, thương tâm muốn chết đi được.

Ta cười cười, thuận tay lấy trong người ra một cây trâm, nói: “Hôm nay lần đầu gặp mặt, ta cũng không có gì quý giá để đưa cho nương nương. Chỉ có cây trâm này tặng nương nương coi như là lễ ra mắt. Ngài xem có được không?”

Vương mỹ nhân biết ta có ý ngầm, muốn cầu tình giùm cho tiểu thái giám kia. Lại vừa thấy cây trâm trong tay ta không chỉ có thể sánh ngang với cây trâm của nàng, còn không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần nữa. Trong lòng nàng đã vui mừng rạo rực tiếp nhận, cũng không quản cây trâm bị phá hư kia là do hoàng thượng ban thưởng, vội phân phó: “Tiểu Phúc tử, hôm nay là ngày vui, lần đầu tiên ta gặp được tỷ tỷ, ta tạm tha cho người. Lần sau phải biết cẩn thận một chút...”

Tiểu thái giám đưa đôi mắt đã bị đánh bầm dập sưng phồng lên nhìn ta tràn đầy cảm kích. Ta cũng không để ý, vì đang mãi suy nghĩ lung tung...

Ta đang nghĩ. Xem ra tài vật trong hoàng cung này cũng không được tốt lắm. Người xem, một cung phi như vậy mới được tặng một cây trâm thế này đã hơn hở ra mặt rồi. Đây chẳng qua chỉ là một sản phẩm ta chế tác cho Phẩm Ngọc phường mà thôi. Trang sức hoàng cung sao lại thua cả Phẩm Ngọc phường như vậy? Hay là do cung phi này phẩm cấp quá thấp, những thứ tốt đều không đến lượt nàng sao? Mới tiến cung vài ngày, tài đâu không thấy, chưa gì đã phải tiến đi một món rồi. Ta liền đắm chìm trong lo lắng rằng vào cung sẽ không thu được tài vật, không thể trở nên phú khả địch quốc. Trong lòng hối hận, nếu gom không được tài vật, vậy thì vào cung để làm gì đây. Không khỏi lờ lợ Tư Đồ Minh Châu ra rửa thắm, sắc mặt cũng không tốt lên nổi.

4. Chương 004

Chương 4: LỖ VỐN.

Editor: Docke

Lúc ta đang suy nghĩ hết thảy những điều này. Vị công công lại không giống công công bên cạnh vẫn nhìn ta chăm chú, làm ta lông tóc đều dựng đứng cả lên. Nhưng ta nghĩ, nếu như hắn là một quý nhân ở trong cung, không thể nào ngay cả Vương mỹ nhân cũng không nhận ra hắn được. Như vậy có thể nói rằng, hắn vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, địa vị còn thấp hơn cả ta nữa cũng nên. Nghĩ vậy nên ta yên tâm hơn, cáo từ Vương mỹ nhân, cũng không quên hẹn một ngày đẹp trời khác sẽ đưa nàng đến bái kiến Tư Đồ nương nương. Vị công công kia lại theo như yêu cầu ban đầu của ta, đưa ta trở về Tử Trữ cung.

Bây giờ thì vị công công kia đã tăng tốc độ, nhanh chóng đưa ta thuận lợi trở về Tử Trữ cung. Lan nhi, một nha đầu ở Tử Trữ cung thấy ta trở về, trên mặt tràn ngập vẻ hân hoan vội vàng chạy vào báo tin: “Nương nương, nương nương. Thượng nghị đại nhân đã trở về...” Xem ra Tư Đồ tiểu thư lại nổi bão rồi, khiến toàn bộ cung nhân phải chịu khổ.

Ta đi vào cung, vị thái giám bên cạnh cũng thò đầu ra nhìn muốn đi theo. Ta trừng mắt liếc hắn một cái: “Vị công công này, bản quan đa tạ người đã đưa bản quan hồi cung. Chúng ta chia tay ở đây đi?” Nghĩ rằng, sao lại có thái giám háo sắc như thế chứ? Bởi vậy liền liên tưởng, ta có nên hay không quần áo khoác thêm một chiếc áo choàng, không thể ấy người giống như hắn trà trộn vào trong? Cho dù không xảy ra chuyện gì, nhưng cả ngày toàn buông lời ý dâm, người ta cũng không chịu nổi đúng không?

Hắn lưu luyến nhìn vào bên trong. Trông dáng vẻ của hắn kìa. Chẳng lẽ lại thật sự đang hy vọng bản thân có đôi mắt nhìn xuyên thấu, xuyên thấu qua tấm bình phong mạ vàng và Long bạch ngọc để nhìn thấy Quý phi nương nương ở bên trong ư?

Ta vừa vào đến liền thấy Tư Đồ nương nương hữu khí vô lực nằm trên giường. Bên cạnh có cung nhân đang đắp bớp cho nàng. Nàng là người học võ xương cốt cứng rắn vậy mà còn ra bộ dáng này, đủ biết nàng đã bị đám ma ma công công kia gây sức ép cũng không nhẹ. Ta trộm cười, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cảm động: “Quý phi nương nương, chịu được gian khổ mới là thượng nhân. Ngài chịu một chút cực khổ nhỏ nhỏ này chính là vì tương lai vinh hoa phú quý, hoa đoàn cẩm thẩu. Có bao nhiêu người hâm mộ ngài, mong ước được chịu gian khổ như ngài còn không được nữa đó!”

Tư Đồ quý phi nương nương nhìn ta suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói: “Nói vậy thì người thật sự hâm mộ ta?” Vẫn nhìn ta nói: “Hay là, ta cũng xin hoàng thượng phong cho người làm nương nương?”

Bị nàng nắm trúng điểm yếu, ta nhất thời nghẹn họng. Không thể trả lời, chỉ lẩm bẩm: “Ta thật vất vả khuyên người như vậy, người cũng không phối hợp mà miễn cưỡng cảm động một chút. Muốn chọc tức ta sao?”

Tư Đồ Minh Châu rất ít khi chọc được ta như vậy, trong lúc nhất thời cao hứng cười ha hả, cơn đau nhức trên người cũng theo tiếng cười nổi lên. Hai cung nhân trong phòng bị tiếng cười hào sảng của nàng làm cho kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn. Ta than thầm. Xem ra ta phải sử dụng chút thủ đoạn bịt miệng mấy cung nhân không cho truyền lời ra ngoài mới được. Đoán chừng hành vi thô lỗ này của nàng sẽ nhất định bị đồn thổi, bay đầy trời mất thôi. Ta tuy rằng đối với quyền thế gì đó không mấy nhiệt tình theo đuổi, nhưng cũng không thể chỉ mới theo quý phi nương nương vào cung chưa đến một tháng đã bị đẩy vào lãnh cung nha?

Nghe nói cuộc sống trong lãnh cung thật sự rất khổ. Cuộc sống trong lãnh cung không có sơn hào hải vị mà ăn. Quan trọng nhất là trong lãnh cung sẽ không có tài vật, không khác gì bị đuổi ra khỏi nhà đâu.

Vào cung đến nay đã hơn mười ngày, ta dần dần có cảm giác bất ổn. Bởi vì ta luôn thấy các cung nữ trốn ở góc phòng lén lút bàn tán gì đó, nhưng vừa thấy ta đi tới liền ngay lập tức kéo nhau bỏ đi. Thấy vậy ta liền lưu tâm. Ta có một kỹ năng bậc nhất, đó là đọc khẩu hình. Đây là trong lúc ta nhàm chán tự nhìn mình trong gương mà học. Người biết đó, một người đã hai mươi lăm tuổi đầu lại xuyên không nhập vào thân xác bé gái sáu tuổi, cả ngày có chuyện gì để làm đâu. Kỹ năng này cũng không có cho ai biết, ngay

cả Tư Đồ Minh Châu ta cũng không cho biết. Đây chính là tài nghệ hộ mệnh cầu ta. Ai cũng không hy vọng mình đang lén lút nói chuyện lại bị người ta đứng ở xa xa chỉ nhìn thôi cũng hiểu được đang nói gì chứ, đúng không?

Ngay cả Tư Đồ Minh Châu cũng không được.

Có một ngày, vài tên cung nhân lại tụ tập vào một góc thì thầm to nhỏ. Ta giả bộ đi ra ngoài, nhưng thực tế là trốn sau cửa sổ nhìn vào, thử xem bọn họ nói cái gì. Sau khi xem hiểu, ta đổ mồ hôi đầy người. Thì ra cái bọn họ đang nói chính là. Đồng thời được sắc phong phi tần, nhưng bọn cung nữ thái giám bên mấy phi tử kia đều được ban thưởng vàng bạc châu báu. Còn chủ tử của chúng ta thế nào, là quý phi nương nương nha, địa vị ở trong cung chỉ thấp hơn hoàng hậu nhưng so vì sủng ái chỉ có hơn chứ không kém chút nào, vậy mà... Một đám ở đằng kia bóp tay thở dài không thôi. Ta không khỏi cười khổ. Chuyện này chỉ có thể trách Tư Đồ đại tướng quân, ai biểu hắn là một vị thanh quan làm chi? Nhưng là một người vô cùng ngay thẳng, ngoại trừ đánh giặc thì không biết cái gì khác, không làm thanh quan thì làm gì đây. Thanh quan thì lại không có tiền. Xem ra ở trong cung này, nếu không có tiền thì chỉ có con đường đi chết mà thôi. Nhìn mấy vị cung nhân kia xem, bộ dáng chỉ muốn đầu quân ấy tần phi khác bán đứng tin tức kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng đủ biết rồi.

Hơn nữa, hoàng thượng chưa lâm hạnh Tư Đồ. Nàng về sau có thể được sủng ái hay không vẫn còn là vấn đề. Không được sủng ái tức không có ban thưởng. Đã không có ban thưởng chẳng khác nào không có tiền biểu trên thưởng dưới. Không có tiền biểu trên thưởng dưới chẳng khác nào đem hai cái mạng nhỏ chúng ta giao trong tay người ta. Tuy rằng cha nàng là đại tướng quân, nhưng tướng tại ngoại thì có thể làm gì đây? Đây chính là cung đình, thiên hạ của nữ nhân. Đọc qua không ít bộ sách sử, ta đương nhiên biết. Bên trong cung đình, thủ đoạn giết người không thấy máu có thể còn đáng sợ hơn đao thương chém giết trên sa trường

Ta càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng kinh hãi. Trên đầu, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng, trong lòng gấp như có lửa đốt. Lập tức hướng Tư Đồ xin nghỉ phép, nói muốn về nhà một chuyến. Thân là thượng nghị, một chút tự do như thế vẫn là có thể. Ta trở lại phủ tướng quân, lại nghĩ. Nếu bây giờ hỏi xin tướng quân lãnh mấy ngàn lượng bạc khả năng là không được. Trong phủ của ông không biết có đủ một ngàn lượng bạc trắng hay không nữa là. Huống chi ông còn có một đại gia đình chờ được ăn cơm. Ta chỉ có thể chạy đến ngân trang một chuyến. Lòng đau như cắt lấy tiền túi của mình, năm nghìn lượng bạc trắng kia ra. Trong lòng âm thầm nảy sinh ác ý, lần này đầu tư vào Tư Đồ Minh Châu nhất định đem bạc này cả vốn lẫn lời kiếm trở về.

Ta vừa thở phà phò vừa chạy về cung. Vài ngày không gặp Tư Đồ Minh Châu, vừa gặp nàng ta lại nhớ đến người cha thanh quan của nàng. Cứ nhớ đến người cha thanh quan của nàng là ta lại nghĩ đến sau này phải tiêu tiền như nước, trong lòng lập tức nổi giận.

Cuối cùng, ta đành phải nhờ câu làm sói thì không xót con, làm lưu manh thì không xót vợ, để tự an ủi mình. Vào thời đại của chúng ta, làm loạn quan hệ nam nữ đều bị tính là lưu manh. Nếu vậy. hoàng đế chính là đệ nhất lưu manh rồi? Tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, nếu hắn không phải là lưu manh thì còn ai nữa? Nếu hắn không phải lưu manh, vậy thì trên đời này cũng sẽ không còn hai chữ lưu manh nữa rồi.

Ta oán hận mắng đại lưu manh, mắng xong tinh thần cũng dần thoải mái, cười ha ha hai tiếng, đắc ý dào dạt tiêu sái hồi cung.

Đương nhiên, dọc đường đi, ta vẫn rửa hận thanh quan một thôi một hồi.

Hận chết mất!

5. Chương 005

Chương 5: THỦ ĐOẠN.

Editor: Docke

Sau khi giàn xếp đám cung nhân ổn thỏa, ta lại sử dụng một ít thủ đoạn. Nói lời hoa mỹ thì đơn giản là ân oán phân minh, lúc cương lúc nhu. Nói thô tục một chút thì chính là vừa đánh vừa xoa, cứ đánh một gậy là xoa một cái. Đám cung nhân cuối cùng ngoài mặt cũng trở nên dễ bảo hơn. Ta cũng không hy vọng xa xôi rằng bọn họ có thể thực lòng tâm phục ta. Trong hậu cung này, lòng người dễ đổi, mạng người như cỏ rác. Có thể duy trì được hòa bình, dù chỉ là ngoài mặt thôi cũng đã tốt lắm rồi...

Ở đây, tiền thật sự là thứ tốt. Chỉ cần có tiền, tin tức gì cũng đều có thể mua được. Vương lão công công đem lai lịch xuất xứ của toàn bộ cung nữ thái giám trong Tử Trữ cung mà ông thuộc trong lòng bàn tay, vị nào từng hầu hạ Nghi quý phi, vị nào từng là gốc tử trước mặt Nhân phi, vị nào từng hầu hạ thái hậu, gốc tử nào từng hầu trong cung hoàng thượng ... nhất nhất đều nói cho ta biết.

Ta nghe xong liền hiểu được, có vẻ như trong cung Tư Đồ toàn là gián điệp. Xem ra Tư Đồ vào cung đã ảnh hưởng đến không ít người, chấn động đến không ít người. Ta cảm giác mấy cung nữ thái giám đây đó đều tựa như sói hổ đang ngồi rình ta và Tư Đồ. Chỉ cần chúng ta phạm một chút sai lầm thôi, bọn họ nhất định sẽ còn nhanh hơn cả hổ, lập tức chạy về bẩm báo chủ tử.

Quý phi nương nương Tư Đồ Minh Châu trơ mắt nhìn ta vội đến vội đi, cũng không lên tiếng. Vẫn ngồi ngay ngắn trên phượng giường luyện công. Rèm trướng buông xuống, mọi người trong cung còn tưởng rằng nàng vẫn lười biếng ngủ, trong lòng không khỏi thắc mắc. Lại bị ta trừng mắt nhắc nhở, bọn họ mới không dám nhiều lời. Nhưng ta biết, chỉ cần ta không ở đây, đám gian tế này sẽ quỷ quỷ sùng sùng chạy về chỗ chủ tử của mình báo cáo tin tức về quý phi nương nương.

Có điều như vậy cũng tốt. Nàng không đến cửa chào hỏi qua các phi tần, sẽ không có ai nghi ngờ nàng muốn kết bè phái gì đó. Ít ra cũng có vẻ như quý phi nương nương không có dã tâm, không muốn tranh thủ tình cảm. Cũng sẽ không có ai đem lòng muốn hại nàng, đúng không? Không ai muốn hại nàng thì ngày tháng ta bình yên ở trong cung cũng nhiều hơn! Tất cả lấy sinh mạng làm trọng, đây là nguyên tắc làm người của ta. Vậy thì cần quan tâm quý phi nương nương nàng có được sủng ái hay không để làm gì đây?

Vì thế, đối với tình yêu vô công cuồng nhiệt của Tư Đồ Minh Châu, ta cũng không ngăn cản. Chính ta đây chẳng phải cũng có một tình yêu cuồng nhiệt với các bộ sách đó sao? Còn có tư cách gì nói người ta đây?

...***...

Hoàng cung rốt cuộc cũng có một bữa hội họp đại gia đình, danh nghĩa chính là muốn những người mới đến như chúng ta có dịp làm quen lẫn nhau, nhận chủ nhận tớ. Ta đoán là vì muốn những người mới tính tình

ma mãnh nhận thức được hai vị quý phi thế lực trong cung đã muốn thâm canh cố để mà có chút tôn trọng. Nói cách khác, muốn tranh thủ tình cảm thì trước tiên phải đưa tiền bảo kê!

Ta vốn không muốn đi. Chuyện của đại gia đình bọn họ thì liên quan gì đến ta? Ta mà đi, đứng giữa một đồng chủ tử tranh nhau khoe sắc chẳng phải chỉ là một cọng cỏ dại thôi sao, mà còn là một cọng cỏ dại mọc trong khe đá nữa chứ. Không bằng trốn trong phòng đọc sách còn tốt hơn!

Tư Đồ quý phi nhìn ra ý đồ của ta, thần nhiên nói: “Nếu người không đi, rồi lỡ bọn họ muốn ngâm cái gì thơ, đối vần cái gì gì đó, người đoán xem ta sẽ làm ra cái dạng thơ, cái dạng câu đối gì đây?”

Vừa nghe lời này, ta liền nhớ đến câu chuyện làm thơ mà cả kinh.

Đại tướng quân có một lần tâm huyết dâng trào, muốn khảo sát thành tích mấy tháng học thơ văn của Tư Đồ Minh Châu tiểu thư. Ngày hôm đó vừa vặn lúc ta đau bụng, đi vệ sinh. Đại tướng quân buộc nàng tại hiện trường làm ra một đoạn thơ. Vị tiểu thư này ghen hòng mất nửa ngày, cuối cùng sáng tác ra một đoạn: “Một cái hai cái ba bốn cái, năm sáu bảy tám chín mười cái.” Đang còn muốn tiếp tục xổ thơ bỗng thấy sắc mặt tướng quân càng lúc càng cứng ngắt như tảng đá, do dự nửa ngày cũng không dám xổ tiếp. Đang lúc giằng co, ta từ nhà xí nhanh chân chạy đến, ở phía sau nàng bổ sung hai câu: “Ăn hết hoàng gia trăm thứ món, phượng hoàng bao ít người bao nhiêu?” Mới miễn cưỡng đủ tư cách. Chỉ có điều đại tướng quân đã biết cô con gái của mình làm sao có thể nổi danh là tài nữ khắp thiên hạ. Vì thế, hần trăm phương ngàn kế biến ta thành nghĩa nữ. Trong lòng ta hối hận vô cùng. Vốn là tiền kiếm được cũng đã đủ rồi, ta đang chuẩn bị chào từ biệt tướng quân đại nhân thì...

Tư Đồ quý phi nương nương nói xong câu đó thì không thèm ngó ngang đến ta nữa, thần nhiên sai cung nữ chuẩn bị đi dự tiệc. Ta đành phải đuổi theo.

Đến Phúc Thọ cung của Thái hậu nương nương, ta choáng ngợp trước sắc màu rực rỡ, một đoàn oanh thanh yển thắm tràn vào mắt. Trong không khí tràn ngập mùi son phấn vô cùng mềm mại đáng yêu. Ta cảm thán, thưởng thức một đoàn tuyệt đại mỹ nhân tạo nã này, một đám người tranh nhau khoe sắc như trăm hoa đua nở. Còn ta, thật đáng tự ti làm sao, nhìn chính mình thân hình mình hạc sương mai, có chút tự biết xấu hổ. Khó trách Tư Đồ nói ta, chỉ cần gió thổi một cái là bay. Tướng mạo cũng tạm gọi là thanh tú nhưng cùng đứng chung với người ta, lập tức bị xếp ngay vào tầng lớp nha hoàn thô thiển.

Ngồi ghế chủ tọa chính là Thái hậu nương nương, đã gần hơn năm mươi tuổi, nhưng được chăm sóc thỏa đáng nên xem ra còn trẻ như phụ nữ ba mươi. Ngồi phía dưới bà một chút là Trữ phi Trương Mỹ Nương, đối thủ một mất một còn của Tư Đồ. Nàng đến sớm như vậy, thấy chúng ta đi vào, tươi cười đón chào nhận thân, làm như gặp được chị em chơi chung từ nhỏ đến lớn vậy. Muốn bao nhiêu thân thiết thì có bấy nhiêu, làm ta nhồn nhột nổi cả da gà.

Thấp xuống một bậc chính là Nghi Phi, cùng cấp bậc với Tư Đồ Quý Phi của chúng ta. Còn có một vị nữa là Nhân Phi, nghe nói chính là phi tử được sủng ái nhất, cũng là người có hy vọng trở thành hoàng hậu nhất. Có điều bây giờ chưa gặp được, nghe nói sẽ đến sau, giá trị của nàng cũng thật lớn nha. Các phi tần khác ta đều không biết ai với ai. Nghe nói mỗi người đều có bối cảnh thâm sâu, nhưng bối cảnh của ai đó lớn đến đâu cũng không bằng Tư Đồ đại tướng quân của chúng ta đúng không? Hần chính là công thần của đất nước nha, an nguy của Tây Sở đều dựa vào ông cả! Tuy rằng công lao thắng trận của ông đều do phụ thân đã chết của ta ban cho, nhưng điều đó đâu có người nào biết, đúng không?

Tư Đồ Minh Châu hành lễ với Thái hậu xong, lại tiếp nhận lễ của các phi tần cấp thấp hơn hành lễ, trên mặt luôn duy trì nụ cười tủm tỉm hoàn mỹ nhất, đi đến chỗ ngồi của mình. Ta biết trong lòng nàng đã không còn kiên nhẫn lẫn phiền toái đến mức nào rồi, chỉ cần nhìn hai tay nắm chặt trong tay áo kia là biết ngay.

Có thái hậu nương nương ở đây, nhóm phi tần đều rất cẩn thận, thái độ đối với bà bà này vô cùng kính cẩn cùng nhu hòa. Ta nhìn trộm thái hậu nương nương một chút, cảm thấy bà không đến nỗi đáng sợ như vậy, ngược lại hòa ái dễ gần. Mặc dù được chăm sóc chu đáo nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ ủ rũ. Ta đoán có thể là bà muốn duy trì dáng mạo tuyệt hảo, đã khiến bản thân phải vất vả rồi.

Nghi Phi và Trữ Phi mỗi người một bên níu tay níu chân lôi kéo Tư Đồ Minh Châu, cứ một điều muội muội, hai điều muội muội gọi đến là thân mật. Trữ Phi giả dạng cũng thật đáng khen, mặt ta nổi lên từng loạt mụn.

Đúng lúc này, ngoài điện vang lên tiếng xướng truyền: “Hoàng Thượng, Nhàn Phi nương nương giá lâm!”

Ta nhìn gương mặt đồng thời bị đơ cứng của Nghi Phi và Trữ Phi, lại lập tức khôi phục tươi cười, không khỏi khen ngợi trình độ khống chế da mặt thành thạo của bọn họ. Nghi phải học hỏi bọn họ một chút, sau này có lúc cần dùng.

Đặc biệt là Trữ Phi, dường như đã đổi đối tượng đấu tranh, đem Nhàn Phi trở thành đối thủ đệ nhất, không còn để mắt đến Tư Đồ nữa rồi.

Ta biết vị Nhàn phi nương nương được sủng ái nhất lục cung rốt cuộc đã đến, Hoàng thượng rốt cuộc đã gặp được...

Tư Đồ Quý phi nương nương cuối cùng cũng được gặp mặt phu quân của mình rồi!

Ta xem Hoàng thượng độ chừng ba mươi tuổi, thoát nhìn cao ráo, tuấn tú có thể xếp vào loại mỹ nam thượng hạng. Chỉ có điều ta thấy ánh mắt hắn tầm tối, cái mũi khoằm khoằm như mũi chim ưng làm gương mặt hắn toát lên một tia tàn nhẫn. Vị hoàng thượng này cũng không phải là một nhân vật dễ đối phó đâu...

Chính là Tư Đồ Quý phi hai mắt rõ ràng là đang phát sáng. Xem ra, nàng đối với hoàng thượng vẫn có chút mong chờ. Còn nói ta là trọng sắc khinh bạn nữa không, chẳng phải người cũng thế hay sao, nhìn thấy hoàng thượng bộ dáng anh tuấn là lập tức thèm muốn chảy cả nước miếng. Ta không khỏi tưởng tượng bộ dáng Tư Đồ quý phi chảy nước miếng ròng ròng, suýt nữa bật cười thành tiếng, phải cố nén lắm mới dần xuống được. Vậy mà thân mình cũng run run, muốn cười lắm rồi nhưng lại không dám, tắc nghẹn. Tư Đồ liếc mắt liếc ta một cái cảnh cáo, ta vội vàng trấn định, không dám lơ đãng ...

Vị Nhàn Phi nương nương kia là sủng quan lục cung (được sủng ái nhất lục cung) cũng thật xứng đáng. Không chỉ có dung mạo như hằng nga, hơn nữa toàn thân còn toát lên một loại khí chất tao nhã thanh

thoát. Nhất là so với vẻ dong chi tục phấn của ta, quả thực ta chỉ muốn làm con chuột chui vào hang mà trốn. Ta nghĩ, thật may, ta có lời thề ‘Thề không làm phi’ chống đỡ, không cần đấu với nàng.

6. Chương 006 - 007

Chương 6: GIAN LẬN

Nhưng thật ra dung mạo của Tư Đồ so với nàng không kém là bao nhiêu nhưng tại sao khí chất lại không thể so sánh được? Người xem khí chất của người ta, rồi nhìn lại khí chất của nàng sẽ biết, quả thực chính là thất tiên nữ so với một nha đầu quê mùa thô lỗ mà.

Nhìn thấy bộ dáng thâm tình chân thành của Hoàng thượng cùng Nhân Phi, lòng ta không khỏi trầm xuống. Cơ hội Tư Đồ được sủng ái thật quá xa vời rồi. Ta nghĩ, có nên hay không thay đổi sách lược, lừa nàng trốn khỏi cung đi thôi, miễn phải chết già trong cung, cả đời buồn bực không vui?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không dám làm. Tư Đồ đại tướng quân kia chính là nhất đại trung thần đó nha. Nếu hai ta mà bỏ trốn, đoán chừng Tư Đồ đại tướng quân nhất định sẽ trước tự trối mình thỉnh tội, sau phân thân xé thịt làm gương.

Đang lúc nghĩ ngợi, Hoàng thượng đã hành xong đại lễ với Thái hậu, an vị trên long ỷ (ghế của vua), mắt hướng về phía chúng ta: “Nghe nói Tư Đồ ái phi là tài nữ danh khắp kinh thành, xuất khẩu thành thơ. Trẫm cũng đã đọc qua không ít đại tác phẩm của ái phi!” Lại quay qua Nhân Phi nói: “Ái phi, lần này ái phi đã có đối thủ rồi. Tư Đồ ái phi mặc dù xuất thân từ nhà tướng quân nhưng tài nghệ thơ văn cũng không hề thua kém tài nữ xuất thân từ gia đình đại học sĩ như ái phi đâu!”

Chúng phi nhìn hai người này giống như đang xem kịch vui. Ta bỗng nhiên cảm thấy, Hoàng thượng không phải là cố ý đẩy chứ?

Cũng như lẽ thường, lúc này người trợ giúp đều sẽ đột nhiên xuất hiện. Quả nhiên, Nghi Phi đã nói: “Sao không kêu hai vị muội muội lấy thợ yếm hôm nay làm đề, thi thố một phen xem ai hơn ai?”

Lúc này ta sẽ xuất quân. Ta cúi đầu, làm bộ tìm kiếm khăn tay bị rơi xuống đất, thấp giọng nói với Tư Đồ nương nương: “Nói với Hoàng thượng muốn cược tiền, tốt nhất là hoàng kim (vàng) bạc trắng...” Cũng đừng nên thưởng mấy thứ linh tinh không thể bán được.

Loại chuyện này hai ta hợp tác nhiều lần rồi, rất thành thực. Quả nhiên, Tư Đồ quý phi nương nương bắt đầu chu môi: “Không biết Hoàng thượng có thể treo chút giải thưởng, thắng thì được ban thưởng gì đó được không?” Không đợi Hoàng thượng trả lời, nàng nói thêm, “Thần thiếp nguyện ý đem hai mươi lượng vàng cùng có vị tỷ tỷ muội muội giúp vui.”

Quả nhiên hưởng ứng theo nàng, các vị phi tần không cam lòng nhường bộ, dồn dập hưởng ứng xuất ra không ít vàng bạc. Ai cũng không muốn tỏ ra nghèo hèn trước mặt Hoàng thượng, đúng không?

Sau một hồi, trên bàn liền chất thành hai đống đầy vàng bạc châu báu. Ta nhìn mà hai mắt tỏa sáng lấp lánh. Mấy thứ này, đều có thể bán được.

Một ván thu vốn làm ăn.

Hoàng thượng vừa thấy, hứng thú tăng cao, nói: “Được, nếu ai thắng cuộc, Trẫm sẽ ban thưởng một trăm lượng vàng!”

Trong lòng ta nổi nhạc nở hoa.

Ta cẩn thận liếc mắt quan sát Nhân Phi, lặng lẽ nói hai câu với Tư Đồ, nàng liền nói: “Hoàng thượng, thi từ rất khó phân định thắng thua. Không bằng chúng ta ngoại trừ thi tài văn thơ, còn so cả về tốc độ nữa. Ai có thể trong thời gian một nén hương nghĩ ra nhiều thơ nhất người đó liền thắng!”

Nghe nói như thế, Hoàng thượng càng thêm hứng trí bừng bừng, ánh mắt phát ra ánh sáng lấp lánh, sáng quắc nhìn Tư Đồ Minh Châu: “Không thể ngờ được Tư Đồ ái phi lại có được khí phách như thế, thật không hổ là con gái của đại tướng quân.”

Ngay cả Thái hậu nương nương vẫn ngồi yên như lão tăng nhập định cũng cảm thấy có hứng thú, bà tủm tỉm cười nhìn Tư Đồ Minh Châu: “Không thể ngờ được tức phụ nhi (cô vợ trẻ) này lại không giống người thường. Được, ta cũng đặt cược một chút.” Nói xong liền tháo ra chiếc vòng đang đeo trên cổ tay bỏ xuống...

Ta trong lòng thất vọng ê chề. Lão nhân gia thật đúng là lão nhân gia, một chút cũng không bỏ được, đặt cược vàng bạc thì đau lòng. Còn thứ này, bán lại không thể bán, giữ lại cũng không thể đeo, còn ngược lại bị các phi tần khác ghi hận. Ta cũng thật không dám mơ tưởng về sau còn có thể sở vào, đem một đồng lớn mấy thứ đồ lỗi thời này bán được giá tốt, cơ hội kia bằng không rồi... Nhìn xem đám phi tần chung quanh hai mắt phát ra lục quang, bộ dáng này đủ biết thứ này rất quý giá. Từ trên tay Thái hậu tháo xuống, có thể không quý giá sao?

Nhưng trong mắt ta, nó lại không đáng giá lấy một đồng. Đổi không ra tiền, thứ này chính là phế vật, trừ phi Tây Sở mất nước mới có thể ra tay.

Không thể ngờ được chính là, một câu này, lại như một lời sấm (lời tiên tri).

Nhưng Hoàng thượng đã ra một trăm lượng vàng, lại thêm vàng bạc châu báu chất đầy trên bàn, ta cũng muốn thắng trận đấu này. Về phần kết thù, gặp phải người không thể trêu vào, đó là chuyện sau này. Chỉ cần có tiền trong tay, ta lập tức ngập tràn sinh lực...

Ngón giữa và ngón trỏ của ta đều có đeo một chiếc nhẫn. Trên chiếc nhẫn có khảm một viên bảo thạch. Bảo thạch này tên là Đá Bất Khiếu, thoát nhìn cũng chỉ là một viên đá bình thường. Nhưng có một ngày, ta lật sách cổ xem được, nó có một loại tác dụng kỳ lạ khác. Chính là nó có thể phát ra âm thanh cộng hưởng. Nếu như gõ một khối, khối khác cũng sẽ vang lên theo. Nếu như trong sơn cốc có nhiều khối đá như vậy, chỉ cần gõ một khối trong số đó thì khắp nơi trong núi sẽ đều vang lên tiếng kêu. Ta nghĩ, truyền thuyết trong sơn dã có quỷ, có thể phần lớn đều có nguyên nhân từ nó mà ra! Đương nhiên, loại đá này chỉ có tác dụng trong một khoảng cách hạn chế, xa hơn một chút sẽ không còn tác dụng nữa. Khoảng cách giữa hai tảng đá nhiều nhất cũng chỉ có năm thước (một thước = 1/3 mét). Nhưng khoảng cách này đối với chúng ta mà nói cũng đủ rồi.

Ta tìm công tượng (thợ thuyền, công nhân) đem tảng đá này tỉ mỉ chế tác thành một đôi vòng tai và một chiếc nhẫn. Đôi vòng tai đeo trên lỗ tai của Tư Đồ Minh Châu, chiếc nhẫn thì ta đeo vào ngón tay giữa, ngón trỏ ta còn đeo thêm một chiếc nhẫn kim làm vật gõ. Hai viên Đá Bất Khiếu khảm trên hai món trang sức này cũng thật nhỏ, nhưng phát ra tiếng vang kề sát bên tai vẫn cảm giác hơi chấn động một chút.

Ta còn làm thêm một bản mã hóa, đem mấy ngàn văn tự thường dùng chuyển thành các âm thanh hoặc dài hoặc ngắn viết ra. (Tương tự như phương pháp truyền tin được sử dụng trong các hoạt động đoàn đội bây giờ) Cứ như thế, một vũ khí gian lận tuyệt hảo liền ra đời.

Trong quá trình gian khổ luyện tập, Tư Đồ Minh Châu có vài lần nói với ta. Nếu như sau này nàng học được công phu truyền âm nhập mật sẽ không cần phải vất vả như vậy nữa. Ta trừng mắt lườm nàng một cái, cười lạnh nói: “Nếu như ngươi chịu học thi từ, vậy thì ta cũng không cần phải vất vả như vậy. Còn dám nói, người học truyền âm nhập mật có ích lợi gì?” Ta ngầm ý nói với nàng rằng. Chỉ có ta học mới dùng được, bởi vì bình thường là do ta làm thơ viết văn. Nhận được ý chỉ, Tư Đồ Minh Châu giật mình tỉnh ngộ, đành phải ngậm miệng lại.

Dù sao, cái loại công phu này ta chẳng qua cũng chỉ nghe truyền thuyết kể lại, vẫn là thực tế một chút còn tốt hơn.

Chương 7: GIAN LẶN (tiếp theo)

Nhưng mà, mấy thứ này dùng cho thi từ tương đối tốt. Bởi vì từ ngữ trong thơ văn trên cơ bản chính là quanh đi quẩn lại cũng chỉ có phong hoa tuyết nguyệt gì gì đó thôi. Nếu như trong đối thoại bình thường thì từ ngữ nhiều lắm, cho nên có thể nói chuyện được thì cứ nói chuyện vẫn là tốt nhất!

Ta lấy tay giật giật ống tay áo nàng, nàng hiểu ý ta liền nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, lấy yển hội làm đề tài, lấy văn vẻ nhiều ít phân thắng bại, chỉ cần phù hợp đề ý là được, có phải như vậy không?”

Hoàng thượng bị biểu tình duyên dáng của nàng mê hoặc có chút thất thần, cũng sẽ không so đo trong giọng nói của nàng lấy văn tự làm trò chơi cá cược. Chỉ cần phù hợp đề ý, như vậy thì mặc kệ là tự mình nghĩ ra hay sao chép của cổ nhân, đều được tính điểm!

Ta thấy Nhân Phi ngoài mặt tuy rằng vẫn duy trì nét tươi cười hoàn mỹ, nhưng khóe miệng lại có chút run rẩy. Xem ra, nàng đối với việc địa vị của mình bắt đầu có chút dao động, đã đem lòng sợ hãi rồi.

Bước đầu tiên, niềm tin của nàng đã bị hai bọn ta liên thủ khuấy rối.

Ấn đài đã triển khai xong, trên bàn dọn ra toàn là giấy Tuyên Thành tốt nhất của hoàng thất, hương nến cháy chậm chậm tỏa ra một làn khói mỏng.

Hai vị Quý phi nương nương ngồi ngay ngắn hai bên, vẫn duy trì nét tươi cười duyên dáng, bắt đầu yên tĩnh suy nghĩ thơ văn.

Tư Đồ quý phi hai mắt khép hờ, dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ. Bên phía Nhân Phi, thơ văn sớm đã tuôn ra như suối, khai bút viết xuống, từng nét từng nét liên tiếp viết ra ba đoạn thơ.

Còn Tư Đồ quý phi vẫn ở đằng kia nhắm mắt dưỡng thần...

Nhóm phi tần bên cạnh trong mắt đều lộ ra chút thất vọng. Ta thờ ơ lạnh nhạt. Xem ra, bọn họ đối với vị Nhân Phi sủng quan lục cung này trong lòng từ lâu đã rất bất mãn, sớm hy vọng có người không sợ chết một chút khiêu chiến với quyền uy của nàng rồi. Hôm nay thật vất vả mới có một người, không ngờ lại cũng chỉ có công phu đánh võ mồm mà thôi, thất vọng cũng là đương nhiên.

Ngay cả Hoàng thượng cũng có vẻ nghi hoặc...

Ta biết, lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất...

Muốn diễn hay, phải tạo được kịch tính hấp dẫn nhất không đúng sao? Vào lúc mọi người đều cho rằng Tư Đồ đã muốn chịu thua rồi, khiến nàng như có thần lực hỗ trợ, đây là loại hiệu quả hí kịch cỡ nào a?

Thử tưởng tượng cũng biết.

Tư Đồ Quý phi nương nương rốt cuộc cũng đã sử dụng hết thời gian suy nghĩ, bắt đầu hạ bút. Tuy rằng không nhanh không chậm nhưng ta biết tốc độ viết của nàng kỳ thực mau lẹ vô cùng. Người ta đã luyện qua công phu nha! Cổ tay đáng nể kia, có ai có thể so sánh được đây?

Hơn nữa ta còn biết, xem sắc mặt của Nhân Phi trắng bạch lại tái nhợt, tựa như Lâm Đại Ngọc. Cho thấy nàng khí huyết mệt mỏi, thân thể không được tốt, cổ tay vô lực. Luận về tốc độ viết chữ làm sao có thể so với Quý phi nương nương được. Bằng không, chúng ta thi thử viết văn nhiều ít để làm chi?

Hương đã tàn được một nửa rồi. Ta hài lòng phát hiện thơ văn trên trang giấy trước mặt Tư Đồ nương nương đã xếp thành một xấp nhỏ, còn Nhân Phi đang cau mày xoa xoa cổ tay...

Thơ văn đã trình lên trên bàn của Hoàng thượng. Hai bên nhiều ít thế nào, người sáng suốt vừa nhìn qua đã biết. Chỉ có điều Hoàng thượng nhìn thấy thì nhún mày nói: “Thơ văn do Tư Đồ ái phi viết phần lớn được trích tuyển từ thơ của cổ nhân, không phải chính mình sáng tác. Còn Nhân Phi lại là chính mình sáng tác. Cái này...”

Lúc này, không cần Tư Đồ mở miệng, ta biết, nhất định sẽ có người lên tiếng vì chính nghĩa. Ai bảo Nhân Phi là sủng quan lục chung làm chi. Trong hoàng cung có một nguyên tắc, đó là càng được sủng ái, càng bị người hận...

Quả nhiên, người đó vẫn là Nghi Phi. Đừng nhìn nàng vẻ mặt bộ dáng đoan trang mà lầm, không chừng tận đáy lòng đã đem Nhân Phi mắng chửi biết bao nhiêu rồi!

Nghi Phi nương nương khụ một tiếng, nói: “Để thần thiếp nhìn xem?”

Nói xong, lấy văn thư của Tư Đồ từ trong tay Hoàng thượng mở ra xem, nàng đoan trang cười nói: “Hoàng thượng, ngài sai rồi. Tư Đồ muội muội tuy rằng đại bộ phận văn thư đều lấy của cổ nhân, nhưng có sáu bài thơ do chính muội muội tự làm. Còn Nhân Phi muội muội tính hết cũng chỉ có sáu bài. Huống chi, Hoàng thượng, quy tắc này ngay từ đầu đã giao trước rồi, ai nghĩ ra nhiều thơ từ hơn sẽ thắng mà. Cũng không có nói là phải do tự mình làm hay là trích dẫn của cổ nhân?”

Xem ra Hoàng thượng thực sự rất sủng ái vị Nhân Phi này. Lão muốn thiên vị nàng, còn muốn tìm ra mấy thứ chứng cứ gì là thơ từ của Nhân Phi so với Tư Đồ hay hơn. Đáng tiếc, mẹ ruột hắt, Thái hậu nương nương vẫn còn đang thượng tọa chủ trì. Xem ra Thái hậu đối với Nhân Phi này cũng không có quá nhiều cảm tình, bà cũng khụ một tiếng, mở miệng nói: “Xem ra, trong hậu cung lại có thêm một vị tài nữ. Tư Đồ so về thơ văn đã hơn một chút. Lại đây lại đây, ta giúp người đeo chiếc vòng tay này!”

Giải quyết dứt khoát, người khác còn dám nói gì thêm nữa đây?

Ta và Tư Đồ mãn tài ra về, lát sau hồi cung, ... các cung nữ cũng hơn hởi vui mừng ra mặt. Bởi vì, tuy rằng ta ở phủ tướng quân có hơi keo kiệt nhưng đó là bởi vì ta có thể dùng thủ đoạn khiến bọn hạ nhân phải phục tùng. Nhưng còn ở trong này, ta dù có nhiều phương nhiều kế đến đâu thì nơi này dù sao cũng là của người ta. Bởi vậy,... mấy cung nữ, thái giám đều từ ta lĩnh được không ít phong thưởng...

Nhìn thấy tiền bạc rơi vào túi tiền của người ta, ta ngay lập tức tự hỏi. Có nên hay không xuất cung tìm một đám người trung thành hơn về làm việc. Nếu thành công không thể không có ngày ta lấy lại được số bạc đã đau lòng vất vả mới kiếm được bị rơi vào hầu bao của bọn tiểu nhân kia.

Tuy rằng còn chưa cử hành điển lễ đại hôn, nhưng Tư Đồ ở trong cung xem như một phen nổi bật. Tuy rằng Hoàng thượng còn chưa chính thức tỏ ra có hứng thú với nàng, nhưng thật ra lại liên tiếp không ngừng ban tặng rất nhiều tài vật cho nàng! Đoán chừng cũng là vì muốn an ủi lão tướng quân, phụ thân của nàng!

Ta đương nhiên giả trò, qua mặt Tư Đồ đem vật ban trong cung lén mang ra ngoài cung. Có thể bán được liền bán, không thể bán thì để lại cho Tư Đồ. Đối với loại hành vi này của ta, Tư Đồ cũng làm như không thấy, chẳng qua cũng chỉ ngẫu nhiên nhắc nhở ta: “Cũng đừng làm cái gì để người ta nắm được nhược điểm!”

Ta còn thành thật gật gật đầu với nàng, tỏ vẻ tiếp nhận lời nhắc nhở tốt bụng của nàng, một mặt đem mấy món cất vào trong ngực.

7. Chương 008

Chương 8: TÌM THÁI GIÁM

Ta cũng có đủ ngân lượng để bắt đầu xem xét tuyển người. Cả ngày ở phủ tướng quân quan sát mấy hạ nhân, tìm xem ai có thể kham nổi đại sự, tiến cung theo chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng nhau đối địch.

Tuyển được ba mươi người, cơ bản có thể đem các cung nữ bên người tất cả thay hết. Nhưng có điều thái giám thì lại hơi phiền toái, không lẽ lại lấy ai đó trong phủ tướng quân đem tiễn đi rồi đưa vào! Ta cũng

có một cách, tìm hai đứa trẻ con cùng khổ trên đường ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thiến mang vào trong cung. Cũng không sai, nói không chừng bọn họ còn đối với ta vô cùng cảm kích nữa. Nhưng mà, việc như thế lẽ nào ta làm được, nhất định đại tướng quân sẽ biết. Với người tự xưng thanh cao như đại tướng quân nhà này thì làm sao có thể để chuyện đó xảy ra được. Hẳn chính là thanh quan. Thanh quan sao lại có thể làm ra hành vi tiểu nhân như thế được. Không cần phải nói, trong lòng ta dĩ nhiên lại lôi thanh quan ra mắng một hồi.

Cũng không có thái giám, việc tái thiết vẫn chưa xong được!

Ta một mặt thăm oán đại tướng quân, một mặt nghĩ. Người như vậy, nếu như không phải là cha ta giúp hắn, với tính cách thẳng thắn không biết kết bè kết phái, ở trong cung cũng không có ai giúp đỡ, chỉ sợ sớm đã bị người ta đập bay xuống ngựa rồi, còn chỗ nào cho hắn làm đại tướng quân nữa đâu?

Ta liền cân nhắc có nên hay không phát triển trong cung tìm ra hai tên. Lại nghĩ, như vậy thì tốc độ quá chậm, hơn nữa cũng không tiện ra tay. Còn không biết tường tận liệu hắn lại cùng ai đó có bao nhiêu vạn mối ngàn tơ liên hệ nữa?

Mỗi ngày ta lại chạy đến tiệm thuốc thu thập rất nhiều dược liệu cổ quái kỳ lạ, đem cất giấu trong người để phòng thân. Việc dùng thuốc hại người, ta luôn luôn không làm nổi, nhưng vào thời điểm mấu chốt vẫn có thể đem một hai loại ra để phòng thân, đúng không? Chẳng lẽ nói người ta đã hại tới trên đầu rồi, còn không trả đũa lại hay sao?

Ngày đó, ta vẫn còn đang ở trong cung thở vắn than dài, phiên nào chuyện tìm thái giám. Tư Đồ nương nương nhìn không vừa mắt, bảo ta ra ngoài dạo chơi một chút. Vì thế ta lại ở trong cung đi dạo lung tung. Đi tới đi lui lại đi đến Tầng Thư Các. Đến Tầng Thư Các, còn chưa xem được vài tờ sách liền có một tiểu thái giám ngấp ngừng bước đến bên cạnh. Ta thông thả bước đi, hắn cũng thông thả bước theo bên cạnh. Ta không để ý tới, hắn vẫn ở bên cạnh bước đi thông thả. Ta không kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một đôi mắt ngấp tràn cảm kích. Ta hỏi hắn: “Tiểu công công, ngươi có việc gì sao?”

Hắn lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu, làm hại ta bị dọa hết hồn. Hắn ngẩng đầu lên hỏi: “Ngài không nhận ra tiểu nhân sao?”

Ta thăm nghĩ, vô duyên, nếu ta biết người ta còn hỏi người làm gì, bộ ăn no rồi hơi sao?

Ta nói: “Người là?”

Tiểu thái giám nói: “Tiểu nhân là Tiểu Phúc Tử. Ngài đã cứu tiểu nhân, ngài quên rồi sao?”

Ta nhớ ra rồi, hắn không phải là tiểu thái giám đã được ta bỏ ra một cây trăm cứu về đó sao? Bây giờ vẫn còn sót của đây, cứ nhớ đến người lại nhớ đến cây trăm của ta.

Ta nói: “Thì ra là ngươi. Ngươi bị điều đến đây làm sao, không ở chỗ Vương mỹ nhân nữa à?”

Tiểu thái giám nói: “Ngài giúp tiểu nhân hai lần, ngài quên sao. Nói đúng ra là ngài đã giúp người khác nhiều như vậy mà không nhớ rõ sao?”

Được, xem ta như Quan Thế Âm Bồ Tát sao? Ta không muốn làm nhất chính là Quan Thế Âm Bồ Tát. Nguyên nhân chủ yếu chính là không muốn gặp phải chuyện phiền toái, người tướng chức vị đó dễ làm lắm sao? Sau này có chuyện nhỏ như lông thỏ cũng đều phải ra mặt giúp hắn. Cho nên, tóm lại là ta không muốn thừa nhận. Nhưng hiện giờ ở trong cung, không nhận tội binh bán ngựa cũng không được...

Nhìn ánh mắt ngấp tràn cảm kích của tiểu thái giám, ta rất cuộc nhớ ra, còn có một lần ta đã giúp hắn.

Tại phủ tướng quân, có một ngày, bởi vì mới mất phụ thân, tuy rằng ông không phải là cha ruột của ta nhưng đối với ta quả thật rất tốt. Ông chết rồi, ta cũng đau lòng. Vì thế ta cải nam trang, mang theo hai gia đình đi dạo phố. Hai gia đình này, một người tên là Tiểu Nguyên, tên kia tên là Tiểu Bảo. Hợp nhau lại ta gọi là Nguyên Bảo, rất hợp với tâm lý đen tối một khắc cũng không quên tiền của ta.

Ba người bọn ta đang đi dạo trên đường liền thấy phía trước có một đám người vây quanh. Nhìn không được tỏ mò, với sự trợ giúp của Tiểu Nguyên, Tiểu Bảo, ta chen vào liền thấy một gã trung niên và một bé trai chừng hơn mười tuổi giằng co trên đường. Gã trung niên kia mặt mày phiền nóng nhìn bé trai trước

mặt: “Ta không phải đã cho người tiền rồi sao? Vì cái gì còn chưa chịu để ta về. Cha người còn có chuyện quan trọng muốn làm, người về nhà trước đi!”

Trong mắt đứa bé tràn đầy lửa giận, dùng giọng điệu cực kỳ nhấn nạt nói: “Phụ thân đại nhân, mẫu thân ốm liệt giường đã mấy tháng nay. Hôm nay đại phu xem qua, chỉ sợ không qua nổi đêm nay. Trên giường bệnh, mẫu thân chỉ có một hy vọng duy nhất. Đó chính là phụ thân đại nhân có thể về nhà một chuyến...”

Đứa bé nói mấy chữ ‘phụ thân đại nhân’ với vẻ lạnh lùng, bất hòa chẳng khác nào gọi một người xa lạ. Gương mặt thanh tú kia lại vô cùng băng tuyết, trong mắt phần hận như chứa cuồng phong sóng dữ.

Gã trung niên vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng nói: “Mẫu thân người chẳng qua chỉ là hạ đường thê (vợ cũ, vợ cả đã bị phế bỏ) của ta mà thôi. Ta đối với bà ta cũng coi như hết nhân hết nghĩa, mỗi tháng đều cung cấp tiền bạc nuôi dưỡng, bà ta còn yêu sách nhiều thế.”

Ta bất lịch sự thảm thán. Một gã đàn ông có thể vô tình đến thế, còn nói được đúng lý hợp tình, cũng có thể gọi là cực kỳ vô sỉ.

Ta thấy gương mặt đứa trẻ ửng đỏ lên, có lẽ hấn đã tức giận đến cực điểm rồi. Ta thảm thán không ổn. Quả nhiên, đứa trẻ lao về phía trước, tay trái nhẩy ra một cây đao kể ngay vào cổ cha mình.

Gã trung niên kia thoáng lộ vẻ kinh ngạc nhưng chỉ nháy mắt đã khôi phục lại bình tĩnh. Xem ra hấn cũng là một người gan dạ. Hấn nhìn đứa con trai của mình, cư nhiên nở nụ cười: “Quả nhiên không hổ là con ta. Hôm nay ta nhìn xem, người có dám khai đao với chính phụ thân của mình hay không đây.”

Tay đứa bé căng thẳng, trên cổ gã trung niên kia hiện lên một vết máu. Chắc là hơi đau, bằng không sắc mặt hấn cũng sẽ không thay đổi nhanh như vậy.

Ta thấy gã trung niên kia bất động nhưng tay lén phất một cái. Chỉ thấy từ trong đám người bỗng nhiên bay tới một hòn đá nhỏ đánh ngay vào trên thanh đao kia. Đứa trẻ cầm đao không vững nữa, ngã xuống đất. Gã trung niên kia tát một cái vào mặt đứa bé, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng đứa nghiệt tử như người mà dám đến mưu tính ta?”

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy đến, là kiệu đáng trong cung. Trong xe truyền đến một giọng nữ tử thanh lệ: “Phò mã gia, còn không mau lên xe?”

Nét mặt gã trung niên liền nhanh chóng lộ ra vẻ lấy lòng, đi đến xe ngựa. Từ trong xe ngựa vươn ra một cánh tay hơi gầy, nước da trong sáng đẹp như bạch ngọc ...

Theo lời bàn tán khe khẽ của đám người xung quanh, ta đã biết gã trung niên này là ai. Hấn chính là Tiết Trường Quý, phò mã gia của Tây Sở Trưởng Công chúa, cũng chính là muối muối thân của Hoàng thượng, Nguyệt Chiêu công chúa. Hấn cũng chính là kim khoa Trạng Nguyên kỳ thứ mười. Không thể ngờ chính là, nhân phẩm của hấn lại thấp hèn như vậy. Đúng là hiện bản của trần Thế Mỹ, chẳng qua, còn là một Trần Thế Mỹ minh mục trương đảm (trắng trơn). Bởi vì, ai cũng biết tên Trần Thế Mỹ này vì muốn kết hôn với công chúa nên đã bỏ người vợ chính thức của mình. Kỳ quái chính là, Hoàng thượng cũng không hề trách cứ hấn, ngược lại còn lập tức cho hai người thành thân.

Từ câu chuyện này ta không khỏi liên tưởng đến, Hoàng thượng xem ra cũng là một kẻ bạc tình bất tín. Chẳng những không phản đối người ta hưu thê (bỏ vợ), lại còn gior hai tay tán thành...

Ta thương cảm nhìn đứa bé đang ngã trên đất, mở mắt yếu đuối nhìn theo xe ngựa đi xa dần. Phụ thân hấn còn không thèm liếc mắt nhìn lại hấn đến một cái.

Nhất thời xúc động, ta đem một trăm lượng bạc đưa cho hấn, khuyên nhủ: “Người vẫn nên trở về xem mẫu thân của người thế nào rồi, mời một đại phu tốt đến khám đi!”

Hấn lau nước mắt trên mặt, nhìn ta, nhưng không nhận bạc. Ánh mắt lộ vẻ cảm kích, hướng về ta hành lễ thật sâu rồi một mình bỏ đi.

Ta nhìn theo bước chân lảo đảo của hấn, thầm nghĩ. Hấn có một lão cha như vậy, cũng coi như hư mồm tám đời rồi.

Chuyện này, nháy mắt một cái ta đã quên mất. Đương nhiên thôi, trên đời này người cực khổ quá nhiều đi, cho dù ta mỗi ngày đều tốn không ít thời gian thương cảm cũng không thể thương xuân bi thu cho hết được.

Cả hai lần gặp mặt đều có uẩn khúc, ta cũng không biết hẳn vì sao lại trở thành thái giám. Phụ thân hẳn chính là phò mã đó nha, bỏ vợ, nói thế nào cũng sẽ tiếp tế cho vợ trước một chút chứ. Dù sao vợ trước đổi lại cũng đã sinh cho hắn một đứa con trai mà. Từ sau ngày bị đánh đó, hắn gầy đi không ít, vẻ mặt toàn là sầu lo. Ta cũng không hỏi hắn vì sao lại trở thành thái giám, dù sao mỗi người đều có một bí mật mà đúng không? Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng hắn nhìn ta đầy cảm kích, vô cùng thành thật, trong lòng ta bỗng nhiên nảy ra một ý. Hay là, đem hắn điều về Tử Trữ cung?

Nói là làm, ta liền đề nghị cùng Tư Đồ quý phi nương nương. Tư Đồ nương nương không nói hai lời đã đáp ứng. Ai có thể ngờ, hai người này, về sau lại thành đối thủ một mất một còn đâu?

8. Chương 009

Chương 9: ĐEM CHUYỆN SẮC RA CƯỜI ĐÙA

Sau đại hôn của Tư Đồ quý phi nương nương và Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không bạc đãi nàng. Mỗi tháng luôn có vài ngày ở lại chỗ nàng, không nhiều cũng không ít. Tuy không phải là ba nghìn sủng ái như một nhưng so với các phi tần quanh năm suốt tháng không gặp được Hoàng thượng vài lần vẫn còn tốt hơn nhiều lắm!

Hoàn hảo chính là, tâm tư nàng cũng đã có nơi gửi gắm ký thác. Nguyên vọng từ nhỏ của nàng chính là học võ, cho nên không hề xem trọng chuyện được sủng hay không. Nếu như Hoàng thượng không triệu đãi tẩm (ngủ), liền tránh ở một bên luyện công. Mà ta cũng có rất nhiều thời gian rảnh để đến Tàng Thư Các của hoàng cung lật xem sách cổ. Ban đầu, các phi tần tại cung yển nhìn đến đại tác phẩm của Tư Đồ nương nương, còn tưởng rằng hậu cung sẽ có cuộc chuyển giao quyền lực. Nhưng ngược lại không thấy động tĩnh gì, Hoàng thượng vẫn sủng ái Nhân Phi, không có hành động gì đặc biệt đối với Tư Đồ nương nương. Trước cửa Tử Trữ cung, người đi kẻ đến cũng lãnh đạm đi không ít.

Tuy rằng như vậy, Tư Đồ vẫn bị Thái hậu nương nương chấm trúng. Ta đoán rằng, Thái hậu muốn bồi dưỡng Tư Đồ trở thành lợi khí tốt nhất đối phó Nhân Phi. Xem ra Nhân Phi nương nương này, ở trong cung quả thật đã gây thù hằn quá nhiều.

Còn không phải. Ta vừa ở bên ngoài đi dạo một vòng trở về, chợt nghe công công tổng quản trong cung Thái hậu đến tuyên chỉ. Tuyên Tư Đồ đến cung Thái hậu gặp mặt. Ta tất nhiên cũng phải đi theo. Ai bảo ta là Thượng Nghi làm chi, heiz.....

Trong Phúc Thọ cung, Thái hậu nương nương vẫn đang làm một bộ dáng nhắm mắt dưỡng thần a di đà phật. Thấy chúng ta đi vào, ý bảo thái giám bên cạnh mang ghế lại. Ta liền biết, lão thái hậu này đối với Tư Đồ đang ôm hy vọng thật lớn, nếu không sẽ không phá vỡ quy củ xưa nay chưa từng có, ngược lại ban cho Tư Đồ được ngồi.

Tư Đồ Minh Châu hành đại lễ với Thái hậu xong, cung kính ngồi xuống chiếc ghế gấm phủ kín kim tuyến, dáng vẻ trước sau đều như một nàng dâu ngoan hiền.

Thái hậu nhắm hai mắt. Ta đang nghĩ, bà chắc có điều gì muốn dạy bảo Tư Đồ đây. Nhưng đợi nửa ngày bà cũng không lên tiếng. Đợi đến lúc ta đứng phía sau Tư Đồ thiếu chút nữa ngáp một cái...

Lúc này bà mới chậm rãi nói: “Cuộc sống trong cung, đã quen chưa?”

Ta đang trong giai đoạn mơ hồ, suýt nữa đã tưởng bà đang nói với không khí, lại nghe Tư Đồ đáp: “Hồi Thái hậu nương nương, hết thấy đều rất tốt ạ.”

Thái hậu lại nói: “Thời gian người vào cung chưa lâu, khó tránh cảm thấy tịch mịch. Phải năng đi lại, theo giúp lão thái bà ta đây...”

Ta dùng khước mắt lên nhìn khuôn mặt được bảo dưỡng thỏa đáng của Thái hậu. Vẫn diễm lệ như trước, vậy mà tự xưng mình là lão thái bà. Ai, bi thương một chặp. Lại cho thấy, Thái hậu thật sự coi trọng Tư Đồ. Mặc kệ bà là vì Tư Đồ đại tướng quân hay vì Hoàng thượng, xem ra, Tư Đồ tuy rằng không được sủng ái nhưng có Thái hậu coi trọng thì ngày tháng ở trong cung hẳn là sẽ rất thoải mái.

Tư Đồ vâng vâng xưng phải...

Thái hậu nói: “Hoàng thượng mấy năm gần đây, tuyển phi càng nhiều nhưng lại ít có người nào được tiếng hiền lương thực đức. Người trước mặt Hoàng thượng cần phải khuyên nhiều một chút, hết thấy phải lấy quốc sự làm trọng.”

Tận đáy lòng ta thở dài một hơi. Thái hậu này cũng thật thú vị. Không thích Hoàng thượng tuyển nhiều phi thì sao không tự mình đi khuyên, lại muốn con dâu đi khuyên. Có thể khuyên được hay sao?

Ta liền nhớ đến một chuyện xưa. Truyện là thời cổ đại có một vị Hoàng thượng hoang dâm vô đạo, tuyển phi vô số. Một năm nọ, hần vừa muốn tuyển mỹ nữ nhập cung, phần đông đại thần khuyên ngăn cũng không được. Cuối cùng lão thần giúp ra mặt. Chỉ nói một câu, Hoàng thượng lập tức đình chỉ tuyển phi. Hần nói: “Hoàng thượng, gậy sắt cũng có ngày thành kim, ngài cần phải để ý nha!”

Ta thầm nghĩ, chẳng lẽ muốn Tư Đồ đi khuyên như vậy? Ta liếc mắt nhìn Thái hậu ngồi trên ột cái, không khỏi cười thầm.

Thái hậu ngồi ngay ngắn trên phượng ỷ, nhìn Tư Đồ nương nương ngồi trên ghế gấm được ban, nghĩ rằng. Nghe nói con gái đại tướng quân kinh tài tuyệt diễm, chính là tài nữ có tiếng. Hôm nay gặp mặt, nhưng cũng không được tốt lắm, mọc mạc giản dị...

Thái hậu lại nhắm hai mắt. Bà chợt có cảm giác, dường như có một ánh mắt như mũi tên nhọn bắn về phía bà. Bà ở trong cung đã thật lâu, trực giác tự nhiên trở nên mẫn tuệ (sáng suốt) vô cùng. Bà phút chốc mở hai mắt ra, lại vẫn chỉ nhìn thấy Tư Đồ quý phi nương nương đoan đoan chính chính ngồi đó, có điểm còn chất phác nữa. Cùng đứng phía sau nàng là một nữ quan khuôn mặt bình thường. Bà nhìn hai người, muốn biết là ai có được ánh mắt mẫn lợi như vậy, sắc bén như dao, không chỗ nào cố kỵ. Nhưng bà chỉ nhìn thấy Tư Đồ quý phi nương nương nét mặt cung kính, còn nữ quan phía sau nàng khỏe miệng mang theo tia cười tủm tỉm, như đang phân tâm nghĩ ngợi gì khác...

Thái hậu thầm nghĩ: đôi chủ tớ này, một người trông chất phác, một người không rành thế sự, có phải đã tìm lầm người rồi không đây? Có lẽ, xem xét kỹ rồi hẳn nói vậy. Các phi tần khác trong cung nếu bị Thái hậu nhìn trúng như vậy, không biết đã bộc lộ ra bao nhiêu tâm cơ hoặc thủ đoạn rồi, ít nhất, trước mặt bà cũng sẽ tỏ ra vô cùng quyết tâm. Nhưng Tư Đồ nương nương này ngược lại đặc biệt một chút, chỉ chuyên tâm đáp ứng, ngay cả một câu nói dư thừa cũng không có, đúng là con gái của tướng quân.

Thái hậu đoán không ra tâm ý nàng. Người ta không thể đoán được ý người cũng chính là không thể không chế được người. Bà làm sao có thể đem chuyện trọng yếu giao phó cho nàng được đây?

Thái hậu ban ân, thưởng cho Tư Đồ nương nương một khay điểm tâm vô cùng tinh mỹ xong, hứng thú cũng gần tàn liền để bọn họ tạ ơn rồi lui xuống.

Sau khi ta cùng với Tư Đồ nương nương lui ra, bởi vì mới rời khỏi Tử Trữ Cung chưa được bao lâu, Tư Đồ muốn đến hoa viên dạo chơi nên hai người chúng ta dẫn theo phía sau mấy tiểu cung nữ nữa, cùng nhau đi vào hoa viên. Lúc này ta đang mãi nghĩ ngợi chuyện làm sao khuyên Hoàng thượng không tuyển phi nữa. Càng nghĩ càng thấy buồn cười, bây giờ lại không có Thái hậu ở trên quan sát không khỏi bật cười thành tiếng. Tư Đồ quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, biết ta thường xuyên từng tưng như vậy nên cũng không thêm để ý đến...

Ta cũng thật xấu tính. Có đôi khi cười xong, băng đi một thời gian sau, nhớ đến lại bật cười thành tiếng, thường xuyên dọa người khác sốc chơi vậy đó.

Cứ như vậy, ta cùng Tư Đồ nương nương đi qua một cây cầu cong cong hình vòm, ta lại bắt đầu cười, hơn nữa lần này tiếng cười đặc biệt lớn, dọa Tư Đồ nương nương phải giật mình. Nàng thật sự nhin không được, cau mày hỏi ta: “Thật không hiểu nổi ngươi, vì cái gì mà suốt ngày cao hứng như vậy, lại cười cái gì?”

Ta đành phải đem chuyện xưa kể lại cho nàng nghe. Ban đầu nàng còn chưa hiểu ý tứ gì, đến khi nghe xong hiểu được, hai má hồng hồng, muốn mắng lại mắng không ra lời, muốn trách lại trách không được. Ngượng ngùng ngây ngốc một hồi lại cũng bật cười ha ha, hơn nữa, còn cười đến nỗi cong cả lưng, gập cả người lại mà cười, vừa cười vừa nói: “Ngươi nha, ngươi nha. Ngươi cũng là một khuê nữ đài các vậy mà đầu óc lại chứa toàn những thứ này, xem ngươi sau này gả được đi đâu?”

Ta không cho là đúng liền phản bác nàng: “Thế nào, chỉ nghĩ thôi mà, cũng không được hay sao?”

Tư Đồ không thể quán, nói: “Da mặt ngươi cũng thật dày...”

Ta đang muốn mĩa mai đáp trả, nàng bỗng nhiên nói: “Là ai, trốn ở nơi nào, mau ra đây...”

Chỉ thấy một thân hình khôi ngô từ trong bụi hoa đi ra, mặc trang phục thị vệ. Ta vừa thấy trang phục của hắn đã biết là thị vệ trong cung, quan hàm còn rất cao, ít nhất cũng từ ngũ phẩm trở lên. So với ta không biết là hơn bao nhiêu phẩm nữa.

Ta thấy mặt hắn lạnh lùng như một khối băng, mày kiếm mắt sáng, thân thể bất phàm, thần sắc ánh mắt phức tạp, khẳng định hắn đã nghe được cuộc đối thoại giữa ta và Tư Đồ nương nương rồi. Không khỏi nghĩ, trong hoàng cung này, mấy góc hắc ám quả thật nhiều lắm, chỗ nào cũng có thể tùy tiện ẩn giấu người núp. Lại đúng lúc ta và Tư Đồ đem chuyện sắc nhục ra đùa giỡn nữa, thật là mất mặt thấy bà luôn.

Hắn cung kính hành lễ với Tư Đồ nương nương rồi tự mình báo danh tính. Thì ra, hắn chính là thị vệ trong cung, hơn nữa còn là ngự tiền đối đao thị vệ (thị vệ của vua, trước mặt vua vẫn có thể mang đao), họ kép là Minh Nguyệt, tên chỉ có một chữ là Hải.

Ta liền nhớ đến. Nhân Phi nương nương có tên họ thật chính là Minh Nguyệt Giang, chẳng lẽ hắn cùng với Nhân Phi có quan hệ gì?

Ta đương nhiên sẽ không giáp mặt hỏi hắn, để sau này hỏi bát quái lão nhân tỷ như Vương công công là biết ngay thôi...

Ta cũng thật bội phục Tư Đồ. Nàng dường như không biết rằng tên thị vệ Minh Nguyệt này đã nghe được những lời bất nhã giữa mình và nữ quan, vẫn duy trì vẻ tươi cười cực kỳ hoàn mỹ, cho hắn bình thân. Hơn nữa còn hỏi han ân cần, quả thực xem hắn giống như con cháu họ hàng của mình vậy. Vị thị vệ Minh Nguyệt Hải này sắc mặt từ kinh khiếp cuối cùng cũng hồi phục lại bình thường, vô cùng lễ phép mà lui xuống.

Sự việc xen vào cản trở này cũng không làm giảm mất hứng thú dạo chơi của Tư Đồ. Nhưng từ đó ta cũng không dám nói hươu nói vượn nữa. Vì sợ lỡ may từ trong bụi hoa chui ra không phải là một tiểu đình mà là Hoàng thượng, vậy coi như xong luôn. Tuy rằng xác suất xảy ra việc đó không lớn nhưng dù sao cứ đề phòng trước cho chắc ăn.

9. Chương 010

Chương 10: BẢNG HỮU

Vì thế, ta ngoan ngoãn theo sau Tư Đồ ngắm hoa giỡn cá...

Cũng không dám nói đùa nữa. Bình thường, lúc chúng ta ở chung một chỗ ta rất hay nói hươu nói vượn linh tinh. Hôm nay lại yên tĩnh như vậy, Tư Đồ lại hiểu ta vẫn còn chưa thoát khỏi sự ngượng ngùng khi nãy, không khỏi quan tâm: “Tuệ Như, hay là ngươi coi trọng người ta rồi đúng không?”

Ta suýt nữa bị nghẹn nước bọt mà chết. Nhìn ta giống hạng người như vậy sao? Tuy nói tên thị vệ trưởng kia cũng là một nhân tài tiêu biểu có thể so sánh với những nhân vật mà ta thần tượng. Nhưng chuyện nhất kiến chung tình ta cũng không tin, cũng không có ý thực hành. Ta biết, nếu như ta nói lời biện bạch chỉ càng khiến Tư Đồ thêm suy diễn thôi. Nàng vẫn muốn giật dây bắc cầu làm mối cho ta, từng ở trước mặt ta làm loạn đến nửa ngày. Nếu ta còn biện bạch, không chừng nàng còn muốn đi hỏi người ta ngày tháng năm sinh, xem bát tự* nữa kia. Ta day day mí mắt, chậm rãi nói đạo lý: “Quý Phi nương nương, người hiện giờ đã gả cho người ta rồi, không thể giống như ta, lúc nào cũng nuôi mộng ảo tưởng với nam nhân khác được...”

(*Bát tự là bảng thể hiện số phận, cuộc đời của một con người. Qua bát tự ta có thể biết công việc phù hợp, sự nghiệp, tiền tài hay cuộc sống gia đình, vợ con.)

Cách phòng vệ bản thân tốt nhất chính là công kích. Nhưng công kích này của ta cũng có chút hơi quá. Nếu để trong cung có người đi qua nghe được, danh dự của Quý phi nương nương sẽ bị vấy bẩn ngay. Ai biểu nàng cứ muốn làm mai làm mối cho ta làm chi. Không răn dạy nàng một chút, sau này ta đây đâu còn chỗ đứng nữa...

Tư Đồ lại làm ra cái bộ dạng cảnh giác như một nhân viên đặc vụ. Ta có thể thấy được vành tai nàng dựng đứng lên, trông rất giống chó săn mồi...

Nàng cẩn thận nghe ngóng, xác định được chung quanh không có ai mới thở ra một hơi. Gặp những lúc ta nói như thế, biết ta thật đang giận lắm, vì thế cũng không dám nói lung tung nữa. Chỉ trầm mặc thật lâu, sau mới nói: “Tuệ Như, ta chỉ hy vọng tương lai của người tốt một chút...”

Ta cười nhạt, thâm nghĩ. Người không lời kéo ta nhập cung, đối với ta mà nói, chính là tốt nhất rồi. Nếu không vì người, ta sớm đã có tương lai tốt đẹp, suốt ngày du sơn ngoạn thủy, tiền tài kiếm không hết rồi đó.

Ta trầm mặc, Tư Đồ cũng trầm mặc. Nàng có chút áy náy nhìn ta, biết ta đang nghĩ cái gì...

.....***.....

Trở lại Tử Trữ cung, sớm đã có người nghe được tin tức Thái hậu chiêu gặp Tư Đồ, muốn đến nhìn bọ đại quý nhân này. Người đến cửa thăm hỏi đó chính là Trữ quý phi Trương Mỹ Nhi, cũng là đối thủ một mất một còn với Tư Đồ từ nhỏ đến lớn...

Vừa chợt thấy nàng, ta đâm hoảng sợ. Bởi vì nàng đối với Tư Đồ tràn ngập tươi cười, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua nàng như vậy. Lúc ở ngoài cung, mấy lần nàng cùng Tư Đồ chạm mặt, hừ mũi một cái cũng đã là tốt lắm rồi. Có đôi khi, còn làm như chúng ta là người vô hình, coi như không thấy cứ vậy đi qua.

Hôm nay, nàng tự nhiên tươi cười hỉ hả đi vào Tử Trữ cung, bộ dáng thân thiết như chị em, làm sao mà ta không hoảng cho được.

Trương Mỹ Nhi, không, phải là Trữ quý phi, cười tươi như hoa tiến vào nói: “Tư Đồ tỷ tỷ, chúng ta coi như quen biết đã lâu. Vào cửa cung, nhưng ta lại chưa tới bái phỏng (chào hỏi) cũng thật không phải. Hôm nay đây, hai tỷ muội ta hẳn phải tâm sự lâu lâu...”

Xem ra Tư Đồ nhập cung đã trưởng thành không ít. Biết nàng nói dối trắng trợn nhưng cũng không biểu lộ gì, chỉ cười cười sai cung nữ đi châm trà, kéo tay nàng: “Muội muội, lại thêm phụ thân chúng ta đều làm quan trong triều. Chúng ta hẳn là phải thân thiết hơn mới phải. Lại đây, chúng ta vào trong rồi nói...”

Ta muốn nghe xem rốt cuộc thì Trương Mỹ Nhi muốn nói cái gì, vì thế cũng theo đi vào. Trương Mỹ Nhi biết ta từ nhỏ đến lớn đều đi theo bên cạnh Tư Đồ Minh Châu, đối với một người như ta, nàng đương nhiên quen thuộc. Nàng quét mắt nhìn ta một chút, không nói gì, lại quay sang cười dài, nắm tay Tư Đồ Minh Châu cùng nhau đi vào tẩm cung (phòng ngủ của phi tần, vua chúa).

Hai người sủng sính hoa vấy, thân thiết nắm tay nhau như hai chị em ruột thịt đi ở đằng trước. Ta ở phía sau nhìn theo. Hai người này khí chất tương tự, eo nhỏ như liễu, đi cùng với nhau thật sự là càng thêm rực rỡ như một đôi ngọc bích.

Trữ quý phi Trương Mỹ Nhi cùng Tư Đồ nương nương đi vào tẩm cung. Hai người ngồi trên tháp (chống, ngại) giống như tỷ muội chân chính, thảnh thơi an lạc nhau. Trữ quý phi mở miệng trước, mắt nàng nhìn ta nhưng lại nói với Tư Đồ nương nương: “Tư Đồ tỷ tỷ, ta có vài lời muốn nói với tỷ tỷ, người xem...”

Trong lòng ta bỗng dâng lên một cảm giác bất an. Bất gặp ánh mắt của nàng, ta bỗng nhiên hiểu được, nàng hẳn đã sớm biết được quan hệ giữa ta và Tư Đồ rồi...

Sắc mặt Tư Đồ trầm xuống, phát tay cho cung nữ, thái giám lui ra. Ta thấy cửa đóng, đợi vài giây rồi đột nhiên mở cửa ra. Quả nhiên liền thấy hai cung nữ thần sắc hoảng loạn lui ra xa hơn. Ta cười lạnh. Hừm, lưu lại mấy người cũng không được. Nên thay hết đám người này đi cho rồi... Ta để cửa mở ra, toàn bộ cửa sổ cũng mở ra. Thật vất vả mới kìm nén được nổi tức bực trong lòng, quay đầu trở về phòng. Trương Mỹ Nhi vẻ mặt am hiểu, nhìn ta cười cười,...

Ta thấy nàng như vậy ngược lại cũng không chút kiêng kỵ. Chính mình tự lấy ghế ngồi xuống, cũng cười cười nhìn nàng...

Đối phó với loại người đã bắt được điểm yếu của mình, biện pháp tốt nhất chính là biểu hiện ra cái nhược điểm mà nàng túm được chỉ là mấy thứ râu ria, hoàn toàn không thể dùng để uy hiếp được.

Trương Mỹ Nhi thấy ta như vậy thì ngẩn người, cũng không biết phải mở miệng thế nào. Nàng không nói thì ta nói vậy. Ta cười cười nói với nàng: “Trữ nương nương, lâu rồi không gặp. Bức ‘Trâu già nằm ngủ’ của nương nương thật đúng là khiến tại hạ mở rộng tầm mắt. Trữ nương nương cũng thật giống Trương thừa tướng, sẵn sàng dân tình, thường xuyên lên núi xuống nông thôn. Con trâu kia, vẽ cũng chân thật vô cùng...”

Tất cả đều là người thông minh, ta nói như vậy Trương Mỹ Nhi liền hiểu rõ. Mọi người không nói nhưng đều là tìm người làm thay mà thôi. Người cho là bắt được nhược điểm của ta sao, cũng không biết ai bắt được ai đâu. Chuyện trên thế gian, thật thật giả giả, ai có thể nói cho rõ ràng đây?

Nếu nàng làm cho rõ ràng được, nhất định sẽ không chạy đến đây vạch trần ta và Tư Đồ. Theo như tình hình bây giờ, chẳng qua nàng muốn kiếm chút lợi ích, tìm được một chút lợi thế sau này mà thôi. Có biết đâu rằng, mọi người đều kì cổ tương đương (cờ trống ngang nhau, kẻ tám lạng người nửa cân).

Trương Mỹ Nhi vốn là người tinh xảo đặc sắc như thủy tinh, thấy ta nói như vậy liền đứng dậy, hướng qua phía ta phát tay thì lễ, ngưng sắc nói: “Là ta đường đột. Sớm biết cô nương đây kinh tài tuyệt diệu đã muốn đến bái phỏng nhưng vẫn chưa có cơ hội. Không thể tin được vào cung rồi lại có thể thường xuyên gặp mặt.”

Ta thoải mái nhận lễ, hoàn toàn không có cảm giác phân biệt chủ tớ. Ta thấy ánh mắt nàng lộ ra thần sắc suy sụp. Ta sớm đã biết nàng cũng không phải loại người chuyên ngầm sử ám chiêu. Bằng không Tư Đồ cũng sẽ không cùng nàng đấu nhiều năm như vậy. Nếu như sử ám chiêu, Tư Đồ đã sớm động võ rồi. Tư Đồ mà dùng võ công, hậu quả sẽ rất đáng sợ. Bình thường đều khiến cho người ta liệt tay liệt chân, không thì cũng liệt cái gì gì đó mới chịu thôi...

Chỉ có điều nàng đến chỗ ta, cũng không ngoài mấy chuyện tranh thủ tình cảm thường tình trong cung, như tìm bạn mà thôi, ta cười cười hỏi nàng: “Quý phi nương nương, có hay buồn cực nhàm chán hay không. Nếu như vậy, không bằng thường xuyên đến đây?”

Ta nói một câu như vậy, ánh mắt nàng đã lộ vẻ vui sướng. Điều này cho thấy, chúng ta đạt thắng lợi hoàn toàn, thống nhất mặt trận rồi, sau này có thể thường xuyên liên hệ. Nàng thở dài một hơi, nói: “Cô nương, người có biết, ta ở trong cung này không có người nhờ cậy dựa vào. Chỉ có Tư Đồ tỷ tỷ là tương đối quen biết một chút. Nếu tỷ tỷ nguyên ý, cần phải năng qua lại...”

Ta cười cười. Người còn không có ai dựa vào hay sao. Phụ thân của người không biết đã sắp sẵn bao nhiêu cơ sở ngầm trong cung rồi, chỉ chờ phụng người lên đài làm hoàng hậu thôi. Chẳng qua, hiện giờ kinh địch Nhân Phi nương nương quá mạnh, còn người chỉ là phi tử mới nhập cung, không biết làm sao đánh đổ được nàng ta mà thôi...

Đương nhiên, những lời này ta cũng không thể nói. Kết giao thêm một bằng hữu dù sao cũng vẫn tốt hơn có thêm một địch thủ. Huống chi, ‘Bằng hữu’ này trong suốt thời gian trường kỳ tranh đấu còn không biết đã nắm giữ bao nhiêu bí mật của người đâu?

Tư Đồ cũng cười, thân thiết xoa xoa tay nàng, cười nói: “Ta biết muội muội là người động lòng. Sau này, đã là người một nhà thì không nói lời phân biệt nữa. Có chuyện gì mọi người cùng nhau trao đổi...”

Tuy rằng nàng biểu hiện ra ngoài như đón gió xuân về, nhưng ta vẫn thấy tóc gáy Tư Đồ đều đang dựng đứng, đủ biết nàng đối với Trương Mỹ Nhi phản cảm cỡ nào. Tuy rằng Trương Mỹ Nhi không phải là kẻ mưu mô giở trò sau lưng, nhưng phụ thân nàng cũng không phải thứ tốt.

Thật vất vả tiến bước Trương Mỹ Nhi, ta thở phào một hơi. Ta biết, hai cung nữ được ta lưu lại kia khẳng định sẽ chạy về báo cáo chủ tử. Nhưng ta cũng biết chủ tử của họ cũng không phải tầm thường, một người là Thái hậu, người kia chính là Nhân Phi.

Hai người kia, tuyệt đối là do ta và Tư Đồ muốn thắt chặt phòng bị.

Tuy rằng thay đi mấy cung nữ, vì không muốn dả thảo kinh xà (khua cỏ động rắn) nên mới lưu lại vài người, như vậy cũng sẽ không quá mức phô trương. Còn nữa, nếu như lưu lại bọn hắn, ta còn có thể quan sát được phản ứng của hai vị trọng yếu nhân kia, đúng không?

10. Chương 011

Chương 11: KHÍ CỐT TIỂU PHÚC TỬ.

Thời gian ở trong cung lại trôi qua vài ngày. Trong mấy ngày này, công công bên Kính Sự phòng điều Tiểu Phúc Tử đến. Ta lại đuổi đi được một tên gián điệp, trong lòng đặc biệt cao hứng. Nhưng cao hứng cũng chỉ duy trì được một ngày. Bởi vì, Tiểu Phúc Tử kia dường như không coi mình là nô tài. Ngoại trừ ta có thể sai phái hắn ra, ngay cả Tư Đồ có sai hắn làm việc, biểu tình của hắn hết thấy đều như mẹ chết, không thêm nở đến một nụ cười.

Giờ ta đã hiểu. Thì ra là như vậy, khó trách hắn lại bị người ta điều vào Tàng Thư Các, tối ngày rúc trong góc đó quạnh quẽ cô độc...

Ngày đó, ta gọi Tiểu Phúc Tử đến trước mặt, đánh giá hắn thật lâu, qua nửa ngày cũng không lên tiếng. Đến khi cảm thấy hắn có chút sợ hãi, ta mới nói: “Tiểu Phúc Tử, ta biết ngươi nhất định đã gặp không ít chuyện. Ta cũng không quản ngươi vào cung làm gì. Nhưng có một điều ngươi phải nhớ kỹ. Mệnh của ngươi là do bản thân ngươi, không phải của người khác. Nếu như ngay cả ngươi cũng không quý trọng sinh mệnh của mình, thì còn có ai sẽ quý trọng ngươi nữa đây?”

Tiểu Phúc Tử cup hai mắt, thật lâu cũng không lên tiếng. Lúc ngẩng lên mắt đã lóng lánh nước, hắn nhẹ giọng nói: “Ta hiểu rồi...”

Ta không để ý đến hắn nữa, đi thẳng ra ngoài, âm thầm cảm thán. Tiểu Phúc Tử này, vốn là tính tình sáng khoái, nếu có cơ hội nhất định sẽ trở thành thượng nhân, vậy mà lại phải cam chịu thành hạ nhân của người.

Vài ngày sau đó ta lại quay về phủ tướng quân một chuyến, mang đi cuốn sách phụ thân để lại cho ta. Bởi vì ta nhớ rõ, bên trong hình như có một quyển bí kíp võ công, đại loại gọi là Cửu Âm Chân Kinh cái gì gì đó....

Ngày đó, lúc nhìn thấy di vật của phụ thân, ta thực sự hoảng sợ. Không thể tin được, sau khi xuyên không đến thế giới này lại thực sự thấy được bí kíp võ công Cửu Âm Chân Kinh. Chỉ có điều ta lại không muốn học, có ích gì đâu? Vào thời đại của chúng ta, võ công có ích lợi gì đâu, chỉ cần một viên đạn thì cái gì cũng chấm hết. Hơn nữa, ta chính là người coi trọng trí tuệ, học vũ lực như vậy để làm gì đây?

Ta tìm lúc rảnh rỗi, đưa Cửu Âm Chân Kinh cho Tiểu Phúc Tử, bảo hắn học. Ta không có lòng tốt gì, chẳng qua muốn bồi dưỡng ra một hộ vệ tốt một chút mà thôi. Trông bộ dáng của hắn kia, hết nửa ngày cũng nói không nên lời, thật lâu sau mới nâng mắt lên. Ánh mắt kia, dường như đã xem ta là mẹ hắn vậy...

Hắn tiếp nhận bí kíp cũng không cảm tạ ta, trực tiếp cất vào trong ngực rồi bỏ đi thẳng. Hại ta bị hù đến ngẩn ngơ cả người. Tiểu Phúc Tử này, cũng thật có cá tính nha.

Vừa quay đầu ta đã quên bằng mất chuyện này. Mãi đến một tháng sau. Sau khi đã xem xét chung quanh không có ai, Tiểu Phúc Tử ngày nào ung dung thư thái bước đến bên cạnh ta, nói với ta: “Đã xong tầng thứ nhất...”

Ban đầu ta còn không rõ hắn muốn nói cái gì, thật lâu sau mới phản ứng kịp, vỗ vỗ vai hắn cổ vũ: “Cố gắng, cố gắng, tiếp tục cố gắng...” Cũng là muốn nói, học tập, học tập, chăm chỉ học tập, chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

Ta không nói vậy thì còn biết nói như thế nào đây. Ta cũng không biết võ, đâu thể chỉ điểm cho hắn. đành phải dựa vào tự bản thân hắn mày mò học hỏi. Nếu như tẩu hỏa nhập ma, luyện công mất trắng, thì cũng chỉ có thể là chuyện của hắn. Không phải ta đã nói ta không có lòng tốt cái gì đó rồi kia mà?

Chẳng qua từ sau buổi nói chuyện giữa ta và hắn ngày đó, thái độ của hắn đối với mọi người cũng cung kính hơn nhiều. Khiến cho ý niệm muốn điều hắn đến nơi khác của Tư Đồ nương nương cũng dần dần bị dập tắt. Nhưng đối với những người khác, hắn ngoại trừ làm tốt bốn phận ra thì dù một chuyện dư thừa cũng không làm. Còn đối với ta, ta còn chưa mở miệng hắn đều làm tất, ngay cả lau ghế cũng làm luôn. So qua sánh lại, chênh lệch rất xa. Tư Đồ đối với hắn cũng có phần nén giận, lại không thể trách ta, chỉ biết trừng mắt dưng mày với hắn, vừa thấy mặt đã không có cảm tình rồi. Cho nên, tối sau này, oán kết càng ngày càng thâm sâu, hai người liền trở thành đối thủ một mất một còn.

....***....

Giàn xếp xong chuyện của Tiểu Phúc Tử, trong cung lại không giống những gì trong sách cung đấu mà ta đã xem trước đây cả ngày đấu sống đấu chết, ngược lại gió êm sóng lặng. Ngoại trừ Trương Mỹ Nhi thường xuyên đến cửa, phiền toái gì cũng không có. Ta đã nghĩ, có phải ta đã nhầm lẫn rồi không. Gió êm sóng lặng thế này, một mình Tư Đồ nương nương cũng có thể xử lý tốt rồi. Càng nghĩ ta càng muốn chào từ biệt nàng ra đi. Nhưng nghĩ lại, bây giờ không giống như ở phủ tướng quân, đâu thể thoát thân dễ dàng được. Vào cung, cung nữ đều có biên chế, có phẩm cấp, ít nhất phải làm việc ba năm mới có thể xuất cung. Xem ra, còn phải chịu đựng ba năm nữa. Nghĩ đến ta lại thấy buồn bực. Ba năm, chậm trễ mất bao nhiêu chuyện của ta. Ba năm, ông chủ Phẩm Ngọc Phường làm sao nhớ nổi còn có một thiết kế sư là ta đây nữa...

Nhớ đến Phẩm Ngọc Phường, đó chính là phường sản xuất ngọc khí nhất nhì kinh thành, có không ít chi nhánh trong cả nước. Nghe nói phía sau còn có Trưởng công chúa Nguyệt Chiêu làm hậu thuẫn. Hàng năm không biết kiếm được bao nhiêu nữa. Lúc còn ở phủ tướng quân, ta thường xuyên cải nam trang cùng bọn hắn giao dịch. Bởi vì, ta thiết kế không ít bản vẽ cho bọn hắn, còn rất được hoan nghênh. Từ chỗ bọn hắn cũng buôn bán lời được không ít tiền.

Vì không muốn để ông chủ Phẩm Ngọc Phường quên mất mình, ta liền xin phép xuất cung, cầm theo bức vẽ thiết kế gần đây nhất. Thay đổi trang phục xong liền đi đến Phẩm Ngọc Phường.

Vừa vào cửa, quản lý Phẩm Ngọc Phường xem ra đang phải tiếp đãi một vị khách quan trọng nào đó. Ông không đứng tại quầy, lại đi cúi đầu khom lưng làm người bưng trà rót nước cho người ta. Ngồi trên ghế là hai người phong thần tuấn lãng, khi thể bất phàm, vừa nhìn qua cũng biết không phải là người gian vật phàm rồi...

Ta vội vàng dùng giấy đưa lên che mặt. Bởi vì, ta phát hiện một người quen, một người quen không nên xuất hiện tại nơi này...Đương nhiên, ta cũng không nên xuất hiện tại nơi này.

Ta dùng giấy che mặt, đang muốn len lén lui ra, chờ hôm khác sẽ đến. Không ngờ, Lão quản lý kia bình thường ánh mắt không mấy tốt tự nhiên lại thấy được ta, vui mừng hơn hờ tiêu sái tiến lại gần: “Chân công tử, ngài đã tới. Ngài đã mấy ngày không có tới rồi. Ngài xem, có bao nhiêu việc còn đang chờ ngài đây. Vào đây, vào đây, mau vào...”

Cũng không thèm để ý xem ta có nguyên ý hay không đã lôi kéo ta đi vào trong phòng. May mà cũng không phải lôi kéo cánh tay ta đang gơ lên che mặt, còn có thể tạm thời chống đỡ một chút.

Ta ở Phẩm Ngọc Phường dùng tên giả là Chân Bách Linh, là một trong những thiết kế sư tự do của Phẩm Ngọc Phường.

Ta che mặt đi vào trong phòng. Cũng không ngờ, tên người quen đang ngồi trên ghế kia liền hỏi: “Ông chủ, người nào lại đáng giá khiến ông nhiệt tình như vậy, ngay cả chúng ta cũng không để ý?”

Quản lý cười nói: “Người xem, ta còn kém quên mất giới thiệu. Vị này không phải là thiết kế sư đã thiết kế Ba Hải linh châu kia sao? Mấy thứ ngài muốn, chính là do hắn thiết kế. Hôm nay ngài ở đây, có gì không hài lòng, ta sẽ kêu hắn đi sửa lại?”

Người kia cười nói: “Vị thiết kế sư này hình như không nguyên ý muốn gặp ta đâu. Ngài xem, hắn che kín cả mặt mày thế kia...”

Quản lý liền hạ tờ bản thảo trong tay ta xuống, còn cười nói: “Hắn không phải không muốn gặp ngài. Chẳng qua, vừa vặn bị giấy viết bản thảo che mặt mà thôi...”

Ta bỗng nhiên trấn định lại, trầm nghĩ, người này không phải là thái giám sao. Nếu không phải là thái giám, như vậy hắn ngày đó giả mạo nhập cung, hắn là hắn phải sợ ta mới đúng chứ, tại sao ta lại phải sợ hắn?,, Chẳng qua là... Lỡ may hắn muốn giết người diệt khẩu...

Người quen này, chính là người dẫn đường ngày đó khi ta lạc đường đã bị ta chọn trúng trong thiên chọn vạn tuyển, tiểu thái giám. Chỉ có điều, không biết gọi hắn là gì, cũng không có hỏi...

Người kia nhìn nhìn ta, ngẩn ra, nói: “Thì ra là người...”

Ta hì hì cười, nói: “Cũng là ta sao?”

Khi người kia cười, đến phiên ta ngẩn người ra. Hắn cười lộ lên, gương mặt tràn ngập ánh mặt trời, dường như tất cả ánh sáng đều đang tập trung trên người hắn. Ấy vậy mà ta đã từng nghĩ hắn là một thái giám đấy, đúng là hai mắt bị mù rồi...

Hắn nói: “Nhân sinh nơi nào không gặp mặt, không ngờ hôm nay lại được gặp người...”

Ta thấy niềm vui sướng trong mắt hắn không hề giả mạo, liền đem ý nghĩ hắn có thể giết người diệt khẩu nuốt vào trong bụng.

Quản lý sớm đã cầm ngọc bội khảm Ba Hải Linh châu lại đây, đưa tới tay hắn.

Ba Hải linh châu này chính là một viên hạt châu được lấy từ biển ba đào. Bên ngoài thoạt nhìn cũng bình thường, nhưng hạt châu này là trân châu đen Nam Hải cực kỳ hiếm có. Càng hiếm có chính là, viên hạt châu kia được tạc tượng hai trong một. Bên trong viên châu còn trạm khắc một pho tượng phật, nhưng lúc khép lại thì nghiêm ti mật hợp không thể nào nhìn thấy được.

Quản lý đưa ngọc bội cho hắn, còn chưa kịp giới thiệu gì. Hắn đã tiện tay ngăn lại, tự mình lên tiếng nói ra lai lịch hạt châu kia. Hại ta phát hoảng. Người này, nhãn lực cũng thật tinh tường. Trong lòng âm nghĩ, hắn có phải đã thấy trước rồi?

Đang muốn hỏi hắn thì quản lý đã hỏi trước: “Khách quan, món này, ngài trước kia đã thấy qua?”

Người kia lắc đầu, nói: “Chưa từng thấy qua...”

Quản lý nói: “Vậy ngài như thế nào?”

Người kia cười nhưng không đáp lời hắn.

Ta bỗng nhiên hiểu được. Có vài người, trời sinh có một loại năng lực. Chính là có thể nhìn thấu một vài thứ. Mà hắn chính là một người như thế...

Hơn nữa, tư chất cũng rất tốt.

Người như vậy cũng vô cùng đáng sợ. Nhưng ta không sợ. Ta đâu có trêu chọc gì hắn đâu, hơn nữa, sau này còn không biết có cùng xuất hiện nữa không, sợ cái gì?

Ta đoan chính tư tưởng một chút, hỏi hần: “Khách quan còn có gì muốn cải tiến, cứ việc nói ra. Ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngài...”

11. Chương 012

Chương 12: KỸ VIỆN

Người kia lúc này mới ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Vật phẩm hoàn mỹ như vậy đúng là do người làm sao, còn hơn cả Thục Trung Lôi gia. Chúng ta cũng là chỗ quen biết, hay là tìm nơi nào nói chuyện một chút?”

Ta nở nụ cười, nói: “Ta chẳng qua chỉ làm công cho quản lý mà thôi. Nếu có bất mãn, ngài cứ trực tiếp nói với quản lý. Về phần ta, chỉ là một người nhân văn dã hạc, sẽ không quấy rầy ngài.”

Người kia mị hi đôi mắt. Ta cả kinh, bởi vì ta nhìn thấy trong mắt hần lấp lóe tia sáng cực kỳ linh lợi. Hần nói: “Chân công tử kiêu kỳ như thế, hay là có điều gì khó nói?”

Ta thầm nghĩ. Ta đã bị hần nắm thóp rồi. Thứ nhất chính là nữ cải nam trang, nếu như bị vạch trần, tất bất cơm cũng bị đập đổ. Thứ hai chính là nữ quan lại còn đi làm thêm...Không biết điều này có người nào quản hay không. Nhưng lỡ rơi vào tay người trong cung, cũng sẽ có rất nhiều phiền toái. Ít nhất cũng là về sau không thể thường xuyên xuất cung ra ngoài nữa...

Suy nghĩ kỹ rồi, biết hôm nay không chiều theo hần một chút là không được. Vì phòng hần ra tay ám hạ độc thủ, ta nói: “Nếu công tử đã thật tình mời, tại hạ đành phải tuân mệnh vậy. Hay là đến Hoa Hương Các nghe vài điệu hát dân gian, thế nào?”

Hần mở to hai mắt, đánh rơi luôn vẻ kiên định lẫn cường tráng. Bởi vì hần biết, ta là nữ nhân. Là nữ nhân vì sao lại có nhiệt tình đi dạo chơi nơi kỹ viện như thế. Chuyện này, hần sao có thể nghĩ thông suốt được

Vấn đề chính là ở gian kỹ viện kia. Ta chính là ông chủ sau màn. Từ lâu lắm rồi, không nhớ là tháng nào năm nào nữa. Ta cùng Tư Đồ đi dạo một vòng kỹ viện, suýt chút nữa đã bị người ta bức lương vì xướng, phải dựa vào Tư Đồ đánh bại thanh lâu vô địch thủ mới có thể đi ra. Sau đó, ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải mua lại gian kỹ viện kia. Sau đó đi dạo chơi một vòng, xem có kẻ nào dám làm gì không cho biết. Người xem, ta có phải là có thù tất báo hay không đây?

Trải qua nhiều năm kiếm tiền, ta rốt cuộc mua được một kỹ viện, nhưng cũng chỉ dám làm ông chủ đứng phía sau mà thôi. Cũng không dám trắng trợn ngang nhiên đi dạo, vì sợ bị tướng quân đại nhân biết được...

Ở nơi đó đều là người quen của ta. Tuy rằng khi giáp mặt ta đều phân phó bọn họ làm như không hề quen biết...

Người kia rốt cuộc có phản ứng, nhú nhú mày, dường như không muốn đến đó...

Ta cười cười nói: “Công tử, phương các kia chính là một nơi cực kỳ phong nhã. Hay là, ngài có điều gì khó nói không dám đi sao?”

Hần nói với ta những gì, ta đều đem phản kích lại hết. Còn nữa, nếu thật sự hần có điều gì khó nói thật, ví như nam nhân, có cái kia không dùng được... ta lại đáng xấu hổ nghĩ đến cái điều không nên nghĩ...

Người bên cạnh đứng dậy, lạnh lùng nói: “Người nói cái gì?” Ra vẻ là hạ nhân linh tinh gì đó của hần. Ngay cả hạ nhân của hần cũng có cái khí thế đó. Xem ra, người này xác thực không hề đơn giản. Ta càng thấy hối hận chết đi được, sao có thể làm hần với một tiểu thái giám cơ chứ...

Dân không đấu cùng quan, phải không đấu với binh, tương tự thì người tốt cũng không đấu với anh chàng lỗ mãng, huống chi, lại là một anh chàng lỗ mãng bảo vệ chủ nhân? Ta lập tức im tiếng, chỉ dùng ánh mắt mang theo một chút khinh thị nhìn vị công tử kia.

Người bình thường bị ta nhìn như vậy tất sẽ có chút tức giận, huống chi là một nam nhân khí huyết phương cương. Hắn tức giận nhìn ta, có vẻ hơi giận dữ nói: “Được, chúng ta cứ đến đó...”

Tên hạ nhân ngăn lại, nói: “Công tử, thời gian không còn sớm, chúng ta...”

Ta thầm đắc ý. Bình thường cứ có khách nào đưa ra yêu cầu, ta đều muốn dẫn bọn họ đến kỹ viện. Hy vọng lớn nhất chính là khiến cho bọn họ đầu óc mê muội, hưởng một chút hương thơm mềm dịu, giọng nói êm ái, lúc trả thù lao cũng sáng khoái hơn nhiều. Cái này có được tính là đem nghiệp vụ hiện đại áp dụng vào thời cổ đại không nhỉ? Không phải. Từ xưa đến nay có hơn ngàn năm, mặc kệ là năm nào thời nào, mấy loại thủ đoạn này lúc nào mà chẳng có.

Ta tuy là ông chủ sau màn của Hoa Hương Các nhưng tất cả công việc quản lý kỹ viện đều do đám người cũ làm. Ta chẳng qua chỉ đứng bên trong bỏ vốn kiếm lời mà thôi. Nhưng ta cũng cho bọn họ rất nhiều tiện nghi cùng hậu đãi, để bọn họ tự quản lý lấy. Cộng thêm việc áp dụng một số nghiệp vụ kinh doanh hiện đại, khiến cho việc buôn bán càng ngày càng thăng tiến. Bọn họ vì thế cũng hưởng không ít lợi, so với trước kia còn tăng hơn rất nhiều. Bọn họ sao lại không cố gắng ra sức cơ chứ?

Đối với bầu không khí không lành mạnh của kỹ viện, ta cũng giảm ít đi. Tỷ như bức lương vi xướng hay lừa bịp bé gái vân vân, đều là mấy thủ đoạn chỉ có kỹ viện hạ lưu mới dùng. Sau khi được ta cải tạo, Hoa Hương Các đã hấp dẫn không ít tài sắc, rất nhiều tài nữ tiến đến đầu quân, cần gì phải dùng mấy dạng thủ đoạn kia nữa?

Không khí kỹ viện được tái thiết, quan to quý nhân cũng nguyện ý đến chơi. Hoa Hương Các từ một kỹ viện trung hạ lưu, bay lên trở thành kỹ viện cao cấp. Đương nhiên, bảng giá cũng tăng lên theo không ít.

Ta từng bước đi theo vị công tử đi ở phía trước, vừa đi vừa hỏi hắn: “Tại hạ còn chưa biết danh tính của ngài, không biết phải xưng hô như thế nào?”

Ta thấy vị công tử kia khước mắt quét qua bên gã hộ vệ rồi nói: “Tại hạ họ Lâm, tên Thụy...”

Ta giả khuôn giả dạng khen: “Tên của ngài thật hay...” Thực tế ta cũng không biết tên hắn có cái gì hay nữa?

Đàm đạo một hồi, chúng ta đi đến Hoa Hương Các. Nhóm kỹ nữ trước kia từng đứng ở ngoài cửa kiểm khách đã không còn nữa. Nếu kỹ viện đã đạt đến hạng cao cấp thì lo chi không có khách, còn cần kiểm khách làm gì nữa? Có đôi khi dù là kỹ nữ cũng cần tạo ra cảm giác thần bí một chút.

Lâm Thụy nhìn thấy cánh cửa thanh thanh thích thích (thịnh vượng rộng lớn), trước cửa lại dùng đầy những cổ kiệu, liền cảm hoảng sợ. Hắn thì thào nói: “Không thể tin được nơi này lại thay đổi đến vậy...”

Ta âm thầm bĩu môi: Còn làm như không ưng nữa, thì ra đã sớm đến đây rồi.

Ta cùng hai người họ đi vào kỹ viện. Đứng gần cửa là một thiếu nữ thanh xuân, quần áo chỉnh tề, miệng nở nụ cười, nói: “Ba vị có quen biết cô nương nào hay không?”

Giọng điệu tựa như đang hỏi khách về một món châu bảo vậy: Tiên sinh, người xem, châu bảo này có đáng giá ngàn vàng không.

Kỹ nữ cũng là con người, không phải sao? Nếu như không nâng giá trị con người lên, người ta làm sao hiểu được cảm giác ngứa ngáy muốn vào ngay đâu?

Dù sao trong khắp kinh thành này, người có tiền rất nhiều, người thừa tiền còn nhiều hơn nữa. Ta không kiếm, người khác buôn bán cũng có lời vậy...

Ta cười cười. Tiểu cô nương kia là Ngọc Nhi. Ta đương nhiên biết nàng, nhưng vẫn như cũ, giả như không quen biết, nói: “Nghe nói Bảo Cẩm cô nương của Hoa Hương Các, cầm nghề là thiên hạ đệ nhất tuyệt. Hôm nay phải đến phòng nàng mới được!”

Công tử Lâm Thụy thấy dáng vẻ quen thuộc của ta lại nhú nhú mày, nhin không được hỏi: “Người thường xuyên đến đây sao?”

Nói thừa, ta là ông chủ mà. Ta không đến thì ai đến chứ...

Đương nhiên ta không thể nói như vậy được, ta cười cười nói: “Cũng không thường lắm. Chẳng qua lần trước có một vị khách của Phẩm Ngọc Phường cũng giống như ngài, muốn cùng tâm sự, ta cũng dẫn hắn đến gặp người này...”

Hắn càng thêm nhăn mặt nhăn mày, nói: “Mấy nơi như thế này, có thể càng ít lui tới thì càng tốt.”

Ta bất mãn, gật gật đầu nghĩ thầm, người khách đó chính là người đó, xen vào việc của người khác.

Tên nô bộc mặt sắt của Lâm Thụy công tử kia hết nhìn công tử lại quay qua nhìn ta, hừ lạnh một tiếng nói: “Cũng không biết có phải là người... bình thường hay không?”

Ta đương nhiên biết hắn muốn nói cái gì. Hắn là muốn nói, cũng không biết có phải là nữ nhân bình thường hay không?

Ta không nhìn hắn, lại tựa như nhìn không khí, chừng chạc đang hoang trả lời: “Đương nhiên bình thường. Nhưng có vài người lại không được bình thường...”

Tên nô bộc mặt sắt kia còn muốn phát biểu ngôn luận đã bị Lâm Thụy công tử ngăn lại: “Thiếu Hạo...”

Hắn mới nén giận, không dám nói nữa, chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn ta một cái.

Lúc đó ta mới biết tên nô bộc mặt sắt đó tên là Thiếu Hạo. Thầm đoán hắn cũng không phải người tồi tệ đơn giản. Hạ nhân bình thường nhà người ta đều có tên là Trương Tam, Lý Tứ, không thì cũng là Tiểu Phúc Tử, Tiểu Thuận Tử gì gì đó. Tên của hắn lại còn mang thêm vài phần khí thế. Một cái tên như thế phải chăng nên thuộc về những công tử, thị vệ. Xem ra, bối cảnh phía sau không thể bỏ qua.

Nhưng mà, ta làm người có một đặc điểm. Chính là dù trong lòng đã nhìn thông thấu thân phận đối phương, nhưng ngoài mặt cũng không hề biểu hiện cái gì ngoài ngôn từ ti tất (giọng điệu thấp hèn, xu nịnh). Ở thời đại của chúng ta kia, tổng thống còn phải có phiếu bầu nữa là, người có là cái gì?

Hơn nữa, cho dù hắn có bối cảnh thâm hậu, tài lớn thế lớn thì quản được đến ta sao?

Ta bất mãn, đưa bọn họ vào phòng Bảo Cẩm. Vừa tiến vào trong phòng đã thấy một nữ tử tay cầm đàn tỳ bà, tĩnh lặng ngồi ở chỗ kia. Nữ tử này gương mặt không son phấn xinh xắn, làn da trong suốt trắng nõn hồng hào như da em bé. Mái tóc đen tùy ý xõa dài phía sau, trên đầu cài một câu trầm thúy ngọc. Trang phục cũng chỉ là một trường bào cực kỳ thoải mái, lại càng tạo nên cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, giống như Quảng Hàn tiên tử (Hằng Nga). Nữ tử này thoát nhìn không giống kỹ nữ thanh lâu chút nào, lại có phần giống tiểu thư khuê các nhiều hơn. Hai người bọn họ nhìn nàng rồi quay qua nhìn nhau, trong mắt đều hiện rõ vẻ kinh nghi. Ta xem, có chút đặc ý mỉm cười...

Bảo Cẩm nghe nói ta muốn đến, sớm đã chờ sẵn. Thấy chúng ta vào phòng, cất giọng oanh thanh mềm ngọt ân cần tương đãi. Bọn họ còn tưởng rằng, Bảo Cẩm vốn là người như thế, cũng không biết rằng cô nàng này cao giá cỡ nào đâu. Có một lần, công tử của Lễ bộ thị lang phải chờ ở đại sảnh hạng nhất mất hai ngày, nàng mới chịu lộ diện tiếp hắn có mười phút...

Xem ra hai người cũng không nhận thấy mị lực của Bảo Cẩm. Hoàn toàn không lộ ra vẻ bị sắc dụ hợp hồn, cũng không hề thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà vừa mừng vừa lo). Khiến ta đối với bọn họ có ấn tượng tốt một chút, xem ra là bọn họ cũng không thường đến kỹ viện...

Bọn họ chỉ thản nhiên gật gật đầu, ngồi ngay ngắn tại chỗ. Làm hại Bảo Cẩm lóng ngóng đến nỗi tay chân luống cuống. Bởi vì nàng trước đến nay chưa từng gặp qua vị khách nào lại hồ hững với nàng như vậy. Bấy giờ gặp được liền không biết phải làm sao, đành phải quay qua nhìn ta xin giúp đỡ. Ta cười cười nói: “Bảo Cẩm cô nương, nghe nói tiếng đàn của cô nương tựa như thiên âm. Hay là khảy cho chúng ta nghe một bản đi?”

Bảo Cẩm lúc này mới hồi phục tinh thần ngồi xuống, đàn một bản Xuân thu chiến. Xem ra nàng đã nổi lòng hiếu thắng, muốn thu phục hai vị khách này cho bằng được. Khúc nhạc này đàn rất phức tạp, cần phải

có tài nghệ cực cao. Hai người này nghe xong, sắc mặt cuối cùng cũng động, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Lâm Thụy nói: “Cầm nghệ của cô nương quả thật bất phàm. Hoa Hương Các xem ra đã đại tu bộ mặt, thật không còn giống như trước đây...”

Bảo Cẩm nhìn ta, ta lại vẫn chuyên tâm uống trà. Nàng không nhận được ám chỉ nào của ta nên không dám nhiều lời, chỉ nói: “Được công tử khích lệ, các cô nương khác trong Hoa Hương Các tài nghệ cũng không tồi. Tỷ như Điệp Vũ Vũ nổi tiếng về tiếng tiêu như ánh răng đêm rằm. Công tử ngài đã thưởng thức đánh giá qua chưa?”

Ta nghĩ. Bảo Cẩm nổi lòng hiếu thắng, bản thân không thu phục được hai người này, liền muốn liên minh với các tỷ muội khác nhất định thu phục bọn họ. Ta cũng không muốn sinh nhiều chuyện, liền buông chén trà, nói: “Ta còn có lời muốn nói với công tử, sẽ không làm phiền cô nương nữa. Vẫn giống như trước, nhờ cô nương gọi người làm chút điểm tâm mang đến là được...”

Không biết sao, lúc ta đang nói những lời này, Lâm Thụy kia rõ ràng là thở dài một hơi nhẹ nhõm. Ta không biết đã nói gì khiến hắn thở dài nhẹ nhõm như vậy, cũng không để ý đến hắn, nói: “Điểm tâm ở đây chính là bậc nhất. Hai vị nhất định phải thưởng thức một chút.”

Lâm Thụy nói: “Người là vì điểm tâm ở đây nên mới đến sao?”

“A!?” Ta tuy rằng không rõ hắn hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn gật gật đầu. Nghĩ rằng, sư phụ làm điểm tâm này, chính là ta dùng một số tiền rất lớn mới thuê được. Đã dùng khí lực lớn như vậy tìm về, bản thân không tận tình hưởng dụng một chút sao được?

Đuôi mày hắn nhếch lên vui vẻ, ta cũng không biết hắn vui thích cái gì...

Lâm Thụy nói: “Chân công tử, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ thiết kế của người. Gia phụ cũng mở không ít cửa hàng, hy vọng có thể hợp tác cùng công tử, sử dụng thiết kế của người...”

Làm mất nửa ngày, thì ra là lấy sừng. Ta nở nụ cười, tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Chỉ có điều ta lo nghĩ. Ta bây giờ còn đang ở trong cung, người này có thể xuất quỷ nhập thần xuất hiện trong cung, có thể thấy được thân phận bất phàm. Cùng hợp tác với hắn, ta quả thật có chút lo lắng. Bởi vì ta hoài nghi về thân phận thật sự của hắn. Nếu như hắn thật sự là một thương nhân châu bảo, làm sao có năng lực ra vào cung cấm tự nhiên như thế. Mà trên thực tế, từ ngày đó trở lại đây, ta chưa từng gặp lại hắn trong cung, có thể thấy được, hắn lâu lâu mới vào cung. Một người lâu lâu mới vào cung, lại thông thuộc đường lối, bối cảnh phía sau thật sự thâm sâu. Ta cùng hợp tác với hắn ư? Có thể được không?

12. Chương 013

Chương 13: THỌ LỄ

Còn nếu không hợp tác, có thể được không? Ta nhìn tên nô bộc bên cạnh hắn. Tuy rằng ta không luyện qua võ công, nhưng cũng có mắt nhìn. Bởi vì phụ thân ta chính là một võ lâm cao thủ mà. Nhìn hắn hành tẩu không bám chút bụi, tựa hồ như chân không hề chạm đất. Ta đã biết công phu của hắn có thể còn cao hơn Tư Đồ không ít. Như vậy, ý niệm muốn để Tư Đồ bảo hộ cho ta, thật sự không dám nghĩ đến nữa.

Ta luôn luôn nhớ kỹ câu ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’, chỉ thoáng suy nghĩ một chút đã nghĩ thông. Ai thêm quần hắn là ai cơ chứ, chúng ta chỉ cần một tay đưa tiền, một tay giao hàng thôi mà. Về phần sau này có thể từng bước giao kết bằng hữu hay không, nghĩ cũng không muốn nghĩ đến nữa. Mà quan hệ với hắn nông hay sâu thì có can hệ gì đâu?

Ta cười nói: “Lâm công tử một khi đã có thành ý như vậy, nếu tại hạ chối từ lại như có vẻ đối trá...”

Chủ tử còn chưa có trả lời, Thiệu Hạo đã dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua liếc nhìn ta một cái, khóe miệng cười lạnh.

Lâm Thụy vui vẻ nói: “Tốt, cứ vậy đi, ta đặt trước một nửa tiền đặt cọc. Sắp đến ngày mừng thọ gia mẫu, mong Chân công tử có thể giúp tại hạ thiết kế một món đặc biệt làm lễ vật kính tặng gia mẫu...”

Nói xong, tùy tay lấy từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu đưa cho ta. Ta vừa thấy, trông mắt như muốn rớt ra ngoài. Bởi vì đó là tấm ngân phiếu năm ngàn lượng. Chỉ là một nửa tiền đặt cọc a. Vị này, thật là nhiều tiền quá đi!

Thiệu Hạo nói: “Lễ vật của công tử, thiết kế cần phải đặc biệt một chút, bằng không...”

Ta nhìn bộ dáng hung tợn của hắn, cảm giác sâu sắc được trách nhiệm trọng đại. Vội vàng hứa hẹn, cộng thêm khoác lác: “Ngài yên tâm. Lễ vật do ta thiết kế, tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Tuyệt đối là hảo tư diệu ý (ý tưởng tuyệt vời), khắp thiên hạ cũng không tìm được cái thứ hai...”

Trong lòng lại nghĩ. Trong thiên hạ có cái gì là độc nhất vô nhị đây, chẳng lẽ là ánh trăng trên trời hay sao? Ta cũng không thể lấy trăng trên trời xuống cho người được. Nếu suy nghĩ sâu xa một chút, lời hứa kia cũng sẽ không kiên định như vậy được, chỉ tựa như vui đùa mà thôi. Tự ta cũng cảm giác được, vội định thần lại, muốn nói lại lần nữa...

Lâm Thụy lại cười cười, chen vào ngắt lời ta: “Ta tin người...”

Thiệu Hạo nói: “Công tử, nói vậy mà ngài cũng tin sao?”

Tên nô bộc này, sao cứ cùng ta chống đối như vậy? Ta trừng mắt lườm hắn một cái, thầm nghĩ. Nếu Tư Đồ và nửa thùng nước Tiểu Phúc Tử liên thủ, không biết có đánh thắng được hắn hay không đây?

Tên nô bộc Thiệu Hạo kia làm như không biết ta trừng mắt dưng mà nhìn hắn, lại nói: “Công tử, ngài chẳng lẽ đã quên?” Nhưng hắn không nói thẳng ra là quên cái gì, lại dùng một loại ngôn ngữ ta nghe không hiểu được, nói vài câu với Lâm Thụy.

Lâm Thụy sắc mặt nặng nề ngưng trọng nhìn hắn, lại nhìn ta, rồi đáp lại vài câu bằng loại ngôn ngữ khó hiểu kia...

Tên nô bộc kia ánh mắt lộ hung quang, hai tay nắm chặt phía trong tay áo. Tuy rằng ta nghe không hiểu gì, nhưng ta vẫn có thể hiểu rõ hai việc. Một là, bọn họ không phải là người của nước Tây Sở, là người của Đại Tề. Hai là, tên nô bộc chết bầm kia đang giật giây muốn chủ tử của hắn giết người diệt khẩu.

Ta nghĩ, nếu cứ để bọn họ cô lập ta không lý do, thì lúc nào cũng có thể bị lấy đi tính mạng. Không bằng áp chế bọn hắn trước, khiến cho bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, khiến cho tên nô bộc kia về sau thấy ta liền phải quay đầu vòng qua đường khác mà đi...

Nhưng mà, tuy rằng nghĩ là nghĩ như vậy thôi. Chứ bây giờ ta cũng không có tài áp chế được như vậy. Nhiều nhất cũng chỉ khiến cho tên nô bộc kia không dám xuống tay dễ dàng mà thôi.

Ta mỉm cười nói: “Tại hạ biết hai vị đường xa đến đây, nhất định có việc trọng yếu. Tại hạ cùng với Tư Đồ nương nương cũng có chút tiếng nói. Có chuyện gì giúp được, hai vị cứ việc mở miệng, tại hạ đã nhận bạc rồi, nhất định dốc hết sức...”

Tên nô bộc kia nghe xong, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, tựa như một khối băng vạn năm. Hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của ta. Nếu như ta xảy ra vấn đề gì, Tư Đồ nương nương nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Phía sau Tư Đồ còn có phụ thân nàng là đại tướng quân nữa...

Lâm Thụy ngược lại còn cười cười, không biết từ đâu lấy ra một cây quạt, ý thái tiêu điều (nhàm chán nhàn hạ) phẩy phẩy...

Hắn nói: “Cô nương hiểu lầm rồi. Tại hạ chẳng qua chỉ vì thọ yến của gia mẫu, muốn tìm kiếm thọ lễ thích hợp, cũng không có chuyện gì quan trọng khác, đa tạ cô nương...”

Hắn lần đầu tiên minh minh bạch bạch gọi ta là cô nương. Ta biết, hắn đã muốn cảnh báo ta, muốn ta không cần hành động thiếu suy nghĩ, bằng không sẽ đem chuyện ta là nữ cải nam trang đi khắp nơi giả danh lừa bịp, rêu rao ọi người cùng biết.

Ta nở nụ cười, nói: “Công tử, ta biết công tử đến từ phương xa, vì thọ yến của lệnh đường mà kiệt tâm hết sức. Ta nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình, giúp công tử làm thọ lễ thật tốt. Công tử đặt trước tiền cọc nhiều như vậy, tại thương ngôn thương (buôn bán dùng lời lẽ buôn bán = uy tín), tại hạ nhất định sẽ không khiến công tử thất vọng. Còn những chuyện khác, ở trong cung, ta chẳng qua chỉ là một Thượng nghị nho nhỏ, làm bạn bên cạnh Quý phi nương nương mà thôi. Máy chuyện bình thường hay bất thường gì, chỉ cần không đụng đến Tư Đồ nương nương, ta cũng sẽ không màng đến, cũng mặc kệ...”

Tên nô bộc thấy ta đã nói trắng ra như thế, tựa như một kẻ tiểu nhân thấy tài vong nghĩa, ngược lại thở dài một hơi nhẹ nhõm, mắt lóng lánh nhìn công tử của hần, không nói thêm gì.

Lâm Thụy phe phẩy cây quạt, mỉm cười. Trong mắt hần ngược lại có vẻ tán thưởng: “Cứ vậy đi, mười ngày sau ta sẽ đến lấy hàng. Không biết người có kịp hoàn thành không?”

Ta cũng quên mất tính toán thời gian chế tác, vội gật gật đầu: “Nhất định sẽ không làm chậm trễ chuyện của ngài.”

Tên nô bộc Thiểu Hạo nói: “Công tử, thời gian không còn sớm, chúng ta nên...”

Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Nếu như vậy, chúng ta cáo từ ở đây vậy.”

Ta cùng hai người bọn họ ước định ngày lấy hàng xong, vội vàng chạy vào trong cung. Mắt thấy đã sắp đến giờ quy định phải về cung rồi, thật sự nếu không trở về, nếu bị người ta bắt được, sẽ rất nguy...

Vội vội vàng vàng, cuối cùng cũng về đến cung. Tổng quản thái giám phụ trách thấy ta tiến vào, nói: “Thượng nghị đại nhân, sắp đến giờ đóng cửa cung rồi, ngài phải nhanh chân lên.”

Ta cười cười, tay sờ soạng lấy ra một bình sứ nhỏ đưa qua, nói: “Lý công công, đừng nói ta không nghĩ đến ngài nha. Biết ngài yêu thích nước hoa. Đây là hàng mới về của Triều Nguyệt Phường nha, ta liền mang về cho ngài một lọ đây...”

Mấy món quà nhỏ này, trong người ta mỗi ngày đều có tám mười món. Công công trong này có ai chưa từng thu nhận lễ vật của ta chứ. Quà mặc dù không lớn, nhưng nó giúp sưởi ấm trái tim nha, cũng không tiêu tốn bao nhiêu tiền. Có đôi khi,... mấy món quà này... so với tiền bạc còn hữu ích hơn nhiều.

Nhìn xem, Lý công công kia ánh mắt cười híp đến không còn thấy gì nữa, thân thủ giống như đã muốn nhanh tay đoạt lấy lọ nước hoa trong tay ta, là biết ngay.

Chạy về Tử Trữ cung. Tư Đồ quý phi nương nương thấy ta trở về liền thở dài nhẹ nhõm. Ta thấy bộ dáng của nàng, mỉm cười hỏi: “Không phải là nương nương cho rằng ta sẽ không trở về chứ?”

Nàng lại thành thật nói: “Có đôi khi khó tránh khỏi sẽ nghĩ như vậy. Chỉ có điều không phải là hôm nay. Hôm nay trong cung bị trộm náo loạn. Người ra ngoài không bao lâu, có một tên bật mặt thiện sấm (lên vào, đột nhập) cung đình. Thị vệ tìm nửa ngày cũng không tìm được. Ta chỉ hơi lo lắng mà thôi.”

Ta hơi cảm động, an ủi: “Làm sao xảy ra chuyện gì được. Ta chỉ là gặp người quen trên đường, hàn huyên vài câu mà thôi.”

Tư Đồ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều thêm. Ta cáo lui xong, trở lại gian phòng nhỏ của mình nghỉ ngơi.

Ngồi bên cạnh bàn, mới vừa rót chén trà, lại cứ cảm giác trong phòng hôm nay hình như thiếu thiếu cái gì. Nghĩ tới nghĩ lui mới nhận ra, thiếu một người thường xuyên ở bên cạnh ta dạo tới dạo lui, Tiểu Phúc Tử. Vì sao ta trở về đã được nửa canh giờ rồi mà cũng không gặp qua hần?

Ta uống một miệng trà, cười nói: “Trốn trốn cái gì, còn không mau ra?”

Tiểu Phúc Tử từ phía sau bức bình phong thò mặt ra. Ta nói: “Hôm nay người lên đột nhập vào cung kia, không cần phải nói, khẳng định là người rồi phải không? Chẳng qua bọn họ đã lăm, không có ai xâm nhập, mà là có người muốn chuẩn êm ra khỏi cung.”

Tiểu Phúc Tử thì thào lẩm bẩm vài câu, ta nghe không rõ. Nhưng nghe không rõ cũng biết hần muốn nói cái gì rồi, ta nói: “Công phu của người luyện thành cái dạng gì, còn muốn theo ta ra cung. Có phải người muốn chết rồi không?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta không phải vì sợ người có nguy hiểm hay sao? Vốn nghĩ muốn lên chuồn ra theo. Ai biết được công phu của tên Minh Nguyệt Hải kia lại cao thâm như vậy, vừa vặn ngăn cản được ta.”

Ta hỏi hần: “Có bị thương không?”

Hần mỉm cười tự đắc, nói: “Người có thể đã thương được ta còn chưa sinh ra đâu!”

Ta yên lòng, gấp một cái, cười cười: “Biết công phu không cao, còn không mau đi luyện. Đúng rồi, ta quên không hỏi người. Cửu Âm Chân Kinh của người đã luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

Tiểu Phúc Tử hổ thẹn nói: “Mới đến tầng thứ ba...”

Ta đâm hoảng, tính ra hần cũng là một người rất tốt để luyện võ. Ta nhớ rõ, ta có nghe phụ thân lúc còn sống nói qua. Ông luyện Cửu Âm Chân Kinh phải mất một năm mới luyện đến tầng thứ ba. Đến nay chỉ mới có mấy tháng, công lực Tiểu Phúc Tử đã gia tăng được nhanh như vậy rồi?

Ta nghĩ nghĩ, cơn buồn ngủ bỗng ập đến, lại thì thào nói: “Người cứ luyện võ công thêm đi. Chờ mấy ngày nữa, ta cho người uống thêm vài viên phúc dược, tăng thêm cho người một chút công lực. Đến lúc đó, cũng sẽ không bị Minh Nguyệt Hải bắt được...”

Tiểu Phúc Tử lên tiếng gọi một tiểu cung nữ tiến vào, đỡ ta về giường, đắp chăn. Ta nghe thấy Tiểu Phúc Tử dặn dò vài câu gì đó với tiểu cung nữ. Ta không nghe rõ nữa, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

13. Chương 014

Chương 14: THANH DANH CỦA ĐẠI TỀ TUYÊN VƯƠNG

Trong thâm cung, cũng không quá linh thông đủ loại tin tức có liên quan đến triều đình. Nhưng dần dần, tin tức gì cũng thông qua ngoại thích (bà con họ hàng bên ngoại) mà truyền vào cung. Tỷ như, nửa tháng sau chính là đại thọ của Thái hậu Tề quốc. Hoàng thượng đã phái đệ đệ của hần là Tam hoàng tử đến Tề quốc chúc thọ. Tề quốc lại đưa Nhị hoàng tử Tuyên Vương qua thăm, coi như đáp lễ.

Ta tuy đang ở trong cung, nhưng danh tiếng của Nhị hoàng tử Tề Thụy Tuyên này thật sự rất lớn. Cho dù ở đâu cũng nghe thấy có người bàn tán về hần. Phi tần trong cung phần lớn đều xuất thân là con gái nhà quan, chuyện trong triều đình ít nhiều cũng đều nghe được một chút, nhất là chuyện về Nhị vương tử Tề quốc kia.

Hần sở dĩ nổi danh được như thế, ngoại trừ dung mạo bên ngoài vô cùng tuấn mỹ ra, ta nghĩ, còn bởi vì hần vô cùng táo bạo lại xấu tính. Cùng với khí thế áp đảo mọi người kia, còn có những hành vi gây vạ nhà điệp hoang đường khắp nơi.

Nghe nói. Cứ mỗi lần hần đến chỗ nào, mặc kệ là dừng lại bao lâu, cho dù chỉ là một canh giờ cũng vậy, đều có một hai nữ tử bị mất tích, mà đều là tuyệt đại giai nhân cả. Mà... giai nhân này, qua một thời gian dài, đều sẽ xuất hiện tại phủ đệ của hần, Tuyên Vương phủ. Kỳ lạ nhất là cô nào cũng nói rằng chính mình nguyện ý đi theo hần nữa chứ.

Hần chính là một điển hình của thưởng nam bá nữ (cướp nam hiếp nữ), còn khiến người ta không thể tìm ra được nhược điểm.

Đổi lại, vị Tuyên Vương này cũng có một điểm tốt. Tỷ khí mặc dù táo bạo, nhưng cũng đáng là một tay hảo tượng. Ngoại trừ một lần trong trận chiến tại Giang Nam bị bại dưới tay Tư Đồ đại tướng quân ra thì chưa từng thất bại bao giờ. Cho nên ta nghĩ, Tề Vương sở dĩ đối với hành vi hoang đường của hần cũng mắt nhắm mắt mở, phân nửa lý do là vì thế rồi?

Về phần tính tình vô cùng táo bạo và xấu tính của hắn, nghe người ta nói. Ngay cả phụ vương của hắn cũng không thể quản được. Hắn là con thứ, mẫu phi xuất thân tê tiện, sinh ở trong cung nếu là nữ tử thì khẳng định sẽ thường xuyên bị người ta khi nhục. Nhưng hắn lại không như thế. Năm lên mười, hắn thấy một vị nương nương so về giai phẩm còn cao hơn mẫu phi rất nhiều, khi nhục mẫu phi của hắn. Hắn liền vùng trường kiếm, chỉ một kiếm liền chém bay đầu vị nương nương kia. Sau đó, cũng không biết thế nào, chuyện này việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ xem như không có, không giải quyết được gì. Nhưng kẻ hung bạo là hắn liền cự tuyệt cung Tề Vương, lọt vào cung Tây Sở...

Từ đó về sau không còn ai dám khi nhục mẫu thân hắn nữa. Đâu chỉ không dám khi nhục, quả thực là cho dù có cừu oán cũng không dám oán, vừa thấy mẹ con bọn họ đều phải vòng qua đường khác mà đi. Ai cũng không nghĩ không hiểu không thấy, không....

Vị Tuyên Vương này, ai cũng không nhắc đến tài trí của hắn, thuần nhất chỉ cho rằng hắn là một vương tử lỗ mãng xúc động. Nhưng ta thì lại không cho là thế. Từ tất cả các dấu hiệu cho thấy, người này có dũng có mưu, nhất định không phải là một nhân vật đơn giản. Hắn có thể một kiếm chém bay đầu cung phi, bản thân lại không vương phải tội danh gì. Năng lực như vậy cũng đủ nói nên hắn không phải là một nhân vật đơn giản.

Đương nhiên, đây chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ của ta mà thôi. Cửa cung thâm sâu, ta còn chưa có cơ hội gặp gỡ Nhị hoàng tử, lúc xuất cung thì ta lại vội vàng theo đuổi đại sự kiếm tiền, còn rảnh đâu mà quản mấy chuyện này?

Lúc mọi người trong cung đồn đãi, ta còn đang vội vã suy nghĩ thiết kế châu bảo cho Lâm công tử. Ta nghĩ nghĩ. Thân phận địa vị của Lâm công tử, dựa vào cử chỉ bất phàm của hắn, mẫu thân hắn nhất định cũng là một người cực kỳ cao quý. Người như bà, có gì mà chưa từng thấy qua, châu bảo có thiết kế thế nào đi nữa, cũng khó mà lọt vào được pháp nhãn của bà. Nhưng chuyện này cũng không thể làm khó ta được. Ta so với bọn hắn còn có hơn ngàn năm tri thức. Lại nói, ta còn trông cậy vào bọn họ sau này chiếu cố ta làm giàu nữa mà, có thể nào lại không tận tâm tận sức chứ? Ta thiết kế một búp bê béo hàm thái khả cúc (dáng vẻ ngây thơ), tay cầm đào thọ, tư thế như đang chúc thọ người ta. Thoạt nhìn cũng thật bình thường. Nhưng trái đào thọ kia bên trong có chứa cơ quan, có thể mở ra được. Sau khi mở ra, bên trong từ từ dâng lên một đóa hoa đào. Trên cánh hoa đào có viết bốn chữ 'Thọ tỷ Nam Sơn'...

Ta đem bản vẽ thiết kế hoàn chỉnh giao cho Phạm Ngọc Phường, mới thở phào nhẹ nhõm. Chuyện còn lại, Phạm Ngọc Phường sẽ phụ trách, tất nhiên, ta cũng sẽ cho bọn hắn một ít phí gia công.

Ngay cả việc giao hàng ta cũng đều giao cho người của Phạm Ngọc Phường thực hiện. Ta không muốn gặp lại vị Lâm công tử kỳ lạ kia cùng với tên nô bộc hung thần ác sát của hắn làm gì. Ta cũng có nghĩ qua, Ngày thọ của thái hậu Đại Tề quốc sắp đến, trùng hợp làm sao, bọn họ lại đang tuyển thọ lễ ấu thân, chẳng lẽ cùng hoàng thất đại tề có liên hệ gì sao? Nhưng ý niệm này vừa chợt lóe lên trong đầu liền bị ta dập tắt. Ta không muốn nghĩ đến nữa. Một người sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại nữa, thì nghĩ đến nhiều như vậy làm gì đây?

Sau khi làm xong chuyện này, ta có hơi rảnh rỗi. Cuộc sống trong cung thật sự rất tốt. Thân là thủ hạ của một quý phi nương nương cực kỳ tôn quý nhưng cũng không quá được sủng ái, thật ra cũng không có gì phiền toái, cũng sẽ không bị cuốn vào cuộc tranh đấu chốn cung đình. Sau cái lần Thái hậu tiếp kiến, ngoại trừ những lúc chúng ta đến bái kiến thỉnh an, một thời gian dài bà cũng không hề truyền triệu. Nhân Phi nương nương vẫn là sủng quan lục cung, không ai có thể tranh phong cùng nàng. Chỉ có Trữ quý phi thường xuyên đến cửa thăm hỏi, cảm thán vài câu không rõ ý tứ.

Ta cũng hiểu, Trữ quý phi đã xuất không ít thủ đoạn. Ngay cả cung nữ thân tín bên mình cũng đã đưa đến đầu giường của Hoàng thượng nhưng vẫn không có kết quả gì. Hoàng thượng vẫn sủng ái Nhân Phi, trước sau như một.

Kỳ thật, ta nghĩ. Nhân Phi mới chính là nhân vật mấu chốt. Một vị đế vương sủng ái Nhân Phi như thế. Đế vương này lại là một quân vương bạc tình quả nghĩa, lại có thể hoàn toàn sủng ái không hề thay đổi một người phi tử. Khẳng định còn có một nguyên nhân không muốn ai biết. Mà nguyên nhân này, khẳng định không phải đơn giản chỉ bởi vì dung mạo xinh đẹp thiên tiên hay vì thân hình hấp dẫn của nàng. Theo ý ta thì, mặc kệ món ăn đó có tinh mỹ thế nào, mỗi ngày đều ăn, hắn ăn đến vài năm thế nào cũng cảm thấy

chán ghét. Huống chi, còn có bao nhiêu là món ăn vô cùng tinh mỹ khác, mỗi ngày đều đảo qua đảo lại trước mặt hần gọi mời nữa?

Chỉ có điều ta lại không biết nguyên nhân đó là gì. Nhưng vẫn biết, tuyệt đối không thể dùng cách đưa đến cho Hoàng thượng mấy vị mỹ nữ là có thể giải quyết được.

Rất lâu sau này, khi chứng thực được suy đoán của ta là đúng, nhưng lúc chân tướng sự việc được sáng tỏ, vẫn khiến ta bị dọa đến hết hồn.

Mấy ngày sau, ta đem viên thuốc tăng công lực đã hứa giao cho Tiểu Phúc Tử. Không ngờ lại bị Tư Đồ bắt gặp quả tang. Công lực bây giờ của nàng đã tăng lên không ít, cước bộ nhẹ nhàng đến mức ta không hề phát hiện phòng bị kịp.

Lúc ấy, Tư Đồ thật ra không nói một câu, chỉ cười cười. Nhưng nàng tươi cười âm trầm như vậy càng khiến người ta sợ hãi. Ta còn tưởng rằng không có việc gì. Không ngờ có đến vài ngày liên tiếp sau đó, nàng cũng không thềm ngó ngang đến ta. Ngay đến những việc không thể không liên hệ, cũng chỉ kêu người truyền lại ý chỉ.

Mãi đến khi ta khó chịu quá, đành phải đem mấy viên thuốc giống y như vậy mang đến cho nàng, nàng mới chịu nói chuyện với ta: “Tiểu Phúc Tử kia có cái gì tốt? Có ta rồi còn chưa đủ sao?”

Ta chỉ còn nước ngược mặt tròng mắt ngó trời, thầm nghĩ: Người là quý phi nương nương, có thể đi lung tung sao? Người cũng không phải không biết rằng, ta làm chuyện gì cũng đều vì lợi ích trước mắt mà thôi. Đối với ta, người so với Tiểu Phúc Tử, đương nhiên là Tiểu Phúc Tử hữu dụng hơn nhiều. Ít nhất hần học giỏi võ công, còn có thể tùy lúc theo ta ra cung bảo vệ ta. Như vậy, ta đâu cần phải sợ bị tên nô bộc nhà họ Lâm kia bắt nạt nữa.

Đương nhiên, ta đâu có ngu mà nói ra mấy lời này, nói ra khác nào chọc trúng tổ ong vò vẽ đâu?

Mấy chuyện chọc tổ ong vò vẽ như thế, ta cũng luôn luôn không bao giờ làm...

Ta vội cười nói: “Sao lại đi tính toán với Tiểu Phúc Tử. Hần làm sao so được với tình hữu nghị từ nhỏ đến lớn của hai ta. Công lực của hần không bằng người, ta mới cho hần thuốc. Võ công người cao như vậy rồi, cần uống thuốc làm gì?”

Tư Đồ vẫn rất dễ bị lừa. Nói đến cùng, nàng tuy rằng là một quý phi nương nương, lại một thân võ học, nhưng thực chất vẫn chỉ là một tiểu cô nương mới mười lăm tuổi mà thôi, vẫn là một tiểu cô nương hay ghen tỵ. Làm sao có thể so nổi với ta. Năm ta từ thời hiện đại xuyên không đến đây, ta đã hai mươi lăm tuổi rồi, cho đến nay cũng đã là một lão nhân tinh hơn ba mươi tuổi nha.

Tư Đồ dụ đi một chút, được ta khen tặng vài câu lại bắt đầu cao hứng, hỏi: “Mấy ngày nay, đi đường có phát sinh chuyện gì không?”

Trước kia, lúc còn ở phủ tướng quân, hai chúng ta thường xuyên cãi nam trang đi dạo phố. Có một vị bảo tiêu võ công cao như vậy hộ bên người, với tính cách của ta, làm sao lại không gây chuyện sinh sự, tìm có đánh nhau?

Thì ra, nàng cũng rất tưởng nhớ đến những ngày tháng trước kia...

Xem bộ dáng của nàng, ta cũng cảm thấy chua xót. Một tiểu cô nương mới mười lăm tuổi, nếu ở thời đại của chúng ta vẫn còn đang đọc sách ngắm sao kia. Vậy mà hôm nay, lại bị Hoàng thượng nhốt vào cung, không khí trầm lặng như nhà kho chứ đồ vậy. Còn tưởng rằng nàng cùng đại tướng quân vô thượng dung diêu, vô thượng ân sủng. Thật ra ta lại nghĩ. Đơn giản vì đại tướng quân chiến công hiển hách, công cao chấn chủ. Vì muốn phòng ngừa ông có dị động gì nên bắt con gái ông vào cung làm con tin mà thôi. Rất giống với trường hợp của Đại Tề quốc, sau trận bại chiến tại Giang Nam đã đem Tam hoàng tử đến Tây Sở làm con tin.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ta đã đem lòng chua xót này ném ra sau đầu. Mọi người ai cũng có lựa chọn riêng của mình. Người cho rằng bất khả tư nghị, nàng lại vui vẻ chịu đựng. Chỉ cần nàng cao hứng, cần chi quản nhiều như vậy?

Hơn nữa, ta chỉ là một người xuyên không không thân không thích, làm sao lo nổi nhiều việc như vậy? Quần được bản thân đã là tốt lắm rồi.

....***....

Hôm đó, ta đang lúc tính toán tính lời trong một tháng buôn bán. Đám người bên phương các kia, ta phân đều lợi nhuận cho các kỹ nữ nên kiếm được không nhiều, chẳng qua chỉ là gánh chịu một chút hư danh mà thôi. Thật ra gian kỹ viện đó chỉ là ta trong lúc nhất thời giận dữ mua về, cũng không nghĩ sẽ kiếm bao nhiêu tiền lời từ nó. Dù sao, trên đầu đội một cái mũ tú bà nghe cũng không tốt lắm. Huống chi ta vẫn là một tiểu cô nương mười lăm tuổi thôi?

Nơi chủ yếu giúp ta kiếm tiền vẫn là Phẩm Ngọc Phường, Tàng trân các. Thiết kế bản vẽ ột nơi to lớn như vậy cũng kiếm được một ít tiền bạc. Hiện giờ đã nhập cung, cái gì cũng phải chuẩn bị. Lần trước trong thọ yến ta và Tư Đồ liên thủ, những thứ lừa được ban thưởng cũng đã tiêu sài không còn lại bao nhiêu. Cũng may, lần này có năm ngàn lượng bạc của Lâm Thụy đặt cọc trước...

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, nghĩ sẽ đi đâu tìm nơi kiếm tiền...

Chợt nghe bên ngoài có tiếng nói nhao nhao ồn ào. Ta đi ra ngoài liền thấy nhóm cung nữ vội vội vàng vàng chạy ra hướng đại sảnh. Hối mới biết được, thánh chỉ đến...

Ta vội cùng cung nữ đi vào tiếp chỉ, quỳ ở phía trước dẫn dắt mọi người chính là Tư Đồ nương nương.

“Phụng Thiên thừa vận, Hoàng Đế triệu viết. Nay Đại Tề phái đến, đủ loại quan lại đồng nhạc..., nay đặc biệt tuyển Tư Đồ quý phi theo bên cạnh bạn giá...”

Đọc hết nửa ngày, thì ra là vì nghênh đón đặc sứ Đại Tề, Hoàng thượng muốn tổ chức một đại hội săn bắn, muốn Tư Đồ đến bạn giá!

Nghe xong thánh chỉ, ta lặng lẽ hỏi lão công công truyền chỉ, đương nhiên cũng dứt cho hần ít bạc: “Ngoài nương nương của chúng ta, còn có vị nương nương nào đi nữa không?”

Lão công công bất động thanh sắc, nhét bạc vào túi tiền, nói: “Lão thần chỉ lưu tâm truyền chỉ, mấy việc khác thật sự không biết.”

Ta hấp háp mũi, thiếu chút nữa đã ra tay đoạt lại số bạc. Lão thất phu này, nhận tiền rồi còn không chịu làm việc.

Đang nghĩ ngợi, lão công công lại nói: “Lão thần còn phải đến Thanh Phương cung truyền chỉ, không làm phiền các vị.”

Ta chuyển hận làm vui, trong lòng thầm mắng: Đúng là lão cáo già. Khó trách lẫn lộn được trong cung lâu đến như vậy, còn được điều đến làm việc cho Hoàng thượng nữa. Thanh Phương cung, chẳng phải là tẩm cung của Nhân Phi nương nương hay sao?

Lão công công này chính là Tào công công Tào Hải, là tổng quản đại thái giám của Hoàng Thượng...

Vậy là, xem ra, lần này bạn giá chỉ có Tư Đồ và Nhân Phi. Hoàng thượng xem ra vẫn rất coi trọng Tư Đồ đại tướng quân. Nhưng ta lại đoán rằng, nhớ đến Tuyên Vương đã từng nếm mùi thất bại dưới tay Tư Đồ đại tướng quân, có lẽ, đây mới là nguyên nhân chính khiến Hoàng thượng muốn Tư Đồ bạn giá. Như vậy, Tư Đồ có thể sẽ gặp được phụ thân nàng hay không?

14. Chương 015

Chương 15: SĂN BẮN.

Mấy ngày sau, ta cùng với Tư Đồ, mang theo vài cung nữ, đương nhiên còn có cả Tiểu Phúc Tử nữa, ngồi loan xe xuất phát đi đến sân bắn. Thật ra, nói đến sân bắn là nói đến chuyện của đám nam nhân, Hoàng thượng lại dắt theo hai phi tử, đơn giản cũng chỉ là thừa dịp ân sủng mà thôi. Còn không phải sao, cả ngày buồn chán ở trong cung cấm, chờ được Hoàng thượng triệu kiến, ngoài ra hầu như không còn việc gì tốt để làm.

Trong lần thọ yến đó, sau khi Nhân Phi nương nương có một vấp vấp nhỏ trước mặt Tư Đồ, nàng đối với Tư Đồ cũng không nóng không lạnh, vẫn thản nhiên tươi cười. Hiện giờ trưởng bông của hai quý phi nương nương được dựng chung một chỗ nhưng cả đời không qua lại với nhau. Ta biết, Nhân Phi nương nương cũng hận Tư Đồ của chúng ta lắm. Mà nếu quả không hận, chẳng phải rất khác thường sao?

Nàng và Tư Đồ đã có hận ý nhưng với ta thì không. Con người ta đặc biệt thích việc chui lủi, phàm là cửa đều muốn lủi vào. Trước kia lúc ở thời hiện đại, ta không có sở thích gì khác ngoài đột nhập. Mấy toà nhà cao tầng như chuồng chim câu ta còn có cách xâm nhập được. Vào cung rồi, lại khiêm tốn một chút, vì biết trong cung có vài cánh cửa là không thể vào. Nhưng hiện giờ xuất cung rồi, tâm tư kia không biết sao liền trỗi dậy. Nhìn lướt qua lần lướt hai trưởng bông, thật ra cũng rất xa, chân liền không tự chủ được đi qua...

Ngoài cửa có hai gã thị vệ trấn giữ, còn có một tên đội trưởng दौर đao thị vệ. Ta vừa thấy, chẳng phải là Minh Nguyệt Hải, huynh trưởng của Nhân Phi đó sao?

Hắn cũng nhìn thấy ta, cười cười. Ta thuận thế đi đến gần hắn, nói: “Thị vệ trưởng Minh Nguyệt, hôm nay cũng đến sao?”

Minh Nguyệt Hải nhìn ta hoài nghi. Hắn biết Tư Đồ được cho là đại đối thủ của muội muội hắn, không nghĩ ra ta vì cái gì lại tới cửa tán gẫu.

Ta quan sát ánh mắt hắn, biết hắn chắc chắn đang đoán xem ta có âm mưu quỷ kế mà lại chạy đến đây. Hắn làm sao biết được rằng, chẳng qua ta chỉ ngứa chân, muốn thăm viếng mà thôi.

Ta cười, hỏi hắn: “Nhân Phi nương nương đang ở bên trong sao? Nương nương chúng ta có vài tác phẩm hiếm lạ, muốn mời nương nương cùng xem giải sầu. Không biết nương nương...” Nói xong, ta lấy ra mấy con dế, con chim, con chó nhỏ được tết bằng mây tre lá.

Minh Nguyệt Hải thấy ta mò mò trong ngực, ánh mắt nhìn ta cảnh giác, chắc tưởng ta đang mò tìm ám khí. Ngờ đâu ta lại lấy ra ngăn này tiểu tác phẩm độc đáo, hại hắn phát hoảng. Gương mặt hắn lạnh lùng căng thẳng như nước đá trong tủ lạnh, rốt cuộc chịu giãn, nói: “Nhân Phi nương nương không có ở trong, ra ngoài giải sầu rồi. Lát nữa người quay lại vậy!”

Ta cười cười, bất động thanh sắc nói: “Đành vậy...”

Vì thế, ta lại lắc lắc lư lư đi về phía trước. Đi được một quãng xa lại vòng trở về. Nghĩ chắc hắn nhìn không thấy, liền đi theo một con đường mòn rừng cây rậm rạp, len lỏi đến gần bên ngoài trưởng bông. Ta lại nhìn thấy, Nhân Phi nương nương đang ở trong trưởng bông, làm cái gì vậy?

Còn gặt ta nói ra ngoài giải sầu. Nàng có thể đi bao xa, cùng lắm chỉ loanh quanh trong mấy bụi cây một chút. Mà mấy bụi cây xung quanh đây đã sớm bị ta dạo qua hết lượt. Giải thích duy nhất chỉ có thể là nàng trước sau vẫn ở trong trưởng bông, cũng không biết đang gặp gỡ ai...

Thị vệ trấn giữ ngoài trưởng, khẳng định đều là tâm phúc của nàng.

Ta quan sát trưởng bông. Không biết qua bao lâu sau, quả nhiên có một người vạch trưởng bông đi ra. Chỉ thấy, rõ ràng là một nam nhân, còn lại không biết thêm gì nữa, bởi vì diện mạo hắn đều bị che kín.

Ta nghĩ, chắc không phải là Nhân Phi cầm sừng Hoàng thượng đâu nhỉ? Chuyện này kinh khủng nhân thế cỡ nào a. Ta nghĩ, có nên tóm lấy bí mật này tống tiền Nhân Phi hay không đây? Ở thời đại của chúng ta, thường xuyên xảy ra mấy chuyện đại loại thế này. Tỷ như ai đó chụp được ảnh minh tinh này nọ, tống tiền hắn mấy trăm vạn. Tỷ như ai đó nắm được nhược điểm tham quan nào, liền khiến hắn náo loạn một phen. Cũng khó trách sao ta gặp phải tình huống này lại nổi lên ý đồ bất lương.

Trong lúc ta đang mải suy nghĩ thì người kia đã đi rồi. Trưởng bông lại bị vạch ra, lần này vẫn là một nam nhân. Không phải chứ, người còn một lần đến hai người? Tập trung nhìn, lại thất vọng, người kia, không phải là Hoàng thượng hay sao? Chẳng qua chỉ là thay thường phục mà thôi.

Ồi, lại bị mừng hụt. Nhưng nói sao thì vẫn thấy kỳ quái. Hoàng thượng vô duyên vô cớ chạy đến trưởng bông của Nhân Phi nương nương gặp người làm chi? Có người nào lại không thể gặp trong trưởng bông của mình? Ta lắc lắc đầu, đi ra khỏi con đường nhỏ. Vì mất đi cơ hội vớ vết tài sản mà nản lòng thất vọng, đi về trưởng bông của mình cùng Tư Đồ. Tuy nói rằng hai lều ở cùng một chỗ, nhưng thật ra cũng cách nhau một quãng. Chẳng qua nếu so với trưởng bông khác thì hai cái lều này gần hơn nhiều mà thôi. Ta đi theo con đường nhỏ này, Nhân Phi cùng Hoàng thượng tuyệt đối không nhìn thấy, mà ta còn có thể nhìn rành mạch hai người.

Ta càng chạy càng gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy môi Hoàng thượng mấp máy động cùng Nhân Phi cười đùa. Theo khẩu hình của hắn, ta lơ đãng hiểu được: “Người kia..., rốt cuộc đã chết..., hắn đã hoàn thành sứ mệnh...”

Ta vội quay đầu không dám xem nữa, vội vàng đi vào trưởng bông. Thì ra, người kia chính là một sát thủ, mới vừa giết người nào đó xong, đến phục mệnh với Hoàng thượng. Có thể thấy rằng, Hoàng thượng còn có một thế lực bí ẩn khác. Mà Nhân Phi, chính là người hậu thuẫn, hoặc là kẻ thao túng thế lực bí ẩn này chăng? Ta bị ý tưởng lớn mật này dọa đến toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nhớ đến dáng vẻ yếu ớt thon thả của Nhân Phi nương nương, càng cảm thấy khả năng này không lớn lắm. Nhưng với sự sùng ái của Hoàng thượng dành cho Nhân Phi thì có lẽ cũng bởi vì ỷ vào thế lực bí ẩn đó mà thôi.

Làm Hoàng thượng, lại không lấy quốc gia đại sự, triều đình sách lược làm trọng, ngược lại dựa vào thủ đoạn thao túng trên dưới. Tây Sở thật sự sẽ Vĩnh Bảo hưng thịnh hay sao?

Ta lại nhớ đến Nhân Phi, nhớ đến bộ dáng nàng nhíu mày xoa cổ tay lúc thi viết văn thơ. Chẳng lẽ một thiếu nữ yếu đuối như liễu lại là một người đáng sợ như vậy?

Xem ra, Tư Đồ ít đặc tội với nàng thì tốt hơn.

Đối với suy đoán này ta hoàn toàn không dám khẳng định. Nhưng từ khi biết được chuyện này, liền âm thầm lưu tâm cảnh giác cao độ. Hàng ngày đều đứng trốn trong mây bụi cây trên con đường nhỏ nhìn về phía trưởng bông của Nhân Phi. Ta phát hiện, mỗi ngày, số người đến bái phỏng nàng thật sự rất nhiều, thậm chí ngay cả trưởng công chúa Nguyệt Chiêu cũng từng bái phỏng qua. Tham gia săn bắn lần này, quan viên lớn đều có dẫn theo thê thiếp, hầu hết phần lớn bọn họ đều đã đến bái phỏng nàng. Quay đầu nhìn lại trưởng bông của Tư Đồ, quanh quệ đến nỗi chỉ có thể ngồi dưới muỗi mà thôi...

Ta thở dài, dựa vào một thân cây, hỏi: “Người nói xem, chúng ta có nên thay đổi tình thế hay không?”

Quả bất kỳ nhiên, từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói Tiểu Phúc Tử. Hắn nói: “Đại nhân nếu muốn được như nàng, lúc nào cũng đều có thể. Nhưng nô tài lại nghĩ là do người không thích. Mặc kệ thế nào, Tiểu Phúc Tử nhất định sẽ tận sức giúp người.”

Ta hiểu ý của hắn. Hắn muốn nói, ta rất thanh cao, khinh thường không muốn dùng thủ đoạn giúp Tư Đồ nịnh bợ Hoàng thượng nên mới biến thành cục diện như hiện nay. Chỉ có điều hắn nói chỉ đúng được một nửa. Đối với việc giúp Tư Đồ tranh thủ tình cảm, ta thật sự bất lực, cũng không nghĩ ra được phương kế gì. Bởi vì, đối với loại Hoàng thượng này, ta thật sự kiếm không ra nổi một chút hưng trí.

Còn bởi vì, Hoàng thượng đối với người cha đã mất của ta cũng quá lạnh lùng. Chỉ đơn giản hạ một đạo thánh chỉ liền đem mọi chuyện chôn vào dĩ vãng. Ngay cả nguyên nhân cái chết của phụ thân ta, hắn cũng không điều tra triệt để. Tựa hồ như hắn không hề nhớ đến phụ thân ta chính là công thần hàng đầu trong trận đại thắng Giang Nam. So với lúc hắn đến Giang Nam báo nguy, hoảng loạn đến nỗi tự mình đến phủ tướng quân cầu giúp, bộ dáng quá kém cỏi. Một lão Hoàng thượng lạnh bạc như vậy, theo ý ta, Tư Đồ nên tránh hắn càng xa càng tốt.

Ta dựa vào thân cây, nhớ đến phụ thân đã mất, chậm rãi thở dài, nói: “Náo nhiệt như vậy, ta muốn đến, phải làm thế nào đây?”

Tiểu Phúc Tử ở trên cao lại nói: “Có người đến, ngài cần thận một chút...”

15. Chương 016

Chương 16: TIỂU BẠCH THỎ

Ta đang đoán xem là ai đến, bỗng thấy dưới chân có một con thỏ nhỏ đậu đến, thoát cái đã chạy biến đi. Con thỏ trắng tinh, giống hệt tấm áo khoác lông thú tuyết điều* của Tư Đồ...

(*Điều: Sóc marten có bộ lông rất đẹp)

Nếu Tiểu Phúc Tử bắt được nó, đem lại gần ngắm một chút, không tốt sao?

Vừa nghĩ liền ngẩng đầu nhìn, Tiểu Phúc Tử không biết đã biến đi từ lúc nào rồi. Trong lòng thầm mắng, tên ôn thần này, nói là muốn bảo hộ ta, bản thân thấy động liền chạy mất dạng rồi.

Ta đang lắc đầu thở dài, chợt nghe phía trước có tiếng cung tên bắn đến. Mặt ta bỗng trắng bạch. Ta nhớ ra rồi, hiện tại đang ở sân săn bắn. Đằng kia chỉ có một con thỏ, nhất định là bị người ta lừa đến đây. Ta lại đang trốn ở chỗ này, còn không phải trở thành bia ngắm sống cho người ta sao?

Nhưng ta bây giờ chạy ra ngoài, người ta sẽ hỏi: “Người ở trong này làm gì?”

Ta sẽ nói: “Ta đang tản bộ...”

Người ta khẳng định sẽ hoài nghi nhìn ta: “Nơi này vừa tối vừa rét, người ở đây tản bộ sao?”

Sau đó ngo trái nhìn phải, sẽ trông thấy lều trại của Nhân Phi nương nương. Lập tức bình tĩnh ngộ: “Người là người cung nào, dám theo dõi Nhân Phi nương nương?”

Ta chẳng phải sẽ gặp đại họa rồi sao. Ta tuy là Thượng nghị, nhưng cũng chỉ là một nữ quan bên cạnh Tư Đồ nương nương không được sủng ái mà thôi. Người ta muốn bóp chết ta, chẳng phải dễ như bóp chết một con kiến thôi sao?

Bóng cây lắc lư. Tiểu Phúc Tử chết bầm. Đúng lúc mấu chốt lại không biết đi nơi nào. Lúc nguy hiểm thế này lại không đến cứu ta. Ta vội muốn chạy. Tiếng dây cung bên ngoài lại vang lên, còn có người nói: “Nhất định là ở trong này. Một mũi tên liền bắn chết nó...”

Bấp chân ta bắt đầu giở chứng, có dấu hiệu run rẩy tê liệt. Ta có thể khẳng định, người bên ngoài chắc chắn đã biết có người ở trong này. Bằng không, hẳn lớn tiếng như vậy để làm gì, con thỏ kia sẽ nghe thấy hay sao? Con thỏ kia mà biết tiếng người cũng đã sớm chạy mất rồi.

Ta vội kêu lên: “Đừng bắn, đừng bắn, có người...” Giọng nói tự nhiên run rẩy, tựa như lá rụng trong gió.

Ta chậm chạp bước ra ngoài. Sợ đi nhanh sẽ khiến người ta tưởng là mãnh thú, một mũi tên bắn đến, cái mạng nhỏ ta đây cũng sẽ không còn.

Ta vừa đi ra đến nơi, lòng thầm thở ra một hơi. Ít nhất, nhóm người này sẽ không hỏi ta vì cái gì mà chạy đến đây. Cho dù có hỏi, ta cũng có thể đáp trả. Bởi vì, ta đã nhận ra, nhóm người này, dựa vào phục sức có thể thấy rõ không phải là người Tây Sở...

Nếu đã không phải là người Tây Sở thì chính là người Đại Tề rồi. Đại hội săn bắn này được mở để triệu đãi sứ giả Đại Tề mà.

Như vậy, trong đó khẳng định có Nhị hoàng tử Đại Tề thanh danh hiển hách...

Ta nhìn thoáng qua mấy người này. Cứ tưởng sẽ nhìn thấy một vị hoàng tử toàn thân khảm đầy vàng ngọc, bị một đám người vây quanh như chúng tinh cùng nguyệt (đám sao vây quanh mặt trăng) vậy, trên mặt lộ ra vẻ ngạo mạn bất cần...

Nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mặt, trong lòng thoáng lấp bắp kinh hãi. Một vị thiếu niên trang phục màu xanh đơn giản đứng giữa mọi người. Khuôn mặt anh tuấn, tuấn mỹ như quan ngọc, dáng người tuấn tú như tùng, khí khái sát phật thiên chuy bách luyện (rèn luyện qua trăm trận). Hắn mặc phục sức của Hoàng tử Đại Tề, tuy chỉ là trang phục sẵn sẵn bình thường nhưng là hoàng kim giáp, bên trong mặc cẩm y cũng vàng óng ánh. Toàn thân toát lên thần thái lạnh lẽ, càng lộ rõ khí phách uy phong. Ta lập tức tưởng tượng đến những hành vi ngày thường của hắn. Tuy chỉ là lời đồn đãi nhưng không có huyết làm sao có gió (tương tự câu không có lửa làm sao có khói). Gió lạnh thổi qua, không tự chủ được bồng rùng mình một cái...

Đứng bên trái hắn là một thanh niên anh tuấn cầm đoản cung, khả năng hắn chính là người uy hiếp muốn bắn thỏ. Gương mặt hắn ngăm đen, người như ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng. Đứng bên phải là một thanh niên gầy yếu có chút biến dị, tướng mạo bình thường, đôi mắt chim ưng sáng láng hữu thần nhưng ánh mắt bừng bừng sát khí, môi bạc như tước. Nhìn thôi cũng biết người này là kẻ lòng dạ thâm hiểm độc ác, không may rơi vào tay hắn nhất định không có kết cục tốt. Những người còn lại mặc dù tướng mạo bình thường nhưng dáng người cũng đều khôi ngô, thân như cọc tiêu, đứng phía sau ba người kia, lặng ngắt như tờ.

Ta vội vàng khom người, hướng về phía bọn họ hành lễ, cần bao nhiêu cung kính đều có bấy nhiêu: “Các vị đại nhân, nô tỳ là nữ quan của Tư Đồ nương nương. Tư Đồ nương nương muốn dùng canh vịt hầm tuyết nhĩ, sai nô tỳ đi gọi ngự trù. Nô tỳ vì nóng lòng, va chạm mấy vị đại nhân, mong rằng đại nhân thứ lỗi...”

Ta nhìn qua khỏe mắt. Thấy khỏe miệng thanh niên cầm cung lộ ra vẻ nghi ngờ. Thanh niên gầy yếu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Mà vị thanh niên đứng giữa kia, chủ tử của bọn họ, lại khoanh tay đứng đó, tĩnh tĩnh nhìn ta, nói: “Kỳ lạ thật, lều trại của ngự trù không phải ở bên kia hay sao? Như vậy không phải là người càng chạy càng xa hay sao?”

Ta trong lòng thầm mắng, cũng không khỏi kinh tâm. Nhóm người này, ngay cả vị trí lều trại của ngự trù Tây Sở cũng điều tra một rõ hai ràng. Có thể thấy được vị Tuyên Vương này tâm tư tinh mẫn, suy nghĩ chu toàn, không phải là một nhân vật đơn giản. Thật không giống như tướng tượng ban đầu của ta sao?

Ta vội biết vâng lời: “Ngài có điều không biết. Quý phi nương nương chúng tôi chỉ thích thức ăn do đầu bếp Trương làm mà thôi, những gì đầu bếp khác làm đều không thích. Không may hôm nay đầu bếp Trương đã bị Nhân Phi nương nương kêu đi. Nô tỳ đã nghĩ, hay là chờ một chút, thuận đường chặn ông ta lại đưa về, nên vất vả chạy xa như vậy...”

Nói xong, đã thấy một vị lão thái giám từ trong trường bông của Nhân Phi nương nương đi ra, lắc lắc lư lư đi về phía trước.

Ta đã sớm thấy Trương thái giám đi vào lều trại của Nhân Phi, vừa vặn đem ra làm có.

Vị Tuyên Vương kia bỗng nhiên nhìn ta, ánh mắt lộ quang mang như băng tuyết. Hắn phát phát tay, ý bảo cho ta đi. Ta vội hơi hơi cúi đầu, tránh ánh mắt hắn, rồi đuổi theo lão thái giám. Chỉ cần không đụng đến đao kiếm, ta sẽ không sợ hắn. Ta chính là điển hình của loại người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không thấy đao kiếm không cúi đầu mà. Còn ánh mắt hắn kia thì có thể làm được gì, ánh mắt có thể giết chết người sao? Từ trước đến giờ chưa nghe nói qua nha. Hơn nữa, ta từ hiện đại xuyên không mà đến, có chuyện gì còn chưa thấy qua đâu. Ở hiện đại, ta còn võ bàn đánh nhau với chủ tịch nữa, khiến chủ tịch tức giận đến nổi thiếu chút nữa bệnh tim tái phát. Ánh mắt hắn kia thì có là cái thá gì. Nhưng ta cũng không dại mà biểu lộ ra ta không sợ hắn, không phải, ta mặc dù không sợ hắn nhưng vẫn rất sợ cung tên...

Tuyên Vương nhìn theo nữ quan nho nhỏ kia chạy theo lão thái giám, thanh niên cầm cung tên đứng bên cạnh hỏi hắn: “Vương gia, có cái gì không đúng sao?”

Tuyên Vương lắc đầu. Hắn cũng không biết vì sao lại tự nhiên chú ý đến nữ quan kia, một nữ quan nho nhỏ của cung đình Tây Sở. Có thể là bởi vì, nữ quan kia từ trong rừng đi ra, mặc dù giọng nói vô cùng run rẩy, chân cũng run rẩy, nhưng ánh mắt lại không chút sợ hãi, khỏe miệng còn thoáng cong lên, tựa hồ như đang cười. Tuy hành lễ với hắn nhưng không hề kiêu ngạo không siểm nịnh. Mồm miệng nói dối cũng lưu loát như

thật. Hắn cố ý dùng ánh mắt lảng lơi nhìn nàng, nàng cũng làm như không thấy, chỉ hơi cúi đầu, tỏ vẻ nhu nhược. Nhưng không hiểu sao hắn cứ có cảm giác như nàng đang cười thầm trong bụng? Hắn biết, hắn có uy thế đến nhường nào. Cho dù là hai vị tâm phúc bên cạnh, võ công thuộc hành cao thủ võ lâm, nhưng dưới ánh nhìn của hắn cũng sẽ nao núng. Càng không cần phải nói đến thê thiếp của hắn, trước mặt hắn luôn cẩn trọng, vẻ mặt bất an. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn đến mà người trước mặt lại bình tĩnh như thế, còn là một nữ nhân...

Hắn nhìn theo, thấy nữ tử kia chạy theo đuổi kịp lão công công kia rồi, cười cười nói nói với nhau. Hắn nhớ đến liền nói với thiếu niên cầm cung: “Tử Dạ, người đi điều tra một chút, xem nữ nhân kia rốt cuộc là ai, vì sao lại đến đây. Còn nữa, bên phía Thiếu Hạo, người cũng đi liên lạc xem, cũng nên lưu lại.”

Tử Dạ lên tiếng, gật đầu, không nói gì thêm.

Thanh niên thân hình gầy gò bên cạnh hỏi: “Vương gia, nữ nhân kia có cái gì không đúng sao?”

Tuyên Vương mỉm cười: “Quy Trữ, người không nhận thấy nữ tử này có chút đặc biệt sao?”

Quy Trữ trầm nghĩ: Ngài không phải lại bệnh cũ tái phát đấy chứ. Nhưng nữ tử này so với những nữ tử trước kia thì, quả thật kém rất xa!

Quy Trữ cười cười: “Vương gia, nữ nhân này, quả thật có chút đặc biệt, có muốn nô tài...?”

Tuyên Vương liếc mắt nhìn hắn một cái: “Không cần, trước cứ điều tra rồi hắn nói.” Nghĩ ta là người không biết thưởng thức đến thế hay sao? Trông nàng kia, muốn xinh đẹp còn kém quá xa, muốn mỹ lệ cũng kém quá xa, nói thanh tú cũng còn xa một chút...

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Xem ra, lần này đến đây, nhiệm vụ của chúng ta cũng đã sắp hoàn thành rồi?”

Quy Trữ cười cười, cung kính nói: “Vương gia, đại sự Đại Tề có lẽ sắp thành?”

Tuyên Vương mỉm cười. Bọn họ lần này đến đây, chủ yếu là thám thính tình hình Tây Sở hư thật thế nào. Đối với bọn họ mà nói, tin tức thu được cũng rất tốt. Hoàng đế Tây Sở trầm mê nữ sắc, không biết tiến thủ. Hơn nữa không lấy vương đạo trị quốc, dùng thủ đoạn ám sát loại bỏ công thần, diệt trừ những người bất đồng chính kiến. Tất cả trên dưới Tây Sở đều là thần tử vâng vâng nhạ nhạ. Tư Đồ tướng quân vốn là một trung thần chính trực nhưng đã mất đi phụ tá đắc lực, bị Hoàng thượng bất tri bất giác không nhớ. Lúc này, chẳng phải là thời cơ tấn công tốt nhất đó sao?

Gương mặt gầy yếu của Quy Trữ ửng hồng, ánh mắt phát sáng vô cùng hưng phấn. Hắn biết chủ tử của hắn đang nghĩ gì. Trận chiến này, sắp bắt đầu rồi. Sỉ nhục trong trận chiến Giang Nam, mắt thấy sẽ rửa được hận. Hắn cũng biết, chủ tử tuy rằng có hơi háo sắc buông thả, nhưng chưa từng lầm lạc trầm mê. Hơn nữa, ngài còn là người tinh thông cầm kỳ thư họa, lên ngựa có thể chinh chiến, xuống ngựa có thể trợ chính. Cho dù ngài có ham mê nữ sắc thì đó cũng chỉ là một phần tính cách vô cùng nhỏ bé không thể tính là ưu hay khuyết điểm. Thời thế bây giờ, ai mà không tam thê tứ thiếp, hưởng chi đường đường là vương tử Đại Tề. Không có hơn trăm phòng thê thiếp thì chẳng phải xấu hổ với người đời lắm sao. Trên mặt không có râu làm sao được tính là nam nhân đây...

16. Chương 017

Chương 17: Đại Tướng Quân

Đại hội săn bắn trôi qua, ta và Tư Đồ về tới cung rồi, qua vài ngày sau, tin tức bên ngoài lại dần dần lọt vào trong cung. Ta mới hiểu được, vì sao Tư Đồ lại có vinh hạnh bạn giá. Đó là vì Tuyên Vương Tề quốc sau khi về nước, biên cảnh bỗng nhiên tập trung nhiều binh lực, sẵn sàng ra trận, khí thế rào rạt bức đến. Trên dưới Tây Sở vô cùng chấn động, chuẩn bị phái binh tiếp đánh.

Ta nghĩ, khả năng Hoàng thượng cũng không phải là người ngu xuẩn, sớm đã điều tra ra được. Nếu không cũng sẽ không ban thêm sủng ái với Tư Đồ, sợ rằng chỉ là muốn thông qua đó bày tỏ ưu đãi đối với Tư Đồ tướng quân mà thôi. Không cần phải nói, thời điểm Tư Đồ đại tướng quân xuất chinh đã đến. Thật đáng thương, lại sắp có chiến trường máu chảy thành sông. Cũng còn may mắn ta không phải là đàn ông, tất cả bát cật cũng không thể đánh trúng người ta được...

Ta âm thầm nghĩ, Hoàng thượng của chúng ta không phải vẫn đang nắm trong tay một con tin hay sao? Sợ cái gì? Chẳng lẽ con tin cũng đã bị người ta cứu đi rồi? Không dễ dàng đến thế chứ?

Không hiểu sao ta lại nhớ đến thiết kế ngọc khí ta đã làm, lần trước lúc đến Phẩm Ngọc Phường vẫn chưa có người đến lấy. Phẩm Ngọc Phường có một luật lệ, ngọc khí không có người đến lấy, qua một thời gian sẽ trở thành vật vô chủ, ngược lại ta khơi khơi nhận được năm ngàn lượng bạc.

Quả nhiên, tin tức chiến tranh trong vòng một tháng liền từ biên cương dứt quãng truyền đến. Hoàng thượng vì an ủi chiến sĩ biên cương, sai nữ nhân của mình ở thâm cung may chiến bào quần áo chuyển đến chiến trường. Tất cả chi phí trong cung đều bị cắt giảm không ít. Xem ra, chiến sự biên quan không được thuận lợi rồi. Phi tử trong cung mỗi lần gặp Hoàng thượng, sắc mặt mỗi người càng lúc càng trầm trọng, giống như bị dịch bệnh lây nhiễm. Gặp mặt, đều không dám nói lời nào, chỉ gật gật đầu rồi thôi. Mây đen dày đặc, mưa gió dục đến. Áp khí trong cung đã thấp đến nỗi không thể thấp hơn được nữa. Ta cũng không dám tùy tiện chạy ra khỏi cung. Bây giờ không thể so với bình thường, tâm trạng mọi người đều không tốt. Chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ trở thành nơi cho các vị quý nhân trút giận, thật không tốt chút nào.

Sắc mặt Tư Đồ đầy vẻ lo lắng, cả ngày cứ hỏi ta: “Người nói xem, phụ thân có bị làm sao không? Phụ thân có thể trở về không?”

Ta đành phải cố gắng trấn định, an ủi nàng: “Đừng sợ, cha người võ công cao cường, nếu đánh không lại vẫn có thể chạy về đến nơi mà!”

Ta phải thừa nhận là ta thật không biết làm sao an ủi người ta. Lúc ở hiện đại đã có kinh nghiệm một lần dỗ dành cho bé Tiểu Thanh nhà hàng xóm đang khóc thút thít phải ré lên gào khóc thảm thiết. Bây giờ cũng vậy, ta vừa nói xong, nàng càng thêm lo lắng, kéo lấy tay áo ta, meo máo suýt khóc: “Tuệ Như, không có sự phụ, phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Thật ra, đối với trận chiến này ta vốn đã không nuôi hy vọng gì rồi. Từ cái đêm hôm đó cha bị người ta ám sát mà chết, ta đã biết, Đại Tề sớm muộn gì cũng sẽ động thủ. Thậm chí có đôi khi ta còn hoài nghi, có phải là Đại Tề phái người đến ám sát phụ thân hay không? Không lẽ bọn họ đã biết từ lâu rằng, người hành quân bố trận trong trận chiến Giang Nam chính là người cha hờ của ta hay sao? Nhưng điều càng làm cho người ta nghi hoặc chính là, Hoàng thượng Tây Sở quốc đối với chuyện này vẫn im hơi lặng tiếng, không giải quyết được gì...

Nhưng ta lại nghĩ. Đại Tề muốn gồm thâu Tây Sở, cũng không có khả năng. Bởi vì phía đông Đại Tề còn có Đại Lương quốc đang ngăm nghe như hổ rình mồi. Đây là cục diện điển hình của tam quốc hình thành thế chân vạc. Bên nào cũng sẽ không thể dễ dàng phá vỡ thế cân bằng này được, bởi vì bên nào cũng sợ hai bên còn lại sẽ liên minh chống trả.

Trận chiến này, dựa vào không ít tiểu thuyết lịch sử mà ta đã đọc, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến cho Tây Sở bị đại thương nguyên khí, cắt đứt tiền tuyến. Nghĩ đến đây ta lại có chút lo lắng. Chung quy vẫn nên có người đứng ra phụ trách cuộc chiến này. Tư Đồ đại tướng quân, liệu sẽ làm được đến đâu? Đối với con gái ông ta, liệu sẽ gây ra hậu quả gì? Quan trọng là, có thể liên lụy đến ta hay không đây? Người xem, ta có phải đã vì tư lợi quá đáng rồi không?

Ta cũng nên sớm chuẩn bị là hơn. Vì thế ta lại ra cung một chuyến, mua về không ít dược liệu. Trong cung Tây Sở quản chế dược liệu cũng không quá nghiêm khắc. Chỉ cần người không bỏ độc dược vào miệng người ta thì người ta cũng không quản người thế nào.

Người cha hờ của ta, chẳng những là kỳ tài võ lâm, mà còn cực kỳ tinh thông y dược. Tuy rằng ta không ưa thích học võ, nhưng đối với việc nghiên cứu lại vô cùng thích thú.

Ta phối chế một ít dược phẩm điều trị chữa thương. Sau khi Tiểu Phúc Tử lơ đãng dùng hòn đá nhỏ bắn cho cung nữ bên người Nhân Phi nương nương té ngã gãy tay, ta liền tốt bụng đưa thuốc cho nàng. Đường nhiên, thuốc này vô cùng công hiệu, xương tay lành lại rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho Nhân Phi nương nương cũng phải chú ý...

Ta lật lại vấn đề cuộc thi tài trong yến hội lần trước, cảm thấy một người có thể khiến cho Hoàng thượng nể trọng, mà cho dù không phải vì nàng đang thao túng cả một tập đoàn sát thủ mà là vì cảm kích, thì chắc chắn nàng và đám sát thủ đó vẫn phải có chút quan hệ, người như thế lẽ nào lại không biết võ công? Khả năng duy nhất chính là võ công của nàng đã vì một nguyên nhân nào đó bị phế đi rồi. Ta còn có suy đoán xấu, chẳng lẽ là Hoàng thượng lên hạ độc nàng sao?

Nhân Phi nương nương quả nhiên phái người đến tìm ta, muốn ta trị bệnh cũ cho nàng. Lúc đó ta mới biết những gì mình suy đoán đều là sự thật. Võ công của nàng thật sự bị phế rồi. Nàng cũng không hy vọng ta có thể khôi phục võ công cho nàng, chẳng qua chỉ muốn chữa lành thương tật trên tay mà thôi.

Nói thật, nếu như bảo ta khôi phục võ công cho nàng, ta cũng chẳng biết làm sao mới tốt. Nhưng nếu chỉ chữa thương tật nơi tay thì chính là sở trường của ta rồi.

Tay nàng càng ngày càng tốt, nàng đối với ta cũng tươi cười nhiều hơn. Ta nghĩ, có lẽ trong lòng nàng cũng đang nuôi hy vọng. Hy vọng vào khả năng của ta, có thể khôi phục võ công cho nàng hay không? Chỉ cần ta có giá trị lợi dụng, ta đoán, nếu sau này có xảy ra chuyện gì, cái mạng nhỏ này của ta xem như cũng được bảo vệ.

Cứ cách vài ngày ta lại cho nàng uống một lần thuốc, còn cùng nàng đàm đạo y luận. Nàng cũng là người tinh thông y lý, những vấn đề ta nói đến gần gũi người. Nàng không chịu nói cho ta biết tại sao nàng bị phế võ công, ta cũng không buồn hỏi.

Ta chuẩn bị công phu chu đáo là thế, vậy mà cái ngày nào đó ấy vẫn đến nhanh hơn một bước. Đại Tề rất nhanh đã đánh bại Tây Sở. Mười vạn binh sĩ trong tay Tư Đồ đại tướng quân bị tổn thất hơn phân nửa, ngay cả đại tướng quân cũng bị trúng tên, được đưa về phủ.

Hoàng thượng vô cùng tức giận. Hắn không thèm nói một câu an ủi tướng sĩ, ngược lại còn hạ một đạo tội chiếu, đem đại tướng quân giam lỏng trong phủ, không cho ra ngoài...

Trong thâm cung, chúng ta cũng không hơn gì. Mấy cung nữ, thái giám trước kia tươi cười thì bây giờ vừa thấy Tử Trữ cung liền bỏ chạy không kịp. Chi phí ăn mặc trong cung cũng càng ngày càng sa sút. Thấy mọi người trong cung trở mặt nhanh như vậy, thật khiến ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Thói đời lòng người dễ thay đổi, xưa nay đều là như vậy. Về sau, người của Tử Trữ cung đều bị giam lỏng, không được tùy tiện ra ngoài. Ngoại trừ những hạ nhân được ta đưa từ phủ tướng quân vào, trên cơ bản, các cung nữ của Tử Trữ cung đều đã bị thái giám quản sự dùng đủ loại lý do điều đi nơi khác. Ngay cả Tiểu Phúc Tử cũng không thoát khỏi bị người ta đưa đi.

Chỉ có vào buổi tối, đêm dài người thừa, hắn mới lên vào giúp ta việc này việc khác.

Dù vậy, quan hệ giữa ta và các vị công công, cung nữ cũng vẫn không có gì trở ngại. Bọn họ cũng không gây khó dễ với ta. Chỉ là không cho ta và Tư Đồ ra ngoài mà thôi.

Ta biết, tất cả chuyện này chỉ mới bắt đầu. Sóng to gió lớn, chỉ sợ còn đang ở phía sau.

17. Chương 018

Chương 18: THÔNG ĐỒNG VỚI ĐỊCH

Quả nhiên vài ngày sau có tin tức từ ngoài cung truyền đến. Đồn rằng, đại tướng quân thông đồng với địch, thật sự là họa vô đơn chí. Họa vô đơn chí, nhưng ta lấy làm lạ, vì sao lại có người tin rằng đại tướng quân thông đồng với địch chứ? Nếu đúng là ông ta thông đồng với địch, vì sao lại còn bị trúng tên trọng thương, thiếu chút nữa bỏ mạng rồi?

Tin tức càng truyền càng kỳ quái. Kỳ quái đến nỗi ngay cả ta, đã từng trải qua không biết bao nhiêu tin đồn độc hại thiên kỳ bách quái ở thời hiện đại, vẫn cảm thấy chuyện này vô cùng không bình thường.

Đầu tiên truyền rằng, đại tướng quân thông đồng với địch, cố ý dẫn dắt quân đội vào vùng phục kích của địch. Sau bị phó tướng phát hiện, dùng mũi tên ngăn cản, ngộ thương đại tướng quân. Hay thật, đại tướng quân là bị người một nhà bắn thương?

Tiếp theo truyền rằng, đại tướng quân đã sớm cùng Tuyên Vương nước Đại Tề đạt thành hiệp nghị, cùng chia giang sơn mà cai trị, phân vương. Ta nghĩ, tội danh càng lúc càng lớn, đại tướng quân nghe xong, người trung thần ngay thẳng như ông làm sao mà chịu được. Cũng may ông đang bị giam lỏng trong phủ, lời đồn đại này có lẽ sẽ không bị truyền đến tai ông?

Chỉ sợ rằng, đại tướng quân, chung quy vẫn phải bước qua ải khổ này.

Ta trầm ngâm thật lâu sau mới hỏi Tư Đồ: “Võ công của người luyện được đến đâu rồi?”

Tư Đồ nghi hoặc nhìn ta, nhưng vẫn trả lời: “Rất tốt a...”

Ta nói với nàng: “Có thể đánh bại đối đao thị vệ trong cung không?”

Nàng do dự một lúc sau cũng không dám đáp lời. Ta đã biết, võ công của nàng vẫn chỉ như nửa thùng nước. Lòng thâm thở dài, nghĩ, chẳng lẽ ngay cả gặp mặt phụ thân lần cuối, nàng cũng không có cơ hội hay sao? Có lẽ, không gặp sẽ không đau lòng sao. Tuy rằng ta cũng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng theo ý ta, mười lăm, mười sáu tuổi thì nàng vẫn chỉ là một cô bé con mà thôi.

Lúc chúng ta nói chuyện, tuy rằng đã xem trước nhìn sau nhưng vẫn có một người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt. Hơn nữa đã sớm đến từ lâu rồi, người này chính là Tiểu Phúc Tử. Vậy mà Tư Đồ vẫn không hề phát hiện. Điều đó càng khiến cho ta không thể tin tưởng vào võ công của nàng, lại càng không dám mở miệng xúi nàng chuồn ra khỏi cung gặp mặt cha nàng lần cuối...

Tiểu Phúc Tử nhìn ta nhú nhú đầu mày, ánh mắt khinh thị hất đầu nhìn về Tư Đồ nói: “Dựa vào nàng thì làm sao có thể đi ra ngoài được. Bên ngoài Tử Trữ cung hiện giờ không chỉ có cung thiên thị vệ, còn có vô số ám vệ. Ngay cả ta cũng phải vất vả lắm mới lén vào đây được!”

Ta nghĩ, xem ra luyện tới luyện lui, võ công của Tiểu Phúc Tử ngược lại còn cao hơn cả Tư Đồ. Không biết có phải trong lòng ta nghĩ gì đều thể hiện hết lên mặt hay không mà dường như Tư Đồ đã hiểu ý, thở phì phì nói: “Sao lại thế được, ta cứ lao ra ngoài, xem bọn hần dám làm gì ta cho biết?”

Ta không ngăn cản nàng, chỉ cười cười nói: “Không thể làm gì người, loạn tên bắn chết, biến thành một con nhím, khẳng định là một chuyện mà bọn hần phi thường thích thú.”

Sự khinh thị càng hiện rõ trong ánh mắt Tiểu Phúc Tử, quả thực rất giống như đang nhìn một kẻ ngốc. Điều này càng khiến Tư Đồ tức điên. Rất nhiều năm về sau, ta nhớ lại chuyện này, nghĩ rằng. Ấn oán giữa Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử có khả năng kết hạ từ lúc này đây. Từ đó về sau, Tư Đồ mới có thể điên cuồng luyện võ, thề quyết cùng Tiểu Phúc Tử tranh đua cao thấp. Đương nhiên, đây là chuyện sau này, không cần nói nhiều nữa.

Ngày này rốt cuộc cũng đã đến. Đại tướng quân bị thương nặng không thể qua khỏi, trầm tháp mà chết. Vào đúng ngày đại tướng quân qua đời, Tư Đồ bị truất phế phong hào Quý phi, đẩy vào lãnh cung, vĩnh viễn không còn ra được nữa.

Đương nhiên, người duy nhất đi theo nàng, chỉ có mình ta.

Mà ta, cách vài ngày sau đó cũng phải rời khỏi Tư Đồ. Người thích trèo cao, nước chảy xuống chỗ trũng, đúng không? Huống chi, ta lại là một người cực kỳ khôn khéo, từ hiện đại xuyên không mà đến?

Sau khi Tư Đồ bị đẩy vào lãnh cung, sắc mặt tái nhợt, tinh thần ủ rũ, trầm mặc ít nói. Ta biết nàng đang đau lòng vì người cha đã chết. Nhưng ta cũng không khuyên nàng. Ta đã tự hứa, ta sẽ không khuyên người ta nữa. Hơn nữa, ai mà chẳng có lúc gặp phải nạn lớn nạn nhỏ này nọ. Nhớ lúc trước, ta dùng vô số thủ đoạn, vô số tâm cơ, nào là châm ngòi ly gián, tước mũ, đào bẫy, bắn lén... khiến cha ta đuổi hết đám anh chị em cùng cha khác mẹ với ta ra khỏi công ty của gia tộc. Ngay cả chủ tịch đại ca cũng bị ta làm cho tức giận đến nổi nhập viện. Mất thấy công ty của gia tộc đã là vật nằm trong tay mình, ai có thể ngờ được, ta lại thành linh xuyên không, chui vào thân thể một bé gái mới mười sáu tuổi. Vậy mà ta cũng có oán trách hận sâu gì đâu....

Mấy ngày nay phải ăn mấy món cơm thừa rượu cạn của tiểu thái giám mang đến. Ta vốn quen cầm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), vậy mà bây giờ phải ăn mấy món mà chó cũng chê không ăn này. Ăn không ngon, tâm tình của ta rất không tốt. Tâm tình không tốt, ta sẽ phát tiết, Tư Đồ cũng không được miễn: “Người xem, ta rơi vào kết cục thế này, tất cả là tại người hết. Ban đầu ta đã không muốn vào cung rồi, cũng bởi vì người, nằng nặc đòi lôi ta vào cung. Tại sao ta lại không may mắn như vậy a, gặp trúng một chủ tử như người?...”

Sau đó, Tư Đồ căn bản đã là phải nén một đồng bực tức trong bụng, vốn tâm tình đã không tốt. Bây giờ lại bị ta đem ra trút giận, tâm tình lại càng không tốt, nàng hét to: “Người không muốn ở đây nữa thì cứ đi đi, đâu có ai ngăn cản người?”

Ta thấy bộ dáng phát cuồng của nàng, có chút sợ hãi, nàng ta vô công đẩy mình nha. Ta lập tức vọt tránh ra xa, nói: “Đúng ra ta cũng muốn đi từ lâu rồi, nhưng bị người liên lụy, ta có thể đi sao?”

Một cái đĩa bay đến, thiếu chút nữa bay xuyên qua đầu ta rồi. Ta vội chạy vào trong viện, trầm trọng thở dài: “Sao lại có chuyện như vậy, nói cũng không cho người ta nói đạo lý...” Ta đau khổ, từ miệng đến mũi đều nhăn nhúm lại.

Từ sau trận cãi vã đó, ta và Tư Đồ liền có chút khúc mắc. Ai cũng không muốn trả lời ai, cả đến ăn cơm cũng là mạnh ai nấy ăn. Không khí trong lãnh cung trước nay cũng chưa từng lạnh lẽo đến như vậy.

Ta suy nghĩ cả ngày, đương nhiên vẫn chỉ trách người. Nếu không tại người, ta vì sao lại vào cung, vì sao sẽ gặp phải chuyện không may này? Tỉnh cũng nghĩ, ngủ trên giường cũng nghĩ. Về sau ngay cả buổi tối nằm mơ, ta cũng thì thảo nhắc đi nhắc lại vài câu. Khiến cho Tiểu Phúc Tử có vài buổi tối đến thăm ta, nghe thấy ta nói mớ, nổi hận Tư Đồ lại dâng lên đỉnh đầu.

Ta cùng Tư Đồ ở trong lãnh cung gây người một tuần liền chiến tranh lạnh hết một tuần, cũng không có ai đến xem chúng ta thế nào. Ngày đó, rốt cuộc cũng có người đến thăm. Đó là một tiểu thái giám, tay cầm thánh chỉ: “Cung nữ Giả thị, cùng Tư Đồ không liên quan. Nay đặc xá ra khỏi lãnh cung, điều về Thanh Phượng cung, hầu hạ Nhân Phi nương nương.”

Ta yên lặng thu thập đồ đạc đi theo tiểu thám giám. Đi ra tới cửa, lại có chút do dự, liếc mắt nhìn về phía Tư Đồ, biểu tình phức tạp, nói: “Người nhớ bảo trọng, ta không thể cùng người...”

Tư Đồ lạnh lùng. Đúng lúc ta nghĩ nàng sẽ không trả lời thì nàng lại hét to: “Đi đi, đi đi, đều đi hết đi. Đồ vong ân phụ nghĩa. Không có người, ta còn sống hơn.” Tay nàng đặt lên chén trà, mắt thấy đã muốn ném lại đây rồi. Ta vội nhanh như chớp phóng ra khỏi cửa, tránh bị đâm vào mặt, toạc cả đầu không chừng.

Ta vừa đi liền được an bài đến ở chung phòng với một cung nữ. Đương nhiên không thể tốt như trước kia rồi. Nhưng cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ. Một chút khổ sở này thì có là cái gì? Ta hướng lên trời vái thiên một vái, cảm tạ ơn trên đã không muốn lấy cái mạng nhỏ của ta. Cung nữ dẫn đường đi bên cạnh nhìn ta khinh thường, ta mới để ý đến nàng.

Trong Thanh Phượng cung. Nghe Tử Lan bẩm báo, Nhân Phi nương nương biết tiểu cung nữ kia đã được an bài xong xuôi, hỏi cung nữ Tử Lan bên cạnh: “Xem ra, tình người âm lạnh, tình thế viêm lương (viêm: nóng, lương: mát lạnh), ở đâu cũng đều giống nhau. Sống với nhau từ nhỏ đến lớn thì thế nào đây. Đại loạn trước mắt còn không phải đều tự thân ai nấy lo hay sao. Giả thượng nghị này, ngay cả trong mơ cũng nói chủ tử đối với nàng không tốt. Nói mớ khi đang ngủ làm sao mà giả được. Nàng coi mười mấy năm tình nghĩa chỉ như cơn gió thoảng, xem ra là một người cực kỳ bạc tình quả nghĩa. Người như vậy, mặc dù không thể trở thành tâm phúc của ta được, nhưng cũng có một số việc rất thích hợp cho nàng làm. Hơn

nữa, người như thế, cũng không cần tiêu phí nhiều khí lực. Nghe người trong cung đồn rằng, nàng ta cực kỳ tham tài. Có lẽ chỉ cần có bạc, có thể sai phái nàng làm việc. Điều này tránh cho ta không ít phiền toái, huống chi, nàng còn là một tay rất giỏi về y thuật nữa, đúng không?”

Tử Lan đáp: “Nhưng sau đó nàng đối với chủ tử cũng có chút lưu luyến, chẳng qua chỉ tại chủ tử của nàng...”

Nhàn Phi nương nương nói: “Như vậy, ta lại càng thêm yên tâm. Nếu như nàng còn có chút tình cảm mà vẫn đến đây, thì chỉ có hai khả năng. Một là đang diễn trò. Hai, chính là người có ý chí vô cùng sắt đá. Mà muốn đạt đến khả năng này, không phải người có vài chục năm kinh nghiệm sống thì tuyệt không thể có khả năng...”

Tử Lan nói: “Vẫn là nương nương anh minh, làm việc cẩn thận. Sai ám vệ theo dõi bên ngoài lãnh cung, được một thời gian lâu như vậy mới điều nàng về đây...”

Nhàn Phi nương nương búng búng móng tay, cười lạnh nói: “Đây là nơi nào, có thể tùy tiện ột người không minh bạch tiến vào hay sao?”

Tử Lan nói: “Nương nương suy nghĩ chu toàn. Chỉ có điều nàng này là con gái của Giả Hải Ninh, chẳng lẽ thật sự không sợ...”

Nhàn Phi nương nương nói: “Việc đó thì có liên quan gì đến chúng ta? Chúng ta chẳng qua chỉ cung cấp manh mối mà thôi. Cho dù nàng biết được nội tình cái chết của phụ thân thì cũng không thể biết rõ được nguyên do bên trong, còn nữa...” Nàng mỉm cười nói, “Người quên rồi sao, ở cùng phòng với nàng ta, chính là Quỳnh Hoa tiểu sư muội. Nàng bình sinh chán ghét nhất chính là kẻ phản bội chủ tử. Có nàng chăm sóc, họ Giả kia có thể làm được chuyện gì đây...”

Tử Lan gật gật đầu. Nàng biết, cho dù là tỷ muội đồng môn nhưng so về trí tuệ, nàng còn kém xa Nhàn Phi nương nương. Cho dù võ công đã mất hết nhưng Nhàn Phi nương nương có một loại cổ chấp cuồng nhiệt, một loại tự tin mãnh liệt. Tự tin rằng có thể đem tất cả mọi chuyện ra đùa bỡn trong lòng bàn tay.

...***...

Buổi tối, ta đang nằm trên cái giường mới, nhìn qua cung nữ đối diện dường như đã ngủ say rồi, thầm nghĩ. Thế sự khó liệu, đầu từng nghĩ rằng, chỉ qua có hơn mười ngày mà lại có biến hóa lớn đến như vậy? Xem ra, nói trong cung thay đổi bất ngờ cũng không phải chỉ là khoác lác.

Đang nghĩ ngợi, bỗng một luồng chỉ phong bắn đến trên người cung nữ đang ngủ kia. Ta biết, nàng đã bị điểm huyệt ngủ...

Tiểu Phúc Tử đến, ta nói: “Tư Đồ có khỏe không?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nàng có gì không tốt chứ, có thể ăn có thể ngủ. Nàng nói, ngài đừng hòng lên mặt, cho dù ngài có muốn đi đại tiện cũng phải cẩn thận một chút...”

Ta cứng họng. Cảm giác sâu sắc được mùi vị như thế nào là huấn luyện được một người từ thực nữ cổ đại trở thành độc hại đến không phải người. Ta trầm ngâm một lúc sau, hoài nghi hỏi Tiểu Phúc Tử: “Có phải người theo dõi ta không?”

Tiểu Phúc Tử không lên tiếng, cẩn thận suy ngẫm về vấn đề của ta, nhưng cũng không có đáp án, chỉ nói: “Hay là, ngài học võ công đi?”

Ta vội đánh trống lảng: “Hôm nay thật vất vả, ta cũng rất muốn ngủ...” vừa nói vừa mở chăn, còn ngáp một cái thật to.

Đang muốn nằm xuống, lại thấy Tiểu Phúc Tử ngoác mồm tính nói, hình như còn muốn khuyên nhủ gì đó. Ta liếc mắt một cái, thấy trên tay hắn có một vết thương không rõ nguyên nhân, liền hỏi: “Sao vậy, bị ai đánh lén à?”

Tiểu Phúc Tử nắm chặt ống tay áo, cảm giận nói: “Ngoại trừ bà điên kia, còn ai vào đây nữa?”

Ta biết, hắn lại bị Tư Đồ đánh lén. Có lẽ thấy Tư Đồ buồn khổ nên Tiểu Phúc Tử cũng không để ý cạnh chừng nàng, nếu không Tư Đồ làm sao có thể tiếp cận được hắn? Bị ta đánh trống lảng, hắn quên khuấy mất chuyện muốn khuyên ta. Lại thấy ta có vẻ mệt mỏi thật, Tiểu Phúc Tử lắc đầu, mở cửa phòng đi ra

ngoài. Vừa đi vừa than thở: “Thật chưa thấy qua người nào như vậy. Tay trói gà không chặt mà còn đi gây chuyện khắp nơi. Ôi chao...”

Cũng không nói là nói về ai. Thì cứ cho rằng không phải nói về mình đi, ta chỉ muốn ngủ...

18. Chương 019

Chương 19: PHẢN BỘI

Vào Thanh Phụng cung, nói dễ nghe một chút là được Nhân Phi nương nương coi trọng, nói khó nghe thì chính là khi chủ cầu vinh, là hành vi tiểu nhân vô sỉ. Cho nên, phần lớn các cung nữ lớn nhỏ trong Thanh Phụng cung đều nhìn ta bằng ánh mắt không tốt. Tuy rằng không dám ra mặt, nhưng ta biết, bọn họ lén lút sắp đặt gì sau lưng ta cũng không biết chừng. Ngay cả cung nữ Quỳnh Hoa ở chung phòng với ta cũng không thêm phản ứng với ta. Ta trắng trợn đeo theo bám riết lấy, nàng cũng chỉ trả lời có hai chữ: phải hoặc không phải.

Về sau, ta đành phải buông tha, thầm nghĩ. Trên đời này còn có nữ nhân cố bảo thủ đến vậy sao. Ta tự phản bội chủ tử của ta, liên quan gì đến người. Người là Giang Tử hay là Lưu Hồ Lan sao, đáng để người giữ gìn chính nghi xã hội như vậy hay sao? Khó trách vì sao Nhân Phi nương nương lại sắp xếp ta và nàng ở chung một phòng. Ngày nào còn cung nữ này ở đây thì ngày đó ta không thể trở mình làm gì được.

Nhưng Nhân Phi nương nương lại không làm khó ta, còn cấp riêng cho ta một hiệu thuốc. Xem ra vẫn đang còn ôm hy vọng ta có thể khôi phục võ công cho nàng.

Hồi còn ở chung với Tư Đồ trong Tử Trữ cung, ta là dưới một người, trên mấy chục người. Vậy àm bây giờ, ai ai cũng có thể sai khiến ta, ta cũng vui vẻ chịu đựng. Dù sao bảo vệ mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất, không phải sao?

Trong Thanh Phụng cung, cung nữ có địa vị cao nhất chính là Thượng nghi Tử Lan.

Theo sát hầu hạ Nhân Phi nương nương cũng là Tử Lan. Lại nói, Tử Lan làm việc cũng vô cùng xuất sắc. Nàng là một cô gái cực kỳ khôn khéo, làm việc gọn gàng ngăn nắp, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh. Thường thì chỉ cần một ánh mắt của Nhân Phi nương nương, nàng cũng hiểu đối phương muốn cái gì, lập tức làm mọi việc thỏa đáng. Chẳng giống như ta chút nào, lúc còn làm Thượng nghi, cả ngày chỉ muốn chạy ra khỏi cung kiếm tiền. Vì thế, ta không khỏi tự thân giác ngộ, cảm thấy rất có lỗi với Tư Đồ. Càng nghĩ, ánh mắt nhìn Tử Lan càng có chút sùng bái. Nhìn dáng vẻ ngày đêm cẩn trọng của nàng, càng ngày ta càng sùng bái. Cảm thấy muốn làm nữ quan, nhất định phải làm một nữ quan tốt như nàng vậy, nếu không, về nhà bán khoai lang còn hơn...

Vì thế, ta liền tận lực tiếp cận thần tượng Tử Lan, đồng thời nhớ lại những năm tháng huy hoàng trong quá khứ, còn thường xuyên tặng được cho nàng. À, quên mất tiêu, lần trước người bị Tiểu Phúc Tử làm ngã gãy tay, chính là Tử Lan. Ta thấy hình như nàng cũng có võ công, không biết Tiểu Phúc Tử đã dùng thủ đoạn gì mà có thể làm gãy xương tay của nàng được nhỉ? Bởi vậy mới nói, võ công của Tiểu Phúc Tử dường như đã đạt đến cảnh giới rất cao, làm người ta gãy cả xương tay mà người ta vẫn không hay biết gì.

Ban đầu, Tử Lan đối với ta cũng rất hờ hững, có khi còn sai phái các cung nữ khác cố tình làm khó ta. Tỷ như lúc bưng trà rót nước, sai đĩa này đĩa kia ngáng chân làm ta té lăn quay ra đất. Lại tỷ như sai ta đi lau sạch tro bụi trên đồng hồ cổ, vậy mà đồng hồ cổ kia vô duyên vô cớ rơi xuống.

Nhưng thái độ của ta vẫn một mực cung kính, hoàn toàn không có chút oán than nào. Ta biết, đạo lý cổ kim đều là, tha đắc tội với quân tử chứ đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân. Còn có một câu, so với tiểu nhân, nữ nhân lại càng khó chiều hơn. Huống chi là người thuộc cả hai dạng trên? Vì thế, sau một thời gian ta dùng

ánh mắt thuần khiết của chó Nhật sùng bái chủ nhân để nhìn nàng, có thể là biểu tình của ta quá rõ ràng, rõ đến nỗi khiến nàng phải ngượng ngùng, ánh mắt nhìn ta cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Về phần các cung nữ khác...? Nếu như một người suốt cả ngày đều mang khuôn mặt tươi cười đến trước mặt người, hơn nữa, mặc kệ cho người có lạnh lòng thế nào người đó vẫn tươi cười hỉ hả, hỏi người có ngượng ngùng không? Tuy rằng người cảm thấy người này sao mà chẳng biết xấu hổ gì cả? Nhưng trong lòng vô ý thức cũng dần dần giảm bớt thù ý hay không? Huống chi người này lại nói toàn những lời dễ nghe, ngọc như nêm mật. Đối với chuyện trang phục, trang điểm cho nữ nhân, đều có thể nghĩ ra những điểm mới mẻ, đưa ra những giải thích độc đáo. Bất kể người mặc trang phục thế nào, nàng đều có thể thiết kế ra một bộ trang sức phù hợp. Đặc biệt, nàng còn luôn luôn tìm được những từ ngữ vô cùng xuôi tai để tán thưởng khiến người vui mừng khôn xiết. Ở Thanh Phượng cung, cơ hội được nhìn thấy Hoàng thượng so với các cung khác cao hơn rất nhiều, không ăn vận đẹp một chút sao được, làm sao có khả năng một bước bay lên làm phượng hoàng đây?

Sau bao lâu ta kiên trì tiếp cận, người bạn cùng phòng, Quỳnh Hoa cũng trả lời thêm vài từ. Trước kia chỉ có “Phải hoặc không phải” thì nay biến thành “Hẳn là được, có thể được, hẳn là không được, có lẽ là không phải...”

Người xem, chuyển biến này có phải là rất lớn hay không?

Ngày hôm đó, sau khi ta nhìn Tử Lan với ánh mắt sùng bái bề trên, ta trở về căn phòng nhỏ bé của mình, lúc đó cũng đã rất muộn rồi. Ta nhìn thấy gian phòng nhỏ có thắp một ngọn đèn nhỏ. Thắp đèn như vậy, ta biết, tiểu cung nữ Quỳnh Hoa lại bị người ta điểm huyết, Tiểu Phúc Tử lại đến.

Chuyện ta nhờ hần hỏi thăm, có lẽ đã có kết quả rồi.

Ta đẩy cửa bước vào. Quả nhiên thấy Tiểu Phúc Tử ngồi bên cạnh bàn uống trà một mình. Hần thấy ta đi vào liền nói: “Hay là, người đừng quản mấy chuyện này nữa. Ta cứu Quý phi nương nương ra khỏi lãnh cung. Chúng ta cùng trốn khỏi hoàng cung đi!”

Ta cười cười nói: “Người biết không? Con người của ta, đặc biệt không thể chịu khổ được. Trốn khỏi hoàng cung thì sao? Tương lai sau này chính là cảnh vĩnh viễn bị người ta không ngừng đuổi giết. Một chút ta cũng không muốn chịu đựng cảnh đó...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chẳng qua ta chỉ không muốn thấy suốt ngày ngài cứ phải giả làm tươi cười đi nịnh hót những người đó.”

Ta cười, nói: “Ngày tháng sau này còn dài lắm. Qua chuyện này, về sau, ba người chúng ta có thể mở một nông trang, loại mà có rất nhiều loại hoa cỏ ấy. Những lúc rảnh rỗi có thể đi du ngoạn, Đại Lương, Đại Tề, ta đều muốn đi xem...” Kiếp trước cứ phải lục đục tranh giành, ta đã phiền chán vô cùng. Huống chi sau khi tranh đấu, đến phút cuối cùng, cái nhận được ngược lại chỉ là hai bàn tay trắng. Khiến ta cảm nhận sâu sắc được thế sự không thể cưỡng cầu.

Tiểu Phúc Tử bần thần, trầm mặc không nói. Thật lâu sau, mới lên tiếng: “Chẳng qua ta chỉ không quen nhìn thấy ngài tự đầy dọa bản thân như vậy...”

Ta thoáng giật mình, trong lòng có chút cảm động, thầm nghĩ: Người làm sao biết được, ta làm như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên. Đối với ta mà nói, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, sao có thể gọi là chịu ủy khuất?

Ta lại muốn nói, có lẽ vô công Tiểu Phúc Tử không ngừng tăng tiến, vậy thì ban ngày có thể ẩn đến một nơi bí mật nào đó quan sát được không?

Ta hỏi: “Người điều tra được gì không?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta chiếu theo yêu cầu của ngài, mỗi ngày đều hỏi thăm các quan lại được Hoàng thượng ban thưởng. Gần đây biên cương đại bại, người chịu tội thì nhiều vô kể, nhưng kẻ được Hoàng thượng ban thưởng thì lại chỉ có một vị. Chính là phụ mã gia Tiết Trường Quý. Lý do là có công bạn giá, thưởng một trăm lượng vàng...”

Lúc hần nhắc đến phụ mã gia, sắc mặt thản nhiên, tựa hồ như đang nói đến một người hoàn toàn xa lạ vậy. Nhưng ta biết, trong lòng hần cũng rất thống khổ.

Nhưng ta cũng không để ý nhiều đến nỗi thống khổ của hần, cứ làm như quên mất người này chính là phụ thân hần vậy, chỉ nói: “Ồ, ban thưởng cho hần ư?”

Ta nhớ, thường xuyên xuất hiện trong Thanh Phượng cung của Nhân Phi chính là Nguyệt Chiêu công chúa...

Ta cười cười: “Nói vậy, mấy ngày nay, hần nhất định sẽ ăn ngon ngủ ngon rồi, hay là...”

Tiểu Phúc Tử nhìn ta, nói: “Ngài có thể đừng cười như thế có được không?”

Ta cười không đẹp hay sao? Ta thấy trong ánh mắt Tiểu Phúc Tử lộ ra chút thần sắc khùng bố, mới biết, ta cười, còn phải chạy rất xa mới đuổi kịp hai chữ mỹ lệ.

Ta khôi phục tinh thần, nhìn Tiểu Phúc Tử, toàn bộ đánh giá hần rồi nói: “Võ công của người, xem ra đã tăng lên không ít nhỉ?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ngài lại có chủ ý quái quỷ gì nữa thế?”

Ta nói: “Người cũng nên về nhà, xem thử...”

19. Chương 020

Chương 20: NHÀ TIỂU PHÚC TỬ

Tiết Trường Quý ngồi trong chiếc kiệu tám người khiêng. Hai bên kiệu là hai đội hộ vệ, ai nấy đều võ công cao cường, đều được xưng là cao thủ quan trọng trên giang hồ. Vậy mà hần vẫn cảm thấy khẩn trương. Mấy ngày qua, liên tiếp xuất hiện sát thủ, dường như vĩnh viễn giết không hết được. Hần nhớ, lúc thê tử nghe tin hần vô cớ được phong thưởng, sắc mặt lập tức lộ ra thần sắc kỳ quái. Tuy không nói gì, nhưng lại đem toàn bộ hộ vệ tốt nhất trong phủ điều đến chỗ hần, còn nói hần nên ít ra khỏi phủ.

Hần lắc lắc đầu, chém bay những ngờ vực trong đầu ra ngoài. Ngồi trong cỗ kiệu nhắm mắt lại, hần nghĩ: ký lai chi, tắc an chi... (Chuyện gì đến ắt sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó, ý là tùy cơ ứng biến)

Đang lúc hần nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên, cỗ kiệu khê rung lên rồi dừng lại. Bên ngoài truyền đến tiếng hô quát. Hần vạch màn kiệu nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba người vận áo xanh, che mặt, thân ảnh như điện, đang đánh nhau với đám hộ vệ. Hần thở dài: “Nên đến vẫn là đến...”

Hần biết hộ vệ võ công cao cường, là cao thủ nhất đẳng mà thê tử phái tới nên cũng không kinh sợ, chỉ ung dung ngồi trong kiệu, chờ ba gã áo xanh che mặt bị phục truat (đánh bại đuổi đi).

Nhưng hôm nay, thời gian chờ đợi cũng thật dài, khiến hần có chút phiền, mắt kiên nhẫn. Hần lại vạch màn kiệu lên, nhìn ra bên ngoài, trong lòng bỗng kinh hãi. Chỉ thấy tất cả hộ vệ đều bị đánh ngã xuống đất, chỉ còn lại có hai tên thống lĩnh đang phải gắt gao chống đỡ. Ba gã áo xanh che mặt kia kết hợp tạo thành một loại trận pháp. Ba người đầu đuôi tương ứng, phối hợp thích đáng. Dao quang từng trận, không ngờ trên người hai thống lĩnh hộ vệ liền để lại mấy vết thương.

Hần rất hối hận. Nếu sớm biết như vậy, ngay từ đầu nên bôi dầu vào lòng bàn chân mà rút êm cho rồi, còn ngồi trong kiệu chờ cái gì nữa? Hần vội xuống kiệu, thừa dịp mấy người kia đánh nhau không chú ý đến, lạng lẹ chạy vào một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Trong ba người che mặt kia, có một người mắt sắc, liếc một cái đã thấy, liền kêu lên: “Mục tiêu muốn chạy, mau kết thúc đi...”

Hai người còn lại khê gập đầu. Ba ánh đao đồng thời được huy động tăng tốc, như điện cuốn sấm giạt, hướng về phía hai hộ viện kia chém tới. Hai hộ viện kia vốn muốn chống đỡ cũng không được bao lâu. Chỉ sau mấy hiệp liền kêu thảm một tiếng, hai người đồng thời bị đánh ngã xuống đất.

Tiết Trường Quý gặp chuyện không may, gấp gáp chui vào trong con hẻm nhỏ chạy trốn. Ba người kia nhảy mấy cái lên xuống, thân ảnh như quỷ my, mau lẹ vô cùng. Trong nháy mắt liền đã đứng chặn trước mặt hắn.

Đã đến nước này rồi mà trên mặt Tiết Trường Quý cũng không hề biểu lộ bao nhiêu kinh hoảng, chỉ là tĩnh tĩnh nhìn ba người nọ, nói: “Ba vị tráng sĩ, không biết hạ quan có gì đắc tội, khiến ba người cùng nhau đuổi giết như thế?”

Ba người nhìn nhau, nhưng không đáp lời, ánh mắt lại nhìn về phía sau Tiết Trường Quý. Một người trong đó nói: “Người là người phương nào, lúc này lại muốn xen vào việc của người khác?”

Một giọng nói vô cùng thanh lãnh từ phía sau Tiết Trường Quý vang lên. Giọng nói kia rất quen thuộc, khiến Tiết Trường Quý nhớ lại một người. Người này, cứ tưởng bản thân đã quên rồi, lại thủy chung chưa bao giờ quên....

Ba người nhìn đến, sau lưng Tiết Trường Quý, một thiếu niên vận áo xanh đang đứng thẳng, đôi mắt cũng vô cùng thanh lãnh, ánh mắt tựa như băng tuyết. Ba người tuy vừa rồi thuận lợi xử lý nhiều hộ viện như vậy, nhưng gặp phải vị thiếu niên kia, trong lòng vẫn vô thức rung mình...

Thiếu niên thản nhiên nói: “Hôm nay, các người không thể giết hắn...”

Ba tên che mặt ngẩn người ra, liếc mắt nhìn nhau, tâm linh tương thông, bỗng nhiên hướng về phía Tiết Trường Quý đánh tới. Ba người đều nghĩ, dựa vào khoảng cách đứng của thiếu niên kia, như thế nào cũng sẽ không cứu được người này. Chờ xử lý xong hắn, mới đối phó với thiếu niên kia cũng chưa muộn.

Nào biết đâu rằng, bỗng nhiên phát sinh đột biến. Ba người đồng thời đều cảm thấy một chương ảnh thật mạnh. Thiếu niên kia, thân ảnh phiêu phiêu thắm thoát che chắn bên người, nhưng lại tựa như quỷ hồn, làm cho người ta không thể tiến lên thêm một bước nào. Ba người đều kinh hãi, bỗng cảm thấy một áp lực khôn cùng nặng như núi Thái Sơn áp xuống đỉnh đầu, không thể thở nổi.

Ba người không thể tin được. Một thiếu niên chỉ nhỉnh hơn mười tuổi, võ công tạo nghệ lại cao thâm đến thế. Ba người nhìn nhau, thấy được quyết tâm của nhau. Ba người một lòng, dốc toàn lực chống đỡ, đánh móc sau gáy thiếu niên kia. Thiếu niên lạnh lùng cười: “Ta không muốn bẻ gãy tay người ta, hay là, đánh gãy chân đi?”

Ba người không rõ đây là có ý gì, chỉ nghe vài tiếng rắc ðùng vang lên. Bọn họ nghĩ, âm thanh này, sao lại giòn nhẹ như vậy, giòn nhẹ đến mức tựa như phát ra từ trên thân thể của mình vậy?

Lập tức cảm thấy hai chân của mình mềm nhũn đổ xuống, chính thân thể mình ngã nhào xuống đất. Ánh mắt bọn họ lộ ra thần sắc tuyệt vọng nhìn vị thiếu niên kia. Mà vị thiếu niên kia cũng không để ý đến bọn hắn nữa, chỉ quay qua vị quan đang đứng ngơ ngác kia, nói: “Thế nào, người còn muốn chạy không?”

Tiết Trường Quý từ trong nỗi khiếp sợ bừng tỉnh: “Phúc nhi, người học võ công như vậy từ khi nào?”

Thiếu niên cười cười, nét thanh lãnh trong ánh mắt vẫn không hề giảm sút chút nào: “Liên quan gì người?” Nói xong liền xoay người bỏ đi...

Tiết Trường Quý vội gọi hắn lại: “Phúc nhi, ta rốt cuộc vẫn là phụ thân của con. Mẫu thân con qua đời rồi, chỉ còn lại một thân con, hay là con theo ta về phủ đi?”

Thiếu niên trầm nghĩ, vì sao tiểu thư đoán cái gì đều trúng phóc cái đó thế nhỉ? Nàng nói: Tiểu Phúc Tử, trước kia có thể là phụ thân người không màng đến người, nhưng bây giờ người đã luyện thành võ công rồi, đối với hắn rất có giá trị lợi dụng, làm sao hắn có thể thả một bảo tiêu tuyệt hảo như người đi? Huống chi, ta nghĩ, bây giờ hắn nhất định đang rất hoảng sợ, không chịu được đến một ngày.

Phân tích của nàng chuẩn xác mà tàn khốc, khiến hắn có đôi khi cảm thấy. Tại sao nàng lại tàn nhẫn như vậy. Tất cả mọi chuyện đều có thể đem ra tính toán rành mạch, khiến bản thân không còn chút hy vọng nào.

Tiết Trường Quý thấy hấn trầm mặc không nói, lại biết bản thân trước kia đã đối xử quá đáng với hai mẹ con họ nên cũng không quá cưỡng cầu, thở dài một hơi nói: “Phúc nhi, ta biết, con đang trách ta. Trách ta đối với mẫu thân con không tốt. Nhưng ta cũng là thân bất do kỷ (không tự làm chủ được). Ta cuối cùng vẫn phải cố kỵ xem ý của công chúa. Nếu như chộc giận công chúa, toàn gia chúng ta đều chịu không nổi.”

Ánh mắt quanh què của Tiểu Phúc Tử cuốn cùng cũng gọn sóng. Hấn nhìn người tự xưng là phụ thân của mình, thở dài nói: “Nếu ta theo ông trở về, ông làm sao ăn nói với công chúa?”

Lúc Tiểu Phúc Tử hỏi những lời này, lại nhớ đến những gì tiểu thư đã nói: Đương nhiên là Tiết đại nhân nhất định biết người đã vào cung làm thái giám rồi. Chiếu theo quy củ, thái giám không thể ra khỏi cung. Nhưng mà, hấn vì bản thân, tất nhiên sẽ thỉnh cầu công chúa, muốn nàng ra mặt điều người đến phủ công chúa. Còn công chúa, cho dù biết người là con trai của trượng phu (chồng) mình nhưng vì người đã là thái giám, về sau chuyện phong tước phong hầu sẽ không thể đến phiên người. Như vậy thì người cũng sẽ không thể trở thành mối họa gì uy hiếp. Nàng cũng sẽ vô cùng cao hứng đối với một tay cao thủ như người, liền sẽ phối hợp với trượng phu điều người nhập phủ.

Nghe giọng nói hấn toát ra vẻ nguyện ý, hai mắt Tiết Trường Quý lập tức phát sáng như đèn, lại làm như bị Tiểu Phúc Tử đụng chạm đến nỗi đau, thở dài: “Vợ cả đã qua đời rồi, ta nghĩ công chúa cũng không phải là người có bụng dạ hẹp hòi. Ta cứ hết lời thỉnh cầu nàng, nàng tất sẽ đáp ứng.”

Tiểu Phúc Tử đứng đó, vẫn chưa đáp ứng, nhưng dường như tìm không ra lời chối từ. Tiết Trường Quý mừng thầm, đi lên vài bước, giữ chặt hai tay đứa con trai, tình chân ý thiết nói: “Phúc nhi, xem như nể mặt vi phụ đi, con theo ta hồi phủ có được không!”

Tiểu Phúc Tử thấy hai bên thái dương hấn đã lấm tấm vài sợi tóc bạc, trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu, lại ghé tai phụ thân nói vài câu...

Tiết Trường Quý lộ vẻ bi ai. Hấn dường như không biết con trai mình đã là thái giám, mắt lại ngân ngấn lóng lánh nước: “Tại sao lại như vậy, con sẽ như thế nào đây?”

Nếu không phải đã được tiểu thư nói rõ cho hấn biết chân tướng, Tiểu Phúc Tử thật sự nghĩ phụ thân mình không hề hay biết hấn đã là thái giám. Nhưng hiện giờ, trước diễn xuất của phụ thân, hấn thật sự cảm giác được trái tim đang đóng băng lại.

Tiết Trường Quý thở dài, nói: “Con yên tâm, cha nhất định sẽ nghĩ cách.”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Phụ thân đại nhân, cha phải bảo trọng. Trải qua hôm nay, thích khách sẽ lại có hành động. Nhưng cha trở về cũng không cần quá sợ hãi, con sẽ âm thầm bảo vệ cha.”

Tiết Trường Quý nghe xong, gật gật đầu. Thân ảnh Tiểu Phúc Tử nhoáng lên một cái liền biến mất trên mái hiên.

.....CHUYỆN HẬU TRƯỜNG.....

Ta và Tiểu Phúc Tử ngồi trên đỉnh hoàng cung ngắm mưa sao băng. Ta hỏi hấn: “Bầu trời sao lại đơn điệu như vậy nhỉ... toàn là sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Vậy ngài còn muốn nó điệu như thế nào nữa?”

Ta nói: “Nếu có thể điệu ra ngân phiếu thì tốt rồi.”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, hưởng ứng: “Đúng vậy, đúng vậy. Nếu có thể rơi ra vài cái bánh bao còn tốt hơn nữa...”

20. Chương 021

Chương 21: BÍ MẬT

Hoa Hương Các cũng có vài lợi thế rất lớn giúp ta chiếu cố. Trong số các khách quan, với đủ loại lý do mình ám khác nhau, đến Hoa Hương Các mua vui, không chỉ có mệnh quan triều đình, mặc kệ là ai, lúc hấn hưng phấn lên đến cao trào cũng là lúc buông thả nhất. Vào đúng thời điểm hấn buông thả đó, khế rót thêm vào tai hấn vài lời, tin tức gì hấn đều tuôn ra hết. Mà ta, chính là người ưa thích lối moi tin kiểu đó. Nó giúp ta biết được.

Đương kim Hoàng thượng chính là một kẻ cực kỳ bạc bẽo. Châm ngôn sống chính là tà phụ thiên hạ chứ không để thiên hạ phụ ta. Với tính cách đa nghi của hấn, nếu đại tướng quân chết thật sự có điều gì oan khuất, nhưng khi hấn nghe được tin đồn tướng quân làm phản, cho dù là giả, hấn cũng sẽ sinh nghi. Lòng nghi ngờ sinh ra ám quỷ. Hấn nhất định sẽ cho người kiểm chứng chuyện này. Mà người kiểm chứng, hấn phải là đã cho hấn một đáp án vô cùng hài lòng, khiến hấn thuận lý thành chương nhập tội đại tướng quân. Nhưng là, hấn làm sao đối mặt với các thủ hạ của đại tướng quân đây? Hấn chỉ có thể dùng phương pháp ban thưởng để ám chỉ, tội của đại tướng quân là do người này chứng thực, có thù oán gì, các người đi tìm hấn mà báo đi!

Thủ đoạn này gọi là mượn đao giết người. Giết người rồi còn đem tội đổ lên đầu người khác. Tuy rằng vô cùng đơn giản, nhưng từ xưa đến nay, đều rất được ưa chuộng. Huống chi, đại tướng quân xuất quân đánh giặc thất bại, bản thân lại bị trúng tên trọng thương. Rõ ràng là không thể mang binh đi đánh giặc được nữa. Như vậy, trong lòng Hoàng thượng, ông đâu còn giá trị gì nữa.

Đối với Hoàng thượng mà nói, một người đã không còn giá trị lợi dụng, hơn nữa lại mang nhiều lời đồn phản quốc như vậy, đại tướng quân không chết, cũng không được.

....***....

Hôm nay, ta như thường lệ đến hiệu thuốc nhỏ, phối chế được phẩm cho Nhân Phi nương nương. Không ngờ rằng, trên dãy hành lang dài lại gặp được một người. Là Minh Nguyệt Hải, đối dao thị vệ tam phẩm. Có thể hấn đang đến chỗ Nhân Phi nương nương báo cáo chuyện gì. Chúng ta mặt đối mặt, vừa vặn đụng phải. Ta vừa nhìn thấy hấn lại nhớ đến hôm đó bị hấn bắt quả tang mang chuyện sắc ra cười đùa, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ. Hơn nữa, bản thân lại mang thân phận là phản đồ Hán gian, có muốn tự nhiên cũng tự nhiên không nổi. Hấn hiển nhiên sớm biết ta ở đây, cũng không nói gì. Ta vội vàng thi lễ với hấn, hoang mang rối loạn chạy trốn vào trong hiệu thuốc nhỏ.

Vào đến hiệu thuốc lại phát hiện, Tử Lan đang ở bên trong, nhìn ta cười mà như không cười, ánh mắt lại mang băng hàn thấu xương, không hề có ý cười. Ta nghĩ, có chuyện gì vậy? Quan hệ của chúng ta không phải đang chuyển biến tốt đẹp hay sao? Vì sao chỉ chớp mắt lại đóng băng thế này?

Ta vội cười, tiến lại gần: “Đại nhân có gì sai bảo, cứ nói một tiếng, nô tỳ nhất định dốc hết toàn lực, không hề chối từ.”

Tử Lan cười cười, nói: “Ta làm sao dám sai bảo gì người đâu. Người bây giờ là quý nhân mà, ngay cả thị vệ trưởng cũng quen biết nữa?”

Ta nghĩ, giọng điệu cô nàng sao lại kỳ quái như vậy nhỉ? Quay đầu hồi tưởng. Hiểu rồi, nàng ta là đang ghen. Đúng vậy, tình cảnh lúc này, người không hiểu nhìn vào, khẳng định sẽ cho rằng ta và thị vệ trưởng Minh Nguyệt có tư tình lén lút. Ta cười thầm trong bụng, còn tưởng Tử Lan nghiêm phùng mặt hợp không hề có sơ hở cơ đấy, hóa ra Minh Nguyệt Hải chính là sơ hở của nàng!

Ta nhìn Tử Lan, lại nghĩ. Nàng bây giờ chính là lãnh đạo trực tiếp của ta, không thể đắc tội được. Ta thở dài nói: “Thị vệ trưởng Minh Nguyệt tuần tú như thế, nô tỳ làm sao dám trêu à quen biết cùng người ta?” Nói xong, biểu tình vô cùng buồn rầu. Trong mắt Tử Lan lại chính là bộ dáng tương tư đơn phương, “Muội xem chỉ có người tài năng như tỷ tỷ đây mới có thể xứng đôi với người ta. Nếu không, người ta đâu cần hỏi thăm muội về tình hình của Tử Lan tỷ tỷ làm gì...”

Tử Lan nghe xong, nhìn nhìn, thấy dung mạo ta cũng không xuất sắc gì, trong lòng có vẻ thả lỏng, còn có chút khinh bỉ. Đương nhiên, từ xưa đến nay, tất cả nữ nhân, nếu hai người cũng yêu một đối tượng, mà một

người tướng mạo bình thường, căn bản là không có cơ hội, thì tận đáy lòng người kia, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ coi nàng như đồng minh.

Huống chi, ta còn dối trá gán ghép một cách trắng trợn...

Sắc mặt Tử Lan hồng hồng, hỏi ta: “Hắn hỏi ta cái gì?”

Ta nói: “Thì hỏi tỷ tỷ của ta hôm nay đã làm chuyện gì, có vui hay không...” Ta tự tin bịa chuyện, dù sao nàng cũng không thể đi chứng thật. Nói xong, ta lại nhìn Tử Lan bằng ánh mắt ghen tỵ, nói: “Tỷ tỷ, muội hâm mộ tỷ thật đó...”

Ta cảm giác ánh mắt này của ta đã khiến lục phủ ngũ tạng của nàng đảo lộn cả lên. Nàng nhìn ta, giống như Quan Âm cứu thế đang từ bi nhìn kẻ yếu. Xem ra, ta ở trong mắt nàng đã trở thành một kẻ chiếm không được lòng nam tử, một kẻ vô cùng đáng thương, ôi...

Từ đó về sau, quan hệ giữa ta và Tử Lan càng thêm tốt đẹp. Tuy rằng không đến nỗi cái gì cũng không giấu diếm nhau, nhưng nàng cũng không còn địch ý gì với ta nữa. Có đôi khi, trong lúc cấp bách, nàng cũng giao cho ta vài công việc tương đối trọng yếu. Tỷ như, dẫn các mệnh phụ đến bái phỏng Nhân Phi, bưng trà rót nước cho họ, đại loại thế.

Ta mới phát hiện. Nhân Phi nương nương này đúng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Cơ hồ tất cả thế thiếp các đại thần trọng yếu trong triều đều có chút quan hệ lui tới cùng nàng. Hơn nữa, ai ai đối với nàng cũng đều cung kính, coi nàng giống như hoàng hậu rồi vậy.

Càng kỳ quái hơn chính là, lúc Nhân Phi và bọn họ gặp riêng, thường thường không cần có người hầu hạ. Hơn nữa, thường xuyên một mình tiếp kiến, ngay cả Tử Lan cũng luôn bị nàng đuổi ra ngoài cửa chờ. Ta nghĩ, Nhân Phi nương nương chẳng lẽ lúc gặp khách cũng không cần uống trà ăn bánh ngọt, không cần sai bảo cái gì sao? Xem tình hình, mỗi lần nàng tiếp một vị mệnh phụ triều đình đều mất hai ba tiếng đồng hồ, chẳng lẽ nói, chính nàng tự mình châm trà? Cái này cũng không giống cung cách của phu nhân phi tần chút nào nha.

Hơn nữa, thời gian nàng tiếp khách cũng quá lâu rồi, bộ dạng không giống như tâm sự chuyện nhà, lại càng giống như đang thương lượng chuyện trọng đại gì đó hơn.

Càng ngày ta càng hiếu kỳ, đến nỗi nhịn không được, cả ngày cứ ở ngoài cung Nhân Phi nương nương đảo tới đảo lui, muốn nhìn thử xem Nhân Phi nương nương cùng mấy bà mệnh phụ đó trốn trong cung làm cái trò gì, có bí mật gì mà không thể cho ai biết...

Ngày đó, ta đang ở ngoài cung, vừa quét rác vừa quan sát, vừa nhìn lá rụng xoay xoay trong gió, khéo mắt lại quán quát nơi cửa cung Nhân Phi nương nương. Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Hai cung nữ trấn giữ cửa cung mặt vẫn không đổi sắc. Một trong hai người chính là Quỳnh Hoa, người mà ta tuyệt đối không thể lay chuyển được. Ánh mắt nàng cảnh giác nhìn ta chằm chằm, nhìn chăm chú đến nỗi ta đảo tới đảo lui ngoài cửa cung cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú như lang như hổ của nàng, ta còn có thể làm được gì đây. Ta đành phải làm bộ làm tịch quét sạch sẽ, rồi trở về căn phòng nhỏ bé của mình. Thật ra, tẩm cung của Nhân Phi nương nương cách phòng ta cũng chỉ có mấy gian phòng mà thôi. Nhưng khoảng cách như vậy, đối với ta mà nói, lại như cách trăm xa ngàn xa. Nàng ở bên trong làm cái gì, ta cũng không mấy may biết được.

Tiểu Phúc Tử thuận lợi vào được phủ công chúa, phụ trợ cho phụ mã gia của hắn cũng đã được vài ngày rồi. Ta cũng cảm thấy nhớ hắn. Đương nhiên, loại nhớ nhung này, khẳng định chỉ là thói quen mà thôi.

21. Chương 022

Chương 22: NGHE LÊN

Ta nhìn trần nhà, chợt nghe tiếng mở cửa vang lên. Quỳnh Hoa đã hoàn thành nhiệm vụ thủ vệ, về đến. Ta vội nhắm mắt lại, trầm nghĩ. Dù sao nàng cũng không thích có phản ứng gì với mình, chắc sẽ không hỏi chuyện ta cứ đảo tới đảo lui ngoài cửa cung Nhân Phi nương nương làm gì đâu ha.

Ta cảm giác được Quỳnh Hoa đang đứng trước giường ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta, nàng nói: “Người đừng giả bộ nữa. Ta biết người không ngủ. Người cho là nương nương thu nhận người thì người sẽ có cơ hội trèo cao hay sao? Đừng có nằm mơ...”

Ta cố trợn to mắt, chăm chú nhìn, phảng phất như bị người ta vạch trần tâm sự, lắp bắp nói: “Quỳnh Hoa tỷ tỷ, ta...ta...không có...”

Quỳnh Hoa ngắt lời ta, cười lạnh nói: “Ta biết người sẽ không chịu thừa nhận. Ta nói cho người hay. Ta hận nhất chính là kẻ phản bội chủ nhân. Có ta ở đây, người vĩnh viễn cũng không có được ngày tháng yên lành...”

Ta cảm tức, trầm nghĩ. Người là ai chứ. Người đó, lúc lão nương ta vùng vẫy giang hồ người còn chưa sinh ra đâu. À, nói nhầm, hẳn là sớm sinh ra rồi, còn sinh sớm đến ngàn năm, đều hóa thành bụi đất rồi, đâu đến lượt người quản ta?

Ta cười lạnh một tiếng, nói: “Người thanh cao, người vĩ đại. Nhưng dù người vĩ đại thanh cao thì sao, nương nương cũng chỉ cho người canh cửa quét rác. Người kiêu ngạo cái gì...”

Mắng đến đây, trong lòng ta đánh thót một cái. Trầm nghĩ, ta sao lại như vậy? Sao lại cãi nhau với một tiểu cô nương như vậy? Áp lực quá nặng, quá nặng, ôi...

Đại khái là mắt ta nổ hung quang khiến cho nàng hoảng sợ, nàng không tự chủ được phản bác: “Không phải vì người, ta sao lại sẽ...”

Ta nghe được lời nàng, trong lòng nhảy dựng. Theo giọng điệu của nàng, nàng nhất định cũng là một nhân vật trọng yếu trong Thanh Phượng cung. Chẳng qua vì ta nên mới phải giả làm cung nữ. Lòng ta nổi lên nghi ngờ. Chẳng qua ta chỉ là một Thượng nghi nho nhỏ thôi mà, vì sao còn để một nhân vật trọng yếu như vậy đến quản thúc ta?

Ta càng nghi ngờ, lại càng muốn biết Nhân Phi nương nương cùng nhiều mệnh phụ quan lại gặp mặt nói chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng trong cung này, nếu nàng ta không cho thì chẳng ai vào được, ta thì có cách gì vào được đây?

Hy vọng diễn xuất vừa rồi của ta có thể qua mắt được Quỳnh Hoa cô nương kia, khiến nàng cho rằng ta lảng vảng ngoài cửa cung chỉ vì muốn được vô tình gặp gỡ Hoàng thượng, sau đó một bước lên mây.

Trở mặt với Quỳnh Hoa rồi, phỏng chừng về sau ta mà đến gần nàng, ngay cả ‘Phải hay không phải’ nàng cũng không thèm nói nữa.

Ta uể oải nửa ngày, mắt thấy Quỳnh Hoa đã thở phì phì nằm xuống, ngay cả mặt mũi cũng không thèm nhìn ta, ném vào mặt ta một cái sóng lưng lạnh lẽo...

Ta dút cả người lẫn đầu vào trong chăn, đến lúc thở không được nữa mới thò đầu ra ngoài. Vừa mở mắt ra nhìn liền giật nảy mình. Tiểu Phúc Tử đã đứng trước giường, trừng lớn hai mắt nhìn ta giống như đang nhìn một con chó nhỏ. Đối với hành vi trẻ con này của mình, ta cũng có chút ngại ngùng. Ta liền ngồi dậy, cảm thấy quần áo trên mình còn rất chỉnh tề, nên cứ để nguyên thế, mặc kệ có bị mất hình tượng hay không. Tuy rằng hẳn là thái giám, nhưng vẫn là một người đàn ông nha. Tuy rằng phi tử trong cung không xem thái giám là đàn ông, nhưng ta làm không được. Bởi vì ta biết, tư tưởng thái giám vẫn xấu xa như bao gã đàn ông khác thôi.

Ta lắc lắc đầu, xuống giường, ngồi bên cạnh bàn, hỏi hần: “Ổ phủ công chúa có quen không?”

Hần cười cười, thoáng lộ ra vẻ trào phúng: “Có cái gì mà không tốt? Ta chưa bao giờ biết phụ thân ta lại có thể thân thiết với mình như vậy?”

Ta hỏi hần: “Như vậy không tốt sao?”

Hắn không trả lời ta, chỉ nói: “Ta thà rằng hắn giống như ngài, tính toán thẳng thắn lợi dụng ta, chứ không phải dùng đến thứ gọi là thân tình...” Nói xong, ánh mắt hắn lạnh lùng quét qua ta.

Bị ánh mắt lạnh băng, sáng quắc của hắn quét qua, ta đâm hoảng, thiếu chút nữa rút tim ra ngoài, vội uống một tách trà, lấp liếm sự xấu hổ cùng một tia sợ hãi.

Xem ra, mọi người đều là người thông minh cả. Ngàn vạn lần không được xem người khác là kẻ ngu dốt. Tiểu Phúc Tử cũng không phải là ngoại lệ. Ta cũng không thể đắc tội hắn.

Ta lấy lại bình tĩnh, lại uống một ngụm trà. Nhớ đến chỉ có một người có thể mách với hắn về ý đồ bất lương của ta, vội hỏi hắn: “Người có ghé thăm Tư Đồ sao? Nàng có khỏe không?”

Quả nhiên, hắn liền tròn mắt trờ trờ, hắn nói: “Mụ điên đó ư, không biết là muốn làm cái gì mới chịu thôi nữa. Thân ở lãnh cung còn không an phận. Dựa vào võ công của mụ có thể thắng được ta hay sao?”

Ta hiểu rồi, chính xác là bị Tư Đồ lừa chết đánh loạn.

Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Võ công bây giờ của người, có thể tiếp cận tầm cung của Nhân Phi nương nương được không?”

Hắn nói: “Ta đã thử rồi, nhưng không thành. Xung quanh tầm cung của nàng có rất nhiều ám vệ. Đặc biệt là lúc nàng gặp người khác, ít nhất có hơn năm ám vệ võ công tuyệt đỉnh bảo hộ. Đừng nói là ta, mà ngay cả đại sư phương trượng Thiếu Lâm cũng không thể đến gần.”

Ta ngạc nhiên: “Thì ra bảo hộ tầm cung của nàng lại nghiêm mật đến vậy...”

Ta càng thêm tò mò, càng muốn biết nàng trốn trong đó, đến tột cùng là làm cái trò gì? Ta lo nghĩ, bỗng trước mắt sáng ngời, hỏi hắn: “Người nói, chỉ những lúc nàng ta gặp người khác mới phòng thủ nghiêm mật, vậy thì những lúc khác hẳn là không nghiêm?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nghi hoặc nói: “Nếu không đột nhập tầm cung lúc nàng đang nói chuyện với người khác, thì đột nhập làm cái gì?”

Ta nói: “Chúng ta có thể làm công tác chuẩn bị một chút...”

Người hiện đại, ai ai cũng biết rằng, âm thanh truyền trong không trung, truyền qua một thời gian nhất định, đều sẽ biến mất trong không khí. Nhưng mà, nếu có một dụng cụ truyền âm tốt, ví như ống kim loại thì âm thanh có thể truyền được xa hơn bình thường, chỉ có điều, âm thanh sẽ có chút biến đổi. Nhưng nếu khoảng cách gần hơn, chế tác chất dẫn tốt hơn, thì việc đoán được ý lời cũng không thành vấn đề.

Cái ta muốn Tiểu Phúc Tử làm, chính là một đồ vật hiện đại cực kỳ đơn giản –thiết quản (ống nhỏ, dài bằng sắt) mà thôi. Đương nhiên, giữa hai đầu nút cần bỏ thêm vài chất đặc thù, là một bó củi đặc biệt, đặt ở đầu bên phía Nhân Phi nương nương làm dụng cụ thu âm, còn một cái đặt ở chỗ ta làm lá phát âm. Ta cũng không ngờ, nghe lén người ta, đồng thời những lúc ta cùng Quỳnh Hoa rửa mặt, cãi nhau cũng sẽ bị người ta nghe được.

Dụng cụ này, thật ngại quá, lúc ta đọc tiểu thuyết võ hiệp có nghĩ qua, bây giờ mang ra dùng, cũng không biết có hữu hiệu hay không đây?

Thật may là có cao thủ võ công cao cường giúp sức. Chỉ vài ngày sau, Tiểu Phúc Tử đã y theo yêu cầu của ta, đem thiết quản bày trên trần nhà của Nhân Phi nương nương. Bên trong phòng nàng, một hòn đá trên tường cũng bị Tiểu Phúc Tử bắt động thanh sắc thay thế bởi một dụng cụ thu âm cùng màu, trực tiếp liên thông đến thiết quản.

Sau khi Quỳnh Hoa bị điểm huyết ngủ, ta khẩn trương dùng thử công nghệ mới, kết quả lờ mờ nghe được âm thanh từ trong thiết quản truyền đến. Sau khi cài đặt để nghe được một cách rõ ràng, ta mới thực yên lòng. Rốt cục cũng có thể chấm dứt những tháng ngày đảo qua đảo lại ngoài cửa cung Nhân Phi nương nương rồi...

.....Đường phân cách – Thềm ngân phiếu đến nhỏ dãi.....

Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Gần đây kinh doanh thế nào?”

Tiểu Phúc Tử lắc lắc đầu: “Không mấy lạc quan.”

Ta thở dài: “Gần đây cạnh tranh quá khốc liệt. Tứ đại thần tài đều ra mở quán hết. Cũng khó trách, tình hình kinh doanh lại khẩn trương như thế.”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu: “Huống chi còn có không ít tiểu thần tài nữa, ngân phiếu đều đã bị phân chia hết rồi.”

Ta nói: “Ôi, người nói xem, ông trời có thể giúp chúng ta sinh thêm một chút ngân phiếu hay không đây?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ngài tưởng ông trời là bà bầu hay sao?” ...

22. Chương 023

Chương 23: SINH NGHĨ

Mấy ngày nay tâm tình Nhân Phi nương nương thật không được tốt. Nàng cứ có cảm giác trong cung hình như có nội gian. Bất kể nàng làm chuyện gì đều bị người ta đi trước một bước, phá hết kế hoạch.

Ngay cả phía Hoàng thượng cũng vậy, Một thời gian đều không thể thuận buồm xuôi gió. Tỷ như, có khi biết Hoàng thượng muốn tới, đã chuẩn bị xong xuôi tốt đẹp rồi. Vậy mà đến phút cuối, Hoàng thượng không bị phi tử khác kéo đi thì cũng vì lý do việc này việc kia mà không thể đến được.

Ngay cả chuyện nàng đối phó với mưu kế của Trữ Phi cũng bị người ta vô cớ nhiễu loạn. Càng ngày nàng càng hoài nghi, trong cung của nàng nhất định có nội gián.

Nàng phiền giận, ở trong cung đi tới đi lui, lâu bầu nói: “Có một số chuyện vô cùng bí mật, không ai có thể biết được, vì sao lại có người biết?”

Nàng nhìn nhìn hai tâm phúc của mình, Tử Lan và Quỳnh Hoa. Họ đều là sư muội của nàng. Nàng lắc lắc đầu, nhất định không phải, bọn họ nhất định sẽ không phản bội nàng đâu.

Nhưng mà, vẫn thử họ một phen xem sao, nàng nghĩ.

Nàng gọi riêng Tử Lan vào gặp mặt, nói: “Thái Hậu càng ngày càng bất mãn với ta. Xem ra cần phải tìm cơ hội đối phó bà ta mới được. Vừa hay có sư thúc đến đây, ta tính mời ông xuất sơn, hai ngày sau động thủ. Thái Hậu không phải đang chuẩn bị đi Bạch Mã Tự cầu phúc hay sao? Mời sư thúc đến lúc đó sẽ ra tay.”

Tử Lan do dự nhìn nàng: “Nương nương, việc lỗ mãng như vậy mà mời sư thúc ra tay, chỉ sợ không hay lắm. Huống chi, cung Thái hậu cũng có không ít cao thủ. Thái hậu xuất cung nhất định bọn họ cũng đi theo. Chỉ có một mình sư thúc, nô tỳ e rằng...”

Nhân Phi nương nương nói: “Ta tự nhiên đã có cách tính toán chu toàn. Co dù bà ta cao tay thế nào cũng đều có chỗ sơ hở. Ta cũng không phải muốn sư thúc đường đường chính chính quyết chiến, đương nhiên càng ít người càng tốt. Huống chi, sư thúc có võ công cao như vậy, chẳng lẽ người không tin tưởng ông hay sao?”

Tử Lan biết, đương thời, võ công của sư thúc thuộc hàng ngũ đại cao thủ võ lâm. Cho dù cung Thái hậu có một cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng nếu không quang minh chính đại đánh nhau với hắn, cơ hội ám sát thật sự rất lớn. Nhưng nàng lại nghĩ, nếu ám sát Thái hậu thì có lợi ích gì chứ? Sau này nếu bị tra xét triệt để, chẳng phải sẽ khiến cho Nhân Phi nương nương càng thêm phiền toái hay sao?

Nét mặt nàng lộ vẻ không đồng tình nhưng cũng không nói gì. Chủ sự vẫn là Nhân Phi nương nương, chứ đâu phải là nàng, nàng cần chi phải nhiều lời? Chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi. Huống chi, tỷ tỷ của nàng lại là người luôn luôn tính toán chu toàn không hề bỏ sót, kinh tài tuyệt đỉnh.

Hai ngày sau, Thái hậu nương nương bỗng nhiên hủy bỏ hành trình Bạch Mã Tự. Hơn nữa, Thọ Trữ cung tăng cường cảnh vệ. Cả Thọ Trữ cung được bảo hộ nghiêm ngặt tựa như thùng sắt kín bưng, ngay cả ruồi bọ cũng bay không lọt.

Ánh mắt Nhân Phi nương nương nhìn Tử Lan liền có chút phức tạp. Đương nhiên, nàng vẫn chưa tin Tử Lan lại có thể phản bội sự môn. Nàng nghĩ, Tử Lan cũng được xem là người thông minh, lẽ nào lại hành động ngu xuẩn như thế. Có lẽ, nàng ta chỉ vì không muốn ta gặp chuyện phiền phức nên mới bất đắc dĩ thông báo cho Thái hậu biết cũng nên?

Nhân Phi nương nương tuy rằng nghĩ như vậy nhưng từ đó về sau, nàng cũng không dám giao chuyện trọng yếu như chuyện này cho Tử Lan làm nữa.

Tử Lan cũng là người tinh xảo sắc bén. Nương nương thay đổi thái độ, nàng sao lại không biết. Bề ngoài mặc dù không có biểu hiện gì nhưng bên trong lại vô cùng ủy khuất (oan ức). Chưa làm được gì đã bị người ta gác lại, nàng đương nhiên cảm thấy ủy khuất rồi.

Mặc dù trên mặt không có biểu hiện, nhưng ánh mắt lại có chút ảm đạm.

Mấy ngày nay, Nhân Phi nương nương toàn sai nàng ra ngoài tắm cung, trong lòng nàng không thoải mái chút nào, lại không có chuyện gì để làm, liền đến hoa viên đi dạo. Trong hoa viên, hoa cỏ trùng điệp rực rỡ, bất tri bất giác, nàng lẫn thẩn đi đến bên cạnh hồ nước. Nhìn thấy nước trong hồ tự do lăn tăn gợn sóng, liền không tự chủ được, rơi nước mắt.

Thị vệ trưởng Minh Nguyệt Hải đứng ở xa xa nhìn lại, cảnh anh nhìn thấy là một bức tranh tuyệt đẹp. Mỹ nhân yếu đuối, dáng vẻ như hoa lê trong gió, âm thầm rơi lệ. Phấn son bị nhòe tựa như sương trắng tinh khôi, đọng lại trên mặt như con sóng lăn tăn. Minh Nguyệt Hải bất giác đi đến, đứng trước mặt nàng, hỏi: “Tử đại nhân, nàng vì sao mà đứng một mình nơi này, có chuyện gì đau lòng sao?”

Tử Lan ngẩng đầu lên, gạt đi nước mắt. Minh Nguyệt Hải càng thêm thương tiếc. Nàng ngượng cười, nói: “Minh Nguyệt đại nhân, ngài không cần quan tâm đến ta. Chẳng qua ta chỉ vì làm việc mệt mỏi, muốn được giải thoát một chút...”

Minh Nguyệt Hải nhìn Tử Lan. Hai gò má nàng xinh như đóa phù dung, những giọt nước mắt ngưng đọng trên đôi má tựa như viên trân châu lấp lánh. Ánh mắt nàng trong veo, lại mang chút ai oán lẫn quật cường. Trong lòng Minh Nguyệt Hải tự nhiên gợn sóng lăn tăn. Nữ tử như vậy, thật chỉ muốn ôm nàng vào lòng...

Hắn đương nhiên không dám làm như thế, chỉ lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, thay nàng lau nước mắt trên mặt...

Một màn hay này, đã bị Nhân Phi nương nương từ xa xa trông thấy. Nàng liền bưng tỉnh ngộ. Thì ra là thế. Thì ra Tử Lan âm thầm phá hư kế hoạch của ta, là vì Minh Nguyệt Hải. Nhất định nàng đã biết. Minh Nguyệt Hải đã có hôn ước với con gái của Tĩnh Vương gia. Còn ta, tuyệt đối sẽ không cho phép người có thân phận hèn mọn như Tử Lan được gả cho Minh Nguyệt Hải. Tử Lan cao ngạo, làm sao có thể cam chịu làm thiếp người ta? Giả như có gả cho Minh Nguyệt Hải làm thiếp, dựa vào mưu kế và võ công, nàng ta nhất định sẽ mưu đoạt lấy ngôi vị chủ thất. Nhưng ta làm sao để cho tình huống đó phát sinh? Vì thế, nàng đã nghĩ, muốn dựa hơi Thái hậu, đạt được thỉnh chỉ tứ hôn cho nàng sao?

Nhân Phi nương nương trầm mặc không nói, cũng không quấy nhiễu hai người họ. Nét mặt âm trầm, quay lại tắm cung, liền đem chuyện vừa thấy ném ra sau đầu. Quỳnh Hoa thông báo. Tin tức thám tử trong cung Trữ Phi nương nương báo về, Hoàng thượng muốn cùng Trữ Phi đến ngự hoa viên ngắm hoa. Nàng phải chuẩn bị đến đó nhiều loạn chuyện tốt của Trữ Phi nương nương.

Ngày hôm sau, Tử Lan bị Nhân Phi nương nương gọi vào. Nhân Phi nương nương ôn hòa nhìn nàng, trên mặt mơn man ý cười, nàng nói: “Tử Lan muội muội, người đi theo ta cũng đến ba năm rồi nhỉ?”

Tử Lan vừa nhìn thấy ý cười trên gương mặt nàng, không những không cảm thấy chút ảm áp nào, mà trong lòng còn rét tun lên. Bởi vì nàng biết, mỗi khi Nhân Phi nương nương tỏ thái độ như vậy đều là có người nào đó đã làm sai chuyện gì rồi. Chẳng qua lần này, người đó lại chính là mình. Hơn nữa, bản thân lại không biết mình đã làm sai chuyện gì...

Tử Lan khẽ cười khỏ, cũng không gọi nương nương này nọ nữa, nàng nói: “Sư tỷ, tỷ có gì muốn nói thì nói ra luôn đi?”

Nhàn Phi nương nương nghe nàng xưng hô như thế, trong lòng có hơi bất mãn. Nàng biết tích cách sư muội vô cùng kiên định, có bề trăm lần cũng không cong được, nên cũng không dám bức bách nàng quá mức. Nàng nói: “Ta muốn phái sư muội trở về Thanh Phượng môn một chuyến, bẩm báo với sư tôn tình hình của ta tại Tây Sở. Đồng thời thỉnh cầu sư tôn, hy vọng người có thể cho ta mượn viên thuốc tiên hỏa linh châu để trị thương. Hiện giờ tình thế Tây Sở càng ngày càng phức tạp, ta phải đề phòng trước chuyện có thể xảy ra.”

Tử Lan biết nàng nói tất cả điều này chỉ là lấy cớ. Năm đó sư tôn bế quan, cho đến bây giờ, không chừng còn chưa xuất quan đâu. Về phần hỏa linh châu, tỷ tỷ không phải đã từng cho người đi mượn rồi sao? Bây giờ lại còn nhắc lại chuyện cũ nữa?

Nhưng nàng biết. Nhàn Phi nương nương đã có khúc mắc với nàng, muốn sai nàng rời đi mà thôi. Trong lúc nhất thời, nàng bỗng cảm thấy nản lòng thoái chí. Nàng thản nhiên nói với Nhàn Phi nương nương: “Tuân lệnh tôn sư tỷ...” Cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài cửa cung.

.....Chuyện hậu trường.....

Có một lần ta lên đến lãnh cung một chuyến. Tư Đồ vừa gặp ta liền hỏi: “Này, chừng nào người mới cứu ta ra khỏi lãnh cung đây?”

Ta thở dài trả lời: “Gần đây kinh doanh không tốt lắm. Người xem, ngân phiếu không được bao nhiêu, làm gì có tiền hồi lộ?”

Tư Đồ gào lên: “Cái gì? Không có ngân phiếu? Người không cứu ta ra thì hãy coi chừng đấy. Sao người không tự bán mình mà đổi lấy ngân phiếu đi?”

Ta mờ mặt, đau lòng....

23. Chương 024 - 025

Chương 24: BIẾN CỐ TRONG CHÙA (1)

Ta ngồi bên cạnh bàn, hồ hững hờ Tiểu Phúc Tử cũng đang ngồi bên cạnh bàn: “Mấy ngày nay người thật vất vả. Ngày nào cũng bận ba không ngừng, có từng vất vả như vậy chưa?”

Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn ta, uống một ngụm trà, nói: “Dựa vào võ công của ta thì bấy nhiêu có thấm tháp gì đâu, huống chi chỉ là truyền tin mà thôi.”

Có phải là ta bất hạnh lắm hay không? Trong cung này, rốt cuộc cũng không thể so với bên ngoài, còn có được mấy ai giống người đây?

Hắn chỉ vào điểm tâm trên bàn vẫn còn đang nóng hôi hổi, ý bảo ta nếm thử. Ta gấp một miếng bỏ vào miệng, gật gật đầu nói: “Không tệ nha, theo kịp với kinh thành đệ nhất lâu đó. Đây là kiệt tác của người sao?”

Hắn gật đầu, cười lạnh nói: “Công chúa rất thích món tơ vàng phượng thảo của kinh thành đệ nhất lâu, nên ta vội làm cho bà ta. Tuy rằng không thể sánh ngang với khẩu vị của đệ nhất lâu nhưng ta thấy nàng cũng rất thích ăn...”

Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt tràn ý châm chọc. Ta biết, không chừng công chúa vừa xoay đầu đã muốn đem điểm tâm ấy đổ đi rồi, nhưng đối với hành vi con trẻ kính hiếu như vậy, bà ta làm sao lại không giả vờ

giả vờ một chút đây? Chỉ sợ trong lòng cả hai người bọn họ đều muốn trình diễn thật tốt hoạt cảnh mẫu tử tử hiếu này.

Ta lại nghĩ, tiểu tử này có phải là cũng đối với ta như vậy hay không, giáp mặt thế này, sau lưng lại thế khác?

Ta nói, Tiểu Phúc Tử hẳn cũng không phải đứa ngu dốt. Khóe mắt vừa đảo qua đã hiểu ý ta rồi, lại cười lạnh, hắn nói: “Đối phó với người thì cần gì phải dùng đến thủ đoạn này, coi bộ dáng của người kia...”

Ta biết, ý của hắn là. Người không đáng để ta phải xuất ra chiêu đó đâu. Nếu như người đối với ta không tốt, ta liền nhéo người chết bầm, giống như bóp chết một con kiến mà thôi...

Ta không quá run sợ nhưng lòng bàn tay cũng đổ ít mồ hôi, liền tự vấn bản thân ba lần vẫn thấy chưa làm gì có lỗi với Tiểu Phúc tử. Ta vội hỏi, lấy lòng: “Tiểu Phúc Tử, mấy ngày nay người thật quá vất vả rồi. Nhưng mà sau này vẫn còn phải vất vả thêm một thời gian nữa...”

Tiểu Phúc Tử nheo nheo tia mắt nhìn ta. Ta hoài nghi nhìn lại hắn. Hắn gật gật đầu, mắt mang ý cười, nói: “Người yên tâm, ta sẽ làm tốt...”

Lần này ta không dám chọc giận hắn, cũng không dám đề cập đến cái người thường xuyên chọc tức hắn kia nữa, vội cười một tiếng, nói: “Người xem,...”

Hắn biết điều, đứng lên nói: “Được rồi, ngủ đi!”

Nhìn thấy hắn “Viu” một cái đã biến mất ngoài cửa, ta thở phào, vỗ vỗ ngực rồi tự lên giường đi ngủ. Nhìn qua giường bên cạnh thấy Quỳnh Hoa ngủ như heo chết, thảnh thơi. Vài ngày nữa thôi, ta cũng không muốn phải cúi chào người nữa đâu...

....***....

Trong không khí thoang thoảng mùi định hồn hương, Nhàn Phi nương nương nhàn nhã uống trà. Từ khi Tử Lan đi khỏi, nàng liền cảm thấy không khỏe. Thiếu một trợ thủ đắc lực, rất nhiều chuyện không có cách giải quyết. Nhưng nàng nghĩ, để một người không đồng lòng với mình ở bên cạnh, chẳng phải sẽ giống như đang sống chung với rắn hay sao?

Nói vậy, thì không có còn hơn...

Huống chi, còn có tiểu sư muội Quỳnh Hoa nữa mà. Tuy rằng nàng ta hơi chất phác nhưng người như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy yên tâm hơn. Ít nhất thì nàng sẽ không thi triển thủ đoạn hồ mị, quyền rũ đại ca của mình.

Nhàn Phi nương nương lại uống một ngụm trà rồi buông chén xuống, bắt giắc dùng tay trái gãi gãi tay phải. Lúc đang ngắm hoa trong ngự hoa viên, có một con sâu lông xanh đậu trúng tay nàng khiến nàng vô cùng ghê tởm và khó chịu. Trên tay liền xuất hiện nhiều nốt mẩn đỏ, phải nhờ cung nữ họ Giả kia xức thuốc mới thuyên giảm một chút.

Xem ra, mặc kệ là bần phú quý tiện gì, sâu lông vẫn đáng sợ như thường.

Nhưng nếu loại trừ vài chuyện vặt vãnh này, trong lòng Nhàn Phi nương nương vẫn cảm thấy rất vui thích. Tử Lan ra đi nhưng sư thúc cũng sắp đến rồi. Bỏ câu đưa tin cho biết hai ngày sau sư thúc sẽ đến, hẹn nàng đến Lôi Vân Tự gặp mặt. Tuy rằng nàng hơi thắc mắc, vì sao lần này sư thúc đến lại thay đổi địa điểm. Trước kia đều là gặp ở Thanh Vân Tự mà. Hai nơi này tuy chỉ sai khác một chữ nhưng một nơi ở thành nam, một nơi ở thành bắc, cách nhau có đến ba bốn mươi dặm đường. Có lẽ lão nhân gia người muốn đổi gió sao?

Nhàn Phi nương nương cũng không dây dưa thắc mắc nhiều về chuyện này. Nàng đang mãi nghĩ đến chuyện khác. Lần này sư thúc đến rốt cuộc là có chuyện gì, có phải cái ngày nào đó ấy sắp đến rồi không?

Quỳnh Hoa đi vào, hành lễ cùng Nhàn Phi nương nương rồi nói: “Nương nương, ngài cùng sư thúc gặp mặt, có cần dẫn theo vài người không?”

Nhàn Phi nương nương nói: “Chẳng qua ta chỉ cùng sư thúc gặp mặt một chút mà thôi, đâu cần đến nhiều như vậy làm gì? Mang theo nhiều người sẽ khiến ông khinh thường. Người cũng biết tính khí của sư thúc rồi đó. Dẫn theo người, ông lại nghĩ ta thế này thế nọ. Người đi cùng ta là được rồi.”

Quỳnh Hoa do dự, nói: “Nhưng nô tỳ sợ chẳng may có chuyện gì xảy ra, một mình nô tỳ...”

Nhàn Phi nương nương cười nói: “Sợ cái gì, không phải còn có kiệu phu hay sao? Chúng ta chẳng qua đi gặp mặt sư thúc thôi, người cũng không phải không biết thân phận của sư thúc. Đương nhiên nên hiểu càng ít người biết càng tốt...” Nàng lại trầm ngâm một chút: “Nếu không, cho người của chúng ta giả làm kiệu phu vậy!”

Quỳnh Hoa thấy nàng nói cũng có lý. Lại nói, nàng cũng đã nghe theo ý mình, gia tăng bốn thị vệ nữa. Hơn nữa, tính tình của vị sư thúc kia cũng rất khó chịu, không phải ai cũng chiều lòng được ông ta.

....***....

Lôi Vân Tự là một ngôi chùa nhỏ ở thành nam. Nhân Phi mảnh khỏa thông thiên, tất nhiên sẽ có cách ra khỏi cung. Nàng bây giờ đang an vị trên thanh bố trong chiếc kiệu nhỏ do bốn kiệu phu khiêng, đi đến Lôi Vân Tự.

Tuy đã biết Lôi Vân Tự không lớn bằng Thanh Vân Tự nhưng nàng vừa liếc mắt nhìn thấy vẻ đồ nát cũ kỹ của nó vẫn cảm thấy kinh hãi lấp lắp. Nàng nghĩ không ra, vì sao sư thúc lại chọn một nơi như thế này để gặp mặt chứ?

Nàng xuống kiệu đi đến, lấy tay bịt mũi, được Quỳnh Hoa dìu vào trong miếu. Bây giờ nàng đã thay một bộ trang phục tiểu thư nhà giàu, nhìn bề ngoài lại giống như đang lên la lén lút đi gặp tình lang.

Quỳnh Hoa cũng thay phục sức nha hoàn, xinh đẹp mà thoả mái, hoàn toàn không giống với dáng vẻ bà cụ non chất phác thường ngày trong cung.

Trong Lôi Vân Tự phủ dày một tầng tro bụi, mạng nhện giăng khắp xà nhà. Mấy con nhện chậm rãi từ trên xà nhà đu tơ xuống nhìn. Nhân Phi nương nương mặc dù năm đầu cũng từng chịu qua khổ ải nhưng vài năm gần đây toàn thưởng thức cảm y ngọc thực. Tình cảnh như vậy, nàng thật sự không thích ứng nổi.

Nàng đứng trong miếu, nhìn xung quanh đánh giá một lượt. Gian phòng nhỏ này không hề có dấu vết con người, xem ra, sư thúc vẫn còn chưa đến.

Nàng thở dài, âm thầm than khổ: Chẳng lẽ, còn phải ở đây chờ đợi nữa hay sao?

Trên bàn hương án có đặt ba tượng thánh phật mặt mũi hiền lành, nhưng đều bị phủ kín bụi bặm, hoàn toàn mất hết vẻ siêu nhiên của thần tiên.

Nàng nhìn qua, càng thêm phiền chán, ôm miệng ho khan vài tiếng, nói: “Chúng ta cứ ra ngoài chờ sư thúc vậy?”

....Chuyện hậu trường.....

Canh ba, ta vẫn còn mãi miết lải nhải lắm bầm: “Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, các người nói xem ta phải làm sao bây giờ? Phiếu bình chọn không tăng chút nào?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Rốt cuộc là người có biết phiền hay không, cả ngày cứ ở đó nói nói không ngừng. Nó muốn tăng cũng tăng không nổi...”

Tư Đồ thấy Tiểu Phúc Tử chanh chua, lập tức bênh vực ta: “Tiểu Phúc Tử, người cũng phải dốc chút sức chứ, diễn trò cũng được. Lúc đó mới có thể câu được nhiều phiếu chứ. Xem người kia, ta thấy công lực của người càng ngày càng thấp rồi đó...”

Tiểu Phúc Tử tròn mắt trừng giận nhìn nàng, nói: “Người mới lười nhác, tại người nên phiếu bình chọn mới không tăng nổi...”

Hai người chuẩn bị xông lên...

Ta ngửa mặt lên trời, thở dài: “Phiếu bình chọn ơi, người mau đến đi. Ta gọi người đó, mau tăng điểm đi...”

Chương 25: BIẾN CỐ TRONG CHÙA (2)

Nói xong, đang muốn đi ra khỏi cửa, cửa chùa kia lại không gió mà tự đóng. Quỳnh Hoa thầm nghĩ không ổn rồi, lập tức xoay người, chưởng phong nổi lên đánh về phía cánh cửa. Cửa chùa kia lại không lên tiếng mà tự động mở ra. Trong chùa áp lực càng tăng, phảng phất như có kẻ thù vô hình ẩn nấp nơi nào đang đánh giá hai người...

Nhàn Phi đối với nguy hiểm có một loại linh tính trời sinh. Vừa thấy tình hình hoàn toàn không giống như là sự thúc bầy trò, liền biết ngay hôm nay đã lọt vào bẫy của người ta rồi. Nàng âm thầm suy tính. Vậy là người ở kinh thành kia nhất định hiểu rõ sự việc hôm nay nhưng lại trốn ở trong miếu đánh lén. Càng nghĩ nàng càng kinh hãi, cảm thấy nếu quả là như vậy thì thật đáng sợ. Chuyện này vốn không có mấy người biết, nên nàng với yên tâm một mình dẫn Quỳnh Hoa đến đây, ngược lại trúng kế người ta. Ngay cả chuyện bí mật như vậy mà bọn họ cũng biết được. Còn bọn họ là ai, có bao nhiêu người, nàng hoàn toàn không hay biết gì. Nàng bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thầm run từng trận...

Quỳnh Hoa lớn tiếng quát mắng: “Là ai, lén lén lút lút trốn ở chỗ này, là muốn gì đây?”

Một giọng nói âm nhu thanh lãnh vang lên: “Cô nương không cần la lớn. Người cần giúp, chỉ sợ cũng không ai giúp được người đâu...”

Sắc mặt Quỳnh Hoa trắng bệch. Vốn là, nàng la lớn tiếng như vậy, chính là muốn đánh động mấy kiểu phu bên ngoài. Ai ngờ, nhất cử nhất động lần suy nghĩ đều bị người ta biết được, mỗi một bước đều bị người ta theo dõi. Xem ra, bốn gã kiểu phu kia cũng không có kết cục tốt rồi.

Nhàn Phi nường nường không hổ là người từng trải, sau vài giây hoảng loạn, nháy mắt đã tỉnh táo lại. Nàng tao nhã dùng tay hất tóc, còn khanh khách cười hai tiếng, nói: “Không biết là bằng hữu phương nào, có muốn cùng bản cung gặp mặt hay không?”

Giọng nói âm nhu thanh lãnh kia cúi đầu thở dài một tiếng. Tiếng thở dài cũng không mang chút cảm xúc nào. Người kia nói: “Vị nha hoàn bên cạnh người kia, tự mình phong bế huyết đạo đi, ta tự nhiên sẽ nói cho người biết, ta là ai.”

Nhàn Phi biết chuyện mình không có võ công đã bị đối phương nhìn ra. Nàng nghĩ cũng không lấy làm lạ. Bởi vì bản thân cước bộ phù phiếm, trung khí không đủ, ai nhìn vào cũng sẽ biết nàng không có chút võ công nào. Nàng nghĩ, có lẽ đây đúng là tự mình chui đầu vào rọ.

Quỳnh Hoa cười lạnh một tiếng, nói: “Bằng hữu ngay cả hiện thân cũng không dám, mà lại dám đòi ta tự phong bế huyết đạo, chẳng phải là người ngốc nói mơ sao?”

Người kia cười ha ha, nói: “Vị cô nương này, nếu người muốn nhìn thấy ta, đương nhiên ta sẽ thỏa lòng mong muốn của người...”

Nói xong, ta và Tiểu Phúc Tử liền từ trên xà nhà bay xuống. Đương nhiên là hần ôm ta theo. Lúc tiếp đất, ta còn trượt chân một cái, thiếu chút nữa thì té ngã, may mắn nhờ Tiểu Phúc Tử đỡ được. Màn trình diễn này, so với võ lâm cao thủ còn kém quá xa, trong lòng ta không khỏi nuối tiếc.

Nhàn Phi nường nường và Quỳnh Hoa vẫn trấn định như trước, nhìn trước mắt xuất hiện hai vị thiếu niên. Một người thân hình cao lớn, một người lại thấp bé hạt tiêu, giống như chưa dậy thì chưa trưởng thành đầy đủ. Cả hai đều mang khăn đen che mặt, nhưng khăn che mặt này lại không giống mấy loại khăn đen nhân sĩ giang hồ thường dùng. Bình thường, nhân sĩ giang hồ chỉ che nửa mặt, còn hai người này lại che hết toàn bộ, tựa như chụp một cái mũ kín lên đầu. Ở trên mặt khoét một cái lỗ dài chỉ đủ lộ ra hai con mắt

Nhàn Phi nường nường cảm thấy giọng nói âm nhu này rất quen, đó chỉ có thể là giọng nói của thái giám trong cung mà thôi.

Chẳng lẽ hai người này là người trong cung? Nhưng là người nào trong cung mới được đây, Tây sở hay là Đại Tề. Kẻ thù của nàng rất nhiều, trong lúc nhất thời, nàng cũng không thể đoán ra rốt cuộc là người phương nào. Bọn họ lại chỉ để lộ hai con mắt, cho dù cho nàng thêm thời gian nhớ lại thì nàng cũng không thể đoán ra được.

Tựa hồ biết được nàng đang nghi ngờ, người có thân hình thấp bé hạt tiêu chưa dậy thì kia cười cười. Bên trong cái mũ đen ngòm kia, hai tròng mắt híp lại thành một đường dài, chỉ còn thấy được mí mắt: “Người yên tâm, chúng ta sẽ không làm gì hai người đâu. Chỉ cần người đáp ứng yêu cầu của ta, nói không chừng, chúng ta còn có thể trở thành bằng hữu nữa.”

Quỳnh Hoa cười lạnh một tiếng nói: “Muốn thành bằng hữu, còn phải xem các người có bốn sự này hay không đã...”

Nói xong, rút ra hai thanh đoản kiếm, tấn công về phía chúng ta. Tiểu Phúc Tử bước lên từng bước, tiếp được thế công. Thân hình ta chợt lóe lên, văng ra xa...

Ta mới biết võ công của Quỳnh Hoa cũng rất cao thâm. Hai thanh đoản kiếm tung bay hình thành vòng kiếm. Lúc kiếm vung lên còn kèm theo âm thanh như sấm động. Thân hình nàng thoắt ẩn thoắt hiện nhanh như điện xẹt, vây quay Tiểu Phúc Tử tấn công bốn phía. Tiểu Phúc Tử lại đứng thẳng, thân như tùng bách, hai tay thả lỏng, thư thái đem công kích của nàng vây vào trong một vòng tròn. Trận công kích rất nhanh chóng hạ màn. Ta day day mí mắt mấy lần nhìn lại. Quỳnh Hoa đã bị đánh cho lùi về phía sau mấy bước, ngã dập mông xuống đất. Nhân Phi đã bắt đầu sợ run. Tiểu Phúc Tử nói: “Người muốn tự mình phong bế huyết đạo, hay là muốn ta giúp người?”

Xem ra Tiểu Phúc Tử vẫn rất tự trọng, biết đàn ông, dù là thái giám, dùng tay điểm lưng tung trên người con gái người ta là không được tốt. Ừa, mà không phải hắn đã điểm vô số lần rồi sao? Bây giờ còn giả trang quân tử. Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử, người chính là một tên ngụy quân tử.

Quỳnh Hoa còn muốn nỗ lực xông lên, Nhân Phi nương nường lại thở dài nói: “Thôi bỏ đi, người đánh không lại hắn!”

Quỳnh Hoa lúc đó mới chịu thôi, uể oải gục đầu xuống. Nàng biết, những gì nương nường nói đều là sự thật. Võ công của nàng, hai thức ba chiêu đều bị người ta liên tục đánh lui về sau, dựa vào cái gì còn muốn đấu với người ta nữa?

Nhưng chẳng lẽ lại phải tự phong bế huyết đạo hay sao? Nàng quay đầu nhìn nương nường, ánh mắt nương nường lộ ra thần sắc kỳ dị, nàng đột nhiên hiểu ra...

Nàng cao giọng nói: “Được, chỉ cần các người không tổn hại nương nường, ta liền theo ý các người...”

Nói xong liền vung tay điểm lên thân thể mình, lòng tay điểm đến cuối cùng, gục đầu vào phiến đá “ba” một tiếng rồi ngã xuống, vung bụi đầy trời. Hai ta đứng nấp ở đằng xa cũng phải hoảng sợ...

Nhân Phi nương nường âm thầm sờ vào thắt lưng. Nhưng nàng cũng muốn biết vì sao hai người này lại đến đánh lên nàng. Nàng ngừng tay, nói: “Các người có gì yêu cầu, trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định sẽ giúp...”

Người có vóc dáng thấp bé kia cười cười, nói: “Ta biết nương nường cũng không muốn, chẳng qua vì nghe chúng ta nói chỉ muốn ngài giúp chút việc nên mới nhượng bộ mà thôi. Chỉ có điều nếu ta đã xem ngài là bằng hữu tương lai, đương nhiên cũng sẽ lấy thành kỳ nhân*. Ta muốn ngài giúp ta chuyện thứ nhất, chính là cứu Tư Đồ nương nường ra khỏi lãnh cung...”

(*Lấy thành kỳ nhân: dùng tấm lòng thành để thỉnh cầu người khác.)

Nhân Phi nương nường thầm cười lạnh, thầm kinh sợ vị thiếu niên thấp bé kia lại thông thấu hiểu biết nhân tâm như vậy. Nhưng đồng thời cũng hít sâu một hơi, thì ra là bạn cũ của Tư Đồ đại tướng quân. Nếu vậy thì không cần phải sợ nữa. Nàng bỗng nhiên sờ vào eo, lấy ra một vật tròn tròn bằng đồng, quay qua hai người kia cười lạnh, nói: “Các người dựa vào cái gì muốn ta giúp các người...”

Hai gã thiếu niên kia thấy tình hình tiến triển không như bọn họ mong muốn, có vẻ hoảng hốt. Đương nhiên, đã che mặt rồi, nên Nhân Phi nương nường không thể nhận ra được. Nàng chỉ dựa vào đánh giá. Bởi vì vị thiếu niên bé hạt tiêu kia dường như rất sợ món đồ trong tay nàng, sợ đến mức lui về phía sau vài bước...

Thiếu niên bé hạt tiêu nói: “Nương nường, ngài cần gì phải dùng ám khí đối phó chúng ta. Tư Đồ đại tướng quân tận trung vì nước, chẳng lẽ ngài không đồng tình thương cảm chút nào sao, muốn để người con gái duy nhất của ông ta phải chết già trong cung sao?”

Nói xong, nhìn vào viên thiết đồng trong tay Nhân Phi, càng lộ vẻ sợ hãi, thối lui mấy bước...

Nhân phi thầm cười lạnh. Chuyện Tư Đồ đại tướng quân, nàng sao lại không biết là án oan. Hơn nữa, nàng chính là người thúc động thi hành án oan đó. Nàng cười cười nói: “Xem ra, vị tiểu huynh đệ này đối với loại ám khí này cũng có chút quen thuộc. Đây là loại ám khí rất lợi hại, là tác phẩm rất tâm đắc của Quỷ Thủ Phưởng. Tổng cộng chỉ có ba cái, tên là Phượng vĩ. Nó bắn ra ám khí như đuôi phượng hoàng, chói sáng chói lòa, không ai có thể tránh được. Ta thấy, hai vị thân thủ cũng không tồi, sao phải vì một người đã chết như Tư Đồ đại tướng quân mà hủy mất tiền đồ của mình? Tư Đồ đại tướng quân thay chủ phản quốc, không xứng làm người. Tiểu huynh đệ nếu là bạn cũ của tướng quân hẳn đã biết. Chuyện này, ta làm sao có thể không chế được?”

Nhân Phi nói chuyện, chỉ là muốn phân tán ánh nhìn của hai gã thiếu niên kia thôi. Thật ra, nàng đã muốn ngầm hạ sát khí. Nàng vừa nói chuyện, vừa ấn nút cơ quan viên thiết đồng trong tay. Hai gã thiếu niên kia đột nhiên nằm phịch xuống, tứ chi chấm đất giống như hai con thằn lằn, nín thở chăm chú nhìn lên...

Hàng vạn hàng ngàn tia hàn tinh như phủ lưới bắn về phía hai người. Từ khi loại ám khí có tên là Phượng vĩ này được làm ra, trên giang hồ chưa ai có thể thoát được truy kích của nó. Lực xuyên thấu cùng với sức co giãn vô khổng bất nhập*, cộng thêm tốc độ và độ bao trùm của nó, cho dù là võ công cao thâm cũng không thể tránh thoát. Ngay cả thần công kim cương hộ thể của Thiếu lâm tự cũng không thể tránh được. Nhân Phi nương nương tin tưởng, hai người này tuyệt đối sẽ bị bắn thành tổ ong, chết trước mặt mình.

(*vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp – ở đây có nghĩa là có thể len lỏi bắn đến mọi góc ngách)

Nhìn hai người phịch phịch trên mặt đất, nàng nhẹ nhàng mỉm cười. Nàng tin, hai người kia sẽ không còn khả năng đứng dậy nữa.

Tiếng cười của nàng còn chưa dứt, hai người kia đột nhiên đứng bật dậy, rung lên rũ rũ ám khí trên người. Ám khí “đình đình đang đang” rớt xuống...

Nàng quả thực không thể tin vào mắt mình nữa. Nàng nhìn ám khí trong tay. Nàng nghĩ, chẳng lẽ ám khí đến từ Quỷ Thủ Phưởng lại là đồ giả sao, không phải nói rằng chưa từng thất thủ sao? Không phải đã nói lực xuyên thấu rất mạnh sao?

Hơn nữa, loại ám khí này số lượng cũng chỉ có ba cái, do một nhân sĩ giang hồ không rõ lai lịch thiết kế ra. Người này tài nghệ thiên phú cực cao, sau khi bán bản vẽ loại ám khí này cho Quỷ Thủ phưởng, còn liên tục lắt đầu, nói với ông chủ phưởng rằng: “Ám khí này lực sát thương quá lớn, tổn hại đến âm đức. Hy vọng không thể sản xuất nhiều, bằng không, thật sự sẽ sinh ra đại loạn...”

Nhưng vật này cũng không có cách sản xuất nhiều. Bởi vì bản vẽ thiết kế loại ám khí vô cùng phức tạp này, vào mùa hè nắng nóng chói chang năm đó đã tự nhiên bốc cháy, hóa thành tro tàn...

Nghe nói, ông chủ Quỷ Thủ phưởng vô cùng hối hận. Ông chỉ mới sản xuất được có ba cái thôi, vậy mà cũng đã bán được một vạn lượng vàng rồi. Ông hối hận, vì sao không vẽ lại một bản thiết kế khác phòng hờ? Nhưng bản vẽ phức tạp như vậy, dài tới hơn mười trang, đâu phải dễ dàng phác họa như vậy? Ông đã nghĩ sẽ tìm lại vị nhân sĩ giang hồ kia thiết kế lại lần nữa. Lại không ngờ, vị nhân sĩ kia sau khi bán bản vẽ này xong liền biến mất tung tích, không còn thấy bóng dáng...

.....Lại chuyện hậu trường.....

Tiểu Phúc tử xoay người, đi ra hướng cửa...

Ta hỏi: “Tiểu Phúc Tử, người đi đâu?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Không muốn nghe người lải nhải nữa...”

Ta đắc ý nói: “Người không muốn nghe? Hôm nay bình luận khu còn có người nói phương pháp câu phiếu bình chọn của ta đáng yêu nữa đó...”

Tiểu Phúc Tử bĩu môi nói: “Người có phải còn con nít năm sáu tuổi đâu, đáng yêu?”

Ta không nói gì, lại ngửa cổ hỏi trời: “Phiếu bình chọn ơi, rơi xuống đi...”

24. Chương 026

Chương 26: NHÂN PHI

Nhân sĩ giang hồ lai lịch bất minh kia chính là ta. Nhớ năm đó, ta tuy là con gái nhưng lại học ngành kỹ thuật, thiết kế mấy món đồ như vậy thật dễ như chơi mà thôi. Đến khi xuyên không đến đây, ta có nhiều thời gian rảnh rỗi để đọc không ít sách cổ, thấy được nguyên do của loại ám khí này.

Thực ra nó cũng chỉ là một loại ám khí bình thường, uy lực cũng không lớn như vậy. Nhưng người biết không, là người hiện đại, thuốc nổ là thứ quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được. Ngay cả một quyển sách giành cho nhi đồng giá mười vạn cũng chỉ toàn giới thiệu về thuốc nổ. Lúc ta chế tác loại ám khí này đã bỏ thêm thành phần thuốc nổ. Còn về phần bản vẽ kia, đừng cho là ta có lòng tốt gì, không muốn ủng hộ chiến tranh gì gì đó. Chẳng qua bởi vì ông chủ Quý Thủ Phường trả thù lao quá ít, khiến ta thiếu mất một món tiền, không mua nổi Hoa Hương Các. Vì giá trị tri thức, vì muốn dạy dỗ cho cái lão keo kiệt kia một bài học, ta liền bôi lên trang giấy một ít nhiên liệu tự cháy. Thời tiết hơi nóng một chút, hơn mười tờ giấy này sẽ lập tức bốc cháy. Hơn nữa, ám khí này cũng chỉ có thể bắn ra ba lượt, mỗi lần bắn phá xong đều phải nạp lại đạn được ...

Bây giờ thì người đã hiểu rồi đúng không. Vì sao ám khí này chỉ có ta mới có thể tránh thoát được? Quy trình máy tính nào cũng đều có cửa sau cả mà. Thứ mà chính ta thiết kế, làm sao có thể không lưu lại cửa sau ỉn. Lỡ may một ngày nào đó có người cầm mấy thứ này đến đối phó với ta, chẳng phải ta sẽ đành bó tay thôi sao?

Uy lực lớn nhất của nó thật ra chính là ở chỗ được trang bị thêm mười viên thuốc nổ. Các ám khí khác uy lực yếu hơn chỉ vì không có thuốc nổ làm nền mà thôi. Chỉ cần người có thể tạo hình thân thể thành một con thần lân, tránh cách xa tầm bắn của nó khoảng mười lăm mét, trên người mặc thêm quần áo đặc chế, trên đầu cũng mang khăn trùm đầu đặc chế nữa thì... người có thể tránh thoát khỏi công kích của nó. Nhưng mấy chuyện này, làm sao Nhân Phi nương nương có thể biết được?

Người bây giờ rõ rồi chứ, ta và Tiểu Phúc Tử vì sao lại phải trùm kín đầu chỉ chừa ra hai con mắt thôi?

Còn nói về tên của ám khí này thì, có phải thấy hơi quen quen đúng không? Đó là ta bắt chước theo võ hiệp tâm lý tình cảm...

Ta thấy biểu tình của nàng hiện giờ, vừa hoảng và sợ, nhìn ta như nhìn yêu ma quỷ quái vậy. Nàng nói: “Các người rốt cuộc là ai, tại sao có thể có được công lực cao đến vậy?”

Xem ra nàng vẫn chỉ nghĩ rằng chúng ta đã học được thần công hộ thể linh tinh gì đó thôi. Ta cũng không vạch trần nàng, cứ để nàng nghĩ như vậy cũng rất tốt.

Ta nói: “Nhân Phi nương nương, thật ra điều kiện đưa ra cũng rất đơn giản mà. Với khả năng của nương nương thì dễ như trở bàn tay mà thôi. Chỉ cần nương nương đáp ứng yêu cầu này, ta sẽ để người đi.”

Nhân Phi nương nương liếc mắt nhìn ta, ánh mắt kiên quyết. Nàng cười cười, lấy tay phủ lấp tiếng cười phát ra nơi khoe miệng, khéo léo lau mày trán, yếu điệu như mây. Động tác này nàng làm cực kỳ ôn nhu, mỹ lệ đến nỗi khiến ta, dù là con gái, cũng phải động tâm.

Nàng lạnh lùng nói: “Người cho rằng, ta là người sợ chết hay sao? Nền biết, ta xưa nay chưa từng chịu để người ta uy hiếp bao giờ.”

Ta hồ hững hờ cười, nói: “Ta biết, nương nương là người thế nào, chính là thủ lĩnh tổ chức sát thủ lớn nhất Tây Sở. Người như vậy lẽ nào lại không phải trải qua sự huấn luyện gian khổ nhất chứ. Người đương nhiên khổ hình gì cũng đã nếm chịu qua rồi.”

Ta nghĩ, nữ nhân này nếu như sinh ra trong thời cách mạng, thật sự sẽ không thua kém gì Lưu Hồ Lan*, thà chết chứ không bao giờ khuất phục trước uy quyền...

(*Lưu Hồ Lan (1932 -1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc)

Ta phát phát tay, ý bảo người đang ở ngoài cửa đi vào. Ngay khi người đó xuất hiện, nàng liền biến sắc, kinh hãi hỏi: “Người đến làm gì?”

Tiết Trường Quý uể oải: “Bọn họ bắt ta nuốt độc dược, cách ba ngày phải uống thuốc giải một lần. Ta cũng không còn cách nào...”

Ta cười cười, nói: “Người này, nương nương rất quen thuộc đúng không? Ngay cả nương tử của hãn nương nương cũng hẳn là rất quen thuộc, đúng không?”

Nhàn Phi nương nương sắc mặt trắng bệch, thì thào nói: “Làm sao người biết được cả những chuyện này?”

Ta đương nhiên biết rõ rồi, biết người ngày ngày đêm đêm trần trọc khó ngủ, gọi đi gọi lại chính tên mình...

Ta đã muốn đã kích tư tưởng của nàng, khiến nàng cứng rắn như dạ sắt cũng phải dao động. Thế này vẫn còn chưa đủ.

Ta muốn cho nàng biết. Mặc kệ nàng giãy dụa thế nào đều không chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của ta. Có ta ở đây, chính là khắc tinh của nàng. Chỉ có khiến nàng hoàn toàn buông xuôi mọi chống cự mới có thể đạt đến mục đích cuối cùng của ta. Đương nhiên, mục tiêu này vô cùng khó khăn. Có thể đạt thắng lợi hoàn toàn chỉ là người si nói mộng. Màn kịch hôm nay, chỉ cần đạt được một nửa mục tiêu, ta cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Ta cười cười nói: “Không bằng ta nói cho nương nương biết vậy. Vị Tiết Trường Quý này làm sao có thể mang theo Nhàn Phi chân chính lẫn trong phổ phùng. Nàng ta nguyên bản chỉ hy vọng làm một đôi vợ chồng bình thường. Nhưng ai biết được, thật ra chuyện này chính là một âm mưu...”

Nàng nói: “Không đúng. Ta thật sự không hề có lỗi với nàng, chính nàng ta muốn đi...”

Ta nói: “Phải không đó? Người dùng Tiết Trường Quý đến dụ dỗ chính tỷ tỷ của người, khiến nàng bỏ trốn khỏi hoàng cung, rồi tự mình thay thế. Nói vậy, người còn không có lỗi với tỷ tỷ của người sao?”

Nàng cả giận nói: “Là chính cô ta, suốt ngày cứ nghĩ đến vị Chân Linh ca ca kia. Cho dù được tiến cung rồi vẫn không sao quên được. Nàng sớm đã biết, Tiết Trường Quý chỉ có diện mạo tương tự mà thôi. Nhưng khi nàng nhìn thấy thị vệ hoàng cung Tiết Trường Quý rồi, nàng đã đến xin ta, muốn ta giúp nàng trốn khỏi hoàng cung. Ta làm sao có thể không giúp?”

Ta cười cười nói: “Đúng vậy. Sau khi giúp rồi, còn có thể lý đại đào cương*, có gì mà không làm? Chẳng qua, thật đáng thương. Người mà Minh Nguyệt Giang tỷ tỷ gặp gỡ lại là một kẻ tiểu nhân. Kẻ tiểu nhân này sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại nghe lời chủ tử gọi về, đi câu kéo một người quan trọng hơn, hoàn thành một nhiệm vụ trọng yếu hơn.”

(*Lý đại đào cương: là kẻ thứ 30 trong tam thập lục kế, nghĩa là đưa cây lý chết thay cho cây đào. Người lớn làm họa, bắt người bé chịu tội thay. Có rất nhiều kẻ tác gian phạm tội lại bắt người khác thế thân)

Ta tạm dừng, làm như đang nhìn về phía một người phụ nữ tóc bạc đang dựa vào cửa, chờ nàng quay đầu nhìn lại người thân: “Minh Nguyệt Giang đáng thương, chẳng những bị muội muội lợi dụng, bị trượng phu vứt bỏ, còn mấy năm liên tục, tóc bạc cực nhanh. Mới hơn hai mươi tuổi mà hình dáng lại như bốn, năm mươi tuổi. Ngay cả đứa bé mà nàng thu nhận về nuôi dưỡng cũng tự động tự giác gọi nàng là mẫu thân...”

Tiết Trường Quý liếc mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử ánh mắt lạnh băng đảo qua, khiến hãn không tự chủ được quay đầu tránh đi.

Nhàn Phi nở nụ cười. Nàng nói: “Mặc dù là vậy, nhưng phải làm thế nào đây. Ta đã thay thế tỷ tỷ, nhưng đương kim hoàng thượng lại không muốn rời xa ta. Ta tính kế, ta giúp ngài huấn luyện sát thủ. Dù là những thứ Hoàng thượng không thể thiếu được. Mấy thứ này, tỷ tỷ của ta làm sao có thể cho ngài được?”

Ta nghĩ, tính cách nữ nhân này, ngược lại cũng có phần giống ta, chính là đều chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ta nói: “Chuyện này thật kỳ quái. Hoàng thượng tự nhiên lại để ập thám Đại Tề ở lại bên người. Người nói xem, Hoàng thượng có phải là rất xấu xa hay không?”

Không thể kiềm chế, ta lại nhớ đến chuyện cười ‘gậy sắt biến thành kim’, vội vã định thần. Ôi, cái đầu này, sao nó lại cứ nghĩ đến mấy chuyện yêu đương nhăng nhít thế nhỉ?

Tiểu Phúc Tử đáp: “Đúng vậy. Khả năng có người sợ hãi không thể lấy được mạng Hoàng thượng, cho nên tự động tự giác an bài một mật thám bên ngài.”

Nhàn Phi nương nương rốt cục hồng bét rồi. Khuôn mặt nàng đã không còn vẻ ngoan lợi nữa, hoàn toàn bị đánh bại suy sụp. Nàng không hiểu, tại sao ta lại biết được nhiều như vậy? Hơn nữa còn rõ ràng như thế?

Sắc mặt nàng tái nhợt, hỏi ngược lại: “Cho dù ta là mật thám Đại Tề thì sao, các người có năng lực chứng thật trước Hoàng thượng hay sao? Hoàng thượng sẽ tin lời người nói hay sao?”

Nàng nhận định ta có việc cần đến nàng, sẽ không giết nàng, nên cũng bớt sợ phần nào...

Ta nói: “Lời nói của ta, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không tin. Nhưng có một người, hẳn nói ngài nhất định sẽ tin...” Ta vỗ vỗ tay.

Ngoài cửa liền có người đi vào. Người này, Nhàn Phi nương nương cũng vô cùng quen thuộc...

Đại ca của nàng, Minh Nguyệt Hải...

Minh Nguyệt Hải lạnh lùng nhìn nàng: “Ta nên gọi ngươi là Minh Nguyệt Giang, hay là Minh Nguyệt Dạ đây?”

..... Chuyện hậu trường.....

Hôm nay, nhà bên cạnh có một nhóc con chạy qua chơi, nhìn thấy ta mặt mày nhăn nhúm khổ sở bèn hỏi: “Chị ơi, chị làm sao thế?”

Ta nói: “PK phiếu (phiếu bình chọn) của chị không thể tăng được. Chị đây trong lòng không vui...”

Nhóc con ba, bốn tuổi kia suy nghĩ sâu xa rồi nói: “Đừng lo, chị à, em giúp chị, chỉ là PK thôi đúng không?”

Nói xong liền xoay người đánh vào mặt ta một cái rầm, nói tiếp: “Còn có K nữa, toilet nhà chị ở đâu?”

Ta đại hoặc, suy nghĩ cẩn thận nửa ngày mới hiểu ra. Thì ra, chữ K đồng âm với tắm.

(P đọc theo tiếng Anh là

pì

: đồng thanh với từ đánh rầm. K đọc là

kì

: tắm rửa)

Ta vội đa tạ nhóc con rồi tống nó ra khỏi cửa. Lại e sợ nó đi được nửa đường nghĩ luẩn quẩn thế nào lại trở về, bèn đóng chặt cửa chính.

Vẫn là tự mình kêu gọi tốt hơn: “Cho nhiều điểm bình chọn hơn đi!”

Vui đùa quá trớn rồi đó, không được có ý bất kính với PK...

25. Chương 027

Chương 27: UY CỔ

(Uy cổ: uy: dứt thức ăn, cổ: sâu truyền kỳ cực độc → bắt người khác nuốt sâu độc)

Nhàn Phi rốt cuộc cũng lộ vẻ muốn cầu xin, nhìn ca ca. Ca ca vẻ mặt thống khổ. Hắn nghĩ, nếu như vạch trần thân phận của nàng, người chết sẽ không phải một mình nàng, mà khả năng là cả Minh Nguyệt gia cũng sẽ máu chảy thành sông. Bởi vì nữ nhân này, tuy đã bị thất lạc từ nhỏ, nhưng quả thật chính là muội muội của hắn.

Hắn thở dài nhìn ta. Ta hiểu ý hắn. Ta cũng không thể khiến hắn mất mặt quá mức. Hơn nữa, ta biết hắn cũng khó lòng tố cáo với Hoàng thượng chuyện muội muội hắn là mật thám Đại Tề. Ta cũng không trông cậy quá nhiều vào hắn, ta còn có cách của ta. Ta nói: “Ta nói rồi. Ta cũng mặc kệ cái gì mà quốc gia hay không quốc gia, mặc kệ người là ai, chỉ cần người giúp được ta, ta tuyệt đối sẽ không phá hoại chuyện tốt của người...”

Minh Nguyệt Hải nói: “Nương nương, nương nương cứ đáp ứng nàng đi...”

Ta sớm đã biết, uy hiếp Minh Nguyệt Hải so với uy hiếp Nhàn Phi nương nương dễ dàng hơn nhiều, lại dùng Minh Nguyệt Hải uy hiếp Nhàn Phi, Nhàn Phi nhất định sẽ nhượng bộ.

Sắc mặt Nhàn Phi bụi bại, nhìn ta, nói: “Người cho ta một ít thời gian chuẩn bị...”

Ta mỉm cười, nói: “Bây giờ ta đổi ý rồi. Ta đây tâm địa cũng rất tốt, lại thấy người cũng rất chịu phối hợp. Chỉ cần người thành thật trả lời ta một vấn đề thì chuyện của Tư Đồ nương nương cũng sẽ không cần người lo nữa.”

Ngay từ đầu ta cũng không tính để nàng đi cứu Tư Đồ. Nếu đã tốn nhiều tâm cơ như vậy mà chỉ đổi được nàng đi cứu một người chưa hề nguy hiểm. Cuộc mua bán này không lời chút nào. Ta sở dĩ nói muốn nàng đi cứu Tư Đồ chỉ vì muốn nàng buông lòng cảnh giác. Sau đó sẽ xuất đòn sát thủ, đánh cho tan tác, khiến nàng không còn chỗ dựa, đạt đến mục tiêu dả kích niềm tin của nàng.

Nàng cúi đầu nói: “Được, người hỏi đi!”

Ta hỏi nàng: “Giả Hải Ninh, rốt cuộc đã chết như thế nào?”

Nàng thật không ngờ ta lại hỏi vấn đề này. Nàng ngẩng đầu nhìn lên ta: “Người là ai, vì sao hỏi đến ông ta?” Nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt ta, rồi nàng chợt ngộ ra.

Nàng thì thào nói: “Chẳng lẽ người là nàng? Không có khả năng, nàng ta chẳng qua chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà thôi, làm sao biết được nhiều chuyện như vậy?”

Nàng nhìn thân hình thấp bé gầy gò của ta. Ta biết suy nghĩ trong lòng nàng. Chỉ có con gái Giả Hải Ninh mới để ý muốn biết chuyện sống chết của Giả Hải Ninh. Mà con gái ông không phải chính là cung nữ tham tài vô cùng, trời sinh tính lạnh bạc, thay chủ cầu vinh mà nàng đã thu nhận về, Giả Tuệ Như đó sao? Một thiếu nữ luôn cười tủm tỉm, luôn luôn khiêm tốn như thế, làm sao có khả năng làm được những chuyện thế này?

Ta thần nhiên, thong thả bước quanh nàng vài bước. Ánh mắt nàng dõi theo ta không hề chớp mắt một cái. Ta chậm rãi tháo khăn trùm đầu, nói: “Người đoán không sai. Ta quả thật chính là tiểu cung nữ kia.”

Trùm cái mũ này trên đầu bấy lâu cũng quá không thoải mái rồi, đã sớm muốn tìm cơ hội tháo xuống từ lâu. Đương nhiên, Tiểu Phúc Tử không thể tháo xuống. Nghĩ đến đây, ta lại cảm thấy hưng tai nhạc họa (vui trước nỗi đau của người khác)...

Nhàn Phi nương nương nhớ lại gương mặt khiêm tốn kính cẩn của cung nữ họ Giả kia, cùng người đang đứng trước mặt đây, thần thái làm như đã gồm thiên hạ trong lòng bàn tay, vẻ mặt xem thường trời đất, quả thật giống như hai người hoàn toàn khác biệt.

Ta biết, hiện tại trong mắt nàng, ta thật giống một mụ phù thủy. Hơn nữa còn là mụ phù thủy không có chuyện gì mà không dám làm. Ta chờ nàng trả lời, cũng biết, đối với nàng đáp án này so với việc cứu Tư Đồ càng quan trọng hơn gấp bội.

Nàng gục đầu xuống, nhắm mắt lại, thề chết không khai. Thần thái của nàng cũng khiến ta thấy buồn lây. Ta càng nhìn càng thấy nàng giống Lưu Hồ Lan. Nàng nói: “Người giết ta đi. Ta sẽ không nói cho người biết đâu...”

Ta mê hoặc. Chẳng lẽ đối với nàng, nói ra chuyện này còn quan trọng hơn cả tính mạng hay sao?

Ta liền cười, nói: “Chết có gì là khó. Có đôi khi, sống trên đời lại còn khó hơn là chết. Ta biết người đã kinh qua rất nhiều khổ hình. Nhưng có một loại hình, không biết người đã từng phải nếm qua chưa?”

Nói xong, ta xuất ra hai bình sứ nhỏ. Tiểu Phúc Tử phối hợp mang đến một tấm ván gỗ, đặt ngay ngắn. Ta đổ vật chứa trong bình sứ ra. Là hai con sâu vàng óng ánh, một lớn một nhỏ, thân hình thật dài, cũng không quá lớn. Kỳ lạ một điều, màu sắc trên mình chúng đúng là màu vàng. Phàm là những con sâu có màu sắc khác thường chắc chắn sẽ có điểm quái dị. Đây chính là suy nghĩ thông thường của tất cả những người luyện võ.

Ta nói: “Hai con sâu này là tâm cổ (loại sâu truyền kỳ cực độc, cắn chết người) do chính tay ta nuôi. Người không nói cho ta biết chân tướng cũng được. Chỉ có điều, nếu như ta để cho con sâu này từ từ đi vào cổ họng người. Nó sẽ chui vào bụng người, cắn phá da thịt người, chọc thủng kinh mạch mà tiến lên đầu. Đến lúc đó, người sẽ bất tri bất giác khai rõ chân tướng sự việc. Cuối cùng kết quả cũng như nhau thôi, chỉ có điều, sâu này cực độc, không hề có thuốc giải. Tin rằng người nhất định biết...”

Nói xong, ta gọi Tiểu Phúc Tử, nói: “Sao còn chưa ra tay?”

Minh Nguyệt Hải quát to một tiếng: “Không được. Người đã đồng ý với ta, sẽ không tổn hại đến nàng.”

Ta cười nói: “Nhưng nàng không đáp ứng điều kiện của ta. Ta phải làm thế nào đây? Minh Nguyệt đại nhân, ngài nên thông cảm cho ta một chút...”

Minh Nguyệt Hải quay qua nhìn Nhân Phi, nói: “Muội muội, muội nói cho cô ta biết đi!” Hắn còn thật sự muốn bảo vệ người nhà. Người được gọi là muội muội này, giả sử đã hại chết một người, nếu như chân tướng bị vạch trần, không chỉ có một mình muội muội chết, mà tất cả người nhà, kể cả hắn cũng sẽ máu chảy thành sông.

Nhân Phi lộ vẻ sầu thảm, nàng lắc lắc đầu, nói: “Không, muội không thể nói cho nàng ta biết được. Muội đã thề rồi, muội không thể nói...”

Ta xoa xoa mí mắt, làm như rất phiền não, thở dài nói: “Ôi, nữ nhân như người cũng thật hiếm thấy. Vì giữ gìn ột người mà đem vứt bỏ hết tất cả. Hơn nữa, chuyện này, đối với người và tổ chức của người mà nói, cũng không phải là quá trọng yếu, đúng không?”

Ta đảo mắt nhìn lại, thấy Quỳnh Hoa vẫn còn nằm trên đất. Chính cô ta tự điểm huyệt đạo của mình, ngủ say như chết.

Ta mỉm cười, nói: “Nếu người không nói, ta lại phải nể mặt thị vệ trưởng Minh Nguyệt. Như vậy thủ hạ của người nhất định sẽ nói. Ta cũng lười, không muốn gây thêm phiền toái. Giải huyệt đạo cho nàng, mang tâm cổ cho nàng ta nuốt vậy...”

Tiểu phúc Tử tay nâng lên một tấm ván gỗ, trên tấm ván gỗ là hai con sâu vàng lóng lánh. Đoán chừng trong lòng hắn cũng không mấy thoải mái, đã sớm muốn buông tấm ván gỗ kia ra rồi. Vừa nghe ta gọi, thân hình chợt lóe một cái đã nhảy đến bên cạnh Quỳnh Hoa cô nương, ngón tay vung lên. Quỳnh Hoa cô nương mới vừa mở mắt ra nhìn liền cảm giác có một vật lạnh vi vu bay thẳng vào trong yết hầu. Nàng nhìn lom lom con kim trùng còn lại trên tấm ván gỗ, sợ đến mức hét to một tiếng. Tiếng kêu chưa dứt, da mặt nàng dần dần vặn vẹo, tay chân không tự chủ được run rẩy. Cả người cuộn tròn lại rồi giật thẳng ra. Sắc mặt vô cùng thống khổ, dường như đang phải trải qua chuyện thống khổ nhất trên thế gian này vậy.

Điều này làm cho ba người đứng trong chùa chứng kiến cũng thấy kinh hãi khiếp đảm. Đặc biệt là Nhân Phi nương nương, sắc mặt trắng bạch như tờ giấy.

Quỳnh Hoa ngừng run rẩy, chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt đại ra, bộ dáng như một đứa trẻ ngây ngốc.

Ta hỏi nàng: “Người tên là gì?”

“Ta tên Mạc Lan Hoa”

“Sinh ra ở đâu?”

“Quận Vạn Bộ ở Tề Quốc...”

“Người có phải là mật thám Tề Quốc hay không?”

“Đúng vậy...”

“Như vậy, người có biết Giả Hải Ninh chết như thế nào không?”

“Không biết...”

Ta phiền não gãi gãi đầu, xoay người lại, vẻ mặt có lỗi nhìn Minh Nguyệt Hải, nói: “Xem ra, cung nữ này phẩm cấp quá thấp không biết được chân tướng. Vẫn phải làm phiền Nhân Phi nương nương...”

Ta phát phát tay. Tiểu Phúc Tử chuẩn bị động thủ, cầm tâm cổ tiến lên phía trước vài bước, bức thẳng đến Nhân Phi nương nương.

Tâm trạng lúc chưa hề có chút kiến thức gì về sự lợi hại của tâm cổ và tâm trạng lúc đã tận mắt chứng kiến nó, thật sự là trái ngược hoàn toàn. Nhân Phi nương nương biết ta sẽ không giết nàng, mới thề chết không khai. Nhưng sau khi chứng kiến sự lợi hại của tâm cổ rồi, tâm tình của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Nàng biết, có tâm cổ rồi, cho dù nàng không muốn nói cho ta biết, ta cũng sẽ biết chân tướng mà thôi. Con người sẽ luôn tìm được cơ bảo vệ cho bản thân. Nhân Phi nương nương bây giờ cũng vậy, đang tìm cơ để giải vây cho hành vi của mình. Cái cơ này, chính là tâm cổ. Hơn nữa, ta biết nàng đang nghĩ rằng. Ta có thể lực của tâm cổ hỗ trợ, nếu không đáp ứng yêu cầu của ta, không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa. Huống chi, ta cũng chỉ điều tra về cái chết của cha ta, Giả Hải Ninh. Chuyện này đối với nàng mà nói, cũng không phải là chuyện có quan hệ trọng đại gì...

Huống chi, con sâu này, vàng kim lóng lánh, tuy rằng ai ai cũng đều ưa thích màu sắc hoàng kim, nhưng nó vẫn là một con côn trùng ghê tởm khiến nữ nhân sợ hãi. Cứ nghĩ đến sẽ có một con sâu từng tắc từng tắc đi vào yết hầu, cảm giác đó thật sự không hề thoải mái chút nào.

Sắc mặt Nhân Phi trắng bệch, tức giận đến nỗi toàn thân phát run. Nàng chưa từng gặp qua nữ nhân nào như vậy. Bất người ta nuốt sâu độc, còn mình đứng đó thản nhiên cười cười, làm như người đang gào khóc thảm thiết dưới chân chẳng qua chỉ là một con rối. Nàng nghĩ, lòng dạ người này không lẽ bằng sắt đá hay sao? Điều này cũng cho nàng biết rằng, nếu hôm nay không nói ra chân tướng, ta sẽ không bỏ qua cho nàng đâu.

Nàng khép chặt mi, thở dài: “Được, ta nói...”

Nàng nói: “Giết chết Giả Hải Ninh, là Tử Dạ tùy tùng thân cận của Tuyên Vương...”

Ta nói: “Nếu nói như vậy, người làm việc cho Tuyên Vương?”

Nàng gật gật đầu, không phát hiện ra hai mắt Quỳnh Hoa lúc này đang đại ra như gỗ, giờ đột nhiên phát sáng lấp lánh.

Ta dùng dư quang nơi khóe mắt liếc qua nhìn Quỳnh Hoa một cái, biết nàng đã tỉnh, bèn hỏi Nhân Phi: “Võ công của cha ta cực cao. Làm sao ta có thể tin được, một tên Tử Dạ nho nhỏ có thể giết được ông?”

Ánh mắt Nhân Phi nương nương lộ vẻ mê mang, nàng mờ mịt nói: “Ta thu thập được tin tức rồi báo cáo với Tuyên Vương. Trong trận chiến Giang Nam, tất cả chiến lược chiến thuật đều do phụ thân người một tay bày dựng. Tuyên Vương liền phái Tử Dạ đến ám sát phụ thân người, lập tức liên đắc thủ (làm được, thành công). Còn về phần tại sao lại dễ dàng như vậy, ta thật sự không nghĩ đến.”

Ta nghĩ. Ngay cả chuyện trọng yếu nhất nàng cũng nói cho ta biết, không có lý do gì lại gạt ta ở điểm này. Xem ra, Tuyên Vương thật ra là kẻ thù giết chết cha ta. Nhưng ta làm sao có thể tìm Tuyên Vương báo thù đây? Hắn là vương tử của một quốc gia, dưới tay có vô số tử sĩ, thích khách. Còn ta, cộng thêm Tư

Đồ và Tiểu Phúc Tử, cũng chỉ có ba người mà thôi. Có lẽ ta đành phải từ bỏ việc báo thù. Dù sao ta cũng đã điều tra rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân. Ở dưới cửa tuyền, ông cũng có thể yên ngủ rồi. Muốn ta báo thù, ta chỉ là một cô gái yếu đuối, có khả năng sao? Hơn nữa, ông chẳng qua cũng chỉ là người cha hờ của ta thôi, tận đáy lòng ta vẫn không xem ông là cha ruột được. Ân oán tình thù của thế giới này đâu có liên quan gì đến ta. Có lẽ điều tra rõ chân tướng cũng đã đủ rồi.

.....Vẫn là chuyện hậu trường.....

“Tiểu Phúc Tử, người nói xem, điểm bình chọn của ta, từ màu đen chuyển sang màu đỏ từ khi nào vậy?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Hừ, xem cách hành văn của người kìa, màu đỏ thì có là gì, hóa tím hóa xanh còn được nữa là!”

Ta cảm thán: “Nếu có hai màu đó thì ta cũng rất muốn biến thành, nhưng mà lại không có.”

Ta và Tiểu Phúc Tử cùng kêu lên cầu xin: “Thúy Hoa, lên điểm đi...”

26. Chương 028

Chương 28: TIỂU QUỲNH HOA

Ta nho nhả lễ độ chấp tay thi lễ với Nhân Phi nương nương. Nàng thật không hiểu, vừa rồi người này vừa mới cười gian tà, suýt nữa bắt nàng nuốt tâm cổ, vì sao trong nháy mắt bỗng trở nên khiêm tốn cung kính như thế. Ta cười cười nói: “Bây giờ đã giải quyết xong một việc. Còn một việc nữa, ta muốn phiền đến Nhân Phi nương nương...”

Trong chùa ánh sáng mờ ảo lay động, tạo nên quang ảnh loang lổ khắc trên gương mặt Nhân Phi nương nương lúc sáng lúc tối, tựa như tâm tình của nàng bây giờ.

Nhân Phi nương nương vốn là một người bình tĩnh. Sau khi tranh đấu một trận, nàng đã bình tâm vững dạ trở lại, lãnh đạm nói: “Người còn có chuyện gì?”

Ta nói: “Ta biết trong cung Nhân Phi nương nương vừa lúc thiếu khuyết một nữ quan. Còn ta trước kia cũng là nữ quan trong cung Tư Đồ nương nương. Kinh xa liên giá (việc làm không khó nhờ đã quen thuộc, ý nói có kinh nghiệm). Không bằng Nhân Phi nương nương thăng chức cho ta làm nữ quan thân cận của nương nương, cũng tiện bề dốc sức hỗ trợ cho nương nương?”

Nhân Phi nương nương nhìn ta như nhìn một con rắn độc, nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Người nằm mơ sao...”

Khuôn mặt ta tỏ vẻ u sầu, thần thái sầu khổ trông thật giống một trái dưa leo, nói: “Ta đối với cái chết của phụ thân còn rất nhiều nghi vấn. Bất đắc dĩ mới phải mượn thân phận này hỗ trợ điều tra. Dù sao thì trong cung của nương nương cũng là nơi tốt nhất để tiếp cận Hoàng thượng. Mong rằng nương nương thành toàn...”

Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, dứ dứ con sâu vàng trên tay. Nhưng ta biết, cho dù không có con sâu vàng găm ghềnh trong tay Tiểu Phúc Tử thì nàng cũng sẽ đồng ý. Nàng bất ngờ không kịp đề phòng, lọt vào bẫy của ta. Thử nghĩ xem, một người kiêu ngạo như nàng, làm sao lại không muốn điều tra cho rõ chân tướng cơ chứ?

Ta đương nhiên sẽ lưu lại cho nàng một bậc thang để bước xuống, ta thở dài: “Thủ hạ của ta tính tình không tốt. Chẳng lẽ nương nương muốn ta khiến nương nương giống như Quỳnh Hoa cô nương đây, trở thành con rối gỗ ngoan ngoãn thì ngài mới đáp ứng sao?”

Chuyện này căn bản là không có khả năng đâu. Bởi vì làm gì có chuyện không có ai phát hiện ra khi có một vị nương nương bị biến thành con rối gỗ ngu ngốc, suốt cả ngày ngơ ngác ngác chứ?

Nhàn Phi thoát nhìn dường như đã muốn tâm hoảng ý loạn. Nhìn thấy thảm trạng của Quỳnh Hoa liền hoang mang lo sợ, đối với hậu quả một ngày nào đó tự chính miệng mình phun ra chân tướng, liền phải suy nghĩ lại, nàng nói: “Người thật sự chỉ vì muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Giả Hải Ninh thôi sao?”

Ta nghiêm túc gật đầu. Trong lòng biết rõ nàng đang diễn trò. Và ta cũng đang diễn trò mà thôi.

Ánh mắt Nhàn Phi lóng lánh, mặt đầy hồ nghi, dường như không chịu đựng nổi, nói: “Được rồi, ta thắng cho người làm thượng nghị...”

Ta biết trong lòng nàng đang nghĩ điều gì. Nàng nghĩ rằng: Thoát khỏi chuyện này rồi, người tưởng rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao? Ta còn sợ người chạy đi đâu làm ta không tìm được người. Người thật giỏi, còn muốn ta thắng người làm thượng nghị, dám ở lại bên cạnh ta. Chờ xem ta làm sao trị được người. Người lợi hại, người có tâm cơ. Nhưng ta cũng không vừa đâu. Ta giả bộ như không muốn thắng người làm thượng nghị, không muốn giữ người ở lại bên cạnh nhưng đến cuối cùng lại không thể chối từ đành phải đồng ý. Người có biết thực tâm ta đang nghĩ gì hay không?

Nhưng ta cũng biết. Tận đáy lòng nàng lại càng hoài nghi: Người này, lá gan cũng thật lớn, hay là đang dựa vào một thế lực nào. Không được, ta phải điều tra cho rõ mới được...

Ta cười cười nói: “Vậy chúng ta về cung gặp lại...”

Nhàn Phi đi đến cửa miếu. Minh Nguyệt Hải và Tiết Trường Quý đi lùi hai bên. Nàng chần chờ một chút, quay đầu nhìn lại Quỳnh Hoa vẫn đang ngơ ngác ngây dại...

Xem ra, đối với Quỳnh Hoa trung trực chất phác này, nàng cũng có chút tình cảm.

Ta mỉm cười, nói: “Ta quên mất. Thuốc giải loại tâm cơ này, ta đã nghiên cứu chế tạo được rồi. Ta chỉ lừa nương nương thôi, khiến nương nương tưởng lầm là không có thuốc giải. Thật ngại quá, lại đây, mang thuốc giải cho Quỳnh Hoa nuốt vào. Sau một canh giờ nàng ta sẽ tỉnh lại...”

Xem ra Nhàn Phi dường như đã không còn tinh thần để đối phó với kẻ tiểu nhân xảo hoạt như ta nữa. À không, là tiểu nữ nhân. Nàng để Minh Nguyệt Hải nâng Quỳnh Hoa. Tiết Trường Quý đi phía sau nàng cùng ra đến ngoài kiệu. Đám kiệu phu bên ngoài bị ta dùng mê hồn dược thuốc đến bất tỉnh. Qua hết một canh giờ, hiện tại đều đã tỉnh táo lại, mở mắt không biết đã xảy ra chuyện gì. Thấy chủ nhân mặt mày tiêu tụy đi ra, còn có hơn hai người quen đỡ giúp. Ai nấy đều không giải thích nổi, cũng không dám hỏi nhiều, chờ Quỳnh Hoa và Nhàn Phi vào kiệu rồi liền nâng bước đi.

Đêm đó, ta trở về cung. Ta vẫn ở trong gian phòng dành cho hai người kia. Quỳnh Hoa vẫn đang ngủ say trên giường. Đường nhiên là lại bị Tiểu Phúc Tử điểm huyết ngủ. Dưới ánh đèn lay động, ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Cơ quan nghe lén đó, người đã tháo xuống rồi đúng không?”

Tiểu Phúc Tử gật đầu, nói: “Nếu như đã được phân đến chỗ ở mới, có phải là muốn trang bị ống nghe ở đó?”

Ta lắc đầu, nói: “Không cần, sau này Nhàn Phi nương nương nhất định sẽ cực kỳ nghiêm mật phái người đến giám thị ta. Tuy rằng ta nắm giữ bí mật của nàng nhưng vì muốn điều tra rõ thế lực phía sau lưng ta nên từ giờ cho đến lúc đó nàng cũng sẽ không làm gì ta đâu. Nhưng mấy loại đồ vật này, nếu vẫn còn đặt trong phòng nàng, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện. Chúng ta chẳng qua tạo được hiệu ứng thần kỳ dị bí nên mới thành công như vậy. Nếu lại dùng cách nghe lén, bị nàng phát hiện ra sự thật không có gì huyền bí đáng giá hết. Ngược lại sẽ mất đi hiệu ứng.”

Ta biết, chuyện trong Lôi Vân tự có thể thành công, mấu chốt lớn nhất chính là yếu tố bất ngờ. Nhàn Phi nương nương dù nghĩ thế nào cũng không ra, là người phương nào mà lại có thể hiểu rõ nhất cử nhất động trong Thanh Phượng cung đến như vậy. Nàng không nghĩ ra, tất trong lòng sinh ra sợ hãi, đem kẻ thù của mình mở rộng đến vô hạn. Nói không chừng còn tưởng tượng ra là sắp đặt của Hoàng thượng cũng nên. Tuy rằng lần này nàng thất bại, nhưng sau này khẳng định sẽ âm thầm điều tra. Nhưng cho dù nàng có điều tra thì cũng không tra ra đầu mối. Ngược lại còn phải chịu tò mò lẫn sợ hãi trong một khoảng thời gian nữa, không thể nhanh chóng xuống tay với ta được. Có khoảng thời gian này, đối với ta mà nói, cũng đã đủ rồi.

Cho nên, bây giờ chỉ cần tiêu hủy hết dấu vết nghe lén, giả bộ như không có việc gì, nàng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe ta nói xong, Tiểu Phúc Tử gật gật đầu. Sau lại do dự thật lâu, làm như có chuyện muốn hỏi nhưng lại ngại không dám hỏi. Nhưng không hỏi thì trong lòng lại ngứa ngáy. Ta cũng không phải là bác sĩ tâm lý, đầu thèm để ý đến tâm sự của mấy gã choai choai này làm gì ệt?

Ngọn nến soi ánh hồng phản chiếu lên gương mặt Quỳnh Hoa tỷ tỷ đang say ngủ trên giường. Ta gõ nhẹ mặt bàn, giọng nói có bao nhiêu mềm mại thì mềm mại bấy nhiêu: “Tiểu Quỳnh Hoa, tỷ còn muốn nằm trên giường giả vờ ngủ đến bao giờ vậy?”

Tiểu Phúc Tử giật mình trợn tròn hai mắt.

Tiểu cung nữ Quỳnh Hoa bị Tiểu Phúc Tử điểm huyệt ngủ, từ trên giường ngồi dậy, tao nhã cười cười với ta. Đối với nàng, ta cũng không dám tùy tiện. Ta bước lên nắm lấy tay giúp nàng đứng dậy, dìu đến ngồi xuống bên cạnh bàn. Thật sự rất giống dáng vẻ Lý Liên Anh* khi hầu hạ lão thái hậu. Nàng cũng rất phối hợp, coi mình như lão phật gia** vậy.

(*Lý Liên Anh là tên thái giám trẻ đẹp, hát hay, là viên thái giám thân cận nhất của Từ Hy thái hậu. ** Lão Phật Gia chính là tên mà viên thái giám nịnh hót này dùng để gọi Từ Hy thái hậu)

Quỳnh Hoa nói: “Trà đầu...”

Ta vội khom người rót cho nàng một tách trà, tự mình đưa đến đặt vào tận tay nàng. Còn hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ có muốn dùng chút điểm tâm không? Đã lâu rồi không ăn gì cả...” Nói xong, dùng hai tay nâng đĩa điểm tâm trên bàn cung kính đưa cho nàng.

Nàng gật gật đầu, cầm một miếng điểm tâm trong đĩa lên, để vào trong miệng rồi bắt đầu nhai chậm rãi, hai mắt híp lại, dường như đang hưởng thụ vô cùng.

Tiểu Phúc Tử trừng to đôi mắt thiếu chút nữa muốn lọt tròng ra ngoài. Sắc mặt luôn thanh thanh lạnh lùng của hắn rốt cuộc cũng có dịp thay đổi, hơi lắp bắp nói: “Người, người, người, người, không phải người đã bị ta điểm huyệt rồi sao? Như thế nào lại như vậy được?”

.....Chuyện hậu trường.....

Thừa cơ hội lúc ta đi đổ rác, nhóc con nhà bên cạnh lại tiến vào. Chỉ có điều tâm tình ta hôm nay rất tốt, không muốn so đo. Tuy rằng PK phiếu không tăng được điểm nào.

Nhóc con nhìn ta: “Chị ơi, còn muốn em giúp chị PK không?”

Ta vội xua tay: “Không cần không cần, em cứ đi chơi đi!”

Nhóc con bắt tay nhất quán, đưa cho ta một nắm hạt dưa. Ta thụ sủng nhược khinh (được yêu mến mà trong lòng lo sợ phật phùng). Tiểu tử này bình thường rất keo kiệt, hôm nay lại còn mời ta ăn hạt dưa?

Nhóc con nói: “Chị ơi, giúp em cắn hạt dưa đi, cắn xong rồi giúp em bỏ vào miệng với...”

Ta sau một thoáng trầm mặc, hỏi nó: “Vậy răng của em dùng để làm gì?”

Nhóc con hùng hồn nói: “Răng của em, dùng để ngậm kẹo rồi...” Nói xong, há lớn miệng ra, chỉ cho ta xem viên kẹo đang dính chặt trên răng.

Vì không muốn nó gào khóc điếc tai, ta đành phải bỏ ra một canh giờ để cắn hạt dưa...

Vừa cắn vừa nghĩ: PK phiếu, khi nào mới tăng điểm đây?

27. Chương 029

Chương 29: CÔNG PHU ĐIỂM HUYỆT CỦA TIỂU PHÚC TỬ

Thủ pháp điểm huyết của Tiểu Phúc Tử đều nhờ đọc sách rồi tự học chứ không hề được ai chỉ bảo, chỉ cần tưởng tượng cũng biết sẽ thế nào. Có điều hần luyện nội công cũng không tồi, chỉ có điểm huyết là hơi kém một chút. Ta nghĩ, có lẽ vì trong cuốn Cửu Âm Chân Kinh kia không có giới thiệu về thủ pháp điểm huyết. Toàn bộ đều dựa vào bản thân hần tự mò mẫm, như vậy thì làm sao mà giỏi được. Cho nên, lúc này mới khiến chúng ta bị hố một vố lớn. À, không đúng, là chúng ta có được một sự trợ giúp to lớn.

Quỳnh Hoa tà mị liếc mắt nhìn hần một cái, chậm rãi tiêu hóa điểm tâm ta dâng cho nàng: “Thứ công phu điểm huyết của người chỉ là công phu tam cước miêu* mà thôi, còn dám dùng điểm huyết ta sao?”

(*Tam cước miêu có nghĩa là con mèo ba chân, dịch bình dân ra tiếng Việt là... mèo què, nghĩa là công phu mèo què, quá kém cỏi)

Ta gật gật đầu như chó săn, vô cùng đồng ý: “Đúng vậy, Tiểu Phúc Tử, công phu của người quá kém cỏi đi.”

Nói xong, vội vàng giúp nàng rót đầy chén trà đã uống hết phân nửa. Thuận tay còn giúp nàng xoa bóp bả vai.

Nàng cũng rất hài lòng sự phục vụ tận tình chu đáo của ta, cảm thấy mỹ mãn uống một ngụm trà, thở dài một tiếng, nhìn ánh nến đang lay động trên bàn nói: “Ôi, được người khác hầu hạ thật sự rất tốt. Đáng tiếc, hưởng thụ không được bao lâu, người đã được thăng chức...”

Ta vội khách khí nói: “Chỉ cần Quỳnh Hoa tỷ tỷ đồng ý. Khi nào tỷ nhớ đến ta, ta lập tức sẽ đến. Hơn nữa, Nhân Phi nương nương có khả năng sẽ không tách hai chúng ta ra đâu...”

Ta nghĩ, Nhân Phi nương nương làm sao có thể tách riêng hai chúng ta được. Tách ra rồi, nàng yên tâm được sao? Không cho Quỳnh Hoa giám thị ta nữa sao? Điều duy nhất nàng không biết chính là Quỳnh Hoa đối với sở tác sở vi (hành động đã thực hiện) của nàng dĩ nhiên đều đã biết cả rồi.

Tiểu Phúc Tử càng kinh hãi. Hần vất vả lắm mới lôi được hai tròng mắt đang lòi ra ngoài nhét trở vào trong hốc mắt. Chớp mắt liên tục hỏi ta: “Này, này, này, nàng, nàng, nàng, người, người, người, các người rốt cuộc sao lại thế này?”

Hiếm khi ta có thể thấy được vẻ mặt băng sương của Tiểu Phúc Tử lại quá thất thố* như thế này. Nhìn thấy hần thất thố, trong lòng thực sự rất vui thích.

(*Thất thố: có sự sơ suất, sai phạm, thiếu giữ gìn ý tứ trong hành vi hoặc nói năng)

Ai bảo hần luôn làm ra vẻ khổ đại sầu thâm, ông cụ non lạnh lùng làm chi?

Quỳnh Hoa không phải là ta, trong một số phương diện, nàng có vẻ phúc hậu hơn. Nàng nói: “Thật ra, chuyện này cũng không có gì lạ. Các người ai cũng nghĩ rằng. Trong cung này, trong số cung nữ bảo hộ thân cận của nương nương, võ công cao nhất chính là Tử Lan. Ngoại trừ đám ám vệ âm thầm bảo hộ, võ công của mấy người lộ diện khác đều không đáng nhắc đến. Thật ra, võ công của Tử Lan, phần lớn đều do ta dạy cho nàng. Chẳng qua, tính tình của ta, không có đủ kiên nhẫn để làm mấy chuyện lật vật, nhỏ như lông gà vỏ tỏi. Cho nên cùng đi theo nương nương nhưng vẫn chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi.”

Ta cũng nghĩ đó chính là nguyên nhân. Nàng toàn tâm toàn ý, thành tựu võ học đạt được khá cao. Thủ pháp của Tiểu Phúc Tử chỉ như nửa thùng nước, điểm huyết làm sao trúng nàng được. Đương nhiên, mấy công phu khác, theo ta thấy, có lẽ Tiểu Phúc Tử vẫn cao hơn nàng. Ta và Tiểu Phúc Tử liên lạc, mọi động tác đều không lọt khỏi tầm mắt nàng. Nhưng nàng vẫn không ra mặt vạch trần, chỉ cẩn thận thăm tra hai chúng ta. Cho đến khi xác định chúng ta không thuộc một thế lực nào cả, lúc đó mới chính thức lộ ra bộ mặt thật. Vào giai đoạn đó, nàng còn cố ý bày bố mê trận, cùng ta cãi vã, khiến ta không chút đề phòng. Mãi đến khi ta cùng Tiểu Phúc Tử thương lượng làm thế nào lập bẫy dụ nương nương ra cung thăm vấn,

đợi Tiểu Phúc Tử đi rồi, nàng mới từ trên giường ngồi dậy, chân thành cười tủm tỉm với ta. Lúc đó, ta sợ đến mức thất phật thăng thiên, ngũ phật trở về*...

Nhớ lại ngày đó, ta sợ đến mức thiếu chút nữa đã tè ra quần. Ta nghĩ đến nàng sẽ tố giác những hành động của ta với nương nương, bẩm báo lên cả Hoàng thượng. Tương lai của ta sẽ là chôn vùi cả đời trong thiên lao. Hình phạt dành cho ta có thể sẽ là lăng trì. Nàng lại nhìn ta cười cười, nói: “Kế hoạch của các người, cũng cho ta tham gia một phần đi.”

Lúc đó ta sợ đến mức rớt từ trên ghế rơi phịch xuống đất. Nghĩ có lẽ nào nàng đang nói chơi, khiếp đảm kinh hãi nhìn nữ tử tâm cơ thâm trầm này. Lần thứ hai cảm giác được, cổ nhân là không thể khi nhục Ta miễn cưỡng cười cười, ức chế thanh âm run rẩy, hỏi nàng: “Ngài, ngài, tỷ tỷ ngài, muốn tham gia thế nào?”

Quỳnh Hoa duyên dáng xuống giường đi đến, nâng ta, đang run lấy bầy như một vũng bùn, đứng dậy rồi nói: “Thật ra, ta chỉ muốn biết, sự tỷ của ta, nàng rốt cuộc đang làm việc cho ai...”

Ta mới biết, thì ra, ba sư tỷ muội bọn họ vốn là người của Thanh Phượng môn, cùng làm việc ột chủ nhân. Nhưng khoảng thời gian gần đây, mọi chuyện lại luôn không theo ý người. Có một số chuyện chủ nhân không hề sai bảo, không hiểu sao lại sẽ được thực hiện. Nàng liền sinh nghi, trong số các tỷ muội bọn họ, có phải đã có người phản bội lại chủ nhân rồi hay không.

Ta không hỏi chủ nhân của bọn họ là ai. Những chuyện về Thanh Phượng Môn thật kỳ quái, Quỳnh Hoa kể cho ta nghe nhiều như vậy, nhưng sao lại không hỏi nàng? Về sau lại còn cho nàng nhập bọn nữa. Lúc ấy, ta không nghĩ nhiều như vậy. Ta chỉ biết nàng không nói cho ta biết thì ta cũng đừng hỏi làm gì. Hỏi nhiều chỉ sợ càng thêm phiền toái, bị người ta giết để bịt miệng, huống chi nàng ta lại là một người tâm cơ thâm trầm khó đoán. Ta thật sự rất sợ hãi. Chỉ có điều, ta cũng thấy vô cùng kỳ quái. Chủ nhân của Quỳnh Hoa Tử Lan, hai người không đơn giản này, sẽ là loại người không đơn giản cỡ nào đây? Người này, nhất định so với Tuyên Vương đã sớm bộc lộ tài năng, còn có vẻ cẩn thận hơn nhiều. Làm cho người ta sợ không ra chút dấu vết nào. Làm việc giống như ngựa thần lướt gió tung mây. Có Quỳnh Hoa làm tấm gương rồi đó thôi. Ta đối với Tuyên Vương, cũng như đối với một lưỡi dao bình thường, không hề sợ hãi. Nhưng nếu phải đối nghịch với người này, ta phải thừa nhận, trong lòng ta có hơi sợ, giống như sợ Quỳnh Hoa vậy. Thuận tiện nói thêm một câu, những người âm hiểm đều rất đáng sợ.

Quỳnh Hoa hận nhất, chính là kẻ phản bội chủ nhân.

Cho nên mới có một màn uy cổ cực kỳ hoãn mỹ sau đó, khiến Nhân Phi nương nương hồng mắt phòng bị. Tất cả chân tướng đều bị lộ lên khỏi mặt nước, Quỳnh Hoa hiểu rõ nương nương đã muốn phản bội chủ nhân của các nàng, đầu phục Tuyên Vương rồi. Còn ta, cũng biết được, phụ thân đã chết trong tay Tử Dạ.

Tiểu Phúc Tử nuốt nuốt nước bọt, nhìn Quỳnh Hoa, lại lộ ra thần thái muốn hỏi mà ngượng miệng không dám hỏi: “Nếu vậy thì, có lẽ, cái người ăn vào không phải là cổ trùng thật sự?”

Ta liếc mắt lườm hần một cái, hờ hững trả lời: “Đương nhiên không phải, làm gì có cái gì là tâm cổ đâu? Nếu có thứ lợi hại như thế, ta còn phải làm nhiều chuyện như vậy làm gì? Cần biết chuyện gì cứ bắt hần nuốt tâm cổ là được rồi. Chẳng qua nương nương trước đó đã chứng kiến tận mắt chúng ta tránh được uy lực vô cùng của loại ám khí Phượng Vĩ kia, trong lòng đã có kiêng kỵ. Tự bản thân nhận định loại sâu vàng lông lánh này càng không đơn giản. Chẳng phải đồn sát thủ bình thường đều được đặt ở màn cuối hay sao. Ta nghĩ, ai cũng đều cho rằng như vậy. Lại thấy khuôn mặt vắn vẹo cùng bộ dáng thống khổ của Quỳnh Hoa, nàng liền rơi vào thế yếu, cuối cùng cũng phải khai thật. Nếu như nàng thật sự can đảm không sợ chết, thà ăn sâu chứ không khai, ta thật cũng không biết nên làm sao bây giờ.”

Quỳnh Hoa cười cười, hỏi Tiểu Phúc Tử: “Thế nào, ta diễn cũng không tồi đúng không?”

Tiểu Phúc Tử sợ hãi nhìn hai người phụ nữ trước mặt, giọng điệu nhu nhược hỏi: “Như vậy, hai con sâu kia, có phải là, có khả năng là, vẫn là... sâu rau xanh bình thường...?”

Thì ra, hôm nay hần muốn nói lại thôi, muốn hỏi mà ngại ngần không dám hỏi chính là chuyện này sao? Hần sợ ta cười hần thiếu hiểu biết, đem tâm cổ xem là sâu rau xanh? Nhưng sự thật thì, nó chính là sâu rau xanh!

*Tục ngữ có nói: Nhất nhân đắc đạo, thất tổ thăng thiên → một người đắc đạo thì có thể siêu độ những

tiền vong của gia đình quyền thuộc và kẻ oán thù đều được siêu độ. Ở đây Giả Tuệ Như thì sợ đến mức siêu độ được bảy ông lên trời thì có đến năm ông rút trở về.

.....Chuyện hậu trường.....

Tên ta được viết thành màu đỏ, ta thật vui sướng, tuy rằng không biết có thể trụ được mấy vòng nữa. Lúc người ta cao hứng nhất, thường sẽ làm một chuyện mà bình thường không muốn làm nhất. Đó chính là mua đồ ăn.

Đi vào chợ, vừa đến cửa, ta liền thấy: “Oa, rau xanh này không tồi nha, bao nhiêu tiền?”

Ông chú bán đồ ăn kêu một tiếng: “Người đẹp, hai bó năm hào, người đẹp mua bao nhiêu?”

Một tiếng người đẹp kêu lên khiến ta càng thêm cao hứng. Vì thế, ta mua một ký. Trả tiền xong, đang chuẩn bị đi.

Một bác gái bên cạnh hỏi: “Rau này bán sao?”

Ông chú nói: “Hai bó năm hào...”

Bác gái nói: “Xem rau của ông này, vừa già vừa vàng, sao bán đắt quá vậy, hai bó ba hào thôi!”

Ông chú nói: “Được rồi...”

Ta thầm nghĩ: Khó trách gọi ta là người đẹp, muốn chém ta?

Ta nổi giận đùng đùng, nói với ông chú bán rau kia: “Chú sao lại như thế. Buôn bán sao lại không thành thật như vậy. Bán cho cháu hai bó năm hào, còn bán cho bác này hai bó có ba hào. Mau mau trả lại cho cháu hai hào đi. Bằng không, rau này, cháu không mua nữa...”

Ông chú bán rau trung hậu thành thật đành phải thối lại cho ta hai hào.

Cho nên, ta cho các vị muối muội một lời khuyên. Đi ra chợ, nếu có ai gọi người là người đẹp, đó chính là tín hiệu người sẽ bị chặt chém!

Cho nên, ta đã cho người một lời khuyên quan trọng như thế, có phải là nên bình chọn cho ta vài điểm không đây. Đương nhiên, cũng không thể lật lọng giống như ta khi dễ ông chú bán rau trung hậu kia...

28. Chương 030

Chương 30: LẦN THỨ HAI TRỞ THÀNH THƯỢNG NGHI

Nhớ lúc trước, ta đọc một quyển sách cổ tuyệt bản giới thiệu về cổ trùng có nhìn thấy tâm cổ này. Ý nghĩ lúc đó cũng giống Tiểu Phúc Tử bây giờ: tâm cổ này sao lại trông giống mấy con sâu rau xanh thân vàng vậy ta?

Kết quả là, trong tay ta lập tức có hai con sâu rau thân vàng. Sáng kiến này, chính là sau khi Nhân Phi nương nương bị sâu cắn trúng tay, đến tìm ta lấy thuốc. Trong đầu ta chợt lóe linh quang. Tâm cổ vì thế ra đời...

Ta nói: “A, người cũng nhìn ra sao. Ta đã bỏ không ít công sức mới phủ lên thân nó lớp phấn vàng óng như vậy. Còn muốn làm cho chúng bắt tử nên đã đút cho chúng uống không ít canh thuốc Đông Y quý báu nữa đó...”

Đang ngồi uống nước trà, Quỳnh Hoa bỗng nhiên nặng nề đặt chén trà xuống bàn. Ta quay đầu nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt lắm. Có lẽ Quỳnh Hoa đang nhớ lại cảm giác không thoải mái, lúc con sâu

rau xanh chui tọt vào trong cổ họng, vẻ mặt âm trầm. Vì không muốn nàng trút lửa giận lên người ta, nên ta vội vàng an ủi nàng: “Chỉ là một con sâu rau thôi mà, nó còn được ăn không ít tinh hoa Đông Y nữa. Hiện giờ vào bụng tỷ rồi, sẽ rất có ích cho sức khỏe của tỷ! Nếu Tiểu Phúc Tử kia có muốn ăn, ta cũng không cho hắn ăn đâu!”

Tiểu Phúc Tử đối với Quỳnh Hoa hiển nhiên cũng có chút kiêng kỵ. Tình hình chung thì rốt cuộc hắn vẫn phải nghiêng về phía ta hơn. Nghe ta nói đến hắn, vội chừng chặc đằng hoàng gật gật đầu.

Quỳnh Hoa biết chúng ta đang trộn to mắt nói dối. Ăn thì cũng đã ăn rồi, chẳng lẽ lại mổ bụng lấy ra. Mà có lấy ra thì nó cũng đã biến thành một đồng phân gì gì đó rồi. Xem ra, lòng dạ nàng quả thật cỡ mở phóng khoáng. Chỉ phối hợp giọng cười chứ không hề đề cập đến chuyện này nữa.

Nhưng ta nghĩ, Quỳnh Hoa có lẽ trong một thời gian dài cũng không dám ăn rau xanh nữa...

Tiểu Phúc Tử thì thào: “Khó trách được, ta còn cảm thấy kỳ quái. Hai con sâu người gọi là tâm cổ uy lực vô cùng, như thế nào toàn thân lại vàng óng được như vậy?”

Hai ngày sau, Nhân Phi nương nương quả nhiên thỉnh tấu với Hoàng thượng, thăng ta làm thượng nghị, chưởng quản mọi việc lớn nhỏ trong Thanh Phụng cung. Nhưng vẫn không cho ta đổi qua phòng khác. Ta biết, nàng muốn để Quỳnh Hoa giám thị ta. Ta cũng không để tâm đến chuyện này. Đó chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. So với việc ta được thăng chức, quả thật không đáng kể chút nào. Trong lòng ta vui mừng, cả ngày cứ cười ha ha. Rốt cục cũng quan phục nguyên chức, rốt cục được hãnh diện rồi. Đại cung nữ, tiểu cung nữ trong Thanh Phụng cung nhìn thấy ta rốt cục phải xoay người hành lễ. Đương nhiên, đại nhân ta đây đâu phải là tiểu nhân gì đó, không những không tiến hành trả thù, còn thưởng ổi người một bao lì xì, một món quà nhỏ. Đại cung nữ, tiểu cung nữ vốn cùng ta cũng không có thâm thù đại hận gì, có ghét bỏ cũng chẳng qua vì ta bán chủ cầu vinh mà thôi. Thấy ta lên chức còn nhanh hơn tên lửa, thay chủ như thay áo, đã sớm thầm lo trong dạ. Nay thấy ta có chính sách khoan hồng độ lượng như thế, ai ai cũng đều thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn ta từ khinh thường đã chuyển thành sùng bái...

Ta thở dài một hơi, con người mà...

Mấy ngày nay, ta không gọi Tiểu Phúc Tử qua nữa. Bảo hắn cứ ba ngày thì đến cho Tiết Trường Quý uống thuốc giải một lần. Bảo hắn mấy ngày nay cứ ở phủ công chúa, không cần manh động.

Tiểu Phúc Tử biết tình thế hiện giờ càng thêm hiểm ác. Hắn khuyên ta: “Sao không cứu Tư Đồ ra rồi rời khỏi hoàng cung cho rồi?”

Ta cười cười nói: “Ta đã nói rồi. Trốn khỏi đây, vĩnh viễn suốt đời sẽ chịu cảnh bị đuổi giết. Sao không điều tra cho rõ ràng chân tướng, trả lại trong sạch cho tướng quân. Bây giờ chúng ta đã đứng ở trung tâm sự kiện rồi, cách chân tướng không còn bao xa nữa. Tuy rằng đây là nơi nguy hiểm nhất nhưng bây giờ cũng là an toàn lắm rồi. Người quen rồi sao, còn có Quỳnh Hoa cùng đứng chung chiến tuyến với chúng ta. Huống chi, nếu có ý định chạy ra khỏi hoàng cung, thế nào thì ta cũng sẽ có biện pháp...”

Tiểu Phúc Tử có lẽ đã có kiến thức về cái mà ta gọi là biện pháp, gật gật đầu, không đến khuyên nữa...

Tuy là nói như thế, nhưng tình thế hiện giờ. Thoạt nhìn có vẻ ta đã đạt được thắng lợi hoàn toàn nhưng ta biết, thắng lợi này chỉ là hư ảo mà thôi. Vào cung rồi, Nhân Phi nương nương đã sớm thoát khỏi tầm kiểm soát của ta. Trong cung này, ngoại trừ Thái hậu và Hoàng thượng, thiên hạ chính là của nàng. Người duy nhất biết được chân tướng lại là ca ca của nàng. Ca ca của nàng có thể nói ra hay không còn chưa biết được. Một khi nàng điều tra rõ ta chỉ mặc áo da hổ giả làm hổ chứ chẳng có gì ghê gớm, nàng lập tức sẽ tổng cho ta một ly thuốc độc, tiễn ta về Tây Thiên. Điều nàng sợ không phải là ta, mà là thế lực chống lưng cho ta, nhưng thế lực này căn bản là không hề tồn tại...

Ta chỉ lấy Không thành kế* của Gia Cát Lượng ra dùng. Hàng ngày không kiêng kỵ chuyện gì, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, một chút cũng không sợ bị người ta hạ độc, dùng ám chiêu.

Cứ như vậy, ngược lại, thật sự không có người nào ra tay đối phó ta...

Thật ra trong lòng ta rất sợ. Hằng đêm mỗi khi trở về phòng đều phải tử tử tế tế tự mình bắt mạch ình, kiểm tra tổng quát toàn thân không chừa bất cứ góc ngách nào trên cơ thể. Nhìn xem có gì bất ổn không, nhìn xem có phải tính mạng sẽ không còn giữ được bao lâu hay không.

Ta cũng biết, cứu tinh của ta chính là Quỳnh Hoa. Nghe nàng nói, đã đem chuyện Nhân Phi nương nường phản bội dùng bồ câu truyền tin về Thanh Phượng Môn, không lâu sau sẽ có tin hồi báo. Nàng không có quyền xử lý Nhân Phi. Chức vị của Nhân Phi còn cao hơn nàng. Nghe nàng nói, ta càng hiểu thêm. Tổ chức của bọn họ là một tổ chức cực kỳ nghiêm mật, quản lý nhịp nhàng ăn khớp, một giọt nước cũng không chảy ra ngoài được. Người đầu lĩnh thật sự cũng rất tài giỏi.

Ta hỏi nàng: “Sư thúc của tỷ không phải đã hẹn mười ngày sau sẽ đến sao, chẳng lẽ ông cũng mặc kệ chuyện này?”

Nhân Phi nương nường sở dĩ cách đây vài ngày đến Lôi Vân Tự gặp sư thúc nàng, là vì Quỳnh Hoa đã cho ta bắt chước nét chữ của sư thúc nàng, sửa lại thời gian và địa điểm gặp mặt.

Quỳnh Hoa nói: “Rất khó tìm được sư thúc. Bồ câu không nhận diện được người, chỉ nhận biết địa phương. Nếu muốn sư thúc biết được chân tướng, chỉ có thể chờ ông đến đây, giáp mặt nói chuyện mà thôi.”

Ta còn tưởng rằng, bồ câu của thời đại này vì ít chịu không khí ô nhiễm nên thông minh hơn chút. Giống truyền thuyết thần điêu (chim ưng thần) trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu, thấy Hoàng Dung liền đập cánh bay xuống nữa chứ. Thì ra bồ câu thì ngàn năm sau vẫn chỉ là bồ câu mà thôi, chỉ nhận biết được địa phương. Như vậy, những ngày tháng ta phải sống trong lo sợ pháp phòng còn có bao nhiêu ngày nữa đây. Thật nhớ network quá đi! Có nó hỗ trợ, thì chuyện nhỏ như hở van ống nước hay chuyện ở xa xôi tận vùng eo biển, đại dương, chỉ trong một giờ, toàn thế giới đều đã tường tận.

Quỳnh Hoa cúi thấp đầu, đột nhiên hỏi ta: “Người nói xem. Tử Lan sư tỷ, bây giờ tỷ ấy có khỏe không?”

Ta nói: “Người yên tâm đi, có người bảo vệ cho nàng, nàng làm sao lại không tốt?” Tuy rằng nàng cũng không cần nhờ ai bảo vệ cả – ta thầm nghĩ.

“Người nói xem, Minh Nguyệt Hải có đối xử tốt với tỷ ấy không?”

“Rất tốt. Chỉ cần Nhân Phi nương nường không biết đến, không nhúng tay vào chuyện này.”

Ta nghĩ. Nhân Phi nương nường, tuy rằng trong cung này là thiên hạ của người. Nhưng hai trợ thủ đắc lực lại vì sự phản bội của người mà phản chiến. Sư môn của người cũng không biết chừng nào sẽ trừng trị người đâu? Huynh trưởng người cũng vì chuyện người giết hại tỷ tỷ thân sinh mà sinh lòng bất mãn với người. Tuy hắn không làm gì người nhưng cũng không đồng lòng với người nữa. Người cũng biết tương lai của người sẽ như thế nào rồi chứ?

Đương nhiên, người không làm gì chọc đến ta, nhưng qua đôi câu vài lời ta nghe lén được, ta đã lờ mờ đoán ra. Tướng quân chết, phụ thân chết, toàn bộ đều có liên quan đến người. Người nói xem, ta làm sao có thể buông tha cho người?

Ta cũng lờ mờ cảm thấy. Cái chết của cha ta cùng với chuyện đại tướng quân thất bại trên chiến trường, đến cuối cùng tuyệt mệnh có vạn mối ngàn tơ liên hệ. Hai sự kiện này trên cơ bản chỉ là một, đều do một người gây ra.

Nhưng ta vẫn có vài điều còn chưa rõ ràng. Có lẽ từ chỗ Hoàng thượng có thể tìm được manh mối. Nhưng Hoàng thượng có chịu nói cho ta biết hay không?

* Không thành kế: Trong tác phẩm Tam Quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung có chi tiết “Không thành kế”, theo đó khi quân Từ Mã Ý tiến binh đến thành trì của Gia Cát Lượng, vì không thể chuẩn bị chạy kịp nên ông đã ra lệnh ở toang cổng thành và ngồi trên vọng lâu gảy đàn. Từ Mã Ý hoảng sợ vì cho rằng trong thành có phục binh liền lui quân.

.....Chuyện hậu trường.....

“Hôm nay thời tiết tốt quá ha?”

“Mưa dầm liên miên, người còn nói tốt? Có phải là vui mừng quá độ rồi không?”

“Đúng vậy, tên được viết thành màu đỏ rồi, hơn nữa còn duy trì suốt một ngày không xuống hạ.”

“Xem cái kiểu đắc ý của người kia. Chuyện đó đáng để người vui mừng đến vậy sao?”

Ta ngượng ngùng mỉm cười, thừa nhận bản thân có điểm không phóng khoáng, ta hợp thành chữ thập: “Tăng điểm đi PK phiếu ới!”

29. Chương 031

Chương 31: NGOÀI PHỦ TƯỚNG QUÂN

Sau khi ta một lần nữa được thăng làm Thượng nghị, ta có thể cách hai ba ngày lại ra cung dạo chơi. Nhưng ta biết, khẳng định có không ít mật thám theo dõi sau lưng ta. Nhân Phi nương nương cũng không ngăn cản ta ra cung chơi. Nàng còn cầu sao cho ta mỗi ngày đều ra cung nữa. Bởi vì có như thế thì nàng mới có thể thuận tiện theo dõi, lần đến dấu vết của thể lực nào đã chống lưng cho ta.

Ngày đó, sau khi ta báo thị vệ canh giữ cửa cung rằng ta xin nghỉ, liền thay đổi nam trang, đi đến phủ tướng quân. Phủ tướng quân bây giờ đã vắng bóng người. Hai tờ giấy niêm phong thật lớn của quan phủ dán chéo trên cửa. Ta sớm biết rằng sẽ như vậy, nhưng tận mắt trông thấy, vẫn không tránh khỏi dâng lên niềm chua xót. Ta nhớ đến đại tướng quân hào sảng, trăm chiến sa trường một mảnh áo giáp, để bây giờ thân mang tội danh, hóa thành một nắm đất vàng. Con gái duy nhất của ông, vốn là kim lữ tú la nhu (mặc quần gấm lụa thêu tơ vàng – ý nói cao sang sung sướng), ở trên muôn người. Vậy mà bây giờ, thân bị dày ở lãnh cung, một cây mây hoa một mình xem. Phủ tướng quân vô cùng náo nhiệt giờ cũng người đi nhà trống...

Ta nhìn trái nhìn phải, phát hiện hầu như không có ai. Đương nhiên người của Nhân Phi đang trốn ở một nơi bí mật gần đây giám thị ta, ta cũng xem như bọn chúng không hề tồn tại. Ta bước lên những bậc thang tiến vào cổng chính của phủ tướng quân, định sờ lên mặt giấy niêm phong. Ngón tay còn chưa chạm đến nơi, dư quang chợt lóe. Chỉ thấy ở góc đường lập tức nhảy ra hai người, sắc mặt âm trầm, mặc trang phục quan sai. Ta vội thì thầm nói: “Đóng cửa rồi sao, vậy ta làm thế nào mới đòi được Tiểu Lan trả lại cho ta hai mươi lượng bạc đây?” Vừa nói vừa đi xuống bậc thang, còn nói tiếp: “Hai mươi lượng bạc đó, ta phải tích góp một năm mới có được. Cho người mượn rồi, người cũng thật giỏi. Tướng quân phủ bị đóng cửa rồi, ta biết đi đâu tìm người bây giờ?”

Xem ra hai người kia thính lực cũng rất tốt, có lẽ đã nghe được lời than thở của ta, nét mặt hình sự liền giãn ra. Đưa mắt nhìn nhau rồi lui về góc cũ.

Ta vòng qua cổng chính, đi dọc theo bờ tường bao quanh phủ tướng quân, trong lòng thầm nghĩ. Không thể ngờ được, trước cửa phủ tướng quân còn bị canh giữ, chẳng lẽ thật sự muốn truy tra việc tướng quân phản quốc sao? Muốn giăng lưới dập tắt dư đảng của ông sao?

Ta đi đến một nơi hầu như không có vết chân người, từ ngoài bờ tường nhìn lên cao cao, đột nhiên gọi to: “Này, những cao thủ vô lâm ở đằng sau đó ới, đến giúp với, đưa ta vào phủ tướng quân có được không?”

Lặng ngắt như tờ, chim chóc cũng bị tiếng kêu dọa bay đi hết rồi...

Ta lại gọi to một lần nữa, vẫn lặng ngắt như tờ. Ta mới nghĩ, đám chó săn giúp việc cho Nhân Phi nương nương cũng rất có đạo đức nghề nghiệp nha, biết những chuyện ngoài công tác nghiệp vụ thì không được nhúng tay vào.

Đúng thật là, có lẽ ta đã phát sốt rồi. Đội chó săn của Nhân Phi nương nương làm sao lại chịu mang ta vào nhà phạm phạm được. Có đôi khi, ta cũng phải thừa nhận. Ta hay sinh sự, từ mấy việc không đâu cũng có thể biến thành chuyện động trời. Cứ nghĩ rằng những người đó đến đây để bảo vệ ta, cứ nghĩ những người đó ai cũng đều giống Tiểu Phúc Tử để mặc ta muốn làm gì thì làm.

Ta không còn cách nào khác, đành phải tìm kiếm ngoài bờ tường, xem xung quanh có chỗ nào có lỗ chó hay không. Mặt tường trơn bóng chắc chắn. Ta mới nhớ lại. Có một lần, hồi tám tuổi, ta cùng với Tư Đồ chui

lỗ chó trốn ra ngoài chơi, vừa lúc bị tướng quân đại nhân bắt được. Từ đó về sau, chỉ cần trên mặt tường có một cái lỗ nhỏ như hang chuột, thậm chí là hang thằn lằn, cũng đều bị tướng quân đại nhân sai người bít kín lại hết. Đương nhiên, tường cũng được xây cao thêm không ít, nhất là những bờ tường vắng vẻ không ai lui đến. Từ đó về sau, Tư Đồ nỗ lực làm cho nước mạnh, cố gắng học võ, cuối cùng đã có thể cùng ta bay qua bức tường cao cao này...

Ta nhìn mặt tường, vô kế khả thi, thầm nghĩ: chắc phải đi học môn khinh công quá. Có lẽ lúc ta quay mặt nhìn vô tường, biểu tình quá ngu ngốc, bên cạnh có người vỗ vai ta hỏi: “Này, trên tường chỉ có mấy thứ tạp nham thôi mà? Đáng để người nhìn đến vậy sao?”

Giọng nói này cũng quen thật nha.

Ta quay đầu lại, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: Hắn không phải muốn đến đòi lại năm ngàn lượng bạc hồi năm kia đó chứ? Ta đã tiêu sạch rồi. Hắn muốn đòi cũng đâu còn. Tiền thì không có, mạng thì có một cái thôi.

Vị này, chính là người đã biến mất lâu rồi không thấy, là người muốn ta thiết kế cho hắn thọ lễ gì đó, làm xong rồi lại không đến lấy, cũng là người lúc ở trong hoàng cung giả làm thái giám – Lâm Thụy công tử.

Ta vội cười cười, nói: “Lâm Thụy công tử, có thể gặp được ngài rồi, ngài đến để lấy thọ lễ sao?” Làm như ta vất vả đi tìm hắn khắp nơi vậy.

Lâm Thụy công tử vẫn tươi cười như trước, hiền hòa thân thiện. Cả người như đang chìm đắm trong ánh tà dương, giống như một vật phát sáng, ẩn hiện một khí thế tôn quý. Khí thế đó, khiến người ta không thể gây sự được. Ta nghĩ, hắn và Tuyên Vương thật sự là hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng ta cũng cảm thấy, hắn và Tuyên Vương lại có điểm giống nhau. Suy nghĩ mâu thuẫn như thế tự nhiên lại đồng thời xuất hiện trong đầu ta. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lâm Thụy không trả lời ta chuyện thọ lễ, ngược lại hỏi ta: “Người muốn nhờ người ta mang người vào phủ tướng quân sao?”

Trời ơi, thật là mất mặt quá! Chắc hắn đang nghĩ ta bị điên. Vô duyên vô cớ lại đứng ở bờ tường không có bóng người la hét, chẳng lẽ lại hy vọng trời cao sẽ phái võ lâm cao thủ đến giúp ta? Nhưng ta lại nghĩ, dù sao mặt ta cũng đội trong một bộ mặt khác, có bộ mặt khác đó che chắn, không sợ bị đánh mất.

Ta gật gật đầu, tràn ngập hy vọng nói: “Lâm công tử, ngài có thể mang ta vào đó không?”

Nhìn vẻ mặt hy vọng của ta, Lâm Thụy triển khai một nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, nói: “Ồ, đương nhiên là... không thể. Người nghĩ rằng ta có khinh công cao như vậy sao?”

Ta thầm nghĩ: Gớm, người không giúp được ta thì tới làm gì? Nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút, ta còn thiếu hắn một phần thọ lễ. Thiếu nợ thì thường hay chột dạ. Lại nói, nhìn dáng vẻ của hắn, chắc cũng sẽ có cách giúp ta vào được.

Ta vẫn cười: “Vậy thì, Lâm công tử, ngài có cách nào có thể giúp ta vào được phủ tướng quân không?”

Hắn vỗ vỗ tay. Một gã trung niên từ trong góc vách bước ra. Người này vẻ mặt nghiêm túc, quần áo đơn giản. Nhìn thế nào cũng thấy hắn là một gã trung niên rất bình thường.Ồ, có thể còn có chút võ công nữa.Ồ, ngoại trừ ánh mắt hắn thường xuyên phát tinh quang, còn lại tất cả đều bình thường. Trong tay gã trung niên là một cái thang dài.

Ta cười ngất...

Người bên cạnh ta, không phải là cao thủ võ lâm, nhưng cũng được xem là võ lâm cao thủ. Cho đến giờ ta vẫn không nghĩ ra, có thể dùng phương pháp này để treo tường mà vào. Ta nghi hoặc nhìn hắn. Lâm Thụy cước bộ trầm ổn, theo ta thấy nhất định có học qua võ công, sao phải dùng đến phương pháp này?

Còn nữa, gã trung niên mang cái thang đến đây, nhìn hắn hô hấp ngân nga, ánh mắt ần ần hữu thần, cũng dường như biết võ công. Chẳng lẽ không mang ta leo tường được hay sao?

Ta trở mặt nhìn người kia đặt thang lên trên tường. Lâm Thụy thủ thế mời ta: “Mời, Chân tiên sinh, mời lên trước...”

Ta cuối cùng biết được, cảm giác muốn hỏi mà không dám hỏi có mùi vị như thế nào. Thì ra cảm giác của Tiểu Phúc Tử lúc nhìn thấy con sâu vàng óng giống sâu rau mà không phải sâu rau kia là như thế này đây.

Thật ra, ta cảm thấy con người của ta tâm địa cũng rất tốt, vẫn rất bận tâm đến mặt mũi người khác. Cho nên ta không hỏi bọn họ vì sao không mang ta bay qua tường mà vào. Hay là khinh công của bọn họ không giỏi mấy, cũng là nửa thùng nước như thủ pháp điểm huyết của Tiểu Phúc Tử thôi. Ta nghĩ, lỡ may làm tổn thương lòng tự trọng của người ta thì không tốt lắm. Ta nghĩ, có đôi khi, ta cũng rất hiểu ý người khác, nhất là lúc thiếu nợ người ta.

Ta mỉm cười, nghĩ rằng: leo tường cũng không sao, cũng mấy năm rồi không có leo. Ồ, phải nói là cho tới bây giờ chưa từng leo, chỉ chui lỗ chó ra ngoài mà thôi. Cũng thật là nhớ cái cảm giác chui lỗ chó kia.

Ta từ từ theo những bậc thang leo lên trên. Lên đến đầu tường, ngồi vắt vẻo trên đó rồi mới quay xuống bọn họ, vẫy tay nói: “Các người lên được không?”

30. Chương 032

Chương 32: ĐẦU TƯỜNG

Hai người nhìn nhau, đồng thời lắc lắc đầu. Ta nghĩ, có phải các người chuẩn bị dùng khinh công bay qua hay không. Biết ta là nữ nhân nên ngại cùng ta tiếp xúc thân thể, cho nên mới chuẩn bị cái thang này chứ gì. Xem ra, các người suy nghĩ cũng thật chu đáo quá. Ừm, là hai bậc quân tử đây. Hay là... không muốn theo giúp ta vào phủ đại tướng quân? A, đúng rồi! Ta chẳng qua chỉ nói ta muốn vào phủ tướng quân, các người đâu có nghĩa vụ phải đi theo vào. Thì ra là ta hiểu lầm.

Ngồi trên đầu tường, ánh mặt trời chiếu vào chói cả mắt. Ta bỗng nhiên mãnh liệt giật mình, chợt có cảm giác như có con sâu lông bò ngang qua người vậy. Ta nhìn xuống dưới. Nhìn thấy Lâm Thụy đứng ở bên dưới, không biết ló được ở đâu ra một cây quạt, nhẹ nhàng phe phẩy, nhìn ta mỉm cười, cười đến lục cung phần đại vô nhan sắc (1). Không, không, không đúng, ta đang nghĩ cái gì vậy cơ chứ?

Gã trung niên bên cạnh hần lẳng lặng vác cái thang trên lưng... bỏ đi.

Ta cứng họng, trợn mắt há mồm mà nhìn, bắp thịt cứng ngắc. Ta không muốn làm rõ, ta làm sao sẽ, làm sao có thể... lại bị mấy kiểu lừa con nít xem xiếc này lừa cho leo lên đầu tường mà ngồi? Ta cuối cùng cũng nghĩ ra. Nếu có người muốn đối phó ta, tùy tiện đến điểm huyết vài cái, nhét vào trong bao bố, như thế không phải là xong việc rồi sao? Vì cái gì còn làm ra nhiều chuyện phức tạp thế này? Ta có thể khẳng định, Lâm Thụy kia chính là biến thái, chỉ muốn trêu chọc một cô gái bé nhỏ yếu đuối là ta mà thôi. Hơn nữa, ta lại còn không biết tại sao hần lại trêu chọc ta. Ông trời ơi, Tiểu Phúc Tử ơi, các người đang ở đâu?

Lâm Thụy vẫn nhìn ta cười. Ta phản ứng lại, thò tay sờ sờ trên đầu tường, muốn mò lấy một tảng đá ném vào mặt hần. Ném cho cái bản mặt phù dung kia biến thành dưa hấu dập luôn.

Nhưng trên tường này vì sao lại sạch sẽ như vậy, cả một chiếc lá khô cũng không có là sao?

Quay đầu hồi tưởng, ta thầm nghĩ. Ngay cả Nhân Phi nương nương ta cũng có thể đùa giỡn được, chẳng lẽ lại không thể đối phó được các người sao? Ta còn không tin ta...

Ta trơ mắt nhìn Lâm Thụy thư thái thông thả đi ra ngõ nhỏ, bộ dáng mười phần mười giống hệt Gia Cát Lượng chít khăn phe, phẩy quạt lông gà hiên kế giang sơn. Gã trung niên vác thang trên lưng đi theo sau hần, mười phần mười giống hệt chó săn. Ta cũng không thèm la hét, dù tức giận cũng không biểu lộ cho bọn người xem.

Ta nghĩ, ta còn chưa hết hy vọng, không phải còn có nhóm mật thám của Nhân Phi nương nương đó sao?

Ta vội kêu: “Các vị võ lâm cao thủ đi theo tại hạ ơi, giúp với, mang ta xuống có được không, nếu không, chủ tử của các người còn chờ ta hầu hạ đó!”

Kêu liên ba lần cũng không có ai trả lời. Ta đành ngậm miệng. Không phải ta không muốn kêu nữa, mà là vì ta biết, có kêu cũng vô dụng. Bình thường trong cái ngõ hẻm này, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có người qua lại. Nhưng hôm nay, chúng ta ở trong này biết bao lâu rồi cũng không thấy ai khác đi qua. Ngay cả con chó con mèo cũng không thấy. Chỗ này, xem ra, đã bị Lâm Thụy phong tỏa thành cấm địa rồi. Hôm nay, ta đừng mơ tìm được người nào đến giúp.

Nhưng điều mà ta uất ức nhất chính là. Căn bản ta không biết Lâm Thụy công tử này, hẳn muốn cái gì mà lại đối xử với ta như vậy, không lẽ vì năm ngàn lượng bạc kia? Hay vì thọ lễ? Ta nghĩ, nếu vì hai chuyện này, Lâm đại gia, người quay lại đi, ta đập nồi bán sắt cũng sẽ trả lại cho người. Đương nhiên, nếu như hẳn quay lại thật, ta không biết chừng sẽ nghĩ như thế nào đâu, chuyện này nói sau đi.

Ta lại nghĩ, hay là hẳn coi trọng cô nương nào trong phương các các kia rồi, lại không biết bằng cách nào lại biết được ta là bà chủ, muốn dạy dỗ ta một chút. Làm vài trò ra oai phủ đầu khiến ta phải thành thành thật thật đem cô nương ấy bán rẻ cho hẳn? Nhưng người cũng không cần phải sử dụng thủ đoạn này chứ! Lừa tú bà mười lăm mười sáu tuổi lên đầu tường, chuyện này là sao?

Ta một bên mắng, một bên vừa suy nghĩ đối sách. Nếu hôm nay ta thuận lợi leo xuống khỏi đây được, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn học chút khinh công. Đương nhiên, ý niệm này một khi ta xuống được rồi thì chắc chắn sẽ ... quên.

Ta nhìn trái nhìn phải. Nếu không thể có khả năng tìm được người giúp đỡ, vậy thì phải tự lực cánh sinh thôi. Bức tường này trải rộng một tầng ngói lưu ly (2) tròn vo. Ta bèn thử đứng lên. Vừa mới động đã bị trượt chân suýt nữa thì té xuống, ta liền ngồi xuống, hai chân hai bên, dùng sức hai tay bám lấy mặt tường, lê mông từ từ di chuyển về phía trước.

Ta nhớ rõ cách nơi này không xa, bên cạnh bức tường của phủ tướng quân có một gốc cây đại thụ. Có lẽ có thể theo chỗ đó leo xuống chăng?

Ta vừa di chuyển vừa thầm nghĩ. May thật, hoàn hảo sao hôm nay lại mặc một bộ quần áo bằng vải thô, không sợ bị mài. Nếu mặc thứ khác, hai cái mông mà bị mài rách trổng trơn thì còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Nghĩ đến chỗ cao hứng, ta còn khe háat nho nhỏ một điệu hát dân gian. Người xem, ta có phải là rất không tìm không phổi hay không?

Mắt thấy đã đến được chỗ gốc đại thụ kia, ta giương mắt liếc một cái, muốn khóc cũng không khóc được. Gốc đại thụ kia, đã biến mất từ khi nào rồi?

Ta khô cứng, ngồi trên đầu tường một lúc lâu. Một lần nữa cố lấy dũng khí, ngồi trên đầu tường nhìn chung quanh. Ta lo nghĩ, phủ tướng quân này lớn như vậy, có một chỗ rất gần đường cái. Tuy rằng chỉ là một đoạn nhỏ, cách ngã tư đường khoảng vài chục bước, nhưng ta cũng không tin, ta đến đó kêu to cũng không có người chịu giúp ta?

Ta vội vàng xê dịch về phía trước, tâm tình vô cùng buồn bực, cứ lẳng lặng mà tiến. Ta phỏng chừng, chiếc quần vải thô này cũng không chống đỡ được bao lâu. Vội vàng thật cẩn thận, tận lực giảm thiểu ma sát. Vừa dịch chuyển vừa nghĩ: Lâm Thụy, xem như người lợi hại. Ngay cả đại thụ mà người cũng dời đi được. Chờ một ngày nào đó người mà lọt vào tay ta thì...

Ta nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ mất nửa ngày, cũng không nghĩ ra được làm sao lừa được Lâm Thụy chui vào tay mình. Ôi, vẫn cứ phải dịch chuyển về phía trước vậy.

Mắt lại thấy chỗ gần đường cái kia đã tiến đến rất gần rồi. Bỗng nhiên trong đó, không biết từ chỗ nào, liên tục vang lên tiếng vuu vuu. Mũi tên phóng tới, bắn trên ngói lưu ly. Ta thấy phía trước, mấy miếng ngói lưu ly bị bắn đập nát, làm ta sợ đến mức dịch lùi mông về phía sau một đoạn dài...

Ta hiểu được, tiểu tử Lâm Thụy này, hẳn không cho ta đi về phía trước đâu. Có lẽ nào, hôm nay hẳn muốn vây ta chết khổ chết sở ở chỗ này mới chịu hay sao?

Ta lại suy nghĩ, nhìn tường viện cao cao, trong lòng thầm mắng. Đại tướng quân kia, làm gì mà ông đúc bức tường này cao như vậy chứ?

Ta lại nhớ đến những hành vi của Lâm Thụy. Sao hắn lại biến thái đến như thế chứ? Chỉ vì ta làm ra cái chuyện mà cả ta cũng không biết, liền đặt ta chết khốn trên tường này sao?

Nếu hắn muốn lấy mạng của ta, cũng đâu cần phải phí nhiều tay chân như vậy. Nhiều khả năng, hắn chỉ muốn vây khốn ta thôi. Tuy rằng ta cũng không rõ vây khốn ta để làm gì?! ! Đương nhiên, ý tưởng muốn vào phủ tướng quân tìm tòi, đến bây giờ cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến nữa. Bóng mặt trời đã muốn nghiêng về Tây rồi, ta còn phải gấp rút hồi cung nữa.

Trong đầu ta vụt sáng ra một câu, hai quân đánh nhau bên nào cũng bên đó thắng. Nếu như ta có dũng khí, nhất định có thể rời khỏi nơi này. Nhưng đôi chân của ta, tại sao lại giống như lúc nhìn thấy cung tên của Tuyên Vương hồi ở sân săn bắn, lại sợ cuồng mà phát run lên rồi?

Còn chưa bắt đầu mà chân đã mềm nhũn rồi, làm sao nhảy xuống được đây?

Lỡ may có chuyện gì, ta nghĩ quở, hai cái đùi này sẽ tiêu tùng, sau này không còn đi trên mặt đất được nữa...

Ta vừa nghĩ, vừa đưa một chân trở mình qua bên kia mặt tường. Trong lòng còn muốn hô to một câu khẩu hiệu cách mạng gì gì đó, ví như: Vì tự do, dũng cảm hy sinh...

Nghĩ vậy nhưng lại không hô, chỉ quát to một tiếng: “Có ai ở đó thì mau đến đỡ ta...”

Nói xong, hai chân nhất dậm, nhảy xuống dưới. Ta nhắm mắt lại, chuẩn bị lừng lẩy hy sinh, nếu không thì cũng là tàn phế, đầu rơi máu chảy. Viu một tiếng, ta nghe thấy gió bên tai thổi vù vù. Chiếc eo nhỏ nhắn của ta đã bị hai bàn tay thô thiển của kẻ nào đó tóm lấy, an toàn rơi xuống đất.

Sau đó ta nghĩ. Nếu như lúc đó ta ngồi trên tường lâu ba mươi tầng, khả năng ngay cả ý niệm nhảy xuống cũng không hề xuất hiện. May quá, bức tường này cho dù cao, nhưng nhảy xuống cũng sẽ không chết được, nhiều nhất chỉ ngã gãy chân hay gì gì đó mà thôi.

Ghi chú:

(1) Đây là câu thơ miêu tả sắc đẹp của Dương Quý Phi thuộc bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị :

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc

Dịch thơ (Tần Đà)

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phần son

Dịch nghĩa:

Ngoái đầu nhìn lại nở một nụ cười, reo vào lòng người trăm ngàn mê luyến; nhan sắc của tam cung lục viện cũng trở thành vô nghĩa.

(2) Ngói lưu ly là một loại ngói đã được dùng cho các công trình kiến trúc cổ ở Việt Nam, Trung Quốc và một số nước tại Đông Á và Đông Nam Á, chủ yếu là các công trình cho vua quan. Theo những tài liệu lịch sử, ngói lưu ly có nguồn gốc xuất xứ từ Trung Quốc và được chuyển giao sang Việt Nam.

Tường lợp ngói lưu ly

Theo màu men, ngói lưu ly có thể chia làm ba loại: hoàng lưu ly, thanh lưu ly, và bích lưu ly. Ngói hoàng lưu ly chỉ sử dụng cho các công trình của vua, ngói thanh lưu ly dùng cho các công trình của quan lớn. Riêng bích lưu ly là màu xanh coban, không thấy sử dụng cho ngói.

Ngói lưu ly

31. Chương 033

Chương 33: GIÁ TRỊ CỦA THỌ LỄ

Ta được Lâm Thụy ôm vào trong ngực. Trên người hắn thoang thoảng hương cỏ xanh, rất tươi mát, rất dễ chịu. Ta mở to mắt. Thấy Lâm Thụy đẹp trai đang nhăn mày nhăn mặt, ánh mắt lóe sáng. Lúc vừa nhìn thấy, ta cảm nhận được bên trong ánh mắt đó toát ra vẻ đau lòng. Nhưng cảm giác này chỉ lướt qua trong tích tắc, ta không chú ý lắm. Bởi vì lúc đó, ta đang rất cảm tức. Không phải tại người, ta vì sao phải lê lét ở đầu tường này lâu như vậy chứ? Trông thần sắc của người kia, còn ra vẻ như ta phạm nhiều lỗi lầm vậy...

Ta lập tức trừng mắt, lạnh lùng hỏi hắn: “Người muốn gì đây?”

Lâm Thụy buông ta ra, lại không biết lời cây quạ ở đâu ra, nhàn nhạt cười, nói: “Đâu có gì, chẳng qua muốn đùa với tiểu thư một chút thôi...”

Ta nghĩ không thể nào lại có chuyện chơi đùa kiểu ngây thơ như thế. Ta lo nghĩ. Ngoại trừ hắn có thân phận là người Đại Tề ra, còn lại ta hoàn toàn không biết gì về hắn cả. Ta cũng chưa từng cùng hắn xuất hiện, hắn vì sao lại đùa giỡn ta như vậy? Ta đang muốn lớn tiếng chất vấn hắn, lại nhớ đến mấy mũi tên bắn trên đầu tường kia. Rất sắc bén, tốc độ rất cao, lực bắn cũng rất mạnh...

Ta quyết định, vẫn nên lễ phép với hắn một chút thì tốt hơn. Ta đang nghĩ ngợi nên làm sao lễ phép hỏi hắn mà bản thân không phát hỏa. Trong lòng ta lửa giận đang cháy phừng phừng, khó mà đảm bảo được đang lúc nói chuyện không buộc miệng mắng hắn...

Hắn vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng, nói: “Thọ lễ của ta, người đã đưa cho ta đâu!”

Ta nhất thời không thốt được nên lời. Thọ lễ kia đã bán rồi, tiền cũng đã xài hết rồi. Ta lấy cái gì đưa cho hắn đây. Hắn quả nhiên là vì chuyện thọ lễ mà đến. Chỉ sợ sớm đã hỏi thăm chỗ Phẩm Ngọc Phường rồi, cho nên mới đến đây xuất một chiêu dọa ta như vậy. Sau đó, lại sợ gây ra án mạng chết người nên mới chạy ra đỡ ta? A, nếu đúng như vậy, thủ đoạn của hắn cũng thật độc ác. Mang đến vài tên cung thủ giỏi, còn ngang nhiên phong tỏa một con phố, chỉ vì muốn giam ta ngồi trên đầu tường hai canh giờ để... mài đũng quần? Thật may mà chưa có mài đến...

Còn nói ta là trùng mắt tắt báo* nữa không. Trước mặt chính là nhân tài trùng mắt tắt báo điển hình đây. Nghĩ đến đây, ta vội tránh xa hắn thêm một chút, phảng phất như hắn là bệnh nhân tâm thần vậy...

(*Theo câu có thù tắt báo, nhưng hai vị này thì người ta chỉ cần làm cho các vị ấy giận trùng mắt lên là các vị ấy đã phải trả đũa lại rồi.)

Nhưng còn chuyện thọ lễ thì làm sao bây giờ?

Ta từng nói sẽ đập nồi bán sắt trả lại cho hắn. Nhưng chỉ giỏi nói thôi chứ tài cán nào làm được. Ta hiện tại một cái nồi cũng không có, lấy gì đập mà trả cho hắn?

Mặt hắn vẫn không chút thay đổi. Ánh mắt sáng ngời nhìn ta. Ta thật cẩn thận, run run rẩy rẩy ngó lại hắn. Ôi, ôi, ai bảo ta thiếu tiền hắn làm gì. Nếu không thiếu tiền người ta, thì đâu cần phải lo lắng như thế này. Ngay cả mối thù bị giam trên đầu tường mài đũng quần, ta cũng đành xem như không có. Lại nói, hắn hiển nhiên là có võ công nha, còn dẫn theo không ít tay sai nữa. Tiểu Phúc Tử của ta lại không có bên cạnh,...

Ta xèo xèo ngô ngô nói: “Lâm công tử, ngài biết rồi đó. Chuyện Thọ lễ ấy mà, lâu như vậy ngài không đến lấy. Ngài xem, đó chính là luật lệ của Phẩm Ngọc Phường, liền đem thọ lễ của ngài bán đi rồi...”

Lâm Thụy liếc mắt lờ ta một cái: “Vay tiền đâu?”

“A, tiền kia... Đây, không phải lâu như vậy ngài cũng không đến hay sao? Tiền kia cũng sẽ không có đúng không?”

Lâm Thụy cười lạnh một tiếng: “Vậy nên người nuốt luôn rồi?”

Ta không ngờ hẳn có thể nói trắng ra như vậy, lột sạch những tâm tư xấu xa của ta đem ra phơi nắng. Ngay cả những câu chữ ta định nói để che giấu cũng không còn cách nào dùng được nữa. Ôi, ôi, ôi, hôm nay cũng thật là xui xẻo mà.

Ta phải làm sao bây giờ. Đòi tiền thì không có đâu, muốn lấy mạng thì lấy...

Nghĩ thế nào ta liền nói ra thế ấy: “Không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi, người muốn lấy hay không?” Tư thế rất lưu manh vô lại.

Không ngờ hẳn lại gật gật đầu, nói: “Ừm, cái mạng của người cũng có chút giá trị. Được rồi, dù sao cũng không thu lại tiền được, coi như mua người năm ngàn lượng bạc đi. Lại đây, ký tên đồng ý...”

Nói xong vẫy vẫy tay. Từ góc tường sáng sửa lại chui ra một gã trung niên, ngang nhiên tay trái còn cầm một đồng giấy tờ, tay phải cầm bút, đưa cho ta bảo ta ký tên.

Đây hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi!

Ta cuối cùng hiểu rồi. Hẳn đang thả mồi dụ ta cắn câu dây mà, ta sao có thể ký tên được?

Ta mỉm cười, nhìn hẳn: “Lâm công tử, nói vậy là đã sớm chuẩn bị sẵn chiêu này rồi phải không?”

Lâm Thụy phụng phịu nhìn ta: “Sao lại là ta chuẩn bị sẵn được, chuyện này không phải do chính miệng người nói ra hay sao? Ta chưa từng ép người mà đúng không?”

Ta nghĩ lại, quả đúng là ta tự mình nhảy vào hố mà. Cũng chính miệng ta nói ra đề nghị này. Nhưng cái miệng của ta, tại sao lại nói ra chuyện này nhỉ?

Ta nói: “Ta đã nói cái gì? Ta giống như đã đưa ra đề nghị gì sao?”

Ta trừng mắt nhìn. Nhìn hẳn... Lòng mi cũng thật dài, chớp sáng chớp sáng trên gương mặt hẳn, tựa như đứa trẻ, thật đáng yêu làm sao. Nhưng mà... nội tâm của hẳn, sao lại xấu xa đến thế, ngay cả một thiếu nữ yếu đuối như ta mà cũng muốn ức hiếp sao? Ta không xấu xa với người thì đâu phải là người nữa.

Đôi chân mày xinh đẹp của hẳn khẽ cau lại, thật xinh đẹp. Hẳn nhìn ta sững sờ, không nói được gì, làm như ta là đại vô lại ngoài sức tưởng tượng không bằng. Đã vô lại thì vô lại cho chót, ta cười cười nói: “Lâm Thụy công tử, ta cũng không thiếu tiền gì của ngài. Là công tử vi phạm giao ước, không chịu đền lấy hàng. Món ngọc khí đó cần phải trả tiền nguyên vật liệu mà. Thứ ta dùng, chính là hòa điền mỹ ngọc tốt nhất. Vào thời điểm đó, số tiền bỏ ra cũng không chỉ tốn năm ngàn lượng. Mà ngài bỏ ra năm ngàn lượng dùng để đặt cọc, không phải theo giao kèo của chúng ta, chỉ là một nửa số tiền thù lao thôi sao? Đến lúc cuối cùng, ngài lại không đền lấy hàng. Món đồ đó giá trị thế nào hẳn ngài cũng biết. Ông chủ tiệm ngọc thô lại muốn nhanh nhanh lấy lại tiền ngọc, nên đành phải bán nó đi. Nhưng cuối cùng, bán đi rồi mà ngay cả tiền nguyên vật liệu ta còn chưa lấy lại vốn được. Còn phí nhân công, phí củi lửa ta đều chưa có tính toán với ngài nữa. Nói đúng ra, ngài còn thiếu ta một món tiền đó nha...”

Tiểu Lâm, muốn đấu với ta sao, còn chưa đủ tư cách đâu. Làm người không thể yếu thế, nếu yếu thế sẽ lập tức bị người ta ăn ngay. Ta nghĩ, ta nên vô lại ngay từ đầu mới phải. Lúc ban đầu do cảm giác có lỗi nên cố gắng giải thích hết nửa ngày. Kết quả thì sao, thiếu chút nữa đã bị hẳn ăn sạch. Bây giờ ta trở mặt rồi, hẳn không phải bị ta làm cho á khẩu không thể trả lời hay sao?

Lâm Thụy mặt mày càng nhăn tít lại. Hẳn hoài nghi nhìn ta, cứng họng: “Cái... cái gì? Ta còn thiếu người tiền?”

Ta nghiêm trang nói: “Đương nhiên. Ngài biết đó, buôn bán có lý lẽ của buôn bán, quan trọng nhất chính là chữ tín. Ta tính lại cho ngài nghe một lần nữa, vì sao ngài còn thiếu tiền của ta. Ngài xem, ngài không đền lấy hàng, ông chủ bán ngọc thô thúc giục đòi ta trả hơn bảy ngàn lượng bạc tiền ngọc thô. Làm sao trả? Ta đành phải bán ngọc của ngài chứ sao. Nhưng vì bán gấp nên chỉ bán được chưa đến hai ngàn lượng bạc. Hơn nữa, tiền phí thủ công, còn thêm một ít lông gà vỏ tỏi tiền phí củi lửa lò đúc, phí vận chuyển gì gì đó, cũng mất hết khoảng một ngàn lượng bạc nữa. Ta phải tự bỏ tiền túi ra trả, không bằng, ngài trả lại cho ta đi?”

Ta chìa bàn tay trắng nõn ra. Hắn nhìn tay ta, rồi lại nhìn sang ta, quả thật không thể tin được trên thế gian lại có một nữ nhân như thế này: “Người, người, người...”

Ta nói: “Ta, ta, ta thì sao? Nếu không, chúng ta báo quan đi? Ta biết, người ở đây có nhiều thủ hạ. Thiếu tiền không trả, giết người diệt khẩu rồi đem thi thể vùi lấp tại chỗ là chuyện bình thường. Nhưng ngài nhiều tiền như vậy, chỉ vì thiếu có một ngàn lượng mà mang tội danh giết người. Ngài thấy đáng sao?”

Người xem, ta bố trí cho hắn tương lai sẽ trở thành tội phạm giết người rồi.

Kỳ thật, thủ pháp này của ta phát sinh từ những vụ cãi cộ tài chính trong các xưởng sản xuất ở hiện đại. Ta thấy nhiều rồi. Có đôi khi, một ông chủ xưởng chẳng biết vì sao lại thiếu nợ người ta một món tiền, bởi vì vấn đề thời gian, bán nhà máy hiệu buôn rồi lòi nhau ra tòa đó sao?

Ta vốn không muốn đối phó với hắn theo cách này. Ai bảo hắn lừa ta lên đầu tường, ngồi mất hai canh giờ làm gì? Ai kêu hắn nhiều tiền như vậy lại còn muốn bóc lột người nghèo như ta đâu?

Hắn nhìn nhìn trời, day day trán. Ta cho rằng hắn đang ngửa mặt lên trời thở dài, liền dùng ánh mắt đồng tình thương hại, nhũn mày nói: “Như vậy đi. Ta biết, số tiền lớn như vậy, đến hơn một ngàn lượng bạc, công tử cũng không thể mang theo bên người. Hay là, ngài viết tờ giấy nợ đi, khi nào rảnh thì trả lại ta sau?”

32. Chương 034

Chương 34: TÂM SỰ CỦA LÂM THỤY

Edit: docke

Ánh mắt hắn lóng lánh nhìn ta, thở dài. Ta nghĩ, cuối cùng thì hắn cũng đã định thần lại rồi. Trước hành vi vô lại của ta, hắn cũng không chịu đưa tiền. Ta cũng không định cưỡng bức hắn. Ta chỉ muốn làm cho hắn không còn dám ở trước mặt ta mà mở miệng nhắc đến chuyện thọ lễ nữa mà thôi. Con người ta chính là rất thực dụng.

Bỗng nhiên, hắn cười. Trong lòng ta đột nhiên có cảm giác rất lạ. Tựa như giữa một vùng băng tuyết trắng xóa đột nhiên nở tràn màu đỏ của hoa mai, tuyệt mỹ cỡ nào. Ta hiểu rồi. Bởi vì nụ cười của hắn, tựa như những đóa hoa mai vươn mình giữa một vùng tuyết trắng mênh mông vô bờ, sáng lạn, mỹ lệ. Nụ cười đó mang theo hương thơm ngan ngát của hoa mai, reo vào lòng người phong tình kinh diễm, khiến người ta không tự chủ được muốn háo xuống, ôm vào trong lòng. Ta mãnh liệt định thần. Vì sao ta lại bị phân tâm như vậy?

Hắn ngưng cười, bỗng nhiên chấp tay nói với ta: “Tại hạ bội phục, bội phục. Một việc rõ ràng như vậy mà người cũng có thể đổi trắng thay đen như thế được...”

Nói xong, hắn phát phát tay, nói: “Đi thôi.” Trong bóng đêm truyền đến một loạt tiếng hô vang như sấm dậy: “Tuân mệnh.”

Dọa ta kinh hãi đến mất hồn mất vía. Xem ra, hắn dẫn theo thật sự không ít người. Ta vốn đang muốn trêu chọc hắn đôi câu, giờ cũng không dám mở miệng nữa. Ta thật sự đã thấu hiểu thế nào là ‘Tú tài gặp phải bình, có lý cũng nói không ra lẽ’. Huống chi, nó vốn không hề có lý chút nào? Hắn vô cớ đến rồi lại khó hiểu ra đi, ta càng ngày càng không nắm bắt được...

....**.*....

Bên trong một trang viên rộng lớn, Lâm Thụy lặng lẽ đứng trước cửa sổ. Đứng phía sau anh là một gã trung niên, thủ hạ của anh. Hắn đợi một lát, thấy chủ nhân dường như không có ý sai bảo mình, đang định lảng lạng lui xuống. Chủ nhân không mở miệng, hắn cũng không dám quấy rầy.

Lâm Thụy cảm giác được động tác của hắn, bỗng nhiên nói: “Hành động hôm nay cũng coi như viên mãn. Nữ nhân kia, đã an bài tốt chưa?”

Gã trung niên kia cung kính trả lời: “Đã an bài ổn thỏa rồi ạ, hết thấy đều như ý của chủ nhân.”

Lâm Thụy nói: “Kế tiếp, sẽ triển khai một kế hoạch khác. Kẻ phản bội ta, ta muốn nòng cũng ném trái mìn vị y như vậy.”

Lúc anh nói những lời này, trên mặt vẫn luôn hiển hiện nụ cười.

Gã trung niên đưa mắt liếc nhìn anh, cúi đầu lên tiếng: “Chủ nhân, mọi việc đều đã được sắp xếp xong cả rồi, ngài yên tâm đi!”

Lâm Thụy thấy hắn có vẻ muốn nói lại thôi, cười nói: “Có gì muốn hỏi người cứ hỏi đi!”

Gã trung niên nhìn nhìn vẻ tươi cười trên gương mặt anh, khẽ nói: “Dạ không có, tại hạ không có gì muốn hỏi.”

Lâm Thụy gật gù đầu nói: “Vậy thì người cứ lui ra trước đi!”

Gã trung niên im hơi lặng tiếng lui ra khỏi phòng. Tiếng bước chân nhẹ nhàng giống như bước chân mèo. Lúc ra đến ngoài, hắn còn ngoái lại, liếc mắt nhìn Lâm Thụy vẫn đang đứng trước cửa sổ, lắc lắc đầu, rồi lặng lẽ đóng lại cửa phòng.

Hắn đi dọc theo hành lang về phía trước. Bỗng nhiên từ đâu vọt ra một người đi ở bên cạnh, chặn hắn lại. Hắn chăm chú nhìn lại, thì ra là một trong số thủ hạ của hắn, cũng chính là thủ hạ đắc lực của hắn. Vì vậy, bình thường nói chuyện cũng tương đối tùy tiện, tên thủ hạ kia hỏi hắn: “Thống lĩnh, hành động hôm nay có chút kỳ quái thì phải!”

Gã trung niên nói: “Có gì mà kỳ quái, nhiều chuyện!”

Tên thủ hạ nói: “Còn không phải là kỳ quái hay sao? Vận dụng nhiều người như vậy chỉ để vây khốn một tên tiểu tử. Thuộc hạ thấy, cứ một chưởng đánh hắn bất tỉnh là xong, không phải tốt hơn sao?”

Gã trung niên nói: “Người thì biết cái gì? Tên tiểu tử kia cũng không phải là một tên tiểu tử...”

Tên thủ hạ nói: “Vậy hắn là cái gì? Hơn nữa, hôm nay chủ nhân cũng có chút kỳ quái nha. Cứ cười suốt cả ngày, lắm lúc còn phát ra một tràng cười lớn nữa, làm như đang nghĩ đến chuyện gì buồn cười lắm vậy. Làm chúng ta nhìn thấy nghe thấy, đều cảm thấy sở gai ốc. Ngay cả nhóm tiểu nha hoàn cũng không dám đi vào hầu hạ người. Ngài nói xem, kẻ nào mà lại xui xẻo như vậy chứ...”

Gã trung niên âm thầm kêu phải, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Chỉ có người không dám vào thôi, ta thấy người cứ lẩn lẩn trốn trốn ở ngoài cửa này giờ. Thật ra, hành vi của chủ nhân là hoàn toàn bình thường. Hơn nữa, chuyện này, đâu phải là chuyện người có thể thuận miệng bình luận?” Hắn thoáng do dự, rồi thì thào nói: “Có phải vì tiểu tử kia là nữ nhân hay không?”

Tên thủ hạ kia nghe xong lời hắn nói, thoáng chốc hơi đỏ mặt: “Thuộc hạ trước giờ vẫn quen thấy chủ nhân gặp chuyện vinh sủng gì cũng không sợ hãi, khuôn mặt lúc nào cũng bình tĩnh. Hôm nay lại thấy ngài như vậy, thật sự là thuộc hạ chưa từng thấy bao giờ. Trong lòng có rất nhiều chủ ý bất định, sợ bị mắc cổ.” Hắn nhớ đến một câu nói khác của thống lĩnh, phản bác: “Chủ nhân kỳ nhất là gần nữ sắc. Ngài đừng nói giỡn. Cho dù tiểu tử kia có là nữ nhân đi chăng nữa thì cũng chỉ là một nữ nhân tư sắc bình thường. Chủ nhân là ai nào, quốc sắc thiên hương cũng chưa chắc đã lọt được vào mắt xanh của người đâu nha...” Tên thủ hạ kia càng nói càng tức, tựa như những gì thống lĩnh nói đều là những lời lăng mạ chủ nhân.

Gã trung niên nhìn tên thủ hạ, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Người thì biết cái gì. Tâm tư của chủ nhân, chúng ta làm sao mà thấu hiểu được?”

Gã trung niên lắc lắc đầu bỏ đi, vừa đi vừa thì thào tự nói: “Đúng là thanh niên!” Cũng không biết hắn đang nói ai nữa, tên thủ hạ kia hay là vị chủ nhân của hắn.

Tên thủ hạ kia lại cho rằng nói về hắn, ý mừng hắn đã quá kích động, liền rụt cổ, lầu bầu nói: “Ta cũng đâu có nói gì lung tung?”

....***....

Trời đã muốn tối thui rồi, xem ra, cửa cung cũng sắp đóng lại rồi. Điều ta cảm thấy kỳ quái chính là, nhóm mật thám giống như kẹo kéo bám theo ta, cuối cùng thì đã bị gã Lâm Thụy công tử đó xử lý thế nào rồi?

Ta còn cảm thấy kỳ quái ở chỗ, vì cái gì, hắn muốn ngăn cản không cho ta vào phủ tướng quân, lại dùng phương pháp biến thái như vậy? Trong phủ tướng quân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết? Chỉ có điều, hôm nay hắn cũng rất thành công, ta quả thật không có thời gian để vào phủ tướng quân nữa.

Người này, cũng thật sự là một nhân vật mảnh khỏe thông thiên, ngay cả Nhân Phi nương nương cũng không sánh kịp.

Ta vắt chân lên cổ chạy về cung. Mọi chuyện trong cung đều bình thường, thậm chí ta còn chưa gặp mặt Nhân Phi nương nương nữa.

Ta thấy trời cũng không còn sớm liền trở về căn phòng nhỏ của mình. Dù sao Nhân Phi nương nương kia cũng sẽ không gọi ta vào hầu hạ đâu. Nàng còn sợ ta sẽ lên hạ cổ với nàng, chỉ mong sao không phải nhìn thấy ta nữa.

Quỳnh Hoa không có trong phòng. Ta nghĩ, thật kỳ quái, nàng ta đi đâu vậy, vì sao lại không thấy? Ta ở trong phòng ngậy người chưa đến một khắc, chợt nghe thấy có tiếng người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng. Bình thường, người như vậy chỉ có một, chính là Tiểu Phúc Tử...

Tiểu Phúc Tử vừa vào cửa đã hỏi: “Hôm nay người không gặp phải chuyện gì chứ?”

Ta nghĩ, làm sao hắn biết được ta gặp phải chuyện gì. Chẳng lẽ chuyện ta lê lét trên đầu tường đã bị truyền khắp đại giang nam bắc, nhanh đến như vậy sao? Nếu đúng vậy thì cũng thật là quá nhanh đi!

Ta liếc mắt nhìn hắn đánh giá. Mặt mày hắn đều là rất mệt mỏi. Ta giật nảy mình, hỏi hắn: “Người đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn nhíu mày nói: “Kể ra cũng thật kỳ quái. Hôm nay ta đã sớm muốn đến chỗ người thăm hỏi một chút. Nhưng trên đường đi lại vô duyên vô cớ bị người ta chặn lại, đánh một hồi. Đám người đó dùng xa luân chiến*, vừa không tổn thương đến ta nhưng cũng không chịu cho ta đi. Cho đến vừa nãy, đám người kia lại không hiểu sao tự động bỏ chạy. Ta liền nghĩ ngay đến người, bên này chắc hẳn đã có chuyện gì rồi...”

(*Xa luân chiến: nhiều người thay nhau đấu với một kẻ địch)

Lòng ta nhảy bùm bùm, một dự cảm xấu bỗng nhiên dâng lên. Là chuyện gì vậy, cả hai chúng ta đều bị người ta dùng kế cuốn lấy?

Chúng ta chỉ là những nhân vật nho nhỏ, vì cái gì mà Lâm Thụy lại dùng đại bút tích* như vậy đến cuốn lấy chúng ta? (*Đại bút tích: là để đối ứng với thủ pháp)

Bây giờ ta có thể khẳng định. Lúc cùng với Lâm Thụy khẩu chiến, ta nghĩ mình đã dành được toàn thắng. Nhưng trên thực tế, ta đã bị hắn đùa bỡn như đối với một đứa con nít. Hắn vì kéo dài thời gian mới đến cùng ta đấu vô môn một hồi, khiến ta không chút đề phòng, cùng hắn tranh đấu đến phút cuối.

Vậy có khác nào giả heo ăn thịt hổ (giống câu: sói đội lột cừu).

Ta nghĩ, thủ pháp này của hắn sao lại quen thuộc như vậy. Quen thuộc đến nỗi phảng phất giống một người nào đó.

Quỳnh Hoa, đúng rồi, thủ pháp của hắn cũng thật giống Quỳnh Hoa, có thể so với Quỳnh Hoa còn hơn rất nhiều...

Tiểu Phúc Tử nhìn ta lo lắng. Hắn không biết vì sao ta lại trầm mặc không nói, lại còn nghiêng răng nghiêng lợi...

Ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện bèn hỏi hắn: “Người có đi xem qua Tư Đồ chưa?”

Tiểu Phúc Tử đột nhiên cả kinh, không kịp nghĩ ngợi nói năng đã vội chạy ra ngoài. Ta lo lắng ở trong phòng đi tới đi lui, sợ nghe được tin tức Tư Đồ đã hóa thành đồng máu tươi đầu giường.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu Tiểu Phúc Tử mới trở về. Ta vừa thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng liền phát lạnh, hỏi hắn: “Như thế nào rồi?”

Tiểu Phúc Tử vẻ mặt cầu xin: “Không thấy nương nương. Trong phòng còn tráo một người khác vào. Người này cũng rất giống Tư Đồ nương nương. Nếu không phải nàng ta quá mức an tĩnh, ta cũng không thể phát hiện ra được!”

Ta biết. Mỗi lần Tư Đồ gặp Tiểu Phúc Tử, bởi vì tấm lòng yêu vô công tha thiết, Tư Đồ sẽ luôn luôn đánh lén hắn. Bây giờ, nàng lại không động thủ. Tiểu Phúc Tử đương nhiên cảm thất kỳ lạ, vì thế nên mới phát hiện ra chỗ không đúng.

Ta ngã ngồi tại giường. Tại sao có thể như vậy được. Nếu không thấy Tư Đồ, ta ở trong này ngốc nghếch, còn có ý nghĩa gì nữa? Giải oan cho tướng quân, tìm ra chân tướng cái chết của phụ thân, còn cần thiết sao? Ngay cả người sống, ta còn không bảo vệ được, còn quản chuyện người chết làm gì đây. Bây giờ chẳng phải là ta đang lẫn lộn đầu đuôi rồi sao? Vốn tưởng rằng Tư Đồ ở lãnh cung, nơi đó có thể cho là nơi an toàn nhất rồi. Nhà nàng đã mất, chỗ dựa vững chắc là đại tướng quân cũng đã chết. Nàng đối với người ta còn gây ra được uy hiếp nào đâu, cũng sẽ không có ai lại nghĩ trăm phương ngàn kế đi hại nàng. Người trong cung chẳng phải đều cho rằng nàng chẳng qua chỉ là một phi tử đã bị phế bỏ, ở trong lãnh cung chờ chết thôi sao. Lại vì cái gì, rốt cuộc, nàng vẫn bị hãm hại, vẫn bị người ta âm thầm dùng kế đánh tráo để bắt đi?

33. Chương 035

Chương 35: TƯ ĐỒ MẤT TÍCH

Edit: Docke

Ta biết, toàn bộ chuyện này, khẳng định có quan hệ với Lâm Thụy. Nhưng buồn cười chính là, ta lại hoàn toàn không biết hắn rốt cuộc là ai, hắn lập hai đại bút tích phân biệt cuốn lấy ta và Tiểu Phúc Tử, chẳng lẽ chính là vì Tư Đồ? Hắn biết, hiện giờ người duy nhất còn liên hệ với Tư Đồ chính là ta và Tiểu Phúc Tử. Hắn nhất định cũng biết, Tiểu Phúc Tử thường xuyên thâm nhập lãnh cung gặp Tư Đồ. Vì không muốn chúng ta phá hoại chuyện tốt của hắn nên hắn đã vận dụng nhiều lực lượng như vậy để ngăn cản chúng ta?

Có điều ta nghĩ mãi không ra, chính là vì sao hắn không trực tiếp giết chúng ta? Với năng lực của hắn, chẳng phải rất dễ dàng hay sao?

Càng không nghĩ ra chính là, hắn vì cái gì lại dùng thủ đoạn ngậy thơ như thế lừa bắt ta. Chẳng lẽ thật sự muốn nhìn thử cái cảnh ta chặt vật mài dừng quần, mài đến lúc lộ ra cặp móng trần mới thôi? Ta đang suy nghĩ cái gì vậy chứ...

Chỉ có điều, ta cũng không cho rằng hắn có thể là đã chằm trúng ta rồi, tìm ta đùa chơi một chút... Giỡn chơi thôi. Chuyện này chỉ cho ta thấy rằng, Lâm Thụy, hắn rõ ràng là rất... thật sự rất.... biến thái.

Ta thầm mắng vài câu Tam Tự Kinh.

Ta âm thầm suy tư, ở trong phòng bước đi thông thả lại thông thả bước đi. Bước đến lúc cái đầu Tiểu Phúc Tử quay vòng vòng muốn nổ đom đóm rồi, ta mới dừng lại. Ta nghĩ. Nếu hắn thật sự muốn đánh tráo Tư Đồ mang ra khỏi hoàng cung, không có người tiếp ứng trong cung thì trăm triệu lần cũng không thành. Nhưng trong cung này, ai lại có thể tiếp ứng cho hắn? Còn nữa, hành tung của ta và Tiểu Phúc Tử hắn đều nắm một rõ hai ràng. Tiểu Phúc Tử thì không nói, dù sao hắn cũng ở ngoài cung, có thể trực tiếp giám thị. Nhưng ta là người trong cung, chẳng qua chỉ nhất thời nổi hứng chạy ra ngoài cung dạo chơi mà thôi. Vậy mà hắn cũng hiểu rõ được thì...

Ta nhớ đến Thiệu Hạo, tên đầy tớ đi theo bên cạnh Lâm Thụy. Lúc ấy, bọn họ nói chuyện với nhau bằng một loại ngôn ngữ Đại Tề kỳ quái, cũng không giống mấy với ngôn ngữ Đại Tề bản địa. Loại ngôn ngữ này ta chưa từng nghe thấy bao giờ.

Có lẽ, bọn họ thật sự có quan hệ với Đại Tề. Ta nghĩ, cùng Đại Tề có quan hệ, hiện tại còn có một người, là Nhân Phi nương nương...

Chỉ có nàng, một người có năng lực và địa vị như vậy, mới có khả năng thần không biết quỷ không hay tráo đổi Tư Đồ ra khỏi lãnh cung. Ta cẩn thận tưởng tượng, không khỏi phát lạnh toàn thân. Nữ nhân này, biết không thể tìm được từ chỗ ta chút tung tích tư nhện nào, bèn chuyển hướng mò qua người Tư Đồ. Để dễ bề moi tin, nên đã âm thầm mang Tư Đồ ra khỏi cung. Lần này, Tư Đồ phải chịu khổ rồi. Ta mơ hồ thấy được cảnh tượng Tư Đồ chịu thập đại khổ hình rên la thảm thiết...

Nhưng hôm nay, Tư Đồ đang trong tay nàng, ta sợ ném chuột vỡ đồ, ta có thể làm được gì đây?

Còn Quỳnh Hoa, không phải nàng đã nói, sư thúc nàng sắp tới hay sao? Vì sao đã mấy ngày rồi cũng không thấy tăm tích?

Thận trọng, nhất định phải suy nghĩ thật thận trọng. Ta hít sâu mấy hơi, chậm rãi trầm tĩnh lại...

Ta càng nghĩ càng khẳng định. Nhân Phi nương nương này và Lâm Thụy kia khẳng định có mối quan hệ bất minh không thể nói rõ.

Không biết nói sao, cứ nghĩ đến một nương nương sắc đẹp chim sa cá lặn cùng Lâm Thụy kia có quan hệ ám muội, trong lòng ta vừa tức vừa ghen. Ta cắn răng. Nếu để ta bắt được hai người, cẩn thận không ta sẽ lột da các người. Nhưng ta có thể lột da bọn họ hay sao? Nhân Phi nương nương kia bây giờ mà có đứng trước mặt ta, ta không phải chỉ có nước cúi đầu áp tai thôi sao?

Xem ra, nếu Tư Đồ đem tất cả quan hệ của nhóm chúng ta cùng chân hướng thế lực sau lưng khai ra, thì người kế tiếp mà Nhân Phi nương nương sẽ động thủ, chính là ta rồi.

Ta nghĩ, nàng có thể bắt ta ăn một trăm cân súp rau xanh hay không? Đương nhiên là nàng sẽ không tắm gia vị, không bắc dầu chiên hấp gì rồi...

Nghĩ đến đây, ta không tự chủ được, dạ dày bỗng quặn lên, sắc mặt bên ngoài cũng tái nhợt quá mức. Tiểu Phúc Tử lo lắng nhìn ta: “Hay là, chúng ta mau chóng rời khỏi hoàng cung đi?”

Tiểu tử này, mặc kệ Tư Đồ sao. Trong cảm nhận của hắn, Tư Đồ chỉ là một con mụ điên suốt ngày cứ muốn đánh nhau với hắn mà thôi. Tư Đồ xinh đẹp, thật đáng thương...

Tiểu Phúc Tử khụ một tiếng: “Người nghe ta nói không?”

Ta lại chứng nào tật nấy, thường xuyên trong những tình huống cực kỳ nguy hiểm còn ở đó nghĩ ngợi lung tung. Ta có phần áy náy, hỏi Tiểu Phúc Tử: “Người có thể mang ta ra khỏi cung sao?”

Tiểu Phúc Tử liếc xéo ta một cái, dường như đang muốn cân đo thỉ trọng của ta. Ta nghĩ, cũng thật may, hoàn hảo ta không có mặt. Hắn gật gật đầu nói: “Người thay quần áo thái giám đi. Chúng ta theo chỗ nào ít thủ vệ trốn ra ngoài...”

Nhìn nhìn thần thái của hắn, ta hơi mất tự tin. Bị mũi tên bắn thành tổ ong, cảm giác đó thật sự không tốt chút nào. Nhưng bây giờ còn có thể làm gì khác được đâu, ngoại trừ bôi dầu vào lòng bàn chân mà chạy? Hơn nữa, Tư Đồ cũng không còn ở trong cung nữa, ta còn ở đây để làm gì chứ?

Ta lập tức thu dọn một ít đồ gọn nhẹ. Chủ yếu là gói gém tất cả vàng bạc tài bảo đã cướp đoạt được trong cung cho vào một cái bao lớn. Mấy món này ta đã cất giấu ở một nơi không thể nghĩ ra được, chính là dưới ván giường của Quỳnh Hoa tỷ tỷ. Người xem, ta có phải là rất thông minh hay không? Nói là không có năm ngàn lượng bạc trả cho Lâm Thụy, nhưng hai ngàn lượng vẫn phải có. Dù sao nợ năm ngàn lượng là nợ, ba ngàn lượng cũng là nợ, không bằng đã nợ thì nợ cho chót. Hơn nữa, nếu trả cho hắn, ta đây chẳng phải sẽ trở thành một kẻ nghèo hèn thật sự rồi sao? Cho nên thời điểm trả tiền, có thể kéo dài được bao lâu thì cứ việc kéo. Đây cũng là kinh nghiệm ta học được từ những cuộc tranh cãi nợ nần trong công ty thời hiện đại. Nhưng nói thật, số bạc này của ta quả thật không phải là năm ngàn lượng bạc mà hắn đã đặt cọc. Bạc của hắn ta quả thật là đã tiêu hết rồi. Chuyện tiền bạc, ta phân biệt cũng rất rõ ràng nha...

Nhưng mà, ta lại lo nghĩ, lưu luyến buông vàng bạc xuống. Vác theo một đồng đồ nặng như thế, nguy cơ bị bắn thành tổ ong rất lớn nha. Tuy rằng ta rất yêu tiền, nhưng ta còn yêu tính mạng của ta hơn thế nữa. Ta chỉ lấy mấy tấm ngân phiếu nhét vào người.

Rồi nói với Tiểu Phúc Tử: “Đi thôi...”

Tiểu Phúc Tử nghiêng vai nghe ngóng, nhìn ta nói: “Đi không được, có người đến...”

Cửa phòng bị người bên ngoài mở ra. Một người thân hình thon thả tinh tế đi vào. Ta nhìn nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử hiểu ý ta nhưng vẫn không nhúc nhích. Ta nghĩ, không phải chỉ là Quỳnh Hoa thôi sao? Cho dù người điểm huyết không tốt, cũng có thể đập nạng ngắt đi cũng được mà?

Lại quay qua nhìn nàng, phía sau còn dẫn theo hai ba tên thái giám nữa. Thì ra là thế, ta hiểu lầm Tiểu Phúc Tử. Xem ra, Quỳnh Hoa dẫn người đến đây bắt hai chúng ta. Xem ra, chuyện hai chúng ta về da hổ

giả làm lão hổ đã bị Nhân Phi nướng nướng biết được. Xem ra, kết cục đang chờ đợi chúng ta không phải là ghế hùm* thì cũng là cây ớt thủy**rồi.

Ta vừa thấy tư thế này, lập tức đã nghĩ. Quỳnh hoa có lẽ cũng đã phản bội chủ nhân của nàng, thông đồng với Nhân Phi nướng nướng làm bậy rồi. Nàng đã đem chuyện của ta và Tiểu Phúc Tử nói cho Nhân Phi biết. Vì thế giờ đây, Nhân Phi mới cùng với Lâm Thụy, dẫn ta đến đây rồi rút củi dưới đáy nồi.

Nhưng cuối cùng, ta vẫn cảm thấy, trong lòng ta còn có rất nhiều nghi vấn. Lâm Thụy, hẳn giống loại người chịu cam tâm làm kẻ dưới trướng người ta hay sao? Với tính tình của Quỳnh Hoa, sao có thể dễ dàng phản chiến như vậy? Còn chuyện bắt ta ở trên đầu tường, trêu chọc để kéo dài thời gian kia, là do hắn chủ trương, hay là do Nhân Phi nướng nướng làm chủ?

Ghi chú:

*Ghế hùm: Một công cụ tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, đầu gối bị trói chặt với ghế, rồi đem dần gạch vào dưới gót chân, đem càng cao thì càng đau.

** Cây ớt thủy: Một loại cực hình thời xưa: sau khi nghiêm hình tra tấn, đang lúc phạm nhân trên mình còn đầy thương tích liền rót một chậu nước muối hoặc sát muối lên những vết thương.

34. Chương 036

Chương 36: THÁI HẬU NƯỚNG NƯỚNG

Edit: Docke

Ta đang chuẩn bị tự động tự giác, tự trói hai tay đi ra khỏi phòng. Cũng không thể trông cậy vào Tiểu Phúc Tử có thể cứu ta. Nhìn về mặt hắn, dường như hơi kiêng kỵ mấy tên thái giám phía sau Quỳnh Hoa. Xem ra, nếu như muốn đánh, khả năng sẽ có một trận chiến ác liệt. Hơn nữa, đánh xong cũng chưa chắc chạy khỏi. Trong hoàng cung này cũng chỉ có hai chúng ta một phe. Nếu không thắng được, vậy thì không bằng đầu hàng luôn cho rồi. Kẻ thúc thời là trang tuần kiệt.

Ta tươi cười ngênh đón Quỳnh Hoa. Mặt Quỳnh Hoa không chút thay đổi khiến ta càng thêm bất an. Có lẽ hình phạt cây ớt thủy sẽ phải tăng cao thêm một bậc, tưởng tượng thành lột da rút gân.

Ta nói: “Quỳnh Hoa tỷ tỷ, sao vội vậy...”

Quỳnh Hoa liếc mắt nhìn ta một cái: “Ta không vội. Chỉ có điều, thái hậu truyền chỉ, muốn ngươi qua đó...”

Ta thật không ngờ, Quỳnh Hoa lại mang đến một tin tức như vậy. Quá ngoài dự kiến của ta. Cho đến bây giờ, ta và thái hậu nướng nướng không hề có liên can chút nào, vì sao bỗng nhiên bà lại nhớ đến ta? Ta bắt đầu nghĩ thấy có mùi âm mưu ở trong này rồi.

Cảm giác tâm bị buộc chặt rồi lập tức thả lỏng, rồi lại bắt đầu buộc chặt là như thế nào? Chính là cảm giác của ta bây giờ đây. Thoát khỏi nỗi sợ hãi hình phạt cây ớt thủy, lột da rút gân, lòng ta vừa mới thả lỏng một chút lập tức lại nâng lên. Ta nhớ tới gương mặt Thái hậu giống như không hề bận tâm, lương thiện tựa Quan Âm, nhưng quyết không phải là một người thiện tâm gì đâu...

Ta lại đưa mắt hỏi ý Tiểu Phúc Tử về khả năng trốn thoát. Dựa theo vẻ mặt của hắn, ta xác định, khả năng kia bằng không rồi.

Có lẽ bọn họ nghĩ rằng Tiểu Phúc Tử cũng là người trong cung, cùng ta chắc có quan hệ gì đó. Cho nên, tuy nói chỉ tuyên triệu một mình ta, nhưng khi Tiểu Phúc Tử dậm bước định đi, bọn họ lại không cho hắn đi, đồng loạt bắt hắn phải đi theo chúng ta. Nhìn thấy trận thế như vậy, lòng ta lại lập tức trầm xuống.

Quỳnh Hoa đi trước dẫn đường, ta và Tiểu Phúc Tử đi ở giữa, mấy tên thái giám thì đi theo sau chúng ta, đem chúng ta kẹp vào giữa làm nhân bánh bích quy, từ từ tiến về phía trước.

Dọc đường đi ta vẫn một mực suy tư về khả năng chạy trốn. Trên người ta có mang theo vài loại độc phần tự chế. Ta nghĩ, chọn một nơi thanh vắng rắc chút phần lên vài mấy tên thái giám. Như vậy, ta và Tiểu Phúc Tử có phải sẽ có cơ hội thoát thân hay không?

Ta vừa nghĩ, tay liền tự giác thò vào nơi cất giấu độc phần. Nhưng tay còn chưa mò vào đến nơi, ta liền cảm giác có mấy luồng ánh mắt lạnh như băng từ phía sau quét đến, cảm giác như có từng trận gió lạnh tạt đến sống lưng. Ta rút cục học thêm được một điều, thì ra ánh mắt, nó cũng không phải là không có thực chất...

Ta đành buông thông hai tay, thành thành thật thật đặt bên cạnh sườn. Ánh mắt phía sau đến lúc đó mới chuyển sang gió hòa bình lặng.

Xem ra, Tiểu Phúc Tử đã sớm đoán biết được thực lực của mấy tên thái giám kia rồi. Ánh mắt gian tà liếc nhìn ta một cái rồi lại hướng về phía trước nhìn không chớp mắt, bước đi.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, hai người chúng ta vì sao lại giống như đang bị áp giải lên pháp trường vậy nhỉ?

Dọc theo đường đi, không gian yên tĩnh không một tiếng động. Đã có vài lần ta định hỏi Quỳnh Hoa đang dẫn đường phía trước một chút. Nhưng cứ mỗi lần vừa định mở miệng là lại nhìn thấy cái ót lạnh băng của nàng, nhớ đến thái độ ngày thường nàng đối với ta, ta hơi do dự. Cô bé này chính là một người dù cứng hay mềm cũng không chịu. Lại nhớ đến ta đã có lần khiến cho nàng phải ăn một con sâu xanh. Tuy nói rằng nó cũng đã sớm bị tiêu hóa rồi nhưng không hiểu sao nó vẫn lẩn lẩn trong đầu ta. Câu nói ‘nữ nhân cũng giống tiểu nhân’ cũng rất chí lý. Ta thật hối hận vì đã cho nàng ăn sâu rau xanh. Có lẽ, đổi thành ăn sâu lông sẽ tốt hơn... Ta vừa đi, vừa nghĩ. Ta nghĩ, thì ra, ta cũng có lúc không dám mở miệng...

Cuối cùng, sau một đoạn đường dài, chúng ta đã bị áp giải đến Thọ Trữ cung của Thái hậu nương nương. Lúc đó trời cũng đã tối, Thọ Trữ cung vẫn như cũ, đèn đuốc sáng trưng. Vừa thấy cục diện này, trong lòng ta như đánh lô tô, nhấp nhô không ngừng.

Vừa tiến vào trong, Quỳnh Hoa liền thông báo: “Bẩm báo nương nương, người đã được đưa đến...”

Ta và Tiểu Phúc Tử vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Mấy tên thái giám đi theo sau chúng ta sau khi hành lễ xong cũng tự động tự giác đứng qua hai bên chúng ta. Xem ra, chính là muốn phòng bị, sợ chúng ta bất thành linh uy hiếp Thái hậu. Thật ra, ta cũng có ý tưởng này. Tục ngữ nói, đánh giặc trước hết phải đánh tên cầm đầu.

Trước khi chưa rõ ràng thái hậu tuyên gọi chúng ta đến làm gì, ta nghĩ, vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn. Lúc ở trên đường đến đây, cơ hội rải độc phần đều đã qua đi rồi, bây giờ đang ở trong cung của người ta, làm gì còn có cơ hội giở thủ đoạn ra đùa giỡn nữa?

Thái hậu liếc mắt nhìn hai người đang quỳ bên dưới, gật gật đầu, nói: “Bình thân. Ai gia muốn hỏi các người vài câu. Các người phải thành thật trả lời, cũng không cần phải nói chuyện lung tung...”

Ta nghĩ, ta đương nhiên sẽ thành thành thật thật, không thành thật thì sẽ thành cái gì đây?

Thái hậu nói: “Ta nghe người ta bẩm báo. Nói rằng người biết một số việc của Nhân Phi nương nương. Có Ai gia làm chủ, người cứ một năm một mười nói ra đi!”

Ta nghĩ: Chuyện của Nhân Phi nương nương kể ra thì cũng khá nhiều, bà muốn ta nói chuyện gì đây? Là muốn ta nói nàng là kẻ giả mạo? Hay là nói nàng là mật thám của Đại Tề? Hơn nữa, Tư Đồ còn đang ở trong tay nàng, nếu như ta nói ra, nàng sẽ bỏ qua cho Tư Đồ sao? Và chuyện mấu chốt chính là, rốt cuộc thì ai là người bẩm báo với bà chuyện này vậy?

Ta dùng dư quang nơi khóe mắt liếc về phía Quỳnh Hoa. Chẳng lẽ là nàng đã bẩm báo với Thái hậu? Nếu vậy, Thái hậu chắc sẽ chưa thể biết chuyện Nhân Phi nương nương là mật thám Đại Tề. Bởi vì ta biết, chính bản thân Quỳnh Hoa, cùng Đại Tề quốc cũng có mối quan hệ không rõ ràng...

Ta vội cung kính nói: “Nô tỳ tự mình xin được điều về Thanh Phượng cung nhưng chỉ phụ trách mấy việc nhỏ nhặt như dọn dẹp quét tước và phối dược. Mọi sinh hoạt thường ngày của Nhân Phi nương nương đều có Tử Lan tỷ tỷ chăm sóc. Sau khi Tử Lan tỷ tỷ ra cung rồi, Nhân Phi nương nương thấy nô tỳ thông thạo y dược mới thăng cho nô tỳ làm Thượng Nghi, nhưng thời gian ngắn ngủi. Chuyện của Nhân Phi nương nương, Quỳnh Hoa tỷ tỷ so với nô tỳ còn biết được nhiều chuyện hơn ạ...”

Ta thấy đóa tiểu kim hoa trên đầu Quỳnh Hoa run rẩy giật mình. Nàng vội vàng quỳ xuống, hướng về Thái hậu dập đầu: “Thái Hậu nương nương tha tội. Nô tỳ ở trong Thanh Phượng cung thật sự chỉ là một tiểu cung nữ bưng trà rót nước. Thật sự không biết những chuyện nương nương yêu cầu...”

Nói xong, liền dập đầu thỉnh tội, mạnh đến nỗi cả gian phòng đều vang vang mấy tiếng ‘bang bang bang’. Những tưởng sẽ đổ máu tươi ướt trán rồi, nhưng khi nhìn qua lại không thấy máu. Ta nghĩ, võ công của Quỳnh Hoa đúng thật là rất cao, có khả năng đã luyện thành thiết đầu công rồi.

Có lẽ Quỳnh Hoa luôn tạo cho người ta cảm giác thành thật an phận, trung trực chất phác cho nên vừa thấy nàng biểu diễn, nét mặt Thái hậu đã lộ vẻ không đành lòng. Còn ta, luôn luôn làm cho người khác nghĩ rằng ta là một kẻ tiểu nhân vô sỉ bán chủ cầu vinh, gian xảo như hồ ly. Cho nên Thái hậu liền vung tay lên, sai người ngăn cản hành vi tự hủy mình của Quỳnh Hoa, rồi quay qua ta lạnh lùng cười: “Người cũng không cần giúp đỡ chủ nhân người. Nàng ta làm chuyện gì ta đều đã biết, chẳng qua chỉ muốn tìm người chứng thật mà thôi. Nếu như người muốn thông đồng làm bậy, vậy thì cũng không trách ta được...”

Nếu ngài nói trắng ra là rốt cuộc ngài muốn ta nói về chuyện gì của Nhân Phi nương nương có phải tốt không, ngài không nói thì ta biết nói như thế nào đây?

Nhưng mà, hành vi của Quỳnh Hoa ngược lại cũng khiến ta hiểu được một việc, chính là kỳ thật Quỳnh Hoa không hề tố giác ta. Có khả năng chính nàng cũng đang bị Thái hậu nương nương khống chế. Nếu vậy thì rốt cuộc ai mới là người đã bẩm báo chuyện này lên Thái hậu nương nương?

Thái hậu ngồi trên ghế Phượng, đợi trong chốc lát. Bà lặng lẽ neho neho ánh mắt nhìn hai người đang quỳ bên dưới. Bà thấy Giả thượng nghi này bộ dạng hèn mọn và sợ hãi, so với Tử thượng nghi khôn khéo lưu loát trước kia thật sự kém quá xa. Bà không khỏi hoài nghi, Nhân Phi nương nương có phải đã bị ám đầu rồi không mà lại đổi một nhân sự như vậy đến chấp quản Thanh Phượng cung? Khó trách, người ám cáo người lại nói như thế. Tất cả chân tướng, chỉ cần hỏi Giả thượng nghi này, cô ta nhất định sẽ chỉ chứng.

Bà âm thầm cười lạnh. Xem ra, Nhân Phi nương nương hẳn là đã cùng Giả thượng nghi kết thành đồng minh cho nên mới đưa cô ta lên làm Thượng nghi Thanh Phượng cung. Còn Giả thượng nghi, bà vẫn nhớ rõ, chính là nữ quan trong cung của Tư Đồ quý phi nương nương. Nhớ đến chuyện Tư Đồ nương nương bị biếm vào lãnh cung, bà cũng không thấy có gì đáng tiếc. Mỗi người đàn bà trong cung đều có vận mệnh của riêng mình. Giống như bản thân bà, vận mệnh của bà chính là làm Thái hậu.

35. Chương 037

Chương 37: TIẾT TRƯỜNG QUÝ CHẾT.

Edit: Docke

Thái hậu ý bảo cung nữ bên cạnh, qua đây rót cho bà một ly trà. Bà nhẹ nhàng uống một ngụm rồi nói: “Giả thượng nghi, bản cung biết, người rất khéo khua môi múa lưỡi. Nhưng mặc cho người xảo biện thế nào cũng không lừa được Ai gia...”

Ta nghĩ: Lão thái thái, bà mau mau đưa ra chủ đề đi, bà rốt cuộc muốn biết chuyện gì đây?

Ta vội học theo Quỳnh Hoa, liên tục dập đầu chứ không nói lời nào. Bởi vì ta có biết phải nói cái gì đâu. Nhưng ta không có luyện thiết đầu công nên sợ bị đổ máu, cũng không dám dập đầu quá mạnh. Trận thế này vì vậy cũng không thể đẹp mắt như Quỳnh Hoa tỷ tỷ được.

Có vẻ như ta không cảm động được Thái hậu. Thái hậu cũng không bảo ta dừng lại, làm ta dập đầu đến nỗi choáng váng. Đang lúc không biết làm sao để không phải dập đầu nữa, thì Thái hậu cười lạnh, nói: “Dẫn hần ra đây, xem người còn có gì để nói không...”

Lão thái giám ứng thanh một tiếng, đi ra ngoài truyền chỉ. Thật kỳ quái, Thái hậu còn có cả nhân chứng sao? Là ai? Chẳng lẽ là Minh Nguyệt Hải? Hần lại đi chỉ chứng chính muội muội của mình sao? Không có khả năng nha?

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, mấy tên thái giám đẩy một người vào đây. Ta vừa thấy đã chấn động tâm thần. Không phải nói ngoại thần không thể tùy tiện vào cung hay sao? Ừm, hần chính là chồng của công chúa, tính ra thì cũng là người của hoàng gia... Không phải chính là Tiết Trường Quý đó sao? Ta làm sao quên hần được?

Ta tà tà liếc mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử. Ánh mắt Tiểu Phúc Tử lóe lên, hiển nhiên là không thể nào hiểu được. Chiếu theo lý mà nói. Tiết Trường Quý là một kẻ ham sống sợ chết. Sau khi không may bị trúng độc, đều nghe theo mọi yêu cầu của Tiểu Phúc Tử. Nếu thật là hần đã nói ra những điều không nên nói, chẳng lẽ còn có thứ gì đó quan trọng hơn cả tính mạng của hần hay sao, khiến hần không thể không nói ra chân tướng?

Ta vừa nhìn thấy Tiết Trường Quý, trong lòng than thầm. Cũng không biết hần khai nhiều hay ít, có thể nguy hiểm đến tánh mạng của Tư Đồ hay không. Chuyện này hần là mất nhiều hơn được...

Thái hậu thường thức nhìn xuống bên dưới, khuôn mặt Giả thượng nghi kia càng ngày càng trắng bệch. Bà nói: “Có phải muốn Tiết đại nhân nhất nhất cùng người đối chất, người mới chịu nói ra hay không?”

Ta vội dập đầu một cái, nói: “Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội, không dám có điều gì giấu diếm. Những gì Tiết đại nhân nói, tất cả đều là sự thật...”

Ta nghĩ, quản hần làm cái gì, trước cứ nhận đi rồi tính sau. Dù sao cũng không phải là ta làm, chẳng qua chỉ muốn ta xác nhận Nhân Phi nương nương có tội mà thôi. Tư Đồ nếu như thật sự đã rơi vào tay Nhân Phi, muốn dùng năng uy hiếp ta không được nhiều chuyện thì cũng không trách ta được. Là do chính người của người phản bội trước. Hơn nữa, ta cũng đâu có nói cái gì không phải? Ta muốn kêu Lão thái thái hãy tiết lộ một chút manh mối mà thôi...

Quả nhiên, Thái hậu biến sắc, thì thào nói: “Không thể tưởng được năng thật sự thay tỷ tỷ vào cung. Hơn nữa lại còn dám có gian tình...”

Thay tỷ tỷ vào cung, cái này thì ta biết, nhưng cái gì? Còn có gian tình? Chuyện này ta cũng không biết nha, sao lại thế này?

Ta âm thầm quay đầu nhìn về phía Tiết Trường Quý. Tiết Trường Quý sắc mặt bụi bặm, thần sắc sầu thảm, dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng. Ta nghĩ, lúc ấy tại Lôi Vân tự, hần cũng không có khuôn mặt thảm hại đến vậy. Chuyện gì đã khiến hần chỉ trong một đêm dường như đã hoàn toàn thay đổi như vậy? Lại vì chuyện gì đã khiến hần phản bội chủ tử của mình?

Ta đang mãi nghĩ ngợi thì Thái hậu cao giọng gọi: “Hoàng nhi, con nghe thấy chưa? Tất cả tội trạng của Nhân Phi đều đã triệu cung (triệu tập đến cung khai), con còn có gì không rõ?”

Ta nghĩ, ta còn chưa có hiểu rõ đây này. Tội trạng của Nhân Phi còn nhiều lắm, nhưng cụ thể, bà chỉ ra điều này, đặc biệt là cái chuyện đã có gian tình kia, rốt cuộc là sao? Bà có thể nói rõ hơn một chút không? Bà ta đương nhiên sẽ không nói rõ cho ta biết rồi. Trái lại ta cũng không cần hỏi rõ. Bà chỉ vừa mới hỏi như vậy là ta đã hiểu. Căn bản là bà không cần ta phải nói chính xác từ ngữ. Mặc kệ Nhân Phi có tội lỗi gì, sớm cũng đã được định luận rồi. Gọi ta đến đây, chẳng qua chỉ muốn hợp thức hóa mà thôi...

Chỉ nghe thấy tiếng màn vải bị hất tung lên, Hoàng thượng từ phía sau bức rèm che bước ra, bộ mặt âm trầm, hai hàm răng cắn chặt. Hần nhìn Thái hậu nương nương, cúi đầu hành đại lễ, rồi xoay người đi ra khỏi Thọ Trữ cung. Theo phía sau hần, tất nhiên là Tào Hải.

Xem ra, cuộc thẩm vấn này sớm đã bắt đầu từ lâu. Hoàng thượng đứng sau rèm cũng được một thời gian khá lâu rồi. Điều Thái hậu muốn chẳng qua chỉ là một lời xác nhận. Mà lời xác nhận của ta cũng không phải là thứ gì quan trọng. Năm vai trò mấu chốt trong màn kịch này, khẳng định chính là Tiết Trường Quý.

Nếu không, bọn họ vì sao ngay cả hỏi cũng không hỏi ta cho rõ ràng mà đã định tội Nhân Phi rồi? Bọn họ coi trọng nhất chính là lời khai của Tiết Trường Quý. Đã có hấn cung khai thì ở trong mắt bọn họ ta chẳng qua chỉ làm nền mà thôi.

Ta không thể ngờ được Hoàng thượng lại đi nhanh như vậy. Ta không dám ngẩng đầu lên, vẫn một mực cúi đầu quỳ trên mặt đất, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đậm mạnh, càng lúc càng xa, rõ ràng là chủ nhân của chúng không thể ức chế nổi cơn tức giận.

Thái hậu nhìn theo bóng dáng con trai, hờ hững nói: “Tiết đại nhân, người có ơn không báo, phải bị tội gì?”

Xem ra, Thái hậu nương nương không cho Hoàng thượng nhúng tay vào cuộc thẩm tra này, nhất định tự trong đáy lòng đã sớm định tội danh cho Nhân Phi rồi. Hoàng thượng tuy có lòng bệnh vực, chỉ sợ đều không thể nào bắt tay vào làm được.

Tiết Trường Quý nhẹ nhàng nở nụ cười. Đó là nụ cười của một kẻ đã nhìn thấu chuyện sinh tử. Hấn nói: “Thái hậu nương nương, phiền ngài nói với công chúa. Nói với nàng, ta thật lòng xin lỗi nàng...”

Vừa nói, thanh âm bỗng nhiên thấp xuống, thân mình giật một cái, mềm nhũn rồi ngã xuống đất...

Ta cảm nhận được thân hình Tiểu Phúc Tử đang quỳ bên cạnh, hơi run lên vài cái rồi mới chấn định lại. Xem ra, hấn đối với người cha hờ vô trách nhiệm này vẫn có chút tình cảm nhất định. Tuy rằng hấn tuân theo mưu kế của ta, hạ độc được ông nhưng cũng cung cấp thuốc giải rất đúng hạn, không phải sao?

Thái hậu kinh hãi, vội sai những người khác tiến lên coi. Thái giám bước lên xem xét rồi bẩm báo: “Tiết đại nhân đã trúng độc, bỏ mình...”

Thái hậu mặc dù đã quen gặp chuyện lớn, nhưng một người rõ ràng vừa ở trước mắt mình bỗng nhiên tử vong thì đối với một nương nương vốn quen sống sung sướng an nhàn mà nói, thật sự vẫn để lại tâm lý một chấn động lớn. Tuy rằng có khả năng hai tay bà đã sớm dính đầy máu tươi nhưng đều chưa từng chứng kiến tận mắt. Bây giờ, có một người rõ ràng chết trước mặt bà, mặc kệ thế nào, giả vờ già vệt cũng được, vẫn phải tỏ ra bà là một người tử bi không thể thấy máu tươi, đúng không?

Bà lấy tay che ngực, thân hình lung lay muốn đổ. Người hầu kẻ hạ hai bên tả hữu liền bước lên đỡ lấy, vội vàng định đưa bà vào tẩm cung. Ta cùng Tiểu Phúc Tử quỳ trên mặt đất, cũng chẳng còn ai quản nữa.

Ta giật giật tay áo của Tiểu Phúc Tử, nháy mắt ra dấu, ý bảo hấn thừa dịp đang loạn mau chạy thôi. Nhưng làm sao có thể đi đâu dễ dàng như vậy được. Còn không phải sao? Lập tức có một gã thái giám chết bầm nào không biết, rảnh hơi xen vào chuyện của người khác, nói: “Thái hậu nương nương, hai người này, làm sao bây giờ?”

Thái hậu phiền não lắc lắc tay, nói: “Đem bọn họ biếm vào lãnh cung trước, chung một chỗ với chủ tử ngục của bọn chúng. Sau này, cùng con tiện nhân Nhân Phi kia đối chất còn phải dùng đến bọn chúng nữa...”

Ta biết, cái mạng nhỏ của ta xem như được bảo toàn rồi. Không khỏi cảm thấy hơi may mắn, may mắn sao Tiết Trường Quý đã chết. Bằng không, làm gì còn cần đến hai bọn ta đi đối chất nữa đâu!

Người nói xem, trên đời này sao lại lắm kẻ thích xen vào chuyện của người khác đến thế chứ? Tên thái giám kia lại nói: “Thái hậu nương nương, vị công công này cũng không phải là người trong cung...”

Ta nghĩ, đúng vậy, bọn họ ngay cả Tiểu Phúc Tử cũng chộp tới? Ta mãnh liệt giật mình, hiểu rồi, khó trách bọn hấn không để Tiểu Phúc Tử đi đâu. Thì ra, bọn họ đã sớm biết được Tiểu Phúc Tử không phải là người trong cung, từ lâu đã bị Tiết Trường Quý mang ra ngoài rồi. Có lẽ cũng đã biết Tiểu Phúc Tử là người của phủ công chúa, cũng là người của Tiết Trường Quý.

Cho nên mới bắt hấn đi theo?

Ta lại một lần nữa cảm giác được, có một bàn tay âm thầm thao túng tất cả chuyện này. Nhân Phi nương nương không hiểu sao bị người ta tố giác. Người tố giác nàng lại là thủ hạ nàng tín nhiệm nhất. Cuộc thẩm tra ngày hôm nay lại bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Ta còn chưa kịp làm rõ ràng thì đã bị đẩy vào lãnh cung.

Ta có phải là may mắn lắm không? Ta chỉ là một thượng nghị nho nhỏ mà cũng có năng lực uy hiếp được cả Thái hậu, chuyện lớn như vậy mà chỉ đẩy ta vào lãnh cung mà thôi.

Về phần Nhân Phi. Xem ra, cho dù nàng có thủ đoạn thông thiên, vì đương kim Hoàng thượng mà huấn luyện vô số sát thủ, nhưng nếu trên đầu bị cấm một chiếc sừng to xanh mướt thì đàn ông nào mà chịu nổi, huống chi là đương kim Hoàng thượng? Một người trời sinh vốn tính lạnh bạc?

Chỉ có điều, không biết rằng kết cục của Nhân Phi nương nương sẽ như thế nào đây?

Ta vẫn nên lo lắng cho bản thân thì hơn. Chưa thoát khỏi được bao lâu lại bị đẩy vào lãnh cung rồi. Số phận của ta sao cứ đảo vòng vòng hết nữ quan rồi lại lãnh cung thế nhỉ?

Thái hậu dừng bước, liếc mắt nhìn lại Tiểu Phúc Tử, giọng điệu lạnh lùng nói: “Nô tài này hẳn là được chủ nhân của hắc truyền bá không ít chuyện đâu. Người như vậy làm sao lưu lại được?”

Ta than thầm, không xong rồi. Bà ta muốn hạ lệnh giết người diệt khẩu đây mà. Nói vậy cũng phải, hoàng gia làm sao có thể dung chứa những lời gièm pha, để cho người ta đồn ra ngoài cung được. Mà đối chất, cũng chỉ cần một mình ta là đủ rồi.

36. Chương 038

Chương 38: LẠI VÀO LÃNH CUNG

Ta khẩn trương suy nghĩ, muốn giúp Tiểu Phúc Tử tìm cách thoát thân. Tiểu Phúc Tử quay đầu liếc mắt nhìn ta. Ánh mắt hẳn làm cho người ta cảm thấy an tĩnh bình lặng, bỗng nhiên khiến ta tin tưởng hẳn nhất định có thể thoát thân.

Thái hậu nương nương nếu xử tử phạm nhân ở trong cung nhất định không muốn dính máu. Như vậy có thể loại trừ khả năng xử trượng tử (đánh chết). Trong cung còn có một kiểu giết người, tương đối sạch sẽ hơn, chính là phúc mặt chi hình. Dùng tấm giấy mỏng loại tốt nhất thấm nước cho dính ướt, mở rộng ra rồi bao trùm lên toàn bộ khuôn mặt của phạm nhân. Đối với người chết mà nói, tuy rằng vô cùng thống khổ nhưng lại không để lại vết máu nào trong cung. Mà kiểu xử tử này, một người đã luyện Cửu Âm chân kinh hẳn là dễ dàng thoát được? Ta nhớ lại vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt Tiểu Phúc Tử, lại nghĩ đến một khả năng khác. Chính là hình phạt bắt uống bốn loại rượu độc. Nhưng Tiểu Phúc Tử vẫn chưa có đủ tư cách đó. Người được hưởng cái chết tốt đẹp này, chỉ có công thần, tể phi mới được ban ân. Với thân phận của Tiểu Phúc Tử thì còn kém xa lắm.

Ta đang nghĩ ngợi thì Thái hậu đã nhẹ nhàng phát phát tay áo. “Cho hắc chết sạch sẽ một chút đi...”

Ta yên tâm rồi, đúng như ta dự đoán. Thái hậu nương nương chính là một lão thái thái giả khuôn giả dạng, mặc kệ thế nào vẫn phải giả một chút từ bi. Ví như chuyện giết người cũng vậy, cũng không muốn làm cho tấm cung của bà truyền ra mùi máu tươi.

Mấy tên thái giám đứng bên kia đưa mắt nhìn nhau rồi đi đến chỗ Tiểu Phúc Tử. Lại là tên thái giám lắm miệng kia lên tiếng: “Để ta đến nhìn xem, hắc có võ công hay không...”

Ta thăm giật mình. Thì ra bọn họ không biết Tiểu Phúc Tử có võ công? Nhưng Tiểu Phúc Tử có thể thoát được lượt kiểm tra này hay không, nếu bị phát hiện, bọn chúng có phé võ công của hần không? Tăng thêm hình phạt?

Ta một lòng nhìn hần nháy mắt liên tục. Nhưng Tiểu Phúc Tử vẫn như cũ, tạo hình vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chất phác.

Mấy tên thái giám kia có lẽ đều biết võ công, có một tên trong số đó đã nói: “Tiểu tử này, ánh mắt tan rã, vô thần, đi đứng vô lực, hạ bàn phù phiếm, làm sao lại biết võ công?”

Tên công công lẩm miệng kia nghe xong, đưa mắt liếc nhìn Tiểu Phúc Tử, có vẻ xấu hổ vì bản thân không biết nhìn người, cũng không dám lâu bầu nữa, áp Tiểu Phúc Tử đi ra ngoài.

Lòng ta cảm thấy kỳ quái: võ công Tiểu Phúc Tử cao thâm như vậy, vì sao bọn họ vừa xem qua lại biến thành không có? Chẳng lẽ, Tiểu Phúc Tử hiểu rõ được sự nguy hiểm nên cố ý che giấu hay sao? Hoặc là, Tiểu Phúc Tử đã luyện thành công phu thần quang nội liễm (tương tự phép ẩn thân)? Tiểu Phúc Tử kia cũng thật là đáng sợ. Nhớ lại ngày thường ta thường xuyên khi dễ hần, không khỏi e dè rụt cổ.

Ta bị một đám cung nữ thái giám tiến lên ôm lấy lôi về lãnh cung. Thật sự có chút giống tư thế của Hoàng hậu đi tuần. Đáng tiếc, thực chất tương phản.

Lãnh cung vắng vẻ. Sau khi đám cung nữ thái giám đem ta trở về đây liền tự động bỏ đi. Ta nhớ lại cảnh sống trước đây. Chỉ có điều, lần này việc canh phòng càng nghiêm ngặt hơn trước. Còn Tiểu Phúc Tử vẫn chưa biết sẽ thế nào.

Ta bị giam giữ trong căn phòng nhỏ, ngồi suy đi nghĩ lại. Ta cảm thấy người mà ta thật lòng phải xin lỗi, có lẽ chính là Tiểu Phúc Tử. Lôi kéo hần vào một chuỗi âm mưu, kết quả, lại khiến hần rơi vào cảnh nguy hiểm. Vốn dĩ tất cả những chuyện này không hề liên quan gì đến hần. Hần lẽ ra đã có thể bình an mà sống ở trong cung này rồi. Còn ta, lại luôn khi dễ hần. Đương nhiên, hần cũng thường xuyên khi dễ ta. Nhưng hần cũng không hề trách móc câu nào, cũng không yêu cầu bất cứ điều gì. Ta thật sự không biết, ta có đáng để hần phải trả giá như vậy hay không?

Ta ở trong căn phòng nhỏ bước đi thông thả rồi lại thông thả bước đi. Chỉ một lòng lo nghĩ đến an nguy của Tiểu Phúc Tử mà quên mất một người quan trọng khác cũng đang ở trong lãnh cung này, chính là kẻ giả mạo Tư Đồ. Cũng không đi nhìn xem một chút, kẻ giả mạo đó rốt cuộc là loại người gì.

Ta ngồi trên chiếc giường phủ đầy bụi bặm. Màn trướng trên giường đều rách nát lằng lộn, phía trên còn dùng đưa mấy cái mạng nhện, bị ta bám gió thổi hơi nhẹ nhàng chớp lên chớp lên. Trên giường vẫn bày bừa đám chăn bông cũ nát, gấm vóc đỏ tươi đã ố ngả sang màu đỏ sẫm. Tựa như một người đàn bà đang đến tuổi lão hóa, vừa gỡ bỏ lớp trang điểm liền để lộ ra dung nhan tàn phai cùng vẻ mỗi mết.

Cánh cửa sổ chưa đóng bị gió thổi khê giật đập vào. Nghe thấy tiếng vang, ta hướng mắt nhìn ra cửa sổ. Thấy một bóng người khê nhoáng một cái lướt qua bên ngoài cửa sổ. Mái tóc dài, quần áo tuyết trắng. Tạo hình cực kỳ giống một nữ quý du đang trong đêm đen.

Bé gái bình thường luôn luôn sợ quỷ. Còn ta, trên cơ bản thì tận đáy lòng không hề cho rằng có quỷ tồn tại. Mỗi lần cùng đám bạn gái đi xem phim điện ảnh khủng bố, mọi người đều sợ đến mức phát run, còn ta cứ ngồi cười ha ha. Cho nên, nếu có người giả ma giả quỷ ở đây, căn cứ theo lẽ thường, ta cũng muốn nhìn qua một cái xem là cái giống quỷ gì.

Trong lãnh cung này, ngoại trừ ta còn có Tư Đồ giả nữa. Xem ra, nữ quỷ này khẳng định chính là Tư Đồ giả kia bày trò rồi. Nhưng ta cũng cảm thấy lạ lùng. Nữ nhân này, nàng giả thành quỷ ở ngoài cửa sổ lác qua lác lại trước mặt ta làm cái gì?

Ta vội mở cửa phòng đi ra ngoài. Liền thấy cái bóng trắng sớm đã không còn tăm hơi. Ta nghĩ, chuyện này lạ nha. Nữ nhân này sao lại chạy nhanh như vậy được?

Quả thật rất giống nữ quỷ! Ta mỉm cười...

Ta đi vào trong vườn. Đêm nay, ánh trăng bị mây đen che khuất hơn phân nửa, chiếu xuống mặt đất chỉ còn lại chút ánh sáng âm thầm. Quả thật rất giống bầu không khí những lúc quỷ hiện hồn. Tỉnh thoảng lại còn thổi đến vài trận gió lạnh, thật đúng là âm phong mà.

Ta nghĩ. Tư Đồ giả này, sao nàng còn chưa xuất hiện? Lúc này, chẳng phải là thời điểm tốt nhất để nàng lên sân khấu hay sao?

Nhìn qua, âm phong từng trận. Nhìn lại, mây đen che trăng. Nếu xuất hiện lúc này, chẳng phải sẽ dọa người ta sợ chết khiếp hay sao?

Ta chờ hết nửa ngày cũng không thấy nàng xuất hiện. Lại ở trong lãnh cung đi dạo qua một vòng. Lãnh cung cũng thật rộng lớn. Ta cảm thấy lá gan của ta cũng rất lớn. Nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của nữ nhân kia. Ta nghĩ, ta vẫn nên về phòng ngủ đi cho rồi. Sáng ra lại đi tìm xem người trốn ở chỗ nào.

Ta trở lại căn phòng của mình, để nguyên quần áo mà ngủ. Nhưng nằm xuống lại cứ nghĩ đến tình cảnh của Tiểu Phúc Tử, lăn qua lộn lại mãi cũng không sao ngủ được. Thẳng đến lúc trời rạng sáng, ta mới朦胧朦胧 lung lung ngủ. Lúc ngủ lại nằm mơ. Trong giấc mơ, có người ở trước mặt ta nhẹ nhàng phả hơi thổi khí. Khí kia lạnh lẽo như băng, lạnh đến thấu xương.

Ta đột nhiên bừng tỉnh. Trời cũng đã sáng bánh rồi. Sương mù theo chỗ cửa sổ mở toang hoác mà tiến vào. Ta phát hiện, ta đã đóng cửa phòng rất chặt, không biết từ khi nào lại bị người ta mở ra. Cửa phòng này được khóa từ bên trong. Nhưng hôm nay lại lằng lằng rộng mở, không hề có chút dấu vết nào cho thấy bị phá hoại.

Ta nghi ngờ. Có phải Tiểu Phúc Tử đã đến hay không? Nhưng không có khả năng đâu. Tiểu Phúc Tử kia tuy rằng cả ngày đối với ta lạnh nhạt. Nhưng chuyện vụng trộm vào phòng ngủ của ta, hẳn tuyệt đối không có khả năng. Bởi vì trước sau hẳn vẫn nhớ rõ. Ta là nữ, hẳn là nam. Hẳn vào phòng ngủ của ta, lúc nào cũng sẽ gõ cửa trước.

Như vậy, khả năng duy nhất, chính là tên Tư Đồ giả kia rồi?

Ta nghĩ. Ban đêm thì người có thể trốn đông trốn tây khiến ta tìm không được. Sau đó chờ ta ngủ rồi, người lại chạy vào phòng thổi khí vào mặt ta, muốn ta sợ chết khiếp sao. Người nằm mơ đi! Trời sáng rồi, ta xem người trốn thể nào được nữa?

Ta nổi giận dùng dùng xông vào trong vườn, bỏ nhào đến phòng ở của Tư Đồ. Đẩy cửa vào rồi ta mới biết. Trong phòng này khẳng định không có ai, vốn dĩ là, nó không hề có ai....

Nữ nhân kia trốn ở nơi nào? Cùng ta chơi trò trốn tìm sao!

Cho dù lãnh cung này lớn như vậy, ta cũng không tin ta tìm không được người. Nhưng cả ngày ta vòng vo tìm kiếm mãi cũng không thấy. Ta bắt đầu tự hỏi, có nên nghĩ nàng là quỷ thật hay không đây? Tuy rằng ta xuyên không rồi, nhưng ta vẫn rất tin vào thuyết vô thần (hay còn gọi là Chủ nghĩa vô thần, là một quan điểm khẳng định rằng thần thánh không tồn tại, hoặc phủ nhận “đức tin” vào thần thánh), hơn nữa còn là một người theo thuyết vô thần cực kỳ ngoan cố. Ta nghĩ, nữ nhân này, nhất định nàng biết khinh công. Ta đi đến đông nàng liền trốn qua tây. Nếu cứ như vậy, chẳng phải sẽ mệt chết ta sao?

Ta lấy làm lạ. Người trốn như vậy để làm gì. Dung mạo của người Tiểu Phúc Tử cũng đã thấy rồi, còn sợ ta nhìn thấy hay sao? Hay là người cũng biến thái giống như Lâm Thụy, muốn trêu chọc ta sao?

37. Chương 039

Chương 39: NƯỞNG NƯỞNG GIẢ.

Ta nghĩ, ta phải nghĩ cách khiến cô ta tự mình xuất hiện mới được. Ta đi vào gian phòng nàng ở. Cũng rất chỉnh tề, so với lúc Tư Đồ còn ở đây thì gọn gàng ngăn nắp hơn nhiều lắm. Ta nghĩ. Người chạy trốn người hay người chạy trốn quỷ a? Chủ nhân người kêu người đến đây giả làm Tư Đồ. Nếu như người đi thật rồi, chủ nhân người lại không lột da của người ra sao?

Nếu người đã từng ở đây tất sẽ còn lưu lại một cái gì đó? Ta không tin người thật sự không lưu lại chút dấu vết nào? Ta bắt đầu lục tung phòng nàng, chỉ thiếu điều muốn đào cả nền nhà lên mà tìm. Thật kỳ quái, thật sự là cái gì cũng không có.

Ta nghĩ. Nếu thật sự bên trong không có gì, vậy ta sẽ để lại cái gì đó. Ta không tin người sẽ không đến tìm ta.

Ta viết một tờ giấy đặt trên bàn trà, chỗ dễ nhìn thấy nhất. Trên bàn trà chỉ bày biện mấy chén trà và một cái ấm trà. Ta liền thả vào trong ấm trà của nàng một chút này nọ...

Ta lại rắc lên đệm giường cho nàng một chút này nọ, rồi đặt tờ giấy trên cửa chỗ dễ nhìn thấy nhất, khiến nàng vừa vào cửa đã có thể nhìn thấy: “Giả nương nương, nếu như thân thể có gì không khỏe, mời đến tìm nô tỳ. Phòng nô tỳ ở cách phòng nương nương không xa, chỉ có mấy gian thôi. Kính gửi Giả nương nương.”

Ta khôi phục phòng nàng lại nguyên dạng...

Ta nghĩ, chẳng lẽ người không về phòng tí nào sao? Chẳng lẽ người giống như mèo hoang cứ chuyển tới chuyển lui ở bên ngoài hoài sao?

Ta đang nằm ở trên giường, nghe thấy từ xa xa, có người ở phòng trong ầm một tiếng. Ta đi ra cửa, thấy gian phòng kia có ánh lửa lập lòe, lại có người không hiểu vì sao lại lên tiếng chửi rủa. Sau đó thanh âm từ trong phòng bắt đầu rõ ràng hơn. Ta đứng ở ngoài phòng, thưởng thức một chút ánh trăng chói rọi. Cảm giác ánh trăng đêm nay sáng đẹp phi thường. Không có mây đen che phủ, cũng không có âm phong từng trận. Thật đúng là thời tiết tốt nha!

Ta quay lại đi vào trong phòng, lẳng lặng chờ vị thần long thấy đầu không thấy đuôi, giả nường nường kia đến.

Ta uống một ly trà, vừa nghĩ. Trà trong lãnh cung quả thật không ngon chút nào, thật khổ, còn pha chút mùi vị như nước cặn vậy. Đang nghĩ ngợi, cửa phòng ta lại bị người ta mở ra. Người đi vào, sắc mặt đen như đất nồi. Sắc đó không phải là sắc da, mà là bị nhiễm. Nàng vừa đi, lại vừa dùng tay gãi gãi toàn thân, làm như trên người có vô số con kiến bò tới bò lui vậy.

Nàng chỉ ngón tay đen thui lúi vào mặt ta: “Rốt cuộc là người đã bỏ cái gì vào phòng ta?”

Ta thành thành thật thật trả lời: “Bỏ một ít độc dược. Độc này không thể để lâu. Nhìn xem, gương mặt người đều biến thành màu đen cả rồi. Có lẽ độc đã bắt đầu phát tác rồi. Ai bảo người cứ thích làm thần long thấy đầu không thấy đuôi làm gì. Ta chỉ vì muốn gặp người, bắt dắc dĩ mới phải dùng chút thủ đoạn...”

Nàng nghiêm cái mặt đen, nói: “Mau đưa cho ta thuốc giải, bằng không...” Nàng vừa dùng ánh mắt sắc bén nhìn ta, vừa gãi gãi người.

Ta cười cười nói: “Thuốc giải? Đương nhiên là có. Chỉ có điều, nếu người nói cho ta biết một chuyện ta muốn biết thì ta sẽ dùng hai tay dâng thuốc giải lên cho người.”

Cho dù mặt nàng đen như đất nồi, ta vẫn nhìn thấy được vẻ tức giận bùng bùng, giống như lưỡi dao được tuốt ra khỏi vỏ vậy. Khiến không khí vây quanh ta đột nhiên tăng cao áp lực, tựa như có hỏa hoa (tàn lửa bay như hoa) hiện lên. Loại khí thể này đột nhiên khiến ta hiểu được. Chính là khí thể của các bậc cao thủ võ lâm. Võ công của nàng xem ra so với Tiểu Phúc Tử cũng ngang tài ngang sức. Trong lòng ta, Tiểu Phúc Tử chính là kỳ tài võ học, tư chất thậm chí còn cao hơn hẳn phụ thân của ta. Ngoại trừ thủ pháp điểm huyệt, ta còn chưa thấy cao nhân nào có võ công cao hơn hẳn. Nhưng hôm nay, tận đáy lòng ta không thể không thừa nhận. Khí thể của nữ nhân này thật giống Tiểu Phúc Tử.

Nghĩ đến đây, để bảo toàn sinh mệnh của mình, ta liền gia tăng trong giọng điệu vài phần khiêm tốn: “Thật ra, người nhất định biết ta muốn biết chuyện gì mà? Chỉ cần người nói cho ta biết nàng đang ở đâu, ta nhất định sẽ giao ra thuốc giải, lại còn đền tội cho người!”

Có lẽ cơn ngứa trên người đã lên đến cực điểm rồi, nữ nhân kia thu lại khí thế. Không khí vây quanh ta cũng vì thế đột nhiên thông thoáng. Ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc đó mới nhận ra trên ngực đã ỉn ỉn chảy mồ hôi.

Nàng bỗng nhiên mỉm cười. Cho dù khắp mặt bị màu đen che phủ nhưng khóe mắt phong tình vẫn làm say đắm lòng người. Nàng nói một câu khiến ta muốn cười ngất: “Lão nương tám mươi tuổi còn cưa sừng lăm lăm. không thể nào ngờ được hôm nay ta lại rơi vào tay của người...”

Trong lòng ta càng thêm phòng bị. Bởi vì ta thấy trong ánh mắt nàng không hiện chút sợ hãi hay kinh hoảng nào. Nhưng ta lại thấy mấy ngón tay nàng gãi rồi lại gãi, ta mỉm cười, nói: “Thật ra, độc người trúng phải đương nhiên là có thuốc giải. Về phần hiệu quả của nó, người cũng thấy rồi đó. Chính là khiến cho người ta toàn thân ngứa ngáy, ngứa tận xương cốt. Cho dù tay người gãi như thế nào nó vẫn ngứa. Mãi cho đến khi người gãi trầy da mặt rách da đầu, cào kéo đến máu thịt nát ra từng mảng từng mảng. Ôi, để ta nhớ lại xem. Có một lần, có người vô tình đánh vỡ cái chai đựng thuốc của ta, tay dính phải một chút. Vừa vịn ta lại đi ra ngoài chưa kịp trở về. Hắn ngứa đến nỗi cắn nát cả ngón tay...”

Ta thấy nàng trầm mặc không nói, biết nàng đang âm thầm vận nội công chống đỡ độc khí công tâm. Nhưng loại độc này, căn bản là nó sẽ không chạy vào tim. Hơn nữa, càng vận công, trên người càng cảm thấy ngứa ngáy...

Quả nhiên, ta thấy nàng cuối cùng nhịn không nổi nữa, ngừng vận công, lại dùng tay gãi gãi khắp người. Ta thấy ánh mắt nàng phát hung quang bắn ra tứ tung. Sinh mệnh ta cũng mong manh như lục bình.

Ta hồ hững nói: “Loại độc này, cách luyện chế cũng rất phức tạp, nhưng muốn giải độc còn phức tạp hơn nhiều. Nếu không có ta chỉ điểm, thì...”

Lửa giận trong mắt nàng phai nhạt đi một ít, lạnh lùng nhìn ta, nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng ta không có cách nào hay sao?”

Ta cười cười, không nói gì. Bởi vì ta biết thi hành một kế hoạch như vậy bản thân cũng rất nguy hiểm. Nhưng ta cũng không biết ta có thể thuận lợi qua được ải nguy này hay không?

Ngón tay nàng khẽ vung lên, tựa như con bướm đang bay lượn, liên tiếp điểm nhẹ lên người ta. Ta chỉ cảm thấy có mấy luồng khí theo tay nàng điểm đến chỗ nào liền đánh úp trên người ta chỗ đó. Không biết nàng điểm bao nhiêu huyết đạo trên người ta rồi. Bỗng nhiên ta cảm giác từ đáy lòng dâng lên từng cơn đau đớn. Loại đau đớn này, tựa như trong người có hàng ngàn hàng vạn sợi dây gai từ trong làn da thớ thịt, từ trong xương trong cốt chui ra, ở trong người đánh bên này, xả bên kia. Khiến ta đau triệt tâm phế, tê liệt thần kinh. Ta muốn lên tiếng gọi. Nhưng thấy nữ nhân kia thần sắc lãnh khốc khinh thường. Ta thầm chửi thề một câu, nghĩ rằng, ta càng không nên kêu cứu...

Không biết đã qua bao lâu, lâu được như đã đến ngày tận thế. Ta đau đến nỗi cảm giác như từng tắc da từng thớ thịt đều muốn phân hủy. Khuôn mặt nữ tử trước mắt dần dần trở nên mơ hồ. Ta mơ hồ nghe thấy, có người quát to một tiếng: “Không thể, người không thể như thế...”

Trong đầu ta còn nổi nên một ý niệm mơ hồ, giọng nói này sao lại quen thuộc như thế?

....***....

Đến lúc ta tỉnh lại, dường như đã là một thế kỷ sau rồi. Ta nằm trên giường, mở to hai mắt. Đứng trước giường là hai nữ nhân. Một người vẫn đang gãi ngứa, còn một người, biểu tình phức tạp nhìn ta...

Ta mỉm cười, hỏi nàng: “Quỳnh Hoa, tỷ đến rồi?”

Quỳnh Hoa nói: “Vì sao ngươi lại phải đối với bản thân như vậy?”

Ta hỏi nàng: “Ta đối với bản thân không tốt sao?”

Nàng thở dài một tiếng, không nói gì. Trong phòng thanh tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nàng kia gãi ngứa, rột rột rột...

Ta đang nghĩ bây giờ có phải nàng sẽ lại xử lý ta nữa không thì nàng bỗng nói: “Tư Đồ nương nương rất bình an, ngươi yên tâm...”

38. Chương 040

Chương 40: MÊ

Ta giật mình. Thì ra, Tư Đồ mất tích không phải do Nhân Phi nương nương gây ra. Nàng lo giữ mình còn chưa xong, làm gì có thời gian vào lãnh cung của Tư Đồ. Người duy nhất có thể làm điều này chỉ có Lâm Thụy. Nếu như tất cả đều do hấn thao túng, vậy thì hấn quả thật là một nhân vật cực kỳ đáng sợ. Quỳnh Hoa cũng không hề theo phe Nhân Phi nương nương mà phản bội Thanh Phượng môn. Và có lẽ chuyện Nhân Phi nương nương bị người ta tố giác có gian tình cũng chỉ là do bàn tay mờ ám này thao túng? Khiến kẻ phản bội ném trái mìn vị bị người ta phản bội, không phải là phương pháp trừng phạt tốt nhất hay sao?

Ta liên kết mấy chi tiết loại kéo tơ lột kén lại với nhau. Tất cả những sự kiện phát sinh trong mấy ngày gần đây, đều bắt đầu từ lúc ta và Quỳnh Hoa thăm vấn Nhân Phi nương nương. Cho đến hôm nay, Tư Đồ đột nhiên mất tích, Tiết Trường Quý chết, Nhân Phi nương nương cũng giữ mạng không còn được bao lâu.

Gom toàn bộ sự kiện lại, tất cả đều do một bàn tay mờ ám thao túng. Ta cảm giác, ta cũng chỉ là một quân cờ bị người ta nắm trong tay, cẩn thận thưởng thức.

Ta nhìn nhìn vị nương nương giả mặt mũi đen thùi kia, hỏi Quỳnh Hoa: “Nếu vậy, vị này nhất định là sư thúc của tỷ?”

Kỳ thật ta cũng chỉ đoán mò mà thôi. Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt Quỳnh Hoa, ta biết ta đã đoán đúng rồi.

Ánh mắt Quỳnh Hoa phát sáng, dường như đối với sự thông minh linh lợi của ta cũng cực kỳ thưởng thức. Nàng nói: “Tư Đồ nương nương không sao. Chúng ta đưa nàng đi cũng chỉ muốn tốt cho nàng thôi. Trong lãnh cung cũng không phải là nơi an toàn như nơi nghỉ ngơi đâu.”

Ta nở nụ cười: “Nếu vậy, là ai còn muốn lấy mạng của nàng nữa vậy?”

Ánh mắt nàng càng thêm phức tạp, nhìn ta nói: “Không phải muốn lấy mạng nàng. Mà là có người muốn dùng nàng để uy hiếp một người...”

Ta nói: “Uy hiếp ai...” Bỗng nhiên đang nói ta lại không nói được nữa. Bởi vì ánh mắt Quỳnh Hoa lạnh lẽo, bình tĩnh nhìn ta, dường như xem ta là một viên bảo ngọc trân quý vậy.

Ta nghĩ. Theo như lời nàng nói, người mà hẳn muốn uy hiếp, không phải là ta sao? Ta có cái gì đáng giá để người ta uy hiếp? Bình thường bị người ta uy hiếp, nếu không phải là người có quyền thì cũng có thể, bằng không thì cũng có tài năng trời phú. Thân ta không đáng nửa cân thịt, cũng không có một lạng bạc nào, gia đình không giàu có, tướng mạo cũng bình thường. Uy hiếp ta, chẳng lẽ muốn ta cho hắn ổ bánh mì sao?

Ta đang muốn hỏi nàng, lại thấy sư thúc nàng cứ ở bên giường ta đi tới đi lui, âm thanh gãi ngứa cũng càng lúc càng lớn.

Quỳnh Hoa tỏ vẻ khẩn cầu. Ta vô cùng ngạc nhiên. Thần sắc của nàng hoàn toàn không còn giống trước đây nữa, mà dường như xem ta là lão Phật gia mà nàng đương nhiên phải có bốn phần hầu hạ vậy. Về tôn kính càng hiện lên rõ ràng chân thật, làm như ta chính là người lãnh đạo trực tiếp của nàng vậy. Khí khái trước kia lúc nàng bắt ta bưng trà rót nước cho nàng đã biến mất không còn tung tích.

Ta nghĩ, chuyển biến này cũng quá nhanh. Hay là ta thật sự không nhận ra giá trị thật của bản thân? Ví như trên người có giấu bản đồ kho báu gì đó chăng?

Âm thanh gãi ngứa cũng thật sự rất khó nghe, vẫn nên cho nàng thuốc giải trước đã. Bởi vì, nghe thấy âm thanh đó, trên người ta cũng muốn nổi ngứa.

Ta xuống giường, đi đến bên cạnh bàn, hỏi sư thúc nàng: “Người có thấy cái ấm đồng ở trên giường trong phòng người không? Lấy nó lại đây...”

Quỳnh Hoa vội vàng chạy ra ngoài. Sư thúc nàng cứ đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn ta một cái. Ánh mắt ấy mặc dù hơi dao động nhưng chứa đựng vài phần khâm phục, vài phần hoài nghi, phảng phất như đang kiểm tra xem trên người ta có bao nhiêu cân lượng.

Quỳnh Hoa nhanh chóng vọt trở về, đưa cho ta cái ấm đồng. Ta mò tay vào trong lấy ra một viên lapis hoàn (thuốc bột nén lại, vo tròn) nho nhỏ. Đang chuẩn bị mở miệng thuyết minh phải dùng như thế nào thì viên lapis hoàn đã bị sư thúc kia đoạt lấy, chuẩn bị nhéo ăn...

Ta vội kêu lên: “Không phải ăn...”

Sư thúc kia dừng lại tư thế bỏ vào miệng. Ta nói: “Hòa vào nước, tắm...”

Nàng lại hoài nghi nhìn ta, thần sắc nói là. Đây chính là phương pháp giải độc cực kỳ phức tạp mà người đã nói đó sao? Ta gật gật đầu với nàng. Nàng xem ra đã ngứa đến không chịu nổi, không chỉ trích ta nói ngoa, chạy thẳng ra ngoài như có lửa đốt sau mông vậy.

Ta ngồi bên cạnh bàn, ý bảo Quỳnh Hoa cũng ngồi xuống đi. Nhưng nàng vẫn một mực đứng bên cạnh, rót cho ta một chén trà. Ta thụ sủng nhược kinh (lo lắng vì được yêu quý), không rõ tại sao nàng đột nhiên lại thay đổi thái độ đến vậy. Lại nghĩ, không biết trên người ta có phải thật sự đang cất giấu bản đồ kho

báu hay không đây? Giấu ở một nơi mà ta cũng không hề biết? Chứ không thì tại sao nàng lại đối với ta như vậy? Nàng hiển nhiên không biết rằng ta đang suy nghĩ lung tung, hỏi ta: “Muội có điều gì không thoải mái hay sao?”

Ta lại càng khẳng định, trên người ta chắc chắn phải có thứ gì đó. Ta quyết định sau khi trở về phòng sẽ cởi bỏ quần áo, cẩn thận tử tế kiểm tra một lần. Nếu không, Quỳnh Hoa kia sao lại đột nhiên quan tâm đến ta như vậy? Đối xử tốt với ta như vậy? Trong khi ta đã lừa nàng ăn một con sâu rau?

Ta lắc lắc đầu nói: “Không có gì không thoải mái cả. Sự thúc của tử xuống tay cũng rất lưu tình!”

Quỳnh Hoa nói: “Sự thúc cũng thật là. Tự nhiên ra tay nặng như vậy với một người không có võ công. Nếu ta không kịp thời ngăn lại, thật sự không biết sẽ còn phát sinh chuyện gì nữa, đúng không...” Nói xong, ánh mắt nàng nhìn ta tha thiết, thần thái tràn ngập khẩn thiết.

Nhìn thấy nàng như vậy, ta bỗng nhiên có một suy nghĩ vô cùng kỳ quái. Dường như nàng đang hy vọng ta có thể làm chứng. Nếu có người truy cứu việc ta chịu hình thì ngàn vạn lần cần phải kể đến chuyện nàng đã cứu ta thoát khỏi miệng cọp. Một tiếng “đúng không...” kia, ý tứ quả thật quá rõ ràng.

Ta nghĩ. Người cần gì phải như vậy? Ở thời cổ đại này, ta chính là một đứa cô nhi. Ngoại trừ Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ ra, không có người nào quan tâm đến ta hết. Nhưng bây giờ bọn họ đều khó tự bảo toàn, còn ai sẽ ra mặt giúp ta? Hơn nữa, thể lực của người còn mạnh hơn nha, ta nịnh bợ còn không kịp, làm sao có thể gây phiền toái cho người đây?

Ta vội cười cười, nói: “Yên tâm, chút chuyện nhỏ ấy mà, ta sẽ không để bụng đâu...”

Ý ta là, ta cũng không truy cứu. Hơn nữa, ta cũng không có bổn sự đi truy cứu.

Quỳnh Hoa thở phào, nhưng vẫn không trầm tĩnh lại. Miệng nàng khẽ mấp máy, muốn nói rồi lại thôi...

Ta hỏi nàng: “Chuyện gì vậy, tử lo lắng?”

Nàng vội cười, lại rót cho ta một ly trà: “Không có việc gì, yên tâm, yên tâm...” Nhưng biểu tình kia, vẫn là lo lắng, làm như ta sau này nhất định sẽ tính toán nợ nần vậy. Ta nghĩ. Đây cô gái nhỏ, sao chỉ mới có hai ba ngày mà đã trở thành người sợ phiền phức như vậy? Ta thật sự rất nhớ, trước kia nàng tựa như lão phật gia bắt ta phải hầu hạ, khí khái đó bây giờ đâu mất rồi...

Trầm mặc trong chốc lát, nàng lại đi qua đi lại bên cạnh bàn. Thấy sự thúc nàng đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa trở về, có chút lo lắng hỏi: “Sự thúc sẽ không có chuyện gì chứ?”

Ta cười cười: “Đương nhiên không sao rồi. Có thuốc giải của ta rồi thì còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?”

Nàng lại trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Rốt cuộc thì người cho sự thúc ta ăn cái gì vậy?”

Ta cười, nói: “Không có, ta chưa cho sự thúc của tử ăn cái gì cả...”

Nàng nghi hoặc nhìn ta.

39. Chương 041

Chương 41: ĐỘC HAY KHÔNG ĐỘC.

Thật ra, ta để lại trên cửa vài chữ chính là muốn hấp dẫn nàng vào nhà nhìn một chút. Võ công của nàng khẳng định là cao. Nhưng cho dù là cao nhân thế nào, võ công cao thế nào thì nàng vẫn là người, cũng sẽ có cái tính tò mò như mọi người bình thường mà thôi. Nàng đọc xong mấy chữ viết trên cửa, khẳng định sẽ nghĩ: “Ta sẽ có cái gì không thoải mái? Chẳng lẽ trong phòng này có cái gì cổ quái?” Vì thế, phàm là người có võ công đều sẽ dùng chuông phong đánh bật cửa phòng. Lúc này nàng sẽ phát hiện. Trong phòng cũng không có gì khác thường. Điều khác thường duy nhất chính là trên bàn trà nhỏ bằng gỗ, phủ kín gấm vóc, có một tờ giấy nhỏ. Trên đó có viết: “Độc dược, người có dám uống không?”

Đương nhiên nàng sẽ không dám uống. Vì thế, lại xuất chưởng phong. Chưởng phong lần đầu không phải cũng không có việc gì đó sao. Như vậy, trong đáy lòng nàng sẽ nghĩ, chưởng này nhất định cũng không việc gì. Nàng liền một chưởng đánh rớt chén trà. Trong chén trà, đương nhiên không phải độc được, mà là nước. Sau khi chén nước đổ ra chiếc bàn gỗ phủ kín gấm vóc, gấm vóc lại vô duyên vô cớ bốc cháy...

Phải biết rằng, nơi này là lãnh cung. Nếu trong lãnh cung xảy ra hỏa hoạn thì có bao nhiêu hậu quả đây? Trong lòng nàng hiểu rõ, ta lại càng hiểu rõ. Như thế, nàng sẽ vội liên tiếp tung chưởng. Chưởng phong từng trận, muốn dập tắt đám lửa kia. Đám lửa quả thật bị nàng khống chế được. Nhưng lúc này lại bắt đầu bốc khói dày đặc. Bên trong khói đặc còn ẩn ẩn tỏa ra hương khí. Nàng thầm kêu không tốt, nghĩ bên trong khói đặc có độc, vội vàng ngưng thở, mở cửa sổ, muốn cho khói đặc tản mát ra ngoài. Nhưng cổ cũng không ngăn được tro bụi bám lên da, lên gò má nàng...

Nàng nghĩ, độc sẽ theo hương khí qua lỗ mũi xâm nhập vào cơ thể. Nhưng lại không thể ngờ được, thật ra độc lại nằm trong lớp tro bụi, dính trên làn da...

Tro bụi màu đen bám lên làn da trần, dường như có keo dính, dù lau thế nào cũng lau không sạch, mà trên người càng ngày lại càng ngứa ngáy.

Nàng không thể làm gì khác hơn là tới tìm ta.

Kỳ thật, độc này chính là tự cô ta rước lấy. Ta nào có hạ độc gì đâu. Nếu như nàng không đánh đổ chén nước và cái ấm trên bàn trà ở cạnh giường, thì độc làm sao có thể hình thành. Nhưng lúc nàng tung chưởng lần đầu tiên phá cửa cũng không có gì khác thường, thì làm sao lại không nghĩ đến chuyện xuất tiếp chưởng thứ hai? Nhất là sau khi nhìn thấy mấy chữ kia?

Kỳ thật, loại độc này cũng rất khó hạ. Bản thân nó không có độc tính, sau khi gặp nước sẽ sinh ra ngọn lửa. Nếu được đốt cháy đầy đủ vẫn không sinh ra độc mà chỉ bốc khói dày đặc. Như vậy, sẽ hình thành một loại tro bụi dính trên làn da, khiến cho tám phần mười mọi người đều sinh ra làn da mẩn cảm với bụi. Mà làn da mẩn cảm, ta nghĩ, mặc kệ là người võ công cao thế nào, cũng không thể loại bỏ được. Tro bụi dính trên làn da kia, cũng khó mà tẩy sạch được...

Bây giờ thì hiểu rồi chứ. Ta vì sao lại kêu nàng dùng viên thuốc này tắm tẩy. Thật ra nó có phải là thuốc giải gì đâu. Chỉ là thuốc tẩy cực mạnh do ta đặc chế mà thôi.

Đương nhiên, vì muốn bảo trì hiệu ứng thần bí của nó, ta đặt nó ở một nơi mà người ta tuyệt đối không thể nghĩ đến, chính là thả vào ấm trà bằng đồng của giả nương nương. Có ai lại nghĩ ra rằng, thuốc giải lại nằm trong ấm trà? Hơn nữa trên ấm trà lại còn viết vài chữ “Có độc, người dám uống không?” Tất cả chuyện này càng khiến nàng tin tưởng, ta thật sự là nữ hoàng độc được, chế tạo ra một loại độc không thể tưởng tượng nổi.

Thật ra cái được gọi là chất độc kia, chẳng qua chỉ là một loại trứng trùng mà thôi. Ta còn bỏ thêm chất đốt gặp nước liền bốc cháy nữa.

Kỳ thật, mấy thứ này bình thường ta cũng không cần dùng. Quá hao tâm tốn sức. Một chút sai lầm cũng không thể có, bằng không, hiệu quả gì cũng không xong. Ai có thể nói trên người ta chỉ có thứ này thôi đâu? Hơn nữa, bản thân ta cũng rất sợ ngứa. Trong đầu ta mới suy nghĩ tưởng tượng đến tình cảnh nương nương giả kia gãi ngứa là cũng đã phát ngứa theo rồi. Nhìn thấy bộ dáng của nàng lại càng thêm ngứa ngáy. Thật ra, ta không muốn dùng cách này đâu. Ôi, ai bảo nàng không chịu ra gặp ta. Bằng không ta cũng đâu cần áp dụng thủ pháp như thế. Trên người ta còn cảm thấy ngứa đây này. Chuyện này cũng không nên trách ta. Người giả mạo ai không giả lại đi giả Tư Đồ, chính là chủ nhân của ta nha. Người ta có bản quyền chân dung nha. Người giả mạo người ta cũng phải hỏi qua một tiếng chứ?

Trong lúc ta đang suy nghĩ lan man, Quỳnh Hoa không hỏi ta chuyện độc được. Nàng chỉ yên lặng đánh giá ta, làm như trên mặt ta có gắn kim hoa vậy, nhìn đến nổi khiến ta ngượng ngùng kỳ quái.

Ta cuối cùng nhẫn nhịn không nổi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng, bèn hỏi: “Tỷ nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta bị lở loét gì sao?”

Nàng vội thay đổi ánh mắt, lẳng nhìn lên đám mạng nhện trên nóc nhà. Ta cũng ngẩng đầu nhìn theo, ở đó cũng không có con nhện, người nhìn cái gì?

Còn đang muốn hỏi nàng một phen thì giả nường nường đi đến. Ta cẩn thận đánh giá giả nường nường một chút, phát hiện vẻ bề ngoài của nàng đúng thật là có vài phần giống Tư Đồ. Không biết có phải là đang đeo mặt nạ hay không nữa?

Nhưng cẩn thận đánh giá thật kỹ mới nhìn thấy trên khóe mắt nàng có nếp nhăn. Ta nghĩ, nàng đeo mặt nạ sao còn mang chi về mặt già nua như vậy? Muốn mang, cũng phải mang về trẻ trung một chút chứ? Phụ nữ không phải đều thích mình trẻ đẹp một chút sao? Chẳng lẽ, đây là khuôn mặt thật của nàng, chứ không phải là mặt nạ gì hết sao? Mặt nạ sao lại có thể trông sống động như vậy được?

Ta giương mắt nhìn nàng. Dưới ánh nến, bóng đêm mờ lung, nếp nhăn tinh tế trên khóe mắt nàng lại càng nhìn thấy rõ ràng. Càng thấy được, ngày xưa nàng mỹ lệ thế nào. Má như hoa, mi như lá, làn mắt như mặt nước mùa thu. Đáng tiếc chính là, thủ đoạn lại độc ác như thế, so với ta còn ác hơn nhiều.

Nhớ đến thủ đoạn nàng đã dùng để khắc chế ta, ta không khỏi sợ hãi trong lòng, vội vàng tươi cười với nàng.

Xem ra nàng còn chưa hết cơn tức giận, đối với vẻ thân thiện của ta cũng không thêm để ý đến chút nào. Ta vội nghĩ tiếp theo lại phải tạo mối quan hệ tốt đẹp với nàng. Nàng lại tung chỉ phong, hướng ta điếm tới. Trước khi ta mất đi tri giác, ý tưởng cuối cùng chính là: nhất định phải kêu Tiểu Phúc Tử học cho thật giỏi công phu điếm huyết và giải huyết...

Lúc ta tỉnh lại, trời cũng đã tối lắm rồi. Quỳnh Hoa đã đi khỏi. Trong phòng thoang thoảng hương thơm, ta cảm thấy bụng đói cồn cào. Ta quay đầu nhìn qua. Nữ tử kia đang ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt bình thản, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì sâu xa lắm, nhìn ta vừa mới ngồi dậy trên giường.

Ta cảm thấy sau khi nàng và Quỳnh Hoa không biết nói chuyện gì liền thay đổi thái độ. Ngoài mặt ít nhất cũng không xem ta là kẻ thù nữa, còn có vẻ hơi hơi thân thiết.

Nàng hỏi ta: “Có muốn ăn chút gì không?”

Giọng nàng đột nhiên trở nên hòa ái khiến ta dù suy nghĩ nát óc cũng không thể nào hiểu nổi. Suy nghĩ duy nhất chính là, nàng lại muốn dùng thủ đoạn độc ác nào để lừa giỡn nữa đây?

Ta xem xét hoàn cảnh xung quanh. Ta đang ở, không phải là gian phòng nhỏ của mình, mà là bên phòng của nàng. Toàn bộ đệm giường đều đã được thay mới. Trong phòng đã được quét dọn sạch sẽ. Trên bàn hương thơm nức mũi. Mùi hương này ta cũng rất quen thuộc, thường xuyên thấy nhưng không được ăn. Đương nhiên, ta có kêu Tiểu Phúc Tử trộm về cho ta hai lần rồi. Đó chính là bánh hấp xốp ngàn lớp mà chỉ có Hoàng thượng mới được hưởng thụ. Ngay cả Tư Đồ thân là quý phi cũng chỉ đến thọ yến của Thái hậu mới được hưởng dụng một lần. Bởi vì trong điểm tâm này có chứa tuyết liên* ngàn năm vô cùng quý báu.

Ta cười cười, đi đến bên bàn ngồi xuống: “Ta quên mất, cả ngày hôm nay ta còn chưa có ăn gì...”

Ánh mắt nàng chột lóe lên sắc thái kỳ dị. Ta cho rằng đó là vẻ thương thức, cũng có thể là vẻ kinh ngạc khi người ta nhìn thấy một sinh vật lạ...

Ta từng miếng từng miếng ăn hết số điểm tâm trên bàn. Hiểu rõ, lúc được ăn đương nhiên phải tận lực ăn. Huống chi lại là điểm tâm bậc nhất như vậy, ăn một lần lại ít đi một lần.

Ta ăn xong chỗ điểm tâm trên bàn, lại uống một ngụm trà. Đang lúc nước trà vừa trôi đến yết hầu (thực quản và khí quản), một mùi hương hoa lan từ trong ngực bụng chạm rãi lan tỏa tràn ngập. Ta mới biết trà này cũng là loại cực phẩm, cũng chỉ có người ở trên vạn người như Hoàng thượng mới được uống. Ta thở ra một hơi, dừng lại, hơi thô lỗ dùng ống tay áo lau miệng.

Ghi chú:

*Tuyết Liên: Trên những vách núi trắng xóa tuyết ở Tân Cương thuộc dãy Himalaysa tồn tại một loài kỳ trân dị thảo vô cùng quý hiếm được gọi là Tuyết Liên hay hoa sen tuyết. Từ xưa, loài hoa này đã được người Trung Quốc sử dụng như một vị thuốc quý không thua gì nhân sâm. Chúng có khả năng trị được những chứng bệnh như đau đầu, cao huyết áp và rối loạn kinh nguyệt. Tuyết Liên chỉ mọc trên những vách

đá có độ cao trên 4.000 m so với mực nước biển và có thể nở ngay trong tuyết. Tuyết Liên Hoa được vinh danh là “vua của tất cả các loại thảo mộc” và “kho báu của y học”.

Hoa Tuyết Liên (Hoa sen tuyết)

40. Chương 042

Chương 42: THANH CÔ CÔ TÌNH TỶ TỶ

Nhìn lại chén trà trong tay, đó là một chén vàng khảm ngọc. Còn ấm trà trên bàn cũng không phải là cái ấm bằng đồng kia nữa. Thay vào đó là một chiếc ấm tử sa*. Chất liệu làm ấm tử sa này tựa kim vàng, xung quanh mặt trên khắc họa tiết hoa mỹ, phong cách cổ dày đặc. Tất nhiên là chiếc ấm tử sa danh phẩm. Vừa nhìn thấy ta lại khăng định. Sự phối hợp chẳng ra cái gì này cho thấy... mấy thứ này, lai lịch của chúng chỉ sợ đều là bị trộm về. Xem ra nàng và tpt đều giống nhau, thường xuyên thích làm mấy chuyện loại này, lâu lâu lại đi trộm mấy món phong nhã về hưởng thụ.

Nàng nhìn ta cười cười nói: “Thế nào, mấy món do ngự thiện phòng chuẩn bị cho Hoàng thượng, hương vị cũng ngon đấy chứ?”

Ta gật gù đầu, nói: “Không tồi. Bánh hấp xốp ngàn lớp này rất giòn mềm, vừa vào miệng liền tan ra. Mùi hoa nhài thơm ngát cứ vương vấn mãi trên đầu lưỡi. Trong đó còn kèm theo một chút hương trà nhàn nhạt. Ăn vào miệng, phẳng phất như đang nhắm nháp một ly nước chè xanh, từ từ thấm vào trong miệng.”

Nàng mỉm cười, sóng mắt lưu động, tỏa sáng lưu quang: “Không thể ngờ được Giả thượng nghị đối với ẩm thực cũng có nhiều nghiên cứu như vậy.”

Ta cũng cười, tuy rằng trong lòng vẫn đang mãi suy nghĩ, Quỳnh Hoa lại đi đâu rồi? Rốt cuộc nàng đã nói gì với sư thúc, vì không muốn ta nghe thấy mà phải điểm huyết làm ta ngắt đi? Lời nói của nàng vì sao lại khiến thái độ của sư thúc đối với ta thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy?

Ta quyết định thăm dò nàng một chút, cố ý nói: “Xem ra độc trong người nương nương đã giải hết rồi, cũng không cần tại hạ lo lắng nữa.”

Với tính tình của nàng, ta nghĩ nàng sẽ rất tức giận. Nàng nghe xong, ban đầu sắc mặt không tự chủ được thoáng trầm xuống, nhưng chỉ trong nháy mắt lại nở nụ cười. Đôi mắt hẹp dài chớp chớp. Nàng nói: “Chút tài mọn, không thể ngờ ngược lại có thể chế trụ được ta.”

Nói xong còn vừa cười vừa thì thào nói: “Khó trách người ta lại chú ý đến người, quả nhiên rất thú vị.”

Ta thật lòng không hiểu. Nàng tự kìm chế như thế thật sự không giống với những gì nàng đã làm trước đây. Ta đành phải cho rằng nàng khăng định đang âm thầm có chủ ý quái quỷ gì đó, khiến ta bất tri bất giác sập bẫy của nàng. Còn không phải sao, nếu có người bị ta trêu chọc như vậy mà vẫn cho là tốt, đó chẳng phải đang kín đáo dụng tâm hay sao? Tâm mật phúc kiếm (kín tiếng), xem ra nàng đã thay đổi chiến thuật, từ chiến tranh công khai chuyển sang lãnh kiếm thâm sau lưng.

Tục ngữ nói rất đúng. Mơn mớn đào tạc, độc như rắn rết. Ta phải cẩn thận một chút mới được. Ta nhớ lại lúc nàng giở thủ đoạn trên người ta, khiến ra thống khổ đến mức muốn chết mà không được. Cảm giác đó cho đến bây giờ vẫn còn hiển hiện trong lòng ta.

Ta vốn không phải là Giang tỷ hay Lưu Hồ Lan. Mặc dù trong lúc nhất thời có được can đảm vượt qua được một đoạn thống khổ đó. Nhưng bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi. Vì thế, ta bất giác không dám trêu chọc nàng nữa.

Ta nghĩ: Có lẽ về sau, những ngày ở trong lãnh cung này, chỉ sợ cũng không thể ngây người được nữa. Đương nhiên, cùng bảo trì quan hệ hòa bình với nàng mới là tốt nhất. Không cần ăn cơm thừa rượu cạn

nữa. Trong hoàn cảnh ác liệt này, cuối cùng ta có thể tìm ra một điểm tốt. Đây cũng là một trong những phẩm chất tốt mà ta rất tự đắc.

Ta quyết định bảo trì quan hệ tốt đẹp cùng nàng, tạm thời quên đi nàng có thể sẽ tăng thêm thủ đoạn đối với ta.

Ta chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, hỏi nàng: “Cô cô, người không ăn một chút sao?”

Cô cô mỉm cười: “Người ăn sạch bách rồi, muốn ta liếm chén đĩa hay sao!”

Ta vừa nhìn lên bàn, thoáng vẻ ngượng ngùng, vội cầm lấy ấm trà: “Vậy người uống trà đi nha?”

Cô cô vừa cười, thấy ta từ Lưu Hồ Lan lập tức biến thành Hán gian Ngô Tam Quế ngay được, dường như cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Nàng cầm lấy chén trà đưa cho ta. Ta vội nhanh tay mau chân châm cho nàng một ly. Nàng cầm lấy rồi uống một ngụm. Ta nghĩ, nàng cũng không sợ ta hạ độc nàng lần nữa sao?

Ta lại một lần nữa khẳng định. Những người ta gặp gỡ, tất cả đều là người tinh xảo đặc sắc như thủy tinh. Có tâm tư gì muốn giấu diếm nàng, nhất định sẽ phải tiêu tốn rất nhiều công phu.

Làm như nàng biết được suy nghĩ của ta, buông chén trà, nói: “Nếu người dám hạ độc lần nữa, coi chừng ta phân cân tỏa cốt (lóc xương xẻ thịt)?”

Ta vội gật gật đầu đồng ý, lại rót thêm cho nàng một ly trà, nói: “Mời ngài, mời ngài...”

Nhìn cây nến đỏ trên bàn, nến đỏ nhỏ giọt tựa như giọt máu, không biết sao ta lại nhớ đến tpt, nhớ đến Tư Đồ. Bây giờ, hai người bọn họ vẫn chưa rõ tung tích. Theo lời Quỳnh Hoa nói, sở dĩ điều Tư Đồ đi là bởi vì có người muốn uy hiếp ta. Nghe giọng điệu của nàng, ngược lại có vẻ như muốn tốt cho Tư Đồ vậy...

Tư Đồ ở đâu, manh mối chính là phải tìm từ chỗ vị sư thúc này và Quỳnh Hoa. Ta quyết định dùng tinh thần giấy chết của ta, hỏi cho ra chỗ ở của Tư Đồ.

Ta hỏi nàng: “Cô cô, không biết người tráo đổi với Tư Đồ, có chuyện gì phải làm sao?”

Nàng nhìn ta: “Bộ ta già lắm sao? Gọi ta là tỷ tỷ đi, Thanh tỷ tỷ...”

Ta nhất thời nghe không rõ: “Sao cơ? Tình* tỷ tỷ?”

(*Thanh /qíng/: màu xanh, trời xanh, cùng âm với Tình /qíng/: yêu say đắm, tình dục)

Không khỏi đối với cái tên của nàng có chút nảy sinh ý tưởng bất lương. Nữ nhân này, không thể đối với ta...

Nàng sửa lại: “Thanh tỷ tỷ. Ta tên là Thanh Loan... Người đang nghĩ cái gì? Biểu tình sao lại như vậy, kêu người ta làm sao thoải mái được đây?”

Ta bưng tỉnh đại ngộ. Đối với cái kiểu lúc nào thời nào cũng suy nghĩ đến mấy thứ bậy bạ lung tung liên vô cùng xấu hổ. Ai bảo ta từ hiện đại xuyên không mà đến chứ. Ở thời đại kia, khắp nơi đều nhan nhản những điều xấu xa cả.

Ta vội hỏi: “Thanh tỷ tỷ, tỷ còn chưa có trả lời câu hỏi của ta?”

Thanh tỷ tỷ nói: “Về phần tìm nàng làm cái gì, ta cũng không biết. Đây là mệnh lệnh của bề trên, ta chỉ việc chấp hành...”

Ôi, phải làm bộ tươi cười cả nửa ngày, lại chỉ thu được kết quả này thôi. Ta nghĩ, điều này cũng trong dự kiến mà thôi. Sớm đã biết nàng sẽ không nói cho ta biết đâu. Nhưng ta dám khẳng định, nàng nhất định biết một chút nội tình. Với thân thủ và tài hoa của nàng, địa vị trong tổ chức hẳn là cũng thuộc hàng lãnh đạo cấp cao, sao có thể cái gì cũng không biết?

Thanh Loan yên lặng nhìn cô gái ngồi đối diện. Nàng ăn điểm tâm trên bàn, thể như lang thôn hổ yết (hồ ngoạm sói nuốt: ăn ngấu nghiến), động tác thô lỗ, nhưng lại mang theo phong thái tiêu sái tự tại hiếm có. Trong ánh mắt nàng, Thanh Loan tìm không ra chút hèn mọn nào. Những lúc nàng ra vẻ lấy lòng, đều phẳng phai như đang vui đùa. Trong mắt nàng là sự tự tin, tin tưởng có thể đem mọi thứ nắm giữ trong lòng bàn tay. Càng như là, trong thiên hạ không có gì có thể làm khó được nàng. “Đàm tiểu gian, cường

lỗ hời phi yên diệt*⁷). Không biết vì sao bà bỗng nhiên lại nhớ đến câu thơ này. Đây là câu thơ dùng để tả một trang nam tử mà.

(*Đang lúc nói cười cũng có thể khiến cho quân giặc tan thành tro bụi. Đây là một đoạn trong bài thơ Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ, của Tô Đông Pha, miêu tả khí khái anh hùng của Chu Công Cẩn, tức Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa)

Thanh Loan nghĩ. Có lẽ trước kia bà chưa từng gặp được cô gái nào kỳ lạ như vậy. Tính cách vừa vô cùng kiên cường lại vừa mềm mại yếu đuối, dường như tùy thời điểm đều có thể biến ảo tính cách của chính mình vậy. Ngay cả những lúc tươi cười tỏ vẻ khiêm tốn lấy lòng cũng đều khiến cho người ta nảy sinh tình cảm một cách khó hiểu. Bà nghĩ, thật khó trách, Tư Đồ nương nương và người thiếu niên cao thủ kia đều đi theo nàng không rời không bỏ.

Bà nhớ lại lúc Tư Đồ nương nương bị bắt đi, chỉ nói duy nhất một câu: “Không được tổn hại đến Tuệ Như...”

Khi đó, bà cảm thấy kỳ quái. Vì sao một nương nương vô cùng tôn quý, thân ở lãnh cung mà còn có thể nhớ mãi đến một cung nữ đã phản bội nàng? Nữ nhân này hẳn là có nhiều mị lực, có thể tạo cho những người xung quanh nàng ấn tượng khắc sâu như thế? Cho dù chỉ gặp gỡ vài lần?

Lúc bà dùng thủ pháp phân cân tỏa cốt khắc chế nàng, bà đã nghĩ. Căn cứ vào những phân tích tình báo về cô gái này, nàng sẽ khẩn cầu xin được khoan dung. Chẳng phải nàng ta luôn luôn rất giỏi gió chiều nào nghiêng chiều đó hay sao? Huống chi, thủ pháp độc môn này không có mấy người trong giang hồ có thể vượt qua được? Nhưng kỳ quái chính là, nàng không hề cầu xin tha thứ, ngang nhiên hứng chịu đến cùng.

Sau khi tỉnh dậy, lại tiếp tục nhân nhật mỉm cười như trước. Bà đâm ra hoài nghi. Trên thế giới này thật sự có một cô gái như vậy sao? sau khi chịu trọng hình vẫn có thể mỉm cười, làm như chuyện buông tha cho nàng là lẽ đương nhiên vậy.

Bà nghĩ, khó trách lại có người tưởng nhớ đến nàng như vậy!

Ghi chú:

*Từ xa xưa ẩm pha trà bằng đất tử sa đã được lưu truyền với nhiều điều kỳ bí đã làm mê hoặc bao người uống trà. Dùng ẩm tử sa pha trà sẽ giữ được nguyên hương, sắc của trà và không làm trà bị biến chất. Ẩm dùng càng lâu thì màu sắc càng sáng đẹp, nước pha trà ra càng thơm, càng dịu và dùng càng lâu thì chỉ cần đổ nước sôi vào cũng có mùi trà. Ẩm tử sa chịu nhiệt tốt, không rạn nứt dù nhiệt độ thay đổi, truyền nhiệt ít, cầm vào không nóng tay và còn có nhiều màu sắc để lựa chọn.

Ẩm tử sa

Zisha (tử sa) – Đất sét tím, khoáng sản đặc biệt của Trung Quốc. Loại đất này chỉ có tại vùng Nghi Hưng thuộc Giang Tô Trung Quốc, nó nằm sâu trong những tầng đất trên sườn đồi và được gọi là “đá trong đá”. Đất tử sa là loại đất sét mềm tự nhiên, tinh khiết không chứa bất kỳ nguyên tố nào có hại cho sức khỏe con người.

Do vậy, ẩm trà làm bằng đất tử sa không có mùi của đất và chứa những lỗ nhỏ li ti (khổng khí) có tác dụng cách nhiệt, giữ được hương của trà. Chính chất sắt có trong đất đã tạo ra được các ẩm tử sa có màu sắc khác nhau. Và đặc biệt hơn nữa, ẩm tử sa thường được nung ở nhiệt độ từ 1.000 tới 1.200 độ C nhưng đất không bị biến dạng nên nắp ẩm rất khớp và kín, ẩm có độ bóng nước rót vào không còn đọng lại trên bề mặt của ẩm, tiếng kêu trong và thanh.

Ẩm tử sa không chỉ là đồ dùng để pha trà đơn thuần mà còn là hàng mỹ nghệ độc đáo vừa có giá trị sử dụng vừa có giá trị nghệ thuật. Chính vì vậy ẩm tử sa luôn được nhiều người yêu thích dùng và thưởng ngoạn.

41. Chương 043

Chương 43: THANH TỶ TỶ

Thật ra, sống chung với Thanh tỷ tỷ cũng rất vui vẻ, thật không giống như mấy nàng tiểu thư trong khuê phòng. Nàng lịch duyệt* phong phú. Chuyện trò với nàng mới biết, nàng đối với mọi chuyện đều có lời giải thích hợp lý và độc đáo, rất hợp khẩu vị của ta.

(*Lịch: Trải qua, Duyệt: xem. ‘Lịch duyệt’ đồng nghĩa với ‘Lịch lãm’, nghĩa là trải qua nhiều nơi, trông thấy nhiều việc, ý nói có nhiều kinh nghiệm sống.)

Chỉ có điều, mặc kệ ta vòng vo tam quốc hỏi thăm tình hình của Tư Đồ thế nào nàng cũng chỉ mỉm cười chứ không chịu hé lộ lời nào. Hoặc là làm bộ như không hề nghe thấy, hoặc là cố nói quanh nói co, khiến ta cũng muốn thúc thủ vô sách (bó tay, hết cách). Cảm nhận sâu sắc được câu “Giờ càng già càng cay” là thế nào. Nhưng ta cũng không còn trẻ nha, tuy rằng thoát nhìn chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng đó là chưa có tính đến tuổi tác lúc chưa xuyên không nha!

Chẳng lẽ ta lại không thể đối phó được tên người cổ này?

Nhưng ta đúng là... không đối phó được...

Hỏi thăm nửa ngày bà cũng không để lộ vài câu về Tư Đồ, khiến ta hơi uể oải. Nhưng tính ta luôn luôn càng khó càng dũng, càng gần đến chỗ chết càng lặn xả. Bản tính bất lương này, cũng may là ta chỉ làm nhân viên tiếp thị có hai năm thôi.

Ta quyết định không ngừng cố gắng, tiếp tục liều chết xông lên. Mỗi một câu, ta đều thông thêm cái tên Tư Đồ vào, tựa như lúc lặn xả đi làm nhân viên tiếp thị ở hiện đại vậy, mỗi câu nói đều đề cập đến sản phẩm mà mình đang bán...

Kết quả là, nàng cuối cùng đã bị ta hỏi đến phiền chết đi được, nàng nhú mày nói: “Hôm nay đã muộn rồi, ta cũng mệt mỏi, người đi về ngủ trước đi...”

Gật phăng đuôi ta ra khỏi nhà. Ta còn muốn nói vài câu nữa, nàng đã giơ tay lên. Ta vừa nhìn liền thấy kiểu thủ thế này rất quen thuộc, không phải là tư thế chuẩn bị xuất chiêu phân cân tỏa cốt đó sao?

Ta vội cười cười, nói: “Ồi, vậy không quấy rầy Thanh tỷ tỷ nghỉ ngơi. Ta đi về trước, sáng mai lại đến chào hỏi tỷ tỷ nha?”

Nói xong, nhanh chân nhảy ra khỏi cửa phòng nàng, còn chu đáo đóng cửa lại cho nàng.

Ta vừa trở về phòng vừa nghĩ. Xem ra, phải dùng biện pháp khác mới được. Miệng nữ tử này cứng như thép như đồng, hơn nữa võ công lại rất cao, tính liều mạng cũng ngang với Tiểu Phúc Tử. Nếu như dùng thuốc mê hồn linh tinh thì chỉ có hiệu quả khi ra tay bất ngờ trong lúc địch chưa kịp đề phòng. Còn nàng đã có chuẩn bị rồi, hướng hồ tâm chí lại rất kiên định. Muốn cạy được miệng của nàng, chỉ sợ phải rất khó khăn.

Vừa mới vào phòng ta liền có cảm giác trong phòng có người. Nhưng người này lại tạo cho ta cảm giác quen thuộc, ta vui mừng quá đổi: “Tiểu Phúc Tử, người đến rồi! Người không sao chứ? Mấy ngày nay người đã đi đâu?”

Trong đáy mắt Tiểu Phúc Tử tỏa ra âm áp, khiến ta cảm động muốn chết. Đang nghĩ sẽ không ngừng cố gắng, để nhận được càng nhiều ánh mắt lo lắng cực kỳ hiếm có kia. Nhưng chỉ trong chớp mắt, sự âm áp kia lại kết thành băng.

Tiểu Phúc Tử nhân nhật nói: “Sau khi trốn khỏi phòng xử hình, có đi tìm bà điên Tư Đồ kia...” Ta lừ mắt lờ mờ hắt một cái, hắt mới sửa miệng, “Tư Đồ nương nương...”

Ta nghĩ, khó có dịp hắt lại quan tâm đến Tư Đồ, có lẽ biểu tình của ta quá mức bình tĩnh đại ngộ.

Tiểu tử này vội lấp liếm: “Nếu không vì người, ta cũng chẳng thèm đi tìm nàng đâu...”

Ta gật gật đầu, không muốn dây dưa nhiều vào chuyện này, hỏi hắt: “Vậy kết quả thế nào?”

Hắn nói: “Không tìm được Tư Đồ nương nương. Nhưng mấy ngày nay, trong hậu cung đã xảy ra rất nhiều đại sự.”

Ta lo lắng, nói: “Có phải là Nhân Phi bị phế rồi?” Chẳng lẽ nàng cũng bị biếm vào lãnh cung rồi? Nhưng sao lại không có động tĩnh gì hết? Ngay cả cùng ta đối chất cũng không có, vậy mà nàng đã bị phế rồi sao, Hoàng thượng thật sự không hề niệm tình cũ chút nào sao.

Hắn nói: “Đúng vậy. Vốn là bị biếm vào lãnh cung rồi. Nhưng không biết vì sao, nàng lại uống thuốc độc tự sát. Bây giờ người được Hoàng thượng sủng ái nhất chính là Nghi phi nương nương. Mấy ngày nay, tối nào Hoàng thượng cũng chọn nàng thị tẩm.”

Ta nhú nhú đầu mày. Có lẽ đối với nàng, tự sát cũng là phương pháp xử lý tốt nhất. Nàng nắm giữ nhiều bí mật như vậy, cho dù nàng muốn sống, chủ nhân của nàng cũng không để cho nàng sống. Ta nhớ đến Nghi Phi im hơi lặng tiếng kia, hỏi hắn: “Vậy sao, không phải là Trữ Phi sao? Vì sao lại là nàng?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta cũng không hiểu nổi. Chuyện trong cung đình, hay thay đổi...”

Hắn thoáng dừng rồi lại nói: “Nhưng còn có một việc nữa. Chiêu Nguyệt công chúa vào cung, khóc lóc kể lể với Hoàng thượng chuyện phò mã chết. Hoàng thượng sau khi dùng hậu lễ an táng rồi, còn phong hắn làm Trung Quốc Hầu, hạ biểu khen ngợi. Thông cáo phò mã lâm bệnh cấp tính qua đời trong cung, hoàn toàn không hề truy cứu chuyện phò mã thông đồng làm bậy. Ngược lại còn trăm phần che dấu, khiến cho người ta không thể nào hiểu được.”

Ta cười cười nói: “Loại sự tình này, như thế nào lại còn đi tuyên dương. Hoàng thượng cầu còn không được, không có người biết mới đúng chứ. Chỉ có điều, sau khi Nhân Phi chết đi, Thái hậu nhớ lại cũng nên cảm kích ông ta, chỉ sợ...”

Tiểu Phúc Tử gạt đầu, nói: “Đúng vậy. Hôm nay chúng ta phải nhân lúc trời tối mà trốn khỏi cung, chỉ sợ bọn họ đã muốn động thủ!”

Ta gạt gạt đầu, nhớ đến vị nương nương giả, Thanh tỷ tỷ kia. Nếu như Thái hậu thật sự muốn ra tay vào đêm nay thì Tư Đồ nhất định cũng sẽ bị Thái hậu xếp vào tội chết. Bà sẽ không bỏ qua cho ai đã biết chuyện xấu của hoàng gia. Nhưng võ công của nàng thoát nhìn rất cao thâm, hẳn là có thể thuận lợi trốn thoát được...

Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn ta một cái, hỏi: “Người suy nghĩ gì nữa, còn không mau đi?”

Ta do dự một lúc sau mới nói: “Người chờ ta một chút, ta còn phải thông báo với một người...”

Đang nói, ngoài cửa liền truyền đến tiếng người, vô cùng kiều mỹ: “Có phải muốn thông báo với ta không?”

Thanh Loan đã đứng ở cửa, vạn chủng phong tình. Tiểu Phúc Tử lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng, đứng ngăn trước người ta. Thanh Loan thướt thướt tha tha tiêu sái tiến vào. Làm như không hề nhìn thấy ánh mắt thù địch của Tiểu Phúc Tử, yêu kiều cười một tiếng: “Muốn chạy sao, không có ta giúp thì làm sao được?”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Không có người giúp, một mình ta cũng có thể đưa nàng đi.”

Thanh Loan nhìn thiếu niên trước mặt, thần sắc thanh lạnh. Chỉ khi nào nhìn lúc hắn bảo vệ người ta mới thấy ánh mắt nhẹ nhàng lộ ra chút ấm áp. Tựa như trong trời đông giá rét bỗng lóe lên ngọn lửa. Thiếu niên này chính là người mà phải vận dụng đến mười đại cao thủ bậc nhất mới có thể giữ chân được hắn. Nàng có nghe kể sơ sơ về cuộc diện trận đấu hôm đó, còn tưởng rằng bọn họ nói hơi quá sự thật. Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên này, cảm thấy khí chất của hắn, ánh mắt hắn, có một niềm tin rằng hắn có khả năng nắm giữ sinh mạng của người khác. Khiến nàng cảm nhận sâu sắc câu “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”. Thiếu niên này về sau thành tựu võ học tất nhiên còn cao cả nàng nữa. Một cao thủ như vậy, lại cam tâm làm người bảo hộ ột Giả thượng nghị đã bị biếm vào lãnh cung...

Thanh Loan nở nụ cười, nàng nói: “Cho dù người có thể đưa nàng ra ngoài, nhưng làm sao có thể thoát khỏi sự đuổi giết của thiết vệ quân của Hoàng thượng?”

Tiểu Phúc Tử trầm mặc không nói. Hắn biết. Thiết vệ quân của Hoàng thượng am hiểu một loại trận thế đặc biệt. Từng thiết vệ một, võ công cũng không cao, nhưng khi liên hợp lại, liền giống như phong ba giận

dữ, công lực không ngừng gia tăng gấp mười lần. Thiết vệ quân này bình thường cũng không xuất trận, nhưng khi ra tay thì tất phải có người chết.

Theo ý ta, phải tận dụng mọi lực lượng mới đúng. Trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Ta vội nháy mắt với Tiểu Phúc Tử, ý bảo hắn không cần nhiều lời. Ta dùng giọng điệu tự nhận là vô cùng khiêm tốn, nói với Thanh Loan: “Vây thì, phiền Thanh tỷ tỷ dẫn đường, chúng ta cùng nhau đi?”

Thanh Loan nói: “Bây giờ chưa thể đi được, còn phải chờ một người!”

Ta mỉm cười, nói: “Có phải muốn chờ Quỳnh Hoa không?”

Thanh Loan lộ ra thần sắc thường thức: “Người đoán đúng rồi. Xem ra hắn không nhìn lầm người!”

42. Chương 044

Chương 44: CHẠY TRỐN.

Đây đã là lần thứ hai nàng nhắc đến “Hắn”. Ta không biết nàng muốn nói đến ai, nhưng cũng không muốn biết. Bởi vì, trực giác nói cho ta biết, nếu ta cùng với “Hắn” tạo thành quan hệ gì đó, chuyện này thế nào cũng sẽ là thiên đại phiền toái. Phàm là những chuyện phiền toái thì ta đều muốn tận lực trốn tránh.

Ta lại cười cười, không tiếp lời nói lấp lửng của nàng. Bởi vì ta lại có cảm giác, nàng đang chờ ta hỏi, “Hắn” là ai vậy. Ta cũng đã lờ mờ đoán được, người mà nàng đang nhắc đến là ai. Nhưng mà, có thể giả ngu được lúc nào thì ta vẫn muốn giả ngu đến cùng. Ta không muốn có quan hệ gì với kẻ tiểu nhân âm hiểm gì đó, huống chi còn là một tên tiểu nhân đã từng trêu cợt ta?

Tuy ta không biết nàng làm thế nào để đưa chúng ta ra khỏi cung, nhưng khi nàng kêu chúng ta thay quần áo thái giám rồi trà trộn vào trong loạn kiêu của Nghi Phi, ta mới lờ mờ hiểu được. Thế lực của Đại Tề nằm vùng trong hoàng cung Tây Sở, đã đạt đến quy mô nào rồi. Một vị Nhân Phi vừa mới ngã xuống, ngay lập tức đã có người mới tiếp nhận vị trí, chính là Nghi Phi.

Lại có lẽ, Đại Tề vốn đã chuẩn bị sẵn hai đội nhân mã, một ngoài sáng một trong tối. Hiện giờ, Nghi Phi từ chỗ tối bước ra ánh sáng. Có phải có ý nghĩa là, Đại Tề đã sắp bắt đầu tấn công Tây Sở rồi không? Đương nhiên, đây không hẳn là chuyện ta phải quan tâm. Điều duy nhất ta quan tâm chính là bên phía Tư Đồ, nàng hiện giờ đang ở đâu?

Cầm lệnh bài của Nghi Phi, chúng ta rất nhanh chóng ra được ngoài cung, không hề bị kiểm tra gì. Khiến ta cảm thấy, mỗi một ngày ở trong hoàng cung này dường như chỉ là một giấc mộng. Ta và Tiểu Phúc Tử ngàn cay muôn đắng thiết lập kế hoạch, trù tính. Kết quả, chỉ là quân cờ tùy tay người ta kích thích.

Ra đến ngoài cung, đám người trên đường như thoi đưa. Ta nhìn nhìn Thanh Loan. Nàng cũng mỉm cười nhìn ta, dường như đang đợi ta mở miệng. Còn ta không mở miệng cũng không được, bởi vì trong tay nàng đang nắm lợi thế lớn nhất.

Ta hỏi nàng: “Phải làm thế nào, các người mới bằng lòng thả Tư Đồ?”

Nàng nở nụ cười, dường như đang trực tiếp thưởng thức ta vậy. Nhưng lời nàng nói lại làm cho người ta tức muốn chết: “Chúng ta sẽ không thả Tư Đồ, hay là người đi theo giúp nàng...”

Ta đảo mắt liếc nhìn qua Quỳnh Hoa một cái. Ánh mắt Quỳnh Hoa như muốn nói ‘thật xin lỗi’ rồi lại quay đầu đi hướng khác. Ta biết, bọn họ sớm đã có kế hoạch. Sau khi ra cung sẽ vây khốn ta và Tiểu Phúc Tử.

Lúc này, khí tức nguy hiểm bỗng nhiên theo bốn phương tám hướng bức đến. Tiểu Phúc Tử che trước người ta, hết sức chăm chú. Người đi trên đường không biết từ khi nào đã mở ra bốn phía, chỉ còn lại có vài chiếc lá nhẹ nhẹ rơi trên mặt đất...

Ta phát hiện, chúng ta đã bị một đám người che mặt bao vây. Buồn cười nhất chính là, gương mặt Thanh Loan lại còn lạnh lùng tựa băng tuyết, nàng hỏi: “Các người là ai?”

Ta nghĩ, nhóm người này không phải do người phái đến tiếp ứng hay sao? Cần gì còn phải làm ra vẻ không quen biết nhau nữa? Nhưng khi ta nhìn thấy sắc mặt của nàng, ta biết nàng không có giả vờ. Nàng thật sự không biết nhóm người này là ai.

Xem ra, chúng ta lại rơi vào cuộc tranh đấu khó hiểu nữa rồi, hơn nữa lại còn không biết đối phương là ai.

Tiểu Phúc Tử nhẹ giọng nói nhỏ bên tai ta: “Nhóm người này võ công rất cao. Không phải người có độc được phòng thân hay sao, có khả năng lát nữa sẽ cần dùng đến.”

Ta có nên cảm thấy may mắn hay không nhỉ. Tiểu Phúc Tử cũng thật giống ta, vì đạt được lợi ích không ngại dùng thủ đoạn. Quy củ giang hồ, ở trong mắt hắn không đáng để nhắc đến đâu.

Giọng Thanh Loan lạnh lùng cất lên: “Người cho là chỉ dựa vào các người, có thể ngăn được chúng ta?”

Đến lúc này, nàng lại trực lợi, kéo chúng ta vào thành người một nhà. Vậy mà mới một khắc trước đây còn muốn bắt chúng ta đi!

Thanh Loan sờ vào thắt lưng lấy ra một thanh kiếm mỏng ngân quang lóe sáng, tựa như một con linh xà sống động, nhắm thẳng vào đám người kia tấn công. Tiểu Phúc Tử không nhúc nhích, đoán chừng hấn đối với nàng đã nảy sinh bất mãn rồi. Cũng giống như ta, cậu còn không được nàng cùng đám người bịt mặt kia đánh đến lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc đấu đá, chẳng bên nào được lợi cả.)

Quỳnh Hoa hiển nhiên vô cùng tin tưởng vào võ công của Thanh Loan, đứng ở một bên, vẫn không tiến lên trợ giúp.

Ta và Tiểu Phúc Tử cũng không bỏ chạy, bởi vì ta nghe thấy tên thủ lĩnh của đám người bịt mặt đó nói một câu: “Không cần cùng nàng triển đấu, mục tiêu là ở bên kia!”

Xem ra, ta và Tiểu Phúc Tử mới chính là người mà bọn hắn gọi là mục tiêu. Nếu chúng ta bỏ chạy, bọn họ nhất định sẽ bỏ trận đấu với Thanh Loan mà vây khốn chúng ta. Như vậy, Thanh Loan chẳng phải đã có thể chờ Tiểu Phúc Tử cùng nhóm người này đánh đến lưỡng bại câu thương, sau đó nhặt sẵn tiện nghi mang về hay sao?

Nếu đã như vậy, thì sao không chờ Thanh Loan lưỡng bại câu thương trước. Đối với ta, Thanh Loan hay nhóm người này cũng giống nhau cả, đều muốn ăn tươi nuốt sống ta như sói già ăn nai tơ mà thôi.

Hai con sói già ở bên kia đánh nhau rất phần khích. Ta và Tiểu Phúc Tử đứng xem cũng thấy phần khích. Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Có nắm chắc sẽ đánh thắng được một phe nào hay không?”

Tiểu Phúc Tử hiểu lời ta muốn nói. Ý ta là chờ hai phe bọn hắn đánh đến lúc mệt đừ đừ rồi, chúng ta sẽ làm ngư ông đắc lợi. Hắn không lên tiếng, xem ra cũng không nắm chắc.

Chỉ có điều, hai chúng ta đợi hết nửa ngày, xem bọn hắn đánh hết nửa ngày. Ta cảm thấy, ta đã đánh giá thực lực của Thanh Loan quá thấp rồi.

Không thể tưởng được võ công của nàng lại inh đến như thế. Đám người bịt mặt kia hiển nhiên đang triển khai một loại trận pháp. Trận pháp này như tơ tằm nhiều cổ, người bị lọt vào trong trận sẽ bị tầng tầng bao vây. Thanh Loan lúc mới vào trận, dường như không quen đối phó với trận pháp này, bó tay bó chân. Kiếm quang màu bạc lúc sáng lúc tối, luôn bị trận pháp của đám người bịt mặt buộc trụ, không thể nào triển lộ được quang hoa. Dần dần, đánh chừng trăm chiêu, Thanh Loan càng lúc càng quen thuộc, kiếm quang trên thân càng thi triển càng thẳng, như sóng đào xô bờ, lại như sấm sét chấn không, tầng tầng chặt đứt mọi bao vây của đám người bịt mặt. Nhưng trận pháp này quả thật rất lợi hại, thể vậy như tơ nhện quấn quanh, vô cùng vô tận, vĩnh viễn cũng chém không hết, giăng mắc không ngừng.

Xem ra, nếu muốn phá trận thế này sẽ cần huy động rất nhiều công lực. Thanh Loan cùng đám người kia lâm vào khổ chiến. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không rảnh mà bận tâm đến ta và Tiểu Phúc Tử. Ta nghĩ, đám người này có thật là cố kỵ ta là mục tiêu nhắm đến hay không?

Ta cùng Tiểu Phúc Tử nhìn nhau, bước chân bắt đầu di chuyển ra sau. Nhưng còn chưa di chuyển được vài bước, chợt nghe có người nói: “Mục tiêu muốn chạy...”

Chúng ta vội vàng dừng lại. Hai phe hiện tại tuy rằng đánh nhau rất lợi hại, nhưng nếu thật sự đối tượng tranh đấu của bọn họ không có ở đây. Ta nghĩ, bọn họ rất có khả năng sẽ liên hợp lại đối phó chúng ta. Chuyện này có thể mất nhiều hơn được.

Ta đang khổ nghĩ phương pháp thoát thân, Tiểu Phúc Tử lại nói: “Nữ nhân kia sắp thắng rồi...”

Ta nghĩ, con mắt của người trở nên tốt như vậy từ khi nào? Vậy sao lại không biết điểm huyết hả? Người xem, mặc kệ là khi nào, ta cuối cùng vẫn chỉ thấy được khuyết điểm chứ không nhớ đến ưu điểm của hắn. Khó trách Tiểu Phúc Tử cứ rảnh rỗi lại kiểm ta châm chọc khiêu khích...

Ta quay đầu nhìn qua trận đấu. Ta phát hiện võ công của Thanh Loan thật sự rất cao. Ánh kiếm màu bạc của nàng xoay mình bành trướng, như thủy ngân bủa vây, vô khổng bất nhập nhằm thẳng vào vòng vây, chặt đứt tầng tầng lớp lớp thể tấn công như tơ tằm tơ nhện do đám người bị mặt kia thiết lập. Đám người bị mặt càng gia tăng sức tấn công, lại như ngọn lửa cháy bùng lên, nhưng cũng chỉ là sự giãy dụa lúc suy tàn mà thôi.

43. Chương 045

Chương 45: KIM KHẨU THỨ HUYỆT

Võ công lợi hại như nàng, bấy lâu ta vẫn không thấy được từ Tiểu Phúc Tử. Võ công Tiểu Phúc Tử so với nàng, xem ra, còn kém một khoảng nhất định. Người có công lực như nàng, ta cũng chỉ thấy qua mỗi cha ta mà thôi. Có một lần, trong thọ yến của tướng quân, có người đến ám sát. Mười mấy tên thích khách đồng loạt xông lên, triển khai một loại trận thế kỳ lạ và cổ quái.

Phụ thân vừa nói cười vừa dùng một đôi đũa lui địch. Đôi đũa ắn ắn hiện hiện hào quang. Còn trên khuôn mặt ông là vẻ mặt của chúa tể cai quản sự sống chết, ngạo mạn nhìn thiên hạ. Ta còn nhớ rất rõ, lúc đó, ta đang trốn dưới gầm bàn gầm chân gà. Nhưng khi nhìn thấy quang hoa sáng lạn trên gương mặt ông, vẫn không tự chủ được dừng lại hành vi gầm chân gà. Trong nháy mắt, ta mới chính thức xem ông như cha đẻ của mình mà sùng bái. Trước kia, khi ta mới xuyên không đến đây, tự nhiên lại có một người chỉ lớn hơn ta có vài tuổi lại tự nhận là cha. Nói thật, ta có hơi khó chịu, nghĩ rằng. Chẳng biết tại sao ông cũng đồng lứa mà đòi làm lớn hơn ta? Trong lòng bất giác có khuynh hướng của hồng vệ binh (1), ý niệm muốn tạo phản xuất hiện. Nhưng mà, chiều cao và thể trọng của ta lúc đó không đạt yêu cầu cần và đủ để tạo phản. Ta vẫn rất thành thật, chỉ có điều cũng sử dụng không ít âm mưu. Ví như, thừa dịp ông đang ngủ, cắt lông mi của ông dùng làm dược liệu để điều chế mê dược đối phó ngược lại ông. Từ từ, đương nhiên là, có một người cha là võ lâm cao thủ, thì mấy loại hành vi con nít ranh như vậy 90% là không thành công. Nhưng ngựa cũng có lúc mất móng, người cũng có lúc thất thần. Dưới sự cố gắng không ngừng của ta, cũng có một hai lần thành công. Nhưng sau đó, cái móng của ta cũng phải chịu tai ương...

Đương nhiên, vài năm lúc mới nhập hồn, phụ thân đại nhân không thể hiểu được, thường xuyên đối với những hành vi khó hiểu của ta lẩm bẩm lầu bầu: “Sao lại như thế nhỉ? Vì sao lại giống như một người khác vậy? Chẳng lẽ bị bại não rồi? Hay là uống lộn thuốc?” Sau đó điểm huyết của ta, tử tử tế tế kiểm tra toàn bộ, còn lấy kim khâu châm tới châm lui trên người ta. Cuối cùng cũng đành phải chấp nhận sự thật: không giải quyết được gì.

Có khả năng ta so với kỳ vọng ban đầu của ông thua kém quá xa. Ngoại trừ yêu thích mấy trò đùa dai ra thì không thích học võ. Khiến một thân võ học của ông không có người thừa kế. Sau khi ông phát hiện Tư Đồ có năng khiếu học võ trời sinh, quả thật giống như nhặt được châu báu vậy, cả ngày cứ ở trước mặt ta nói nói không ngừng: “Cốt cách thanh kỳ, căn cơ rất tốt, hoàn hảo, hoàn hảo...” Lúc nói câu này, ánh mắt tà tà nhìn ta. Ý tứ là, ta không thêm trông cậy vào người nữa, ta đã có người thừa kế rồi.

Suy nghĩ này của ông đã châm ngòi cho lòng ghen tuông trong ta, khơi mào cho hành vi ly gián. Ta thường xuyên muốn chiêu dụ ông, chớp mi nháy mắt. Khiến ông lại nghĩ, mắt ta lại có vấn đề gì rồi phải không?

Lại lấy kim khâu làm một chiêu kim khâu thứ huyết lên mí mắt ta...

Trong lúc ta đang mải suy nghĩ miên man, tình hình trận đấu đã có thay đổi rất lớn. Kiếm quang của Thanh Loan thất luyện cắt đứt tầng tầng lưới kiếm của đám người bịt mặt. Gương mặt nàng như nữ thần, càng tỏ ra thương xót sinh linh càng khiến người ta cảm thấy mạng người thật bé nhỏ có thể tùy tay bóp nát. Ta bỗng nhiên biết được, về mặt này của nàng, chính là về mặt của một bậc tông sư. Xem ra, đám người bịt này đã quá xem thường đối thủ rồi. Cứ nghĩ tiêu diệt toàn bộ đám người đến tiếp ứng là có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng lại không ngờ, người tiếp ứng chẳng qua chỉ là hình nền mà thôi. Đối thủ chân chính, phải là Thanh Loan...

Ta nghĩ. Mặc kệ đối phương là ai, đảo qua hai phe tìm được số vốn lớn. Bởi vì ta nhìn ra được. Đám người bịt mặt này so với đám người lần trước tập kích đại tướng quân, võ công cao hơn không ít. Co phải là ta nên đặc ý một chút không nhỉ. Thân phận của ta cũng đáng giá đến mức đối phương phải bỏ ra phí tổn lớn như vậy? Cao hơn cả đại tướng quân của một nước?

Ta nghĩ, ta cùng Tiểu Phúc Tử vẫn nên chạy mau thôi, đừng nghĩ mấy chuyện không ăn nhập thế này nữa.

Tiểu Phúc Tử hiển nhiên biết tình huống nguy hiểm. Người kế tiếp mà Thanh Loan sẽ đối phó chính là hai chúng ta đây. Hắn không cần thông qua ý ta, một tay nắm lấy thắt lưng của ta, ôm thân hình ta nhảy lên nhảy xuống, nhắm hướng xa xa chạy đến. Tiếng gió thổi bên tai vù vù. Tiểu Phúc Tử mang theo ta từ trên nhánh cây nhảy xuống. Ta nghe thấy tiếng hắn hô hấp, lúc ngán nga lúc lại không thể nghe thấy gì. Trong lòng ta cảm thấy kỳ quái. Nhớ đến trước kia, có một hôm phụ thân ngẫu nhiên tâm tình rất tốt, đúng lúc ta lại không lén dùng ám chiêu này nọ trên cột, ông giảng giải với ta rằng. Võ công luyện đến một trình độ nhất định, hơi thở như có như không, đã thông hai mạch nhâm đốc, tim có thể hoãn đập, chỉ cần ăn gió uống sương cũng no bụng. Tiếp theo thế nào ông cũng không nói thêm gì nữa. Bởi vì ta đã không nhìn vào việc chính mà dùng ánh mắt ham học hỏi nhìn ông: “Cha đạt được hay chưa?” Khiến ông tức giận không thêm để ý đến ta nữa, cũng không giải thích gì thêm. Đương nhiên, ta cũng hiểu. Ông vẫn chưa thể đạt đến độ cao đó được! Ngay lúc nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Phúc Tử cho rằng hắn có thể dễ dàng thoát khỏi xử hình của Thái Hậu, ta đã thoáng nghi ngờ. Phải chăng là Tiểu Phúc Tử đã có dấu hiệu đạt đến mức võ công cực cao như phụ thân đã nói hay không? Nhưng lúc đó điều ta nghĩ vẫn là, có phải là sau này nên đối xử tốt với Tiểu Phúc Tử một chút không nhỉ?

Dòng suy nghĩ lan man của ta lại bị cắt đứt. Trường kiếm của Thanh Loan đã ngăn trước mặt chúng ta. Bên cạnh nàng không có Quỳnh Hoa. Thật hiển nhiên, nàng cho rằng chỉ cần một mình nàng cũng đủ đối phó với chúng ta rồi. Nhưng lúc ta nhìn thấy nàng nghiêm tay đứng đó, y quyết tung bay. Dáng đứng tựa như thiên địa đã bị nàng dẫm nát dưới gót giày rồi. Ta đã hiểu, nàng quả thật có thể đối phó với chúng ta. Khí thế của nàng lúc này tựa như một dải lụa hồng chói mắt, sáng lạn, thật khác hẳn lúc còn ở trong lãnh cung. Cũng đúng thôi, trong lãnh cung, nàng đã ẩn giấu khí thế bản thân. Còn bây giờ, mới chân chính là nàng, một võ lâm cao thủ, tông sư của một phái. Ta lại âm thầm cảm thấy may mắn. Ta làm thế nào có thể khiến nàng bị liệt vào hàng ngũ những người có làn da mẫn ngứa nhỉ? Ngấm lại cũng cảm thấy hơi sợ. Chỉ có điều, tuy rằng sợ thì có sợ thật nhưng ta vẫn nghĩ. Nếu như cho ta lựa chọn lại lần nữa, ta vẫn sẽ không do dự lập kế hại nàng. Cái này gọi là, chớ mặc dù sợ bị gây gộc đánh nhưng mãi cũng không chừa, cứ hở ra là cắn.

Hiện tại, điều ta quan tâm nhất chính là, Tiểu Phúc Tử có thể đánh thắng nàng được hay không?

Tiểu Phúc Tử buông thắt lưng của ta ra, chậm rãi bước lên nghênh đón. Hắn bước lên trước, như thanh sơn ẩn hiện, lại như thông xanh sừng sững, ngưng trọng, siêu nhiên. Ta bỗng nhiên phát hiện. Khí khái của Tiểu Phúc Tử cũng thật giống tông sư một phái, có thể cùng Thanh Loan kỳ cổ tương đương. Bắt đầu từ khi nào võ công của hắn lại tăng vọt vượt bậc như vậy?

Thanh Loan nhìn người thiếu niên khuôn mặt thanh lãnh trước mặt. Khuôn mặt hắn thoáng mang nét âm nhu, trong ánh mắt lại không thấy chút cảm xúc nào. Nàng biết, thái giám luyện võ so với người bình thường, công hiệu lớn hơn nhiều. Bởi vì bọn họ trên cơ bản đã đoạn tuyệt thất tình lục dục (2). Khi luyện thành võ công sẽ càng thêm âm độc, càng thêm liều lĩnh. Bởi vì lúc còn sống đã phải trải qua bất hạnh lớn nhất của đời người, còn có cái gì không thể buông đầu, còn có cái gì không thể lạnh nhạt? Nhưng người như thế, lại mất đi bộ phận quan trọng – khó nói nhất, rất khó tự thành châu báu được. Nhưng người thiếu niên đứng đối diện nàng lúc này, trong mắt lại thấy được thứ ánh sáng trong veo như có thể buông bỏ mọi

thứ. Loại ánh sáng này, nàng đã từng nhìn thấy trên người chàng môn phái Thiếu Lâm. Trên người môn chủ Thanh Phụng môn cũng có. Đương nhiên, cũng có người nói, trên người nàng cũng có.

Nàng nghĩ, có phải bên cạnh Giả Tuệ Như này luôn phát sinh một ít kỳ tích hay không?

Tiểu Phúc Tử nhân nhật nói: “Xem ra, hôm nay ngươi nhất quyết phải bắt giữ chúng ta đúng không?”

Thanh Loan không nói gì, lẳng lặng giơ ngân kiếm trong tay lên. Nàng biết, hôm nay đám người bịt mặt vì khinh địch và thất thủ. Nhưng nàng chẳng phải cũng phạm sai lầm như vậy, cũng xem nhẹ người thiếu niên trước mắt hay sao. Nàng phát giác, tin tình báo trước kia có khả năng đã lầm, người thiếu niên này lại có công lực xứng đáng là địch thủ ngang tầm của mình.

Hai người như từng nhạc nghênh phong, yên lặng dò xét sơ hở của đối phương.

Ghi chú:

(1) Hồng Vệ Binh: là hàng trăm triệu thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục đến mức cuồng nhiệt, tôn sùng chủ nghĩa Mác-Lê và tư tưởng Mao tới mức có thể xúc phạm, chửi bới, hành hạ, đẩy đoạ, thậm chí giết chóc, bất cứ ai dám tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với những nội dung chính trị được Đảng Cộng sản Trung quốc giảng dạy

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng vệ binh được Mao Trạch Đông dung dưỡng, sử dụng đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục và chết tức tưởi. Trong chiến dịch Bốn dọn dẹp và tiêu diệt Bốn cái cũ, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị phá hủy.

(2)Thất tình lục dục: Theo Từ Điển Phật học của Đoàn Tr. Còn: Thất tình gồm: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục. (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn)

Lục căn – Lục thức – Lục trần – Lục dục:

a) LỤC CĂN: Lục căn chính là sáu giác quan của con người để nhận biết sự vật: Nhãn (mắt), Nhĩ (tai), Tỷ (mũi), Thiệt (lưỡi), Thân (da thịt), Ý (tư tưởng).

b) LỤC THỨC: Sáu điều hiểu biết của con người. Lục thức có được là do Lục căn. Lục thức gồm:

1. Nhãn thức: cái biết của mắt do nhìn thấy.
2. Nhĩ thức: cái biết của tai do sự nghe.
3. Tỷ thức: cái biết của mũi do sự ngửi.
4. Thiệt: cái biết của lưỡi do sự nếm.
5. Thân thức: cái biết của da thịt do đụng chạm.
6. Ý thức: cái biết của tư tưởng do trí não.

c) LỤC TRẦN: Trần là bụi, chỉ cõi trần. Lục trần là sáu cảnh nơi cõi trần diễn ra trước Lục căn, làm cho Lục căn sanh ra Lục thức. Lục trần gồm:

1. Sắc: cảnh vật có màu sắc xinh đẹp.
2. Thinh: âm thanh êm ái, lời nói ngọt ngào.
3. Hương: mùi thơm của hoa, của món ăn.
4. Vị: thức ăn ngon béo bổ.
5. Xúc: trang sức lụa là, da thịt mát mẻ.
6. Pháp: tư tưởng mưu tính thực hiện cho thỏa ý.

d) LỤC DỤC: Sáu điều ham muốn. Lục trần kêu gọi Lục căn, Lục căn sanh ra Lục thức, Lục thức sanh ra Lục dục. Lục dục gồm:

1. Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.
2. Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai.
3. Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu.
4. Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng.
5. Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng.
6. Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Con người có Lục căn nên mới có Lục thức. Lục thức bị Lục trần cám dỗ mới sanh ra Lục dục. Bốn thứ ấy liên hệ mật thiết nhau, tương tác lẫn nhau.

44. Chương 046

Chương 46: SÓI ĐẾN KÌA!

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Ta đứng chờ bên cạnh cũng cảm thấy phiền đến không thể kiên nhẫn nữa. Nghĩ rằng bọn họ cứ đứng nhìn nhau như vậy đến khi nào đây? Chẳng lẽ dài đằng đẳng? Ta biết ta nghĩ như vậy là không đúng. Nhưng bọn họ cứ lâu la lâu lắt như vậy, trời chiều tây tà, mắt thấy, mặt trời cũng sắp xuống núi mất rồi. Ta nghĩ. Ta có nên dùng cách gì đó nhắc tỉnh hai vị kia mau mau đánh nhau đi cho rồi. Đang nghĩ ngợi, nên dùng tảng đá hay lá cây để ném vào hai người đó thì chợt nghe phía sau có âm thanh xào xạc, dường như có cái gì đang sắp chạy đến nơi thì phải. Ta nhìn lại. Không biết từ đâu chạy đến một con tương tự như con chó, hai tai dầy, ánh mắt linh lợi. Ta đương nhiên sẽ không ép nó làm chó, bởi vì chó sẽ không có ánh mắt lãnh khốc như vậy. Còn đôi chân ta cũng sẽ không đến nỗi phát run như thế. Nó, đương nhiên là, một con sói...

Ta còn chưa kịp kêu ra tiếng thì đã có hai luồng chưởng phong từ phía sau tạt sát qua hai bên người ta, đánh thẳng đến con sói xui xẻo kia. Con sói xui xẻo kia ngay cả kêu cũng không kêu được tiếng nào, máu văng tung tóe, bay đập vào một gốc cây đại thụ ở phía xa xa. Dọc theo thân cây, nó chậm rãi trượt xuống, đoán chừng xương cốt đều đã bị vỡ nát rồi. Bởi vì nó trượt xuống thật giống một con rắn thân mềm...

Ta nghĩ, hai người này, ngưng lặng quan sát lâu như vậy, chiêu thứ nhất, lại đồng thời tiếp đón một con sói vô tội. Có phải là ta nên cảm tạ hai người bọn họ không. Nhưng trải qua sự việc lần này ta cũng hiểu được một điều. Nhất cử nhất động của ta đều bị hai người đó thu vào đáy mắt, chỉ sợ còn để ý hơn cả người đang đứng đầu kháng trước mặt nữa. Nếu không, con sói này cũng không bị giết chết nhanh như vậy.

Chỉ sợ hai người kia, một con mắt nhìn đối thủ, con mắt còn lại thì chăm chú nhìn ta. Hai người hợp lại vừa đủ một đôi mắt chọi gà.

Vì bị con sói quấy rầy, hai người rốt cuộc đã đối lập xong, xông vào nhau như gió xoáy, loạt thân ảnh thoáng phân thoảng hợp. Thanh Loan cầm ngân kiếm trong tay, ánh kiếm lóng lánh như con rắn bạc chợt nuốt chợp hợp. Còn Tiểu Phúc Tử chỉ dựa vào song chưởng, chưởng phong vù vù, nhưng vẫn cùng nàng có đến có đi cũng không hề thua kém.

Tuy ta không có võ công nhưng có một đoạn thời gian dưới sự nỗ lực không ngừng cố gắng hun đúc của phụ thân, ánh mắt vẫn phải có. Ta nhìn ra được, võ công của Tiểu Phúc Tử mặc dù đã tăng tiến không ít, nhưng so với Thanh Loan vẫn còn có một khoảng cách. Ta không biết Thanh Loan là người phương nào nhưng ta chưa từng gặp được người nào có võ công cao như nàng. Hơn nữa, võ công của nàng đại khí mà huy hoàng, tựa như ánh sáng thái dương, vô khổng bất nhập, bất tri bất giác đều đem đối phương vây kín vào trong.

Còn Tiểu Phúc Tử, võ công của hắn thuộc loại thiên vu âm nhu, mềm dẻo mà lâu dài, tựa như đang châm chọc, đâm thẳng vào vòng công kích của Thanh Loan...

Khả năng lúc trước, trận thế của đám người bị mặt đã làm tiêu hao không ít công lực của Thanh Loan. Cho nên thoát nhìn, Tiểu Phúc Tử và Thanh Loan đánh nhau có vẻ ngang tài ngang sức. Nhưng ta biết, dần dà, với công lực hiện giờ của Tiểu Phúc Tử, hắn sớm muộn gì cũng sẽ thua.

Trong lúc hai người bọn họ đánh nhau kịch liệt, ta ngạo mạn chậm rãi di chuyển cước bộ, đi dần về phía bìa rừng. Ta đương nhiên không để cho bọn họ nhận biết được. Bước chân ta thông thả, chậm như ốc sên, dưới mắt bọn họ dường như không hề di chuyển...

Tới gần khu rừng, bước chân ta bỗng nhiên chuyển nhanh, vòng mấy vòng chuyển đến phía sau một thân cây đại thụ. Chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến vài tiếng hò hét “Người đi đâu?” “Không được đi...”

Hai người đồng thời ngừng đánh nhau, đuổi vào rừng cây. Ta thấy Thanh Loan dẫn đầu gương mẫu phi thân đi trước. Tiểu Phúc Tử quả nhiên công lực không theo kịp nàng, đi ở phía sau. Hai người một trước một sau, nguyên nhân chính yếu vẫn là bởi vì Tiểu Phúc Tử không chú ý lắm đến chuyện ta mất tích. Mặc kệ thế nào, hắn biết ta sẽ liên lạc với hắn. Còn Thanh Loan, nếu như để vượt mất ta, chính là một chuyện trọng đại rồi. Người có từng thấy qua con chuột nào bị mèo đuổi chạy mà còn quay trở về hay không?

Ta thấy bóng dáng hai người đã có một khoảng cách rất xa rồi, nhẹ giọng kêu to một tiếng, làm bộ như bị đau bụng, cúi gập thắt lưng. Tiểu Phúc Tử vừa chuyển đầu thấy được ta, vội bỏ nhào chạy đến đỡ lấy.

Thanh Loan đang lúc đánh nhau với thiếu niên kia, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua, mới phát hiện Giả Tuệ Như kia bỗng trong nháy mắt đã không còn bóng dáng. Nàng giật nảy mình, vội quát: “Người đi đâu?”

Vung hoảng một chiêu hư vô rồi mặc kệ đối phương tấn công thế nào, vội vàng chạy đến hiện trường mất tích đuổi theo tìm kiếm Giả Tuệ Như. Thiếu niên cao thủ kia hiển nhiên cũng có chung tâm tư với nàng, lập tức dừng tay, đuổi theo sau đến đây.

Thanh Loan nóng vội, đem công lực phát huy đến mức tận cùng. Nàng nghĩ, nếu nhiệm vụ đơn giản như vậy mà cũng không hoàn thành được, với thân phận của mình thì còn mặt mũi nào mà trở về Thanh Phượng môn báo cáo kết quả công tác nữa? Nàng nhớ lại lúc mới nhận nhiệm vụ, giọng điệu nàng chính là không phục, thậm chí còn có vài phần khinh miệt. Không rõ vì sao chương môn lại giao cho nàng nhiệm vụ đơn giản như vậy, có vẻ như đang hạ nhục trí tuệ và thân phận của nàng. Bản thân nàng ở Thanh Phượng môn chính là đại cao thủ gần với môn chủ nhất. Nhưng bây giờ, xem ra, nàng không thể không thừa nhận, nhiệm vụ này quả là gian khổ hơn nàng tưởng rất nhiều...

Nàng bước thêm mấy chục bước, lại nghe thấy phía sau ‘hự’ một tiếng, giống như có người vô cùng đau đớn rồi ngã xuống. Nàng kêu thầm ‘không ổn rồi’, dừng công lực, muốn quay trở về. Vậy mà thân hình vẫn theo quán tính phóng về phía trước mấy chục bước mới dừng lại. Trong lúc nàng thật vất vả dừng bước rồi quay hướng trở về, nàng thấy. Trên tay Giả Tuệ Như yếu đuối trôi gà không chặt kia đang cầm một món ám khí, tươi cười nhìn nàng. Tất nhiên, ám khí kia đương nhiên đang nhắm thẳng vào người nàng...

Mấy loại ám khí bình thường nàng đâu thèm để ý. Nhưng loại ám khí này có thanh danh quá lớn, khiến nàng không thể không tâm sinh nghi ngại. Bởi vì, ngay cả hòa thượng chấp pháp của Thiếu Lâm tự có thần công kim cương bất hoại cũng đã bị ám khí này đánh trúng, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại được. Ám khí này, tên là Phượng Vĩ, lúc phóng ra tạo hình như đuôi phượng hoàng, tỏa hoa quang sáng lạn, không ai có thể tránh thoát.

Nàng không thể không dừng bước, nhìn tiểu cô nương thấp bé hạt tiêu kia đang đứng đối diện nhìn mình cười dài. Trong nháy mắt, cô gái đó đã khôi phục lại sự tự tin. Tự tin có thể thao túng tất cả trong lòng bàn tay. Khiến nàng có cảm giác, ám khí này một khi đã phóng ra chỉ sợ không ai có thể tránh được. Cho dù một người võ công cao cường như nàng cũng vậy thôi.

Ý niệm về một nhiệm vụ dễ dàng hoàn thành của Thanh Loan một lần nữa lại bị dao động. Nàng không rõ vì sao một người con gái thoát nhìn vô cùng bình thường lại có trong tay loại ám khí của Quỷ thủ phường dù có mấy ngàn lượng vàng cũng mua không được. Nghe nói, ám khí này Quỷ thủ phường chỉ chế tạo tổng cộng có ba cái. Một cái đã bị Nhân Phi lấy đi. Một cái thuộc về hoàng thất của Đại Tề. Còn một cái, nghe nói đã bị Thục Trung Lô gia mua rồi.

Chuyện này, tình báo mà nàng thu được hẳn là cực kỳ chuẩn xác...

Ta cầm ám khí trong tay, nhìn Thanh Loan. Về mặt nàng bình tĩnh nhưng ánh mắt lại vô cùng nghi hoặc. Khẳng định là nàng không biết, vì sao ta lại có được ám khí Phượng Vĩ này. Thật ra, ngày đó lúc Quỷ thủ phường mua lại bản vẽ, ta đã ra một điều kiện. Chính là bọn họ phải tặng không cho ta một cái. Kỳ thật, lúc ấy, ta có phải vì muốn có ám khí này mà thiết kế bản vẽ đó hay không, đến bây giờ thì không cần ta phải lớn tiếng xác nhận rồi chứ. Nếu không, giá thấp như vậy, lại còn đốt bản vẽ, ta sẽ không tiêu phí nhiều tinh lực như vậy. Trên thực tế, bọn họ chế thành tổng cộng có đến bốn cái. Cái ta đang cầm, bọn họ cũng không ghi vào sổ. Hơn nữa, nghe nói bọn họ bán ra ba cái kia đã ghi sổ được hơn vạn lượng vàng. Cũng khó trách, ông chủ kia sau này đã lật tung cả kinh thành để tìm ta. Mấy thứ này, bình thường ta không cần dùng, chỉ để chung với mấy món đồ thập cẩm bát nháo. Hôm nay rốt cục cũng đến lúc phải phát huy công dụng rồi...

Ám khí này, trên giang hồ đã tạo thành một huyền thoại. Chính là một loại ám khí thần thoại không ai tránh được. Đường nhiên là, ngoại trừ ta...

Hiển nhiên là Thanh Loan tỷ tỷ cũng biết sự lợi hại của ám khí này. Nàng dừng bước, cũng vừa may đúng vào tầm nhắm bắn của ta. Ta nở nụ cười...

Thanh Loan nói: “Người làm gì chấp nhất như thế. Tư Đồ nương nương đang ở trong tay chúng ta. Chỉ cần người theo ta trở về, lập tức sẽ có thể gặp được nàng...”

Ta cười cười nói: “Vậy có phải sẽ có thân phận là một kẻ tù tội bị nhốt chung một chỗ với Tư Đồ? Nếu vậy, ta cũng không thể nào nguyện ý...” Ta thẳng thắn đáp lời. Vừa nói ta cũng không đợi nàng nói tiếp, liền ấn nút cơ quan. Nguyên vẹn vận dụng hết sự không võ mà thẳng, đề tiện vô sỉ đến tận cùng...

45. Chương 047

Chương 47: ẤN NÚT MỎ CHÓT

Nàng vốn đã tập trung toàn bộ tinh thần chú ý nhìn ta, đề phòng ta. Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được ta nói ẩn là ẩn liền, ngay cả Tư Đồ đang ở đâu cũng không thêm hỏi nữa...

Sau đó thân hình nàng tung bay. Ta biết, người luyện võ những khi gặp phải công kích, từng bắp thịt nhất định sẽ thu hãm lại để giảm bớt thương tổn. Huống chi là một người có võ công cực cao như Thanh Loan. Cho dù là ám khí Phượng Vĩ tự xưng là ám khí thần thoại trên giang hồ, cũng không thể gây ra thương tổn quá lớn nào cho nàng. Dưới thể công kích của súng máy thời hiện đại mà còn có người sống sót được, huống chi là mấy thứ ám khí thời cổ đại này? Tuy rằng đã được thần hóa, nhưng nó vẫn chỉ là một thứ ám khí, sự lợi hại làm sao qua mặt được súng máy chứ...

Cho nên, sau khi ta vừa nấp vào sau thân cây, ta đã vội vàng bỏ thêm vào trong hộp đạn của ám khí này một ít ma phí tán (thuốc gây mê (1))...

Thân hình Thanh Loan mau lui về phía, tốc độ như mưa rào gió giật. Nàng nhìn chăm chăm vào ám khí kia. Đó là ám khí người đời vẫn gọi là Phượng Vĩ đó sao? Nghe người ta nói. Khi ám khí này được ấn nút cơ quan, từ ám khí sẽ phóng ra ánh sáng chói lòa lan tỏa rộng khắp, cơ hồ như không ai có thể tránh thoát. Nàng không dám suy nghĩ nữa, bởi vì ám khí mãnh liệt phóng ra, âm thanh hỗn loạn, bay vút về phía nàng. Nàng vội vàng đánh cong người lên, lộn nhào mấy vòng. Nàng nghĩ rằng mình có thể né tránh được uy lực của ám khí này. Bởi vì thân hình nàng cực nhanh, như một con du long vậy. Nhưng trên người bỗng truyền đến từng cơn đau nhức, nói cho nàng biết rằng. Thật bất hạnh, nàng đã bị bắn trúng rồi...

Nàng vội vận công ngăn cản, lại cảm thấy thân thể dần dần say sưa tê dại. Ngay cả cơn đau nhức vừa truyền đến cũng dần dần không cảm giác được nữa. Trước khi nàng mất đi tri giác, nàng nhìn thấy tiểu cô nương họ Giả kia vừa cười hì hì vừa đi tới. Suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu nàng lúc đó chính là,

nếu như tự mình không đuổi theo vào khu rừng này, có phải là sẽ không bị trúng mai phục của tiểu quỷ này hay không?

Tiểu Phúc Tử nhìn thấy ta bận rộn mò mẫm lục soát trên người Thanh Loan, cuối cùng nhin không được hỏi: “Người làm gì vậy?”

Ta cười cười, lấy từ trên người Thanh Loan ra đủ thứ ngân phiếu, ám khí, thậm chí còn có cả ngân kiếm. Toàn bộ lấy ra hết. Ta tiếp tục lục lợi từ chỗ cất giấu ngân kiếm, không ngờ còn có thể tìm được một quyển kiếm phổ. Chính là Ngọc Nữ kiếm pháp. Ta vừa thấy liền nghĩ, cái này Tư Đồ dùng được, lập tức giấu vào trong ngực. Lục soát khắp người nàng thêm một lần nữa, ngay cả trong giày cũng không bỏ sót, ta mới chịu dừng tay. Đương nhiên là không chừa lại cho nàng một đồng nào rồi.

Ngay cả Tiểu Phúc Tử kia đối với quy củ giang hồ cũng không thêm để vào mắt, nhưng đối với hành vi của ta cũng có phần khinh thường, không thể chấp nhận được. Hắn nói: “Anh hùng thà chết chứ không thể chịu nhục. Người làm vậy với nàng, không bằng giết nàng đi cho rồi. Đến lúc nàng tỉnh lại thì chúng ta sẽ rất phiền toái...”

Ta nhàn nhạt cười: “Giết nàng, đi đâu để tìm được Tư Đồ đây? Nếu người nàng không còn một xu dính túi, lại không muốn làm tên trộm vặt, nhất định sẽ có cách liên lạc với bộ hạ của nàng. Người quen rồi sao, Quỳnh Hoa vẫn còn chưa đến. Rất hiển nhiên là Quỳnh Hoa phải đi liên lạc với những người khác. Đến lúc đó...”

Trong tay ta đang cầm là một loại pháo sáng phát tín hiệu vừa mới moi được từ trên người nàng, một lần nữa lại nhét vào trong lòng nàng.

Tiểu Phúc Tử gật gù, nói: “Chúng ta theo dõi nàng, có lẽ sẽ có chút khó khăn. Nhưng nếu theo dõi thủ hạ của nàng, hẳn là không thành vấn đề.”

Ta cười nói: “Nếu nàng không động dậy được, bị thủ hạ của nàng vác mang đi. Có phải là càng thêm dễ dàng theo dõi hay không?”

Ta xuất ra mấy cái kim khâu, cởi sạch quần áo của Thanh Loan. Đây không phải là ta muốn chơi trò lưu manh gì cả. Mà bởi vì nếu không cởi quần áo thì ta không thể nhận biết được cái huyết nào với huyết nào. Đây cũng không phải là lỗ hổng võ công gì lớn lắm mà. Tiểu Phúc Tử đỏ mặt lên, vội xoay người sang chỗ khác. Ta cẩn thận tìm mò vị trí huyết đạo, châm vào ba huyết Thiên xu, Thần khuyết, Đại hoành (2) bên hông của nàng...

Tiểu Phúc Tử và ta giấu mình trên cây. Về mặt hấn nhấn lại một tia do dự, hắn hỏi ta: “Nếu người có ám khí lợi hại như vậy, sao không dùng ngay từ đầu đi?”

Ta biết trong lòng hắn đang chửi rủa ta rằng. Làm ta phải đánh nhau với Thanh Loan mất nửa ngày, lãng phí không ít khí lực. Người giỏi lắm, có ám khí cũng không chịu giúp ta.

Ta thờ ơ liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nói: “Người thấy võ công của người so với Thanh Loan, như thế nào?”

Tiểu Phúc Tử thành thật thừa nhận: “So với ta, nàng cao hơn một ít...”

Ta nói: “Ám khí này mặc dù được người trên giang hồ truyền tụng là vô cùng kì diệu. Nhưng nó chỉ có thể phát huy uy lực cực đại khi lắng lắng bắn vào chính diện của đối phương. Thanh Loan võ công cao như thế. Nếu để nàng phát hiện ta dùng ám khí muốn ám toán nàng. Vậy thì ám khí này, cao lắm cũng chỉ có thể làm trầy xước một chút da của nàng mà thôi. Chỉ có thể chờ lúc nàng và ta đối mặt. Hơn nữa, tốt nhất là phải ở trong vòng tầm bắn, mới có thể một phát thành công.” Ta tà tà liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử, “Người cho là cơ hội này dễ kiếm lắm sao. Ta đứng ở đó không biết đã suy nghĩ mất bao lâu mới nghĩ ra được đó...”

Tiểu Phúc Tử thì thảo nói: “Trên giang hồ truyền tụng loại ám khí này vô cùng kì diệu, thì ra là như vậy...”

Trên mặt hắn lại xuất hiện thần sắc giống hệt ngày đó khi hắn biết được con cở trùng vàng lông lánh kia thật ra chỉ là một con sâu rau xanh...

Ta nghĩ rằng. Xem ra, tâm trí hắn còn rất ngây thơ, cảm nhận về vạn vật cũng giống như thanh thiếu niên đối với tình yêu, luôn tràn ngập những ảo tưởng không thực tế. Chỉ có điều, đi theo ta rồi, thế nào thì cũng

sẽ thành thực rất nhanh thôi

Thanh Loan mở to mắt. Ánh trăng trong như nước chiếu lên khuôn mặt nàng. Nàng ngồi dậy, thoáng hoảng hốt, dường như không rõ bản thân đang ở chỗ nào. Nàng nhìn ngó xung quanh. Xung quanh chỉ có những bóng cây lắc lư. Dường như trận chiến kịch liệt đó chỉ thoáng như một giấc mộng. Nàng nhớ lại mọi chuyện, âm thầm tự mắng, thầm nghĩ. Nếu để người khác biết ta lại phải chật vật như thế này, không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào nữa, không biết sẽ có ảnh hưởng đến mức nữa?

Khiến nàng không thể suy xét những chuyện phía sau. Nàng muốn đứng dậy, nhưng hai chân dường như không còn là của mình nữa, làm thế nào cũng không thể bắt chúng đứng dậy được.

Nàng vội vận công, lại phát hiện. Khí tức lưu thông đến phần eo thì ngưng lại, làm thế nào cũng không truyền được xuống chân. Nàng tức giận, tận đáy lòng đem tiểu cung nữ họ Giả kia chửi mắng thậm tệ. Nàng không hiểu. Một người yếu đuối như vậy sao lại có khả năng tính kế với một người võ công cực cao như mình đây? Hay bởi vì vẻ mặt Giả cô nương kia biểu tình quá mức vô tội, mới khiến nàng hết lần này đến lần khác lại mắc mưu?

Nàng nghĩ. Nếu Chương môn sư tỷ biết tình huống của nàng bây giờ, khẳng định sẽ không thể tin được, cộng thêm vui mừng sung sướng cho xem. Bởi vì, hai sư tỷ muội bọn họ đánh nhau, vẫn chưa lần nào phân được thắng bại. Mà ngày hôm nay, nàng lại thất bại thảm hại như vậy, nếu lọt vào tai sư môn, có lẽ phải tán dương đến mười năm cũng nên?

Cho nên, lúc nàng phát hiện trên người chỉ còn sót lại một cây pháo hoa truyền tin, nàng vẫn còn đang do dự, không biết có nên châm nó hay không. Có lẽ, nếu đã thông được huyết đạo trên người thì không cần phải dùng đến nó nữa.

Ta và Tiểu Phúc Tử núp trong lùm cây, lo lắng chờ đợi. Chờ nàng châm pháo hoa gọi bộ hạ đến. Nhưng nàng nhìn trái nhìn phải quan sát đủ hướng, không ngờ lại buông pháo hoa xuống, ngồi dưới đất, nhắm mắt dưỡng thần. Khiến ta và Tiểu Phúc Tử ngồi chờ muốn choáng váng mặt mày. Bây giờ tuy rằng đã đến mùa thu nhưng vẫn còn quá nhiều muỗi. Ta lại không có thần công hộ thể như Tiểu Phúc Tử, bị muỗi cắn đến nổi toàn thân ngứa ngáy. Ta nghĩ, cứ như vậy không được, phải nghĩ biện pháp thôi. Bằng không, nàng cứ đó vận công, không chừng lại giải được huyết đạo cũng nên...

Ta nhớ đến con sói đã chết kia, máu me nhầy nhụa, nằm cách chỗ Thanh Loan không xa. Không biết con sói kia có thể dẫn dụ đến đây thêm mấy con sói khác không nhỉ?

Nghe nói loài sói có cái mũi rất linh mẫn. Nếu như bỏ vào trong máu của con sói đã chết một ít khí tức của con người, có phải sẽ càng dễ dàng dẫn dụ bầy sói đến hay không? Ta nói thầm vào tai Tiểu Phúc Tử vài câu. Tiểu Phúc Tử liền dùng ánh mắt của nai tơ khi nhìn thấy chó sói để liếc nhìn ta. Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi đó của hắn, ta vô cùng đắc ý. Cuối cùng cũng khiến Tiểu Phúc Tử phải sợ ta một lần, cuối cùng không phải chỉ mỗi mình ta phải sợ Tiểu Phúc Tử...

Tiểu Phúc Tử im ắng chuyển đến dưới thân cây đại thụ, di chuyển vị trí của con sói chết một chút, khiến mùi vị của nó theo gió phân tán đến những nơi khác. Chúng ta cũng thật may mắn. Hôm nay hướng gió rất tốt để thổi mùi sói chết bay tứ tán khắp nơi trong rừng cây.

Đợi không bao lâu, lúc ta đang gian khổ đấu tranh với bầy muỗi, từ xa xa truyền đến vài tiếng sói tru...

Thanh Loan có lẽ cũng đã nghe thấy tiếng sói tru. Bởi vì nàng đang cầm nắm cây pháo hoa đặt ở bên người. Ta hình như thấy được khóe miệng nàng cười khở...

Pháo hoa bỗng nhiên được châm ngòi, nhằm hướng không trung, trên bầu trời bừng sáng pháo hoa rực rỡ. Tiếng sói tru càng lúc càng gần, tưởng như chỉ cách chừng vài thước.

Ta cũng không muốn đem thân mình dâng vào bụng sói, vội vã cùng Tiểu Phúc Tử bay lên ngọn cây.

Không thể tưởng tượng được bầy sói lại đến nhanh như vậy, lại còn đến rất nhiều. Chỉ nghe thấy âm thanh vật thể bay vèo vèo, bàn tay Thanh Loan bay lượn, tung chưởng đánh mấy con sói đang xông vào người nàng rồi hết xuống đất.

GHI CHÚ:

(1) Theo tiểu thuyết Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung thì Hoa Đà đã chữa bệnh cho Quan Vũ bằng cách mổ vai để nạo chất độc do mũi tên đâm vào trong lúc Quan Vũ vẫn bình thần đánh cờ vậy. Hoa Đà được cho là đã biết áp dụng kỹ thuật gây mê bằng một hỗn hợp rượu và thảo dược được gọi là ma phí tán, 1600 năm trước khi người phương Tây biết áp dụng kỹ thuật này trong phẫu thuật.

Cũng theo tiểu thuyết này, Tào Tháo khi được Hoa Đà khuyên nên mổ sọ để cạo chất độc đã nghi Hoa Đà muốn giết mình nên tống ông vào ngục và giết chết Hoa Đà. Theo Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hoa Đà vì cảm kích người gác ngục đã chăm sóc mình khi đang ở trong ngục nên đã truyền sách của mình cho người lính này. Tuy nhiên, do vợ của người lính đó sợ nếu chồng mình theo nghề y sẽ có kết cục bi thảm như Hoa Đà nên đã đốt mất, do đó tất cả sách vở của Hoa Đà về nghề y đã thất truyền.

(2) Huyệt Thiên Xu: Xu: điểm trọng yếu. Huyệt ở ngang rốn mà vùng bụng được phân chia như sau: trên rốn thuộc thiên, dưới rốn thuộc địa, huyệt ở ngang rốn, vì vậy được gọi là Thiên Xu. Huyệt Thiên xu là nơi ở của hồn phách, thông thường không nên châm. vị trí: từ rốn đo ngang ra 2 tấc.

Huyệt Thần Khuyết: Huyệt ở ngay giữa lỗ rốn (khuyết), được người xưa coi là nơi chứa thần khí của con người, vì vậy gọi là Thần Khuyết. Khi bị điểm trúng: Đập vào thần kinh sườn, chấn động ruột, bàng quan, tổn thương đến khí, khiến con người mất đi sự linh hoạt.

Huyệt Đại hoành: Huyệt ở vị trí ngang (Hoành) với rốn, lại có tác dụng trị bệnh ở đại trường (ruột già) vì vậy gọi là Đại Hoành. Vị trí: Tại điểm giao nhau của đường ngang qua rốn và đường dọc qua đầu ngực.

46. Chương 048

Chương 48: ĐUA THANH LOAN ĐI.

Edit: Docke

Mấy con sói lại tiếp tục đánh móc sau gáy nàng. Ta nghĩ, sói khăng định cũng biết bắt nạt kẻ yếu, biết người trước mặt không thể động đậy liền phân ra làm hai hướng tấn công, muốn phân tán lực lượng của địch.

Ta thấy mùi vị mới mẻ, bỗng nhiên thở dài một hơi. Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Sao thế?”

Ta nói: “Bây giờ ánh trăng đã dần nhô cao, lại có cảnh đẹp trước mắt, nếu có một ly rượu ngon thì quá tốt rồi...”

Tiểu Phúc Tử đối với tính tình thường xuyên trở nên khó hiểu của ta, tập mãi cũng thành thói quen, cũng không thèm chấp nhặt, chỉ nhìn ánh trăng rồi nói: “Bọn họ vì sao lại còn chưa đến nhỉ?”

Đúng vậy. Nếu còn không mau đến thì Thanh Loan tỷ tỷ của bọn họ sẽ thành thức ăn trong miệng sói mất thôi. Nhưng mà, xem ra lời ta nói vẫn còn quá sớm. Thanh Loan chẳng những không trở thành thức ăn của sói, hơn nữa, trên mặt đất sói chết càng ngày càng nhiều. Trên cơ bản cứ một con xông lên lại bị nàng một chưởng đánh ất mạng. Nhóm còn lại nhận thấy tình hình không ổn, lập tức giải tán...

Ồi, những con sói đáng thương! Hôm nay các ngươi trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến giữa ta và Thanh Loan. Ta nhất định sẽ thấp cho các ngươi mấy nén hương. Ta niệm A di đà phật. Tiểu Phúc Tử lại ở bên cạnh cười lạnh một tiếng. Vẫn là Tiểu Phúc Tử hiểu ta nhất. Chỉ có điều, công lực của hắn hiện giờ... ta cũng không có cách nào trên chọc hay đánh hắn được...

Ta thấy Thanh Loan được mấy người vừa đến nâng dậy, đỡ lên lưng. Tuy rằng Thanh Loan chật vật nhưng rất hiển nhiên là mấy người này đối với nàng rất mực tôn kính. Vì sao nàng bị như vậy, nửa câu cũng không dám hỏi. Chỉ vâng vâng dạ dạ vô cùng cung kính. Mấy người vừa đến đều là đàn ông. Lúc mới đầu còn không dám có ý mạo phạm. Mãi đến khi Thanh Loan không còn đủ kiên nhẫn nữa, phỉn muội phát tay quát lớn thì một tên tiểu tử trong số đó mới phi thường vinh hạnh đến đỡ nàng. Tuy rằng ánh trăng sáng

ngồi nhưng trên mặt đất vẫn rất ám tối, nhưng ta vẫn có thể thấy được tên tiểu tử kia sắc mặt đỏ sạm, bộ dạng cực kỳ xấu hổ...

Trong đầu ta lại nổi lên ý tưởng bất lương. Lúc này, nhờ ta ban tặng mà lão trâu già như Thanh Loan mới có thể gặm được cỏ non. Về sau khi gặp lại, cần phải đa tạ ta chứ nhỉ...

Một đám người chạy thẳng đến chỗ đường lớn, mới chặn một chiếc kiệu nhỏ trên đường, nâng nạng lên rồi đi thẳng đến kinh thành phồn hoa.

Ta vốn tưởng rằng đại bản doanh của bọn họ phải là nơi thanh tịch ít dân cư hoặc nơi quán rượu thanh lâu gì đó. Trăm triệu lần cũng không thể tưởng tượng được chính là, bọn họ đưa cỗ kiệu đi vào phủ của Nguyệt Chiêu công chúa. Tuy rằng từ cửa sau mà vào, nhưng không hề vướng phải thủ tục kiểm tra gì cả. Hiển nhiên là bọn họ đối với phủ của Nguyệt Chiêu công chúa rất tinh tường. Quen thuộc đến nỗi giống như nhà của mình vậy.

Ta và Tiểu Phúc Tử đưa mắt nhìn nhau, thấy được trong mắt đối phương đều là kinh nghi đại hoặc. Một công chúa vừa mới mất đi trượng phu (chồng), lại ngang nhiên dám cấu kết với mật thám Đại Tề sao? Chuyện này thật sự là không còn gì để nói nữa rồi...

Chẳng lẽ là thủ hạ của nàng thả cho người tiến vào phủ công chúa?

Bây giờ chẳng lẽ chúng ta cứ thế theo vào? Hiển nhiên không được rồi. Ban ngày ban mặt mà trắng trợn bước vào, giả sử có thể đối với được đám cao thủ hộ vệ trong phủ công chúa, cũng không thể đối phó nổi đám chó dữ trong phủ của nàng được. Nhớ đến lũ chó dữ trong phủ của nàng, đến bây giờ lòng ta vẫn còn sợ hãi...

Phủ công chúa và phủ đại tướng quân thoạt nhìn chỉ cách nhau có mấy cái ngã tư thôi. Nhưng trong đó còn cách mấy khu dân cư, cửa phủ cũng là Nam Viên Bắc Triệt (1), không cùng trên một con đường. Nhưng có một lần, ta và Tư Đồ chui từ lỗ chó ra ngoài rồi mới phát hiện, chúng ta đã chui đến trước một cái cửa cực nhỏ đồ nát. Đối với đứa trẻ bảy tám tuổi như chúng ta lúc đó, đương nhiên là giống như những đứa trẻ cùng tuổi khác, y hệt như con chó con, rất thích nghịch ngợm gây sự. Đương nhiên, phần lớn đều do ta xui khiến. Nhưng gặp cửa thì vào, gặp động thì chui, ta nghĩ, mỗi người bạn nhỏ đều sẽ làm như thế. Huống chi lại là một cái cửa nhỏ bí mật như thế này? Lòng hiếu kỳ nổi lên vô cùng mãnh liệt, ta hăng hái đi đầu, chui vào cửa nhỏ.

Vào cửa liền thấy. Bên trong còn rất rộng lớn. Nhưng cái góc này lại cực kỳ hoang vắng. Hiển nhiên là một góc ngách hẻo lánh không người lui đến. Lúc ấy, nói thật ra, đối với cái kiểu trộm vào nhà người khác ta cũng có chút cảm giác tội lỗi. Vừa thấy bên trong không có ai mới có thể nhẹ nhõm yên lòng. Đang muốn ở lại trong khu vườn hoang này vui chơi một chút.

Tuy rằng lúc ta xuyên không đến đã là hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi rồi, nhập vào thân thể một đứa trẻ lên sáu. Theo lý thuyết mà nói, tư tưởng thì đã già dặn lắm rồi nhưng không biết thế nào, có khi lại giống hệt một đứa con nít vậy, suốt ngày nghĩ chuyện chơi đùa. Ta nghĩ, có phải vì kiếp trước ta bị áp lực quá lớn, chưa từng được vui chơi thỏa thích lần nào. Cho nên, khi được sống trong cảnh phú quý nhân gia, hiểu được chơi được bao nhiêu thì phải tận lực mà chơi? Hoặc là bởi vì, thân thể kia không thành thực, liên lụy đến tư tưởng cũng không thể thành thực nổi?

Khi đó võ công của Tư Đồ còn chưa cao, vừa mới bị cha ta thu nhận làm đồ đệ, chỉ biết một chiêu nửa thức mà thôi. Tuy rằng nàng ưa thích làm cái đuôi bám theo ta, nhưng có đôi khi, lá gan cũng rất nhỏ. Nàng đứng trước cửa, do dự nói: “Tuệ Như. Ta nghe bọn hạ nhân nói, nơi này thường xuyên có tiếng chó sủa...”

Ta không cho là đúng, nói: “Chó thì có gì đáng sợ? Chúng ta có những hai người...”

Đáng tiếc chỉ là hai đứa bé gái. Ta vừa dứt lời, ngay lập tức xuất hiện trước mặt một con chó cao lớn. Căn cứ vào suy đoán của ta, đó hẳn là một con Tàng ngao (loại chó mõm to/ chó Tây Tạng: mastiff)

Lần đó cũng may mắn, từ khi ta xuyên không về đây nghịch ngợm gây sự cũng nhiều, được rèn luyện không ít, trèo cây cũng rất nhanh. Vì thế, ta và Tư Đồ phóng nhanh lên một thân cây đại thụ, chờ con tàng ngao kia bỏ đi. Nhưng chờ không biết bao lâu, lâu đến nỗi bụng ta đói khát cồn cào, thiếu chút nữa muốn nhai

luôn lá cây cho đỡ đói. Lúc đó mới nhìn thấy bên dưới có một đám người đi đến, trong đó có Nguyệt Chiêu công chúa, còn có đại tướng quân...

Cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng thấy lúc nào vẻ mặt đại tướng quân lại hắc ám như lần đó. Sợ đến mức Tư Đồ thiếu chút nữa ngã khỏi cành cây rồi. Chiêu Nguyệt công chúa sai người bắt con tàng ngao kia đi. Đại tướng quân lại cho người leo lên cây ôm chúng ta xuống. Đến tận bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ. Đại tướng quân đối với Chiêu Nguyệt lạnh nhạt xa cách, lúc hành lễ thần tử mà trên mặt vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng.

Nhìn thấy cảnh Thanh Loan được nâng vào cửa bên của phủ Công chúa, đầu óc ta không tự chủ được liền nhớ lại một đoạn hồi ức này...

Hai người bọn họ rốt cuộc có ân oán gì nhỉ? Một người là đại tướng quân, một người là công chúa đương triều, một nam một nữ...

Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Vô công của người vì sao lại tiến bộ vượt bậc như vậy?”

Mặc dù Tiểu Phúc Tử liều mạng đè nén biểu tình của mình sau khi nghe câu tán dương của ta, nhưng ta vẫn có cảm giác, lúc ta khen xong hẳn đích xác đã rất sung sướng. Hẳn dùng hết sức bình sinh không chế không cho khóe miệng cong lên, nói: “Ta cũng không biết tại sao lại như thế. Lần trước khi mấy tên thái giám kia hành hình ta, dùng miếng giấy mỏng thấm ướt rồi trùm lên khắp mặt ta. Ta chưa luyện thành Quy tức đại pháp, đành phải ngưng hô hấp, giữ cho nhịp tim giảm nhỏ nhất, hy vọng có thể lừa được đám thái giám đó. Ta biết, mấy tên thái giám kia đều có vô công. Hơn nữa, một trong số đó còn có vô công rất cao. À, không khéo cao bằng Thanh Loan kia cũng nên. Cho nên, ta không dám lộn xộn. Nhưng tấm giấy mỏng càng bao càng kín, kể cả người như ta cũng không có khả năng không hô hấp. Dần dần, ta chỉ cảm thấy bên không tâm khang dường như muốn vỡ ra vậy. Đến cuối cùng, ta rốt cuộc mất đi tri giác. Không biết qua bao lâu, ta mới tỉnh lại. Vừa tỉnh lại thì phát hiện công lực tăng lên không ít. Hơn nữa, hai mạch Nhâm Đốc (2) cũng đã được dẫn thông...”

Ta tán hẩn một câu: “Xem ra công phu của người gia tăng cũng thật mau. Về sau tiến bộ e rằng có thể theo kịp nhất đại tông sư...”

Khóe miệng Tiểu Phúc Tử rốt cuộc không nhịn được nữa, rộng ngoác một nụ cười hết cỡ. Chỉ có điều lập tức lại hạ xuống, mặt trầm như hàn băng...

Bởi vì ta lại hỏi tiếp một câu: “Nếu vậy, điểm huyết, giải huyết có tiến bộ chút nào không?”

Nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Tiểu Phúc Tử, ta đồng tình nói: “Nếu không thì tìm cơ hội, bí mật trộm một quyển võ lâm điểm huyết về mà học đi?”

Tiểu Phúc Tử không đáp. Xem ra là đang tự hỏi, tính toán về khả năng này.

Ghi chú:

(1) Thành ngữ “Nam Viên Bắc Triệt” chỉ xe vốn đi về phía nam song lại đi về phía bắc. Ở Trung Quốc, người ta dùng thành ngữ này ví hành động thực tế trái ngược với mục tiêu dự định.

Chuyện “Nam Viên Bắc Triệt”: Từ thế kỷ thứ 5 trước công nguyên đến thế kỷ thứ 3 là thời đại chiến quốc của Trung Quốc. Lúc đó Trung Quốc có nhiều nước chư hầu không ngừng xảy ra chiến tranh, cho nên các nước xuất hiện hàng loạt mưu sĩ bày mưu đặt kế. Những mưu sĩ này thích sử dụng ví dụ có ý nghĩa sâu sắc để nhà vua chấp nhận chủ trương của mình khi khuyên nhà vua. Chuyện “Nam Viên Bắc Triệt” là chuyện đại thần nước Ngụy Quý Lương khuyên vua.

Thời đại chiến quốc, những nước chư hầu hùng mạnh đều muốn làm bá chủ thiên hạ. Vua Ngụy cũng muốn làm bá chủ, ông chuẩn bị đánh Hàn Đan thủ đô nước Triệu trước, buộc nước Triệu khuất phục mình. Đại thần nước Ngụy Quý Lương đang làm việc ở nước khác, nghe thấy tin này, rất sốt ruột. Quý Lương vội vàng về nước Ngụy, chưa kịp rửa mặt thay quần áo đã vào hoàng cung gặp nhà vua.

Vua Ngụy đang bố trí kế hoạch đánh nước Ngụy. Vua nhìn thấy Quý Lương rất vội vàng, cảm thấy lạ quá, hỏi Quý Lương: “Quý Lương có việc gì gấp cần gấp trăm mà không kịp sửa áo mũ?” Quý Lương nói: “Thần vừa nghe một việc lạ trên đường. Lập tức vào bẩm bệ hạ.” Vua Ngụy tò mò hỏi việc gì. Quý Lương nói: “Tôi vừa nhìn thấy một chiếc xe ngựa đi về phía bắc. Tôi hỏi người ngồi trong xe: ‘anh đi đâu đấy?’ Người ấy nói: ‘đi nước Sở Quốc.’ Tôi rất kinh ngạc, hỏi anh ta: ‘nước Sở ở phía nam, sao anh đi về phía bắc?’ Anh ta nói: ‘con ngựa của tôi rất tốt, bất cứ chạy hướng nào cũng có thể chạy đến nước Sở.’ Thần càng thấy lạ, hỏi anh ta: ‘dù ngựa của anh rất tốt, đường này không đi về hướng nước Sở.’ Anh ta nói ‘đừng lo, tôi mang nhiều tiền lắm.’ Thần vẫn không rõ, bảo anh ta: ‘dù anh mang nhiều tiền, nhưng anh không đi theo con đường về nước Sở.’ Anh ta cười nói: ‘Không sao, kỹ thuật đi xe ngựa của tôi rất tốt.’ Tâu bệ hạ, anh ta không nghe lời khuyên của tôi, tiếp tục đánh xe đi về hướng bắc.” Vua Ngụy nghe rồi cũng cười nói: “Thiên hạ sao mà có người ngu xuẩn thế vậy.” Quý Lương tiếp tục nói: “Bệ hạ có muốn làm thủ lĩnh của các nước không? Thế thì trước hết phải dành được sự tin cậy của mọi người. Nhưng bệ hạ bây giờ cậy nước ta lớn hơn nước Triệu một chút, quân đội mạnh hơn một chút, muốn chinh phục người ta để nâng cao uy tín của mình, làm như vậy chỉ càng xa rời mục tiêu của bệ hạ, chẳng khác gì người đánh xe, muốn đi nước Sở ở phía nam, lại đi về phía bắc, càng đi càng xa nước Sở.”

Vua Ngụy ngọt ngào hiểu rằng Quý Lương đang gián tiếp khuyên mình. Vua cúi đầu nghĩ một lát, cảm thấy Quý Lương nói rất đúng, cho nên từ bỏ kế hoạch tấn công nước Triệu.

(2) Mạch là đường vận hành của khí huyết trong phép luyện khí công. Trong cơ thể con người có 2 mạch: mạch Nhâm và mạch Đốc.

Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm. Mạch Đốc là mạch của các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người. Khi Nhâm Đốc đã được khai thông thì tất cả các kinh mạch trong châu thân cũng đều thông.

47. Chương 049

Chương 49: NỘI TÌNH CÔNG CHÚA.

Edit: Docke

Thì ra xử tử hình lần này thiếu chút nữa đã giết chết hẳn rồi, nhưng quỷ sai tử thần lại giúp hắn tăng thêm công lực. Đúng là ‘gặp nạn không chết sẽ được phúc’. Thì ra thật sự có chuyện như vậy sao? Nhưng ta vẫn sợ hãi trong lòng. Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Nói thật đi. Người biết mà vẫn không hối hận chút, chuyện ta cho người quyền sách đó ấy?”

Tiểu Phúc Tử nhìn ta nói: “Ta biết, người chỉ muốn lợi dụng ta thôi. Nhưng mà trừ người ra, trên đời này, còn ai quan tâm ta nữa đâu. Cho dù chỉ là quan tâm để lợi dụng ta? Người không chút do dự đem cho ta cuốn bí kíp võ công mà người giang hồ cầu mong khao khát. Khiến ta từ một kẻ bị người ta khinh bỉ, bị người ta xem thường, có được cuộc sống như một con người chân chính. Ta vì sao lại phải hối hận?”

Ta không thể ngờ được trong cảm nhận của Tiểu Phúc Tử, ta ngược lại trở thành ân nhân của hắn. ta ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, nghĩ rằng. Ta đối với Tiểu Phúc Tử có phải đã quá mức lãnh khốc rồi không. Làm sao có thể khẳng định hắn có thể thoát khỏi xử tử hình mà sinh tồn được. Nếu như không có sự trùng hợp kỳ diệu này, thiếu chút nữa ta đã gây ra sai lầm đại họa rồi...

Xem ra, Tiểu Phúc Tử vẫn rất hiểu ta, hắn hỏi: “Người hỏi ta chuyện công lực gia tăng, có phải muốn ta làm chuyện gì hay không đây?”

Ta nhìn nhìn bộ dáng đương nhiên của hắn, bỗng nhiên cảm thấy nội tâm có chút áy náy...

Ta nói: “Nếu như bây giờ để người lên vào hoàng cung, đến Tàng Thư Các tra một quyển tên là ‘Bắt đầu cuộc sống hàng ngày tập lục’, có thể không?” (tập lục: sách ghi chép)

Ta lạnh lùng nhìn ta: “Ta đến chỗ ở của ngươi còn dễ như đi dạo, huống chi là cái nơi mà cả quý cũng không đến như ở đó?”

Ta nhớ ra rồi, thì ra, Tiểu Phúc Tử bắt đầu cuộc sống thái giám đã làm việc ở đó. Đệ nhất gốc địa phương, chính là nơi đó. Ta lại quên khuấy đi mất.

Đây là một quyển sổ ghi chép cuộc sống hàng ngày ẩm thực của đương kim hoàng thượng. Đương kim thiên tử, thân thiên hạ chí tôn. Vì muốn truyền lại đời sau, đương nhiên sẽ có một quyển kiểu như sử ký như vậy để ghi chép lại tất cả những chuyện lớn nhỏ của hắn. Ta xuyên không đến niên đại này, tuy rằng so với thời Ngũ Đại Thập Quốc (1) không giống nhau mấy, nhưng có vài phương diện lại là tương tự cùng loại. Chính là các quy chế pháp luật có quan hệ đến hoàng đế. Tỷ như cuốn sách có tên là ‘Bắt đầu cuộc sống hàng ngày tập lục’ này. Bản ghi chép này chính là do thầy ký ghi chép tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ phát sinh trong cuộc sống hàng ngày của hoàng thượng. Đương nhiên, tính chân thật thì vẫn còn phải chờ xem xét lại.

Ta đoán, với tính tình của đương kim hoàng thượng, những gì mà nhóm sử quan (chức quan chuyên ghi chép sử sách) ghi lại khẳng định tất cả đều là ca công tụng đức. Toàn viết chuyện tốt, mấy chuyện xấu khẳng định một chuyện cũng không dám ghi lại.

Không riêng gì hắn, ngay cả hoàng đế Đường Thái Tông được người người ca tụng là một thể hệ thánh quân, có một lần cũng muốn đi cửa sau nữa mà. Lúc ấy, Ông gọi Trữ Toại Lương, đương là sử quan chuyên ghi lại lời nói việc làm của hoàng đế, đem quyển ‘Bắt đầu cuộc sống hàng ngày tập lục’ cho ông xem. Ta đoán ông đã muốn đem những ghi chép bất lợi toàn bộ sửa lại hết rồi. Trữ Toại Lương rất ngang bướng cứng đầu nói: “Chỉ có làm chuyện xấu thì đế vương mới muốn xem lại quyển ‘Bắt đầu cuộc sống hàng ngày tập lục’ của chính mình...” Khiến Đường Thái Tông tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược, nhưng lại không thể làm gì được, đành phải giả mù sa mưa, khen ngợi và thăng quan tiến tước cho Trữ Toại Lương

Nhưng đương kim hoàng thượng, hắn làm gì có trí tuệ lớn như Đường Thái Tông chứ? Nếu như quả thật có cái gì sai lầm bị sử quan ghi chép lại, thì cái đầu của sử quan kia chắc cũng không còn giữ được nữa rồi. Ta phỏng đoán, cuốn ‘Bắt đầu cuộc sống hàng ngày tập lục’ này trăm phần trăm đều là ghi chép chuyện tốt cả. Nhưng dù sao nó cũng là một quyển ghi chép khá chân thật. Nếu là một thứ chân thật, ngược lại theo tìm trong đó, có thể sẽ thấy được rất nhiều chuyện.

Tỷ như nói năm đó, Nguyệt Chiêu thân là trưởng công chúa lúc còn trẻ, rốt cuộc đã phát sinh những chuyện gì?

Vì sao hoàng thượng lại chỉ cần phái phò mã của nàng là Tiết Trường Quý đi điều tra việc của đại tướng quân?

Lại đến lúc trước trèo cây, đại tướng quân đối với công chúa tuy có lễ nhưng bộ dáng lãnh đạm, suy nghĩ một chút về mặt tuổi tác giữa bọn họ, trong đầu ta không thể không có một chút suy diễn ám muội.

Tiểu Phúc Tử mang tin tức về, chứng thật suy diễn của ta: Trưởng công chúa năm mười lăm tuổi, thông báo tuyển phò mã. Tư Đồ tham tướng đã lọt vào mắt xanh của công chúa, nhưng tham tướng lấy cớ đã có vợ ở nhà mà cự tuyệt.

Mấy câu ghi chép ngắn ngủn nhưng ta lại đọc được không ít nội dung. Thì ra, đại tướng quân và Nguyệt Chiêu công chúa còn có một màn như vậy. Có thể thấy được, sức hấp dẫn của mẫu thân Tư Đồ quả là rất lớn. Đại tướng quân ngay cả công chúa cũng không thèm, so với tên Trần Thế Mỹ – Tiết Trường Quý kia thật sự khác nhau hoàn toàn.

Ta nghĩ. Có khả năng công chúa đối với đại tướng quân, cho dù đã gả cho Tiết Trường Quý, vẫn không thể quên tình. Hoàng thượng hiểu rõ điểm này, mà Tiết Trường Quý lại càng hiểu rõ. Nếu không, Hoàng thượng cũng sẽ không phái Tiết Trường Quý đi điều tra chuyện đại tướng quân thông đồng với địch. Hoàng thượng đã muốn ép đại tướng quân vào chỗ chết nên phái tình địch của ông đi thăm dò chuyện ông thông đồng với địch, muốn không chết cũng rất khó.

Ngẫm lại, lúc Tiết Trường Quý uống thuốc độc tự sát trong cung của thái hậu, trước lúc lâm chung còn nhớ đến công chúa. Hắn đối với công chúa thật sự là một mối tình thâm thiết. Chỉ có điều, rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến hắn cam tâm tình nguyện tự sát. Hơn nữa, còn bán đứng chủ nhân – Nhân Phi?

Tây Sở từ lúc Tư Đồ đại tướng quân chiến đấu thất bại, biên cương đã đại thương nguyên khí. Theo lý thì Đại Tề nên thừa thắng truy kích. Lúc này, lại truyền đến tin tức hoàng đế Đại Tề lâm bệnh nặng, phái Thái Tử giám quốc. Chiến sự biên cương cũng vì thế mà ngừng nghỉ. Đến tận lúc đó Tây Sở mới có thể thở dốc nhẹ nhõm. Nhưng trọng binh của Đại Tề trú đóng tại biên cương vẫn chưa giảm bớt, xem ra chính là muốn chờ đợi thời cơ. Thái Tử Đại Tề cần mẫn chăm lo quốc sự. Chuyện triều chính được an bài gọn gàng ổn thỏa. Các đại thần đều khen ngợi hết lời. Ngay cả Nhị Vương tử Tuyên Vương cùng với Tam Vương tử mới về nước là Thụy Vương cũng đều rất thần phục. Phủ Thái tử ngày nào cũng người đến kẻ đi tấp nập, người giao tiếp tặng lễ không dứt. Chỉ chờ Hoàng thượng bách niên cũng chính là lúc Thái tử Tề quốc Tề Thiếu Uyên bước lên đại bảo.

Ta và Tiểu Phúc Tử ngồi trong Hoa Hương Các ồn ào náo nhiệt, nghe đám thương nhân từ ngũ hồ tứ hải đàm luận thời sự Đại Tề. Cuộc chiến khiến Tây Sở tổn thất mười vạn binh mã dường như đã trở thành chuyện vô cùng xa xôi rồi. Mà nay, mọi người ôm ấp mỹ nữ như hoa, xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, hưởng thụ thời gian vui thích ngắn ngủi trong lúc chiến tranh tạm nghỉ...

Ta ngồi ở vị trí tốt nhất trong sảnh. Người chung quanh thường thường trừng mắt nóng mắt lạnh nhìn qua bàn của bọn ta. Bọn họ đương nhiên thỉnh thoảng vẫn như vậy, tức giận không biết vì sao mà một kẻ dung mạo không sâu sắc, quần áo không đắt tiền lại có thể ngồi ở vị trí tốt nhất như vậy. Mà có người ở vị trí thượng hạng cũng coi như bỏ qua đi, hẳn thế nào còn dám nắm giữ Bao Cẩm, mỹ nhân ngày thường chưa từng đưa ánh mắt lạnh băng liếc nhìn một vị khách nào? Mà nắm giữ cũng được đi, hẳn còn dám kêu Bao Cẩm lấy cho hắn cái này, lấy cho hắn cái kia, làm như Bao Cẩm là tiểu nha hoàn tùy hắn sai vặt vậy?

Mà điều khiến cho đám quan khách trong sảnh càng thêm căm tức chính là, mỹ nhân Bao Cẩm xưa nay chưa từng tươi cười, như thế nào mà hôm nay trên mặt lại treo một đóa hoa cười mãi như thế, không ngừng a dua lấy lòng người thanh niên kia?

Hay là, người thanh niên này rất có quyền thế, là một vị quý nhân cải trang vi hành? Nhìn phái đoàn của hắn, khí thế kia, chỉ sợ là đúng như vậy không sai. Mọi người chung quanh nghĩ vậy nên ánh mắt không khỏi mang theo vài phần kính ý. Cũng thật may, không ai dám tiến lên xen vào chuyện của người khác. Dưới chân thiên tử, mỗi người đều học được khôn ngoan.

Ta dùng dư quang nơi khóe mắt đảo qua những người đó, bắt gặp ánh mắt bọn họ nhìn ta từ trừng mắt nóng mắt lạnh đến lúc hơi mang kính ý. Chỉ có điều, ta không hiểu thực hư, chỉ đổ thừa rằng Bao Cẩm có rất nhiều người sùng bái, ta chỉ thừa dịp ăn theo mà thôi. Ta đang lúc ăn uống cao hứng, lại thấy sắc mặt Bao Cẩm xoay chuyển trầm xuống, nụ cười thường trực cũng biến mất, lập tức trở lại vẻ băng sương. Ta nhìn qua. Một ông lão khoảng chừng sáu, bảy mươi tuổi, mặc quần áo tơ lụa, tóc hoa râm, vẻ mặt tươi cười đang đi về phía Bao Cẩm...

Ghi chú:

(1) Ngũ Đại Thập Quốc (907-960) là một thời kỳ chính biến trong lịch sử Trung Quốc, bắt đầu từ khi nhà Đường sụp đổ và kết thúc khi nhà Tống xuất hiện. Trong suốt thời kỳ này, 5 triều đại đã thay nhau tồn tại ở vùng lưu vực sông Hoàng Hà và hơn 12 nhà nước độc lập đã được xây dựng chủ yếu ở vùng đất Hoa Trung, Hoa Nam và một phần Hoa Bắc.

5 triều đại là:

- 1.Hậu Lương (907-923): của người Hán
- 2.Hậu Đường (923-936): của người Sa Đà
- 3.Hậu Tấn (936-947): Sa Đà
- 4.Hậu Hán (947-951) Sa Đà
- 5.Hậu Chu (951-960): Hán

Năm triều đại này nối tiếp nhau làm chủ hết hoặc gần hết phương Bắc, nên được coi là chính thống, mặc dù chỉ 2 triều đại là của người Hán, còn 3 triều đại là của người Sa Đà.

10 nước là:

- 1.Ngô ở An Huy ngày nay, vua là người Hán
- 2.Tiền Thục ở Tứ Xuyên ngày nay, vua là người Hán
- 3.Ngô Việt ở Triết Giang ngày nay, vua là người Hán
- 4.Sở ở Hồ Nam ngày nay, vua là người Hán
- 5.Mân ở Phúc Kiến ngày nay, vua là người Hán
- 6.Nam Hán ở Quảng Đông ngày nay, vua là người Hán
- 7.Nam Bình ở Hồ Bắc ngày nay, vua là người Hán
- 8.Hậu Thục ở Tứ Xuyên ngày nay, vua là người Hán
- 9.Nam Đường ở Giang Tô ngày nay, vua là người Hán
- 10.Bắc Hán ở Sơn Tây ngày nay. Riêng nước này ở vùng Hoa Bắc. Vua là người Sa Đà.

10 nước kể trên có thời gian ra đời không cùng lúc và nhiều nhất chỉ có 7 quốc gia trong số này cùng tồn tại, không có thời điểm nào tồn tại cả 10 nước này. Trong số 10 nước, có các nước kế tục nhau, như Hậu Thục kế tục trên đất cũ của Tiền Thục, Nam Đường kế tục Ngô và có nước mất rất sớm như Tiền Thục (925) hoặc thành lập rất muộn như Bắc Hán (951).

Ngoài ra còn hai nước nữa nhưng thời gian tồn tại ngắn ngủi, đó là:

- 1.Kỳ của Lý Mậu Trinh
- 2.Yên của Lưu Thủ Quang

Một số nước và dân tộc bên ngoài có ảnh hưởng tới cục diện Ngũ Đại Thập Quốc, đó là:

1. Khiết Đan: hay Khất Đan (chữ Hán: 契丹) là âm Hán-Việt tên gọi của một dân tộc du mục Khitan (tiếng Ba Tư: 𐰚𐰆𐰝𐰚 (còn được phiên âm là Khitai hay Kidan), từng tồn tại ở Trung Á và Bắc Á. Các tài liệu sử của Trung Quốc cho rằng nguồn gốc của dân tộc Khiết Đan bắt nguồn từ một nhánh du mục Đông Hồ hoặc Hung Nô. Dân tộc này từng phát triển thành tổ chức quốc gia Liêu quốc, tồn tại và kiểm soát phía bắc Trung Quốc giai đoạn 907-1125[1]. Sau khi bị người Nữ Chân đánh bại, họ chuyển sang phía tây và giữ được tổ chức nhà nước, được sử Trung Quốc gọi là Tây Liêu, các tài liệu phương Tây gọi là Hãn quốc Kara Khitai. Vương quốc này tồn tại từ 1125 cho đến khi bị đế quốc Mông Cổ tiêu diệt vào năm 1218.

2. Bột Hải: Vương quốc Bột Hải, một Vương quốc cổ của người Triều Tiên ở Đông phần Mãn Châu. Bột Hải (tiếng Triều Tiên : 渤海, Palhae/Balhae, tiếng Trung : 渤海, tiếng Nga: 博爾海) là một vương quốc hình cánh dơi tồn tại từ năm 698 đến 926 được lập ra bởi Đại Tộ Vinh (Tae Choyŏng) từ sau khi Nhà nước Cao Câu Ly sụp đổ. Phạm vi lãnh thổ của quốc gia này tương ứng với phần lãnh thổ của nước Đông Phù Dư (ngày nay là hai tỉnh Cát Lâm, Liêu Ninh của Trung Quốc) và một phần vùng Viễn Đông của Nga

3. Cao Ly: (Goryeo hay Koryŏ, 高麗), tên đầy đủ là Vương quốc Cao Ly, là một vương quốc có chủ quyền ở bán đảo Triều Tiên được thành lập vào năm 918 bởi vua Thái Tổ sau khi thống nhất các vương quốc thời Hậu Tam Quốc và bị thay thế bởi nhà Triều Tiên vào năm 1392. Tên Cao Ly, bắt nguồn từ tên Cao Câu Ly, đã được phiên âm thành Korea và dùng làm tên chính thức để chỉ nước Triều Tiên. Cao Ly đã mở rộng biên giới vương quốc đến tỉnh Wonsan (Nguyên San, 元山, 元山) ngày nay về phía đông bắc (936 – 943) và sông Áp Lục (Amnok hay Yalu, 阿穆爾, 阿穆爾) (993) và cuối cùng hầu như toàn bộ bán đảo Triều Tiên (1374).

4. Đông Đan: (926-936) (遼, tiếng Khiết Đan:Dan Gur,[1] Hán tự: 遼, Hangul: 遼) là một vương quốc do người Khiết Đan lập nên để kiểm soát địa hạt của vương quốc Bột Hải, phía đông Mãn Châu.

5. Đại Lý: Vương quốc Đại Lý (大理, pinyin: Dàlǐ) là một vương quốc của người Bạch đã từng tồn tại từ năm 937 cho đến năm 1253, nằm trong khu vực của tỉnh Vân Nam, Quý Châu và tây nam tỉnh Tứ Xuyên của

Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ngày nay. Được sáng lập bởi Đoàn Tư Bình năm 937, vương quốc này đã được cai trị kế tiếp nhau bởi 22 vị vua cho đến năm 1253, khi quốc gia này bị tiêu diệt bởi cuộc xâm lược của đế quốc Mông Cổ dưới thời Mông Kha. Kinh đô của vương quốc này là thành Đại Lý.

6. Nhà Ngô: Nhà Ngô (chữ Hán: (Ngô Triều)) là một triều đại trong lịch sử Việt Nam, truyền được hai đời nhưng có tới ba vị vua, kéo dài từ năm 939 đến năm 965. Khoảng thời gian xen giữa từ 944 đến 950 còn có Dương Bình Vương tức Dương Tam Kha.

48. Chương 050

Chương 50: MỊ LỰC CỦA BẢO CẨM.

Edit: Docke

Đương nhiên, còn chưa đi đến nơi đã bị chặn lại giữa đường. Ta đã dặn dò nhân viên bảo vệ kỹ viện rất kỹ càng, nếu như có chuyện không hay xảy ra đều phải ra tay xử lý. Lúc Tư Đồ rảnh rỗi đã dạy cho họ vài ba chiêu, vừa có thể ngăn chặn được lão già kia vừa không làm thương hại đến hắn. Lão già kia không đến được nơi cần đến, bị lôi đi rồi còn gấp gáp kêu to: “Bảo Cẩm cô nương, Bảo Cẩm cô nương, ta có bạc...”

Ta vừa thấy đã biết, lại là một fan hâm mộ không biết sống chết của Bảo Cẩm, còn trông rất quen mắt. Ta đang suy nghĩ xem đã gặp qua lão già này ở đâu. Bảo Cẩm khéo miệng khẽ nhếch lên một cái, đem biểu đạt thể nào là nữ tử thanh lâu xem tiền như cỏ rác phát huy đến cực điểm.

Ta nghĩ. Nếu như để cho những fan hâm mộ của nàng nhìn thấy bộ dạng của nàng bây giờ, hình tượng thanh thuần như nước kia chỉ sợ sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp mắt. Khách hàng cũng sẽ giảm bớt không ít.

Nàng nói: “Chỉ là một sư phụ giám bảo của Phẩm Ngọc Phường mà cũng muốn nghe ta hát sao?”

Ta mới nhớ, thì ra, lão già này chính là lão tiên bối nổi danh trong giới ngọc thạch rầm rĩ một thời, tên là Ngọc Hồn Chỉ – Trọng Ngọc Thanh. Lúc ta đến Phẩm Ngọc Phường bán mẫu thiết kế ngọc thạch, dùng khéo mắt thoáng liếc qua một cái. Thấy hắn đang vênh váo tự đắc giáo huấn tiểu đồ đệ, không nhìn thấy ta. Mà cho dù có nhìn thấy, hiện tại, hắn cũng không thể nhận ra ta được. Đi chơi gái, tất nhiên phải hóa trang rồi... Trên mặt ta, gần hai rúm rìa mép, lông mi cũng làm thô một chút, tạo hình tổng thể chính là quỷ Nhật Bản.

Ta nghĩ. Lão sư của Phẩm Ngọc Phường cũng thật thú vị. Nghe nói tay nghề giám ngọc của lão cực cao, đạt đến mức ngọc phải xuất hồn, cho nên mới có được danh xưng đó. Đương nhiên, khả năng cũng có khuyết đại một chút. Không ngờ khi đến Hoa Hương Các chơi, địa vị lại hóa ra thấp bé như thế. Khéo mắt Bảo Cẩm cũng không thèm liếc nhìn lão một chút. Thấy tình huống của đại gia cùng ngành nghề, ta nghĩ cũng nên giúp lão một chút. Dù sao, xướng lên một điệu hát cũng sẽ không gây tổn thất miếng thịt nào của Bảo Cẩm mà.

Bảo Cẩm tâm không sang tình không muốn, đi đến chỗ lão già. Đám nhân viên bảo vệ vây quanh lão buông lão ra. Lão già cười tươi đến nổi cái mặt biến thành một đóa hoa cúc...

Tiểu Phúc Tử ngồi bên cạnh, hỏi ta: “Người muốn làm gì vậy?”

Ta uống một ngụm trà, thờ ơ đáp: “Cực phẩm lão sư của Phẩm Ngọc Phường, nhất định sẽ có người đến mời hắn làm này nọ. Mà hắn, cũng có không ít tin tức cần thiết cho chúng ta. Ta nghĩ, khi sự nghiệp thừa kế, thống nhất đất nước của thái tử Đại Tề sắp đến, sẽ có không ít người tặng lễ vật cho hắn. Mặc kệ là tặng lễ vật gì, muốn giúp hay là muốn hại hắn, thì nhất định cũng phải có người đến phân biệt thật giả một phen chứ...”

_____*****_____

Chiêu Nguyệt công chúa ngồi trong thư phòng. Thời gian gần đây, khuôn mặt nàng hao gầy không ít. Đôi mắt vốn linh động bây giờ lại tăng thêm vài phần ngưng trệ. Gương mặt thanh lệ của nàng ẩn hiện trong làn khói định hồn hương, càng có vẻ như mảnh dẻ điêu linh. Khóe mắt đã xuất hiện mấy nếp nhăn, mệt mỏi và lười nhác. Tay nàng cầm một quyển Kinh thi nhưng ánh mắt lại không hề chăm chú. Nhóm nô tài đứng hầu bên cạnh cũng không dám thở mạnh. Bọn họ đều biết. Đạo gần đây tâm tình công chúa không tốt lắm, lỡ may chọc giận thì thật xui xẻo. Nhẹ thì hưởng mấy cái bạt tai, nặng thì bị đánh mấy gậy. Trong phủ này cũng đã chết không ít người rồi.

Thư phòng rất rộng, Chiêu Nguyệt công chúa ngồi đó, đám nô tài đứng ở xa xa sau lưng nàng, cảm giác thật trống rỗng. Không khí yên tĩnh trầm mặc, càng tạo ra áp lực. Đám nô tài đứng đến thẳng tắp, thở cũng không dám thở mạnh. Chiêu Nguyệt công chúa chính là con gái của Tiên Hoàng, là anh em cùng một mẹ với đương kim hoàng thượng. Bình thường cũng rất thân thiết hòa hợp với Hoàng thượng, rất kính yêu Hoàng thượng. Hoàng thượng cũng thương nàng vừa mới mất đi phò mã, cơ khổ vô y (đói rách), ban cho không ít vàng bạc châu báu coi như an ủi nàng.

Nhưng tỳ nữ Hoa Đào đứng phía trước nàng thì luôn cảm thấy, công chúa cho đến bây giờ đều chưa từng vui vẻ, cũng chưa từng bị thương. Cho dù trong ngày phò mã chết, thi thể được trong cung đưa về, nét bị thương lúc đó cũng chỉ thoáng qua nhàn nhạt. Thật không thể so với lúc phụ thân của Hoa Đào chết, mẫu thân khóc lóc thê thảm đến mấy ngày trời. Hoa Đào có cảm giác, nỗi đau của công chúa chỉ giống như bị mất đi một con chó cảnh mà thôi. Đương nhiên, điều này nàng cũng không nói ra ngoài. Tuy rằng nàng là cung nữ thân cận của công chúa, nhưng công chúa đối với hạ nhân rất nghiêm khắc, cũng không phân biệt thân sơ.

Hoa Đào biết, hai tiểu cung nữ đứng hai bên cạnh mình đều đang rất khẩn trương. Nhưng cũng không có cách nào, làm nô tài, vốn là tính mạng chỉ như rơm rác.

Lúc có nữ quan đi vào thông báo, trong lòng bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ là chuyện gì, một ngày cuối cùng cũng có thể mau chóng trôi qua.

Nữ quan cầm báo công chúa: “Khởi bẩm công chúa, quản trưởng (nhân viên quản lý sổ sách công nợ) của Phẩm Ngọc Phường đã đến, nói là muốn cùng phò mã đối chiếu một vài sổ sách. Người xem...”

Chiêu Nguyệt công chúa chau mày nói: “Bình thường những chuyện này không phải đều là do phò mã quản hay sao? Sao bây giờ lại đến phiền ta? Gọi Lâm tổng quản đi không được à?”

Nữ quan liếc mắt nhìn công chúa một cái rồi lẩm bẩm nói: “Công chúa điện hạ, công nợ của Phẩm Ngọc Phường luôn rất nhiều. Trước kia đều do phò mã đích thân kiểm tra...”

Chiêu Nguyệt công chúa lạnh lùng đưa mắt liếc nữ quan một cái. Nữ quan liền đem nửa câu nói còn lại nuốt vào trong bụng. Sau khi hành lễ với công chúa thì lập tức rút êm.

Chiêu Nguyệt công chúa buông quyển sách trên tay xuống, kêu một tiếng: “Theo ta đến hoa viên một chút...”

_____*****_____

Lâm tổng quản vội vã theo nữ quan kia đi vào phòng tiếp khách. Hắn biết, sổ sách công nợ của Phẩm Ngọc Phường rất khó đối chiếu. Không cần nói đến số lượng nhiều quá thế, mà chi tiết trong đó cũng khiến người ta phiền chết đi được. Trước kia, phò mã lúc sinh thời đều kiểm tra rất kỹ. Bây giờ phò mã đã không còn, Lâm tổng quản cũng không dám qua loa. Công chúa không thể so với phò mã được. Mặc dù nàng mặc kệ sổ sách nhưng nếu như phát hiện có chút sai lầm nào, nàng chính là chủ nhân nắm giữ sinh mạng của người ta nha.

Hắn vừa vào cửa đã thấy. Hôm nay người bên Phẩm Ngọc Phường phái đến không phải là hai vị phòng quản lý nợ kia, mà phái một người trẻ tuổi đến. Hắn không khỏi chau mày, nói: “Sao vậy, Trương thu chi không đến à?”Hắn nghĩ, phái một tên gà con như vậy đến đây, sổ sách hôm nay khi nào mới xong được?

Người thanh niên kia dường như vẫn không phát hiện ra sự bất mãn của hắn, cười cười nói: “Trương thu chi bận chút việc, mẫu thân hắn bị bệnh, tới không được. Ta đến thay hắn...”

Lâm quản gia nói: “Nếu vậy, ngài là?”

Người thanh niên kia nói: “Ta họ Tào, là cháu của Tào quản lý.”

Lâm quản gia đã hiểu, thì ra là họ hàng thân thích của quản lý Phẩm Ngọc Phường. Khó trách lại đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho người thanh niên này đến làm.

Hắn hỏi: “Nghe nói lúc trước chân của Tào quản lý bị thương, không biết đã khỏi chưa?”

Người thanh niên kia cười cười nói: “Lâm quản gia, ngài nhớ sai rồi. Thúc thúc ta trước đây ngã từ mái nhà xuống bị thương, đâu phải là chân? Mà sớm cũng đã khỏi từ lâu rồi, ngài không nhớ cũng phải.”

Lâm quản gia vỗ vỗ đầu, à một tiếng, mỉm cười nói: “Ồi, lão già rồi, trí nhớ cũng không được tốt lắm, khiến ngài chê cười. À, đúng rồi, lần trước ta đưa cho Tào quản lý một bình ngọc bích nhờ hắn giúp ta bán, không biết đã bán được chưa nhỉ?”

Người thanh niên cười nói: “Lâm quản gia, xem ra trí nhớ của ngài cũng thật tệ. Tiền bán cái bình đó đã đưa cho ngài lâu rồi. Ngài còn mời thúc thúc ta uống rượu nữa, ngài quên rồi sao?”

Lâm quản gia vội vã xin lỗi: “Ta thật sự đã già rồi, thật sự đã già rồi. Người mà không nhắc ta, ta thật sự đã quên mất.”

49. Chương 051

Chương 51: TÍNH SỐ

Edit: Docke

Người thanh niên lấy từ trong tay nải ra hai đồng sổ sách lớn đặt xuống bàn rồi nói: “Lâm quản gia người xem. Trong tiệm của ta còn rất nhiều việc, chúng ta bắt đầu luôn nhé?”

Lâm quản gia gật đầu, kêu người đem đến một cái bàn tính thật lớn. Hình tròn dáng cung, to phải đến gấp đôi bàn tính thông thường chứ chẳng chơi. Châu tính và khuông gỗ đánh nhau phát ra tiếng kim thạch, đủ biết không phải vật bình thường rồi.

Người thanh niên hiển nhiên là lần đầu đến đây đối chiếu sổ sách, đối với bàn tính kỳ lạ này cũng có chút tò mò. Hắn hỏi Lâm quản gia: “Bàn tính này chính là do Kim Chỉ Thông của Quỷ Thủ Phường chế tạo – bàn tính Mặc Ngọc đúng không?”

Lâm quản gia gật gù đắc ý đáp: “Bàn tính bình thường chỉ có thể tính toán đến bảy con số, nhưng bàn tính này có thể tính trên mười ba con số. Mặc kệ sổ sách của Phẩm Ngọc Phường khó tính như thế nào, ta nghĩ, nó đều có thể giải quyết.”

Người thanh niên nghi hoặc nói: “Sổ sách của Phẩm Ngọc Phường khó tính lắm sao?” Lại như lẩm bẩm: “Cũng không khó khăn lắm mà, không phải ta chỉ dùng nửa ngày đã tính xong rồi sao?”

Lâm quản gia nghe xong, dùng ánh mắt không tin nhìn hắn. Nghĩ rằng, người thanh niên này chính là cái đồ mặt dày. Cả nước trên dưới có đến hàng trăm chi nhánh, vô số công nợ ghi sổ, hắn chỉ cần một buổi tối đã xong, ai dám tin? Bây giờ ta chỉ kiểm tra một chút khoản tổng thu của các tiệm, chỉ sợ cũng mất đến hai ba chung rồi. Thật sự là không biết trời cao đất rộng...

Lâm quản gia có điểm chán ghét người thanh niên này, nghĩ rằng. Phàm là người thích khoác lác đều không có bản lĩnh thật sự. Hôm nay xem ra đồng sổ sách này ta phải làm một mình rồi.

Hắn lẳng lặng lật xem sổ sách trên bàn. Mở ra trang đầu tiên, kéo bàn tính qua đánh bùm bùm. Người thanh niên rút cuộc là tuổi trẻ phóng khoáng, không hề để bụng vẻ mặt của hắn, cũng đi đến bên cạnh bàn nhìn hắn đánh bàn tính, thuận miệng nói: “Ba nghìn lượng bạc trắng, đúng không?”

Lâm quản gia ngăn người ra. Bởi vì, bút toán công nợ này hần mới tính có một nửa thôi mà. Người thanh niên này làm sao có thể tính nhanh đến như vậy? Hần không lên tiếng, đẩy nhanh tốc độ. Đánh xong bàn tính, vừa tròn ba nghìn lượng, không hơn không kém...

Hần không tin, quyết định dùng tốc độ tính toán của mình, không thể để thua trước một tên thanh niên như vậy. Hần lật qua trang khác, lại đánh, mới đánh mấy phát, người thanh niên lại nói: “Bút toán này, hai trăm lượng bạc...” Lâm quản gia đánh xong, vừa khớp đúng với số lượng mà thanh niên kia đã nói. Hần cả kinh, hỏi: “Sổ sách này người đều đã tính qua toàn bộ rồi sao?”

Người thanh niên cười cười nói: “Không có. Tôi quên mất chưa tính. Nhưng không phải chúng ta đang đối chiếu sổ sách hay sao. Đương nhiên lúc ông tính thì tôi cũng tính...”

Lâm quản gia kinh nghi bất định. Hần không tin trên đời lại có người tính nhầm lợi hại đến thế. Lâm quản gia nói: “Người không cần bàn tính cũng có thể tính ra hay sao?”

Người thanh niên xem ra cũng rất ưa thích tán chuyện. Hần nói: “Thật ra, chuyện này kể ra cũng không có gì lạ cả. Thúc thúc từ nhỏ đã dạy ta bảng cửu chương môn toán. Bản thân ta cũng đọc không ít sách liên quan đến môn toán. Nào là sách toán của Tôn Tử, sách toán của Hạ Hầu Dương, cả sách toán của Chu Bế nữa. Ta đọc từ nhỏ đến lớn, còn tự mình suy nghĩ một vài phép tính. Giống như lão sư giám bảo của Phẩm Ngọc Phường đã nói, làm cái gì cũng đều phải có phương pháp của mình, đúng không?”

Lâm quản gia đồng cảm, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy. Nếu như không phát huy cơ sở của tiền nhân, làm sao có thể phát triển tài nghệ được?”

Có đôi khi, chỉ cần một câu nói đầu tiên, hai người đã có thể trở thành tri kỷ. Có đôi khi, dù nói ngàn vạn câu, hai người lại vẫn là người xa lạ. Xem ra, Lâm tổng quản và người thanh niên này chính là thuộc trường hợp thứ nhất rồi. Lâm quản gia cảm nhận sâu sắc người thanh niên này một từ một chữ đều nhập vào lòng người. Nghe hần nói xong, trong lòng không khỏi cảm thán: Lão Tào này, con cái tuy rằng bình thường nhưng vô duyên vô cớ để hần nhặt được một đứa cháu xuất sắc như thế, cũng thật là may mắn. Lại nghĩ về phần mình, cô đơn lẻ bóng, không khỏi âm thầm tủi phận.

Người thanh niên vội kiểm tra lời nói, không biết đã gợi cho hần nhớ lại chuyện thương tâm gì, nhưng cũng không nói gì quấy phá. Thông thả bước đến bên cạnh bàn, cầm bàn tính hình cung thật lớn đang đặt trên bàn lên dùng thử, khen ngợi: “Bàn tính này không hổ là sản phẩm của Quỷ Thủ Phường. Dàn giáo làm từ gỗ đàn hương, còn châu tính lại được chế từ Mặc Ngọc tốt nhất, chẳng qua...”

Lâm quản gia chỉ có bàn tính này là vật hần cực kỳ đặc ý nâng niu. Mỗi khi có một người đến đối chiếu sổ sách hần đều muốn mang ra khoe. Câu nói của người thanh niên, đoạn trước khiến hần nghe xong gật đầu lia lịa, vô cùng đặc ý, nhưng đoạn sau, “Chẳng qua...” lại khiến hần giật thót người. Người thanh niên kia nói đến đó lại không nói tiếp nữa.

Lâm quản gia vội hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

Người thanh niên cười cười, nói: “Không có gì, thật ra cũng không có gì, lão không cần phải để ý...”

Người thanh niên càng nói như vậy càng khiến Lâm quản gia hồ nghi trong lòng. Hần nói: “Tào tiểu ca, hai chúng ta xem như vừa gặp đã thân, có cái gì người nhất định phải nói cho ta biết. Không thể để ta ăn một bụng buồn rầu như vậy...”

Người thanh niên cười cười, nói: “Lâm quản gia, kỳ thật thật sự không có gì mà. Hai ta vừa gặp đã quen thân, nói cho lão nghe cũng được. Lão có biết là. Quỷ Thủ Phường làm vật gì cũng không vượt quá mười món. Còn bàn tính hạt châu này, là dùng Vũ Di Sơn để tạo hình cho khối Mặc ngọc mà thành. Loại bàn tính này bởi vì nguyên liệu có hạn, chỉ tạo được ba cái. Theo ta được biết. Một cái đã được Dương Tam Chỉ chuyên tài tính toán tranh mua. Còn một cái đã bị quan ti nông Lương Quốc dùng một số tiền lớn mua được. Cái còn lại chính là nằm trong tay người quản hàng trăm gia tần của phủ Tuyên Vương Tề Quốc...”

Lâm quản gia nghe đến đây thì đã hiểu. Người thanh niên này hoài nghi cái của hần là đồ giả. Sắc mặt hần thật không tốt, nói: “Thế nào, người nghi ngờ cái của ta là giả?”

Người thanh niên thấy sắc mặt của hần không tốt, vội cười làm lành, nói: “Đâu có, đâu có, vật này khẳng định không phải là giả, có lẽ là ta làm thôi...”

Lâm quản gia nhìn thế nào cũng không thấy hắn có chỗ nào là đã nhận sai đâu. Trên mặt hắn không hề có thần sắc tự mình biết sai, chẳng qua chỉ không muốn phản bác con cháu của mình, ừ à cho qua chuyện.

Lâm quản gia càng thêm tức giận, hắn nói: “Cái tên này, thanh niên có cái gì muốn nói thì nói phứt ra đi, đừng có ậm à ậm ừ nữa...”

Người thanh niên miễn cưỡng cười cười, nói: “Lâm quản gia, nếu như ta nói cái gì không đúng, xin ngài đừng trách ta có được không?”

Lâm quản gia nói: “Người xem ta là ai rồi.” Hắn cảm thấy có chút cảm tình tốt đối với thanh niên này, liền xua cơn giận tan thành mây khói.

Người thanh niên ập a ập ứng nói: “Thật ra, nói rõ ra cũng không sao. Chỉ có điều, nếu ta nói ra, ông chủ Quý Thủ Phường nhất định sẽ tìm ta làm phiền cho xem...”

Lâm quản gia càng không cam lòng. Ông dần dần có cảm giác, bản thân đã bị ông chủ Quý Thủ Phường chơi xấu một phen rồi chẳng?

50. Chương 052

Chương 52: NGHIỆM CHỨNG

Edit: Docke

Quản gia sắc mặt âm trầm, nhìn người thanh niên, nói: “Người không cần sợ. Chuyện này người biết, ta biết, về sau ta sẽ không nói ra ngoài.”

Người thanh niên nói: “Kỳ thật, Quý Thủ Phường ngoại trừ chế tác chính phẩm, bình thường vẫn còn dư lại một ít nguyên vật liệu, bọn họ dùng để chế tác một số sản phẩm giống y như chính phẩm. Nhưng bí mật này cũng không có ai biết đến...”

Lâm quản gia không hỏi hắn làm sao biết được bí mật này của Quý Thủ Phường. Sắc mặt ông trầm xuống, nói: “Người nói vậy nghĩa là, cái của ta, chính là thứ phẩm?”

Người thanh niên cười cười nói: “Cũng không thể nói như vậy. Chẳng qua những viên châu tính được làm từ Mặc Ngọc này không phải là nguyên ngọc tốt nhất mà thôi. Ngọc tốt nhất xúc tua ấm áp, không hề dính chút mồ hôi nào. Khi đánh vào mặt khuông, không chỉ vang lên tiếng kim thạch mà còn giống như mặt cầm ngân nga, tuyệt vời vô cùng...”

Mặt Lâm quản gia đen như đáy nồi. Hắn ức chế cơn giận dữ, nói: “Có chứng cứ gì chứng minh vật này là thứ phẩm?”

Một người bị lừa biết vật mà mình vô cùng trân quý nâng niu chỉ là đồ thứ phẩm, bất cứ ai trong lòng cũng không hề dễ chịu chút nào. Khóe mắt Lâm quản gia lộ ra lợi quang. Xem ra, nếu như người thanh niên này không thể chứng minh được thì Lâm quản gia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn đâu.

Đường như người thanh niên cũng có cảm giác hối hận sâu sắc vì bản thân đã lỡ lời, không muốn nói. Nhưng thấy bộ dáng của Lâm quản gia, biết hôm nay nếu như không nói thật sự không dám chắc có thể yên ổn rời khỏi gian phòng này hay không. Quản gia phủ công chúa, tuy rằng chức quan không lớn nhưng tùy tiện tìm một cái cớ để giáo huấn hắn một chút vẫn dễ như ăn bữa ăn sáng mà thôi. Đã hiểu thông rồi, người thanh niên bản tính khéo đưa đẩy, nhìn Lâm quản gia cười khổ một tiếng, cảm giác sâu sắc bản thân lắm miệng nhiều chuyện thế nào. Hắn nói: “Thật ra cũng không có gì. Ông chủ Quý Thủ Phường làm ăn cũng có chữ tín. Mặc kệ là cái gì, là chính phẩm, hắn nhất định sẽ khắc một chữ “Chính” ở chỗ mà người mua không nhìn tới. Còn thứ phẩm, hắn nhất định cũng khắc chữ “Thứ”. Đương nhiên lúc mua, chỗ khắc chữ này, người mua bình thường rất khó phát hiện...”

Lâm quản gia nghe hắn nói như vậy thì nửa tin nửa ngờ. Hắn hỏi: “Nếu là chỗ người mua không nhìn tới, làm sao người thấy được?”

Người thanh niên nở nụ cười: “Không giấu gì Lâm quản gia. Ta từ nhỏ rất thích đọc sách cổ kỳ văn ít người biết đến, cũng khiến ta tìm được một biện pháp. Đương nhiên, phải biết đại khái phương vị khắc chữ mới được. Để ta xem nào. Bàn tính này, trân quý nhất ở chỗ cũng chỉ là bàn tính hạt châu. Nếu vậy thì ông chủ Quý Thủ Phường đều sẽ khắc chữ trên mỗi bàn tính. Mà nơi khắc chữ, ta nghĩ, nhất định là nơi mà mắt chúng ta không nhìn đến được...”

Lâm quản gia vốn là người thông minh, vừa nhắc nhở hắn một chút đã tỉnh, gật gù nói: “Ừm, nếu như muốn khắc chữ, nhất định sẽ khắc vào trong cái lỗ dùng để xâu các hạt châu. Nơi đó, bất cứ ai cũng không thể nhìn đến...”

Người thanh niên cười cười, tự đắc nói: “Chính là, ta lại có cách khiến người ta có thể nhìn thấy được...”

Lâm quản gia nhìn hắn nói: “Ta cũng dùng gương đồng chiếu thử rồi, nhưng vẫn nhìn không đến...”

Xem ra, Lâm quản gia lúc mua món đồ này khẳng định đã rất仔仔 tế tế kiểm tra. Chỉ sợ bàn tính này đã bị hắn tháo ra kiểm tra luôn rồi cũng nên.

Người thanh niên gật gật đầu, nói: “Gương, khẳng định là cần phải dùng đến, nhưng cũng phải có phương pháp mới được...”

Lâm quản gia thấy hắn khẳng định đến như thế, trong lòng càng thêm phiền não. Hắn vốn là một người cực kỳ tự phụ. Trong tình cảnh bị bức bách mới phải đến phủ công chúa làm một gã quản gia. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bản thân có khả năng sẽ bị mất mặt, hơn nữa còn có một chuyện đại phiền toái đang chờ mình xử lý là ánh mắt hắn càng thêm tối tăm. Hắn thầm hạ quyết tâm. Nếu như người thanh niên này chỉ nói suông không thật, tự tay mình sẽ hầu hắn mấy cái tát thật mạnh...

Người thanh niên nói: “Lâm quản gia. Hôm nay nếu ta đã nói ra bí mật này, nếu như không giao đãi ông một chút, e rằng ông sẽ không để tôi ra về đâu nhỉ...”

Lâm quản gia bị người thanh niên này nói toạc tâm sự liền cả kinh. Nghĩ rằng, người thanh niên này cũng thật thức thời, biết phủ công chúa là nơi nào, đâu thể để cho người ta tùy tiện đến nói hươu nói vượn được?

Người thanh niên nhìn nhìn ánh sáng bên trong, rồi lại nhìn nhìn Lâm quản gia đang trầm mặc không nói, sắc mặt âm trầm. Hắn nói: “Ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thích đáng. Như vậy đi, ông chuẩn bị cho tôi một thùng nước lớn đặt trong hoa viên. Chiều rõ được nơi đó rồi, chân tướng sẽ lộ ra trong suốt...”

Lâm quản gia giương tay lên. Tiểu nô tài đứng hầu bên cạnh sớm đã run sợ trong lòng, vội vã chạy ra ngoài chuẩn bị. Xem ra, Lâm quản gia trong phủ công chúa quả thực cũng có vài phần uy tín. Sắc mặt hắn càng trầm thì đám hạ nhân cũng càng hoảng sợ...

Chốc lát sau, tiểu nô tài vào nhà thông báo nước đã được chuẩn bị xong. Người thanh niên cùng Lâm quản gia đi ra khỏi phòng, bước đến đứng bên cạnh thùng nước kia. Người thanh niên cũng không phải là người của phủ công chúa, uy nghiêm của Lâm quản gia cũng không có tác dụng gì đối với hắn cả. Hắn cười hi hi nói: “Lâm quản gia, người xem. Hay là đích thân ngài ra tay, mang một viên hạt châu kiểm chứng?”

Lâm quản gia gật gật đầu, nhanh nhẹn mau chân đem bàn tính ra, tháo dỡ một viên hạt châu trao cho người thanh niên.

Người thanh niên đem hạt châu đặt vào trong nước, lại ột tiểu nô tài cầm một cái gương đồng đứng ở một nơi tương xứng. Sao cho ánh nắng chói lọi chiếu trên mặt nước có thể xuyên thấu qua mặt nước mà chiếu thẳng đến hạt châu. Người thanh niên lấy từ trong ngực ra một khối thủy tinh trong suốt hình quả trứng, đặt ở giữa gương đồng và hạt châu, lại chậm rãi điều chỉnh hạt châu...

Cuối cùng, khi điều chỉnh đến một phương vị ăn khớp rồi, trên gương đồng liền chiếu rõ những gì có bên trong cái lỗ trên hạt châu, hiển hiện ra một chữ. Tuy rằng hình phản chiếu trên gương đồng không rõ ràng lắm nhưng không hiểu vì sao viên châu tính này khi chiếu lên gương đồng lại được phóng lớn lên rất nhiều. Đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong cái lỗ có khắc một chữ “Thứ”.

Sắc mặt Lâm quản gia xanh mét. Tuy rằng người thanh niên dùng phương pháp này có chút kỳ quặc khó hiểu, cho đến bây giờ hắn chưa từng thấy qua nhưng hắn biết, hắn đã bị người của Quý Thủ Phường lừa rồi. Ngẫm lại bản thân đã kiêu ngạo như thế nào, cứ tưởng bàn tính này là đồ trân quý, ai ngờ nó lại chỉ là hàng thứ phẩm, còn không ngừng khoe khoang trước mặt mọi người nữa chứ. Hắn nghĩ, trên mặt đất vì sao không có được cái lỗ nào nhỉ?

Lâm quản gia cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, muốn tìm chỗ trốn quách đi cho rồi. Người thanh niên lấy hạt châu từ chậu nước ra đưa cho Lâm quản gia, nói: “Một vật thể được đặt vào trong nước, dưới ánh nắng chiếu sáng, thì những chỗ khó thấy nhất cũng có thể nhìn thấy được. Thật ra, bàn tính này cũng được cho là thượng phẩm. Tuy rằng so với nhóm đầu tiên chỉ kém vài ba phần nhưng giá cả cũng rất công bằng rồi. Lúc ngài mua nó, ông chủ khẳng định không quản ngài có nhiều tiền mà bán đắt. Hơn nữa, cho dù chất lượng kém một chút nhưng ta biết, loại bàn tính này người ta vẫn rất muốn tranh đoạt. Tổng cộng chỉ có hai cái. Ta muốn mua một cái cũng không có mà mua đây nè...”

Nói xong, lưu luyến nhìn bàn tính hạt châu trên tay Lâm quản gia. Lâm quản gia vội đem bàn tính giấu đi, trên mặt đã có vẻ tươi cười. Ông biết, ông chủ Quý Thủ Phường mặc dù không nói sự thật cho ông biết nhưng đích thực, việc buôn bán của người ta cũng rất công bằng. Giá cả đã giảm không ít. Hơn nữa, nếu mình mà đem trả lại bàn tính này, không chừng có bao nhiêu người đến cướp lấy nó nữa. Không phải trước mắt đã có một người rồi đây sao...

Tâm tình của Lâm quản gia thay đổi rất nhanh, hiện tại rốt cuộc trên mặt đã treo đầy vẻ tươi cười, còn cảm thấy người thanh niên này rất hợp ý. Tận đáy lòng đã xem hắn như anh em kết nghĩa rồi...

51. Chương 053

Chương 53: KIM MANG NGỌC

Edit: Docke

Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện lại thoáng do dự, nét mặt liền có vẻ chần chờ.

Người thanh niên không chú ý đến sắc mặt của Lâm quản gia, nhìn nhìn trời rồi nói với Lâm quản gia: “Ôi, sổ sách còn chưa đối chiếu xong, vậy mà trông hai ta này, đều đã lạc đề hết cả...” Còn võ vai Lâm quản gia, nói tiếp, “Chúng ta mau mau đối chiếu sổ sách cho xong thì hơn. Nếu không, hôm nay ta lại không thể trở về được...”

Lâm quản gia đang âm thầm xuất thần, không nghe thấy lời hắn nói. Bị hắn vỗ vai thì giật mình, ông cười gượng rồi theo hắn trở vào phòng tiếp khách.

Người thanh niên nói rất nhiều, vừa đối chiếu sổ sách vừa huyền thuyên thiên nam địa bắc. Lâm quản gia có tâm sự. Tuy người thanh niên nói rất phấn khích nhưng ông chỉ ậm ừ không đáp lời một câu. Mãi đến khi người thanh niên thuận miệng nói đến một sự kiện, ông mới giật mình cả kinh, hỏi hắn: “Thật sao? Người thật sự có thể phân biệt được sao?”

Người thanh niên hiển nhiên không biết ông đang nói về chuyện gì, ngạc nhiên nhìn ông. Lâm quản gia thoáng có vẻ khẩn trương, hỏi: “Người thật sự biết giám định và thưởng thức ngọc khí (đồ làm bằng ngọc) sao?”

Lâm quản gia trong nháy mắt lại buồn rầu, nghĩ rằng. Ngay cả Trương lão trong giới ngọc thạch, chính là Trọng Ngọc Thanh cũng không thể nhìn ra thứ này là thật hay giả. Hắn chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi thì làm sao phân biệt được? Hơn nữa, sự tình này đặc biệt hệ trọng, nên là càng ít người biết càng tốt...

Người thanh niên đang nói rất đắc ý, nghe ông hỏi vậy liền nói: “Ngài không cần phải nói. Mặc kệ là loại ngọc khí gì, vào tay ta rồi, trên cơ bản ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ngay. Lại dùng thêm một vài kỹ xảo nữa thì quả thật là không có cái gì có thể thoát khỏi con mắt tinh tường của ta được đâu. Ví như nói, phẩm thúy, mã não, hòa điền, thậm chí ngay cả kim mang ngọc khó phân biệt nhất...”

Người thanh niên giúp ông phân biệt tốt xấu của bàn tính Mặc Ngọc. Lâm quản gia vốn đã hơi tin tưởng người thanh niên này thật sự có chút bản lĩnh... Nhưng hấn lăm mồm như vậy lại khiến ông cảm thấy người thanh niên này quá mức lỗ mãng, e rằng không có gì ngăn được. Hơn nữa, vật đó không thể công khai trước mọi người được. Nếu như nhờ hấn phân biệt rồi bị hấn lăm mồm để lộ ra ngoài thì mất nhiều hơn được...

Nhưng vừa nghe thấy hấn nói thêm vài chữ, không khỏi vui vẻ trong lòng, rốt cuộc nhin không được nữa bèn hỏi hấn: “Tào tiểu ca, người thật sự có thể phân biệt được kim mang ngọc?”

Người thanh niên kia nói: “Đương nhiên. Thật ra thì giám định và thưởng thức châu bảo cũng phải cần một chút kỹ xảo. Ví như kim mang ngọc, trong ngọc có chứa vàng, cực kỳ trân quý. Về giá cả thì hai lượng kim mang ngọc bằng một ngàn lượng vàng ròng. Nhưng có một số thương nhân bất lương, bởi vì giá trị của nó liền dùng ngọc tinh khiết làm giả, dùng cổ pháp để thêm vàng vào trong ngọc. Vàng thau lẫn lộn. Chỉ có điều, cũng rất khó mà thoát khỏi nhãn tình của ta...”

Bởi vì Lâm quản gia mới đây có thu được một miếng ngọc như vậy nhưng lại bị lão sư Trọng Ngọc Thanh của Phẫm Ngọc Phường nói nước đôi khiến mơ hồ không biết là thật hay là giả. Muốn lão ột thông tin chính xác, ai ngờ ngược lại, nói cái gì là muốn cùng sư phó giám ngọc thương lượng lại một chút. Nhưng thương lượng đến vài ngày cũng chỉ đưa ra một kết luận nước đôi mơ hồ, nói không được ngọc này là tốt hay xấu. Lâm quản gia rất phiền não. Chuyện quan hệ trọng đại. Nếu mua phải đồ giả dâng lên thì đúng là toi mạng như chơi. Tuy rằng lời nói của lão sư kia ý nghĩ hàm hồ, cũng không nói rõ ràng là miếng ngọc đó rốt cuộc có chỗ nào là giả, nhưng Lâm quản gia thật sự không thể để xảy ra một chút sai lầm nào. Mấy ngày nay, vì chuyện này mà ông buồn phiền đến nỗi tối đến không sao ngủ yên cho được!

Ông vội vã trở về phòng mình, đem miếng ngọc kia ra. Đó là một khối ngọc vuông vức, trong ngọc ẩn hiện ánh vàng, dưới ánh đèn liền tỏa ra ánh sáng chói lòa vô cùng huy hoàng. Ông thật cẩn thận đem miếng ngọc này đưa cho người thanh niên.

Người thanh niên nâng miếng ngọc lên, cẩn thận nhìn qua xem lại. Hấn cau mày, rồi lại lấy ngón tay sờ soạng. Lâm quản gia kinh hồn hoảng vía mà nhìn, tâm tư cứ theo từng động tác của hấn là đập dồn lên xuống...

Người thanh niên nói: “Lâm quản gia, miếng ngọc này xem ra là vô cùng... thật. Ánh vàng trong đó ẩn ẩn lộ ra hào quang. Nhưng mà, đáng tiếc chính là, hôm nay cũng đã trễ lắm rồi, ta lại đang vội về. Nếu không ta đã có thể dùng một loại phương pháp giúp ông phân biệt...”

Lâm quản gia giống như đang nuốt từng lời, một lòng một dạ muốn biết. Hôm nay nếu như không có được kết quả thì đoán chừng ông không có cách nào ngủ yên được, làm sao có thể để hấn về. Ông vội vàng hỏi: “Gấp cái gì? Hôm nay người cứ ngủ ở phủ công chúa. Ta cho người đến báo với thúc thúc người một tiếng. Lại nói, sổ sách này còn chưa có đối chiếu xong kia mà!”

Người thanh niên do dự một lúc lâu sau mới nói: “Nhưng mà...”

Lâm quản gia nói: “Tào tiểu ca, ngủ bên ngoài một đêm nửa buổi thì có làm sao, sợ cái gì? Nam nhân đại trượng phu mà. Hay là sợ nường tử của người?”

Người thanh niên ngượng ngùng nói: “Ngài đừng nói thế, ta còn chưa có lập gia đình đâu!”

Lâm quản gia nói: “Vậy thì còn sợ cái gì. Khối ngọc này của ta đã trông cậy cả vào người rồi. Nếu như đúng là mua phải một miếng ngọc giả thì cũng coi như ta xui xẻo. Nhưng chính yếu là không thể đem tặng miếng ngọc giả đó cho người ta được. Bằng không, sẽ có đại họa...”

Người thanh niên mê hoặc nhìn ông. Lâm quản gia cả kinh, vội ngậm miệng lại, cười trừ, nói: “Nếu cần cái gì cứ việc mở miệng...”

Người thanh niên có vẻ là một người vô cùng thấu hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Hấn không hỏi lại Lâm quản gia những lời dư thừa, chỉ nói: “Ta cần một cái chậu bằng vàng, không biết ngài có hay không?”

Lâm quản gia vội hỏi: “Đương nhiên có, đương nhiên có rồi. Như vậy đi. Ta kêu hạ nhân giúp người sắp xếp một căn phòng tốt, rồi lấy chậu mang đến...”

Đại sảnh lại được thắp thêm rất nhiều nến. Cái chậu bằng vàng đặt trên bàn được chiếu sáng chói lọi. Người thanh niên nhờ Lâm quản gia lấy ột bình rượu gạo rồi đổ vào trong chậu, lại từ trong lồng ngực lấy ra một gói giấy chứa bột phấn rắc cả vào chậu. Bột phấn còn chưa tan hết đã biến thành màu tím. Kim mang ngọc được nhúng vào chậu nước màu tím, dưới ánh đèn tỏa ánh sáng chói lọi. Chậu nước màu tím chậm rãi bốc lên một tầng sương mù, từ từ bao phủ lấy khối kim mang ngọc.

Lâm quản gia nghi hoặc nhìn hấn. Người thanh niên cười nói: “Khối ngọc này sở dĩ có tên là kim mang ngọc, là bởi vì nó trong ngọc có ngọc, màu sắc cực kỳ tôn quý. Nghe nói, chỉ có thiên tử mới xứng đáng được có.” Nói xong liếc mắt nhìn Lâm quản gia.

Sắc mặt Lâm quản gia không hề thay đổi, nhưng khóe mắt đã hơi co cụm lại.

“Đương nhiên, nói thì nói vậy thôi. Chẳng lẽ chỉ có thiên tử mới có được thôi sao? Hiện tại, không phải Lâm quản gia ngài cũng có một cái?”

Lâm quản gia cười ngượng, gật gật đầu. Trong lòng thầm nghĩ, xem ra chuyện này nếu đã hiểu rõ như vậy, phải nghĩ ra cách khắc chế người thanh niên này mới được.

Người thanh niên cười cười, nói tiếp: “Bình thường làm giả, phải dùng đến bạch ngọc tốt nhất rồi dùng phương thuốc cổ truyền nhuộm dần, sẽ khiến người ta rất khó phân biệt được thật giả. Nhưng nếu lấy một loại màu sắc cực kỳ tôn quý khác là màu tím cùng nó xúc tiếp với nhau, dùng cùng một loại thủ pháp để nhuộm dần. Như vậy, nếu là ngọc giả, màu vàng nhất định sẽ bị màu tím che lấp. Đến lúc đó, vừa thấy liền biết ngay. Đương nhiên, nếu là ngọc thật thì có làm thế nào cũng không thể làm nó đổi màu được. Cái này gọi là rỗng thật thì không sợ hỏa luyện. A, nói sai rồi, phải là vàng thật thì không sợ lửa mới đúng.”

Người thanh niên nói xong, lại liếc mắt nhìn Lâm quản gia. Lâm quản gia ánh mắt lóe sáng, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Người thanh niên nói: “Cứ ngâm như vậy một tối. Sáng sớm ngày mai sẽ có kết quả.”

Lâm quản gia vừa nghe sẽ có kết quả thì cũng không thềm để ý đến cần dùng bao nhiêu thời gian nữa. Ông vội cười, cảm tạ rồi nói: “Tào tiểu ca, chúng ta đối chiếu sổ sách xong rồi mời ngài đi nghỉ nhé?”

Người thanh niên cười nói: “Lâm quản gia, ông xem hay là thôi đi. Đã trễ thế này rồi, dù sao hôm nay ta cũng ngủ lại đây rồi. Hay là ngài cứ đi nghỉ ngơi trước. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục?”

Lâm quản gia nghe xong, nhìn nhìn bộ dáng mệt mỏi của người thanh niên, nghĩ rằng: Chuyện đối chiếu cũng dễ làm. Ngày mai đối chiếu cũng vậy thôi. Chính yếu chính là chuyện khối ngọc này. Cũng không thể đắc tội với hấn được. Ngày mai thì ngày mai vậy! Ông âm thầm cân nhắc. Ngày mai đối chiếu xong sổ sách, giám định được ngọc thật ngọc giả rồi, mệnh của người cũng tận...

Ông cười cười, vỗ vỗ vai người thanh niên, nói: “Tào tiểu ca, nếu vậy thì phiền người vậy. Người nghỉ ngơi sớm đi!” Nói xong, cùng người thanh niên chúc nhau ngủ ngon rồi đi về phòng mình.

_____ ***** _____

Đêm dài vắng lặng. Cửa phòng của Lâm quản gia đột nhiên được mở ra, ông lặng lẽ lén đi ra. Nhìn trái ngó phải xem hướng chung quanh một hồi rồi mới đi về phía hoa viên. Hoa viên phía sau phủ công chúa thật rộng lớn, có mấy chỗ hàng năm không có người tu bổ. Hiện giờ ông đang đi đến một nơi cực kỳ yên tĩnh. Bước chân ông thoăn thoắt, đi rất nhanh, hoàn toàn không giống như người già cả...

Ông đi đến trước một ngọn núi giả, tùy tay ấn xuống nút cơ quan trên ngọn núi giả, liền có một cửa động được mở ra. Ông chui vào trong cửa động, lúc sau liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi bóng trăng đã ngả về tây, ông mới chui ra khỏi cửa động. Đi ra cũng không chỉ có một mình ông, còn có một nữ nhân thân hình thấp bé. Ông nói vài câu với nàng rồi nữ nhân kia quay trở vào trong động. Lâm quản gia nhìn sắc trời, thấy đã gần sáng rồi, vội vàng vàng trở về phòng mình.

Ông vừa mới đi khỏi, bên cạnh đại thụ cách ngọn núi giả không xa có một người đứng lên. Hấn nhẹ giọng nói: “Có lẽ tiểu thư nói đúng...”

Hắn đến bên cạnh ngọn núi giả, nhìn nhìn tảng đá cơ quan kia, sờ sờ nhưng không ấn xuống. Lặng yên không một tiếng động, phi thân đi dọc theo con đường nhỏ.

----- ***** -----

Ngày hôm sau, người thanh niên họ Tào nhìn thấy Lâm quản gia đi vào phòng tiếp khách liền vui mừng nói với ông: “Lâm quản gia, chúc mừng ông. Miếng kim mang ngọc này của ông là hàng thật. Ông xem, nếu như là giả, màu sắc của kim mang ngọc đã thay đổi rồi. Nhưng hiện tại một chút cũng không hề thay đổi...”

Lâm quản gia mỉm cười. Ông nâng miếng ngọc lên quan sát, cười nói: “Ta đã nói mà, làm sao mà giả được. Vậy mà lão sư của Phẩm Ngọc Phường lại nghi thần nghi quỷ, nói tam nói tứ, e rằng lão đã hồ đồ mất rồi?”

Lại nhìn qua người thanh niên, lợi quang lóe sáng, rồi đảo mắt nhìn sang chỗ khác, ông nói: “Tào tiểu ca, cậu biết đó. Ta chỉ là một lão già, có một vật trân quý như vậy khó tránh khỏi bị bọn bất lương nhòm ngó...”

Người thanh niên ngắt lời ông, chân thành nói: “Lâm quản gia, ông sợ ta nói lung tung ra ngoài chứ gì? Như ngài nói, ta làm việc này cũng rất biết quý củ. Ông xem, chúng ta nói chuyện nhiều như vậy, ta nào có nói lung tung cái gì đâu?”

Lâm quản gia cẩn thận suy ngẫm. Hắn nói nhiều thật nhưng đều là mấy chuyện râu ria. Phần lớn chỉ là thổi phồng bản thân lợi hại thế này lợi hại thế kia. Thật sự không nói đến chuyện riêng tư của người khác...

Lâm quản gia suy nghĩ cẩn thận một lát đã thấy yên lòng, sát khí biến mất. Lại nghĩ, chỉ cần vài ngày nữa đem tặng món quà này rồi thì không còn sợ bị người ta nói ra nói vào nữa. Người thanh niên này cũng là một kẻ thức thời. Hơn nữa, ngày hôm qua đã xin được chỉ thị. Cấp trên cũng muốn mình tận lực không để người khác chú ý đến. Nếu Phẩm Ngọc Phường thật sự có người bị giết, bình thường thì không sao, nhưng bây giờ có khả năng sẽ khiến cho người của tam sơn ngũ nhạc đều chú ý đến. Còn có một chuyện nữa là, cấp trên đã dặn dò, ta không cần biết là chuyện gì xảy ra, cứ làm như cũ là được...

Ông suy nghĩ xong, thân thiết tiến lên vỗ vai người thanh niên, lại vấp chân một cái té nghiêng người, va phải người thanh niên...

Người thanh niên cũng không thèm để ý, đỡ ông dậy rồi nói: “Lâm quản gia, ông phải cẩn thận một chút, kéo ngã thì nguy...”

Lâm quản gia cười cười: “Đúng vậy, đúng vậy. Người già cả đúng thật là vô dụng...”

52. Chương 054

Chương 54: BẢO CẨM

Edit: Docke

Trong phương các, có một tiểu lạc viện là nơi không ai biết đến. Khuôn viên tiểu lạc viện mỗi ngày đều có người đến quét dọn sạch sẽ. Mấy ngày gần đây lại có người đến ở. Trước khi Bảo Cẩm đi vào tiểu lạc viện đã nói với nha hoàn: “Tự ta sẽ vào trong, người cứ ở bên ngoài chờ đi!”

Xuất thân là người trong thanh lâu, cho dù chỉ là một nha hoàn cũng đều là người lanh lợi. Nha hoàn kia nghe xong, lẳng lặng chào Bảo Cẩm rồi đứng ngoài cửa chờ.

Bảo Cẩm đi đến trước căn phòng thanh nhã, giơ tay lên gõ cửa. Bên trong cánh cửa liền truyền đến một giọng nói lạnh lùng âm nhu: “Vào đi.”

Nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng âm nhu này, trong lòng chợt phát lạnh. Nàng nhớ đến gã nam tử tịch mịch thanh lãnh kia, không hề có cảm tình chút nào. Nàng thật không hiểu nổi, bà chủ của mình vì sao lại đi chung với tên thái giám lãnh khốc đó đến đây? Hai người rõ ràng là hoàn toàn khác nhau mà?

Nàng đẩy cửa đi vào. Bà chủ đang tà tà ngồi trên giường, uống trà, ăn điểm tâm, Thấy nàng tiến vào thì mỉm cười với nàng, ý bảo nàng cũng ngồi xuống đi.

Tên thái giám kia cũng không thêm ừ hử tiếng nào, đứng ở một góc sáng sủa gần bà chủ, khép hờ hai mắt, làm như nàng không hề tồn tại vậy.

Mấy ngày nay Bảo Cẩm sớm tiếp xúc, cũng đã quen với kiểu cách của tên thái giám này rồi, nên cũng không để ý đến hắn mà đi thẳng đến bên bàn, chân thành ngồi xuống.

Ta thấy Bảo Cẩm chậm rãi ngồi xuống. Vóc dáng thon thả yêu kiều tựa như tấm lụa mỏng tuyết trắng. Gương mặt thanh thoát hơn cả hoa sen. Eo ngọc tỏa hương thơm mát. Quả là một tiểu mỹ nhân. Khó trách sao ngay cả lão sư già giám ngọc Trọng Ngọc Thanh của Phẩm Ngọc Phường đã sáu bảy chục tuổi đầu, một chân đã muốn bước vào quan tài rồi mà chỉ ngẫu nhiên gặp nàng một lần đã nhớ mãi không quên. Chỉ vì nghe nàng hát một điệu khúc, nghe theo lời nói mềm mại ngọt ngào của nàng mà ngay cả một chuyện lừa dối như vậy cũng đồng ý làm. Đương nhiên, Bảo Cẩm đã biên tập một câu chuyện cũ làm cho người ta không nhận được muốn lập tức đi bênh vực kẻ yếu đuối: Lâm quản gia gặp sắc liền động tâm, còn muốn cưỡng bức nhưng không thành nên ghi hận trong lòng, suốt ngày phái người theo dõi Bảo Cẩm. Bảo Cẩm phiền muốn chết, chẳng qua cũng chỉ vì tự vệ nên mới muốn nhờ cận người khác giáo huấn cho lão ta một bài học mà thôi. Lão sư Phẩm Ngọc Phường tuy tuổi tác đã lớn nhưng vẫn hừng hực tinh thần anh hùng trượng nghĩa. Huống chi cũng không phải là chuyện gì lớn, chẳng qua cũng chỉ nói dối vài câu, đem ngọc thật nói thành ngọc giả mà thôi. Nhưng lão cũng chưa khẳng định là giả hoàn toàn, chỉ nói có khả năng 80% là giả mà thôi...

Lão tuy là lão tiền bối trong giới ngọc thạch, nhưng ngọc thạch kia là thật hay giả vốn cũng rất khó phân biệt được. Ngẫu nhiên nói sai một lần cũng không có ảnh hưởng gì lớn lao. Huống chi, điệu hát của Bảo Cẩm, thật đúng là khúc tiên trên trời mới có. Nhân gian hiếm khi có thể nghe được vài lần.

Ta thấy Bảo Cẩm không ngừng đưa mắt liếc về phía góc nơi Tiểu Phúc Tử đứng, vẻ mặt không được tự nhiên liền biết nàng sợ Tiểu Phúc Tử. Ta nghĩ, như vậy cũng đúng. Tiểu Phúc Tử, tên này gương mặt bình thường luôn có một màng sương băng bao phủ. Những người đứng gần hắn trong vòng một trượng(khoảng 3,5 mét) không bị đông lạnh thì cũng chết khiếp. Ngay cả con muỗi bay gần hắn một trượng cũng không thể nào may mắn thoát được.

Ta là bề trên, làm người đứng ngoài cuộc thì tốt hơn.

Lại nghĩ, may mắn sao lần này Phẩm Ngọc Phường phái người đi đối chiếu sổ sách chính là cháu của Tào quản lý, nhân dạng cùng ta cũng có vài điểm tương đồng. Lâm quản gia đối với hắn cũng không quá quen thuộc. Bằng không, ta làm sao có thể giả dạng mà lừa được Lâm quản gia, một người rất thông thuộc Trương thu chi chứ. Dấu điểm để không lòi đuôi ngựa được mới là lạ đó! Có thể thấy được, cách giả làm hoàng thân quốc thích, có đôi khi vẫn rất có lợi. Ít nhất khả năng khiến lão tin tưởng cũng rất cao.

Dùng nguyên lý ánh sáng xuyên qua nước sẽ phát sinh khúc xạ, làm sáng tỏ được bản tính Mặc Ngọc là tốt hay xấu. Chuyện này thật sự nằm trong phạm vi khả năng của ta. Nhưng còn chuyện dùng dung dịch thuốc tím kiểm tra kim mang ngọc là thật hay giả lại nằm ngoài khả năng rồi. Ta cũng muốn phát minh một dung dịch thuốc tím như vậy nhưng đáng tiếc, khoa học thời này không thể đạt đến trình độ đó được, đành phải giở trò dối trá...

Ta hỏi hắn: “Người theo dõi Lâm quản gia đi đến nơi nào rồi?” Nghĩ rằng, hắn ẩn núp trong bụi cỏ một thời gian dài như vậy, vì sao một chút tiền lì xì cũng không có nhỉ. Nhớ lúc trước, ta cùng hắn giám thị Thanh Loan, muỗi cũng tìm đến người cần quấy. Nhưng cũng chỉ chuyên tâm cần một mình ta, không cần hắn. Bởi vậy ta đã rút ra kết luận. Tiểu Phúc Tử này, nhất định chính là một khối băng. Người nghĩ xem, muỗi thì làm sao có thể cắn được một khối băng chứ đúng không?

Tiểu Phúc Tử hi hí hai mắt. Hắn nhìn ta nói: “Một ngọn núi giả bên cạnh hậu viện. Hắn đến gặp một người, là một nữ nhân...” Hắn đưa mắt nhìn ta một cái, “Nữ nhân này, ta và người đều biết, là Quỳnh Hoa...”

Ta sặc.

Nghĩ rằng, xem ra, Thanh Loan và Quỳnh Hoa đều núp trong hậu viện. Hơn nữa, Tư Đồ rất có thể cũng bị nhốt ở đó. Nghĩ đến đây, trong lòng ta đột nhiên có một ý tưởng mơ hồ. Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Hậu viện

kia, ở nơi nào?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Hậu viện kia vô cùng hoang vắng. Cổ đại mọc thành bụi. Đường như rất lâu rồi không có ai quét dọn sửa chữa. Có lẽ đã bị hoang phế từ lâu. Chỉ có một tòa núi giả, bên cạnh núi giả có một gốc cây đại thụ, rất cao...”

Ta ngắt lời hắn: “Đó là một thân đại thụ vô cùng cao lớn, hai người ôm không xuể. Tán cây gần như bao trùm cả hậu viện.”

Tiểu Phúc Tử hỏi: “Làm sao người biết được?”

Ta nghĩ, ta đương nhiên biết rồi. Nhớ năm nào, ta còn bị chó rượt dưới tàng cây đó nữa mà...

Ta cười cười nói: “Ta biết bọn họ trốn ở đâu rồi...”

Tiểu Phúc Tử mê hoặc nhìn ta: “Chẳng lẽ trốn quanh núi giả đó?”

Ta lắc lắc đầu nói: “Ngọn núi giả đó nhỏ như vậy, làm sao có khả năng trốn được. Cho dù có một phòng ngầm nhưng nhiều người như vậy, muốn che dấu toàn bộ thì phòng ngầm đó cũng phải lớn vô cùng. Nhưng điều đó là không có khả năng đâu. Chỗ đó ta rất quen thuộc...”

Nơi đó không biết có bao nhiêu hang kiến động rắn đều bị ta và Tư Đồ đào bới lên cả. Làm gì có cái phòng ngầm nào tồn tại mà không bị chúng ta phát hiện chứ? Huống chi, ta theo phụ thân học được hệ thống cơ quan xong, vì muốn tăng cường thực tiễn, ta cũng đã khảo tra toàn bộ khu đó rồi.

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta đã ở phủ công chúa minh tra ngầm hỏi rất nhiều ngày rồi. Đám người kia làm như biến mất vậy, không thấy bóng dáng đâu cả. Duy nhất chỉ có Lâm quản gia bị nghi ngờ là có liên quan đến đám người kia, nhưng một chút bất thường cũng không có. Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến, ta thật sự hoài nghi, đám người kia có phải đã vào phủ công chúa hay không nữa...”

Ta thờ ơ nói: “Nếu không phải là chuyện quan trọng, Lâm quản gia làm sao lại dám đến kinh động đám người đó. Chỉ là một quản gia nhưng có năng lực tiêu tốn mấy vạn lượng vàng ròng để mua một miếng kim mang ngọc. Bất luận hắn dùng khối ngọc đó để làm gì nhưng nhất định là có người sai khiến hắn mua. Liên tưởng đến chuyện thái tử Tề quốc giám quốc, làm một cuộc điều chỉnh triều chính lớn, ẩn hiện có ý muốn lên ngôi hoàng đế. Mà chuyện cần phải chuẩn bị trước tiên, không phải là con dấu danh hào hoàng đế hay sao? Ta nghĩ, tất cả các thương nhân lớn nhỏ đều đã dồn đại như thế. Vậy thì chuyện này sao lại không phải là sự thật cho được? Mà miếng kim mang ngọc này, kích thước không phải cũng rất vừa hợp để dùng làm nguyên liệu tạo con dấu hay sao? Đúng lúc này, mật thám Đại Tề lại đi vào phủ công chúa rồi không thấy bóng dáng. Nói vậy không riêng gì vì muốn ẩn trốn hành tung, hay vì đem Tư Đồ dấu diếm ở nơi nào, nguyên nhân lớn nhất chính là vì muốn bảo hộ khối ngọc...”

Sự tình vô cùng quan trọng, sẽ không thể nào dung dưỡng nửa điểm sai lầm. Cho nên, người mà Lâm quản gia mời về, lão sư Ngọc Hồn Chỉ – Trọng Ngọc Thanh lại hoài nghi khối ngọc là giả, tất nhiên hắn sẽ vô cùng luống cuống. Nhóm mật thám Tề quốc cũng luống cuống thần tình, nhất định sẽ thúc giục hắn phân rõ thật giả. Nếu đem một khối ngọc giả dâng lên thái tử sẽ có kết cục thế nào. Ta nghĩ, trong lòng hắn thật sự hiểu rõ. Như vậy, nếu như có một tiểu tử của Phẩm Ngọc Phường đến đây, thoát nhìn làm ra vẻ vô cùng tinh thông việc giám bảo thì làm sao hắn lại không mang bệnh cấp tính chạy chữa loạn xạ? Tục ngữ nói rất đúng, màu xanh có từ màu lam nhưng lại trắng cả màu lam. Giới ngọc thạch không có người nào chứng thực được, nói không chừng người ngoài lại có biện pháp. Tuy rằng khả năng hắn vẫn còn muốn tìm người đến để xác thực lại, nhưng dù ít dù nhiều gì thì cũng có được một thông tin chính xác, không phải sao?

Đương nhiên, cách ta dùng cũng chỉ là một chút nước thuốc màu tím. Trên thực tế không có tác dụng gì. Tác dụng duy nhất, chính là cho Lâm quản gia một liều thuốc an thần.

Đối với Lâm quản gia mà nói, nếu như khả năng sẽ có được kết quả giám ngọc, hắn làm sao mà nhịn được, không đi thông báo có cấp trên của hắn chứ?

Ta nghĩ, Hoàn hảo, con người của ta đi đến đâu cũng đều ưa thích cùng người khác tán gẫu buồn chuyện. Nếu không, thật không biết Quý Thủ Phường đã bán bàn tính cho những ai. Ông chủ Quý Thủ Phường kia lòng dạ hiểm độc, vì muốn ép giá bản thiết kế của ta, lợi dụng đầu tư tình cảm, nên hàn huyên tâm sự không ít chuyện với ta. Ai bảo ông chủ người lòng dạ hiểm độc như vậy làm chi. Bí mật buôn bán của

người bị tiết lộ, thì ta cũng đã bán giảm giá mẫu thiết kế cho người, coi như bù lại rồi. Người xem, ta lại trưng mất tất báo, còn chưa dứt đầu!

53. Chương 055

Chương 55: PHỦ CÔNG CHÚA

Edit: Docke

Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Bọn họ rốt cuộc trốn ở nơi nào? Phủ công chúa ta đã tìm nát cả rồi, nhưng vì sao vẫn tìm không thấy?”

Ta mỉm cười: “Đương nhiên là người tìm không thấy rồi. Bởi vì căn bản là bọn họ không có trong phủ công chúa.”

Tính cách công chúa lạnh lùng, phẩm tính cao ngạo, cũng không quá ham thích quyền lực. Ngay từ lúc nàng còn trẻ đã bị người ta cự tuyệt hôn ước. Chuyện này cả triều đình lại không có mấy ai được biết. Vậy cũng đủ hiểu tính cách nàng ẩn nhẫn mà yếu đuối rồi, chẳng những lúc ấy không giáng tội cho Tư Đồ tham tướng mà làm như sợ bị mất mặt vậy, áp chế dấu nhem chuyện này. Người như nàng, làm sao có thể có quan hệ gì với mật thám của Đại Tề được? Nếu bọn người Thanh Loan từ cửa sau của phủ công chúa mà vào, lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Duy nhất có quan hệ với bọn họ, chỉ có thể là người dưới của phủ công chúa mà thôi. Quản gia, dưới một người mà trên vạn người, hiện quan không bằng hiện quản. Đám người Thanh Loan thâm nhập vào phủ công chúa, hỏi cũng không bị hỏi một câu. Tổng hợp với những gì Tiểu Phúc Tử quan sát thu thập được từ lúc còn lợi dụng Tiết Trường Quý vào ở trong phủ công chúa. Quyền lực của quản gia phủ công chúa thật sự rất lớn. Cho nên, nếu không phải chiếm được sự chiếu cố của quản gia thì bọn họ làm thế nào có thể thuận lợi vào phủ được?

Chỉ có điều, trong lòng ta còn có một thắc mắc. Với người khôn khéo như Nhân Phi nương nương, vì sao lại phái thủ hạ trọng yếu của nàng là Tiết Trường Quý nằm vùng trong phủ công chúa. Hơn nữa lại là một công chúa không màng thế sự? Chuyện này đối với nàng có ích lợi gì đây?

Sơ hở duy nhất của quản gia, chính là vào một tháng trước đã dùng mấy vạn lượng vàng ròng mua về một khối kim mang ngọc. Tuy rằng chuyện hấn mua ngọc cực kỳ kín kẽ, nhưng trên đời này có bức tường nào lại không có gió lửa đâu, huống chi hấn còn mời lão sắc quỷ tiền bối của Phàm Ngọc Phường về phân biệt ngọc thật giả nữa? Mà lão sắc quỷ này, vừa may lại đang chết mê chết mệt Bảo Cẩm nhà ta. Trước lúc đi giám ngọc đã đem tất cả hành tung của lão báo cáo lên Bảo cẩm rồi. Cho nên mới nói, thanh lâu, chính là nơi tập trung tình báo. Không ngờ rằng, phương diện này lại câu được một con cá lớn như thế...

Buổi tối, ánh trăng sáng ngời như thủy ngân chiếu rọi khắp mặt đất. Ta và Tiểu Phúc Tử đứng mấy giờ liền sau cửa động nhỏ nơi góc tường mà hồi nhỏ ta và Tư Đồ đã bị chó rượt. Nơi này là nơi duy nhất có liên hệ gần nhất với phủ Đại tướng quân.

Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Người có thể mang ta bay qua đầu tường này được không?” Còn có một vẻ sau nhưng ta không nói ra: nhưng không được dùng thang đâu...

Có thể thấy được chuyện Lâm Thụy kia trên cột ta ngày đó đã làm nảy sinh trong lòng ta một bóng ma lớn cỡ nào, có sức giết hại cỡ nào đối với tâm hồn bé bỏng của ta.

Đứng ở chỗ này, ta lại nhớ đến thời gian lê lết chật vật trên đầu tường lúc đó...

Tiểu Phúc Tử kỳ quái liếc mắt nhìn ta, làm như không hiểu ta hỏi vậy là sao. Hấn tự nhiên cho rằng ta cố tình gây sự, không đáp lời mà hỏi ngược lại ta: “Tư Đồ nương nương thật sự ở trong phủ tướng quân sao?”

Ta cười cười nói: “Một quý phi đã bị phế, con gái của Tư Đồ đại tướng quân lại bị giấu trong phủ đã bị niêm phong của đại tướng quân. Hơn nữa, chung quanh phủ tướng quân còn có người của triều đình nghiêm mật giám hộ. Người nói xem, có ai sẽ tin được chuyện này đây?”

Nơi không có khả năng nhất lại chính là nơi có khả năng cao nhất. Ta vô cùng bội phục người nào là thủ lĩnh của mật thám Đại Tề. Cũng bởi vì hắn có khả năng trèo cột được ta.

Hai người chúng ta đi vào, đương nhiên không cần dùng thang...

Bên trong phủ tướng quân trống trải tịch liêu, tro bụi dày đặc, mạng nhện giăng mắc khắp nơi. Mấy trụ gỗ lim trong phòng tiếp khách cũng đã bị chuột gặm hết mấy nhát răng, tàn phá không thôi. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trăm hoa trong hoa viên đã sớm điêu tàn, cỏ dại mọc thành bụi, lá rụng đầy trên đất.

Không hề có dấu vết con người.

Tiểu Phúc Tử quay đầu qua nhìn ta, ý bảo ta nói thử cho hắn nghe xem đám người kia trốn ở nơi nào?

Ta không thèm để ý đến sự hoài nghi của hắn, nhìn thấy cảnh sắc tịch liêu bên ngoài, bỗng nhiên nói một câu: “Thật thích hợp làm nơi lui tới của hồ ly...”

Bởi vì, ta bỗng nhiên nhớ đến, đám hồ tiên trong truyện Liêu trai chí dị rất hay xuất hiện ở mấy nơi rách nát, cỏ dại mọc thành bụi như thế này.

Nhưng đám này lại là người, không phải hồ ly. Bọn họ cũng không thể nào đột nhiên biến ra một căn phòng sạch sẽ để ở. Cho nên, phủ tướng quân này, phải có mật thất.

Hỏi ta làm sao biết được ư? Nguyên nhân rất đơn giản. Lúc phụ thân dạy ta, môn học đầu tiên chính là môn cơ quan ám khí.

Làm mật thất cơ quan trong phủ tướng quân, là vì cái gì? Đó là vì phụ thân muốn chỉ điểm cho ta biết điều thực tế, ông đã làm một cái để khoe khoang với con gái. Xem đi, thiết kế của ta xảo diệu cỡ nào nha, con có sùng bái ta không?

Ta cứ theo lẽ thường, tròng mắt một cái bỏ qua...

Đương nhiên, Tư Đồ cũng biết mật thất này. Hơn nữa đã cùng ta len lén đi vào không phải chỉ có một lần. Có một lần, để kiểm nghiệm thành quả học môn cơ quan của ta, ta sửa lại cơ quan của phụ thân một chút. Sau đó, Tư Đồ dẫn phụ thân của nàng, đại tướng quân đi vào mật thất, rồi đóng cửa hai ngày hai đêm. Ngẫm lại lúc đó, toàn bộ hạ nhân đã tìm kiếm khắp chung quanh phủ cũng không tìm thấy đại tướng quân. Ta cùng Tư Đồ biểu diễn về mặt vô tội. Tình cảnh đó, tựa như một giấc mộng, thật sự rất hoài niệm nha...

Từ đó về sau, lão cha hờ của ta liền tăng cường bố trí cơ quan và phòng vệ, khiến cho ta tìm kiếm nhiều năm cũng không tài nào vào lại được mật thất.

Lúc ta đang mài miết hồi tưởng quá khứ, Tiểu Phúc Tử yên lặng đi phía sau ta, kiên nhẫn chờ ta vạch ra mật thất.

Ta đi dạo một vòng trong phủ tướng quân rồi trở về thư phòng của tướng quân. Trong thư phòng, mấy giá sách đều bị xô đổ. Nhìn thấy dấu tích hoang phế đó, Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Cửa vào mật thất ở trong này sao?”

Ta hỏi lại hắn: “Nơi này giống như có cửa khẩu nào hay sao?”

Đưa mắt đảo qua một vòng, bốn bức tường đều trống trơn, trên mặt đất tràn đầy giá sách và những cuốn sách. Nhìn thế nào cũng không giống như có mật thất gì đó.

Tiểu Phúc Tử lắc đầu, nói: “Không có...”

Ta gật gù nói: “Đúng vậy. Nơi này không có. Vừa rồi tất cả những nơi ta đã đi qua cũng đều không có...”

Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Vậy vì sao ngươi lại phải đi nhiều nơi như vậy?”

Ta nói: “Bởi vì ta cảm thấy kỳ lạ. Mật thất trong phủ tướng quân, vì sao nhóm mật thám Đại Tề biết được. Mà chung quanh cũng không có dấu vết tìm kiếm. Cũng không có khả năng là Tư Đồ tự mình yêu cầu được nhốt trong mật thất. Ta nghĩ, bọn họ đã biết từ lâu, rằng trong phủ tướng quân có một mật thất...”

Còn trước cả lúc ta bị bắt trệt cước trên đầu tường. Khó trách Lâm Thụy kia lại không cho ta vào phủ tướng quân. Nói vậy thì lúc đó hắn đã lập xong kế hoạch đưa Tư Đồ vào phủ tướng quân rồi sao? Nói

không chừng vào thời điểm đó, hấn đã cho tiến hành hành động đầu tiên này rồi. Tuy rằng hấn nhốt nàng trong mật thất, và mật thất này lại là một nơi không thể ngờ đến nhưng nếu quả thật ta có thể vào được phủ tướng quân thì làm sao lại tra không ra hành động của bọn họ?

Tiểu Phúc Tử còn muốn hỏi ta cửa vào mật thất rốt cuộc là ở đâu.

Ta hỏi hấn: “Còn chỗ nào chúng ta chưa đi qua không?”

Hấn nghĩ nghĩ, mở to đôi mắt nhìn chăm chú: “Phòng bếp? Không có khả năng... Nếu không thì là nhà vệ sinh? Càng không thể nào...”

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, suy nghĩ của ngươi sao lại kỳ quái như thế. Trước thì nghĩ đến nơi ăn uống, sau lại nghĩ ngay đến nơi thải đồ. Hai cái cực đoan đó đều bị ngươi nghĩ đến hết rồi. Ta cũng thật bội phục ngươi...”

Khóe miệng Tiểu Phúc Tử giật giật, không tự chủ được thoáng đỏ mặt lên. Thấy bộ dáng lão thành của hấn đột nhiên hồng mắt, rốt cuộc hiện ra dáng vẻ niên thiếu đáng yêu, ta quyết định không hỏi hấn nữa. Bởi vì, hấn tuyệt đối không thể tưởng tượng được cửa vào ở đâu.

Bởi vì, bài học đầu tiên về cơ quan mà lão cha hờ của ta dạy ta, chính là muốn ta tìm xem cửa vào mật thất trong phủ tướng quân nằm ở đâu. Ta phải tìm mất độ ba ngày mới tìm được. Tiểu Phúc Tử làm sao có khả năng trong vòng một canh giờ đã tìm ra?

Ta đi vào hoa viên. Cũng giống như tất cả các hoa viên khác, nơi này cũng có một cây cầu nhỏ bắc qua một hồ nước. Chỉ có điều bây giờ đã gần cạn khô rồi. Trong hoa viên có không ít các loại cây cối. Tướng quân không ưa thích hoa cỏ, chỉ thấy cây cối. Bởi vậy, hoa viên của ông, vùng đất trống thì trồng vài cây đại thụ, xung quanh những ngọn núi giả hay gần bờ tường cũng đều thấp thoáng tàng cây.

54. Chương 056

Chương 56: TÌM MẬT THẤT.

Edit: Docke

Tiểu Phúc Tử nóng lòng muốn thử, hiển nhiên nghĩ rằng năng lực bản thân có thể tìm ra mật thất. Ta rất hiếm khi thấy hấn như vậy. Đối với chuyện này ta cũng cảm thấy hứng thú, nghĩ rằng. Hay là thanh toán cho hấn một lần, để sau này hấn đừng biến thành băng nhân nữa?

Tiểu Phúc Tử nhìn ta, ta nói: “Nếu không thì ngươi tìm thử xem? Trong hoa viên này nè...”

Tiểu Phúc Tử tuy là một ông cụ non, nhưng cuối cùng hấn vẫn chỉ là một thiếu niên vừa tròn hai mươi tuổi. Vừa nghe ta nói, hấn ra vẻ đứng đắn gật gật đầu, làm như sắp phải hoàn thành một nhiệm vụ vô cùng lớn lao vậy. Thật ra, tận đáy lòng, suy nghĩ muốn tìm cho bằng được càng lúc càng tăng.

Ta thấy hấn thi triển khinh công, chọt cao chọt thấp, lúc trái lúc phải, xới nền lấy đất, đào lỗ nhỏ, bới tổ kiến. Cuối cùng, ta không thể không ngăn hấn lại. Bởi vì, hấn nhìn cái hầm cầu đã định nhảy xuống đó tìm luôn rồi.

Ta nghĩ, nếu nhảy xuống đó, thối rùm cả người, ta còn làm sao dám trông cậy vào hấn để mang ta nhảy lên lui xuống nữa. Lỡ may dính lấy qua ta, thật là hổ to rồi.

Đầu tiên, ta đi vào cửa sau của hoa viên. Hoa viên này nối thẳng ra bên ngoài. Tổng cộng có hai cái cửa sau, một cái hàng năm luôn mở, một cái lại luôn luôn đóng. Phía trước còn chất đầy những thứ tạp nham...

Hiểu rồi chưa, cửa mật thất ở đâu?

Nơi rõ ràng nhất, ngược lại khiến người khác luôn xem nhẹ. Mật thất, đương nhiên là một nơi bí mật. Phải tài năng thế nào mới được chọn làm mật thất chứ. Nào ai có thể ngờ được, cửa mật thất lại ở ngay trước mắt người, vừa đi qua là thấy được ngay đâu?

Hai cánh cửa chứa đầy tạp vật này, đương nhiên là một cánh cửa thật. Hơn nữa, từ ngoài tường nhìn vào, nó cũng là một cánh cửa thật, lại còn có thể mở ra. Hàng năm đúng sau lễ mừng năm mới, nó thật sự được mở ra. Cho nên, càng khiến không ai có thể ngờ rằng, cánh cửa này lại là cửa vào mật thất.

Bởi vì, cánh cửa này, khi mở ra, nó là một cánh cửa chân chính. Nhưng khi đóng cửa lại, khởi động cơ quan xong, cánh cửa lập tức thông đến một con đường khác, vừa đủ ột người đi lọt. Cách cửa vài bước có một ngọn núi giả. Núi giả dựa vào tường mà đứng. Nhìn bên ngoài không ai phát hiện được, bức tường này so với những nơi khác dày hơn một chút. Độ dày vừa đủ một người có thể nghiêng thân đi qua. Bên ngoài hàng tường vậy là một khu dân cư nhà giàu mới nổi. Khu dân cư đó cách hàng tường vậy rất gần, gần đến mức có một đoạn thậm chí dính vào làm một.

Theo tâm lý của con người, cũng sẽ không cho rằng cánh cửa ở ngay trước mắt, quanh năm đóng kín ấy có cái gì cực kỳ bí mật.

Thật ra, lúc ấy, sau ba ngày tìm kiếm ta đã tìm được cửa mật thất, suy nghĩ duy nhất chính là. Khó trách tướng quân không cho ta chui lỗ chó, cũng là sợ ta có thể đào bới xung quanh làm lộ ra mật thất đây thôi?

Lúc ấy ta đã hỏi phụ thân như vậy: “Bức tường này rốt cuộc cũng là vì phòng ngự kẻ thù mà thiết lập. Nhưng lại thiết kế cửa mật thất ở trong này, chẳng phải là trực tiếp đối mặt với kẻ thù hay sao, nếu như kẻ thù phá tường mà vào thì...”

Lão cha hờ của ta đã đáp lời thế này: “Cho nên, đoạn khoảng cách này mới phải trồng hai cây đại thụ. Hai cây đại thụ này là người nào cũng có thể trèo lên được...” Nói xong, lại đắm chiêu nhìn ta. Ta biết, ông đang có ý nói ta đây. Ta và Tư Đồ không biết đã trốn đi bao nhiêu lần, kinh nghiệm trèo cây cũng vì thế mà luyện thành.

Thì ra hai cây đại thụ này là phương tiện để đám trộm cướp leo vào trong nhà...

Ông còn nói cho ta biết: Phủ đại tướng quân không biết đã có bao nhiêu cao thủ võ lâm từng đột nhập vào. Nếu dấu cơ quan mật thất như bình thường, ví như thư phòng, giường nằm, thậm chí là giếng sâu, chỉ cần là nơi có thể nghĩ đến thì từ từ cũng bị người ta ghé thăm thôi. Nhưng chưa từng có ai phát hiện ra cánh cửa này chính là cửa mật thất.

Nói xong, ánh mắt ông lóng lánh tha thiết nhìn ta, ý muốn ta khen ông đây mà. Lúc đó ta không khen ông, ngẫm lại cũng rất hối hận...

Ta thổi đám bụi mù bám loang lổ lên ổ khóa lớn, không hề có dấu hiệu từng được người ta mở ra. Không khỏi khiến bản thân ta cũng cảm thấy nghi ngờ. Nơi này, thật sự là cửa vào mật thất hay sao?

Kỳ thật thì cửa mật đạo này, tuy là vô cùng rõ ràng, mọi người đều biết nơi này có một cái cửa sau, nhưng bởi vì cha ta dựa theo ngũ hành bát quái trồng không ít cây trong hoa viên này mới vừa vắn che khuất cửa mật đạo. Vấn đề ọi người biết ở đây có một cánh cửa. Nhưng nếu có người đứng trước cửa, cùng lúc có người đứng cách xa cánh cửa một đoạn, vì bị cây cối che khuất nên nhìn thế nào cũng nhìn không thấy người kia. Cho nên, ta cùng Tiểu Phúc Tử yên tâm lớn mật.

Đầu tiên...

Ta vắn vắn cái khóa đồng, vắn qua trái ba cái rồi xoay bên phải ba cái. Chỉ nghe được ‘rắc rắc’ mấy tiếng, cánh cửa kia liền mở ra. Cánh cửa này hướng ra lối hành lang quanh bờ tường, nhưng sau khi mở ra thì nhìn thấy không phải là cảnh sắc bên ngoài, mà là một cánh cửa khác. Bên cạnh lộ ra một cửa động nhỏ nhỏ. Chỉ cần không phải là một người mập mập nặng hai trăm cân thì có thể đi vào được.

Ta biết. Cửa động này thông ra nơi nào. Mật thất phủ tướng quân không nằm trong phủ tướng quân, mà thông ra phủ của một nhà giàu họ Trần mới nổi nhờ mua bán heo sữa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến ta để cho Tiểu Phúc Tử tìm kiếm nghiêng trời lệch đất trong hoa viên mà không sợ bị hấn phát hiện ra.

Gian mật thất này hiệu quả cách âm cực kỳ tốt. Ta nghĩ, nguyên nhân chính yếu phải chăng là vì người ở trong mật thất sợ nghe thấy tiếng giết mổ heo đính tai nhức óc trong phủ của vị nhà giàu mới nổi này?

Sau khi hiểu rõ mật thất này, ta có hỏi lão cha hờ: “Vì sao lại bố trí mật thất ở đây?”

Lão cha hờ của ta vẫn như trước, dăm chiêu nhìn ta: “Chuyện này không phải là cả con cũng tìm không ra nguyên nhân đấy chứ?” Nghe được lời nói đó, tâm hồn bé nhỏ của ta lại được một phen mừng thầm. Xem ra, lão cha hờ này đã xem ta như một đối thủ đấu trí mạnh mẽ rồi.

Ta còn hỏi ông: “Nhà giàu mới nổi này chẳng lẽ thật sự chỉ là một đại tài chủ bình thường thôi sao?”

Lão cha hờ nói: “Nếu con đã gọi hắn là nhà giàu mới nổi, thì hắn đương nhiên là một đại tài chủ bình thường rồi...”

Ta hiểu rồi. Thành linh bộc phát, sinh sôi tài vật, thành linh phát tài, mà nguyên nhân khiến hắn phát tài, chính là vì bảo trụ gian mật thất này. Nhưng ta nghĩ. Đại tài chủ họ Trần đại khái cũng không biết mật thất mật bí này. Bởi vì ta nghe lén cha ta nói chuyện, biết được vị đại tài chủ này là bà con thân thích xa của ông. Bởi vì trước đây có giúp ông trải qua cảnh nghèo khó, cho nên ông mới âm thầm đưa họ từ vùng nông thôn gần đó an trí ở nơi này. Đương nhiên còn cho bọn họ một món tiền, rồi để bọn họ vẫn theo nghiệp cũ – giết mổ heo.

Ta đã gặp người thân thích này của phụ thân rồi. Hắn là một tên nhát gan, tham tài, cẩn thận chi li, cộng thêm an phận thủ thường, đi đường cũng sợ dẫm phải con kiến nhỏ. Ta vô cùng bội phục phụ thân, làm sao mà người có thể tìm được một gia đình hoàn hảo đến vậy. Cứ như vậy, nếu như cha ta có xảy ra chuyện gì, bọn họ tuyệt đối sẽ không ra mặt. Thậm chí, ngay cả mặt mũi cũng không thấy bóng dáng. Tuyệt đối sẽ vì bảo toàn lợi ích gia đình mình mà ngay cả cha ta, họ cũng coi như không quen không biết. Càng không thể nói đến đại tướng quân, người còn cách phụ thân một tầng quan hệ. Mà có khi, ngay cả đại tướng quân cũng không hề hay biết có một hộ gia đình như vậy tồn tại. Hơn nữa, bởi vì bọn họ cẩn thận chi li từng chuyện lớn việc nhỏ, cho nên đối với số tài sản khó hiểu này cũng sẽ sinh ra cảm giác không phải của mình. Đối với thứ không phải của mình, tức sẽ không dám tu sửa quá mức, càng không dám nghĩ đến việc trùng tu, trùng kiến, trang hoàng gì cả. Cứ như vậy, có thể tránh ật thất không bị vô ý tìm được. Đương nhiên, ta nghĩ, giấy tờ đất đai nhà cửa, khẳng định là phụ thân không cho bọn họ giữ. Cứ như vậy, càng khiến cho bọn họ gia tăng cảm giác này...

Ta đoán. Cái gọi là hành động giúp đỡ phụ thân lúc ông còn nhỏ, thực chất chính là muốn vào một lúc nào đó có thể hưởng sái một miếng bánh nướng...

Bằng không, người nhà này sao lại có thể thành thật như vậy, không tự mình là ân nhân, giành của lão cha hờ ta càng nhiều lợi ích càng tốt sao? Chỉ e rằng, phương thức lão cha hờ báo ân, chân chính là chịu ơn một giọt nước liền đem cả hồ nước mà trả, khiến cho trong thâm tâm, bọn họ ít nhiều sẽ có cảm giác bất an?

Đương nhiên, cũng có khả năng là. Lúc đó phụ thân làm như vậy chính là vì không muốn bọn họ nhận là có quen biết với mình để tránh bị mất mặt. Với kiểu sĩ diện của cha ta, hoàn toàn có khả năng nha. Làm quân sư trong quý phủ của đại tướng quân là một nhân vật thế nào, ai cũng không hy vọng lại có họ hàng thân thích làm nghề giết mổ heo đúng không? Chuyện này không phải sẽ bị người đời cười thúi mũi hay sao? Ta nghĩ, đại tài chủ họ Trần này cũng hiểu chuyện. Cho nên, nếu không phải tính ta vốn ưa thích việc nghe lén nhìn lén hoặc là mấy chuyện liên quan đến ‘lén’, thì làm sao có thể phát hiện ra mối quan hệ giữa bọn họ được.

55. Chương 057

Chương 57: MẬT THẤT

Edit: Docke

Ta cùng với Tiểu Phúc Tử chui vào trong động. Ban đầu đoạn đường vô cùng nhỏ hẹp nhưng đi được một lát thì thông đạo phía trước bỗng nhiên mở rộng đến mức ba bốn người dàn hàng ngang vẫn có thể đi qua được. Bên trong thông gió mát mẻ, thường xuyên truyền đến mùi phân heo, nhưng cũng chỉ thoáng thoảng chứ không rõ ràng. Sở dĩ ta có thể nghĩ biết, có lẽ là vì ta đã biết rõ bên trên chính là một dãy chuồng heo nhỉ?

Trong mật thất, nền được lát gạch hồng. Trên mỗi viên gạch đều được điêu khắc các loại hình vẽ hoa cỏ, động vật và sông núi. Thoạt nhìn vô cùng phức tạp. Bởi vì ai ai cũng biết, mỗi cửa vào mật thất đều có cơ quan. Mà muốn khởi động cơ quan thì thường phải dùng vào đôi chân. Nhưng thật ra chỉ cần đối chiếu tốt các hình vẽ sẵn có sẽ biết được nên đi như thế nào. Bởi vì trên tường, cứ cách một bước chân lại viết một chữ, là một quẻ trong bát quái, đối ứng với hình vẽ dưới chân. Mỗi một bức hình sẽ đối ứng với một quẻ.

Ta quay qua Tiểu Phúc Tử giải thích phương pháp bước đi như thế nào. Tiểu Phúc Tử vừa nghe xong, lập tức cất bước mà đi. Ta vội kéo hấn lại, nhưng vẫn không kịp. Chỉ nghe thấy âm thanh ‘viu viu’ vang lên. Mấy mũi tên dài từ hai bên tường bắn ra, thiếu chút nữa đã bắn ta thành tổ ong vò vẽ mất rồi. May mắn sao, có Tiểu Phúc Tử che chở ta, bằng không ta nhất định sẽ biến thành tổ ong vò vẽ.

Mũi tên cuối cùng cũng ngừng bắn. Tiểu Phúc Tử nghi hoặc hỏi, chỉ chỉ hình vẽ trên viên gạch dưới chân rồi chỉ chỉ quẻ trên tường: “Không phải như vậy sao?”

Mã ứng với càn, không tời nha...

Ta thở dài một hơi nói: “Nếu có thể cho người thấy được thì làm sao lại dễ dàng như vậy?” Nghĩ rằng, với người có tâm tư thất xảo linh lung như lão cha hờ của ta, làm sao lại để cho người ta dễ dàng đoán được như vậy? Cho dù chỉ là một cái mật thất. Ông không đánh chuông thì làm sao kêu được... Ta cũng không biết trên giang hồ ông có biệt danh gì, chỉ biết hấn phải là rất lợi hại...

Ta nói: “Càn hành kim. Hỏa khắc kim. Hấn phải là hành hỏa mới đúng. Trĩ thuộc hỏa, chiếu ra khỏi gạch khắc hình con trĩ kia mới đúng...”

(Trĩ: Loại chim có đuôi dài và đẹp, hay thường gọi là chim công)

Nghe xong ta nói xong, Tiểu Phúc Tử đương nhiên nghe lời. Cũng không dám đấu tranh anh dũng xông lên nữa, thành thành thật thật đi theo phía sau ta...

Đi gần hết thông đạo, hấn bỗng nhiên lại kêu lên một tiếng: “Không đúng, người đi nhầm rồi. Nơi này là quẻ chấn, chấn hành mộc. Hỏa khắc mộc, trĩ thuộc hỏa. Phải là đi lên khối hình trĩ. Vì sao người lại dẫm lên khối gạch điêu khắc hình rồng?”

Ta lườm hấn một cái, nói: “Ta biết người rất thông minh. Nhưng mọi sự không phải là nhất thành bất biến...”

Đương nhiên không phải nhất thành bất biến. Ta không phải đã sửa lại cơ quan nơi này rồi sao, đem hình trĩ thay bằng hình rồng, dẫn đến phát động cơ quan lôi thạch, khiến cho đại tướng quân lão nhân gia phải mệt mỏi trong mật thất này mất hai ngày đêm sao? Về sau cũng không có ai nhớ đến chuyện này mà điều chỉnh lại. Tuy rằng ta cũng không đoán biết được ngày nào đó ta sẽ gặp nạn. Nhưng cứ nhìn biểu tình của phụ thân xem, ông vẫn rất thương thức ta đó nha. Bằng không, cũng sẽ không ở trước mặt đại tướng quân bị bỏ đói hai ngày khiến mặt mày đều xám đen, khóe miệng không nhin được cười xòa?

Tiểu Phúc Tử vẫn không hiểu, nghi hoặc nhìn ta. Hấn hỏi ta: “Người làm sao lại cười đến nghiêng ngã như vậy? Rốt cuộc là người đang nghĩ cái gì vậy?”

Ta định thần lại, chừng chặc đằng hoàng nói: “Cơ quan ở đây, chỗ duy nhất bất đồng chỉ có nơi này thôi, cũng là cơ quan phức tạp nhất. Người phải nhớ cho kỹ đó...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, cẩn thận nhớ kỹ chỗ không theo quy tắc này...

Tiểu Phúc Tử đáng thương...

Toàn bộ mật thất này quy mô cũng không quá lớn. Bố cục cơ quan cũng không nhiều lắm. Đi hết thông đạo này sẽ đến trước một cánh cửa đá chật hẹp. Bên trái cửa đá có một đế đèn. Cứ kéo đế đèn xuống là có thể mở được cánh cửa đá này. Ta và Tiểu Phúc Tử liền bước vào bên trong.

Phía sau cánh cửa đá cũng không có gì mới mẻ. Cũng là một cái bàn đá vô cùng đơn giản, mấy cái ghế đá. Còn có ba con đường, thông ra ba phòng khác nhau...

Ta quay qua Tiểu Phúc Tử ý bảo hắn. Ba căn phòng kia chắc chắn chính là nơi bọn họ ẩn thân. Cho đến khi tới được tận đây chúng ta vẫn chưa hề làm kinh động đến bọn họ. Ta cũng không muốn đến lúc này lại kinh động.

Nửa người dưới của Thanh Loan bị ta dùng kim châm phong bế huyết đạo, qua nửa tháng vẫn chưa cử động lại được. Muốn đối phó với nàng, Tiểu Phúc Tử dư sức. Còn những người khác, võ công chắc hẳn cũng chỉ loàng xoàng mà thôi. Tấn công bất ngờ hẳn là có thể nhất nhất xử lý được hết. Đương nhiên, phải là tấn công bất ngờ mới thành, còn phải chờ thời lúc bọn họ tụ họp vào một căn phòng. Nhưng nếu vậy thì hai chúng ta sẽ đồng thời phải đối mặt với gần mười người. Có khả năng sẽ là đại họa. Lỡ may có ai đó thông minh, bắt ta làm con tin thì... Nghĩ lại cũng rất đáng sợ...

Ta sờ sờ phượng vĩ bên hông. Ta đã muốn một lần nữa trang bị ám khí phượng vĩ bên người. Có ám khí phượng vĩ danh chấn giang hồ trong tay, ta nghĩ, ta chắc chắn có thể tự bảo vệ mình. Thanh danh của loại ám khí này lớn như vậy, bọn họ sẽ sợ đến mức không dám động. Tiểu Phúc Tử cũng có thể nhân cơ hội mà điểm huyết bọn họ. Ấy chết, ta quên mất. Thuật điểm huyết của Tiểu Phúc Tử lại không được tốt cho lắm...

Ta quay đầu qua nhìn Tiểu Phúc Tử. Vẻ mặt tiếc rẻ vì rèn sắt không thành thép. Xem ra, duy nhất chỉ còn cách là để Tiểu Phúc Tử đánh cho bọn họ ngất xỉu. Hy vọng hắn xuống tay không quá nặng, sẽ không từ đánh cho ngất xỉu chuyển thành đánh chết...

Tiểu Phúc Tử vẻ mặt cảnh giác. Ta thấy hai vành tai hắn thoáng lay động, hiển nhiên là đang muốn nghe ngóng động tĩnh bên trong ba gian phòng đó. Hắn nhíu nhíu đầu mày, chỉ vào một gian phòng trong số đó, gơ ngón tay ý bảo có ba người. Còn hai gian khác, một gian có một người, gian kia có hai người.

Hắn miệng há cổ rung định nói. Ta đang muốn xua tay bảo hắn đừng lên tiếng, lại nghe thấy bên tai có người nhẹ nhàng nói: “Gian phòng ở giữa xem ra có một người võ công cực cao, nhưng khí tức có chút hỗn loạn. Có lẽ là Thanh Loan bị tê liệt kia. Gian bên cạnh có một người, võ công bình thường. Theo như ta đoán có thể là Tư Đồ tiểu thư. Gian còn lại hẳn là thủ hạ của bọn hắn, võ công cũng xoàng thôi... Còn nữa, người không cần tròng mắt nhìn ta như gặp quỷ như vậy. Đây quả thật là truyền âm nhập mật...”

Trời ạ. Tiểu Phúc Tử biết truyền âm nhập mật sao! Loại võ công chỉ có trong truyền thuyết này bỗng nhiên phát sinh trước mắt ta. Ngẫm lại, ta cùng Tư Đồ phải mất sức của chín trâu hai hổ mới chế tác hoàn thành được công cụ gian lận Đá bắt khiêu thay thế truyền âm nhập mật. Còn Tiểu Phúc Tử chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã có thể học xong thuật truyền âm nhập mật rồi. Tuy rằng hắn điểm huyết không tốt, nhưng bù lại đã có công phu này, có gì có thể mạnh hơn nữa? Vậy mà ta còn ngại công phu điểm huyết của hắn không tốt. Xem ra, cần phải tự mình kiểm điểm một chút...

Ta dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử hung hăng quay đầu đi, không thèm để ý đến vẻ ân tình đưa tình của ta, nhưng dư quang nơi nơi. Ta thấy được khóe miệng hắn hơi hơi cong lên...

Ta cùng với Tiểu Phúc Tử đi đến gian phòng giam giữ Tư Đồ theo như hắn nói. Chỉ hy vọng với võ công hiện tại của Tư Đồ, cứu nàng ra khỏi nhà giam rồi nàng có thể hiệp trợ Tiểu Phúc Tử đưa chúng ta thoát khỏi nơi này. Ta nghĩ, chỉ khi nào thoát khỏi gian mật thất này thì bọn họ sẽ không có cách nào vây khốn chúng ta được nữa.

Nơi này vẫn thuộc về Tây Sở, không phải là đất của Đại Tề. Mà trước cửa phủ tướng quân vẫn có mật thám giám thị như trước. Nếu như gây ra náo loạn gì, ở một nơi không phải là Đại Tề thì bọn họ có năng lực làm được chuyện gì đây? Chẳng lẽ bọn họ có thể mạo hiểm điều thủ vệ toàn thành đến đây giải vây cho bọn họ, nhất quyết cùng ta và Tiểu Phúc Tử phân thắng bại hay sao?

Ghi chú:

Tám quẻ đọc theo thứ tự: Càn (số 6) – Khảm (số 1) – Cấn (số 8) – Chấn (số 3) – Tốn (số 4) – Ly (số 5) – Khôn (số 2) – Đoài (số 7)

Thứ tự của các quẻ dựa vào quan hệ Tương Sinh của ngũ hành. Phương của địa bàn làm cơ sở cho hướng:

Cần ứng với Thiên hành Kim, hướng Tây Bắc

Khảm ứng với Thủy, hướng chính Bắc

Cấn ứng với Sơn hành Thổ, hướng Đông Bắc

Chấn ứng với Lôi hành Mộc, hướng chính Đông

Tốn ứng với Phong hành Mộc, hướng Đông Nam

Ly ứng với Hỏa, hướng chính Nam

Khôn ứng với Địa hành Thổ, hướng Tây Nam

Đoài ứng với Trạch hành Kim, hướng chính Tây

56. Chương 058

Chương 58: KHÓA

Edit: Docke

Đi vào gian phòng chỉ có một người ở kia, cửa phòng từ bên ngoài bị người ta khóa kín. Càng khiến chúng ta thêm khẳng định căn phòng này đúng là dùng để giam giữ người, thật sự có khả năng là Tư Đồ. Ngắm lại sẽ được gặp Tư Đồ, trong lòng ta cũng rất kích động. Nhưng vừa nhìn trên cửa, ta không khỏi nhú mày nhăn trán. Trên cửa chính là một cái khóa tỳ bà cực kỳ hiếm thấy. Trên mặt có khắc mười sáu chữ: Trường mệnh trăm tuổi, Thi đậu trạng nguyên, Long phượng trình tường (rồng phượng bày điều lành), Trăm tử thiên tôn (trăm con ngàn cháu).

Khóa này là xuất phẩm của Thục Trung Lôi gia, do sự phụ dùng công nghệ bí truyền cực kỳ cao siêu của gia tộc họ chế tác. Nghe nói, tay nghề làm khóa của này mỗi đời chỉ truyền ột người, số lượng cực kỳ hữu hạn. Nhưng rất kỳ lạ chính là, loại khóa này do chủ khóa tự do xác định bốn chữ trên mặt để mở khóa rồi ấn xuống theo trình tự. Nếu như ấn sau, sẽ dẫn đến phát động cơ quan khác...

Tóm lại, đây là loại khóa có mã khóa bí mật sớm nhất. Hơn nữa còn nối liền với cơ quan trên mặt khóa, phi thường lợi hại. Ta cũng không có cách giải. Tuy rằng ta từ hiện đại mà đến, còn theo lão cha học được không ít tri thức về cơ quan âm khí, nhưng mà con người làm sao có thể toàn năng được? Nhớ lúc trước, ta lợi dụng Tư Đồ hành hung tên tiểu tử của Thục Trung Lôi Gia cùng ta cạnh tranh kia xong, cũng như lệ thường thu chiến lợi phẩm trên người hắn thu được một ổ khóa như vậy. Nhưng ta nghiên cứu có đến hơn một tháng trời cũng nghiên cứu không ra nó rốt cuộc được chế tác như thế nào. Chỉ biết là, nếu như ấn sai chữ, tác động đến những sợi tơ vàng được ẩn giấu trên ổ khóa, dẫn đến phát động cơ quan liên kết. Hậu quả thiết tưởng cũng không thể chịu nổi...

Tuy rằng không biết nối tiếp với ổ khóa là cơ quan gì, nhưng cho dù chỉ tùy tiện nối với một cái chuông nhỏ, đánh thức những người khác trong phòng, chúng ta cũng sẽ chịu không nổi rồi.

Tiểu Phúc Tử thấy ta nhìn ổ khóa kia mà gần như không nói nên lời đã biết sự tình phức tạp. Hắn lại truyền âm nhập mật hỏi ta: “Sao thế?”

Ta há miệng thở dốc, không nói ra tiếng, ý bảo hắn xem cái chuỗi khóa này. Người luyện võ công, còn là võ công cao cường quả thật khác biệt lắm. Ánh mắt rất lợi hại. Hắn nhìn thoáng qua rồi nói cho ta biết: “Có một sợi dây vàng cực nhỏ gắn kết trên mặt...”

Ta gật gật đầu với hắn. Hắn phối hợp ăn ý, dùng hai ngón tay kẹp lấy dây vàng kia. Nhìn sắc mặt và bộ dáng ngưng trọng của hắn, xem ra sợi dây vàng kia gắn kết với một vật thể rất nặng. Chỉ cần mất tập trung một chút là có thể cắt không được, dẫn đến phát động cơ quan.

Ta từ trên người lấy ra một cây kéo nhỏ. Kéo cắt đứt dây vàng, chỉ còn làm những việc còn lại là xong. Tiểu Phúc Tử dùng một tay lôi kéo dây vàng, tay còn lại tùy ý sờ soạng, bóp ổ khóa tỳ bà kia đến nỗi méo mó không còn hình dạng...

Ta nghĩ. Ta và Tiểu Phúc Tử thật sự phối hợp rất tốt. Nếu như là thời hiện đại, thật sự có thể trở thành một nhóm trộm danh tiếng lẫy lừng. Nhưng bây giờ không được rồi, đáng tiếc hằn lại là một thái giám...

Tiểu Phúc Tử lôi kéo dây vàng kia, không dám lơ lửng chút nào, ý bảo ta nhanh chóng vào cửa, cứu Tư Đồ ra.

Có lẽ cũng chỉ có thể làm như vậy mới không làm kinh động đến đám người kia, giảm bớt thương vong. Sau khi ta cùng với Tư Đồ thoát thân, Tiểu Phúc Tử mới có thể buông tay ra khỏi dây vàng kia. Với thân thủ của Tiểu Phúc Tử, hẳn là có thể thoát thân rất nhanh.

Ta vội nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, đi vào trong. Đây là một gian nhà đá nhỏ nhỏ. Trong nhà đá có bày một chiếc giường đá. Trên giường đá, một người đang nằm nghiêng, khoác trên mình đúng thật là bộ quần áo mà Tư Đồ thường mặc lúc ở lãnh cung. Trong lòng ta vui vẻ, khẽ giọng gọi nhỏ: “Tư Đồ, Tư Đồ...”

Người nằm trên giường nghe gọi giật mình, nhưng hành động lại cực kỳ thông thả, muốn nâng thân dậy nhưng làm sao cũng không động dậy được.

Trong lòng ta trầm xuống. Khẳng định là Tư Đồ đã bị người ta hạ được. Nếu không, lúc ta đi vào cửa phòng nàng nên bừng tỉnh rồi mới phải. Ta vội đến gần bên giường, vỗ vỗ nàng: “Tư Đồ, người thế nào rồi?”

Nàng hơi mở to mắt, nhìn thấy ta. Ánh mắt sáng rọi vẻ nhận ra ta nhưng vẫn không nói gì...

Ta cũng đành nuốt lặng. Tay trái lặng lẽ lấy từ trong ống tay áo ra một cây châm dài. Ta đã nói rồi mà, đầu dễ dàng gì để chúng ta tìm đến nơi này, vào gian phòng này được.

Ta kêu lên liên hồi: “Tư Đồ, Tư Đồ, người mau tỉnh lại, chúng ta rời khỏi nơi này đi...” Cây châm dài trong tay trái nối tiếp với đầu ngón tay, tựa hồ như không thêm để ý đâm vào Tư Đồ...

Tư Đồ đang nằm trên giường, một giây trước còn hữu khí vô lực, chỉ một giây sau lại giống như con bọ chó giật nảy mình bay thẳng lên cao, thiếu chút nữa đã đụng vào trần phòng cách đó cũng không cao lắm.

Ta sớm đã né tránh, thu hồi cây châm dài...

Phất tay áo, kêu lên: “Tiểu Phúc Tử, không cần giữ dây vàng kia nữa, mau vào đi...”

Tiểu Phúc Tử từ ngoài cửa phòng tiến vào. Sắc mặt tái nhợt khác thường. Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ. Thảm rồi, hẳn đã trúng chiêu. Xem ra trên dây vàng kia có độc.

Người nằm trên giường kia sau khi nhảy bắn lên vài cái rồi cuộc ngừng lại. Nàng đứng dậy, hỏi ta: “Người làm sao phát hiện?”

Ta cười cười nói: “Quỳnh Hoa, người giả dạng cũng rất giống. Ngay cả chuyện Tư Đồ chịu đả kích liên tiếp, khả năng sẽ tiêu tụy gây yếu cũng đều tính toán đưa vào cho nên cảnh trạng hình dáng bên ngoài giống đến như vậy. Nhưng ta biết, Khuôn mặt Tư Đồ có lẽ sẽ tiêu tụy nhưng nàng tuyệt đối sẽ không gây nổi. Bởi vì nàng có một thể chất vô cùng đặc biệt. Sau khi bị giam cầm một thời gian dài, mặc kệ là lo lắng như thế nào, ngược lại nàng sẽ hơi béo lên một chút. Ta nghĩ, các người hẳn phải biết điểm này. Chẳng qua, vì bên ngoài đã chuẩn bị quá tốt, cho dù đã phát hiện một sơ hở nhỏ người cũng không nghĩ ta lại có thể lưu ý đến điểm này đâu đúng không?”

Ta nghĩ, ta đương nhiên sẽ lưu ý đến điểm này. Có một khoảng thời gian, bởi vì phụ thân mất, ta đau lòng khổ sở nên rất nhanh chóng gầy xuống. Nhưng còn Tư Đồ, thoát nhìn so với ta cũng khổ sở không kém, cả ngày nhốt mình trên phòng. Vậy mà khi ta gây trở cá xương bước qua tính an ủi nàng một phen thì lại phát hiện, nàng ngược lại đã béo lên một chút. Trong ánh mắt tuy tràn ngập bi thương nhưng hình thể kia không thể không khiến ta tức giận, vài ngày sau cũng không thêm để ý đến nàng. Sau này ta suy nghĩ lại mới hiểu được. Có phải là trên thế giới có một loại người như vậy, cứ mỗi khi gặp chuyện thương tâm, nội tiết mất cân đối, cho nên mới béo lên hay không?

Quỳnh Hoa gỡ lớp hóa trang bên ngoài xuống, ngại ngùng nhìn ta: “Vậy làm sao người lại biết là ta?”

Ta nhàn nhạt nói: “Một người cho dù có hóa trang như thế nào thì ánh mắt vẫn không thể thay đổi...”

Huống chi là ánh mắt của người. Cái loại ánh mắt mang một chút tôn kính, lại có một chút nghi hoặc này, từ lúc còn ở lãnh cung, kể từ sau khi người ngăn cản Thanh Loan thi triển khổ hình với ta, ta đã phát giác ra sự thay đổi quá lớn trong thái độ cùng ánh mắt của người rồi. Cả ngày ta đều cân nhắc đến chuyện này. Cho nên chỉ cần gặp lại là có thể nhận ra ngay.

Ta cười nói: “Quỳnh Hoa, hiện giờ người đã trúng độc. Tiểu Phúc Tử cũng không thoát được, đều bị trúng độc. Không bằng chúng ta trao đổi thuốc giải, có đi có lại được không?”

Ta nghĩ, xem ra Tư Đồ sẽ không bị giam giữ ở đây rồi. Nơi này, rõ ràng chỉ là một cái bẫy...

Một cái bẫy được thiết lập dành riêng để vây khốn ta và Tiểu Phúc Tử. Không biết từ khi nào thì nhất cử nhất động của chúng ta đều đã rơi vào tầm mắt của người ta rồi. Ta thật sự nghĩ mãi không ra.

Quỳnh Hoa cười cười, biểu tình ra mặt rằng thế chết cũng không theo. Nàng nói: “Cái mạng này của ta có là gì đâu. Chỉ cần giúp chủ tử hoàn thành sứ mệnh! Huống chi, thuốc giải vốn không có ở chỗ ta.”

Ta chán ghét nhất là nhìn thấy biểu tình như Lưu Hồ Lan lại hiện lên trên gương mặt nàng. Cứ như thế này thì ta cũng thật không biết phải làm thế nào mới tốt nữa.

Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Không cần để ý đến nàng, chúng ta đi trước...”

Xem ra tên này cũng vậy, lại thêm một liệt sĩ cách mạng vô danh.

Quỳnh Hoa nói: “Loại độc hãn trúng chính là máu đào lòng son, không biết rằng người đã từng nghe qua chưa?”

Ta đương nhiên biết. Bằng không cũng sẽ không đến nỗi không tìm được đường ra. Người bị trúng loại độc này, sau bảy ngày nếu không có thuốc giải, máu huyết toàn thân sẽ biến thành màu xanh ngọc. Duy nhất chỉ có một nơi không đổi màu, chính là trái tim. Khi toàn thân đều trúng kịch độc, chất độc trong máu sẽ từ từ ăn mòn khí quan toàn thân. Đến cuối cùng, toàn thân sẽ tựa như một gã người tuyết, tất cả đều bị hòa tan thành nước.

Còn độc ta hạ trên người Quỳnh Hoa thì không lợi hại như vậy, chỉ là ma phí tán mà thôi. Không qua bao lâu, Quỳnh Hoa sẽ phát hiện được cái gọi là độc, nó tự nhiên đã được hóa giải. Người xem, ta thật sự cho rằng ta đã quá lương thiện rồi...

Nếu ta không muốn để Tiểu Phúc Tử biến thành người tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời, thì chỉ có thể lưu lại...

57. Chương 059

Chương 59: BIẾN CỐ

Edit: Docke

Ta bỗng nhiên nở nụ cười, hỏi Quỳnh Hoa: “Thế sao lâu như vậy rồi cũng không thấy đồng bọn của người?”

Quỳnh Hoa cũng cười: “Người làm sao biết bọn họ không đến tiếp ứng ta?”

Nhưng vẻ tươi cười lại rất miễn cưỡng, ánh mắt lóe sáng nhìn ta. Ta biết nàng đã phát hiện ra điều không đúng, ta cũng phát hiện được có điều không đúng. Đây không phải do ta sắp đặt từ trước, nhưng hãy nhìn bộ dáng của Quỳnh Hoa đi. Nàng chính là hoài nghi đây là sự an bài của ta...

Ta nói: “Chỉ sợ bọn họ không thể đến tiếp ứng người được...”

Quỳnh Hoa càng thêm khẳng định lại là ta muốn làm trò quỷ rồi. Nàng nói: “Mặc kệ người giở thủ đoạn gì, hôm nay các người đừng hòng ra khỏi nơi này...”

Ta quả thật không có giở trò quỷ. Ta đâu có nhân lực vật lực lớn như vậy. Thủ hạ cũng chỉ có một Tiểu Phúc Tử thường xuyên muốn cho ta học xương mà thôi...

Ta nói: “Người xem, Tiểu Phúc Tử đã trúng độc, mà người của người chính là Thanh Loan cũng không xuất hiện tiếp ứng người. Hay là, người đem thuốc giải giao cho ta. Ta nghĩ, một lát nữa, bọn người Thanh Loan có đến cũng sẽ không trách cứ người đâu...”

Những lời ta nói chỉ được cái mẽ bề ngoài thôi, làm như ta đã phái người khổng chế được Thanh Loan rồi, lại giống như không phải. Như vậy lại càng khiến Quỳnh Hoa tin tưởng ta lại đang giở thủ đoạn quái quỷ gì rồi.

Quỳnh Hoa quả là một người có tính cách kiên định. Nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Sở dĩ chúng ta ở trong này, chính là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ. Nếu nhiệm vụ không hoàn thành được thì...”

Nàng cũng không nói hết lời, bởi vì, ta nhận thấy sự chần chừ trong ngữ điệu, đã thay nàng tiếp lời: “Quỳnh Hoa, người xem. Chúng ta cũng ở chung một thời gian rồi, có thể xem là tri kỷ. Người biết đó, con người của ta luôn luôn không phải là độc ác tàn bạo gì. Chỉ cần người giao thuốc giải cho Tiểu Phúc Tử, chúng ta còn không phải vẫn như nước biếc chảy xuôi, núi xanh thường tại hay sao?”

Ý tứ của ta, nàng cũng rất hiểu. Muốn bắt được ta, cơ hội còn rất nhiều. Ít nhất Tư Đồ vẫn còn nằm trong tay nàng mà đúng không? Lần này buông tha cho chúng ta, tiếp theo làm gì lại không có cơ hội? Nàng nói thuốc giải không có trong tay nàng. Nói thật ra, ta cũng không tin lắm. Theo ta thấy, Quỳnh Hoa trong tổ chức của bọn họ, cũng là một trong những nhân vật cấp cao. Khả năng chỉ thấp hơn Thanh Loan một chút. Thuốc giải trọng yếu như thế, ít nhất nàng cũng sẽ biết nó được cất giấu ở đâu. Bằng không, Tiểu Phúc Tử mà thật sự phát độc bỏ mạng thì sẽ mất đi giá trị lợi dụng...

Nhưng bây giờ, phiền một nỗi, hai gian phòng bên cạnh đều không có động tĩnh. Mặc dù ngoài mặt ta rất thận trọng, nhưng cũng đang rất vội vã. Ta biết khả năng đã xảy ra biến cố gì rồi. Mà loại biến cố này, ta và Quỳnh Hoa cũng không thể khống chế được. Cho nên đành phải rèn sắt khi còn nóng, bức Quỳnh Hoa giao ra thuốc giải. Chữ nếu như thật sự để người tuyệt Tiểu Phúc Tử tan chảy ra thì biết đi đâu để tìm người cứu ta đây?

Quỳnh Hoa và ta dù sao cũng không thù không oán. Hai chúng ta còn đang tranh đấu. Hơn nữa, nàng cũng đang hoài nghi ta dùng thủ đoạn khống chế được người trong hai căn phòng kia rồi. Gương mặt kiên định của nàng rốt cuộc đã có chút mềm hóa. Nàng thở dài nói: “Thật ra, loại độc này, vốn không nên bị hạ ở trong này. Nhưng võ công Tiểu Phúc Tử quá lợi hại...”

Ta nghĩ. Đây thật sự là kỳ quái nha. Hạ độc còn cần nạn nhân phải có võ công rất cao sao. Ta cũng chưa thấy qua tìm đường chết lại tìm thành như vậy...

Ta đương nhiên không biểu hiện cảm xúc này ra ngoài mặt. Ta vẫn bảo trì phong độ hàm tiếu tuyệt hảo nhìn nàng, tỏ vẻ ta đã quá rõ hành động của bọn họ...

Quỳnh Hoa nhìn ta nói: “Thuốc giải độc hiện đang ở chỗ Thanh Loan, chỉ cần người...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng cười ha ha. Tiếng cười kia rất càn rỡ, đắc ý, làm cho người ta vừa nghe qua là chỉ muốn nhổ sạch răng trong miệng kẻ đang cười kia cho bỏ ghét...

Ta nhìn lại. Hai người không nên xuất hiện ở đây lại xuất hiện.

Sắc mặt Quỳnh Hoa tái nhợt. Nàng thì thào nói: “Thì ra là các người...” Nói xong cũng là lúc nàng liếc mắt nhìn ta một cái. Đó chính là ánh mắt biết mình đã bị lừa.

Ta buông lỏng tay. Ta nghĩ, rõ ràng là ta cũng đâu có nói là ta đã phái người khổng chế hai gian phòng kia đâu!

Hai người kia, ta đã gặp một lần. Chính là trong cuộc săn bắn tại hoàng cung. Trong đó có một người còn cầm cung tên nhắm vào ta nữa. Hai người bọn họ, chính là thủ hạ của Tề Tuyên Vương, Tử Dạ và Quy Trữ.

Đương nhiên, kẻ có giọng cười đáng ghét kia chính là người có gương mặt âm trầm khiến người ta vừa gặp đã không có cảm tình, Quy Trữ...

Tử Dạ là người đã theo hầu Tuyên Vương nhiều năm, cười ngửa đánh giặc xông pha trận mạc.

Vô số chiến sự, cho dù là vô cùng nhỏ, hắn đều từng trải qua rồi. Nhưng lúc này đây không biết đã bao lần hắn hỏi Quy Trữ. Đến đây, mạo hiểm trở mặt với Tam hoàng tử, chỉ vì muốn bắt một thượng nghị nho nhỏ của hoàng cung Tây Sở, rốt cuộc là vì cái gì?

Quy Trữ chỉ cười cười chứ không trả lời hắn. Nhưng Tử Dạ rõ ràng thấy được trong mắt hắn cũng tràn ngập vẻ nghi hoặc. Chính là loại nghi hoặc khi thấy một kẻ quen ăn sơn hào hải vị bỗng nhiên thay đổi chuyển sang ăn rau xanh củ cải. Tử Dạ biết, Quy Trữ không giống như mình, hắn rất khéo đưa đẩy, càng hiểu tường tận thú vui của Tuyên Vương. Sau này cũng âm thầm giúp cho Tuyên Vương hao sắc kia giải quyết hậu quả không ít. Cũng may là các nữ tử kia cuối cùng đều rất quý trọng Tuyên Vương. Ngược lại cũng không gây rắc rối gì lớn, không náo loạn đến mức để người ta tố cáo là một đám buôn người. Vậy nên mới thấy kỳ quái. Chỉ là một Giả Tuệ Như diện mạo xoàng xĩnh, ngài và đệ đệ của ngài tranh nhau cái gì? Huống chi, muốn lên được ngôi vị hoàng đế còn cần phải nhờ cậy Tam hoàng tử trợ giúp. Thời buổi rối loạn như hiện nay, mắt thấy Thái tử sẽ lên đại bảo, ngôi vị Hoàng đế sắp tuột khỏi tay rồi, sao lại còn phái hai viên đại tướng là mình và Quy Trữ đến đây?

Tâm tư của bề trên quả thật rất khó hiểu. Tử Dạ đành phải nghĩ như vậy. Nhưng nếu nhiệm vụ đã được giao ra, cũng sẽ không tiếc dốc hết sức lực mà hoàn thành nó. Trong lòng Tử Dạ chỉ thắc mắc một chuyện thể thôi, còn những chuyện khác, một chút cũng không thể dă động đến hắn.

Không riêng gì Tử Dạ, lúc này Quy Trữ cũng không rõ vì sao Tuyên Vương lại như vậy. Từ khi Tam vương tử từ Tây Sở trở về, Tuyên Vương gặp mặt hắn xong đã sai thuộc hạ phái chuyên gia theo dõi vị thượng nghị Tây Sở này. Nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong tầm mắt của bọn họ. Nhưng hắn xem ra, vẫn chỉ thấy vị thượng nghị Tây Sở này ngoại trừ có chút thông minh ra thì chẳng có gì đặc biệt. Có chỗ nào so được với các nữ nhân tam họ ngũ vọng thế gia ở Đại Tề, nhỏ thông cảm kỳ thư họa, lớn có mưu lược, sách luận. Đều là vượt ngàn dặm mới tìm được một. Thế nhân vì muốn lấy được một cô mà tranh đấu biết bao nhiêu rồi...

Quy Trữ và Tử Dạ đồng thời cùng nhìn về phía Giả Tuệ Như đang đứng giữa phòng có vẻ như không biết phải làm sao, và Quỳnh Hoa, Tiểu Phúc Tử ba người.

Quỳnh Hoa là người đầu tiên đánh mất bình tĩnh. Nàng lạnh lùng nói: “Thật không thể ngờ được, lại là các người. Là chủ tử của các người phái các người đến sao?”

Quy Trữ nở nụ cười, hắn nói: “Chủ tử của chúng ta nhật lý vạn ky (một ngày đi ngàn dặm: bận rộn, phải đi nhiều nơi, làm nhiều việc), làm gì có thời gian quản việc này. Chúng ta nghe nói Thanh Loan tiên tử đã đến, nhất thời ngứa nghề muốn đến lãnh giáo. Lại gặp được vị thiếu niên cao thủ Quỷ Thứ, dạo gần đây rất có danh tiếng trên giang hồ ở trong này, nhịn không được mới tiến vào lãnh giáo một chút.”

Mấy lời ngôn luận này có chút kỳ quái nha. Nếu không dùng trăm phương ngàn kế thì làm sao có thể vừa vặn vào được mật thất này. Nhưng người ta lại không chịu thừa nhận được chủ tử sai phái đến, người còn có cách gì sao? Kỳ quái nhất chính là, người mà bọn họ vừa đề cập đến là ai, đâu có ai giống như vậy ở đây đâu?

Ta và Tiểu Phúc Tử nhìn nhau, nghĩ rằng, không phải là muốn nói về Quỳnh Hoa đó chứ? Nàng là Quỷ Thứ sao?

Quỳnh Hoa lại liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái. Thật hiển nhiên là nàng đã sớm biết Quỷ Thứ là ai. Nàng nói: “Hai vị xem ra cũng có chuẩn bị mới đến. Hôm nay không được tự ý quyết định?”

Ta thấy ánh mắt rõ ràng của Quỳnh Hoa, ta và Tiểu Phúc Tử lại nhìn nhau. Ta hiểu được, Tiểu Phúc Tử cũng hiểu được. Tiểu Phúc Tử không hiểu sao đã lập tức trở thành thiếu niên cao thủ có biệt danh Quỷ Thứ rồi. Có thể thấy được, việc thành danh này dễ dàng cỡ nào. Trong một đêm đó, Tiểu Phúc Tử liền biến thành Quỷ Thứ. Có vẻ giống với thời đại nhóm nhạc ngôi sao của ta đó nha...

Nhưng Tiểu Phúc Tử cũng chưa đánh nhau được mấy lần mà. Ngoại trừ lúc ta bị vây khốn trên đầu tường,

hắn bị người ta dùng xa luân chiến ngăn chặn, còn có một trận chiến cùng Thanh Loan. Nhưng trận chiến ấy còn chưa đấu xong đã bị ta dùng quỷ kế đánh bại Thanh Loan rồi. Cứ như vậy mà cũng thành danh được sao? Vậy cũng quá đơn giản đi...

Vì sao hắn thành danh, còn ta thì vẫn vô thanh vô tức. Trận chiến với Thanh Loan, huân chương lao động ta cũng có một nửa. Ta không khỏi tức giận bất bình nghĩ. Tuy rằng đúng là đã nói ta không muốn cuốn vào thị phi, nhưng danh lợi đang ở ngay trước mắt, ta vẫn không tự chủ được mà giật mình...

58. Chương 060

Chương 60: BẮT TỪ BINH

Edit: Docke

Quy Trữ nở nụ cười. Khuôn mặt gầy yếu âm trầm thoáng cười rộ lên, còn trông rất tốt. Hắn nói: “Xin Quỳnh cô nương không nên nhúng tay vào việc hôm nay. Ta sẽ giáp mặt cô nương đền tội sau...”

Xem hắn nói lời này tao nhả cổ nào kia. Đánh người ta một tát còn nói người ta đừng quá nóng giận. Ta kết luận, Quy Trữ này tuyệt đối là một người âm hiểm giả dối.

Xem ra, bọn họ sớm đã xem chúng ta ra làm hàng hóa để bọn họ giành qua giật lại. Ngay cả tiếp đón cũng không có, còn không thèm hỏi thăm xem chúng ta có đồng ý hay không. Nhưng mà, có ai nhìn thấy con mèo muốn ăn con chuột lại còn phải chào hỏi qua con chuột hay chưa?

Ta đột nhiên ngừng đầu cười to, cười đến mức khiến bọn họ cảm thấy khó hiểu. Kỳ thật, ta cũng không biết mình cười cái gì. Chẳng qua không thể suy nghĩ ra biện pháp, liền nghĩ đến lúc Bàng Thống (1) dùng liên hoàn kế, muốn Tào Tháo thu nhận mình, nhưng thiếu chút nữa đã bị Tào Tháo đem ra chém đầu. Chỉ vì ba tiếng cười to, cười đến nỗi Tào Tháo kinh nghi bất động. Cuối cùng nghe xong kế liên thuyền của Bàng Thống, khiến toàn bộ chiến thuyền bị thiêu cháy rụi.

Quả nhiên, hai người kia hiện vẻ nghi ngờ đầy mặt, nhìn ta. Nhìn ta theo kiểu, nữ tử này có phải bị dọa phát điên rồi không?

Thật ra, ta cũng không có diệu kế gì. Ta không phải còn có ám khí phượng vĩ đó sao? Ta vừa cười vừa trộm sờ tay mò vào lồng ngực. Mấy ngón tay vừa sờ, ta liền có cảm giác không ổn. Bởi vì cảm giác sờ vào không giống như sờ trúng ám khí phượng vĩ kia. Đầu trên giống như nhỏ hơn một chút. Sờ vào cảm giác không giống như sờ trúng ống đồng lạnh lẽo, mà như biến thành hòn đá rồi vậy.

Cứ như vậy, ta cười không nổi nữa. Tay ta cũng không dám lấy ra. Ta có thể khẳng định, ám khí trên người đã bị người ta tráo rồi. Ta thật sự rất hối hận. Vì sao trước lúc đến đây không kiểm tra lại ám khí một chút? Chẳng qua chỉ cảm thấy trên người có vật nặng, cứ nghĩ ám khí vẫn còn ở trên người liền ra khỏi cửa.

Sắc mặt Tiểu Phúc Tử tái nhợt. Hơn nữa còn hơi chuyển sang màu lục. Có lẽ chất độc đã bắt đầu từ từ phát tác trong cơ thể hắn rồi. Ta cũng dừng hòng hy vọng gì ở hắn nữa. Ta dùng dư quang quét qua Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa hiển nhiên chú ý đến động tác của ta, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nhún nhường...

Ta suy đi nghĩ lại. Người duy nhất tiếp cận ta chỉ có Lâm quản gia đã từng va chạm. Thì ra...Lâm quản gia ra vẻ là một lão thái long trọng, trong lúc va chạm đã thần không biết quỷ không hay mà tráo đổi ám khí của ta rồi. Như vậy xem ra, bọn họ sớm đã biết chuyện ta giả trang thành Tào chương quân...

Ta cảm thấy thật sự kỳ quái. Xem ra Lâm quản gia cũng là một cao thủ trộm cắp nhà. Khiến ta bị mất đồ mà cũng không hề phát giác. Còn dùng một hòn đá có sức nặng y hệt như ám khí phượng vĩ để thay thế...

Ta lại cảm giác được tổ chức này tâm tư kín đáo, không hề có chút sai lầm nào. Từ việc Quỳnh Hoa mang mặt nạ giả làm Tư Đồ, đến một kẻ treo đầu dê bán thịt chó đơn giản cũng lo lắng chu đáo đến như thế.

Khiến ta tự nhận không bằng... Ta hạ quyết tâm. Về sau, mặc kệ là đi đâu, nhất định phải kiểm tra rõ ràng, cũng không thể bị người ta lừa gạt nữa...

Nhưng hiện tại, phải làm sao bây giờ?

Ta quyết định thức thơi là trang tuần kiệt. Ta hỏi bọn hắc: “Thanh Loan đâu?”

Quy Trữ cười nói: “Xem ra Giả thượng nghi đối với Thanh Loan tiên tử cho dù không cùng phe đảng nhưng vẫn tình tảo thương tiếc. Đến lúc này mà vẫn còn nhớ đến nàng sao?”

Ta cười cười, nói: “Công tử nói thật tức cười. Ta làm sao lại nhớ nàng được. Chẳng qua bằng hữu của ta bị nàng hạ độc, hiện giờ tính mệnh nguy hiểm trong sớm tối. Hy vọng hai vị có thể làm việc tốt, khiến nàng giao ra thuốc giải. Người ta thường nói, giúp người cũng như giúp mình. Trước mắt không phải là hai vị đang rất muốn cùng vị bằng hữu này của ta so tài cao thấp hay sao? Bây giờ hắc trúng kỳ độc rồi, hành động không tiện. Nếu như hai vị có thể khiến Thanh Loan tiên tử tặng cho thuốc giải, thì vị bằng hữu của ta nhất định sẽ nguyện ý cùng hai vị đánh một trận...” Nói xong, ta dùng ánh mắt tà tà nhìn bọn họ, “Hay là, hai vị không phải vì chuyện này mà đến?”

Bọn họ đương nhiên không phải đến đây để luận võ giang hồ rồi, nhưng không thể lập tức lật lọng được. Ta bắt gặp họ đưa mắt nhìn nhau, giống như đang trưng cầu thần sắc của đối phương.

Quy Trữ nở nụ cười. Hắc nói: “Nếu Quỷ Thứ đã trúng kỳ độc, tại hạ nên vì hắc mà cầu được thuốc giải. Chỉ có điều mọi sự đều có giới hạn...”

Ta nghĩ, người rút cuộc đã muốn giấu đầu lòi đuôi rồi. Để xem rốt cuộc thì người muốn cái gì? Âm thầm ẩn núp, phá hư kế hoạch gây ông đập lưng ông của Quỳnh Hoa và Thanh Loan, rút cuộc là vì cái gì?

Ta cười cười, ý bảo hắc giảng giải một chút. Hắc nhìn ta nói: “Tại hạ chỉ hy vọng Quỷ Thứ và Giả tiểu thư có thể theo tại hạ về Tề Quốc trước, để tại hạ được làm chủ nhà một phen...”

Ta nói rồi mà, thì ra là vì muốn vây khốn chúng ta. Ta liền kỳ quái, hai nhóm người này sao lại cứ thế nhả, đều muốn mang ta và Tiểu Phúc Tử đi sao? Mang Tiểu Phúc Tử đi thì còn có lý, dù sao hắc cũng có võ công cao cường. Thu phục được hắc là có thể thu phục được một cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng còn kéo theo ta để làm gì? Chẳng lẽ ta là cái đuôi của Tiểu Phúc Tử hay sao? Hàng khuyến mãi à?

Ta nhớ lại lúc trước khi đi mua thịt heo, ông chủ cũng đã tốt bụng tặng kèm theo một miếng thịt thủ (thịt đầu heo). Hay là ta chính là miếng thịt thủ kia? Nếu vậy, có phải là ta có thể thoát thân hay không? Chỉ cần ta thoát thân được, võ công Tiểu Phúc Tử cao như vậy thì cũng sẽ có cơ hội thoát thân thôi.

Ta thử hỏi bọn hắc thăm dò: “Hai vị nếu có hứng thú đối với võ công của người bạn này của ta thì không bằng cứ dẫn hắc đi đi. Còn ta chỉ là phận nữ lưu, không dám làm phiền hai vị.”

Quy Trữ và Tử Dạ dùng ánh mắt kỳ lạ liếc qua nhìn nhau. Quy Trữ nở nụ cười: “Giả tiểu thư cần gì phải khiêm tốn như vậy. Cô cũng không phải là hạng nữ lưu bình thường. Quỷ Thứ thiếu cô, làm sao có thể an tâm đi theo chúng ta?”

Tử Dạ nói: “Chỉ cần Giả tiểu thư đáp ứng một yêu cầu của chúng ta thì độc của Quỷ Thứ, ta lập tức có thể giải cho hắc...”

Quả thật là uy hiếp trắng trợn mà. Nhưng ta cũng không thể không tiếp nhận sự uy hiếp của hắc. Bởi vì, tuy rằng Tiểu Phúc Tử đã nỗ lực khống chế nhưng ta cũng cảm giác được thân thể hắc đang run rẩy, làn da càng lúc càng chuyển thành màu lục.

Ta cười khở, gật gật đầu nói: “Nhận ý của hai vị, tại hạ cùng bằng hữu của ta, cũng đành phải đi theo hai vị một chuyến...”

Tử Dạ gơ ta lên, ném qua một bình sứ, nói: “Mỗi ngày uống một lần là được...”

Thì ra, bọn họ đã sớm lấy được thuốc giải từ Thanh Loan rồi. Có lẽ, lúc ta và Tiểu Phúc Tử tiến vào mật thất, bọn họ đã sớm khống chế được những người ở hai gian phòng kia rồi. Chỉ còn một gian phòng này, để dành lại chờ chúng ta chui vào bẫy rập...

Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn ta một cái, ta cười nói: “Hai vị đều là tâm phúc có uy tín danh dự bên cạnh Tuyên Vương. Hẳn là không biết dùng thuốc giả đến lừa gạt chúng ta đâu, yên tâm uống đi.”

Ta nghĩ. Bọn họ sẽ không thành thành thật thật đem thuốc giả cho chúng ta đâu. Bên trong khẳng định đã bỏ thêm loại thuốc khác có thể khống chế được công lực của Tiểu Phúc Tử. Nhưng cho dù bên trong có bỏ thêm cái gì, hiện tại chúng ta cũng không có cách nào khác hơn là uống bình thuốc giải này. Bởi vì, tánh mạng, dù sao cũng quan trọng hơn võ công nhiều...

Tiểu Phúc Tử uống thuốc giải xong, yên lặng ngồi ở bên giường vận công...

Quỳnh Hoa đến tận bây giờ vẫn không nói một lời, lạnh lùng nhìn hai người. Hiển nhiên là đang lo nghĩ về sau sẽ trả thù như thế nào đây.

Quy Trữ nhìn nhìn nàng, cười nói: “Quỳnh tiểu thư, cô không cần lấy mắt trừng ta. Chúng ta cũng không có mạo phạm gì đến cô. Thanh Loan tiên tử và thủ hạ của bà đều yên ổn trong căn phòng bên cạnh. Về phần chúng ta mang Giả tiểu thư và Quỷ thư đi, chuyện này chỉ là ân oán riêng tư mà thôi, không có quan hệ gì đến chủ tử của chúng ta. Nói vậy, cô có báo cáo với chủ tử của cô không?”

Ta nghĩ. Sao da mặt của người này lại có thể dày đến như vậy nhỉ. Nhưng hẳn nói cũng đúng. Những gì bọn họ làm, tất cả cũng chẳng có gì gọi là xúc phạm đến lợi ích của Quỳnh Hoa và Thanh Loan. Khiến cho người ta tìm không thấy một chút nhược điểm nào. Chỉ có điều bọn họ vẫn minh chân chính đưa hai chúng ta đi, mà chúng ta, cũng không thể không theo chân bọn họ...

Tuy rằng màu xanh biếc trên mặt Tiểu Phúc Tử đã biến mất, nhưng quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, công lực của hắn đã hoàn toàn biến mất rồi...

GHI CHÚ:

(1) Bàng Thống được La Quán Trung miêu tả trong Tam Quốc diễn nghĩa là “người mày rậm, mũi gồ, mặt đen, râu ngắn, hình dung xấu xí”. Tư Mã Huy nhận xét về Bàng Thống như sau: “Nếu được một trong hai người Ngọa Long (tức Khổng Minh) hoặc Phụng Sồ (tức Bàng Thống) thì có thể định hưng được thiên hạ”.

Lúc đầu, Bàng Thống ở Giang Nam theo Tôn Quyền, trong trận Xích Bích từng theo kế phản gián của Chu Du hiến kế cho Tào Tháo dùng xích sắt ghép các thuyền lại thành một cụm để tránh cho quân sĩ say sóng nhưng thực chất là để dùng kế hỏa công. Nhờ đó khi Chu Du phóng hỏa, thuyền của Tào Tháo tập trung lại thành một cụm nên không chạy thoát được, cháy rụi hết. Sau khi Chu Du mất, Lỗ Túc tiến cử Bàng Thống cho Tôn Quyền nhưng Bàng Thống không được Tôn Quyền trọng dụng nên đến Kinh Châu theo Lưu Bị.

59. Chương 061

Chương 61: KẾ TRONG KẾ.

Edit: Docke

Lâm Thụy ngồi giữa phòng tiếp khách. Căn phòng nhỏ được bài trí gọn gàng hào phóng. Nhưng mỗi món đồ đều không phải vật thường, tràn ngập đại khí tôn quý. Đứng bên cạnh hắn, chính là vị thống lĩnh trung niên kia, Diệp Bất Phàm.

Trong tay hắn cầm một quyển sách, nâng lên, xoa nhẹ mặt bìa rồi lại buông xuống. Tùy tay nhấc chén trà, uống một ngụm. Diệp Bất Phàm cầm ấm trà lên rót đầy chén cho hắn...

Rồi vào phòng trong đốt thêm định hồn hương, phủi phủi tro, sau đó khoanh tay đứng phía sau Lâm Thụy...

Lâm Thụy lặng lẽ mở miệng: “Người nói xem, ống đồng truyền âm này thật sự chỉ là được nàng theo sách mà làm ra hay sao?”

Diệp Bất Phàm cung kính nói: “Chủ nhân, mặc kệ có phải xem từ sách vở mà làm ra hay không. Lần này ngược lại đã giúp chúng ta không ít chuyện lớn. Nếu không phải gắn ống đồng thông từ trong mật thất ra ngoài, hết thấy động tĩnh trong mật thất đều không lừa được chúng ta, thì nhiệm vụ lần này sẽ không thể nào hoàn thành viên mãn như vậy được...”

Lâm Thụy nở nụ cười, nói: “Nàng cứ tưởng trong mật thất cách âm cực tốt, làm sao biết được lại có một ống đồng từ phủ tướng quân nối với mật thất, lúc bọn họ vừa vào đến hoa viên thì chúng ta đã tra ra rồi.”

Nói xong, lại cười cười. Hiển nhiên đang nghĩ đến cảnh Giả Tuệ Như và Tiểu Phúc Tử lủi tủi lui lui trong hoa viên.

Diệp Bất Phàm nhìn sắc mặt chủ nhân, nói: “Giả Tuệ Như thế nào cũng không nghĩ ra. Thủ pháp nàng lại nhanh như vậy đã đảo ngược lại dùng để ức chế chính nàng...”

Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Bọn họ đã trở về chưa?”

Diệp Bất Phàm nói: “Đã ở ngoài cửa chờ từ lâu...”

Lâm Thụy nói: “Truyền cho nàng vào đi. Lần này, nàng có thể đã bị kinh hãi không ít...”

Quỳnh Hoa thay đổi trang phục, vững bước đi vào. Thần sắc của nàng bất an không yên. Nàng cung kính thi lễ với Lâm Thụy đang ngồi trên cao, rồi lại hành lễ với vị thống lĩnh Diệp Bất Phàm đang đứng bên cạnh hẳn. Xong xuôi rồi mới quỳ phục xuống đất, bẩm báo với Lâm Thụy: “Bái kiến chủ tử, xin chủ tử trách phạt, thuộc hạ làm việc bất lực...”

Lâm Thụy cầm quyển sách trên tay, tùy ý trở mình, nghe nàng nói xong câu chuyện liền cùng Diệp Bất Phàm đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt dẫn theo ẩn ý cười cười, hẳn nói: “Không, người làm rất khá...”

Quỳnh Hoa vốn nghĩ chủ tử khẳng định sẽ trách phạt mình thất sách, không thể nào ngờ lại được chủ tử khen ngợi. Nàng biết, chủ tử trước mặt thuộc hạ, trước giờ đều nói một không hai. Nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Thụy.

Lâm Thụy cười cười nói: “Diệp thống lĩnh, nói cho nàng nghe đi...”

Diệp Bất Phàm nở nụ cười tiến lên, nâng Quỳnh Hoa dậy, nói: “Quỳnh thủ lĩnh, người không cần lo lắng. Đây vốn là một phần trong kế hoạch của chủ tử.”

Quỳnh Hoa nghe xong, trong lòng cũng không hề có cảm giác bất mãn. Nàng biết, chủ tử làm việc tất có đạo lý của ngài. Mười kế sách lược của chủ tử quỷ hồ thần công như vậy, nàng vĩnh viễn cũng không cách nào hiểu hết được. Huống chi, tuy rằng chủ tử không nói ình biết hoàn toàn chân tướng, nhưng về sau, ngài nhất định sẽ phái người đến nói ình rõ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng toàn tâm khuyên phục chủ tử. Có một chủ tử như vậy, coi tất cả thuộc hạ đều là thành viên trong nhà, nàng nghĩ, cho dù có vứt bỏ cả tánh mạng, nàng cũng sẽ bảo hộ sự an toàn cho chủ tử.

Diệp Bất Phàm cười nói: “Chiêu thức ấy của Tuyên Vương, chủ tử sớm đã dự đoán được. Theo ngài tới cửa, khi biết chủ tử đối với Giả thượng nghị bắt đầu cảm thấy có chút hứng thú thì kết quả này sớm cũng đã an bài xong rồi...”

Lâm Thụy nhàn nhạt mỉm cười, uống một ly trà. Quỳnh Hoa thấy chén trà trống không liền bước lên phía trước rót đầy vào cho hẳn...

Hắn nói: “Mật thám mà Nhị ca cài đặt bên cạnh ta, Nhân Phi đã phải đền tội. Tiết Trường Quý cũng bởi vì bị Tuyên Vương bắt nhốt toàn bộ người nhà tại Đại Tề của hẳn, dụng hình móc mắt, nên mới tham dự tổ giác Nhân Phi rồi tự sát. Thế lực của Nhị ca tại Tây Sở căn bản đã bại lộ rồi. Hiện tại, đến lượt từng người bên cạnh hẳn...”

Diệp Bất Phàm biết Lâm Thụy đang nói về điều gì. Người nhà của Tiết Trường Quý tại Đại Tề sở dĩ phải chịu hình phạt tàn khốc như thế, nguyên nhân lớn nhất chính là Tuyên Vương đã có được chứng cứ xác thực Tiết Trường Quý bất trung với hẳn. Mà chứng cứ này, chính là do đích thân ông ra tay bố trí đưa

đến cho Tuyên Vương. Hơn nữa, gốc gác của Nhân Phi bị lộ, với tính tình của Tuyên Vương thì làm sao lại không nghi ngờ đến hắn. Với tính tình ‘Không dùng được thì phá bỏ’ của Tuyên Vương, lẽ nào lại không áp dụng thủ đoạn đối với người nhà của hắn, khiến cho hắn không thể không phản?

Diệp Bất Phàm gật gù đầu nói: “Thủ hạ của hắn là Quy Trữ và Tử Dạ luôn luôn là tiêu không rời tán, canh giữ bên cạnh Tuyên Vương. Lần này ngược lại, thật vất vả vì tiểu cô nương họ Giả kia mà phải đến Tây Sở...”

Lâm Thụy đứng dậy, đi thong thả vài bước, nói: “Nếu như chúng ta ra tay thì dấu vết quá mức rõ ràng. Nhưng nếu do Giả thượng nghi và thiếu niên cao thủ Quỷ Thứ kia ra tay, còn chúng ta chỉ âm thầm tương trợ thì e rằng hắn sẽ giống như kẻ cầm ăn phải hoàng liên*, có khổ cũng không nói nên lời...”

(*Hoàng liên: rễ goldthread; copta teta vị đắng, đông y dùng để trị bệnh đái đường, trị nhiệt sinh ra tiêu chảy và đổ máu cam)

Diệp Bất Phàm yên lặng đưa mắt nhìn Lâm Thụy, lơ đãng nói: “Chẳng qua, nếu là như vậy thì bất luận có thành công hay không, vị thượng nghi họ Giả kia e rằng sẽ vĩnh viễn rơi vào tình cảnh bị Tuyên Vương đuổi giết...”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Không làm như vậy thì với tính cách của nàng, nếu không dùng một chút thủ đoạn thì làm sao dồn nàng vào đường cùng mà hoàn toàn đầu quân về phía ta được. Ta cần người, còn nhất định phải là một người toàn tâm với ta...”

Quỳnh Hoa nghe xong, đã hiểu được đôi chút, nhưng lại cảm thấy kỳ quái. Nàng không hiểu vì sao chủ tử lại coi trọng sự trung thành của Giả Tuệ Như như vậy? Trước kia chẳng phải ngài luôn luôn dùng người, thủ đoạn không phải vật mất thì còn tài đó sao? Chỉ cần có giá trị, ngài sẽ không cần biết là trung hay không trung.

Khẳng định là, đối với chủ tử, Giả Tuệ Như hẳn là rất quan trọng. Ít nhất thì cũng quan trọng hơn mình rồi. Nàng không có ghen tỵ, bởi vì nàng đã sớm lĩnh giáo qua thủ đoạn của Giả Tuệ Như rồi. Nàng đã biết phải ăn sâu bọ là chuyện kinh khủng như thế nào. Hơn nữa, Thanh Loan vào tay nàng ta cũng đã chịu không ít khổ sở.

Diệp Bất Phàm không nói thêm gì nữa, hắn chuyển đề tài, xin chỉ thị: “Chủ tử, khối kim mang ngọc kia có phải sẽ được đem đi tặng hay không?”

Lâm Thụy lắc lắc đầu, nói: “Khối ngọc này vốn chỉ là một sợi dây dẫn, liên kết Nhị ca cùng Giả Tuệ Như kia với nhau. Hiện giờ nó đã bại lộ rồi. Nếu như lại đem đi tặng, làm sao mà Nhị ca lại không lấy nó đến làm phiền. Còn nếu như đưa cho Đại ca, tất sẽ khiến ọi người luận ra tội danh là bụng dạ khó lường. Mời người về đúc nó thành một pho tượng phật, đưa cho phụ vương đi.”

Diệp Bất Phàm gật gù đầu, lại liếc mắt nhìn chủ tử một cái, nói: “Như vậy, Lâm quán gia, bọn họ nên rút lui rồi?”

Lâm Thụy suy nghĩ rồi nói: “Xem ra, đo lường tính toán của Gia Cát xiển sư cũng không đúng lắm. Đừng nói là trong phủ đại tướng quân, ngoại trừ mật thất ra thì là không có vật gì khác, ngay cả phủ công chúa cũng không có gì. Nhị ca cũng hiểu rõ lời của Gia Cát xiển sư nên mới phái Tiết Trường Quý nằm vùng trong phủ công chúa nhưng cũng không tìm thấy gì. Hai nơi cài phái mật thám đều đã bị bại lộ. Nhị ca bị phía Nhân Phi gây ra phiền phức lớn, hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích ta. Ta đoán chừng, trong hai ngày này, hắn sẽ có động tác rõ ràng với người ở hai chỗ đó. Gọi bọn hắn trước cứ rút về đây đi...”

Diệp Bất Phàm gật đầu, nhìn Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa khom người lui ra, tự động đi sắp xếp công việc.

Lâm Thụy lại thong thả đi tiếp vài bước, nói: “Tư Đồ quý phi đã được an trí ổn thảo chưa?”

Diệp Bất Phàm khom người nói: “Đã bí mật đuổi về Tề Quốc, sẽ không có ai điều tra ra được...”

Lâm Thụy thở dài một hơi nói: “Nàng là con gái của Tư Đồ đại tướng quân, nhất định phải đối xử thật tốt với nàng...”

Một lát sau, lại nói: “Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Ta đành phải đền bù cho con gái của người mà thôi...”

Diệp Bất Phàm gật đầu. Hắn biết nguyên nhân trong đó, nhưng lại không biết phải khuyên giải như thế nào, chỉ yên lặng đứng bên cạnh chủ tử...

Cả phòng chỉ còn nghe thấy âm thanh ngọn nến cháy tí tách tí tách. Diệp Bất Phàm phá vỡ sự yên lặng, nói với Lâm Thụy: “Chủ tử, chân của Thanh Loan tiên tử không thể kéo dài lâu được. Cho đến bây giờ cũng không có ai có thể giúp nàng打通 kinh mạch.” Hắn chờ một chút rồi nói: “Ngay cả thần y Cung Bất Phá cũng không có cách nào...”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Xem ra, ta cũng có nhược điểm bị nàng nắm được. Chân của Thanh cô cô, chẳng lẽ chỉ còn biết trông cậy vào tài năng của nàng hay sao?”

Diệp Bất Phàm nói: “Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân (người cởi chuông phải là người buộc chuông), nếu như kéo dài quá lâu, ta sợ...”

Lâm Thụy nói: “Độc máu đào lòng son trong người của Quỷ Thứ bên cạnh nàng xem ra đã được hóa giải. Nhưng chỉ sợ lại bị trúng phải loại độc khác. May thay, Người chế được tài ba trong quý phủ của Nhị ca, ta cũng có chút quen biết...”

Diệp Bất Phàm gật gù, nói: “Thuộc hạ sẽ nhanh chóng đi sắp xếp...” Nói xong, lẳng lặng lui ra không gây một tiếng động.

Lâm Thụy lại cầm quyển sách trên bàn lên, lật vài trang rồi lẩm bẩm nói: “Nàng thích đọc sách như vậy, hứng thú cũng có chút kỳ lạ...”

Lo nghĩ, lại buông sách xuống, nhìn ngọn nến trên bàn, hơi hơi nở nụ cười...

Diệp Bất Phàm sắp xếp mọi chuyện xong xuôi lại nghĩ nghĩ, dặn dò trợ thủ Trang Chiến: “Phái năm cao thủ hàng đầu âm thầm theo dõi Quy Trữ và Tử Dạ. Ngàn vạn lần phải bảo vệ Giả Tuệ Như thật tốt...”

Trang Chiến chờ một chút rồi nói: “Thống lĩnh, chủ tử dặn dò như vậy sao?”

Diệp Bất Phàm lạnh lùng nặn ra một tia cười tủm tỉm: “Rất nhanh thôi, ngài sẽ phân phó xuống dưới...”

Vừa dứt lời, đã có thị vệ đến truyền lời: “Diệp thống lĩnh. Chủ tử có dặn, sai ông phái mười cao thủ đứng đầu âm thầm đi theo bảo vệ an toàn cho Giả Tuệ Như.”

Diệp Bất Phàm nói: “Ta coi như thiếu năm...”

Trang Chiến dùng ánh mắt vô cùng bội phục nhìn Diệp Bất Phàm, thầm nghĩ: Khó trách Diệp thống lĩnh lại được chủ tử vinh sủng ra mặt như vậy. Hắn thật đúng là con sâu trong bụng chủ tử. Nhưng vì sao lại phái nhiều cao thủ như vậy đi bảo hộ một nữ nhân?

Trang Chiến biết vị trí của mình, không hỏi nhiều lời. Diệp Bất Phàm hình như cũng hiểu suy nghĩ của hắn, nhìn hắn một cái rồi nói: “Người chỉ cần biết rằng. Vị Giả Tuệ Như này thập phần quan trọng đối với chủ tử là được.”

Trang Chiến thấp giọng vâng dạ nhưng ánh mắt lại càng thêm nghi ngờ. Diệp Bất Phàm không thêm giải thích nữa, chỉ thì thào nói: “Những chuyện trên đời này cũng rất khó nói. Nói đến quy phục thì còn không biết là ai quy phục ai đâu. Một người có tâm, một người vô ý. Trận này ai thắng ai thua, nào ai có thể nói rõ ràng được?”

Trang Chiến vò đầu bứt tóc, lại một lần nữa khẳng định. Diệp thống lĩnh sở dĩ là thống lĩnh tất nhiên hắn có chỗ hơn người. Bằng không, lời hắn nói vì sao lại bí hiểm như vậy chứ, làm người ta nghe được nhưng không thể nào hiểu được? Chẳng lẽ Tây Sở và Đại Tề vừa định khai chiến thì thế cục trong triều đã có biến hóa rồi? Nhưng thân thái của Diệp thống lĩnh thì rõ ràng làm như đây là chuyện phụ nữ trong nhà đánh nhau cãi nhau vì tranh sủng nịnh vậy, chính là ôn hòa, trên mặt đều tỏa ra ánh sáng nhu hòa như vậy?

Trang Chiến lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nhiều đến mấy chuyện chỉ khiến người ta đau đầu này nữa. Cứ thành thành thật thật làm tốt chuyện của mình thì hơn...

60. Chương 062

Chương 62: TRẦN TRẮNG RẪM.

Edit: Docke

Biên giới giữa nước Tề và Tây Sở có một trấn nhỏ tên là trấn Trắng Rằm, một nửa thuộc về nước Tề, một nửa là của Tây Sở. Lúc Đại Tề và Tây Sở chưa giao chiến, cuộc sống của cư dân trong trấn nhỏ này rất bình thản. Mặc kệ là người của quốc gia nào, là Đại Tề cũng được, là Tây Sở cũng tốt, đã đến cái trấn nhỏ xa xôi này rồi thì dường như không còn cảm giác khác biệt nữa. Hai nhóm quan viên trấn giữ nơi này do Đại Tề và Tây Sở phái đến, nhiều năm qua cũng bình an vô sự.

Nhưng từ lúc chiến tranh xảy ra, sau khi Tây Sở đại bại, cái trấn nhỏ này đương nhiên do Đại Tề quản lý. Tuy rằng dân chúng xa xứ sau khi chiến tranh kết thúc đều đã trở về nhà, nhưng nơi này đã trở nên quạnh quẽ rất nhiều. Rất nhiều người bị mất tích, rất nhiều nhà cửa sập đổ hoặc bị thiêu hủy. Dân chúng hai nước Đại Tề và Tây Sở cũng không còn qua lại lẫn nhau nhiều như thời trước chiến tranh nữa. Mà mùa này vốn là thời gian những nhóm thương nhân thường xuyên đi lại, nhưng hiện giờ khắp trong trấn đều thanh vắng hoang vu.

Cho nên, lúc nhóm người này vào trấn, đến khách điểm Trắng Rằm yêu cầu được ở trọ, ông chủ Lưu quả thực rất mừng. Khách điểm hầu như không có ai đến ở đã một tuần nay rồi. Ngay cả đầu bếp của khách điểm cũng đã có mấy người bỏ việc. Nếu không phải vài ngày trước có hai tên tiểu tử sau chiến loạn không có nơi để đi bèn đến khách sạn làm đầu bếp, thì e rằng ông chủ Lưu đã không chống chọi nổi nữa.

Ông chủ Lưu vội kêu đầu bếp Vương Kim mới tới đưa khách lên nhận phòng. Lúc đám khách này đi vào cửa khách điểm, ông chủ Lưu rất vui vẻ, bởi vì hắn vừa thấy đám người này đã biết bọn họ không phú cũng quý. Một công tử trẻ tuổi trên lưng đeo đoản cung màu đỏ, sắc mặt hơi đen, nhưng không che dấu nổi khí thế hiên ngang. Một công tử sắc mặt có chút âm trầm, lại có vẻ nho nhã, thường xuyên tươi cười. Ông chủ Lưu tuy cảm thấy toàn thân không thoải mái khi nhìn thấy nụ cười đó nhưng vừa nhìn thấy quần áo làm bằng loại tơ lụa tốt nhất trên người hắn thì lập tức thoải mái hẳn. Nhưng khiến ông lấy làm kỳ quái chính là hai người đi ở phía trước hai gã thiếu niên đó. Một người yếu đuối, thần thái lại cực kỳ tiêu sái tự tại. Lúc hắn hàm tiểu quay qua gật đầu với ông chủ Lưu, ông chủ Lưu lập tức uất thiếp (uất: buồn nản, ngộp thở, thiếp: dễ dàng nghe theo => sợ mà phục tùng). Người đi bên cạnh sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng mang theo hàn ý đảo qua người ông chủ Lưu. Tâm trạng của lão lại thăng lên một cấp bậc mới, tựa hồ như đã bị đóng băng rồi. Những người tùy tùng khác đều ăn mặc sạch sẽ, hình thể cường tráng dũng mãnh, vừa nhìn đã biết là những hộ vệ của gia đình giàu có rồi.

Ông chủ Lưu bán dạo nhiều năm, nhãn lực rất tinh lợi. Biết vị công tử gây yếu đi phía trước mới chính là trưởng nhóm. Tuy rằng hắn ăn mặc cực kỳ bình thường, bộ dạng cũng không được đẹp lắm nhưng thần thái ngạo mạn xem thường tất cả ấy khiến người khác không thể so sánh được. Lão bước lên phía trước, chấp tay thi lễ với hắn, chào hỏi: “Công tử, chỗ này của ta phòng ốc vừa sạch sẽ vừa thoải mái. Ta chuẩn bị cho ngài một gian phòng hảo hạng bậc nhất nha. Bảo đảm ngài sẽ hài lòng. Thuộc hạ của ngài, mỗi người một gian. Ngài xem có được không?”

Vừa nói xong lời này, ông chủ Lưu liền thấy người thanh niên mang cung và người thanh niên có bộ mặt âm trầm liếc mắt nhìn nhau một cái. Trên mặt lộ ra thần sắc kỳ lạ, làm như mình đã nhận sai người rồi thì phải...

Thiếu niên kia lại cười, gật gật đầu, tà mị liếc mắt nhìn hai người phía sau một cái rồi nói: “Nếu thế thì làm phiền ông chủ vậy...”

Ông chủ Lưu nghĩ rằng, ánh mắt này nhìn thế nào cũng sẽ khiến hai người thanh niên kia tức giận cho xem. Lão không dám nghĩ nhiều, vội vã đích thân đi an bài bố trí...

Thấy ông chủ vội vã đi xa, người thiếu niên thì thảo luận thầm: “Phòng hảo hạng bậc nhất, cũng không tệ ha. Tiểu Phúc Tử, ngươi nói xem có phải không?”

Tiểu Phúc Tử cũng cười, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, không tồi...”

Phía sau liền truyền đến một tiếng hừ lạnh cùng một tiếng cười lạnh.

Người thiếu niên lại ha ha cười, dẫn đầu đi đến cái bàn trong sảnh, ngồi xuống, lớn tiếng gọi: “Ông chủ, có cái gì ngon, còn không mau bưng lên đi?”

Ta và Tiểu Phúc Tử ngồi đối diện nhau, chung một bàn. Tất nhiên là Quy Trữ và Tử Dạ cùng với đám tùy tùng ngồi vào một chiếc bàn khác.

Dọc theo đường đi, ta không biết đã suy nghĩ bao nhiêu kế sách muốn bỏ trốn, nhưng vì võ công của Tiểu Phúc Tử còn chưa khôi phục. Trên người của hắn trúng độc tán công mất hồn dẫn. Ta cũng không biết cách điều chế thuốc giải thế nào. Chỉ có thể dùng kim châm đem công lực trên người hắn chậm rãi ngưng tụ lại. Chỉ có điều, nếu như không có thuốc giải, biện pháp này cũng chỉ có thể khôi phục được hơn một nửa công lực mà thôi. Hơn nữa càng đánh thì công lực của hắn càng giống như tuyết tan, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Cho nên, chúng ta không có cách gì chạy trốn khỏi tay hai đại cao thủ, mà còn là hai cao thủ cẩn thận chặt chẽ. Mỗi lần dùng cơm, nhất định sẽ dùng ngân châm thử độc, còn sai tùy tùng dọc đường bắt lại mấy con chim nhỏ dùng để thử độc nữa. Nếu như bọn họ chỉ dùng ngân châm, ta còn có cách hạ độc được. Từ trong cung đi ra, ta cảm nhận sâu sắc được thế nào là lòng người hiểm ác. Cho nên đã mang theo không ít độc được loại tốt cất giấu trong người. Tuy cũng bị bọn họ lục lọi lấy đi không ít, nhưng ta giấu đông cất tây rất nhiều, cho dù có bị bóc sạch thì ta vẫn có cách tàng trữ vài món kịch độc trên người. Đương nhiên, bọn họ vẫn còn một chút quân tử, cũng bởi vì ta là nữ nhân nên cũng không dám lột trần ta...

Mỗi khi ta nhìn thấy bọn họ rất mực cẩn thận như gặp phải đại địch, trong đầu luôn cảm thấy hơi có lỗi, nhưng cũng có chút cao hứng. Thanh danh của ta vì sao lại lớn mạnh đến như vậy nhỉ? Hơn nữa còn đi theo chiều hướng trở thành một nữ ma đầu để lại tiếng xấu muôn đời nữa chứ...

Toàn bộ thức ăn đã được bày biện trên bàn rồi. Tử Dạ rút ngân châm ra, Quy Trữ lại bắt đầu sai các tùy tùng mang ra một cái lồng sắt. Bên trong lồng sắt tất nhiên có nhốt một con chim tước đáng yêu vô tội. Trên đường đi không chết một ai ngược lại cũng khiến cho bọn họ trầm tĩnh lại. Nhưng ta biết, muốn hạ độc trong thức ăn thật sự không có khả năng. Đương nhiên, hạ độc vào đồ dùng đựng thức ăn cũng không thể được. Bởi vì Tử Dạ giám thị phòng bếp, bắt đem tất cả đồ dùng tẩy rửa kỹ càng. Hơn nữa, nước rửa chén cũng đều cho chim tước uống thử một chút. Hơn mười ánh mắt nhìn vào, muốn hạ độc, xem ra vô cùng khó khăn...

Thành thật mà nói, căn bản là ta không nghĩ đến việc hạ độc bọn hắn. Chuyện xấu xa như vậy, nếu làm sẽ bị dày xuống địa ngục, không thể lên thiên đường.

Nhưng bọn họ sẽ không tin tưởng ta. Còn không phải sao, cho dù ta từng miếng từng miếng ăn thử tất cả thức ăn trên bàn, cho bọn hắn xem là không hề có độc, thì bọn họ vẫn không dám ăn đâu...

Ta nghĩ. Nếu cứ kéo dài như vậy. Chưa đến Đại Tề thì bọn họ thế nào cũng phải gây đi mấy cân thịt. Không thể ngờ được sợ hãi, thật ra lại là phương pháp giảm béo tốt nhất.

Ta vừa thở dài vừa ngoắc mồm ra ăn. Tiểu Phúc Tử cũng tận lực ăn. Tiểu Phúc Tử hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, dường như quên mất chuyện hắn bị trúng độc tán công. Ăn đến cao hứng phấn chấn, còn ăn nhiều hơn cả ta nữa. Ta nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này, ta và Tiểu Phúc Tử thế nào cũng bị béo phì. Tuy rằng vóc dáng của ta không được đẹp lắm nhưng ta vẫn muốn giữ như thế này thôi. Ta lưu luyến buông dưa, thâm nghĩ. Giả Tuệ Như gây vẫn đẹp hơn so với Giả Tuệ Như mập như heo nái chứ...

Tiểu Phúc Tử cũng không để ý nhiều như vậy. Thức ăn trên bàn có thể dành cho bốn người dùng, toàn bộ đều bị hắn nuốt hết. Ta cảm thấy vô cùng kỳ quái. Bình thường, Tiểu Phúc Tử ăn cơm cũng không nhiều như vậy đâu. Hôm nay vì sao lại ăn nhiều như vậy? Bị kích thích sao?

Nhưng hiếm khi Tiểu Phúc Tử háu ăn như vậy. Ta phải giúp hắn, đúng không?

61. Chương 063

Chương 63: TRỢ GIÚP.

Edit: Docke

Trên bàn có năm sáu món ăn. Món chính là một nồi thịt hầm ngũ vị hương, dùng phương pháp chế biến của Đại Lương. Có thể nói, tài nấu nướng của khách điểm này cũng không tồi. Thịt hầm có vị béo nhưng không ngấy. Thịt có màu sáng vàng óng ánh của đậu xanh đã bỏ vỏ, làm cho người ta nhìn thấy càng muốn ăn nhiều. Ta ăn xong một miếng, đột nhiên thở dài một hơi, vẻ đáng tiếc nhìn nồi thịt này.

Quy Trữ và Tử Dạ thấy ta ăn, đang muốn động đũa, lại nghe ta cảm thán một hơi liền dừng lại, hỏi: “Giả tiểu thư, thế nào, hương vị không ngon sao?”

Ta lắc đầu, dạ dày có chút đau, nói: “Thật ra, ta rất thích ăn. Chỉ có điều nhìn thấy nồi thịt này, ta không khỏi nhớ đến phương pháp hạ Thiên cơ độc...”

Quy Trữ hỏi: “Như thế nào? Cách hạ Thiên cơ độc và chuyện này thì có quan hệ gì?”

Tử Dạ nói: “Ta nghe sư phụ nói muốn hạ Thiên cơ độc phải nắm bắt được hỏa hầu một cách tốt nhất. Sau khi lấy thuốc độc từ trong chai ra, đem rắc trên... rắc trên...”

Quy Trữ hỏi: “Hạ độc ở đâu?”

Tử Dạ nói: “Rắc trên vật nào có đầy mỡ. Sau đó trong lúc quay nhất định phải để lửa liu riu, để độc thấm vào trong. Cuối cùng trở nên vô sắc vô vị...”

Tầm mắt của hai người bọn họ đồng thời dừng lại trên nồi thịt hầm béo ngậy, mấy đôi đũa rút cuộc cũng không gấp xuống được...

Ta gật gật đầu, khen ngợi: “Không thể ngờ được Tử Dạ lại biết nhiều như vậy. Thật ra, Thiên cơ độc bản thân nó là tinh dầu được chiết ra từ loại rết ngàn chân. Cho nên chỉ có thể dùng mỡ hòa tan. Ví như nói nồi thịt này đây, nếu có người muốn hạ độc, đem độc ướp vào thịt rồi dùng lá sen bao lại, sau đó bỏ vào chảo dầu mà nấu. Như vậy thì cam đoan là nồi thịt hầm này nếu được duy trì dưới ngọn lửa nhất định thì không những nồi thịt có vị ngon vô cùng mà cho dù có độc cũng sẽ có người nguyện ý nếm thử hương vị của nó. Tất nhiên, người đó phải có thuốc giải độc... Đương nhiên, ông chủ quán nấu nồi thịt hầm này không bỏ độc đâu ha...”

Nói xong, ta lại ăn thêm một miếng, nhai được mùi vị tươi ngon. Chỉ có điều, tin tưởng vào câu nói cuối cùng của ta xem ra chỉ có Tiểu Phúc Tử. Quy Trữ và Tử Dạ không hề đụng đũa vào nồi thịt lấy một lần. Ngay cả nếu có bất cẩn đụng đũa vào thành nồi cũng đều sẽ sinh ra phản xạ có điều kiện – cổ tay thu lại cực nhanh...

Lát sau, chủ quán lại cực kỳ ân cần bưng lên một đĩa thơm phức. Thức ăn vừa bưng lên, khắp phòng đều là mùi tôm. Quy Trữ và Tử Dạ ngửi được, trái cảm cứ chạy rần rần lên xuống trong yết hầu. Thế mới biết, bọn họ đã bị ta gièm pha đến mức nào. Đồ ăn đã bày đầy một bàn lớn, vẫn còn chưa kịp đụng đũa đã bị một tên không biết sống chết giải thích rõ về tin đồn hạ độc thú vị...

Ta nhìn món tôm kia, lắc đầu, cũng không đụng đũa mà ghé tai Tiểu Phúc Tử nói nhỏ: “Người có ăn món tôm này không? Ta không ăn đâu...”

Tiểu Phúc Tử kỳ quái nhìn ta, cũng thấp giọng nói: “Sao vậy?”

Ta nói: “Người không phát hiện tên đầu bếp vừa bưng món tôm này lên sao, móng tay đen thui lùì...”

Đương nhiên, mấy lời thảm thì này đều để cho Quy Trữ và Tử Dạ thính lực tốt nghe được rành mạch...

Lần này, Tiểu Phúc Tử cũng không ăn...

Cả bàn yên lặng trong chốc lát. Ông chủ lại hô to gọi nhỏ bưng một mâm đồ ăn đi lên: “Khách quan, người xem có được không. Đây là chim trĩ non xào nấm núi, món ăn ngon nhất vùng sơn dã đó...”

Ta thấy thức ăn vừa lên, cũng không động đũa. Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Món này bị gì sao?”

Ta lắc đầu, nói: “Không có, không có. Người ăn đi. Vừa thấy đã biết là chim trĩ non và nấm núi rất tươi, khá mới mẻ...”

Tiểu Phúc Tử gật đầu, ăn một miếng lớn.

Tử Dạ nhìn thấy cũng vội giơ chiếc đũa lên chuẩn bị ăn. Quy Trữ lại lôi kéo hắn, vẻ mặt tươi cười: “Rau dại và chim trĩ, chúng ta cũng không thích ăn. Hai người các người thích thì cứ dùng trước đi?”

Ta biết. Hắn vẫn còn nghi thần nghi quỷ đây. Hoài nghi ta cố bày bố nghi trợn, thật là giả, giả là thật. Sao hắn lại không có chút can đảm nào thế nhỉ. Ta nói tất cả đều là sự thật, không có đến một câu dối trá. Vậy mà ngoài Tiểu Phúc Tử ra thì không có ai tin tưởng ta là sao?

Ta lắc đầu, gấp một miếng thịt gà lớn bỏ vào trong miệng, nhai nuốt, thở dài. Tiểu Phúc Tử cũng học theo, còn ăn nhiều hơn cả ta nữa...

Quy Trữ và Tử Dạ ăn vài bát cơm trắng lột dạ. Bọn họ đoán trong cơm trắng sẽ không thể bỏ độc hay sao? Ôi, ta cũng rất lương thiện nha, không để cho bọn chúng phải chết đói, nên không nói cho bọn hắn biết chuyện cơm trắng cũng có thể bị hạ độc...

Ăn cơm xong, cũng như thường lệ, Quy Trữ và Tử Dạ chưa đến lúc ngủ thì bọn họ sẽ không chịu rời khỏi phòng ta. Nói hoa mỹ thì là muốn lãnh giáo ta vài điều, nhưng thật ra thì cậu còn không được một ngày hai mươi bốn tiếng đều giám thị ta. Nếu hai người bọn họ ở lại, thì khẳng định là Tiểu Phúc Tử cũng sẽ ở lại. Hiện giờ, một tiểu nữ tử như ta lại được đến ba đại nam nhân bảo hộ. Ta thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nhưng ta lại không hiểu, tại sao bọn họ lại không biết rằng nam nữ chung phòng là thế nào à?

Ta nghĩ, ta có nên thay lại trang phục nữ nhân để nhắc nhở bọn họ ta là nữ hay không? Nếu không, dần dà về sau ta mà có đi vệ sinh, bọn họ cũng sẽ đi theo không chừng.

_____ ***** _____

Quy Trữ và Tử Dạ suốt trên đường đi đều không rời khỏi cô gái ấy một bước. Nếu không phải nàng kia có dáng người của nữ nhân, Quy Trữ và Tử Dạ thật sự không thể tin được đây lại là con gái...

Quy Trữ cũng là một nhân vật học phú ngũ xa (1), bách gia chư tử (2), không có gì không giỏi. Mấy ngày qua, mỗi ngày đều canh giữ nàng, không tránh khỏi tán chuyện trời đất. Nhưng bất kể là hắn nói cái gì, nàng đều có thể đưa ra vài lời giải thích độc đáo. Tuy nàng đối với các triết lý của cổ nhân không phải đã đọc hết toàn bộ, nhưng chỉ cần hắn nói ra, nàng đều có thể lập tức lĩnh hội. Hơn nữa còn nói ra được những lời giải thích mà Quy Trữ chưa từng nghĩ qua. Thậm chí càng về sau, ngay cả những chuyện không thể bàn luận như chuyện triều chính, đủ loại phát sinh, nàng cũng có thể đối đáp trôi chảy, còn vô cùng lợi hại...

Ngay cả Tử Dạ không giỏi ngôn từ cũng tham gia vào hàng ngũ đàm luận. Tử Dạ đối với hành quân bày trận, bố cục cơ quan có thiên phú cực cao. Mật thất của phủ tướng quân chính là do hắn theo dõi phát hiện. Nhưng hắn cùng với Giả Tuệ Như nói chuyện cũng nói đến bất phân thắng bại. Mặc kệ nói cái gì, từ chuyện nhỏ nhất như một món vũ khí, đến chuyện hàng ngũ phức tạp, nàng đều có thể đưa ra ý kiến riêng của mình.

Bản tính Quy Trữ âm trầm, rất ít khi có người có thể lay động được hắn. Nhưng trải qua mấy ngày ở chung, hắn lại không tự chủ được mà hy vọng đường về Đại Tề càng dài càng tốt. Bởi vì hắn biết, nếu như bọn họ về đến Đại Tề, thì điều đang chờ đợi cô gái này, nhẹ nhất cũng là bị giam lỏng. Nếu như không thể uy hiếp được người kia, trong tình huống tệ nhất, chờ đợi nàng chính là một bầu rượu độc.

Ngày đó, Quy Trữ và Tử Dạ về đến phòng, Tử Dạ bỗng nhiên thở dài một hơi. Quy Trữ sau một thời gian dài ở chung với hắn, biết hắn trời sinh tính tình ngay thẳng, cũng hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì. Quy Trữ nói: “Người không cần thương tiếc. Có lẽ, sự tình không tệ đến nỗi như vậy...”

Tử Dạ hỏi hắn: “Chúng ta thật sự phải đưa nàng về phủ của chủ tử hay sao?”

Quy Trữ nói: “Chủ tử đã giao nhiệm vụ. Chúng ta làm sao lại có thể không hoàn thành được?”

Tử Dạ trầm mặc thật lâu rồi nói: “Người nói xem, người như vậy nếu là một nam nhân thì tốt quá phải không?”

Quy Trữ nói: “Đúng vậy. Nếu vậy thì chủ tử chắc chắn sẽ thu nhận nàng làm thủ hạ. Đáng tiếc, nàng lại là nữ nhân...” Trong lòng lại nghĩ. May mắn nàng là nữ, chứ nếu không, ta và người làm gì còn có cơm ăn?

Tử Dạ trung trực hơn một chút, không có nhiều tâm địa gian xảo như hắn. Nghĩ đến kết cục của cô gái này lại không khỏi thở dài một hơi.

Lại nói: “Nếu như ngoại hình của nàng ta đẹp hơn một chút, có lẽ...”

Quy Trữ gật gật đầu, nói: “Nếu như nàng xinh đẹp tiên thiên thì sẽ lọt ngay vào mắt xanh của chủ tử rồi. Cũng sẽ không uống mất tính mạng. Nhưng chuyện này đâu đến lượt chúng ta có thể không chế?”

Tử Dạ nghĩ, cũng không biết điều đó có khả năng hay không. Trong phủ Tuyên Vương có vô số cô gái xinh đẹp thiên tiên, đào tơ mơn mẩn. Với tính háo sắc của Tuyên Vương mà nói, làm sao có thể nhìn trúng một cô gái tướng mạo bình thường như vậy được. Tuy rằng thần thái tâm hồn của cô gái này, cũng không có ai cao quý và tiêu sái bằng.

Tử Dạ thậm chí còn nghĩ ngợi lung tung. Bản thân mình còn chưa thành thân. Nếu như cô gái này thật sự rơi vào hoàn cảnh ấy, mình có thể thỉnh cầu Tuyên Vương tặng nàng mình, tự mình chăm sóc. Với địa vị của mình trong cảm nhận của Tuyên Vương thì không biết chuyện này có thể thành công hay không...

Nghĩ đến đây, gương mặt Tử Dạ bắt gặp đỏ lên một chút. Hắn trộm nhìn qua Quy Trữ, lại phát hiện Quy Trữ đang chìm trong trầm tư. Ánh mắt lộ ra thần sắc rất khả nghi. Hắn nghĩ, có phải là Quy Trữ cũng đang nuôi ý niệm này trong đầu hay không đây. Nhưng hắn đã có vợ rồi mà...

Càng nghĩ càng không tránh khỏi cảm thấy oán hận, trừng mắt liếc Quy Trữ một cái. Hại Quy Trữ bị trừng đến mức khó hiểu. Quy Trữ cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn là đang suy nghĩ. Trên đường đi, đến nay vẫn một mực gió êm sóng lặng. Không bằng cứ lưu lại cái trấn nhỏ này vài ngày rồi hãy đi. Cách hoàng cung Đại Tể càng gần thì cơ hội được hàn huyên tâm sự với cô gái kia càng ít. Tuy hắn lãnh tâm lãnh tràng, nhưng lại yêu thích đến mức cuồng nhiệt những tri thức chuyện lạ quái dị trên đời. Từ khi được nghe nàng kia giải thích cho rất nhiều chuyện cổ quái đáng kinh ngạc thì nhớ mãi không quên. Vẫn muốn được nghe nhiều thêm một chút...

GHI CHÚ:

(1) Học phú ngũ xa: ý chỉ đọc sách rất nhiều, học thức sâu rộng, xuất phát từ ‘Thôn trang – Thiên hạ’: “Huệ Thi đa phương, kỳ phú ngũ xa”. Tương truyền Huệ Thi là một người rất có học vấn, sách ông ta đọc cần đến năm xe mới chở hết.

Huệ Thi: (khoảng 370 – 310 trước công nguyên.), nhà tư tưởng Trung Quốc, đại biểu cho phái Danh gia. Nêu lên thuyết “Hợp đồng dị”. Tư tưởng triết học của Huệ Thi đã cống hiến cho sự phát triển của tư tưởng logic cổ đại Trung Quốc. Tư tưởng của Huệ Thi còn sót lại trong các sách: “Tuân tử”, “Trang Tử”, “Lã Thị Xuân Thu”.

(2) Bách Gia Chư Tử: là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh (bách gia tranh minh) này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Nhiều đề tài cổ điển Trung Quốc có nguồn gốc từ thời kỳ này đã có ảnh hưởng sâu rộng trong cách sống và ý thức xã hội của người Trung Quốc đến tận ngày nay. Xã hội trí thức thời kỳ này có đặc trưng ở sự lưu động của những người trí thức, họ thường được nhiều nhà cai trị ở nhiều tiểu quốc mời làm cố vấn về những cách thức điều hành chính phủ, chiến tranh, và ngoại giao. Gồm có Khổng giáo, Pháp gia, Đạo giáo, Trường phái Âm – Dương, Mặc học....

62. Chương 064

Chương 64: LÀM SAO KHÔI PHỤC CÔNG LỰC.

Edit: Docke

Ta nằm trên giường không được bao lâu thì bị người ta lay tỉnh. Quả thật ta muốn mắng to: Các người rốt cuộc có xem ta là phụ nữ không vậy? Sao dám tùy tiện kéo màn giường của ta? Lỡ may ta chỉ đang mặc mỗi cái yếm ngủ thì biết làm sao bây giờ? Lại nhìn thấy Tiểu Phúc Tử đang mừng rỡ như điên, ta không mắng ra lời được nữa. Bởi vì Tiểu Phúc Tử nói một câu: “Công lực của ta đã khôi phục rồi...”

Ta ngồi dậy, nghĩ rằng. Cũng may ta mặc nguyên trang phục mà ngủ, một lớp cũng không cởi bỏ. Ta rời khỏi giường, đi ra bàn ngồi xuống, ý bảo Tiểu Phúc Tử đưa cổ tay lại đây. Ta xem mạch cho hắn một chút, phát hiện mạch tượng vững vàng, mạnh mẽ hữu lực. Tình huống nội công khí lực như có như không trước đây đã hoàn toàn đổi mới. Võ công của hắn thật sự đã khôi phục...

Tiểu Phúc Tử nhìn ta chờ mong. Ta gật gật đầu, nói: “Quả thật đã được khôi phục...”

Tiểu Phúc Tử mừng như điên. Sau khi bình tĩnh trở lại, hắn hỏi ta: “Vì sao người lại không vui?”

Ta nói: “Bởi vì ta đã cao hứng được một lúc rồi...”

Tiểu Phúc Tử: “A?!”

Ta nhàn nhạt nói: “Có biết vì sao hôm nay ta lại gây bất hòa, tranh ăn với người không?”

Tiểu Phúc Tử lắc lắc đầu, sau lại giật mình, nhớ đến tình cảnh bữa cơm, nói: “Hôm nay trong bữa cơm, người đặc biệt nói rất nhiều. Hơn nữa nói nhiều nhất là về chuyện làm sao chế tác độc dược, rồi làm sao hạ độc, khiến cho hai người kia sợ đến mức không ăn được gì hết. Chẳng lẽ bắt đầu từ lúc đó, người đã biết rồi?”

Ta cười cười nói: “Thức ăn hôm nay được chế biến hết sức đặc biệt. Trong đó có ba món nấu cực kỳ đặc, còn nêm thêm gia vị là bát giác hương (đại hồi hương, cây hồi). Mà ba món này đều chế biến theo kiểu Đại Lương. Ta nghĩ, ông chủ quán này rõ ràng đã biết chúng ta không phải là người Tây Sở mà là người của Đại Tề rồi mà vẫn dựa theo phương pháp chế biến thức ăn của Đại Lương để nấu nướng. Trong đó chắc hẳn phải có nguyên nhân. Quả nhiên, sau khi ta tinh tế nhấp nháp qua đã phát hiện bên trong thức ăn có chứa một vài thành phần thuốc Đông y. Trong đó có hai loại thuốc Đông y có công hiệu đặc biệt dùng để ngưng tụ công lực. Hiển nhiên, vị bát giác hương nồng đặc này là dùng để che giấu hương vị của thuốc Đông y. Tuy rằng hương vị này cũng không đặc lắm, nhưng với phong cách sự vô toàn diện, cẩn thận mọi lúc mọi nơi của bọn họ thì bọn họ hiển nhiên đã lo lắng đến điểm này rồi. Vốn ta còn chưa dám khẳng định hiệu quả của phương thuốc Đông y này, nhưng thấy người ăn một miếng thịt hầm bát giác hương mà bình thường người rất ít khi đụng đến, sau đó thì liền mạng ăn tiếp, liền một mạch dọn sạch sẽ số thức ăn trên bàn thì ta đã có thể khẳng định. Vì sao lại không giúp người cơ chứ, nói một vài chuyện chế tác hạ độc thú vị mà ít ai biết đến. Làm cho hai tên kia trong suốt quá trình ăn cơm đều cẩn trọng thận trọng, chỉ dám ăn độc có cơm trắng...”

Ta cười cười, nói tiếp: “Thật ra mọi ngày ta vẫn nói rất nhiều chứ không riêng gì hôm nay. Cho nên bọn họ cũng không hề hoài nghi chút nào về nguyên nhân khiến ta nói nhiều trong bữa ăn như vậy...”

Trên suốt chặng đường, ta luôn suy nghĩ. Nếu như muốn ra tay, thì phải dùng cách gì mới tốt đây. Thường dùng nhất chính là hạ độc. Cho nên cuối cùng ta cố ý vô tình hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, cố ý nói một chút về những chuyện thú vị mà bọn họ chưa từng nghe hòng hấp dẫn bọn họ, cũng khiến cho bọn họ nơi lòng cảnh giác. Ta nghĩ, là cạp là hổ thì cũng có lúc nơi lỏng, ta cũng không tin bọn họ dù lòng lơ đãng đứng mắt cũng không hề chớp, lúc nào cũng chú ý đến ta và Tiểu Phúc Tử. Nhưng không thể ngờ được chính là, ta còn chưa ra tay thì đã có người âm thầm ra tay giải tán công độc cho Tiểu Phúc Tử rồi...

Tiểu Phúc Tử lẩm bẩm: “Vậy là trong ba món đó đều có thuốc giải hay sao?”

Ta gật gật đầu nói: “Nói đúng ra là, chỉ có món thịt hầm kia là có thuốc giải thôi. Hai món khác thực chất chỉ là vàng thau lẫn lộn...”

Trên bàn có ba món ăn của Đại Lương, như vậy sẽ khiến cho người ta chú ý. Nếu thật sự có một người ưa thích món ăn Đại Lương có phải sẽ giảm bớt một nửa cơ hội Tiểu Phúc Tử ăn được thuốc giải hay không? Nhưng cũng may, Tiểu Phúc Tử không thích ăn bát giác hương lắm, nhưng ngược lại hắn rất thích ăn thịt mỡ. Mà trên bàn ngày hôm nay cũng chỉ có một đĩa thịt ngấm dầu béo ngậy như vậy mà thôi. Chứ nếu không, muốn cho Tiểu Phúc Tử ăn nhiều thịt hầm bát giác hương, cũng rất khó.

Tiểu Phúc Tử suy nghĩ. Sau khi thông suốt rồi, bất mãn đầy mình: “Người không nhắc khéo ta một chút, khiến ta giống như quỷ chết đói dầu thai vậy, ăn muốn chết. Đến bây giờ bụng vẫn còn căng trướng lên, khó chịu lắm đây nè!”

Ta thấy kỳ quái bèn hỏi hắn: “Công lực của ngươi cao như vậy mà không trợ giúp tiêu hóa một chút sao?”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng nói: “Không biết là người thông minh hay là ngu xuẩn nữa. Nếu công lực à giúp tiêu hóa nhanh thì chẳng lẽ mấy cao thủ đều vừa ăn vừa tè ỉa ra quần hết hay sao? Cho đến bây giờ ta cũng chưa từng nghe qua nha...”

Ta thấy sắc mặt Tiểu Phúc Tử không tốt lắm, có dấu hiệu tức giận rồi, nên không dám đùa với hắn nữa. Ta phải thừa nhận. Ta không nói cho hắn cũng có vài phần là vì muốn trêu chọc Tiểu Phúc Tử. Bởi vì ta nghĩ thế này. Tuổi của Tiểu Phúc Tử năm nay cũng được gọi là thanh thiếu niên rồi. Thanh thiếu niên đều muốn tăng chiều cao đúng không? Muốn cao lên thì hắn phải ăn nhiều một chút chứ sao? Tuy rằng trong một lúc, ăn nhiều cũng không được bao nhiêu nhưng ta đây cũng chỉ vì muốn hắn khỏe mạnh thôi mà? Đương nhiên, lời này nếu có nói ra cũng không có ai thêm tin. Tự ta tin ta vậy, hì hì...

Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Chúng ta có nên nhanh chóng rời khỏi đây hay không?”

Ta lắc đầu, nói: “Nếu công lực của ngươi đã khôi phục, ngược lại không cần phải vội vã ra đi như vậy. Ta muốn biết, bọn họ rốt cuộc đang muốn cái gì? Trong mật thất, vì sao lại dễ dàng để bọn người này đưa ta và người đi. Trong khi rõ ràng có rất nhiều cơ hội cho chúng ta thuốc giải, ngược lại không à chờ đến tận bây giờ. Ta nghĩ, bọn họ nhất định có một kế hoạch mà ta và người không biết. Cứu chúng ta ra, người quên rồi sao, Bọn Thanh Loan tiên tử bây giờ vẫn trong trạng thái tê liệt nửa người mà...”

Tiểu Phúc Tử gật đầu nói: “Bọn họ nhất định là cũng nóng lòng cứu chúng ta ra là để đi cứu Thanh Loan tiên tử...”

Ta suy nghĩ rồi nói: “Nhưng ta không hiểu chính là. Đã có nhược điểm bị ta nắm được, sao lại dễ dàng để Quy Trữ và Tử Dạ mang chúng ta đi? Dọc theo đường đi còn không hề cản trở chút nào?”

Ánh mắt Tiểu Phúc Tử lộ vẻ suy tư, nói: “Như vậy, thoát nhìn còn có chuyện khác còn quan trọng hơn cả chuyện cứu Thanh Loan đang được tiến hành?”

Ta gật gật đầu, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể nghĩ ra được rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra.

Điều duy nhất ta có thể làm chính là nói Tiểu Phúc Tử ngàn vạn lần cũng không được hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ cần trốn ở một nơi bí mật gần người đó rồi bất ngờ ra tay, chúng ta liền nhân cơ hội chạy thoát. Mà không cần phải ra tay thì càng tốt...

Tiểu Phúc Tử gật đầu đồng ý, không tự chủ được mà xoa xoa cái bụng. Xem ra, hôm nay hắn ăn rất nhiều. Cái bụng căng trướng rất lớn, giống như mấy bà bầu đang mang thai ba bốn tháng rồi vậy. Hy vọng dạ dày của hắn tốt, có thể nhanh nhanh tiêu hóa được.

Ta đồng tình nói: “Tiểu Phúc Tử, nếu công lực của ngươi đã khôi phục lại rồi thì có lẽ thuốc giải đã đạt đến hiệu quả tốt nhất của nó rồi. Hay là ta kê cho ngươi một thang thuốc xổ, cho ngươi thanh lọc dạ dày có được không?”

Nếu như trải qua nhiều chuyện như vậy, lại cùng ở chung lâu như vậy, Tiểu Phúc Tử vẫn còn có thể nghe theo lời ta, bị vẻ mặt của ta hù dọa thì hắn quả là một đứa trẻ khờ dại rồi. Nhưng hắn lại không phải là một đứa trẻ khờ dại. Cho nên, hắn hung tợn trừng mắt lườm ta một cái rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

Ta nhìn theo bóng dáng hung tợn của hắn, bất giác thở dài: “Thanh thiếu niên thời này, xem ra còn thông minh hơn thời đại của chúng ta nhiều. Không thể lừa được nữa rồi!”

Thật ra ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Người nghĩ mà xem. Người ăn sạch bách một đĩa đồ ăn, không phải sẽ khiến cho người ta hoài nghi sao? Dinh dưỡng vẫn phải phát triển toàn diện thì mới thỏa đáng chứ...

Đáng tiếc không có ai lý giải cho ta. Khó trách một lúc nào đó, vào niên đại nào đó, mọi người đều hô hào: “Lý giải vạn tuế...”

Đã có người chờ cứu chúng ta. Như vậy, ta cũng không cần phải cả ngày cứ tìm cách hạ độc người khác. Ta phải đem số thuốc độc trên người phóng ra mới được. Chứ nếu không lại vô ý hạ nhầm người ta, phụ mất một tấm lòng tốt của người đã cứu chúng ta ra.

63. Chương 065

Chương 65: SÁT KHÍ TÁI HIỆN.

Edit: Docke

Trong gian khách điểm bên cạnh địa giới, tuy rằng không có quá nhiều khách nhưng dưới sự lưu ý của khách điểm cũng rất gọn gàng ngăn nắp. Đặc biệt, người làm của khách điểm cũng vô cùng chịu khó, làm việc cả ngày không ngơi tay. Trong khách điểm không vương một hạt bụi nhỏ. Lau cái bàn cũng rất sạch sẽ nha, quả thật có thể soi... Đường nhiên không thể soi ra bóng người... Có phải là đá cẩm thạch thời hiện đại đâu chứ...

Ta và Tiểu Phúc Tử đi xuống cầu thang khách điểm. Tiểu hỏa kế đang lau tay vịn cầu thang, ân cần tiếp đón chúng ta. Ta cười cười với hắn. Tiểu Phúc Tử cứ theo lệ thường, mắt lạnh đảo qua. Tiểu hỏa kế kia vốn định chào hỏi hân hoan, lại bất gặp ánh mắt đông lạnh của hắn nên không dám lơ đãng nữa, vội cúi đầu tiếp tục lau tay vịn.

Ta vừa đi xuống vừa nghĩ. Hỏa kế của khách điểm này cũng rất hiểu lễ phép. Đáng tiếc không phải là tiểu hỏa kế, hơi già một chút. Trên mặt đầy nếp nhăn rồi, gọi là ông bạn già thì có lý hơn. Cứ nghĩ việc phải gọi hắn là tiểu hỏa kế, ta lại không tự chủ được phì cười...

Quy Trữ và Tử Dạ đã chờ sẵn ở dưới lầu, thấy chúng ta đi xuống bèn vội tiếp đón chúng ta qua ngòi. Thật ra, nếu chúng ta không phải tù phạm thì thật sự ở chung với hai người này cũng rất tốt. Mỗi ngày đều ân cần tiếp đón không nói, cứ mỗi ngày sáng sớm bọn họ đều đã chờ sẵn, chuẩn bị bữa sáng xong xuôi còn đầy đủ mặt mày tươi cười tiếp đãi. Muốn không làm người ta cảm động cũng không được.

Ta nhìn nhìn thức ăn bày đầy trên bàn: bánh bao, bánh mì, các loại bánh, lại còn có đủ loại điểm tâm nhẹ như cháo hoa, dưa chua, rau xanh, thịt hầm... Sáng sớm đã có thịt hầm, đủ biết ông chủ này đã tìm không ít tâm tư. Biết ta và Tiểu Phúc Tử ưa thích ăn thịt. Trong tình huống này mà chúng ta còn từ chối thì thật là bất kính quá.

Ta ăn bánh bao ngon lành. Thấy Quy Trữ và Tử Dạ nhả nhả nhận nhận ngồi ở bên kia cũng vẫn chưa đụng đĩa. Không cần dùng tài hùng biện cũng rõ, bọn họ vẫn đang chìm đắm trong câu chuyện hạ độc thú vị mà ta đã kể cho họ nghe ngày hôm qua, bị khủng hoảng không ít. Ta cười cười, cũng không khuyên họ, chỉ lần lượt ăn từng cái trên bàn. Bọn họ nhìn nhau, lại lấy ra một con tiểu tước, rồi xuất ra ngân châm, ăn thử châm thử. Xong xuôi đầu đầy mới chịu ăn một chút.

Đã thấy trình độ cẩn thận của bọn họ đạt đến cảnh giới nào rồi chưa...

Lúc này, Lưu chủ quán lại tươi cười đầy mặt đi tới. Trên tay ân cần bưng một cái đĩa, bên trong có hơn mười trái trứng nho nhỏ. Ta vừa thấy đã biết đây là trứng Kim vô cùng trân quý. Đây là loài chim bay được lâu nhất, sinh hoạt tại bờ biển và trên bờ cát. Loài chim này cả ngày đều bận rộn bay lượn, cho nên

thời gian để trứng quả thật ít đến đáng thương. Vì vậy mà trứng của loài chim này rất quý hiếm. Hơn nữa, trứng loài chim này cực kỳ bổ dưỡng, có hiệu quả làm thuốc, cũng là đặc sản của Đại Lương. Tìm thấy được trong một gian khách điểm như thế này, lại khiến ta không thể tin được. Quy Trữ và Tử Dạ đồng thời nhìn thấy đĩa đồ ăn đều đồng loạt lên tinh thần. Bởi vì cả hai người đều nghĩ, e rằng khó mà có thể hạ độc vào trong trứng được. Không thấy số trứng này còn chưa bóc vỏ hay sao? Trong thiên hạ vật kín nhất không phải là trứng hay sao? Xem ra, bọn họ đích xác chưa có ăn gì, đói bụng quá rồi...

Hai đại nam nhân đáng thương này...

Chỉ có điều, mấy trái trứng này, ta không thể cho ăn. Bởi vì ta biết, trong rau xanh trên bàn được thả vào một loại gia vị tên là gạo hương. Loại hương liệu này cực kỳ hiếm thấy, cũng là một đặc sản của Đại Lương, sinh trưởng xung quanh tổ chim Kim. Nó vốn có màu vàng óng nhưng sau khi được phơi dưới ánh nắng lại biến thành màu vàng nhạt. Để vào trong thức ăn thì rất dễ bị lẫn lộn. Vào lúc chim Kim bay đi tìm thức ăn, có một loài thú khác tiến đến ăn trứng chim trong tổ. Nhưng nếu không chú ý mà ăn thử, ăn trứng chim Kim có lẫn loại hoa quả màu vàng óng ấy vào bụng sẽ xảy ra phản ứng liên tiếp. Trên cơ bản là đi đời nhà ma, không có loại thuốc nào có thể trì hoãn được. Vào một ngày nào đó, lúc ta đọc trong sách cổ tìm được tin tức thú vị này đã vô cùng thưởng thức loại độc Kim vô lương tán này. Hành vi hạ độc cũng rất giống với tính cách của ta nha. Cho nên ta nhớ rõ không quên. Loại hương liệu này quả thật khi nghiền nát thành bột rồi rắc vào thức ăn thì vô cùng thơm nồng ngon miệng. Nào có ai biết được, nếu được ăn chung với trứng chim Kim sẽ đạt thành hiệu quả như thế? Mà gạo hương kia, mùi vị cũng chỉ nhàn nhạt thoang thoảng, ăn vào trong miệng mới có cảm giác ngon, đâu có ai thèm chú ý đến?

Ta nhìn nhìn ông chủ quán, thấy vẻ mặt ông rất chân thành, xem ra ông quả thật không biết tác dụng khi gộp chung hai loại thức ăn này. Quy Trữ và Tử Dạ ngồi chung bàn với chúng ta, còn đám thủ hạ đi theo bọn họ thì ngồi trên một chiếc bàn khác. Trên bàn của chúng ta có món này, nhưng trên bàn kia thậm chí không có cái gì gọi là trứng Kim. Ta nghĩ, xem ra thứ bọn họ cần chẳng qua chỉ là tánh mạng của Quy Trữ và Tử Dạ. Chỉ cần tùy tiện xử lý xong một trong hai người bọn họ cũng coi như loại bỏ được một trợ thủ mạnh. Đồng thời, ta cũng không thể thoát được bị hiềm nghi là hung thủ giết người. Hơn nữa lại giết bằng thuốc độc. Xem ra, sau một phen tranh đấu với Thanh Loan trong lãnh cung, thanh danh của ta đã vang xa rồi...

Sau khi ông chủ Lưu đặt đĩa trứng Kim lên bàn, Quy Trữ và Tử Dạ mỗi người gấp một trái, đang chuẩn bị bỏ vào miệng. Ta đột nhiên vui mừng ra mặt, nói: “Ăn đi, ăn đi, trứng này ngon lắm, còn có công hiệu tư âm bổ thận nữa...”

Quy Trữ do dự một chút, âm thầm kéo ống tay áo của Tử Dạ. Tử Dạ cũng bỏ trái trứng bên miệng xuống. Quy Trữ nói: “Nếu ngon như vậy sao Giả tiểu thư không ném thử đi?”

Ta nhú nhú đầu mày nói: “Dạ dày của ta không được tốt lắm. Ăn không nổi mấy món mỡ mòng này...” Nói xong còn lấy tay xoa nhẹ cái bụng.

Ánh mắt Quy Trữ quét một vòng qua đĩa thịt hầm béo ngậy, dầu mỡ chảy ròng ròng. Ta vừa mới gấp một miếng vào chén mà...

Hắn cười nói: “Dạ dày chúng ta cũng không được khỏe. Tử Dạ, chúng ta vẫn cứ ăn cơm trắng đi. Cơm trắng dưỡng thân!”

Tử Dạ chần chừ rồi bỏ trứng xuống, lẩm bẩm nói: “Toàn ăn cơm trắng, ta ăn đã hết mấy ngày rồi...”

Ta cười cười, đưa cho hắn một đĩa tương du: “Trứng này chấm với tương du ăn rất ngon, ngài ném thử đi?”

Ngay cả Tử Dạ thẳng tính như vậy mà cũng lộ vẻ hồ nghi đầy mặt: “Thôi khỏi, thôi khỏi. Ta cứ ăn cơm trắng thôi. Cơm trắng rất ngon...”

Ta bỏ đĩa tương du xuống, thì thào nói: “Có lòng tốt thể mà lại bị người ta cho là gian trá!”

Quy Trữ và Tử Dạ không trả lời, hì hục và cơm trắng. Tiểu Phúc Tử nhìn thoáng qua ta, cũng không đụng vào đĩa trứng kia. Xem ra, Tiểu Phúc Tử đã thành con sâu trong bụng ta rồi. Lời nói dối hay nói thật hắn đều có thể phán đoán được, chuẩn xác vô cùng...

Ánh mắt ta đảo qua. Tên hỏa kế đứng phía sau ông chủ Lưu đã vội vã đi vào phòng bếp....

Ta nghĩ, không biết rằng còn muốn đưa lên món gì nữa đây?

Không đúng, phải nói là còn muốn giở chiêu hạ độc gì nữa đây...

Ta cũng không phải cố ý muốn phá hoại các người. Chẳng qua ta biết, ta không thể trêu vào đao phong của Tuyên Vương kia. Dám nhỏ lòng hấn, còn không ăn cho bằng hết hay sao

64. Chương 066

Chương 66: HẾT LẦN NÀY ĐẾN LẦN KHÁC

Edit: Docke

Bọn họ muốn giết người thì khi nào cũng đều có thể, nhưng không nên giở trò trước mặt ta, không nên bức ta thành hung thủ giết người oan uổng như vậy chứ. Con người của ta rất sợ máu, càng sợ phiền phức, còn sợ bị người ta vu oan...

Món ăn này bọn họ chuẩn bị rất chu đáo chặt chẽ. Dem gạo hương lẫn trong rau xanh nhưng ta và Tiểu Phúc Tử cũng không ăn lấy một miếng nào. Tiểu Phúc Tử phỏng chừng đã sinh ra di chứng sâu rau xanh. Còn ta, bản thân đối với rau xanh không có hứng thú gì, chỉ thích ăn thịt thôi, cho nên cũng không ăn. Xem ra, bọn họ đã trốn ở một chỗ bí mật nào gần đó, quan sát rất lâu rồi. Biết hai chúng ta đều không thích ăn rau. Còn Quy Trữ và Tử Dạ không biết thế nào nhưng đợi đến khi hai người đều gấp một chút rau xanh ăn vào bụng rồi bọn họ mới bưng trứng Kim lên. Xem ra, người hạ độc đối với lòng dạ của Quy Trữ và Tử Dạ đều hiểu rõ ràng mồn một. Cũng biết rõ trứng để nguyên vỏ sẽ khiến cho bọn họ không hề nghi ngờ mà muốn ăn. Nếu không Quy Trữ và Tử Dạ không ăn độc, mà lại hại ta và Tiểu Phúc Tử trúng độc thì chẳng phải là oan uổng chết người rồi không?

Lại là một sự kiện được chuẩn bị vô cùng cẩn thận chu đáo, mà còn là sự kiện ám sát. Cùng loại thủ pháp, cùng một nhóm người, cùng dạng tâm tư tinh mẫn.

Ta đề cao cảnh giác, không thể để bọn họ chết trước mặt ta được. Bằng không dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Nếu phải chết, cũng phải chờ chúng ta chạy thoát đã rồi hãy chết. Lúc đó sẽ có người làm chứng không phải do chúng ta giết...

Ta chẳng qua chỉ là một nhân vật bé nhỏ, không muốn gặp chuyện lớn lao trời biển gì. Huống chi còn là thủ hạ sinh tử của Tuyên Vương, chỉ cần dính líu một chút rầu ria thôi, không chết thì cũng bị lột da. Lại nói, người ta đối xử với chúng ta cũng rất tốt. Ngoại trừ không cho chúng ta bỏ đi thì không có gì gọi là xem chúng ta như tù tội cả. Cũng không nhốt vào xe chở tù hay tống vào lồng sắt linh tinh. Mỗi ngày còn chiêu đãi của ngon vật lạ. Trong khi bản thân bọn họ chỉ ăn toàn cơm trắng. Người tốt như vậy, biết đi đâu mà tìm đây?

Trong lòng ta bỗng nảy sinh cảm xúc muốn thành người tốt có sứ mệnh bảo vệ kẻ yếu. Ta híp hai mắt lại, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tên đầu bếp. Công lực của Tiểu Phúc Tử đã khôi phục rồi, cũng không còn ăn uống mãnh liệt sống cuốn như ngày hôm qua nữa. Chỉ thoáng ăn qua loa mấy thứ rồi ngừng lại. Điều này càng khiến cho Quy Trữ và Tử Dạ nghi thần nghi quỷ, không dám động đũa. Xem ra, bữa cơm này, bọn họ đành phải để bụng đói thôi...

Ăn xong bữa sáng, ta vốn tưởng rằng Quy Trữ và Tử Dạ sẽ kéo đoàn người ra đi. Đâu ngờ, bọn họ lại khen ngược, nói là còn phải chuẩn bị ngay ngốc gì đó một ngày. Hôm nay hai người bọn họ cả ngày cứ quần lấy chúng ta, nói chuyện trời đất. Ra là vậy, Quy Trữ và Tử Dạ chuẩn bị đào bới vệt những ý tưởng kỳ kỳ quái quái trong đầu ta đây mà. Ta nghĩ, ta so với các người nhiều hơn đến cả ngàn năm tri thức. Các người cứ vơ vét đi, nếu lấy hết được thì ta bội phục các người.

Ngày hôm sau, Quy Trữ và Tử Dạ, ta và Tiểu Phúc Tử cùng một đoàn người chuẩn bị ra đi. Ta bắt gặp trong mắt Quy Trữ vẫn có vẻ chần chừ. Ta nghĩ, hay là hắn còn chưa muốn ra đi? Muốn ở lại khách điểm này ngây ngốc thêm mấy ngày nữa ư? Nhưng ta đây lại không muốn ở lại nữa đâu. Khách điểm này đã bị người ta bố trí thành một cái bẫy rồi. Cho dù không hài lòng thế nào thì ta cũng không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Đang suy nghĩ thì Tử Dạ nói: “Quy thống lĩnh, đã gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!”

Lúc này Quy Trữ mới lưu luyến nhìn quanh khách điểm, lại liếc mắt nhìn ta một cái rồi mới quay đầu đi ra chỗ xe ngựa và mấy con ngựa.

Ta nghĩ. Hai người này đối với ta thật sự rất tốt. Chúng ta ngồi xe ngựa còn bọn họ cưỡi ngựa. Nhưng ta không muốn nhận nhân tình của bọn họ nữa. Hôm nay ta muốn nếm thử mùi vị cưỡi ngựa xem thế nào. Nhớ lúc trước, đến thời đại này lâu như vậy rồi vẫn còn chưa thử qua mùi vị cưỡi ngựa nhỉ.

Sau khi ta đề nghị với bọn họ, bọn họ cũng không nói chuyện. Nhiều nhất cũng chỉ có chút hoài nghi ta sẽ cưỡi ngựa chạy trốn, nhưng vừa thấy ta người toàn xương với xương, mỏng như tờ giấy. Tuy nhẹ nhưng khẳng định không thể cưỡi ngựa chạy được đi đâu nên cũng buông lỏng đề phòng. Hơn nữa, Tiểu Phúc Tử không có khả năng ngồi chung một con ngựa với ta đâu. Trong mắt bọn họ, công lực của Tiểu Phúc Tử không phải vẫn chưa hề khôi phục hay sao?

Nhưng mà, tuy rằng đã thả lỏng tâm tình nhưng vẫn không cho ta cưỡi ngựa. Quy Trữ cười cười vẻ muốn xin lỗi, nói: “Giả tiểu thư, con ngựa này tính tình hung tợn, người bình thường cũng không cho tiếp cận. Nếu người cưỡi ngựa mà bị té, chúng ta không đảm đương nổi đâu.”

Ta nói: “Không cần các người phải đảm đương. Tự ta muốn cưỡi ngựa, thèm quá hóa nghiền. Thế nào, vậy cũng không được sao?” Nói xong, ta nhìn hắn cân nhắc. Bỏ đi, nếu như hắn không cho, ta cũng không cưỡi nữa, tiếp tục ngồi xe vậy.

Mặt mày Quy Trữ nhăn nhúm, hiển nhiên là rất nể lời ta. Hắn nói: “Ngài cần gì phải làm chúng ta khó xử như vậy, ngồi xe ngựa thoải mái hơn nhiều chứ?”

Ta nói: “Người còn dám nói xe ngựa thoải mái. Khắp xe ngựa đều bốc mùi phân ngựa. Đệm ghế thì không biết đã mấy tháng rồi chưa giặt. Người nói xem, có bao nhiêu người từng ngồi qua rồi?”

Tử Dạ ở bên cạnh chen vào nói: “Giả cô nương, ở đây đâu có nơi nào tìm được cái khác nữa? Xe ngựa này chính là xe bốn ngựa kéo rất tốt rồi. Chúng ta thưởng... không phải, là mượn lâu lắm mới mượn được đó...”

Quy Trữ trừng mắt lườm hắn một cái, khe khẽ mỉm cười, ẩn chứa vẻ hung ác, nói: “Giả tiểu thư, ngài cứ đi một lát vậy, tới chỗ nào có nhiều người chúng ta sẽ lập tức đổi chiếc khác cho ngài...”

Ta trừng mắt, còn hung ác hơn cả hắn nữa: “Người có biết ta từ đâu tới đây không? Là từ trong cung ra đó, người lại bắt ta ngồi cái loại xe ngựa như vậy sao?”

Quy Trữ nhìn Tử Dạ, hai người trong lòng cùng nghĩ. Từ trong cung ra? Người nào không biết nghe được mấy lời này dám tưởng cô ta không phải quý phi thì cũng là hoàng hậu nương nương lắm...

Lúc ta cãi nhau với người ta, Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh không nói tiếng nào. Ánh mắt lim dim, có lẽ lại đang chú tâm luyện công.

Quy Trữ cười cười, ánh mắt càng sắc bén, hắn nói: “Giả tiểu thư, suốt đường đi, chúng ta cũng không làm khó dễ gì người. Vậy hy vọng người cũng không nên làm khó chúng ta. Bằng không...”

Ta nhìn hắn. Sắc mặt mặc dù đang cười nhưng đáy mắt hỗn loạn kia lại hơi âm u. Khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy ánh nắng mặt trời đang chiếu sáng kia cũng không đủ độ ấm.

Ta hơi thức thời, không dám so đo với hắn nữa. Nhưng vừa đi ra xe ngựa vừa ồn ào cần nhân: “Xe ngựa như vậy mà cũng bắt ta ngồi, thật là vũ nhục thân phận của ta...”

Tiểu Phúc Tử đi theo phía sau không nói được một lời. Ta đi rất chậm, hắn cũng đi rất chậm, giống như rùa bò vậy. Quy Trữ và Tử Dạ khuyên ta không được, cũng không thúc giục chúng ta, yên lặng chờ chúng ta lên xe...

Hai người đang đi, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng ngựa hí vang. Ta không thèm quay lại xem, thì thảo nói: “Vẫn nên lên xe ngồi chung với ta đi!”

Tiếng kêu sợ hãi vừa dứt lại truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất. Hai con ngựa cao to, sau khi dậm chân vài cái thì đột nhiên ngã lăn xuống đất làm tung lên bụi cát mù trời.

Đúng là hai con ngựa của Quy Trữ và Tử Dạ...

Ta quay đầu lại, nhìn hai con ngựa kia tiếc rẻ, nói: “Cứ để ta cười đi có hơn không! Ta cười một chút thì chúng đâu có chết? Ai bảo không cho ta cười ngược lại bây giờ chết mất tiêu rồi?”

Tử Dạ tức giận vô cùng, ánh mắt tưởng phun ra lửa được nhìn ta. Ta lắc lắc đầu nói với Tiểu Phúc Tử: “Cứu hẩn một mạng, ngược lại còn bị nhìn như kẻ thù vậy. Tiểu Phúc Tử, người nói xem, ta làm sai gì rồi sao?”

Tiểu Phúc Tử lúc này mới gật gật đầu nói: “Biết thế này thì không cứu bọn họ có phải sẽ tốt hơn không...”

Nhìn thấy ngựa chết, sắc mặt Quy Trữ trong nháy mắt âm trầm, lại chỉ trong nháy mắt đã nở nụ cười: “Có vẻ như Giả tiểu thư từ sớm đã biết ngựa của chúng ta bị người ta xuống tay rồi. Cho nên lúc này mới kéo dài thời gian, khiến chúng ta không cười ngựa được. Vừa rồi nếu chúng ta thật sự cười ngựa thì không biết đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Trên cổ ngựa có xơ cọ, nhọn dài mềm mại. Nhưng nếu trên đó dính nước bọt của ngân tằm, xơ cọ đều sẽ chuyển thành màu bạc. Tay người vừa chạm vào, độc sẽ theo lỗ chân lông truyền vào cơ thể, chết trong chớp mắt...

Ta nhìn chằm chằm vào mấy tiểu hỏa kế trong khách điểm, một mực nghĩ. Sau khi bọn họ thất bại, lại dùng cách gì để xuống tay nữa đây. Lại thấy tên hỏa kế kia đi ra cửa sau. Mà cửa sau chính là nơi buộc ngựa của Quy Trữ và Tử Dạ.

65. Chương 067

Chương 67: CÁI CHẾT CỦA PHỤ THÂN.

Edit: Docke

Dẫu đã biết mấy con ngựa này đã bị người ta động thủ rồi nhưng ta lại không biết động vào chỗ nào và làm sao để nhắc nhở bọn hẩn. Ta đi ra cửa khách điểm. Ánh nắng trùng hợp chiếu lên người hai con ngựa, dưới bờm ngựa chợt lóe lên ánh sáng bạc. Ta mới đột nhiên nhớ tới loại kỳ độc này.

Vào thời điểm phụ thân bị giết, con ngựa ông cười cũng chết theo. Hoàn toàn tìm không ra hung thủ. Ta chú ý thấy bờm ngựa có mấy sợi biến thành màu bạc. Tra cứu sách cổ mới tìm được loại kỳ độc này. Tuy rằng vô cùng lợi hại nhưng chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, chừng chưa đầy một khắc. Khi chất độc đã hoàn toàn xâm nhập thì con ngựa bị dính chất độc sẽ lập tức lăn ra chết. Mà trong giờ khắc đó, người nào chung đụng với con ngựa ấy cũng sẽ chết. Sau đó, không cách nào có thể tra được hung thủ. Lão cha hờ của ta cứ như vậy mà chết đi một cách khó hiểu, không hề có dấu vết ấu đả. Hôm nay, ở đây, ta lại phát hiện ra bóng dáng của loại độc này.

Không thể cứu sống được phụ thân, cuối cùng lại cứu sống hai tên ngu ngốc không biết sống chết. Nhưng bọn họ dường như cũng không muốn cảm tạ ta lắm, biểu tình còn có vẻ hoài nghi là ta hạ độc. Ta nghĩ. Tuy ta là kẻ trừng mắt tất báo, nhưng cũng sẽ không giết luôn cả mấy con ngựa vô tội.

Ta đang muốn tiến lên, bỗng cho bọn họ sáng mắt ra. Ta đã ghen quá lâu rồi...

Nào biết đâu rằng, vừa liếc mắt một cái, Quy Trữ và Tử Dạ đã từ từ lả người rồi ngã xuống. Đám thủ hạ của bọn họ cũng cùng chung số phận. Ngoại trừ ta và Tiểu Phúc Tử, tất cả đều ngã xuống hàng loạt. Quy Trữ vừa đổ người xuống vừa nhìn ta: “Người hạ độc sao? Từ khi nào?”

Ta quát to một tiếng: “Ta không có. Ta bị oan...”

Nói xong, liền bước lên phía trước xem mạch cho bọn hắn. Mạch đã không còn đập nữa, chết rồi...

Ta kêu to: “Ta không có hạ độc. Vì sao lại chết cả rồi? Ta còn oan uổng hơn cả tuyết rơi tháng bảy nữa kìa!”

Ta bắt lực nhìn bốn phía, thấy đám hỏa kế trong khách điểm nghe tiếng đều đã chạy ra. Những người khác đều đã ngã xuống, chỉ còn lại ta và Tiểu Phúc Tử. Ta vội kêu: “Mau mau lại đây giúp một tay. Bọn họ có lẽ đã ăn phải thứ gì không sạch sẽ rồi.”

Nghe xong lời này, có mấy người vốn muốn qua giúp lại lập tức trốn mất tiêu, đẩy ông chủ quán ra phía trước. Ông chủ khách điểm đã bị dọa sợ đến mức không dám ra, chân run lẩy bẩy, quần ướt đầm một khoảng rộng.

Một tên tiểu hỏa kế nói: “Mau đi báo quan đi...”

Một hỏa kế khác lên tiếng: “Báo quan nào? Đại Tề mặc kệ chúng ta, còn Tây Sở giờ không còn quân trấn này nữa rồi...”

Lặng ngắt như tờ.

Ta ngàn phòng vạn phòng, vẫn trúng phải gian kế của người ta. Ta đem tất cả tinh lực ra đề phòng bọn họ hạ độc. Không ngờ độc đã được hạ xuống từ lâu rồi. Những thủ đoạn sau này, chẳng qua chỉ vì muốn kéo dài thời gian khiến ta không có cách nào tra ra được. Không tra được thì sẽ không thể cho bọn hắn thuốc giải. Bởi vì, độc mà bọn hắn trúng phải, ta rất quen thuộc. Trong bao độc của ta còn dấu một bình nhỏ, do ta tự phối chế,...

Ta đương nhiên hiểu được. Độc này không phải do ta hạ. Nhưng nếu không phải ta, thì là ai? Ngoại trừ ta và Tiểu Phúc Tử, những người còn lại đều trúng độc. Hơn nữa, độc được dùng lại chính là loại độc ta mang theo người. Bây giờ thì thật sự dù ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Từ nhỏ đến lớn, ta còn chưa hề giết qua người nào. Bây giờ lập tức giết nhiều người như vậy, trên tay đã dính đầy máu tươi. Xem ra, sau khi chết đi sẽ phải xuống địa ngục mất thôi.

Ta lôi kéo Tiểu Phúc Tử, lui về phía sau vài bước, liên tục hỏi Tiểu Phúc Tử: “Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?”

Ông chủ khách điểm đựng phải chuyện lớn như vậy, rốt cuộc không chịu nổi đã kích, kinh hoảng đến mức chạy biến mất tiêu, không dám quay đầu nhìn lại đến một lần.

Tiểu Phúc Tử nói: “Chúng ta đi mau...”

Ta và hắn đều có ý tưởng giống nhau. Tiểu Phúc Tử vội nắm lấy thắt lưng của ta, thi triển khinh công, chạy vội ra ngoài khách điểm. Có một vị hỏa kế ngăn lại, bị Tiểu Phúc Tử dùng một chưởng đánh bay, ngã xuống đất, nửa ngày vẫn chưa thấy đứng lên...

Gió thổi bên tai vù vù. Ta nghĩ, ta và Tiểu Phúc Tử chạy được đi đâu?

Có đôi khi hoài nghi cũng rất có đạo lý. Còn không phải sao, chưa chạy được bao xa, phía trước, mặt sau đều bị người ngăn cản. Tất cả đều là người quen, thuộc đến mức không thể thuộc hơn...

Ngăn đường trước, đi đầu là một người tay phe phẩy quạt lông, bộ dáng tự nhàn phong lưu. Không phải chính là Lâm Thụy – vua trứng ung đó sao? Bên cạnh còn có Quỳnh Hoa cùng vài người nữa. Quỳnh Hoa né tránh khỏi ánh nhìn của ta. Ta nghĩ, nàng mà cũng biết ngưng ngừng sao?

Chẩn phía sau, là một vị trung niên dẫn theo mấy người thanh niên, vừa nhìn đã biết là không dễ gì chọc vào được. Gã trung niên mặt mũi thân hình đều khỏe khoắn, còn không phải là cái gã đã bắc thang cho ta leo tường hay sao?

Chẳng qua là, Tiểu Phúc Tử có đánh lại bọn họ không đây?

Sắc mặt của ta hiện giờ khẳng định đã trắng bệch rồi. Tiểu Phúc Tử cũng không hơn bao nhiêu, đứng bên cạnh ta, như chết cha chết mẹ vậy. Tuy hấn võ công rất cao nhưng cũng giống như ta thôi, cũng là lần đầu tiên tham gia vào một vụ án mạng. Ta hoài nghi, Tiểu Phúc Tử, trong lòng hẳn khẳng định đang cho rằng do ta hạ độc. Chứ nếu không với công lực của hấn, sắc mặt làm gì mà trắng đến nỗi như thế? Đó là bị dọa đến mức trắng bạch. Người thử nghĩ đi. Một tên hung thủ giết người hàng loạt, mọi lúc mọi nơi đều bám chặt bên cạnh người, không đáng sợ hay sao?

Ta và Tiểu Phúc Tử bị vây vào trong. Hai nhóm người phía trước đằng sau dồn chúng ta lại. Bọn họ đã hạ quyết tâm không để chúng ta đi.

Tên Lâm Thụy bại hoại kia cười cười nói: “Giả tiểu thư không cần chạy nữa. Tuy cô giết người nhiều như vậy nhưng chúng ta cũng không phải đến đây để bắt cô. Chẳng qua chỉ muốn mời cô theo chúng ta trở về Đại Tề, đoàn tụ với Tư Đồ nương nương mà thôi...”

Ta mãnh liệt trấn định lại tinh thần, cố gắng khống chế không để môi phát run, nói: “Đám người này, căn bản không phải do ta giết...”

Cái tên Lâm Thụy dù có đầu thai ngàn vạn lần vẫn cứ bại hoại kia, đang cười lại bỗng nhiên ngừng cười, cau mày nhìn ta: “Sao lại không phải do cô giết. Không phải trong người cô đang cất giấu bột dính chết người tiên nhân đảo sao. Không thể ngờ được cô lại có lòng dạ cay độc như vậy. Là hơn mười mạng người đó. Những người đó đều có cha mẹ vợ con...”

Thoáng cái, hấn làm như ngày tận thế không bằng...

Ta cũng biết, hấn cố ý nói cho ta biết. Độc được dùng chính là tiên nhân đảo. Cũng là muốn nói cho ta biết: Là do ta sai người hạ độc. Hơn nữa còn trộm trong bao độc của cô. Thế thì làm sao? Cô cũng chỉ có thể chịu tội mà thôi...

Mà loại độc này, có một lần phụ thân ta trong lúc đắc ý dạt dào đã nói: “Trong thiên hạ, chỉ có ta có thể chế ra loại độc này. Loại độc này cũng không ai có thể phá giải được...” Ta hỏi ông: “Vậy đây chính là chiêu bài độc được của cha sao?” Ông trầm tư một lúc lâu rồi mới gật đầu, trông cậy ta sẽ khen một chút về năng lực siêu quần của ông. Ta theo ý nguyện của ông nói một câu: “Xem ra, địa vị trên giang hồ của phụ thân rất cao nha. Nhưng có điều, nếu có người trộm lấy chất độc này mang đi giết người, chẳng phải cha sẽ chịu tiếng xấu thay cho người khác hay sao?”

Ông vừa nghe ta nói, có chút đắc ý nhưng khi nghe được hết câu thì sắc mặt lập tức biến đổi, cũng không hề có phản ứng gì đáp lại. Khiến ta đang chuẩn bị hỏi tiếp: “Danh hào trên giang hồ của cha rốt cuộc gọi là gì vậy?” cũng không hỏi được. Đây điển hình là vệt nghe sấm rồi. Nhưng sau này, ông rốt cuộc không chế loại độc này nữa, chỉ để lại phương pháp. Xem ra, kẻ thù của ông rất nhiều. Ông vẫn rất sợ bị người ta trộm mất. Không thể tưởng được, không trộm được của ông, ngược lại trộm được trong tay ta.

Ta hơi nghiêng răng nghiêng lợi, lại thêm vô cùng đau đớn, tức giận quát hấn: “Vì sao lại đem tội đổ lên đầu của ta?”

Kỳ thật, vấn đề này, ta đã chôn chặt trong đáy lòng, trăm điều không thể giải được. Từ lúc bắt đầu, khi Tư Đồ bị cướp đi, đủ để ta biết rằng, có đến hai nhóm người đang nhắm vào ta, đều muốn bắt ta đi. Ta nghĩ, chẳng lẽ bọn họ biết ta xuyên không đến, có chút tài năng đặc thù, cho nên muốn bắt cóc ta sao. Hoặc là, lão cha hờ của ta thật sự để lại bản đồ bảo tàng gì đó giấu chỗ nào trên người ta? Cho nên bọn họ mới hai lần ba lượt đến bắt cóc ta? Ngay từ đầu, ta tưởng bọn họ vì Tiểu Phúc Tử mà đến. Nhưng hiện tại thì, hiển nhiên là không phải. Bọn họ muốn, chính là ta. Có đôi khi, ta còn nghĩ. Hay là ta thật sự đẹp như thiên tiên, đẹp đến nỗi khiến cho hai nước đánh nhau long trời lở đất? Đương nhiên, soi gương là biết khả năng này tan thành mây khói rồi...

Lâm Thụy lắc lắc cây quạt, nói: “Thật ra tại hạ không có ác ý gì đâu. Lâu nay nghe danh, cô nương thiên tư tuyệt diệu, cơ quan ám khí không chỗ nào không giỏi, còn am hiểu mưu kế. Bên cạnh tại hạ đang cần chính là một người tài ba dị sĩ như vậy. Hiện nay trong thời loạn thế, cô nương một mình một người, không nơi để đi, sao không chọn cảnh mà đậu?”

Sao hắn không nói là thiên tư tuyệt sắc đi?

66. Chương 068

Chương 68: PHẢN KÍCH

Edit: Docke

Môi không run, lại còn nở nụ cười, nhân nhật nói: “Hơn nữa, Nếu ta không muốn, tất phải ứng phó với một số người vĩnh viễn sẽ không ngừng đuổi giết?”

Sắc mặt Lâm Thụy có chút xấu hổ. Hắn cười cười nói: “Trong thời kỳ phi thường, không thể không dùng một chút thủ đoạn phi thường, nói vậy cô nương đã hiểu...”

Ta cũng cười. Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, chúng ta có thể thoát được chưa?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, dùng ánh mắt khinh thường liếc một vòng đánh giá đám người đang vây quanh chúng ta: “Chỉ nhờ vào mấy người này, sao có thể cản được ta...”

Ta chán ngán thất vọng nói: “Nhưng mà, sau này nếu bị Tuyên Vương đuổi giết, cũng không khó đối phó chứ?”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Kỳ quái, vì sao Tuyên Vương lại truy giết chúng ta?”

Ta nói: “Người biết rồi còn hỏi. Cửa khách điểm kia không phải đã được tẩm độc chết người rồi sao? Còn có hai con ngựa kia nữa? Còn không phải hơn mười mấy tên thủ hạ của Tuyên Vương lão nhân gia hay sao?”

Tiểu Phúc Tử nhìn ta, rất quái lạ. Vì sao ta lại gọi Tuyên Vương là lão nhân gia. Thật ra ta vốn có thói quen vuốt móng ngựa mà thôi. Hắn lắc lắc đầu, nói: “Những người đó hoảng sợ quá, đã bỏ chạy từ lâu rồi. Người đã đi rồi thì làm sao trở thành người chết được?”

Nghe ta và Tiểu Phúc Tử đối thoại một hồi, sắc mặt Lâm Thụy có vẻ xanh mét. Hắn quay qua Quỳnh Hoa nói một tiếng. Quỳnh Hoa đang muốn bay nhanh về khách điểm xem thế nào. Nhưng nàng còn chưa kịp nhích người đi thì đã có kết quả. Bởi vì tên hỏa kê tuổi tác hơi lớn kia đã lắc lắc lư lư từ xa xa chạy lại. Trên mặt sừng lên mấy cục đen đen tím tím, hiển nhiên là đã bị người ta đánh cho không nhẹ.

Ta dùng khẩu khí chất vấn mà hỏi Tiểu Phúc Tử: “Người nói xem, ông bạn già này bị ai đánh hả?”

Tiểu Phúc Tử ngạc nhiên nói: “Không phải người nghi ngờ ta đấy chứ. Ta đâu có đánh hấn...”

Dưới đáy lòng ta thầm khen ngợi. Dưới sự bồi dưỡng của ta, Tiểu Phúc Tử này, hẳn chính là một diễn viên trời cho nha. Khiến cho người xem hận đến răng nanh ngứa ngáy...

Ta thở dài: “Hay là bị cương thi đánh?”

Tiểu Phúc Tử cùng ta người xương kẻ hát: “Ban ngày ban mặt, làm gì có cương thi? Người thấy người ngu chưa?”

Lâm Thụy trở mắt nhìn hai chúng ta. Mặt mày đầy vẻ tức giận, bỗng nhiên hấn lại nở nụ cười, nhưng là cười khổ: “Thì ra, cái mà ta gọi là kế hoạch, chẳng qua chỉ là trò chơi của các người?”

Ta cười cười, nghĩ rằng. Chuyện quái quỷ này chỉ có thể đổ thừa hai gã người phái đến nằm vùng trong khách điểm đã quá mức chịu khó, đến mức ông chủ không ngừng tán thưởng bọn họ, như là: “Không ngờ các người chỉ mới đến mà chuyện này lại làm tốt đến như thế. Về sau khách điểm buôn bán có lời, ta sẽ không bạc đãi các người đâu...”

Những lời khen này không thể không khiến cho ta chú ý. Hai tên hỏa kế này diện mạo tuy chỉ ở mức tầm thường vụn vặt, quần áo cũng không tốt lắm. Nhưng trong đó có một gã lớn tuổi hơn một chút lại khiến ta có cảm giác hơi quen quen. Nhất định là người không biết, mặc kệ là gặp qua người nào, nhưng giọng nói và dáng điệu nụ cười của người đó đều khắc vào trong tâm trí ta rồi. Huống chi, người này còn được ta đánh giá cao. Hẳn chính là người đã ăn trộm ám khí phượng vĩ của ta, đến bây giờ còn chưa chịu trả lại nữa. Một người nếu như liên tục bị cùng một người trộm đến hai lần thì hẳn quả là một tên gốc chính cống rồi. Vừa hay, ta không đến nỗi gốc gác ghê tởm như thế. Bởi vậy, vừa nhận ra hắn, ta lập tức phát động phòng bị.

Tuy rằng hắn đã thay hình đổi dạng. Nhưng vẫn là câu nói đó, có ai có thể thay đổi toàn bộ bản thân được. Và đôi tay ăn trộm chuyên nghiệp kia thì càng không thể nào thay đổi. Linh hoạt, trắng nõn, nhạy bén trên bàn tính.

Buồn cười chính là, hắn còn dám lôi kéo tình cảm, chào hỏi ta?

Quy Trữ và Tử Dạ phòng bị chuyện ăn uống nghiêm ngặt như thế. Cho nên bọn hắn không tìm được cơ hội hạ độc. Vì vậy, không thể không ăn trộm bao độc có giấu bình bọ dánh tiên nhân đảo chết người kia.

Chỉ có điều, thật đáng tiếc, bình tiên nhân đảo kia đã bị ta thay đổi rồi, tráo thành một lọ nước bột màu bình thường. Mặc kệ bọn họ đổ ra nơi nào thì vẫn chỉ là một bình nước bột màu vàng nhạt mà thôi. Nhưng cũng không phải ta làm vậy là để phòng bị bọn họ đâu. Từ khi cảm giác được, có người muốn mượn đồ của ta giết người, ta liền đem tất cả thuốc độc trong bao tráo sạch. Toàn bộ đều đổi thành các bình thuốc bình thường có màu sắc tương tự. Còn những bình độc được chân chính đều đã bị ta đem chôn hết. Thật sự, không phải vì muốn phòng bị bọn họ. Ta chỉ sợ có mấy tên nhóc con rảnh rỗi thích đùa nghịch, lôi bao độc của ta ra chơi thì khổ. Đặc biệt là cái lão ăn cắp vặt kia.

Sau khi Tiểu Phúc Tử khôi phục công lực, nhận thấy chung quanh có người theo dõi nên âm thầm điều tra. Mới phát hiện được chúng ta đã lâm vào thế bị bao vây chặt chẽ. Bọn họ nhất định cho rằng, công lực của Tiểu Phúc Tử vừa khôi phục thì chúng ta sẽ lập tức hành động. Trong lúc chúng ta cùng bọn người Quy Trữ và Tử Dạ kia đánh nhau, bọn họ sẽ thừa dịp rối loạn mà xuống tay, giết chết Quy Trữ và Tử Dạ. Cứ như vậy, mang tội danh giết người đổ hết lên đầu chúng ta một cách suông sẻ. Đáng tiếc, chúng ta vẫn chưa chịu ra tay, còn lâm bộ chưa khôi phục được võ công. Bất đắc dĩ, bọn họ buộc lòng phải dùng chiêu trộm thuốc. Ta cũng phải thừa nhận, kế hoạch của bọn họ rất chu đáo chặt chẽ. Ngay cả lão trộm vặt cũng đã phái đến nằm vùng chờ sẵn. Nhưng ai có thể nghĩ đến, sai lầm chính là hành tung của lão trộm vặt đã bị bại lộ cơ chứ?

Thật ra, sơ hở lớn nhất của bọn họ chính là để cho Tiểu Phúc Tử khôi phục lại võ công...

Nhớ đến ngày đó, sau khi kế hoạch dùng trứng Kim kết hợp với gạo hương để hạ độc của bọn họ bị ta phá hoại, ta đã đem tin tức chúng ta bị bao vây và chuyện bình tiên nhân đảo trong bao độc của ta đã bị trộm mất nói cho Quy Trữ và Tử Dạ biết. Lúc đó, bọn họ ngạc nhiên kinh hãi, ánh mắt rất phức tạp, hỏi ta: “Vì sao người lại giúp chúng ta? Chúng ta đang bắt cóc người mà?”

Ta cười nói: “Kỳ thật, ta không giúp ai cả. Nhưng cũng không muốn trở thành kẻ thù của ai hết. Lại càng không muốn vì giết các người mà bị Tuyên Vương đuổi giết. Cho nên, các người muốn thoát thân, cũng chỉ còn cách nghe theo lời ta mà thôi...”

Kế hoạch giết người bằng cách hạ độc của bọn họ đã hai lần không thành. Bất luận có bị ta nhận biết hay không đều không quan trọng. Vì cho dù có nhận biết thì cũng chỉ có thể làm chậm lại thời gian phát độc mà thôi. Còn nếu không biết thì càng làm cho bọn họ có đến hai tầng bảo hiểm. Dù sao thì người cũng đã chết rồi, thì chuyện chết như thế nào, trúng vài loại độc mà chết hay gì gì đó, đều chỉ là chuyện râu ria mà thôi.

Vì thế, mười mấy người, mà chỉ trong vòng có một phút đồng hồ, lần lượt ngã xuống. Quy Trữ và Tử Dạ vận dụng quy tức công (vận công nén hơi thở) ngừng thở, qua mắt được mấy vị khán giả trong khách điểm. Còn những người khác, dù sao cũng chỉ là râu ria, bọn họ cần gì phải cẩn thận kiểm tra? Khả năng bình thường thì chỉ cần nhìn thấy tình trạng ta và Tiểu Phúc Tử bỏ chạy trốn chết thì không ai còn nghi ngờ gì nữa. Trong khách điểm còn lại mấy tên hỏa kế, lúc chúng ta bỏ chạy, bọn họ cũng không cần. Dù sao bên ngoài đã có một đám người bao vây sẵn rồi. Nhưng bọn họ không thể ngờ được, chỉ sau vài chung, trong

khi bọn họ chưa kịp xác định lại số người chết kia đã chết hẳn hay chưa thì mười mấy tử thi kia đã lập tức sống lại. Như vậy, bị người ta đánh cho bị gãy tay què chân cũng chẳng phải chuyện chơi.

Ngẫm lại, Quy Trữ và Tử Dạ sau khi nghe xong kế hoạch của ta, Quy Trữ không nói gì, Tử Dạ nói: “Hôm nay cô nương đã cứu chúng ta một mạng, Tử Dạ tất sẽ tìm cơ hội hoàn lại một mạng này cho cô nương...”

Tử Dạ vừa nói xong, Quy Trữ lại nói: “Đúng vậy, sau này, chúng ta sẽ tha cho cô nương một lần...”

Ta nghĩ. Quy Trữ vẫn rất giáo hoạt, cố ý làm nhạt đi lời hứa hoàn một mạng cho chúng ta của Tử Dạ, chuyển thành tha cho chúng ta một lần. Xem ra, tính cách của hai người này, thật sự không giống nhau chút nào. Tử Dạ trung thực sảng khoái, còn Quy Trữ thì âm trầm nội liêm. Nhưng ta cũng đã tính toán bắt các người phải hoàn mạng lại cho ta đâu? Các người cần gì phải lấp liếm như vậy?

Cho tới bây giờ, dưới sự biểu diễn lẫn châm chọc và khiêu khích của ta cùng Tiểu Phúc Tử, Lâm Thụy vẫn duy trì phong độ tuyệt hảo. Ta không thể không bội phục hẳn. Lâm Thụy xuất thân cao quý, đâu giống như ta. Nếu như bị người ta đùa bỡn như hôm nay, không biến thành đàn ba chanh chua mắng chửi mới là lạ đó!

Lúc trước, trên đường đến đây, có một lần đi qua vùng nông thôn, bắt gặp một nông phụ trung niên đang mắng đông đông, khiến cả đám người trong thôn làng đều cảm như hén. Ngay cả những người có việc phải đi qua bà cũng đều rất cẩn thận. Lúc đó, trông bà thật giống một vị lãnh đạo đang chỉ điểm giang sơn quốc gia vậy, lại vừa giống một vị tướng quân đang chỉ huy thiên quân vạn mã. Chuyện này, đã khắc sâu vào tâm trí ta, hăm mộ đến nỗi muốn bắt chước làm thử một lần. Đáng tiếc, vẫn chưa có cơ hội. Chửi đông mắng đông, thật ra cũng là một chuyện rất sảng khoái...

67. Chương 069

Chương 69: RỜI XA

Edit: Docke

Khi Giả Tuệ Như và thiếu niên cao thủ bảo hộ bên cạnh nàng đi xa, lần đầu tiên anh có cảm giác mờ mịt và suy sụp mà trước nay chưa từng nếm trải. Tuy ngoài mặt anh vẫn tươi cười ngăn trở thủ hạ chặn bọn họ lại, nhưng anh biết. Cho dù muốn ngăn, Thanh Loan không có ở đây, cũng không có biện pháp nào ngăn được bọn họ.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Thụy đều đứng giữa trung tâm đấu tranh, không biết đã trải qua bao nhiêu âm mưu cung đình tàn khốc. Nhưng anh chưa bao giờ vướng phải tình trạng thúc thủ vô sách (bó tay không còn cách nào) như bây giờ. Kế hoạch này cũng không hoàn mỹ, anh cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị thất bại. Nhưng anh không thể ngờ được, nàng lại bỏ đi dễ dàng như vậy. Đang lúc nói cười, nhẹ nhàng băng qua lại có thể hoàn toàn đánh bại được anh. Có lẽ, anh không hạ lệnh chặn lại, nguyên nhân chính là vì nét tươi cười trào phúng nhàn nhạt, cùng thần thái chơi đùa của cô gái kia.

Mà nguyên nhân chính yếu nhất, có lẽ chính là vì nàng đã coi thường mình, khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Mặc kệ hoàn cảnh hiểm ác cỡ nào, bị người khác đối đãi thế nào, Lâm Thụy đều có thể cười nhạt chấp nhận, còn có thể chuyển nguy thành an. Ví như lúc trước, với sự đề nghị của nhị ca Tuyên Vương, anh bị phụ vương đưa đến Tây Sở làm con tin. Anh đều có thể bằng năng lực chính mình mà chiêu binh mãi mã, còn thuyết phục được giang hồ đệ nhất phái Thanh Phượng Môn đồng ý trợ giúp mình. Tuy anh là con tin, là một vương tử mà Đại Tề không để ý đến nhất, nhưng từ nhỏ, bằng trí tuệ và mưu lược của mình, anh đã tự dựng nên một vùng trời riêng, rốt cuộc cũng gây được sự chú ý của phụ vương, còn hăm hại được Tuyên Vương. Nhưng nếu như không phải bản thân anh ngầm đồng ý, thì sao lại có thể đến Tây Sở làm con tin? Chẳng qua anh chỉ vì muốn tránh né chiến tranh hàng loạt trong triều đình lúc bấy giờ. Cũng

chỉ có như vậy mới có thể khiến Tuyên Vương thả lỏng cảnh giác với mình. Cũng chỉ có như vậy, mới có thể âm thầm bồi dưỡng thế lực của riêng mình. Đến cuối cùng, cùng Tuyên Vương quyết thắng bại một phen.

Anh chưa bao giờ quên, lúc tám tuổi, anh đã tận mắt chứng kiến mẫu thân bị Tuyên Vương một kiếm sát hại như thế nào. Vậy mà mẫu thân chỉ được an táng qua loa, còn Tuyên Vương, một chút gọi là đền tội cũng không có. Đơn giản chỉ vì mẫu thân anh sớm đã bị biếm vào lãnh cung...

Nhưng lúc này đây, lần đầu tiên anh cảm thấy nản lòng thoái chí. Có lẽ bởi vì trong mắt cô gái kia, không hề có chút nhiệt tình nào với anh. Ánh mắt nàng nhàn nhạt mà trêu tức. Đối với nàng, anh chẳng qua chỉ là một người qua đường mà thôi...

Bỗng nhiên trong lúc đó, anh có một suy nghĩ. Anh nghĩ, giả sử thắng được mọi người nhưng không chiếm được cô gái kia làm bạn, thì cuộc đời này, còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Diệp Bất Phàm nhìn chủ tử, trông thấy rất rõ ràng vẻ buồn bã thất thần của anh. Hắn nói: “Điện hạ, có cần phái người...?”

Lâm Thụy lắc lắc đầu, nói: “Theo dõi nàng thì có ích lợi gì đây? Ngay cả Tư Đồ nương nương còn không giữ nổi bước chân nàng mà?” Lại cười khổ: “Bởi vậy, chúng ta chỉ sợ đã hoàn toàn trở mặt với nhị ca rồi. Hiện giờ hắn chưa có thời gian đối phó ta, nhưng e rằng sau này, đã không còn khả năng ngồi trên núi mà xem hổ đấu nữa rồi...”

Diệp Bất Phàm than khẽ, nói: “Nhị Vương tử hiểu rõ, điện hạ cũng hiểu rõ, đây là chuyện sớm muộn mà thôi...”

Lâm Thụy thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía xa xa, rốt cuộc cũng không phải tùy tùng đuổi theo. Anh thì thảo hời Diệp Bất Phàm: “Ngay từ đầu, có phải là ta đã sai lầm rồi không?”

Diệp Bất Phàm nói: “Điện hạ là người hiểu rõ nhất, với người nào thì nên dùng thủ đoạn nào. Có một số người, cần phải lấy chân tâm chân thành mà tiếp đãi. Nhưng có một số người, chỉ cần dùng thủ đoạn là có thể khống chế được.”

Lâm Thụy nhìn lại hắn: “Xem ra, ta đã thật sự sai lầm rồi. Nàng dùng kế, mặc dù âm độc xảo hoạt, nhưng đối với những người bên cạnh lại rất chân thành, thân như người nhà. Thấy nàng vì muốn giải thoát bản thân lúc nhỏ mà dốc hết toàn lực, lẽ ra ta phải nhận ra rồi mới phải. Cách ta đối với nàng, có thể nói là một loại sỉ nhục...”

Diệp Bất Phàm nghĩ. Điện hạ cuối cùng cũng hiểu ra rồi. Tất cả kế hoạch vừa rồi dùng để lừa gạt một cô gái, thật ra nhược điểm lớn nhất chính là, bức bách vũ nhục chứ không tính tâm kế đối với nàng. Vậy thì làm sao có thể lấy được chân tình của nàng? Những người bên cạnh nàng, Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ nương nương, chẳng phải cũng đều như thế hay sao...

Quỳnh hoa đứng bên cạnh bọn họ, không nói chen vào. Địa vị của nàng, chủ tử không gọi thì nàng cũng không thể tùy tiện nói xen vào được. Diệp Bất Phàm dường như biết nàng có chuyện muốn nói, bèn hỏi nàng: “Quỳnh đội trưởng, người có ý kiến gì không?”

Quỳnh Hoa cung kính làm lễ chào hỏi rồi nói: “Chủ tử không cần lo lắng. Thuộc hạ cùng Giả tiểu thư có chút qua lại. Nàng đối với ta cũng không có ác ý lắm. Nếu chủ tử lo lắng, sao không phái thuộc hạ đi theo Giả tiểu thư?”

Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Chẳng qua là...”

Quỳnh Hoa nói: “Thuộc hạ biết võ công của mình thấp kém, nhưng truyền tin tức qua lại, thuộc hạ vẫn rất có lợi thế...”

Lâm Thụy gật đầu, Diệp Bất Phàm nói: “Vậy người đi làm đi!”

Lâm Thụy nhìn nàng nói: “Sao có thể để người đi một mình được?”

Quỳnh Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu. Diệp Bất Phàm lại tựa như đã đoán trước được kết quả này, gật gật đầu nói: “Bọn họ tuy nói vậy nhưng cũng không đi quá xa đâu. Nàng ta sẽ không khinh địch như vậy mà

buông tha cơ hội giải cứu Tư Đồ quý phi. Còn chúng ta, cũng cần y thuật của nàng để giải tỏa huyết đạo cho Thanh Loan.”

Lâm Thụy nói: “Một khi đã như vậy rồi, con đường này cũng không phải chỉ có bọn họ đi được, vì sao chúng ta không thể đi?”

Nói xong, anh ha ha cười, nói: “Phải người dò đường, xem bọn họ đi đến đâu rồi?”

Diệp Bất Phàm nghĩ. Vì sao mới cùng nàng kia gặp qua có mấy lần mà đã nhiễm phải tính xấu của nàng rồi?

Ta và Tiểu Phúc Tử đi đến lúc ánh mặt trời rực rỡ tỏa sáng trên con đường lớn. Hai bên đường gió nhẹ mơn man, hoa thơm chim hót. Thật sự người gặp chuyện vui, tinh thần phấn khởi thì cả thế gian cũng đều thân thiện ấm áp. Tâm tình vui thích khôn tả.

Tiểu Phúc Tử chần chờ một lúc lâu mới hỏi ta: “Vì sao người lại cao hứng đến vậy?”

Ta nói: “Cao hứng hồi nào? Làm gì có?”

Tiểu Phúc Tử nhìn ta nói: “Lông mi người thiếu chút nữa thì bay lên đỉnh đầu rồi, còn nói không cao hứng?”

Ta nhìn hắn, nói: “Người cho là ai cũng sẽ giống như người vậy, mặt như tảng băng lớn, vui giận gì cũng không biến sắc hay sao? Ta đây chỉ đang phản ánh tâm trạng bình thường mà thôi...”

Tiểu Phúc Tử nghẹn lời, qua một hồi lâu mới thì thào với một con chim đang bay qua trên đầu: “Trước kia, lúc khiến Nhân Phi, Thanh Loan biến thành đầu bụi mặt bụi, cũng không thấy nàng vui thích đến như vậy nha. Cũng không biết nàng đã xảy ra chuyện gì nữa? Thật không hiểu nổi, thật là không hiểu nổi...”

Ta nghĩ. Ta trắng trợn rõ ràng như vậy thật sao? Người không hiểu nổi cái gì, người cần biết để làm gì, lắm lời nhiều chuyện làm gì? Ta đang muốn trả lời một cách mỉa mai thì Tiểu Phúc Tử đã phóng vọt lên phía trước, thoáng cái đã bỏ xa ta vài chục bước. Cho dù không hài lòng nhưng chậm chạp như ta thì cho dù có muốn giáo huấn hắn một chút cũng không có cách nào. Trừ phi có thể mạo hiểm, cất cao giọng mà mắng, nhưng lại nguy hiểm, bốc khói mắt...

Ta đương nhiên sẽ không mạo hiểm như vậy. Ta cũng thì thào nói: “Bây giờ chúng ta phải đi đâu đây?”

Tiểu Phúc Tử phút chốc lập tức quay về bên cạnh ta, điện xẹt cũng không nhanh bằng hắn được, hắn nói: “Ta đã muốn hỏi từ lâu rồi. Chúng ta đi đâu bây giờ? Tư Đồ cô nương còn không biết đã bị bọn họ giấu ở đâu nữa...”

Ta lé mắt nhìn hắn một chút, hỏi hắn: “Theo ý người thì nhóm người đã cướp Tư Đồ đi, là thần thánh phương nào?”

Tiểu Phúc Tử lo nghĩ rồi nói: “Nhóm người này hình như không hòa hợp với Nhị vương tử Tề quốc, luôn luôn muốn cùng hắn ganh đua cao thấp. Tất cả sách lược đều nhằm vào Tuyên Vương. Nhân Phi chết, thủ hạ của Nhân Phi là Tiết Trường Quý cũng đã chết. Còn trong mật thất, Quý Trữ và Tử Dạ cũng rất cố kỵ nhóm người này. Ta nghĩ, chủ tử của nhóm người này, vị Lâm Thụy kia, địa vị ở Đại Tề có thể ngang hàng với Tuyên Vương, ít nhất thì cũng không thấp hơn hắn đâu.”

Ta gật gật đầu, nói: “Nghe nói. Hoàng đế Đại Tề có ba người con trai: Thái tử Tề Thiếu Uyên, Nhị Vương tử Tề Tuyên Lâm, Tam Vương tử Tề Thụy Lâm. Thái tử giám quốc không thể rời khỏi triều đình. Tuyên Vương thì đang chinh binh mặt mã, cũng không thể tùy tiện rời khỏi Tề quốc. Duy nhất có một người, chính là con tin của Tây Sở mà sau này đã biến mất tung tích, Tam Vương tử Tề Thụy Lâm. Buồn cười chính là, ngay cả tên hắn cũng xưng mình là Lâm Thụy...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Xem ra, vị Lâm Thụy này chính là Tam Vương tử Tề quốc. Không thể ngờ được hắn lại có thể lực và trí tuệ như thế. Ẩn hiện khí thế áp hấn Tuyên Vương, lại luôn luôn giấu tài, không hề nổi danh chút nào. Mọi người đều chỉ biết trí tuệ của Thái tử, võ công của Tuyên Vương, nhưng chưa bao giờ biết vị Tam Vương tử này kỳ thật lại là một đại trí tuệ giả.” Nói xong, hắn nhìn ta.

Ta cười cười nói: “Trải qua một trận ở khách điểm lần này, e rằng hấn muốn giấu tài cũng không được nữa rồi. Nhân Phi và Tiết Trường Quý chết, hấn còn có thể tránh né liên quan. Nhưng hiện giờ, mười mấy bộ hạ của Tuyên Vương thiếu chút nữa thì bỏ mạng, với tính cách chém gió của Tuyên Vương thì thù này không báo, hấn làm sao an tâm cho được?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nhưng cứ như vậy thì chúng ta muốn tìm được Tư Đồ cũng sẽ rất khó khăn...”

Ta nói: “Hòa thượng phải có miếng. Quỳnh Hoa nói với ta một câu. Nàng nói: “Tư Đồ nương nương bình an.” Với tính cách của nàng, nói vậy cũng không phải muốn lừa gạt ta. Ta nghĩ, nếu trong phủ tướng quân không tìm thấy Tư Đồ, mà nhóm người này lại muốn bắt ta về nước Tề. Vậy thì khả năng rất lớn là Tư Đồ đã bị bọn họ đưa đến Đại Tề rồi. Hơn nữa, hấn sẽ không khinh địch mà buông tha chúng ta như vậy...”

68. Chương 070

Chương 70: VẬN MAY

Edit: Docke

Tiểu Phúc Tử nói: “Chúng ta có nên theo dõi bọn họ hay không đây?”

Ta lắc lắc đầu: “Không cần, người nhớ lại mà xem. Chúng ta theo dõi Thanh Loan đã có hậu quả gì? Ngược lại còn bị trúng kế gây ông đập lưng ông của người ta nữa. Chúng ta không cần theo dõi làm gì, bọn họ rất nhanh chóng sẽ xuất hiện thôi mà...”

Tiểu Phúc Tử thì thảo nói: “Làm gì mà phải phiền toái như vậy. Rõ ràng cứ để mặc bọn họ bắt đi, có phải là chúng ta sẽ gặp được Tư Đồ rồi không. Đến lúc đó...”

Ta lạnh lùng nói: “Bị bọn bắt đi, người ta là đao, còn ta là cá. Người muốn sao? Ta thì không. Mặc kệ thế nào, trong hoàn cảnh nào cũng phải khống chế tình thế chặt chẽ trong lòng bàn tay thì mới được.”

Sinh mệnh và tự do, tuy ta không nói ra, nhưng cả cuộc đời này ta cũng sẽ không để người khác khống chế được chúng, cho dù có dùng tất cả tài phú và ôn nhu. Ở thời hiện đại, mẹ ta đã bị người ta dùng tài phú và ôn nhu cầm tù. Từ một nữ viên chức giỏi giang khôn khéo lại biến thành con chim trong lồng của người ta. Kết quả, bị người ta bỏ rơi, con gái bà vĩnh viễn bị người ta ghẻ lạnh. Làm sao ta có thể để mình đi theo vết xe đổ đó chứ? Cho dù sau này, ta thuận lợi chuyển đổi càn khôn, khiến cả nhà lão cha của ta phải chịu báo ứng trừng phạt. Nhưng không sao có thể biến mình từ một kẻ hư vô tự kỷ biến thành con gái cưng của người ta được? Từ thời khắc đó, ta đã thề với lòng mình. Mặc kệ là khi nào cũng không thể để mình bị người ta khống chế, cho dù là khống chế bằng tình yêu, cũng không được...

Tiểu Phúc Tử rất hiếm khi thấy ta nói chuyện nghiêm túc như vậy, ánh mắt liền toát ra vẻ tôn kính. Hấn gật gật đầu, nói: “Mặc kệ người có quyết định thế nào, Tiểu Phúc Tử ta đều sẽ đi theo người...”

Nói xong, hấn lại phóng vọt lên phía trước, bỏ xa ta đến vài chục bước, hại ta đuổi theo đến nổi thở hồng hộc...

Ta và Tiểu Phúc Tử thật vất vả mới thuê được một cỗ xe ngựa, tiến về phía thủ đô của Đại Tề. Xe ngựa này cũng không dễ ngồi hơn xe của Quy Trữ và Tử Dạ bao nhiêu nhưng cũng không còn cách nào khác. Đang thời chiến loạn, xe ngựa đều bị quân đội thu gom hết rồi. Ông chủ nhà trọ kia vất vả lắm mới tìm được một cái trông hoàn hảo như vậy cho chúng ta. Ngẫm lại, lúc đó ta phỏng mang trọn mắt so đo xe ngựa này nọ với Quy Trữ và Tử Dạ, đến bây giờ mới hiểu, thì ra tìm được một chiếc xe tốt lại khó đến như vậy. Sớm biết thế này thì trở lại khách điểm đó mượn hai chiếc xe ngựa mà dùng, nhưng không biết bọn họ đã mang đi chưa?

Ta đang nghĩ ngợi lung tung, Tiểu Phúc Tử vẫn ngồi bên cạnh. Nhìn hấn giục ngựa, ta mới phát hiện, Tiểu Phúc Tử rất có thiên phú. Đánh xe ngựa đến nỗi nhảy căng lên, làm đầu ta đập thẳng lên trần xe. Ta thật sự không thể nhìn được nữa, hỏi hấn: “Người có gì không đồng ý với ta sao? Có ý chơi xấu ta?”

Tiểu Phúc Tử nghe vậy, lại quất roi, nói: “Ta không hiểu, con mụ kia có đáng để người phải huy động lực lượng đi cứu như vậy không?”

Ta ngạc nhiên nói: “Vừa rồi không phải người đã nói, ta đi đâu thì người đi theo đó hay sao?”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng nói: “Tại người thường xuyên hay thay đổi chủ ý, còn ta chỉ mới thay đổi chút ít, bộ kỳ lạ lắm sao?”

Ta nói: “Vậy người cho rằng, Tư Đồ không đáng để chúng ta đi cứu hay sao?”

Tiểu Phúc Tử trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Hay là, người tìm chỗ nào ở tạm đi, để ta đi cứu cho. Ta cứu nàng rồi đưa về gặp người.”

Ta nói: “Người tìm được cách sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chẳng phải người đã nói nàng đang ở kinh đô Đại Tề sao? Dù sao thì rốt cuộc ta cũng sẽ tìm được...”

Ta cười cười, nói: “Tìm được, lúc đó tóc nàng đã bạc trắng rồi?”

Tiểu Phúc Tử lẩm bẩm: “Ta chỉ lo. Hai nhóm người đó vừa mới tiếp xúc chút xíu mà đã chém giết thảm thiết như thế rồi. Đợi đến lúc chân chính giao thủ, tình hình không biết sẽ như thế nào nữa. Điểm chết người chính là, người lại không có võ công. Hay là người học một chút đi? Học chút kinh công cũng tốt mà...”

Ta lờm hẩn một cái: “Học chút kinh công chạy trốn thì có thể thoát được sao? Tay chân vụng về như ta thì có thể học thành thế nào được? Nai anxet? (nai sừng tằm, docke không hiểu lắm, có lẽ ý nói về sự kèn càng, vụng về)

Tiểu Phúc Tử biết nai anxet là gì. Bình thường, lúc ta cùng nói nói chuyện phiếm hay tán gẫu cũng hay nói từ này. Hấn nói: “Ta cũng chưa học được bao lâu đã có thành tựu như vậy rồi. Vì sao người lại không thể?”

Ta sẽ không thừa nhận mình lười, chết cũng không nhận. Đối với hết thảy những chuyện không cần dùng não, ta đều không mấy nhiệt tình. Hơn nữa, có Tiểu Phúc Tử che chở rồi thì ta cần gì phải động tay động chân nữa?

Ta thương tâm mà nhìn Tiểu Phúc Tử, nước mắt ngắn dài: “Tiểu Phúc Tử, có phải người muốn bỏ ta mà đi đúng không, nên mới bắt ta tự mình đi tìm phòng trọ. Ta biết mà, người nói đi cứu Tư Đồ chỉ là cái có thôi, kỳ thật chính là muốn bỏ đi một mình, phiền...”

Tiểu Phúc Tử ngạc nhiên: “Này, nói đi đâu vậy?”

Nước mắt ta lập tức bay biến, cười lạnh, nói với hấn: “Vì ta nghe người nói chuyện cứ như là đang dận dò hậu sự vậy?”

Tiểu Phúc Tử lau mồ hôi trán, từ đó về sau không còn dám đề cập đến chuyện bảo ta đi học võ nữa. Lỗ tai của ta cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Hai chúng ta vội vàng đánh xe ngựa đi một hồi lâu, cũng đến được phủ thành. Phủ thành trong biên giới của Đại Tề tên là Lăng Nguyệt phủ. Tri phủ tên là Giang Trạch Lâm, bình thường có tiếng là thanh liêm. Khắp địa giới đều rất thanh minh. Dân chúng an cư lạc nghiệp. Cuộc chiến tranh giữa Đại Tề và Tây Sở dường như không hề ảnh hưởng chút nào đến châu phủ này. Có thể thấy được dưới sự quản lý của tri phủ, Lăng Nguyệt phủ thật xứng với cái tên lăng nguyệt...

Trong lúc ta và Tiểu Phúc Tử đi đến ngã tư đường vào Lăng Nguyệt phủ thì bỗng có cảm giác kỳ lạ. Ngã tư đường sạch sẽ, người qua lại cũng ít đến kỳ lạ. So với trấn Trăng Rằm còn có ít người tùm năm tùm ba hơn hấn.

Bên đường, tuy có mấy cửa hàng buôn bán tạp phẩm nhỏ nhưng hiển nhiên mỗi người đều có vẻ không yên. Chúng ta định mua mấy thứ, bọn họ làm như không muốn bán cho chúng ta vậy. Một đám người mặt mày hưng phấn, ngoái đầu nhìn ra phố. Ta nghĩ, có tiền không lo kiếm, chẳng lẽ tiền từ trên trời rơi xuống hay sao?

Tiểu Phúc Tử thật sự là con sâu trong bụng ta. Ta đang muốn hỏi chuyện thì hắn đã hỏi trước rồi: “Này, ông chủ, người nhìn cái gì vậy. Mau lấy cho ta hai cái bánh nướng đi...”

Ông chủ bán bánh nướng liền nói: “Được, được, cho người, cho người...”

Tiểu Phúc Tử đưa cho hắn mười lượng bạc. Hắn vẫn chưa hết ngoái cổ nhìn, còn ngang nhiên nói: “Thôi khỏi, thôi khỏi, hôm nay ta cao hứng, tặng cho các người đó...”

Chuyện này lạ à nha. Xem cái kiểu lăm la lăm lét của ông chủ quán, nhưng vẻ mặt lại trung hậu thành thật, chẳng lẽ giàu quá rồi nên muốn làm từ thiện? Cho không chúng ta luôn hai cái bánh nướng, giá trị có thể mua được không ít rau quả nha?

Ta hỏi hắn: “Ông chủ, ngài có thai sự? Phát bánh hỉ sao?” (nhà có tin vui: sắp có con cháu nên phát bánh cho người ta để chung vui chúc mừng)

Ông chủ cười cười, lắc đầu nói: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Hay là muốn hai cái nữa, ừ thì có người thêm hai cái...”

Ta đón nhận bánh nướng, nhìn kỹ ông chủ rồi gật gật đầu: “Xem tướng mạo, mặt đầy hồng quang, trên trán ẩn hiện hồng vân. Quả thật, hôm nay là ngày đại cát của ông. Có chuyện rất tốt đang chờ ông phía trước. Nhưng mà, trên mũi lại có thanh ngân, e rằng chuyện vui còn có vài điểm khúc chiết...”

Ông chủ càng mừng rỡ, hỏi ta: “Ngài biết xem tướng sao?”

Ta gật gật đầu: “Có biết chút ít...”

Thật ra ai ai cũng có thể nhìn ra ông chủ quán này vui như được lên trời vậy. Khẳng định là có vận may phát tài rồi. Bằng không, hắn vì sao lại làm ra được bộ dáng như nhặt được tiền từ trên trời rơi xuống vậy. Nhưng ta lịch sự hỏi hắn, hắn lại không nói. đành phải bịa chuyện vài câu mây mù, vậy mà hắn lại tin. Có thể thấy được mấy chuyện thần bí rất có sức thu hút nha.

Ta thở dài: “Tại ông chủ không muốn nói cho ta biết là chuyện gì, chứ nếu không ta có thể giúp ông hóa giải, xóa bỏ điềm xấu thanh ngân trên mũi của ông...”

Chóp mũi hắn có nhiễm mảng xanh xanh, phỏng chừng là bị ám khói trong lúc nướng bánh, để lại một vết trên mặt nhưng chỉ cần lau qua là được. Nhưng hắn không nhìn thấy. Ta lại thấy được, không bịa chuyện cũng thật là phí của.

Ông lão túm chặt lấy tay áo ta. Ta nghĩ, cũng may ta đang cài nam trang, chứ không mặc mấy loại váy dài tiểu thư kia. Bằng không, lôi kéo kiểu này còn không kéo tuột cả váy, lộ ra một mảng trắng như tuyết hay sao?

Tiểu Phúc Tử thấy vậy, nhú mày, hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt như đao, hung thần ác sát túm lấy bàn tay ông chủ đang lôi kéo tay áo ta...

Ông chủ vừa thấy khí thế của Tiểu Phúc Tử thì càng thêm tin tưởng thân phận của ta. Bản thân ta vốn thấp bé gầy yếu, nhưng trước sự hỗ trợ của Tiểu Phúc Tử bỗng trở nên thần bí khó lường. Ông vội buông tay ra, nao núng liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử, rồi ôm quyền hướng về ta nói: “Tiên sinh, thứ lỗi cho tiểu lão nhân con mắt vụng về, không nhận ra ngài là cao nhân thể ngoại. Lại đây lại đây, mời ngài ngồi. Ta sẽ kể hết mọi chuyện...”

69. Chương 071

Chương 71: TAM HỌ NGŨ VỌNG.

Edit: Docke

Cùng Tiểu Phúc Tử ngồi trên chiếc ghế dài đằng sau tiệm bánh nướng, tiểu lão chủ kia cứ dịch mông, ngồi cách Tiểu Phúc Tử càng xa càng tốt. Ta biết, người bình thường đều có vẻ sợ Tiểu Phúc Tử, cũng không ngăn cản hẳn, chỉ tốt bụng nói một câu: “Lão bá, ông đừng dịch mông nữa, cứ ngồi yên ở đó đi.”

Tiểu lão chủ nhìn thoáng qua Tiểu Phúc Tử, phát hiện hắn đang khép hờ hai mắt không để ý đến lão nên cũng không xê dịch nữa, ngượng ngùng nói: “Ta đây chỉ sợ làm tiểu huynh đệ này bị nóng thôi.”

Ta cười cười nói: “Lão bá, chẳng phải ngài muốn nói cho ta biết có chuyện gì vui mừng bất ngờ hay sao?”

Tiểu lão chủ ngượng ngùng, nói: “Cũng không phải là chuyện vui mừng bất ngờ gì, với ngài mà nói thì không đáng nhắc đến đâu. Cũng chỉ là chuyện một trăm lượng bạc thôi mà...”

Xem cái mặt đắc ý của hắn kia, được trăm lượng bạc mà còn nói không phải chuyện mừng. Ta giật mình, trợn to hai mắt nhìn hắn, lại nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai nghe lén mới nói: “Lão bá, một trăm lượng bạc, đủ để gia đình bình thường tiêu sài mười năm đó nha. Ngài còn nói là không phải chuyện vui mừng. Số tiền đó đủ để ông cưới thêm mấy tiểu thiếp nữa đó nha...”

Ta vừa thấy tiểu lão chủ cứ nhìn chằm chằm không chớp mắt vào mấy cô gái xinh đẹp qua lại bên ngoài đường cái, đủ biết trong lòng hắn cũng mắc bệnh chung của đàn ông rồi. Cho hắn cưới mười tám tiểu lão bà quan trọng hơn.

Tiểu lão chủ vừa nghe, cảm giác như gặp được tri kỷ, cười đến nổi lông mi muốn bay vút lên đỉnh đầu. Hắn mới cười xong lại thở dài một hơi, nói: “Tiểu lão cũng không có hy vọng xa vời như vậy. Quan trọng nhất là con ta. Hắn là tú tài, nếu trong khoa cử năm nay mà đỗ cao, được ban một quan nửa chức, sau này cưới được một cô vợ tam họ ngũ vọng. Ta đã có thể thấp nén hương bái tạ tổ tiên rồi...”

Tam họ ngũ vọng, ta đã nghe không ít người nhắc đến. Đó chính là ba đại gia tộc danh vọng nhất Đại Tề và năm thế tộc. Trong đó, nổi danh nhất chính là họ Mẫu. Hầu như tất cả hoàng hậu Đại Tề đều xuất thân từ họ Mẫu, quả nhiên là mẫu nghi thiên hạ. Hai dòng họ còn lại hơi kém hơn một chút, là Minh Nguyệt tộc và Bác tộc. Ba huynh đệ Minh Nguyệt Giang không phải xuất phát từ Minh Nguyệt tộc. Bọn họ chẳng qua chỉ là chi thứ, danh vọng so ra còn kém người của Minh Nguyệt tộc chân chính mấy bậc. Nếu không, Minh Nguyệt Giang làm sao phải làm phi tử cho Hoàng đế Tây Sở chứ? Người Đại Tề sao phải làm nước phù sa chảy vào đồng ruộng của người ngoài? Năm thế tộc là Tề, Trang, Chúc, Tổ và Gia Cát. Tam họ ngũ vọng này đều là đại gia thế tộc hơn một trăm năm nay. Thế lực của họ ở Đại Tề rắc rối khó gỡ. Có thể nói là, nếu như không thể cùng bọn họ tạo nên mối quan hệ tốt đẹp thì ngay cả ngôi vị Hoàng đế cũng không biết có thể ngồi vững được hay không nữa. Cho nên, mấy cô con gái nhà bọn họ, trình độ được hoan nghênh còn hơn cả mấy cô hoa hậu HongKong...

Lại nói tiếp. Làm vua nước Tề, danh vọng trong lòng danh chúng chưa chắc đã bằng được tam họ ngũ vọng. Bình thường, nếu một quan chức nào đó có thể lấy được tiểu thư con gái tam họ ngũ vọng về làm vợ, thì dù có phải dâng lên bao nhiêu sính lễ, cũng vui lòng nguyện ý. Bởi vì, cưới được một người vợ như vậy, mọi người trong gia đình người đều được ba thế gia đại tộc này nhận thức như nhau, trở thành nhân vật thượng tầng. Hay nói cách khác, mặc kệ người làm quan chức cao thế nào, nhưng nếu chỉ cưới được một chính thê là con gái dòng họ nhỏ bé thì trên cơ bản, cũng không dám khoe khoang với mọi người là người đã có vợ...

Mấy chuyện phiếm này là ta nghe được từ bọn Bảo Cẩm ở Hoa Hương Các. Đối với các nàng mà nói, con gái tam họ ngũ vọng chính là nữ thần cao cao tại thượng không thể xâm phạm, so với bọn họ thì khác nhau một trời một vực. Nhớ lúc trước, ta vừa cắn hạt dưa vừa nghe bọn họ đàm luận chuyện con gái tam họ ngũ vọng Đại Tề với giọng điệu vô cùng cuồng nhiệt và hâm mộ. Tình hình cho thấy, mấy nàng thà đến làm nha đầu nhóm lửa cho tiểu thư tam họ ngũ vọng, còn cao quý hơn ở lại Hoa Hương Các bị đưa đẩy trong vòng tay nam nhân. Ta không đồng ý, nói một câu: “Mấy cô gái dòng họ đó thật sự giỏi giang như vậy sao?” Toàn bộ bọn họ đều trừng mắt lườm ta, quả thực đã quên ta mới chính là chủ nhân của bọn họ. Bảo Cẩm còn vung nước miếng, không thèm để ý đến hình tượng mà lạnh lùng đáp: “Bọn họ đương nhiên giỏi rồi...”

Hại ta đang cắn hạt dưa hoảng quá nuốt luôn cả vỏ. Nàng nói xong, nhìn ta, dường như chợt nhớ ra ta là chủ nhân của nàng, liền ngượng ngùng nói: “Phụ nữ may mắn nhất, không phải là được sinh ra làm con gái của tam họ ngũ vọng hay sao?”

Không thể ngờ được, lần đầu tiên bước vào Đại Tề, vừa mới đi đến cửa Đại Tề đã nghe được có người đàm luận muốn làm xui gia với tam họ ngũ vọng rồi, lại còn là một chủ tiệm bánh nướng.

Ta nghiêng hẳn về phía ông chủ tiệm gật gù nói: “Không thể tưởng được ngài có tầm nhìn xa trông rộng như vậy. Một trăm lượng bạc kia, thì ra là làm sinh lễ dùng để cưới vợ cho con trai. Tại hạ tuy chỉ là một cử tử nho nhỏ nhưng năm nay cũng đi thi. Đáng tiếc, nghèo rớt mồng tơi, chứ nếu không...”

Tiểu lão chủ nghe ta nói xong, càng ngượng ngùng: “Tiên sinh chưa đón dâu sao? Cũng muốn trào cao đến con gái tam họ?”

Ta gật gật đầu, có chút ngượng: “Nhưng ta lại không có sinh lễ, chỉ có bàn tay trắng...”

Tiểu lão chủ nói: “Chúng ta hợp ý như vậy, trông ngươi cũng là người nhả nhận thích đọc sách. Ta chỉ cho ngươi một con đường sáng nè. Ngươi có biết một trăm lượng của ta làm sao mà có không?”

Ta lắc lắc đầu, dùng ánh mắt đầy ấp cảm kích nhìn hẳn. Trong lòng hẳn càng thoải mái. Hẳn nói: “Con trai của Tri phủ đại nhân chúng ta, Giang Nhung Sinh có phúc, được kết làm thân gia với Mẫu tộc. Ngươi xem, có đáng để cao hứng hay không?”

Ta gật đầu lia lịa, biểu tình chỉ hận bản thân không phải là Giang Nhung Sinh. Vì sao hẳn lại có vận may chó săn được heo như vậy nhỉ?

Tiểu lão chủ thấy biểu tình của ta, càng có hứng thú muốn tán chuyện, hẳn nói: “Tri phủ đại nhân cực kỳ vui mừng, bày đãi một bữa tiệc lớn trong phủ. Tất cả hào nông phụ lão có danh dự uy tín đều được mời đến. Hạ lễ chất chồng như núi...”

Ta mê hoặc, hỏi hẳn: “Ra đây là Tri phủ đại nhân thưởng cho ngươi?”

Tiểu lão chủ phì cười nói: “Chàng thanh niên, kiên nhẫn một chút, không cần ngắt lời ta...”

Ta nghĩ, ta không kiên nhẫn sao? Nãy giờ ngươi chỉ nói mấy chuyện vô nghĩa, chưa có vào chính đề nha?

Ta vội chấp tay nói với lão: “Mời ngài nói, mời nói...”

Tiểu lão chủ nói: “Giang Nhung Sinh mặc dù đính hôn cùng tiểu thư Mẫu Hảo Nghi chỉ là họ gần của họ Mẫu, nhưng sinh lễ này...”

Ta nhin không được, lại chen vào: “Thì ra chỉ là họ gần với họ Mẫu...”

Tiểu lão chủ biến sắc, nói: “Họ gần thì đã sao. Ngay cả một nha hoàn trong phủ bọn họ, đi ra ngoài cũng không biết có bao nhiêu thể tử chờ rước về đâu nhá. Hơn nữa, tiểu thư dòng chính đều là hoàng hậu, quý phi, vương phi. Làm gì còn đến lượt mấy quan viên bên ngoài...”

Ta nghĩ. Khó trách đám nữ nhân trong Hoa Hương Các ngay cả nha hoàn nhóm lửa trong phủ người ta cũng tình nguyện làm. Vậy thì số lượng được vào nha hoàn cũng chỉ có hạn, không dễ vào làm được đâu ha?

Ta vội hỏi: “Chẳng phải ta cũng đã muốn cưới nha hoàn được phóng xuất của gia tộc họ Mẫu đó sao? Nhưng người ta lại thấy ta chướng mắt. Càng đừng nói chi đến tiểu thư họ gần với họ Mẫu...”

Tiểu lão chủ lúc này sắc mặt mới từ âm u chuyển sang cảm tình, cười ha hả nói: “Thì ra tiên sinh và ta có chung ý tưởng. Nha hoàn trong phủ họ Mẫu khi được phóng xuất, còn có địa vị hơn cả tiểu hộ dân bình thường. Ta cũng không có chí nguyện lớn như tiên sinh. Nào dám mong chờ có thể kết thân với họ Mẫu. Bất kể là với nhà nào trong tam họ ngũ vọng cũng được, ta đều vui mừng thỏa nguyện rồi...”

Nhìn dáng vẻ của hẳn thì chuyện sử dụng một trăm lượng bạc này có lẽ là sự kiện đặc ý nhất cuộc đời hẳn. Vui mừng đến độ ba ngày hai đêm cũng không ngủ được cũng không chùng. Ta vội cười nói: “Đâu có, chẳng phải ta còn thiếu chút tiền hay sao? Còn phải trồng cây vào ngài chỉ cho ta một con đường sáng...”

Tiểu lão chủ vỗ đầu, nói: “Xem này, ta cao hứng quá nên quên mất tiêu. Con trai Tri phủ đại nhân chuẩn bị sinh lễ, nghênh rước tiểu thư Mẫu Hảo Nghi. Mấy sinh lễ khác đều dễ kiếm, nhưng trong đó cũng có vài món gây khó khăn cho Tri phủ đại nhân.”

Ta dùng ánh mắt ham học hỏi nhìn hấn, hỏi: “Là cái gì vậy? Khó đến vậy thật sao? Châu bảo quý hiếm hay được thảo kỳ dị?”

Tiểu lão chủ lắc đầu, nói: “Cũng không phải thế. Chuyện là tiểu thư Mẫu Hảo Nghi yêu thích đọc các loại sách cổ sách quý. Sinh lễ dâng cho nàng cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là muốn Giang tri phủ tặng cho nàng một xe sách cổ tiền nhân...”

Ta nghĩ. Sinh lễ như vậy mà còn nói không có yêu cầu gì đặc biệt hay sao? Một xe sách cổ tiền nhân? Chỉ cần một quyển cũng đáng giá không ít tiền rồi.

Nghe đến đó, ta đâm ngứa lòng. Tiểu Phúc Tử đột nhiên mở mắt liếc nhìn ta một cái. Ta hiểu ý tứ của hấn. Hấn kêu ta đừng có rảnh rỗi rước việc vào thân. Một xe sách chứ gì? Đừng hòng ta đi trộm về cho người...

Ta không thèm để ý đến hấn, hứng trí bừng bừng, hỏi tiểu lão chủ: “Vậy Tri phủ đại nhân có hồi môn đáp lễ không?”

Tiểu lão chủ đắc ý nói: “Đương nhiên hồi môn. Quyển sách của nhà ta, không phải đã bán cho quan phủ được một trăm lượng bạc đó sao?”

Ta kỳ quái hỏi hấn: “Là sách gì vậy? Đáng giá nhiều tiền như vậy sao?”

Tiểu lão chủ nói: “Quyển sách kia, ta dùng để áp bình dưa chua. Dè ép lâu lắm rồi, lại nghe quan phủ kêu gọi. Nghĩ tới thử bán đi xem sao. Không thể tưởng tượng được, lập tức liền bán được một trăm lượng bạc. Quyển sách kia hử, trên mặt bìa có viết mấy chữ, hình như là ‘Tiếng đàn cổ vận’...”

70. Chương 072

Chương 72: SÁCH CỔ

Edit: Docke

Cả kinh, ‘Tiếng đàn cổ vận’, quyển sách này cũng không phải là sách bình thường. Ta đã tìm rất lâu rồi mà chưa tìm được, sao bây giờ lại bị người ta dùng để áp bình dưa chua thế này?

Tiểu lão chủ vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng nên không chú ý đến sắc mặt khó coi của ta. Hấn nói: “Những người khác trong thôn chúng ta, mỗi nhà đều có một hai quyển sách, tất cả đều bán được đến mấy lượng bạc. Chỉ có quyển của ta là bán được nhiều bạc nhất...”

Ta nghĩ. Đương nhiên bán được nhiều tiền rồi, là sách cổ tuyệt bản mà. Trong sách trình bày các bộ cục cơ quan, tất cả ta đều chỉ được nghe nói chứ cho tới bây giờ vẫn chưa từng được thấy tận mắt. Bằng không ta cũng đâu cần vì nó mà có một thời gian tìm kiếm đến nghiêng trời lệch đất. Tuy tên sách rất đậm phong cách cổ, nhưng trên thực tế, ta đã được lão cha hờ cho biết. Trong khổng chế cơ quan đã dùng biện pháp khổng chế là tiếng đàn. Ngay cả ta là người hiện đại mà khi nghe xong cũng không nhận được tán thưởng, người thời xưa quả là kỳ tư xảo cấu (suy nghĩ lạ lùng, khéo tưởng tượng)

Ta hỏi lão già kia: “Bên trong quyển sách đó có phải vẽ rất nhiều hình vẽ hay không?”

Tiểu lão chủ gật gật đầu, hỏi ta: “Người từng xem quyển sách này rồi sao?”

Ta càng cẩn thận hỏi hấn về nội dung quyển sách, càng thêm khẳng định. Quyển sách này chính là quyển ‘Tiếng đàn cổ vận’ mà cha ta đã nói. Đây chính là một quyển kỳ thư mà ngay cả ông cũng chỉ được thấy

qua có một lần. Vậy mà khi không lại bị tiểu lão chủ này đem làm vật áp bình dưa chua phí hoài mất mấy năm trời. Thật là tạo hóa trêu người.

Nhưng điểm mấu chốt chính là, quyển sách này ta rất muốn đọc nó. Ta đưa mắt liếc Tiểu Phúc Tử một cái. Tiểu Phúc Tử xoay đầu, đang quan sát mấy con kiến nhỏ bò tới bò lui dưới đất, không thèm để ý gì đến ta.

Ta thở dài, hơi mất hồn lạc phách mà đứng lên, hướng ra phía xa xa đi đến. Tiểu lão chủ vội gọi: “Tiên sinh, tiên sinh. Ta nói với người nhiều như vậy mà người vẫn chưa cho ta biết, những mạo hiểm trong việc vui này ta nên hóa giải thế nào mà.”

Ta quay đầu lại, nói: “Lão bá, vừa rồi ta không phải đã giúp ông hóa giải rồi sao? Ta đã vẽ thần phù (bùa chú bảo vệ) bên cạnh người rồi. Yên tâm đi, việc vui kia sẽ hết hai đến ba đáp xuống đầu ông...”

Ông lão nghi hoặc, thì thào tự nói: “Vì sao ta không cảm thấy tiểu ca này đã vẽ bùa cho ta nhỉ?”

Đang nói thì bên cạnh có người đi đến, kêu to: “Lâm lão hán, con heo thịt nhà ông sắp sinh rồi kìa. Phải được đến mười con lận đó. Năm nay bán được không ít tiền nha...”

Lâm lão đầu mừng rỡ, vội thu dọn về nhà, lúc đi ra còn vái lạy ta một cái.

Ta nghĩ, hạnh phúc đơn giản, thật rất dễ tìm. Nhưng nếu ta nói cho hắn biết, giá trị của quyển sách đó căn bản không chỉ có một trăm lượng, mà là cả hàng ngàn lượng. Liệu hắn còn có thể vui mừng được nữa không?

Ta buồn bã mất hứng. Vẻ mặt đau khổ tựa như trái khổ qua. Ta cũng không tin Tiểu Phúc Tử nhìn không ra. Nhưng Tiểu Phúc Tử, hắn lại không thèm để ý đến, đứng thẳng bên một gốc đại thụ, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt khép hờ... Luyện công.

Ta bất đắc dĩ mở miệng, biết không thể dùng phương pháp ám chỉ được nữa, nói: “Tiểu Phúc Tử, chỉ lần này thôi có được không?”

Lúc này, Tiểu Phúc Tử mới nhàn nhạt mà đưa mắt liếc qua một cái, nói: “Nếu như ta bỏ người lại mà đi trộm quyển sách gì đó giúp người, hai đám người kia sẽ nhân cơ hội đánh lén. Người có thể ngăn cản được không? Còn nếu ta mang người đi theo làm sao trộm sách gì đó được nữa. Người nghĩ xem, ta có thể không thất thủ hay không?”

Ta ghen lời. Ta biết, tuy rằng bề ngoài làm như không thấy một ai, nhưng không biết có bao nhiêu người đang bí mật lẫn trốn đâu đó theo dõi hai chúng ta. Thiếu chút nữa thì ngay cả lực phủ ngũ tạng của hai chúng ta, bọn họ cũng đều tra thấu cả. Nếu Tiểu Phúc Tử đi khỏi, tình cảnh của ta khẳng định là nguy hiểm như trứng rơi dốc núi vậy.

Ta làm sao có thể để Tiểu Phúc Tử lại phải lao vào nguy hiểm, hoặc là đặt bản thân mình vào nguy hiểm khiến hắn phải lo lắng lẫn nữa đây?

Ta đành cười cười, nói với Tiểu Phúc Tử: “Thật ra ta cũng rất lo lắng. Đi, chúng ta tìm gian khách điểm nghỉ ngơi một chút...”

Suốt dọc đường đi, ta cũng không nhắc lại chuyện sách cổ, chỉ hứng thú mà nhìn tới ngó lui, thưởng thức quang cảnh hữu tình trên đường phố Đại Tề. Đến cửa khách điểm, Tiểu Phúc Tử cuối cùng cũng mở miệng nói: “Sau này có cơ hội, ta sẽ giúp người trộm về. Quyển sách đó nếu thật sự xuất hiện thì nó sẽ không còn là vật áp bình dưa chua bình thường, bị phí hoài như trước nữa...”

Ta cười cười, vỗ vỗ Tiểu Phúc Tử: “Ta cũng chỉ nhất thời có hứng thế thôi, người không cần phải để trong lòng.”

Ta nghĩ, chính xác là ta có đủ đề tiện để chọn cách này khiến Tiểu Phúc Tử đồng ý giúp ta trộm sách. Khoảng thời gian này quả thật không phải là cơ hội tốt, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở Tiểu Phúc Tử đừng quên mất chuyện này đúng không? Hôm nay không trộm, thì sau này vẫn phải trộm. Chẳng qua là sau này, khả năng phòng bị sẽ càng nghiêm mật...

Chúng ta đi vào gian khách điểm, là một gian khách điểm thật lớn, được cho là lớn nhất Lăng Nguyệt phủ. Tên là khách điểm Tiếp Khách. Điểm tiểu nhị quần áo sạch sẽ đứng ngay cửa, đón khách đến chào khách

đi. Chúng ta mới đến gần, còn chưa đến chỗ ngồi, chợt nghe thấy tiếng điểm tiểu nhị hô to gọi nhỏ từ xa chạy đến. Khiến ta nhớ lại nhóm kỹ nữ trong Hoa Hương Các trước kia, lúc kỹ viện chưa được cải tạo.

Đối với loại nhiệt tình này, ta luôn luôn kính tạ không thôi. Người nghĩ thử xem, hẳn đối với những người khác đều không nhiệt tình đến vậy, chỉ đối riêng hai chúng ta mà thôi. Tục ngữ nói rất đúng, khi không tự nhiên lại ân cần, không gian thì chính là tà rồi.

Ta vội lôi kéo Tiểu Phúc Tử, tính đi tìm một gian khác. Nào ngờ, điểm tiểu nhị kia lại chạy đến quá nhanh, tươi cười hơn hở. Tiểu Phúc Tử còn chưa phản ứng kịp để thi triển khinh công, hẳn đã giang hai cánh tay ngăn cản, nói liên thanh: “Khách quan, khách quan, ây da, ngài đừng đi mà, ta đâu có ác ý. Ngài xem, ngài sợ đến mức...”

Ta nghĩ, ta còn bị dọa đến đổ mồ hôi đầy đầu, lòng bàn chân bị rút gân đây nè. Người làm sao thấy được?

Tên điểm tiểu nhị này cũng là một kẻ ba hoa, cung kính nói: “Người Đại Tề chúng tôi rất nhiệt tình, nhưng ngài cũng không cần phải sợ. Người xem, ta có lòng tốt, tiếp đón ngài đến quán chúng tôi dừng chân. Tiền thuê trọ rồi tất cả chi phí của ngài, đều đã có người thanh toán cả rồi. Người xem ngài, ta đứng đây đến chính Ngọ rồi, đều là vì chờ ngài thôi đó. Người xem ngài, vì sao ngài vừa thấy ta đã bỏ chạy rồi? Người xem, vì sợ lắm, ta còn mang cả bức họa theo nữa nè, cứ chốc chốc lại lấy ra xem. Đã xem không biết bao nhiêu lần rồi. Thật vất vả mới chờ được ngài, vì sao ngài vừa thấy ta đã bỏ đi?”

Nói xong còn lấy ra một bức họa mở cho ta xem. Ta vừa nhìn, vẽ cũng rất giống. Hai tên tiểu tử, một ô thấp. Tên cao âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, vừa nhìn đã biết chính là Tiểu Phúc Tử. Còn người thấp bé kia, nhìn thế nào cũng đều giống một gã lưu manh vô lại, lại còn cái ngực phẳng lì nữa...

Lại nói, ta bị hắn nói vài câu ‘Người xem ngài’ làm cho giận dữ. Ta nghĩ, vì sao ta lại không thể đi? Chỉ với bức tranh như truy nã hung thủ giết người này mà muốn ta hôm nay ở lại đây nghỉ trọ hay sao?

Ta quay người lại, muốn kéo Tiểu Phúc Tử bỏ đi. Nhưng vừa có ý, còn chưa kịp hành động thì tên điểm tiểu nhị đã quỳ xuống ngay giữa đường phố. Trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở: “Không được đâu, ngài đừng đi. Hôm nay nếu ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này, cả cơm ta cũng không có mà ăn đâu. Tội nghiệp thân ta, trong nhà còn có một cô vợ trẻ vừa mới cưới về. Nàng theo ta còn chưa được hai ngày lành nữa. Tội nghiệp thân ta, ba mươi tuổi đầu mới cưới được vợ. Không có công việc này, vợ ta sẽ bỏ theo người khác mất thôi. Ngài hãy thương xót, xin hãy tội nghiệp ta đi...”

Ta nghĩ. Còn dám vẽ ta vô lại, bây giờ không phải càng giống vô lại hơn sao? Nhưng quả thật cũng thấy hơi tội nghiệp, không đành lòng bỏ đi. Nếu ta không tội nghiệp hắn thì cũng nên thương xót cho cô vợ trẻ mới cưới của hắn đúng không? Hơn nữa, ăn ở không phải trả đồng bạc nào, dù sao cũng khiến cho người ta thoải mái...

Ta và Tiểu Phúc Tử đi vào cửa khách điểm. Thính lực ta rất tốt, chợt nghe phía sau có người lẩm bẩm một câu: “Thì ra thật sự hữu dụng...”

Tiểu Phúc Tử hiển nhiên cũng nghe được, bởi vì khóe mắt hắn bắt gặp lộ ra ý cười...

Làm như ta bị người ta lừa thì hẳn vui vẻ lắm vậy.

71. Chương 073

Chương 73: KHÁCH SẠN PHÚ QUÝ

Edit: Docke

Tuy biết mình đã bị lừa nhưng ta cũng không tính toán, vẫn cứ sải chân bước vào. Lẽ nào đã bị dùng khí cầu hôn ngay ngoài đường của điểm tiểu nhị lúc này làm cho cảm động rồi?

Khách điểm này quả không hổ danh là khách điểm Tiếp khách, rất sạch sẽ. Trong sảnh, tất cả bàn ghế đều được làm từ gỗ lim, cao quý thanh lịch. Tổng thể đều tạo nên cảm giác của một khách sạn sa hoa. Chỉ có điều thay bằng một cái sân cổ đại, ăn mặc theo cổ trang, nói chuyện dùng cổ ngữ. Đương nhiên, địa phương cũng không giống nhau...

Chúng ta được tên tiểu nhị vô cùng nhiệt tình tên là Trương Tam Nhi dẫn đường, thẳng hướng phòng chữ thiên hạng nhất mà đi. Nghe nói, đây là do người ta chuẩn bị sẵn cho chúng ta rồi. Ta nghĩ, sao ta lại nghe lời như vậy làm gì chứ, bảo chúng ta ở phòng nào thì ở ngay phòng đó là sao? Chúng ta mà không đi ngay hôm nay, nói không chừng, cái tên ‘người ta’ gì đó chuẩn bị đóng sầm cửa phòng dưới rồi. Hoặc giả nửa đêm bị người ta đột nhập bắt đi lúc nào cũng không biết đâu... Ta cười cười nói: “Chúng ta sẽ ở một phòng bình thường thôi, không cần dùng đến phòng hạng nhất đâu...” Trương Tam Nhi còn muốn đấu vô mồm thêm nữa. Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh đã trừng mắt. Ta liền cảm thấy kỳ quái. Ta nói thế nào với hắn thì hắn đều muốn giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Còn Tiểu Phúc Tử chẳng cần nói gì, chỉ đảo mắt qua một cái là hắn lập tức câm như hến, thành thành thật thật dẫn bọn ta đi qua gian phòng khách bình thường.

Chỉ có điều, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Phòng chữ thiên hạng nhất chính là gian phòng tốt nhất. Khắp tường nhà cửa phòng đều được mạ vàng. Màn rèm được làm từ lụa lăng sao. Sàn nhà làm bằng gỗ đàn hương trăm năm. Có người trả tiền rồi mà còn không chịu ở. Xưa nay chưa từng thấy người nào như thế này...”

Ta nói: “Ta xuất thân bản hàn, ở không quen những chỗ cao cấp như vậy, không được sao? Hay là người ở đi, đỡ lãng phí, dù sao cũng đã có người trả tiền rồi...” Trương Tam Nhi vội hỏi: “Nghe ngài nói kìa, nhường cho ta ở, lỡ may làm đổ vỡ món gì bên trong, đem bán cô vợ mới của ta cũng đền không nổi đâu...” Hắn lại mang cô vợ mới ra hù nữa rồi.

Chúng ta theo hắn đi vào gian khách phòng bình thường. Tuy nói là khách phòng bình thường nhưng cũng thật không bình thường chút nào, so với khách điểm bình thường còn tốt hơn rất nhiều. Thu hút ánh mắt ta chính là một quyển sách cổ được đặt trong một chiếc hộp gỗ sơn nước màu vàng, đoan đoan chính chính đặt trên bàn. Trên mặt bìa mơ hồ có thể thấy được vài chữ: Tiếng đàn cổ vận.

Sắc mặt ta trầm xuống. Bên cạnh, Tiểu Phúc Tử ‘ớ’ lên một tiếng. Hắn cũng rất kinh ngạc. Trên đường, vừa mới cùng người ta đàm luận về quyển sách này, cách đây chưa đến hai canh giờ. Vậy mà đã có người đưa đến khách phòng. Hơn nữa, ta đã đổi phòng khác rồi mà. Tốc độ này, quả thực so với chuyển phát nhanh còn mau hơn rất nhiều nha. Ta nghĩ, bọn họ làm vậy là muốn biểu hiện cái gì? Ra về là hai chúng ta trốn không thoát khỏi lòng bàn tay họ. Chúng ta là Tôn Ngộ Không, còn bọn họ chính là Như Lai Phật tổ hay sao? Chạy ngàn ngàn dặm vẫn là quyển sách này? Trương Tam Nhi dẫn chúng ta tới nơi, đang muốn co đầu rút cổ rời đi. Ta gọi hắn lại, lạnh lùng hỏi: “Quyển sách này là sao?” Trương Tam Nhi sững sốt, cười cười nói: “Tiểu nhân không biết đâu, chữ to chữ nhỏ gì ta đều không biết đọc, làm sao biết mấy quyển sách này?” Ta nháy mắt với Tiểu Phúc Tử một cái. Tiểu Phúc Tử cất bước đi qua túm lấy hắn, lạnh nhạt nói: “Ta cũng không điểm huyệt đâu, chỉ vận gậy cổ hắn thôi nha...”

Tay hắn túm lấy cổ Trương Tam nhi, khoa tay múa chân hai cái. Trương Tam Nhi trông thấy nét mặt hắn lạnh lùng, âm trầm như hung thủ giết người, sợ đến mức la hét: “Van xin ngài, ta không biết thật mà. Ngài bẻ gãy cổ ta, ta làm sao gặp lại cô vợ mới của ta nữa...” Ta tức giận đến mức cười to. Hắn còn dám đem vợ hắn ra nói nữa sao. Ta nhàn nhạt nói: “Không cần lo lắng cho cô vợ mới của người làm gì. Tại hạ có mở một căn kỹ viện, tên là Hoa Hương Các. Nếu cô vợ của người thật sự không có nơi để đi, có thể tìm đến đó nương tựa vào ta. Ta cũng có thể giới thiệu mấy vị đại gia cho nàng làm quen...”

Trương Tam Nhi ghen lời, thiếu chút nữa trở mình trừng mắt, nước mắt cũng sắp chảy ròng ròng rồi, nói: “Hai vị đại gia, ta thật không biết gì hết mà. Sáng nay, có một đại gia đến cho ta một trăm lượng bạc, lại đưa cho ta một bức họa. Chính là bức họa vẽ các người đó. Bảo ta sáng nay đứng chờ ở đằng kia. Nếu nhìn thấy các người, làm sao thì làm cũng phải ngăn các người lại, để các người vào khách điểm chúng ta nghỉ ngơi. Còn dạy ta làm sao ngăn đón được các người nữa... Chẳng qua, chỉ có điều...”

Ta mỉm cười: “Cho nên người mới quỳ giữa phố khó coi như vậy, còn kể lể mấy chuyện vợ mới cưới chứ gì?”

Trương Tam Nhi nói: “Ta thật sự mới cưới vợ, là thật đó, không lừa các người đâu mà. Chẳng qua, vị đại gia kia, hắn đã đoán được các người không chịu ở phòng chữ thiên hạng nhất. Còn nói với ta, nếu như các người không chịu ở thì dẫn các người đến phòng này...”

Xem ra, người này đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, biết rõ tính cách không được tự nhiên của ta từ lâu rồi. Ta cầm quyển sách trên bàn lên, ngửi ngửi. Quả thực có mùi dưa chua. Xem ra, đúng là quyển sách lão tiểu chủ quán bánh nướng đã bán cho Tri phủ, bị người ta cướp trở về, để trên bàn này. Ta lật lật quyển sách, ngẫm lại, rồi nói: “Thôi bỏ đi. Người ta có ý tốt như vậy. Ta làm sao có thể không nhận. Người cứ dẫn chúng ta đến phòng chữ thiên hạng nhất đi!”

Trương Tam Nhi hiển nhiên là không ngờ đến chuyện này, trừng to mắt nhìn ta, liên tục gật đầu: “Được được, vậy ta lập tức đưa các người qua...”

Ta thở dài một hơi, nghĩ rằng. Hành tung của ta, ngay từ đầu đã bị người ta nắm giữ. Hôm nay, cho dù ta có phải ngủ ngoài đường cũng không thể để người đoán được.

Trương Tam Nhi vừa dẫn đường vừa nói: “Hai vị khẳng định sẽ cảm thấy phòng chữ thiên hạng nhất của chúng ta cực kỳ tốt. Nó rất đắt nha, một đêm tốn mất năm mươi lượng bạc lận nha. Không ở thì thật phí quá...”

Ta hỏi hần: “Chúng ta có hai người, vậy người kia sẽ ở đâu?” Trương Tam Nhi nói: “Ngài nói chính là vị đại gia này phải không. Phòng của hần cũng được sắp xếp cả rồi, ở ngay đối diện thôi. Tuy rằng không phải là phòng chữ thiên, nhưng cũng không tồi.”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, nói: “Tại sao không thể sắp xếp cho ta ở trong phòng chữ thiên?”

Trương Tam Nhi nói: “Ban đầu vị đại gia kia cũng muốn chuẩn bị cho ngài một gian. Nhưng ngặt một nỗi là khách điểm chúng ta chỉ có một gian loại này mà thôi, đành phải để ngài chịu thiệt thòi...”

Ta nghĩ. Tiểu Phúc Tử hôm nay làm sao thế, không ra dáng đàn ông chút nào, ngay cả phòng ở mà cũng đòi tranh giành với ta sao? Ta nói: “Hay là người ngủ phòng của ta đi, ta ngủ phòng của người?” Ngẫu nhiên cũng muốn nhường hần một chút...

Tiểu Phúc Tử lập tức ứng lời, nói: “Được...” Như chém đinh chặt sắt, ngay cả một chữ một từ dư thừa cũng không có. Ta còn tưởng hần sẽ từ chối hai ba câu chứ.

Trương Tam Nhi mắt thấy Tiểu Phúc Tử bước đi mạnh mẽ uy vũ như rồng, tiêu sái đi vào gian phòng chữ thiên hạng nhất kia, lại nhìn ta. Ta từ ngoài cửa nhìn thoáng vào bên trong, cách bài trí tựa như trong hoàng cung vậy, lưu luyến nói: “Dẫn ta đến gian phòng đối diện đi!”

Trải qua một ngày mệt nhọc, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống. Kỳ quái chính là vì sao Mẫu Hảo Nghi kia lại có sở thích đọc mấy loại sách này? Thoạt nhìn có vẻ như ra ngoài thu thập sách, nhưng thật ra lại giống như đang muốn tra tìm thứ gì. Ta không thèm nghĩ xem vì sao quyển sách này lại xuất hiện trong gian khách điểm nữa, cũng không muốn nghĩ vị đại gia mà Trương Tam Nhi nói đến rốt cuộc là ai. Dù sao thì mặc kệ người ta bày đặt ra thế nào, ta cứ ngồi vững trên đài cá của ta mà thôi...

Tiểu Phúc Tử nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, hần nói: “Hạng nhất quả thật là rất thoải mái.” Ta hồ hững nói: “Đương nhiên thoải mái rồi, nhưng có phát hiện được gì không?” Tiểu Phúc Tử nói: “Không có. Cũng không có ai giám thị...” Ta nói: “Có lẽ vẫn phải để ta ra ngựa mới được. Ta biết người võ công cao, nhưng về các phương diện khác lại không được trổ trống gì. Người tranh với ta làm cái gì? Chẳng lẽ ở trong đó thì thật sự sẽ gặp bất trắc hay sao? Nếu bọn họ ra tay, ở đâu mà chẳng giống nhau, cần gì phải phá rối trong phòng?” Tiểu Phúc Tử nói: “Nếu vậy, hay là người vào đó ở đi!” Ta ra vẻ việc nhân đức không nhường một ai, gật gù đầu nói: “Nên như vậy ngay từ đầu mới phải,” lại lẩm bầm một câu, “Cũng không biết làm cái gì mà tiếc cái gì gì...” Tiểu Phúc Tử cũng lẩm bầm một câu: “Thì ra cũng biết tự mình hiểu lấy, biết bản thân không phải là hương a gì gì đó, ngọc a gì gì đó...” Ta tự biết không nên để ý đến hần làm gì, bèn gọi Trương Tam Nhi giúp ta đổi phòng và lau dọn đồ dùng...

Bàn gỗ lim thoang thoảng tỏa ra mùi hương thơm ngát. Chăn bằng gấm vóc, xúc tua mềm mại thoải mái. Màn lẳng sao, phía trên cây móc màn còn được khảm một viên trân châu lớn bằng ngón tay cái, sáng óng ánh dịu nhẹ. Trên bàn, đồ sứ trang trí là sứ thanh hoa cực kỳ quý báu, dưới ánh đèn, tỏa ra ánh sáng bạc như tơ tằm. Sàn nhà lát bằng gỗ đàn màu đen. Khắp phòng đều đẹp đẽ quý giá mà không quá phô trương. Ta nghĩ, ngay cả hoàng cung cũng không hơn được. Khó trách, toàn khách điểm chỉ có duy nhất một gian phòng chữ thiên hạng nhất. Bọn họ bố trí được thế này cũng đã tiêu phí rất nhiều tâm tư, tìm không ít nhân lực đưa đồ từ các nơi đến đây...

72. Chương 074

Chương 74: ĐIỂM TÂM

Edit: Docke

Trong phủ đài của Lăng Nguyệt phủ, Giang Tri phủ đang ngồi ở ghế dưới, Lâm Thụy ngồi ghế trên. Vị trí đứng bên cạnh anh vẫn theo lệ thường là Diệp Bất Phàm. Con trai Giang Tri phủ, Giang Nhung Sinh còn chưa đủ tư cách ngồi xuống, cung kính đứng bên cạnh phụ thân.

Giang Nhung Sinh trộm đánh giá vị quý tộc hậu duệ của Thiên hoàng đang ngồi ở ghế trên. Trên gương mặt tuần tú luôn nhàn nhạt mang theo nét cười tủm tỉm, làm cho người ta không tự chủ được nghĩ muốn thân cận. Có người nói, Tam hoàng tử là vị Vương tử thất bại nhất. Lại có người nói, Tam hoàng tử là vị Hoàng tử có tài nhất trong hoàng thất, so với hai vị huynh trưởng của hắn không biết còn inh gấp bao nhiêu lần nữa. Cũng có người nói, Tam hoàng tử có tính cách yếu đuối, không tranh giành thế sự, là một người hiền lành... Những ý kiến trái chiều này, trên dưới Đại Tề không biết người ta đã bình luận bao nhiêu lần rồi. Nhưng không ai biết được bộ mặt thật sự của Tam Hoàng tử là như thế nào. Càng khiến hắn tăng thêm một phần sắc thái thần bí. Nhưng cứ nhìn thái độ của phụ thân đại nhân, người vốn trời sinh tính tình ngay thẳng vẫn một mực tất cung tất kính đối với hắn. Thì có lẽ, Tam hoàng tử này cũng không giống là một vị hoàng tử yếu đuối như những lời đồn đãi bên ngoài. Chỉ cần nhìn Diệp thống lĩnh đứng bên cạnh hắn, thần sắc lạnh nhạt cũng biết. Giang Nhung Sinh từng nghe vị hôn thê của mình đề cập qua. Nàng nói, Diệp Bất Phàm chính là trưởng lão danh tiếng nhất của Thanh Phượng Môn. Môn chủ Thanh Phượng Môn là Thanh Phượng Thâm, trên thông thiên văn âm dương, dưới biết địa lý bách gia. Còn thủ hạ của hắn, có một vị sư muội Thiên hồng nhất kiếm Thanh Loan. Mười năm trước đây Thanh Loan đã là cao thủ giang hồ đệ nhất kiếm thuật. Tuy lâu rồi không màng thế sự, nhưng lại nghe nói, dĩ nhiên chịu xuống núi, nghe theo lệnh môn chủ đi trợ giúp cho Tam hoàng tử. Hiện giờ, Thanh Phượng Môn đang dốc toàn bộ lực lượng trợ giúp cho vị Tam hoàng tử không ai biết đến này. Như vậy, làm sao có thể nói Tam hoàng tử chỉ có tư chất bình thường được?

Giang Nhung Sinh nghĩ. Cũng khó trách phụ thân mình vừa nghe Tam hoàng tử thoáng nhắc đến quyển sách ‘Tiếng đàn cổ vận’ kia, liền vội vã dâng tặng. Cũng không thèm để ý xem mình đang mất hứng đến mức nào. Quyển sách này, chính là quyển mà Hảo Nghi rất thích... Lúc ước nguyện ban đầu, không phải đã nói nó chính là quà sinh lễ cho Hảo Nghi hay sao? Danh mục quà tặng đều đã muốn trình lên rồi, tên quyển sách kia còn nằm ở dòng đầu tiên, vậy mà bây giờ lại không có sách. Chuyện thất lễ như vậy, lấy danh tiếng nghiêm cẩn của phụ thân đại nhân, thì cho đến bây giờ chưa từng làm thế bao giờ. Nhưng lúc này đây, khi Giang Nhung Sinh lo lắng hỏi đến, phụ thân chẳng qua chỉ cười cười, ý vị thâm trường nói: “Chúng ta không tặng, Điện hạ cũng sẽ lấy được. Con yên tâm đi, chúng ta đem tặng, nói không chừng Mẩu gia còn vui mừng nữa là đằng khác...” Giang Trạch Lâm lại nhìn nhìn con trai, nói: “Con cho là, cho con và Mẩu gia kết thân, thật sự chỉ bởi vì bọn họ là dòng họ đệ nhất thôi sao? Tiểu thư Mẩu gia thích quyển sách này thật sao?”

Những lời nói này đã đưa Giang Nhung Sinh lạc vào mây mù dày đặc, nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được...

Lâm Thụy ngồi ở ghế trên, nhìn Giang Tri phủ. Anh rất hiểu, Giang Tri phủ rốt cuộc mong muốn điều gì. Nhưng anh chưa từng cho ông một lời chắc chắn. Những gì ông đã làm chỉ khiến anh cảm thấy thật nực cười. Cứ tỏ vẻ xem anh là trung tâm, nhưng lại trăm phương nghìn kế kết thân với Mẩu gia, lễ hỏi đáng tặng không ít. Muốn cùng Mẩu gia tộc danh vọng nhất Đại Tề kết thân, cho dù chỉ là chi thứ, nhưng bù lại dòng dõi ‘Bồi môn tài’ cũng sẽ khiến cho địa vị tri phủ luôn luôn thanh liêm này ngày càng vững vàng hơn. Nhìn nhìn mấy món điểm tâm trên bàn, Lâm Thụy đã biết hiện tại ông không có dư dả gì rồi. Tự làm tự chịu, Lâm Thụy thâm nghĩ: Việc hôn nhân của ta, bao giờ mới đến phiên người quan tâm. Nghe nói, Mẩu Phượng Thâm và Mẩu Hảo Nghi là bạn bè thân thiết như chị em, còn muốn dùng cách đó. Chỉ vì muốn

Mẫu Phượng Thắm khỏi cần lắc lư qua lại giữa ta và Nhị ca mà xúi nàng mau chóng thỉnh cầu phụ mẫu để xin Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, gả nàng cho ta.

Lâm Thụy lại thầm mắng: Lão thất phu này, biết rõ ta không có hứng thú gì với Mẫu Phượng Thắm mà còn dám bắt tay với phía bên kia hối thúc chuyện này. Hại ta vất vả lắm mới nghĩ được cách để Mẫu Phượng Thắm chuyển tầm mắt qua hướng Tuyên Vương, cũng khiến cho gian kế của lão thất phu này thiếu chút nữa thì thất bại trong gang tấc...

Nhưng Lâm Thụy cũng không thể mắng thẳng mặt lão cáo già này. Lão cáo già dốc hết toàn lực cũng chỉ muốn vì anh tìm kiếm thêm lực lượng bên ngoài trợ giúp, không bị động trong cuộc đấu tranh giữa anh và Tuyên Vương. Nhưng người kiêu ngạo như Lâm Thụy thì có lý nào lại dùng hôn nhân làm bàn đạp để đạt được mục đích chứ. Anh thà là tin vào thực lực của bản thân. Anh cũng không muốn phụ thuộc vào ai để được sống qua ngày, cho dù chỉ tạm thời cũng không được...

Giang tri phủ chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, nói: “Điện hạ, người xem, đây là đặc sản của Lãng Nguyệt phủ đó. Dầu khởi ti, dùng mười loại hoa quả tươi lẫn với bột mì, chiên với dầu dưới ngọn lửa cực nhỏ, vô cùng ngon miệng. Người xem, ngài đến mà ta cũng không có gì để chiêu đãi...” Lâm Thụy cười cười, nói: “Thịnh tình của Giang tri phủ, bốn vương sao lại không cảm kích chứ. Chỉ có điều điểm tâm hình như thiếu một chút...”

Giang tri phủ nhìn lại trên bàn, không khỏi đỏ mặt hổ thẹn. Chén đĩa của Tam hoàng tử đã trống không từ lâu. Ông vội vàng phân phó: “Hạ nhân đâu, thật là, mau bưng điểm tâm lên đi...” Nhóm nha hoàn đưa mắt ngó nhau một hồi, cuối cùng cũng không nói gì, tự đi thu xếp. Sau một hồi lâu mới bưng lên mấy đĩa điểm tâm.

Trong lúc đó, Giang tri phủ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Dù tài hoa thi thư đầy bụng cũng không nói được gì. Muốn mở miệng khuyên nhủ Tam hoàng tử kết tình thông gia với Mẫu phủ, lại không có tin tức gì về chuyện điểm tâm. Trong lòng đang mãi lo chuyện khác nên cũng không có tâm tư khuyên nhủ. Bởi vì ông biết, hiện giờ nha môn tri phủ, có thể nói rõ ràng, loại điểm tâm cao cấp này, một đĩa nhỏ cũng tốn mất mấy lượng bạc. Ông vốn đã mua liền mấy đĩa bày biện cho có vẻ. Nghĩ rằng Tam hoàng tử cũng không ăn nhiều, chỉ ăn mấy miếng là cùng, bàn cho xong chuyện này đi đã. Đâu hề nghĩ đến, còn chưa kịp đi vào chủ đề chính, Tam hoàng tử chỉ nhোáng cái đã ăn hết rồi. Này này này, này hết bao nhiêu bạc a. Trước kia thì không sao, nhưng bây giờ, vì lo chuyện hôn nhân cho con trai, Giang tri phủ có thể nói là đã nghèo hết ba nôi rồi...

Trông thấy nhóm nha hoàn lại bưng lên mấy đĩa nữa. Ông thật sự kỳ quái, nghĩ rằng, trong phủ còn bạc hay sao? Tính đi ra ngoài hỏi lại một chút, lại thấy Tam hoàng tử mỉm cười nhìn ông. Ông bước chân đi không nổi, đành phải nói này nói nọ đáp lời. Đáng thương ột lão thanh quan, là phần tử trí thức hiền lành, kinh luân đầy bụng vậy mà chỉ vì một món tiền mà bị chết ghen, thật đáng đời. Lâm Thụy lại thầm mắng trong lòng, gấp điểm tâm trên bàn, chỉ mấy miếng đã ăn xong. Sau khi ăn xong còn nói: “Giang Tri phủ, món này của ngài quả thật rất ngon, còn không biết bưng lên thêm đi...” Lâm Thụy lại chỉ chỉ chén đĩa. Giang Tri phủ mặt mày đã nóng đến mức mang đi nướng khoai lang còn được. Nhưng cũng không còn cách nào, đành phải mắng mấy đứa nha hoàn. Đương nhiên, chuyện thông gia kia cũng không còn nhớ để mà nhắc đến nữa.

Cuối cùng, Lâm Thụy cũng ăn no, đứng dậy nói: “Giang Tri phủ, vị trí của ngài đúng là sơn kiệt địa linh, điểm tâm đặc biệt rất ngon. Tuy rằng bưng lên hơi chậm một chút nhưng hôm nay ta có lộc ăn, quá no rồi. Bốn vương về hành cung trước nha...”

Giang Tri phủ bây giờ đang nghĩ thầm, vị hoàng tử này ăn uống cũng nhiều quá thể. Đã điều tra rõ ràng rồi mà sao lại thành ra thế này nhỉ. Đâu còn lòng dạ nào mà khuyên Tam hoàng tử chuyện thông gia nữa, vội vàng liên tục hành lễ, cung tiễn hần rời phủ.

Giang tri phủ quay người lại hỏi: “Các người lấy điểm tâm này ở đâu ra vậy?” Một tiểu nha hoàn lo lắng nhìn thần sắc của lão gia, bẩm báo: “Đại nhân, điểm tâm ấy không phải của phủ chúng ta đâu...” Giang Tri phủ kinh hãi: “Sao lại như vậy, các người chạy đi mua chịu hả?” Nghĩ rằng, cái bản mặt này chắc phải bỏ đến nhà bà ngoại mà trốn quá. Nha môn tri phủ đi mua chịu, lại chỉ vì mấy đĩa điểm tâm. Chuyện thế này, nói ra cũng chẳng có ai thèm tin.

Đại nha hoàn nói: “Chúng tôi theo sự phân phó của ngài đi lấy điểm tâm, nhưng đã hết từ lâu rồi. Đang muốn tìm phu nhân nghĩ cách. Lúc đến chỗ phu nhân, phu nhân cũng không có biện pháp. Đang định đem trang sức đi bán thì có người bấm báo. Nói rằng Đệ Nhất Lâu đã mang điểm tâm đến. Nói rằng có người đặt, trả tiền rồi...”

Giang Tri phủ ngẩn ngơ mất một lúc lâu, ngẫm lại tình hình trong phủ ngày hôm nay. Thì ra, từ lúc ông tính toán nói chuyện với Tam hoàng tử, ngay cả bản thân cũng như đang ngồi trên chảo dầu. Tam hoàng tử nhất định đã trông thấy rõ ràng rồi. Vừa giữ lại dùm ông chút thể diện, vừa không cho ông mở miệng nhiều chuyện. Chủ tử như vậy, Giang tri phủ không biết nên cảm kích hay thảm oán nữa. Nhưng ông hoàn toàn hiểu rõ, Tam hoàng tử không phải là người có thể để cho người ta tùy tiện nói này nói nọ. Chỉ cần dùng một mâm điểm tâm, bốn lạng trắng được ngàn cân, khiến ông dù ngôn luận đầy bụng nhưng một chữ cũng không phun ra được. Chủ nhân như vậy, về sau, nên ít nhúng tay vào đời sống riêng tư của hắn đi thì hơn...

Ngoài cửa lại có người bấm báo: “Đại nhân, có người mang đến tặng một ngàn lượng vàng. Người đó cũng nhấn lại rằng, phải dùng số bạc này vào việc có ích...” Giang tri phủ cười khổ, gật gật đầu, có chút ủ rũ, nhưng trong lòng cũng hơi mừng thầm. Sự tình dù chưa thành công, nhưng lại chiếm được sự cảm thông của Tam hoàng tử. Sau này, chỉ cần làm tốt chuyện Tam hoàng tử phân phó là được.

Ông giật mạnh tinh thần, nói: “Dem số vàng này nhập vào kho phòng, không ai được phép động vào, sau này dùng để cứu giúp nạn thiên tai đi...”

Giang Nhung Sinh trông thấy thần sắc vừa mừng vừa lo của phụ thân nên cũng không dám hỏi nhiều, tự đi dọn đồ hạ nhân làm việc. Chần chờ một lúc lâu sau mới nói: “Phụ thân, trang sức của mẫu thân đã bán đi gần hết rồi...” Giang Tri phủ nghiêm mặt nói: “Bán hết cũng không được phép động vào số vàng này...” Giang Nhung Sinh đành phải ngậm miệng lại.

73. Chương 075

Chương 75:

Trong hành cung, Lâm Thụy đứng trong phòng xanh vàng rực rỡ, thấp đầy những ngọn nến sáng lấp lánh. Trên thân nền, dùng nước sơn mạ hình rồng vàng đang giương nanh múa vuốt tung ra cửu trảo. Hắn nâng chén sứ thanh hoa trên bàn lên uống một ngụm, hít vào một hơi.

Diệp Bất Phàm đứng bên cạnh nhìn thấy, nhin không được: “Chủ tử, sao không để ngự y kê đơn thuốc cho người, thanh lọc dạ dày?”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Thế nào? Ta ăn uống nhu nhược như vậy sao, chỉ ăn một chút đồ đã chịu không nổi à?”

Diệp Bất Phàm nghĩ. Vậy mà người còn nói là ít sao, gần mười phần ăn lặn đó. Tất cả đều chứa đầy dầu mỡ rất khó tiêu hóa. Chỉ vì Giang tri phủ trăm phương nghìn kế muốn làm mai mối cho người, người cũng đâu cần phải trêu chọc hắn, lại còn dùng loại thủ đoạn này chứ? Ông lại một lần nữa xác định, tính cách của chủ tử, cũng giống hết cô gái kia, đều liều mạng như nhau. Hắn không khỏi nghĩ đến, nếu như đánh giáp lá cà một lần thì cũng không biết được ai thắng ai thua đâu. Thật sự là rất đáng mong chờ nha...

Lâm Thụy xoa nhẹ dạ dày, thở dài nói: “Lão thất phu này, có lòng tốt nhưng lại làm chuyện xấu. Chuyện này đến lượt hắn xen vào hay sao?”

Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: “Chủ tử, Giang tri phủ vốn cổ hủ, nhưng hắn trăm phương nghìn kế cũng chỉ muốn nịnh bộ ngài thôi. Thông gia với Mẫu gia, cũng không hẳn là một chuyện không tốt.”

Lâm Thụy cười nói: “Người thật sự nghĩ như vậy sao? Mẫu gia sở dĩ có thể đứng vững vững trăm năm không đổ, là bởi vì gia tộc của bọn họ trước nay vẫn cẩn thận kính cẩn nghe theo, cẩn thủ bổn phận, chưa bao giờ tham dự vào mấy chuyện tranh giành đảng phái. Nữ tử mặc dù quý thân là Hoàng hậu, nhưng không hề nhúng tay vào chính sự. Cho nên, bất luận ở triều đại nào, bọn họ đều có thể khiến mọi việc thuận lợi. Nên cho đến bây giờ, người không biết là, thế lực của Mẫu gia rất lớn hay sao? Mười viên tướng trấn thủ biên cương thì có hai ba người là đệ tử Mẫu gia. Hoàng hậu thì không chế cung đình, đem tất cả những người bên cạnh phụ hoàng, từ đẳng cấp quý phi trở lên đều lên thay toàn bộ thành người của Mẫu gia. Thái tử phi lại là một trong hai phượng hoàng của Mẫu gia là Mẫu Phượng Tê. Bây giờ hắn còn muốn ta cưới Mẫu Phượng Thẩm kia. Nếu không phải ta có thể chuyển dời được tầm mắt của nàng, thì thật sự đã không thể thoát thân được rồi...”

Diệp Bất Phàm nói: “Thế lực của Mẫu gia to lớn như thế. Ngài lại giao Mẫu Phượng Thẩm cho Tuyên Vương, không phải giúp hắn hổ mọc thêm cánh hay sao?”

Lâm Thụy cười lạnh: “Thịnh quá tất sẽ phải đến lúc suy kiệt. Đừng thấy Mẫu gia hiện giờ hưng thịnh như thế, nhưng từ lâu đã bị phụ vương ám kỵ rồi. Nói không chừng còn khiến hắn hoàn toàn đảo các. Hắn dùng trăm phương nghìn kế cũng muốn nắm bắt phượng hoàng của Mẫu gia trong tay...”

Diệp Bất Phàm nói: “Bị Hoàng thượng nghi kỵ, Mẫu gia tất đã phát hiện rồi. Chỉ sợ trong hoàng thất lại sắp có một phen tranh đấu chết thảm.”

Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Nếu không, từ sau chuyện lần trước, vì sao Nhị ca không đến đối phó với ta, mà chỉ sai khiến thủ hạ của hắn đua nhau trở mặt thọc gậy người của ta trong triều?”

Diệp Bất Phàm gật đầu, sau một lúc do dự thì nói: “Điện hạ, cho dù ngài không muốn nhưng Hoàng thượng cũng sẽ giúp ngài tìm kiếm Vương phi. Nhất định là con gái trong tam họ ngũ vọng. Ngài cũng nên đại hôn...”

Lâm Thụy nhàn nhạt mà nói: “Phụ vương tạm thời còn không nhớ nổi ta đâu. Chỉ mấy chuyện của Mẫu gia và Thái tử cũng đủ khiến cho ông đau đầu rồi... O mà, ta thấy, Diệp thống lĩnh, người quan tâm đến mấy chuyện này như vậy làm gì?”

Diệp Bất Phàm nghĩ, ta có thể không quan tâm hay sao? Mắt thấy người đã bị cô gái bình dân mê hoặc rồi. Người cũng không thể phạm vào tối kỵ, đừng nghĩ sẽ cưới nàng làm chính thê. Cưới về làm thứ thiếp nhỏ nhỏ thì còn có thể xem xét, tốt nhất là không danh không phận. Bằng không, đến lúc đó, chẳng những ngôi vị Hoàng đế không thể mơ đến, mà ngay cả địa vị Hoàng tử thân vương cũng chưa chắc có được.

Ông làm sao có thể ngờ được. Sự tình phát triển về sau, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu. Chẳng những cưới về làm chính thê, mà đến tiểu thiếp cũng không lấy thêm được một người nào...

Diệp Bất Phàm mặt không gợn sóng. Lâm Thụy cũng nhìn không ra rằng lão Diệp đang oán thầm hắn, cũng không dây dưa nhiều. Hắn nhìn nhìn chén thanh hoa trong tay, hỏi: “Mấy thứ này, có phải cũng đã đem tặng một phần qua đó rồi?”

Diệp Bất Phàm gật đầu nói: “Chủ tử, ngài yên tâm, ta đã làm việc thì không sai được...”

Lâm Thụy lo nghĩ, lại hỏi: “Nàng có biểu hiện gì không?”

Diệp Bất Phàm nói: “Chủ tử, chẳng phải ngài không cho chúng ta giám thị bọn họ hay sao?”

Lâm Thụy gật gật đầu: “Ừm, suýt nữa thì quên...” Được một lát lại hỏi: “Người nói xem, có nên khiêng Thanh Loan tiên tử qua đó hay không?”

Diệp Bất Phàm nghĩ. Là tự người muốn đi thì có, lấy Thanh Loan tiên tử làm đệm lưng. Nhưng ông cũng không dám biểu hiện ra mặt, liên tục gật đầu: “Chân của Thanh Loan lại không thể chờ đợi thêm được, e rằng sẽ nghiêm trọng...”

Lâm Thụy giãn nét mày, nói: “Ngày mai, nâng Thanh Loan qua đi!”

Diệp Bất Phàm nghĩ: chủ tử, biểu tình của người kỳ quái quá đi, làm như cậu bé hơn mười tuổi chuẩn bị đi hẹn hò cùng người yêu không bằng. Xin người, kiềm chế một chút đi.

Đương nhiên, ông nào dám nói ra, một chút dấu hiệu oán thầm Lâm Thụy cũng không biểu hiện ra ngoài. Lâm Thụy trông thấy chẳng qua chỉ là một thống lĩnh lão luyện thành thục đang cung kính bước ra ngoài làm việc.

Lâm Thụy thở phào, sau khi nhìn thấy Diệp thống lĩnh ra ngoài thì cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng vô cùng thư sướng. Không tự chủ được nâng chung trà lên uống một ngụm lớn. Lại chợt thấy trong bụng sôi lên, gấp gáp đi về hướng nhà xí. Vừa đi vừa nghĩ, mặc dù đã âm thầm quan sát nàng vô số lần, nhưng vì sao cứ mỗi lần nghĩ đến sắp được mặt đối mặt với nàng, ngược lại có chút bất an không yên. Mặc dù năm trước, khi lần đó dùng trăm phương nghìn kế, vất vả lắm mới gặp lại phụ vương mà mười năm nay chưa từng được gặp, bản thân lại rất khá, chưa từng có cảm giác như thế này. Xem ra, lần trước đã bị nàng chinh quá thâm rồi. Nhất định phải làm hòa với nhau mới được. Loại cảm xúc này, cũng không thể để nó nảy sinh tiếp nữa...

Xem ra, phòng chữ thiên hạ nhất thật sự không tồi, thoải mái không gì sánh kịp. Ta từ trong chiếc chăn bông mềm mại thơm tho bò ra, vươn vai ưỡn lưng một cái thật lâu, rồi thở dài một tiếng, lại còn ngâm một câu thơ: “Bất giác tỉnh giấc xuân, nghe đâu đây có tiếng chim hót...”

Đang muốn ngâm tiếp hai câu bên dưới, đọc thành một đoạn hoàn chỉnh, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót cực kỳ thanh thúy. Thanh âm giòn như ngọc châu rơi trên bàn ngọc. Vừa nghe đã biết đây chính là giọng hót của chim sơn ca cực phẩm. Ta lấy làm lạ. Phòng chữ thiên hạ nhất này, bên trái bên phải đều không có bóng cây đại thụ nào. Hơn nữa, trong khách điểm ồn ào tiếng người, loại chim sơn ca được người vô cùng cưng chuộng này làm sao lại xuất hiện ở đây được? Hay là, có người mang theo một con vào ở trong khách điểm? Nếu đúng thì hẳn quả là người phong lưu...

Sau khi rửa mặt xong, ta đi ra kéo mở cửa phòng, liền thấy phòng đối diện có người đến ở. Đám người kia khiêng theo một người đi vào phòng. Một người trong đó còn cầm theo một cái lồng chim, còn quay qua mỉm cười với ta. Gặp lại người quen, ta không tự chủ được cũng mỉm cười với hắn. Người kia, không phải là Lâm Thụy hay sao? Đi bên cạnh hắn chính là Quỳnh Hoa. Hắn cũng thật hạ mình, đích thân cầm lồng chim. Quỳnh Hoa cũng không cầm giúp hắn. Nhưng nhìn thấy Thanh Loan tinh thần ủ rũ, bị người ta khiêng vào phòng, đáy lòng ta chợt cảm thấy hơi hơi áy náy. Đã sớm muốn giải cái chân tật giúp nàng, lại sợ nàng trở Tru làm phiền, tiếp tục giúp Lâm Thụy làm khó ta và Tiểu Phúc Tử. Võ công của Tiểu Phúc Tử hiện tại vẫn chưa thắng nàng được.

Ta làm như không hay biết gì, đang muốn đi đến phòng của Tiểu Phúc Tử gõ cửa. Nghĩ rằng, người đến thì ta đi vậy, xem các người đón tiếp hay ngăn cản ta thế nào. Tiểu Phúc Tử từ phía đối diện đã đi tới. Hắn cũng nhìn thấy đám người kia rồi, bước lại gần ta, hỏi: “Bây giờ có phải chúng ta nên đi rồi không?” Ta gật gật đầu, cười nói: “Dù sao cũng không thu tiền trọ. Muốn đi thì đi thôi, có ai có thể ngăn cản?”

74. Chương 076

Chương 76:

Edit: Docke

Người ta nguyện ý coi tiền như rác thì ta cũng không cần phải ngượng ngùng làm gì. Vừa được một quyển sách cổ đáng giá ngàn vàng, vừa được hưởng thụ một đêm ở trong gian phòng hoàng đế, lòng ta mở nhạc khai hoa. Đang muốn cùng Tiểu Phúc Tử ra đi, lại nghe thấy từ cửa phòng đối diện có người lớn tiếng một đáp một trả: “Diệp thống lĩnh, người nói xem, có phải có người đang sợ chúng ta hay không?”

“Đúng vậy, bị quay một trận mệt như vậy, đương nhiên sợ rồi. Còn có người đang nằm trong tay chúng ta mà!”

Mấy người này nói chuyện kiểu gì mà khiến người ta tức quá đi. Nói cái gì mà bảo ta bị quay, không phải ta cho các người bắt ngờ bắt cóc Tư Đồ đi rồi hay sao? Còn quay ta cái gì mệt cái gì? Bình tĩnh, phải bình tĩnh. Đánh trực diện ta còn chưa có phương pháp, ta cũng đâu phải là người dễ dàng tức giận như vậy...

Ta dừng bước, mỉm cười nói: “Đừng để ý đến bọn hần, Tiểu Phúc Tử, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Ta vốn có thêm để ý gì đến bọn hần đâu...” Nói xong, cất bước bỏ đi.

Ở cửa đối diện, hai tên kia cũng quay người đi vào trong phòng, một người nói: “Xem ra, chủ tử à, ngài quả đúng là trí mưu vô song. Xem kìa, khiến cho người ta sợ quá mức rồi. Vừa thấy người đến liền vội vàng bỏ đi. Về sau nếu có lên chiến trường, người mà xuất chiêu thì nói không chừng, kẻ địch sẽ bị dọa đến mức nằm úp nằm sấp xuống rồi, không cần phải đánh nữa đâu...” Mấy tiếng ‘nằm úp nằm sấp’ được đặc biệt kéo dài, đặc biệt chói tai...

Một người rầm thối, vô cùng rầm thối nói: “Đúng vậy, không thể ngờ được ta lại có năng lực này. Còn chưa giao thủ, người ta đã bại lui rồi. Thật sự là anh hùng thì luôn cô đơn, anh hùng luôn không có đất dụng võ mà...”

Ta nghĩ, ta vẫn không tức giận, không tức giận. Người xem, ta còn cười nữa đây nè...

Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên ở bên cạnh, nói: “Mặt người cười đến nỗi vặn vẹo cả rồi. Tốt nhất người đừng cười nữa, không nên dọa người ta...”

Hai người trong phòng đối diện kia rốt cuộc không nói chuyện nữa, đi vào phòng, còn đóng cả cửa phòng. Càng làm cho ta không tức giận. Đúng, tuyệt đối không tức giận...

Tiểu Phúc Tử nói: “Rốt cuộc thì người có đi hay không đây? Dưới chân bị đóng đinh rồi à?”

Ta nói: “Ăn ở không cần phải trả đồng nào, đến đâu tìm được chỗ tốt như vậy. Hơn nữa, Tư Đồ đang bị giam ở đâu, còn phải hỏi thăm đám người này mới biết được. Đúng không?”

Ta vừa nói vừa chuyển đầu đi trở vào phòng chữ thiên hạng nhất. Vẫn không hề tức giận, còn nhếch môi cong miệng. Chỉ có điều, tay đang run lên...

Tiểu Phúc Tử quay đầu, cũng trở về gian phòng của mình, lẩm bẩm nói: “Lần đầu tiên ta thấy có người không tức giận mà lại có biểu hiện loại này...”

Ta nằm trên giường, tâm tình hồi phục được một chút. Mục tiêu duy nhất bây giờ, không phải là tìm ra nơi giam giữ Tư Đồ hay sao? Trong tay ta nắm được nhược điểm duy nhất, chính là cái chân tật của Thanh Loan. Đây cũng coi như một điều kiện để đem đến đàm phán với Lâm Thụy. Không biết có thể thu được kết quả gì hay không? Tuy ta biết Lâm Thụy, hần là một tên khó đối phó. Chỉ cần ba xạo vài câu đã có thể làm ta tức cũng không được mà không tức cũng không xong. Nghĩ rằng, nhập hồn vào thân thiếu niên quả là không tốt chút nào, khí huyết quá phương cương rồi. Nhớ lại năm nào, lúc chưa bị xuyên không, đâu có ai có thể khiến ta tức giận, chỉ có ta làm người ta tức mà thôi.

Không ai có thể chọc tức ta như vậy. Vì sao hần chỉ dùng một phép khích tướng đơn giản, mặc dù đã bị ta nhìn ra, nhưng vẫn thấy tức như vậy. Nếu không trách nhập thân thiếu niên khí huyết quá phương cương, thì biết trách ai đây? Nhưng đáy lòng ta biết rõ, chỉ cần bọn họ không hạn chế chúng ta tự do hành động thì thiết lập quan hệ với bọn họ chính là cách tốt nhất để cứu Tư Đồ. Dù sao thì giữa chúng ta cũng không có thù hận gì lắm, đúng không? Nhưng cứ tưởng tượng đến bộ dáng vẻ mặt của Lâm Thụy là ý nghĩ tạo mối quan hệ này nọ lập tức tiêu tan. Có một vị vĩ nhân nói rất hay, hành động và tư tưởng, luôn cách nhau rất xa.

Nhưng làm sao phá vỡ được cục diện bế tắc này bây giờ? Hay là, để Tiểu Phúc Tử qua đó thăm dò? Hỏi thăm nghe ngóng tâm ý của bọn hần?

Ta đem lời này nói với Tiểu Phúc Tử. Hần lập tức đồng ý, rồi lao ra cửa như gió xoáy, thẳng hướng đối diện... gõ cửa.

Sững sốt...

Nghĩ rằng, từ trước đến giờ chưa từng thấy hắn có hành động nào nhanh như vậy nha. Lại nghĩ, ta trong cảm nhận của hắn có phải có một chút uy tín hay không?

Mãi sau, đem những suy nghĩ này ra hỏi hắn, hắn trở mình trừng mắt, nói: “Chẳng qua ta chỉ không quen nhìn thấy bộ dáng do dự của ai đó, muốn đi lại không dám đi. Thật giống như bị bón vậy, rõ ràng là trưởng bụng rất muốn đi nhà xí nhưng lại đi không được. Cứ bất định như vậy, làm cho người ta phiền lòng.”

Tiểu Phúc Tử quay về, nhấn lại lời của phía đối diện: “Không thương thảo gì hết, trừ phi chữa lành cho Thanh Loan trước...”

Ta nghĩ, miệng các người cũng thật cứng. Xem các người có thể cứng đến khi nào...

Ban đêm, ta bị một tiếng ‘ầm’ khình thiên động địa giật tỉnh, sợ đến mức nhảy dựng khỏi giường. Ta nghe được, đúng là tiếng cửa sập. Trương Tam Nhi hét to một tiếng: “Cô cô, ngài đừng tức giận. Ta lập tức đi ra ngoài, lập tức đi ngay...”

‘Bình’ một tiếng, như có vật nặng bị rơi xuống đất. Tiếng Trương Tam Nhi bắt đầu rên rỉ. Ta nghĩ, hay là cái chân tật của Thanh Loan lại phát tác?

Một lát sau, Trương Tam Nhi bưng nước sôi đến, trên mặt sưng lên một cục to tướng, hở cả xương, vẻ mặt ủy khuất. Ta còn chưa kịp hỏi hắn, hắn đã tố khổ: “Khách quan, ngài nói xem, ta có oan hay không a? Chẳng qua chỉ bưng nước sôi lên hơi chậm một chút thôi, vị ở phòng đối diện đã phát đại giận, tung một chưởng đánh ta. Tự cô ta đau đến chết đi sống lại thôi, vì cái gì đem trút hết lên đầu ta. Bộ ta sung sướng lắm sao? Quanh năm suốt tháng, nếu có thêm hai khách như vậy nữa thì ta thảm quá rồi. Nàng ta cần loạn hết chặn màn trong phòng rồi. Ta phải báo cáo ông chủ, bắt nàng ta đền mới được. Bằng không, lại tính toán đổ lên đầu ta. Nàng ta cũng thật lạ, sao không tìm đại phu đến khám xem thế nào...” Vừa lải nhải vừa bưng nước sôi bước đi. Làm ta nghi ngờ hắn có phải là đang cố ý nói cho ta nghe hay không.

Ta phong tỏa mấy đại huyết của nàng. Chân khí không thể lưu thông, cho nên toàn bộ nửa thân dưới không thể động đậy được. Hơn nữa, nếu không giải được huyết đạo, càng về sau chân khí càng không tự chủ được mà đánh sâu vào mấy đại huyết kia. Làm cho người ta cảm thấy bên hông như bị kim châm rất khó chịu. Người nào công lực càng cao thì càng cảm thấy khó chịu. Tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn, lập tức sẽ hết ngay. Hóa ra là thế. E rằng Thanh Loan lần này chịu dày vò, nên muốn dùng cách này khiến ta mềm lòng. Ta sẽ mềm lòng hay sao? Đương nhiên là không! Lúc các người bắt cóc Tư Đồ, có nghĩ đến tâm trạng của ta hay không? Ta đóng cửa phòng, vùi đầu ngủ tiếp...

Ta đang thiu thiu ngủ, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa. Nghĩ rằng, các người vẫn nên đến cầu xin ta đi. Chỉ cần các người cầu ta, Tư Đồ sẽ được cứu.

Ta mở cửa phòng, nhìn thấy Quỳnh Hoa tiến vào, lướt qua ta đi thẳng một mạch vào trong phòng. Ta vội vàng gọi nàng lại: “Này này này, đêm hôm khuya khoắc, người làm gì vậy? Đây là phòng của ta. Người muốn ngủ thì về phòng của mình đi...”

Quỳnh Hoa giương mắt nhìn ta. Ta lắp bắp kinh hãi. Cô gái bé nhỏ, sao lại thành ra thế này, sao lại tiêu tụy đến vậy, trên ánh mắt còn có hai cái hốc mắt thật lớn, thâm xỉ?

Ta cũng không hỏi nàng, bởi vì ta ngửi thấy mùi âm mưu đâu đây. Muốn ta thương hại người sao...

Lại ngủ không được, đi đến bên bàn, tự mình rót ừng một chén trà, uống, không lên tiếng. Ta nghĩ, ta xem Quỳnh Hoa người bây giờ muốn làm cái gì.

Quỳnh Hoa cũng không có làm cái gì, chỉ trực tiếp trèo lên giường ta, thì thào nói một câu: “Để ta ngủ một chút, sáng mai sẽ trả lại cho người. Đã mười ngày qua chưa chợp mắt chút nào...” Nói xong, bắt đầu ngáy...

Ta nghĩ, người ngủ thì ta biết làm sao bây giờ? Tối lửa tắt đèn, chẳng lẽ còn kêu điểm tiểu nhị tìm ột gian phòng khác? Ta càng có cảm giác cô bé này đang cố ý. Khách điểm này nhiều phòng như vậy, sao người không nhờ điểm tiểu nhị tìm cho người một gian, lại muốn đến nằm trên giường của ta?

75. Chương 077

Chương 77: GIẢI HUYỆT. Edit: Docke

Mắt thấy trời rất mau sẽ sáng, ngủ thì ngủ thôi, ta đành phải nằm ghé trên bàn, đối phó lung tung một lát. Lúc cảm giác trước mắt cực kỳ sáng ngời, trời đã sáng rồi, nhìn lại, Quỳnh Hoa cũng vừa ngồi dậy trên giường.

Nàng mở to mắt, quay trái nhìn phải, rồi cười cười ra vẻ có lỗi: “Quầy rầy ngài nghỉ ngơi, thành thật xin lỗi. Khách điểm không còn phòng nào trống cả. Chúng ta bên kia, vì ta và Thanh Loan là nữ, cho nên ở chung một phòng. Không có chỗ nào để đi, bắt đắc dĩ mới đành phải đến chỗ người...” Nói xong, lại ngáp một cái, vừa ngáp vừa đi ra ngoài cửa, “Xin lỗi, thật sự hơn mười ngày nay không có ngủ...”

Ta nghĩ, khách điểm này vì sao đúng lúc lại đầy khách như vậy? Có trời mới tin được! Ta sẽ không hỏi nàng, cho nàng chết.

Ta đương nhiên biết nàng vì sao hơn mười ngày không được ngủ. Ở chung phòng với Thanh Loan, ngủ làm sao được? Nhưng ta vẫn muốn nhìn xem nàng còn giờ thêm được trò gì nữa. Lòng ta còn cứng rắn như sắt...

Nàng không giờ thêm trò gì, đi thẳng ra cửa phòng, còn nhẹ nhàng giúp ta đóng cửa.

Ta cười lạnh một tiếng. Thầm nghĩ, ta làm sao mà học được cười lạnh thế này nhỉ? Nhưng tình hình hôm nay, ngoại trừ cười lạnh ra, ta còn có thể làm gì?

Ra khỏi phòng, Tiểu Phúc Tử đang dựa vào cửa, ánh mắt tựa nhắm tựa không. Ta nghĩ, hẳn không phải đã đứng cả đêm trước phòng ta đó chứ?

Ta lên tiếng chào hỏi hắn: “Tiểu Phúc Tử, tối qua ngủ có ngon không?”

Tiểu Phúc Tử mở ánh mắt đang khép hờ ra, nhìn nhìn ta: “Không có gì trở ngại, ngoại trừ bị một bà điên đánh thức...”

Ta cảm thán một hơi, nói: “Người nói xem, lúc trước, chúng ta nên châm Thanh Loan nặng thêm một chút, có lẽ sẽ tốt hơn nhỉ...”

Tiểu Phúc Tử nhìn ta một chút, càng làm ra ánh mắt tựa nhắm tựa không, nói: “Nói ra cũng rất thoải mái ha, sao không thấy người hành động đi?”

Ta nói: “Hay là, ta giải huyết đạo cho nàng?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Người hồ đồ rồi à? Tư Đồ chẳng phải vẫn còn trong tay bọn họ hay sao?”

Ta gật gật đầu nói: “Đúng vậy, cũng không ai đến nói cho ta biết Tư Đồ rốt cuộc thế nào rồi, cho ta một bức thư cũng tốt...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Thôi đi, người lại mềm lòng rồi, chỉ với một phong thư thì giải huyết đạo ngay cho người ta hay sao? Người để rồi xem, thư đó sẽ đến rất nhanh thôi...”

Hắn lắc lắc đầu, đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Cứ làm ra vẻ ý chí sắt đá cho lắm vào, thật ra trong lòng đã mềm nhũn như cháo rồi...”

Nghe xong, ta ngẩn ra, nghĩ rằng. Thời đại này hình như còn chưa phát minh ra cháo mà. Tiểu Phúc Tử làm sao có thể dùng cháo để hình dung? Chẳng lẽ hắn có dự cảm nhiều năm sau này, cháo sẽ được tiêu thụ trên cả nước?

Tiểu Phúc Tử nói, thư sẽ đến rất nhanh, nhưng ta vẫn không thể tưởng được nó lại đến nhanh như vậy. Ta cùng với Tiểu Phúc Tử vừa mới ăn cơm ở đại sảnh xong, đi lên. Ở giữa tâm cái bàn gỗ lim trong phòng, để sẵn một phong thư.

Nét chữ quen thuộc, cách xưng hô quen thuộc... Chữ của nàng, không ai có thể giả mạo được. Nét chữ giữa các hàng tràn ngập an tường và trầm tĩnh. Không hề đả động đến tình hình bị bắt thế nào, trong thư chỉ kể đơn giản là nàng được người ta chiếu cố rất tốt. Tuy nàng không biết đây là nơi nào, những người đó là ai, nhưng ăn uống mặc ở đều tốt vô cùng, giống như đang ở trong hoàng cung vậy. Hơn nữa, còn phi thường an tĩnh, so với hoàng cung suốt ngày lục đục đấu đá thì càng khiến nàng thoải mái. Hàng ngày nàng đều đi luyện công, còn được những người chung quanh thường xuyên đến chỉ điểm. Hơn nữa, không ngừng có người đem một số bí kíp võ công đến cho nàng tham khảo. Võ công của nàng, hiện tại thăng tiến cực nhanh. Bảo ta không cần lo lắng. Cuối cùng, còn bảo Tiểu Phúc Tử hãy chờ đấy, một ngày nào đó nàng sẽ đánh cho hắn rằng rụng đầy đất, mặt xưng như đầu heo, chặt chân rồi lại chặt tiếp...

Đọc đến đoạn cuối cùng, ta rút cuộc tin tưởng, phong thư này đích thật là do Tư Đồ viết. Chỉ có nàng mới có thể biến thái như vậy. Nhưng mà, chúng ta đến khi nào mới có thể gặp nhau?

Ta buông thư xuống, bỗng nhiên cảm thấy thật thương cảm. Người bạn thanh mai trúc mã, từng cùng nhau khoan động bỏ trốn, trèo cây hái trộm, bây giờ lại xa cách muôn trùng. Cách xa đến nỗi ta cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại nàng. Nhưng tình hình bên nàng cũng không xấu, ta có nên cảm thấy an ủi một chút hay không?

Phong thư có phải chính là tín hiệu cho thấy đối phương có ý muốn cầu hòa? Nếu như vậy, ta cũng phải tỏ vẻ một chút. Thêm bạn còn tốt hơn thêm kẻ thù. Huống chi, ta còn muốn ngủ ngon một chút!

Ta và Tiểu Phúc Tử đi vào phòng của Thanh Loan. Thanh Loan ngoài hình thể bên ngoài có vẻ gầy yếu một chút thì vẻ mặt vẫn bình thản như vậy. Lúc trông thấy chúng ta đi vào, hướng về phía chúng ta gật đầu một cái, làm như biết chắc hai chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đến vậy.

Còn Quỳnh Hoa, rất thê thảm mà ngồi trên chõng gỗ bên kia ngủ gà ngủ gật.

Ta cười cười nói: “Thanh tỷ tỷ, đã lâu không gặp...”

Thanh Loan nhàn nhạt nói: “Nói cái gì mà đã lâu không gặp chứ. Ngày hôm qua chẳng phải đã gặp rồi sao?”

Bị nàng nói ngay chỗ yếu, ta có chút xấu hổ, đành nói thẳng: “Thanh tỷ tỷ, chân của tỷ có đỡ chút nào chưa?”

Ta nghĩ, nàng sẽ được đà mà yêu cầu ta giải huyết cho nàng. Nhưng nàng lại không làm như vậy, vẫn nhàn nhạt nói: “Người không phải đều đã thấy được cả rồi sao? Tốt thế nào được. Cả đời cứ như vậy cho đến lúc xuống mồ thôi. Chỉ tội nghiệp cho Quỳnh Hoa, cứ phải chiếu cố cho lão thái bà tệ liệt này...”

Ta nghĩ, người có cần thăm như vậy không? Lần trước còn không cho người ta gọi mình là cô cô. Lần này còn tự động thăng cấp lên thẳng lão thái bà? Nói thật hay, giống một lão thái thái nông gia bình thường, đã sống qua hơn phân nửa thời gian cả cuộc đời ở vùng nông thôn, phơi nắng, chờ đến ngày chui vào quan tài.

Ta cười nói: “Thanh tỷ tỷ sao lại ủ rũ như vậy, ta không phải đã đến đây rồi sao?”

Thanh Loan dùng mí mắt miết ta, liếc một cái rồi nói: “Người đã đến rồi. A, mời người ngồi, đón tiếp không chu đáo. Tự mình rót nước uống đi nha. Trên bàn còn có chút điểm tâm đó, ăn đi...”

Nàng vẫn không thềm mở miệng cầu xin ta...

Ta hận đến nỗi ngứa cả răng. Ta nghĩ, chẳng lẽ muốn ta phải cầu xin nàng đến cùng hay sao? Ta cũng không quen ăn nói quá khấp nép như vậy.

Ta cũng nhàn nhạt mà nói: “Thanh tỷ tỷ nếu không tiện thì ta cũng sẽ không quấy rầy nhiều. Thôi vậy, ta còn phải đi...”

Nói xong, ta xoay người đi ra phía cửa. Thăm nghĩ, xem người có chịu cầu ta hay không.

Nàng vẫn không thềm mở miệng, chỉ có Quỳnh Hoa đang ngủ gật thì lại thì thào nói: “Hôm nay lại không được ngủ nữa rồi...”

Ta thở dài, xoay người từ cửa đi lại, đi thẳng đến bên cạnh Thanh Loan, nói: “Nằm xuống đi...”

Thanh Loan còn giả vờ: “Để làm gì?”

Ta nói: “Giải huyết chứ còn làm gì nữa?”

Nàng không nói trước, ta cũng không thể mở miệng. Mụ nội nó chứ. Ta không tự chủ được thắm rửa trong lòng.

Thanh Loan lúc này cũng không giả bộ nữa, thành thành thật thật nằm sấp lại.

Tiểu Phúc Tử quay người lại đi ra cửa. Ta dư quang thoáng nhìn, thấy khoe miệng hằn lại cong lên. Mụ nội nó chứ, lại đang cười ta...

Giải huyết đạo cho nàng, ta không nói lời nào, cũng không trông cậy nàng sẽ nói tiếng cảm ơn. Nàng cũng quả nhiên không nói tiếng cảm ơn. Ta vừa chuyển đầu ra cửa. Lúc đóng cửa lại còn nghe được bên trong cánh cửa truyền đến tiếng cười “Ha ha ănn”.

Ta mê hoặc nghĩ, ta có phải lại bị lừa rồi không?

76. Chương 078

Edit: Docke

Lâm Thụy vừa chơi đùa với con chim trong lồng, vừa lên tiếng hỏi: “Huyết đạo của Thanh Loan sao rồi?”

Diệp Bất Phàm cười cười, nói: “Được giải rồi.”

Lâm Thụy nói: “Một chiêu khổ nhục kể đơn giản như vậy mà nàng lại dễ dàng trúng kế như vậy sao?”

Diệp Bất Phàm nói: “Chỉ sợ là vì bọn họ đã từng sống chung với nhau, nàng mới không thể đành lòng...”

Lâm Thụy nói: “Nàng mà cũng có lúc mềm lòng hay sao?”

Diệp Bất Phàm nhìn chủ tử: “E rằng còn phải xem là ai nữa...”

Lâm Thụy suy nghĩ sâu xa một lúc lâu, thoáng thở dài một hơi, đặt chuông chim xuống: “Lần trước nàng dùng kế phản gián, ra tay cũng thật độc ác tuyệt tình. Khiến ta và Nhị ca nghi ngờ lẫn nhau, lâm vào hoàn cảnh không ngừng tranh đấu. Ta còn tưởng rằng nàng thật sự có ý chí sắt đá cơ đấy.”

Diệp Bất Phàm nói: “Đây không phải là do Điện hạ ngài bắt đầu trước hay sao?”

Lâm Thụy nhìn ông: “Diệp thống lĩnh, sao ta cứ có cảm giác, hình như ông đang nói giúp cho nàng vậy nhỉ?”

Diệp Bất Phàm nghĩ. Nếu ta không nói giúp cho nàng, cứ nói bậy về nàng trước mặt người, chẳng phải là trong lòng người sẽ hận chết ta hay sao? Ta sống đến chừng này tuổi rồi, tâm lý của người còn dễ thấy hơn cả đọc bảng cửu chương nữa, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra hay sao? Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn không hề bận tâm, vẫn bình tĩnh như nước, nói: “Thuộc hạ không phải muốn nói giúp cho nàng. Chẳng qua, thuộc hạ cảm thấy rằng. Sở dĩ nàng làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân của nàng, cũng là bị người bức bách phải đến nước ấy thôi. Mặc dù chúng ta đã trở mặt với Tuyên Vương, nhưng trong lòng cho tới bây giờ đều không thể trách bất cứ ai được.”

Lâm Thụy uống một ngụm, nói: “Khó có được các người lại thông hiểu lý lẽ như vậy. Sớm hay muộn gì thì ta và Nhị ca cũng sẽ phải xảy ra đại chiến. Nàng chẳng qua chỉ đẩy nhanh quá trình lên trước mà thôi...”

Diệp Bất Phàm chính là hiểu rõ, Lâm Thụy chẳng qua chỉ không yên lòng vì sợ có một đám người sẽ dễ tâm oán hận, âm thầm xuống tay với nàng nên mới dùng lời thăm dò mà thôi. Nói thật ra, bọn họ cũng không oán hận gì cả. Thậm chí còn tụ tập đánh cược, xem Điện hạ cầu hòa trước, hay là Giả tiểu thư kia giải hòa trước, cược một thắng mười...

Nhưng chuyện này cũng không thể để Điện hạ biết được, Diệp Bất Phàm nghĩ, bề ngoài bình tĩnh, vẻ mặt không hề gợn sóng mà bước ra khỏi phòng, thở phào một hơi. Nghĩ rằng, nên cược cho Điện hạ, hay là Giả tiểu thư thì được đây?

Tuy rằng ta đã giải huyết cho Thanh Loan, hai người bọn họ không còn lý do gì phải đến gõ cửa làm phiền ta, tuy rằng chưa từng nói cảm ơn ta, nhưng ta cũng không có ý định muốn giải hòa với đám người này. Nhưng vì muốn Tư Đồ có thể sống khá giả một chút, ta cũng không biểu hiện ra mặt cho bọn họ xem.

Thời gian bình tĩnh trôi qua, hết hai ngày. Đến ngày thứ ba, Lâm Thụy cuối cùng cũng ra vẻ đạo mạo xuất hiện trước mặt ta. Lúc ấy, ta đang cùng Tiểu Phúc Tử ngồi trong phòng khách lớn của khách điếm ăn bánh uống trà, vừa nghe hai tuổi muội mù hát xướng.

Hai tiểu muội mù này, người chị có vẻ lớn hơn ta ba tuổi, còn cô em thì kém ta chừng ba bốn tuổi, chắc khoảng mười tuổi gì đó. Hai chị em bộ dáng đều thanh tú đáng yêu. Tuy rằng đôi mắt không biết vì sao lại bị mù nhưng cử chỉ đều rất nhã nhặn lễ phép, ca hát cũng rất uyển chuyển nhu hòa. Ta nghe mà cảm thấy trong lòng rất thoải mái. Nhưng ta vừa nhìn thấy cái kẻ luôn đối đầu đối mặt kia đi đến, lập tức không còn thoải mái chút nào nữa.

Lâm Thụy mang theo nét cười tủm tỉm, đi đến bàn chúng ta. Khiến cho người ta vừa trông thấy đã biết, không phải hần gặp lại bạn cố tri thì cũng là bạn cũ lâu năm rồi. Ta vẫn lẳng lặng ngồi đó uống trà. Đối với nhân vật cực kỳ nghịch ngợm phá phách này, ta cũng không dám tự mình đa tình mà đi chào hỏi hần. Bằng không, lỡ hần làm như không thấy, đi thẳng một mạch đến vị nào đó ở phía sau ta lớn tiếng chào hỏi, có phải là ta sẽ không còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa hay sao?

Hần cũng không có hướng ra vị nào phía sau ta mà chào hỏi, đi thẳng đến bàn ta, lớn tiếng nói: “Ông chủ Chân, đã lâu không gặp ha. Sao rồi, ngài không nhận ra ta sao. Ta chính là người lần trước đã cho ngài mượn cái thang đó. Ngài quên rồi à, lần trước ngài trèo tường...” Âm thanh ồn ào khắp trong sảnh bỗng nhiên yên tĩnh hẳn. Ngay cả hai tỷ muội đang ca xướng kia cũng ngưng hát. Ta hình như thấy được người nào người nấy lỗ tai đều dựng thẳng lên, cẩn thận mà nghe ngóng, “Trèo tường? Đi tìm giai nhân à? Nửa đêm hay là đêm đen gió lớn? Hay là bỏ trốn...?”

Ta vội vàng đứng dậy, chấp tay chào hần, nói: “Xem ngài nói kia, sao lại không nhận ra ngài cho được. Nhưng ngài cũng thật là, ta mượn cái thang đâu phải để trèo tường. Mượn ngài cái thang là vì muốn lên nóc nhà thu rau dưa phơi nắng vừa khô. Sao ngài chóng quên thế nhỉ?”

Hai chúng ta đứng đối xứng trong sảnh. Một người anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần, một người thấp bé thon gầy. Hai người khỏe mắt hăm răng đều cười tủm tỉm, trạng thái hoàn mỹ. Người ngoài nhìn vào, trong lòng đều nghĩ. Nếu là một nam một nữ, tươi cười thân thiết như thế, sóng mắt lưu động, thật có mùi vị thâm tình chân thành, ẩn tình đưa tình nha. Đáng tiếc, lại là hai nam nhân. Mà trong đó, cái tên thấp bé kia, trên môi còn lua xua hai hàng ria mép nữa chứ, thật quá nhục nhã...

Trong sảnh khôi phục lại trạng thái ồn ào vốn có. Có người còn âm thầm ‘Hư’ một tiếng. Ta tiếp đón Lâm Thụy vào ngồi, hỏi hần: “Sao không thấy mấy vị hay đi theo người nhỉ?”

Hần cười cười, trên mặt vẫn là dáng vẻ đương nhiên như trước. Hần nói: “Bọn họ tự nhiên có việc bọn họ cần làm. Ta không phải đã gặp lại bạn cũ hay sao? Nên tiến đến chào hỏi một chút...”

Ta nở nụ cười: “Ta mà cũng được gọi là bạn cũ của người sao?”

Hần nói: “Đương nhiên, đương nhiên...”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu là bạn cũ, vậy Tư Đồ ở chỗ các người đã đủ lâu rồi, cũng nên thả đi...”

Hắn uống một ngụm trà: “Người bạn kia của ngươi hiện giờ vui sướng đến quên cả trời đất. Chúng ta cũng không hề giam giữ nàng. Tự cô ta không muốn về thôi. Nói là, vì phải cùng với ai đó quyết đấu, nên nếu chưa học giỏi võ công thì kiên quyết không chịu ra về...”

Tiểu Phúc Tử đang gấp diễm tâm bỗng nhiên ngừng tay một chút, rồi lại làm như chưa hề nghe thấy gì, tiếp tục đem diễm tâm bỏ vào miệng.

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, cười nói: “Chuyện này cũng thật kỳ quái, lại có người tự nguyện vậy khốn chính mình. Chẳng lẽ là có người dùng bí kíp võ công bí truyền uy hiếp, khiến cho nàng không thể không ở lại?”

Lâm Thụy gật gù đầu, thở dài: “Có khả năng là như thế này, cũng có khả năng là như thế kia. Đây đều là tự mình cô ta lựa chọn, không có ai gây khó dễ gì nàng. Nếu nàng muốn đi, lúc nào cũng có thể đi. Đương nhiên, nếu có người muốn đến thăm nàng, cũng có thể cùng ta đi thăm. Bởi vì, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành về kinh đô. Hay da, không biết có ai muốn đi nhờ xe hay không ta?” Nói xong, lại uống một ngụm trà.

Ta nghĩ, hắn nói vậy là đang mời đó sao? Rõ ràng là muốn ức hiếp mà. Nhưng cho dù là uy hiếp thì chúng ta cũng không thể không đi cùng hắn. Không đi cùng hắn, chỗ giam giữ Tư Đồ có thể sẽ rất khó tìm. Tuy rằng kinh đô rộng lớn như vậy, nhưng cũng chỉ có ba Hoàng tử, phủ Hoàng tử cũng chỉ có ba. Muốn tìm người, nói thế nào thì cũng sẽ lần ra được manh mối tơ nhện mà thôi. Nhưng có một con đường tắt ở ngay trước mắt, chứng làm biếng của ta lại không tự chủ được, tái phát...

Tiểu Phúc Tử có vẻ hiểu ta, ngồi bên cạnh nhàn nhạt nói: “Tư Đồ tiểu thư bây giờ võ công xem ra đã thăng tiến rất nhanh. Ta cũng muốn cùng nàng so đấu một phen. Được, chúng ta sẽ cùng người lên kinh.”

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử lại đem tầm mắt chôn trong đĩa diễm tâm trên bàn chứ không nhìn ta. Ta nghĩ, ta thật sự là một chút tỏ vẻ phản đối cũng không có đường sống sót rồi.

Lâm Thụy gật gù đầu, đứng lên: “Hai vị cần phải dậy sớm một chút. Đương giống như hai ngày nay, ngủ thẳng một giấc mãi đến khi mặt trời lên cao ba sào mới chịu dậy. Sáng sớm ngày mai, chúng ta phải đi rồi...”

Ta nghĩ, vì sao mà cái gã Lâm Thụy này lúc nào cũng có cái điệu bộ kiểm nhã ấy nhỉ, nói ra câu nào cây nẩy đều mang ý châm biếm cả.

Đang muốn đắp chất lại thì Lâm Thụy đã đảo mắt qua, nhìn thấy hai cô gái mù hát rong, thoáng trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Các ngươi có phải là người họ Tiết hay không?”

Ta nghe vậy thì giật mình. Họ Tiết, người duy nhất mà ta biết, chính là Tiết Trường Quý. Khiến ta lại nhớ đến cái chết của Tiết Trường Quý đã từng mê hoặc ta rất lâu. Ta vẫn không biết vì sao Tiết Trường Quý vô duyên vô cớ lại đi tự sát. Trước khi tự sát còn cắn chủ tử Nhân phi nương nương của hắn một miếng.

Hai cô gái mù lộ vẻ kinh hoảng, đồng loạt quỳ xuống, liên tục dập đầu: “Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng. Chúng tôi chẳng qua chỉ ở trong này hát rong, không hề đi nơi khác...”

Lâm Thụy nói: “Thì ra các ngươi thật sự mang họ Tiết. Toàn bộ một trăm người của Tiết gia đều phải chịu hình móc mắt. Nữ bị nhốt vào nhạc tịch (vùng núi hẻo lánh), không được rời khỏi quê hương, còn nam thì phải làm nô tài. Nói vậy cũng không khác gì chịu chết...”

Ta nghĩ, hắn vạch trần thân phận hai chị em này trước mặt ta, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn nói cho ta biết sự thật về cái chết của Tiết Trường Quý?

Lâm Thụy nhẹ nhàng lắc đầu, lấy ra một cây quạt phe phẩy phe phẩy. Thông thả khoan thai bỏ đi, xuyên qua mấy cái bàn rồi biến mất bên ngoài cửa đại môn.

Hắn bỏ đi chính là muốn nói cho ta biết: Ngươi muốn biết cái gì thì tự mình đi hỏi hai cô gái đó đi.

77. Chương 079

Chương 79: CÔ GÁI MÙ

Edit: Docke

Ta nâng hai cô gái kia dậy rồi bảo bọn họ ngồi xuống. Ngoại trừ đôi mắt vô thần, dáng vẻ của bọn họ đoan chính, quần áo sạch sẽ, điệu bộ cũng rất có cung cách tiểu thư khuê các. Hiện giờ lại sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. Ta hỏi: “Tiết Trường Quý là thế nào với các người?”

Bọn họ vừa nghe thấy cái tên này, thân mình càng run lên không ngừng, cũng không dám lên tiếng. Ta nói với Tiểu Phúc Tử: “Đưa bọn họ lên phòng đi...”

Tiểu Phúc Tử áp giải hai cô gái đi vào gian phòng hạng nhất của ta...

Trong số hai chị em thì cô chị ổn trọng hơn rất nhiều, nhưng không tự chủ mà che chắn trước mặt cô em, dường như đang muốn bảo vệ nàng.

Ta cười cười nói: “Bây giờ ở đây cũng không có ai. Ta chỉ muốn biết Tiết Trường Quý rốt cuộc là gì của các người thôi. Vì sao ta vừa nhắc đến tên hắn, các người lại kinh sợ như vậy?”

Cô chị đứng chắn ở phía trước, thân mình tuy hơi hơi phát run nhưng trong ánh mắt lại cực kỳ kiên định. Nàng cười lạnh một tiếng: “Người không biết ông là ai hay sao, ông chính là phụ thân của chúng ta. Người hỏi ta cái gì, chúng ta cũng không biết đâu...”

Ta ngạc nhiên nói: “Thực xin lỗi hai vị. Chúng ta từ Tây Sở đến, cũng không biết các biến cố ở Đại Tề. Chẳng qua ta chỉ biết Tiết Trường Quý đến nước ta làm phò mã, sau cùng lại bị chết thảm trong cung. Chuyện này ai ai ở Tây Sở cũng đều biết cả. Vị khách quan kia vừa rồi nhắc tới, tại hạ nhất thời tò mò mà thôi.”

Cô em nghiêng tai lắng nghe ta nói, bỗng nhiên giật giật ống tay áo cô chị, rồi nói vài câu vào tai nàng.

Mặt cô chị hiện lên vẻ nghi ngờ, đột nhiên hỏi ta: “Người có phải là nữ nhân hay không?”

A, ôi trời ơi, ôi má ơi. Ai cũng không nhận ra, giả nam lâu như vậy rồi, ngay cả bản thân ta cũng có phần cảm thấy thoải mái như thật. Vì sao lại để hai cô gái mù lòa này phát giác được? Ta không khỏi có chút hoài nghi, bọn họ là mù thật hay là giả mù đây...

Ngay cả Tiểu Phúc Tử cũng không tự chủ được mở miệng hỏi: “Các người làm sao biết được?”

Hỏi vậy còn không phải là thừa nhận rồi sao?

Cô em nghe hắn nói xong, lại thì thầm to nhỏ vài câu với cô chị. Cô chị lần này càng hiện vẻ kinh hoảng. Câu hỏi của nàng cũng dọa ta mất hồn. Nàng hỏi: “Vị này chính là công công trong cung đúng không?”

A, ta quay đầu nhìn về phía Tiểu Phúc Tử. Ánh mắt Tiểu Phúc Tử lóe sáng lợi hại. Xem ra, hắn vẫn rất để tâm đến thân phận công công của mình, tuy rằng lúc bình thường vẫn ra vẻ bất cần. Nhưng điều kỳ lạ chính là, hai chị em này làm sao mà biết được?

Ta cùng Tiểu Phúc Tử trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi hai người bọn họ: “Các người mù thật hay là giả mù vậy?”

Cô chị dường như đã xác định được chuyện gì, thân mình không còn run lên nữa. Nàng nói: “Kể từ khi tiểu muội của ta bị quan phủ chọc mù mắt, thánh lực của nó lại trở nên vô cùng lợi hại. Sự khác biệt dù cực kỳ nhỏ trong các giọng nói, nó nghe thấy đều có thể phân biệt ra được. Nó vừa mới nghe được, tuy rằng ngài giả giọng cho thô, nhưng nữ thì vẫn là nữ. Một số chữ cá biệt vẫn sẽ sử dụng làn điệu của giọng nữ. Còn vị tiểu ca này...”

Tuy rằng là người mù, nhưng hiển nhiên, nàng cũng cảm giác được trên người Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên phát ra địch ý, thân mình hơi nao núng một chút. Ta vội nói: “Tiểu Phúc Tử, người tránh ra một chút đi. Đi đi đi, ra cái góc kia kia, rất thích hợp với người, đứng đó luyện công đi.”

Tiểu Phúc Tử lần này lại rất nghe lời, đi ra đứng dựa lưng vào góc tường, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô chị lúc này mới bạo gan nói: “Giọng nói của công công đều không giống người thường. Tuy rằng ta nghe không được, nhưng tiểu muội của ta vừa nghe là lập tức nhận ra ngay...”

Ta cười nói: “Nhưng e rằng cho đến bây giờ, người cũng chưa từng được vào cung, còn tiểu muội của người đã vào cung hay chưa? Vị này, có thật là tiểu muội của người?”

Cô chị nghe ta nói xong, cả kinh, nhướn đôi mắt vô thần lên nhìn ta chằm chằm, nói: “Người làm sao biết được. Không thể nào, chuyện này không thể có ai biết được...”

Ta vốn chỉ tùy tiện nói một câu, cũng không nghĩ sẽ khiến cho nàng có phản ứng mạnh đến như vậy, không khỏi lại muốn thử nàng một chút. Ta nói: “Hay là, vị tiểu muội muội này chính là người trong cung?”

Ta vừa nói, cô chị trái lại cảm thấy yên lòng hơn, nói: “Thì ra người chỉ đoán mò thôi. Ta còn tưởng là người biết thật chứ!”

Ta thấy bị lộ nhân bánh nên không tiện đoán mò nữa. Trong lòng lại thấy rất khoan khoái, ngấm nghĩa tiểu cô nương đang nấp sau lưng chị mình kia. Mi thanh mục tú, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần. Chỉ có điều không biết cô chị rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, muốn thay nàng giấu giếm cái gì?

Ta nói: “Nếu hai vị đã biết chúng ta một người là nữ nhân, một người là công công rồi. Thì chúng ta cũng rất tò mò, không biết hai vị có thể đem chuyện các người gặp gỡ nhau thế nào nói cho ta biết được không?”

Cô chị lộ vẻ châm biếm, nói: “Nói cho người, người muốn nghe cái gì? Muốn nghe làm thế nào mà chỉ trong một đêm, quan phủ đã niêm phong Tiết gia, bắt hết mọi người. Ngay cả hỏi cũng chưa hỏi gì mà đã phán chúng ta chịu hình đâm mù mắt. Hơn một trăm người chỉ trong một đêm đều bị nha dịch dùng châm dài chọc mù hai mắt. Khắp trong đại lao tiếng khóc rung trời. Điều đáng thương nhất chính là, ngay cả một lão thái thái đã hơn bảy mươi tuổi đầu cũng không thể nào có may mắn thoát khỏi...”

Dường như nàng đang thấy hiển hiện trước mắt cảnh tượng phát sinh trong lao ngục, nước mắt không tự chủ được chảy dài. Nàng oan khuất nghẹn ngào thật lâu, rồi dường như muốn bộc bạch nỗi lòng, nàng nói: “Từ khi phụ thân phụng mệnh lên vào Tây Sở, suốt hai mươi năm, ta cùng mẫu thân ngày ngày đều sống trong lo sợ. Lo Lắng cho sự sống chết của ông, tính mạng của ông. Rốt cuộc, cũng nhận được tin ông đã chết. Đồng thời còn truyền đến tin tức ông phản quốc. Thánh chỉ vừa hạ xuống, toàn bộ người trong phủ đều bị trừng phạt. Ngay cả những người sống nhờ trong phủ cũng không thể tránh được...”

Trong lòng ta thoáng dâng lên niềm thương cảm. Hết thấy chuyện này đều bắt đầu từ khi ta điều tra Nhân Phi. Chẳng lẽ đến cả cảnh nội * của Đại Tề mà cũng bị liên lụy? Ta đây vẫn rất đặc ý với chiêu thẩm vấn Nhân Phi nương nương tại Lôi Phong Tự. Nhưng hiện giờ xem ra, lại khiến cho đám người kia phải hứng chịu tội chung. Nếu như không có sự kiện lần đó, thì có lẽ thân phận của Nhân Phi sẽ không bại lộ, Tiết Trường Quý cũng sẽ không chịu trừng phạt, rồi còn liên lụy đến nhiều người nhà của hắn như vậy. Hết thấy chuyện này, có phải đều là lỗi của ta hay không? Ta không còn muốn hỏi thêm hai cô gái đáng thương trước mắt nữa. Nhưng câu nói cuối cùng của nàng lại khiến cho ta chú ý. Ta nhin không được bèn hỏi: “Thì ra vị tiểu muội muội này là người sống nhờ tại nhà của người...”

(*cảnh: ranh giới quốc gia, nội: trong => cảnh nội: ý chỉ vùng lãnh thổ bên trong ranh giới của một nước)

Cô chị xem ra cảm giác sâu sắc được mình đã lỡ lời, vội lớn tiếng nói: “Nó vốn là muội muội của ta...”

Trong đầu ta hiện lên một ý niệm bèn nói: “Chính là bé gái mà phụ thân người lúc lên vào Tây Sở đã mang về?” Cô chị vốn đã là chim sợ cành cong, vừa nghe được lời này, trong lòng càng kinh, nói: “Không phải, nó không phải...”

Trông thấy thần sắc của nàng, ta càng thêm khẳng định, nói: “Cùng phụ thân người chịu chết ở Tây Sở, chính là vị Nhân Phi nương nương giả mạo kia. Bây giờ đã muốn vật đổi sao dời rồi, người cần gì phải sợ hãi nữa?”

Cô chị đứng chắn phía trước cô em, nói: “Người thì biết cái gì. Nếu để cho người khác biết được sự tồn tại của nó thì ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn được.”

Ta nở nụ cười, nói: “Cha mẹ nàng hầu như đều đã chết, người cần gì phải sợ người ta biết, nàng là con gái của Minh Nguyệt Dạ, vị Nhân Phi nương nương giả mạo kia. Cho dù bị người ta biết được, nàng hiện giờ

đã lọt vào tầm cảnh như thế rồi, chẳng lẽ còn có người thật sự muốn giết nàng nữa sao?”

Cô chị lạnh lùng nói: “Mẫu thân của nó đã chết, nhưng phụ thân vẫn còn. Nếu như để phụ thân nó biết được sự tồn tại của nó, tính mạng kia còn có thể giữ được hay sao?”

Ta ngạc nhiên: “Chuyện này là sao, lại có một phụ thân nhấn tâm đến thế sao? Ngay cả đứa con ruột của mình cũng không nhận?”

Nàng nói: “Trước quyền thế thì một đứa con có là gì đâu? Một đứa con không thể trợ giúp gì mà lại còn có khả năng liên lụy đến hân, làm sao có thể có chuyện hân để tâm đến nó?”

Ta nói: “Người đó là ai vậy...”

Cô chị hai mắt đột nhiên đảo qua. Tuy vô thần, nhưng vừa nhìn thấy ta cũng có chút giật mình kinh hãi. Nàng cười lạnh: “Người hỏi thăm hết nửa ngày, chính là muốn nghe được chuyện này đúng không? Nhưng cho dù người có đối phó ta như thế nào, ta cũng sẽ không nói cho người biết đâu.”

Ta ngưng ngưng nói: “Tại hạ cũng không có gì ác ý, chỉ tò mò thôi...”

Cô chị cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng không mở miệng. Trái lại khiến ta đâm lao đành phải theo lao, muốn giúp các nàng, nhưng lại không biết nên bắt tay từ đâu. Hiện tại, chính mình còn lo chưa xong.

Ta lấy từ trong bao quần áo ra một túi bạc đặt vào tay nàng, nói: “Tiểu nữ vốn đang trên đường đi qua nơi đây muốn tìm một người bạn cũ. Nếu như hai vị tin tiểu nữ, thì hãy để Tiểu Phúc Tử tìm ột gian phòng ở đây để ở tạm. Số bạc này coi như là phí sinh hoạt. Chờ đến khi tiểu nữ xong việc sẽ quay về đây đón hai vị. Nếu như hai vị không chê thì mời theo tiểu nữ, chúng ta cùng nhau chung sống. Đến lúc đó, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo. Tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai vị...”

Cô chị có lẽ bị người ta lừa nên sợ. Nàng cầm bạc, cười hai tiếng rồi nói: “Người cho là chỉ với thủ đoạn này của người đã có thể moi được chân tướng từ miệng ta hay sao? Người nằm mơ đi...” Nói xong liền quăng túi bạc ‘bang’ một tiếng xuống đất, toàn bộ văng vãi tứ tung.

Ta nghĩ, người sao lại không chịu, ngay cả tiền mà cũng không chịu. Đối xử với tiền bạc như vậy, khiến ta rất đau lòng. Người tưởng rằng ta tặng số bạc này cho người, ta không đau lòng hay sao?

78. Chương 080

Edit: Docke

Ta vội dọn dẹp số bạc văng vãi dưới đất rồi dùng túi bao lại, nói: “Nếu hai vị không muốn nhận hảo ý của tiểu nữ, tiểu nữ cũng không dám ép. Hay là, để Tiểu Phúc Tử tiễn hai vị ra cửa vậy!”

Cô chị không hề tin tưởng ta lại có thể dễ dàng buông tha họ như vậy. Nàng hỏi: “Người thật sự để chúng ta đi sao?”

Ta nói: “Đương nhiên, tiểu nữ cũng không có dư chỗ để lưu giữ hai vị ở lại.”

Cô em này giờ vẫn không hề mở miệng nói chuyện, cuối cùng cũng chịu nói: “Tỷ tỷ, người có quen biết vị cô nương họ Giả hay không?”

Ta nghĩ, cô nương họ Giả, không phải nói ta hay sao? Ta hỏi nàng: “Cô nương họ Giả ư? Khuê danh của nàng là gì?”

Tiểu cô nương kia nâng đôi mắt vô thần lên, nói cho ta biết: “Nghe nói, nàng tên là Giả Tuệ Như. Trước kia là Thượng nghi của Tư Đồ nương nương ở Tây Sở.”

Chưa từng nghĩ đến, nàng khi không lại đi hỏi những lời này. Chẳng lẽ nàng muốn hỏi, chính là ta? Thanh danh của ta chẳng lẽ lại truyền xa đến vậy? Ngay cả người nhà của Tiết Trường Quý ở tận Đại Tề xa xôi mà cũng biết rõ?

Cô chị giữ chặt nàng lại, nói: “Đừng nói lung tung, nàng ta làm sao biết được?”

Cô em nói: “Lúc mẫu thân chết, bà đã biết mệnh mình không còn giữ được bao lâu nên đã dùng bồ câu đưa tin gửi cho ta một phong thư. Nói cho ta biết, là một vị Thượng nghị họ Giả đã hại chết bà...”

Ta vội miễn cưỡng cười cười, nói: “Vị Thượng nghị họ Giả sao, tiểu nữ không biết đâu. Tiểu nữ chưa bao giờ vào cung...”

Tiểu cô nương kia tiếp tục nói: “Mẫu thân nói. Thân là mật thám, vốn đã đoán trước sẽ có một ngày như vậy. Bà nói, bà cũng không lạ gì vị Thượng nghị họ Giả này, hơn nữa còn phi thường quý trọng mưu trí của nàng. Nếu như mẫu thân thật sự tránh không khỏi kiếp này, muốn ta giao một phong thư cho vị Thượng nghị họ Giả đó. Mẫu thân nói, chỉ có mưu trí cùng thể lực phía sau của vị Thượng nghị họ Giả kia mới có thể khiến ta bình an sinh tồn. Đáng tiếc, tỷ tỷ, người lại không biết vị Thượng nghị họ Giả kia ở đâu...”

Ta nghĩ, Nhân Phi nương nương đến chết vẫn còn tin rằng sau lưng ta nhất định có một thể lực rất lớn làm chỗ dựa cho ta. Nhưng lại muốn giao con gái của nàng phó thác cho ta, thật là hoang đường. Nếu như ta không đến Đại Tề, chẳng phải con gái nàng sẽ phải đợi đến già hay sao? Ngẫm lại, lúc ở trong cung, thiếu chút nữa thì ta đã mất mạng. Nàng lại giống như có khả năng tiên đoán vậy, biết ta có thể thoát khỏi hiểm cảnh sao?

Ta suy nghĩ rồi lại tưởng tượng. Hiểu rồi, Nhân Phi nương nương nhất định đã nghĩ rằng, thể lực bảo trợ cho ta đến từ Đại Tề. Nhưng mà, nàng dựa vào cái gì mà dám tin tưởng, ta sẽ đồng ý giúp nàng?

Tiểu cô nương nói: “Mẫu thân ta nói. Nếu vị Thượng nghị họ Giả này đồng ý nhận lời giúp bà. Bà sẽ tặng cho nàng một lễ vật khôn tưởng.”

Ta nghĩ. Thế nào là lễ vật khôn tưởng? ta thật sự rất tham tài, phàm là lễ vật, ta đều muốn có...

Ta thở dài nói: “Đáng tiếc, ta lại không biết nàng đang ở đâu. Hay là, ta sẽ giúp người hỏi thăm?”

Tiểu cô nương nói: “Đúng vậy. Thật đáng tiếc. Lễ vật này, nghe nói chính là bản đồ Thần cung được Gia Cát xiển sư vẽ lại. Trong Thần cung, nghe nói có rất nhiều bảo vật chưa từng nghe thấy, chỉ có thần tiên mới có thể thấy được...”

Lòng hiếu kỳ của ta bị lôi dậy, nhin không được bèn hỏi: “Mẫu thân người đã đưa nó cho người?”

Tiểu cô nương gật gật đầu, lại hỏi ta: “Bản đồ này là để tặng cho vị Thượng nghị họ Giả kia, tỷ tỷ thật sự không quen biết à?”

Ta thật sự hoài nghi, liệu tiểu cô nương này có phải là yêu tinh biến hình hay không. Rõ ràng đang nghi ngờ ta chính là Giả Thượng nghị, lại không chịu nói ra. Cũng không biết nàng đã phát giác từ lúc nào?

Cô chị kia quả nhiên là tinh khiết thiện lương hơn rất nhiều. Thấy tiểu cô nương kia nói ra, gấp đến mức nhin không được, liên tục lôi kéo ống tay áo của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương cũng không thêm để ý đến nàng, thì thào nói: “Mẫu thân còn nói. Vị Giả tỷ tỷ kia thường xuyên đi cùng với một vị công công ngốc. Về sau bà điều tra được, kỳ thật vị đó tên là Tiểu Phúc Tử công công. Ta vừa mới nghe được tỷ gọi vị tiểu ca kia là Tiểu Phúc Tử, còn tưởng rằng vị công công này chính là người đó nữa chứ...”

Thì ra, sai lầm là do một tiếng gọi to. Xem ra, phải đổi cái tên khác cho Tiểu Phúc Tử mới được. Ta nở nụ cười, không thể không thừa nhận, nói: “Tiểu muội muội thật sự là tâm tư nhanh nhẹn. Không hổ là con gái của Minh Nguyệt Dạ. Không sai, ta chính là Giả Tuệ Như mà người nói, còn hẳn chính là Tiểu Phúc Tử...”

Tiểu cô nương sớm đã biết được kết quả này. Nếu không nàng cũng không lấy lễ vật ra để hấp dẫn ta. Cũng gian xảo linh hoạt hết như mẫu thân nàng vậy. Ta có cảm giác, nàng thậm chí còn có xu thế giống như câu nói: màu xanh có từ màu lam mà lại trắng cả màu lam.

Tiểu cô nương gật gật đầu, nói: “Giả tỷ tỷ, thì ra ta đoán không sai. Nếu mẫu thân đã nói vì muốn người bảo vệ ta chu toàn nên tặng bản đồ này cho người thì ta sẽ đem bản đồ này tặng cho người vậy...”

Nàng hành động nhanh như vậy, đáp ứng nhanh như vậy, khiến ta có chút hoài nghi nàng có phải đang ngại món đồ này là khoai lang nướng phồng tay không nữa?

Nàng tháo bím tóc, cực kỳ thuần thục tháo gỡ búi tóc dài trên đầu. Từ bên trong lớp lớp tóc dài quấn quanh lấy ra một tiểu hạt châu dùng để cài tóc. Nàng lấy tay sờ soạng viên tiểu hạt châu kia. Ngón tay linh hoạt sờ qua mấy lượt. Tiểu hạt châu kia theo ngón tay mở ra. Bên trong hạt châu là một chiếc vòng lụa bạc cuốn thành một cuộn nhỏ. Nàng đưa cuộn lụa cho ta, nói: “Đây là bản đồ...”

Ta mở vòng lụa bạc ra, mê mẩn không thôi. Bởi vì những hình vẽ trên đó, cho đến bây giờ ta cũng chưa từng được thấy. Có vô số những đường tuyến, ngang dọc hỗn loạn. Vừa không giống hang động, cũng không phải là núi non, lại hơi có vẻ giống với bản đồ đường bộ hiện đại. Đương nhiên, chuyện này là không thể nào...

Ta thất vọng, hỏi tiểu cô nương: “Đây thật sự là bản đồ Thần cung?” Có phải là mẫu thân của tiểu cô nương này vì cuống lên muốn ta chiếu cố con gái nàng nên đã tự mình tùy tiện chế tạo ra một cái bản đồ rồi đưa cho ta?

Tiểu cô nương gật gật đầu, thật tâm nói: “Bản đồ này, Giả tỷ tỷ phải bảo vệ thật kỹ. Lúc chúng ta bị bắt vào nha môn, bà bà chính vì chuyện này mà đã bị bọn họ bức tử...”

Cô chị nói xen vào: “Đúng vậy, lão phu nhân bị chọc mù hai mắt, lập tức bị bệnh, còn bị bọn họ ép hỏi. Nhưng bà vẫn một mực không khai, đâm đầu vào tường tự sát. Bọn họ thấy hỏi không được gì, nghĩ rằng bản đồ này sẽ không ở trên người chúng ta. Lúc đó mới chịu thả chúng ta đi...”

Ta nghĩ, cái này không biết là bản đồ vẽ cái gì, thật sự trân quý như vậy hay sao? Ta tiện tay cất bản đồ vào lòng ngực rồi nói: “Nếu ta đã hiểu rõ thân phận của các người. Hay là, cứ theo như biện pháp của ta đề ra ban đầu, để Tiểu Phúc Tử tìm một nông gia cho các người ở tạm cái đã. Chờ ta xong việc rồi sẽ đến tìm các người?”

Tiểu cô nương lắc đầu, nói: “Mẫu thân nói. Nếu ta đã đem tặng bản đồ này cho người, Giả tỷ tỷ cũng đã nhận bản đồ rồi thì phải để ta đi theo các người. Các người đi đến đâu thì chúng ta sẽ đi đến đó...”

Ta hơi tức giận, nghĩ rằng. Xưa nay luôn luôn là ta ỷ vào người khác, cho đến bây giờ còn chưa có ai ỷ lại ta. Hôm nay không ngờ lại bị người ta dựa dẫm. Tự thân chúng ta còn khó bảo toàn. Chuyện này mặc dù cũng không biết có nguy hiểm gì hay không. Nhưng mang theo hai chị em mù lòa hành động bất tiện này, muốn xảy ra chuyện gì nữa đây? Ta nghĩ, ta trả cái bản đồ loạn thất bát tao này lại cho người, vậy được chưa?

Cảm giác của tiểu cô nương này thật sự miễn tuệ, ngay cả chuyện ta mất hứng, nàng cũng đều đoán được. Nàng nói lấy lòng: “Giả tỷ tỷ, tỷ đừng thấy chúng ta như bây giờ mà xem thường. Trước đây chúng ta đều đã từng học qua võ công đó nha. Tuyệt đối sẽ không cản trở tỷ làm việc.”

Ta nói: “Các người biết võ công thật sao?” Từng học võ? Học võ rồi mà còn bị dọa mà phát run sao? Có trời mới tin các người. Lúc này, Tiểu Phúc Tử thật lâu vẫn chưa lên tiếng, gần như đã tiến vào trạng thái ngủ đông rồi, lại ở một bên nói: “Hai người bọn họ quả thật có chút căn cơ. Chẳng qua không phải là rất à thôi.”

Tiểu cô nương gật gật đầu, ngược ngùng nói: “Võ công không cao lắm, nhưng đối phó với hai, ba người thì hoàn toàn có thể...”

Đại cô nương cũng nói: “Nếu không, hai chúng ta làm sao ở chỗ này kiếm ăn được?”

Chẳng lẽ thật sự phải mang bọn họ theo sao? Ta thật sự không muốn chút nào, nhưng bọn họ cứ mở to hai đôi mắt vô thần nhìn ta. Trong người ta lại đang cất giữ cái thứ bản đồ quý giá gì đó mà bọn họ đưa cho. Thật sự là ăn thịt của người rồi, bắt người cũng phải nương tay a. Nếu sớm biết như vậy thì sẽ không mau mắn mà nhận lấy cái bản đồ khó hiểu này rồi.

79. Chương 081

Chương 81: CHƠI CỜ

Edit: Docke

Lâm Thụy ngồi ở trong phòng, trong tay cầm một quân đen. Thanh Loan cầm quân trắng. Hai người đang rất hăng say. Diệp Bất Phàm đi đến, thấy hai người đang chơi cờ bèn yên lặng chờ một bên. Lâm Thụy đánh xuống một nước, nói: “Cờ trắng đã bao vây hoàn toàn rồi, xem người còn trốn được đi đâu. Thanh Loan tiên tử, người nhận thua đi...”

Thanh Loan cười cười, đánh tiếp một nước, nói: “Cờ đen mặc dù rơi vào thế bị vây hãm, nhưng mỗi khi lâm vào hiểm cảnh đều sẽ có kế hay, lao ra vây khốn. E rằng đến lúc đó sẽ thất bại trong gang tấc!”

Lâm Thụy nói: “Vậy sao, Thanh Loan tiên tử mà cũng muốn nói giúp cho nàng à?”

Thanh Loan nở nụ cười: “Ta chỉ luận cờ mà thôi, không luận người. Vì sao Điện hạ lại quay sang luận người như vậy?”

Lâm Thụy nở nụ cười, đẩy tay đảo loạn bàn cờ, nói: “Không được, không được, không biết kết quả, ngược lại sẽ tốt hơn...”

Thanh Loan cười, đứng dậy hỏi: “Sư thúc, hai cô bé kia đã giao bản đồ cho nàng thật sao?”

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, nói: “Hai cô gái này quả thật rất kiên cường. Lúc ở trong lao ngục, làm thế nào cũng không chịu mở miệng. Nhưng vừa gặp được vị Giả tiểu thư này thì chuyện gì cũng nói. Cũng không biết nàng ta đã gỡ ra thủ đoạn gì nữa...”

Lâm Thụy cười cười nói: “Mặc kệ nàng gỡ thủ đoạn gì, hiện giờ bản đồ cũng đã lọt vào tay nàng rồi. Rốt cuộc nàng cũng sẽ không thoát được quan hệ. Nhị ca đã tìm bản đồ này vất vả biết bao nhiêu. Lúc trước, hắn dùng một trăm mạng người của Tiết gia để uy hiếp, không phải bởi vì Tiết Trường Quý không mang được bản đồ đến cho hắn nên bị hắn hoài nghi Tiết Trường Quý phản bội hay sao? Hắn làm sao ngờ được, chính là nữ nhân bên người hắn đã phản bội hắn...”

Diệp Bất Phàm kinh hãi: “Người đang nói, Minh Nguyệt Dạ là nữ nhân của Tuyên Vương? Nếu vậy thì tiểu cô nương kia...”

Lâm Thụy gật gật đầu: “Đúng. Lại nói tiếp. Nàng cũng được cho là huyết thống của hoàng thất nhưng lại bị người ta đâm thủng hai mắt, nhốt vào ngục tịch. Nếu Nhị ca biết được, không biết hắn sẽ cảm thấy như thế nào đây?”

Thanh Loan nói: “Giả Thượng nghi một lòng muốn thoát khỏi thị phi, nhưng chúng ta lại hết lần này đến lần khác khiến nàng không thể thoát thân được. Không đầy bao lâu, Tuyên Vương sẽ biết có người Tiết gia ở bên cạnh nàng. Với tính tình của hắn, tất sẽ phái người điều tra. Đến lúc đó, nàng không cần đến chúng ta cũng không được.”

Lâm Thụy cũng cười, hắn nói: “Thanh Loan tiên tử. Người có phải vẫn còn có chút oán hận nàng...?”

Nghe xong lời này, Diệp Bất Phàm không tự chủ được cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, khụ khụ ho khan vài tiếng nhỏ.

Thanh Loan nhìn hắn một cái, rồi quay đầu cười với Lâm Thụy: “Điện hạ, lẽ nào lại như thế được, cuối cùng chẳng phải nàng đã giúp ta giải huyết đạo rồi đó sao? Ta nói như vậy, chẳng qua cũng là suy nghĩ cho Điện Hạ thôi...” Thanh Loan nghĩ rằng. Sư thúc ơi là sư thúc. Chuyện này còn cần thúc phải nhắc nhở hay sao? Ta còn không rõ tính tình của Điện hạ sao, làm gì đến nỗi nói năng lung tung được? Tất cả đều không phải là kẻ gốc mả...

Ba người đồng thời cùng trầm mặc. Mỗi người đều đang mãi đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình...

— *** —

Ta cùng Tiểu Phúc Tử dẫn theo hai chị em mù, vừa đi ra khỏi cửa khách điểm liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa siêu giản dị đậu ở đó. Toàn thân chiếc xe phủ bằng nước sơn màu đen, ngay cả màn hình (tấm bình phong làm bằng tre) cũng có màu đen. Ta nghĩ, vậy cũng thật tốt, tối sầm rét đậm, ngồi ở bên trong, tối đến mức khiến người ta phải run sợ.

Quỳnh Hoa đứng bên cạnh xe ngựa, hơi hơi mỉm cười, hướng về phía ta.

Đây không phải là xe ngựa được chuẩn bị cho chúng ta đấy chứ? Ta nghĩ, thật sự sánh kịp với hoàn cảnh trước đây, lúc Đại tướng quân cùng hợp mưu với lão cha hờ, đem đứa trẻ bảy tám tuổi ta đây vừa mới xuyên không đến chưa được bao lâu, cùng với Tư Đồ, nhốt vào trong phòng tối.

Lần đó, ta phải thừa nhận, hai chúng ta quả thật cũng nghịch hơi quá trớn. Chúng ta đã nhốt tướng quan vào mật thất, lại còn hợp mưu trốn vào đáy kiệu của Tướng quân đại nhân để lên vào hoàng cung. Nhưng cũng chỉ là hai đứa con nít, một đứa không biết võ công, còn một đứa chỉ có mấy món võ gà mờ, đương nhiên là bị Tướng quân đại nhân phát hiện. Ông vừa thấy tình hình như vậy, thù mới hận cũ đồng loạt nổi sóng trong lòng, cùng lão cha thương lượng một hồi, đem nhốt chúng ta vào trong phòng tối. Bọn họ đứng chờ ngoài phòng, để cho chúng ta sợ hãi đến mức điên cuồng gào thét gọi dậy. Ai ngờ đợi cả một đêm, trong phòng vẫn lặng ngắt như tờ. Đến lúc hai chúng ta ngủ một giấc đã đời rồi, liền nhìn thấy Đại tướng quân và lão cha hờ mặt mày kinh hoàng bước vào trong phòng. Ta còn lên tiếng tiếp đón hai vị đại nhân không được ngủ kia. Hai vị đây về nghị hoặc, hỏi chúng ta: “Các người không sợ à?”

Tư Đồ vừa mới tỉnh ngủ, muốn trách cứ làm nũng một phen. Ta vội ngắt lời nàng, nói: “Đương nhiên không sợ. Hai chúng con là ai chứ. Thân là con gái của Đại tướng quân và Giả Hải Ninh danh tiếng lẫy lừng, không có một chút can đảm thì làm sao được?”

Tư Đồ đại tướng quân cùng lão cha hờ của ta về mặt nghị hoặc, nhưng cũng không thể nào hiểu được. Đặc biệt là Đại tướng quân. Ông biết con gái ông vốn rất nhát gan. Đột nhiên trở nên to gan như vậy, có chút không quen. Ông đi lên trước, xoa đầu Tư Đồ Minh Châu đại tiểu thư một chút, rồi dịu dàng nói: “Châu Châu, con đừng trách cha, chỉ cần sau này con không nghịch ngợm nữa...”

Tư Đồ Minh Châu lúc này mới phát hiện, bắt đầu gào khóc âm ỉ. Nhưng nàng trước sau vẫn không thể nói rõ, vì sao vừa vào đến phòng tối là lập tức lăn ra ngủ, ngay cả sợ hãi cũng không có thời gian...

Nghe bên cạnh Tư Đồ Minh Châu tiểu thư khóc lóc, lại nhìn thấy vẻ mặt chất vấn của lão cha hờ, ta nghĩ, ta phải cho hắn nghe song tấu mới được. Vì thế, ta cũng bắt đầu gào khóc âm trời. Lão cha hờ rất cuộc yên lòng, thế này mới trông giống một đứa trẻ chứ. Ta vừa khóc vừa nghĩ, nếu không trộm được một ít thuốc mê của cha, thì Tư Đồ đại tiểu thư mà khóc nháo, quả thật là ta chịu không nổi đâu...

Từ từ đi đến gần xe ngựa, ta mới thôi suy nghĩ lung tung. Kỳ thật, ta cảm thấy đáy lòng ta vẫn rất nhớ Tư Đồ Minh Châu. Tuy rằng hiện lên trong đầu toàn là những cảnh tượng cùng Tư Đồ nghịch ngợm quấy rối, nhưng đã lâu như vậy không được gặp nàng, quả thật có chút nằm mơ cũng mơ thấy nàng. Nếu như thế, xe ngựa này, ta cứ ngồi vậy, để cho hắn thoải mái một chút. Hơn nữa, ta sợ cái gì. Võ công của Tiểu Phúc Tử đã khôi phục rồi. Cho dù có Thanh Loan ở đây thì lúc mang ta chạy trốn, hắn vẫn có thể thoát được. Còn hai chị em mù kia, nếu xảy ra tình huống gì, có lẽ chỉ có thể bỏ lại, cầu mong bọn họ phúc lớn mạng lớn mà thôi. Ta nói, ta cũng không phải là quan âm bồ tát, có đạo đức gì tốt mà đi xả thân cứu người. Vào thời điểm mấu chốt, vẫn phải lo cho thân mình thỏa đáng trước đã. Hơn nữa, sao ta vẫn cứ hoài nghi bọn họ đưa cho ta cái bản đồ không biết về với những gì này, là muốn ta lọt vào bẫy gì đó nữa? Phàm là người nào làm cho ta nảy sinh ra loại liên tưởng này, đều khiến ta đề cao cảnh giác. Trên cơ bản, nếu có cơ hội thì cứ đem hai chị em họ quăng đi là tốt nhất. Tuy rằng bọn họ hai mắt đã bị mù, nhưng ta không thể để cho hai kẻ mù lừa gạt được. Bọn họ mặc dù mù lòa, nhưng hiển nhiên là còn biết cách kiếm ăn hơn cả ta nữa nha. Ta cũng đâu có biết hát múa đàn ca. Phỏng chừng nếu như ta bị mù thì cũng chỉ có thể cầm lấy một cái chén bể, ra vỉa hè mà xin ăn thôi...

Quỳnh hoa những tưởng nàng sẽ phải tiêu phí một phen võ mồm mới có thể mời ta lên xe. Không ngờ ta lại chịu phối hợp như vậy. Chỉ gạt đầu với nàng một cái, còn chưa nói lời nào đã lên xe ngựa. Hai nàng lời nói đầy bụng bị nghẹn trong đáy lòng. Ta thấy nàng mồm miệng méo mó, môi mấp máy, cuối cùng cũng cười, hỏi nàng một câu: “Quỳnh Hoa, có phải người muốn khuyên ta không được lên xe, trên xe này có cái gì cổ quái, có đúng không?”

Quỳnh Hoa hiển nhiên không biết ta sẽ hỏi như vậy, có khả năng là ngay cả nghĩ nàng cũng không nghĩ đến. Ta như vậy còn lôi kéo nàng làm quen, hại nàng trở tay không kịp, sắc mặt xấu hổ biết bao. Nàng nhìn trái xem phải, hiển nhiên là sợ bị người ta nghe được sẽ sinh ra hiểu lầm nàng có ý thông đồng với địch, nói liên thanh: “Đâu có, đâu có...”

Ta cười nói: “Ta biết. Chúng ta ở chung một thời gian rồi, người sợ ta bị hại, đó là đương nhiên. Ta rất cảm ơn người đã nhắc nhở ta. Yên tâm đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không trách người đâu...” Nói xong, ta cầm lấy mấy ngón tay ngọc ngà của Quỳnh Hoa, lắc rồi lại lắc. Thật sự là chị em ruột cũng không thân thiết được như chúng ta vậy.

Quỳnh Hoa khóc không ra nước mắt, vẻ mặt cầu xin, càng giống như đang lo lắng cho sự an toàn của ta vậy, đỡ chúng ta lên xe ngựa. Ta gật đầu với nàng, nhìn nàng cười cười an ủi rồi lên xe, ngồi vào chỗ của mình.

80. Chương 082

Chương 82: MUA Y PHỤC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Cổ xe ngựa này thật sự rất rộng rãi. Không gian bên trong thoáng thoảng mùi hương của gỗ. Ghế ngồi được bọc một lớp gấm vóc trơn bóng mềm mại. Cảm giác sờ vào cực kỳ thoải mái. Bên trong còn lộ ra những sợi tơ tằm. Không giống như chiếc xe ngựa lần trước mà Quy Trữ cùng Tử Dạ tìm được, cả xe đều bốc mùi hôi hám. Đồ đạc bày biện trong xe tuy đơn giản nhưng mỗi món đều vừa vặn chuẩn xác, vừa nhìn đã biết chúng không phải là vật tầm thường. Ta cùng Tiểu Phúc Tử ngồi một bên, hai muội muội mù kia ngồi một bên.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Phúc Tử rót cuộc mở miệng nói: “Quỳnh Hoa đúng là người thật thà...”

Ta nhàn nhạt nói: “Nàng rất thật thà. Mặc kệ ta nói oan cho nàng thế nào, nàng cũng không lên tiếng. Bởi vì nàng biết, chủ tử của nàng sẽ không bởi vậy mà trách phạt nàng, hoài nghi nàng...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Vậy sao người còn làm như thế?”

Ta nói: “Nàng có lòng tin đối với chủ tử của mình. Nhưng ba người sẽ tạo thành một con hổ dữ, lời đồn đãi từ họ có thể nhai gặm cả xương cốt. Ta cũng muốn nhìn xem, tấm lòng độ lượng của chủ tử nàng đạt tới trình độ nào?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Người liền chọn nàng sao?”

Ta nói: “Ta đâu có lựa chọn, mà là, chỉ có nàng là thích hợp nhất. Ai kêu nàng là người ở gần ta nhất làm chi?” Ta lại nghĩ, ai bảo hai ta từ lúc ở hoàng cung Tây Sở đã kết tình hữu nghị làm chi? Người chính là người đầu tiên ăn phải cổ trùng do ta phát minh. Tình hữu nghị như vậy, cần phải tiếp tục phát triển mới được.

Tiểu Phúc Tử trầm mặc, hẳn biết hẳn nói gì cũng vô ích, chỉ bằng không nói nữa. Vì thế, lại khép hờ hai mắt, bắt đầu luyện công.

Hai vị tiểu muội muội mất mù này, cô chị tên là Ngọc Dao, cô em là Linh Dao. Lúc này, vị Linh Dao kia bỗng nhiên nói: “Không ai có thể ngăn nổi hai chữ “nghĩ ngờ”. Chính lòng nghi ngờ sẽ sinh ra ám quỷ. Cho dù có là người đã vì hấn vào sinh ra tử, kết quả thì sao, chẳng phải cũng vì lòng nghi ngờ mà rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục hay sao?” Tuổi còn nhỏ mà lại có thể nghĩ được như vậy ư? Ta nghi hoặc...

Nàng nói tiếp: “Đây là điều mẫu thân ta đã viết trong thư. Giả tỷ tỷ, ta nghĩ, mẫu thân nói cũng không sai. Vị tỷ tỷ này nhất định cũng trốn không thoát bị lòng nghi ngờ làm hại...” Nàng đang lấy lòng ta đây, sợ ta

giữa đường lại ném nàng xuống. Ta sớm đã có quyết định này, chỉ có điều, lời nàng nói cũng có chút đạo lí. Mẫu thân Nhân Phi của nàng thật là người sáng suốt, biết nhìn xa trông rộng. Để bảo toàn con gái của mình, có thể lưu lại một câu như vậy. Con gái của nàng, cũng thật lanh lợi, vừa có cơ hội liền chụp mạnh một phát vào hông ngựa của ta. Muốn bỏ nàng lại, cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Dọc theo đường đi, Tiểu Phúc Tử nhìn trái nhìn phải cũng chỉ thấy có một chiếc xe ngựa của chúng ta. Xem ra Lâm Thụy cùng đội chó săn của hắn không đi theo, không biết đã đi đường nào rồi.

Ta hỏi Quỳnh Hoa: “Chỉ có mình ngươi đi cùng chúng ta thôi sao?”

Quỳnh Hoa nói: “Đương nhiên, mình ta là đủ rồi...”

Ta lại hỏi: “Mình người là đủ?”

Quỳnh Hoa giương mắt nhìn xa xăm, quát một roi “ba” một tiếng cực kỳ vang dội. Tiếng vang qua đi, nàng mới nói tiếp: “Ngươi rốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

Ta nói: “Ta cũng không muốn hỏi gì, chẳng qua chỉ cảm thấy kỳ quái. Chủ tử các ngươi sao lại có thể yên tâm để người một mình đưa chúng ta đi?”

Quỳnh Hoa cười cười, ý cười trong mắt rõ ràng là có vẻ ám muội. Nàng chỉnh lại sắc mặt nói: “Chủ tử tạm thời còn có việc, lúc nửa đêm đã dẫn mọi người đi trước rồi. Chỉ lưu lại ta, dặn ta đưa mọi người lên kinh.”

Lúc này, ta mới hiểu được, thì ra Lâm Thụy cùng đội chó săn của hắn đã sớm đi rồi. Khó trách, ta có nói gì với Quỳnh Hoa, nàng cũng không lo lắng, không phản bác. Chỉ có điều, cái kia, ta phải thừa nhận, không biết vì sao, trong lòng ta lại cảm thấy có chút mất mát. Ta thầm mắng một câu, rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau đi, lại bỏ đi trước một mình là có ý tứ gì đây. Trong lòng vừa nghĩ vừa cảm thấy không thoải mái chút nào.

Quỳnh Hoa lại quát một roi ngựa nói: “Chủ tử nhà chúng ta đang chờ chúng ta đó, phải chạy nhanh lên mới được. Vốn là, bên chủ tử nghĩ gọi các người nửa đêm cùng nhau đi, cũng không biết thế nào mà chủ tử nhà chúng ta do dự mất nửa ngày, cuối cùng quyết định không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, liền dẫn người tự mình đi trước...”

Ta nghĩ, ha ha, buồn cười quá đi mất. Ta muốn người giải thích sao? Ta đâu có cần... Lâm Thụy bỗng nhiên mang cả đoàn người ngựa gấp gáp về kinh, đủ biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mặc kệ hắn đã xảy ra chuyện gì, dọc đường đi cũng không xảy ra chuyện gì lớn lao. Ngoại trừ không ngừng có người nhắc tới gia tộc họ Mẫu, ngoại trừ cái loại khẩu khí hâm mộ quá mức ấy ra thì... Nói ví như, đi đến một cửa hàng phụ cận, là một hộ kinh doanh chuyên buôn bán xiêm y. Ta nghĩ, lên kinh, thôi thì mua hai bộ quần áo mới đi. Nghĩ vậy nên ta đi vào. Ông chủ liền giới thiệu, cái này như thế nào, tốt như thế nào. Chất liệu vải làm bằng tơ tằm, thêu đầy những cánh hoa lan tím. Ta xem cũng biết là rất tốt, nhưng ông chủ kia còn bổ sung thêm một câu: “Kiểu này, nữ tử nào của Mẫu gia cũng đều mặc. Ngài mà mua cho vị hôn thê, khẳng định nàng sẽ rất yêu thích...”

Nghe xong lời hắn nói, ta nghĩ, khoác lác vừa thôi chứ, không thể tất cả chỉ nhất nhất mặc mỗi một loại y phục chứ? Lại là cùng một loại với mấy nữ nhân Mẫu gia kia, tất cả cứ bắt chước bừa. Ta không phải Đông Thi, cũng không thích cái kiểu bắt chước không giống ai đó. Cho nên, ta không muốn mua cái loại quần áo cao quý xa xỉ mà nghe nói là bất cứ cô gái nào con nhà quý tộc Đại Tề đều mặc này. Ở hiện đại, quần áo ta có thể mặc toàn là đồng phục. Ông chủ vì văn hóa công ty, bắt toàn bộ nhân viên trong công ty phải mặc đồng phục. Ngay cả bản thân ông cũng đều là tây trang, thắt cà vạt. Nhân viên nữ hết thấy đều là đầm vest, còn chính thống hơn cả quân đội nữa. Xuyên không về cổ đại, có thể tự mình làm chủ được cái gì, giờ đến mặc một bộ xiêm y cũng không được tự mình quyết định hay sao? Vì thế, ta bối mồm nửa ngày, cuối cùng bối ra được hai bộ áo dài bình thường đến nỗi ngay cả ông chủ nhìn vào cũng thấy chướng mắt, còn hỏi lại hắn: “Hai bộ này, ngươi nói xem, nữ tử Mẫu tộc sẽ không mặc chứ?”

Ông chủ nói: “Đương nhiên không mặc, hai bộ này, cơ bản là dành cho dân thường mặc...” Hắn nhìn ta một lúc lâu, lại hỏi: “Ngài không phải là mua cho nha hoàn chứ?” Trong ánh mắt hắn lộ rõ vẻ khinh thường, nhìn vào là biết ngay hắn đang nghĩ rằng: Trông ngoại hình của ngươi làm gì đã có hôn thê? Thì ra, hai bộ này là mua cho nha hoàn mặc ư?

Ta đổ đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, chẳng lẽ nào, ta phải mặc nam trang đến cùng? Lại nghĩ, nữ tử Mẫu tộc có vẻ như đã lãnh đạo xu thế lưu hành của phụ nữ Đại Tề, thật có điểm giống với kiểu lưu hành ca sĩ thời hiện đại, sức kêu gọi không chỉ mạnh mẽ ở mức bình thường đâu.

Ông chủ kia trông thấy ta lấy ra mấy phân bạc sáng chói bèn nói thêm cho ta biết: “Xiêm y trong cửa hàng của chúng ta, chính là tốt nhất. Nhị tiểu thư của Mẫu gia tháng nào cũng đều sai người đến cửa hàng đặt mua y phục mới nha...”

Nhị tiểu thư của Mẫu gia – Mẫu Phượng Thắm, ta lại nghe thấy tên nàng lần nữa. Ai nói nữ tử cổ đại không ra cổng trước, không bước cổng trong? Chỉ quanh quẩn trong khuê phòng không ai biết đến, vậy mà vị này thanh danh lại lan xa cả nước. Cho nên mới nói, mấy cái gọi là lý luận trên kia, đều là hạn chế trong tầng lớp tiểu dân chúng mà thôi...

Cuối cùng, ta cũng không mua được bộ nào cả. Thầm nghĩ, ta cứ mặc nam trang đến cùng đi, thì có làm sao? Ông chủ kia thấy ta đem số bạc vốn sắp đặt vào tay hắt lại thu cất vào trong ngực, sắc mặt đen như đáy nồi. Ta nghĩ, người cứ đau lòng đi, ai kêu người đề cao trang phục Mẫu gia lưu hành kia làm gì?

Đúng lúc này, ngoài cửa có một nữ nhân thướt tha tiêu sái tiến vào, mang theo hai nha hoàn. Nữ tử kia độ khoảng ba mươi tuổi, châu la ngọc thúy đầy người. Vừa vào cửa, trên người mang theo hương thơm thoang thoảng, tươi mát mà không quá nồng, cực kỳ thanh nhã.

Xiêm y là một bộ gấm màu xanh biếc, trên mặt phủ chút phấn bạc. Vừa nhìn đã biết nàng là một nữ tử khôn khéo mà lưu loát. Ông chủ kia vừa trông thấy, khuôn mặt vừa nãy nhìn ta còn đen như đáy nồi, giờ đã lập tức chuyển cười, sán lạn như mây, nhanh nhẹn bước qua tiếp đón: “Đỗ ma ma, ngài đã đến rồi, ngài muốn những gì, ta sẽ lập tức chuẩn bị cho ngài...”

Ta đang chuẩn bị bước ra cửa, ông chủ kia lại nói một câu. Nghe xong ta nghĩ, hừ, ta đúng là không thể đi được rồi.

Ông chủ kia nói: “Đỗ ma ma, người Mẫu phủ như các ngài đúng là khác biệt, muốn mua cái gì là chọn được ngay. Không giống như người nào kia, mua có hai bộ quần áo mà cũng phải chọn qua chọn lại...”

Đây còn chưa rõ ràng rành rành là đang nói ta hay sao? Vậy thì ta không đi nữa. Ta quay về chỗ cũ, lại một lần nữa đi đến bên cạnh đồng quần áo, làm bộ làm tịch lựa chọn...

Ông chủ thấy ta quay lại, sắc mặt lại đen, nhưng vừa quay lại đối mặt với Đỗ ma ma kia, lập tức từ đen chuyển sang hồng, lại còn là đỏ tươi nữa. Ta nghĩ, cho dù có kỹ xảo ‘Biến sắc mặt’ cũng không thể nào biến sắc nhanh như hắt được. Vì muốn nhìn lại một lần kỹ năng biến sắc đặc biệt này của hắt, nên ta kiên quyết ẩn nhẫn, ở lại thêm một chút nữa.

Nhưng ông chủ kia cũng không có dịp phát tác tài biến sắc nữa. Dù sao nơi đây còn có một vị phu nhân, hắt đâu có thời gian, còn phải chạy trước chạy sau tiếp đón vị Đỗ ma ma kia.

Đỗ ma ma này chính là một vị chủ nhân mặt mũi hiền lành. Còn ông chủ kia thật giống một con chó Nhật đáng yêu, toàn thân phủ đầy lông rậm. Nhìn hắt kia, trước mặt chủ nhân, trông hắt mới đáng yêu làm sao, kính cẩn nghe lời làm sao.

81. Chương 083

Chương 83: SẮC ĐIỆP SONG PHI

Edit: Docke

Ngay cả hai nha hoàn đi theo Đỗ ma ma, dáng vẻ cũng đều xinh tươi mơn mớn đến mức chỉ muốn lại gần néo một cái. Nghe thấy hai nha hoàn kia líu ríu: “Đỗ ma ma, bộ này rất đẹp, tiểu thư chắc chắn sẽ thích...” “Bộ này cũng đẹp lắm nè...”, Đỗ ma ma cười cười, nói: “Tiểu Lan, Đại Lan, hai tiểu a đầu các người. Các người lựa ình hay là lựa cho tiểu thư đây?”

Tiểu Lan nũng nịu nói: “Đỗ ma ma, tiểu thư không thích, đương nhiên sẽ cho ta rồi. Tiểu thư xử sự hiền lành, ngài cũng biết mà...”

Đại Lan cũng cười nói: “Đỗ ma ma, cho dù chúng ta không cần, tiểu thư cũng sẽ tặng cho chúng ta thôi...”

Đỗ ma ma cũng cười: “Hai con bé này, ý vào tiểu thư xử sự hiền lành, ngược lại còn muốn leo lên đầu người ta mà ngồi...”

Ông chủ kia nghe xong, hâm mộ muốn chết, chỉ hận nỗi bản thân không phải là nữ nhân, không thể nhảy vào trong phủ làm nha hoàn của người ta. Ông nói: “Đỗ ma ma, trong Mẫu phủ còn tuyển nha hoàn không?”

Đỗ ma ma liếc mắt nhìn hẩn một cái, nói: “Thế nào, ngài cũng muốn đưa con gái vào phủ sao?”

Hai nha hoàn nghe được, ở một bên cười khúc khích không ngừng, một cô nói: “Làm gì mà đến lượt người. Không biết có bao nhiêu quan bao nhiêu phẩm, muốn tặng người vào phủ còn chưa thành nữa là. Phụ thân của Đại Lan tỷ tỷ cũng có xuất thân là quan thất phẩm đó nha...”

Đại Lan nghe xong, cũng không giận mà cười cười nói: “Có thể vào được Mẫu phủ, là vinh quang của Đại Lan ta. Bao nhiêu người có cầu cũng cầu không được.”

Tiểu Lan nghe xong lời này, cười nói: “Đó là tiểu thư đã ban cho Đại tỷ tỷ một chỗ để gả rất tốt mà!”

Trong giọng nói của nàng có lẫn một chút ghen hờn. Xem ra, vì chuyện này, hai người họ đã nảy sinh mâu thuẫn.

Theo như lời họ nói, ta hiểu rõ. Vị tiểu thư Mẫu Phượng Thắm này quả thật là một chủ nhân ai gặp cũng thích. Trên có Hoàng tử, dưới có nha hoàn, toàn bộ đều kính yêu nàng như tiên tử vậy. Đâu giống như ta, trên cơ bản thì ngay cả Tiểu Phúc Tử còn thường xuyên làm mặt lạnh cho ta xem thì càng không nên nhắc đến cả nước từ trên xuống dưới. Giống như dân chúng bình thường như ông chủ bán xiêm y này vậy, trên cơ bản là không dùng sắc mặt đen như đáy nồi để nhìn ta, ta đã phải thấp nén hương tạ ơn rồi.

Ông chủ kia thấy không có hy vọng, trên mặt cười mỉa liên tục, tâm tình tốt vô cùng, nói: “Ta đã nói gì đâu. Con gái của ta làm sao có cơ hội tốt như vậy được. Nó cũng chỉ có thể theo như số mạng của ta mà thôi...” Về mặt càng lúc càng cung kính. Đối với hai vị nha hoàn muội muội kia, thất lưng cúi xuống phải đến chín mươi mấy độ, đối với Đỗ ma ma thì đơn đả không ngừng: “Phu nhân, người xem, cái này thế nào? Phu Nhân, người xem, bộ kia thế nào?”

Đỗ ma ma thuận tay chỉ chỉ: “Cái này, cái này, cái này, toàn bộ mua hết, đưa về Mẫu phủ đi...”

Ông chủ nghe xong, vui đến mức đuôi mắt dính lên lông mày. Vừa quay đầu lại, vẫn thấy ta còn ở đây, trợn trừng mắt liếc ta một cái nhưng không mở miệng mắng. Ta cười cười nói với hẩn: “Ông chủ, Đỗ ma ma đang chờ kia, ông không cần phải tiếp đón ta đâu...”

Ta nghĩ, tổ chất của ta thật sự rất xấu xa. Là một người hiện đại được rèn luyện từ trong vô số những lời nói lạnh nhạt của thời hiện đại, làm sao có thể dễ dàng chỉ vì một cái mắt lạnh của người đánh trúng mà phải chạy trốn chết được? Bằng không, ta cũng sẽ không thể trong lúc người chị cùng cha khác mẹ của ta giáp mặt mắng ta là tạp chủng mà còn có thể mỉm cười, thân thiết phản kích nàng một câu: “Chị à, chị xem cha là gì vậy?” Khiến cho lão cha chủ tịch của ta tức giận đến nổi hừ hừ liên tục. Còn chị ta, cũng không dám cùng ta đấu võ mồm thêm một lần nào nữa. Sau này, ta trần trọc nghe nàng nói với người ta rằng, không phải ta nói một câu liền có hiệu lực gì, mà bởi vì biểu tình trên mặt của ta quá mức tức giận. Tức giận đến nỗi nàng có muốn can loạn cũng không có biện pháp. Ta đúng là có phong độ hơn nàng nhiều...

Ông chủ cũng không thể nói gì được, đành phải tiếp tục tiếp đón đám người phu nhân kia, không thêm đề ý đến ta nữa.

Đỗ ma ma kia bối mớ quần áo, sau đó nghiêng qua hai tiểu nha hoàn, nói: “Chúng ta đến Châu bảo phường xem một chút đi. Nghe nói gần đây Phẩm Ngọc phường chế được trang sức mới. Đáng tiếc là trang sức Sắc

điệp song phi do sư phụ Lưu Vân thiết kế đã bán hết rồi, bằng không thì...”

Ta thính tai nghe được, không tự chủ được sờ sờ trong người, nghĩ rằng. Trên người ta còn có một chiếc Sắc điệp song phi, có phải nên lấy ra để làm quen không? Nhưng bây giờ ta đang cải nam trang... Lại nghĩ, trang sức đó do ta thiết kế, sao lại biến thành sư phụ Lưu Vân thiết kế được, chẳng lẽ ở cổ đại mà cũng có hàng lậu hay sao?

Đỗ ma ma vừa đi vừa nói: “Nghe nói vị sư phụ Lưu Vân kia chính là thần long thấy đuôi không thấy đầu. Một năm chỉ thiết kế có vài món thôi. Mỗi món lần trước như chiếc lược bán nguyệt, vòng tai ngọc linh lung, tiểu thư vừa nhìn liền rất yêu thích. Mỗi một món đều có phong cách riêng. Đáng tiếc, món trang sức lần này, ngay cả Phẩm Ngọc Phường ở Tây Sở cũng không còn hàng tồn...”

Ta càng thêm khẳng định. Nếu sư phụ Lưu Vân này không bị người ta giả mạo thì người mà nàng đang nói, chính là ta. Mấy thứ nàng vừa nói, toàn bộ đều là bản vẽ ta đã bán cho Phẩm Ngọc Phường... Ta nghĩ, sao lại đúng dịp như vậy nhỉ? Ta lấy từ trong người ra một cái Sắc điệp song phi. Đó là hai con bướm một vàng một bạc. Trên thân bướm khảm đầy bảo thạch tím. Đặc sắc nhất chính là nơi đặt chân của hai con bướm. Đó là một phiến lá nho nhỏ, trên lá cây có ý đặt cơ quan ngầm. Mỗi khi chủ nhân của nó cử động dẫn theo rung động, hai con bướm sẽ từ từ di chuyển, khi đi xa, khi lại gần, tựa như tình cảm lưu luyến của những người đang yêu vậy.

Ta làm bộ làm tịch khoa chân múa tay trên quần áo, thì thào nói: “Nếu mặc với bộ này, màu sắc hình như hơi nhạt. Mặc với bộ này thì lại hơi đậm...”

Ông chủ kia nhìn chăm chăm vào ta đã lâu, thấy ta cứ chết lì không chịu đi. Đang không biết phải làm sao thì lại thấy ta lấy ra một vật phẩm trân quý như vậy, dọa hấn nhảy dựng cả người. Hấn hỏi: “Người, thứ này, thật là của người?”

Ta thở dài một hơi: “Sắc điệp song phi này, khiến ta mất không ít thời gian mà vẫn tìm chưa được bộ quần áo nào tương xứng với nó...”

Đỗ ma ma kia đang đi ra ngoài lại nghe thấy ta nói như vậy, phút chốc xoay người lại. Ánh mắt nhìn chăm chăm như mới chết dính lên Sắc điệp song phi rồi vội vàng đi tới. Ta vừa nhìn thấy ánh mắt như lang như sói của nàng, vội nhét nó vào lòng ngực. Suy nghĩ có cần phải kêu Tiểu Phúc Tử đang canh giữ bên ngoài nửa ngày nay vào đây một chuyến hay không, để tránh không bị nữ nhân này thuận tay đoạt mất.

Đỗ ma ma không cướp đồ trong tay ta. Nàng tươi cười, nói với ta: “Vị tiểu ca này, người có Sắc điệp song phi sao?”

Ta nghĩ, hỏi vậy chẳng phải là vô nghĩa lắm sao? Ta vừa mới lấy nó ra mà, cũng chỉ vì muốn dụ dỗ người thôi! Ta không thêm để ý đến nàng, tiếp tục đánh giá mấy bộ quần áo đang cầm trên tay, thì thào nói: “Ừm, bộ này, tuy rằng hơi tục, người mặc cũng nhiều. Nhưng mà, cũng có vẻ xứng với lược bán nguyệt lắm nha...”

“Cái gì, người còn có lược bán nguyệt nữa sao?” Tiểu Lan kinh ngạc hỏi.

Ta tà mị liếc nàng một cái, nói: “Ta không chỉ có lược bán nguyệt, vòng tai ngọc linh lung, lắc tay song ti khấu, ngọc phượng nhiều kim túc điêu (trang sức cài áo), còn có thiên tước hướng dương cổ liên nữa...”

Đại Lan nói: “Người là ai? Vì sao lại có nhiều món trang sức mà Phẩm Ngọc Phường không còn chế tác nữa như vậy?”

Ta nghĩ, bản vẽ của chúng đều là ta bán cho ông chủ của Phẩm Ngọc Phường, sao ta lại không có được chúng. Nhớ lúc trước, ông chủ Phẩm Ngọc Phường muốn sản xuất một số lượng lớn các món trang sức đó. Ta đã nói với hắn, vật gì hiếm thì mới đáng quý. Mấy thứ này, nếu ai ai cũng đều có thể mua được, thì nó còn có cái gì hiếm lạ nữa? Cứ như cũ làm ra năm ba món thôi, sẽ không sai lắm đâu. Ông chủ Phẩm Ngọc Phường rất cuộc cũng nghe theo lời ta, còn vô cùng khen ngợi. Một món có thể bán được với giá hơn một ngàn lượng. Chỉ cần để lọt tin tức ra ngoài là lập tức có người đến đặt tiền cọc, gần như một nửa số tiền. Đương nhiên, chiếu theo lệ thường trước kia, cứ mỗi một món, ta đều tự mình lấy lại một cái. Nhưng cũng không để hết trên người mà chỉ mang theo một vài món mà thôi...

Ta không chút để ý, nhìn ba vị rồi nói: “Mấy thứ này, là do tại hạ thiết kế, sao lại không có được?”

“Cái gì?”

“Không thể nào...”

“Sao lại thế được...”

Trong mắt bọn họ tràn ngập sự nghi hoặc, biểu tình dường như đang bị đả kích. Ý nghĩa của biểu tình đó chính là: Một nam nhân thấp bé mới lún phún râu như vậy mà đã là một nhà thiết kế trang sức tuyệt mỹ như vậy rồi sao?

Biểu tình trên mặt của ông chủ kia càng sâu đậm. Quả thật xem ta giống như một điển hình của kẻ giả mạo.

82. Chương 084

Chương 84: ĐỒ TRANG SỨC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta nhẹ nhàng sờ sờ món trang sức trong tay, nhàn nhạt nói: “Kì thật Sắc điệp song phi này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Vật này sau khi được làm ra, còn có một công dụng cực kỳ đặc biệt. Nếu không phải khách quý, ông chủ Phẩm Ngọc phường cũng lười nói ra...” Nói xong, ta nhấn vào cơ quan nhỏ nhất phía dưới con bướm vàng, con bướm vàng liền rơi ra, chỉ còn lại con bướm bạc. Trên mặt phiến lá phỉ thúy là con bướm bạc đang giương cánh muốn bay lên. Mặt cánh con bướm vàng là dùng kim tuyến cực nhỏ vẽ thành, độ co giãn vô cùng tốt. Ta ngao mạn, chậm rãi dùng ngón tay gảy gảy nhiều lần lên cánh bướm. Cái cánh liền cuộn lại thành hình đóa hoa, còn đầu bướm hóa thành nhị hoa lọt vào chính giữa đóa hoa. Sau đó, ta cũng biến con bướm bạc thành hình như vậy. Một lần nữa lại gắn chiếc lá lên con bướm, biến chúng thành hai đóa hoa rạng rỡ sáng lấp lánh, một vàng một bạc kẻ vai sát cánh.

Ta cười cười, đem Sắc điệp song phi đã biến thành hai đóa hoa nhỏ đặt vào lòng bàn tay, thở dài nói: “Ông chủ Phẩm Ngọc phường không nói cho nhiều người biết. Có thể là vì, có một số người tay chân không đủ khéo léo. Cho dù biết được công dụng này nhưng tay chân thô cứng thì cũng khó tránh khỏi chuyện sẽ phá hủy cả món đồ...”

Nói xong, ta lắc lắc đầu định đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn đến mấy vị kia đang vây quanh ta mở to mắt mà nhìn, xem ta như là ảo thuật gia vậy ...

Đỗ ma ma kia vẻ mặt tươi cười, vội vã ngăn lại, nói: “Vị tiểu ca này, à không, Lưu Vân sư phó, ngài đừng đi, ta còn có việc muốn nhờ... Ấy da, ngài đừng đi mà.” Nàng giang hai cánh tay đứng chắn phía trước ta, tươi cười sán lạn như ánh mặt trời. Ta bỗng nhiên phát hiện, người Mẫu phủ quả thật rất khác biệt, ngay đến một vị ma ma mà dáng vẻ cũng tựa như một đóa hoa tươi thắm như vậy.

Có lẽ ánh mắt ta toát ra vẻ gian xảo hả hê, hai vị nha hoàn tỷ tỷ kia thấy vậy trên mặt không tự chủ được, lộ ra thần sắc khinh bỉ. Ta nghĩ, ta chẳng phải cũng là ái mỹ chi tâm, nhân giai hữu chi (lòng yêu thích cái đẹp thì ai ai cũng có) hay sao? Bộ các người đáng giá lắm sao? Hơn nữa, ta cũng là thực nữ như ai thôi, thay đổi nữ trang, không thể so với các người sao... Ấy da, da trâu thì không thối được, quả thật không được tốt lắm. Ta tức giận bất bình suy nghĩ, trên môi bởi vì dán hai chùm râu nho nhỏ, tức giận đến nổi cảm giác như nó đang cong vênh hẳn lên.

Đỗ ma ma tùy mặt gửi lời, biết ta nghĩ cái gì, vội trừng mắt lườm hai tiểu nha hoàn kia một cái, rồi cười nói với ta: “Lưu Vân sư phó, ngài đừng so đo với hai tiểu nha đầu này. Bọn họ là chưa từng gặp được đại quý nhân. Lại đây, lại đây, ta với người cùng thương lượng chuyện này đi...”

Ta chậm rãi hỏi: “Hay là ngươi muốn mua Sắc điệp song phi này của ta? Chuyện này ta không thể đáp ứng được. Những món mà ta thiết kế, mỗi loại chỉ chứa lại một cái cầm tay thôi, không thể tùy tiện bán được...”

Đỗ ma ma vội nói: “Cái đó à? Ta không phải muốn lấy cái này của ngươi đâu. Người xem, tiểu thư nhà chúng ta cực kì yêu thích trang sức do người thiết kế. Đại hôn của tiểu thư sắp tới, cũng cần chuẩn bị mấy món đồ cưới. Ngài xem, có thể theo ta hỏi phủ, thiết kế cho tiểu thư chúng ta vài món được không. Ngài yên tâm, tiền bạc chắc chắn không thành vấn đề.”

Ta trầm mặc một lúc lâu, sau mới lắc lắc đầu nói: “Không được, không được, vị phu nhân này, chuyện làm ngọc, ta không thể đáp ứng ngươi được. Ta còn có việc phải làm...”

Đỗ ma ma vội hỏi: “Ngài có chuyện gì? Nếu được, ta kêu người Mẫu phủ giúp ngài. Chỉ cần ngài nói một tiếng, mặc kệ là chuyện gì, ta đều có thể giúp ngài giải quyết...” Thấy nàng nói được như vậy, làm như ngay cả tội giết người nàng cũng có thể giúp ta thu xếp ổn thỏa. Ta vẫn trầm mặc, trầm mặc đến nỗi khiến nàng bất an không yên nhìn ta.

Ta thở dài: “Kỳ thực, việc của ta, tuy cũng không phải là việc gì to tát, nhưng ta vẫn không thể giúp ngươi. Đó là bởi vì ta còn muốn đi hỏi vợ a. Người xem, ta đã lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn chưa lập được chính thê. Lần này, vất vả lắm mới đến được Đại Tề, chỉ mong tìm được vị hôn thê thất lạc từ nhỏ. Tuy rằng vẫn chưa tìm được, nhưng cũng không thể chậm trễ đúng không. Nhỡ đâu chỉ chậm một ngày mà vị hôn thê của ta đã không chờ nổi, thành thân với người ta. Như vậy chẳng phải ta sẽ không lấy được vợ rồi sao. Ta rất cố chấp nha, mấy khuê nữ con nhà bình thường, ta nhìn đã thấy chướng mắt. Nhà vị hôn thê của ta, phải là một gia đình giàu có. Không được, ta phải nhanh chóng mua lễ vật rồi gấp gấp mang qua cho nàng mới được...” Ta chỉ chỉ ngoài cửa, nói: “Người đi cùng ta chờ bên ngoài đã lâu, phiền đến nỗi hết kiên nhẫn rồi...” Ta nói mấy lời này, bọn họ lại có chút tin tưởng. Trong mắt bọn họ, thân là nam tử nhưng ngoại hình của ta lại quá thấp bé, chỉ cao hơn bọn họ một chút mà thôi. Nam tử mà có dáng người thấp bé như vậy, còn có chút hoang tưởng, muốn tìm một vị khuê nữ con nhà giàu có. Chẳng trách đã già như vậy rồi mà còn chưa thành thân. Nói không chừng, vị hôn thê kia của ta đã sớm thành thân cùng người khác rồi, còn lon ton chạy tới, thật là đáng thương.

Thần sắc của bọn họ rõ ràng là đang thương hại ta. Tuy rằng tay nghề của ta là hạng nhất, nhưng cũng chỉ là một công việc thấp hèn, làm sao có thể bì được với việc đọc sách thi cử, phong hầu bá tước. Tuy rằng điều mà các khuê nữ nhà giàu tha thiết ước mơ, chính là những món trang sức do ta thiết kế. Nhưng nếu thật sự muốn bọn họ gả ột tên nghệ nhân thì còn phải xem xét lại. Ta nghĩ, nếu bọn họ mà nhìn thấy bộ dạng thấp bé lùn phún râu của ta, chỉ sợ, họ thà bị một tên hái hoa tặc hái đi, cũng không thêm gả cho ta đâu...

Đỗ ma ma yên lòng, nở nụ cười nói: “Ta còn tưởng chuyện gì khó khăn, thì ra là ngài muốn đi tìm vợ. Chuyện này thì dễ thôi, chỉ cần ngài ở lại, ta bảo đảm sẽ tìm giúp ngài một cô dâu tốt...”, nói xong, nhìn nhìn qua hai ả nha hoàn. Ta ngẫm hiểu, liền làm ra vẻ mê đắm sắc đẹp ngắm nghía hai vị nha hoàn tỷ tỷ, rồi liên tục gật đầu, có chút dấu hiệu như đã động lòng rồi. Lại thì thầm nói: “Nhưng còn vị hôn thê kia của ta...”

Đỗ ma ma cười nói: “Sợ cái gì, nếu như tìm được rồi, thì coi như về sau ngài cưới hai vợ đi, cho nàng làm vợ cả. Nếu như tìm không thấy, ngài cũng đừng đánh mất cơ hội. Người như chúng ta, người bên ngoài muốn cầu cũng cầu không được nữa đó...” Nói xong, ý bảo ta hãy nhìn Tiểu Lan mà xem. Ta nghĩ, nàng làm vậy là muốn kết hợp tiên – nhân hay sao. Ta cũng phải phối hợp một chút đúng không? Ta nhìn qua Tiểu Lan. Nha hoàn Tiểu Lan kinh hãi, nàng biết Đại Lan là hoa đã có chủ, khẳng định là đang nghĩ: Đỗ ma ma không phải định yêu cầu tiểu thư, đem ta...

Ta hắc hắc cười hai tiếng, nội dung bên trong không cần nói cũng biết. Ta nhìn Tiểu Lan, lại quay qua nói với Đỗ ma ma: “Vậy không biết quý phủ nhà ngài ở đâu?”

Đỗ ma ma thấy ta có vẻ đã ưng thuận, không cần nàng phải phái người đến bắt cóc nữa, nói liên hồi: “Lưu Vân sư phó, vừa rồi ngài chưa nghe rõ hay sao. Nhà chúng ta là Mẫu phủ. Là Mẫu phủ đó, mọi người ai ai cũng biết, nằm trên đường Triều Dương đó...”

Ta bình tĩnh đại ngộ, sự vui mừng lộ lộ hiện lên đuôi lông mày, hỏi không ngừng: “Ngài thật sự là người của Mẫu phủ sao? Ta vừa rồi bạn chọn quần áo, không để ý mọi người nói cái gì. Thật sự là người của Mẫu

phủ sao?” Biểu tình của ta quá sùng bái. Tuy rằng ba người bọn họ đã quen được người ta sùng bái, nhưng trông thấy biểu tình của ta, vẫn không nhịn được, đuôi lông mày nhảy nhót. Ta nghĩ, ta quả thật hâm mộ bản thân mình quá đi. Sau khi xuyên không đến đây, đã biết mình nhất định sẽ nữ cải nam trang, gây họa khắp nơi. Cho nên thường xuyên đứng trước gương luyện tập biểu tình. Luyện được biểu tình so với nam nhân thực sự không có gì khác biệt, hơn nữa, còn luyện cái kiểu ham mê nữ sắc đáng khinh đó. Nhìn xem, ta chẳng cần phải tạo hầu kết (trái cấm trên cổ đàn ông) giả, cơ ngực giả gì gì đó, cũng không ai tin nổi ta là nữ nhân. Thử hỏi có nữ nhân nào mà lại háo sắc, đáng khinh như vậy không? Có nữ nhân nào nguyện ý cải trang thành một tên nam nhân háo sắc đáng khinh như vậy không? Muốn giả, thì cũng phải chọn diện mạo đẹp như Phan An mà giả mới phải chứ? Ta không khỏi có chút đắc ý dạt dào. Trong mắt bọn họ nhìn vào, biểu tình của ta lại càng giống như thần hồn điên đảo, càng thêm khẳng định đã thu phục được lòng ta rồi. Nữ tử Mẫu phủ, từ tiểu thư đến nha hoàn đều là ngàn vàng khó cầu mà.

Đỗ ma ma liền nói liên hồi: “Lưu tiên sinh, vậy coi như ngài đồng ý rồi nha? Hay là theo ta về luôn thôi...”

Ta khó xử nói: “Phu nhân, người xem ngài đã gấp đến độ nào, ta cuối cùng cũng phải nói vài câu với người bên ngoài mới đi được chứ. Tôi tớ kia của ta vẫn còn chờ ngoài cửa mà.”

Ánh mắt Đỗ ma ma bỗng lộ ra vẻ cung kính, nói: “Vị tiểu hỏa nhi đứng bên ngoài kia chính là tôi tớ của ngài?”

Ta gật gật đầu, đang suy nghĩ vì sao nữ nhân này tự xưng thái độ lại có chuyển biến như vậy? Cứ như nàng vừa gặp được nhân vật nào đó khiến nàng tim đập loạn nhịp không bằng. Lại nghĩ, ngồi chồm hổm bên ngoài, ngoại trừ Tiểu Phúc Tử thì còn có ai nữa sao?

Nàng nói: “Lưu Vân sư phó quả nhiên là bất phàm, không thể tưởng tượng được đến tôi tớ của ngài cũng là một cao nhân võ công thâm hậu như vậy...”

83. Chương 085

Chương 85: MẪU PHỦ

Edit: Ckun

Beta: Docke

Thì ra nàng nhìn ra được Tiểu Phúc Tử võ công cực cao, chẳng lẽ nàng cũng biết võ? Vừa rồi bận lừa gạt nàng, cũng chưa kịp đánh giá xem nàng có võ hay không. Ta nhìn kĩ, thấy điệu bộ của nàng như ngọn liễu trước gió, nước chảy quanh co, quả thật cũng nhìn không ra nàng có biết võ hay không nữa. Nhưng chỉ dựa vào đôi mắt lợi hại có thể nhìn thấu Tiểu Phúc Tử của nàng, có thể thấy được, tùy tiện một người trong Mẫu phủ cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nha đầu Tiểu Lan lâu rồi không thấy lên tiếng, lúc này vừa nghe Đỗ ma ma nói xong liền búi môi nói: “Có gì đặc biệt hơn người đâu, chẳng phải cũng chỉ là một hộ vệ thôi sao? Mẫu phủ có cả đồng...”

Xem ra cô gái nhỏ này cũng vì lo lắng ỉnh có thể bị Đỗ ma ma tùy tay đem tặng cho ta, tranh thủ làm ta chán ghét. Ta cười cười với Tiểu Lan, một mực ra vẻ muốn đưa đẩy làm quen, mong được kết thân sau này, nói với nàng: “Tiểu Lan tỷ tỷ nói đúng, hộ vệ của ta tất nhiên kém xa Mẫu phủ. Nhưng Tiểu Lan tỷ tỷ nếu có gì muốn làm, cứ việc giao cho hộ vệ của ta. Hẳn chắc chắn đủ khí lực làm được, Lan tỷ tỷ, ngài nói đi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lan bạnh ra, vừa trắng vừa hồng. Ánh mắt long lên ướm át. Đặc biệt khi nghe thấy ta vì muốn đưa đẩy làm quen, lúc đầu còn gọi nàng là Tiểu Lan tỷ tỷ đến khúc cuối lại kêu thành “Lan tỷ tỷ”, nàng quả thật muốn điên mất. Nhìn bộ dáng của nàng, ta bỗng nhiên sáng tỏ, vì sao ở thời hiện đại, lúc ta đọc báo thì tin tức đầu tiên đọc được chính là: Có một cô gái, vì không chịu nổi sự theo đuổi dây dưa của một chàng trai lại có thể tự sát mà chết. Lúc ấy, ta chỉ sờ mũi, nghĩ rằng, có chuyện

như vậy thật sao? Chỉ là theo đuổi thôi mà, cứ ném cho hắn mấy cái mắt lạnh, mắng hắn vài câu, hắn còn không nhanh chân bỏ chạy hay sao? Cái chính là, ta chưa tính đến việc đem một gã con trai có da mặt dày siêu cấp như ta, cùng với Tiểu Lan – người con gái vừa muốn bảo trì bộ dáng khuê tú nhã nhặn, vừa không muốn đánh mất nữ tính mảnh mai kiều nữ – đặt vào hoàn cảnh đó. Nhìn thấy bộ dáng cực kỳ xấu hổ phiền não của Tiểu Lan, trong lòng Đại Lan cũng nảy sinh thù hận với ta. Nàng bèn giữ chặt lấy Tiểu Lan, kéo ra sau lưng mình che chở, rồi nói: “Chuyện của chúng ta, chúng ta sẽ tự giải quyết, làm gì đến phiên người...”

Ta cười cười, ánh mắt như muốn dán chặt vào những bàn tay nhỏ bé, vô cùng mềm mại của bọn họ, nói: “Hai vị tỷ tỷ, ta đây không phải chỉ vì đau lòng cho hai vị thôi sao?”

Bọn họ vội vàng giấu tay ra sau lưng, trăm miệng một lời: “Không cần...”

Ta đi ra cửa, dặn dò Tiểu Phúc Tử vài câu. Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, đi ra xe ngựa. Hắn đi qua dặn dò Quỳnh Hoa vài câu. Quỳnh Hoa giật mình nhìn qua bên này, nhưng cũng đành phải gật gật đầu. Ta thấy miệng nàng mấp máy, đọc đã hiểu được thần ngữ của nàng. Vừa rồi nàng liên thanh nói: “Sao lại có thể như thế được, sao nàng lại có thể đến Mẫu phủ, ta biết ăn nói thế nào với chủ tử đây?”

Tiểu Phúc Tử cứ mặc kệ nàng, dặn dò xong liền đi trở về. Xe ngựa không làm gì khác được đành phải rời đi, đem theo cả hai vị muội muội mùa kia.

Ta cùng Tiểu Phúc Tử theo Đỗ ma ma tới Mẫu phủ. Vốn tưởng rằng Mẫu phủ nhất định là vàng ngọc đầy cả sảnh đường, nền đất dưới chân lót toàn là gạch bạch ngọc. Lại không thể ngờ được, Mẫu phủ tuy chiếm một khoảng đất cực rộng, nhưng lại rất cổ kính. Cây rừng đủ loại, núi giả nước chảy, róc rách bao quanh. Chẳng khác gì một gian học phủ (phủ học sĩ), thoáng thoáng tỏa ra thư hương (mùi sách), cùng đại khí của thế gia trăm năm.

Chúng ta cứ tự nhiên theo cửa chính mà vào. Nghe Đỗ ma ma nói, cửa chính bình thường không có mở, chỉ có khi nào tiếp thánh chỉ hay đón đường triều quan gia cấp ngũ phẩm trở lên mới được mở ra. Ta liếc mắt nhìn ra cửa chính. Trước cửa sừng sững hai con sư tử bằng bạch ngọc đang giương mắt hổ nhìn ta, uy phong lẫm liệt. Ta nghĩ, giống như trong Hồng Lâu Mộng, một người nào đó đã nói với Giả Bảo Ngọc, những phủ gia nào trước cửa có bạch ngọc sư tử đều là không dễ động vào...

Tiểu Phúc Tử không nói lời nào đi theo sau ta. Hai nha đầu kia đối với một khối băng như Tiểu Phúc Tử lại rất có hảo cảm, cũng quên mất chuyện đã từng kiên quyết không cần Tiểu Phúc Tử giúp họ, bám theo sát rất bên cạnh Tiểu Phúc Tử, chỉ cố gắng đứng cách ta càng xa càng tốt, còn cố ý léo nhéo nói chuyện lớn tiếng bên cạnh Tiểu Phúc Tử. Ta nghĩ, cũng may Tiểu Phúc Tử không nói gì, còn có thể giả trang một lát. Chứ hắn mà mở miệng, lộ ra cái giọng âm nhu thì hai tiểu nữ kia chỉ sợ sẽ trốn sát đến bên người ta. Ta thật không thể tiêu thụ nổi.

Đỗ ma ma sắp xếp chúng ta vào một gian sương phòng. Lúc này ta mới phát hiện, Mẫu phủ thật sự danh bất hư truyền. Nếu nói gian phòng hạng nhất trong khách sạn kia đã hết sức xa hoa lãng phí, thì Mẫu phủ này có thể nói là thâm tàng bất lộ. Trong sương phòng mà chúng ta đến ở, mỗi một đồ vật đều là của danh gia. Nhưng kiểu dáng lại đơn giản chứ không hề phô trương. Trong phong cách cổ xưa lại toát ra đại khí. Vật duy nhất tỏ vẻ giàu có, chính là một bức cổ họa của danh sĩ nổi tiếng treo trên tường kia. Ta đi qua vừa nhìn thấy, xác thực là đồ thật. Chỉ một bức họa này thôi e rằng cũng đã đáng giá ngàn vàng. Vậy mà bọn họ lại có thể tùy tiện treo trong một gian khách phòng bình thường như vậy. Cứ theo đó mà so lên, căn phòng sang trọng nhất ở nơi này, quả thực giống như bộ răng vàng của nhà giàu mới nổi. Vật để lộ ra sự giàu có, cũng chính là mấy cái răng vàng kia mà thôi.

Đỗ ma ma vui vẻ rạo rức, nói cho ta biết. Vài ngày nữa tiểu thư nhà họ từ hoàng cung trở về, sẽ sắp xếp cho ta và nàng gặp mặt, để nàng đến nói cho ta biết nàng muốn thiết kế mấy món trang sức theo kiểu nào. Ta âm thầm nghĩ, xem ra vị Mẫu gia Nhị tiểu thư này thật có thể xem cung cấm – nơi chỉ cần chạm tay vào sẽ bùng nổ, cứ như nhà mình không bằng, nói đến là đến.

Sau khi Đỗ ma ma cáo từ, Tiểu Phúc Tử mới hỏi ta: “Chẳng lẽ người không muốn cứu bạn tốt của người nữa sao?”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: “Không phải là ta không muốn cứu, mà là nàng không cần ta cứu. Nếu đã như vậy, tại sao không dạo chung quanh thưởng ngoạn một chút?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nếu người muốn ngoạn, cũng không nhất thiết phải ngoạn đến tận Mẫu phủ mà?”

Ta nhàn nhạt nói: “Suốt đường đi, bất cứ chỗ nào cũng đều nghe đồn Mẫu phủ quyền thế thông thiên. Mẫu gia Nhị tiểu thư lại là đối tượng kết hôn mà cả Tuyên Vương lẫn vị Tam hoàng tử kia tranh giành. Nếu muốn không bị người ta khống chế, chi bằng ra tay từ nơi này. Người cho là, chúng ta cứ thành thật rằm rắp theo Quỳnh Hoa đi vào cái nơi mà Lâm Thụy đã bố trí sẵn, thì có thể đạt được ước nguyện hay sao? Chẳng lẽ trong suy nghĩ của hần không hề muốn tìm cách vây khốn chúng ta hay sao?”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nhìn thoáng qua rồi nói: “Trong mắt người, Lâm Thụy là người như thế sao?”

Ta tà tà liếc mắt nhìn hần: “Người có hảo cảm với hần ư?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Hần còn tốt hơn so với rất nhiều người. Đối nhân xử thế giống như gió xuân ấm áp, điệu bộ phong thái đều toát ra đại khí mà người thường không thể có được. Chỉ có người, mắt bị lệch rồi...”

Ta hoài nghi nói: “Hần thật sự tốt như vậy sao? Ngay cả người cũng khen ngợi hết lời? Rất ít khi thấy người khen người khác nha.” Nói thật ra, trong lòng ta cũng không có ác cảm gì đối với Lâm Thụy... Khả năng là... Có lẽ là... Không rõ nữa, hình như có một chút hảo cảm. Đương nhiên, hảo cảm chắc chắn là không nhiều lắm. Nhưng là, ta cứ tưởng tượng đến cái bản mặt lúc nào cũng cười tủm cười tím của hần, làm như tất cả mọi chuyện đều bị hần thao túng trong lòng bàn tay, là ta liền cảm thấy không thoải mái chút nào. Trong đầu, tâm lý phản nghịch của thanh thiếu niên lại phát tác. Huống chi, khắp nơi đều đồn đãi, hần cùng với Tuyên Vương kia đang tranh nhau muốn cưới Mẫu Phượng Thấm về nhà, càng khiến ta bực bội. Sâu trong nội tâm, làm sao mà ta lại không sợ cho được. Sợ bị người ta vô lí giam cầm, giống như mẹ ta năm đó. Ở thời hiện đại, bà là một phụ nữ vô cùng khôn khéo, tung hoành ngang dọc chốn thương trường, không biết đã đánh bại bao nhiêu đối thủ. Ngày trước, bà còn là đối thủ trong thương trường của người cha thân sinh ra ta. Sau lại bất tri bất giác bị ông hấp dẫn, dùng lưới ôn nhu vây bắt, rơi vào cái bẫy được ông dùng tình cảm hư ảo dệt thành. Cuối cùng, thất bại thảm hại, bị giam giữ trong lầu vàng, rốt cuộc không còn biết đến cái gì gọi là phần khích...

Tiểu Phúc Tử lắc lắc đầu nói: “Ta lại không hiểu nổi người. Ta nhìn ra được, hần làm việc không phải là người không từ thủ đoạn, thậm chí đối với người còn có hảo ý. Nhưng vì sao người lại phải đề phòng hần nghiêm ngặt như vậy?”

Ta nhẹ nhàng nói: “Có lẽ bởi vì ta nhìn nhận còn sáng tỏ hơn cả người nữa...” Hần đang tính nói lại bị ta ngắt lời, “Có lẽ, người hần nên sửa lại tên đi. Thanh danh của người hiện giờ đã truyền bá cực xa rồi. Hay là, đổi thành Tiểu Lộc Tử, thế nào?”

Tiểu Phúc Tử vốn đang định tiếp tục khuyên giải ta, nhưng ta bày ra thái độ rõ ràng không muốn cùng hần thảo luận tiếp. Hần không dùng cũng không được, đành phải nói: “Tiểu Lộc Tử? Không được, ta thấy kêu Quỷ Thứ còn dễ nghe hơn.”

Ta liếc mắt nhìn hần một cái, trầm nghĩ. Tiểu Phúc Tử này, bề ngoài rõ ràng là ra vẻ thanh cao, nhưng trong đầu, đối với thanh danh bên ngoài của mình vẫn có chút tự đắc. Nếu không, sao lại thường xuyên nhắc nhở ta, hần chính là Quỷ Thứ vang danh giang hồ.

Ta gật gật đầu, nói: “Cũng được, đã vậy thì kêu Quỷ Thứ đi...”

Tiểu Phúc Tử sắc mặt đỏ lên, tâm tư bị ta chọc thủng có điểm chật vật. Hần vội nói: “Thôi cứ gọi là Tiểu Lộc Tử đi, Tiểu Lộc Tử dễ nghe...”

Ta lại gật gật đầu, hỏi hần một câu: “Không cho sửa lại nữa, biết chưa?”

Tiểu Phúc tử gật đầu, quay đầu vội vàng đi ra ngoài cửa...

84. Chương 086

Chương 86: TIỂU ĐÓA.

Edit: Docke

Mẫu phủ quả thật rất lớn, ai ai cũng rất vội vàng. Vội đến mức hai ba ngày rồi cũng không ai thèm để ý đến chúng ta. Ngoại trừ nha hoàn đưa cơm thì ngay cả Đổ ma ma cũng không thấy lộ mặt. Chỗ chúng ta đã trở thành góc xó bị người ta bỏ quên rồi. So với nguyện vọng của ta lúc mới vào phủ, cứ tưởng rằng sẽ lập tức gặp được Mẫu gia Nhị tiểu thư vang danh cả nước, thật sự kém quá xa.

Còn chuyện chúng ta muốn ra khỏi phủ, đều có người ngăn cản, luôn nói: “Hai vị khách nhân cứ an tâm chờ một chút, chớ vội. Nhị tiểu thư lập tức sẽ đến tiếp kiến nhị vị. Nếu như bỏ lỡ cơ hội, tổn thất của nhị vị có thể sẽ rất lớn đấy...” Chúng ta đành phải quay lại, còn không thì những lúc muốn đi, cũng chỉ có thể thừa dịp ít người để Tiểu Phúc Tử mang theo ta bay qua tường mà thôi. Nhưng gần đây thật sự cũng không có chuyện gì cần phải ra ngoài. Lý do thứ hai cũng là thật sự sợ rằng sẽ bỏ lỡ mất thời gian quý giá Nhị tiểu thư kia có thể đến gặp chúng ta. Cho nên ta cũng không muốn đi ra ngoài. Nói thật ra, Nhị tiểu thư này làm giá cao như vậy, lại khiến ta nảy sinh hiếu kỳ, thật sự cũng rất muốn biết, nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào. Ta để Tiểu Phúc Tử buổi tối ra ngoài dò xét toàn trang, nhưng cũng không phát hiện ra bóng dáng của nàng. Nghe nói là đã vào cung rồi, còn chưa trở về.

Ngày hôm đó, nhà hoàn đưa cơm Tiểu Đóa đến mang cơm trưa cho chúng ta. Ở chung vài ngày, chúng ta cũng quen mặt. Tiểu Đóa đưa cơm xong, chần chờ thật lâu mà vẫn chưa chịu đi, cứ đứng tần ngần ở đằng kia...

Ta cười hỏi nàng: “Tiểu Đóa tỷ tỷ, người có bận gì không? Nếu không bận quá thì, hay là, cùng ăn cơm đi?”

Tiểu Đóa nói: “Ngài là khách, ta làm sao dám? Chẳng qua là ta có một chuyện, muốn cầu tiên sinh...”

Ta cười nói: “Có phải muốn ta xem chữ đoán tướng?”

Tiểu Đóa gật gật đầu.

Kỳ thật, lúc chúng ta vừa mới đến, Tiểu Đóa nhìn ta và Tiểu Phúc Tử mà hai mắt đổ trên đỉnh đầu. Trên cơ bản là cứ đưa cơm xong lập tức ra khỏi cửa, một tiếng cũng không nói. Có vẻ lễ phép nhưng lại lãnh đạm. Vừa biểu hiện ta đây là một nha hoàn của đại gia, rất hiểu biết nghi lễ, lại làm cho người ta nhượng bộ lui binh. Nguyên nhân chính yếu, ta nghĩ là bởi vì chúng ta là những người rảnh rỗi, không có phẩm trật tay nghề gì mà thôi. Nhưng trong Mẫu phủ này, nha hoàn bưng cơm đưa nước cao ngạo thôi, nhưng vẫn còn có nha hoàn quét rác ở ngoài mà. Vì thế, ta lấy lui làm tiến, cùng nha hoàn quét rác bên ngoài – Trần Nhi làm quen một chút. Thuận miệng còn giúp nàng xem chữ đoán mạng, lại khiến nàng tin mười phần mười. May mắn hơn chính là, những gì ta nói, tám chín phần đều trúng phóc. Bởi vậy, thanh danh của ta liền truyền khắp hạ tầng tới tở trong Mẫu phủ. Cả ngày, cứ khi nào không có việc gì làm là nha hoàn người hầu liền lén lút đến phòng của ta, xin ta xem chữ đoán số cho họ. Ta đương nhiên không thể đoán cho tất cả mọi người, mỗi ngày chỉ đoán cho hai người mà thôi...

Ta nói: “Hôm nay vừa hay còn có thể bói ột người nữa. Vậy thì xin mời Tiểu Đóa viết ra một chữ đi...”

Nghĩ rằng, Mẫu phủ thật sự không phải tầm thường, ngay cả đám nha hoàn bưng cơm quét rác, trên cơ bản đều biết viết được trên mười chữ. Tiểu Đóa đỏ mặt lên, viết lên tờ giấy trắng một chữ ‘Vân’.

Ta nhìn nhìn nàng, lại ngắm nghía chữ ‘Vân’ này, vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Tỷ tỷ viết chữ ‘Vân’, bên trên có vũ, giữa hai chữ, phía dưới còn có một nửa chữ khẩu. Việc mà Tiểu Đóa tỷ tỷ đang mong muốn, có rất nhiều khúc chiết. Biểu hiện là, có hai người mà từ ngôn ngữ đến hành vi đều sẽ là trở ngại cho sự tiến triển đạt đến nguyện vọng của cô nương. Giống như nhìn thấy mây đen áp đỉnh vậy.”

Kỳ thật, ta thấy nàng có tính cách hướng nội, cộng thêm tuổi tác không lớn lắm. Viết ra một chữ này, trên mặt ửng hồng, việc đang cầu, ngoài hôn nhân ra thì còn có thể là chuyện gì đây? Nếu như hôn nhân thuận lợi, thần sắc của nàng sẽ không do dự. Tất đã bị ai đó cản trở uyên ương rồi. Về phần có phải là có hai

người hay không, ta cũng không biết. Nhưng tại đáy lòng nàng, dù có khẳng định không phải hai người thì vẫn cứ đem hai người nào đó ra hận cái đã.

Quả nhiên, khuôn mặt hồng nhuận của Tiểu Đóa trở nên trắng bệch, thì thào nói: “Ta chỉ biết...”

Ta vội khuyên giải an ủi nàng: “Đoán chữ chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi thôi, không cần phải vì nó mà đâm ra lo lắng. Chỉ cần Tiểu Đóa tỷ tỷ phòng bị nhiều hơn một chút là có thể giải quyết dễ dàng.”

Đang nói, chợt nghe nơi cửa có tiếng khen hay truyền đến: “Tiên sinh nói quả thật không sai. Ta thật sự đã xem thường tiên sinh. Tiên sinh thật sự vất vả rồi...”

Ta quay đầu liền thấy. Thì ra là Đỗ ma ma, phía sau còn dẫn theo Tiểu Lan tâm không cam tình không nguyện. Ta chạy nhanh ra đón rước, muốn có bao nhiêu nhiệt tình thì có bấy nhiêu chào hỏi Đỗ ma ma, nhưng phần lớn ánh mắt lại dồn cả lên người Tiểu Lan, nói: “Đỗ ma ma, rốt cuộc thì ngài cũng đến rồi, có phải đã có tin tức gì hay không? Mấy ngày nay, ta buồn chết đi được...”

Đỗ ma ma che miệng cười, nói: “Lưu Vân sư phó, ta có thấy ngài buồn bã gì đâu. Khắp hậu viện này, đều đang truyện tụng đại danh của ngài nha.”

Tiểu Lan bị ánh mắt của ta khiến cho toàn thân không được tự nhiên, ở bên cạnh ‘hừ’ liên tục. Ta dùng ánh mắt ngập tràn sủng nịch nhìn Tiểu Lan, làm như nàng là của mình rồi không bằng. Vừa nhìn Tiểu Lan, vừa trả lời Đỗ ma ma: “A, ừ, a, thật không?”

Đỗ ma ma thấy thế, che miệng mà cười hô hô như cái hồ lô, nói: “Xem ra, tiên sinh đối với nha đầu này của ta, thật rất có hứng thú ha?”

Ta vội làm như bưng tỉnh đại ngộ, quay đầu, trên mặt khẳng định là đang đỏ ửng lên, nói: “Đỗ ma ma, xem ngài nói gì kia. Đó gọi là ‘Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’. Phản ứng của tại hạ cũng là bình thường, bình thường thôi...”

Tiểu Lan nghe xong, càng thêm tức giận. Hai bên quai hàm tức giận đến nổi bạnh thành ra. Nhưng Đỗ ma ma đang liếc mắt lờ nàng, nàng cũng không dám nổi bão.

Đỗ ma ma nói: “Tiên sinh chẳng những biết thiết kế trang sức, còn là một thầy tướng số đoán chữ nữa. Ta hôm nay rảnh rỗi, hay là mời tiên sinh giúp đoán ột chữ vậy?”

Ta vội hỏi: “Đâu có, đâu có, làm sao dám bêu xấu trước mặt phu nhân được? Vậy xin mời phu nhân viết ra một chữ...” Với nàng, ta cũng không dám nói mấy lời vô nghĩa kiểu như một ngày ta chỉ bói cho hai người.

Đỗ ma ma viết ra, nét chữ thon gầy chắc chắn, đẹp hơn chữ viết của Tiểu Đóa không biết bao nhiêu lần nữa. Nhưng trên tờ giấy của nàng, cũng là một chữ ‘Vân’... Ta hiểu rồi. Nàng đang cố ý muốn thử ta đây mà. Ta cầm lấy chữ ‘Vân’ này, cẩn thận quan sát mất nửa ngày. Trên mặt thoáng lộ vẻ vui mừng, chấp tay bái nàng, nói: “Chúc mừng Lâm phu nhân. Ngài viết chữ ‘Vân’ này, phía trên là người đang cười, phía dưới là vùng đất cực kỳ vững vàng. Chữ này cho thấy, gần đây ngài đang có chuyện mừng. Hơn nữa, việc ngài mong muốn rất nắm chắc, bình an...”

Đỗ ma ma đang dùng ánh mắt trêu tức mà nhìn ta, xem ta giải quyết chữ này như thế nào đây. Vừa nghe ta nói như vậy, nàng lập tức ngưng cười, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng kiểm chế. Ta biết, ta lại đoán đúng rồi. Đỗ ma ma này khoảng chừng ba mươi tuổi, có thể nói là phong vận do tồn (phong độ vẫn còn). Xem thần sắc trên mặt, có lẽ đã thành thân từ lâu. Hãy nhìn vào thân hình của nàng, cũng có vẻ như chưa từng sinh con. Phụ nữ vào độ tuổi này, mong muốn, không phải là có một mụn con hay sao? Ta chỉ thông thêm ở cuối câu hai từ ‘nắm chắc’, ‘bình an’, còn không nói trúng tâm khảm của nàng hay sao?

Đỗ ma ma vội hỏi: “Tiên sinh, lời ngài nói, là thật sao...”

Ta nở nụ cười, nói: “Đỗ phu nhân, ta nói, viết chữ chẳng qua chính là phản ánh nguyện vọng trong lòng ngài đang mong muốn. Người tin, đương nhiên sẽ có...” Ta thu hồi nghiến mực trên bàn, hỏi nàng: “Ngài không phải có tin tức muốn nói với ta hay sao? Nhị tiểu thư bằng lòng gắp ta?”

Đỗ ma ma nói: “Nhị tiểu thư vẫn ở trong cung còn chưa trở về đâu, bắt tiên sinh phải đợi lâu rồi. Chờ khi nào nàng trở về, ta sẽ lập tức sắp xếp cho ngài gặp mặt. Ngài không cần phải gấp gáp...”

Ta gật gật đầu, cười nói: “Nếu vậy thì tại hạ đa tạ phu nhân quan tâm.”

85. Chương 087

Chương 87: GẶP MẶT

Edit: Ckun

Beta: Docke

Hai ngày trôi qua, ta cùng với Tiểu Đóa tán gẫu ngày càng thân thiết. Mỗi lúc Tiểu Đóa không có việc gì làm là lại chạy đến chỗ ta để báo cáo tình hình tiến triển giữa nàng và tiểu tài chủ ở cạnh nhà nàng – Tử Hôn Kỳ, muốn ta tư vấn giúp nàng một chút.

Tiểu Phúc Tử vẫn như ngày thường, đứng ở góc tường luyện công dưỡng thần, chợt thấy Đỗ ma ma dẫn theo Tiểu Lan thư thả tiến vào phòng ta, liền thanh nói: “Chúc mừng tiên sinh, tiểu thư đã hồi phủ. Còn nữa, vừa mới hồi phủ, nghe nói có ngài tới, lập tức liền an bài muốn gặp ngài.”

Ta nghĩ, vị Nhị tiểu thư này cũng thật xứng là nhật lý vạn kỳ (một ngày đi được vạn dặm, ý chỉ rất bận rộn), một khắc cũng không rảnh rỗi. Hai ta phải chờ lâu la lâu lắc như vậy, cũng chỉ vì muốn được nhìn thấy tôn nhan của nàng. Nghe được tin tốt lành, ta vẫn cứ đưa mắt liếc nhìn Tiểu Lan đáng yêu một cái rồi mới yên lòng chân không chạm đất chạy theo sau Đỗ ma ma tới nơi ở của Nhị tiểu thư – Viện Phi Vân. Mặc dù ta đã được nghe Tiểu Phúc Tử sau khi điều tra xong kể lại, cũng hình dung ra được căn viện này. Nhưng khi nhìn thấy, vẫn không khỏi bất ngờ, vô cùng thương thức. Cầu nhỏ nước chảy, không cần phải nói, căn viện nàng ở có bố cục vô cùng tinh xảo, không hện mà hợp lại với nhau đúng theo thuật bát quái phong thủy. Vừa thấy đã biết phải là do cao nhân thiết kế. Trong viện có một con đường mòn, từ đầu đến cuối đều được trải đá cuội trắng nõn. Viên lớn viên nhỏ hình dạng đều đồng nhất. Ta nhìn thấy lại còn tưởng chúng là sản phẩm hiện đại, xuyên không mà đến nữa cơ. Chứ nếu không, sao lại giống như được sản xuất đồng loạt theo công nghệ khuôn mẫu như vậy? Chỉ một con đường đá cuội nho nhỏ này thôi, cũng không biết đã phải tiêu tốn hết bao nhiêu công sức tiền bạc rồi...

Hai bên gió thổi nhẹ, trong không khí tản mát hương thơm của hoa thủy tiên quý hiếm dễ chịu. Ta cùng với Tiểu Phúc Tử đi tới khoảng sân ngoài sườn thính (gian phòng nhỏ dùng để tiếp loại khách bình thường). Tiểu Phúc Tử ở ngoài cửa chờ, ta đi vào sườn thính. Đối diện cửa sườn thính có một bức rèm ngăn cách. Những hạt châu đính trên rèm che được chế tác từ loại thủy tinh rất tốt, trong suốt như những giọt nước mưa, lại vừa vặn chặn được ánh mắt rình mò của người bên ngoài. Tức là cũng ngăn chặn cả tầm nhìn của ta... Có thể thấy được loáng thoáng phía sau rèm có một vị giai nhân ngồi trên tháp nhỏ, tay cầm một cuốn sách lớn, đọc với vẻ rất chăm chú. Đỗ ma ma dạn dò ta một tiếng, rồi lách qua bức rèm che đi đến chỗ người đang ngồi trên tháp, bẩm báo: “Tiểu thư, Lưu Vân tiên sinh đã đến...”

“Ồ, cho hán vào...” Vừa nói vừa buông quyển sách trên tay xuống.

Chỉ nói vài chữ, truyền vào tai ta, giòn nhẹ dễ nghe cực kỳ. Khiến cho ta có cảm giác giống như những giọt nước mưa thuần khiết trên trời rơi xuống, từng lỗ chân lông trên toàn thân đều cảm thấy thoải mái. Ta nghĩ, ta là nữ nhân còn thấy như thế, nếu nam nhân mà nghe được giọng nói thánh thót như hoàng oanh này, không biết còn hôn bay phách tán đến mức nào? Ta ở hoàng cung Tây Sở cũng đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng chỉ bằng giọng nói mà có thể khiến ột nữ tử như ta phải động lòng phạm, thì đây đúng là người duy nhất.

Đỗ ma ma từ trong bức màn đi ra, nhìn thấy bộ dáng của ta không khỏi nở nụ cười. Hiển nhiên, nàng thường xuyên thấy người ngoài bày ra bộ dạng như vậy trước mặt tiểu thư, nhưng cũng không nói ra, chỉ nói: “Tiểu thư của chúng ta nói, nghe nói tiên sinh có tài đoán chữ xem tướng số, muốn nhờ tiên sinh xem

giúp nàng một chữ...” Nói xong cười dài, đưa cho ta một tờ giấy rồi nói: “Đây là tiểu thư chúng ta vừa viết ra, tiên sinh nhìn xem, có thể nói được điều gì không...”

Ta tiếp nhận tờ giấy, vừa thấy đã hiểu rõ vì sao nàng lại cười giống hồ ly đến thế. Thì ra, trên tờ giấy này, vẫn chỉ viết một chữ “Vân”. Nét chữ của Mẫu gia Nhị tiểu thư còn đẹp hơn Đỗ ma ma không biết bao nhiêu lần nữa. Một chữ viết ra, huy hoàng đại khí, lực thấu vào trong tờ giấy. Ẩn hiện bên trong mang theo nội lực mạnh mẽ đáng sợ.

Ta quan sát chữ này một hồi lâu mới thở dài nói: “Tiểu thư, nếu ta có nói điều gì không phải, ngài cũng đừng trách ta...”

Nữ tử sau rèm vừa nghe xong, thân mình khẽ nhúc nhích, nhẹ giọng nói: “Lưu Vân tiên sinh, ta chính là muốn nghe nói thật nên mới mời người tới. Yên tâm đi, nơi này sẽ không có ai trách phạt người đâu...”

Giọng nói nhu hòa như gió xuân mơn man trên mặt. Ta nghe mà lực phủ ngũ tạng đều rộn rạo cả lên. Ta vội cúi đầu, cung kính nói: “Tiểu thư viết chữ “Vân” này, phía trên tựa như có mái nhà bao quanh, chính giữa có hai người đứng đối mặt, dưới chân đều đạp trên hai tầng thêm đá, phía dưới thêm đá được núi non nâng lên, vốn là một chữ vô cùng tốt. Chỉ có điều, hai người đứng đối mặt này lại có chút xa cách. Dự báo, việc tiểu thư ước nguyện chỉ sợ sẽ không được thuận lợi lắm. Tuy có miếu thờ bao lại, nhưng vẫn có chút khó khăn...”

Người sau rèm nghe xong, rốt cục không thể ngồi yên được nữa, đứng dậy đi vài bước. Ta dường như có thể thấy miệng nàng khẽ mấp máy, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Đỗ ma ma dùng sắc mặt phức tạp nhìn ta, cứ như ta đã trở thành một cao nhân thế ngoại râu tóc bạc trắng rồi vậy. Ta sờ sờ râu, đáng tiếc, không phải râu dài bạc trắng, mà chỉ là hai rúm râu đen nhỏ nhỏ kiểu Nhật Bản. Ta thấy Đỗ ma ma giật mình, vội quay đầu đi, hiển nhiên là bà đã thanh tỉnh, cao nhân thế ngoại trong ảo giác cũng đã biến mất.

Mỹ nhân sau rèm than nhẹ một tiếng, nói: “Tiên sinh nói rất chính xác, như thể đã tận mắt thấy vậy. Tiên sinh quả đúng là cao nhân thế ngoại...”

Kỳ thật, nói trắng ra thì cũng không có gì. Mẫu gia Nhị tiểu thư ai ai cũng biết, người mà nàng sẽ được gả, ngoại trừ hoàng tử vẫn chỉ có hoàng tử mà thôi. Nhưng hôm nay lại có đến hai gã hoàng tử cho nàng chọn lựa. Nếu không phải là nàng gặp khó khăn trong việc quyết định, thì cần gì cả ngày cứ chạy ra chạy vào hoàng cung? Trong hoàng cung có tỷ tỷ nàng giúp nàng tham mưu. Nhưng cho dù có được tham mưu hay không, chưa nói đến nàng, cứ nói về tỷ tỷ nàng trước đã. Có một câu tục ngữ nói rất chuẩn xác: “Đế vương vô tình”. Không nhất định tỷ tỷ nàng, thân là đương kim thái tử phi thì sẽ đắc thế. Mà cho dù có đắc thế thì trong lòng nàng vẫn cứ nghi kỵ rằng, liệu thái tử có khả năng có niềm vui mới hay không? Chỉ cần có lòng nghi ngờ, ta nói hai người đứng đối mặt có phần xa cách, là có thể đoán trúng được...

Ta khiêm tốn nói: “Cao nhân thế ngoại thì thật không dám nhận. Đoán chữ chỉ là lời nói, chẳng qua tất cả đều do tâm sinh ra. Trong lòng nghĩ cái gì, tự nhiên chữ viết ra sẽ biểu lộ một phần cảm xúc. Tin thì có, không tin thì không có, tiểu thư không cần quá mức để ý.”

Mỹ nhân sau rèm lại than nhẹ một tiếng: “Theo như tiên sinh thấy thì khó khăn của ta, có cách nào hóa giải không?”

Ta nói: “Vậy thì còn phải xem đó là chuyện gì. Nếu như liên lụy không lớn, có lẽ có thể hóa giải được.”

Đúng lúc này, Đỗ ma ma đi vào trong rèm, thì thầm vài câu với Mẫu Phượng Thắm. Mẫu Phượng Thắm hơi trầm ngâm nói: “Nhưng ta cũng thật lắm lời, chuyện này không phải là chuyện mà tiên sinh có thể hóa giải được...”

Đỗ ma ma này cũng thật quá giáo hoạt, cũng thật quá phá hoại. Mẫu Phượng Thắm kia đang muốn nói ra, đã bị nàng lập tức chặn lại.

Ta cười lạnh nhạt, nói: “Tiểu thư đúng là một người thấu đáo. Những chuyện tin thì có không tin thì không có này, cứ bảo trì tâm tư an ổn bình thường là được rồi.”

Ta nghĩ, Đỗ ma ma này quả thực là một người khôn khéo, vẫn chưa tin tưởng ta lắm, không muốn tiểu thư bọn họ đem chuyện cơ mật nói cho ta nghe. Cách nhau một bức rèm thủy tinh kín bưng, ta càng thêm tò mò, người bên trong liệu có giống như giọng nói của nàng, mỹ lệ như vậy hay không? Đáng tiếc, ta lại nhìn

không thấy, mà nàng cũng sẽ không đi ra. Nam nữ vốn khác biệt, huống chi là một tay nghệ nhân ở dưới đáy xã hội như ta, nàng lại càng không thèm gặp.

Người sau rèm ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Nghe nói tay nghề thiết kế trang sức của Lưu Vân tiên sinh vô cùng tốt. Trong lòng ta ngưỡng mộ đã lâu. Không biết liệu tiên sinh có thể ở trong phủ thêm vài ngày, giúp ta thiết kế vài món được không?”

Ta cung kính nói: “Tiểu thư phân phó, tiểu nhân nào dám không nghe theo. Có phải tiểu thư muốn ta thiết kế trang sức xuất giá cho ngài hay không?”

Mẫu Phương Thắm ở trong bức rèm lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng: “Tiên sinh đoán sai rồi, ta gọi người đến chỉ vì chuyện đoán chữ mà thôi. Về phần thiết kế trang sức, cũng muốn người ở lại trong phủ chờ vài ngày nữa. Hiện giờ ta không muốn đeo trang sức, cũng chưa có dịp để trưng diện. Không có việc gì nữa, người ra ngoài đi.”

86. Chương 088

Chương 88: MUỖI GÂY HỌA

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Đáng tiếc...”

Lắc lắc đầu chuẩn bị lui ra. Nha đầu Tiểu Lan đứng ở cạnh cửa thấy ta đi ra, vội tránh qua một bên, cứ như đứng gần ta có thể bị lây bệnh truyền nhiễm không bằng.

Ta lại gần Tiểu Lan ngấm ngấm một chút, nói: “Cũng may người không có dính, bằng không...” Ta lại lắc lắc đầu, định đi ra ngoài.

Tiểu nha đầu Tiểu Lan vô cùng tò mò, nhưng lại không muốn hỏi ta. Đỗ ma ma lại hỏi: “Tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Ta nói: “Không có gì, cho dù có nói, các người cũng không tin. Hơn nữa, cũng không có việc gì lớn, sau vài ngày nữa thì khỏi thôi, không có nhều trở ngại đâu...” Ta lại đi, đang tính đi ra khỏi phòng.

Mẫu Phương Thắm sau màn hình hiển nhiên đã nghe được lời ta nói, bỗng nhiên nói: “Đỗ ma ma, người gọi tiên sinh tạm thời đừng đi...”

Đỗ ma ma vội ngăn ta lại, đưa vào tiểu thính, hỏi: “Tiểu thư, người định như thế nào?”

Mẫu Phương Thắm một lần nữa ngồi xuống, hỏi ta: “Tiên sinh, người có phải đã phát hiện được điều gì không ổn rồi không?”

Ta quay trở lại, đứng trong sảnh cười cười, nói: “Kỳ thực cũng không có gì không ổn, tiểu thư ho vài ngày nữa thì sẽ khỏi. Chẳng qua cái mụn mọc ở trên mặt, có khả năng sẽ lâu khỏi hơn một chút. Đương nhiên, mụn kia mọc ở dưới tai, không tổn hại tới dung mạo tiểu thư, đừng lo...”

Mẫu Phương Thắm duyên dáng gọi lớn một tiếng: “Tiên sinh, làm sao ngài biết được, dưới tai ta mọc lên một cái mụn nhỏ?”

Ta làm sao mà biết được, ta đương nhiên không nhìn thấy tận mắt. Là do Tiểu Phúc Tử rình coi được. Đêm hình dung của Mẫu Phương Thắm kể lại tuyệt mỹ đến cỡ nào. Còn nói, Đỗ ma ma đã lừa gạt chúng ta, nói rằng tiểu thư chưa trở về. Kỳ thực, nàng đã từ trong cung trở về đã lâu. Buổi tối ở trong phòng soi gương, bắt mấy người đứng xung quanh cầm hai ba cái gương chiếu cho nàng xem cái mụn nhỏ của mình...

Ta cười cười, nói: “Mẫu tiểu thư không cần giật mình. Tại hạ có học qua vài năm y thuật, biết một ít bệnh trạng. Tiểu thư vừa rồi ho vài tiếng, nhưng không có đàm. Hơn nữa, lúc tại hạ đi ngang qua vườn, thấy trong vườn trồng toàn hoa thủy tiên. Loài hoa này có công dụng phòng trừ muỗi rất tuyệt, lại vừa nở hoa có mấy ngày. Có một số người không thích ứng được với mùi của loài hoa này, sẽ cảm thấy cổ họng hơi ngứa, không tự chủ được mà ho khan. Liên lụy đến huyết thính cung ở dưới tai sẽ mọc ra một mụn hồng nhỏ. Nếu không dùng thuốc thì phỏng chừng mười ngày nữa tháng sẽ tự khỏi...”

Mẫu Phượng Thắm trong lòng cả kinh nói: “Cái gì! Phải mất mười ngày nữa tháng? Ta đây làm sao đeo được hoa tai? Hiện giờ hình như lại còn hơi đau đầu nữa...”

Đỗ ma ma vội hỏi: “Tiên sinh nếu biết bệnh này, khẳng định là có thuốc trị...”

Ta gật gù đầu: “Đương nhiên là có, nhưng chỉ sợ mấy vị không muốn...”

Mẫu Phượng Thắm vội hỏi: “Tiên sinh chỉ cần phân phó, không có gì là không thể...”

Ta nói: “Có câu, bệnh nhân không thể tránh thầy thuốc. Thuốc này của ta, cần phải đích thân ta dùng kim châm vào huyết thính cung, e rằng tiểu thư...”

Đỗ ma ma nghe xong, sắc mặt có chút chần chừ. Tiểu thư là khuê nữ còn chưa lấy chồng. Tuy nói vị này là lang trung, nhưng hẳn vẫn là một nam nhân, điều này thực có phần khó xử.

Ta nói: “Nếu như vậy, tiểu thư không cần sốt ruột. Cũng đâu phải là bệnh nan y gì. Tuy rằng về sau, hai bên lỗ tai có thể mọc mụn sẽ mọc lớn, nhưng cũng chỉ mười ngày nữa tháng sẽ tự khỏi...”

Mẫu Phượng thắm nghe xong, vội nói: “Đỗ ma ma, hẳn là lang trung, không cần phải e ngại.”

Đỗ ma ma nghe xong liền nhìn ta, không nề hà mà nói: “Giúp tiểu thư trị bệnh, người cũng không thể nói lung tung ra ngoài, bằng không...”

Ta vội đáp: “Không đâu không đâu, ta làm sao lại nói lung tung ra ngoài được. Chúng ta về sau vẫn còn muốn qua lại mà, không phải sao? Ta còn muốn thiết kế trang sức cho tiểu thư nữa mà, đúng không? Ta đâu thể không lấy bạc cho được, đúng không?”

Đỗ ma ma gật gù đầu

Mẫu Phượng Thắm nói: “Ma ma, giúp ta cuộn màn lên đi...”

Lúc màn từ từ được cuộn lên, ta đang trong trạng thái mắt xem mũi, chớp mũi héch lên, nhanh chóng tập trung tinh thần, dư quang nơi nơi, nhìn về phía trước. Đặt trên mặt bàn là một bàn tay tựa như bạch ngọc. Tay kia đặt trên đầu gối. Móng tay trong suốt. Da tay màu phấn hồng. Năm đốt xương trên mu bàn tay mảnh khảnh tinh tế. Ôn nhu hết mức, mỹ lệ hết mức. Chỉ mới được chiêm ngưỡng một đôi tay, ta đã liên tưởng đến tư duy về nữ thần sắc đẹp. Nghĩ rằng, nếu như trên đời này thật sự có nữ thần sắc đẹp, thì cũng chỉ đẹp đến bằng này mà thôi.

Chỉ nghe thấy Mẫu Phượng Thắm bật cười, Đỗ ma ma cũng cười theo: “Tiên sinh không cần câu nệ, giúp tiểu thư chúng ta xem bệnh quan trọng hơn...”

Ta nghĩ, câu nệ gì chứ, sao phải câu nệ, ta cũng đâu phải nam nhân. Nhưng khi ngẩng đầu lên, trông thấy giai nhân trước mặt, ta vẫn là...

Ngẩn ngơ!

Trên đời này thực sự có nữ nhân xinh đẹp như thế sao, cứ như bao nhiêu tinh hoa của non nước đều tập trung trên người nàng vậy. Ta rốt cục hiểu rõ, câu thơ kia, thêm một phần thì quá ít, giảm một phần thì quá nhiều, là có ý nghĩa gì.

Trên người nàng, tản mát một thứ ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa. Mặt mày tựa như sông núi ẩn trong thâm cốc, trầm tĩnh mà sâu xa, mang theo sự tinh tú thuần khiết không nhiễm bụi trần.

Có lẽ người nhìn nàng mà ngây ngẩn cũng đã nhiều rồi, đối với ánh mắt đánh giá như lang như hổ của ta, nàng không chút phật lòng, ngược lại còn rất vui vẻ hào phóng, nói: “Tiên sinh? Tiên sinh, người xem...”

Ta tỉnh ngộ, cười cười, từ trong người lấy ra một túi kim châm, bày ở trên bàn, lại lấy ra một bình sứ nhỏ, dùng kim châm nhúng nhúng vào trong bình, nói: “Tiểu thư, tại hạ thất lễ...”

Mẫu Phượng Thắm nghiêng đầu, ý bảo Đồ ma ma giúp nàng gỡ vòng tai minh châu trên tai xuống. Một nốt mụn đỏ cỡ bằng đầu ngón tay út liền lộ ra.

Ta nói: “Tiểu thư, có thể sẽ hơi đau, ngài cố nhịn một chút.”

Mẫu Phượng Thắm cười nói: “Tiên sinh không cần quá lo lắng, ta chịu được...”

Ta cầm kim châm trong tay, lựa đúng huyết thính cung đâm mạnh xuống. Mẫu Phượng Thắm lại thật sự có thể chịu được, ngay cả một tiếng rên cũng không có, chỉ khẽ cau mày, cắn cắn môi. Ta nghĩ, nữ tử này bộ dáng thì ôn nhu nhưng thật ra, tính cách lại rất kiên nghị.

Ta đổ một ít nước thuốc trong bình sứ ra, dùng bông thấm, nhẹ nhàng lau quanh vành tai của nàng. Thuốc kia tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhàng như hương sương ban sớm.

Nàng hỏi: “Tiên sinh, loại thuốc nước này cũng thật đặc biệt, không giống với tính năng của nó chút nào, nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm ngát...”

Ta cười nói: “Mẫu tiểu thư nếu thích, tại hạ không ngại tặng cho người một lọ. Bình thuốc nước này, trị muỗi đốt rất công hiệu. Hơn nữa hương thơm âm thầm lan tỏa. Dùng để thoa lên người, toàn thân cũng sẽ có hương thơm ngào ngạt...”

Ta còn chưa nói xong, Mẫu Phượng Thắm mừng rỡ muốn đoạt ngay lấy, nói: “Ma ma, ta đang phiền não trong hoa viên này nhiều muỗi quá. Hay là, để tiên sinh đưa thứ tốt đến đây...”

Ta nghĩ, con muỗi này cũng thật biết tìm chỗ để đốt, ngày cạnh lỗ tai nàng mỗi bên đều cắn một cái, lại đúng chỗ ngay vào huyết thính cung này. Dần dần sẽ không tránh khỏi chứng viêm (sưng và nóng). Chứng viêm lại kích thích huyết đạo, khiến cho cổ họng của nàng bị ngứa. Triệu chứng liên tiếp, cũng có phần giống như chứng mẫn cảm với hương hoa thủy tiên thông thường.

Đương nhiên, nếu như ta cứ nói thẳng là bị muỗi đốt, thì làm sao có hiệu quả kỳ diệu như vậy? Làm sao người ta sùng bái ta như thần y vậy?

Mẫu Phượng Thắm nhìn ta, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tiên sinh trong nhà còn những ai?”

Ta đáp: “Trong nhà vẫn còn cha mẹ, nhưng bọn họ đều đang ở Tây Sở. Lần này ta đến, cũng là vì vị hôn thê của ta mà đến. Đáng tiếc là đến bây giờ, ta vẫn chưa tìm được nàng...”

Mẫu Phượng Thắm nói: “Tiên sinh nếu không chê, hay là ở lại Mẫu phủ làm việc. Mẫu phủ tuy nhỏ, nhưng vẫn có nơi cho tiên sinh dụng võ. Nếu có cơ hội thì đón cha mẹ ngài từ Tây Sở đến, sum họp một nhà, yên vui mà sống, không phải rất tốt sao?”

Ta do dự một lúc lâu mới mở miệng: “Nhưng vị hôn thê kia của ta...” Nói xong, ta lại dùng khóe mắt quét qua nha hoàn Tiểu Lan đáng thương đang đứng thẳng ở cửa.

Đồ ma ma đã sớm ngẫm hiểu, ở bên tai Mẫu Phượng Thắm nói nhỏ vài câu.

Mẫu Phượng Thắm yên nhiên che miệng cười, nhìn ta, nói: “Yên tâm đi, chuyện của người, ta sẽ để trong lòng.”

Sắc mặt Tiểu Lan trắng bệch như tờ giấy. Khuôn mặt ta lại sán lạn như mây hồng, lén lút nhìn qua Tiểu Lan, vừa nhìn vừa nói: “Nếu vậy, tại hạ liền nghe theo sự an bài của tiểu thư, ở lại Mẫu phủ. Chẳng qua ta còn có một tội tở đã đi theo từ thuở nhỏ...”

Mẫu Phượng Thắm nở nụ cười: “Tiên sinh không cần lo lắng, tội tở của người thì vẫn hầu hạ người, sẽ không có gì thay đổi cả. Hàng tháng còn phát tiền tiêu vật cho hân...”

Ta vô cùng cảm kích cúi đầu bái một cái, nói: “Đa tạ Mẫu tiểu thư!” lại tiếp tục nói một câu lời thoại kinh điển: “Tại hạ dù có làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp đại ân đại đức của tiểu thư.”

Mẫu Phượng Thắm nói: “Làm trâu làm ngựa thì không cần, chỉ cần người sau này làm việc cho tốt là được rồi.”

Ta nghĩ, Mẫu Phương Thấm cười đẹp đến như vậy, người nào nhìn thấy cũng mắt mờ lạc phách, thật giống Hằng Nga tiên tử. Phàm là nam nhân thì đều không thể cưỡng nổi. Cũng may, ta không phải nam nhân.

87. Chương 089

Chương 89: TÂM SỰ CỦA MẪU PHƯƠNG THẨM.

Edit: Docke

Lưu Vân sư phụ gầy nhom thấp bé phất phơ bước ra cửa. Vừa ra khỏi phòng đã đánh ánh mắt tà tà nhìn qua Tiểu Lan đang đứng bên cạnh. Tiểu nha đầu Tiểu Lan không tự chủ được rung mình một cái. Sắc mặt thoảng trắng thoảng hồng. Đồ ma ma dường như có thể thấy được trên trán tiểu nha đầu này ướt rượt mồ hôi.

Đồ ma ma chán ghét mà thoảng nhìn qua bóng dáng của tên quỷ háo sắc Lưu Vân, rồi quay đầu nói với Mẫu Phương Thấm: “Tiểu thư, vì sao tiểu thư phải giữ người này ở lại?”

Mẫu Phương Thấm đi ra khỏi bức rèm, đứng trên sàn nhà gỗ lim, tựa như một đóa hoa sen mới nở. Nàng lẳng lặng cười cười, nói: “Người này tuy rằng nhân phẩm có phần bất ổn, nhưng vẫn có thể xem là thật sự có chút bản lĩnh. Theo cách hần đoán chữ, thật cũng có chút bản lĩnh của bậc cao nhân thế ngoại. Chỉ dựa vào một chữ đã có thể nói ra được những ý nghĩa khác biệt. Hần nói hai người đối mặt đứng cách xa nhau, không phải rất đúng với tình thế hiện giờ hay sao? Bá bá ở hậu cung tuy rằng một tay che trời, nhưng Hoàng thượng đối với bà vẫn không nóng không lạnh. Tỷ tỷ mặc dù thân là Thái tử phi, nhưng người được Thái tử ưa thích sủng ái, lại là một người khác. Tuy nói rằng người đó không thể tạo nên sự uy hiếp gì đối với tỷ tỷ, nhưng trong lòng nàng vẫn không thể nào thoải mái được. Lần này ta vào cung, đại sự cũng không thành...”

Đồ ma ma nhìn thấy Mẫu Phương Thấm từ nhỏ đến lớn, biết đáy lòng nàng đang nghĩ đến điều gì. Bà hỏi: “Nếu quả là như vậy, Đại tiểu thư e rằng sẽ...”

Mẫu Phương Thấm lạnh lùng cười: “Tỷ tỷ, nàng không phải xuất thân từ Mẫu gia hay sao? Ta cũng muốn xem, nếu như nàng từ bảo vị Thái tử phi ngã xuống, sẽ có kết cục thế nào đây...”

Đồ ma ma nói: “Tiểu thư, ngài nhẫn nhịn lâu như vậy rồi. Ta chỉ sợ thời cơ chưa đủ. Đến lúc đó, thất bại trong gang tấc...”

Mẫu Phương Thấm tao nhã vuốt nhẹ tóc mai, nói: “Không cần sợ. Lúc này đây, mọi chuyện đều đã định sẵn kết cục rồi.”

Đồ ma ma nói: “Tiểu thư, người sẽ không cùng với ai đó đạt thành hiệp định đấy chứ. Cũng không nên để bản thân phải chịu thiệt thòi. Người mà tiểu thư yêu mến, không phải là hần kia mà.”

Mẫu Phương Thấm cười cười. Vẻ tuyệt mỹ trên gương mặt lại có chút khổ sở. Nàng nói: “Đúng vậy. Người mà ta ưa thích không phải là hần. Nhưng mà, người kia lại không cần ta. Ta nghe phong phanh, gần đây hần liên tiếp đến Tây Sở. Nghe nói, là vì một người con gái...” Đảo mắt một cái, vẻ mặt lại chuyển thành căm hận, nói: “Nếu như để ta tìm được cô gái đó, ta nhất định...”

Đồ ma ma cả kinh nói: “Không thể nào, tiểu thư, tiểu thư chính là Hằng Nga tiên tử rồi. Còn có người nào có thể hấp dẫn sự chú ý của hần như vậy sao?” Lại nói, “Tây Sở cũng không có cô gái nào xuất sắc, có thể cùng sánh với Tiểu thư được. Cũng may. Cô gái này ở tận Tây Sở...”

Lời của nàng mang hai ý nghĩa. Cũng không biết là may mắn thay, cô gái này ở tận Tây Sở, không thể tạo nên sự uy hiếp gì cho Mẫu Phương Thấm. Hay là, may mắn cho cô gái kia, vì sẽ không bị Mẫu Phương

Thấm điên cuồng trả thù. Tiểu thư nhà nàng, mặc dù ngày thường xinh đẹp như hoa, nhưng thủ đoạn kia, nàng đã sớm được biết qua...

Mẫu Phượng Thấm có chút nản lòng thoái chí, nói: “Ta làm tất cả mọi chuyện, chỉ vì muốn lôi kéo sự chú ý của hắn. Nhưng hắn không thêm để ý chút nào. Ta thậm chí còn khơi mào sự hứng thú của ca ca hắn đối với ta. Hắn cũng không thêm bận tâm, ngược lại còn đẩy ta vào lòng ca ca hắn. Chẳng lẽ, ta thật sự khiến hắn chán ghét đến vậy sao?”

Đỗ ma ma nói: “Chuyện này có lẽ là bởi vì, đương kim Hoàng hậu – cô cô của tiểu thư, trước kia đối xử quá đáng với mẫu thân hắn. Cho nên, hắn hận luôn cả tiểu thư...”

Mẫu Phượng Thấm sốc lại tinh thần. Trên mặt lộ ra thần sắc kiên nghị: “Từ nhỏ đến lớn, không có thứ gì mà ta không đạt được. Lần này, cũng vậy thôi. Nếu như ta có thể đem ngôi vị Thái tử đặt vào tay hắn, hắn sẽ không còn lý do gì để cự tuyệt ta nữa. Bởi vì, không ai có thể chống cự được sức hấp dẫn của ngôi vị Hoàng đế, không một ai...”

Đỗ ma ma lẩm bẩm nói: “Hắn cũng không phải là người bình thường. Với sự thông minh tài trí của hắn, nếu có ý muốn tranh vị, chỉ sợ sẽ không ai có thể tranh giành với hắn được. Thủ hạ của hắn phần đông đều là người tài dị sĩ. Người ủng hộ cũng rất đông đảo. Nghe nói, giang hồ đệ nhất phái Thanh Phượng Môn đã dốc hết toàn lực phò trợ cho hắn. Người như vậy, e rằng không cần đến sự trợ giúp của người khác nữa. Tiểu thư, người...”

Mẫu Phượng Thấm ngắt ngang lời nàng, nói: “Cho nên, ta chỉ có thể mau chóng hành động. Lúc hắn còn chưa bắt đầu, phải hành động trước, khiến cho hắn thiếu nợ ta một nhân tình. Bằng không, ta sợ rằng, vĩnh viễn cũng không có cơ hội. Cho dù ta có là người của Mẫu gia, hắn cũng sẽ khinh thường cho xem. Từ nhỏ, hắn đã như thế rồi. Cho dù lúc ấy chỉ là một tiểu nhi tử không được Hoàng đế sủng ái nhất. Còn ta là con gái của đệ nhất họ. Nhưng đối với ta, hắn vẫn kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn không giống như người khác...”

Đỗ ma ma lo lắng nhìn ngắm Mẫu Phượng Thấm, thật sự nhìn không được, lại nói: “Tiểu thư, ta không sợ gì cả, chỉ sợ người dẫn lửa về thiêu thân, lộng xảo phản chuyết*. Mà người giúp tiểu thư cũng không phải là một vai diễn bình thường. Lần này, tuy rằng hắn giúp tiểu thư, nhưng đến lúc đó trốn không xong, rất là phiền toái...”

*Lộng xảo phản chuyết: (hay: Lộng xảo thành chuyết) Đây là thành ngữ chỉ việc khi làm thì nghĩ là thông minh nhưng lúc có kết quả mới biết thực ra là ngu xuẩn.

Mẫu Phượng Thấm cười lạnh, nói: “Điều hắn muốn có, cũng là quyền lực. Có quyền lực hấp dẫn, kế hoạch này đối với hắn mà nói, trăm lợi mà không một hại, hắn sao có thể nghi ngờ gì? Còn chuyện sau này, ai có thể nghĩ chu toàn như vậy được. Đến lúc đó rồi nói...”

Đỗ ma ma trầm mặc...

Mẫu Phượng Thấm an ủi nói: “Ma ma, người không cần lo lắng. Tất cả mọi chuyện, đều ở trong lòng bàn tay. Chưa đầy vài ngày nữa, sẽ có tin tức thôi...”

Đỗ ma ma nói: “Tiên sinh đoán chữ kia nói, việc tiểu thư tính toán sẽ có chút trở ngại, nhưng lại không biết sẽ có trở ngại gì. Hắn nói hắn có thể hóa giải, hay là...”

Mẫu Phượng Thấm nói: “Lúc trước người nói đúng. Việc này rất trọng đại, không thể để những người không phận sự biết được. Huống chi lại còn là một nghệ nhân trong giang hồ. Hắn cũng nói, chữ sinh ra từ tâm. Tin thì có, không tin thì không có. Chỉ cần ta sắp đặt chu toàn, sẽ không có gì sơ hở...”

Đỗ ma ma gật gật đầu, hỏi: “Lưu Vân tiên sinh đối với Tiểu lan rất có hảo cảm. Tiểu thư, người xem...”

Mẫu Phượng Thấm cười lạnh nói: “Con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Chỉ dựa vào một tên nghệ nhân giang hồ như hắn, sinh ở tầng đáy của xã hội, còn dám có chủ ý muốn lấy nha hoàn bên người của ta hay sao. Nha hoàn kia từ nhỏ đã cùng ta đọc sách học chữ, so với tiểu thư nhà bình thường còn có địa vị hơn rất nhiều. Không biết có bao nhiêu người ao ước nữa. Lại nói, nha hoàn bên cạnh ta, có khi nào lại gả cho loại người như vậy. Nói ra chẳng những dọa người, mà mặt mũi của ta còn biết để đi đâu nữa. Nha đầu Tiểu Lan, ta đã sớm có chỗ an bài rồi, đâu đến lượt hắn có thể vọng tưởng.”

Đỗ ma ma nói: “Nhưng mà, ta đã đồng ý tìm cô dâu cho hần rồi. Hay là, chọn đại một người ở trong phủ cho hần vậy?”

Mẫu Phượng Thắm cười cười nói: “Cũng được, chọn một nha hoàn râu ria vừa mới được tiến phủ đi. Bộ đáng để coi một chút, cũng dễ dàng ăn nói với hần hơn. Không riêng gì thiết kế trang sức, về các phương diện khác, hần cũng xem như có chút bản lĩnh thật sự. Cũng đừng làm cho lòng hần rét lạnh quá mức...”

Đỗ ma ma gật gật đầu, nghĩ rằng. Ta đúng là đã hứa tìm một cô vợ cho người, nhưng chưa từng nói nhất định phải là Tiểu Lan. Tự người hiểu lầm thôi, cũng không nên trách ta nha...

Đỗ ma ma liếc mắt nhìn tiểu thư một cái. Ánh mắt tiểu thư đầy vẻ khinh miệt. Biết tâm tư của Lưu Vân tiên sinh đối với Tiểu Lan đã tan thành bọt nước, đáy lòng không khỏi thả lỏng một phen. Nói thật ra, đem Tiểu Lan gả ột người như vậy, Đỗ ma ma cũng cảm thấy thiệt thòi cho nàng. Nha hoàn theo hầu tiểu thư Mẫu phủ, cho tới bây giờ cũng chưa từng gả cho quan viên nào thấp hơn thất phẩm. Mấy tên nghệ nhân không có phẩm cấp kia thì càng không cần phải nói. Nha đầu nhóm lửa cũng chưa chắc đã đến lượt hần đâu.

Nhớ lại bộ dáng hào sắc của Lưu Vân kia, trong lòng Đỗ ma ma cũng cảm thấy có chút giải hận.

Tiểu Lan đứng ở ngoài cửa, nếu như biết được tin này, chắc chắn sẽ rất vui mừng...

88. Chương 090

Chương 90: TRIỀU ĐÌNH KINH BIẾN

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta cùng với Mẫu gia nhị tiểu thư gặp mặt xong, mỗi ngày lại càng có nhiều nha đầu nấu nước quét dọn đến phòng ta, còn tốt hơn cả quần gia nữa. Mấy đại nha đầu linh tinh cũng bắt đầu chạy đến phòng ta, rảnh rồi còn kể cho ta nghe mấy chuyện lí thú nữa. Để báo đáp bọn họ, ta cũng giúp chỉ điểm, tham mưu miễn phí cho bọn họ. Vì vậy, bọn họ lại càng thích chạy đến phòng ta chơi.

Ta mặc dù cả ngày không bước chân ra khỏi phòng, nhưng vẫn biết. Mấy ngày nay, trong triều đình Đại Tề xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất. Thái tử chỉ trong một đêm bị phế, phong làm Bình vương. Thái tử phi Mẫu Phượng Tê cũng bị đuổi ra khỏi hoàng cung, đi theo thái tử vào ở trong Bình vương phủ. Còn Mẫu phủ lại chẳng bị liên lụy chút nào bởi trận phong ba bão táp kia. Thậm chí, hoàng thượng vì muốn an ủi Mẫu phủ, còn ban cho ngàn lượng vàng ròng. Người duy nhất chịu thiệt hại ở Mẫu phủ này, chỉ có đại tiểu thư Mẫu Phượng Tê mà thôi.

Ta nghĩ, khó trách Lâm Thụy vội vội vàng vàng chạy về kinh đô. Nói vậy, hần đã sớm biết về trận phong ba này rồi. Chẳng qua chỉ là không biết, trong trận phong ba này, vai trò mà hần đảm đương, thuộc vào dạng vai gì mà thôi?

Tin tức mà ta có được, cũng mới là phần ngoài mà thôi. Những thay đổi bất ngờ trong đó, làm sao ta có thể biết hết được. Hơn nữa, chuyện này giống như cũng chẳng có gì liên quan tới ta. Ta vào Mẫu phủ, thứ nhất, cũng chỉ vì không muốn bị Lâm Thụy kia không dùng Tư Đồ thao túng ta dễ dàng như vậy. Thứ hai, quan trọng hơn cả, là vì muốn đánh giá phong thái Đại Tề mỹ nữ Mẫu Phượng Thắm nghe danh đã lâu. Đến nay, mục tiêu thứ hai đã đạt được rồi, nhưng còn mục tiêu thứ nhất thì...

Ta suy nghĩ nửa ngày cũng không sao hiểu được. Vốn tưởng rằng, Mẫu gia nhị tiểu thư là đối tượng kết hôn mà Lâm Thụy cùng Tuyên Vương đều muốn tranh giành, nhất định sẽ gặp được hai người bọn họ trong

Mẫu phủ. Nhưng đã ở đây nhiều ngày như vậy rồi, hai người kia một người cũng chưa thấy tới. Có lẽ là, bởi vì triều đình kinh biến, đã khiến bọn họ quả thật không thể thoát thân đi được.

Đỗ ma ma bây giờ đến phòng ta, rốt cuộc cũng không dẫn theo nha đầu Tiểu lan kia, ngược lại, dẫn theo một tiểu nha đầu non nớt rụt rè. Làm hại ta trông mòn con mắt. Nhiều lần thăm hỏi, Đỗ ma ma luôn vòng eo lấp liếm. Ta nghĩ, từ giờ không tránh khỏi phải chịu nhàm chán một chút, ngay cả Tiểu Lan cũng không có để đùa giỡn nữa...

May mắn thay, tại Mẫu phủ này có nhiều thứ để mà buôn chuyện. Mấy kẻ thích buôn chuyện đến phòng ta ngày càng nhiều, bởi vậy, cũng không tích mịch lắm. Ví dụ như hôm nay, có một tiểu nha đầu Hương Nhi, đôi mắt long lánh ánh sao, chạy tới nói cho ta biết, trai đẹp đến rồi. Tuấn lãng bất phàm Nhị hoàng tử đã tới Mẫu phủ...

Còn một mạch thì thầm nói: “Hai vị hộ vệ theo hầu Nhị hoàng tử, đều ổn trọng nhả nhặn, tuần tú bất phàm. Một người trên lưng đeo đoản cung. Người còn lại mặc trường bào, thanh nhả như thư sinh vậy, Bây giờ, họ đang cùng lão gia và Nhị tiểu thư ở tại Hương Quy đình uống rượu ngắm hoa đấy...”

Nghe đến đó, ta liền liếc mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử vẫn theo thói quen, đang ngồi trong góc nhắm mắt luyện công. Tiểu Phúc Tử cảm giác được ánh mắt của ta, hơi hơi mở mắt, sau đó lại nhắm lại.

Ta quay đầu tán chuyện với tiểu nha đầu: “Hương Nhi, người biết cũng rõ ghê ha, có phải người đi nhìn lên không vậy?”

Hương Nhi nói: “Đâu có, là Cúc Nhi ở cùng phòng nói cho ta biết...”

Ta khoé mắt đảo qua, Tiểu Phúc Tử đã không còn thấy bóng dáng, cứ như trong phòng ta từ đầu đến cuối không hề có người này tồn tại. Ngay cả Hương Nhi cũng không phát hiện hắn đi ra ngoài như thế nào.

Hương Nhi buôn chuyện xong liền cáo từ. Nửa canh giờ sau, Tiểu Phúc Tử trở về phòng. Lúc đó, ta đang nhắm mắt dưỡng thần, tức là đang nằm úp sấp trên bàn ngủ gật, không biết có chảy nước miếng hay không nữa. Dù sao thì lúc ta tỉnh lại, trên bàn xuất hiện mấy dấu vết khả nghi...

Cảm giác có người đứng bên cạnh bàn nhìn ta, ta đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Thấy Tiểu Phúc Tử đang đứng cạnh bàn, ta xoa xoa khoé miệng, vuốt vuốt râu cá trê. Còn muốn lưỡi biếng vận thắt lưng một cái, nhưng trông thấy ánh mắt Tiểu Phúc Tử lộ ra vẻ không bằng lòng nên thôi không làm nữa.

Tiểu Phúc Tử với tay rót một ly trà đưa vào tận tay ta, rồi nhàn nhạt nói: “Giả cái gì không giả, lại cứ nhất định phải làm ra cái dạng này...”

Ta cười cười, đắc ý sờ sờ râu, nói: “Thần kỳ không, đây mới là mấu chốt để thành công, người thì biết cái gì?” Lại hỏi hắn: “Có nghe ngóng được gì không?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Tuyên Vương cùng Quy Trữ, Tử Dạ quả thật đã đến Mẫu phủ. Hiện tại đang cùng Mẫu gia nhị tiểu thư kia, còn có Trữ Bá hậu, trò chuyện rất vui vẻ. Xem ra Trữ Bá Hậu cũng có vẻ thích Tuyên vương, có ý gả con gái về làm vợ Tuyên Vương. Trữ Bá Hậu còn mượn cớ tránh đi, để cho bọn họ ở chung với nhau. Nhưng Mẫu gia nhị tiểu thư thái độ lạnh nhạt, không chút hứng thú. Kỳ quái chính là, lúc Tuyên vương nhắc tới một nữ nhân, Mẫu gia nhị tiểu thư lại có thái độ khác thường, cảm thấy cực kỳ hứng thú. Người mà hắn nhắc đến, chính là một nữ nhân bị Tam đệ của hắn dùng lầu vàng giam lỏng. Hơn nữa, nữ nhân thần bí này vẫn được giấu diếm cực kỳ bí mật, không ai biết nàng đến từ nơi nào. Ta nghĩ, Tuyên vương nói, có khả năng là Tư Đồ tiểu thư không? Mấy chuyện khác cũng không đáng nhắc tới, ngoại trừ một việc. Nhị tiểu thư có nhắc tới người. Nàng bầm báo với phụ thân Trữ Bá Hậu, nói rằng Mẫu phủ chiêu mộ được một vị giang hồ đệ tử, khiến Trữ Bá Hậu cùng Tuyên vương rất có hứng thú...”

Ta gật gật đầu, nghĩ rằng. Trên đời này làm gì có bức tường nào không bị gió lùa. Lâm Thụy lên đem một Tây Sở nương nương từ trong lãnh cung ra, lại giấu trong chính phủ gia của mình. Làm sao Tuyên vương, người lúc nào cũng theo dõi nhất cử nhất động của hắn, lại không biết cho được? Xem ra Tuyên vương còn chưa biết thân phận chân chính của Tư Đồ. Nếu như biết, lan truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn đến cỡ nào nữa.

Kỳ quái ở chỗ, thái độ của Mẫu Phượng Thẩm, đối với Tuyên Vương và đối với Tư Đồ, một bên lạnh lùng một bên hứng thú, thật làm cho người ta phải phí công suy nghĩ.

Ta đang nghĩ ngợi lại có người đến gọi, bảo ta đến Hương Quy Đình bái kiến Mẫu tiểu thư. Ta hiện tại chỉ là một môn khách trong phủ. Chủ tử cho gọi, ta nào dám không đi? Còn phải nhanh chân lên mới được.

Ta nhanh chân đuổi theo phía sau nha đầu truyền gọi, đi đến Hương Quy Đình. Hương Quy Đình được dựng ở giữa một biển hoa, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo. Trong không khí nhẹ nhàng thoảng hương hoa. Nhưng hết thấy nếu đem so sánh với hai vị bích nhân ở trong Hương Quy Đình kia, thì đều trở nên ảm đạm thất sắc. Dường như, tất cả linh khí đất trời đều tập trung trên người hai vị trong đình kia vậy. Trong đình, nam tử thì tuấn mỹ vô cùng, ánh mắt lợi hại như ánh đao đã bị thay thế bằng sự ôn nhu. Còn nữ tử ngồi đối diện hẳn, tay áo nhẹ bay, bộ điệu trên đầu khẽ rung rinh. Đôi mắt lung linh như hồ sâu, phát ra những tia sáng kỳ dị, khi thì ôn nhu như nước, khi thì biếng nhác như miêu. Trước kia ta chưa từng thấy ánh mắt người nào lại có nhiều biến hóa như vậy, tỏa sáng thần kỳ.

Còn đứng phía sau bọn họ, bên Tuyên Vương thì có Quy Trữ cùng Tử Dạ đứng ngay ngắn, ánh mắt không rời chủ tử; bên Mẫu Phượng Thẩm là ba người Đỗ ma ma cùng Đại Lan, Tiểu Lan. Xem ra Tiểu Phúc Tử nói đúng, Trữ Bá Hậu vì muốn để hai người ở chung đã cố tình rời đi. Đáng tiếc chính là, có một đám hạ nhân trở mặt đứng nhìn, dù hai người có muốn ám muội cũng không có cách nào ám muội được. Đường nhiên, đây chẳng qua chỉ là ý tưởng bất lương của ta thôi. Hai người này vẫn đang đứng đắn ngồi thẳng, phẩm trà uống nước, nào có cái kiểu không chịu được như suy nghĩ của ta đâu...

89. Chương 091

Chương 91: PHÚC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta cung kính hành đại lễ với mấy vị ngồi trong đình cao cao tại thượng kia. Mẫu Phượng Thẩm nói: “Lưu Vân tiên sinh xin đứng lên. Điện hạ, vị này chính là Lưu Vân tiên sinh ta đã nói với ngài. Hẳn chính là một giang hồ dị sĩ, chẳng những tinh thông y thuật, hơn nữa còn biết đoán chữ xem tướng số rất ứng nghiệm. Điện hạ, ngài cũng đừng xem thường hẳn...”

Nói xong, nàng khẽ che đôi môi nhỏ nhắn như anh đào, nhẹ nhàng cười. Ta biết, nàng đang giải thích về cái vẻ bề ngoài không gây được chú ý với ai của ta. Ý tứ là, đừng nhìn người này gầy khổ, héo rút thiếu linh hoạt mà hiểu lầm, thực ra cũng có vài phần thực tài chứ không phải tên lừa đảo đầu đường đuôi.

Tuyên Vương nhìn ta, ánh mắt càng sắc bén lợi hại. Tuy rằng ánh mắt không thể làm được gì, nhưng cũng khiến ta sợ tới mức phát run. Ta rút cổ lại, cảm giác ánh mắt của hắn đã sắc đến nỗi không thể sắc hơn được nữa, lại tăng thêm vài phần khinh thường. Lúc này ta mới nửa cúi đầu, quay qua Tuyên vương cung kính nói: “Điện hạ, thảo dân thấp hèn tài mọn, tuy chưa làm được việc gì lớn, nhưng thay người đoán chữ xem tướng số cũng rất tự tin, chưa từng sai sót. Nếu như ngài để mắt đến thảo dân, không bằng để thảo dân xem thử cho ngài một chữ...”

Tuyên Vương nở nụ cười. Ta không dám ngẩng đầu lên, dùng dư quang khóe mắt quét về phía Tuyên Vương, lại phát hiện. Hẳn tươi cười như ánh mặt trời lấp lánh, chói mắt sáng lạn, mang theo sự chiếm hữu nóng rực. Nụ cười của hắn so với Lâm Thụy quá khác biệt. Tuy rằng đều sáng lạn nhưng trong nụ cười của Lâm Thụy hàm chứa sự bao dung cùng trí tuệ, làm cho người ta thoải mái. Còn nụ cười của hắn lại làm người ta chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn chứ không dám đến gần.

Ta lại khẳng định thêm một lần nữa. Tuyên Vương, con người này, nếu lừa gạt hắn, kết cục chắc chắn sẽ rất thảm.

Tuyên Vương nói: “Lưu Vân tiên sinh khiêm tốn quá rồi. Lúc gia chủ giới thiệu ngài, có thể nói là rất tôn sùng. Tiên sinh là người có bản lĩnh thật sự, bổn vương cũng sẽ nói thẳng. Hiện giờ bổn vương có một vấn đề nan giải, muốn nhờ tiên sinh xem thử ...”

Nói xong, hắn liền ra hiệu. Quy Trữ lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy, đi tới đưa cho ta. Trên đó có viết một chữ “Phúc”. Nét chữ khoáng đạt mà cuồng ngạo giống như được viết vội.

Tuyên Vương nói: “Chữ này, là một người bạn của ta viết. Hắn không có thời gian đến đây. Hôm nay tới Mẫu phủ, nghe gia chủ nhắc tới người, ta nhất thời nổi hứng, muốn nhờ tiên sinh xem qua, vận thế người bạn này như thế nào?”

Ta tiếp nhận chữ, nhìn thật kỹ, lại giương mắt liếc nhìn Tuyên Vương một cái, nhin không được, hỏi: “Vương gia, chữ này thật sự là do bạn ngài viết sao?”

Tuyên Vương lộ vẻ nghi ngờ, hỏi: “Tiên sinh, có gì không ổn?”

Ta nói: “Thảo dân vừa nhìn thấy là một chữ bị đứt đoạn. Nếu như nói không đúng, Vương gia có thể miễn tất cả tội trạng cho thảo dân được không?”

Tuyên Vương hoài nghi nhìn ta, liếc mắt một cái, gật gật đầu nói: “Tiên sinh không cần kinh hoảng. Bổn vương đối với đoán chữ luôn giữ thái độ hoài nghi. Giả sử tiên sinh có nói sai, bổn vương cũng sẽ không trách phạt tiên sinh đâu.”

Ta gật đầu, nói: “Người viết chữ này, nếu là bạn bè của Vương gia thì Vương gia cần phải lo lắng. Người bạn này chỉ sợ có tai ương từ tội rồi.”

Tuyên Vương kinh hãi, nói: “Tiên sinh thấy thế nào mà lại nói như vậy?”

Ta nói: “Chữ ‘Phúc’ này, vốn là một chữ cực kì đáng mừng. Chữ ‘thị’ ở bên, đại diện cho nữ tử. Phần bên phải, chữ ‘khẩu’ nằm trên chữ ‘điền’ lại bị buộc, ngăn lại. Thảo dân hỏi lại Vương gia, người bạn này của ngài, lẽ nào là nữ tử?”

(PHÚC = THỊ + PHÚ = +

PHÚ = CAO + ĐIỀN = +)

Tay Tuyên Vương run lên, chén trà trên tay sánh ra vài giọt. Tiểu Lan liền cầm khăn tay lau cho hắn. Ánh mắt hắn phức tạp nhìn ta, thần sắc khinh thường đã không còn. Hắn gật gật đầu nói: “Đúng vậy, vị này là một nữ tử...”

Mẫu Phượng Thẩm nghe xong, khe khẽ cười tủm tỉm, dùng ánh mắt có vẻ trào phúng quét về phía Tuyên Vương. Tuyên Vương nhìn, muốn giải thích lại không thể nào mở miệng, đành phải cười khổ.

Ta nói: “Chữ ‘Điền’ này cho thấy, nàng đang ở vị trí phú quý phi thường nhưng lại như chim trong lồng sắt, bị người ta dùng khóa buộc chặt. May mắn chính là, đây chỉ là chuyện trước mắt mà thôi, trên chữ ‘Điền’ cũng không có vẻ nghiêm nghị. Tính mạng của nàng hiện tại không đáng lo ngại...”

Tuyên Vương chần chờ một lúc lâu, nói: “Liệu tiên sinh có thể từ chữ đoán xem, nữ tử này rốt cuộc là đến từ phương nào không?”

Ta ngạc nhiên: “Vương gia, nàng không phải bạn bè của ngài sao?”

Tuyên Vương cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nói: “Tiên sinh thứ lỗi, nàng không phải bạn của bổn vương. Bổn vương cũng không biết nàng là ai. Chẳng qua, thủ hạ báo cáo rằng nàng bị người ta nhốt. Đối phương cũng là một người vô cùng quyền thế. Bổn vương muốn cứu nàng ra khỏi khốn cảnh, nhưng lại sợ cứu lầm người. Nếu có tiên sinh giúp sức, tra ra xuất thân của nàng, bổn vương mới có thể ra tay cứu người. Tiên sinh chẳng phải đã lập được một công đức thật lớn rồi sao?”

Ta trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng: “Vương gia, cũng không phải không có cách để biết. Nếu có thêm nhiều chữ của nàng hơn một chút, ta có thể vận dụng bí mật bất truyền của sư môn, cũng có thể từ trong số đó xác lập phương vị. Còn có thể biết được xuất thân của nàng thế nào, giàu nghèo ra sao. Nhưng chuyện đoán chữ này, ta vẫn phải nói trước, tin thì có, không tin sẽ không có...”

Tuyên Vương liên tục gật đầu nói: “Bổn vương biết rồi, ta sẽ không trách cứ tiên sinh. Tiên sinh cứ làm hết sức là được rồi.”

Mẫu Phượng Thắm thở dài một hơi, cười nói: “Điện hạ, ta đã nói rồi mà, Lưu Vân sư phó cũng có chút thực tài đúng không?”

Tuyên Vương cười cười, nói: “Thủ hạ của gia chủ, quả nhiên đa số đều là người tài. Bổn vương thật không thể coi thường.”

Ta cầm tờ giấy viết chữ “Phúc” kia, nhìn lại một lần rồi luyến tiếc buông xuống. Tuyên Vương thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Tiên sinh còn nhìn được cái gì bên trong sao?”

Ta muốn nói lại thôi, lộ vẻ chần chờ, nói: “Thảo dân không nên nói thì hơn. Chuyện này nếu ta nói ra, cũng không đúng cho lắm.”

Tuyên Vương phát phát tay, ra hiếu...

Quy Trữ giống như làm ảo thuật, lại từ trong ống tay áo lấy ra một thỏi vàng ròng nặng chừng mười lượng. Ánh vàng rực rỡ, hại ta hoa cả mắt...

Tuyên Vương nói: “Bổn vương luôn luôn thưởng phạt phân minh. Tiên sinh đã không ngại nói thẳng, đoán chữ chỉ thử cho biết, không đúng cũng không sao. Bổn vương sẽ không vì thế mà trách phạt tiên sinh đâu.”

Nói xong liền khoát tay áo. Quy Trữ đem mười lượng vàng ròng kia đặt vào bàn tay đã mở ra hồi lâu của ta.

Ta hớn ha hớn hở, nói: “Nếu Tuyên Vương đã hỏi, thì thảo dân cũng xin nói thẳng. Chữ “Điền” này cho thấy, tả tà hữu kiều (bên trái thì nghiêng, bên phải thì cong). Thật ra, nơi giam giữ nữ tử này, là một trang viên hết sức rộng lớn và phú quý. Lấy kinh thành mà nói, hẳn là ở phía nam kinh thành...” Ta nhìn nhìn sắc mặt Tuyên Vương, “Thảo dân nếu như nói không đúng, mong Vương gia bỏ qua.”

Tuyên Vương thở dài một hơi, nói: “Tiên sinh phán đoán lần này, khả năng là sai rồi. Đã nhốt, sao lại đem nhốt ngay tại quý phủ của mình. Đương nhiên là phải tìm một chỗ ở bên ngoài chứ...”

Ta lắc lắc đầu, thỉnh tội với Tuyên Vương, nói: “Thảo dân thật là lảm miêng, tự mình bản lĩnh phi phạm, nhìn thấy chữ “Điền” này tả tà hữu kiều, thể chữ rộng lớn, liền nghĩ mình có thể nắm chắc. Điền sản (tài sản liên quan đến đất đai) này nếu không phải của người phú quý thì cũng là kẻ lắm tiền. Tiểu nhân thật đáng chết...”

Tuyên Vương gật gật đầu nói: “Người nói đúng, điền sản đúng thật là của người kia, phía nam kinh thành nói cũng đúng rồi, xem ra chỉ một câu đoán chữ, thật sự có thể đoán được đại khái phương hướng.”

Ta quỳ phục xuống, liên tục dập đầu nói: “Vương gia đúng là khoan hồng độ lượng, không chấp nhặt lời nói của kẻ tiểu nhân...”

Tuyên Vương nhàn nhạt nói: “Tiên sinh không cần tự trách. Bản lĩnh này của tiên sinh vốn là vô cùng hiếm có. Sau này, bổn vương còn muốn được thỉnh giáo tiên sinh.”

Ta bò dậy, cảm kích khôn nguôi, nói với Tuyên Vương: “Chỉ cần Vương gia chịu dùng thảo dân, thảo dân nhất định làm chó làm ngựa phục dịch cho Vương gia.”

Ta trở về phòng thì Tiểu Phúc Tử đang chờ, ta nói: “Xem ra Tư Đồ bị Lâm Thụy giam giữ gần nơi ở của hần, cách Thụy Vương phủ không xa...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nhưng vùng lân cận Thụy Vương phủ có trên một trăm nhà dân, muốn tìm được thật sự không dễ lắm đâu.”

Ta nói: “Tìm từng nhà một đương nhiên không dễ. Nhưng chỉ cần tìm được xung quanh đó, chỗ nào là điền sản của Thụy Vương phủ mà đến tìm thì cũng không khó. Huống chi, còn có người đang tích cực chạy đến đó thăm dò, tìm kiếm nhất về mấy chữ vẽ quỷ vẽ bùa của Tư Đồ. Tiện thể cũng nói, cảm nhận của nàng về người có thể nói là không tầm thường chút nào nha, nghiêng răng nghiêng lợi mà viết tên người...”

Tiểu Phúc Tử nhíu nhíu đầu lông mày, có lẽ đang nghĩ tới chuyện cũ hồi ở hoàng cung Tây Sở thường xuyên bị Tư Đồ đánh lén, hắn nói: “Mụ... kia, thật sự là không thể nói lý. Đừng tưởng nàng là nương nương mà ta nhường nàng. Xem ta có đánh cho nàng... hay không.”

Hắn đem chữ “Điên” cùng “Răng rơi đầy đất” lược bớt, chỉ dùng thần ngữ giật giật da miệng nói cho ta hiểu.

Ta cười cười khuyên nhủ: “Chờ người tìm được nàng rồi, ngày dài tháng rộng sau này sẽ có được đánh giá, không cần lo lắng...”

Tiểu Phúc Tử toàn thân chấn động, không nói được lời nào liền bỏ ra ngoài.

90. Chương 092

Chương 92: ĂN ĐÀO

Edit: Docke

Phượng Thấm hỏi Tuyên Vương: “Vương gia, người này thế nào? Ngài có hài lòng không?”

Tuyên Vương gật gật đầu, khen: “Tuy tướng mạo xấu xí, nhưng tài đoán chữ và bản lĩnh tùy cơ ứng biến của hắn cũng khá. Có thể thấy được, người này rất thông minh. Quý gia phủ cũng có chút thực tài...” Hắn trầm ngâm một lát rồi nói, “Gia chủ vì sao không hỏi, nữ nhân mà ta tra tìm là ai?”

Mẫu Phượng Thấm cười cười, nói: “Nếu như ta còn không biết thì làm sao đáng được Vương gia gọi một tiếng gia chủ đây? Nàng ta tất nhiên là giai nhân kim ốc tàng kiều (lầu vàng giam giữ người đẹp) của Thụy Vương rồi?”

Thần sắc khuôn mặt nàng cứ nhàn nhạt, khiến Tuyên Vương nhìn không ra thực chất bên trong. Tuyên Vương cười nói: “Gia chủ sẽ không trách tại hạ xen vào việc của người khác chứ?”

Mẫu Phượng Thấm nói: “Ta và Vương gia đều tò mò giống nhau thôi. Rốt cuộc nàng là người như thế nào mà khiến Thụy Vương phải giấu giếm bí mật đến vậy. Nếu Vương gia biết được tin tức gì, phải nhớ báo cho ta biết trước đó...”

Tuyên Vương biến sắc. Cơn tức bành trướng trong ánh mắt. Nhưng trong chớp mắt lại cười nói, “Chuyện mà gia chủ muốn làm, có khi nào bỗng vương không đáp ứng đâu. Chỉ cần gia chủ cần đến bỗng vương, bỗng vương nhất định sẽ làm hết sức mình...”

Mẫu Phượng Thấm duyên dáng vén nhẹ những sợi tóc đang lòa xòa trước trán, cười nói: “Vương gia, hôm nay ta thấy hơi mệt, không tiếp đãi vương gia được nữa. Mời Vương gia cứ tự nhiên...”

Nói xong, chưa nói Đỗ ma ma một tiếng đã đứng dậy. Tuyên Vương vội gọi: “Còn không mau đưa gia chủ vào nghỉ ngơi!”

Đỗ ma ma bước lên phía trước, nhẹ nhàng nâng Mẫu Phượng Thấm đi ra ngoài đình.

Tuyên Vương nhìn theo bóng dáng nàng rồi đi hồi lâu, rồi bỗng cười. Vẻ tươi cười lại lạnh như băng, còn mang theo một tia mỉa mai, cũng không nói gì. Một lúc lâu sau mới nói: “Quy Trữ, Tử Dạ, chúng ta cũng hồi phủ thôi. Hôm nay xem như cũng có thu hoạch rồi...”

Ba người lần lượt theo hàng một đi ra khỏi phủ.

Từ khi ta đến Mẫu phủ làm thực khách, người trong Mẫu phủ từ trên xuống dưới đều đối với ta có vài phần tôn trọng. Đặc biệt là sau khi ta thường hay tặng cho bọn họ vài câu mây mù dày đặc mà bọn họ cho là châm ngôn vận mệnh, tuy chưa đến mức thờ phụng ta như thần linh, nhưng trong ánh mắt vẫn có vài phần

kính ý. Đi đến đâu trong Mẫu phủ cũng đều có người tôn xưng một tiếng ‘tiên sinh’, ta nghe mà thoải mái trong lòng.

Lúc ra ngoài, cũng có kiệu đến đưa đón. Đám kiệu phu Mẫu phủ được ta gọi, luôn cười tươi như hoa nở. Thật giống tài xế thời hiện đại của ta, cách xa lơ xa lác đã tươi cười đi lên đón tiếp, làm như ta là một miếng mồi lớn, ngon lành không bằng.

Nhớ lại lúc ta ở hiện đại, phu xe đẩy cửa ta có nhiệm vụ làm bảo tiêu kiêm luôn bảo mẫu. Hiện giờ, đến cổ đại rồi. Cũng có mấy kiệu phu như vậy, tuy nói rằng không đảm đương nổi nhiều công năng, chỉ là kiệu phu thôi, nhưng cảm giác ngồi trong kiệu và ngồi trong xe đẩy cũng đều thoải mái như nhau thôi. Cảm giác được làm thượng nhân lúc nào cũng đều không tồi. Bởi vậy, ta cũng không quá so đo vì sao hôm nay xuất môn, hình như thay kiệu phu khác vậy, vẻ tươi cười trên mặt cũng không mấy vui vẻ. Có lẽ, bọn họ còn có chuyện khác, ví như đánh nhau, cãi nhau... đâu có rảnh mà xã giao với ta chứ?

Ta ở trong kiệu cười cười, nói với Tiểu Phúc Tử đang ngồi bên cạnh: “Hôm nay, chúng ta đi đâu đây? Hay là đi Quy Vân Tự đi. Nơi đó nghe nói làm đồ chay rất ngon. Vừa hay Tuyên Vương gia mới thưởng cho ta mười lượng vàng ròng, chưa có chỗ sử dụng đây nè.”

Cỗ kiệu khẽ chấn động, khiến ta hoảng đến phát run. Ta nhú mày, nói: “Hỏa kế (chân sai vật) mới tới à, chưa ăn cơm sao? Ngay cả kiệu mà cũng nâng không xong?”

Giọng nói trầm thấp của kiệu phu vang lên: “Xin lỗi tiên sinh, vấp phải hòn đá...”

Ta nói: “Tốt lành giữ cái đi, cẩn thận dưới chân, đừng vấp nữa...”

Kiệu phu kia đáp ‘ạ’ một tiếng, nâng cỗ kiệu tiến lên phía trước. Suốt đường đi, quả thật cũng không xảy ra chuyện gì như là vấp chân hay gì gì đó nữa.

Quy Vân Tự là một ngôi chùa khá quanh quẽ. Bồ Tát không hiển linh, trong chùa hương khói quanh quẽ. Cái duy nhất nổi danh ở đây là đồ chay. Đặc biệt, trong hậu viện có sản xuất ra một loại nước mật đào không hạt, rất nổi tiếng. Nhưng vị trụ trì ngôi chùa này lại là một kẻ cố chấp bảo thủ, không muốn dùng nó để chào mời khách. Ngay cả đồ chay, nếu khách nhân có quan hệ không tốt với trụ trì thì tuyệt đối không tiếp đãi. Cho nên, trong chùa càng thêm vắng vẻ. Nhưng kể ra thì cũng kỳ quái, cách tiếp khách của Quy Vân Tự như thế, có thể nói là đã đắc tội với không ít người. Nhưng nó vẫn sừng sững đứng vững không ngã, cũng không thấy ai đến tìm nó gây phiền toái. Lấy tin từ miệng bọn hạ nhân, ta mới biết còn có một nơi có cá tính như vậy. Đã muốn đến thăm viếng từ lâu nhưng lại không rảnh. Kể từ khi đoán chữ cho Tuyên Vương, Mẫu gia nhị tiểu thư thường xuyên mang đến cho ta mấy mẫu chữ rồng bay phượng múa không biết đã được bọn họ góp nhặt ở đâu nhờ ta đoán, hại ta không rảnh được chút nào. Vất vả lắm mới có được nửa ngày nghỉ ngơi, lập tức chạy ra ngoài chơi, xuất phát tìm đến nơi có đồ chay nổi tiếng đã lâu – Quy Vân Tự.

Đến Quy Vân Tự, tăng nhân trong chùa đã lâu không thấy khách hành hương, nhìn thấy chúng ta đến cũng không nhiệt tình chiêu đãi như mấy chỗ khác. Ngược lại, chỉ thờ ơ đưa ta và Tiểu Phúc Tử vào trong điện lớn rồi không thêm để ý đến chúng ta nữa. Ta nghĩ, thái độ phục vụ của bọn họ như vậy, giờ này ngày này, làm sao mà hành nữa?

Đương nhiên, ta nghĩ đến nhiều nhất chính là, bọn họ cứ giữ thái độ này mãi thì nguyện vọng ăn no nê của ta hôm nay, e rằng không thể thực hiện được rồi.

Không được, ta phải nghĩ cách lừa lão trụ trì kia ra đây mới được. Chỉ khi nào hấn đến, đám tăng nhân thủ hạ của hấn mới có thể đối xử với chúng ta tốt lên một chút, mới có thể đủ tiền mà trả mật đào và đồ chay nghe danh đã lâu kia.

Ta lo nghĩ, tươi cười rạng rỡ, nói với một tăng nhân đang đứng thẳng một bên kia: “Tiểu sư phụ, ta kính trọng đại danh Nhất Ngộ đại sư trụ trì đã lâu, muốn viết vài câu thơ đưa cho Nhất Ngộ đại sư. Không biết tiểu sư phụ có thể lấy giùm giấy bút hay không?”

Tiểu hòa thượng đánh giá ta một chút, tâm không cam tình không nguyện mà nói: “Trụ trì của chúng ta từ trước đến nay không gặp người ngoài. Thí chủ nếu muốn cầu kiến, e rằng tiểu tăng sẽ bị trụ trì quở trách...”

Ta nói: “Chẳng qua, tại hạ chỉ muốn tặng một câu thơ cho Nhất Ngộ đại sư mà thôi. Chỉ cần giấy bút, về phần gặp được hay không, cứ để sau hẵng hay.”

Nói xong, ta đặt lên bàn hương khói một khối nhỏ bạc vụn. Tiểu hòa thượng kia trông thấy, lúc này mới vào sương phòng lấy giấy bút ra cho ta.

Ta viết lên giấy mấy câu rồi đưa cho tiểu hòa thượng, cười nói: “Phiền tiểu sư phụ đem câu thơ này giao cho trụ trì. Tại hạ đi dạo quanh viện một chút rồi lập tức đi ngay...”

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, cầm giấy rồi đi ra sau viện.

Ta cười nói với Tiểu Phúc Tử: “Chúng ta đi dạo trong viện một chút...”

Quy Vân Tự mặc dù thanh tĩnh, lâu lâu mới có người đến, nhưng bố trí trong viện lại không hề vương bụi, vừa thấy cũng biết là được người ta cẩn thận lau dọn thường xuyên, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Ta và Tiểu Phúc Tử ngắm hoa xem cá. Ngây ngốc chưa đầy vài phần chung, chợt nghe phía sau có người reo lên: “Vị thí chủ kia đâu, đi đâu rồi, còn không mau giữ hẩn lại.”

91. Chương 093

Chương 93: TIÊN PHONG ĐẠO CỐT*

(*Tiên phong đạo cốt: hay còn là “Tiên phong Phật cốt” hình dáng như tiên, cốt cách như Phật – hiền lành, từ bi.)

Edit: Ckun

Beta: Docke

Xoay người lại, ta thấy một vị sư già tiên phong đạo cốt, râu dài, đầu bóng lưỡng vội vã đi đến, liên thanh nói: “Thí chủ, lão nạp chậm trễ, nào lại đây lại đây, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Ta cười cười, cùng hắn đi vào trong chùa, nói: “Tại hạ muốn được đến quý tự thưởng thức đồ chay của Quy Vân Tự một lần, xem ra hôm nay không thể rồi...”

Nhất Ngộ đại sư nói: “Đâu có, đâu có. Chỉ cần thí chủ nguyện ý thì ngài đến lúc nào, ăn bao nhiêu đồ chay đều được cả...”

Ta lại cười cười, đi vào hậu viện với lão. Quả nhiên, có đại sư chủ trì chiếu cố, chúng ta lập tức được đãi ngộ khác ngay. Cũng vẫn là nhóm tiểu hòa thượng dẫn chúng ta vào trong tự lúc này, nhưng mặt mày tươi cười hơn nhiều, chạy trước chạy sau, chiêu đãi rất cẩn thận.

Ta cùng phương tượng ngồi xuống bên cạnh bàn tròn. Tiểu Phúc Tử vẫn đứng thẳng phía sau ta như thường lệ, khép hờ hai mắt luyện công. Phương tượng ý bảo tiểu hòa thượng rót cho ta một chén trà, rồi cười cười nhìn ta hỏi: “Không biết thí chủ biết được phương pháp này từ đâu vậy?”

Ta hỏi hắn: “Phương pháp gì?”

Lão hòa thượng nói: “Thí chủ sẽ không thừa nước đục thả câu đấy chứ. Lão nạp chỉ muốn biết, thí chủ tặng ấy câu thơ, trong đó có nói là biết được cách trồng mật đào không hạt, không biết thí chủ biết được từ đâu?”

Ta ‘à’ một tiếng khó hiểu, nói: “Cái này, kì thực tại hạ cũng không biết. Không biết đại sư vì sao lại cho rằng tại hạ biết?”

Nhất Ngộ đại sư nghe xong, hăm hừ lấy ra tờ giấy kia, nói: “Trên mặt giấy còn viết rành mạch, người đừng nói xạo...”

“Ta thường mật đào Thiên Sơn hạ,
Không ném hạch cốt vạn lưu chỗ,
Biết này cốt nhục sớm chia lìa,
Đến nói ra trong đó bí mật.”

(Ta ăn mật đào dưới chân núi Thiên Sơn, không ném hạch khắp nơi. Vì biết nếu cốt nhục chia lìa (ý nói quả và hạt) sẽ làm lộ ra bí mật bên trong)

Ta cười: “Nhất Ngộ đại sư, tại hạ quả thực khiến ngài chê cười, điều này không phải được nói rất rõ ràng sao? ‘Ta không biết đến.’” Ta chỉ chỉ mấy chữ đầu của mỗi câu thơ.

Nhất Ngộ đại sư liền đoạt lại tờ giấy, nhìn kỹ. Yên lòng, nói: “Thì ra là người không biết...”

Ta biết, lão sợ bí mật trồng mật đào không hạt bị tiết lộ ra ngoài, chặt đứt con đường tài lộc của Quy Vân Tự, cho nên mới khẩn trương như vậy. Quy Vân Tự tuy rằng là nơi hẻo lánh, nhưng chính nhờ chỉ dành phục vụ quý tộc nên mới có danh tiếng. Bằng không, ta cũng không ngầm nghe được người trong Mẫu phủ kể về một khu chùa chiền như thế. Nó ngoại trừ phục vụ đồ chay, còn trồng được loại mật đào không hạt tuyệt nhất, chỉ chuyên cung cấp cho quý tộc có tiền, được tăng nhân trong chùa mang đến tận cửa. Trong tự sở dĩ ít khách hành hương, cũng có vài phần là bởi vì các tăng nhân trong Quy Vân Tự tận lực làm nên. Bọn họ đã được hưởng lợi một món tiền lớn từ việc bán mật đào rồi, thì còn cái tâm tư gì mà đi kiếm chút tiền nhang đèn nhỏ nhỏ kia nữa. Huống chi, nơi này Bồ Tát cũng không linh nghiệm lắm.

Cho nên, Nhất Ngộ đại sư kia thấy đã có người biết được bí mật cách trồng mật đào không hạt của lão, lập tức ba ba chạy ra. Chắc là muốn bịt miệng ta lại, nhưng vừa nghe ta nói kỳ thực không biết bí mật này, lập tức thay đổi sắc mặt.

Quả thực chỉ muốn trực tiếp đá kẻ lừa đảo ta đây ra khỏi cửa chùa...

Ta cười cười nói: “Nhất Ngộ đại sư, mặc dù ta không biết phương pháp trồng mật đào không hạt nhưng mà, lại biết...”

Nhất Ngộ đại sư vừa nghe, sắc mặt lão lại lập tức thay đổi. Ta cảm thán, mặc kệ là ở trong cung hay ở ngoài cung, có vài người luôn trở mặt nhanh đến như vậy, làm ta nhớ tới loại Xuyên kịch biến sắc mặt.

Hắn như tóm được bảo vật, tiên phong đạo cốt một chút cũng không còn, lại lộ ra bản chất tiểu nhân của con buôn, nói: “Chỉ cần tiên sinh đem phương pháp này nói cho ta biết, mặc kệ ngài có yêu cầu gì, lão nạp nhất định thỏa mãn ngài.”

Ta cười nói: “Tại hạ yêu cầu cái gì ngài cũng đều đáp ứng ta?”

Nhất Ngộ đại sư chần chờ một lát rồi mở miệng: “Đương nhiên, nếu như yêu cầu của tiên sinh có chút trái với kỷ cương phép nước, lão nạp sẽ không đáp ứng...”

Ta nói: “Như vậy, liệu Nhất Ngộ đại sư có thể nói cho ta biết, lúc tại hạ đi vào, ngài đang tiếp đãi vị khách quý nào được không?”

Nhất Ngộ đại sư kinh hãi: “Tiên sinh làm sao biết?”

Ta nghĩ, ta đương nhiên biết. Khi ta vừa ra khỏi cửa, vào thời điểm phát hiện kiệu phu bị thay đổi, ta đã biết, nhất định có người được mật báo đang chờ ta tại Quy Vân Tự rồi. Chẳng qua ta lại không biết, người chờ ta là người thế nào mà thôi...

Ta đang nghĩ tên Nhất Ngộ đại sư này là kẻ thấy lợi là sáng mắt, nhất định sẽ nói cho ta biết mấy chuyện lật vặt này thôi. Ai ngờ hắn lại lắc lắc đầu, hai má rung lên, nói: “Thí chủ, lão nạp không thể nói cho người biết được. Ngoại trừ chuyện đó, mặc kệ người yêu cầu gì, lão nạp mà biết đều sẽ nói hết...”

Trên mặt hắn lại khôi phục cái loại dáng dấp tiên phong đạo cốt vốn có, bình tĩnh không chịu khuất phục trước uy vũ. Lão hòa thượng kiêm con buôn vào lúc này quả thực có chút tiên khí. Ta thở dài nghĩ. Người này cũng thật khó mua chuộc, ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy, lão hòa thượng này thoạt nhìn cứ tưởng là tham tài lắm, vậy mà cũng không thể lay động.

Ta cao giọng nói: “Nếu ngài vì tại hạ mà đến, không hiện thân gặp mặt thì còn chờ đến khi nào?”

Có người từ trong sương phòng võ tay đi ra. Đứng bên người hấn, vẫn là người có vẻ mặt vĩnh viễn cay đắng – Diệp Bất Phàm. Giống như bên cạnh ta luôn có bằng nhân vĩnh viễn – Tiểu Phúc Tử vậy.

Lâm Thụy nhanh nhẹn như con bướm đi ra khỏi sương phòng. Trên người mặc một bộ áo dài vàng óng như ánh trăng, càng làm cho thần thái của hấn thêm phần tuấn lãng. Những đường cong trên gương mặt tựa như tượng điêu khắc từ đá cẩm thạch. Hấn nở nụ cười, như ánh nắng giữa ngày xuân, thật ấm áp. Ấm áp đến nỗi khiến người ta không tự chủ mà nảy sinh hảo cảm, nhưng ta vẫn sẽ không vote cho hấn đâu...

Ta thử một tiếng, cười nói: “Điện hạ bỏ nhà đi từ khi nào vậy, lại còn trốn ở đây ăn chay niệm phật nữa. Nhưng cũng không biết được, liệu Bồ Tát có thể thu nhận một đệ tử như người hay không...”

Lâm Thụy cười cười, sắc mặt tăng thêm độ ấm, ánh mắt quả thật có thể vắt ra nước được. Hấn giơ giờ cây quạt trong tay lên nói: “Ta ở trong này, tất nhiên là đang chờ người mà ta muốn chờ. Thế nào, Chân tiên sinh tự nhận mình là người mà ta đang chờ hay sao?”

Ta cười cười: “Thảo dân tất nhiên không phải là người điện hạ muốn đợi. Thảo dân đương nhiên biết thức thời mà cáo lui vậy...”

Lâm Thụy lại nói: “Người tự nhận là thảo dân, vì sao lại không hành lễ với bốn vương, lẽ nào bốn vương không xứng để người hành lễ hay sao?”

Ta hành đại lễ với hấn, phải nói là muốn có bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu rồi nói: “Điện hạ, vậy giờ thảo dân có thể cáo lui được chưa?”

Lâm Thụy nói: “Vì sao người gặp ta lại cứ muốn cáo lui, hay là người sợ bốn vương?”

Ta vội cười nói: “Đâu có, đâu có, Điện hạ ngọc thụ lâm phong, bất luận nam hay nữ đều bị thuyết phục bởi phong thái của ngài. Thảo dân cũng vậy thôi, chẳng qua thảo dân nhát gan, không thể gặp nổi những nhân vật lớn. Cứ gặp phải nhân vật lớn là tim lại đập nhanh hơn, chân tay luống cuống. Điện hạ, sao không thể hiện phong thái nhanh nhẹn đó với những người khác đi? Cho phép thảo dân cáo lui được không?”

Không phải chỉ có mỗi ta là mặt dày, da mặt của Lâm Thụy xem ra cũng dày không kém. Nghe ta nói vậy, hấn không hề có ý để ta cáo lui chút nào, ngược lại còn nhìn không khí mà nói: “Nếu Bốn vương ngẫu nhiên gặp được cổ nhân ở trong chùa thì sao lại có thể không mời tiên sinh một bữa thịnh soạn cho được. Nghe người ta nói, Chân Bách Linh tiên sinh đến đây là vì muốn thưởng thức đồ chay. Cứ để bốn vương làm chủ đi, mời tiên sinh một bữa thịnh soạn, Chân tiên sinh có nể tình không?”

Ta nghĩ, mấy chữ “ngẫu-nhiên-gặp-mặt” này của hấn dùng thật hay, đến nỗi ta ở lại cũng không thấy ngượng ngùng. Kỳ thật, trong lòng ta, có phải hay không cũng có chút chờ mong? Chờ mong được gặp lại đối thủ này? Nhưng lời nói và việc làm vẫn cố tình tương phản với nhau, chẳng lẽ là bất giác đã bị lạt mềm buộc chặt rồi?

92. Chương 094

Chương 94: ĐẠO TẶC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Phải nói là vị Lâm Thụy này không thêm để ý đến hành động của người khác. Ta đang muốn từ chối để trở về nhà thì hắn đã dẫn đầu đi về hướng sương phòng. Diệp Bất Phàm đã sớm đứng bên cạnh, làm động tác đưa tay ra mời. Hại ta một bụng đầy tâm tư đến nặng cả lòng mà một chút cũng phát tác không được.

Lão hòa thượng Nhất Ngộ đương nhiên lại lon ton kính cẩn cùng theo phía sau, đi đến sương phòng của lão.

Vừa vào sương phòng, trong lòng ta càng thêm sáng tỏ. Hóa ra đây là một trạm gác ngầm của Lâm Thụy. Sương phòng rất rộng rãi, sạch sẽ, không có vật phẩm nào quý giá. Nhưng tất cả bài trí lại làm cho người ta thấy cực kỳ thoải mái. Hai tiểu hòa thượng đã được huấn luyện trước, đứng ở hai bên cạnh bàn, chuẩn bị sẵn sàng hầu hạ. Cũng không giống hòa thượng, mà có phần giống mấy tiểu nhị trong khách sạn hơn.

Có lẽ Lâm Thụy thường xuyên tới đây, đối với sự sai khiến của Lâm Thụy, bọn họ cũng không kinh ngạc chút nào, sớm tập thành thói quen rồi.

Ta nghĩ, đây chắc cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Quy Vân Tự này chỉ truyền thanh danh mật đào trong vòng mấy nhà quý tộc chứ còn người đến hành hương thì cực ít. Ta thậm chí còn nghĩ, người hầu trong Mẫu phủ cố ý đứng trước mặt ta vô tình nhắc tới Quy Vân Tự kia, có phải cũng là mật thám Lâm Thụy sắp đặt tại Mẫu phủ hay không đây? Bằng không, sao lại có thể khéo đến như vậy, ta vừa nhắc tới muốn ra ngoài du ngoạn, tên người hầu kia liền nói cho ta biết có một nơi rất tốt để đi như vậy?

Dựa theo lễ nghi mà nói, ta hẳn là nên cùng Lâm Thụy bảo trì một khoảng cách nhất định. Ít nhất là vào lúc hắn ngồi xuống thì ta phải đứng. Nhưng vừa vào phòng, ta liền đặt mông ngồi xuống. Không ai nói ta sai, người nào người nấy dường như đều đã quên mất chuyện ruồi bu này rồi. Bởi vì, Lâm Thụy đặt mông ngồi xuống đối diện ta, mà còn là ở vị trí như thủ hạ của ta. Ta tưởng tượng, việc này không thích hợp rồi. Nếu bị người ta tóm được nhược điểm, nói ta không biết phân tôn ti trật tự thì đúng là nguy rồi. Vội đứng dậy, nửa cúi đầu, cung kính chuyển qua đứng thẳng như thủ hạ.

Ta nghĩ, tại làm sao lúc đứng trước mặt hắn, ta lại không biết lớn nhỏ như vậy? Có phải là trong tận đáy lòng, ta đã coi hắn là bằng hữu của mình, có thể tùy tiện sao? Không được, ta phải đè nén cái ý tưởng này lại ngay. Bảo trì khoảng cách nhất định, tuyệt đối không được tăng thêm bất cứ mức quan hệ nào với hắn nữa. Lúc trước, sách lược tốt nhất của ta chẳng phải là: sống là người tự do, chết đi cũng làm quỷ tự do hay sao. Cũng không thể cứ quên mãi được...

Lâm Thụy hiển nhiên không để ý đến chuyện đó lúc này. Ta cùng hắn quen biết đã lâu nhưng chỉ có lúc này ta mới rõ ràng gọi hắn là điện hạ, thừa nhận mình đã biết thân phận của hắn. Trước kia thì có thể hỗn được thì cứ hỗn, tuyệt đối không coi hắn là quý nhân. Bởi vậy nên cũng chưa từng nghĩ sẽ đối đãi cung kính lễ tiết. Nay vừa tỉnh ngộ, hại ta tự đẩy mình vào cảnh khó xử, nghĩ rằng. Đáng ra không nên thừa nhận thân phận của hắn mới đúng chứ, cứ giả vờ không biết còn hơn. Muốn thế nào thì được thế đó. Người có năng lực làm khó dễ ta sao, ai bảo người luôn cải trang vì hành làm chi?

Nhưng giờ có hối hận thì cũng đã muộn. Ta vừa cảm thán trong lòng, vừa cảm mắt nhìn dán vào chóp mũi của mình, làm như trên mặt có ruồi bọ đậu vào vậy...

Lâm Thụy vẩy vẩy tay, tiểu hòa thượng bên cạnh tay chân linh hoạt, nhanh nhẹn rót thêm cho hắn một ly trà. Ta càng xem càng thấy tiểu hòa thượng này quả thật đã đánh mất hình tượng của người xuất gia mất rồi. Lúc bọn họ tiếp đãi ta, sao không thấy an cần như vậy đi? Vì sao còn phải giả vờ tiên phong đạo cốt, thanh cao lắm làm gì?

Lâm Thụy liếc mắt nhìn ta một cái, khẽ cười một tiếng, nói: “Sao vậy, tiên sinh cảm thấy đứng thẳng như vậy có thể cao hơn được sao?”

Ta cũng cười, nói: “Hồi bẩm điện hạ, thảo dân chưa từng có cảm giác đó. Thân hình thảo nhân đã định sẵn là chỉ cao được đến đây thôi, cho dù có muốn thế nào cũng không thể cao thêm được...”

Ta cùng Lâm Thụy đang hoàng cảnh chặc thảo luận vấn đề chiều cao. Về mặt hai người chúng ta đều hàm chứa nét cười tủm tỉm, ngữ khí mềm nhẹ, hai mắt lóng lánh nhìn đối phương. Ta nghĩ, người bên ngoài nhìn vào thật sự có thể nghĩ chúng ta như bạn cũ đã mười năm chưa gặp, mà nay bỗng nhiên gặp lại. Niềm vui sướng này thật không thể diễn tả hết bằng lời. Chỉ có thể nói đông nói tây mấy chuyện râu ria để biểu đạt sự bối rối mà thôi.

Lâm Thụy nói: “Nếu người muốn đứng, bốn vương cũng không miễn cưỡng. Bốn vương có nói qua, bốn vương cho tới bây giờ chưa từng miễn cưỡng người khác...”

Ta nói: “Đương nhiên, điện hạ chưa bao giờ miễn cưỡng người khác. Thủ đoạn ra tay của điện hạ, thảo dân đã sớm được lĩnh giáo rồi.”

Nói xong, hai chúng ta lại nhìn nhau cười, thiếu chút nữa sẽ vô vai lẫn nhau mà xưng huynh gọi đệ rồi.

Lâm Thụy nói: “Gần đây gió xuân ấm áp, nhưng không biết vì sao mấy nơi thuộc sản nghiệp của ta lại thường xuyên bị đạo tặc ghé thăm. Nghe nói Chân tiên sinh luôn tính toán sự việc rất chu toàn, ngài có biết được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không?”

Ta cười nói: “Điện hạ đã nói, gió xuân ấm áp, cỏ cây sinh trưởng, muôn chim cùng vui xuân. Có một số người khi mùa xuân tới, cũng sẽ giống mấy con mèo nhỏ ồn ào mừng xuân, nhảy nhót chui lủi. Mấy chuyện trộm cắp vặt vẩn ấy, điện hạ cần gì phải để ý.”

Lâm Thụy vỗ tay, nở nụ cười: “Chân tiên sinh nói rất đúng. Thực ra tên đạo tặc ở chỗ ta cũng là một tên nhả tặc (tên trộm tạo nhả), chuyên trộm mấy bức thư, chữ viết xấu của người ta, cũng không gây ra nhiều tai họa. Chân tiên sinh, ngài nói xem, ta là nên tiếp tục không để ý, hay nên đưa hắn về chịu trời đây?”

Ta gật gật đầu, nói: “Đúng, nếu đã mang danh là nhả tặc, điện hạ cũng là một con người tao nhả, tất sẽ có lòng thương tiếc những người giống mình, nếu không tạo ra tổn thất gì cho ngài, không bằng cứ mặc kệ đi...”

Lâm Thụy vỗ nhẹ hai tay, liên thanh khen hay: “Chân tiên sinh thực sự nói rất đúng, giải thích không tầm thường chút nào. Như vậy, bốn vương nên tiếp tục để tên nhả tặc này trộm chữ?”

Ta nhướn miệng cười, nói: “Nhả tặc này lấy cái gì không lấy, chẳng qua chỉ là một ít chữ, một ít giấy gì gì đó thôi mà. Làm sao so sánh được với tên đại tặc kia, ngay cả những người ở trong hoàng cung mà cũng dám bắt đi? Cũng không ngại sau khi lén lút bắt đi, sẽ gây ra hậu quả thế nào nữa?”

Lâm Thụy cười nói: “Chân tiên sinh cũng thật thú vị, giao du rộng lớn, còn quen biết với cả đại tặc có bản lĩnh như vậy. Hay là giới thiệu cho bốn vương đi. Bốn vương đang chiêu binh mãi mã, nhất định sẽ cho người đó một vị trí thích hợp...”

Ta thở dài một tiếng: “Đáng tiếc, tên đại tặc này không muốn mạo hiểm bị người khác nhận ra, chứ nếu không thì thảo dân đã có thể giới thiệu hắn với điện hạ rồi...”

Nói xong, ta dùng ánh mắt chân thành nhìn Lâm Thụy. Lâm Thụy cũng tặng cho ta một nụ cười khoan hậu ôn hòa. Hai người quả thực muốn nắm chặt tay nhau, noi theo gương các nhà lãnh đạo hai nước thời hiện đại lúc gặp mặt, đứng trước giới truyền thông luôn tỏ ra thân mật khăng khít.

Ta biết, ta thật không có cách nào bắt được nhược điểm của Lâm Thụy. Nếu như hắn lật lọng không chịu thừa nhận là Tư Đồ đang ở quý phủ của hắn, không hề bị hắn giam giữ, thì ta cũng không có cách nào. Tuy nói Tuyên Vương phái người đi trộm vô số chữ viết của Tư Đồ mang về, nhưng cũng chỉ là mấy chữ do một cung phi đã bị phế viết ra, liệu được mấy người xem qua, có mấy ai cho rằng những chữ đó là thật?

Hơn nữa, ta cũng không muốn Tư Đồ trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến giữa hắn và Tuyên Vương, lấy thân phận thực sự của nàng đi mạo hiểm.

Lâm Thụy thở dài một tiếng, khẽ lắc lắc chiếc quạt đã được xếp lại trong lòng bàn tay, nói: “Chân tiên sinh cần gì phải tổn công tổn sức nhiều như vậy. Chỉ cần Chân tiên sinh chuyển đến sống tại quý phủ của bốn vương, Chân tiên sinh tự nhiên sẽ được gặp mặt cổ nhân, tất cả đều vui mừng, chẳng phải rất tốt sao?”

Ta mỉm cười: “Điện hạ thứ lỗi, thảo dân luôn luôn nhân văn đã hạc, thật sự không chịu nổi trời buộc, sao không để thảo dân tự mình quyết định đi?”

Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ người ở tại Mỗ phủ là có thể tự mình quyết định sao? Chỉ sợ kết quả là dẫn lửa thiêu thân...”

Ta nói: “Mẫu phủ cũng không phải là đầm rồng hang hổ, lấy thân phận thấp hèn như thảo dân, ở đó, ngược lại rất an toàn...”

Lâm Thụy lắc lắc đầu: “Quý phủ của bốn vương cũng đâu phải đầm rồng hang hổ, vì có gì tiên sinh đường thẳng không đi lại cứ thích đi đường vòng, không chịu thỏa hiệp?”

93. Chương 095

Chương 95: KHÔNG HẠT

Edit: Docke

Sau một lúc lâu trầm mặc, ta nói: “Nếu điện hạ có lòng, không bằng giúp ta mang một phong thư đến cho cố nhân, để nàng biết ta vẫn bình an vô sự. Điện hạ có bằng lòng hay không?”

Nói xong, ánh mắt ta lóng lánh nhìn hắn. Sự nghi hoặc tràn ngập trên gương mặt hắn, một lúc lâu cũng không nói nên lời. Ta thở dài một tiếng: “Cũng không phải là nơi đầm rồng hang hổ, chẳng lẽ ngay cả một phong thư mà cũng không thể mang vào hay sao?”

Lâm Thụy cười nói: “Chân tiên sinh có lẽ vẫn còn nghi ngờ bốn vương. Được thôi, Chân tiên sinh cứ viết thư cho nàng đi...”

Diệp Bất Phàm nhanh tay đi lấy giấy bút mang đến, mài mực xong, ý bảo ta bắt đầu viết.

Trước bao nhiêu con mắt cứ nhìn chăm chăm, ta viết xong lá thư rồi giao cho Lâm Thụy. Lâm Thụy đọc nội dung thư, thấy đơn giản chỉ là một đoạn ngắn thăm hỏi mấy việc nhà linh tinh, yên lòng, ra hiệu cho Diệp Bất Phàm cứ nhận thư đi.

Ta cười nói: “Điện hạ phải đưa thư đến nơi mới được. Sau khi xem xong, vì đề phòng bị trộm, tất nhiên sẽ phải tiêu hủy. Nhưng vị cố nhân kia của ta nếu như đọc hết thư xong sẽ rất xúc động, tất nhiên sẽ lập tức viết thư hồi âm. Nói không chừng lại rơi vào tay của ta đó. Điện hạ cũng đừng ngăn cản tên nhả tặc kia làm gì...”

Ta muốn nhắc nhở hắn, đừng làm điều gì mờ ám, thành thật một chút mà đem thư giao tận tay Tư Đồ đi thì hơn...

Lâm Thụy nói: “Chỉ một lá thư thôi mà, Chân tiên sinh vì sao lại không tín nhiệm bốn vương đến thế?”

Ta cười cười: “Thảo dân bụng dạ hẹp hòi, không thể so với bậc đại trượng phu được, luôn lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Điện hạ không cần để ý đến đâu...”

Lâm Thụy biết khuyên ta không được, cũng không nói nữa. Ánh mắt đảo qua, thấy Nhất Ngộ đại sư vẫn đứng thẳng một bên, không khỏi nở nụ cười: “Chân tiên sinh nói biết một phương pháp trồng được mật đào không hạt. Không biết Chân tiên sinh muốn dùng điều kiện gì để trao đổi, mới bằng lòng nói ra phương pháp này vậy?”

Tận đáy lòng, ta thật sự bội phục Lâm Thụy. Khó trách lại có nhiều người quy phụ hắn như thế. Ngay cả một tâm tư nhỏ của thủ hạ, hắn cũng để ý đến mà ban cho thỏa mãn, thì làm sao lại không đổi lấy được thủ hạ một lòng vì hắn mà máu chảy đầu rơi?

Ta cười cười nói: “Phương pháp của ta, thật ra cũng không đáng để nhắc đến. Chỉ cần Nhất Ngộ đại sư nói cho thảo dân biết cách trồng mật đào không hạt của lão, thảo dân tự nhiên sẽ bán ít đi, bán quy lại.”

Nhất Ngộ đại sư nghe được vô cùng vui mừng, nhưng nghe xong yêu cầu của ta, lại có chút sững sờ. Ta ngắm nghía thần sắc của lão, nói: “Xem ra Nhất Ngộ đại sư hình như không bằng lòng lắm?”

Nhất Ngộ đại sư nhìn Lâm Thụy. Lâm Thụy cầm lấy chiếc quạt xếp – vật bất ly thân của hần mà nhẹ nhàng phe phẩy. Nhất Ngộ đại sư nói: “Tiên sinh có thể đổi sang điều kiện khác được không. Phương pháp trồng mật đào của ta thật sự không đáng giá nhắc đến. Ta sợ ta nói ra rồi, tiên sinh còn cho rằng lão nạp nói dối nữa...”

Ta càng lấy làm lạ, nghĩ lão ở trước mặt Lâm Thụy chắc cũng không dám nói láo đâu. Cười nói: “Chỉ cần không phải quá vô lý, ta sao có thể cho rằng đại sư nói dối được? Đại sư yên tâm đi...”

Mặt Nhất Ngộ đại sư hơi ửng đỏ, nói: “Thật ra nói đến mật đào không hạt kia, lão nạp cũng không biết làm sao mà trồng được. Bởi vì, trong chùa của chúng ta, cũng chỉ có một gốc mật đào như vậy mà thôi. Mấy cây khác đều là loại bình thường. Chỉ riêng có một gốc, không hiểu sao lại sinh ra được mật đào không hạt. Chứ nếu không, ta vì sao lại phải kêu tăng nhân trong tự phải giảm bớt số lượng người đến mua mật đào kia chứ...”

Nghe xong lời nói của lão, trông thấy biểu tình trên mặt của lão, ta giật mình. Khó trách Nhất Ngộ đại sư lại lòng như lửa đốt muốn biết cách trồng mật đào không hạt. Cách nuôi trồng, thì ra chỉ là mèo mù vớ được cá rán mà thôi...

Ta giận dữ nói: “Như vậy, nói như vậy...”

Nhất Ngộ đại sư vội hỏi: “Hay là, ta giao thực đơn chế tác đồ chay trong chùa giao cho người làm vật trao đổi, được không?”

Ta nghĩ, lão già này, cũng thật sự muốn vợ tay lấy hết cả vốn lẫn lời đây mà...

Ta do dự một lúc, thấy trên khuôn mặt tiên phong đạo cốt của Nhất Ngộ đại sư lộ vẻ lo lắng, thần thái đã trên bầy dưới tám, lúc này mới gật gật đầu, làm như miễn cưỡng nói: “Cho ta xem bản thực đơn này đã...”

Nhất Ngộ đại sư thấy ta đã nhân nhượng, vội vàng kêu tiểu sa di (phật tử mới xuất gia) mau mau đem bản thực đơn đến đây. Ta lật qua lật lại bản thực đơn, cảm thấy đây đúng thật là một quyển sách tốt, cũng giống như cuốn tiếng đàn cổ vận kia vậy, ngàn vàng cũng khó lòng mua được.

Ta đưa quyển thực đơn ra phía sau cho Tiểu Phúc Tử, ý bảo hần cất đi, đừng để người ta đổi ý đoạt về được. Xong xuôi mới nói: “Thật ra, phương pháp này nói ra cũng không đáng nhắc đến. Chính là hàng năm... vào lúc..., đem...”

Nhất Ngộ đại sư nghe xong, vừa giật mình, lại vừa có cảm giác như mình đang bị mắc mưu vậy, thì thào tự nói: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

Ta gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ đơn giản thế thôi. Tuy đơn giản, nhưng vô cùng hữu hiệu. Đại sư, ngài xem thái độ của ngài kia... Ngài... Không phải là ngài muốn đổi ý đấy chứ?”

Nhất Ngộ đại sư vội vàng nói: “Không đâu, không đâu, sao lại đổi ý chứ...”

Nhưng ta nhìn thấy lão như vậy, chính là đổi ý rồi. May thay, bản thực đơn kia đã bị Tiểu Phúc Tử cất đi rồi. Muốn đoạt về thì phải tìm Tiểu Phúc Tử đánh nhau một trận mới được. Trên đời này, có thể cùng Tiểu Phúc Tử đánh một trận chỉ có Thanh Loan, hôm nay hình như cũng không có đến. Không biết võ công của Diệp Bất Phàm như thế nào, nhưng thoát nhìn, hình như hần không muốn giúp người ta lắm đâu...

Ta gật gật đầu: “Ồ, à, không đổi ý thì được rồi...”

Lúc ta và Tiểu Phúc Tử trở lại Mẫu phủ, Lâm Thụy cũng không làm khó chúng ta, chẳng qua chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối, phe phẩy cây quạt, nhìn theo chúng ta càng đi càng xa. Ta quay đầu lại, liếc nhìn hình dáng hần đang đứng thẳng trước cửa Quy Vân Tự, ngọc thụ lâm phong, nhưng ẩn hiện một vẻ cô tuyệt. Tuy bên cạnh san sát thuộc hạ, nhưng sao hần lại có vẻ tịch mịch như vậy nhỉ? Nhưng việc này cũng có liên quan gì đến ta đâu chứ. Sinh ra trong nhà đế vương, tự mình sẽ chịu được nỗi cô độc thôi, cũng đáng đời người...

Trở về phòng, Tiểu Phúc Tử nhìn xung quanh rồi nói: “Không có ai nghe lén, có gì muốn nói, người cứ nói đi...”

Ta nói: “Chúng ta cũng có thể rời khỏi Mẫu phủ rồi. Chuyện người hỏi thăm, đã hỏi rõ ràng chưa?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Tư Đồ nương nương bị nhốt trong một nhà dân gần Thụy Vương phủ. Có Thanh Loan và Quỳnh Hoa bên cạnh nàng. Có vẻ như ngày nào Thanh Loan cũng chỉ dạy võ công của nàng. Cuộc sống của nàng cũng không tồi đâu...”

Ta gật gật đầu: “Một nhà dân, thủ vệ hẳn là sẽ không quá nghiêm mật. Cho dù có Thanh Loan và Quỳnh Hoa kèm sát bên cạnh nàng, cũng không phải là không có cơ hội. Tư Đồ ở trong nhà đã đủ lâu rồi, đã đến lúc phải ra ngoài một chút.”

94. Chương 096

Chương 96: PHÚ QUÝ VÔ CÙNG

Edit: Ckun

Beta: Docke

Mẫu Phượng Thấm trầm ngâm cầm tờ giấy viết chữ trên tay, hỏi Đồ ma ma đứng bên cạnh: “Vương gia mới đưa tới?”

Đồ ma ma gật đầu, nói: “Lưu Vân tiên sinh đã xem qua rồi, nói rằng nữ tử viết chữ “Yêu” này, trái “Nữ” phải “Yêu”, ‘Nữ’ thiếu ‘Yêu’ nhiều, vận mệnh phú quý vô cùng, có quý nhân phù trợ, sau này chắc chắn đứng trên vạn người. Hắn còn lộ vẻ kinh sắc, hỏi lại ta, nữ tử này là ai...”

(Yêu(1) = Nữ + Yêu(2) ~ = +)

Yêu(1): ma quái gian dối, có sức mê hoặc

Yêu(2): tươi non)

Mẫu Phượng Thấm nghe xong, gương mặt tuyệt mỹ thoáng hiện lên một tia ngoan lợi (sắc bén khó trị), nói: “Hắn thật sự nói như vậy?”

Đồ ma ma nói: “Lưu Vân tiên sinh vừa không biết lai lịch của nữ tử này lại vừa không biết nàng bị Thụy Vương giam giữ, nói vậy cũng không phải đang gạt chúng ta, nhưng mà...” Đồ ma ma trầm mặc một chút, nhìn sắc mặt Mẫu Phượng Thấm, nói: “Lưu Vân tiên sinh còn nói, mệnh nữ tử này mặc dù cực tốt, nhưng bộ “Nữ” được viết khá gầy, chỉ sợ sắp tới số phận nàng sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn. Từ ngày viết ra chữ kia tính thêm ba ngày nữa, chính là ngày nàng phải ứng kiếp. Nhưng chỉ cần qua khỏi kiếp này, về sau, nàng nhất định sẽ phú quý vô cùng, không ai có thể bì kịp...”

Mẫu Phượng Thấm lạnh lùng: “Ngay cả ta cũng không thể sao?”

Đồ ma ma thật cẩn thận nói: “Lưu Vân tiên sinh cũng chưa nói tới tiểu thư. Chẳng qua, nhìn vẻ mặt hắn, lời hắn nói chính là có ý như vậy...”

Mẫu Phượng Thấm bỗng nhiên nở nụ cười. Đồ ma ma lại cả kinh. Nàng biết, mỗi khi tiểu thư lộ ra thần thái như vậy, nàng nhất định đã hạ quyết tâm.

Mẫu Phượng Thấm nói: “Nếu như vậy, cứ để cho nữ tử này ba ngày sau ứng kiếp nạn đi...”

Đồ ma ma trầm ngâm: “Nếu vậy, chỗ Tuyên Vương gia, phải hỏi báo như thế nào?”

Mẫu Phượng Thấm nói: “Nếu có một nữ tử phú quý vô cùng thúc đẩy làm thịnh vượng vận thế của Thụy Vương, ta nghĩ, hẳn chắc chắn sẽ không để yên đâu...”

Đồ ma ma gật đầu, yên lặng không gây tiếng động mà đi ra ngoài bố trí.

Ba ngày sau...

Lúc nửa đêm, trong một gian nhà trệt nhỏ gần Thụy Vương phủ bỗng nhiên truyền đến những tiếng động chém giết của đao kiếm. Một số người ở xung quanh vội chạy ra nhìn xem, lại chỉ nhìn thấy vài bóng người bay tới bay lui trên nóc nhà. Ánh đao loang loáng, không khí đặc sánh sát ý. Những người đó sợ tới mức trốn biệt về phòng, khóa cửa cài then thật chặt.

Những vùng gần đó, dân chúng rúc mình trốn vào ổ chần run bần bật, lại vẫn nghe được trong tiếng đánh nhau kịch liệt, có người quát to một tiếng: “Không có, người không có trong này, chúng ta bị lừa rồi...”

Nhưng hần còn chưa nói xong, tiếng đao thương đung chạm lại nổi lên. Đủ biết hần đang cùng người khác giao chiến, ép hần nói cũng không ra lời.

Lâm Thụy ngồi ngay ngắn trong Thụy Vương phủ, quạt xếp nhẹ nhàng lay động, trên mặt hơi ẩn ẩn nét cười. Bên người hần, Diệp Bất Phàm cứ theo lẽ thường bình thản đứng nhìn, còn Quỳnh Hoa đang nhẹ chân nhẹ tay thu dọn tàn cục trên bàn.

Đúng lúc này, một tên cận vệ đi vào, hô hấp có vẻ rất khấn trương, thấy chủ tử đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vội quỳ xuống hành lễ.

Lâm Thụy hỏi hần: “Tình hình thế nào?”

Thị vệ kia nói: “Không biết vì sao, đối phương dẫn theo rất nhiều cao thủ. Bên chỗ chúng ta ngoại trừ Thanh Loan tiên tử ra thì những người khác không còn chốn đỡ được bao lâu nữa...”

Lâm Thụy nhíu nhíu mày, lẩm bẩm nói: “Nàng dùng phương pháp gì lại có thể mời được nhiều cao thủ như vậy, cùng một lúc xông tới nơi này?” Hần quay đầu nói với Diệp Bất Phàm: “Người qua đó xem đi, không thể để đối phương dễ dàng thương người của chúng ta...”

Diệp Bất Phàm nhận lệnh đi ngay.

Lâm Thụy dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, cho phép thị vệ đang quỳ kia đứng dậy, hỏi hần: “Phía đối phương có hay không một thiếu niên cao thủ trắng trẻo, diện mạo âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, có vẻ không màng sự đời, sử dụng võ công cực kỳ khó đối phó, nhưng nếu đem so sánh với Thanh Loan tiên tử vẫn còn thua kém một chút...”

Thị vệ hiển nhiên nhận lực vô cùng tốt, hần lắc lắc đầu khẳng định: “Không có, đối phương chỉ có một người võ công cực cao, đang cùng Thanh Loan tiên tử tác chiến. Nhưng người này đã phải hơn năm mươi tuổi rồi. Những người khác, ngoại trừ hai người võ công khá cao, còn lại tất cả đều thường thường. Chỉ có điều, bọn họ bày ra một loại trận pháp kì lạ. Trận này thủ pháp hội tụ thiên la địa võng, tầng tầng lớp lớp quần quanh vây khốn những người xâm nhập vào trận, làm quân ta tổn thất rất nhiều...”

Lâm Thụy nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu, chợt hỏi Quỳnh Hoa: “Phong thư kia đâu? Người không phải đã chép lại một bản sao? Lấy ra cho ta xem...”

Quỳnh Hoa nghe lệnh, vào thư phòng mang ra một bức thư, đưa cho Lâm Thụy, hỏi: “Chủ tử, người hoài nghi?”

Lâm Thụy gật gật đầu, mở thư, nói: “Ta tuy rằng không biết bọn họ có ám hiệu thế nào, nhưng có thể khẳng định, bọn họ trong đó chắc chắn phải có liên hệ...”

Hần đọc đi đọc lại bức thư, nhíu nhíu đầu mày, vẫn không tìm được gì.

Quỳnh Hoa nói: “Lúc trước, nếu như không đem phong thư này giao cho Tư Đồ tiểu thư thì tốt rồi...”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Ngay cả điểm này cũng nằm trong tính toán của nàng rồi. Ta thân là Vương gia, sẽ không làm chuyện như vậy...” Hần nhớ lại những hành vi thường ngày của nàng, mỗi một bước đều có tính toán rõ ràng. Hần không tin nàng viết lá thư này mà không hề có dụng ý gì.

Quỳnh Hoa trầm nghĩ. Đã biết tâm tư nàng ta rất xảo hoạt, vậy mà ngài còn dám thành thành thật thật đem bức thư giao cho Tư Đồ tiểu thư. Chủ tử, ngài cũng quá tự phụ rồi...

Lâm Thụy cầm phong thư xem đi xét lại thật lâu. Bỗng nhiên, hần dùng ngón tay cầm lá thư, khoa tay múa chân, nói: “Thì ra là vậy...”

Quỳnh Hoa ở bên cạnh, vốn không muốn lên tiếng đối đáp, nhưng lòng hiếu kỳ lại trỗi dậy, nhin không được hỏi: “Chủ tử, là như thế nào vậy?”

Lâm Thụy nói: “Người xem, chữ thứ nhất của câu đầu tiên, chữ thứ hai trong câu thứ hai, cứ theo thứ tự đó mà suy ra...”

Quỳnh Hoa đọc ra: “Ba ngày sau, canh ba, trốn đi?”

“Xem ra, chính xác là bọn họ đã ngầm thông báo tin tức.” Hấn lo nghĩ nói: “Chỉ sợ bên kia đã sớm động thủ, có lẽ cũng đã xong xuôi rồi. Có lẽ nàng đã biết, ta từ lâu đã biết được nhân mã khắp nơi đều chú ý đến gian nhà trệt đó, làm sao có thể tiếp tục giấu nàng ở đó được nữa?”

Quỳnh Hoa nói: “Chủ tử, vậy làm sao?”

Lâm Thụy nói: “Quỳnh Hoa, chúng ta mau đi nhìn xem, chỉ sợ nàng đã sớm bị cứu đi mất...”

Quỳnh Hoa lên tiếng, Lâm Thụy dẫn đầu bước đi, cước bộ vội vàng đi về phía hậu viện bên trong phủ. Thụy Vương phủ thật lớn, cho dù chỉ đi đến hậu viện nhưng cũng phải tốn mất chừng một khắc (15 phút).

Bên trong hậu viện chỉ có độc nhất một tiểu viện nhỏ, thanh tĩnh u nhã, phòng thủ tương đối ít. Trước cửa tiểu viện có hai gã thủ vệ lặng yên đứng trong đêm đêm. Lâm Thụy vội vàng đuổi đến nơi, hai gã thủ vệ kia vội quỳ xuống hành lễ. Lâm Thụy hỏi: “Có gì khác thường không?”

Hai gã thủ vệ nhìn nhau, nói: “Tất cả đều bình thường...”

Chỉ một câu nói đơn giản này, lại như đánh mạnh vào đầu, Lâm Thụy cười khổ một tiếng, nói: “Chúng ta bị lừa rồi...”

Quỳnh Hoa hỏi: “Chủ tử, như thế nào...”

Lâm Thụy chỉ chỉ trong viện. Trong viện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người, khuôn mặt thanh lãnh xinh đẹp tuyệt trần, lạnh lùng nhìn hai người, lại chính là Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử không thèm để ý đến hai người bọn hắn, nhoáng một cái, thân ảnh đã bắn lên tiểu lầu. Bên trong tiểu lầu truyền ra một tiếng hoan hô kinh hỉ.

Quỳnh Hoa lúc này mới hiểu được, bọn họ chính xác là bị lừa rồi...

Đối phương căn bản không có bí mật ám truyền tin tức, lại làm cho bọn họ tưởng rằng nhất định trong đó có liên hệ, sinh ra liên tưởng, đối phương biết rõ chỗ Tư Đồ ẩn thân, khiến cho người ta phải khẩn cấp chạy tới xem xét, nào biết đầu rằng, chính mình lại là người dẫn đường.

Lâm Thụy trông thấy Tiểu Phúc Tử mang theo Tư Đồ từ tiểu lầu nhảy xuống, thầm nghĩ. Nàng tính toán thật chuẩn xác. Mình đã điều phái tất cả cao thủ bên người đến khu nhà dân nhằm ngăn chặn công kích của đám người kia. Bên người giờ chỉ có Quỳnh Hoa. Mình đã nghĩ, muốn lập một cái bẫy tại khu dân cư, dụ tất cả cùng sa lưới. Nhưng không thể tưởng tượng được, cuối cùng lại trúng kế Minh Tu Sạn Đạo, Âm Lộ Trần Thương* của nàng...

Hấn nghĩ, bao nhiêu mưu lược bỏ ra cuối cùng lại chính mình trúng kế, có phải là bởi vì, mỗi khi đề cập đến nàng, bản thân cũng có chút hỗn loạn, không tự chủ được chuyện gì cũng nghĩ đến mặt tiêu cực. Chẳng lẽ, trong cảm nhận của hắn, nàng lại quan trọng đến vậy rồi sao?

Nhìn thấy hai người bọn họ dắt tay nhau đi xa, hấn thật không rõ, Tư Đồ đại tiểu thư điên cuồng luyện võ này vì sao lại nguyện ý đi theo Tiểu Phúc Tử? Rõ ràng có vô số bí kíp võ công dụ dỗ nàng, nhưng vừa thấy Tiểu Phúc Tử, nàng vẫn không chút do dự mà đi cùng hắn.

Hấn chỉ có thể thầm than. Có lẽ trong cảm nhận của Tư Đồ đại tiểu thư kia, Giả Tuệ Như thủy chung không phải người bình thường. Hấn nghĩ, trong tay mình đã không còn lợi thế nữa, chỉ sợ từ nay về sau, nàng như chim bay về rừng, rốt cuộc sẽ không thấy bóng dáng nữa. Nghĩ đến đây, lòng hấn không khỏi nổi lên một trận mù mịt. Cứ như thứ tất yếu, quan trọng nhất của cuộc đời đã sắp sửa rời xa hắn. Hấn nghĩ: Không. Tuyệt đối không thể như vậy được...

Quỳnh Hoa nói: “Chủ tử, người của chúng ta đã đi theo dõi rồi, ngài không cần quá lo lắng.”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Người cho là nàng không lường trước sao, có thể để người theo dõi được đến cùng sao?”

Quỳnh Hoa mê hoặc nhìn chủ tử, nói: “Chủ tử, người của chúng ta ai cũng giỏi theo dõi, chắc hẳn sẽ không thất thủ đâu...”

Lâm Thụy lắc lắc đầu, khoanh tay trở về thư phòng.

Một canh giờ sau, thủ hạ được phái đi theo dõi quay về báo lại: “Chủ tử, thuộc hạ đáng chết. Chúng thuộc hạ đi theo đến một khu rừng nhỏ ngoài thành thì không biết vì sao, khu rừng này cứ như mê cung vậy, lòng vòng mấy lần đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa. Thuộc hạ thật đáng chết, đã để bọn họ chạy mất...”

Lâm Thụy giận dữ nói: “Nói vậy, đó chính là trận pháp nàng đã lập sẵn từ trước rồi.” Hắn lo nghĩ, cho tên thủ hạ kia lui xuống, thì thào nói: “Nàng chỉ nghĩ rằng, chỉ có mỗi ta phái người theo dõi, chỉ lo đề phòng ta. Chứ có biết được rằng nàng đã bắt tri bất giác bị quán vào tất cả mọi chuyện rồi không? Mặc kệ thế nào, nàng cũng không có cách nào thoát khỏi...”

Hắn thông thả đi vài bước trong phòng, nói: “Người đâu...”

Diệp Bất Phàm nghe tiếng từ phía ngoài đi vào, chấp tay nói: “Chủ tử, có chuyện gì sao?”

Lâm Thụy nói: “Diệp thống lĩnh, phái người đến Tuyên Vương phủ và Mẫu phủ, nhắc họ cẩn thận một chút, nhất định phải chăm chú nghe ngóng...”

Diệp Bất Phàm gật đầu nhận lệnh mà đi...

Ghi chú:

*Kế Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương : Sạn đạo () là đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Ở Trung Quốc, những con đường này đã từng là huyết mạch xuyên qua dãy núi Tần Lĩnh để nối giữa các thung lũng sông Vị và sông Hán Thủy. Con đường sạn đạo đầu tiên được xây dựng vào thời Chiến Quốc, quân Tần đã đi qua con đường này để đánh Thục và Ba.

Ở thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba-Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo, sau đó bị Trương Lương đốt đi để tránh tai mắt của Hạng Vũ, cô lập Hán Lưu Bang chính đồn quân mã chờ ngày tiến khởi Ba-Thục. Sau đó Hàn Tín lại dùng kế Minh Tu Sạn Đạo Âm Lộ Trần Thương. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Tri, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại ột cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

95. Chương 097

Chương 97: ĐÁNH NHAU

Edit: Ckun

Beta: Docke

Cả nhóm đi tới một căn nhà dân đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Ta lạnh lùng nhìn hai người đang dùng ánh mắt mưu sát nhìn đối phương kia, nói: “Muốn đánh thì sau này mới đánh đi, hiện giờ vẫn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu.”

Tư Đồ luôn có vẻ nghe lời ta, hơn nữa, đã không gặp mặt lâu như vậy rồi, nếu như nói không nhớ, chỉ là giả mà thôi. Nàng nghe xong, quay sang Tiểu Phúc Tử trừng mắt một cái, nói: “Được, xem như nể mặt Tuệ Như, ta không so đo với người...”

Tiểu Phúc Tử đứng khoanh hai tay, hừ lạnh một tiếng, xoay đầu, không thèm để ý nàng.

Ta cười lạnh nói: “Tư Đồ đại tiểu thư, nếu như ta không lấy Tiểu Phúc Tử kích thích người, phải chăng người định ở lì trong Thụy Vương phủ cả đời?”

Tư Đồ thấy sắc mặt ta không tốt, vội nói: “Không đâu, không đâu, ta định học hết tất cả bí kíp võ công trong Vương phủ xong, tự khắc sẽ tới tìm người...”

Ta liếc xéo nàng một cái, thanh âm lạnh lùng: “Học hết? Học hết được thì người có thể đánh bại Tiểu Phúc Tử sao?”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, đứng một bên liên tục gật đầu, muốn bao nhiêu kiêu ngạo liền có bấy nhiêu...

Tư Đồ đưa mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, cắn răng nói: “Ta không tin ta không đánh thắng được hắn...”

Ta nói: “Nói như vậy, nếu như ta không viết trong thư Tiểu Phúc Tử võ công lại tiến bộ không ít, đang ở ngoài chờ người, người thật sự là không muốn ra đâu nhỉ?”

Tư Đồ lấy lòng nói: “Sao có thể thế được, ta đã sớm chuẩn bị đi tìm người. Nhưng vừa nói cho Thụy Vương gia nghe, hắn liền không biết mượn đâu ra một quyển bí tịch võ công thất truyền đưa cho ta, nói với ta người ở bên ngoài đang sống rất tốt, không bằng học xong loại võ công này rồi đi tìm người cũng chưa muộn, cứ như vậy...”

Ta nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, cứ như vậy, người sẽ không có thời gian đi tìm ta. Muốn học hết võ công thì phải học bao lâu đây, làm sao có thời giờ đi tìm người bạn thanh mai trúc mã luôn lo lắng cho người đến nỗi cơm ăn không vô, ngủ cũng không được, đi đường cũng vấp phải cây...”

Tiểu Phúc Tử nghe ta nói lời này, ánh mắt không khỏi chợt lóe, liếc mắt nhìn ta một cái rồi lại nhắm lại, tỏ vẻ sẽ không vạch trần ta.

Tư Đồ nghe xong, nội tâm càng cảm thấy tội lỗi, nói: “Đều tại ta không tốt, cả ngày chỉ nghĩ tới luyện võ. Tuệ Như, người cứ đánh ta đi...”

Ta nghĩ, nàng học được cái chiêu này lúc nào vậy? Rất giống một con chó Nhật...

Ta tò mò hỏi nàng: “Thụy Vương gia có phải đã tặng người một con chó Nhật hay không?”

Tư Đồ kinh ngạc hỏi: “Tuệ Như, làm sao mà người biết được?” Lại nói, “Đáng tiếc, lần này đi ra, ta không mang nó theo...”

Ta nghĩ, thần thái của người bây giờ đều giống chó Nhật như đúc, còn không phải sớm chiều ở cùng chó Nhật mà học được sao? Thật đúng với câu tục ngữ: gần mực thì đen mà.

Lấy khả năng thơ phú xoay ngang, trí tuệ xoay ngang như Tư Đồ, nhất định là không biết trong lá thư ta gửi cho nàng đã thông báo ba ngày sau cùng trốn đi đâu nhỉ? Nhưng căn bản là ta cũng không tính nói với nàng. Phong thư này, là ta viết cho Lâm Thụy xem. Chỉ có người thông minh tuyệt đỉnh cùng tâm tư nhạy bén như hắn mới có thể từ những chữ trong từng hàng mà đoán ra ý tứ...

Ta nghĩ, cửa thành bây giờ, đã bị một số người quyền quý âm thầm phân phó, tất sẽ canh phòng thật nghiêm ngặt. Chỉ có thể chờ qua hết khoảng thời gian này để tránh bị nghi ngờ, rồi mới tìm cách rời khỏi đây được...

_____ *** _____

“Choang...” một tiếng, một chiếc chén sứ bị đánh đập nát. Gương mặt tuyệt mỹ của Mẫu Phượng Thẩm đỏ bừng lên, càng cho thấy nàng dù kinh tâm động phách mà vẫn rất xinh đẹp.

Tuyên Vương thấy vậy, khóe miệng lộ ra một thoáng mỉa mai, lại biến mất trong chớp mắt. Hấn khuyên nhủ: “Tiểu thư, sao phải tức giận như vậy làm gì, lần này hành động chưa được chuẩn bị chu toàn nên thất bại. Nhưng chúng ta vẫn còn lần sau...”

Mẫu Phượng Thắm cười lạnh: “Còn có lần sau sao, không biết người đã bị bắt giấu đến chỗ nào rồi...”

Tuyên Vương nói: “Tiểu thư còn có một vị tính toán tài tình ở tại quý phủ mà đúng không? Hay là để hấn tính toán thử xem?”

Đỗ ma ma hầu hạ ở bên, nghe Tuyên Vương nói xong, thì thảo nói: “Khởi bẩm Vương gia, cái tên tính toán tài tình kia có lẽ tự biết mình công lực không đủ, đã sớm rời phủ, không thấy bóng dáng...”

Tuyên Vương nói: “Chuyện đoán chữ xem tướng số vốn đã không được chuẩn xác, tiểu thư không cần quá mức để ý. Có hấn hay không, trong phủ cũng đâu có tổn thất gì...”

Trong nháy mắt, Mẫu Phượng Thắm đã bình tĩnh trở lại. Nàng nhàn nhạt nói: “Đã để Vương gia điện hạ lo lắng, ngài nói đúng. Chuyện này vốn là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Chỉ trách ta tin lời nói của tiên sinh giang hồ kia mới khiến mọi chuyện thất bại. Giờ đã đánh rắn động cỏ, Thụy Vương phủ sẽ canh phòng càng nghiêm ngặt...”

Tuyên Vương trong mắt lộ ra vẻ kính nể, khen ngợi: “Tiểu thư rất cuộc suy nghĩ thật không tầm thường, tiểu vương bội phục. Tiểu thư yên tâm, chỉ cần nữ tử kia còn ở tại Thụy Vương phủ, bổn vương nhất định sẽ giúp tiểu thư một tay...”

Mẫu Phượng Thắm mắt hiện kỳ sắc, nhìn về phía hấn, khẽ cười một tiếng: “Vương gia thật là người phóng khoáng lạc quan. Nếu vậy, bổn tiểu thư đành trông cậy vào ngài.”

Từ Mẫu phủ đi ra, Tuyên Vương cười ngửa, Quy Trữ, Tử Dạ cùng mười mấy thị vệ khác đi theo phía sau.

Chậm rãi chạy trên ngã tư đường rộng lớn, Tuyên Vương bỗng nhiên nhìn ánh trăng sáng ở phía xa xa mà nở nụ cười. Hấn nghĩ: ‘Cũng chỉ có phượng hoàng của Mẫu gia dám xem ta là kẻ ngốc, thật sự còn chưa biết ai là kẻ ngốc đâu. Nàng không biết rằng, người ẩn thân trong Mẫu phủ với thân phận Lưu Vân sư phó tướng mạo xấu xí lại chính là địch thủ lớn nhất của mình.’

Thực ra thủ hạ của hấn đã đuổi kịp vị Giả Tuệ Như hóa thân thành Lưu Vân sư phó kia, biết được bọn họ hiện giờ đang dừng chân tại một căn nhà dân hoang vắng. Còn người được gọi là nữ tử bị Thụy Vương giam giữ, cũng đã được Giả Tuệ Như dùng kế cứu ra rồi.

Hấn không khỏi tò mò về người được Quy Trữ và Tử Dạ khen ngợi là nữ tử tài trí đệ nhất thiên hạ này: ‘Liệu nàng còn giống như lúc gặp mặt ở hoàng cung Tây Sở hay không, đối nhân xử thế đều như không thêm để ý chút nào? Vậy nếu như đối mặt với ta thì sao?’

Hấn nghĩ: ‘Nếu như tam đệ để ý đến nữ tử này như vậy, sao ta không thu nhận nàng làm nữ nhân của mình.’ Nghĩ đến tam đệ lúc biết được tin tức đó, chắc chắn sẽ bị phần thống hận muốn chết, hấn không khỏi vừa nghĩ vừa cười.

Hấn nghĩ: ‘Tam đệ ẩn nhẫn lâu như vậy, lại vì nàng mà ở khách sạn Trăng rằm thiếu chút nữa đã hại chết hai phụ tá đắc lực nhất của ta.’ Thù này, hấn sao có thể không báo, đương nhiên, cũng có thể hướng nữ tử kia báo ân cứu mạng. Tề Tuyên Lâm luôn luôn ân oán rõ ràng. Hấn lại nghĩ, nếu như khiến cho nữ tử này cam tâm tình nguyện đi theo mình, như vậy đối với tam đệ mà nói, có phải sẽ là một đòn trí mạng hay không?

Hấn quay sang Quy Trữ vẫn đang ở một bên bên trầm mặc không nói, hỏi: “Người mà người phái đi có đáng tin cậy hay không?”

Quy Trữ gật đầu, nói: “Xin Vương gia yên tâm, vẫn theo dõi sát sao. Chẳng qua bên người nàng hiện tại có hai đại cao thủ, nếu như muốn bắt nàng thực sự cũng không dễ...”

Tuyên Vương cười nói: “Ai nói ta muốn bắt nàng, bổn vương sao có thể lấy oán trả ơn. Nàng cứu tính mạng của các người, ta còn muốn nói với nàng hai tiếng đa tạ nữa kia...”

96. Chương 098

Chương 98: TUYÊN VƯƠNG

Edit: Docke

Chúng ta ở trong nhà dân ngay người hết ba ngày. Trong ba ngày này cũng thật là gió êm sóng lặng. Ngoại trừ vài lần đánh nhau ẩu đả nhỏ lẻ ra thì cũng không có người nào đến gây chiến.

Nhưng chỉ với mấy trận đánh nhỏ lẻ này mà ta đã chịu không nổi nữa rồi. Bởi vì Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử, ngoại trừ ta ra thì tất cả đồ vật từ trong đến bên ngoài viện đều đã trở thành vật hy sinh trong những cuộc chiến của bọn họ. Nếu cứ đánh tiếp như vậy, thiếu chút nữa thì ngay cả cơm chúng ta cũng không thể nấu. May là ta đã dấu cái nồi cơm đi rồi mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này. Nếu có một thường dân cứ ngày nào cũng ra ngoài mua một đồng đồ gia dụng thì ta nghĩ, không bị người khác nghi ngờ mới là lạ.

Vì muốn cho hai người bọn họ có thể đánh nhau vui sướng hết mức, ta quyết định. Ít ngày nữa sẽ rời khỏi kinh đô, đi đến một nơi hoang dã vắng vẻ nào đó, để bọn họ phân được thắng bại trước rồi nói tiếp.

Quả thật, rất lâu rồi không gặp, võ công của Tư Đồ sau khi được hun đúc dưới các loại bí kíp võ công đã mạnh hơn rất nhiều. Theo đài quan sát của ta cho thấy, nàng không còn kém Tiểu Phúc Tử bao xa. Bằng không, Tiểu Phúc Tử cũng sẽ không hưng trí bừng bừng ứng chiến, cả ngày vui thú đánh nhau mà quên hết trời đất như vậy.

Ngày đó, từ sáng sớm, Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử đã nhiệt tình luyện công. Cũng may, không phải động thủ, mà là động khẩu. Tại nhà chính, hai người tiến hành cuộc thi biện luận. Ta đối diện với tàn gạch loạn ngói trong khắp căn viện mà ngẩn người, nghĩ rằng. Đã đến lúc phải đi rồi mà còn không đi, cuộc sống như vậy, ta chịu làm sao được?

Chợt nghe từ ngoại cửa viện truyền đến những tiếng rầm rầm ù ù, làm như có ba bốn cỗ xe ngựa lôi theo một vật rất nặng chạy đến trước sân ta ở.

Ta đang suy nghĩ, ai vậy nhỉ, mới sáng sớm đã đến rồi?

Chợt nghe ngoại viện có người kêu gọi: “Có ai không? Có ai ở nhà không, đến giao hàng đây...”

Ta nghĩ, ta đâu có đặt hàng gì, giao hàng cái gì?

Mở cửa ra liền nhìn thấy. Quả thật có ba cỗ xe ngựa, trên xe chất đầy đồ gia dụng, tất cả đều thuộc loại tốt nhất: gỗ lim, tử đàn, trong không khí thoang thoảng hương gỗ. Kỳ lạ nhất là, trên một chiếc xe ngựa, tất cả đều là nổi bát dao bình linh tinh các loại. Ta nghĩ, tin tức cũng đi nhanh quá nhỉ. Còn chưa kịp chạy đi đâu, đã bị người ta giám thị có chạy đằng trời rồi? Đồ gia dụng này khẳng định là không cần tiền, có người đã trả tiền rồi...

Quả nhiên, ta còn chưa mở miệng, người đánh xe chặn ngựa đã nói: “Tiên sinh, ngài không cần sợ. Mấy thứ này của ngài, toàn bộ đều đã được thanh toán tiền rồi. Ngài chỉ cần căn dặn một tiếng, để ở đâu, ta sẽ cho người đưa vào tận nơi cho ngài...”

Ta nghiêng thân, ý bảo hãy nhìn vào viện một chút đi, rồi nói: “Nếu vậy, phiền các người giúp ta quét dọn một chút trước đã. Còn nữa, không cần để ý đến hai người đang ngồi trên ghế dựa nói chuyện trong nhà chính làm gì...”

Người chặn ngựa gật đầu, hét quát một tiếng. Mấy người chặn ngựa nhanh nhẹ mau chân đi vào trong viện, quét dọn sạch sẽ, rồi mới mang đồ vào nhà.

Đồ dùng đặt vào trong viện, nhà chính, phòng bếp đều rất vừa khớp, làm như được đo đạc theo yêu cầu vậy. Ta nghĩ, xem ra trong mắt người ta, chúng ta sớm đã là cá nằm trong chậu rồi...

Chỉ có thể đổ thừa cho Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, hai người này cả ngày chẳng chịu làm chính sự, chỉ ham đánh nhau. Chứ nếu không cũng sẽ không để người ta lên vào nhà lên giường ngủ say mà cũng không biết gì.

Ta đang nghĩ ngợi, đám người chặn ngựa chuyên nghiệp đã dọn xong đồ gia dụng, nối đuôi nhau lui ra. Ngoài cửa viện đi vào ba người, người đi phía trước mặt cười tủm tỉm, hại ta hoảng sợ. Trong ấn tượng của ta, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ cười. Dáng vẻ bề vệ huân thiên, vô cùng tôn quý, sắc bén lợi hại như Tuyên Vương mà đến quý phủ của ta, lại còn là một cái phủ đã bị tàn phá, trên mặt còn tủm tỉm cười. Ta thật hoài nghi mình đang nằm mơ. Phía sau hắn, đúng là Quy Trữ và Tử Dạ...

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, không đến lượt ta hoài nghi. Bên cạnh ta bỗng nhiên xuất hiện thêm hai người, một là Tiểu Phúc Tử, một là Tư Đồ. Hai người bọn họ rốt cục đã cảm nhận được sự nguy hiểm, từ trong cuộc thi biện luận tỉnh ngộ chạy đến đứng bên cạnh ta.

Ta liền ôm quyền chào Tuyên Vương, đang định quỳ xuống hành lễ, mở miệng: “Thảo dân...” đã thấy Tuyên Vương đưa hai tay ra đỡ, ta không còn quỳ được nữa, đứng dậy...

Tuyên Vương tiến lại gần nói: “Giả tiểu thư không cần đa lễ. Bẩm vương còn muốn nói lời đa tạ với Giả tiểu thư nữa là. Giả tiểu thư đã cứu thủ hạ của bẩm vương, khiến bẩm vương không bị tổn thất mất hai viên đại tướng...”

Ta nghĩ, sao vậy, ta còn chưa thay nữ trang, làm sao hắn biết ta là nữ nhân, lại còn mang họ Giả? Xem ra Quy Trữ và Tử Dạ đã sớm nói dung mạo và chi tiết của ta cho hắn nghe rồi...

(haha, thì ra Quy Trữ và Tử Dạ đã nhận ra Tuệ Như nhưng vẫn giả ngây không nói trước mặt Mẫu Phượng Thắm. Làm mình cứ thấy kỳ kỳ, thì ra là vậy)

Ta cười nói: “Chuyện này chẳng qua chỉ là ra tay tương trợ mà thôi. Vương gia không cần lo lắng. Ngài ban tặng nhiều lễ vật như vậy, thật sự là đã quá đề cao nô tỳ rồi. Nô tỳ thật không biết nên cảm kích ngài thế nào mới tốt.”

Tuyên Vương cười cười. Những đường cong như đao khắc trên mặt đất trở nên nhu hòa, ánh mắt hàm chứa đầy ý cười, nói với ta: “Giả tiểu thư không cần khiêm tốn. Trí tuệ của ngài tuyệt diệu thiên hạ, bẩm vương phải thỉnh giáo ngài chỉ điểm nhiều hơn mới được...”

Nói xong, đôi mắt hẹp dài của hắn hơi hơi híp lại. Khóe mắt tuyệt đẹp theo đó tỏa ra một loại ánh sáng mê hoặc. Ta nghĩ, như ta đây là một tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi, dưới ánh mắt ẩn tình chăm chú của hắn, nếu như không mỉm cười e lệ, gương mặt không ứng hồng một chút thì sợ rằng không thể xưng là nữ tử được... Nhưng ta diễn thế nào cũng không diễn được, e rằng bởi vì đã cải nam trang quá lâu rồi...

Ta đành phải cúi thấp đầu, lảng tránh ánh mắt của hắn, tận lực nhịn cười, nhất định không được để lộ ra mặt. Khóe miệng cong lên, lắp bắp trả lời: “Điện hạ, được ngài đề mắt đến tiểu nữ, tiểu nữ thật... Thật sự hổ thẹn không dám nhận...”

Tuyên Vương nở nụ cười, dời mắt đi nhìn vào trong viện, thấy trong nhà chính đã bố trí đồ gia cụ mới xong xuôi cả rồi, hỏi ta: “Mấy đồ dùng này chính là bẩm vương cố ý lựa chọn cho tiểu thư. Tiểu thư có vừa lòng không?”

Ta gật đầu liên tục, thở ra một hơi, nói: “Đồ do điện hạ lựa chọn, tất nhiên là tốt nhất. Tiểu nữ thật sự hổ thẹn không dám nhận...”

Ánh mắt Tuyên Vương nhìn ta càng tăng thêm nhu hòa, nói: “Về sau có cần thứ gì, cứ nói với bẩm vương. Nếu không gặp được bẩm vương thì cứ nói với Quy Trữ...”

Quy Trữ từ phía sau Tuyên Vương lách ra, khẽ gật đầu hành lễ với ta. Trên khuôn mặt âm u của hắn treo lên một nụ cười, tựa như ánh mặt trời đột phá mây đen vậy. Khiến trong lòng ta tràn ngập lo lắng.

Ta hơi ngẩng nửa đầu, thấp giọng nói: “Tiểu nữ nào dám quấy rầy Vương gia. Vương gia cả ngày bận rộn...”

Tuyên Vương nói: “Có chuyện gì lại quan trọng hơn chuyện của tiểu thư được chứ? Tiểu thư tại khách sạn Trắng Rằm đã ra tay tương trợ, trí tuệ hơn người. Bẩm Vương mặc cảm, còn phải thỉnh giáo tiểu thư nhiều

hơn mới đúng chứ...” Hần ngấm nghĩa tiểu viện, “Nơi này thật sự quá mức nhỏ bé nghèo nàn. Nếu như tiểu thư không chê bai, hay là chuyển đến Tuyên Vương phủ của ta đi...”

Ta nghĩ, tốt lắm, lại tới nữa...

Ta cười nói: “Tiểu nữ vốn xuất thân bình dân quê mùa, đã quen sống cảnh tự do tự tại. Nếu đến ở trong vương phủ, không tránh khỏi sẽ sỉ nhục thân phận của ngài. Lại nói, ngài chính là nhân vật chỉ cần dậm chân một cái đã có thể chấn động bốn phương. Tiểu nữ quê mùa, nếu vào vương phủ sẽ rước lấy nhiều điều tiếng. Chuyện này thật không tốt chút nào...”

Xem ra, Tuyên Vương đã thu được rất nhiều tin tức tình báo liên quan đến ta, nghe ta nói như vậy cũng không khuyến bảo nhiều, cười nói: “Là do bốn vương cản trở thôi, khiến tiểu thư chê cười rồi. Tiểu thư cứ yên tâm, bốn vương tuyệt đối không ép buộc. Tiểu thư cứ yên tâm ở đây, sẽ không có ai quấy rầy tiểu thư nữa đâu...”

Ta nghĩ. Dựa vào cái gì bắt ta ở lại đây. Ta đang muốn đi đây này, người mang nhiều đồ dùng đến tặng như vậy làm gì...

97. Chương 099

Chương 99: HẤP DẪN

Edit: Docke

Tuyên Vương cười cười, nói: “Nghe nói tiểu thư rất thích đọc sách. Đặc biệt là quyển sách cổ tuyệt bản ‘Cổ vận’ đã rơi vào tay tiểu thư rồi. Bốn vương cũng góp nhặt được không ít sách. Không biết tiểu thư có từng nghe chưa. ‘Cổ vận’ có ba tập, chia làm ‘Tiếng đàn cổ vận’, ‘Tiếng gió cổ vận’ và ‘Tiếng nước cổ vận’...”

Ta liên tục gật đầu, mở to hai mắt, hỏi hần: “Điện hạ, ngài có hai cuốn còn lại không?”

Tuyên Vương lắc lắc đầu, nói: “Hai cuốn còn lại sớm cũng đã bị hủy dưới ngọn lửa chiến tranh rồi, không biết tung tích. Chỉ còn để lại duy nhất một quyển ‘Tiếng đàn cổ vận’. Tiểu thư cũng thật may mắn, khi không lại có được.”

Ta thất vọng nói: “Thì ra Tuyên Vương cũng không có...”

Tuyên Vương cười nói: “Bốn vương tuy không có sách, nhưng dưới trướng của bốn vương có một đám người tài ba dị sĩ, rất giỏi đào đất trộm mộ, rất giỏi chỉ đường. Thời gian trước đã đào được trong một ngôi cổ mộ ba tấm bia mộ. May mắn thay, khắc trên ba tấm bia mộ này chính là ba tập sách ‘Cổ vận’...”

Ta hỏi liên hồi: “Vậy hiện giờ, ba tấm bia mộ kia đang ở đâu?”

Tuyên Vương nói: “Ta đã sai người chuyển đến hậu viện của Tuyên Vương phủ...”

Ta cắt ngang lời hần, nói: “Điện hạ, ngài có thể sai người thác ấn (Rập hình nổi, chữ nổi ở bia, tường...vào giấy) lại cho ta xem có được không?”

Tuyên Vương nói: “Biết tiểu thư yêu thích đọc sách, ta đã sớm chuẩn bị thác ấn thành sách rồi...” Nói xong, khoát tay. Quy Trữ lấy từ trong tay nải lấy ra một quyển sách thác ấn, đặt vào tay ta.

Ta lật mở ra, thất vọng, hỏi Tuyên Vương: “Vì sao thể chữ mơ hồ không rõ thể này, còn chữ có chữ không nữa?”

Tuyên Vương tiếc nuối nói: “Chủ nhân của ngôi mộ này vô cùng kỳ quái. Lúc khắc ấn ba quyển sách này đã dùng mấy loại thủ pháp điêu khắc khác nhau. Có khi thể chữ lõm xuống, có khi lại nổi lên. Còn nữa,

xung quanh còn có mấy sợi dây nổi dất trộn tinh tế. Tuy nói rằng đây là cách bảo tồn rất tốt, nhưng nếu muốn tháo ắn trên giấy thì thật sự xem không được rõ lắm...”

Ta trầm ngâm một lúc sau mới hỏi: “Vương gia, tiểu nữ có thể xem qua ba tấm bia văn kia được không?”

Tuyên Vương cười nói: “Có gì đâu mà không thể. Đại môn Tuyên Vương phủ bất cứ lúc nào cũng đều mở rộng nghênh đón tiểu thư...”

Nói xong, vươn tay lấy ra một khối lệnh bài, đưa cho ta: “Có lệnh bài này, chỉ cần tiểu thư đồng ý, cho dù ngày nửa đêm muốn vào phủ cũng không có ai ngăn cản ngài...”

Ta tiếp nhận lệnh bài, nghĩ rằng. Xem ra, phải ở lại kinh đô ngày ngọc thêm hai ba ngày nữa rồi...

Tuyên Vương đi rồi. Tiểu Phúc Tử thở dài một hơi, nói: “Có người lại bị lừa...”

Ta nhàn nhạt nói: “Làm cái gì vậy? Đâu có ai mắc mưu đâu.”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ném một khúc xương ra phía trước là có người không cần suy nghĩ xông lên rồi. Còn nói là không mắc mưu?”

Ta thoáng xấu hổ, nói: “Chẳng qua cũng chỉ dừng lại hai ba ngày thôi mà...”

Tư Đồ thì thảo tự nói: “Còn cảm phần đầy bụng nói ta không để ý đến đạo nghĩa bạn bè, chỉ lo mấy bản bí kíp võ công. Có người còn kỳ quái hơn. Chỉ vì mấy thứ đồ được đào lên từ mộ người chết mà ba ba chạy đến. Cũng không biết là ai không có đạo nghĩa đây...”

Ta nghĩ. Hai người này vừa rồi còn chó cắn xương chó, vậy mà bây giờ lại nhất trí đối ngoại như vậy. Tục ngữ nói rất đúng. Dân không đấu với quan, quan không đấu với phi, người nhà nhận không đấu với quan binh.... Ta vẫn nên tạm lánh khỏi sự chỉ trích thì tốt hơn...

Buổi tối, ta lấy trong tay nải ra cuốn ‘Tiếng đàn cổ vận’, cẩn thận đọc dưới ngọn đèn. Quả thật, trong quyển sách này có đề cập thoáng qua về hai cuốn sách cổ khác, hơn nữa, còn có quan hệ trước sau. Thật ra, ‘Tiếng đàn cổ vận’ sở dĩ hấp dẫn ta như vậy, ngoại trừ nó là một quyển sách ngầm nghiên cứu về chế tác cơ quan ra, trong cảm giác của ta, quyển sách này còn dùng không ít tri thức hiện đại. Tại thời cổ đại xa xôi mà ta xuyên không đến này, nhưng lại có người vận dụng tri thức khổng lồ chế cơ quan hiện đại. Tên sách lại mang đậm phong cách cổ đại. Điều này không thể không khiến ta tò mò. Tuy rằng văn phong của nó sử dụng thể văn ngôn từ rất xa xưa, nhưng lý luận bên trong lại bao hàm tri thức khoa học hiện đại. Vào niên đại này, khi mà Đại Tề và Tây Sở, Đại Lương, ba nước hình thành nên thể chân vạc, cũng không có ai có thể dùng tri thức tiên tiến như thế, càng tiến xa hơn cả những gì niên đại này đã có rất nhiều. Làm sao mà không tạo cho ta cảm giác ngạc nhiên được cơ chứ?

Ta nghĩ. Có lẽ, thật sự có thể từ bên trong tìm được bí mật gì đó cũng nên. Mà bí mật này, có liên quan đến quê hương thời hiện đại xa xôi của ta...

Vì vậy, cho dù là đầm rồng hang hổ ta cũng dám xông vào, hướng chỉ chỉ là Tuyên Vương phủ. Với lại, còn có hai đại cao thủ bảo hộ cho ta. Ta đối với Tuyên Vương phủ còn có một chút ân huệ nữa, không đến nỗi gây ra ân oán tình cừu gì. Nếu thế thì Tuyên Vương cũng sẽ không khiến ta khó xử quá mức đâu...

Ta mở to hai mắt, nằm trên giường suy đi nghĩ lại. Thật ra, xuyên không đến thời cổ đại, với tính cách dễ dàng thích ứng với mọi hoàn cảnh của ta thì cuộc sống ở đây cũng rất tự tại. Nhưng mà, không biết nói sao nữa, cuối cùng, ta vẫn rất nhớ cuộc sống thời hiện đại. Cho dù mấy chuyện lục đục đấu đá nhau ở hiện đại còn nặng nề hơn cả cổ đại, cũng càng thấm thiết hơn. Không có người thân, ngoại trừ đám huynh muội như hổ như sói cùng cha khác mẹ với ta và cái vách tường, vĩnh viễn cũng không biết ai là người mẹ đã sinh ra mình. Ngay cả bạn bè cũng rất ít. Không có ai đối xử với ta thật lòng giống như Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Nhưng cứ tưởng tượng đến có thể trở về thì cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, ta cũng nhịn không được muốn ném thử một lần. Ta nhịn không được suy nghĩ, có lẽ, từ trong ba quyển sách này thật sự có thể phát hiện ra một phương pháp nào đó, có thể đưa ta trở lại quê hương hiện đại của mình.

Ta hiện giờ cũng giống như bệnh nhân bị ung thư vậy. Cứ nghĩ đến có thể khỏi hẳn, thì cho dù là thuốc độc cũng không nhịn nổi muốn dùng thử xem sao.

Suốt cả buổi tối ta cũng không ngủ, cứ suy đi nghĩ lại. Ta biết, Tuyên Vương không phải là một nhân vật dễ đối phó. Có mối liên hệ gì với hắn, e rằng cũng đều không tốt. Nhưng sức hấp dẫn quá lớn lại khiến ta không thể bỏ qua cơ hội này được.

Sáng sớm hôm sau, ta liền rời khỏi giường. Sắc trời mênh mông, mặt trời còn chưa xuất hiện, ta đã rửa mặt chải đầu xong. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ vừa lúc từ trong phòng đi ra, trông thấy ta đứng trong sân thì lắp bắp kinh hãi, đồng thanh hỏi: “Tiểu thư, sao người lại thức dậy sớm vậy?”

Ta phản chấn tinh thần nói: “Sức khỏe tốt, đương nhiên dậy sớm rồi...”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng liếc mắt nhìn ta. Ánh mắt hắn lạnh băng như sương sớm hỗn loạn, lạnh đến nỗi khiến ta phát run lên. Hắn nói: “Còn không phải muốn sớm đi đến Tuyên Vương phủ một chút sao? Nơi đó có khúc xương chờ nàng đến gặm mà...”

Ta nghĩ. Tiểu Phúc Tử, người không muốn để ta đi, người có phải lĩnh thì sao không đi trộm lấy ba tấm bia đá kia về đây đi?

Tư Đồ thì thảo nói: “Ây da, hai người lời cũng không đi. Chứ không thì Tuệ Như, người cũng không cần phải đi...”

Ta ngấm ngấm hai người bọn họ. Phát hiện cả hai đều có thần sắc mệt mỏi đến mức hết chịu nổi. Làm như suốt đêm qua không ngủ, cộng thêm phải khuôn vác cả đêm vậy. Trong lòng giật mình, hai vị này, tối qua khẳng định đã đột nhập Tuyên Vương phủ trộm đồ rồi. Đáng tiếc, không thành công.

Tiểu Phúc Tử cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của ta, nhưng cũng không lảng tránh, nói: “Tấm bia đá kia không biết được làm bằng cái gì, nặng đến ngàn cân. Hai chúng ta vất vả cả đêm, chỉ lôi nó đi được một trượng (khoảng 3,5 mét)...”

“Hai người các người có làm kinh động đến người trong Tuyên Vương phủ không?”

“Thật sự không có, Tuyên Vương phủ căn bản là không hề phái người trông coi...”

Ta cười nói: “Hắn đã bỏ mặc cho người trộm, vậy mà hình như người cũng trộm không được...”

Tư Đồ đa sầu đa cảm hít một tiếng: “Hiển nhiên, chúng ta trộm không được rồi...”

98. Chương 100

Chương 100: VƯƠNG PHỦ

Edit: Ckun

Beta: Docke

Trên đường cả nhóm đi tới Tuyên Vương phủ, ta phát hiện, Tuyên Vương phủ ở cách chỗ chúng ta khá xa, phải đi mất mấy con phố. Tư Đồ vượt vượt bộ râu trên mặt nàng, hỏi ta: “Ta có nhất thiết phải hóa trang thành thế này không?”

Ta sờ sờ râu cá trê trên mặt, nói: “Hình dáng của người nhục nhã lắm sao? Người đó, vẫn là đệ nhất mỹ râu, phong độ nhẹ nhàng như Quan Vân Trường vậy. Chẳng bù cho ta so với người còn xấu hơn bao nhiêu. Ta còn chưa than khổ, người than cái gì?”

Tư Đồ trầm mặc một lúc lâu lại nhìn nhìn Tiểu Phúc Tử, nói: “Vậy vì sao hắn không cần hóa trang? Chỉ đội mũ che khuất mặt rồi cứ thế mà đi là sao?”

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử có nổi danh như người không? Có vừa trốn ra từ Thụy Vương phủ không? Có phải người vẫn còn lưu luyến bí kíp võ công của Thụy Vương phủ, muốn bị người ta bắt đi đúng không?”

Tư Đồ rút cục ngừng lải nhải, theo ta đi về phía trước...

Hiện giờ, phong thanh hạc lệ* (gió rít hạc kêu), ta cùng với Tư Đồ hai người đều hóa trang, dịch dung. Ta vẫn thích râu cá trê hơn, ngoại trừ râu cá trê là không đổi thì diện mạo so với hồi ở Mẫu phủ thật sự khác rất xa. Ta tin tưởng, giả sử bây giờ có đối mặt trực diện với tiểu nha đầu Tiểu Lan của Mẫu phủ, nàng cũng sẽ không thể tin nổi, người đang đứng trước mặt mặc dù thấp bé, nhưng dáng vẻ rất thư sinh này lại chính là Lưu Vân sư phó thấp bé héo rút ở Mẫu phủ. Khí chất khác nhau rất xa, một người quý khí mười phần, một người thần thái ti tiện, sao có thể cùng là một?

Còn Tư Đồ lại hóa trang thành một vị mỹ nam râu dài, phong độ tinh tế nhẹ nhàng. Tuy vậy, tu dưỡng so với thái độ của Phan An vẫn kém xa vạn dặm. Nguyên nhân cũng bởi vì Tư Đồ vẫn luôn miệng lầm bầm oán giận không ngừng.

Ta nghĩ, cổ đại cũng có nhiều điểm tốt. Nam nhân có thể để râu, râu có thể che đậy rất nhiều thứ, nói ví như, không có hậu kết, môi đỏ mọng quá lộ liễu chẳng hạn. Nó cũng làm gia tăng khí khái nam nhi lên rất nhiều. Cho dù không che đậy được, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác. Nói ví như bộ râu cá trê nho nhỏ trên khuôn mặt ta đây, trông khá giống Lục Tiểu Phụng nha, tựa như lông mi vậy...

Hấp dẫn biết bao ánh mắt người đi đường a...

Chúng ta đi vào Tuyên Vương phủ, giờ lệnh bài ra, thật sự có thể thuận lợi tiến vào phủ, không có ai cần thận kiểm tra. Một vị có vẻ là quản gia, đưa bọn ta đi ra sân sau tiến vào hậu viện. Vừa tới cửa viện hình lưỡi liềm, ta liền nhìn thấy ba tấm bia đá thật lớn đứng sừng sững trong sân viện. Có một tấm bia hiển nhiên đã bị người ta dịch chuyển, lệch về hướng khác cách xa hai tấm kia.

Vị quản gia nói: “Mấy vị tiên sinh, Vương gia chúng ta đã dặn, mấy vị cứ ở trong này xem đi, sẽ không có ai quấy rầy.” Lại nói: “Tối hôm qua không biết làm sao lại như thế, tấm bia này đã tự nhiên di chuyển một cách khó hiểu, tựa như có thần tiên hiển linh vậy đó...”

Nói xong, hắn cung kính chấp tay hướng tấm bia đá lạy một cái rồi mới đi...

Ta cười, liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ một cái. Hai người đó, một người thì ngậm cá vàng trong ao, một kẻ thì nhìn chim đậu trên cây, làm như không hề nghe thấy lời quản gia nói vậy.

Ta cũng không so đo với bọn họ, tự mình nhìn văn tự khắc trên bia đá.

Đúng như lời Tuyên Vương đã nói, trên mặt bia văn toàn bộ đều chữ trùng chữ nổi, thật đúng là không cùng một loại thủ pháp điêu khắc. Hơn nữa còn chỗ cao chỗ thấp, không giống những tấm bia đá khác được tạo thành từ những khối đá san bằng. Có chữ sâu vào bên trong một chút, có chữ lại nhô ra một chút, thật đúng là rất khó để thạc ấn. Khoảng cách giữa các chữ còn khác không ít hoa văn, giống như trong quyển ‘Tiếng đàn vận cổ’ kia, toàn bộ đều là hình vẽ về cơ quan bố trí.

Trong đó có không ít những từ ngữ cổ quái, hỗn loạn, chưa từng gặp qua, khiến ta dù suy nghĩ trăm lần cũng khó mà giải thích được...

Hậu viên Vương phủ tuy rằng muôn hoa khoe sắc, nhưng ít người lui tới. Ngẫu nhiên xuất hiện một hạ nhân thì ta hỏi cái gì cũng không biết. Ta nghĩ, có thể là Tuyên Vương đã sớm dặn dò hạ nhân, cấm bọn họ không được tùy tiện đi loạn, không được cùng chúng ta nói nhiều hơn nửa câu. Chắc là để tránh bị chúng ta lôi kéo làm hư?

Chỉ có điều, tuy rằng không cùng chúng ta nói chuyện, nhưng lại lục tục đưa tới không ít thứ linh tinh. Nào là giấy bút nghiên mực, rồi điểm tâm tinh xảo, bày đầy một bàn đá, làm ta không khỏi cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Nhìn ba tấm bia đá này, ta nghĩ. Bây giờ mà có máy chụp ảnh hiện đại thì tốt rồi, đâu cần phải phiên toái như vậy. Không nên đứng ở Tuyên Vương phủ này mãi được. Tư Đồ cùng Tiểu Phúc Tử trong lòng đã sớm bất mãn. Hai lỗ tai cảnh giác mà dựng đứng lên, lắng nghe nhất cử nhất động xung quanh. Trông thấy bộ dáng đề phòng vạn phần của bọn họ, ta không khỏi cảm thấy vô cùng kỳ quái. Vì sao bọn họ có phản cảm với Tuyên Vương như vậy, ngược lại đối với Lâm Thụy lại rất có hảo cảm?

Lâm Thụy kia rốt cuộc có gì đặc biệt mà khiến cho cả hai người đó đều đồng loạt nhất trí khen ngợi như vậy?

Nhưng mà, vào Tuyên Vương phủ, không hiểu sao ta lại nhớ đến hai vị muội muội đáng thương kia. Một người trong đó có khả năng là cốt nhục của Tuyên Vương. Tuổi còn nhỏ mà đã phải lưu lạc bên ngoài, thê thảm vô cùng. Theo ta thấy, đây có thể là kết quả phong lưu khắp nơi của Tuyên Vương. Ta lại nhớ đến tiếng xầu đồn xa kia, nói rằng: Mỗi khi Tuyên Vương đến một chỗ nào đó, đều có nữ tử mất tích một cách khó hiểu. Kết quả là, đều sẽ xuất hiện tại Tuyên Vương phủ, trở thành độc chiếm của Tuyên Vương. Ta vội nhắc nhở bản thân một chút, cũng không thể trở thành một vật phẩm trong bộ sưu tập của hắn. Nhưng quay đầu nghĩ lại, sao có khả năng, mỹ nhân đi theo Tuyên Vương, không phải thiên kiều bá mị, thì cũng là hoa nhường nguyệt thẹn. Cho dù mất hẳn bị mù, cũng sẽ không coi trọng ta đâu. Ấy da, vẫn nên đi nghiên cứu bìa văn kia một chút thì hơn...

Ta cẩn thận dùng bút phác họa lại văn tự cùng các hình vẽ trên bìa đá. Buổi sáng chớp mắt đã trôi qua, mới họa được một chút, ta không khỏi thở dài, cứ như vậy thì đến bao giờ mới họa xong? Hơn nữa, trên mặt bìa còn có những chữ xa lạ ta không được biết. Không biết thì tất nhiên là càng khó ghi chép. Ta nghĩ, nếu như có người quen thuộc loại chữ này đứng ra giúp ta thì thật tốt quá rồi.

Ngắm nghía gã người hầu đứng thẳng một bên, trầm mặc ít lời, nhưng thật ra chỉ cần sai bảo chắc chắn sẽ nghe theo. Ta hỏi hắn: “Huynh đài, không biết trong quý phủ có ai giỏi vẽ không, có người nào có thể nhận biết được mấy chữ viết trên này không? Nếu có thì có thể nhờ Vương gia gọi hắn đến giúp ta được không?”

Nô bộc này nhìn sang ta, không nói tiếng nào, gật gật đầu rồi đi. Ta cũng không biết hắn gật gật đầu đồng ý hay là như thế nào nữa?

Ta thở dài, lắc lắc đầu, tiếp tục xem tranh chữ trên bìa đá. Nhìn nửa ngày vẫn không lĩnh ngộ được gì. Lại lật qua lật lại quyển ‘Tiếng đàn cổ vận’ trong tay. Thực hiển nhiên, bản ‘Tiếng đàn cổ vận’ này đã có người chú giải, trở nên đơn giản dễ hiểu, không thể đem ra so sánh với ba tấm bìa đá này, tối nghĩa vô cùng...

Ta đang lúc hết đường xoay sở, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ lại ở một bên nói lời lạnh nhạt: “Xem không hiểu, không bằng đi về còn tốt hơn, ở lại đây cũng vô dụng thôi...”

“Đúng đó, họa chậm như vậy, nửa ngày mới họa được một cái sừng thì khi nào mới họa xong đây...”

“Tay chân chậm chạp như vậy, so với lão thái thái chẳng nhanh hơn được bao nhiêu...”

Trong lòng ta càng thêm phiền muộn, quay đầu đang muốn quát lớn vào mặt hai người kia, kêu bọn họ đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy nữa. Bọn họ liền lảng đi, cố gắng tránh xa, thôi thì cứ đứng xa xa cạnh mấy bụi hoa, ngắm hoa vậy...

Ghi Chú:

“ ”: Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình ”

Câu thành ngữ này để chỉ quân Tần khi rút chạy, sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tần đang đuổi theo mình.

Câu thành ngữ này có nguồn gốc từ Trận Phì Thủy giữa quân Tiền Tần và quân Đông Tấn, được xem là một trong những trận chiến lừng danh nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Trận Phì Thủy (Phì Thủy chi chiến): là trận đánh nổi tiếng năm 383 thời Đông Tấn – Ngũ Hồ thập lục quốc trong lịch sử Trung Quốc giữa quân Tiền Tần và quân Đông Tấn. Gần 100 vạn quân Tiền Tần gồm nhiều sắc tộc Ngũ Hồ và Hán, dưới sự chỉ huy của vua Tần Phù Kiên vừa thống nhất miền bắc đi thân chinh, cuối cùng bị quân Đông Tấn dưới sự chỉ huy của danh tướng Tạ Huyền đập tan. Không chỉ quân Tiền Tần tan nát mà bản thân vua Tần Phù Kiên cũng bị thương. Trận chiến Phì Thủy, với đại thắng của quân Đông Tấn, được đánh giá là trận đánh quan trọng nhất thời kỳ Ngũ Hồ thập lục quốc, và cũng được xem là một trong những trận “lấy ít thắng nhiều” tiêu biểu nhất trong lịch sử.

Ngoài ra, trận đánh này được xem là một trong những trận chiến lừng danh nhất trong lịch sử Trung Quốc. Sau thảm họa Phì Thủy, Nhà nước Tiền Tần không thể nào vực dậy được nữa, và hai năm sau thì sụp đổ hoàn toàn, trong khi Nhà nước Đông Tấn vẫn vững tồn nhờ đại thắng này.

99. Chương 101

Chương 101: MỸ NHÂN NHƯ NGỌC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Lúc quay lại, người hầu kia quả thực có dẫn về một người. Đầu đội khăn bào thư sinh, ngọc thụ lâm phong. Hắn càng tới gần, càng như có một luồng gió xuân tươi mát chậm rãi thổi đến. Ta mới hiểu được, thì ra trên thế giới này, thực sự có nam nhân tuyệt mỹ đến vậy, đẹp tựa như người trong tranh. Trong lòng ta, khen ngợi trai đẹp, lại dám ngang nhiên dùng từ ‘tuyệt mỹ’. Khuôn mặt hắn diễm lệ như một đóa hoa phù dung ở cõi tiên. Đôi mắt nhỏ dài tinh anh, hàng lông mi như tơ. Lá cây hai bên đường như bị vẻ đẹp của hắn làm cho kinh động, nhẹ nhàng rung động trong gió thoảng.

Ngay từ đầu, ta còn nghĩ đây chắc chắn là một vị mỹ nữ giả trang, nhưng nhìn kĩ mới biết được, quả thật là một nam tử. Không nói đến hầu kết của hắn, chỉ riêng tư thế bước đi của hắn, ta đã biết, nữ nhân tuyệt đối không có được dáng đi uy vũ mạnh mẽ tựa rồng cuộn như vậy. Bởi vì bản thân ta vì để học được bước đi mạnh mẽ uy vũ tựa bước rồng đó, không biết đã phải luyện mất bao lâu mà vẫn chỉ có thể luyện được tám phần tương tự mà thôi...

Ta cứ như đang thưởng thức một bức tranh vẽ mỹ nữ trong cung di động vậy. Nhìn hắn chậm rãi đến gần mà trầm nghĩ, trên đời sao lại có nhiều tuấn nam mỹ nữ đến vậy, định không để những người có tướng mạo xấu xí như ta sống nữa hay sao?

Có lẽ trên mặt ta thoáng qua một tia ghen tỵ nên Tiểu Phúc Tử ở bên ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở ta phải chú ý phong độ. Tư Đồ đã sớm bình tĩnh đứng thẳng một chỗ không nhúc nhích, nếu như không có bộ râu dài kia che khuất miệng nàng, ta khẳng định sẽ thấy được nàng đang há hốc miệng, nước miếng chảy dài.

Nô bộc kia giới thiệu với chúng ta: “Vị này là môn khách của Vương phủ chúng ta, tên gọi Tần Thập Nhất. Hắn am hiểu phân biệt được các loại điêu khắc cổ tự. Văn tự trên tấm bia đá này, hắn cũng biết được khá nhiều. Các vị tiên sinh có chuyện gì đều có thể hỏi hắn...”

Nghe vị nô bộc này giới thiệu, trong đầu ta không hiện lên một người, ta hỏi hắn: “Tần Thập Nhất à, như vậy, quán gia của Tuyên Vương phủ Tần Hàng Bách là gì của ngài?”

Tần Thập Nhất cười cười, lộ ra hai đồng điều hai bên khóe miệng: “Hồi bẩm tiên sinh, Tần Hàng Bách là thúc phụ (chú, em trai của bố) của ta...”

Ta nghĩ, hai chú cháu này đặt tên cũng thật kêu, một người là Hàng Bách (hàng trăm), một người là Thập Nhất (mười một), nếu có một nữ nhân gia thì nên đặt tên là gì nhỉ? Đặt là Tần Vạn Triệu à?

Ta không nhịn được bèn hỏi: “Tần tiên sinh, trong nhà các người, có phải còn có người tên là Tần Vạn Triệu hay không?”

Tần Thập Nhất kinh ngạc, khẩn trương hỏi: “Tiên sinh nghe được tên này ở đâu vậy?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn hiện vẻ khẩn trương làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy đau lòng. Ta vội nói: “Chẳng qua ta chỉ tùy tiện đoán một chút thôi, cũng không biết người này...”

Hắn sắc mặt cổ quái, cúi đầu che dấu biểu tình, cười cười nói: “Đã để tiên sinh chê cười, cô cô ta có khuê danh là Tần Vạn Nghi. Lâu rồi cũng không có ai nhắc tới cái tên này. Chợt nghe nhắc đến cũng làm ta thoáng có chút thất thố...”

Đây lại là một đoạn ân oán tình cừ nhưng ta cũng không tiện hỏi tiếp. Bởi vì ta vẫn đang bận thưởng thức dung nhan tuyệt sắc của hắn. Ta càng xem lại càng cảm thấy hắn quả thực là báu vật hiếm có của

thế gian. Trong lòng ta không khỏi nảy sinh liên tưởng. Hay vị này chính là nam sủng của Tuyên Vương? Tuyên Vương kia cũng có tình yêu Brokeback* sao?

Ta tưởng tượng đến điều này, thần sắc trên mặt liền có chút cổ quái. Giọng nói của Tiểu Phúc Tử lại đột nhiên vang lên bên tai ta: “Về mặt người sao nhìn giống như ăn nhầm phải ruồi bọ như vậy?”

Nghe được truyền âm nhập mật, ta vội thu thập tâm tình, thái độ đoan chính, chỉ chỉ tấm bia đá, nhẹ nhàng nói: “Tần tiên sinh, xin nhờ ngài chỉ điểm một chút cho tại hạ. Trên tấm bia đá này rốt cuộc viết cái gì? Vì sao trên mặt có rất nhiều chữ ta không hiểu được?”

Tần Thập Nhất nhìn nhìn tấm bia đá, cười nói: “Tiên sinh, những chữ đó vốn không phải là chữ bình thường, thật sự có rất ít người biết đến. Loại chữ này đến từ Thục Trung Lôi Gia, đây chính là mật ngữ trong gia tộc bọn họ. Ngài đương nhiên là đọc không hiểu...”

Thục Trung Lôi Gia, cái này ta biết. Vì hơn một ngàn lượng bạc, ta đã từng sai khiến Tư Đồ đánh một tên tiểu tử Thục Trung Lôi Gia (Nếu không nhớ vui lòng đọc lại chương 2). Nhà bọn họ đối với ta mà nói, chính là đối thủ cạnh tranh trong buôn bán, vậy mà có lẽ là người ta không xem ta ra gì. Nhưng điều ta không thể tưởng tượng được chính là, suy nghĩ của gia tộc bọn họ cũng thật không tầm thường. Sao đến loại đồ cổ đào được này cũng có dấu vết nhà bọn họ? Như vậy, nhà bọn họ rốt cuộc đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi?

Tần Thập Nhất nói: “Thục Trung Lôi Gia là một gia tộc cực kỳ lâu đời. Nghe nói đã tồn tại hơn năm trăm năm. Cơ quan ám khí đối với họ mà nói, không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là đại bộ phận tài nghệ đều do tổ tiên của họ truyền lại. Ba tấm bia đá này cũng chính là từ Thục Trung vận chuyển tới mà...”

Ta thấy bộ dáng rạng rỡ của hắn, liền hỏi: “Nói như vậy, người cũng tham gia đợt vận chuyển lần này?”

Hắn gật gật đầu, đang muốn mở miệng, ta lại hỏi: “Ngay cả đào mộ người cũng tham gia?”

Ta trầm nghĩ, mỹ nhân như vậy, lại cứ đi yêu thích khoan đào dưới nền đất, thật đúng là cực kỳ lãng phí...

Hắn cười cười, lại lộ ra đồng điệu bên miệng làm say lòng người: “Kỳ thật, đào mộ cũng không phải là một công việc bất nhân. Ngược lại, ở trong đó, còn có được không ít lạc thú, tìm được những món đồ chưa từng biết đến...”

Hắn còn định kể lại mấy sự tích nhuộm đấm mùi vị trộm mộ của hắn thì đã bị ta cướp lời: “Tần tiên sinh, ngài vẫn nên giúp ta nhìn xem trên bia này rốt cuộc là có cái gì đi...”

Hắn nói: “Tấm bia đá này, ta cũng đã nghiên cứu nhiều ngày rồi. Có vài chỗ vẫn còn chưa rõ lắm. Vừa hay đúng lúc tiên sinh đến đây, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút đi...”

Vị Tần Thập Nhất tiên sinh này cũng thật đáng danh xưng uyên bác, học thức sâu rộng, đọc được rất nhiều sách ta chưa từng đọc qua. Nhưng cũng có vài quyển sách ta đã được đọc mà hắn còn chưa có khả năng gặp qua. Nói ví dụ như những bộ sách hiện đại của ngàn năm sau, hắn đã từng đọc được chắc? Nhưng so với đồng sách cổ của hắn, ta đành phải tự an ủi mình như thế vậy.

Cùng mỹ nam thảo luận chung một vấn đề, giống như một nam nhân viên văn phòng tiếp chuyện với mỹ nữ vậy, thật làm cho người ta thấy cảnh đẹp ý vui, thoải mái vô cùng.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, mắt thấy trời đã chuyển chiều tà mà ta vẫn chưa cảm thấy mệt mỏi chút nào. Đang nghĩ xem liệu có nên chong đèn đến đêm không thì đã thấy Tuyên Vương được mọi người tháp tùng đi tới. Tần Thập Nhất thấy Tuyên Vương đã đến, lập tức đứng dậy, cung kính đứng thẳng một bên. Ta trông thấy hắn như vậy, có cảm giác nếu mình cứ ngồi mãi cũng không hợp lẽ nghi bèn vội đứng dậy theo...

Tuyên Vương từ xa đã ha ha cười, nói: “Sắc trời đã muộn, không bằng chư vị hôm nay cùng ở đây thấp đèn đến đêm, không phải rất tốt sao?”

Những lời trong lòng ta nghĩ, hắn đã nói ra rồi...

Ta vội hỏi: “Vương gia diện hạ, không cần đâu. Chỉ cần ngài không chê phiền toái thì ngày mai chúng ta lại đến cũng được. Chỉ mong có vị Tần tiên sinh đây trợ giúp là tốt rồi...”

Tuyên Vương thấy vậy cũng không miễn cưỡng, cười nói: “Nếu vậy ta sai người hộ tống chư vị hồi phủ được không?”

Ta vội gật đầu cảm ơn rồi rút...

Quay trở lại căn phòng tối lửa tắt đèn kia của chúng ta, dùng đá đánh lửa đốt đèn lên. Xung quanh im ắng, ngọn đèn lay lắt không sáng rõ tạo nên cảm giác tịch liêu, đem so với Tuyên Vương phủ đèn đuốc trải rộng sáng trưng kia thì đúng là cách biệt một trời một vực. Tiểu Phúc Tử lẳng lặng đi vào phòng bếp đun nước sôi.

Ta hỏi Tư Đồ ngồi trên ghế không lên tiếng đã lâu: “Vị Tần Thập Nhất kia, người có cảm thấy hơi quen mặt không?”

Tư Đồ có chút có chút chần chừ, nói: “Bộ dạng của hắn quá giống...”

Ta nói: “Đúng, Bộ dạng của hai người các người thật sự quá giống nhau. Hơn nữa, hắn so với người hình như còn có phần ôn nhu hơn thì phải.”

Tư Đồ lắc đầu nói: “Không, hắn trông không giống ta...”

Ta hơi trầm ngâm, nói: “Lẽ nào trông hắn lại phi thường giống mẫu thân người?”

Tư Đồ gật gật đầu: “Dung mạo của ta có vài phần giống phụ thân, thiếu chút ôn nhu. Nhưng hắn thì khác, sao lại giống mẫu thân đến vậy?”

Ta nói: “Ta chưa từng nhìn thấy mẫu thân người. Đại tướng quân nói rằng mẫu thân người đã sớm qua đời, liệu đây có phải là sự thật không?”

“Ta cũng không biết nữa. Ngay từ lúc ta còn nhỏ đã chưa từng được gặp mẫu thân. Mỗi khi hỏi phụ thân, ông luôn bi thương ảm đạm, hơn nữa, cũng chưa từng nhắc tới việc muốn lấy vợ kế hay nạp thê thiếp gì cả...”

Ta nghĩ, cuộc đời của đại tướng quân cũng rất kì quái. Khắp trong tướng quân phủ mà ngay cả một thị thiếp cũng không có. Chính bởi vậy mới nuôi dạy ta và Tư Đồ trở thành người có tính cách nghịch ngợm hay gây sự, kiêu ngạo khô khan như vậy. Nếu không nhờ Tư Đồ xinh đẹp, được tuyển vào cung thì ta nghĩ nàng có lấy được chồng hay không, thực sự cũng là một vấn đề.

Ta hỏi nàng: “Mẫu thân người khuê danh là gì?”

Tư Đồ nói: “Không, mẫu thân không phải là Tần Bách Nghi, bà không phải họ Tần mà là họ Sở, khuê danh là Tiêm Nghê...”

Ta lại âm thầm trầm ngâm, nói: “Có một câu là “nay Tần mai Sở” không biết người đã nghe qua chưa. “Bách” cùng “Tiêm” tương đối, “Nghi” và “Nghê” tương hợp. Tên mẫu thân người cũng thật trùng hợp. Hơn nữa, dựa theo các đặt tên của nhà bọn họ, Tần Vạn Triệu, đến Tần Hàng Bách, lại đến Tần Thập Nhất. Vị Tần Hàng Bách này có vẻ đồng lứa nhưng nhỏ hơn Mẫu thân người, không cùng một thế hệ, tuổi tác cũng không giống...”

Tiểu Phúc Tử đã đun sôi nước, mang đến cho chúng ta rửa mặt, nghe thấy chúng ta nói đến chuyện này liền hỏi: “Có muốn ta đi giám thị Tần Thập Nhất một chút không?”

Ta lắc lắc đầu: “Không cần, đã có người đưa người này đến trước mặt chúng ta, tự nhiên có chủ ý của hắn. Sớm hay muộn, hắn cũng sẽ chủ động nói cho chúng ta biết chân tướng mà thôi...”

Huống chi, người được đưa đến trước mặt chúng ta thì tất nhiên chỉ là kẻ râu ria mà thôi. Hắn chẳng qua chỉ là một người dẫn đường, đằng sau người dẫn đường có chân tướng như thế nào, e rằng chỉ có người bày ra thế cục này mới có thể biết được.

Ghi chú:

*Brokeback Mountain (2005)

Trong bộ phim Brokeback mountain (Núi Brokeback), hai nhân vật chính lần đầu tiên nhận ra mình đồng tính khi họ ngủ chung trong một chiếc lều. Để giữ ấm, nhân vật Jack Twist do Jake Gyllenhaal thủ vai đã ôm lấy Ennis, người đồng nghiệp của anh (Heath Ledger). Khi Jack chạm vào cơ thể Ennis, một cuộc giằng co diễn ra và không lâu sau đó, một cách hoàn toàn bộc phát, hai chàng chăn cừu đã “yêu” nhau.

Yếu tố làm nên tính thuyết phục của cảnh phim này chính là sự bất ngờ. Trước đó, quan hệ giữa Jack và Ennis chỉ thuần túy là quan hệ giữa hai người bạn đồng nghiệp. Nhưng sau trải nghiệm này, họ trở thành người tình của nhau. Cảnh ân ái giữa hai nhân vật nam được quay trong ánh tranh tối tranh sáng và kéo dài trong chưa đầy một phút nhưng đã chứng tỏ khả năng xử lý tình huống bậc thầy của đạo diễn Lý An và tài năng diễn xuất của hai diễn viên chính. Bộ phim Brokeback mountain đã đem về những đề cử Oscar đầu tiên trong sự nghiệp của hai diễn viên trẻ Jake Gyllenhaal và Heath Ledger.

100. Chương 102

Chương 102: ĐỘNG LÒNG.

Edit: Docke

Vương phủ...

Trong hậu viện, ngọn đèn vẫn sáng tỏ như cũ. Tuyên Vương liếc mắt nhìn sang Tần Thập Nhất vẫn đứng thẳng người. Ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt tựa bạch ngọc của hắn, lúc sáng lúc tối. Dung nhan của hắn tuy đẹp, nhưng hôm nay, trước mặt Tuyên Vương lại như mỹ nhân bằng đá, mất đi tất cả sự sáng rực.

Tuyên Vương biết, đây là thần thái của hầu hết mọi người khi đứng trước mặt hắn. Bọn họ sẽ luôn bị khí thế của hắn trấn áp, không tự chủ được mà thu lại tất cả thể mạnh của họ. Là một Vương giả, Tuyên Vương vẫn coi đây là điều đáng kiêu ngạo. Nhưng hiện giờ, nhìn tên thuộc hạ đứng một bên như gã đầu gối, đáy lòng hắn lại có chút phiền chán. Hắn liếc mắt đánh giá Tần Thập Nhất, trong lòng lén thở dài một hơi, nghĩ rằng: “Cho dù hắn trông giống người đó như thế nào, khí chất vẫn kém quá xa. Chẳng qua chỉ may mắn là một người bên cạnh, bằng không...”

Tuyên Vương nói: “Tần tiên sinh, mấy ngày nay ngươi cứ chuyên tâm phụ giúp mấy vị kia đi. Bọn họ yêu cầu cái gì, ngươi cứ theo đó mà làm. Nên nói cái gì, bổn vương đều đã nói cho ngươi biết rồi. Cũng đừng nên làm trái lại, nói ra những điều không nên nói...”

Tần Thập Nhất vội gật đầu liên tục, nói: “Vương gia, tiểu nhân sẽ không tính sai đâu, ngài yên tâm...”

Tuyên Vương phát tay lên, cho hắn lui ra...

Một người đi ra từ trong bóng tối, có vài phần trông giống Tần Thập Nhất, nhưng già hơn rất nhiều. Hắn nói: “Vương gia, cháu ta vốn là người tuyển chọn tốt nhất. Nhưng tính cách của hắn yếu đuối, rất dễ mềm lòng. Hơn nữa, hành động lần trước hắn cũng tham gia, ta sợ...”

Tuyên Vương cười lạnh một tiếng: “Tần tổng quản, nếu vậy phải nhờ vào ngươi nhắc nhở hắn rồi, ngàn vạn lần cũng đừng để xảy ra sai lầm gì. Phải biết rằng Tần gia các ngươi, đã có thể chỉ còn lại hai người các ngươi...”

Tần Hàng Bách giật mình, nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo của Tuyên Vương, nói: “Xin Vương gia yên tâm. Tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt việc này. Không có phụ kỳ vọng của ngài...”

Tuyên Vương phát phát tay, Tần Hàng Bách yên lặng lui ra.

Tuyên Vương tự nhủ: “Ta đã mở ra thiên la địa võng, xem ngươi còn có thể chạy trốn đến đâu? Chỉ cần các ngươi trở mặt thành thù, ngoại trừ chỗ của ta, ngươi còn có thể tìm được nơi nào để nương tựa nữa?”

Hắn dường như nhìn thấy nữ tử luôn đối với hắn đầy vẻ khinh thường kia, đang phủ rạp dưới chân, cúi đầu xưng thần với hắn. Theo quan điểm của hắn, thân là nữ tử thì phải nương tựa vào một nam nhân, một gã nam nhân cường thế. Trong hoàn cảnh nàng bị người khác phản bội, ngoại trừ hắn ra thì còn ai vào đây thu nhận nàng nữa...

Hắn nghĩ. Nàng nghĩ rằng hắn không biết trong mắt nàng đang cố nén ý cười sao. Vào lúc hắn thi triển mị lực hoàng tộc chưa bao giờ thất bại, nàng cúi đầu xuống, tỏ vẻ như đang thần phục và quý trọng hắn, giống như tất cả những nữ tử khác khi nhìn thấy hắn. Ngay cả Mẫu Phượng Thẩm không ai bì nổi kia, trong lòng đã có người thương rồi, nhưng vẫn thường xuyên bị mê hoặc bởi phong thái của hắn. Nhưng nàng thì khác. Ánh mắt nàng vô cùng trong trẻo, trong trẻo đến mức lạnh lùng. Không có chút nhiệt tình nào. Mặc dù làm ra vẻ quý trọng, nhưng khóe mắt hơi hơi nheo lại khi cười đã bán đứng nàng. Lúc ấy, trong lòng hắn cuồng nộ, lại còn phải làm như không có gì. Từ giờ khắc đó trở đi, hắn đã hạ quyết tâm. Nhất định phải khiến nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn. Tiếp theo, khiến cho tam đệ hứng chịu sự thống khổ đến mức muốn chết mà không được.

Chưa từng có ai, huống chi lại là nữ tử, dám miệt thị hắn như vậy. Tuy rằng bề ngoài nàng giả như cung kính lắm, làm như thần phục dưới chân hắn rồi vậy. Nhưng từ giây phút nhìn thấy khóe mắt nheo nheo ý cười của nàng, hắn đã biết, nữ tử này chưa từng để mắt đến hắn. Từ nhỏ đến lớn, với trí tuệ và sức hấp dẫn của mình, Tuyên Vương đã chinh phục không ít thần dân. Hơn mười tuổi đã dám một đao giết chết cung phi của phụ hoàng, tuy rằng chỉ là một cung phi ở lãnh cung. Nhưng sau đó, lại khiến cho phụ hoàng không hề truy cứu chút nào. Sự xảo trá và dũng khí này, hắn đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất. Nhưng mà, hôm nay, hắn lại cảm nhận được sự cuồng nộ đã lâu rồi chưa hề dâng lên trong lòng. Lần đầu tiên, hắn muốn đập nát khóe mắt hơi hơi ý cười của nữ nhân này, khiến nàng phải thật lòng thật ý cúi đầu xưng thần với hắn. Nhưng hôm nay, hắn biết, hắn chỉ có thể kiên nhẫn.

Ngày đó, hắn từ bụi hoa xa xa nhìn lại. Thấy nữ tử kia thân mặc nam trang đang xem xét bi văn trên tấm bia đá. Sau đó lại cùng Tần Thập Nhất cẩn thận thảo luận. Thần thái của nàng khi đó rất chân thật. Bộ dáng khi nhìn bia văn, khi phủ tay lên tấm bia đá, quả thật còn thân thiết hơn nhiều khi đối mặt với một Vương gia như hắn. Trong mắt nàng tràn ngập sự ngưỡng mộ đối với tiền nhân. Ánh mắt sáng lóng lánh, không còn là vẻ lạnh nhạt và coi thường khi đối mặt với hắn nữa. Vẻ mặt mặc dù đã được dịch dung đơn giản, nhưng hắn vẫn thấy được khuôn mặt nàng tỏa sáng chiếu rọi. Giờ khắc đó, hắn bỗng cảm thấy, thần thái của nàng còn hấp dẫn hơn cả Mẫu Phượng Thẩm diễm tuyệt thiên hạ rất nhiều...

Cuối cùng, hắn vẫn nhịn không được mà đi ra khỏi bụi hoa, mời nàng dừng chân ở lại trong Tuyên Vương phủ. Vẫn vậy, lại bị nàng cự tuyệt. Hắn nghĩ, nếu như nàng không cự tuyệt, thì cũng không giống tính cách của nàng lắm...

Chính vào lúc này, Quy Trữ đi đến. Nhìn thấy Tuyên Vương đang chìm trong trầm tư, hắn cẩn thận đứng một bên, chờ đợi Tuyên Vương sai gọi. Trước mặt chủ tử, hắn không dám mắc chút sai lầm nào, kể cả chỉ là sai lầm trong lễ nghi. Bởi vì hắn biết, chủ tử đối với thuộc hạ luôn là có công tất sẽ trọng thưởng, nhưng nếu sai lầm chỉ một chút thôi, chắc chắn sẽ cạo sạch lớp mặt kim phạt, biến không thành có, thủ đoạn cực kỳ tàn độc. Cho dù là hắn, đã hầu bên cạnh Tuyên Vương nhiều năm, cũng không dám khơi lên nghịch cảm, tùy tiện khiến hắn có chút bất mãn nào với mình.

Tuyên Vương cảm nhận được bên cạnh có người. Hắn biết, chỉ có thuộc hạ cực kỳ thân cận mới có thể được phép đến gần hắn. Hắn nói: “Quy Trữ, tất cả bố trí đã an bài ổn thỏa rồi chứ?”

Quy Trữ lúc này mới vô cùng kính cẩn mà mở miệng nói: “Bẩm báo Vương gia, tất cả mọi chuyện đều đã được an bài thỏa đáng. Dân cư bốn phía, toàn bộ đều đã được thay bằng người của chúng ta. Tất cả dân cư đều đã rời đi trong vòng một ngày...”

Tuyên Vương nói: “Bên cạnh nàng có hai cao thủ võ công cực cao. Các người cũng nên cẩn thận, không thể để nàng phát hiện chút dấu ngựa vết tơ nhện nào. Hay nói cách khác...”

Quy Trữ nói: “Thuộc hạ thừa lúc bọn họ đến Vương phủ mới ra tay. Bọn họ chỉ mới ở trong khu dân cư ấy chưa đầy hai ngày, còn chưa kịp làm quen với những người xung quanh. Hơn nữa...” Quy Trữ cười nói, “Bọn họ vừa đến thì hai vị cao thủ bên cạnh nàng đã bắt đầu luận võ túi bụi. Nàng khuyên cũng khuyên không nổi, làm sao có thời giờ đi chung quanh làm quen hoàn cảnh chứ?”

Tuyên Vương gật gật đầu, nói: “Theo như những chuyện trước kia cho thấy, nàng cực kỳ miễn cảm với sự vật xung quanh, tâm tư thận mật. Một chút sơ hở nhỏ nhỏ cũng sẽ khiến nàng nảy sinh nghi ngờ. Cho nên, làm việc nhất định phải cẩn thận, nhất thiết không thể để mắc sai lầm nào...”

Quy Trữ gật đầu, nói: “Xin Vương gia yên tâm. Thuộc hạ phái người đến ở chung quanh nàng, tất cả đều là cao thủ dịch dung. Tuyệt đối sẽ không làm lỡ việc của Vương gia.”

Tuyên Vương gật đầu nói: “Bên Thụy Vương, cũng phải giám thị...”

Quy Trữ nói: “Có lẽ Thụy Vương chưa lần ra được tung tích của bọn họ. Quý phủ không có động tĩnh gì. Thụy Vương mấy ngày nay cũng không xuất môn. Có lẽ, đối với thất bại lần này, hắn cũng hơi nhụt chí.”

Tuyên Vương cười lạnh, nói: “Tam đệ của ta, am hiểu nhất chính là giả heo ăn thịt hổ, lấy nhu thắng người. Hắn âm thầm ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, ở Tây Sở đã tra ra được những mật thám ta phái đến bên cạnh hắn rồi mượn đao giết người. Không đánh mà thắng, diệt trừ Nhân phi, khiến hiểu biết của ta về Tây Sở còn lại cực ít. Còn ở trấn Trắng Rằm, các người quên rồi sao. Tánh mạng của các người thiếu chút đã phải để lại nơi đó rồi. Tam đệ này, ta luôn luôn coi thường hắn...”

Quy Trữ cẩn thận nói: “Thuộc hạ xin tuân theo lời giáo huấn của Vương gia. Nhất định sẽ chăm chú theo dõi Thụy Vương phủ...”

101. Chương 103

Chương 103: BIA ĐÁ

Edit: Docke

Sau hai ngày nghiên cứu bia đá, ta cũng đã hiểu rõ được kha khá. Tần Thập Nhất cũng giúp ta phác thảo mấy văn tự và tranh vẽ trên tấm bia đá kia. Chữ viết của hắn cực kỳ xinh đẹp, lại hiểu được bí ngữ của Thục Trung Lô gia, sao chép còn nhanh hơn ta rất nhiều. Chỉ có điều, lại phải ở trong Tuyên Vương phủ thêm vài ngày nữa.

Hôm đó, ta đang suy nghĩ có nên đến Tuyên Vương Phủ nhìn xem Tần Thập Nhất giúp ta sao chép đến đâu rồi. Còn chưa xuất môn, chợt nghe có tiếng gõ cửa. Tiểu Phúc Tử đi ra mở cửa viện, đã thấy Tần Thập Nhất cười dài đứng trước cửa. Trong tay cầm theo một hộp điểm tâm được đóng gói tinh mỹ. Cả người đều toát ra vẻ muốn tới cửa chào hỏi nói chuyện phiếm. Trên đầu còn vương chút sương sớm khiến mái tóc ướt át đen bóng. Thoạt nhìn, toàn thân hắn trông như một đóa hoa sen mới nở vậy. Tư Đồ đứng bên cạnh ta, trên mặt tuy đã được gắn lên bộ râu xinh đẹp kia, nhưng ta dùng dư quang đảo qua liền phát hiện thân mình nàng run lên nhè nhẹ. Đủ biết, nàng nhất định là đang nhớ đến mẫu thân rồi.

Ta vội dẫn Tần Thập Nhất đi vào sân trong, đến nhà chính. Kêu Tiểu Phúc Tử châm bình trà tiếp đãi. Nghĩ rằng, nếu hắn đến đây rồi thì ta cũng không cần phải đi Tuyên Vương Phủ nữa. Nói thật, khắp Tuyên Vương phủ đều tạo cho ta cảm giác như đang bị áp bách. Tuy Tiểu Phúc Tử đã nói cho ta biết nhiều lần rồi, rằng không có ai giám thị cả. Nhưng ta vẫn cứ có cảm giác có đôi mắt nào đó, ở một nơi nào đó đang nhìn ta. Quả thật, ta hoài nghi công lực của Tiểu Phúc Tử có phải bị gạt lui rồi không, nên đi hỏi Tư Đồ. Lúc này, Tư Đồ lại cùng thống nhất ý kiến với Tiểu Phúc Tử, nói tuyệt đối không có khả năng có ai đó giám thị ta. Nhưng ta vẫn chưa an tâm. Bởi vì cảm giác này, thật sự rất mạnh mẽ...

Cảm giác này lúc ở hiện đại đã giúp ta rất nhiều lần. Đặc biệt có một lần, ta thân là giám đốc bán hàng, muốn giúp công ty ta đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Trước khi ta đến công ty đó đã kêu thư ký đưa danh thiếp vào trước. Nhưng chỉ một lát sau, thư ký đi ra, thật xin lỗi mà đem danh thiếp trả lại cho ta, nói: “Giám đốc chúng tôi bây giờ không gặp khách, phiền cô lần sau lại đến vậy.” Lúc đó, ta liền có cảm giác, có người lén nhìn trộm, xem ta sẽ xử lý tình huống này thế nào. Ta nói: “Không sao, có lẽ giám đốc các vị không thấy rõ danh thiếp của tôi. Phiền cô giúp tôi đưa vào một lần nữa xem sao...”

Dưới sự tha thiết yêu cầu của ta, thư ký kia đành bắt đắc dĩ thử lại một lần. Chưa đầy một chốc lát sau, nàng lại đi ra, trong tay chính là tấm danh thiếp đã bị xé làm đôi, còn có năm đồng tiền. Nàng vô cùng xấu hổ nói với ta: “Giám đốc chúng tôi nói, ngài sẽ không gặp cô đâu. Còn xé cả danh thiếp. Ngài để tôi nói với cô rằng, xé danh thiếp của cô, đền cho cô năm đồng, đã đủ chưa?” Ta nhận năm đồng, bình tĩnh nở nụ cười: “Danh thiếp của tôi nếu muốn bán lấy tiền thì năm đồng có thể mua được hai tấm...” Nói xong, ta lại đưa cho cô thư ký thêm một tấm danh thiếp, nói: “Việc buôn bán của tôi luôn luôn hợp lý. Nhờ cô đem tấm danh thiếp này cho giám đốc giùm tôi...” Nói xong, ta xoay người chuẩn bị rời đi, bởi vì ta cảm giác được người lên rình này giờ sắp xuất hiện...

Quả nhiên, lão cha chủ tịch của ta cùng giám đốc công ty này ha ha cười, từ văn phòng đi tới.

Từ đó về sau, ta mới dần dần chiếm được lòng của lão cha từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chăm lo cho ta, rồi từng bước thăng tiến lên địa vị cao.

Hiện giờ, tại Tuyên Vương phủ, ta lại có cảm giác này, cảm giác như có người đang âm thầm theo dõi ta, rình xem ta. Nhưng mà, ngoại trừ mấy tấm bia đá này ra thì ta cũng không muốn có liên hệ gì với Tuyên Vương phủ. Bởi vì ta đối với Tuyên Vương không có hận ý, cũng không muốn thấy người sang bắt quàng làm họ. Hắn, đối với ta mà nói, là một người không hề có giá trị lợi dụng. Người như vậy, ở địa vị cao thì sao, ta vẫn cứ khinh như thường. Đương nhiên, ngoại trừ mấy tấm bia đá kia ra rồi.

Ta nghĩ, nếu Tần Thập Nhất có thể nhanh chóng phác thảo được hết bia văn này thì ta và Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ ba người từ nay về sau đã có thể như chim sẻ cánh bay lên trời cao rồi.

Tần Thập Nhất mở khay thức ăn trong tay ra. Vừa mở ra, một mùi hương thanh nhã thơm ngát từ từ lan tỏa khắp phòng, tựa như hương hoa lan vậy. Ta hít thật sâu một hơi, cảm giác mùi hương thơm ngát này đang chạy vào ngũ tạng lục phủ, hấp dẫn mời mọc người ta mau ăn đi. Tư Đồ thích nhất là món điểm tâm ngọt, đã sớm thêm nhỏ dãi. Nàng cúi đầu nhìn bánh tơ vàng ngũ sắc trên bàn, chòm râu dài thiếu chút nữa đã cắm dính vào trong điểm tâm luôn. Ta vội lấy tay che điểm tâm, nói: “Này này, chú ý chút đi. Muốn ăn thì cũng phải từ từ mà ăn chứ...”

Nói xong, vươn tay ra muốn cầm lấy một cái. Nhưng tay của ta không đủ nhanh bằng tay của Tư Đồ. Nàng có học võ mà. Ta chỉ nhìn thấy trước mắt, bóng trắng chợt nhoáng lên, điểm tâm trên bàn chỉ còn lại có hai ba cái. Quan Âm ngàn tay cũng không nhanh được như vậy, huống chi còn có hai kẻ ngàn tay?

Ta quay đầu nhìn lại. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ mỗi người hai cái. Trong miệng còn đang ăn một cái. May thay, trên người họ không có cái túi nào, bằng không vừa ăn vừa lấy mang về thì ta còn có gì để ăn nữa đây?

Tần Thập Nhất hiển nhiên cũng không lường được sẽ nhìn thấy tình huống này, đang muốn mở miệng giới thiệu một phen, điểm tâm trên bàn đã sạch trơn rồi...

Chỉ còn lại mấy mảnh vụn...

Hắn chỉ vào mảnh vụn điểm tâm, mồm miệng mấp máy, nói: “Món bánh tơ vàng ngũ sắc này, do đích thân ta làm, này... Các người đều ăn cả rồi... Này, thật sự ăn rất nhanh nha...”

Không có ai đáp lời hắn. Tất cả đều đang ăn mà.

Loại điểm tâm này vừa mới bỏ vào miệng đã tan, thật sự là ngon miệng vô cùng. Cho dù ở trong hoàng cung, ta cũng chưa từng ăn được món điểm tâm nào ngon như vậy. Trong đó dường như có vị trái cây. Mùi vị từng tắc từng tắc tẩm vào đầu lưỡi, từ đầu lưỡi truyền xuống cổ họng, khuếch tán đến toàn thân. Khó trách Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ lại lấy vội lấy vàng như vậy.

Cũng may, ta lấy cũng không đến nỗi chậm...

Ba người ăn xong, trơ mắt mà nhìn chén đĩa trống trơn trên bàn, liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi đồng thời tản rời ánh mắt...

Tư Đồ nói: “Món bánh này, thật sự do chính tay người làm sao?”

Tần Thập Nhất nói: “Đương nhiên. Tay nghề làm món này chỉ có Tần gia chúng ta mới có, truyền từ đời này sang đời khác. Tuyệt đối không truyền ra ngoài...”

Tư Đồ nói: “Hương vị của món này, không hiểu sao, ta cứ có cảm giác như đã từng được nếm qua rồi. Nhưng ta không sao nhớ ra được...”

Ta nghĩ, chẳng lẽ mẫu thân nàng thật sự là Tần Vạn Nghi. Lúc nàng còn chưa hiểu chuyện đã làm loại điểm tâm này cho nàng ăn rồi? Cho nên nàng mới có thể có được ký ức hazy còn mới mẻ này?

Tần Thập Nhất lắc lắc đầu, nói: “Cô nương có lẽ đã nhớ lầm rồi. Tuyệt đối không có khả năng. Món điểm tâm này không phải người Tần gia thì tuyệt đối không thể làm ra được...”

Tư Đồ mê hoặc lắc lắc đầu, nói: “Nhưng hương vị độc nhất vô nhị này, ta khẳng định đã từng được nếm rồi. Điểm tâm khác làm không ra được hương vị này đâu...”

Tần Thập Nhất nói: “Gia tộc bọn ta trải qua biến cố vào mười mấy năm trước, sau đó người trong gia tộc sớm đã điêu linh rồi. May mắn nhờ Tuyên Vương ra tay cứu giúp, ta và thúc phụ mới có thể may mắn còn tồn tại. Ngoại trừ thúc phụ, ta nghĩ, trên đời này, trừ ta ra thì không còn người thứ ba có thể làm được món điểm tâm này...”

Nói xong, thở dài liên tục...

Ta hỏi: “Tần tiên sinh chẳng lẽ cả đời không cưới vợ sao, đến lúc đó không phải sẽ có thể truyền lại rồi?”

Tần Thập Nhất trên mặt hiện lên vẻ cổ quái, nói: “Không có...”

Ta thấy thần sắc trên gương mặt hắn, biết hắn có lẽ có nỗi niềm khó nói, liền không lăm lờ nữa...

102. Chương 104

Chương 104: ĐIỂM TÂM

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta cười nói: “Tần tiên sinh sao không thu nhận lấy một đồ đệ mà truyền lại tay nghề, như vậy chẳng phải người đời sau sẽ được nếm món điểm tâm này rồi sao?”

Tần Thập Nhất nói: “Không được, tộc quy đã định, tay nghề này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài...”

Ta nghĩ, người nói như vậy không phải vô nghĩa lắm sao? Sợ thất truyền mà lại không chịu truyền cho ai. Không ít thứ tốt chính bởi những kẻ thông thái rậm như người mới bị thất truyền đó. Không được, món ngon như vậy, nhất định phải khiến cho nó mỗi ngày đều phải rơi vào miệng ta...

Ta cười cười: “Hiện giờ trong tộc các người cũng chỉ còn lại người cùng chú người thôi, đúng không? Chỉ cần hai người đồng ý, chẳng phải sẽ lập được tộc quy mới hay sao?”

Tần Thập Nhất vụn vụn lần cũng không ngờ được ta sẽ nói như vậy, chần chừ nói: “Chỉ sợ chú ta không đồng ý...”

Ta nói: “Vậy chỉ cần chú người đồng ý, người liền có thể truyền dạy tay nghề chế tác điểm tâm này lại cho vị thủ hạ của ta?” Vừa nói, ta vừa chỉ tay vào Tư Đồ.

Chỉ có điều, lúc ta nói Tư Đồ là thủ hạ của ta, Tần Thập Nhất liền lộ ra thần sắc không thể tin được. Ta biết, đó là bởi vì từ trước tới giờ làm gì có thủ hạ nào mà dám tranh cướp đồ ăn tự nhiên thế được...

Tư Đồ lấp bắp, râu dài run lên, nghe ta điểm danh nàng, sững sờ nói: “Muốn ta học???”

Ta gật gật đầu: “Đương nhiên, chỉ có tay nghề nấu cơm của người là tốt nhất...” Tốt đến nỗi mỗi ngày chỉ làm bữa có hai cái bát thôi. Ta sẽ không quá đau lòng. Dù sao thì bữa bao nhiêu cái, Tuyên Vương phủ đều sẽ đem đến bù vào bấy nhiêu thôi...

Râu của Tư Đồ lại run lên, theo tần suất cho thấy, lại trông giống như đang bật cười vậy...

Hiển nhiên, Tần Thập Nhất trải qua mấy ngày cùng chúng ta ở chung, quan hệ cũng không tệ lắm. Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Được rồi, chỉ cần chú ta đồng ý, ta liền truyền tay nghề cho thủ hạ này của ngài...”

Ta nói: “Như vậy lại phải phiền toái người dẫn đường đến quý phủ của chú người một chuyến được không?”

Tần Thập Nhất liếc mắt nhìn ta một cái, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ ngài không biết, chú ta ngụ tại hậu viện Tuyên Vương phủ sao?”

Không phải ban ngày mà muốn đến Tuyên Vương phủ sao...

Ta nghĩ, Tuyên Vương phủ cũng chẳng phải nơi ăn thịt người, sao lại không thể đi? Dù gì thì ta cũng có hai đại cao thủ che chở.

Ngoài cửa có một cỗ kiệu đậu sẵn. Đây là Tuyên Vương sai người đậu sẵn ở đây để phục vụ bất cứ lúc nào, kiệu phu cũng chờ ở ngoài cửa, ta luôn lặp lại chối từ không thôi. Ta thường không quá để ý đến mấy điều nhỏ nhặt này, bởi vậy ta cũng chẳng quản hắn. Hắn muốn đỗ kiệu ở đây thì cứ đỗ đi.

Chúng ta vừa ra khỏi cửa, kiệu phu liền bước lên nghênh đón, nói: “Tiên sinh muốn xuất môn?” Ý tứ là mời chúng ta lên kiệu.

Ta nghĩ, chiều dài thật chu đáo quá, chẳng qua chúng ta thực không thể thích ứng...

Nhưng ta lo nghĩ, nói: “Đưa chúng ta đến Tuyên Vương phủ đi”

Đôi khi cũng phải thuận theo người ta một hai lần chứ, bằng không, chung quanh nhìn vào làm sao yên tâm cho được?

Ta cùng Tư Đồ ngồi trên kiệu, thẳng tiến Tuyên Vương phủ. Tại hậu viện Tuyên Vương phủ, ba tấm bia đá vẫn lặng im đứng vững. Tần Thập Nhất dẫn chúng ta đi vào gian phòng của chú hắn rồi để chúng ta chờ lại ngoài phòng khách...

Xem ra, Tuyên Vương đối với Tần Hàng Bách quả thật không tồi. Chẳng những cho hắn một mình một viện, lại còn có hai hạ nhân hầu hạ. Trong viện bài trí thanh nhã phù hợp, mấy bụi trúc che phủ ngoài phòng khe lắc lự, phát ra âm thanh sần sật. Khắp trong viện, cũng chỉ có loại thanh âm này nhẹ nhàng vang lên trong trời đêm vắng lặng.

Rèm cửa vang lên, một vị lão giả vén rèm đi ra. Lão giả này tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, thoạt nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, mà nhìn kĩ lại, bộ dáng lại chỉ tầm bốn mươi. Nhưng khuôn mặt lại nho nhã tuấn tú, mơ hồ có thể thấy được cả phong thái lúc trẻ tuổi của hắn. Đôi mắt tràn ngập nét lạnh lùng như tất cả mọi chuyện trên thế gian hắn đều có thể nhìn thấu.

Thấy chúng ta đã đến, hắn hơi giật mình, dùng ánh mắt hỏi cháu mình. Cháu hắn dường như rất sợ người chú này, cúi đầu, nói: “Chú, vị tiên sinh này là khách của Tuyên Vương. Hắn có một số việc muốn nhờ người...”

Lão giả kia nghe xong, ánh mắt lạnh lợi chợt lóe, quét về phía cháu mình. Người cháu lại vội cúi đầu, trốn tránh ánh mắt của lão giả.

Lão giả cười nói: “Đã là khách của Vương gia, lão hủ đương nhiên phải tiếp đãi, không biết tiên sinh có yêu cầu gì, lão hủ nhất định thỏa mãn tiên sinh...”

Ta ngắm nghía Tần Hàng Bách, thấy hắn xử sự không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất có phong độ của đại gia, tuyệt đối không đơn giản chỉ là quần gia của Vương phủ, liền cười nói: “Tần tiên sinh đã quá lo lắng rồi, thảo dân cũng không có việc gì. Chẳng qua nghe nói tiên sinh tài nghệ bậc nhất, còn có tay nghề làm điểm tâm cực ngon, cho nên đến thỉnh giáo...”

Tần Hàng Bách nghe xong một câu này, dùng ánh mắt trách cứ nhìn cháu mình, nói: “Tài nghệ không quan trọng, thực không đáng nhắc đến, không biết tiên sinh có gì chỉ bảo?”

Ta nói: “Kỳ thật cũng chẳng có gì. Thủ hạ này của ta trù nghệ cũng rất tốt, ăn được điểm tâm do vị huynh đài đây chế tác cho nên trong lòng nôn nóng, cầu xin ta hồi lâu, hy vọng có thể theo học tài nghệ. Lại nghe huynh đài nói rần, phải có sự đồng ý của ngài mới được, cho nên...”

Tần Hàng Bách vừa nghe xong, phút chốc đứng dậy, cười lạnh: “Điều này ta thực thẹn không dám nhận. Tay nghề này, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, thứ lỗi không thể tiếp đãi...”

Nói xong, hần khoát tay đi ra ngoài cửa, để mặc chúng ta ngây ngốc ở lại trong phòng...

Ta chưa từng nghĩ tới lại có thể có kết quả như vậy. Một quản gia Vương phủ mà khí thế so với Vương gia còn lớn hơn. Vương gia đối với ta còn phải cười xuề xòa vậy mà vị này, không nói hai câu liền bỏ mặc ta. Chỉ là ngón nghề làm điểm tâm thôi, có cái gì mà không thể truyền ra ngoài. Cho dù ăn có ngon đến mấy thì cũng chỉ là điểm tâm mà thôi.

Tần Thập Nhất thấy chú mình đối đãi với chúng ta như vậy, cảm thấy rất xấu hổ, thì thảo nói: “Tiên sinh, tính tình chú ra là vậy đó, ngài đừng trách ông...”

Ta cười cười, lắc lắc đầu nói: “Xem ra chúng ta không có lộc ăn rồi...”

Đêm dài vắng vẻ, Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ một trước một sau tiến vào cửa. Ta ngồi trước bàn, trong phòng nhẹ nhẹ tản ra mùi gỗ đàn hương, khiến người ta ngửi mà tỉnh táo tinh thần. Ta nghĩ, Tuyên Vương đối với chúng ta thực không tồi, đưa tới những vật quý trọng như vậy. Đáng tiếc không quá vài ngày nữa chúng ta phải rời đi.

Tiểu Phúc Tử rót cho ta thêm một ly trà, nói: “Tần Hàng Bách kia sau khi chúng ta rời khỏi lại quay về phòng. Ở trong đó mà thở ngắn thở dài, cứ như gặp phải chuyện gì nan giải lắm vậy...”

Ta nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ câu nói đầu tiên của ta đã gợi lên vô số chuyện thương tâm của hần?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Cũng không biết được. Sau đó hần lấy từ bức tường phía sau giá sách ra một bức họa. Ngắm nhìn bức họa này mà sắc mặt vô cùng sầu thảm...”

Ta nói: “Như vậy, người nhất định là đã lén trộm bức họa đem về...”

Tiểu Phúc tử đương nhiên đáp: “Đương nhiên...”

Một bức họa cung nữ lặng lẽ được mở ra trên bàn. Quả nhiên đúng như ta dự kiến, bức họa mỹ nữ này, trong ánh mắt hàm chứa sầu thương. Mặt mày như núi non xanh thẳm phía xa, vừa thanh nhã lại vừa mỹ lệ kinh người. Nếu như Mẫu Phượng Thấm kia là ngọn lửa cháy rực rỡ thì mỹ nữ này lại như cảnh phong lan trong u cốc, làm cho người ta không tự chủ muốn tới gần nhưng lại không dám khinh nhờn.

103. Chương 105

Chương 105: NGHI HOẶC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Nhìn bức họa này, trên mặt Tư Đồ sớm đã lộ ra thần sắc kinh nghi không xác định nổi. Người trong tranh có đến bảy tám phần giống với Tần Thập Nhất, nhưng còn hơn hần về phần linh hoạt kỳ ảo và sự tự tin. Mỹ nhân được vẽ sống động đến nỗi như muốn từ trong tranh bước ra. Ta nghĩ, người vẽ nên bức họa này nhất định phải rút hết toàn bộ tâm tình, sự tập trung cùng tài năng mà vẽ nó.

Ta đưa ánh mắt nhìn xuống phần lạc khoản* liền phát hiện, chỗ lẽ ra phải là lạc khoản, lại chỉ là một phần trống rỗng.

(*Lạc khoản: một phần trên bức thư pháp hay tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích về tác phẩm, thơ văn,... đồng thời có đóng ấn chương, thường là ở góc phía dưới hoặc hàng cuối.)

Ta cầm bức họa lên, soi dưới ngọn đèn cẩn thận xem xét. Ngọn đèn xuyên thấu qua trang giấy, ta rõ ràng phát hiện phần lạc khoản của bức họa đã được phủ thuốc màu dày thành một tầng. Thực hiển nhiên, có người đã dùng thuốc màu có cùng màu sắc với nền tranh để che đậy phần lạc khoản. Điều này lại càng làm cho lòng hiếu kì của ta trở dậy.

Ta nghĩ ngợi một hồi rồi kêu Tiểu Phúc Tử lấy một chậu nước đến. Ta dùng bút lông chấm nước, nhẹ nhàng chà lên chỗ lạc khoản, màu phủ chậm rãi trôi đi, rốt cục làm lộ ra phần chữ bên dưới bức họa...

“Trúc Phong cư sĩ? Người này là ai? Vì sao một cái tên không hề nổi tiếng lại bị che dấu kĩ càng như vậy? Ta thì thảo nói...”

Tiểu Phúc Tử nhắc nhở ta: “Nhìn kia, góc kia còn bảo lưu phần dấu gốc của ấn đóng kia...”

Phần bùn đỏ in dấu ấn lộ ra, đáng tiếc chính là, thể chữ mơ hồ, chỉ nhìn thấy hai chữ cuối cùng, ‘Bảo ấn’. Hiện mà cũng như không, tất cả các loại dấu ấn gần như cái nào mà chẳng có hai chữ này. Ta thất vọng thở dài một hơi. Tư Đồ đến gần bức họa, nét nghi ngờ trên mặt càng sâu, cứ như thân nhân chín đời nào đó vừa thức tỉnh trong trí nhớ nàng vậy. Tuy ta biết là chuyện gì nhưng cũng không thể trông cậy vào nàng có thể nhớ ra được cái gì. Theo như ta biết, từ lúc nàng biết ghi nhớ tới giờ chưa từng được nhìn thấy mẫu thân. Dù cho bức họa này có giống nàng như thế nào đi nữa thì cũng có thể chứng minh được điều gì chứ?

Quả nhiên, Tư Đồ nhìn bức chân dung hồi lâu cũng chẳng thấy được gì. Nàng nói: “Chẳng lẽ, manh mối tới chỗ này liền đứt đoạn?”

Ta nhẹ nhàng nói: “Không cần sốt ruột, không đứt được đâu...”

Tư Đồ nghi hoặc nhìn ta. Ta lại không nói gì. Người ta nhọc lòng như thế đem chúng ta lưu lại, rồi cho người hấp dẫn, giấu diếm chân tướng trước mặt chúng ta, khiến chúng ta phải đi tìm hiểu. Thế thì sao lại có thể để manh mối khinh địch như vậy đứt đoạn cho được?

Tiểu Phúc Tử nói: “Nếu vậy, có phải lại bắt ta đi tra nữa hay không?”

Ta cười nói: “Không cần, chúng ta chỉ cần ở trong phòng ngồi chờ là được...”

Có nhiều ánh mắt giám thị, quan sát nhất cử nhất động của chúng ta như vậy, không bằng chúng ta cứ lười nhác trốn tránh, để người ta tìm đến cửa đi. Mấy nhà hương dân, hàng xóm bên cạnh chúng ta, hiếm khi thấy đi làm ăn kiếm sống, lại rảnh rỗi không có việc gì làm cứ lảng vảng chung quanh phòng ta ở. Mấy ngày nay, các người có thể nghỉ ngơi một chút rồi...

Ba ngày này, ba người chúng ta thực sự không hề ra khỏi phòng. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ tiếp tục luận bàn võ công tại phòng. Tư Đồ có muốn đi ra cũng không ra được, bởi vì nàng vừa ra khỏi phòng ta liền bắt nàng đeo bộ râu dài kia lên, khiến cho nàng hứng thú rã rời, đành phải cùng Tiểu Phúc Tử ở trong phòng dùng châm chọc đùa với chỉ chích, người dùng cước thì ta dùng chân.

Chỉ có điều, đồ gia dụng gia cụ trong nhà mà Tuyên Vương đưa tới cũng thật sự không tồi. Bị bọn họ đá vô số cái mà vẫn chắc chắn như trước, thật không thể so với trước kia một đá liền loạn. Ngoại trừ âm thanh có chút âm ỉ ra thì hết thấy đều rất bình tĩnh, tựa như sự yên ả trước cơn giông bão vậy.

Ngay cả Tần Thập Nhất cũng không có tới quấy rầy chúng ta, phỏng chừng hắn còn đang cẩn thận nghiên cứu mấy tấm bia đá kia.

Khó có được mấy ngày rảnh rỗi, ta tranh thủ thời gian mang bản ‘Tiếng đàn cổ vận’ kia ra xem lại. Quyển sách này càng ngày càng hấp dẫn ta. Tuy rằng bên trong cũng có chỗ không rõ, nhưng rất hiển nhiên là nó thật sự bao hàm rất nhiều tri thức hiện đại.

Màn đêm buông xuống, lại là một ngày vô sự. Tiểu Phúc Tử đang chuẩn bị đóng cửa viện, thân ảnh lại đột biến, phi thẳng đến chỗ ta đang ngồi. Xem tư thế kia, làm như muốn nhảy ào vào lòng ta vậy. Ta kinh hãi

ngĩ, Tiểu Phúc Tử, người làm sao vậy, phát dương hay là nổi điên vậy?

Hắn lại nhấn ta một cái, lôi cả hai ngã ầm xuống đất, hai ta bị đập đầu đau điếng. Chỉ nghe bên tai nổi lên tiếng rít, pít pít pít, mấy mũi tên đầu bọc đinh dài cắm phập xuống nền đá dưới đất trước mặt chúng ta, thọc sâu vào trong nền gạch. Tiểu Phúc Tử nói: “Có người đến...”

Đến lúc này, ta đương nhiên biết là có người đến. Chỉ nghe thấy bên ngoài liên tiếp vang lên những tiếng đình đình đang đang. Tư Đồ tay cầm một thanh trường kiếm không biết lôi từ đâu ra, đang giao chiến với mấy hắc y nhân, càng đấu càng hăng. Ta bị Tiểu Phúc Tử áp trên mặt đất, không thể nhúc nhích, dưng quang nơi nơi. Ta nhìn ra được, tình huống đối với Tư Đồ không quá thuận lợi. Những người đó võ công thần kỳ cao.

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, người cứ đề ta như vậy, ta không bị ghen chết mới lạ đó...”

Tiểu Phúc Tử vội buông ta ra, ngưỡng ngừng nói: “Người cẩn thận một chút, ta đi giúp Tư Đồ tiểu thư...”

Ta liên tục gạt đầu. Thân hình Tiểu Phúc Tử bay lên, tấn công thẳng vào chiến cuộc. Ta lại thấy được trận thế kỳ lạ kia. Lúc Đại tướng quân gặp chuyện trong buổi tiệc rượu, hay lúc ra khỏi hoàng cung Tây Sở, ta đều thấy được trận thế này. Trong hai lần nhìn thấy nó, một lần là phụ thân lui địch, một lần là Thanh Loan lui địch. Nhưng theo ta thấy, trận thế lần sau mạnh hơn lần trước rất nhiều. Lúc này đây, thế công của nó còn mạnh hơn so với cả hai lần trước. Mấy người vây đánh Thanh Loan lần trước, võ công còn chưa cao như vậy. Nhưng bây giờ thì khác, số người hôm nay đến đây đều là cao thủ võ công. Nếu đơn đả độc đấu (một chọi một), Tiểu Phúc Tử có thể thắng được bọn họ, nhưng cũng không phải là dư sức lắm. Nhưng hôm nay, trận thế vừa mở ra, Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ lập tức bị cuốn vào trong đó. Ta nhìn ra được, hai người bọn họ đang phải chống đỡ rất khổ sở...

Ta cứng đầu chậm rãi di chuyển, trốn vào chỗ tối, thầm nghĩ. Nếu như mục tiêu của đối phương là ta, e rằng còn có phần sau nữa, tìm được một chỗ nấp đi thì mới ổn. Ta không hỗ trợ gì được cho người ta thì thôi, cũng không thể trở thành gánh nặng được, đúng không?

Nhưng trong nhà chính không có chỗ nào trống để mà trốn, nhìn trái nhìn phải cũng chẳng tìm nổi một chỗ ẩn thân. Góc tường cũng có hai cái hang chuột, nhưng đoán chừng ta cũng không dám đi vào đâu...

Đang lúc ta đang giương mắt tứ phía tìm chỗ trốn, cửa viện lại nhẹ nhàng bị hai đôi hài mềm mại đẩy ra. Cánh tay nhỏ bé tuyết trắng đẩy cửa viện mà cứ như hái hoa vậy. Trong tiếng đánh nhau binh bang lách cách, hai đôi hài mềm mại đó lại có vẻ xinh đẹp như vậy, yên tĩnh như vậy. Một trái một phải, hai người mặc trang phục nha hoàn đi trước dẫn đường. Một mỹ nhân đẹp như ngọc, thơm như hoa bước vào. Nàng đứng ở cửa viện lẳng lặng nhìn ta, trông như một bông hồng nở rộ. Đó chính là Mẫu Phượng Thấm. Hai nha hoàn kia ta cũng quen thuộc, một người là Tiểu Lan, một người là Đại Lan...

Ánh mắt nàng có vẻ thách thức, có vẻ hận lại tựa như vui mừng. Ta nghĩ, ta cùng nàng hình như không có thù hận gì, vì sao nàng dẫn người đến đuổi giết ta? Chẳng qua cũng chỉ nói mấy câu lừa dối gạt nàng mà thôi, nàng có cần tung ra số vốn lớn như vậy để đuổi giết ta không? Hơn nữa, lúc ta đoán chữ giúp nàng, không phải đã nói chuyện rất rõ ràng, tin thì có, không tin thì không có rồi sao? Vì sao nàng lại suy nghĩ không thông như vậy? Vì cái gì mà đến đuổi giết ta?

Nàng khẽ cười nói: “Vị này, phải chăng chính là Giả Tuệ Như tiểu thư từ Tây Sở tới?”

Ta nhìn quanh, hỏi: “Vị tiểu thư này, ngài hỏi ai vậy?”

Nàng che miệng cười khẽ: “Ta nên gọi ngài là Lưu Vân tiên sinh hay là Giả tiểu thư đây?” Nàng cười đến cả người lắc lự, làm như đang vui mừng khôn xiết vậy. Ta nhìn mà hoa mắt thất thần, thật sự nàng không phải là chỉ đẹp bình thường thôi đâu.

Ta hiện giờ đã dịch dung thành bộ dáng khác, so với lúc giả trang thành Lưu Vân sư phó khác biệt rất lớn, nhưng bị nàng một câu nói ra, thật là dọa ta muốn sốc. Điều càng khiến ta kỳ quái chính là, khắp phòng đang đánh nhau lợi hại như vậy, vì sao đám mật thám hàng xóm còn chưa đến xem xét một chút nhỉ?

Ta nói: “Vị tiểu thư này, thảo dân luôn luôn an phận thủ thường, không biết vì sao lại đắc tội tiểu thư khiến ngài phái người đến đuổi giết? Hai người ngài vừa nói kia, thảo dân đều chưa nghe nói qua...” Ta dùng lời lẽ thăm dò, xem nàng rốt cuộc muốn như thế nào...

104. Chương 106

Chương 106: THIÊN QUÂN

Edit: Docke

Mẫu Phượng Thắm nở nụ cười, che miệng nói: “Lưu Vân tiên sinh không phải rất thích nha hoàn Tiểu Lan của ta hay sao? Vì sao lúc này ngược lại không dám nhận mặt nhau... Đúng rồi, vẫn nên gọi ngài là tiên sinh thì tốt hơn... Tiên sinh, ngài không cần nhìn trái nhìn phải nữa. Người dựa vào những người được Tuyên Vương phái đến lưu lại đây chứ gì. Bọn họ đều đã bị ta phát hiện cả rồi, không có ai đến cứu người đâu...”

Ta chờ tới chờ lui, chờ đến ba ngày, cũng không hề ra khỏi cửa, không thể ngờ được, lại chờ được kết quả thế này đây. Khó trách sao ba ngày nay, một chút động tĩnh cũng không có. Ba ngày rồi ta không đến quý phủ Tuyên Vương, vậy mà hắn cũng không phải người đến nhìn xem ta có chạy trốn hay không. Ta còn tưởng rằng hắn làm vậy là đang muốn so đấu kiên nhẫn với ta nữa chứ...

Ta cười nói: “Nếu tiểu thư đã nói như vậy thì ta cũng hiểu rồi. Chỉ có điều, tiểu thư đã biết, không biết Tuyên Vương gia có biết hay không?”

Nàng lại che miệng cười. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt như hoa của nàng, nhàn nhạt ửng hồng: “Người cũng không cần chờ Tuyên Vương gia nữa. Hắn cũng không thể cứu nổi người đâu. Hiện giờ hắn còn đang một lòng một dạ chạy đi vận động hậu cung, chuẩn bị lên ngôi thái tử nữa, lẽ nào lại để ý đến người?”

Ta hiểu rồi. Nữ tử này không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, điều Tuyên Vương gia rời đi. Sau đó còn loại bỏ tất cả đám người hắn đã bố trí chung quanh khu dân cư này, xong xuôi mới xuất binh tấn công...

Tâm tư của nàng thật tinh mẫn, mưu kế chu toàn. Đội quân mang đến võ công cũng cực kỳ cao cường. Ta hiện giờ, dường như đã trở thành con gà con nằm trên thớt gỗ, chờ chủ nhân xem xét nên xuống tay từ đâu, chặt nhỏ hay là nhồi rau...

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ hiển nhiên đã nghe được cuộc nói chuyện ở bên này, đột nhiên tăng mạnh thể công, muốn phá vòng vây đi ra. Nhưng thật đáng tiếc, vòng vây mở lớn gắt gao vây khốn bọn họ vào trong, không thể động đậy.

Ta nghĩ, dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình. Ta phải nghĩ cách tự cứu mình chạy thoát mới được. Nhưng ta vẫn không rõ. Mẫu Phượng Thắm này, hai người chúng ta gần không oán, xa không thù, xa không oán, vì sao nàng lại tìm tới ta làm gì? Muốn tìm thì cũng phải tìm đến Tư Đồ mới đúng chứ. Nàng ta mới chính là nữ nhân vô cùng phú quý kia mà. Ồ, xem ra, nàng không tin tưởng lắm vào tài đoán chữ của ta...

Nàng thoáng lộ vẻ nghi ngờ nhìn ta, làm như trên mặt ta mọc lên một đóa loa kèn to tướng vậy.

Ta cười nói với nàng: “Mẫu tiểu thư, hai người chúng ta gần không oán, xa không thù. Không biết tại sao Mẫu tiểu thư lại gây khó dễ với ta như vậy nhỉ?”

Mẫu Phượng Thắm nói: “Giả tiểu thư tại Mẫu phủ lừa dối như kẹo kéo, lừa hết người trong Mẫu phủ từ trên xuống dưới thành những kẻ dễ bảo. Vậy mà Giả tiểu thư còn nói không hề có thù oán gì với ta sao?”

Ta cười nói: “Mẫu tiểu thư sao biết được những lời ta nói không phải là nói thật chứ? Vốn dĩ, đoán chữ chính là tin thì có, không tin thì không có. Với trí tuệ của Mẫu tiểu thư, nhất định có thể kham phá được đạo lý bên trong mà...”

Ta nghĩ, chuyện gì thế này, không phải chỉ là nói mấy câu thôi sao? Có cần phải huy động hết tất cả cao thủ đứng đầu cả nước đến đây đối phó với ta hay không?

Mẫu tiểu thư cười cười: “Xem ra người quả thật là vẫn chưa biết vì sao ta phải đối phó người. Đáng tiếc, người kia lại đang rất tưởng nhớ đến người...”

Ta không khỏi sờ sờ mặt, nghĩ rằng. Có phải ngoại hình của ta bất tri bất giác đã xảy ra kỳ tích gì rồi không, khiến cho dung mạo trở nên xinh đẹp, có thể sánh ngang với Mẫu Phương Thâm, trở thành Đất Kỷ thứ hai rồi không? Giống như cao thủ võ lâm không hiểu sao lại ăn trúng một ít kỳ hoa dị thảo, võ công trở nên cao cường bất thường.

Có người lại có thể mong nhớ ta ngày đêm hay sao? Mong nhớ một nữ tử chẳng qua chỉ có thể nói là hơi hơi thanh tú? Bất luận thế nào ta cũng không thể tin nổi. Mong nhớ ngày đêm, e rằng chẳng qua chỉ là mong nhớ tay nghề chế tác cơ quan ám khí của ta mà thôi?

Ta cười nói: “Mẫu tiểu thư nói đùa. Tại hạ chẳng qua chỉ là một thôn nữ, có ai lại đi mong nhớ ngày đêm. Hơn nữa, còn có vẻ đang cản trở Mẫu tiểu thư đây...”

Ta nghĩ rằng. Ta cũng không hề tranh đoạt vị hôn phu của người, sao người phải hùng hổ đối đãi với ta như vậy. Có chuyện gì, cứ thương lượng một chút không phải là tốt hơn sao? Bảo trì sự hòa hợp êm thấm, mới là mục tiêu làm người cao nhất. Đương nhiên, cũng chỉ vì tuyệt đỉnh ám khí Phương Vĩ của ta đã bị người khác đánh cắp, không có đường lui, cho nên trong lời nói, cần mềm mỏng bao nhiêu thì nhất định phải mềm mỏng bấy nhiêu. Muốn tung ra chút độc phần hay thuốc mê hồn gì đó, đáng tiếc người ta có vẻ đã sớm chuẩn bị rồi, đứng tránh rất xa, hơn nữa, còn đứng trước đầu gió. Phóng độc, khả năng quay ngược hạ độc chính mình là cực kỳ cao, không chỉ một chút thôi đâu.

Sắc mặt của Mẫu Phương Thâm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nàng nói: “Ta cũng không rõ, người chỉ là một thôn nữ quê mùa, vì sao người đó lại nhiều lần đến Tây Sở, ba lần bốn lượt muốn thu người vào tay áo. Người nói cho ta biết đi, rốt cuộc thì người có chỗ nào hấp dẫn được người ta cơ chứ?”

Ồ, hiểu rồi, nàng đang nói về Lâm Thụy đây mà. Thật ra ta cũng giống như nàng thôi, cũng đang rất mê hoặc. Nhưng không giống cái mà nàng gọi là mong nhớ ngày đêm. Ta mê hoặc chính là, vì sao cái tên Vua trúng ung Lâm Thụy này không có chuyện gì là không thắng được ta?

Ta ha ha cười, làm như đang vui mừng khôn xiết, vừa cười vừa nghĩ cách. Ta nói: “E rằng Mẫu tiểu thư đã hiểu lầm rồi. Người mà người đang nói đến, chẳng lẽ lại là Tam hoàng tử – Tề Thụy Lâm? Chẳng lẽ Mẫu tiểu thư không biết rằng Tam hoàng tử đến Tây Sở là vì một bí mật chấn thiên sao?”

Về phần, bí mật cái gì đó, ta cũng không biết...

Nhưng mà ta chỉ đích danh cả tên lẫn họ, trực tiếp nói thẳng ra những nghi vấn trong lòng của Mẫu Phương Thâm khiến nàng ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ...

Thật ra, cái gì cũng có thể nghĩ đến, tất cả những nghi vấn của nàng chẳng qua cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có chứng cứ gì rõ ràng. Dù sao thì ta cũng chưa từng cùng Lâm Thụy thông đồng với nhau trong chuyện gì, cũng chẳng có thâm tình chân thành cái gì đó. Chỉ cần trong lòng nàng có nghi vấn, ta phải khoét sâu thêm nghi vấn của nàng. Ta có cảm giác, tình cảnh hiện tại của ta sao cứ có vẻ giống với tình nhân bị vợ cả bắt gian thông dâm tại giường vậy nhỉ? Loại cảm giác này thật sự không tốt chút nào. Ngẫm lại, ở hiện đại thường xuyên có những người vợ điều tra điện thoại di động của chồng mình, xem có bí mật dấu diếm phòng nhì hay không để ra tay tiêu diệt ngay. Ta đang trở thành đối tượng bị tiêu diệt kia rồi thì phải?

Mẫu Phương Thâm cười lạnh nói: “Ta biết lừa người dẻo như kẹo kéo, gian hoạt như quỷ. Nhưng trước mặt ta, bất luận người giở trò cổ quái gì cũng không làm nên chuyện gì đâu...”

Ta nghĩ, nếu không làm nên trò trống gì, sao người còn không hài lòng, mau mau gọi hai gã thủ hạ xông lên luôn đi? Mỗi người một chương?

Ta ảm đạm nói: “Xem ra Mẫu tiểu thư không tin nô tỳ rồi. Nô tỳ cũng không muốn biện giải nhiều. Đến đây đi, chết trong tay của tiểu thư, cũng coi như là vinh hạnh của ta rồi...”

Mẫu Phương Thâm càng nghi ngờ, nói: “Trước lúc chết, người còn có gì muốn nói, không bằng nói rõ luôn đi...”

Ta thở dài: “Tam hoàng tử sở dĩ đến Tây Sở, thật sự là vì hắc có chuyện quan trọng, nhưng không phải là vì ta đâu. Ta không biết Mẫu tiểu thư nghe được tin này ở đâu, nhưng với trí tuệ của tiểu thư vậy mà cũng không phân rõ được thật giả. Thật sự khiến cho nô tỳ không biết phải nói như thế nào nữa...”

Nàng nửa tin nửa ngờ, nhìn ta...

Ta nói tiếp: “Nếu lấy con người của nô tỳ mà đem so sánh với tiểu thư thì thật sự phải nói là một trời một vực. Phàm là người có mắt đều sẽ lập tức phân biệt được cao thấp. Chẳng lẽ Mẫu tiểu thư cho rằng, người kia đường đường là hoàng tử của một nước mà con mắt nhìn người lại thấp kém đến thế sao?”

Sao ta cứ có cảm giác, mấy lời này hơi giống với Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký, lúc hắc cướp vợ của người ta bị người ta đuổi giết, bất đắc dĩ đành phải nói hươu nói vượn thế nhỉ?

Mẫu Phượng Thắm lạnh lùng cười, nói: “Mặc kệ là thật hay giả, hôm nay ngươi cũng đừng hòng ra khỏi viện này...”

105. Chương 107

Chương 107: CHẶN CHỪ

Edit: Docke

Hiểu rồi, nàng đang thực hành chính sách tư tưởng cũ, thù giết lẫn một ngàn còn hơn sót một. Ta nghĩ, người xuất thân cổ đại, sống trong một đại gia tộc như Mẫu gia, tất sẽ được gả ột người nếu không phú thì cũng quý. Mà đã là người phú quý thì chuyện cưới thêm mười tám cô vợ lẽ khăng định cũng là chuyện tất nhiên thôi mà. Làm gì có cách nào mà người có thể cấm đoán được. Chỉ có điều, như vậy thì cũng có chút giống ta, đều không thể dung nạp được kẻ thứ ba.

Ta nói: “Nếu đã như vậy, Mẫu tiểu thư động thủ ngay đi. Còn về phần Tam hoàng tử đang tìm kiếm đại bí mật gì, Mẫu tiểu thư cứ trực tiếp đến hỏi Tam hoàng tử đi. Nô tỳ cũng không nói nhiều...”

Mẫu Phượng Thắm sòng mắt lờ lờ. Hai tiểu nha đầu Tiểu Lan, Đại Lan hiển nhiên cũng có võ công, vừa nghe ta nói đã muốn xông lên rồi. Đặc biệt là Tiểu Lan, quả thật có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Hiểu nhiên rồi, tâm linh nhỏ bé của nàng đã bị thương tổn khá nghiêm trọng. Bị một nữ nhân coi trọng, còn đùa giỡn một phen, làm sao nàng có thể kham nổi chuyện này? Tuy rằng trái tim nàng không hề nhúc nhích, nhưng tâm hồn thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm, luôn mơ mộng, kỳ vọng mình có mị lực vô cùng, được người ta theo đuổi nâng niu. Vốn đã từng cảm nhận được điều đó từ ta, bây giờ nàng lại bị ném từ trên mây mà ngã thẳng xuống đất. Ta cảm giác được, nếu rơi vào tay nàng, chỉ sợ rằng ta sẽ rất thê thảm.

Mẫu Phượng Thắm cười nói: “Ngươi cho rằng ngươi nói như vậy thì sẽ khiến ta buông tha ạng sống của ngươi hay sao?”

Ta nói: “Với trí tuệ của Mẫu tiểu thư, đương nhiên sẽ không bỏ qua nô tỳ. Nô tỳ chỉ đành nhắm mắt chờ chết...”

Nói xong, ta làm như rất nhiều bộ phim điện ảnh và vở kịch truyền hình kinh điển, nhắm mắt chờ chết. Bình thường thì sẽ không chết, nhưng cũng không biết có linh hay không đây? Nhưng ta cũng biết được một chút. Thường thường, nếu người ta đang một lòng một dạ muốn chết thì lại không thể chết được. Đó chính là vì thượng đế trêu ngươi...

Mẫu Phượng Thắm cắn răng nói: “Được. Chỉ cần ngươi nói cho biết nguyên nhân vì sao Tam hoàng tử lại đến Tây Sở, thì có lẽ, ta có thể sẽ tha chết cho ngươi...”

Trong mắt ta phát ra nhiều điểm sáng như ánh sao lung linh, có cảm giác như vừa chạy trốn chết. Ta nói: “Tam hoàng tử thân là hoàng tộc Đại Tề lại nhiều lần đến Tây Sở, bởi vì có một bí mật rất lớn,...” Nói đến đây ta hơi ngừng lại. Bởi vì ta còn chưa nghĩ ra, phải bịa ra chuyện gì tích gì mới có thể lừa được nàng đây?

Ta đảo mắt nhìn quanh, rồi đảo một lượt qua Tiểu Lan và Đại Lan, nói: “Nói ra cũng không sao, chẳng qua là, Mẫu tiểu thư không sợ tin tức bị tiết lộ ra ngoài sao?”

Mẫu Phượng Thắm cười lạnh một tiếng, nói: “Bọn họ đều là tâm phúc của ta. Người có gì muốn nói cứ nói thẳng đừng ngại. Chỉ sợ rằng, người nói cũng không được gì...”

Ta nói: “Không biết Mẫu tiểu thư có biết hay không. Tam hoàng tử có xếp đặt mật thám vào phủ của Chiêu Nguyệt công chúa?”

Mẫu Phượng Thắm gật gật đầu. Nàng đương nhiên biết, bằng không, nàng làm sao biết được nhất cử nhất động của ta?

Ta nói: “Chiêu Nguyệt công chúa vốn không phải là một công chúa ham thích quyền lực, ảnh hưởng trong triều cũng không lớn. Nhưng Nhân Phi nương nương và Tam hoàng tử lại tranh nhau cài mật thám vào phủ công chúa của nàng, đây là vì cái gì? Chẳng lẽ Mẫu tiểu thư cũng chưa từng hoài nghi sao?”

Mẫu Phượng Thắm nghe xong, trầm mặc không nói. Ta biết, nàng như vậy là đã có chút động tâm rồi. Ta lại thở dài một hơi, nói: “Kỳ thật, ta cũng chỉ ngẫu nhiên biết được mà thôi. Hóa ra, có người nghe đồn, trong phủ công chúa có liên quan đến một việc vô cùng bí mật. Mà bí mật này trên có thể khuynh quốc, nắm giữ thiên hạ, dưới có thể làm cho người ta phú khả địch quốc (có tài lực ngang một quốc gia)...”

Mẫu Phượng Thắm nghe xong, cười lạnh nói: “Người cũng đừng nói cho ta biết, bí mật liên quan đến phủ công chúa là Thần cung nha?”

Trong lòng ta cả kinh. Thần cung, ta lại nghe được cái tên này thêm một lần nữa. Đầu tiên là từ miệng của tiểu muội muội mù lòa kia. Nói thật, ta không tin tưởng lắm vào lời nói của tiểu muội muội kia. Quan trọng chính là nàng là người mà Lâm Thụy cố ý an bài để xuất hiện bên cạnh ta. Ta vốn nghĩ bịa ta một cái bảo tàng linh tinh gì đó để lừa đảo Mẫu Phượng Thắm, nhưng không thể tưởng được, còn chưa nói được vài câu, nàng đã tự động nói ra Thần cung. Chẳng lẽ, thật sự có một Thần cung bí mật?

Về kinh ngạc trên mặt ta cực kỳ giống kiểu biểu tình ‘Người làm sao đoán được’, trong miệng lại nói: “Chuyện này, nô tỳ cũng không biết rõ lắm đâu. Chẳng qua là lúc Nhân Phi nương nương qua đời cũng tín nhiệm nô tỳ, đưa cho nô tỳ một cái bản đồ, còn mơ hồ nhắc đến một nơi cực kỳ trọng yếu. Mẫu tiểu thư, người biết đó, nô tỳ địa vị hèn mọn, lại nhiều chuyện. Nhân Phi nương nương cũng sẽ không nói nhiều cho nô tỳ biết đâu...”

Xem ra, nàng hiển nhiên biết chuyện ta thân là nữ quan bên cạnh Nhân Phi nương nương. Trên mặt mặc dù thần sắc bất động, nhưng ánh mắt lại hiển nhiên nói rằng nàng đã bị thuyết phục.

Ta nói tiếp: “Gia đình nô tỳ có tiếng là học giỏi ngọn nguồn, hiểu được chút ít về cơ quan ám khí. Tuyên Vương và Tam hoàng tử điều tra rất rõ ràng, cho nên, ba lần bốn lượt muốn nô tỳ giúp hỗ trợ bọn hắn. Bản tính nô tỳ ưa nhàn tản, vốn không thích để ý đến. Nhưng bạn tốt của nô tỳ lại bị giữ tại Đại Tề, vì vậy mà nô tỳ mới bất đắc dĩ phải đến Đại Tề...”

Mẫu Phượng Thắm nửa tin nửa ngờ. Nếu dám ta một đao, xui sao lại làm lỡ việc của hai vương gia, e rằng hai vị vương gia đều sẽ không tha thứ cho nàng. Ta dùng ánh mắt quét qua phía Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Có vẻ như hai người họ vẫn đang phải khổ chiến. Ta kéo dài thời gian lâu như vậy mà vẫn không thấy hai người họ lao ra đây ôm chặt. Xem ra, tình hình quá khó khăn...

Nàng vốn đã tin tưởng, nhìn thấy thần thái của ta lại cười nói: “Giả tiểu thư không cần đợi. Hai người bọn họ không đến đây được đâu. Mười tám vị La Hán chùa Thiếu Lâm cũng phải thua dưới trận này. Hai vị bằng hữu của Giả tiểu thư chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả họ hay sao?”

Ta thầm than, không tốt rồi, bị nàng nhìn ra manh mối ta muốn chạy trốn. Ta cười nói: “Mẫu tiểu thư, nô tỳ vốn cũng không có oán cừu gì với ngài. Tội tình gì phải kéo binh đến nháo loạn như vậy? Sao không kêu thủ hạ của người buông tha tính mạng của hai người bạn của ta đi. Có vấn đề gì mà không thể thương lượng được đâu?”

Mẫu Phượng Thắm cười cười nói: “Chỉ cần Giả tiểu thư nói hai vị bằng hữu của người buông tay chịu trói thì bọn họ sẽ dừng tay.”

Ta cười, từ trong lòng ngực lấy ra một cuộn giấy, nói: “Không biết tấm bản đồ của Nhân Phi nương nương này có thể đổi được tính mạng của bọn hầy hay không?”

Mẫu Phượng Thắm ngẩng ngó tấm bản đồ trong tay ta. Nếu nàng còn có nghi vấn gì, có lẽ, trong giờ khắc này cũng đã muốn động tâm rồi...

Ta nhìn nhìn nàng, nói: “Có vẻ như Mẫu tiểu thư không đồng ý với điều kiện này. Nô tỳ bỏ mạng vào lúc này...”

Ta lại lấy từ trong ngực ra một que diêm, tiện tay nhoáng lên một cái, dùng miệng thổi thổi. Que diêm được châm lên, ta đặt tờ giấy lên trước đầu que diêm. Ngọn lửa liếm trang giấy, bốc cháy lên. Mẫu Phượng Thắm rốt cuộc cũng lộ vẻ ham thích, kêu to: “Dừng tay...”

Tiểu Lan và Đại Lan vội vàng xông lên. Một người đoạt tờ giấy trong tay ta, một người đoạt diêm. Lại nghe được những tiếng kêu thảm thiết liên tục. Tiểu Lan và Đại Lan lần lượt đều đã trúng độc, ngã xuống đất...

Nơi tay ta lấy ra, không phải là nơi cất giấu tấm bản đồ kia, nhưng hiển lộ ra ngoài, cũng rất giống tấm bản đồ đó...

Chuyện này cũng không nên trách ta. Đây là các người xông lên tự mình nguyện ý trúng độc. Ta cũng đâu có kêu các người lên cướp tờ giấy này, đúng không? Cũng không chịu nhìn xem giấy này là giấy gì mà đã chạy đến cướp rồi. Trên đó có viết chữ hay không, các người cũng còn chưa kịp làm rõ kìa mà.

Về phần cái que diêm kia, mở ra nhoáng một cái đã có thể đốt cháy được, đó chính là bài học ta đúc rút được sau khi trải qua vô số cảnh tối lửa tắt đèn vô cùng thâm ở cổ đại mà chế được. Bên trong cũng bỏ thêm nhiên liệu gặp không khí có thể tự cháy.

Chỉ có điều, xem ra Mẫu Phượng Thắm cũng học được mấy chiêu khoa tay múa chân. Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi đuổi theo ta, thật giống như điều hâu tróc nã gà con vậy. Ta chạy, còn thường thường ném cho nàng cái ghế, hay đôi khi là cái chén cái đĩa. Nàng đã có hiểu biết về bản lĩnh hạ độc của ta nên không dám tiếp cận quá mức, cũng không dám lấy tay đón tiếp mấy thứ ta ném qua. Vì vậy mà khiến ta trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cũng không có gì nguy hiểm. Ta càng chạy càng ra đến gần cạnh cửa, muốn nhân cơ hội mà chạy thoát. Mẫu Phượng Thắm nhìn thấy được dụng tâm của ta, hét to: “Bỏ qua hai người đó đi, bắt người này trước đã...”

Ta vừa thấy, thầm than không tốt rồi. Nàng muốn gọi đám người đang vây công Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ quay đầu lại vây công ta đây mà.

Nhưng điều kỳ quái chính là, đám người kia dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục cùng Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ triển đấu. Ta hiểu được. Nhóm người này võ công mặc dù cao, nhưng Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, sau khi lần lượt trải qua những kỳ ngộ, công lực tăng tiến rất mau, có lẽ cũng tương đương với nhóm người có thể đánh bại mười tám vị La Hán chùa Thiếu Lâm này. Ai cũng không đánh thắng được ai. Đám người kia thoát thân không được, mà Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ xem ra cũng khó mà đi ra được...

Ta thừa dịp nàng đang ngăn người ra, vùng mạnh chân chạy ra ngoài cửa.

Mẫu Phượng Thắm vội đuổi ra đến ngoài cửa. Nào biết đâu rằng, ta đã biết mất vào không khí rồi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Nàng vội vã tiếp tục đuổi theo ra ngoài.

Từ sau một giếng nước, ta đứng dậy, phủi bụi đất trên người, thì thào nói: “cũng may là thân hình ta nhỏ gầy. Giếng nước này cũng chỉ có thể che khuất được một người mà thôi...”

Ta quay trở vào trong viện. Mấy hắc y nhân kia đang triển đấu với Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử. Hai bên đều chiến đấu rất hăng hái, có vẻ như đều mất không ít khí lực. Ta quát to một tiếng: “Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, ngưng thở đi, độc được đến đây...”

Phần này là chính là số bụi đất ta bốc được ở bên cạnh giếng, cũng không hề thêm chút độc được nào. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ phối hợp ăn ý, cũng biết rằng nếu ta muốn hạ độc thì sẽ không làm cái chuyện phò

trương như vậy. Bọn họ không tránh phản công, còn đẩy mạnh thế công nhanh hơn, đánh về phái đám hắc y nhân...

Nói xong, ta giơ tay lên. Bụi mù đầy trời, rơi xuống chỗ bọn họ. Đám hắc y nhân mặc dù đang đánh nhau với người ta nhưng tai thính mắt tinh, đã sớm nghe thấy tình cảnh ta bất động thanh sắc phóng độc hạ gục Tiểu Lan và Đại Lan. Trong đầu nếu nói không hoảng hốt thì chỉ là giả dối mà thôi. Bọn họ rõ ràng ngẩn ra, tay chân không tự chủ được chậm hẳn mấy nhịp. Có một người còn muốn tìm chỗ mà trốn nữa, rõ ràng hết nhìn đông lại nhìn sang tây. Lưới trận như mạng nhện dày đặc này bị mở ra một lỗ hổng. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nhân cơ hội nhảy ra khỏi vòng chiến. Mỗi người một tay lôi ta chạy vội ra khỏi viện. Thời điểm bay giữa không trung, ta trông thấy Mẫu Phượng Thấm đang hỗn hển từ bên ngoài chạy lại. Nghĩ rằng, mỹ nhân như ngọc, những lời này tả thật không sai. Ngay cả bão nổi mà vẫn còn đẹp như vậy...

Ta nghe thấy Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ bên cạnh đang thở mạnh như gió đập tường này. Biết hai người bọn họ hiện đã mệt mỏi là người rồi. Ta nghĩ, phải tìm được một chỗ tránh đi mới được. Binh đoàn của Mẫu Phượng Thấm e rằng sẽ đuổi theo rất nhanh.

Ánh mắt ta thoáng nhìn, thấy được một chỗ. Mặc kệ là cổ đại hay hiện đại, bất kể là Tây Sở hay Đại Tề, nơi trốn tránh tốt nhất, phải là kỹ viện. Chính là kỹ viện, nơi dung nạp tam giáo cửu lưu*, nơi bọn lưu manh du côn tụ tập.

(*Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và chín học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội)

Mấy nữ tử phong tư quyến rũ đứng ở lầu hai, chiếc khăn thơm trong tay phát phơ, chiêu gọi khách nhân như từ trước đến nay...

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, nhanh lên chút nữ, đến đó đi...”

Tú bà hùng hăng hổ hống nghênh tiến, chuẩn bị đuổi chúng ta ra khỏi cửa. Ta giờ giờ tám ngàn phiếu trong tay lên, nói: “Người muốn chê hơn một ngàn lượng vàng hay sao?”

106. Chương 108

Chương 108: TRANH GIÀNH TÌNH NHÂN

Edit: Ckun

Beta: Docke

Mẫu Phượng Thấm dẫn người đuổi tới cửa kỹ viện ồn ào tiếng nói. Mấy tên hắc y nhân thuộc hạ của nàng, dưới ánh đèn mờ lung nhìn lại, tuổi tác cũng không nhỏ. Từ cửa kỹ viện, vài vị nữ tử ăn mặc cực kỳ hở hang đi ra, nhìn thấy bọn họ liền hi hi cười. Tiếng cười tràn ngập ám muội. Có mấy người còn muốn tiến lên, tính lôi kéo vài vị hắc y nhân kia vào chơi. Lại bị bọn họ trừng mắt, sợ tới mức xoay người bước đi...

Một tiếng ngân nga thanh lãnh từ trong kỹ viện truyền ra, đập xuyên qua những tiếng động ồn ào, tốc hành truyền vào tai Mẫu Phượng Thấm: “Mẫu tiểu thư, nô tỳ không thể tiếp đón từ xa, xin mời ngài tự mình bước vào đi...”

Thanh âm này lặng lẽ mang theo sự châm chọc, lại không nhiễm một tia vẻ đục bụi bặm. Thanh âm mà Mẫu Phượng Thấm có chết cũng không quên, Giả Tuệ Như...

Theo thanh âm vang lên, trong kỹ viện truyền đến từng trận kinh hô, một đám kỹ nữ trang điểm xinh đẹp chạy ra, nói: “Ai, ai, ai là Mẫu gia tiểu thư...?”

Bọn họ thấy Mẫu Phượng Thắm đứng thẳng ở cửa, trên mặt ai cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, lại mang theo nét tò mò, tìm tòi nghiên cứu. Còn có vọng tưởng muốn tiến lên tiếp đón, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt Mẫu Phượng Thắm lạnh như hàn băng, lại chân chừ không dám bước tới.

Mẫu Phượng Thắm âm thầm suy xét, hối hận bản thân không nên đi theo những ý nghĩ tồi tệ, bị Giả Tuệ Như dẫn dắt, tự mình hiện thân dẫn người đến nơi này. Về sau không biết sẽ truyền ra bao nhiêu lời đồn đãi nhằm nhĩ gì nữa đây.

Mẫu Phượng Thắm đứng ở cửa cười lạnh, nhưng cũng do dự vạn phần, bởi vì thanh âm thanh lãnh kia lại vang lên: “Mẫu tiểu thư, nhóm người này không biết phân biệt nặng nhẹ, đã mạo phạm tiểu thư. Mong người đừng chấp nhặt, bọn họ đều là tiểu nha đầu nhà quê. Chẳng qua, cho tới giờ bọn họ vẫn chưa từng thấy người nào cao quý như Mẫu tiểu thư lại đến mấy chỗ như thế này...”

Mẫu Phượng Thắm cắn răng nói với tên hắc y nhân bên cạnh: “Người đi đi, bắt ả tiện nhân kia mang ra đây cho ta...”

Giọng nói thanh thanh lạnh lùng lại cười: “Mẫu tiểu thư, nếu như người không thể đi vào, hay là phái người bên cạnh người vào đi. Đám nô tài chính là để dùng giải quyết mấy chuyện này. Mẫu tiểu thư đích thân đến kỹ viện để bắt một nữ tử đã gây trở ngại cho việc hôn sự của mình. Người ta có nên hỏi hay không: ‘A, là thật sao? Mẫu tiểu thư lại có thể cùng người trong kỹ viện tranh giành tình nhân sao?’. Có người sẽ đáp rằng: ‘Đúng vậy đúng vậy, nghe nói còn sai gia nô vào thẳng kỹ viện bắt nữ nhân kia đem ra a...’”

Phối hợp cùng tiếng nói chuyện là từng đợt thanh âm vô cùng mềm mại mà vui sướng cười trên nỗi khổ của kẻ khác của đám kỹ nữ. Lại còn có vài tiếng cổ tình kinh ngạc, duyên dáng gọi to. Còn có vài tiếng nam nhân cực kỳ thô tục: “Mụ nội nó chứ! Kỹ viện nhà người có mặt hàng tốt như vậy, sao không đem ra đây?”

Tên hắc y nhân kia dùng ánh mắt hỏi, Mẫu Phượng Thắm nghiêng răng nói: “Đốt căn kỹ viện này cho ta, phải bức ả đi ra cho bằng được...”

Giọng nói thanh lãnh kia lại cười, nói: “A, để ta ngẫm lại xem, không thể phái người vào, như vậy không bằng hỏa thiêu kỹ viện này một phen nhỉ? Xem nào, căn kỹ viện này lớn như vậy, muốn đốt cháy hết chắc cũng mất ba ngày. Bởi vậy, Mẫu tiểu thư sẽ nổi danh lắm đó, phở lớn ngõ nhỏ đều truyền khắp: ‘Này, người nghe nói gì không, kỹ viện cháy, đốt hết ba ngày luôn nha’. Có người sẽ hỏi: ‘Sao vậy, kỹ viện tự nhiên bốc cháy à?’ Người này đáp: ‘Không phải cháy, nghe nói là cho người đốt’. Lại có người sẽ hỏi: ‘Ai? Là ai? Tự nhiên lại đi đốt kỹ viện?’. Người này đáp: ‘Mẫu gia nhị tiểu thư, chính là nhị tiểu thư con gái của tam họ ngũ vọng đó, nghe nói nha, là nàng đốt kỹ viện đó’. Người khác sẽ hỏi: ‘Mẫu gia nhị tiểu thư, đó có phải vị tiểu mỹ nhân như tiên giáng trần không, vì sao lại đi đốt kỹ viện, người có đùa không vậy?’. Người này sùng lên: ‘Sao tin tức của người lại lạc hậu như vậy. Nơi nơi đều truyền khắp kia kìa. Nghe nói nha, là vì tranh giành tình nhân với kỹ nữ, đốt trụi cả một căn kỹ viện’. Có người sẽ hỏi: ‘Không thể nào. Mẫu gia tiểu thư lại đi tranh giành tình nhân với kỹ nữ ư? Chuyện này làm tổn hại đến hình tượng của nàng trong lòng ta quá đi’... Cách này tác sách như thế nào, Mẫu tiểu thư, người đã hiểu rõ rồi chứ...”

Mẫu Phượng Thắm uất ức cực kỳ. Từ nhỏ đến lớn ai cũng nâng nui nàng trong lòng bàn tay. Thân phận nàng tôn quý vô cùng, từ nhỏ đã được giáo dục rất nghiêm. Vậy mà hôm nay, lại bị người ta đánh đồng cùng kỹ nữ. Toàn thân nàng đều đang run rẩy..

Giọng nói kia lại cất lên: “Các tỷ muội, tú bà, các người cũng không thể mang chuyện hôm nay đi bàn tán khắp nơi nha. Không thể nhắc tới Mẫu gia tiểu thư đã tới cửa kỹ viện các người, hay nói cách khác là...”

Giọng của tú bà, nữ tử đồng loạt hì hì cười, nói: “Xin ngài yên tâm, mấy chuyện loại này, tỷ muội chúng ta làm sao có thể truyền đi lung tung được. Chúng ta phải nhờ người soạn thành một khúc tỷ bà dùng để biểu diễn mới đúng. Có khách làng chơi đến, liền để cô nương có giọng hát tốt nhất trong viện xướng lên một đoạn. Dùng lối hát và phong tư yếu điệu của ca nhi kể lại câu chuyện Mẫu gia nhị tiểu thư đến kỹ viện chúng ta như thế nào. Bởi vậy, công việc làm ăn của tỷ muội chúng ta có thể lời to, lời to rồi. Mẫu gia nhị tiểu thư đã tới cửa kỹ viện chúng ta, đây là chuyện quang vinh cỡ nào a... Các vị xin cứ yên tâm. Nếu như hôm nay các vị bị chết tại đây một cách khó hiểu, chúng ta nhất định sẽ giúp các vị an táng long trọng.”

Mấy câu đó đúng là có ý la to, người ngoài cửa đều nghe rõ rành mạch. Mặt Mẫu Phượng Thắm lúc hồng lúc trắng, lại cắn răng một cái, dẫn những người khác vội vã rời khỏi cửa kỹ viện.

Ta lo lắng nhìn Tiểu Phúc Tử nói: “Tiểu Phúc Tử, ngươi vừa mới truyền công lực cho ta để giọng nói của ta có thể truyền thẳng ra ngoài cửa, ngươi mau ngồi xuống dưỡng sức đi...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Dưỡng sức, chịu qua mấy canh giờ nữa là công lực có thể khôi phục lại...” Nhưng hẳn không tự chủ được ho khan vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, toàn thân mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên là công lực tổn thất không ít.

Ta đi qua hỏi đến Tư Đồ: “Ngươi thế nào rồi?”

Tư Đồ nỗ lực cười cười: “Công lực của ta làm như bị trận pháp kia hút cạn rồi vậy. Muốn khôi phục lại, e rằng phải mất vài ngày...”

Ta nói: “Mẫu Phượng Thấm nhất định sẽ phái người đến đánh lén. Tuy rằng lúc này nàng ôm hận mà về, nhưng với tính cách của nàng, nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, hơn nữa, rất có thể sẽ âm thầm xuống tay...”

Tiểu Phúc Tử trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên hỏi: “Chiêu này là ngươi học được từ đâu vậy?”

Ta cười cười, không trả lời. Bởi vì có trả lời thì hẳn cũng không tin đâu. Một cuốn sách không thuộc niên đại này, một tri thức cũng chẳng phải thuộc về niên đại này, hẳn làm sao biết được? Ta nghĩ, nếu không nhờ vào niên đại của chúng ta, hầu như ai ai cũng đều đọc tiểu thuyết Kim Dung, thuộc nằm lòng những đoạn hay ở trong đó, thì thật đúng là không thể vừa có cơ hội là nghĩ ra được ngay cách này.

Nhưng thật đáng tiếc, một ngàn lượng vàng của ta... Tú bà kia chỉ cần dẫn theo vài kỹ nữ ăn mặc cực kỳ hở hang, cộng thêm tiếng cười ám muội khó hiểu, kết hợp với vài câu lời thoại sau cùng kia, chỉ vậy thôi mà đã lấy được hơn một ngàn lượng vàng của ta rồi. Thật sự là siêu sao Thiên Hoàng cũng không có bằng giá như vậy. Làm ta đau lòng muốn chết...

May mắn duy nhất chính là, Tiểu Phúc Tử còn đủ công lực để truyền cho ta, giúp giọng nói của ta có thể xuyên thấu ra tận cửa. Ta buông microphone đơn giản được làm từ giấy trong tay ra. Hiện tại, chỉ hy vọng Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ có thể mau chóng hồi phục võ công. Bởi vì chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể nhanh chân chạy thoát được sự đuổi giết của Mẫu Phượng Thấm. Về phần thanh danh cái gì gì đó, Mẫu Phượng Thấm nhà ngươi sợ, nhưng ta thì không. Nhớ lúc trước, vì để đàm phán một vụ làm ăn lớn, ta đổi lại cũng phải gọi cho vị khách hàng lớn kia mấy vị tiểu thư. Chẳng qua, ở cổ đại thì gọi là kỹ viện, đến thời hiện đại thì có cái tên dễ nghe hơn một chút, là câu lạc bộ đêm.

107. Chương 109

Chương 109:

Edit: Ckun

Beta: Docke

Cứ nghĩ là Mẫu Phượng Thấm sẽ phái người âm thầm xuống tay, lại không thể ngờ được, nàng ngược lại thật sự là kẻ chết nhất. Chỉ vài câu nói của ta lại khiến nàng có vẻ sợ ném chuột vỡ đồ (sợ làm một chuyện gì đó lại gây ảnh hưởng không tốt đến chuyện khác).

Nhưng điều không tin nổi chính là, nàng lại phái người bao vây kỹ viện thành cái thùng sắt bít bùng, chỉ cho vào, không cho ra. Làm cho ả tú bà vốn muốn ra ngoài khoe với mấy chủ kỹ viện khác về chuyện kỹ viện của ả được Mẫu Phượng Thấm nổi danh khắp thiên hạ ghé thăm, nhưng lại bị mấy người bí mật trốn ở gần đó ngăn cản đuổi về. Lúc ả hằm hừ nói cho ta biết tin này, ta mới hiểu được, Mẫu Phượng Thấm này thật đúng như ta quan sát, là một người có tính cách rất kiên nghị. Chính là loại nữ nhân không đạt được thì thề không bỏ qua. Điều may mắn duy nhất, chính là những lời nói của ta xem ra vẫn có chút tác dụng. Nàng sợ rằng: Ta ở trong kỹ viện lỡ gặp chuyện xui xẻo, tin tức nàng cùng người trong kỹ viện tranh giành tình nhân mà lan truyền ra ngoài thì đâu chỉ mặt mũi mất hết mà quả thực thanh danh bị người ta quét

như quét rác. Cho nên, nàng cũng không phách người lên vào kỹ viện ám sát ta. Chứ không thì nội lực của Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ chưa hồi phục, chúng ta chỉ còn nước chết miết trong vại mà thôi...

Nhưng mà, nếu như nàng thật sự hạ quyết tâm, một lòng muốn giết người diệt khẩu, đem toàn bộ người trong kỹ viện chôn cùng ta thì ta cũng không thể không đề phòng. Chỉ hy vọng Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ mau chóng khôi phục võ công, chúng ta mới có khả năng chạy trốn.

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ ngồi ngay ngắn trên giường luyện công. Ta thông thả đi tới đi lui trong phòng, thật sự nghĩ mãi cũng không ra được cách nào. Chợt nghe trong kỹ viện ồn ào truyền đến mấy tiếng kinh hô hỗn loạn: “Thật đẹp quá, cô nương, nàng từ đâu đến?”

“Cô nương, nàng thật sự muốn ở lại đây sao?...”

...

Ta nghe xong, cũng lơ đãng. Trong kỹ viện thường xuyên có những kỹ nữ tự do đến xin được ở lại kỹ viện tìm một chỗ an thân, khiến kỹ viện một phen rạo rực. Loại nữ tử này vốn là người tự do, tài nghệ, nhan sắc đều tốt. Chủ kỹ viện cầu cũng cầu không được. Chủ động tới cửa, đương nhiên sẽ được đồng ý cho ở lại.

Một lát sau, tú bà được chia một ngàn lượng vàng lúc trước, vui mừng hớn hở chạy tới chỗ ta thông báo: “Công tử, vừa có một cô nương tới, nói muốn ở lại trong viện chúng ta. Còn nói chỗ chúng ta có một vị khách quý nên muốn đến bái kiến. Ta nghĩ, chắc là nói đến các người?”

Chuông báo động trong lòng ta chợt vang lên. Trong tình huống này mà còn có ai lại đến chào hỏi ta như vậy. Biết chúng ta ở đây, e rằng lại là người quen?

Ta vội kêu tú bà mời vị cô nương kia lên. Tú bà đã nhận bạc rồi, tất nhiên sẽ không dám đắc tội với vị đại khách như ta, đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Ta đã nghĩ đến rất nhiều người có khả năng sẽ đến chào hỏi ta lúc này, ví dụ như Quỳnh Hoa, Thanh Loan tiên tử... Nhưng trăm triệu lần cũng không tưởng tượng nổi, hai vị cô nương đó lại chính là bọn họ...

Một vị mơn mớn như đào tơ, một vị hơi đứng tuổi nhưng có thể dễ dàng nhìn ra được lúc trẻ nàng nhất định là tuyệt đại tao nhã...

Hai người kia, không ngờ lại là Tần Thập Nhất cùng chú của hắn, Tần Hàng Bách. Hai vị nam tử khí phách mạnh mẽ hóa trang thành nữ tử, lại thiên kiều bá mị. Đôi mắt xinh đẹp lúng liếng. Khiến ta không tự chủ mà phán đoán, hai vị này có phải là thường xuyên hóa trang thành nữ tử câu dẫn mấy thiếu niên vị thành niên hay không?

Nhìn thấy hai người bọn họ, trong lòng ta nhốn nháo một trận, nhưng cũng có chút hy vọng, có lẽ hai người bọn họ đến là để cứu chúng ta thoát nạn chăng? Chẳng lẽ nhất cử nhất động của Mẫu Phượng Thắm vẫn không giấu được Tuyên Vương?

Sau khi tú bà lui ra, Tần Thập Nhất cười cười, dịu dàng nói: “Công tử, gọi nô tỳ lại đây có chuyện gì quan trọng sao?”

Giọng nói của hắn mềm mại ngân nga. Nếu như ta không biết “nàng” là một gã nam tử, nhất định sẽ phải ghen tỵ một phen. Nhưng hôm nay, ta hiểu rõ hắn là nam tử cải trang, tất cả lông tóc đều không tự chủ mà dựng đứng lên hết. Cảm giác toàn thân ớn lạnh, làm như có mấy con sâu lông đang bò qua bò lại trên người vậy.

Ta vội cười cười, nói: “Tần tiên sinh, ngài đừng nói cái giọng này mà, ta thật sự nghe không quen...”

Tần Thập Nhất vừa thấy chúng ta đều đã biết cả rồi, liền chấp tay chào ta, nói: “Chân tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hắn khôi phục giọng nói nam tử, ta lại càng không quen. Một nữ nhân thiên kiều bá mị lại nói giọng nam, cũng thật quá không bình thường...

Ta cười nói: “Tần tiên sinh, sao lại rảnh rỗi đến thăm ta vậy?”

Tần Thập Nhất cười: “Nghe nói tiên sinh rất nhàn hạ, ngay cả kỹ viện mà cũng đến dạo chơi. Vì muốn giúp tiên sinh thêm phần hứng thú, chủ tử nhà chúng ta phái chúng ta tới đây, mời tiên sinh đến quý phủ...”

Ta hiểu rồi. Tuyên Vương nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đây mà. Nếu như ta không đến Tuyên Vương phủ, chắc chắn sẽ bị Mẫu Phượng Thấm đập cho nát bét. Còn nếu như đến Tuyên Vương phủ, võ công của Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đã mất bảy tám phần rồi, không biết còn có thể đi ra được nữa hay không?

Tần Thập Nhất cười nói: “Tiên sinh không cần khó xử. Chủ tử chúng ta nói, người chỉ vì ngưỡng mộ tài học của tiên sinh nên lúc này mới phái tiểu nhân đến nghênh đón. Hiện giờ tiên sinh nửa bước cũng khó đi. Chủ tử nhà ta nói, chỉ cần tiên sinh tới quý phủ của người thì sẽ không có bất cứ ai quấy nhiễu tiên sinh nữa...”

Con người của ta có một điểm tốt, chính là biết được ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’. Tình thế hiện giờ, nếu ta không hài lòng rời khỏi nơi này, nói không chừng sát thủ được Mẫu Phượng Thấm phái tới đang nấp ở một nơi bí mật nào đó liền xuống tay. Chỉ cần thoát khỏi tình huống nguy cấp hiện tại, tới quý phủ của Tuyên Vương, chờ Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ khôi phục võ công. Đến lúc đó, nếu chúng ta phải rời khỏi thì cũng có đủ lợi thế để ra đi.

Ta cân nhắc mọi chuyện một chút, lo nghĩ nói: “Không biết Tần tiên sinh dùng cách gì có thể giúp chúng ta rời khỏi nơi này?”

Tần Thập Nhất bình thản cười, vô cùng mỹ lệ. Khiến ta toàn thân đều nổi gai ốc, không tự chủ mà nhớ tới mấy người đẹp chuyển giới ở Thái Lan.

Tần Hàng Bách giả trang thành lão yêu nhân, lúc này mới mở miệng nói: “Chuyện này, Chân tiên sinh không cần phải quan tâm đâu...”

Nói xong, hắn vỗ vỗ tay. Bốn tổ, mỗi tổ ba người từ cửa đi vào. Tất cả quần áo đều giống Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử và ta như đúc. Ngay cả chiều cao, kiểu tóc cũng chẳng khác là bao. Nhìn từ sau lưng giống như bản sao của ba người chúng ta vậy...

Ta âm thầm kinh ngạc. Bọn họ bắt tri bắt giác đã lẫn vào kỹ viện từ khi nào mà người ta không hề phát hiện ra vậy? Hành động lẫn thế lực của Tuyên vương quả thực không chỉ lớn ở mức bình thường.

Tần Hàng Bách nói: “Chỉ cần các người thay bộ quần áo khác, chờ lúc bọn hắn lao ra bốn phía, dẫn dụ những người đang bao vây chung quanh kỹ viện rời đi, các người lẫn vào đám người bên trong kỹ viện cùng nhau chạy ra ngoài. Đến lúc đó, có thể thuận lợi rời khỏi đây rồi...”

Ta nói: “Ta biết rồi. Nhưng chỉ sợ Mẫu Phượng Thấm đã điều động không ít cao thủ bao vây nơi này, nếu như nàng có lòng muốn giết người diệt khẩu, thì e rằng tất cả mọi người chạy ra đều sẽ lọt vào sự đuổi giết của nàng...”

Tần Hàng Bách nói: “Không sai. Cho nên, nửa canh giờ sau, quan binh trấn thủ nha môn sẽ đến nơi này lùng bắt đạo tặc truy nã. Cho dù nàng có quyền thế thông thiên, cũng không dám không coi quan binh ra gì mà giết người.”

Ta lại một lần nữa khẳng định. Lâm Thụy đã gặp được một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ. Tuyên Vương không chỉ suy nghĩ chu toàn, thủ đoạn sắc sảo mà kế hoạch thì lại càng không thể chê vào đâu được.

108. Chương 110

Chương 110: KHIẾM ĐÁNH

Edit: Docke

(*Khiếm đánh: (thoảng nghĩa: muốn ăn đập)

Mẫu Phương Thấm đang ở Mẫu phủ, nhớ lại câu chuyện hôm trước ở gian kỹ viện kia. Nàng không thể nào ngờ được, chuyện bất được nữ tử kia tưởng chừng đã nắm chắc như vậy rồi, kết quả lại đảo mắt đã thất bại.

Nàng dẫn theo năm đại ám vệ võ công cao nhất Mẫu phủ. Mỗi một người đều có thể một mình tự đảm đương ngôi bang chủ cấp cao trên giang hồ. Nàng xin cô cô nàng, đương kim hoàng hậu nương nương rất lâu. Hoàng hậu mới chịu cho nàng mượn đội ám vệ đó dùng hai ngày. Vốn tưởng rằng đối phó với một nữ tử không quyền không thế như vậy, chỉ cần vây khốn được hai đại cao thủ bên cạnh nàng thì những chuyện còn lại sẽ dễ như trở bàn tay. Sống chết không rõ, năm đại ám vệ công lực bị hao tổn. Đích thân nàng đuổi đến nơi bọn họ trốn tránh lại đụng phải sự đùa cợt vô tình của nữ tử kia. Á chỉ dùng lời lẽ đã có thể vây khốn được nàng, khiến mặt mũi nàng mất hết. Về sau, còn không biết sẽ có bao nhiêu lời đồn đãi nhảm nhí lan truyền khắp trên phố nữa. Mẫu Phương Thấm nghĩ đến đây, đập một phát xuống bàn, cực kỳ tức giận...

Đỗ ma ma đứng bên cạnh nàng, dùng khóe mắt quét qua nhìn sắc mặt chủ tử một chút. Biết tâm tình hiện giờ của chủ tử không tốt nên cũng không dám nhiều lời ra vào. Điều khiến nàng kỳ quái chính là, trong thiên hạ, lại có nữ tử nào có trí mưu cao hơn cả chủ tử nhà mình một bậc hay sao. Chủ tử nhà mình tâm tư tinh xảo, trí tuệ dị thường. Không chỉ có dung mạo như thiên tiên giáng trần mà mưu lược do nàng bày ra cũng là cao hơn mọi người một bậc. Bằng không, thái tử điện hạ và đại tiểu thư cũng sẽ không bị rơi vào kết cục như thế. Nhưng hôm nay, nàng lại bị một nữ tử vô danh làm cho tối mày tối mặt chạy về. Chuyện này không khiến nàng kỳ quái sao được...

Nghe tiểu thư nói, nữ tử này chính là Lưu Vân sư phó hóa thân? Nàng càng không thể nào tin được. Không ngờ cái tên sư phó héo rút hao sức kia lại là một nữ nhân cải nam trang? Nhưng không đến lượt nàng không tin, bởi vì tin tức mà tiểu thư nhận được là từ phủ Tuyên Vương truyền ra.

Một lát sau, năm tên ám vệ ừ rừ trở về báo cáo: “Mục tiêu đã chạy thoát. Quan binh cũng phái người phong tỏa nơi đó rồi, nói là muốn truy bắt tội phạm quan trọng...”

Mẫu Phương Thấm nghe xong, càng thêm tức giận, nói: “Nghe nói các vị là những người có võ công cao nhất phủ, ra tay chưa từng để thất thủ. Vậy mà hôm nay lại bị mấy tên tiểu bối đánh bại. Thật sự không biết cô cô dưỡng các người mười mấy năm làm cái gì nữa?”

Ánh mắt mấy tên ám vệ kia lộ vẻ xấu hổ, ảo não. Đỗ ma ma vừa thấy, vội nháy mắt ngăn tiểu thư rồi cười nói: “Muốn trách thì phải trách mấy tên kia quá mức gian hoạt, dùng thủ đoạn dơ bẩn ti tiện. Nếu thật sự chiến đấu trực diện thì mấy vị này đương nhiên sẽ không thất thủ đâu...”

Mẫu Phương Thấm được nàng nhắc nhở mà đột nhiên tỉnh ngộ. Mấy vị này đều là thủ hạ của cô cô nàng. Bản thân nàng cũng không phải là chủ nhân của bọn họ. Nếu như đắc tội với bọn họ, truyền đến tai cô cô thì đối với nàng thật sự không tốt lành gì. Nhưng với tính tình kiêu ngạo, nàng sao có thể thừa nhận bản thân có lỗi cơ chứ? Nàng cười nói: “Mấy vị đã chịu khổ rồi. Chiến đấu cùng bọn chúng hồi lâu cũng mệt mỏi rồi, hay là lui xuống nghỉ ngơi trước đi...”

Năm ám vệ đưa mắt nhìn nhau một cái rồi thi lễ, lui xuống.

Nhìn thấy bọn họ lui ra, Mẫu Phương Thấm đảo tay hất đổ tất cả chén đĩa trên bàn xuống đất, đập nát. Nàng gằn giọng nói: “Một đám phế vật...”

Đỗ ma ma lo lắng nhìn ra ngoài phòng. Nàng biết, năm ám vệ này võ công cao cường, tai thính mắt tinh, khẳng định đã nghe thấy lời tiểu thư mắng nhiếc. Nhưng tiểu thư đang lúc nổi nóng, khuyên bảo cũng không được gì. Chờ nàng bình tĩnh một chút, mới nói: “Tiểu thư, sao không phái người đang canh giữ chung quanh đó vào đây, kể lại xem chuyện xảy ra lúc ấy cụ thể thế nào để còn sớm biết đường mà phòng bị?”

Mẫu Phương Thấm gật gật đầu...

Đỗ ma ma vội kêu gia đình đang đứng hầu ngoài cửa vào. Gia đình kia có tên là Thiết Quảng, cũng là một thành viên tham gia vào hành động lần này...

Nghe gia đình kể lại xong, Đỗ ma ma nói: “Xem ra, đối phương đã dùng mấy người mặc quần áo tương tự dẫn dụ đội ám vệ chạy theo đuổi giết. Cùng lúc đó, người trong kỹ viện cũng chạy ủa ra ngoài, khiến chúng ta tìm không thấy mục tiêu. Đúng lúc này, nha môn Trần Thủ Ti cũng đến giúp vui, khiến chúng ta bó buộc tay chân. Tiểu thư, người không cảm thấy kỳ quái lắm sao?”

Mẫu Phượng Thắm gật gật đầu, nói: “Ta nghĩ, nữ tử kia cũng không có thể lực lớn đến thế, có thể cùng một lúc tìm được nhiều người tương tự như vậy. Hơn nữa, nha môn Trần Thủ Ti lại tự nhiên rảnh rỗi nhúng tay vào. Nha môn Trần Thủ Ti, người nhớ lại xem, là trong phạm vi thể lực của ai đây?”

Đỗ ma ma nói: “Chẳng lẽ lại là hần?”

Mẫu Phượng Thắm gật gật đầu, nói: “Không thể tưởng được, hần sẽ âm thầm đánh lén sau lưng ta...”

Đỗ ma ma nói: “Nhưng các người không phải đã đạt thành hiệp nghị rồi sao, sao hần lại không giúp tiểu thư?”

Mẫu Phượng Thắm cười lạnh một tiếng: “Có khả năng là trong mắt hần, nữ tử kia còn có sức hấp dẫn hơn cả ta nữa...”

Lúc Mẫu Phượng Thắm nói những lời này, ngân răng âm thầm cắn chặt, mắt phượng bắn ra tia sáng lạnh lùng. Đỗ ma ma biết, điều này cho thấy nàng đã hạ quyết tâm rồi, nhất định sẽ khiến cho nữ tử kia chết không có đất chôn chôn. Đỗ ma ma không khỏi ớn lạnh. Mỗi khi tiểu thư hạ quyết tâm này, nàng nhất định sẽ đích thân tận mắt chứng kiến. Giống như lúc trước nàng đối với đại tiểu thư. Đại tiểu thư tương lai rực rỡ, liền sắp trở thành hoàng hậu của một nước, nhưng kết quả là, lạc vào kết cục bị đuổi đến Bình Vương phủ. Nguyên nhân bên trong tuy rằng nàng không rõ lắm, nhưng nàng biết, nhị tiểu thư tất nhiên đã có tác động không ít. Nhị tiểu thư từ nhỏ đã chứng kiến và trải qua rất nhiều tranh đấu. Có thể nói, từ nhỏ đến lớn, nàng đã từ những cuộc tranh đấu cùng với những người khác mà trưởng thành. Tính cách ẩn nhẫn lại giỏi mưu lược. Nhưng hôm nay, nàng lại bị một nữ tử khiến cho tâm đối ý loạn. Đây chính là điều mà Đỗ ma ma chưa từng nhìn thấy trước đây...

_____ *** _____

Trong Tuyên Vương phủ...

Sau khi được sự giúp đỡ của Tần Hàng Bách và Tần Thập Nhất chạy thoát ra ngoài, chúng ta lập tức ngồi trên xe ngựa của Tuyên Vương phủ. Suốt dọc đường đi, lộ trình thông suốt, đi thẳng đến Tuyên Vương phủ rồi vào ở trong hậu viện. Sự sắp xếp lần này của hần cũng khiến ta rất hài lòng, có thể cùng ba tấm bia đá trong hậu viện kia sớm chiều ở chung...

Ta lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Ta đã xem mạch cho bọn hần rồi. Chân khí trong cơ thể của họ như có như không, yếu ớt như tờ nhện. Cũng không giống như Tiểu Phúc Tử đã nói, sau mấy canh giờ là có thể khôi phục công lực. Hóa ra, vẫn là Tư Đồ thành thật hơn, nói phải mất vài ngày mới có thể khôi phục công lực. Trước mắt, ta cũng không giúp được gì cho bọn họ. Trên người ta cũng không có linh đan diệu dược gì, cũng không có nội công tâm pháp gì có thể làm cho bọn họ mau chóng khôi phục công lực. Biện pháp duy nhất lúc này, cũng chỉ có chờ mà thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Phía trước là tiếng bước chân của một người trầm ổn, ẩn hiện khí khái hoang gia. Ta biết, trong Tuyên Vương phủ, người duy nhất có khí thể như vậy, khẳng định chỉ có Tuyên Vương. Tiếng bước chân của những người đi sau hần nhẹ nhàng, như có như không. Ta nghĩ, chẳng lẽ là hai người bạn cũ, Tử Dạ và Quy Trữ? Tuy rằng, thi ân không cần báo đáp, nhưng hai vị kia cũng chẳng thêm tươi cười với ta chút nào, cũng hơi kỳ cục...

Khóe mắt ta đảo qua, nhìn thấy Tuyên Vương tươi cười đầy mặt đang đi vào phòng ta. Tử Dạ và Quy Trữ không hề bận tâm, theo hầu phía sau Tuyên Vương. Ta không khỏi cười theo. Nghĩ rằng, người ta tươi cười với ta như vậy, ta cũng không thể không cười lại, đúng không, huống chi, người ta còn cứu ta một mạng nữa?

Tuyên Vương vốn không phải là một người hiền lành. Nhưng ta nhiều lần gặp hần, lần nào hần cũng đối với ta ý cười đầy mặt. Cho dù ta cảm thấy nếu không cười lại một chút thì thật ngượng ngùng đáng trách quá, nhưng cứ mỗi lần ta nở nụ cười với hần là y như rằng, hần lại đảo ngược không chịu cười nữa, dùng

ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn ta. Những nếp nhăn trên mặt khi cười tuy rằng vẫn còn, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng. Ta nghĩ, người này không phải là muốn bị ăn đập đấy chứ? Cười với hắn thì hắn lại đảo ngược, biến sắc mặt?

109. Chương 111

Chương 111: MÁT CÔNG LỰC

Edit: Docke

Hôm nay cũng vậy, hắn đối với ta, tuy rằng khóe miệng vẫn còn hơi hơi cong lên nhưng ánh mắt lại... khiến ta tức đến mức chịu hết nổi, hồi hận sao mình lại hiền lành với hắn như vậy. Có lẽ hắn là người thích bị ngược đãi, cứ quăng cho hắn một cái mặt lạnh thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt ta cũng phai nhạt dần...

Tuyên Vương vừa vào cửa, khuôn mặt tươi cười tuy rằng không còn nữa nhưng vẫn rất quan tâm đến hai người đang ngồi trên giường kia. Hắn nói: “Bốn vương nên đến thăm từ sớm nhưng trong cung lại có việc, chậm trễ một chút. Như vậy đi, bốn vương mới dẫn ngự y từ trong cung đến đây. Hắn cũng có vài kỳ được khôi phục công lực. Nếu Giả tiểu thư không chê bai, hay là...”

Ta cười nói: “Công lực của hai người bạn này của ta cũng không dễ dàng gì mà khôi phục lại được. Mấy loại thuốc bình thường quả thật là không có tác dụng gì. Nhưng nếu có Đại hoàn đan của Thiếu Lâm Tự thì cũng có thể thử một lần...”

Ta nghĩ, nghe nói Đại hoàn đan của Thiếu Lâm Tự mười năm mới chế được mười viên. Ta cũng không tin là người sẽ có. Người không có thì cũng không cần dùng mấy thứ linh tinh khác đem đến cho đủ số. Ta còn sợ bị trúng độc nữa nè...

Tuyên Vương quả nhiên nhíu nhíu đầu mày, nói: “Đại hoàn đan này, bốn vương thật sự không có...”

Ta cười, ngắt ngang lời hắn: “Vương gia không cần lo lắng. Hai người bạn của ta chỉ cần điều trị hai ngày, công lực sẽ hồi phục ngay thôi. Chỉ cần Vương gia có thể cho phép chúng tôi nghỉ tạm ở đây là chúng tôi đã cảm kích lắm rồi...”

Rốt cuộc Tuyên Vương cũng cười, hắn nói: “Nếu vậy thì bốn vương cũng sẽ không có ý kiến lung tung nữa. Giả tiểu thư yên tâm. Người và bằng hữu của người cứ yên tâm ở đây chữa thương đi. Người đâu...”

Hắn gọi một tiếng. Hai thiếu nữ tuổi vừa thanh xuân nối đuôi nhau đi vào. Hắn nói: “Hai nha đầu này sẽ ở lại đây hầu hạ Giả tiểu thư. Nếu Giả tiểu thư có chuyện gì cần, cứ việc sai bảo bọn họ đi làm...”

Ta cười, gật gật đầu, nói: “Đa tạ Vương gia...”

Tuyên Vương đứng dậy, dẫn theo Quy Trữ và Tử Dạ rời khỏi gian phòng của chúng ta. Lúc này, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Không biết vì sao, cùng hắn nói một câu, ta đều phải hao hết tâm tư. Cho dù chỉ là một câu nói đơn giản, hắn cũng tạo áp lực cho ta. Mà áp lực đó, cũng không phải chỉ lớn ở mức bình thường thôi đâu.

Nhưng mặc dù đã phòng bị như vậy rồi, ta vẫn không hiểu. Vì sao công lực của Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử không khôi phục được chút nào hết vậy?

Mấy canh giờ sau, khi Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử đem tin tức bất hạnh này báo cho ta biết, ta suy đi nghĩ lại, rốt cuộc đã sai ở chỗ nào rồi? Là trận thế đó đã hấp thu nội lực, cho nên không thể khôi phục, hay là bởi vì Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử ăn nhầm thứ không nên ăn? Nhưng hai người bọn họ cho đến bây giờ, có thể nói là ngay cả nước cũng còn chưa được uống, nói chi đến chuyện ăn phải thứ không nên ăn gì đó được?

Chẳng lẽ là bởi vì trận thế đó sao? Cũng không đúng. Lúc ở kỹ viện, hai người bọn họ còn nói công lực đang từ từ khôi phục mà. Khả năng duy nhất, chính là Tuyên Vương đã động tay động chân. Nhưng hắc và hai thủ hạ của hắn, nhất cử nhất động đều nằm trong tầm mắt của ta. Cho dù có hạ độc, cũng phải để lại chút manh mối gì đó chứ. Hiện tại bọn họ hạ độc như thế nào, dùng cách gì để hạ độc, ta đều không có đầu mối. Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà bị chết khốn chết khổ tại đây hay sao?

Sau khi Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử nghĩ hết các biện pháp để khôi phục võ công, công lực của bọn họ chẳng những không khôi phục được chút nào, ngược lại còn từ từ mà xói mòn. Qua một ngày sau, công lực của bọn họ liền biến mất tăm tích. Hiện giờ hai người đó cũng giống như ta, trở thành người bình thường không có võ công...

Nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể để cho hai người họ nghỉ ngơi thêm một chút, đừng cả ngày cứ động tay động chân trước mặt ta làm ta choáng váng nữa. Ta nghĩ, có đôi lúc phương pháp thắng lợi tinh thần của A Q* cũng có chút tác dụng, bằng không, ta thật đúng là bị tức chết trong phủ Tuyên Vương này mất thôi.

Hai tiểu nha đầu được Tuyên Vương mang đến hiển nhiên là thông minh lanh lợi, nhưng biểu hiện cũng gần giống với Quỳnh Hoa lúc còn ở hoàng cung Tây Sở. Ngoại trừ bưng trà tiếp nước, quét rác dọn bàn thì những lời nói dư thừa, một câu cũng không chịu nói. Mặc kệ ta lôi kéo tình cảm, dụ dỗ bọn họ thế nào, bọn họ vẫn chỉ cười cười, sau đó liền hỏi: “Tiểu thư còn có gì cần dặn không?”

Đến cuối cùng, ta không khỏi chỉ vào chính mình rồi hỏi các nàng: “Chủ tử các ngươi có phải đã dặn các ngươi, nói rằng: nữ tử này miệng ngọt lưỡi dẻo, ngàn vạn lần cũng không được nói thêm lời nào với nàng, bằng không, đừng hòng thoát khỏi nàng?”

Hai nha hoàn còn chưa đáp lời nhưng ta đã nhìn thấy được trong ánh mắt của bọn họ rõ ràng hiện vẻ ngạc nhiên. Ta hiểu được, đúng là thế thật. Tuyên Vương phòng ta, cũng phòng quá nghiêm đi?

Ta nghĩ. Nếu như bây giờ ta ra khỏi Tuyên Vương phủ, có phải là sẽ bị một số người cản lại hay không? Lý do cản lại, có phải là bên ngoài phủ có người đang chờ muốn giết ta?

Ta quyết định thử một lần xem sao.

Sau giờ Ngọ hôm đó, khi ánh mặt trời sáng lạn, ta và Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ đã bị mất hết nội lực, ba người thông thông thả thả đi ra cửa sau của Tuyên Vương phủ. Ngoài ý muốn của chúng ta, hai gã hộ vệ giữ cửa chẳng những không ngăn cản mà còn nồng nhiệt tiếp đón, nói: “Chân tiên sinh, ngài muốn ra ngoài sao, đi sớm về sớm nha...”

Ta nghĩ, hắn nói vậy là có ý gì đây, bảo chúng ta sớm trở về sao?

Ra khỏi phủ Tuyên Vương chưa đầy mười thước, ta đã hiểu được hắn nói vậy là có ý gì rồi...

Tuy Tiểu Phúc Tử đã mất hết công lực, nhưng dự cảm đối với nguy hiểm vẫn còn. Chúng ta đang đi tới, bỗng nhiên hắn kêu to một tiếng: “Nằm xuống...”

Ta còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn đè bẹp, biến thành chó gặm bùn. Tư Đồ phản ứng linh mẫn, đã sớm nằm úp sấp xuống rồi.

Chỉ nghe thấy bên tai có tiếng gió ‘vù vù’, ám khí như châu chấu bắn đến tiếp đón chúng ta, làm cho bụi đất bay loạn trời.

Tiểu Phúc Tử nói: “Là mấy người kia. Chúng ta mau chóng lui về Tuyên Vương phủ đi...”

Ta nỗ lực ngẩng đầu, thấy ở góc tường dân cư gần đó có vài người đi ra, tuổi tác cũng không nhỏ. Còn không phải là mấy vị cao thủ mà hồi Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ chưa mất công lực, liên thủ cũng không đối phó được đó sao?

Ba người chúng ta nhảy vào cửa sau của Tuyên Vương phủ. Hai gã hộ vệ vẫn còn đứng ở đó, thấy chúng ta trở về, rất lễ phép hỏi: “Các vị, về sớm vậy sao?”

Trong đó còn có một người tốt bụng nói cho ta biết: “Chân tiên sinh. Mặt ngài hóa thành mèo hoa cả rồi kia, mau đi rửa đi. Còn nữa, quần áo hình như bị rách một miếng, thay ra đi, bằng không...”

Hắn chưa nói xong, Tư Đồ đã vội vàng dùng thân thể giúp ta che lại. Nàng lặng lẽ nói cho ta biết: “Quần của người bị rách một miếng lớn ngay hông rồi kìa...”

Mặt ta hơi hơi đỏ lên. Nhưng mặt đầy bụi đất nên cũng không có ai thấy được. Ta nghĩ, mấy người đó khi không lại dùng ám khí bắn người ta cũng không sao, nhưng cũng không nên bắn trúng ngay vào hông ta chứ?

Tiểu Phúc Tử đương nhiên là giả vờ như không hề thấy gì hết. Hắn đang ngắm mây trắng trên bầu trời xanh mà...

Cũng may, ta còn chưa mất hết mặt mũi. Ít nhất là trước mặt Tiểu Phúc Tử, đúng không?

Ta và Tư Đồ kề vai sát cánh trở vào phòng, thay quần áo rách ra, giặt sạch. Lúc này mới phun ra một ngụm khí lớn. Tư Đồ nói: “Xem ra, đám người kia còn chưa từ bỏ ý định, không lấy được tánh mạng của người thì chưa đi đâu...”

Ta nói: “Không phải đám người kia chưa bỏ ý định, mà là có người muốn khơi dậy ý định của bọn họ...”

Tư Đồ nói: “Người muốn nói là...”

Ta nói: “Ngoài phủ Tuyên Vương, nếu không phải được Tuyên Vương cho phép thì làm sao đám người đó dám vi phạm pháp lệnh kia chứ?”

Ta hỏi nàng: “Các người có tìm được nguyên nhân chưa, vì sao đột nhiên lại hoàn toàn mất hết công lực?”

Tư Đồ lắc lắc đầu: “Chúng ta cũng muốn lắm nhưng không làm được. Lúc chạy ra khỏi kỹ viện đó, ta và Tiểu Phúc Tử, mỗi người vẫn còn lại một phần công lực. Nhưng vào đến Tuyên Vương phủ thì dù dùng hết mọi cách, công lực ngược lại càng ngày càng ít, giống như nước chảy vậy, không còn thấy bóng dáng đâu nữa...”

Ghi chú:

* A Q là nhân vật chính trong ‘A Q chính truyện’ của Lỗ Tấn. ‘A Q chính truyện’ là truyện vừa duy nhất của Lỗ Tấn được đăng tải lần đầu trên “Thần báo phó san” ở Bắc Kinh trong khoảng thời gian từ 4 tháng 12 năm 1921 đến 12 tháng 2 năm 1922. Sau đó truyện được in trong tuyển tập truyện ngắn “Gào thét” năm 1923 và là truyện dài nhất trong tuyển tập này. Câu chuyện kể lại cuộc phiêu lưu của A Q, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ hơn mình về địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức mình ngay trong khi anh ta phải chịu đựng sự bạo ngược và áp bức của chúng. Lỗ Tấn đã cho thấy những sai lầm cực đoan của A Q, đó cũng là biểu hiện của tính cách dân tộc Trung Hoa thời bấy giờ. Kết thúc tác phẩm, hình ảnh A Q bị đưa ra pháp trường vì một tội nhỏ cũng thật là sâu sắc và châm biếm.

110. Chương 112

Chương 112: ÔM CHẶT

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta trầm ngâm nói: “Xem ra, có người đã nhúng tay vào, nhưng chúng ta lại tra không được ...”

Tư Đồ gật gật đầu, nói: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Ta lo nghĩ, cười nói: “Ký lai chi, tắc an chi*, có gì không được?”

(*Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đón nhận nó. Tóm lại nghĩa là: tùy cơ ứng biến)

Ta hiểu tình hình hiện giờ của chúng ta đã rơi vào trong vòng vây khốn chặt chẽ. Mặc kệ việc Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ mất hết võ công có liên quan tới Tuyên Vương hay không, nhưng có thể khẳng định, Tuyên Vương đã nghĩ ra tất cả biện pháp hòng cầm chân chúng ta ở chỗ này. Nếu như Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ không thể khôi phục võ công thì cũng thật khó khăn cho chúng ta.

Vài ngày lại trôi qua, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục võ công. Ta lại thấy mừng rỡ thanh nhàn, ngày ngày đều lảng vảng bên cạnh ba tấm bia đá. Ngày ngày lại có rượu tốt đồ ăn ngon cùng tuấn nam Tần Thập Nhất. Xem ra, ta sống ở Tuyên Vương phủ càng ngày càng quen.

Con người của Tần Thập Nhất, ngoại trừ tính cách có vẻ yếu đuối thì thật ra cũng có xu hướng đa tình, cả ngày thương xuân bi thu, làm thơ viết chữ. Ta nghĩ, cũng bởi tính cách này của hắn, rất có linh khí, rất có tố chất mẫn cảm trong việc đối nhân xử thế, cho nên đối với thi từ ca phú rất có tính sáng tạo. Đáng tiếc chính là, Tuyên Vương có vẻ không để ý coi trọng điểm này ở hắn lắm, chỉ thường thức mỗi dung mạo tuyệt mỹ kia của hắn, có thể âm thầm giúp Tuyên Vương làm không ít việc...

Nếu như ta không có ngàn năm thi từ của cổ nhân để trích dẫn thì quả thật nói không lại hắn. Ta nghĩ, thật may là ta còn có thể đạo văn thơ của mấy cổ nhân đó thành của mình....

Lúc ta đang mơ hồ hỏi hắn đủ loại sự tình về Tần Vạn Triệu, hắn luôn né tránh không đáp, thần sắc lại tràn ngập tưởng nhớ. Khiến cho ta không thể không hoài nghi, hắn và Tần Vạn Triệu nhất định phải có một mối quan hệ rất sâu sắc.

Còn tình huống cụ thể, ta nghĩ, e rằng chỉ có Tần Hàng Bách kia mới biết! Nhưng Tần Hàng Bách lại giống như hạt đào bằng sắt vậy, dù cây thế nào cũng không chịu mở miệng. Dường như toàn thân hắn không có chỗ nào nứt mẻ, khiến người ta không tìm nổi một khe nứt nào để đột phá. Võ công Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ còn không hồi phục, có lẽ cũng không thể tìm được người nào có thể đi nhìn lên nhìn trộm. Bởi Tần Hàng Bách xem ra cũng có võ công, mặc dù thua Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nhưng không đến nỗi quá kém cỏi. Ăn trộm trứng gà không được, ngược lại còn bị mất luôn cả con gà trống, những chuyện không có lợi như vậy, từ trước đến nay ta đều không làm.

Lại nói tiếp, Tuyên Vương đối đãi với ba người chúng ta cũng thực không tồi. Không chỉ chiêu đãi rượu tốt, thức ăn ngon, hơn nữa chúng ta còn có thể tùy tiện đi lại trong Tuyên Vương phủ. Thậm chí cả thư phòng của Tuyên Vương ta cũng đã vào vài lần. Vốn là một nơi đề phòng canh gác nghiêm ngặt, nhưng hiển nhiên là mấy thủ vệ kia đã được Tuyên Vương can7 dặn trước rồi. Thấy ta đến, còn cách thật xa mà đã vội chào hỏi: “Chân tiên sinh, người muốn xem sách ư? Thư phòng Vương gia ở chỗ này...”, hóa ra nếu ta không vào thư phòng nhìn một cái, hình như sẽ rất có lỗi với mấy tay thủ vệ này...

Thư phòng Tuyên Vương đúng là bao hàm toàn diện, đương nhiên cũng có một ít tư liệu mật không muốn ai biết đến, bị người ta lơ đãng đặt ở đó. Ví dụ như, hoàng cung Đại Tề mười năm trước phát sinh một số án mạng, chỉ vài nét bút ít ỏi lại khiến người ta phải cân nhắc. Trong đó có một vụ, Nghi phi chết: Nghi phi nương nương phạm tội mê hoặc, mưu hại thái tử, bị xử tội chết, tru di cả tộc...

Một vị nương nương phong tư tuyệt đại, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ lưu lại nhân gian sơ sài vài nét bút trên giấy. Được đế vương triu mến thương yêu cũng vô ích, giống như bọt biển bập bênh bất định, không chịu nổi một chút sóng gió.

Một ngày, vào ban đêm, ta nhìn trăng sáng trên trời, thương xuân bi thu, cảm thán thế sự vô thường. Mấy ngày trước còn tự do tự tại ở trong sân xem Tư Đồ cùng Tiểu Phúc Tử đánh nhau cãi vã, vậy mà hôm nay đã bị người đuổi giết phải lánh nạn ở Tuyên Vương phủ...

Chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới. Một lát sau truyền đến mùi hương của nến, lại có người thồn thức không thôi. Một người nói: “Thúc phụ, xin ngài đừng thương tâm. Giờ này hàng năm, chúng ta đều bái tế cô cô. Cô cô trên trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ cảm thấy vui mừng mà...”

Nơi ta thương xuân bi thu là mặt sau một hòn núi giả ở hậu viện, đối diện với phòng ở của Tần Hàng Bách. Vừa ngửi được mùi nến lại nghe được tiếng bọn họ trò chuyện, ta biết, ta đoán đúng rồi...

Ngày hôm nay, đối với người cổ đại mê tín mà nói, là một ngày cực kì quan trọng. Có người cúng tế hay không, có liên quan đến những người chết xuống địa phủ có được cuộc sống tốt lành hay không. Cuộc sống bọn họ mà tốt thì sẽ phù hộ cho người còn sống trên mặt đất một cuộc sống tốt. Một ngày như vậy, tại sao Tần Hàng Bách lại không ra bái tế cơ chứ? Huống chi là cả một dòng tộc?

Tế người chết?

Nói vậy, những việc hắc đã làm đều đã được Tuyên Vương ngầm đồng ý rồi...

Nhìn hai thúc cháu bái tế xong, một trước một sau tiêu sái đi vào trong phòng. Thân hình Tần Hàng Bách hơi còng xuống, tựa như bị gánh nặng ngàn cân đè ép, so với lúc hắc hóa trang thành nữ nhân phong thái khác biệt rất lớn. Ta nghĩ, đây mới là diện mạo chân chính của hắc. Có lẽ là vào lúc cả tộc bị tru di, lòng hắc cũng đã chết theo những người thân bị tử vong kia rồi.

Ta đang chuẩn bị bỏ chạy, lại nghe Tần Hàng Bách nói: “Người kia có nói gì không?”

Tần Thập Nhất nói: “Nói một ít, nhưng vẫn còn một số chuyện hắc không chịu nói...”

Tần Hàng Bách nhìn ánh trăng, nói: “Hôm nay là ngày tế lễ những người đã khuất trong gia tộc, ta cũng nên đi thăm hắc một chút..”

Tần Thập Nhất cúi đầu: “Thúc phụ, mời ngài đi bên này...”

Tần Thập Nhất nâng thúc phụ hắc vào trong một cánh cửa hông của hậu viện. Trong phủ Tuyên Vương, hầu như chỗ nào ta cũng đi qua rồi, cả cửa hông này cũng vậy. Ta biết, nó dẫn đến một tiểu viện trống vắng không người, hoang phế đã lâu. Lúc ấy ta nghĩ, Tuyên Vương thật là một người đại thể đại tài (tiền nhiều gia thế tốt). Một tiểu viện tinh xảo, đẹp dễ như vậy mà lại để không. Sau khi dạo một vòng đi ra, cũng không có ý tưởng làm cái gì khác. Bây giờ xem ra, viện này thực có điều khác thường.

Ta đi theo bọn họ vào trong tiểu viện kia, không khỏi âm thầm hối hận. Đã sớm biết hai chú cháu Tần Hàng Bách tất có bí mật, vì sao lại không gọi Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ giúp một tay? Cái này gọi là tự làm tự chịu. Ta theo phía sau, cũng không dám đến gần quá. Biết người luyện võ thường tai thính mắt tinh, chỉ hơi có động tĩnh một chút đã có thể khiến họ phát giác được. Ta đành phải tận lực hô hấp chậm lại, chỉ có vậy mới không làm bọn họ phát hiện. Ta thấy bọn họ đi tới một gian phòng trong tiểu viện, rồi đẩy cửa đi vào...

Cửa mở kêu “nha” một tiếng, trong đêm tối truyền thật xa, hại ta đang trốn ở giữa một bụi hoa sớ tới mức toàn thân run run... Đương nhiên, không phải vì thanh âm của cửa mà bởi vì sau lưng ta đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhẹ ve vuốt...

Ta cảm giác được sống lưng đang có người chậm rãi dùng tay vuốt ve, bỗng nhớ tới lúc ta vừa xuyên qua có xem một quyển tiểu thuyết: Quỷ thối đèn. Còn chưa nhớ hết, con quỷ thối đèn kia đã đi đến bên tai ta, nhẹ nhàng nói: “Tuệ Như, thế nào rồi, phát hiện được cái gì chưa...”

Ta trong lòng thầm mắng, tất nhiên sẽ không lộ ra mặt biểu tình ‘Bị người dọa sợ’. Không gây tiếng động thối phù một cái, nhẹ giọng nói: “Tư Đồ, sao ngươi lại đến đây?” Đến thì cũng đã đến rồi, còn sờ tới sờ lui trên lưng người ta, người coi cái lưng ta là miếng đậu hũ hả?

Ta quay đầu, tuy rằng rất tối nhưng ta vẫn cảm giác được cơ thịt trên khuôn mặt Tư Đồ đang rung động. Đương nhiên, loại động tác này có điểm giống như đang bật cười.

Tư Đồ hít sâu một hơi, bình ổn ý cười, nói: “Tuệ Như, Tiểu Phúc Tử lo lắng cho ngươi nên bảo ta đến xem thử...”

Ta nói: “Võ công các người khôi phục rồi sao?”

Tư Đồ lắc lắc đầu: “Nhưng mà ta có mang đến đây này...”

Nói xong, nàng đưa cho ta một đôi vòng tai...

Đôi vòng tai này ta đương nhiên rất quen thuộc. Đây là đôi vòng tai đá rồng ruột ta cùng Tư Đồ đã dùng để gian lận trong lúc thi đấu làm thơ với cung phi ở hoàng cung Tây Sở. Nàng đem một trong hai chiếc đưa cho ta, nói: “Cái này người đeo đi, nhấn kia thì Tiểu Phúc Tử cầm...”

Ta mê hoặc hỏi nàng: “Tiểu Phúc Tử có biết dùng không?”

Tư Đồ hừ nhẹ một tiếng: “Ta dạy hần lâu như vậy, hần mà không biết dùng thì thật là ngốc muốn chết...”

111. Chương 113

Chương 113: TÀO CÔNG CÔNG

Edit: Ckun

Beta: Docke

Không ngờ Tư Đồ cũng có thể dạy người khác được. Nhớ lúc trước, cha ta vì dạy nàng mà thức trắng mấy đêm, khiến ta cảm nhận sâu sắc được sự thống khổ của người làm thầy, đặc biệt là làm thầy của một học sinh chỉ thích khoa tay múa chân như Tư Đồ.

Ta rất đồng tình với biểu hiện của phụ thân, cộng thêm hứng phấn chờ mong. Ngày nào đến trường cũng đều chờ xem phụ thân cùng Tư Đồ giảng co. Một người thì miệng lưỡi lưu loát, thật sự có thể đem tượng gỗ vô tri vô giác nói thành phượng hoàng. Một người thì ngây ra như phỗng, nửa ngày vẫn không đáp nổi một câu, có đáp thì cũng chỉ là những nhận thức vô nghĩa. Ta nhớ rõ nhất là lần đó, lúc học một câu thơ: ‘Ngọc bát bằng hàn tiết lộ hoa, Phần dung hương tuyết thấu lụa mỏng, Muộn trang diện thịnh (thắng) hoa sen’. Đây vốn là câu thơ hình dung nữ tử da thịt trắng nõn thơm tho. Phụ thân ta nước miếng tung bay, tâm tình rạng rỡ giải thích cả nửa ngày, chỉ thiếu tư thái chảy nước miếng nữa thôi. Vậy mà Tư Đồ lại hỏi ông: “Tiên sinh, ‘ngọc bát thịnh hoa sen’ có ăn được không?” khiến cha ta tức giận chết khiếp. Hóa ra, Tư Đồ đáng yêu của chúng ta nghe giải thích nửa ngày chỉ nghe được phía trước vài chữ, nắm được phía sau thêm vài chữ, cuối cùng kết hợp lại mà thành. Ngâm lại, bây giờ Tư Đồ cũng đi làm thầy của người ta, mặc dù không phải dạy thơ phú, nhưng dù sao vẫn rất có tiền bộ...

Trong lúc ta còn đang miên man suy nghĩ, Tư Đồ đã tiện tay đeo một cái hoa tai lên vành tai ta, một cái khác thì tự đeo lên tai mình, rồi nói: “Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài tiếp ứng, có động tĩnh gì hần sẽ báo cho chúng ta biết ngay.”

Ta gật gật đầu với nàng, cùng nàng tiếp cận gian phòng kia, cố nghe ngóng động tĩnh bên trong. Lặng yên không có một tiếng động, ta lo nghĩ, nhớ lại một chút tình cảnh trước kia khi ta tới phòng này. Trong phòng có bày một bàn thờ Bát tiên, một chiếc ghế dựa, cũng không có chỗ nào khác khả nghi. Nếu như nói có cái gì bí mật, thì khả năng duy nhất chính là đằng sau tấm màn trướng che chắn bàn Bát tiên kia. Ta cảm thấy cực kì hối hận. Giờ tuổi đã lớn, thành ra thiếu đi rất nhiều tinh thần ham học hỏi theo kiểu ‘gặp động liền chui, gặp màn liền vén’ như lúc trước. Lúc ấy đã không vén màn lên nhìn thử, bằng không đã sớm phát hiện ra điều không ổn.

Ta quay sang Tư Đồ ra hiệu, một người nâng cửa, một người chậm rãi đẩy cửa phòng ra. Trời đêm yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không phát ra. Kết hợp ăn ý như vậy là nhờ kinh nghiệm ta cùng Tư Đồ nhiều lần lén trốn ra khỏi phủ mà luyện được rất thành thục...

Hai người chúng ta lén đột nhập gian phòng kia, đứng trước trướng màn che bàn Bát tiên. Tư Đồ ra hiệu bảo ta xem thử. Ta thấy phía dưới màn che loáng thoáng lộ ra ánh sáng ...

Ta cùng Tư Đồ theo cửa ngầm bên dưới bàn Bát tiên đi xuống. Vốn tưởng rằng đây là một gian mật thất, nhưng sau khi vén màn lên, tình cảnh trước mắt vẫn khiến ta chấn động. Bởi vì, nơi này không phải một gian mật thất. Xích sắt khóa thiết. Tiếng nước róc rách. Dưới này, không ngờ lại là một thủy lao...

Nước ngập ngang thất lưng. Phía trên cây cột chính giữa gian thủy lao có trói một người. Tóc dài xám trắng xơ xuống, che phủ hơn phân nửa gương mặt. Hơn nữa ngọn đèn trong lao u ám, ta không nhìn rõ được người này rốt cuộc là ai...

Phủ gia quý tộc thông thường có những bí mật không muốn cho ai biết, lén lập ra một nhà tù như thế chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ, huống chi là Tuyên Vương phủ?

Tần Hàng Bách hỏi: “Tào lão nhân, xem ra ngươi vẫn không chịu nói hết nói thật. Căn bản là có vài chuyện vẫn không chịu khai ra. Vương gia chúng ta đã nói, chỉ cần ngươi đem tất cả mọi việc nói ra hết liền cho người bạc, cho ngươi về quê dưỡng lão, chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, thế nào...”

Lão nhân bị trói chặt vào cột kia nghe xong, hơi hơi ngẩng đầu lên. Ánh mắt vẫn đục nhìn mấy người vừa tới. Tóc dài che đầy gương mặt lộ ra, khiến ta lấp bấp kinh hãi...

Ta thật không ngờ có thể gặp lại hắc ở trong này. Lại nói, hai huynh đệ Đại Tề này thật đúng là có suy nghĩ bất phàm, đều có sở thích bắt cóc người trong hoàng cung Tây Sở. Một người thì bắt cóc nương nương của hoàng cung Tây Sở, một người còn lợi hại hơn, bắt cóc cả Tào công công, thái giám tổng quản bên người hoàng đế. Chẳng lẽ sẽ có một ngày, bắt cóc cả hoàng đế Tây Sở luôn? Ta thầm nghĩ, không tự chủ được nở nụ cười. Đột nhiên tỉnh ra không nên tại thời khắc này mà cười đùa, nên vội căng thẳng da mặt. Tư Đồ quay sang, liếc nhìn ta một cái trách cứ.

Ta nhìn kĩ hắc. Quần áo trên người tuy rằng cũ nát, dường như mấy tháng rồi chưa tắm rửa, nhưng vẫn có thể thấy được chất vải rất tốt. Tất cả đều dùng tơ lụa Hàng Châu thượng hạng mà chế thành. Hơn nữa, loại tơ lụa cao cấp kia, cũng chỉ trong hoàng cung mới có, nhưng lại bị phá loạn đến mức này. Ta nghĩ, chẳng lẽ họ đã bắt giải Tào công công đến đây mấy tháng rồi. Bọn họ rốt cuộc muốn biết cái gì mà ngay cả Tào công công cũng bắt? Vị Tào công công kia thân ở nơi cao, là người bên cạnh hoàng đế Tây Sở. Ngắm lại hồi hắc còn ở hoàng cung Tây Sở thật khéo léo, lúc ta còn là thượng nghị của Tư Đồ có hiểu kính hắc không ít bạc. Lại nói tiếp, chúng ta quen biết đã lâu nhưng ta trăm triệu lần cũng không tưởng tượng nổi, hôm nay lại gặp lại hắc ở bên trong một thủy lao.

Tần Hàng Bách nói: “Tào công công, những gì ngươi nói với tại hạ chẳng qua chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Ngươi nói, hoàng đế Tây Sở đã phái mật thám đi điều tra rõ ràng việc Tư Đồ đại tướng quân phản quốc, là bởi vì hắc hiểu rõ: Hơn mười năm trước, phu nhân của hắc bị hoàng đế Tây Sở của các người, lúc đó còn là thái tử, đã lén dâng cho hoàng đế Đại Tề để đổi lấy việc hoàng đế Đại Tề sẽ tăng mạnh việc bố trí quân đội ở biên phòng. Do đó, khiến cho lão hoàng đế Tây Sở lúc đó phải chuyên chú vào việc canh giữ biên phòng, không còn nhàn hạ mà để ý đến việc phế bỏ thái tử...”

Tào công công hữu khí vô lực ngẩng đầu lên. Ta từ một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy mà thầm giật mình. Chỉ trong vòng mấy tháng mà hắc thay đổi rất nhiều. Làn da vốn sáng bóng, trơn láng, trong trắng hồng hào, giờ đã trở nên nhàn nhúm. Đôi mắt nhỏ với con ngươi luôn lóe sáng tinh quang đã híp lại đến mức hầu như không còn mở ra được nữa từ khi nào. Hắc nói: “Đúng vậy, chúng ta đều đã nói xong chuyện này rồi, ngươi còn muốn biết cái gì nữa?”

Tần Hàng Bách cười lạnh “Tư Đồ đại tướng quân bỗng nhiên phản quốc, chẳng lẽ hoàng đế các người không điều tra chút nào, rốt cuộc là ai nói cho hắc biết bí mật đó hay sao?”

Tào công công cúi đầu, thì thào nói: “Ta chẳng qua chỉ là thái giám tổng quản bên cạnh hoàng thượng, có một số việc, làm sao mà ta biết được?”

Tần Hàng Bách nhàn nhạt nói: “Nhưng hoàng đế Tây Sở đã coi ngươi như người tâm phúc nhất. Nếu như nói ngươi không biết chuyện này thì có ai sẽ tin đây?”

Tào công công ngậm miệng không nói...

Tần Hàng Bách nở nụ cười, hắc nói: “Ta biết, Tào công công mười lăm tuổi vào cung, trước khi vào cung còn mới cưới được một cô vợ. Người nông thôn ở Tây Sở thường thành thân rất sớm, chuyện này cũng không phải chỉ là nói chơi. Nhưng điều khiến ta kì quái chính là, Tào công công vì sao năm đó lại bỏ lại kiều thể, chịu đựng cung hình để vào cung? Thì ra, Tào công công lúc tuổi còn trẻ, cũng là một người khí huyết phương cương. Trông thấy con một quan nha đùa giỡn kiều thể của mình liền giết luôn tên đó rồi chạy trốn chết. Thật sự trốn không thoát, lâm vào bước đường cùng mới phải vào hoàng cung Tây Sở. Đương nhiên,

những chuyện đó cũng không là gì cả. Bởi vì trong cung quy của hoàng cung Tây sở có quy định: Đã vào cung, chịu cung hình, chẳng khác nào tái sinh thành người khác, không có ai để ý tới quá khứ của người nữa. Nhưng Tào công công lại có một quá khứ khác thường. Không ngờ thê tử của người sẽ vì người mà sinh ra một người con trai. Ở ngoài hoàng cung trở cảnh tán lá, con lại sinh ra cháu. A, để ta tính xem, hậu nhân của Tào công công thật đúng là rất nhiều nha, lại còn có cả mấy người cháu chắt. Một thái giám mà có tới mười bốn vị hậu nhân. Tào công công, ngài cũng thật may mắn...”

Tào công công đột nhiên ngẩng đầu lên, thanh âm run run nói: “Người muốn làm gì...”

Tần Hàng Bách thoáng lo ngại trong nháy mắt rồi nói: “ Không có gì, chẳng qua, nếu như Tào công công không có một câu trả lời thuyết phục làm vừa lòng ta, nói không chừng, cả một đại gia tử đang trú thân trong nhà một người bạn giang hồ kia, tất cả đều sẽ bị người liên lụy...”

Tào công công đang bị trói liền giãy dụa, làm như muốn thoát dây trói mà ra. Nhưng dây thừng thấm nước lại càng buộc càng chặt, khiến hắn không thể động đậy. Hắn nói: “Người còn muốn biết cái gì? Đừng động vào người nhà của ta...”

Tần Hàng Bách nói: “Ta đã nói rất rõ ràng rồi mà. Ta chỉ muốn biết, là ai đã nói cho Tư Đồ đại tướng quân biết việc này?”

112. Chương 114

Chương 114: THANH PHƯỢNG MÔN

Edit: Docke

Tào công công nói: “Cụ thể là ai thì ta cũng không biết rõ. Chẳng qua có một lần, hoàng thượng đã mắng thật to rằng hoàng đế Đại Tề không đúng cái gì đó, ngay cả chuyện bí mật như vậy mà cũng để lộ ra ngoài. Nghe ý tứ của hoàng thượng thì chuyện này chính là từ hoàng cung Đại Tề của các người truyền ra, rồi bị người ta lợi dụng, khiến cho Tư Đồ đại tướng quân phản bội...”

Tần Hàng Bách hỏi lại: “Vậy ta hỏi người. Sau khi Tư Đồ đại tướng quân phản quốc, hoàng thượng các người có phái mật thám đi tìm hiểu chung quanh. Chẳng lẽ lại không biết là người Đại Tề nào đã tiếp xúc với tướng quân nhiều nhất hay sao?”

Tào công công trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng nói: “Hoàng thượng đương nhiên điều tra được. Lúc ấy, chỉ có một nhóm người thường ra vào quý phủ của Tư Đồ đại tướng quân. Chính là người của Thanh Phượng Môn. Trong đó có một vị là trưởng lão của Thanh Phượng Môn...”

Tần Hàng Bách gật gật đầu nói: “Thì ra là vậy...”

Ta nghe thấy mà trong lòng không khỏi phát lạnh. Thì ra, Tư Đồ đại tướng quân chết, từ đầu đến cuối, Lâm Thụy đều không thoát khỏi liên hệ. Khó trách, người của Thanh Phượng Môn lại quen thuộc mật thất trong phủ đại tướng quân như nhà mình vậy. Thì ra bọn họ đã cấu kết với nhau từ lâu rồi.

Tào công công nói: “Ta đã nói hết rồi. Người cũng không thể động đến người nhà của ta...”

Tần Hàng Bách cười cười, nói: “Ta lại hỏi người một vấn đề nữa. Vấn đề này, người khẳng định là biết...”

Tào công công bất lực, nói: “Người hỏi đi...”

Tần Hàng Bách hỏi hắn: “Phu nhân của đại tướng quân mà người nói, có phải chính là nữ tử sau đó đã được hoàng đế Đại Tề phong làm Nghi Phi hay không?”

Tào công công gật gật đầu...

Đáp án này ta đã hoài nghi từ rất lâu rồi. Hiện giờ được Tào công công trả lời, cho dù bên trong không hề khác lạ, nhưng bên ngoài lại có điều bất ngờ. Điều nằm trong dự kiến của ta chính là đáp án này đúng như những gì ta đã biết từ trước. Ngoài ý liệu chính là, Tần Hàng Bách ngược lại, làm như không biết là sao?

Ta nghe Tần Hàng Bách thì thảo nói: “Quả đúng là như vậy. Vài năm trước đó, trong cuộc tuyển chọn tú nữ nàng đã bỏ trốn, lại còn thành thân với đại tướng quân của Tây Sở. Khó trách sẽ dẫn đến nảy sinh những sự kiện phức tạp sau này. Nếu như không phải như thế, hoàng thượng cũng sẽ không nhẫn tâm đến vậy. Chỉ vì một mối họa cũ nhỏ nhỏ mà khiến cho người trong toàn tộc Tần gia phải lâm vào cảnh chôn chung...”

Ta hiểu rồi. Hoàng thượng Đại Tề xem ra cũng là một người trừng mắt tất báo. Nữ nhân được hắt hủi trừng lại bỏ trốn. Tuy rằng cuối cùng cũng trở lại hậu cung nhưng nàng đã trở thành vợ của người khác rồi, kêu hắt làm sao nuốt được cơn giận này đây. Rốt cuộc, có người tìm được một cái cớ khiến tội càng thêm tội. Hoàng thượng Đại Tề lập tức đánh răn tùy côn (tùy cơ ứng biến), không lâu sau đó đã giết Nghi Phi nương nương, còn diệt toàn tộc của nàng. Quả thật là rất ngoan độc. Ta đoán chừng, lúc ấy Nghi Phi từ Tây Sở trở về ông ta không giết nàng, có khả năng là bởi vì hoàng thượng còn chưa mất hết sĩ diện. Hơn nữa, phi tử của mình vô duyên vô cớ mất tích mấy năm, dù thế nào thì ít nhiều cũng sẽ có lời đồn đãi truyền ra ngoài. Lúc đó mà giết đi, không phải càng tăng nhiều lời đồn đãi hay sao. Hoàng thượng đương nhiên sẽ không thừa nhận mình đội nón xanh (bị cấm sừng), mất hết mặt mũi như vậy. Cho nên, lúc đó, hắt chỉ làm bộ nhẫn, như không có chuyện gì. Chờ thêm vài năm, đến khi lời đồn đãi đã tạm lắng xuống, lúc này mới kết sổ tính toán nợ nần...

Đúng lúc này, vòng hoa bên tai vang lên những rung động nhỏ. Ta cẩn thận nghe xong, quay qua Tư Đồ gật gật đầu. Hai người theo lối đường ngầm lặng lẽ đi ra ngoài...

Vừa mới trốn được vào trong một bụi hoa ở ngoài gian phòng thì tiếng bước chân bắt đầu vang lên. Tuyên Vương dẫn theo hai người hầu từ cửa viện đi đến. Xem ra, hôm nay không thể thu được tin tức gì nữa. Nhìn thấy Tuyên Vương đi vào gian phòng kia rồi, ta cùng Tư Đồ mới chậm rãi đi vào trong viện, trở về phòng mình...

_____ *** _____

Tuyên Vương bình thần hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

Tần Hàng Bách nói: “Tất cả đều thuận lợi. Bọn họ theo đường hầm tiến vào, nghe được chúng ta nói chuyện xong lại theo đường hầm lui ra ngoài...”

Tuyên Vương gật gật đầu, nói: “Các người nói chuyện cũng đừng để lộ ra sơ hở gì đó...”

Tần Hàng Bách nói: “Không đâu, ta và Tào công công đã luyện tập rất lâu mà...”

Tào công công đã thay vào một bộ quần áo sạch sẽ, tóc cũng được chải bới lại chỉnh tề. So với lúc này ở trong thủy lao thật sự khác nhau rất xa. Hắt đang khoanh tay mà đứng, nghe được đến đó thì không khỏi xen vào: “Vương gia, chúng ta đã làm theo đúng như yêu cầu của ngài. Vậy còn chuyện ngài đã hứa thì sao?”

Tuyên Vương cười nói: “Công công không cần lo lắng. Bẩm vương luôn luôn nói chuyện giữ lời. Một vạn lượng vàng đã chuẩn bị xong từ lâu rồi. Người nhà của người, một sợi lông bẩm vương cũng sẽ không động đến.”

Tào công công nghe xong, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, không hề phát hiện ra. Tuyên Vương lặng lẽ đưa mắt liếc qua Tần Hàng Bách một cái, còn Tần Hàng Bách thì hơi hơi gật gật đầu.

Tần Hàng Bách dẫn Tào công công lui ra, đi lĩnh một vạn lượng vàng kia. Đương nhiên, hắt còn mạng để mà linh hay không, lại là một chuyện khác...

Tuyên Vương than nhẹ một tiếng, làm như đang cười với đám bụi bặm đang phập phình giữa không trung vậy: “Nếu như còn có một bí mật cực lớn nữa bị tiết lộ ra, thật ta cũng muốn nhìn xem, các người có thể trở mặt thành thù hay không. Đến lúc đó...”

Hắt vỗ vỗ tay. Quy Trữ từ ngoài cửa đi vào. Hắt hỏi: “Bánh tơ vàng ngũ sắc kia đã chuẩn bị xong chưa?”

Quy Trữ nói: “Chuẩn bị xong rồi. Chỉ có điều, Vương gia, dùng phương pháp như vậy có thích hợp không?”

Tuyên Vương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái: “Chẳng lẽ ngươi còn có gì không đồng ý hay sao?”

Quy Trữ lắc lắc đầu: “Vương gia, chỉ có điều, nữ tử này cũng không thể so với nữ nhân khác...”

Tuyên Vương cười lạnh: “Cho dù nàng có lợi hại như thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử mà thôi. Nữ tử gặp phải chuyện như thế, ngoại trừ thuận theo, còn có thể làm thế nào nữa. Chỉ cần bốn vương sau này đối xử tốt với nàng, nàng có gì bất mãn nào...”

Quy Trữ trầm mặc nhưng cũng không nói gì nữa, yên lặng lui ra ngoài...

Tuyên Vương thông thả đi vài bước trong phòng, hít một hơi: “Ngươi cũng đừng trách ta. Muốn trách thì phải trách ngươi không thêm để bốn vương vào mắt. Những gì bốn vương đã muốn, cho đến bây giờ vẫn chưa từng chịu thua bao giờ...”

Tay hắn nhẹ nhàng xoa nhẹ lên một cái khay đựng đầy những trang giấy đã viết. Mấy trang giấy này là do Tần Thập Nhất tự tay viết ra, lại đưa cho nữ tử kia lật xem. Cuối cùng lại được đưa đến chỗ Tuyên Vương. Vân tay của nữ tử kia vẫn còn vương lại mấy phần. Hắn nghĩ, có lẽ cho đến bây giờ nàng vẫn không biết. Vào lúc đêm dài vắng vẻ, mỗi khi hắn nhìn thấy những trang giấy thế này đặt ở trên bàn, nhớ đến những trang giấy đó đã từng qua tay nàng, liền không tự chủ được lại nhớ đến khóe mắt hơi hơi ý cười của nàng, trong lòng liền tức điên lên. Đó chính là ý cười tỏ vẻ không thêm để ý gì đến hắn cả...

Hắn nghĩ. Nếu như hắn ra tay trừ diệt hoàn toàn ý cười không xem ai ra gì kia, cho dù sau đó nó sẽ biến thành hận sắc thì như vậy cũng coi như nàng đã có chút để ý đến hắn. Bản thân hắn cũng sẽ không hối hận, đúng không?

113. Chương 115

Chương 115: TÂM SỰ CỦA TẦN THẬP NHẤT

Edit: Docke

Về đến phòng mình, ta cảm thấy xương sống thắt lưng đau nhức, nghĩ rằng. Mật thám quả là một công tác vất vả, cũng không biết mọi lần Tiểu Phúc Tử chịu đựng như thế nào. Trong hoa viên đó, tiếng muỗi kêu cứ ong ong khiến người ta không sao chịu nổi. Bây giờ ta mới hiểu, lúc ta nói muốn thử lao thân lao lực một chút, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nghe xong, vì sao hai người lại trao đổi với nhau ánh mắt đó, cứ như đang xem hài kịch vậy...

Tuy rằng ta trở về phòng với xương sống thắt lưng đau buốt, nhưng qua ngày hôm sau vẫn dậy rất sớm. Không biết vì sao, sau khi trở về, ta cuối cùng cũng có cảm giác thấy được chút manh mối. Nhưng nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là ở chỗ nào. Mỗi khi có loại cảm giác này, liền cho thấy có những thứ được che giấu rất kỹ đang dần dần nổi lên mặt nước. Ta nghĩ, có lẽ, trực giác của ta có thể trợ giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh. Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn không thể nào nghĩ ra được. Ta bây giờ giống như một con ngốc đứng trước tấm bia đá. Bản thân thì cảm thấy đúng rồi, chính là như vậy rồi, nhưng đầu óc lại trống rỗng.

Lúc Tần Thập Nhất bê nguyên khuôn mặt tuần tú to tướng đến trước mặt ta, ta mới từ trong mờ mịt giật mình tỉnh lại. Không còn cái vẻ của đêm khuya ngày hôm qua khi ở cùng Tần Hàng Bách, hôm nay hắn vẫn như ngày thường đi đến trước tấm bia đá kia. Hắn yên nhiên cười, để lộ ra hai đồng điều bên miệng, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy thật là tuyệt đại tào nhả, hấp dẫn lòng người. Hắn hỏi: “Chân tiên sinh, ngài có điều gì khó nghĩ hay sao vậy?”

Tuy hần đã biết ta là nữ, nhưng vẫn xưng hô như trước, gọi ta là Chân tiên sinh, hình như đã thành thói quen rồi. Gương mặt hần cách ta rất gần. Tuy rằng trên khuôn mặt trắng ngọc không tỳ vết, nhưng ở khoảng cách gần lại để ta nhìn thấy được khoe mắt hần hơi hơi có nếp nhăn, rất không rõ ràng. Ta không khỏi tò mò, hần rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?

Ngay từ đầu, ta cứ nghĩ hần chỉ lớn hơn ta hai ba tuổi, bộ dáng chừng mười tám, mười chín tuổi mà thôi. Bây giờ, ta cũng không dám khẳng định...

Ta liếc mắt nhìn hần một cái, phát hiện hần vẫn giống như ngày thường: Quần áo cực kỳ sạch sẽ, không nhiễm một vết bụi bặm nào. Mái tóc thật dài búi lại sau đầu, đen bóng trơn láng, nếu ở hiện đại có thể đi làm người mẫu quảng cáo dầu gội được đấy. Thật sự là một đại soái ca siêu cấp, lực sát thương đối với thiếu nữ, thật sự có thể so với Chu Kiệt Luân.

Hần nghiêng đầu nhìn ta, lấy ngón tay quơ quơ trước mặt ta, nói: “Chân tiên sinh, ngươi có khỏe không?”

Ta tỉnh ngộ, ánh mắt thoáng nhìn, nhìn đến một phụ kiện rất đặc biệt gắn trên đầu hần. Bình thường có thể là bị tóc che phủ nên không thấy rõ lắm. Bây giờ hần nghiêng đầu, ta thấy rõ rãnh mạch, không khỏi hỏi hần: “Viên hạt châu trên đầu ngươi kia, là trân châu đúng không? Sao bình thường không thấy ngươi đeo?”

Tần Thập Nhất nhìn ra chung quanh một chút, cúi đầu sửa sang lại mái tóc dài, một lần nữa che lấp viên hạt châu kia. Xong xuôi mới miễn cưỡng cười cười, nói: “Đâu có, đâu có, chỉ là một viên hạt châu giả thôi. Bạn cũ tặng. Chân tiên sinh đừng bận tâm...”

Ta ‘Ồ’ một tiếng, không hỏi hần nữa. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình mà, không phải sao?

Ta nhìn trái xem phải, cứ có cảm giác Tần Thập Nhất hôm nay hình như có tâm sự, không tập trung tinh thần gì cả. Giống như hần chính là một người đang yêu cuồng nhiệt say đắm, nhưng người hần yêu lại không hề thích hần vậy...

Rõ ràng phần sao chép của hần có đến n chỗ sai...

Đôi mắt phượng của Tần Thập Nhất, sóng mắt lờ lờ liếc mắt nhìn ta một cái, trong ánh mắt còn ướm át lúng liếng. Nói thật, ánh mắt của hần đẹp quá mức quá thể... liếc ta một cái, toàn thân ta đều...cảm giác không có cách gì tả được... ta cũng là một nữ nhân, đúng không? Cũng không thể nào ngăn nổi mị lực của trai đẹp, đúng không?

Tần Thập Nhất thì thào sau một lúc lâu, lại do dự thật nhiều trong chốc lát, rồi hỏi ta: “Ngươi thật sự rất thích ăn bánh tơ vàng ngũ sắc đúng không?”

Ta đương nhiên gật đầu, nói: “Bánh tơ vàng ngũ sắc nhà các ngươi làm thật sự ăn rất ngon. Không biết nói sao nữa. Tất cả hương vị, toàn bộ đều hoàn toàn hòa tan vào bên trong, hòa trộn vào nhau tạo thành một mùi vị khiến cho người ta không thể nói nên lời. Sao vậy, chú ngươi đồng ý để ngươi nói cho ta biết cách làm món điểm tâm này à?”

Ta tràn ngập hy vọng hỏi hần, đương nhiên nghĩ rằng hần sẽ gật đầu đồng ý. Ai ngờ, hần lại lắc lắc đầu, hơi mất tập trung, sợ sệt nói: “Thật ra món điểm tâm này ăn ngon như vậy nhưng một năm ta chỉ làm chưa được vài lần...”

Ta cười nói: “Có phải nó đặc biệt khó làm, cho nên ngươi mới không chịu làm?”

Tần Thập Nhất nói: “Cũng không phải thế. Đó là bởi vì chất liệu trong đó cực kỳ ...” Nói tới đây, hần làm như bị mất giọng vậy, vội ngừng đầu, nói: “Chú ta không cho ta nói lung tung...”

Nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của hần, làm như thanh thiếu niên bị cha mẹ phát hiện đang làm chuyện xấu vậy, thành ra lại rất giống một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi. Ta nghĩ, người này đúng thật là thay đổi thất thường.

Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử tuy nói rằng công lực tiêu tán nhưng quyền cước vẫn còn. Bọn họ đang ở bên cạnh ta, ngươi một quyền ta một cước, đánh thử những chiêu thức yếu đuối vô lực của bọn họ. Nhưng vừa nghe thấy Tần Thập Nhất nhắc đến bánh tơ vàng ngũ sắc, hai người lập tức chạy nhào lại, liên tục hỏi: “Thế nào, ngươi lại làm nữa à, ở đâu...”

Tiểu Phúc Tử càng kỳ quái hơn, khi không lại hỏi thế này: “Có phải người lên mang cho tiểu thư ăn, không chứa lại cho chúng ta một chút?”

Tư Đồ ở một bên liên tục gật đầu, nói: “Tuệ Như, người cũng không thể lên ăn mảnh một mình như vậy được...”

Tần Thập Nhất vội giải thích: “Không thể nào, không thể nào...”

Ta thở dài nói: “Ta còn đang thương lượng, muốn hẳn làm một chút đây nè, lại bị các người nhiễu loạn, ây da...”

Tiểu Phúc Tử dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ta. Tư Đồ dùng ánh mắt ‘Ăn hay không, trong lòng người biết rõ nhất’ nhìn ta...

Xem ra, hai người cũng không tin tưởng vào lời nói của ta lắm. Ta tự giác, ta cũng đâu có lừa bọn họ nhiều lắm đâu, đúng không? Cũng chỉ có một hai lần thôi mà. Hai người họ vì sao lại giống mấy người mới bị răn cấm một lần đã mười năm sợ cổ như vậy nhỉ?

Ta nhìn bầu trời. Thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời sáng lạn. Ta nghĩ, vì sao không có tuyết rơi nhỉ, đến đây, chứng minh là ta oan khuất đi?

Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử thấy hỏi cũng không hỏi ra được cái gì, có nói thì cũng không nhìn thấy được bóng dáng điểm tâm đâu cả. Hai người đành phải ủ rũ đi ra chỗ khác. Tự đi luyện tập mấy chiêu thức mềm oặt vô lực của bọn họ. Ta nghĩ, ta cũng không hiểu nổi. Bọn họ sao lại nghiện võ đến mức ấy, không hề có nội lực bảo hộ mà còn đánh cho tay chân đau nhức như vậy. Tư Đồ ngày nào trở về phòng cũng đều phải nhờ ta bôi thuốc cho nàng. Đã vậy, còn cứ ngày nào cũng không biết mệt mỏi, chiến đấu không ngừng với Tiểu Phúc Tử làm gì?

114. Chương 116

Chương 116: THẦN Y

Edit:Ckun

Beta: Docke

Phủ Vương gia, Lâm Thụy trầm ngâm thật lâu rồi hỏi: “Nhị ca đã giữ bọn họ lại?”

Một vị đứng thẳng ở một góc sáng sủa trong phòng. Gương mặt được che khuất bởi một chiếc mặt nạ quý. Người đó làm như rất sợ ánh mặt trời, đứng thẳng ở trong góc. Hắn đáp: “Khởi bẩm chủ tử, không sai, bọn họ đã tới được hai ngày rồi...”

Lâm Thụy hỏi: “Tình hình bọn họ thế nào?”

“Rất tốt, chẳng qua, võ công của hai vị cao thủ kia đều bị phế...”

“Cái gì?”

“Chủ tử không cần sốt ruột. Thuộc hạ đang nghĩ biện pháp giúp họ hồi phục võ công. Chỉ có điều hơn phiên phúc một chút. Vì có bài học lần trước, lần này họ không dùng Tiêu công tấn như trước nữa, nên không thể dễ dàng khôi phục...”

“Xem ra nhị ca của ta bị ngã một lần đã khôn hơn một chút. Như vậy, chẳng lẽ không có cách nào sao?”

“Theo thuộc hạ thấy, loại thuốc được sử dụng lần này, hình như có tên là Rã tuyết tán công. Loại thuốc này không màu không mùi, cho nên bọn họ không hề phát hiện ra là mình trúng độc. Muốn hóa giải loại độc này, ngoại trừ thuốc giải, thì chỉ còn một cách là dùng Kim châm quá huyết, mà phải là thiên chỉ pháp

của Kim châm quá huyết mới được. Loại châm pháp này, chỉ có Quỷ Ảnh thần y từng uy chấn giang hồ hai mươi năm trước, mới có thể sử dụng. Hay nói cách khác, cũng chỉ còn cách tìm cho ra thuốc giải...”

Lâm Thụy lo nghĩ, đột nhiên nở nụ cười: “Nhị ca làm sao có thể cất giấu thuốc giải ở những nơi chúng ta biết đến? Xem ra, chỉ còn cách mời Quỷ Ảnh thần y đến mà thôi.” Nói đến đây, hắn lại cười, “Xem ra, hắn hạ độc, cũng thật đúng người rồi...”

Người đứng trong góc kia nghi hoặc hỏi: “Chủ tử, như thế nào?”

Lâm Thụy khoát tay áo, nói: “Người về trước đi, đừng để người ta phát hiện ra manh mối...”

Người kia lên tiếng lĩnh mệnh rồi đi.

Lâm Thụy nhìn bóng dáng của hắn trong phút chốc đã biến mất giữa màn đêm, dường như lại nghĩ đến chuyện gì buồn cười lắm, suy nghĩ một chút lại cười cười.

Diệp Bất Phàm từ ngoài cửa đi vào, bẩm báo: “Chủ tử, hai cô gái mất mù kia lại ầm ĩ muốn gặp Giả tiểu thư, không biết có chuyện gì...”

Lâm Thụy thu lại vẻ tươi cười, thở dài một hơi: “Người nói với bọn họ, cái gì mà thật tiểu thư, giả tiểu thư. Chính bổn vương hiện tại cũng không biết nàng ở đâu, đang sống sung sướng hay là bị khủng hoảng nữa. Nếu bọn họ chê Thụy Vương phủ không thoải mái, vậy thì mời bọn họ rời ra ngoài tự mình sinh sống. Còn nữa, xem như nể mặt Giả tiểu thư, cấp ổi người một trăm lượng bạc rồi đuổi đi...”

Diệp Bất Phàm nghe xong lời này, miệng há to, giật mình mà nhìn chủ tử. Chủ tử luôn luôn là vui giận gì cũng không để lộ ra mặt. Trên cơ bản, cho dù có tức giận thì vẫn cứ hơi hơi mỉm cười như thường. Sao lại vì mấy chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi như vậy mà nổi giận lôi đình? Hơn nữa, một chút lòng thương người cũng không có, hai tiểu cô nương mù kia là do chính Giả tiểu thư mang tới. Người làm như vậy, không sợ Giả tiểu thư sau này sẽ trách giận người sao?

Lâm Thụy liếc mắt nhìn hắn một cái, thanh âm lạnh lùng: “Diệp thống lĩnh, sao, không nghe rõ à? Còn không mau đi truyền lời?”

Diệp Bất Phàm trong lòng càng thêm ngạc nhiên, bởi vì, chưa bao giờ Lâm Thụy cười lạnh. Hôm nay cười lạnh, phong thái rất giống nhị ca Tuyên Vương của người. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Bất Phàm còn muốn hỏi, Lâm Thụy đã quay đầu cầm một quyển sách lên xem. Diệp Bất Phàm muốn nhắc nhở hắn, sách này người cầm ngược rồi, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói gì, đi ra ngoài truyền lời.

Chờ Diệp Bất Phàm đi ra ngoài, Lâm Thụy buông quyển sách cầm ngược xuống, vỗ vỗ tay. Thanh Loan vòng từ sau bình phong đi ra, cung kính nói: “Chủ tử?”

Lâm Thụy nói: “Chuyện kể tiếp, phải thỉnh Thanh Loan tiên tử đi hoàn thành...”

Thanh Loan yên lặng gật gật đầu, theo cửa lui ra ngoài.

_____ *** _____

Mất thấy những văn tự trên bia đá đã được sao chép gần xong rồi mà võ công của Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ vẫn chưa có một chút dấu hiệu khôi phục nào. Tuy nói rằng ngày nào cũng quyền đến chân đá, đánh nhau cả ngày không ngừng, nhưng ngay cả người không biết võ như ta nhìn vào, cũng cảm thấy họ luyện tập cũng thật vất vả. Thở hồng hộc không ngừng, tay chân liên tiếp bị tổn hại. Hai người còn thường xuyên biểu diễn khinh công phi mình lên không, bay đến độ cao năm thước, sau đó “ba” một tiếng ngã thẳng xuống như trò khôi hài. Thấy vậy, ta thường xuyên... vì bọn họ đau mà tự thấy an ủi, nghĩ rằng, hai đại cao thủ, cũng có kết cục như vậy sao?

Hôm nay mặt trời trên cao chiếu sáng, tinh thần sáng khoái vui mắt, ta ngồi bên cạnh một bàn đá uống canh hạt sen ướp lạnh. Tiểu Phúc Tử đang ở trên một thân cây đại thụ, làm bộ nhảy xuống. Ta vội quay đầu, không phải là sợ nhìn thấy thảm cảnh, mà là lấy tay che bát canh hạt sen, sợ gió bụi đầy trời kia sẽ làm dơ mỹ vị của ta...

Tư Đồ đứng dưới tàng cây xúi giục hắn: “Nhảy đi, nhảy đi, nói không chừng nhảy xuống là có thể đả thông huyết vị nào đó, khôi phục võ công a...”

Ta lắc lắc đầu, thở dài nghĩ, ta học y đến tận bây giờ, cũng chưa từng nghe qua có biện pháp khôi phục võ công nào như vậy. Các người, tự cầu nhiều phúc đi...

Chợt nghe “ba” một tiếng, đồng thời truyền đến tiếng răng rắc, khẳng định là thanh âm xương cốt nào đó bị bể gãy. Tư Đồ hô to gọi nhỏ: “Tiểu Phúc Tử, người sao rồi? A, đổ máu rồi, Tuệ Như, Tuệ Như, mau tới đây...”

Ta vội nuốt nốt muỗng canh hạt sen cuối cùng rồi chạy vội ra gốc cây xem thử, đã thấy dưới tàng cây vây đầy người. Thật quái lạ, ngay cả Tuyên Vương cũng ở trong đó. Quy Trữ đang xem mạch cho Tiểu Phúc Tử. Tử Dạ lấy tay nâng bắp chân Tiểu Phúc Tử lên, nói: “Bắp chân hần giống như bị gãy xương rồi...”

Tuyên Vương lo lắng nói: “Thế nào, những chỗ khác không sao chứ?”

Quy Trữ nhíu mày nói: “Tiểu Phúc Tử không biết vì sao công lực biến mất, nhảy từ trên cây xuống không có công lực bảo vệ nên mới ngã gãy chân...”

Tuyên Vương cả kinh nói: “Mấy ngày trước chợt nghe nói Tiểu Phúc Tử cùng vị cô nương này công lực bị hao tổn, lẽ ra phải khôi phục rồi chứ, sao lại như vậy?”

Quy Trữ nói: “Thuộc hạ tài sơ học thiển, thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ là Mẫu phủ âm thâm xuống tay. Nghe nói phủ bọn họ có một loại trận thế cực kì cổ quái. Có lẽ chính loại trận này đã bắt tri bất giác hấp thụ công lực của hai vị đây...”

Tuyên Vương nói: “Chẳng lẽ không có cách nào sao?”

Ta đi đến phía sau bọn họ, nhẹ nhàng nói: “Tuyên Vương gia, tiểu nữ thuở nhỏ có học qua y thuật, có thể để tiểu nữ xem thương thế cho vị bằng hữu này của ta không?”

Tuyên Vương vội xoay người lại, cười với ta, nói: “Bốn vương sao có thể quên, ở đây cũng có một vị thần y mà...”

Nói xong ý bảo mọi người vây quanh nhường đường cho ta đi vào.

Ta ngồi xổm xuống, nhấn vào chỗ bị thương của Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử đau đến rùng mình, toàn thân không tự chủ run lên một chút. Ta biết, đây là bởi vì hần không có công lực hộ thể nên mới không chịu nổi sự tác động của ta. Ta bắt mạch cho hần rồi đứng dậy, quay đầu nhìn thần sắc quan tâm của Tuyên Vương nói: “Vương gia không cần lo lắng, Tiểu Phúc Tử chẳng qua chỉ bị gãy xương bắp chân thôi, nghỉ ngơi một hai tháng là tự nhiên sẽ khỏi...”

115. Chương 117

Chương 117: THỌ YẾN

Edit: Ckun

Beta: Docke

Tuyên Vương gật gật đầu, quay sang Quy Trữ ra hiệu. Quy Trữ từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ.

Tuyên Vương nói: “Trong lúc gấp gáp, Bốn vương cũng không giúp được gì. Ở đây có một ít Bạch dược Vân Nam thượng hạng, người cầm dùng đi...”

Ta tiếp nhận bình dược kia, hỏi hần: “Vương gia, không biết hôm nay ngài tới đây, có chuyện gì quan trọng không?”

Tuyên Vương cười nói: “Người xem, nhất thời sốt ruột, quên mất cả chính sự. Mấy ngày nữa là sinh nhật bốn vương hai mươi chín tuổi. Ta muốn mời tiểu thư tham gia, không biết tiểu thư có nề mặt không?”

Ta nao nao nói: “Sinh nhật Vương gia, tiểu nữ đương nhiên sẽ đưa thọ lễ tới, nhưng còn tham gia thì...”

Tuyên Vương nói: “Giả tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều. Bỏ vương cũng không mời ai, chỉ có tam đệ của ta – Thụy Vương cùng với vị hôn thê của hần Mỗ tiểu thư mà thôi. Ban đầu vốn không muốn chúc thọ, bỏ vương cũng có phải ông lão bảy mươi tám mươi gì đâu. Nhưng đại ca cùng tam đệ của ta đích thân đến cửa thăm hỏi, nói rằng ba huynh đệ chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này cùng nhau đoàn tụ. Tam đệ còn nói, ngày đó nhất định sẽ dẫn vị hôn thê của hần đến đây quây rầy. Bỏ vương cũng đành đồng ý. Thử nghĩ xem, có liên hệ với tam đệ của ta, cũng chỉ có Giả tiểu thư người thôi, cho nên mới mời ngài cùng đến tham gia. Người xem, có được không?”

Thời điểm Tuyên Vương nói lời này, khóe miệng như cười như không nhìn ta, ánh mắt cực kì chân thành...

Ta buông mi mắt xuống, nhân nhạ nói: “Nếu Vương gia đã mời, sinh nhật Vương gia, làm việc nhân đức không nhường một ai, tiểu nữ sẽ tham gia vậy...”

Tuyên Vương cười, nói: “Giả tiểu thư đến lúc đó cũng đừng đến muộn nha, bỏ vương cũng không mời nữ quyến nào khác tham gia đâu...”

Ta ngẩng đầu, lạnh nhạ cười: “Đương nhiên, tiểu nữ chắc chắn sẽ tham dự đúng giờ. Nhưng phải để Vương gia thất vọng rồi, ta chỉ có một thân trang phục này thôi.”

Tuyên Vương ha ha cười nói: “Như vậy cũng tốt, Giả tiểu thư hóa trang thành Chân tiên sinh lại càng thể hiện được bản sắc của mình. Chỉ cần người có mặt, bỏ vương cầu còn không được, đâu dám đòi hỏi nhiều?”

Trở lại chỗ ở, Tiểu Phúc Tử cà nhắc cà nhắc đi tới đi lui, nói: “Có lẽ, lời Tuyên Vương chỉ là nói dối thôi.”

Tư Đồ gật gật đầu: “Đúng vậy, cũng chưa thấy truyền hạ thánh chỉ gì mà...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Mấy hôm trước cọp mẹ còn đuổi theo chúng ta, hôm nay làm sao có thể thành hôn thê của người ta được? Tuyên Vương gia nói như thế, xem ra là muốn kích người tức giận thôi...”

Nghe hần nói vậy, ta không khỏi cười cười: “Các người yên tâm. Ta vốn là không để trong lòng. Dù sao hần cũng là hoàng tử, về sau có lẽ sẽ kế thừa hoàng thống, khẳng định phải thông gia với gia đình chính trị hùng cường. Hơn nữa, nhìn các người kia, cứ làm như ta bị chồng ruồng bỏ không bằng. Ta còn chưa có cái gì với hần đâu...”

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ nhìn nhau. Hai người đồng thời gật đầu: “Cũng đúng, cũng đúng...”

Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra cửa, ta mới khe khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ: Vì sao đã sớm biết sẽ có kết cục như vậy mà trong lòng vẫn thấy không thoải mái? Chính mình không phải luôn không thèm để ý đến hần sao? Mà có lẽ... trong bất tri bất giác... cũng có chút để ý?

_____ *** _____

Những món ăn mỹ vị quý lạ được dọn lên như nước chảy. Thọ yến của Tuyên Vương đúng như lời hần nói, chỉ có mời vợ chồng Bình Vương điện hạ cùng Lâm Thụy, Mỗ Phượng Thâm. Còn ta, quần áo nam trang, cung kính đứng hầu, ra vẻ là một môn khách trong Tuyên Vương phủ. Trên mặt ta không có dịch dung, xem như dùng tướng mạo kỳ nhân sẵn có đi. Cho nên, ngồi chéo bên phía đối diện, Mỗ Phượng Thâm mặc dù ngồi trên ghế chủ tọa nhưng đôi mắt nàng vẫn như hai chiếc đèn pha chiếu thẳng về phía ta, làm như muốn nhìn thấu cả lục phủ ngũ tạng của ta vậy. Đợi đến lúc thái tử điện hạ trước đây, bây giờ là Bình Vương đến, nàng mới tạm dời mắt đi chốc lát. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Bình Vương điện hạ. Đó là một nam tử có sắc mặt hơi tái nhợt, khuôn mặt giống hai đệ đệ của hần, đều tuấn mỹ vô cùng, lại có phần âm nhu. Hiện giờ tuy hần thoáng có chút sa sút, nhưng thấy Tuyên Vương, trên mặt vẫn hơi hơi ý cười. Bình Vương phi của hần, Mỗ Phượng Tê, lại vẫn như cũ, diễm quang bắn ra tứ phía. So sánh với Mỗ Phượng Thâm, không hề chịu thua kém chút nào.

Mỗ Phượng Thâm nhìn thấy hai người bọn họ đã tới, trên mặt hiện lên ý cười, tiến ra đón, liên tục nói: “Tỷ tỷ, đến đây, qua bên này ngồi đi. Lâu ngày không gặp, tỷ xem, tỷ đã gầy đi nhiều rồi...”

Tuyên Vương cười nói: “Hôm nay không có người ngoài, mấy huynh đệ chúng ta không cần phải thủ lễ đầy đủ phiền phức như vậy nữa. Lại đây lại đây, đại ca, ngài đến ngồi cạnh ta này, hai anh em chúng ta cùng

nhau tâm sự.”

Ta đoán, Tuyên Vương sở dĩ nói như vậy, bởi vì bây giờ hắn không biết lấy lễ gì để tiếp đón đại ca hắn. Đại ca hắn trước kia là thái tử, có thể dùng lễ quân thần. Nhưng hôm nay thái tử đã bị phế rồi, dùng lễ đối với huynh trưởng đi. Ta đoán chừng hắn cũng có phần không muốn. Nói đến cùng thì hiện tại, thân phận của Bình vương cũng có cao hơn hắn đâu.

Cho nên hắn có thể xuề xòa bỏ qua chuyện này, tránh phải xấu hổ không phải sao? Trên mặt Bình Vương hiện lên một tia hồng nhuận, tay khoác tay cùng Tuyên Vương đến ngồi trên ghế chủ vị.

Bên này, hai tỷ muội Mẫu Phượng Thấm thân thiết không thôi mà biểu diễn tỷ muội tình thâm. Bên kia, Tuyên Vương cùng Bình Vương ân cần hỏi han. Đoán chừng ở đây chắc chỉ có ta là người nhàn hạ đơn lẻ nhất. Cho nên, thời điểm bánh tơ vàng ngũ sắc được đưa lên, ta ăn rồi lại ăn, có cơm có lộc ăn thì cứ ăn thật no vậy.

Lâm Thụy ngồi cạnh Mẫu Phượng Thấm, cách ta rất xa. Nhưng ta vẫn cảm giác được, có hai luồng ánh mắt như có như không chiếu về phía ta. Căn cứ vào kinh nghiệm của ta, chủ nhân của hai luồng ánh mắt này, phải là Lâm Thụy. Điều này khiến ta có cảm giác giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Ăn ăn ăn, nhưng cái gì cũng không ăn vô nữa...

Qua ba tuần rượu, không thể tưởng tượng được ngay cả hoàng thượng cũng đưa hạ lễ tới. Tuy rằng chẳng qua chỉ là một bức tranh chữ do hoàng thượng tự tay viết, nhưng nhìn Tuyên Vương lĩnh thánh chỉ, tiếp nhận hạ lễ mà mặt mày hồng nhuận, xem ra trong cảm nhận của hoàng thượng, đích xác không phải là tầm thường rồi. Lúc này, ngày xưa thái tử ngày nay Bình Vương, mặc dù bất động thanh sắc nhưng trên mặt lại càng thêm tái nhợt...

Chợt nghe Bình Vương hỏi: “Vị tiên sinh này, là người của phủ nhị đệ sao?”

Tuyên Vương nói: “Bốn vương nào dám nói xằng là người của phủ ta. Vị này, tam đệ cũng quen biết đã lâu phải không?”

Ta nghe xong, ôm một bụng mất hứng, hắn nói sao nghe giống như bạn lâu năm vậy?

Lâm Thụy thấy hắn nhắc đến mình, nở nụ cười, nói: “Nhị ca cứ đùa, vị tiên sinh này cùng thần đệ chẳng qua chỉ có vài lần giao tế, xem như cũng quen đi...”

Bình Vương ngạc nhiên nói: “Xem ra vị tiên sinh này bản lĩnh rất lớn, nhị đệ cùng tam đệ đều quen biết sao?”

Tuyên Vương nở nụ cười, nói: “Vị tiên sinh này đối với cơ quan ám khí rất có nghề, lại tinh thông y thuật. Hơn nữa, mọi người đều tôn xưng là Thiết khẩu thần đoán, đoán chữ rất chuẩn nha. Không tin, đại ca có thể thử một lần?”

Bình vương cười khỏ: “Nhị đệ chê cười, đại ca người số mệnh đã thế này rồi, còn cần đoán định gì nữa? Nhưng mà, theo như lời người, ta cũng muốn thỉnh giáo y thuật của vị tiên sinh này một phen. Ở quý phủ của ta có một người bị bệnh, hơn mười năm trước đã trúng một loại kỳ độc, mãi cho tới tận hôm nay vẫn chưa giải được. Không biết vị tiên sinh này có thể chữa được không?”

116. Chương 118

Chương 118: ĐỘC

Edit: Docke

Thấy hần hỏi, ta vội rời khỏi chỗ đứng đi ra hành lễ với Bình Vương, cung kính nói: “Khởi bẩm điện hạ, là loại độc nào? Có thể cho tiểu nhân xem một chút được không?”

Bình Vương nói: “Hôm nay cũng không biết phủ Nhị đệ có một thần y như vậy, chứ không thì ta đã đưa người đó đến đây rồi. Đó là người đã được ta cứu sống lúc ta đến Tây Sở cách đây vài năm. Lúc ấy, hần té xỉu phía trước một con ngựa. May mà bổn vương có mang theo nhân sâm ngàn năm, đã lấy một miếng nhỏ cho hần ăn vào. Nhờ vậy mới giữ lại được tính mạng của hần. Nhưng từ đó về sau, hần cứ mơ màng thoi thóp, lúc tỉnh lúc mê. Trong mười ngày thì có đến chín ngày rơi vào trạng thái mê man. Dù sao trong phủ bổn vương còn rất nhiều phòng trống, cũng cho người chăm sóc hần. Tính đến bây giờ, cũng đã rất nhiều năm rồi...”

Tuyên Vương cười nói: “Đại ca, dù sao hôm nay khai tiệc cũng sớm, quý phủ của đại ca cách phủ thần đệ không xa, sao không phải người đưa người đó đến đây. Cũng để đại ca hiểu biết thêm về tài y thuật của người bạn này của ta?”

Bình Vương nở nụ cười: “Nhị đệ vẫn như vậy nhỉ, vẫn thích khoe khoang mấy thứ tốt đẹp trước mặt vi huynh. Được thôi, mau phái người đến đón, thỏa mãn hưng trí của ngươi. Ai kêu hôm nay ngươi là thọ tinh công(1)(ông thọ) chứ?”

Ta đành phải khúm núm, không biết nên đứng ở đây chờ hay là ngồi xuống mà chờ nữa.

Mẫu Phượng Thấm thấy vậy, tăng hắng một tiếng, dịu dàng nói: “Tuyên Vương điện hạ, ngài còn chưa kêu khách của ngài ngồi vào vị trí kia. Nghe nói, vị khách này của ngài không những tinh thông y thuật, mà còn có một ngón nghề nữa, ngài vẫn chưa nhắc đến...”

Tuyên Vương vô cùng vui sướng ha hả cười, nói: “Mẫu tiểu thư chê cười, còn có ngón nghề gì, sao tiểu vương không biết nhỉ?”

Mẫu Phượng Thấm nói: “Chính là nghề thiết kế trang sức ạ. Nói đến cũng khiến cho bản tiểu thư chậm trễ, người khách quý này của ngài còn hóa thân thành Lưu Vân tiên sinh, đã từng ở lại trong bản phủ vài ngày. Hần còn thiếu ta vài thứ đó nha.” Nói xong, nàng yên nhiên cười, “Hần đã đồng ý giúp ta thiết kế trang sức đại hôn. Nhưng còn chưa bắt đầu đã bỏ chạy rồi. Tuyên Vương điện hạ, ngài phải phân xử công bằng mới được, có phải là nên bồi thường cho ta không?”

Tuyên Vương vội cười nói: “Mẫu tiểu thư, ngài đừng gấp. Người này không phải vẫn còn ở đây hay sao? Sau này ngài muốn gì, ta kêu Chân tiên sinh thiết kế cẩn thận, sau đó chế tạo ra rồi đưa đến tận quý phủ cho ngài. Coi như bổn vương tặng quà kết hôn cho tiểu thư. Tiểu thư, người xem có được không?”

Mẫu Phượng Thấm che miệng cười nói: “Vẫn là Tuyên Vương tốt nhất. Làm chuyện gì cũng đều khẳng khái hào phóng...”

Tuyên Vương thấy Lâm Thụy không nói gì, liền hỏi hần: “Tam đệ, đệ xem, làm như vậy có được không?”

Lâm Thụy cười nói: “Nhị ca tặng lễ vật lớn như vậy, tiểu đệ nào dám không cảm ơn. Tiểu đệ thay mặt Mẫu tiểu thư, cảm ơn nhị ca...”

Xem ra, hôn kỳ của bọn họ thật sự đã được định rồi. Trên mặt ta mặc dù vẫn duy trì nét cười tủm tỉm, nhưng không hiểu sao trong miệng lại cảm thấy đắng nghét. Có lẽ, là do đã ăn quá nhiều bánh tơ vàng ngũ sắc sao?

Tuyên Vương rốt cục phát hiện ra ta vẫn còn đứng ở đằng kia, vội ra hiệu cho ta ngồi xuống...

Thọ yến Vương phủ, sao có thể thiếu phần ca múa đàn tấu được. Đương nhiên, việc này luôn luôn do thuộc hạ lo liệu. Tuyên Vương đâu cần phải quản mấy việc này?

Tần Hàng Bách bẩm báo với Tuyên Vương: “Vương gia, tiểu nhân đã chuẩn bị vài tiết mục ca múa, có cần sai bọn họ lên giúp vui cho các ngài không ạ?”

Tuyên Vương gật gật đầu...

Tiết mục ca múa, theo ý ta thì mặc dù tinh mỹ tuyệt luân, nhưng đơn giản chỉ là mấy tiết mục bình thường. Nhưng tiết mục cuối cùng do hai tỷ muội ca xướng, lại chiếm được sự chú ý của toàn trường. Giọng hát của

bọn họ uyển chuyển dễ nghe. Quả thật có thể nói là còn trên cả ‘Nhiều lương tam nhật’(2). Nhưng khiến ta kỳ quái chính là, hai tỷ muội này lại là hai cô gái mù tên là Linh Dao và Ngọc dao, hai tiểu muội muội Tiết gia kia...

Nhưng hiển nhiên, Tuyên Vương không biết hai cô gái này là ai. Cho nên nghe ca xướng với vẻ thú vị mới mẻ và say mê.

Ca múa xong, Bình vương gia cười nói: “Nhị đệ, người khách bị bệnh lâu năm của ta đã đến rồi. Có nên mời vị khách quý kia của người thi triển thân thủ được chưa?”

Tuyên Vương cười cười nói: “Ta cũng quên mất. Người đâu, người đâu, Cho ca múa lui đi, mời vị khách của đại ca lên...”

Ta nghĩ. Người cũng không ngần ngại thọ yến của người là ngày vui mừng, lại để cho người ta mời một bệnh nhân lên, biểu diễn khám bệnh, cũng thật là không thêm kiêng kỵ gì hết. Nếu người đã không sợ, cũng không có ai mở miệng ngăn cản, vậy thì ta cũng đành phải trầm mặc không nói.

Hai nha hoàn dìu đỡ một người có thân hình gầy cò như gậy trúc đi lên. Mắt thấy người này gió thổi một cái là bay, Tuyên Vương cũng không so đo hấn không hành lễ được, vội sai người mang một cái ghế đến cho hấn ngồi xuống. Người kia ngồi xuống xong liền thở hổn hển mấy hơi lớn, thẳng mắt trợn trắng. Ta vội đi qua, liền xuất kim châm. Lúc này mới khiến hô hấp của hấn dịu lại một chút.

Ta chưa từng trông thấy người nào gầy đến như vậy. Trên người không có lấy một chút thịt nào. Hai hốc mắt sâu hóm xuống. Con mắt tưởng chừng như chỉ cần đụng nhẹ là sẽ rơi xuống ngay vậy. Tướng mạo vốn có của hấn đẹp hay xấu, không có ai biết được. Nếu như mọi người nhìn vào, chẳng qua chỉ trông thấy một lớp da bọc bộ xương khô mà thôi.

Ta bắt mạch cho hấn, nhúu mảy thật sâu. Bởi vì, ta cảm giác được có một dòng khí độc đang chạy trong cơ thể của hấn. Đúng như Bình Vương đã nói, do được nhân sâm ngàn năm giữ mạng cho hấn, nên mới có thể ngăn chặn được dòng khí độc này. Ta giật mình. Loại độc mà người này trúng phải, chính là độc ngân tằm, rất giống loại độc mà lão cha hờ của ta đã trúng phải. Có điểm bất đồng chính là, với công lực của lão cha hờ của ta mà cũng không cách nào thuốc nào giải được. Vậy mà người này, vẫn không chết?

Ta lo nghĩ, dùng kim châm liên tục đâm vào mấy đại huyệt Trảm Hối, Đan Trung của hấn. Nghĩ rằng, cho dù không thể cứu hấn, thì vẫn muốn để hấn nói ra chút gì đó...

Rốt cuộc, người này cũng hơi hơi mở mắt, nhìn ta. Trên khuôn mặt toàn da bọc xương, không ngờ còn lộ ra một tia cười tủm tỉm, có điểm giống như mấy con quỷ nửa đêm gõ cửa. Hấn nói: “Tiểu Tuệ??”

Ta hoảng sợ. Tay cầm kim châm rút lui ba bước. Chẳng lẽ thật sự là quỷ đang gọi ta sao? Có thể gọi ta như vậy, chỉ có lão cha hờ của ta mà thôi. Không thể nào, người này sao có thể?

Ta cẩn thận nhìn khuôn mặt của hấn. Trên mặt hấn không hề có chút phong sắc nhanh nhẹn nào của lão cha hờ. Lão cha hờ mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn là một mỹ nam tử. Còn người này, nhìn trái nhìn phải, vẫn chỉ có lớp da bọc bộ xương khô mà thôi?

Ta miễn cưỡng cười nói: “Ngài, ngài gọi nhầm sao?” Trong lòng ta hoài nghi, có phải ta đã nghe lầm rồi không, tiểu dạ dày mà lại nghe nhầm là tiểu tuệ? Người này cho rằng dạ dày của mình có chút vấn đề, ăn không ngon, cho nên mới bị gầy như vậy?

Hấn nói: “Người, người, đồ ngu xuẩn đáng chết. Ngay cả lão cha của người mà cũng không nhận ra. Người quên rồi sao, là ai đã trộm cây chủy thủ của tướng quân cho người chơi...”

Ta hỏi: “Là người ư?”

Người này thở hổn hển tắc nghẹn, nói: “Đương nhiên không phải ta, là Tư Đồ tiểu thư của người kia...” Nói xong, hấn lấy ngón tay chỉ về phía tên tiểu hỏa tuần tú một thân nam trang đang đứng sau lưng ta – Tư Đồ.

Ta nghi ngờ có người mượn xác hoàn hồn, tìm đại một thể thân đến để lừa gạt ta, không khỏi nói: “Phụ thân, ta luôn luôn hiểu thuận hiểu chuyện nghe lời. Ngài cũng đừng nhập hồn vào người khác đến hù ta sợ. Ta là con gái ngoan của ngài mà...”

GHI CHÚ:

*(1) Thọ tinh công (ông thọ): Trong tín ngưỡng dân gian, Thọ tinh công còn có tên là Nam Cực tiên ông. Thọ tinh công thường được tạo hình là một ông già râu tóc bạc trắng, lông mày dài, trán hói và dô cao lồi hẳn ra ngoài, mình ngắn, tay trái chống gậy, tay phải cầm quả đào, bên cạnh thường có thêm có con hạc, tất cả những vật bên mình của Thọ tinh đều là biểu tượng cho sự trường thọ và cát tường.

Trong “Sử ký” của Tư Mã Thiên, chương “Thiên Quan thư” có chép: tại Tây cung Lang có một ngôi sao lớn, gọi là sao Nam cực Lão nhân, sao Lão nhân xuất hiện, đất nước yên ổn, sao không xuất hiện thì có binh biến và xem sao Nam cực Lão nhân là sao chường quản cả quốc gia vận mệnh, cả số mệnh dài ngắn của vua.

Về sau, Nam cực Lão nhân chường quản cả số mệnh dài ngắn của tất cả con người trong thiên hạ. Và được sùng bái làm thần.

Treo bức tranh ông thọ trong nhà sẽ mang lại may mắn và sức khỏe.

Ngoài ra, trái đào tên tay Thọ tinh cũng biểu trưng cho sự trường thọ, người xưa, nếu được ăn đào tiên chắc chắn sẽ sống lâu. Đeo những miếng gỗ nhỏ lấy từ cây đào tiên cũng có khả năng giúp chống lại bệnh tật vì chúng có tác dụng như những miếng bùa hộ mệnh đặc biệt.

Trong buổi lễ thành hôn, người ta hay trưng bày hình ảnh các quả đào như một lời chúc phúc cho cô dâu và chú rể.

Vào dịp tết, con cháu cũng thường dâng tặng ông bà, cha mẹ quả đào, hoặc bánh kem hình ông Thọ để mừng tuổi và mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với người thân yêu của mình.

(2) “Nhiều lương tam nhật”: trích từ câu “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt” – dư âm quần quýt trên xà nhà, ba ngày vẫn chưa dứt.

Chuyện kể rằng thời Chiến Quốc, triều Chu, có một người con gái tên Hàn Nga, người Cao Ly đến nước Tề. Ngang qua Ung Môn, hết lộ phí,, nàng phải hát rong cầu thực ở cửa tây nam thành Lâm Truy nước Tề. Tiếng hát uyển chuyển, réo rắt động lòng người của nàng khiến người nghe nhớ mãi không quên, được người đời ca tụng là “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt”.

117. Chương 119

Chương 119: THÁNG BÌNH THẦN

Edit: Docke

Người đó nói: “Người luôn luôn không chịu gọi ta là cha không phải sao? Biến thành gọi đứa biết hiểu chuyện nghe lời hồi nào vậy? Đừng nói giỡn nữa, để ta xem nào, người trên cột lão cha người bao nhiêu lần rồi? Bất sâu xanh ở bãi cỏ thả lên đầu lão cha, có năm lần, mà cách thức lần nào cũng đều khác nhau. Cắt râu của lão cha, có ba lần, còn nói sau khi lão cha cắt râu đi sẽ trẻ hơn rất nhiều, có thể hấp dẫn không ít ánh mắt thiếu nữ, nói không chừng còn có thể tìm cho người một người mẹ kế nữa. Lừa nhốt tướng quân vào mật thất, là chủ ý của người, Tư Đồ đồ nhi chỉ là trợ thủ mà thôi. Chui lỗ chó trốn ra ngoài chơi, là do người đầu têu, uy hiếp dụ dỗ Tư Đồ đồ nhi đi theo...”

Ông vừa nói vừa thở. Giọng tuy nhỏ nhưng ở đây ai cũng đều nghe thấy, còn rất rành mạch dễ hiểu. Nghe xong những lời này, khóe miệng nam tử mang theo ý cười, còn khóe miệng nữ tử lại hàm chứa một tia khinh thường. Xem đi, đây là cuộc sống của một nha đầu quê mùa thô kệch, làm chuyện gì cũng đều bỉ ổi như vậy...

Ta thì thảo nói: “... Những chuyện này, bí mật trong phủ tướng quân ai ai cũng biết, cũng không thể chứng minh người chính là cha của ta...”

Người kia thấp giọng nói, chỉ đủ ột mình ta nghe được: “Nếu vậy thì, hành vi của người bắt đầu thay đổi từ năm người sáu tuổi, vào ngày Quý Dậu tháng Bính Thân, không biết có người nào khác có thể chú ý đến nữa không?”

Ta hơi kinh ngạc. Bởi vì thời gian đó chính là ngày đầu tiên ta xuyên không đến. Còn nhớ vào ngày đầu tiên, lúc ta vừa mở to đôi mắt, điều nhìn thấy chính là vẻ mặt cầu xin của lão cha đối với ta. Thấy ta tỉnh lại, ông mừng rỡ: “Tuệ Như, con tỉnh rồi ư? Con không biết bơi, vì sao hôm nay lại bị rơi xuống nước vậy? May quá, may quá, tỉnh là tốt rồi...”

Câu đầu tiên ta hỏi ông chính là: “Có gì ăn không, ta sắp đói chết rồi. Còn nữa, đưa cái bát người đang cầm trên tay cho ta đi...”

Ngay lúc đó, ta không chú ý lắm đến ánh mắt của lão cha, nhưng khẳng định là hơi kinh ngạc. Bởi vì lúc ông đưa cái bát kia cho ta, có nói một câu: “Có thể là vừa mới tỉnh dậy, đói đến nổi nóng nảy, cho nên mới thô lỗ như vậy...”

Ta mơ hồ nghe được nhưng lại làm như không nghe thấy. Ừng ực ừng ực đổ cả bát trút hết vào trong miệng, rồi tiện tay dùng ống tay áo lau miệng. Lúc này mới nhìn qua lão cha một chút, phát hiện, ông đang mở to hai mắt lên nhìn ta...

Thì ra, ta thay đổi thế nào, ông đều nhớ rất rõ ràng, trong lòng cũng biết rất rõ ràng. Nhưng trước sau ông vẫn xem ta là đứa con gái chân chính của ông. Cho nên, nhất cử nhất động của ta mới khắc sâu vào tâm trí của ông như vậy. Ta đã rõ rồi. Một hạ nhân trong phủ tướng quân có lẽ có thể nói ra những sự kiện trên, nhưng tuyệt đối không có khả năng nói được cụ thể như vậy. Thậm chí ngay cả bắt đầu vào tháng nào năm nào, cũng đều nhớ rõ ràng mạch.

Nước mắt ta rơi như mưa, ôm chầm lấy cổ ông, cũng gầy trơ xương như thân hình ông vậy. Cảm giác được từng đốt xương sườn trên người ông, trong lòng chưa xót không thôi. Ta nói: “Lão cha, sao cha còn sống được vậy?”

Ta nghĩ. Lúc trước, ta trăm phương nghìn kế hỏi thăm Nhân phi về nguyên nhân cái chết của lão cha. Nàng nói là do Tử Dạ, thủ hạ của Tuyên Vương giết chết. Hiện giờ, lão cha lại xuất hiện trước mặt ta. Kêu ta làm sao có thể trong lòng không tràn ngập nghi hoặc cho được? Chẳng lẽ tất cả những gì Nhân phi nói cho ta biết, toàn bộ đều là giả? Nhưng lấy tình cảnh ngay lúc đó mà nói, những gì nàng nói, tất cả đều là sự thật. Hay là nàng cũng không biết chân tướng cái chết của lão cha ta? Nàng chỉ phụ trách truyền báo tin tức cho Tuyên Vương. Còn lại những chuyện khác, cuối cùng có động thủ hay không, là ai đã ra tay, nàng cũng không hề biết. Sau lại truyền đến tin tức lão cha của ta đã chết, cho nên nàng mới đương nhiên cho rằng. Lão cha chết là bởi vì nàng đã truyền tin cho Tuyên Vương, cho nên Tuyên Vương đã phái Tử Dạ đi giết lão cha? Nhưng chân tướng chân chính, nàng cũng không biết?

Lão cha thở hổn hển mấy hơi, nói: “Ngày đó, sau khi ta trúng độc, lập tức uống vào một viên Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự. Tuy rằng không thể giải được độc, nhưng lại giúp công lực của ta tăng lên rất nhiều. Tạm thời có thể ngăn chặn độc khí chạy trong cơ thể. Nhưng vẫn chưa đi được mấy bước, liền hôn mê mà ngã xuống đất. Không thể ngờ lại được Bình Vương cứu...”

Ta biết, Đại Hoàn Đan có thể làm tăng công lực, nhưng lại không làm áu huyết lưu thông nhanh hơn, cho nên cũng có thể ngăn chặn độc khí chạy khắp quanh thân. Nhưng có thể giải được thiên hạ đệ nhất kỳ độc này hay không, có thể chống đỡ được nước bọt của ngân tằm hay không thì ta lại không biết, cũng chưa có người nào thử qua. Nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng này của lão cha, ta biết, ông đã chịu không ít khổ cực. Trước kia, ông chính là một người rất sành ăn, bây giờ lại gầy trơ xương như que củi...

Ta hỏi ông: “Lão cha, rốt cuộc là ai đã hạ độc?”

Lão cha thở dài một hơi, nói: “Đám người đó võ công cực cao. Trong đó có một người là nữ. Nữ tử này là thủ lĩnh, võ công còn cao hơn ta một chút. Người cũng biết đó, ta chuyên chú vào nhiều lĩnh vực quá, cho nên về phần võ công thì...”

Ta liên tục gật đầu nói: “Đúng, đúng, mặc kệ là cái gì lão cha cũng đều rất xuất sắc. Vậy, sau đó thế nào...”

Nếu như ta còn có chút hoài nghi nào thì cho đến bây giờ cũng đã tiêu tan cả rồi. Bởi vì chỉ có người như lão cha ta, bất luận khi nào ở đâu, ông đều phải thổi phồng mình lên mới được. Con người ta, bề ngoài có thể thay đổi, nhưng thói quen thì không dễ dàng gì mà thay đổi được.

“Ta đánh không lại, đã muốn chạy trốn. Lúc ấy, con ngựa ta cưỡi chính là con ngựa của tướng quân, Hãn huyết Bảo mã. Con ngựa này ngày đi ngàn dặm. Nếu như ta muốn bỏ chạy, là ai cũng không thể đuổi kịp. Ai ngờ, trên bờm ngựa đã bị người ta hạ độc ngân tằm từ trước rồi. Ta chạy thoát chưa đầy mười dặm, liền có cảm giác khí huyết bốc lên. Thấy không ổn, ta liền lập tức uống Đại Hoàn Đan...”

Ta mau mắn nói: “Lão cha, may quá, may quá, cha là một thần y, chứ bằng không thì...”

Lão cha nói: “Đúng vậy, thật hiếm có. Bình Vương diện hạ đã cứu ta, bằng không, ta cũng không thể gặp lại ngươi nữa. Tiểu Tuệ, sao vậy... Người đang suy nghĩ cái gì?”

Ta hỏi ông: “Lão cha, đám người đã tấn công cha lúc đó, cha có biết là ai không?”

Lão cha nói: “Kể ra cũng thật kỳ lạ. Đám người kia ai cũng đều che mặt. Chỉ trừ mỗi ả thủ lĩnh, lại không cổ kị chút nào không thêm che mặt. Có lẽ ả cho rằng, ta chết chắc rồi...”

Ta hỏi ông: “Nữ tử đó, cha còn nhớ mặt không?”

Trên đời này, nữ tử có võ công có thể đối địch với lão cha của ta, theo như ta biết thì chỉ có một, là Thanh Loan tiên tử.

Lão cha nói: “Đương nhiên, con mắt của lão cha người cũng đâu có mù...”

Ta đứng dậy, quét mắt nhìn mọi người trong hội trường. Ánh mắt Tuyên Vương mê hoặc. Ánh mắt Bình Vương bình tĩnh. Lâm Thụy, chỉ có hắn, hình như thoáng có chút không được bình thường, đang tự rót tự uống. Ta chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Thụy, nói: “Thụy Vương gia, có thể mời Thanh Loan tiên tử, thủ hạ của ngài đến đây gặp mặt được không?”

Lâm Thụy buông chén rượu xuống, nhìn ta mỉm cười, nói: “Bốn vương thân là Vương gia. Người chẳng qua chỉ là một thường dân. Dựa vào cái gì kêu bốn vương phải nghe theo lời sai bảo của người?”

Nói xong, lại rót một ly rượu, uống cạn, rồi quay qua nở nụ cười với Tuyên Vương: “Nhị ca, quý phủ của huynh cũng thật thần kỳ. Một gã thường dân nho nhỏ mà cũng có thể to giọng om sòm với bản vương. Nhị ca, huynh quả giáo tốt quá đó.”

Tuyên Vương nói: “Tam đệ thứ lỗi. Nhưng nói lại cũng là tiểu thư đây vừa nghe người thân bị người ta hãm hại, uất ức khó thở, không nghĩ đến thân phận mà tiến lên chửi vắn. Lại khiến tam đệ chê cười rồi. Nhưng mà, vi huynh cũng rất muốn biết, những lời vị tiên sinh này nói có phải là sự thật hay không. Vì sao tam đệ không để Thanh Loan tiên tử ra mặt đối chất, giải mối nghi ngờ của chúng ta đi?”

118. Chương 120

Chương 120: THẨM ĐƯỜNG

Edit: Ckun

Beta: Docke

Lâm Thụy nói: “Vốn là, kêu một gã thuộc hạ ra mặt chứng thực, đối với bốn vương mà nói cũng không sao. Nhưng hôm nay là thọ yến của nhị ca, lại thành xem bệnh rồi thẩm tra người khác. Nhị ca không sợ gặp vạ rủi ư? Nếu như nhị ca thật sự có điều hoài nghi về thuộc hạ của thần đệ, không bằng giao cho Đại Lý

Tự dựng một thềm đường tại gia, điều tra rõ ràng rành mạch. Còn thọ yến hôm nay của nhị ca, ta thấy, thôi thì miễn đi...”

Lâm Thụy nói lời này rất hợp tình hợp lý, nhưng ta biết, hẳn làm vậy là đang kéo dài thời gian. Nếu như hôm nay không nhằm lúc hắn chưa kịp phòng bị để hỏi rõ ràng mà chờ hắn đã chuẩn bị tốt thì có lẽ, vĩnh viễn sẽ không có ai biết được chân tướng chuyện này...

Tuyên Vương xem ra hiểu rất rõ về điểm này, hắn nói: “Ngữ khí của tam đệ sao phải gay gắt như vậy. Nhị ca cũng đâu có hoài nghi gì thuộc hạ của đệ. Chẳng qua chỉ muốn cho vị tiên sinh này nhận mặt chỉ người, làm gì mà phải nghiêm trọng như vậy, kéo cả Đại Lý Tự vào. Hơn nữa, cùng lắm thì cũng chỉ do thuộc hạ của tam đệ gây chuyện, không nhất định sẽ liên lụy tới tam đệ. Sao tam đệ không để nàng ra đây gặp mặt, cũng luôn tiện giải quyết những nghi hoặc của mọi người?”

Tuyên Vương trở mình nói những lời ám chỉ, xoay toàn bộ mũi nhọn nhằm về phía Lâm Thụy, khiến cho hắn không thể không vì mình mà giải thích một chút.

Lâm Thụy lại nhàn nhạt nói: “Xem ra thọ yến hôm nay đã biến thành Hồng Môn Yến*, thần đệ có lòng tốt, muốn đến chúc thọ, lại đổi lấy kết quả này. Nếu nhị ca thật sự muốn thần đệ ra lệnh cho thuộc hạ kia của ta đến đây, cũng được thôi. Chỉ có điều là phải thông qua nha môn của Đại Lý Tự mới được. Thụy Vương phủ tuy chỉ là một vương phủ nhỏ nhỏ, nhưng cũng không thể chấp nhận chuyện người ta nói lung tung vu oan được. Thọ yến hôm nay, xem ra thần đệ tiếp tục ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Vậy thần đệ xin cáo từ...”

Nói xong, hắn đứng dậy, vừa chấp tay chào xong liền đi thẳng ra ngoài cửa. Tuyên Vương không thể tưởng tượng nổi hắn lại trở mặt nhanh như vậy, làm cho người ta không kịp đề phòng, vội rời chỗ muốn đi ra ngăn lại. Lâm Thụy như cười như không nói: “Nhị ca, có phải hôm nay nếu không đưa ra được một đáp án vừa lòng thì thần đệ không thể bước ra khỏi cánh cửa này?”

Tuyên Vương vội tránh người sang một bên, hạ giọng nói: “Tam đệ, xem đệ nói kìa. Nhị ca cho dù có hồ đồ cũng không dám có ý ngăn cản tam đệ đâu...”

Trông thấy Lâm Thụy đứng dậy, Mẫu Phượng Thấm cũng đứng dậy, hành lễ cáo từ với Tuyên Vương rồi đuổi theo...

Ngón tay ta gõ gõ liên tục. Vòng tai đá rỗng ruột bây giờ được dùng để trao đổi thông tin qua lại giữa chúng ta, đã được Tiểu Phúc Tử giấu kín sau tai. Tiểu Phúc Tử đang canh ở ngoài viện, chắc chắn đã nghe được tín hiệu ta phát ra. Hy vọng hắn có thể kịp thời làm theo lời ta dặn, bằng không...

Ta vội hít sâu mấy hơi để nhịp tim bình tĩnh trở lại, sau đó tiến tới nâng lão cha dậy. Tư Đồ cũng bước lên đỡ lấy. Ta miễn cưỡng cười cười với Tuyên Vương: “Vương gia, xin thứ lỗi cho tiểu nữ cáo lui trước. Tiểu nữ cùng gia phụ xa cách bao lâu nay mới được gặp lại, thân thể gia phụ lại không tốt. Tiểu nữ muốn đi phụ vào trong nghỉ ngơi...”

Có rất nhiều chuyện, ta không thể làm trò trước mặt người ngoài mà hỏi rõ được, chỉ có thể lén cùng lão cha nói chuyện. Xem ra, Tuyên Vương cũng thấu hiểu tâm tư của ta...

Hắn gật gật đầu, nói: “Cha và con gái đoàn tụ, lâu rồi không gặp, tất sẽ có không ít lời muốn nói. Người đâu, đưa hai vị khách quý này đến khách phòng (phòng ở dành cho khách)...” Lại quay sang Bình Vương nói: “Đại ca sẽ không trách cứ thần đệ, đem khách của huynh vào ở trong Tuyên Vương phủ của ta chứ?”

Bình Vương nói: “Vị tiên sinh này nếu là phụ thân của tiểu thư đây, theo lý là nên cùng người nhà đoàn tụ. Bốn vương sao lại trách được?”

Nói xong, Tuyên Vương cùng Bình Vương nhìn nhau cười cười. Ta liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái. Có một loại cảm giác, hai người bọn họ hiện giờ đã bắt tay với nhau rồi. Mặc kệ là vì cái gì cũng được, chắc chắn hai người đó đã có giao ước bất đắc dĩ.

Ta cùng Tư Đồ mỗi người một bên đỡ lão cha tưởng mất lại còn của ta, theo hạ nhân Tuyên Vương phủ đi về phía khách phòng. Ta dìu lão cha mà có cảm giác nhẹ hẫng như dìu thân trúc. Lòng ta không khỏi chua xót, ta hỏi ông: “Lão cha, đã nhiều năm như vậy rồi, vì sao cha không nghĩ cách liên hệ với con?”

Lão cha thở dài một hơi nói: “Nha đầu, người cho là cha thoải mái lắm sao? Tuy nói là đã chặn được độc Ngân tằm, nhưng một giây nửa phút cũng không thể thiếu nhân sâm ngàn năm kết hợp với cao thủ võ công hợp lực vận công. Cũng may, về điểm này, Bình Vương có chút giúp ta...”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Lão cha, vì sao Bình Vương lại giúp cha?”

Lão cha nhìn ngó xung quanh, rồi mới ghé sát bên tai ta nói: “Đó là bởi vì, ta lừa hắn. Nói rằng ta biết Thần cung ở đâu...” Nói xong, gương mặt gầy guộc như bộ xương khô thoáng vẻ đắc ý nhìn ta. Ta trông thấy mà thoáng giật mình...

Tư Đồ đỡ ông, trầm mặc không nói. Mà cha ta dường như cũng đã quên mất vị đồ nhi mà ông đắc ý nhất này, chỉ lo cùng ta nói chuyện...

Hai người hầu dẫn chúng ta đi vào khách phòng kia, hiển nhiên cũng không chú ý tới cuộc trò chuyện của chúng ta, đầu không ngoảnh lại, tiếp tục đi về phía khách phòng.

Ta vội nói: “Chúng ta cứ nên vào phòng rồi nói sau!”

Lão cha ta vẫn vậy. Tuy rằng tài hoa tuyệt đại, nhưng vẫn không tránh được bệnh chung của nam nhân, việc gì cũng thích phô trương. Đặc biệt là người cha từ nhỏ đến lớn luôn làm ta kinh ngạc này, không có lúc nào muốn chứng thực cái gì...

Đi qua một hoa viên nho nhỏ, hoa viên này cũng là nơi ta thường xuyên đi dạo từ sau khi vào phủ Tuyên Vương. Bên trong cây cối hoa cỏ um tùm, đủ loại hoa thơm cỏ lạ. Bóng đêm âm thầm buông xuống, ta thoáng dừng lại bên một thân cây. Lão cha thấy ta có vẻ chần chừ bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Ta cười cười nói: “Không có gì, hóa ra có mấy cây Tử La lan (violet) đã nở rộ mấy đóa. Ban ngày không phát hiện ra...”

Lão cha nghi hoặc nhìn ta, nói: “Từ khi nào người lại ưa thích mấy thứ này?”

Tư Đồ nói: “Sư phó, Tuệ Như đã thay đổi rất nhiều...”

Lão cha ta lại trầm mặc không nói, không đáp lời Tư Đồ. Ta đột nhiên cảm thấy, từ sau khi cha trở về, thái độ đối với Tư Đồ thay đổi rất lớn, làm như nàng là người xa lạ vậy. Nhất định đã có chuyện gì xảy ra, mới khiến ông trở nên như vậy...

Ông hoài nghi cũng đúng. Điểm duy nhất khiến ta có hứng thú về hoa chính là dược tính của nó, có gì có thể dùng làm thuốc được không. Mỗi khi nhìn thấy một loại hoa cỏ, trên cơ bản là ta nghĩ ngay đến việc nên đem chúng đi giã nát hay nên phơi nắng, thêm dược liệu vào thì sẽ có hiệu quả thế nào. Ta bắt đầu quan tâm đến chuyện hoa nở hoa tàn như nữ nhi bình thường giống như đêm nay, đối với ông mà nói thì quả thật là không thể nào tưởng được.

Ta nói: “Lão cha, chúng ta đã cách biệt nhiều năm, thói quen của con có chút thay đổi thì có gì là lạ? Ngài cũng có vài thói quen cũng đã đổi thay không phải sao?”

Lão cha lo nghĩ nói: “Ồ, ừ..., thật à?” Thật không thể nói thêm gì nữa.

Bước vào khách phòng trắng sáng thoáng mát, ta hỏi lão cha: “Năm đó, cha đắc tội với ai, sao lại có người muốn dồn cha vào chỗ chết?”

Lão cha lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết. Ta chỉ biết là, năm đó, ta khuyên bảo tướng quân không thành. Quá ức chế nên đã leo lên Hãn Huyết bảo mã của tướng quân, đánh ngựa chạy như điên. Sau đó liền gặp đám người đuổi giết ta kia...”

Ghi chú:

* Một câu chuyện hư cấu dựa trên 1 giai đoạn lịch sử Hán- Sở tranh hùng. Lưu Bang và Hạng Vũ là 2 nhân vật lịch sử của Trung Hoa. Hai nhân vật này xuất hiện vào triều đại nhà Tần. Vào khoảng năm 200 trước công nguyên. Nhận lời giao ước của Hoài Vương – nếu 2 vị tướng quân ai mang binh vào Hàm Dương trước sẽ được phong Quan Trung Vương. Lưu Bang dùng kế để giữ chân Hạng Vũ và tự mình mang quân vào

Hàm Dương. Tuy nhiên vẫn không làm vương. Nhưng sau này Lưu Bang thân tóm thiên hạ trở thành Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế hay còn gọi là Hán Cao Tổ.

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phần Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngẩm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

119. Chương 121

Chương 121: TRANH CHẤP

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta nói: “Lão cha, cha và tướng quân đã xảy ra tranh chấp sao? Vì việc gì?” Ông cùng tướng quân có quan hệ mật thiết, lại có thể phát sinh tranh chấp. Chuyện này đúng là rất lạ...

Lão cha do dự một lúc lâu rồi nói: “Không có gì, chỉ một chút việc nhỏ thôi. Hiện giờ tướng quân đã tạ thế. Tất cả mọi chuyện đều đã vật đổi sao dời. Có nói thêm nữa thì cũng đâu còn ý nghĩa gì...”

Ta biết, sự tình khẳng định không giống như lão cha nói, đơn giản như vậy. Có thể khiến lão cha tức giận đến không quản thân phận, cướp đi Hãn Huyết bảo mã của tướng quân, khẳng định là chuyện không nhỏ. Nhưng hiện tại xem ra, ông sẽ không nói cho ta biết. Lão cha này của ta, có đôi khi cương lên, cũng cứng đầu như trâu vậy.

Tư Đồ ở bên cạnh nói: “Sư phó, ngài không nghỉ ngơi sao?”

Ta dường như thấy được trong mắt Tư Đồ long lanh ướt át, nhưng trên mặt vẫn không thể không gượng cười. Vốn tưởng rằng những lời này của nàng sẽ không được lão cha đáp lại nhưng ông lại kéo tay nàng, nói: “Đồ nhi, đừng trách vì sư. Vì sư không nên đem mọi chuyện trút lên đầu người...”

Tư Đồ cả kinh hỏi: “Sư phó, đến tột cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ người cùng cha ta...?”

Lão cha nói: “Không có gì. Đồ nhi, hiện giờ nhớ lại, là vì sư quá mức cố chấp, không thể trách phụ thân người...”

Có lẽ chất độc đã tổn hại rất lớn tới thân thể của cha. Ông mỗi một ngáp một cái, nói: “Tiểu Tuệ, vài năm này, người có khỏe không?”

Ta nhìn ông, nói: “Lão cha, việc này vẫn nên để sau này hẵng nói với cha đi. Con muốn biết, nếu có người trúng độc Rã tuyết tán công, cha có cách nào hóa giải được không?”

Ông hỏi: “Là ai trúng độc?”

Ta chỉ chỉ Tư Đồ, nói: “Còn có Tiểu Phúc Tử nữa. Con gần đây mới điều tra được, loại độc mà bọn họ trúng phải chính là Rã tuyết tán công. Con không có cách nào giải được...”

Ông nói: “Ây da, đáng tiếc chính là, năm đó ta không dạy cho con chiêu Thiên Chỉ Pháp của Kim Châm Quá Huyết. Chỉ cần dùng Thiên Chỉ Kim Châm Quá Huyết Pháp của ta, dẫn độc tập trung đến một kinh mạch rồi dùng một ít tiết được, thải chất độc ra khỏi cơ thể là được...”

Ta gật gật đầu, trong lòng đầy hy vọng, hỏi ông: “Lão cha, vậy cha có thể giải độc được không?”

Ông cười khỏ, nói: “Cha giờ cũng chẳng thể giúp được người, người xem tay của ta...”

Đôi tay khô gầy như que củi của ông không ngừng run rẩy...

Ta lòng vẫn ngập tràn hi vọng, nói: “Lão cha, hay là, cha nói cho con biết cách sử dụng. Con cũng đã học qua vài năm châm kim, vậy thì có thể...”

Lão cha lắc lắc đầu, nói: “Người có biết cách sử dụng này có bao nhiêu loại không? Tổng cộng có một ngàn tám trăm loại, châm vào các vị trí khác nhau trên cơ thể, lại không có cùng cách châm. Năm đó lúc ta cùng sư phó học, phải mất gần nửa năm mới xong. Hơn nữa, yêu cầu phải tinh thông tất cả cách châm dưới mọi tình huống mới được. Ta nhớ rõ người mới bắt đầu học Kim Châm Thứ Huyết không lâu đúng không? Đương nhiên, ta hình như đã dạy người cách châm bước đầu. Nhưng muốn học nó, người nhất định phải luyện tốt cơ bản mới được...”

Ta thất vọng nói: “Chẳng lẽ không còn phương pháp nào khác sao?”

Lão cha nói: “Còn có một biện pháp...”

“Biện pháp gì?”

“Chính là tìm ra thuốc giải...”

Người nói như vậy không phải vô nghĩa sao? Nếu có thuốc giải, ta cần gì phải hấp tấp tới tìm người như vậy?

Lại nhìn thần sắc mệt mỏi của ông, đôi mắt lim dim. Ta biết, ông đã cực kỳ mệt mỏi. Nhưng có nhiều chuyện đã xảy đến với ông khiến ta nghi hoặc mà không sao giải nổi. Chưa hỏi cho rõ ràng, ta làm sao có thể an tâm?

Ta lo nghĩ, liếc mắt nhìn Tư Đồ một cái, nói: “Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử, các người ra ngoài cửa chờ đi, để ta cùng cha nói chuyện...”

Tư Đồ hiển nhiên bị lời cha ta vừa nói làm cho chấn động. Nàng vốn không phải là người biết nắm bắt tâm tư, nhưng lúc này cũng hiểu được là lão cha không muốn nói hết thấy những sự việc phát sinh trước mặt nàng. Tiểu Phúc Tử chủ động đi ra ngoài, Tư Đồ cũng đành phải ủy ủy khuất khuất mà liếc nhìn sư phó của nàng một cái mới theo sau Tiểu Phúc Tử đi ra...

Ta bước qua, đóng cửa phòng, quay đầu lại ngồi trước mặt lão cha, nói: “Lão cha, bây giờ thì cha có thể nói hết chuyện năm đó cho con biết được chưa?”

Lão cha mở to mắt, dùng đôi cánh tay khô gầy như que củi, nhẹ nhàng xoa hai gò má ta. Ta cảm nhận được, những ngón tay của ông yếu đuối và vô lực. Ta vươn tay giữ chặt tay ông, nói: “Cha, cha rốt cuộc đã phát hiện ra chuyện gì, vì sao lại trở nên như vậy?”

Lão cha không trả lời ta, mà chậm rãi đứng dậy. Ta đỡ ông đi đến trước cửa sổ. Ông nhìn trắng sáng trước cửa hỏi ta: “Tiểu Tuệ, vì phụ đôi khi có phải đã quá cố chấp rồi không?”

Ta nói: “Đương nhiên, còn nhớ mới trước đây, có một lần, bởi vì con không thích học võ. Thế là liên tục trong một tháng trời cha không thèm để ý đến con. Mặc kệ con đùa chọc cha như thế nào, cha vẫn cứ coi ta như không khí. Mãi cho đến một hôm con bị xuống hồ nước, lúc ấy cha mới hoang mang rồi loạn cứu con lên, sau đó mới chịu hết giận...”

Lão cha hỏi ta: “Tiểu Tuệ, lúc ngươi còn nhỏ quá nghịch ngợm. Đặc biệt từ sau năm sáu tuổi rơi xuống nước kia, ta hoài nghi, ngươi dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác. Dù ta có cố chấp thế nào, đối với ngươi vẫn không thể không chịu thua, đành phải mặc kệ nó. Tiểu Tuệ, ngươi thành thật nói cho ta biết. Bị rơi xuống nước lần nữa, là do ngươi cố ý, có phải không?”

Ta nở nụ cười: “Sao lại thế được. Cha à, con còn muốn cố giữ cái mạng nhỏ của mình. Có ai lại đem tính mạng của mình ra đùa giỡn chứ?”

Không lấy tính mạng ra đánh cược một phen, ngươi sẽ để ý đến ta sao? Ta cũng không muốn cha con chúng ta biến thành kẻ thù, lại càng không muốn cả ngày mồ hôi đầm đìa, đi học cái thứ võ công khoa tay múa chân đó. Cho nên, đành phải nhân một ngày nóng nực, nhảy vào hồ nước. Lão cha đương nhiên không biết, ta trước khi xuyên không từng học bơi lội. Hơn nữa còn có thể lặn ở dưới nước rất lâu. Người bình thường thấy một tiểu cô nương ở dưới nước lâu như vậy mà không có ngoi lên, khẳng định là đã hồn phi phách tán. Kết quả đương nhiên là, ta không hồn phi phách tán, nhưng lão cha lại sợ tới mức thiếu chút nữa thì hồn phi phách tán...

Lão cha hoài nghi nhìn ta, lại không tiếp tục truy vấn chuyện cũ. Ông thở dài nói: “Có lẽ, nếu ta không cố chấp như vậy, sẽ không trở mặt cùng tướng quân. Những chuyện về sau cũng sẽ không xảy ra...”

Ta hỏi: “Cha, rốt cuộc giữa người và tướng quân đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm đó, tướng quân dẫn quân giao chiến với Đại Tề, dưới sự trợ giúp của ta đã giành được thắng lợi lớn. Viên mãnh tướng Đại Tề tên là Hoắc Thiếu Hoa dẫn dắt mười vạn binh mã, chỉ trong một trận chiến này mà hầu như toàn quân đều bị tiêu diệt. Hoàng thượng mừng rỡ, hạ chỉ ban cho tướng quân cùng thuộc cấp không biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu. Toàn quân trên dưới đều đắm chìm trong cảnh vui mừng. Ta đi tìm tướng quân ăn mừng, lại thấy một người lẳng lặng không tiếng động, lẻn vào doanh trại của tướng quân. Sau này ta mới biết được, người đó dĩ nhiên là trưởng lão Thanh Phượng môn – Diệp Bất Phàm. Lúc ấy, không biết sao ta lại để tâm chú ý, nảy sinh lòng hiếu kỳ. Nghĩ rằng, đến tột cùng là ai, lại tìm đến tướng quân vào lúc này? Nhưng sau khi ta nghe bọn họ nói chuyện, liền chấn động. Thì ra, hắn mang tới một tin tức mật cực kỳ trọng yếu. Thì ra, tướng quân phụ nhân vốn là tú nữ được hoàng đế Đại Tề tuyển chọn. Do không muốn tiến cung nên đã trốn thoát. Đang trên đường lẩn trốn đến Tây Sở thì ngẫu nhiên gặp được tướng quân. Ngưỡng mộ phong thái của tướng quân nên mới nguyện cùng tướng quân kết tình phu thê. Đáng tiếc, không quá vài năm sau, hoàng thượng Tây Sở, lúc ấy còn là thái tử, không biết từ đâu, do ai mà biết được tin tức này. Một mối lương duyên vì thế mà bị chia rẽ...”

120. Chương 122

Chương 122: PHÉ BỎ

Edit: Docke

Ta mê hoặc hỏi: “Vì sao? Thái tử Tây Sở chẳng lẽ muốn cưỡng bức tướng quân phụ nhân?”

Lão cha nói: “Đương nhiên không phải... Năm đó, tiên hoàng của chúng ta, ờ, chính là lão hoàng thượng Tây Sở, kỳ thật đã bất mãn với thái tử từ lâu rồi. Thái tử mất mẹ từ nhỏ. Lúc ấy tiên hoàng độc sủng Lệ Phi, muốn phế bỏ thái tử. Triều đình đột nhiên nổi trận phong ba. Thái tử vì muốn bảo trụ ngôi vị thái tử, ngẫu nhiên biết được tướng quân phụ nhân là tú nữ bỏ trốn của Đại Tề, mà hoàng đế Đại Tề đối với nàng lại nhớ mãi không quên. Thế nên đã nghĩ ra một biện pháp không thể tưởng tượng nổi, để ngăn cản tiên hoàng phế bỏ thái tử.”

Ta ngạc nhiên nói: “Biện pháp gì?”

Lão cha nói: “Hắn phái người truyền tin đến hoàng thượng Đại Tề. Nói rằng chỉ cần đại quân của Đại Tề đóng binh gây áp lực ở biên giới Tây Sở trong hai tháng, hắn sẽ lập tức đưa tú nữ mà hoàng thượng Đại Tề nhớ mãi không quên trở về Đại Tề...”

Ta lẩm bẩm nói: “Không thể ngờ được hoàng thượng của chúng ta, năm đó lại dễ tiện đến mức như vậy. Vì muốn ngăn cản tiên hoàng phế bỏ thái tử mà nghĩ ra được chiêu này. Cứ như vậy, cả triều đình đều lo lắng việc biên cảnh. Tiên hoàng làm sao còn tâm tư nào mà đi quân phệ bỏ cái gì nữa. Con nghĩ, hắn có được thời gian hai tháng này, tất nhiên sẽ chuẩn bị chu toàn...”

Lão cha gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Hai tháng sau, tiên hoàng băng hà, thái tử thuận lợi kế vị. Triều đình và hậu cung vào khoảng thời gian đó lại nổi lên một trận gió tanh mưa máu...”

Ta thấy lão cha đã đi lệch chủ đề quá xa rồi, vội kéo ông quay đầu lại, hỏi: “Tướng quân phu nhân chẳng lẽ thật sự đã bị thái tử đưa về Đại Tề sao?”

Lão cha gật gật đầu: “Hơn nữa, là phái võ lâm cao thủ lên vào phủ tướng quân bắt cóc phu nhân mang đi. Phu nhân mất tích một cách khó hiểu, tướng quân tìm mãi mà không biết được nguyên nhân. Làm sao có thể nghĩ đến chuyện này lại chính là do đương kim hoàng thượng mà hắn trung thành và tận tâm phò trợ, vì bảo trụ ngôi vị hoàng đế mà gây nên? Lúc ấy, khi tướng quân nghe được Diệp Bất Phàm nói ra tình hình thực tế, tức giận đến mức tung một chưởng đánh gãy cả chiếc bàn dài. Còn oán hận nói: hôn quân như thế, nếu không truất phế, bản tướng quân thề không làm người...”

Ta nói: “Thì ra tướng quân yêu vợ sâu nặng vô cùng, lúc này mới...”

Lão cha gật gật đầu: “Cả đời tướng quân kính yêu nhất chính là phu nhân của hắn. Biết phu nhân mình gặp phải kiếp nạn này, hắn làm sao không tức giận cho được? Đặc biệt là khi biết được phu nhân trở về Đại Tề chỉ vài năm sau lại chết ở trong cung, gia tộc cũng bị giết. Hắn làm sao có thể nhịn nổi cơn giận này đây?”

Ta nói: “Nếu nói như vậy thì ông hắn là phải hận luôn cả hoàng thượng Đại Tề mới đúng chứ, vì sao?”

Lão cha thở dài: “Tình cảm con người thật sự rất phức tạp. Vua Đại Tề là người gián tiếp hại chết tướng quân phu nhân. Còn vua Tây Sở lại là người trực tiếp đưa tướng quân phu nhân giao vào tay địch. Người nghĩ mà xem, nếu là người, người mà người hận nhất, là ai?”

Ta trầm tư một lúc thật lâu rồi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Vết thương do kẻ thù gây ra vĩnh viễn cũng không thể nào khắc cốt ghi tâm như vết thương do chính người mà mình kính yêu gây ra. Một vì vua của một nước, người mà mình đã trung thành, tận tâm tận tụy đến đáp lại ngấm ngấm đối xử với mình như vậy. Con nghĩ, lúc ấy, nỗi oán hận của tướng quân đối với hoàng thượng Tây Sở còn kịch liệt gấp nhiều lần đối với hoàng thượng Đại Tề...”

Lão cha nói: “Cho nên, tướng quân lúc ấy liền cùng Diệp Bất Phàm ước định, chuẩn bị dẫn dắt mười vạn binh sĩ đầu hàng Đại Tề. Đồng thời, cũng tỏ vẻ bằng lòng mở phòng tuyến, để quân đội Đại Tề rộng đường mà vào, gồm thâu Tây Sở. Nghe được đến đó, ta rốt cuộc đã nhịn không được mà đi vào lều trại khuyên bảo tướng quân. Nhưng nói gì tướng quân cũng không thềm để vào tai, khư khư cố chấp. Trong lúc chúng ta cãi vã, Diệp Bất Phàm lại lẳng lặng bỏ đi. Lúc ấy, ta đang nổi nóng, khuyên tướng quân không được liên lao ra doanh trại. Tướng quân đã tưởng rằng ta muốn đem tin tức hắn phản quốc báo cáo lên triều đình, nên hạ lệnh cho binh sĩ chặn lại. Ta càng thêm tức giận, cướp lấy con Hãn Huyết bảo mã lao ra khỏi quân doanh. Nhưng không ngờ, chưa đi được bao xa, đã bị nữ tử kia dẫn người theo chặn lại...”

Ta nói: “Nữ tử đó có phải là trong tay cầm một trường kiếm màu bạc, võ công huy hoàng mãnh liệt, vô khổng bất nhập như thủy ngân hay không?”

Lão cha gật gật đầu...

Ta lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thật sự là Thanh Loan tiên tử của Thanh Phượng Môn?”

Lão cha nói: “Liên tưởng đến người đã tiến vào doanh trại của tướng quân, Diệp Bất Phàm, ta nghĩ có khả năng rất cao, nàng đúng là Thanh Loan.”

Ta nói: “Cha đánh nhau với Thanh Loan, còn thua kém một bậc, đúng không lão cha...”

Lão cha nói: “Người ta là cao thủ số một số hai của Thanh Phượng Môn, ta đương nhiên đánh không lại...”

Ta gật gù, tỏ vẻ đã hiểu, hỏi: “Vì sao con ngựa lão cha cười bị người ta hạ độc mà cũng không biết. Lão cha, nghe nói năm đó, danh hào của người trên giang hồ cũng rất vang dội mà?”

Lão cha sợ run một chút, nói: “Tình thế lúc ấy rất khẩn cấp. Thanh Loan dẫn người đuổi theo phía sau ta. Ta còn hơi sức đâu mà lo lắng xem xét đến con ngựa nữa. Đương nhiên là cứ cười lên mà chạy thôi. Lại không thể ngờ được. Người của Thanh Phượng Môn đã sớm động tay động chân trên mình ngựa rồi. Lúc ấy ta cũng lấy làm lạ. Vì sao ta cười ngựa bỏ chạy mà bọn họ cũng không thèm đuổi theo. Hóa ra, bọn họ còn có một chiêu này...”

Ta nói: “Lão cha, cha xác định đúng là như vậy chứ? Không phải bởi vì Hân Huyết bảo mã chạy quá nhanh nên người ta đuổi theo không kịp?”

Lão cha nghi hoặc nhìn ta: “Sao ta nghe tới nghe lui, cứ cảm thấy người luôn muốn nói giúp cho Thanh Phượng Môn thế nhỉ?”

Ta vội nói: “Đương nhiên không phải. Chẳng qua con chỉ đưa ra những nghi vấn của mình mà thôi...”

Lão cha nói: “Những chuyện sau này, người đều biết cả rồi đó, không cần ta nhắc lại...” Nói xong, ông thở dốc vài hơi. Ta vội rót cho ông một chén nước. Ông chậm rãi uống hết rồi nói: “Tiểu Tuệ, người đừng kể chuyện này cho Minh châu. Minh Châu, đứa nhỏ này rất thật thà, nghe xong không biết trong lòng sẽ khó chịu thế nào đâu. Vi phụ cũng không nên đổ hết tức giận lên đầu nó. Tuy vi phụ bây giờ toàn thân đau ốm đều bắt nguồn từ chuyện cãi vã với tướng quân nhưng thật ra, nếu như lúc ấy ta đợi tướng quân nguôi ngoai bớt rồi từ từ khuyên giải hẳn, có lẽ đã không xảy ra chuyện như vậy. Sau này ta lại nghe nói, tướng quân vẫn chưa phản bội Tây Sở, mãi đến mấy năm sau mới truyền ra chuyện đại tướng quân phản bội...”

Ta gật gù nói: “Nói vậy, tướng quân khi ấy đang trong lúc nóng giận uất ức, cho nên mới có quyết định sai lầm. Nhưng sau đó, cái chết của lão cha đã khiến ông từ từ tỉnh táo trở lại. Đúng rồi, nếu cha không chết, vì sao tướng quân lại tìm được thi thể của cha?”

Lão cha giận dữ nói: “Về sau ta nghe Bình Vương nói. Thanh Phượng Môn rải người ra khắp nơi tìm kiếm ta. Lúc ấy, Bình Vương cũng không mang theo bao nhiêu tùy tùng ngấm đến Tây Sở. Cho nên để miễn cùng bọn họ phát sinh xung đột, hẳn đã tìm một thi thể có hình dáng gần giống vi phụ, rạch nát gương mặt rồi đặt ở trên đường. Có lẽ, cũng nhờ thế mà lừa được bọn họ bỏ đi!”

Ta gật gù đầu, trong lòng vẫn cứ có chút bất an, lại không biết bất an ở chỗ nào...

Nhìn thấy lão cha đã trải qua một cuộc nói chuyện khá dài, ánh mắt như nhắm như không, mệt mỏi không thôi. Ta hít một hơi, nói: “Lão cha, cha nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai con sẽ lại đến thăm người...”

Lão cha, ánh mắt tuy đã muốn nhắm tịt lại, nhưng vẫn giữ chặt lấy ta, nói: “Đừng đi, nha đầu. Vi phụ đã nhiều năm rồi không được gặp người. Ở lại trò chuyện với ta đi...” Ngón tay ông nhon dài, vô lực. Ta nhìn thấy, trong lòng lại dâng lên niềm chua xót.

Ta nghĩ, mặc kệ ông là người thế nào, nhưng ông đối với ta, thứ tình cảm cha con này, thủy chung luôn là thật sự...

121. Chương 123

Chương 123: NHIỀU CHỈ NHU

Edit: Docke

Vừa muốn trả lời thì lại thấy ánh mắt ông đã nhắm chặt, ngón tay vô lực buông xuống, tinh thần đã rơi vào mê man. Ta bắt mạch cho ông thì thấy mạch tỉnh vững vàng. Ta dìu đỡ ông chậm rãi bước đến bên giường nệm rồi giúp ông nằm xuống, đắp chăn cho ông. Mở cửa phòng ra, ngoài cửa đã có hai nha hoàn chờ sẵn. Nói rằng do Tuyên Vương phái bọn họ đến chăm sóc lão tiên sinh.

Ta nghĩ, Tuyên Vương đối xử với chúng ta cũng thật không tồi. Bất luận là chuyện gì, dù lớn hay nhỏ đều lo lắng rất chu đáo. Nói vậy, ta cũng có thể yên tâm.

Ta ra hiệu cho hai nha hoàn đi vào chăm sóc lão cha, còn mình thì cùng Tư Đồ đi ra ngoài, xuyên qua mấy hành lang quanh co, đi vào khách phòng của mình.

Dọc đường đi, Tư Đồ đều không lên tiếng. Thật hiển nhiên, nàng vẫn còn mờ mịt trước vị sư phó ngày trước xem mình như châu như bảo, sao lần này gặp mặt lại hờ hững, nhưng đến cuối cùng lại làm như cảm thấy không phải khi trút giận lên đầu nàng...

Trong khách phòng, tuy không có ngọn đèn nhưng ta biết, Tiểu Phúc Tử nhất định đã chờ ở một nơi nào đó rồi. Châm đèn lên, quả nhiên, Tiểu Phúc Tử đang lặng lẽ ngồi ở trước bàn.

Tư Đồ hỏi hần: “Tiểu Phúc Tử, vì sao ngươi không hít thở gì hết vậy? Vì sao ta không nghe được tiếng hô hấp của ngươi?”

Ta nhàn nhạt nói: “Đó là bởi vì, công lực của Tiểu Phúc Tử đã khôi phục được một nửa rồi...”

Tư Đồ kinh ngạc: “Không thể nào. Ta mới khôi phục được một tầng mà hần lại khôi phục một nửa rồi sao?” Nói xong liền muốn xông lên phía trước, dùng quyền cước tiếp đón Tiểu Phúc Tử...

Ta ‘khụ’ một tiếng, nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc, không nên quấy rối đến toàn bộ kế hoạch của ta. Bằng không, vỡ tuồng vừa diễn ở hậu viện sẽ thành công toi. Tư Đồ, ngươi muốn Tiểu Phúc Tử bị gãy thêm mấy khúc xương chân nữa có đúng hay không đây...”

Lúc này Tư Đồ mới chịu ngừng múa may tay chân...

Ta hỏi Tiểu Phúc Tử: “Có ai theo dõi ngươi không?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ừm. Nhưng ta vòng vo mấy lần, cắt đuôi hần rồi...”

Ta nói: “Không để hần phát hiện ra ngươi đã khôi phục võ công đấy chứ?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Không đâu, ta rất cẩn thận...”

Ta gạt gạt đầu, bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm...

Tiểu Phúc Tử nói: “Vì sao? Ngươi bảo ta lấy trộm bánh tợ vàng ngũ sắc từ phòng của Tần Thập Nhất, sau khi lấy ra còn phải dùng khăn tay của ngươi bao lại rồi giấu ở dưới gốc cây Tử La Lan tại hoa viên để làm gì?”

Ta thở dài một hơi, vừa định nói chuyện thì lại bị một trận ho khản mồm liệt. Ho khan xong lại phun ra một ngụm máu tươi...

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ kinh hãi. Liên tục hỏi: “Ngươi sao rồi, đã xảy ra chuyện gì...”

Ta khoát tay áo, ngăn không để bọn họ nâng ta dậy, nhưng hai tay cũng không thể ức chế được sự run rẩy. Ta nhàn nhạt nói: “Không có gì, chẳng qua là, ta đã trúng Nhiều chỉ nhu tẩm trong bánh tợ vàng ngũ sắc...”

Tư Đồ đi theo lão cha hồ của ta nhiều năm. Tuy đối với y thuật dốt đặc cán mai nhưng phàm là tên thuốc, nàng nghe cũng quen tai rồi. Nàng cả kinh nói: “Cái gì? Nhiều chỉ nhu...”

Tiểu Phúc Tử không biết đây là chất độc gì, nhìn thấy vẻ mặt của Tư Đồ rất cổ quái, không khỏi hỏi: “Đó là loại độc gì vậy? Lợi hại lắm sao? Có lợi hại hơn Tiên nhân đảo hay không?”

Ta miễn cưỡng ngồi, nhàn nhàn nở nụ cười: “Loại độc này, cũng không lợi hại, không thể xem như một loại độc. Nó chẳng qua chỉ là một loại mê hồn dược mà thôi, cũng có thể được cho là xuân dược. Tiểu Phúc Tử, ngươi biết không? Thật ra trên đời này, độc nhất không phải là thuốc độc, mà là thuốc chuyên tấn công vào nhân tâm. Sau khi ngươi trúng phải nó, không thể chết được, cũng không dám lên tiếng kể ra với ai.

Mỗi khi nhớ đến tình cảnh ngay lúc đó là lại xấu hổ muốn chết đi cho xong chuyện, nhưng thường thì vẫn không có đủ dũng cảm để mà chết. Loại Nhiều chỉ nhu này, lúc phát độc, có thể khiến người trúng độc tiến vào trạng thái cực lạc, ảo tưởng người trước mắt chính là người thân thiết nhất của mình, có thể làm ình sung sướng đến cực hạn, cho nên sẽ biểu lộ, bày tỏ muôn vàn nhu tình, tất cả ôn nhu với người đó. Nhưng sau khi tỉnh mộng, tất cả chân tướng được vạch trần. Nhưng rõ ràng trước mắt, tất cả đều do mình tự gây nên. Từ nay về sau, kêu người ta làm sao mà dám ngẩng mặt lên nhìn ai được nữa?”

Ta nghĩ loại độc này, so với thuốc giảm đau thời hiện đại còn lợi hại hơn nhiều. Sau khi uống thuốc giảm đau, vật đổi sao dời, đương sự thường sẽ không nhớ rõ lúc ấy đã phát sinh chuyện hoang đường gì. Còn loại độc này, làm cho tất cả đều khắc sâu vào trong trí nhớ của người. Lợi hại nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Tiểu Phúc Tử ngẩng ngửa sắc mặt của ta, đại khái chỉ thấy sắc mặt ta đã tái nhợt quá mức. Hắn hỏi: “Nếu người đã biết loại độc này, tất sẽ có cách ứng đối, người...”

Ta nở nụ cười, khen: “Vẫn là Tiểu Phúc Tử hiểu ta...”

Tư Đồ cũng hiểu rõ, trước mắt ta có điểm không ổn, nằng lo lắng nói: “Người đã dùng phương pháp gì?”

Ta bình tĩnh, trên mặt mang theo vài phần lạnh lùng, nói: “Nhiều chỉ nhu, không có thuốc nào có thể giải được. Người bày ra trò này, có thể nói là đã vận dụng thủ đoạn và mưu lược đến mức siêu cấp rồi. Mỗi một sự kiện, mỗi một đồ vật đều lo lắng rành mạch. Nhiều Chỉ Nhu vốn có mùi giống như mùi hoa lài. Nếu thuốc này được hạ trong thực vật bình thường, tất nhiên ta sẽ cảm nhận được. Bọn họ lại hạ thuốc trong bánh tơ vàng ngũ sắc dùng phương pháp bí mật mà nấu thành. Loại điểm tâm này, không biết bọn họ đã dùng cách nào để chế biến mà có thể trộn lẫn tất cả hương vị dung hòa làm một, hình thành một mùi vị vô cùng kỳ lạ. Hơn nữa, mỗi loại lại được bỏ vào một phần rất ít, khiến ta không thể nào nhận biết được. Đợi đến lúc ta cảm thấy thân thể có điều khác thường thì trên thực tế, ta đã ăn xong vài miếng rồi...”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Ta không có hỏi người chuyện này. Ta hỏi người, người rốt cuộc dùng biện pháp gì để ngăn cản độc tính tràn ra?”

Ta chậm rì rì liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, nói: “Thế nào, Tiểu Phúc Tử, người cho rằng y thuật của ta thật sự lợi hại như vậy sao, có thể giải được loại độc này ư?”

Tư Đồ nói: “Ngay cả Thiên Chỉ Kim Châm Quá Huyết Pháp của sư phụ mà người cũng có thể chỉ cần đọc lên sách của sư phụ mà luyện thành, còn có gì mà không thể làm được chứ?”

Ta lo nghĩ nói: “Tư Đồ, Người không thấy kỳ quái lắm sao, vừa rồi ta dùng lời thử thăm dò lão cha. Xác định thật sự hẳn chính là cha ta, nhưng ta lại không dám khẳng định. Hắn đã trải qua biến cố trọng đại gì rồi mà ngay cả người cũng không muốn cứu?”

Tư Đồ hiển nhiên vẫn một mực nghĩ đến vấn đề này, nằng nói: “Người muốn nói, tay chân ông run rẩy, cùng với thân thể suy kiệt, tất cả đều là giả?”

Ta gật gật đầu, nói: “Cũng không phải tất cả đều là giả. Nhưng với tình huống hiện tại của ông, dám chắc sẽ cứu được các người. Nhưng không biết vì sao lại không chịu ra tay cứu giúp?”

Tiểu Phúc Tử cắt ngang lời ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đừng chuyển đề tài nữa. Nói cho chúng ta biết, người rốt cuộc đã dùng biện pháp gì?”

Tư Đồ nghe xong, vội ngừng hỏi, nhìn thấy thần sắc Tiểu Phúc Tử cau mày khẩn trương, bèn nói: “Tuệ Như, rốt cuộc thì người dùng biện pháp gì vậy?”

Ta nghĩ rằng. Thật là không thể đùa được nữa rồi. Tiểu Phúc Tử càng lúc càng khó lừa. Tư Đồ cũng đã thông minh hơn xưa rất nhiều.

Ta thở dài, chậm rãi nói: “Tiểu Phúc Tử, ta đã nói rồi. Loại độc này không có thuốc giải, chỉ có thể chờ thời gian từ từ trôi qua, dược tính của nó sẽ tiêu tán. Nhưng thông thường thì không ai có thể nhẫn nhịn qua khỏi quá trình này...” Nói tới đây, ta không tự chủ được ‘khụ’ một tiếng, nén cơn đau xuống ngực.

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ lo lắng nhìn ta.

Ta cười nói: “Có một câu, không biết các người đã nghe qua chưa. Vui vẻ cực độ thì phải dùng đau khổ cực độ đến ngăn cản. Loại mê hồn dược này sinh ra hiệu quả, chính là khiến cho người ta rơi vào trạng thái ảo tưởng vui vẻ cực độ. Cũng may ta biết một cách, có thể khiến cho cơ thể sinh ra cảm giác thống khổ cực độ...”

122. Chương 124

Chương 124: SƯU HỒN ĐẠI PHÁP

Edit: Ckun

Beta: Docke

Tư Đồ đột nhiên bưng kín miệng, kinh hãi hỏi: “Tuệ Như, có phải người đã tự dùng Sưu Hồn Đại Pháp trên người mình hay không?”

Ta không đáp lời nàng, chỉ nhẹ nhàng bình tĩnh nhấp một ngụm trà...

Tiểu Phúc Tử hỏi: “Cái gì? Sưu Hồn Đại Pháp cái gì?”

Tư Đồ mắt ứa lệ, nói: “Sưu Hồn Đại Pháp, là một loại phương pháp Kim Châm Lạt Huyết cực kỳ lợi hại. Ta nghe sư phó nói, nha dịch trong nha môn vì đối phó với những tên phạm nhân tội ác tày trời thường dùng đến phương pháp này. Dùng kim châm đâm vào vài huyết vị, làm cho bọn họ toàn thân trở nên mất cảm vô cùng. Chỉ một chút chấn động nho nhỏ cũng có thể làm xương cốt toàn thân cùngkinh lạc* thống khổ như bị xé rách vậy. Mặc kệ con người có lợi hại sắt đá như thế nào, đứng trước hình phạt không đánh mà thắng này chỉ có nước mở miệng nói hết. Hơn nữa, vận dụng loại hình phạt này, tổn thương tới cơ thể rất lớn...”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, lại càng thêm mặt nhăn mày nhíu, trầm mặc thật lâu không nói. Hiển nhiên, hắn đang cực kỳ tức giận.

Ta cười nói: “Đừng lo lắng Tiểu Phúc Tử, chỉ cần qua một đoạn thời gian này, hết thảy đều sẽ khôi phục bình thường...”

Tiểu Phúc Tử xoay người, buồn bã nói: “Chỉ trách ta võ công chưa khôi phục. Ngay cả chuyện đối phương hạ độc như thế nào, chúng ta cũng không biết, bằng không, sao phải khiến người chịu khổ như vậy?”

Ta rất ít khi thấy Tiểu Phúc Tử nói với ta những lời tràn ngập tình cảm như vậy. Những lúc bình thường, hắn không châm chọc khiêu khích thì đã là tốt lắm rồi. Ta nghĩ, ta có phải là cũng nên đáp lại hắn một hai câu tràn ngập ý thơ không nhỉ?

Nhưng ta cũng không nói gì, chỉ nói: “Tính toán thời gian phát độc, bọn họ cũng nên đến mời chúng ta đi rồi. Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, các người đừng biểu hiện ra điều gì khác thường. Ta cũng muốn nhìn xem, mấy tên yêu quái quỷ quái này muốn đối phó ta như thế nào...”

Tiểu Phúc Tử hỏi: “Thân thể người có khỏe không?”

Ta nhẹ nhàng nói: “Không cần lo lắng, ta tự có chừng mực...”

Tiểu Phúc Tử nhìn thấy vị thiếu niên nữ tử kia theo người truyền gọi đi đến cuối hành lang, bỗng nhiên không hiểu sao hắn lại rất muốn quỳ xuống, thật lòng xưng thần trước nữ tử kia. Hắn không thể ức chế được mong muốn này. Trông thấy bọn họ đi đến khúc quanh rồi mất hút, hắn rốt cục cũng quỳ xuống, cung kính...

Hắn mặc kệ ở bên cạnh, Tư Đồ đang giặt mình tròng lớn hai mắt, vừa quay đầu lại đi vào phòng...

Hắn biết, bản thân hắn chỉ là một gã thái giám, là một kẻ thấp hèn. Nhưng từ khi đi theo nữ tử này, hắn bắt đầu được biết đến tư vị làm người. Cho dù không được cầm y ngọc thực (ăn cơm mặc đẹp), tiền hô hậu ủng, nhưng một cái miệng cười, một câu nói hài hòa cũng đủ làm cho hắn cảm nhận được tôn nghiêm của mình. Đặc biệt là khi hắn biết nàng vì bảo hộ tôn nghiêm của bản thân, thà tự tổn hại thân thể của mình chứ không thêm cúi đầu trước bất kỳ ai. Hắn biết, người này, cho dù là nữ nhân, cũng là đối tượng mà hắn một lòng muốn đi theo. Hắn không mong muốn gì khác, chỉ nguyện lặng lẽ theo bên cạnh nàng, làm một bóng dáng đứng thẳng nơi góc tường, vậy là đủ rồi...

Tư Đồ ngồi bên cạnh bàn, hơi hơi cúi đầu. Tiểu Phúc Tử đi qua, hỏi nàng: “Người làm sao vậy?”

Tư Đồ nâng gương mặt tràn đầy nước mắt lên, nói: “Tiểu Phúc Tử, Tuệ Như nàng ấy có gặp nguy hiểm không?”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Đối phương vì muốn thu phục trái tim nàng mà dùng đến cả thủ đoạn như thế, sao có thể lật mặt được. Người yên tâm, ta sẽ theo dõi sát sao mà...” Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài, tới cửa, chần chờ một chút, nói: “Chính người cũng phải cẩn thận. Công lực của người mới chỉ khôi phục một tầng thôi...”

Tư Đồ nói: “Người cũng đừng phá hỏng kế hoạch của Tuệ Như. Còn nữa, đem theo vòng tai đá rồng ruột này đi, có chuyện gì nhớ phải gọi ta...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, ra khỏi cửa phòng...

Ta đi vào thư phòng thanh tĩnh u nhã của Tuyên Vương. Trong thư phòng thoang thoảng hương thơm, Tuyên Vương một thân bạch y, thất lưng nạm vàng, đầu đội kim quan, tóc hai bên lặng lẽ rủ xuống. Trong tay đang cầm một cuốn sách. Toàn bộ hình ảnh đẹp tựa một bức họa, chẳng khác gì tiên nhân...

Người truyền gọi đã sớm lui xuống. Lúc Tuyên Vương từ bàn đọc đứng dậy, ta vội cung kính thi lễ với hắn. Tuyên Vương liếc mắt nhìn ta thật sâu rồi cười nói: “Giả tiểu thư không cần đa lễ, lại đây lại đây. Bẩm vương tìm được một quyển sách tốt, Giả tiểu thư giúp nhìn xem, quyển sách này có phải bản thật hay không?”

Ta cười, tiếp nhận quyển sách hắn đưa qua, nói: “Tuyên Vương quả là một người tao nhã, đọc sách mà cũng hào hoa như vậy...”

Nói xong, ta lại lảo đảo lui về sau vài bước, ngã ngồi trên ghế dựa, gương mặt dâng lên một vẻ mờ mịt, kinh ngạc nhìn Tuyên Vương. Tuyên Vương đã đi tới, nhẹ nhàng rút cuốn sách trong tay ta ra, trong mắt tràn ngập một mảnh nhu tình, hỏi: “Giả tiểu thư, sao lại nhìn bẩm vương như thế?”

Ta thì thào nói: “Vì sao, bộ dáng người lại giống hắn như vậy?” Ta vươn cánh tay, cứ như đang đứng nơi rìa nước mà đụng đến ảnh ảo trong làn nước vậy. Mặc dù cảm giác có thể chạm tới, lại vĩnh viễn không thể tiếp cận.

Tuyên Vương chậm rãi lui về phía sau, thối lui đến cạnh bàn, cười hỏi ta: “Giả tiểu thư cho rằng bộ dáng ta giống người nào?”

Ta ngừng thở, trên mặt ửng đỏ, nỗ lực lắc đầu, nói: “Không, không phải, ngài không giống hắn. Ngài chính là ngài, Tuyên Vương gia...”

Tuyên Vương đến gần, hô hấp trong miệng phả trên mặt ta. Ngón tay hắn nhẹ nhàng xẹt qua mặt ta, khiến cho thân thể ta run rẩy một phen, hắn vừa lòng nói: “Tuệ Như, ta vẫn chưa từng gọi nàng như vậy. Tuệ Như, Tuệ Như, gả cho ta được không? Tuy chỉ là thứ thiếp, nhưng ta sẽ đối với nàng thật tốt. Cả cuộc đời này, trong lòng ta chỉ có mình nàng...”

Trong mắt ta mông lung mờ mịt, trên mặt lại càng thêm hồng nhuận. Ta gật gật đầu, nói: “Vương gia, người đối với ta thật tốt, sao ta lại không cảm nhận được chứ. Tuyên Vương gia, ngài muốn kết hôn với tiểu nữ, tiểu nữ đương nhiên cầu còn không được, nhưng mà...”

Ta lắc lắc đầu, dường như nỗ lực cố thanh tỉnh, nói: “Tuyên Vương gia, trong lòng tiểu nữ vốn đã có ngài, chẳng qua, tiểu nữ nghe người ta nói, Vương phi nguyên phối của ngài đã chết trong tay ngài, cho nên tiểu nữ có chút sợ hãi...”

Tuyên Vương cười cười, nhu tình như nước nhìn ta, nói: “Tuệ Như, nàng sao lại đi tin lời người khác gièm pha? Vương phi là vì người nhà mà vất vả, gia phụ phản quốc bị giam vào tù, nàng vì không muốn liên lụy ta nên mới tự sát mà chết. Chuyện này, đã trôi qua năm sáu năm rồi, bổn vương cũng không cưới vợ. Bổn vương mặc dù không thể cho nàng làm chính thất nhưng nếu quả thật nàng có thể sinh con cho ta. Bổn vương sẽ thỉnh cầu với Hoàng thượng, cho người làm chính thất. Yên tâm, bổn vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng...”

Ta xấu hổ cười, nói: “Vương gia, trong lòng tiểu nữ vốn cũng có ngài, ngài cần gì phải sử dụng thủ đoạn như thế?”

Tuyên Vương mê hoặc nhìn ta: “Nàng gọi ta là Tuyên Vương? Chẳng lẽ, trong lòng nàng thực sự có ta?”

Ta nói: “Vương gia, chỉ cần ngài trực tiếp nói cho ta biết tâm ý của ngài là được, cần gì phải cho ta ăn bánh tơ vàng ngũ sắc?”

GHI CHÚ:

*Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Kinh lạc phân ra hai loại chính kinh và kỳ kinh, chính kinh có mười hai sớ, tả hữu đối xứng, tức thủ túc tam âm kinh và thủ túc tam dương kinh, gọi chung mười hai kinh mạch, mỗi kinh thuộc một tạng hoặc một phủ. Kỳ kinh có tám sớ, tức đốc mạch, nhâm mạch, xung mạch, đại mạch, âm duy mạch, dương duy mạch, âm khiếu mạch, dương khiếu mạch. Thông thường nhắc đến mười hai kinh mạch và thêm vào hai mạch nhâm đốc gọi chung mười bốn kinh mạch chính.

123. Chương 125

Chương 125: THOÁT THÂN

Edit: Ckun

Beta: Docke

Tuyên Vương buông tay ta, nói: “Nàng đã biết?”

Ta cười, ánh mắt mê man, trên mặt lại hồng đến mức nát rữa như một vầng mây đỏ: “Vương gia, ngài quên rồi sao, tiểu nữ tinh thông y thuật mà. Ta chỉ ăn một miếng là đã biết rồi. Tất cả số còn lại, ta đã bỏ bọc giấu đi, để trong hậu hoa viên. Vương gia nhất định cho rằng ta đã ăn hết toàn bộ đúng không?” Nói xong, ta che miệng cười. Cánh tay ngọc thon nhỏ làm như đã bị gương mặt vô cùng anh tuấn của Tuyên Vương mê hoặc rồi, cứ muốn ve vuốt gương mặt Tuyên Vương vậy. Ta nói: “Chỉ cần Vương gia nói một tiếng, mặc kệ làm nô làm tỳ, tiểu nữ cũng sẽ gả cho Tuyên Vương. Vương gia cần gì phải làm ra hạ sách như vậy?”

Mặc dù toàn thân đều cảm thấy thống khổ, nhưng ta ăn quá nhiều Nhiều chỉ nhu, không tự chủ được, thân thể ấm miên man. Vừa ngăn chặn được loại thống khổ này, lại có thể dùng ý nghĩ bảo trì sự thanh tỉnh. Xem ra, phương pháp của ta, thật đúng là hữu hiệu.

Mặt Tuyên Vương lộ vẻ xấu hổ, hần hỏi: “Trong lòng nàng thật sự có bổn vương sao? Không phải tam đệ?”

Ánh mắt ta mê man, môi đỏ mọng như mây hồng, nói: “Vây theo ngài, là Thụy Vương gia sao? Hắn hiện giờ đã cùng Mẫu Phương Thâm song túc song tê*, nếu ta gả cho hắn, làm sao so được với gả cho ngài, ngài vẫn chưa có chính thất. Nhưng nếu ta gả vào Thụy Phủ, Mẫu gia nhị tiểu thư không phải là người ta có thể đối phó được. Huống chi...” Ta cười ngu ngơ, nói: “Tuyên Vương cũng đâu kém gì Thụy Vương a, làm việc, đối nhân xử thế càng thêm thành thực, đáng vẻ cũng không giống như cái tên mao đầu tiểu hỏa Thụy Vương kia.”

(*Song túc song tê: túc: ở cùng một chỗ, tê: cùng nhau bay lượn, chỉ đôi nam nữ yêu nhau gắn bó không rời)

*Mao đầu tiểu hỏa: con trai mới lớn)

Tuyên Vương nói: “Tam đệ mặc dù so với ta kém hơn đến chục tuổi nhưng thủ đoạn làm việc của hắn, có nhiều lúc ngay cả bản vương cũng thấy mặc cảm, Tuệ Như, nàng có nhìn lắm không vậy?”

Ta cảm giác trên mặt nóng bỏng, đó là bởi vì ta dùng ngón tay lên bấm vào lòng bàn tay. Cơn đau tựa như xương cốt vỡ nứt lại khiến ta có thể thanh tỉnh khỏi ảo tưởng lạc thú, ta cười nói: “Thì cứ cho là như vậy, nhưng lần này, hắn còn không phải đã nằm trong lòng bàn tay của ngài rồi sao. Hắn cũng không thể thoát khỏi có liên quan đến việc cha ta bị mưu hại. Vương gia, ngài nghĩ, ta làm sao có thể chung sống với hắn được đây? Lại nói tiếp, ta còn phải đa tạ Vương gia, khiến cho Bình Vương mời cha ta đến đây!”

Tuyên Vương nói: “Tuệ Như, ta thật sự không biết người Bình Vương nói tới lại là phụ thân nàng, lần này cũng chỉ như mèo mù gặp phải con chuột chết. Tuệ Như, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ thỉnh danh y đến chữa khỏi cho phụ thân nàng...”

Ta cảm động nói: “Vương gia đối tốt với ta, sao ta lại không biết...”

Tuyên Vương đưa tay xoa lên gương mặt ta, ta thoáng vội lánh đi, nói: “Vương gia cần gì phải nóng vội. Nếu ngài đã quyết tâm muốn kết hôn với ta, sao không đợi đến đêm đó?”

Ta nghĩ, phải chịu đựng cái cảm giác như dao kiếm xẹt qua, cũng thật khổ sở...

Tuyên Vương cười cười, nói: “Cũng tốt, ba ngày sau, chúng ta sẽ thành thân. Đến lúc đó, bản vương sẽ mở đại yến đón khách...” Hắn chần chờ một chút, nói: “Tuệ Như, độc trong cơ thể nàng, không đáng lo chứ?”

Ta nở nụ cười: “Ta chỉ ăn chút ít, lại dùng thuốc ngăn chặn. Hiện giờ được tính đã giải trừ được bảy tám phần. Vương gia xin cứ yên tâm...”

Tuyên Vương một phen cầm tay ta, thở dài: “Sớm biết sẽ có kết quả như vậy, tã sẽ không đối xử với nàng như thế. Tuệ Như, nàng tha thứ cho ta được không? Điều tại ta cả, quá để ý đến nàng. Bản vương chưa từng cảm thấy sợ hãi mất đi một người như vậy. Tuệ Như, Tuệ Như, sau này bản vương nhất định sẽ bồi thường cho nàng...”

Ánh mắt hắn lộ ra thâm tình sâu như biển, lời nói cũng tràn ngập nhu tình. So với siêu sao phim tình cảm điện ảnh và truyền hình Lưu Đức Hoa chẳng kém chút nào. Trong lúc nhất thời, ta có chút sững sốt, bởi vì thâm tình trong mắt hắn cứ như thật lòng vậy. Ánh mắt sâu xa, tựa như nam châm, thiếu chút đã hút ta vào trong đó luôn rồi. Ta cười tủm tỉm cầm tay hắn, nói: “Vương gia, tiểu nữ được ngài ưu ái như thế, sao lại trách ngài được...”

Hai người chúng ta nhìn nhau, đôi tay xiết quá chặt. Ta cảm giác được lòng bàn tay hắn ấm áp nóng cháy, không khỏi nghĩ, hắn có phải đã hơi thích ta rồi không?

Tuyên Vương buông tay, ánh mắt nhìn ta càng ngày càng sáng tỏ, hắn thở dài: “Tuệ Như. Nói chuyện với nàng xong, bản vương an tâm rồi. Để ta phái người đưa nàng về khách phòng nha...”

Xem ra bây giờ, hắn lại muốn làm ra hành vi giữ kẻ để gỡ gạc hình tượng quân tử trong cảm nhận của ta. Ta cười cười, gật gật đầu, hắn chiêu gọi một tiếng, hai nha hoàn từ ngoài cửa đi vào, hắn nói: “Đưa Tuệ Như tiểu thư trở về khách phòng...”

Đi trên hành lang dài, ta né tránh sự đù đờ của hai nha hoàn, nói: “Các người cứ đi trước dẫn đường là được rồi...”

Lúc này, mồ hôi lạnh trên người ta mới tứa ra như thủy triều dâng. Bị gió lạnh trời đêm thổi qua, cảm giác gió thổi vào người lại giống như những nhát dao chém đứt xương cốt. Ta thừa dịp hai nha đầu kia không chú ý đến, rút kim châm trên đỉnh đầu ra. Gió đao mới trở lại bình thường, nhẹ nhàng thổi vào mặt ta. Ta ho khan một tiếng, lấy khăn tay che, chỉ thấy trong khăn đỏ tươi như lửa. Ta nghĩ, trải qua lúc này đây, thân thể rất mệt mỏi, phải kiếm đầu đó ít nhân sâm ngàn năm, thủ ô vạn năm hay gì gì đó để điều dưỡng mới được.

Gió lạnh theo cửa sổ thổi vào trong thư phòng, bao nhiêu ôn nhu kiều diễm vừa mới diễn ra đã không còn sót lại chút gì. Tuyên Vương đứng trước bàn đọc, thưởng thức quyển sách đặt trên bàn. Quyển sách này là hắc dùng làm lý do để gọi Giả Tuệ Như đến, nhưng chung quy lại không có chút tác dụng nào. Giả Tuệ Như chỉ nhìn qua mặt bìa, lại khen: “Vương gia thật là một con người tao nhã...”, Tuyên Vương hơi nở nụ cười, hắc nghĩ, lần đầu tiên có người cho rằng hắc là “Con người tao nhã”, trước kia chưa từng có trải nghiệm như vậy, lại nói, vì sao hắc đối với mỗi cử chỉ lời nói của nàng đều để ý? Mỗi câu nói ra đều phải suy tư nghiền cứu nửa ngày, cứ nghĩ xem bên trong còn có ý tứ gì khác nữa không. Chẳng lẽ, chính mình rốt cục có để ý đến nàng sao?

Tuyên Vương nói: “Trong hậu hoa viên, thực sự có một bọc bánh tơ vàng ngũ sắc sao?”

Người phía sau gật gật đầu, bẩm báo: “Thuộc hạ quả thực phát hiện một bọc bánh tơ vàng ngũ sắc bị vứt dưới tàng cây. Hơn nữa, khăn tay dùng để bọc điểm tâm, thuộc hạ cũng mang đến đây...”

Tuyên Vương tiếp nhận khăn tay nhìn qua, nói: “Đây đích thật là khăn tay của nàng, khó trách vẻ mặt nàng khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ hồ. Thì ra, nguyên nhân chẳng qua là chỉ ăn chút ít điểm tâm...”

Quy Trữ phát tay cho vị thuộc hạ kia lui ra, nói: “Vương gia, ngài hoài nghi...?”

Tuyên Vương gật gật đầu, nói: “Lúc bắt đầu thì ta còn có chút nghi ngờ, nhưng giờ xem ra, lời nói của nàng đa phần đều là sự thật. Bởi vì không ai có thể trúng loại mê hồn dược này mà còn nói dối được, trừ phi nàng không trúng độc. Hiện giờ cho thấy, nàng thật sự đã ăn loại điểm tâm này...”

Quy Trữ nói: “Chúc mừng Vương gia ba ngày sau, vợ chồng đẹp đôi, Thần cung đồ kia, nhất định sẽ lọt vào tay Vương gia...”

124. Chương 126

Chương 126: LỢI ÍCH

Edit: Docke

Vương gia gật gật đầu: “Nàng nghĩ rằng tam đệ đã vô tình vô ý với nàng. Mà những điểm đáng ngờ đều chỉ nhằm vào tam đệ, khiến nàng nghĩ rằng tam đệ chính là người đã ra lệnh hạ độc phụ thân nàng. Bức họa trong tay Tần Hàng Bách lại rất giống tướng quân phụ nhân. Hơn nữa, lời nói của Tào công công khiến nàng càng tin tưởng đại tướng quân đã cấu kết với tam đệ từ lâu. Bởi vậy, nàng tất sẽ suy đoán được. Bởi vì chuyện cha nàng đã ngăn cản đại tướng quân có quan hệ rất lớn đến lợi ích của tam đệ, tam đệ không muốn người này phá hư chuyện tốt của mình cho nên mới phải thủ hạ xuống tay giết Giả Hải Ninh. Bởi vậy, sự lên án của phụ thân nàng, mặc dù mơ hồ không rõ, nhưng sao lại không thể thuận lý thành chương (dựa vào lý lẽ, suy luận để ấn định một sự việc nào đó là đúng)?”

Quy Trữ chân thành khen: “Mưu kế của Vương gia quả là liên hoàn tuyệt hảo, khiến cho thuộc hạ tâm duyệt thần phục (lòng yêu thích, tâm trí quy phục)...”

Tuyên Vương cười nói: “Nàng đâu biết được rằng, tam đệ vì nàng có thể nói là đã tính hết tất cả cơ quan. Quy Trữ, ngươi không cảm thấy sao, xung quanh Tuyên Vương phủ, sát thủ của Mẫu phủ đã không còn thấy

bóng dáng? Sát thủ này, vì họ long mà tồn tại, mỗi người trên giang hồ đều có thể độc trấn một phương. Huống chi là nhiều sát thủ cùng cấp bậc như vậy đồng thời bày trận. Mẫu gia bọn họ có thể sống sống trăm năm không đổ, đại đa số thời điểm, không phải là dựa vào việc bí mật huấn luyện sát thủ hay sao? Theo bốn vương thấy, hẳn là tam đệ đã cùng Mẫu phủ đạt thành hiệp định, khiến cho bọn hắn hủy bỏ kế hoạch ám sát Giả Tuệ Như. Bằng không, cho dù có là Tuyên Vương phủ thì cũng không thể ngăn cản bọn hắn âm thầm xuống tay. Bọn họ mặc dù không dám xâm nhập trắng trợn vào Tuyên Vương phủ, nhưng âm thầm xuống tay, làm cho người ta tìm không thấy một chút dấu vết nào, lại chính là sở trường của bọn hắn. Ta lại không thể truyền chuyển Thiết vệ triều đình đến phòng thủ. Mà lúc ấy, Mẫu Phượng Thâm lại chỉ cho ta có thời gian mười ngày. Trong vòng mười ngày, nếu như không thể làm cho Giả Tuệ Như gả cho ta, nàng sẽ hạ lệnh cho bọn hắn nhập phủ ám sát. Sử dụng thủ đoạn này, thật ra cũng là bốn vương bất đắc dĩ. Nếu bốn vương biết Tuệ Như kỳ thật chân thành với ta, còn tam đệ có thể nghĩ được cách khiến cho sát thủ Mẫu phủ không tiến hành ám sát, thì thủ đoạn này, bốn vương cũng không cần dùng tới...”

Quy Trữ nói: “Vương gia, ngài muốn nói, bí mật trong bánh tơ vàng ngũ sắc đã bị nàng phát hiện?”

Tuyên Vương gật gù đầu, khuôn mặt tựa như bạch ngọc hiện lên ý cười chân thành, mau mắn nói: “Quy Trữ, cũng may là nàng đã phát hiện được. Bằng không, ngày tháng sau này, nàng tuy cảm lạnh không nói nhưng trong lòng nhất định sẽ rất oán hận ta. Tuy rằng bốn vương có cách khiến cho ngày sau nàng từ từ quên đi chuyện này, nhưng mà cho đến lúc đó cũng phải đợi một khoảng thời gian khá dài. Việc tháo gỡ bí mật Thần cung cũng sẽ bị chậm trễ. Giống như bây giờ vậy, giải bỏ được tất cả khúc mắc, bốn vương có được sự tương trợ chân thành của nàng, còn không tốt sao...”

Tuyên Vương nghĩ đến chỗ đắc ý, không khỏi ha ha cười. Làm như tất cả mọi chuyện trong thiên hạ đều bị hắn thao túng trong tay rồi vậy. Hắn nghĩ đến lời Gia Cát xiển sư nói, chỉ có cởi bỏ được bí mật của Thần cung, thiên hạ sẽ được thống nhất, ba nước hợp lại làm một, một thể hệ minh quân sắp hiện thân. Hắn dường như đã thấy được chính mình thân mặc long bào, quỳ dưới chân hắn, chính là quốc dân ba nước. Hiện giờ, việc thống nhất Đại Tề, hắn cũng không còn phải suy nghĩ nhiều nữa. Nếu như thật sự đến thời điểm đó, hẳn hy vọng, đứng bên cạnh hắn, dùng ánh mắt sùng bái, yên lặng chăm chú nhìn hắn, chính là nữ tử kia. Tuy rằng phía sau hắn có lẽ sẽ có vô số nữ tử, nhưng dưới tận đáy lòng lại chỉ hy vọng nữ tử kia sẽ dùng ánh mắt chân thành quý trọng mà nhìn hắn...

Quy Trữ hơi cúi đầu, khóe mắt lại âm thầm chú ý biểu tình của vương gia. Hắn thấy vẻ mặt vương gia hăng hái, nhưng khóe miệng lại dậy lên ý cười ôn nhu. Vẻ mặt này, Quy Trữ đi theo Vương gia đã lâu như vậy rồi nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa hề thấy qua bao giờ. Hắn thầm nghĩ, nữ tử kia có phải là đã dần dần thay đổi Vương gia rồi không? Tuyên Vương gia, người chưa bao giờ lo lắng đến tâm tư của người khác, hiện giờ lại có thái độ thế này, có phải đã cho thấy, hắn đã động lòng trước nàng rồi?

Quy Trữ nói: “Thuộc hạ chúc mừng Vương gia đã chiếm được chân tâm của nàng...” Hắn thầm nghĩ, chiếm được chân tâm của nàng thật sự tốt hơn rất nhiều so với việc dùng biện pháp như vậy...

Tuyên Vương nói: “Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ. Hoàn hảo, cuối cùng, ta vẫn chưa làm ra chuyện gì khiến mình phải hối hận...”

Trông thấy bộ dáng hắn cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, Quy Trữ cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua Tuyên Vương luôn luôn lãnh khốc lại vương vào nhi nữ tình trường như vậy, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ nói: “Chẳng lẽ Giả tiểu thư không hề có chút tình ý nào với Thụy Vương gia?”

Tuyên Vương cười cười, tự tin mà nói: “Thụy Vương thì sao. Ở trong mắt nàng, hẳn đã muốn lập tức nghênh cưới Mẫu Phượng Thâm rồi, mà thủ đoạn của Mẫu Phượng Thâm nàng sao lại không hiểu chứ? Cùng với nàng ta tranh giành một chồng, sẽ có bao nhiêu kết cục, ta nghĩ, với tài trí thông minh của nàng, sẽ không thể không biết, sao nàng lại phải đi tranh nguồn nước đục ấy chứ? Ba ngày sau, ta thật muốn nhìn, vào đêm ta thành thân, tam đệ sẽ xuất hiện với vẻ mặt gì đây. Còn có Thần cung đồ nữa. Gia Cát xiển sư nói, người duy nhất có thể giải được bản đồ này, chính là người có thể thấu hiểu được ba tấm bia đá kia. Chỉ có nàng mới biết được ý nghĩa của những gì khắc trên bia đá đó. Tìm được Thần cung, đến lúc đó, thiên hạ làm sao thoát khỏi bàn tay của ta. Tam đệ ơi tam đệ, uống công người hao tổn nhiều tâm cơ như vậy. Kết quả là, tất cả thành công không...”

Quy Trữ trầm ngâm thật lâu, muốn nói rồi lại thôi, sau đó cũng không nói gì nữa...

Tuyên Vương nhìn thấy vẻ mặt hắn như vậy, nói: “Bổn vương biết ngươi đang nghĩ gì. Ngươi và Tử Dạ vẫn thương tiếc nàng, lo sợ bổn vương bạc đãi nàng có đúng không? Ngươi yên tâm, nàng trở thành nữ nhân của bổn vương, bổn vương dù thế nào cũng sẽ không bạc đãi nàng đâu...”

Quy Trữ trầm mặc, hành lễ rồi lui ra ngoài.

Tuyên Vương nhìn theo bóng dáng hắn, thầm nghĩ: “Nữ nhân mà bổn vương nhìn trúng, người sắp sửa được cưới vào Tuyên Vương phủ, làm sao lại không phải là người mà bổn vương yêu thích cơ chứ?”

Nhưng mà, lời này, e rằng sẽ không có ai tin được...

Áo cưới đỏ thẫm, ngọc đẹp châu bảo được đưa vào phòng ta. Ta vừa vuốt ve những món đồ cưới được đưa tới, vừa tính toán xem chúng trị giá bao nhiêu tiền, vừa thở dài... Đáng tiếc, không thể mang đi...

Khuôn mặt trong sạch của Tiểu Phúc Tử bị châu bảo lóng lánh chiếu sáng đến mức chói lọi, rất có khí chất quý. Hắn giơ tay cầm lên một chuỗi ngọc, khoa tay múa chân ướm thử trên cổ, rồi chững chạc dang hoàng nói: “Sâu chuỗi này cũng không tồi, hạt đều thẳng tắp, châu sáng loáng, chiếu rọi khắp phòng, có lẽ đáng giá mấy lượng vàng a.”

Ta hy vọng Tiểu Phúc Tử có thể nói vài câu có vẻ văn nhã một chút. Hắn thật sự nói cũng rất văn nhã, nhưng câu sau, cũng thật sự nói trúng tiếng lòng của ta rồi, ‘đáng giá mấy lượng vàng’. Thật không hổ là Tiểu Phúc Tử, con sâu trong bụng ta.

Tư Đồ lại cầm lấy mấy cây nhân sâm ngàn năm đặt ở bên kia, xoa nhẹ rồi nói: “Tuệ Như, thương thể của ngươi đã tốt hơn chút nào chưa?”

125. Chương 127

Chương 127: TỰ DO

Edit: Docke

Qua mấy ngày rồi mà nàng không lúc nào lại không nhớ kỹ chuyện ta đã dùng Sư Hồn Đại Pháp tự mình hại mình. Chuyện dùng loại thủ pháp châm cứu hung hiểm bị nàng phóng đại đến vô hạn. Ngay cả buổi tối đi ngủ cũng đều phải cùng ta ở chung một phòng. Đang ngủ mà ngẫu nhiên tỉnh giấc, ta thường xuyên trông thấy nàng đang mở to hai mắt lên nhìn ta, vừa thấy ta mở mắt lập tức liền hỏi: “Tuệ Như, thế nào, có khỏe không?” Cứ như vậy, ta bị dọa đến mức từ đó về sau mỗi khi trèo lên giường là ngủ đến sáng, không dám tỉnh giấc nửa chừng nữa.

Ta mặc dù cảm động, nhưng trong lòng cũng rất lấy làm phiền. Ngươi thử nghĩ mà xem, có một người ngủ chung giường, cứ tròng lớn con mắt mà nhìn ngươi. Vất vả lắm mới có được một lúc đôi mắt tròng lớn kia nhắm lại, đại biểu là nàng ta đang ngủ. Ngươi vừa nghĩ có thể thở phào một hơi, lại đột nhiên ngay lúc đó, có người nằm mộng thét lên chói tai: “Tuệ Như, ngươi cũng không thể có chuyện gì...” Cho nên, mỗi khi ta bị tiếng thét chói tai này giật tỉnh, vỗ về trái tim đang sợ hãi đến mức nhảy dựng ‘bang bang’ là chỉ muốn sút một phát đá bay Tư Đồ đại tiểu thư đang nằm ngủ bên cạnh ta, ra ngoài cho rồi.

Nghĩ rằng, cũng may Tiểu Phúc Tử là nam nhân, không có tố chất thần kinh giống như nàng...

Nhưng mỗi đêm ta tỉnh giấc, tình cảnh trước mắt khiến ta không thể không cải biến ý nghĩ của ta. Bởi vì, ánh trăng hắt qua song cửa sổ. Ta thấy trên cửa sổ có bóng người chợt lóe qua, nhanh như Quỷ Hồn và tia chớp. Đang nghĩ ngợi xem có phải là Tuyên Vương phái người đến giám thị hay không? Hay là có quỷ quái gì thật? Lại chỉ thấy cái đầu thật lớn của bóng người kia chiếu lên trên song cửa sổ. Kiểu tóc búi kim quan kia sao mà giống Tiểu Phúc Tử quá vậy cả. Ta đặc biệt không ưa thích cái kiểu tóc này...

Hai người hiện giờ theo sát bên cạnh, ngay cả trước cửa nhà xí, Tư Đồ cũng muốn cùng ta ra ra vào vào. Hoa mỹ thì có thể nói là sợ ta chưa bị Sư Hồn Đại Pháp giết chết thì đã bị ngã xuống hầm cầu mà chết đuối rồi. Ta nghĩ, nhà xí của Tuyên Vương phủ dùng tro và rơm rạ cùng mấy thứ đồ dùng vật vãnh phủ lấp một tầng. Đúng giờ lại có người đến tẩy rửa. Bên trong, ngay cả một con giò cũng không có, còn thoang thoảng hương thơm... Nếu có khả năng, ta cũng thật sự muốn ngồi lì ở trong đó lâu thêm một chút. Đường nhiên, nếu như không có Tư Đồ cùng vào...

Những ngày tháng không có riêng tư, không có nhân quyền này, trước sự kháng nghị lặp đi lặp lại không hề có hiệu quả của ta, không có được đến một chút cải thiện nào. Rốt cuộc, đợi đến ngày Tuyên Vương nghênh cười về làm thứ thiếp... cũng chính là ngày mà ta...

Vốn nghĩ, không phải chỉ cười một thứ thiếp thôi sao, sao phải muốn làm lớn, phô trương đến vậy? Trong khắp Tuyên Vương phủ đều được bố trí bàn mới khăn mới trà mới. Ngay cả hoa trên cây, mỗi cây đều được gắn đầy hoa giả. Ta nhìn toàn cảnh vui mừng, nhìn thấy bọn hạ nhân cung kính lễ phép ân cần thăm hỏi, không khỏi thi húng nổi lên. Muốn nghĩ ra hai câu thơ chúc mừng tâm tình ta đang sung sướng cực kỳ, nhưng suy nghĩ nửa ngày mà cũng không nặn ra được một câu nửa chữ ý thơ. Nghĩ rằng, xem ra, cái phương pháp dùng thơ của cổ nhân làm thơ của mình, có đôi khi vẫn không thể thực hiện được. Nếu không phải là hoàn cảnh thương đao thật sự thì không thể sử dụng được. Suy nghĩ nửa ngày, đối với toàn cảnh vui mừng, rốt cuộc cũng moi ra được một câu thơ cổ nhân để biểu đạt tâm tình hiện giờ của ta: “Nhân nhân mặt xấu hổ, phác phác trong lòng khiếp...” (nhân: người, phác: từ tượng thanh, giống tiếng xì hơi đánh rắm). Vừa mới đọc được hai câu, bỗng cảm thấy câu thơ này hình như lạc đề rồi. Do dự một lúc lâu sau, lại đọc không nổi nữa...

Hiện giờ bảo hộ bên cạnh ta là Tiểu Phúc Tử. Ta nhìn lại, không thấy bóng dáng Tiểu Phúc Tử đâu nữa. Nghĩ rằng, sao vậy, Tiểu Phúc Tử này thông suốt rồi à, không bảo vệ ta nữa sao. Có phải là ta có thể tự do hành động rồi không...

Chợt nghe được từ nơi nào đó truyền đến tiếng cười như điên bị nén chặt. Ta nghe tiếng nhìn lại. Tiểu Phúc Tử đang xoay người ôm bụng, trốn trong một bụi hoa... Không biết là đang làm cái gì nữa...

Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử thật không nể tình chút nào...

Ngượng ngùng... cũng không dám đọc thơ nữa...

Ta đi đến khách phòng nơi lão cha hồ của ta đang ở. Lúc ta thông báo tin tức này cho ông biết, ông cũng không có phản ứng gì, cũng không chúc mừng, mà lại dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn ta chăm chú, nói: “Tuệ Như, cha hy vọng con sẽ hạnh phúc...”

Ta cười an ủi ông: “Lão cha, cha yên tâm, con sẽ hạnh phúc...”

Lão cha hồ nói: “Đây là quyết định chân chính của người?”

Ta nói: “Mặc kệ là quyết định gì, con vẫn là con gái của cha, lão cha vĩnh viễn sẽ ủng hộ con, đúng không?”

Lão cha gật gật đầu, lại khép hồ ánh mắt, thì thào nói: “Đúng vậy, mặc kệ thế nào, người là con gái của ta. Lão cha vĩnh viễn sẽ đứng về phía người...”

Nói xong, bắt đầu cất tiếng ngáy. Ta nhẹ nhàng đắp chăn cho ông, đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Tiểu Phúc Tử đi theo bên cạnh ta. Chúng ta yên lặng đi được một đoạn đường, ta mới hỏi hẩn: “Công lực người thế nào rồi?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Hoàn tất rồi. Đến ngày nào đó, làm việc sẽ không sai...”

Ta ảm đạm cười, nói: “Ngày nào đó, không biết có bao nhiêu anh hùng nhúng tay vào. Nói không chừng, cũng không cần người phải ra tay...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta cũng muốn ra tay, ghen lâu như vậy rồi. Nào là phải giả bị gãy chân, nào là giả nương tay nương chân nhẹ nhàng, cả ngày không biết khó chịu bao nhiêu...”

Ta quét mắt liếc hẩn một cái: “Không phải người vẫn nhân lúc đêm dài thanh vắng, cùng Tư Đồ ở cửa sổ phòng ta, người trong người ngoài khoa tay múa chân một phen sao?”

Đã cho rằng ta đang ngủ, hai người – một người đứng ngoài cửa sổ, một người đứng trong cửa sổ phải đánh cho thông suốt mới chịu ngừng. Ta thật sự bội phục vô cùng.

Tiểu Phúc Tử nghe xong, sắc mặt không hề thay đổi, nói: “Tiểu thí ngư dao(nghĩa là cho thấy phần nào tài nghệ thật sự của mình) thôi mà, sao có thể so được với chiến đấu thực sự?”

Ta mặc áo bào tân nương đỏ thắm, mang mũ phượng. Tư Đồ giúp ta trang điểm. Ta nhìn vào trong gương, cũng không tệ. Khó trách người ta nói, người đẹp nhờ lụa, phật nhờ cà sa. Ta trang điểm diện đồ lên, thoạt nhìn cũng có vài phần xinh đẹp...

Tư Đồ thoáng mang theo sầu ý nhìn ta, nói: “Tuệ Như, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì vậy. Vì sao phải đồng ý lời cầu hôn của hắn chứ, lại chỉ là thứ thiếp nữa. Tuệ Như, ngươi không thấy như vậy là thiệt thòi lắm sao?”

Ta nghĩ rằng, chỉ có Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử mới cảm thấy ta gả cho người ta làm thứ thiếp là thiệt thòi ỉn. Hai người bọn họ chân chính xem ta là bằng hữu. Còn người trong phủ Tuyên Vương gia lại có cảm giác ta bây giờ đang bay lên làm phượng hoàng. Cứ xem những ánh mắt của bọn hạ nhân nhìn ta cũng biết, vừa khinh vừa ghét, hận không thể đem chính mình, hoặc con gái của mình, thế vào chỗ của ta...

126. Chương 128

Chương 128: KHĂN VOAN

Edit: Ckun

Beta: Docke

Tuy nói là Tuyên Vương phủ cưới thiếp nhưng vẫn không thiếu quan viên đến chúc mừng. Trong đó, đương nhiên có Bình Vương diện hạ cùng Vương phi của hán Mỗ Phượng Tê. Trên đầu ta phủ khăn voan đỏ thắm, bên tai truyền đến thanh âm ‘phác phác’. Vì không muốn lãng phí mấy tầng công lực Tiểu Phúc Tử vất vả khôi phục, Tiểu Phúc Tử dùng nhẫn đá rồng ruột báo cáo tình hình khách khứa cho ta biết. Tư Đồ đã khôi phục nữ trang ở bên cạnh ta. Nàng tuy một thân quần áo đào dạt vui mừng nhưng từ lúc xuất môn tới giờ, trên mặt không lộ một chút tươi cười mà đẹp kiểu ác liệt tựa đá tuyết liên trên Thiên Sơn.

Nhưng khách nhân phía dưới trông thấy dung mạo xinh đẹp của Tư Đồ, cả một đám bàn luận đồn dập. Nội dung cũng chỉ quẩn quanh: “Nhìn kìa, phù dâu đã đẹp như vậy, tân nương không biết còn đẹp đến mức nào,” “Chúc mừng Vương gia, lại cưới thêm được một mỹ nhân...”, “Phù dâu đã có chủ chưa? Đi hỏi thăm chút đi...” “Hừ, đừng nghĩ người đẹp dễ có, Vương gia chắc gì sẽ không giữ lại ỉn chứ?” “Nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi, đừng để ai nghe thấy...”

Đến ta còn nghe được rành mạch thì đừng nói gì đến Tư Đồ tai thính mắt tinh. Ta cúi đầu nhìn qua, trông thấy trên tay Tư Đồ ẩn hiện gân xanh, có thể thấy nàng đã nén ghen lửa giận rất lâu...

Ta đang nghĩ ngợi sao chưa có người nào đến hô nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường cái gì gì đó?

Chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm ta chờ đợi đã lâu. Đó là giọng nói của Lâm Thụy, trong sáng mượt mà. Mặc dù trong hội trường tiếng người ồn ào nhưng thanh âm của hắn vẫn mạnh mẽ xuyên thấu qua không gian truyền đến tai ta...

Nghe hạ nhân thông báo, lại thấy tam đệ Thụy Vương gia của hán từ cửa đi vào, Tuyên Vương nhanh chóng bước ra nghênh tiếp. Hắn thấy tam đệ hán vẫn như cũ, mặc một bộ áo choàng cảm y màu trắng đơn giản. Mặc dù chỉ đến một mình nhưng lại không hề tỏ vẻ vui mừng. Hắn trong lòng lạnh lùng nhưng chỉ thoáng chốc lại nở nụ cười. Người chiến thắng luôn tỏ ra khoan hồng độ lượng, không phải sao?

Hắn bước nhanh lên trước đón tiếp, thân thiết nắm lấy tay trái của tam đệ hần cùng đi vào hội trường, hần nói: “Tam đệ, vì huynh hôm nay chỉ còn chờ mình đệ thôi. Hoàng huynh cùng Vương phi đã sớm tới rồi, đang chờ đệ đó. Chờ đệ tới rồi thì vì huynh mới có thể hành lễ được!”

Lâm Thụy lạnh nhạt cười, nói: “Thần đệ tới chậm, đã khiến nhị ca lo lắng.”

Tuyên Vương cười nói: “Tam đệ, sao lại không thấy Mẫu tiểu thư nhỉ?”

Lâm Thụy cười nói: “Nhị ca vì sao lại nhận định Mẫu tiểu thư sẽ xuất hiện cùng ta? Nàng còn có việc riêng của nàng mà, ta làm sao quản được nàng.”

Tuyên Vương lại cười: “Vi huynh còn tưởng rằng đệ cùng Mẫu tiểu thư sắp có chuyện tốt cơ đấy. Vi huynh còn muốn tới cửa xin tam đệ khoan dung một chén rượu mừng đây.”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Có phải bản thân nhị ca lập gia đình, cho nên muốn đem niềm vui lan truyền cho người chung quanh hay không?”

Tuyên Vương nở nụ cười: “Tam đệ cứ đùa, vì huynh lấy được vợ đẹp, thiết nghĩ muốn ba huynh đệ chúng ta ai cũng được toàn mỹ. Tam đệ tuổi đã lớn, vì huynh cũng phải vì tam đệ mà quan tâm một chút không phải sao?”

Lâm Thụy cười nói: “Ta cũng muốn đa tạ nhị ca. Nhị ca đối với thần đệ đây luôn luôn chiếu cố nhiều hơn...”

Hai người vừa nói đùa vừa dắt tay nhau đi vào thính đường. Tuyên Vương nhìn nữ tử một thân giá y đỏ thắm, gầy yếu nhỏ xinh đang được một đám người chăm sóc cô dâu bao quanh giúp đỡ, đứng ở trước hội trường. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó, khuôn mặt còn bị che lại. Cứ nghĩ đến chỉ một lát nữa thôi sẽ cùng nàng thành thân là hần lại vui sướng như điên, có cảm giác như đang nắm giữ trong tay cả thiên hạ. Mãi cho đến giờ phút này hần mới tin tưởng, tài hoa và cơ trí của nàng, sự khôn khéo không đi đôi cùng tuổi tác và điệu ngữ không biết sợ hãi thính thoảng lại tùy thời tùy chỗ mà thốt ra kia, đã sớm khắc sâu vào lòng hần rồi...

Hần quay sang nhìn Thụy Vương. Vẻ mặt anh tuy rằng bình tĩnh, nhưng vẫn hơi hơi lộ ra vài tia thống khổ, khiến trong lòng hần vui mừng như điên, càng tăng thêm một tia đắc ý...

Lúc tam đệ hần đề nghị muốn dâng lên một khúc ca vũ chúc mừng, hần không hề do dự mà đáp ứng luôn. Người ta đang lúc đắc ý thì luôn dễ dàng thương lượng...

Tiếng nhạc cổ nổi lên, bỗng truyền đến một tiếng sáo long trời lở đất. Trong tiếng sáo du dương, một vị giai nhân che mặt chậm rãi từ ngoài lướt vào. Nàng mảnh mai khoan thai đứng lại, thắt lưng thon nhỏ bó chặt. Kim điêu trên đầu vờn quanh theo từng bước đi. Minh châu trên tai lóe sáng. Một đôi mắt to tròn, trong như nước lộ ra ngoài mảnh lụa trắng che mặt, nhẹ nhàng nhìn lướt qua tất cả mọi người. Ai ai cũng đều cảm thấy như có một ánh mắt vô cùng nhu hòa đang mềm mại nhẹ lướt qua mặt mình. Đặc biệt là Bình Vương gia đang ngồi ở ghế thượng tọa, hiển nhiên cũng bị ánh mắt nàng mị hoặc, không chút e dè Bình Vương phi đang ngồi cạnh, thân mình thẳng tắp, nhìn về phía nữ tử đang đứng ở dưới hội trường...

Tuyên Vương thấy nữ tử này đi vào, mặt đã sớm biến sắc. Hắn thực không hiểu, phòng vệ Tuyên Vương phủ thâm nghiêm là vậy, sao có khả năng để nàng bộ dáng như thể nghênh ngang đi vào. Mà nàng, sao lại ăn mặc như vậy mà đến?

Nữ tử kia xuôi theo tiếng nhạc, tạo một tư thế chuẩn bị bắt đầu múa, lại nghe thấy Bình Vương nói: “Tam đệ mời ca kỹ chỗ nào, đáng người đứng là nhất lưu. Tam đệ sao không cho nàng bỏ khăn che mặt, để bốn vương được chiêm ngưỡng dung nhan một lần?”

Tuyên Vương nghe xong lời này, sắc mặt càng thêm âm trầm. Tay trái nắm chặt chén rượu, quả thực muốn bóp chặt lấy nó.

Lâm Thụy cười nói: “Đại ca không cần nóng vội. Ca kỹ nếu là đến ca múa giúp vui, đến lúc thích hợp sẽ tự bỏ khăn che mặt. Huynh xem, nhị ca mặc dù cũng nóng vội, nhưng cũng không giống đại ca như vậy đâu...”

Bình Vương lạnh lùng, ánh mắt đảo qua Tuyên Vương, nói: “Bốn Vương đúng thật là nóng vội, không giống nhị đệ vẫn giữ được bình tĩnh...”

Trong tiếng nói chuyện, tiếng ca múa sớm đã vang lên. Nữ tử kia như phượng hoàng tung cánh, bay múa như chim. Nàng múa giữa hội trường, điệu múa rườm rà phức tạp, lại mang theo vận luật không thể diễn tả. Cả đại sảnh đều lặng ngắt như tờ. Mỗi người trong hội người đều bị kỹ thuật nhảy múa của nàng hấp dẫn...

Đang lúc nhảy múa nàng lại bỗng nhiên cất tiếng hát. Giọng hát ngọt ngào như hoàng oanh xuất cốc. Khi nàng xoay tròn, chiếc khăn che mặt rơi xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Khiến mọi người tại hội trường phải kinh hãi thét lên. Bởi vì vẻ đẹp của nàng, chỉ có thiên tiên mới có được.

Trong không gian yên tĩnh, lại nghe thấy loảng xoảng “bang” một tiếng. Cái bàn trước mặt Bình Vương bị hất lật ngửa. Hắn nổi giận đùng đùng đứng lên, chỉ thẳng vào nữ tử kia, nói: “Rất cực cũng tìm được người...”

Dưới hội trường không hề thiếu trọng thần triều đình đến đây chúc mừng. Trong đó có một người chính là công công tổng quản phủ nội vụ. Hắn gặp tình hình này, nhớ lại bản thân là một trong những người có mặt lúc đó. Trong lòng hắn hiểu rõ vì sao Bình Vương điện hạ lại kích động như thế, nhưng hắn cũng chưa vội tiến lên. Bởi vì hắn biết, tranh đấu giữa các hoàng tử phức tạp mà mẫn cảm. Nếu không có căn cứ đầy đủ chính xác, hắn sẽ không tham dự vào màn tranh đấu này...

Âm nhạc tạm ngừng. Tuyệt sắc mỹ nữ trước hội trường kia vẫn lẳng lặng đứng đó, không có ý lui xuống. Tuyên Vương nháy mắt một cái, Quy Trữ đang đứng thẳng ở trong góc, gật gật đầu rồi đi ra ngoài...

Nữ tử kia sóng mắt như làn nước mùa thu, quét về phía Bình Vương, khẽ che cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Vương gia, chúng ta lại gặp mặt?”

Lại nghe được tiếng dây cung vang lên. Mấy mũi đoản tên vút đi như sao băng bắn về phía lưng nữ tử. Mắt thấy nữ tử này sẽ hương tiêu ngọc vãn thì lại nghe thấy thanh âm “phác phác” nổi lên. Mấy mũi đoản tên kia đều bị đánh rớt trên mặt đất, cách lưng nàng chưa đến một thước...

Trong tiếng kinh hô, vài tên bật mặt từ hậu đường nhảy ra, vung đao xông về phía nữ tử kia. Tiếng gào thét của mọi người còn chưa dứt, đã thấy bên cạnh nữ tử bỗng nhiên xuất hiện thêm mấy người, khí thế dồn dập quyết bảo hộ nữ tử. Chỉ sau vài chiêu nhanh gọn không rõ ràng, mấy tên bật mặt kia đã bị đánh ngã xuống đất...

127. Chương 129

Chương 129: TRANG PHỤC

Edit: Ckun

Beta: Docke

Công công kiến thức rộng rãi, gặp mấy người bảo vệ nữ tử kia, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Nhóm người này, không phải ai cũng có thể điều động được...

Bình Vương cười lạnh, liếc mắt nhìn Tuyên Vương một cái: “Nhị đệ, người quản lý quý phủ cũng thật tốt, một ngày trọng đại như vậy mà có cả sát thủ tiến vào. Người không sợ tân nương tử sẽ bị người ta cướp đi à...”

Tuyên Vương miễn cưỡng cười cười, nói: “Đại ca xin cứ yên tâm, thần đệ nhất định sẽ tăng mạnh phòng vệ...”

Bình Vương nói: “Sao ta lại thấy, làm như có người không muốn để nữ tử này mở miệng nói chuyện thế nhỉ?”

Thụy Vương nở nụ cười: “Đại ca đa tâm quá rồi, quý phủ nhị ca canh phòng không nghiêm, nên có mấy kẻ tiểu nhân muốn thừa lúc cháy nhà mà đi hôi của. Cũng may, thần đệ đã điều đội Hộ Long Vệ đến giúp đỡ...”

Bình Vương nói: “Tam đệ thật sự rất có bản lĩnh. Hộ Long Vệ do Mẫu phủ huấn luyện mà người cũng có khả năng điều đến. Vì huynh thật sự bội phục. Nhưng cũng may, nhờ người có bản lĩnh đó, bằng không, nữ tử này đã bị mất mạng rồi...”

Thụy Vương cười nói: “Thế nào? Đại ca nghĩ hẳn là nữ tử sao?”

Bình Vương ngạc nhiên: “Chẳng lẽ không đúng?”

Thụy Vương nở nụ cười, nói: “Người phía dưới kia, còn không mau lộ ra diện mạo chân chính...”

Tuyệt mỹ nữ tử phía dưới cười thật tươi, thân hình lượn vòng, xoay tròn. Y phục trên người, từng món từng món rớt xuống. Châu sai trên đầu cũng叮叮đing đing đang đang lộn trên nền đá cẩm thạch...

Có kẻ háo sắc nghĩ, nữ tử này lẽ nào muốn khóa thân lộ diện? =))

Trút hết phấn trang, cởi bỏ phục sức, người dưới đường chỉ còn mặc mỗi một chiếc áo đuôi ngắn, tay áo bó hẹp, tóc rối tung. Nhưng ai cũng thấy rõ được hầu kết của hắc đột nhiên xuất hiện. Dáng người tinh xảo đặc sắc biến thành một thân cứng nhắc. Trong tiếng hô hấp kinh ngạc, có người nói: “Hắn thực sự là nam nhân?”

Người đứng ở hạ đường đích thật là nam tử không thể bàn cãi, chấp tay chào mọi người, nói: “Tại hạ Tần Thập Nhất, là môn khách của Tuyên Vương gia quý phủ...”

Nghe hắc giới thiệu như vậy, mọi người đều nghĩ rằng, đây là một tiết mục mua vui do Tuyên Vương đạo diễn. Bắt đầu là một hồi chiến đấu đao thương, tiếp theo từ mỹ nữ biến thành mỹ nam, không khỏi khiến người người ủng hộ. Chỉ có vị công công kia là âm thầm nhíu mày. Hắc biết, cuộc trình diễn này sẽ mang đến càng nhiều phong ba lốc xoáy...

Bình Vương phút chốc đứng dậy, chỉ vào tên nam tử phía dưới nói: “Thì ra ngươi là người của Tuyên Vương phủ...”

Tuyên Vương sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Tần Thập Nhất. Từ trong ánh mắt tản ra ánh sáng sâu kín băng giá. Nếu như ánh mắt là kiếm, thì Tần Thập Nhất đã bị ánh mắt kia giết chết từ lâu rồi. Nhưng trước ánh nhìn của Tuyên Vương, hắc chỉ nao núng một chút, đảo mắt tránh đi rồi lại hướng Bình Vương lớn tiếng thừa nhận: “Đúng, ta chính là môn khách Tuyên Vương quý phủ, Tần Thập Nhất...”

Bình Vương lạnh lùng hỏi hắc: “Nói như vậy, vào đêm mừng một tháng năm, ngươi đã ở đâu?”

Tần Thập Nhất cười. Tuy là nam tử, nhưng lại có một vẻ đẹp khác thường. Hắc nói: “Lúc ấy, ta hóa trang thành nữ tử, trốn trong kiệu của Tuyên Vương, đi vào hoàng cung...”

Bình Vương cười dài một tiếng, điên cuồng như ma quỷ, hắc lớn tiếng kêu lên: “Các người đã nghe thấy chưa. Là hắc, đêm đó chính là hắc. Phụ vương đã trách lầm ta. Là Tuyên Vương đã hãm hại ta. Ta nhất định phải gặp mặt trình báo phụ vương...”

Ánh mắt hắc đảo qua, nhìn đến vị công công ngồi bên trái, bước nhanh xuống phía dưới, lôi kéo hắc: “Công công, ngươi có nghe ra hay không. Là Tuyên Vương hãm hại ta, ngươi nhất định phải làm chứng cho ta...”

Những quan viên khác không rõ chân tướng sự tình, cứ mắt to trừng mắt nhỏ mà nhìn một màn này, rồi ghé tai thì thầm to nhỏ với nhau. Công công thấy vậy, vội trấn an Bình Vương, khuyên: “Vương gia, chúng ta gặp mặt thánh thượng rồi nói sau...”

Bình Vương sau một hồi đại kinh đại hỉ cuối cùng cũng tĩnh lại, liên tục gật đầu: “Đúng, chúng ta đi gặp thánh thượng. Nói cho người biết, đệ đệ này của ta đã bôi xấu ta như thế nào...”

Tuyên Vương thanh âm lạnh lùng, nói: “Hoàng huynh, chẳng lẽ huynh thật sự tin tưởng lời hắc nói, cho rằng ta phái người hãm hại huynh sao? Huynh không suy nghĩ thử xem, người này là do ai mang vào? Chính là tam đệ tốt của chúng ta. Hắc muốn tìm một người như vậy giả mạo làm môn khách trong quý phủ của ta, có gì là khó đâu? Huynh cũng đừng bị hắc lừa...”

Bình Vương tỉnh táo lại, nhìn nam tử dưới hạ đường, suy nghĩ một lát: “Chẳng lẽ ta nghĩ sai rồi?”

Tần Thập Nhất phong tình vạn chủng đi về phía Bình Vương. Bình Vương lui về phía sau vài bước, lui đến mức không thể lui được nữa mới rút cục đứng lại. Tần Thập Nhất dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Bình Vương, nói: “Thái tử, gương mặt ngài thật sự còn mịn màng hơn cả ta nữa đó...”

Mọi người thấy hấn mặc trang phục nam tử, vậy mà ngang nhiên phô bày bộ dáng nữ nhân. Mặc dù còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, nhưng ai cũng không nhìn được nổi da gà...

Bình Vương lẩm bẩm: “Không sai, chính là hấn. Ta không hề sai, đêm đó, chính là hấn...” Hấn một phen kéo lấy tay Tần Thập Nhất, nói: “Người đâu, còn không mau bắt hấn cho ta. Ta phải cùng hấn đối chất trước mặt thánh thượng...”

Mấy tên thủ hạ do Bình Vương dẫn tới, nghe tiếng chạy vào, lại bị người của Tuyên Vương ngăn lại. Tuyên Vương nói: “Hoàng huynh sao phải nóng vội như vậy. Sao không để ta làm rõ ràng chân tướng...”

Bình Vương cười lạnh: “Xem ra, hôm nay ở đây có mặt nhiều đại thần như vậy, nhị đệ vẫn muốn cản ta sao?”

Tuyên Vương vung tay, vẫy lui mấy người đứng chặn, cười khổ: “Hoàng huynh, thần đệ sao dám ngăn cản người, chỉ sợ rằng huynh đã trúng kế ly gián của người ta thôi...”

Bình Vương nói: “Nhị đệ, ta nghĩ không ra ta trúng kế chỗ nào. Ta đã tạ tam đệ còn không kịp nữa là, may mắn có hấn mang người này tới đây, nói cho ta biết chân tướng. Bằng không, ngôi vị thái tử của ta vì sao bị phế truất, cho đến lúc chết cũng không thể biết được...”

Toàn bộ những người tiến đến chúc mừng dưới hội trường đều là trọng thần triều đình, nghe qua nghe lại, cũng hiểu được một ít hương vị trong đó. Có vài người giao du rộng lớn, liên tưởng đến một vài sự kiện phát sinh gần đây, cũng đoán được đại khái. Một đám người ở hạ đường ghé tai, âm thầm lan truyền tin tức.

Tuyên Vương thấy vậy thì âm thầm sốt ruột, lại không có cách gì dùng được. Cách duy nhất bây giờ, chỉ có giết chết Tần Thập Nhất kia, khiến hấn chết không đối chứng. Tự mình sẽ có biện pháp ở trước mặt hoàng thượng giấu diếm chuyện này. Cho dù trở mặt với Bình Vương thế nào thì dù gì hấn hiện tại đã vô quyền vô thế. Bây giờ, điều quan trọng nhất chính là không thể để Tần Thập Nhất, cái tên nhân chứng rõ ràng chính xác kia rời khỏi chỗ này. Chỉ có điều, đáng tiếc chính là, xung quanh Tần Thập Nhất lại có nhiều cao thủ bảo hộ như vậy, căn bản là không có biện pháp xuống tay. Hấn nháy mắt với Quy Trữ, Quy Trữ liền đi đến bên người hấn. Tuyên Vương dặn dò Quy Trữ vài tiếng, Quy Trữ gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Trong khi người dưới hội trường vẫn đang thì thầm to nhỏ, Thụy Vương gia dù bận rộn mà vẫn ung dung cười tủm tỉm, nhìn vị hồng y thiếu nữ đang đứng trước hội trường chờ bái đường. Thật kỳ quái, với tính tình nàng, xảy ra chuyện lớn như thế, sao đến một tiếng cũng không nói. Thật sự không giống tính cách của nàng chút nào.

Tuyên Vương ha ha cười, nói: “Hoàng huynh, hiện giờ người đã nhận định thần đệ ám toán người. Thần đệ cũng không thể nói gì hơn. Không bằng ta và hoàng huynh cùng nhau mang người này đi diện trình phụ hoàng, để phụ hoàng quyết định. Người xem, có được không?”

Bình Vương nghe xong, nghi hoặc vạn phần. Hấn không thể ngờ được Tuyên Vương lại chủ động đưa ra ý kiến mang người diện thánh, không khỏi hoài nghi nhìn hấn: “Người thật sự đồng ý làm như vậy?”

Tuyên Vương nói: “Bốn vương chưa từng làm chuyện gì sai trái, sao lại phải sợ đường đường đối chất. Chỉ sợ là hoàng huynh đã trúng kế người ta, phản hay không, tự biết...”

Bình Vương cười lạnh nói: “Cho đến bây giờ, rơi vào bước đường cùng rồi mà người còn không chịu thừa nhận?”

Tuyên Vương thở dài: “Hoàng huynh, huynh muốn ta thừa nhận cái gì?”

Bình Vương nói: “Thừa nhận người...” Hấn nhìn xung quanh, nhưng không có nói tiếp. Hấn biết, chuyện này không thể đường hoàng nói ra, bằng không vô tội cũng đều biến thành có tội. Dù sao cũng là chuyện gièm pha hoàng gia, mặc kệ là thật hay giả, bị người ta lan truyền ra ngoài, giả cũng có khả năng biến thành sự thật.

Đang lúc do dự, ngoài hội trường có một người đi vào. Dáng hơi hơi còng xuống, đi thẳng một mạch về phía Tần Thập Nhất đang đứng giữa hội trường. Hắn gọi: “Thập Nhất, người vì sao phải đổ oan cho Vương gia. Chẳng lẽ ngay cả thúc thúc mà người cũng không lo hay sao...”

128. Chương 130

Chương 130: DIỆT KHẨU

Edit: Docke

Hộ Long Vệ bảo vệ bên cạnh Tần Thập Nhất cảnh giác nhìn hắn đến gần. Tần Thập Nhất nhìn hắn, khẽ thở dài: “Thúc phụ, chất nhi (cháu trai) thật không phải với ngài, cô phụ kỳ vọng của thúc rồi...”

Tần Hàng Bách lộ vẻ đau khổ, nước mắt rơi như mưa: “Chất nhi, người thật sự bỏ mặc thúc phụ hay sao? Thúc phụ còn phải trông cậy vào người mà...”

Hắn run rẩy run rẩy đi đến gần Tần Thập Nhất, cầm trong tay một miếng ngọc bội, muốn đưa cho Tần Thập Nhất, nhưng lại bị Hộ Long Vệ cản trở. Tần Thập Nhất nhìn thấy miếng ngọc bội, không khỏi trấn động. Hắn không tự chủ được đi qua, không thêm để ý đến sự cản trở của Hộ Long Vệ, tiếp nhận miếng ngọc bội kia. Hắn nói: “Là ngọc bội của mẫu thân. Thúc phụ, mẫu thân của ta đâu?”

Tần Hàng Bách lộ ra một tia cười thâm, nói với Tần Thập Nhất: “Thập Nhất, người đừng sợ. Người sẽ được gặp mặt mẫu thân người...”

Nghe xong lời này, Thụy Vương gia đột nhiên cả kinh, kêu lên: “Mau bỏ ngọc bội kia xuống đi...”

Đáng tiếc, đã quá muộn rồi...

Tần Thập Nhất từ từ mềm yếu ngã xuống. Từ trong mắt trong mũi, máu tươi chảy ra. Hắn không thể ngờ được, thúc phụ của hắn lại chính tay giết chết hắn, còn lợi dụng đến ngọc bội của mẫu thân hắn.

Mọi người thật sự không thể ngờ được thân nhân vừa mới gặp nhau, chỉ trong chớp mắt, người tự xưng là thúc phụ lại tàn bạo ra tay hạ sát...

Bình Vương kêu to: “Bắt lấy hắn...”

Tần Hàng Bách cung kính hành đại lễ với Tuyên Vương rồi cười nói: “Không dám nhờ vả Vương gia nữa...” Nói xong, đầu nghiêng đi, trên mặt nổi lên mảng đen rồi yếu đuối ngã xuống đất...

Thụy Vương cười khổ: “Hoàng huynh, đã quá muộn. Nhân chứng đã bị giết người diệt khẩu. Hoàng huynh, oan khuất của huynh, e rằng khó có thể làm sáng tỏ được...”

Bình Vương tựa như từ trên đám mây ngũ sắc té nhào xuống dưới. Hắn ngồi phịch xuống ghế, quay đầu rồi xoay cả người lại mà nhìn Tuyên Vương: “Nhị đệ tốt. Thủ đoạn cũng thật độc ác, thật cay nghiệt. Người cho rằng bốn vương sẽ không có cách nào để đối phó với người hay sao?”

Hắn ha ha cười, chỉ vào nữ tử đang lẳng lặng đứng trước hội trường chờ báai đường thành thân, lạnh nhạt nói: “Phụ thân nàng, đều là do người phái người đưa đến quý phủ của ta, muốn ta nguyện tạo là do ta thu giữ...”

Nghe xong lời này, vừa mới rồi còn đang may mắn đã giết người diệt khẩu đúng lúc, lòng Tuyên Vương lại trùng hẫng xuống. Không biết nói sao, hắn bỗng nhiên cảm thấy. Hắn tình nguyện bị người ta vạch trần chuyện mình đã hãm hại Bình Vương, cũng không muốn có người nói ra bản thân đã âm thầm bày mưu tính kế với nàng...

Đáng tiếc, hắn cũng không thể ngăn cản được. Bởi vì, tuy rằng hai chú cháu Tần thị đều đã chết, nhưng những lời nói trước lúc chết của bọn họ, mọi người đều đã nghe rõ mồn một. Đặc biệt, lời bái biệt cuối cùng của Tần Hàng Bách, đã muốn nói rất rõ ràng rằng: là do hắn sai khiến Tần Hàng Bách sát hại cháu ruột của mình. Tuy rằng tất cả căn cứ chính xác đã bị tiêu trừ, nhưng trong lòng Bình Vương, chỉ sợ rằng đã hận hắn đến thấu xương. Hắn cảm giác được, nếu như chú cháu Tần thị không chết, tội danh của mình cũng sẽ không đến nỗi bị chứng thực nhanh đến như thế hay không? Như vậy, có phải Bình Vương sẽ không đến mức bạo xuất nói ra bí mật này nhanh như vậy? Nước cờ của mình vừa rồi, có phải đã đi nhầm rồi không? Thậm chí hắn còn cho rằng, tam đệ có phải căn bản là không định ra tay ngăn cản Tần Hàng Bách dùng thuốc độc giết Tần Thập Nhất?

Khóe mắt hắn hơi hơi quét về phía tam đệ hắn. Khuôn mặt anh vẫn tuấn nhã như vậy, còn mang theo một vẻ khờ dại, ngồi trên ghế nệm hơi hơi mỉm cười. Hắn nghĩ: ‘Hóa ra, bản thân mình đã quá mức xem nhẹ tam đệ này. Không thể không thừa nhận, mưu lược và sự ẩn nhẫn của hắn đã sớm vượt xa mình rồi. Kết cục ngày hôm nay, bị hắn bắt động thanh sắc, từng bước đi trước dẫn đường, đẩy mình vào trong ngõ cụt...

Thật ra, bí mật mà Tần Thập Nhất mang đến, không thể chứng thật được gì, nhưng chính mình lại khiến cho toàn bộ bí mật đều bại lộ?’

Trong lòng hắn vô cùng thất vọng. Bởi vì, hắn thấy thiếu niên nữ tử kia đang chậm rãi tháo bỏ khăn voan đỏ trên đầu xuống. Vẻ mặt thanh lạnh như nước, trong con ngươi mang theo vẻ đã thấu hiểu tường tận thế sự...

Ta chậm rãi cởi bỏ khăn trùm đầu, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi. Ánh mắt quét về phía mọi người có mặt tại hội trường rồi dừng lại trên mặt Bình Vương gia. Ta nói: “Xin Bình Vương nói rõ ràng, vì sao phụ thân ta lại do Tuyên Vương đưa đến quý phủ của người?”

Ta nhìn qua Thụy Vương đang ngồi ở ghế trên, không rõ mình vì sao lại tin tưởng vào lời nói của hắn như vậy. Đơn giản là hắn đã sai người truyền tin cho ta biết, chỉ có vắn vện bốn chữ ‘Hôn lễ hành động’. Ta liền tin vào lời hắn, biết trong ngày thành hôn hắn nhất định sẽ có hành động, sẽ không để Tuyên Vương toại nguyện. Chẳng lẽ, hắn ở trong lòng ta, thật sự đã chiếm được một vị trí quan trọng đến mức ấy rồi sao? Ta đảo mắt nhìn về phía Thụy Vương gia, hắn lặng lẽ ngồi ở ghế trên, giống như một thân tùng bách vững trãi sừng sững trước mưa gió.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều không có liên quan đến hắn, nhưng hình như ai ai cũng đều hiểu rõ, chính hắn là người đang thao túng tất cả...

Bình Vương ha ha cười như điên loạn: “Người cho rằng, người đã gả ột người tốt sao? Theo ta thấy, cha người căn bản là do chính hắn bắt giam. Không biết đã bị hắn cho ăn phải thuốc gì, khiến ông giả xưng là bị ta thu giữ, để ta đưa tới Tuyên Vương phủ, còn không phải là vì muốn thu phục lòng người hay sao. Người có biết nguyên nhân chân chính vì sao hắn muốn kết hôn với người hay không?”

Tuyên Vương vẻ mặt âm trầm, trong mắt lợi quang lấp lóe. Nếu như không phải tại hội trường chứa đầy trọng thần của triều đình, ta nghĩ, hắn dám phất người bịt miệng Bình Vương gia lắm.

Ta cười cười nói: “Bình Vương chê cười. Điều này thì tiểu nữ sớm chỉ biết rằng, Tuyên Vương đối với tiểu nữ là nhất kiến chung tình...” Lúc nói ra lời này, vẻ mặt ta rất chân thành, một lòng hướng tới người sẽ kết hôn...

Bình Vương nghe xong, đột nhiên cười ha hả, làm như vừa nghe được một chuyện nực cười nhất thiên hạ vậy: “Nhất kiến chung tình? Người tin rằng một người đã tự tay bức tử vương phi của mình thì sẽ đối với một nữ tử nhất kiến chung tình được sao? Người có biết Tuyên Vương Phi đã chết như thế nào hay không? Là nhị đệ tốt của ta biết nhà bọn họ có người là phản loạn, vì không muốn liên lụy đến mình nên đã dùng một ly rượu độc bức chết nàng. Thật đáng thương, trong bụng Tuyên Vương Phi đang mang thai nhi. Một kẻ ngay cả đứa con của mình cũng không buông tha, liệu sẽ nhất kiến chung tình với ai được chẳng?”

Ta từ trong mộng bừng tỉnh, nói: “Không thể nào, Vương gia nói với ta rằng, Tuyên Vương Phi vì sợ liên lụy đến Vương gia nên mới tự sát mà chết...”

Bình Vương cười lạnh: “Một nữ tử cho dù muốn chết, liệu có thể nhẫn tâm giết chết đứa con của mình hay không? Chuyện này, phàm là người có chút liên hệ với hoàng thất, ai mà không biết. Năm đó khám nghiệm tử thi của Vương phi rồi hạ táng, tất cả mọi chuyện, công công đều có tham dự. Công công, người ra đây nói đi. Việc này, có phải là sự thật hay không...”

“Chuyện năm đó, lão hủ cũng không được hiểu rõ lắm...” Hắc không phủ nhận, chẳng qua chỉ nói là không hiểu rõ lắm mà thôi...

Trong lòng ta hiểu rõ, không thể ngờ được, thủ đoạn của Tuyên Vương lại tàn nhẫn đến vậy. Ta lộ vẻ thất vọng, ngẩng đầu lên, hỏi: “Bình Vương gia, người còn chưa nói, hắc vì sao lại muốn cưới ta?”

Bình Vương cười lạnh, nói: “Người bên ngoài không biết, nhưng ta biết. Trong phủ của hắc có ba tấm bia đá. Những ghi chép trên ba tấm bia đá kia có thể mở ra bí mật của Thần cung. Hắc thấy người có thể hiểu được ba tấm bia đá đó, lại vì quyết tranh hơn thua với tam đệ, cho nên mới cưới người...”

Ta bày ra vẻ mặt thống khổ, nhìn Tuyên Vương nói: “Thì ra, người là vì chuyện đó nên mới cưới ta?”

Sắc mặt Tuyên Vương nặng nề, nghe ta hỏi, hắc nói: “Tuệ Như, nàng đừng nghe lời hắc. Bẩm vương thật lòng với nàng...”

Ta thở dài: “Chân tình của người, chỉ sợ là ở trên ba tấm bia đá kia thôi?”

Tuyên Vương vội la lên: “Tuệ Như, vì sao nàng không chịu tin tưởng tấm lòng ta đối với nàng? Hoàng huynh thì biết cái gì? Hắc bị người ta châm ngòi ly gián, mới nói xấu cho ta thôi...”

Ta nghĩ, trình diễn đến lúc này, nói thật vẫn còn có rất nhiều điểm đáng ngờ ta chưa rõ lắm. Sao không để hắc nói rành mạch ra đi?

Ta nhìn thần sắc hoảng loạn của hắc, nói: “Vương gia, không phải ta không tin người, nhưng những gì Bình Vương gia nói cũng rất có lý...”

Tuyên Vương liếc mắt nhìn Bình Vương một cái, lạnh nhạt nói: “Ta không biết hoàng huynh nghe được lời đồn đãi ở đâu. Những lời này của hắc không hề có chút căn cứ nào. Tuệ Như, với sự thông minh của nàng, chẳng lẽ còn không hiểu rõ hay sao?”

Bình Vương ngửa đầu cười, nói: “Người còn nói lời ta nói không hề có căn cứ sao? Hận thì chỉ hận bốn vương bị người lừa, nghĩ đến lúc phụ vương giận dữ người đã nói vài lời khuyên bảo nên mới có thể giữ lại chút lợi lộc nhỏ nhoi cho ta, cho nên mới cùng người liên thông một mạch, đối nghịch với tam đệ khắp nơi. Lại không thể ngờ được, tất cả mọi chuyện đều là do người gây ra. Là ta đã trách lầm tam đệ...”

Ánh mắt hắc chuyển hướng sang Thụy Vương gia. Thụy Vương vội nói: “Hoàng huynh không cần tự trách. Thần đệ vốn không để trong lòng, chỉ trách nhị ca thủ đoạn quá độc ác, ngay cả hoàng huynh mà hắc cũng...” Nói xong, lắc đầu thở dài, thống hận huynh đệ chữ đậu đốt đậu ki (đốt dây đậu nấu hạt đậu: anh em xấu xé), chia rẽ quá mau...

129. Chương 131

Chương 131: CHÂM NGỒI

Edit: Docke

Thụy Vương gia vừa trêu chọc vừa xúi giục. Bình Vương càng thêm phẫn nộ, hắc nói: “Ta nói, câu nào cũng là sự thật. Nhị đệ của ta thiết lập mỗi một bước kế hoạch đều là vì muốn tháo gỡ bí mật của ba tấm bia đá kia. Theo như bốn vương thấy, nhị đệ của bốn vương giam lỏng phụ thân của tân nương tử đến tận ba năm mà không thu được kết quả gì. Nghe nói hiểu biết của tân nương tử về cơ quan còn sâu rộng hơn cả phụ thân, nên đã cân nhắc tính kế, dụ tân nương tử vào bẫy...”

Tuyên Vương nghe vậy, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Trong lòng hắn bỗng nhiên tràn ngập mờ mịt. Hắn biết, chuyện hôm nay tất không thể cải thiện. Nhưng khiến hắn càng cảm thấy hoảng hốt chính là hắn nhìn thấy vẻ mặt Tuệ Như là một khoảng vắng lặng. Vắng lặng tựa một đồng tro tàn...

Ta chậm rãi cởi bỏ mũ phượng châu sai trên đầu, nghĩ rằng. Mấy thứ này sao mà nặng quá vậy, đề ta muốn vẹo cổ luôn rồi, rốt cuộc cũng tháo xuống được. Lại nghĩ, sau này nếu thật sự có kết hôn, cũng không thể đội mấy thứ nặng nề như vậy nữa, có khác gì đội mũ sắt đầu chứ?

Ta lạnh nhạt nhìn Tuyên Vương: “Thì ra tất cả những gì Vương gia làm, đều là vì ba tấm bia đá kia. Uống phí tiểu nữ đối với người...”

Những lời còn lại, ta không thể không biết xấu hổ mà nói ra được. Mấy chữ ‘uống phí thâm tình’ kia, giống như ta đang trợn mắt mà nói ta bị mù vậy, cũng không có đủ can đảm để thốt ra. Có thể thấy được, lương tâm của ta vẫn còn tốt chán, vẫn chưa bị chó ăn mất.

Ánh mắt Tuyên Vương lộ ra một tia hoảng loạn, khiến ta trong lúc nhất thời không khỏi bị mê hoặc: Hắn đối với ta, có thật sự là đã động lòng rồi không. Hắn nói: “Tuệ Như, người không thể tin vào lời châm ngôn của hắn. Hoàng huynh làm sao biết được, ta đối với nàng, quả thật là chân tình...”

Ta tháo bỏ đầu sai, hỉ quan, vốn tính cởi bỏ luôn cả hỉ bào, lại nghĩ. Trước mặt mọi người mà đi cởi áo, động tác này cũng quá bất nhã rồi. Xã hội cổ đại cũng không quá đồng tình chấp nhận. Cho nên liền thôi, lạnh nhạt nói: “Vương gia đối với ta không có nửa phần chân tình. Tiểu nữ tuy là một cô gái, nhưng vẫn có tôn nghiêm và lòng tự trọng của mình. Xin Vương gia cho phép để ta đưa phụ thân rời khỏi nơi này...”

Ta nghĩ. Nhị đại vương gia, cả đám trọng thần đương triều đều đang trơ mắt nhìn người, ta xem người còn có lời gì để nói nữa không. Trong tình huống tất cả chân tướng đều đã bị vạch trần, còn có lý do gì để nín kìm giữ ta ở lại đây?

Tuyên Vương đột nhiên nở nụ cười. Nhưng ta lại thấy trong vẻ tươi cười của hắn có chứa một tia thâm thiết, réo rắt tựa như thiếu nữ khuê phòng vậy. Hắn nói: “Tuệ Như, vì sao nàng lại nhanh chóng tin theo lời người ngoài như vậy. Tin rằng ta đã giam lỏng phụ thân nàng sao? Nếu như phụ thân nàng bằng lòng đi theo nàng, bốn vương tuyệt đối sẽ không ngăn cản...”

Nói xong, hắn khoát tay áo. Lão cha hờ của ta ngồi trên ghế dựa rộng rinh, được người ta khiêng nâng, từ phía sau khúc quanh của hội trường đi ra. Ông vẫn gầy guộc như vậy, nhưng khuôn mặt lại có vẻ an tường, lặng lẽ nhìn ta...

Ta nói: “Lão cha, cha không phải đã nói, dù con có quyết định thế nào, cha vẫn sẽ ủng hộ con sao? Lão cha, chúng ta rời khỏi đây đi...”

Lão cha không nói gì, trong ánh mắt có một tia mặc nhiên. Cái loại mặc nhiên này, khiến ta nhìn thấy bỗng nhiên cảm giác được một sự bất ổn: “Lão cha, cha làm sao thế? Vì sao lại không nói lời nào?”

Ông than nhẹ một tiếng, đứng dậy khỏi ghế, nói: “Tuệ Như, vì sao từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ người chịu làm theo lẽ thường? Gả cho Tuyên Vương, chẳng lẽ thiệt thòi cho người lắm sao? Vì sao càng muốn đợi tin người bên ngoài mà hành động bừa bãi, tin tưởng vào lời nói của người ngoài như vậy?”

Ta không thể tin được, từ miệng ông lại có thể phun ra những lời nói như vậy. Người mà từ nhỏ đã gọi ta là Tuệ Như, là Tiểu Tuệ, phụ thân của ta mà lại nói ra được những lời như vậy sao?

“Lão cha, cha làm sao vậy, có phải Tuyên Vương đã hạ độc gì cha rồi không, buộc cha phải nói ra những lời vớ vẩn rồi?”

Lão cha thở dài một tiếng. Ánh mắt chậm rãi lưu chuyển, liếc mắt nhìn thẳng về phía hai thi thể của chú cháu Tần thị đang nằm đổ trên mặt đất. Sau đó quay đầu lại nhìn ta: “Người trí tuệ như thế mà lại suy nghĩ không ra là vì phụ cam tâm tình nguyện ở lại quý phủ của Tuyên Vương hay sao? Tuyên Vương gia anh tài ngút trời, làm sao lại làm khó dễ ta được? Ta chỉ nguyện tin tưởng mình một hần thôi...”

Trái tim ta nhảy dựng, bởi vì ta thấy được thần thái của ông. Thần thái khi ông nhìn thấy hai thi thể đang nằm trên đất kia, hiểu rõ mà lại rất bình tĩnh. Ta nhớ lại lúc Tần Thập Nhất bị độc phát, bỗng nhiên ta hiểu được, độc tẩm trên ngọc bội kia, vốn là của lão cha hờ của ta. Chỉ có ông mới có thể hạ được loại độc

không thể tưởng tượng nổi này. Loại độc này, chính là chất độc Tiên nhân đảo đã được bỏ thêm vài chất khác nhau. Cho nên mới làm cho ta ngay lập tức không thể nhìn ra bệnh trạng.

Ta nhớ lại lúc còn ở khách điểm. Màu lông trên bờm của hai con ngựa kia, lúc ấy ta cứ nghĩ là do Lâm Thụy phái người hạ độc trên bờm ngựa để giả họa cho ta. Bây giờ nghĩ lại, vì sao bọn họ lại dùng loại độc này giả họa cho ta? Trên người ta, căn bản là không có loại độc này. Loại độc này cũng không khiến cho người ta nghĩ rằng do ta hạ độc. Chẳng lẽ bọn họ sớm đã biết, lão cha tiện nghi của ta có quan hệ lớn lao đến loại độc này. Hoặc là, độc ngân tằm trên bờm ngựa, căn bản chính là do lão cha hờ của ta đã chế tạo ra, là do Tuyên Vương phái người đi hạ độc?

Đầu óc ta hỗn loạn, trong lòng tràn ngập bi thương. Trước khi xuyên không đến đây, ta đã bị người cha giàu có quyền quý bỏ rơi. Không thể tưởng được, tình cảnh như vậy, ngay tại cổ đại cách xa ngàn năm trước, lại tái diễn một lần nữa. Lúc này đây, ta lại bị phụ thân ta bán đứng. Hơn nữa, còn bán sạch sẽ hoàn toàn như vậy.

Ta nhìn lão cha trước mắt, lúc này lại như một người hoàn toàn xa lạ, trong lòng không khỏi chột lóe linh quang. Ta hỏi: “Lão cha, cha không phải bị giết, mà chỉ là cha giả chết thôi, đúng không?”

Hóa ra, theo như lời Nhân Phi nói, Tuyên Vương phái Tử Dạ đi giết lão cha. Nhưng không phải để sát hại lão cha, mà là vì muốn tiếp ứng cho ông. Mà chuyện này, ngay cả Nhân Phi cũng không hề hay biết. Nàng nghĩ, chính mình đã báo cáo tin tức cho Tuyên Vương biết. Tuyên Vương tiếp nhận được tin tức của nàng lập tức phái sát thủ. Nhưng thực tế, xem ra Tuyên Vương cũng không tin nhiệm Nhân Phi, không nói cho Nhân Phi biết thân phận thật sự của lão cha. Khiến nàng chỉ nghĩ rằng Tuyên Vương đã phái Tử Dạ đi ám sát lão cha. Dưới tình huống âm kém dương sai (thường vì sai thời điểm, sai địa điểm, con người mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia...) lão cha giả chết, khiến suy đoán của nàng trở thành sự thật. Những tin tức nàng nói cho ta biết so với chân tướng lại cách biệt một trời một vực...

Ông thở dài: “Vì sao con gái ta lại có trí tuệ đến thế. Chuyện như vậy mà người đều có thể thấu hiểu được?”

Ta nhàn nhạt nói: “Như vậy, có phải lão cha đã sớm đi theo Tuyên Vương gia rồi, hoặc là lão cha chính là người được Tuyên Vương phái đến cài vào bên người Tây Sở đại tướng quân?”

Lão cha nghe xong, toàn thân đột nhiên cả kinh. Ta thấy vậy, trong lòng càng thêm bi thương. Suy đoán của ta, không ngờ lại là sự thật. Năm đó, ông chạy ra khỏi doanh trại của tướng quân thì bị Thanh Loan đuổi giết. Vì muốn vãn hồi lòng của tướng quân, ông đã hạ độc lên bờm ngựa rồi để chính bản thân bị trúng độc, lấy cớ này giả họa cho Thanh Phượng Môn. Ông không chế độc tính tràn ra, muốn chạy trở về doanh trại của tướng quân, bẩm báo với tướng quân chuyện mình trúng độc của Thanh Phượng Môn, muốn châm ngòi ly gián hai phe. Nhưng lại không biết trên đường trở về đã xảy ra sai lầm gì, khiến ông không trở về doanh trại kịp thời. Ngược lại gieo gió phải gặt bão, té xỉu trên đường. Đến lúc cuối cùng, ông được đồng bọn cứu thoát. Ông không trở về doanh trại nữa mà rõ ràng đã tìm một thi thể giả thay thế, làm cho người ta nghĩ rằng ông đã chết. Ông khẳng định, với giao tình giữa ông và tướng quân, tướng quân đối với ông có thừa thân thiết để không cho người của Thanh Phượng Môn hạ độc thủ. Nếu như ông trúng độc mà chết, tất nhiên sẽ đổi được lòng hoài nghi của tướng quân đối với Thanh Phượng Môn, cũng khiến cho tướng quân ấy náy trong lòng, một lần nữa cân nhắc lại chuyện phản quốc. Quả nhiên, lúc ấy tướng quân không phản bội mà kéo dài đến vài năm sau.

Nhưng ta không hiểu được. Chuyện tướng quân phản bội Tây Sở là một chuyện có lợi ích thiên đại đối với Đại Tề. Lão cha nếu đã là thuộc hạ của Tuyên Vương thì vì sao lại toàn lực ngăn cản chuyện này. Giải thích duy nhất chính là, công lao này là của Thụy Vương, Tuyên Vương sẽ không để cho Thụy Vương hưởng được công lớn như vậy. Nếu để Thụy Vương đứng ra nhận công lớn như vậy, tấm lòng của hoàng đế Đại Tề sẽ nghiêng về phía Thụy Vương. Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm thán một tiếng. Bất kể là khi nào, lực lượng nội đấu luôn luôn mạnh mẽ hơn cả kẻ thù bên ngoài...

Đương nhiên, theo như lời của lão cha, Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự có thể ức chế độc tính tràn ra, cũng chỉ là lời nói bừa mà thôi. Tuy rằng ta không biết Đại Hoàn Đan rốt cuộc sẽ sinh ra hiệu quả gì. Đại Hoàn Đan tuy là tiên dược của Thiếu Lâm Tự, nhưng việc dùng một dược vật chuyên để tăng cường công lực đi ức chế độc tính, e rằng chỉ có lão cha mới có thể nghĩ ra...

130. Chương 132

Chương 132: VỊ HÔN THÊ

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ánh mắt lão cha phức tạp nhìn ta, ánh sáng lấp lánh trong mắt như gợn sóng lại như bi ai. Ông nói: “Sự thông minh của người cuối cùng lại hại chính người...”

Ta nói: “Như vậy, tất cả những gì ta đoán đều là sự thật?”

Lão cha trầm mặc không nói. Đáy lòng ta lạnh lẽo, thở dài một tiếng, hướng ra ngoài cửa mà đi. Lão cha nói: “Tiểu Tuệ, người thật sự không muốn ở lại?”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu như lão nhân gia, ngài bằng lòng đi cùng tiểu nữ, tiểu nữ hoan nghênh vô cùng. Nhưng nếu ngài muốn ở đây sống hết quãng đời còn lại, tiểu nữ cũng không ngăn cản. Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình. Ta nghĩ, điều này ngài còn không hiểu rõ sao?”

Tuyên Vương không thể tưởng tượng được, gọi lão cha ta ra lại dẫn đến một kết quả như vậy, trong lúc nhất thời ngạc nhiên không nói được gì. Lão cha cũng không ngờ nổi, ta lại có thể tuyệt tình rời bỏ ông như thế. Bọn họ vốn muốn dùng tình thân khuyên giải, khiến kế hoạch của ta rơi vào khoảng không. Khuôn mặt hai người đồng thời đều lộ ra vẻ mờ mịt.

Tuyên Vương cắn răng, tuyệt nhiên nói: “Người hôm nay là tân nương tử của ta. Cho người tùy tiện ra vào Tuyên Vương phủ thì bốn vương còn mặt mũi nào nữa. Dù nói gì đi nữa, bốn vương cũng sẽ không thả người đi...”

Thụy Vương gia đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, thở dài: “Nhị ca, thật không thể ngờ được, mấy chuyện cường bức dân nữ thế này mà huynh lại bằng lòng làm trước mặt công chúng như vậy sao?”

Tuyên Vương nghe xong hàn ngôn giá ngữ của hắn, nếu như nói không tức giận thì kia chắc chắn là giả. Đến ngay cả ta đang lúc tâm tình uể oải, nhưng nghe được lời hắn nói cũng không khỏi âm thầm muốn cười.

Ta đột nhiên có cảm giác, vẻ tươi cười của hắn giống như biển rộng bao dung, tiêu trừ tất cả ưu sầu trong ta. Nếu có khả năng, ta thật muốn nhào vào lòng hắn mà khóc lớn một hồi. Còn hắn, liệu có thể nào sẽ vỗ về bờ vai để an ủi ta không? Ta ra sức lắc đầu, gạt phắt cái ý tưởng không thực tế này. Hắn cười nhạt ta thì còn có chút khả năng. Bản thân mình thống khổ thì chỉ có chính mình mới có thể giải quyết. Không ai có thể giúp người...

Tuyên Vương nói: “Tam đệ, một tay người đạo diễn trò hay này, ta sẽ không để người yên đâu...”

Hắn ôm quyền chào các vị tân khách, nói: “Hôm nay tiểu vương đắc tội các vị. Hiện giờ mọi người đều thấy, tiểu vương cùng Như phu nhân nảy sinh một chút mâu thuẫn. Hôn lễ tạm thời hủy bỏ, xin mời các vị trở về...”

Đám tân khách trong ngoài đã sớm như đứng đông lửa, như ngồi đồng than. Mỗi người đều không muốn trắng trợn xen vào vòng tranh đấu của các hoàng tử. Nghe hắn nói xong, lập tức có không ít người đứng dậy, vừa chấp tay đáp lễ vừa đi nhanh ra khỏi Tuyên Vương phủ. Trong nháy mắt, cả đại sảnh không còn một bóng người, ngoại trừ ba vị hoàng tử cùng tùy tùng, Bình Vương phi, ta và hai người Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử. Kỳ thật, ta cũng muốn thừa dịp mà chuồn luôn. Khổ nỗi lại không thể chuồn. Thứ nhất, các vị đều đang trố mắt ra nhìn, thứ hai, ta còn muốn xem một chút, Tuyên Vương rốt cuộc sẽ có thủ đoạn gì, còn Lâm Thụy sẽ xuất ra mưu kế thế nào. Nhưng điều khiến ta ngạc nhiên chính là, vì sao ngay cả Hộ Long Vệ của Mẫu Phượng Thẩm mà Lâm Thụy cũng có thể điều được đến đây. Có phải hắn đã cùng Mẫu Phượng Thẩm đạt thành hiệp nghị gì rồi không? Có thể là... lấy thân báo đáp gì gì đó không nhỉ? Mà Mẫu Phượng Thẩm hôm nay không xuất hiện, phải chăng cũng là một trong những điều đã hiệp nghị?

Xem ra, đáy lòng ta vốn không thể thừa nhận, vấn đề ta quan tâm vẫn là Mẫu Phượng Thẩm kia...

Tuyên Vương nói: “Hoàng huynh, tam đệ, bốn vương còn phải xử lý việc nhà. Hai vị nếu không có việc gì nữa thì xin mời về đi, miễn tổn thương hòa khí...”

Lâm Thụy nở nụ cười, hần nhàn nhật nói: “Nhị ca, huynh cho rằng đây còn là việc nhà của huynh sao?”

Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Việc giữa ta và Như phu nhân, chẳng lẽ không phải là việc nhà sao?”

Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Huynh dùng thủ đoạn lừa gạt, cưỡng bức cướp đi vị hôn thê của ta, còn nói đây là việc nhà của huynh?”

Ta dù đang bận vẫn ung dung nghe được cuộc tranh cãi của bọn hải. Trong lòng mặc dù đang tràn ngập thất vọng đối với lão cha, tâm tình đang lúc uể oải, nhưng lúc này, nghe xong lời hải nói, nếu không thể nói là long trời lở đất thì cũng là kinh thiên động phách. Nếu như ta mà có khinh công thì thật sự sẽ nhảy dựng một cái, bắn lên ười trượng, đụng vào nóc nhà, vỡ cả đầu ra rồi. Hiện giờ, ta lại không thể làm gì được, chỉ biết đứng thẳng giữa hội trường, ngây ra như phỗng... Hải, hải, hải, hải nói ai là vị hôn thê của hải?

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ đã sớm đứng bên cạnh ta. Nghe xong lời này, hai người không hẹn mà cùng nhìn ra chung quanh, tìm kiếm vị hôn thê Lâm Thụy vừa nói. Nhưng chỉ duy nhất... không nhìn ta...

Bình Vương tức giận chưa nguôi, nghe xong lời này, giật mình hỏi: “Ngay cả Mẫu Phượng Thâm cũng bị nhị đệ bắt tới đây sao?”

Tuyên Vương càng thêm thâm trầm, hải thật không thể tưởng được. Tam đệ Thụy Vương của hải không ngờ lại dám đứng trước mặt mọi người diễn trò, nói mấy lời như vậy. Hải không tự chủ được hỏi: “Vị hôn thê mà người nói, không phải Như phu nhân của ta đấy chứ?”

Lâm Thụy cười lạnh: “Nàng từ lâu đã cùng ta tình đầu ý hợp, ngầm kết tình duyên. Ta còn đang muốn xin chỉ thị của phụ hoàng, được tùy ý lập gia thất thì nàng lại bị huynh lừa tới đây. Huynh nói xem, đây có còn là chuyện nhà huynh nữa không?”

Nếu như cảm ta không được gắn kết với cơ thể một cách chắc chắn, bây giờ thật sự có khả năng rơi xuống đất cái ‘rầm’, vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi. Bởi vì ta cảm giác, nước miếng trong miệng đang có xu thế chảy xuống...

Ta nghĩ, sao hải không nói là lỡ lầm mang thai luôn đi, không phải lại càng làm người ta thêm á khẩu không trả lời được, không phải càng khiến người ta tràn ngập khiếp sợ, hiệu quả bốn phía luôn sao?

Ta đang nghĩ ngợi, vị này còn nói: “Tuy rằng chưa lầm lỡ mang thai, nhưng đã có thân thiết da thịt. Nhị ca, huynh nói xem, huynh có nhiều thiếp thất như vậy, tại sao cứ phải dùng hết cách này đến cách khác muốn cướp thê tử của thần đệ. Huynh đối xử với thần đệ mà lại mạnh mẽ bá đạo như vậy, nếu như phụ hoàng biết được...”

Tuyên Vương ngắt lời hải, cười lạnh: “Lời người nói, có gì làm chứng?”

Ta vừa nghe, Tuyên Vương bắt đầu rối loạn rồi. Loại chuyện này, lấy đâu ra chứng cứ cho được? Hải khi không lại đi hỏi như vậy?

Quả nhiên, Tuyên Vương tỉnh ngộ, biết bản thân đã nói sai rồi...

Lâm Thụy đã cười nói: “Nhị ca, huynh muốn ta diễn trò, đứng trước mặt nhiều người như vậy nói ra việc ta cùng Giả tiểu thư tối lửa tắt đèn tiến hành chuyện thân mật da thịt như thế nào sao? Huynh không biết xấu hổ dám nghe, nhưng ta cũng rất ngượng không dám nói đâu...”

Ta cảm giác trên mặt như có lửa thiêu, miệng đã nửa ngày không khép lại nổi, vội lấy tay lôi hàm dưới ngậm lại. Càng tức hơn nữa khi nghe thấy Tiểu Phúc Tử ở bên tai ta nhẹ nhàng nói: “Nhìn không ra a, thật là nhìn không ra a...”

Tuyên Vương nói: “Đây chẳng qua là lời một phía của người thôi...”

Lâm Thụy nói: “Nếu vậy, huynh cứ thử hỏi Giả tiểu thư đi. Nàng bằng lòng đi theo ta, hay vẫn muốn tiếp tục ở tại chỗ này làm Như phu nhân của huynh...”

Ta đương nhiên bằng lòng đi theo gì gì đó kia, nhưng là, cũng không cần phải dùng đến cách này a. Ta muốn phản bác, muốn nhảy dựng lên chỉ thẳng vào mũi Lâm Thụy mà mắng to. Đáng tiếc, tim ta đang tăng tốc, đập quá nhanh, máu lưu thông quá nhanh, không thể nói được lời nào. Hơn nữa, ta vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lâm Thụy đang cười hì hì thảnh thơi lại liếc nhìn ta một chút. Biểu tình đó sao mà giống trương phu ba ngày đầu tân hôn nhìn coi tân nương tử thế nhỉ, làm cho người ta không tự chủ được mà nghĩ xấu. Ta nghĩ, gương mặt ta có lẽ lại càng thêm đỏ...

Hoàn hảo có Tiểu Phúc Tử giúp ta, hắn nói: “Tiểu thư chúng ta, đương nhiên là đi theo Thụy Vương rồi...”

Đây còn không phải là làm trở ngại à, chứ giúp cái gì được? Người hắn là phải giải thích với các vị kia cho rõ ràng: Tiểu thư chúng ta không có cùng ai, ai, ai thân mật da thịt, chỉ bằng lòng đi cùng Thụy Vương mà thôi...

Nói chuyện với người sao mà đơn giản quá vậy?

131. Chương 133

Chương 133: BẮT GIẾT

Edit: Ckun

Beta: Docke

Tuyên Vương rút cục lão đảo vài bước, có vẻ như đứng không vững nữa. Hắn nói: “Người thật sự cùng hần...”

Ta vừa định trả lời: “Ta không có...”

Tư Đồ đã nói: “Có hay không cũng không liên quan đến người. Tuệ Như, chúng ta đi...”

Hai cái tên này, phối hợp cũng thật tốt, sao không đem lý lẽ ra thảo luận một chút đi? Vì sao ta lại giao kết với hai cái tên hại bạn này thế nhỉ?

Lâm Thụy cười nói: “Nhị ca, huynh nghe rồi chứ. Ta đâu có lừa huynh?” Nói xong lại gian xảo hắt hê liếc mắt nhìn ta một cái, có điểm giống biểu tình của ta lúc đùa giỡn Tiểu Lan ở Mẫu phủ...

Ta nghĩ, trên đời này còn có người vô sỉ hơn cả tên vô lại như vậy sao. Chuyện không hề có, mà hần nói ra còn thật hơn cả trần châu nữa. Không được, ta phải vì sự trong sạch của mình mà biện hộ, giải oan cho bản thân mới được. Ta rút cục mở miệng, chỉ có điều, lại là nói lắp: “Kia, kia, cái gì kia, ta, ta, ta đâu có cùng người cái gì...”

Không nói rõ ràng được chút gì, ta tức giận đến mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình. Ta nghĩ, ngày thường thì nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ lại biến đi đâu mất rồi. Ta hít sâu một hơi, chuẩn bị tiếp tục biện hộ...

Lại nghe Lâm Thụy nói tiếp: “Mọi người nhìn xem, vị hôn thê này của ta là người rất có trách nhiệm. Vì vốn có giao đãi với nhị ca, lại còn để tâm nhớ kỹ chuyện nhị ca mới hỏi nha. Cũng muốn miêu tả một chút cho nhị ca nghe chuyện ta cùng nàng thân mật da thịt nữa, nhưng lại ngượng ngùng mở miệng. Nhị ca, huynh cũng đừng hỏi lại nữa...”

Tuyên Vương nghe xong, mặt xám như tro tàn, liếc mắt nhìn ta một cái. Một cái liếc kia tựa như băng tuyết âm 30 độ phủ lên người ta. Khiến lục phủ ngũ tạng của ta tựa như bị nhốt trong một cái tủ lạnh lớn.

Một cái nhìn này của hần làm cho bao nhiêu tâm tư muốn biện bạch của ta đều trở nên vô vọng, ta nghĩ, Tuyên Vương lúc này thật đúng là đau thấu tâm...

Ta đột nhiên cả kinh, sao ta lại có ý nghĩ như vậy? Chẳng lẽ, ta cũng cảm giác được Tuyên Vương đối với ta cũng không chỉ đơn giản vì nội dung ba tấm bia đá kia? Hẳn đối với ta, lẽ nào thật sự có vài phần chân tình?

Ánh mắt Tuyên Vương vừa đảo qua thì ánh mắt Lâm Thụy đã quét lại. Nhân tình hẹp dài mà hơi hơi mỉa hoặc, mặc dù có vẻ trên tức, nhưng lại bao hàm vẻ quan tâm, bất tri bất giác đã thổi bay tất cả hàn ý trên người ta...

Ta không tự chủ được liếc mắt nhìn lại hắn. Ta phát hiện. Vừa nhìn thấy ta liếc mắt đáp lại, khuôn mặt hắn tự nhiên ửng hồng một cách bất ngờ. Hóa ra, bộ dáng vô lại thiên hạ vô địch của hắn, toàn bộ đều là giả vờ. Trong lòng ta bỗng nhiên chảy qua một dòng lo lắng...

Bình Vương hớn hở như đang xem kịch vui, nói: “Nhị đệ, người thấy chưa, còn nói không phải vị hôn thê người ta, không có quan hệ xác thật. Người xem, trước mặt người mà còn dám liếc mắt đưa tình, nào có xem người ra gì đâu. Ta thấy, người vẫn là nên thả người ta rồi quên đi. Nếu cứ cố gắng ép người ta cưới, đến lúc đó, chẳng phải người sẽ giống như đội nón xanh(bị cấm sừng!) rồi sao?”

Ta vội thu hồi ánh mắt, cúi đầu, thầm nghĩ. Ta không thấy, không nói, không nghĩ, các người không phản đối chứ...

Bình Vương lại nói: “Nhị đệ, người xem, tân nương tử của người đã cam chịu thừa nhận có quan hệ cùng tam đệ. Cái nón xanh này, thừa dịp người còn chưa mang lên, hãy mau mau bỏ xuống đi. Bằng không, đến lúc nhiễm xanh đến tận chân rồi, người có hối hận thì cũng đã muộn...”

Hắn e sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn đây mà. Trong khi đó, Tuyên Vương lại ít ỏi nói hắn. Hắn không có tham gia đấu võ mồm, làm như đang hồi lỗi với chính mình.

Tuyên Vương còn chưa nói gì, lão cha của ta này giờ vẫn ngồi trên ghế dựa trầm mặc thật lâu không nói, lại đi mở miệng: “Việc hôn nhân là do cha mẹ định đoạt. Một lời đã định, đâu đến phiên nàng ta làm chủ. Hôm nay nếu nàng không chịu thành thân bước vào Tuyên Vương phủ thì ta coi như không có đứa con gái này...”

Nghe xong lời ông nói, toàn thân ta tựa như đang dầm mình dưới màn mưa trong ngày đông giá rét, lạnh tới tận đáy lòng. Ông chỉ biết vì chủ tử của mình mà ngay cả con gái duy nhất cũng có thể vứt bỏ...

Ông còn nói thêm: “Nàng đã không phải con gái ta, như vậy, cũng đừng mong sống sót mà ra khỏi Tuyên Vương phủ. Cho dù chết, cũng phải làm quỷ của Tuyên Vương phủ...”

Ta thật không ngờ, ông có thể hoàn toàn tuyệt tình như thế. Nhưng lại vì giữ gìn tôn nghiêm cho Tuyên Vương mà động tâm muốn giết người diệt khẩu. Chỉ cần diệt trừ ta, đã không có quan hệ gì với Thụy Vương gia thì Tuyên Vương sẽ không cần trở thành trò cười thiên hạ...

Ta nhìn ông, cảm tưởng như người trước mắt là một màn đen âm u ẩm ướt đang tràn ra góc sáng sửa chung quanh. Tận đáy lòng dâng lên một cảm giác chán ghét cái loại ẩm ướt trơn tuột ấy. Lão cha hồ của ta, vì sao lại biến thành ra thế này. Hay có lẽ, ông vốn chính là như thế, chẳng qua là ta không phát giác được mà thôi?

Lâm Thụy cười cười, vỗ vỗ tay. Năm vị cao thủ Hộ Long Vệ của Mẫu Phượng Thấm không hiểu sao lại bị hắn lừa tới kia, chạy đến che chắn trước mặt ta, giằng co với Tuyên Vương và lão cha...

Trên mặt hắn hiện lên vẻ ngạo mạn như coi khinh tất cả, lại có chút cuồng vọng, cười nói: “Nếu như ngay cả nữ nhân của mình mà ta cũng không bảo hộ được, thì ta làm sao có thể ra khỏi nơi này...”

Mấy lời chống đối trắng trợn như vậy mà hắn cũng có thể nói ra được. Cũng may hắn vẫn là một quý tộc thiên hoàng. Người trong hoàng tộc, cách làm quả thực so với đại ca xã hội đen chẳng khác là bao. Ta không khỏi nhớ tới, trước lúc ta xuyên qua có từng xem một bộ phim về xã hội đen. Một đại ca xã hội đen một tay cầm súng máy, một tay ôm ấp mỹ nữ, nói: “Giết ta đi. Lão tử nếu như ngay cả mấy tên côn đồ các người mà còn không đối phó được, ngay cả nữ nhân của mình mà cũng không bảo hộ được, thì lão tử liền nuốt dao tự sát ở chỗ này...”

Tên Lâm Thụy này, vẻ mặt hàm chứa ôn hòa như nước, tươi cười dịu dàng như làn gió, trường sam lụa mỏng, thắt dây lưng ngọc, chân đi giày tơ tằm, điệu bộ mềm mại rộng lượng. Nhìn trái nhìn phải đều giống một vị chính nhân quân tử. Hơn nữa, diện mạo như quan ngọc, mắt như bảo thạch, xem trên xem dưới đều giống một gã thư sinh mặt trắng. Thật sự không thể tìm thấy điểm nào có quan hệ với đại ca xã hội đen. Vậy mà vì cái gì, hành vi và cách ăn nói của hắn, sao ta nhìn vào lại thấy lưu manh du côn như một đại ca xã hội đen đến vậy?

Trong khi đó, lão cha bỗng nhiên lại nở nụ cười. Ông bước xuống khỏi chỗ ngồi. Thân thể yếu đuối tựa như không thể chịu nổi một cơn gió, bỗng đứng vững dậy thẳng tắp. Gương mặt cực gầy hiện lên ý cười, ông nói: “Người cho là, cái đám Hộ Long Vệ này của người có thể bảo hộ được nàng sao?”

Trên người ông đột nhiên bộc phát ra lực lượng cùng sát khí vô cùng mạnh mẽ, khiến cho gương mặt như bộ xương khô của ông thật sự trông giống như ác ma đến từ địa ngục.

Ông cười nói: “Loại độc này, mặc dù không thể rõ ràng nhưng lại tựa như một loại ưu đãi, khiến ta tăng cường công lực rất nhiều. Hiện giờ lại dùng để đối phó với chính người thân của mình, có phải là quá chậm chạp rồi không?”

Trên mặt ông mang theo thần sắc lạnh lùng. Lạnh lùng đến mức cứ như đang đứng trên đỉnh tuyết sơn vậy. Ta trông thấy vẻ mặt lạnh lùng này của ông, không có lấy một tia độ ấm. Lão cha hờ luôn cùng ta đấu võ mồm không biết đã biến đi đâu rồi. Xuất hiện trước mắt ta bây giờ chỉ còn lại một người hoàn toàn xa lạ...

Xương cốt trên người ông phát ra thanh âm lách cách. Ta biết, chân khí đã vận dụng đến mức tận cùng mới có thể khiến cho xương cốt phát ra âm thanh như vậy. Ta không ngờ được, một người gầy yếu đến nông nổi ấy mà chỉ trong nháy mắt có thể từ cực yếu trở nên cực mạnh. Ông hiện giờ, trông giống như một cây cổ thụ đâm xuống mặt đất, cứng rắn, kiên cường, dẻo dai. Sát khí tỏa ra tràn ngập trời đất, không ai có thể ngăn cản.

Ta thấy vài vị Hộ Long vệ bị Lâm Thụy “lừa tới” kia bắt đầu tiến lên bày trận thuật. Vẫn là trận pháp tầng tầng quấn quanh đó. Lão cha lại đột nhiên bộc phát công lực, đánh sâu vào. Trận thuật bị giải khai một lỗ hổng thật lớn. Ông từng bước từng bước tiến lại đây. Ánh mắt không hề biểu lộ tình cảm. Ông đã coi ta như kẻ thù lớn nhất của ông mà đi tới...

132. Chương 134

Chương 134: BỘC PHÁT

Edit: Docke

Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử nhìn nhau rồi nhảy lên trước nghênh đón. Ta phát hiện, công lực của bọn họ đã khôi phục được bảy, tám tầng. Hơn nữa, hai người còn ăn ý một cách kỳ lạ. Mỗi lần vung tay, mỗi cái múa chân đều làm như có cảm ứng tâm linh liên thông vậy. Hiệu lực còn mạnh hơn cả khi hai người có đầy đủ công lực. Nhưng vẫn phải rất khó khăn mới có thể chặn đứng được sự công kích của lão cha hờ.

Ta nhìn qua Tuyên Vương. Trên mặt hắn khi thì do dự, khi thì kiên định. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không hạ lệnh ngăn cản lão cha hờ tấn công. Hắn liếc mắt nhìn ta một cái rồi lại quay đầu đi...

Lâm Thụy đi đến gần ta, nói: “Đi theo ta...”

Sớm đã có một đám binh lính của Tuyên Vương phủ xông đến. Mũi tên đã căng mình trên dây cung, đao kiếm đều đã được tuốt ra khỏi vỏ, bao vây lấy chúng ta...

Ta hỏi Lâm Thụy: “Thủ hạ của người đâu?”

Anh nói: “Ở ngoài cửa tiếp ứng...”

Trong lúc nói chuyện, Thanh Loan tựa như hàng nga, xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng không để ý gì đến chúng ta, xông thẳng đến chỗ Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử. Ta nhìn lại. Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử tả truat hữu chi (đỡ phải lại hở trái), đã không thể ngăn được nữa rồi...

Ta không thể ngờ được, lão cha tiện nghi đột nhiên lại bộc phát công lực, có thể chống đỡ được công kích của nhiều người một lúc như vậy: năm vị Hộ Long Vệ, Thanh Loan tiên tử, Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử đều phải dùng hết sức mình mà khó khăn lắm mới có thể ngăn trở công lực của ông. Trong lòng ta đột nhiên có một dự cảm xấu. Lão cha trước mắt, chỉ sợ đã đến mức bốc cháy mãnh liệt nhất rồi...

Ông đang thiêu đốt chính sinh mệnh huy hoàng cuối cùng của mình. Bỗng nhiên ta có cảm giác, tất cả sát khí mà ông nhắm vào không phải là ta, mà là chính ông. Ông dốc tận lực, dùng cố gắng lớn nhất của mình để hoàn thành một ước định nào đó. Một ước định mà ông không muốn hoàn thành. Cho nên, ông đành phải giết chết chính mình...

Ta nói với Lâm Thụy: “Người kêu người của người dừng tay đi...”

Lâm Thụy không hiểu nhìn ta, nhưng vẫn phát phát tay...

Ta lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, các người mau dừng tay. Lại đây...”

Cứ tưởng sẽ có cảnh tượng giống như tình tiết trong mấy bộ phim điện ảnh và truyền hình: cả đại gia đình bất hòa, đánh nhau loạn cả lên. Ai ngờ, Lâm Thụy vung tay lên, mấy vị Hộ Long Vệ và Thanh Loan trong phút chốc lùi lui về phía sau. Có một vị Hộ Long Vệ mặc dù bị quyền phong đánh iệng phun máu tươi nhưng vẫn rời khỏi vòng chiến...

Sức kêu gọi của ta cũng rất mạnh mẽ, cùng lúc đó, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cũng lùi xuống...

Lão cha lập tức không có đối thủ, đứng ở giữa hội trường sợ run. Chỉ tích tắc sau, ông ngạo mạn chậm rãi đi tới, sắc mặt dữ tợn như ác quỷ. Ta lặng lẽ nhìn ông, xem ông làm thế nào hoàn thành...

Ông bước từng bước một, từ từ đi tới...

Mắt thấy ông đã đi đến trước mặt ta thì bỗng nghe rầm một tiếng, ngã xuống. Đáng thương đến mức thật sự hoàn toàn tự nhiên, không thể giả được. Không có ai hoài nghi, ngay cả Tuyên Vương cũng vậy...

Tuyên Vương, hẳn cũng chỉ bình tĩnh nhìn ta. Lúc hẳn trông thấy lão cha ngã xuống, ta thấy trong ánh mắt hẳn dường như có một loại biểu tình giống như là đang thở phào nhẹ nhõm...

Ta nói: “Đưa cha ta đi, rời khỏi Tuyên Vương phủ...”

Thanh Loan và bọn Tiểu Phúc Tử nghi hoặc nhìn ta, không có ai làm theo. Ai cũng đều đang sợ hãi, chỉ có Lâm Thụy cười cười nói: “Mang hẳn đi...”

Ta liếc mắt nhìn Lâm Thụy một cái, phát hiện khóe mắt hẳn ngập tràn ý cười. Những lọn tóc nhẹ nhàng từ trên trán xõa xuống, rợp bóng trên mặt. Toàn thân toát lên vẻ tuấn mỹ vô cùng. Anh quay đầu nói: “Nhìn ta như vậy đã đủ chưa?”

Ta không khỏi nhớ đến lúc hẳn ở giữa đám đông tuyên bố ta và hẳn đã xảy ra chuyện thân mật da thịt gì đó. Trái tim không khỏi nhảy dựng. Ta giả vờ như không hề nghe thấy hẳn nói gì, quay đầu đi. Lại nghe thấy hẳn cúi đầu mà cười mấy tiếng...

Ta nghĩ, chờ ta ổn định lại cảm xúc rồi sẽ tính sổ với người sau...

Ra khỏi Tuyên Vương phủ, ta nhìn thoáng qua hội trường lớn đèn đuốc sáng trưng. Tuyên Vương đứng đó, hình bóng cô độc tiêu điều. Hẳn nhìn chúng ta đi ra ngoài, không mở miệng nói một câu nào...

Còn Bình Vương và Bình Vương phi đã rời khỏi Tuyên Vương phủ từ lâu...

Hiện giờ, Tuyên Vương bị huynh trưởng hận thấu xương, tân nương đã rước đến cửa, đang chuẩn bị bái đường thành thân lại cùng người ta chạy mất. Cái gọi là chúng bạn xa lánh, không còn gì có thể hơn thế này. Ta nhớ đến Tuyên Vương mới sáng nay còn hoàn toàn tin tưởng, vẻ mặt đắc ý tưởng như có thể nắm trong tay cả thiên hạ, trong nháy mắt lại tất cả hóa không. Nỗi bi thương này... Nhưng ta đương nhiên không đồng tình với hẳn rồi...

Ngoài cửa đã có mấy cỗ xe ngựa chờ sẵn, ta nói: “Ta và cha sẽ đi chung một xe...”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đành giọng phản đối: “Không được...”

Ta nhìn Lâm Thụy. Hắn lại không lên tiếng, giống như không hề nghe thấy gì vậy. Ta nghĩ, hẳn thật không hề lo lắng cho ta ư...

Ta nói: “Không sao, dù gì thì ông vẫn là cha của ta, sẽ không làm gì ta đâu.”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cũng hết cách. Ta đi qua cỗ xe ngựa của lão cha, vừa muốn nhún mình bước lên thì đã có một người còn nhanh chân hơn cả ta. Không phải Lâm Thụy kia thì còn ai vào đây nữa...

Cũng may, xe ngựa này đủ rộng rãi, hai người ngồi thì vẫn còn một chỗ dư dả ột người nằm...

Bằng không, cũng thật sự phải thân mật da thịt...

Xe ngựa lặng lẽ mà đi, ta nhàn nhạt mà nói: “Lão cha, không cần giả vờ nữa, dậy đi...”

Vừa mới rồi còn nằm mê man như hấp hối, hô hấp yếu ớt gần như không thể nghe thấy gì vậy mà bây giờ lão cha lại chậm rãi mở mắt, rồi chậm rãi ngồi dậy. Ông cười khổ: “Ngươi mà là con gái của ta sao? Ta quả thật không dám nhìn nhận ngươi...”

Ta lạnh nhạt nói: “Lão cha, chẳng lẽ trước giờ cha chưa từng nghe qua câu ‘con hơn cha là nhà có phúc’ hay sao?”

Lão cha thở dài một hơi, nói: “Tiểu Tuệ, ngươi đừng trách ta vô tình như thế...”

Ta nói: “Con nhớ rõ cha đã từng nói một câu. Mặc kệ thế nào, cha đều sẽ đứng về phía con. Con tin cha...”

Trong nháy mắt khi nhìn thấy ông đánh nhau với thủ hạ của Lâm Thụy, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, lòng ta bỗng nhiên cảm thấy mọi nỗi buồn khổ đều đã lui xa. Ta nghĩ, nếu người cha ở hiện đại đối với ta như thế, từ nhỏ đã rũ bỏ ta, nhưng ta quyết không tin, đến cổ đại này, vận mệnh lại tái diễn tương tự. Vì thế, ta quyết định đánh cược một lần nữa, đánh cược ông có thể chính tay giết chết đứa con gái này hay không. Ván cược này, ta đã thắng rồi...

Lão cha vươn tay muốn phủ lên khuôn mặt ta. Khóe mắt ta thoáng nhìn, trông thấy Lâm Thụy đang ngồi bên phía đối diện, vẻ mặt bỗng nhiên dậy lên sự khẩn trương. Trong đầu ta không khỏi vô cùng sung sướng... Hẳn đang quan tâm đến ta...

Lão cha vung về vén mái tóc trên trán ta, nói: “Con sớm đã biết ta sẽ không làm hại con sao?”

Ta vươn tay cầm lấy tay ông, xoa nhẹ lên những sợi gân xanh nổi hằn trên tay ông, nói: “Lão cha, cha là người như thế nào, con cũng không biết nữa. Nhưng tình cảm nhiều năm như vậy không thể chỉ trong tích tắc liền có thể thay đổi được. Nếu như đột nhiên thay đổi thì chỉ có thể nói rằng, có người đang làm bộ mà thôi. Đương nhiên người đó không phải là con rồi. Như vậy, người làm bộ phải là cha...”

Lão cha nói: “Nha đầu, trí tuệ của con thật sự đã vượt xa vi phụ rồi...”

Ông dừng lại, ta hoài nghi, chắc ông lại đang suy nghĩ ta rốt cuộc có phải là con gái của ông hay không đây mà...

Ông nói: “Có đứa con như thế, cuộc đời này của lão phu đã đủ hạnh phúc lắm rồi...”

133. Chương 135

Chương 135: THUỐC GIẢI

Edit: Docke

Ta cười nói: “Lão cha, cha vì sao lại tỏ ra già nua như vậy. Cha mới có bốn mươi thôi, sao có thể là lão phu được. Nha đầu con còn muốn hiểu thuận với ngài mà!”

Lão cha nói: “Tiểu Tuệ, con thật sự không trách ta chút nào sao? Ta đối với con như vậy, giao con vào tay Tuyên Vương?”

Ta nhàn nhạt nói: “Lão cha, mỗi người đều có lập trường và nỗi khổ của mình. Cái gọi là ai vì chủ này, dụng hết thủ đoạn, không có ai đúng ai sai cả, Lại nói, cha cuối cùng không phải đã buông tha cho con đó sao?”

Lão cha dùng ánh mắt thật sâu nhìn ta: “Nha đầu, ta thật sự không biết con đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất luận con biến thành thế nào thì con vẫn là nha đầu của ta...”

Ta hỏi: “Rảnh rồi mới nói, lão cha, chuyện năm đó, con còn có rất nhiều chỗ không rõ. Cha có thể nói cho con biết được không?”

Lão cha nói: “Còn có gì mà hỏi nữa, đều đúng như suy đoán của con cả thôi. Năm Đó, ta cùng đại tướng quân cãi nhau một trận ầm ĩ rồi chạy ra khỏi doanh trại. Đại tướng quân lại tưởng rằng ta sẽ mật báo với triều đình nên đã sai tướng sĩ chặn ta lại. Ta chống trả quyết liệt rồi đoạt lấy con Hãn Huyết Bảo Mã của tướng quân mà chạy. Đến nửa đường thì bị Thanh Loan chặn lại. Ta lừa con, nói rằng ta không biết bọn họ là người của Thanh Phượng Môn. Thật ra ta đã biết từ lâu rồi, còn biết cả chuyện bọn họ chính là thủ hạ của Thụy Vương gia nữa...”

Nói xong, ông liếc mắt qua Lâm Thụy ngồi đối diện. Lâm Thụy nhìn ông mỉm cười, nói: “Nhạc phụ, mời ngài cứ nói...”

Nghe hãn gọi một tiếng ‘Nhạc phụ’, ta tức giận đến mức thiếu chút nữa đã tung quyền đánh qua rồi. Nhưng nghĩ lại, cũng không nên để hãn tiếp được nắm đấm, thuận tay lôi kéo, không được diễn mấy cảnh như trong phim này nọ nữa...

Cuối cùng, ta chỉ quay qua trừng mắt nhìn hãn, nghĩ rằng. Người cổ đại chắc cũng chỉ có mình hãn mới có thể vô lại như vậy. Hay là, hãn cũng là người xuyên không? Là một tên vô lại đầu đường thời hiện đại cuộn cuộn xuyên không mà đến đây?

Lão cha lại lơ đãng. Ta nghĩ, trải qua chuyện vừa rồi, Lâm Thụy ở trước mặt công chúng mà thổ lộ thâm tình, ông đã sớm xem Lâm Thụy trở thành đối tượng lo lắng thứ hai của ta rồi.

Lão cha tiếp tục nói: “Vì thế, đúng như con đoán, ta đã tự hạ độc mình rồi chuẩn bị chạy về doanh trại châm ngòi ly gián tướng quân. Vốn định là, với giao tình giữa ta và tướng quân, hãn nhất định sẽ nảy sinh phản cảm với Thanh Phượng Môn, thuận tiện sẽ phản cảm với cả Thụy Vương gia. Về sau, trước sự thuyết phục của ta, hãn sẽ thay đổi ý định phản quốc...”

Ta nghi hoặc nói: “Lão cha, nếu tất cả mọi thứ cha đều đã có kế hoạch hết rồi. Vì sao kết quả lại chuyển biến, thành ra kết cục như thế?”

Lão cha nói: “Nha đầu, con biết không. Chính là do cái gọi là người tính không bằng trời tính. Ta đã uống thuốc giải chất độc của nước bọt ngân tằm vào rồi. Nhưng ai mà ngờ được, không biết thuốc giải không đủ liều lượng hay làm sao đó mà chất độc vẫn không bị ức chế, cuối cùng tràn ra khắp toàn thân...”

Ta ngạc nhiên nói: “Lão cha, hóa ra con đoán đúng rồi sao, độc nước bọt ngân tằm này chính là do cha chế ra. Nhưng còn thuốc giải, đương nhiên không phải là Đại Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự như lời cha nói rồi. Vậy rốt cuộc thì là cái gì, vì sao lại không có công hiệu?”

Lão cha đắc ý nói: “Nha đầu, con nằm mơ cũng sẽ không nghĩ ra được thuốc giải độc nước bọt ngân tằm này là cái gì đâu...”

Ta nhìn nhìn bộ dáng đang thao thao bất tuyệt khoe mẽ của ông, nói: “Có phải cha vẫn chưa nghiên cứu ra, cho nên mới...”

Lão cha vội nói: “Sao lại thế được. Thuốc giải kia, chính là Tiên nhân đảo do ta chế tác đó...”

Ta nói: “Không thể nào, Tiên nhân đảo là một loại kỳ độc, vừa dính vào một chút là chết liền...”

Trong lòng lại loáng thoáng có gì đó từ trong trí nhớ nhảy vọt ra. Ta còn nhớ, năm đó, lão cha đặc ý đào dật, lấy Tiên nhân đảo ra khoe trước mặt ta. Nói nó là độc như thế nào, như thế nào. Ta còn không cam, nói: “Độc cái gì, dù độc thì cũng chẳng qua chỉ độc chết tất cả hoa cỏ trong vườn, hại chết một đàn kiến thôi chứ gì...” Nhưng trong đầu đã sớm muốn lấy dùng, thử xem có độc chết được mấy con tằm ngao của phủ công chúa nhà hàng xóm hay không. Vì thế, thừa dịp lão cha không có ở trong phòng, ta đã đổ một nửa số thuốc Tiên nhân đảo ra một cái chai khác, sau đó lại đổ thêm nước vào cho đầy chai lại như cũ. Chẳng lẽ, sở dĩ ông biến thành như vậy, là bởi vì ta đã tráo đổi một nửa chai thuốc Tiên Nhân đảo kia, cho nên mới không thể ức chế được độc tính trong người ông...

Trái tim ta bình bịch nhảy dựng, hỏi lão cha: “Trên chai đựng Tiên nhân đảo của cha, có phải là có một đóa hoa mai hay không?”

Lão cha nói: “Đương nhiên, không phải ta đã cho con xem qua rồi sao?”

Ta nói: “Chẳng lẽ cha lại không có bình nào khác nữa sao?”

Lão cha nói: “Giỡn chơi sao, bộ người cho rằng Tiên nhân đảo dễ chế lắm à?”

Ta lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy...”

Lão cha ngạc nhiên nói: “Thì ra thế nào?”

Ta thì thào, muốn nói rồi lại thôi. Cuối cùng cũng đem chuyện ta trộm thuốc kia kể cho ông nghe. Ông kinh ngạc, giơ bàn tay lên, làm như muốn đánh ta một cái bạt tai, nhưng cuối cùng lại chỉ vuốt nhẹ lên mặt ta, nói: “Nha đầu, người còn giúp ta nữa đó, bằng không, võ công của ta làm sao có thể tăng cường nhanh được như vậy?”

Ta hoài nghi nói: “Vậy vì sao cha lại gầy như vậy?”

Ông nói: “Gầy thì đã làm sao, hiện giờ ta chính là gầy mới đẹp...”

Ta nhìn thân hình khô gầy như que củi của ông. Trước kia, ông chính là một mỹ nam tử nhanh nhẹn gương mẫu chiếu sáng. Bây giờ lại gầy như quỷ đói vậy, ta so ra còn giống người hùng hơn ông...

Ta hỏi lão cha: “Lão cha, cha nói cho con biết đi. Cha là mật thám đại Tề do Tuyên Vương phái đến nằm vùng ở Tây Sở...”

Lão cha ngắt lời ta: “Nha đầu, người đoán sai rồi. Ta không phải do Tuyên Vương phái đến Tây Sở. Chẳng qua là sau này, ta đứng về phía Tuyên Vương mà thôi...”

Ta gật gật đầu nói: “Cũng đúng, với tuổi tác của cha, lại ở Tây Sở nhiều năm như vậy. Vào thời điểm đó Tuyên Vương vẫn còn là một đứa bé mới hơn mười tuổi đầu. Hẳn lại chẳng có quyền lực gì để có thể sai khiến cha. Nếu vậy, cha là do hoàng đế Đại Tề phái đến sao?”

Ông gật gật đầu...

Ta liếc mắt nhìn ông một cái, hỏi tiếp: “Nếu vậy, phu nhân của đại tướng quân vì sao bị phát hiện đang ở Tây Sở, cha nhất định sẽ biết, đúng không?”

Lão cha nói: “Nha đầu, lão cha chẳng qua là thân bất do kỷ (không thể tự mình làm chủ)...”

Ta thở dài: “Đúng vậy, cha là ai vì chủ nấy, cho nên đã truyền tin tức này cho hoàng đế Đại Tề. Hoàng đế Đại Tề, không biết đã dùng phương pháp gì lại để cho thái tử Tây Sở biết được. Thái tử chẳng phải đã lợi dụng cơ hội này sao? Như thế, năm đó đóng quân gây sức ép tại biên cảnh Tây Sở, nói vậy đã khiến biên phòng của Đại Tề khêch trương không ít...”

Lão cha gật đầu nói: “Tuy rằng chỉ cùng thái tử Tây Sở giao ước chỉ đóng quân gây sức ép tại biên cảnh trong hai tháng, nhưng nếu đã xuất binh thì làm sao có thể không đánh mà về cho được? Diễn kịch thì cũng phải làm cho thật một chút chứ. Ngay lúc đó, thái tử Tây Sở cũng đã nghĩ như vậy. Vì thế, sau một hồi chiến tranh, Đại Tề đã thu hoạch được gần đến mười thành trì của Tây Sở...”

Ta lạnh lùng nói: “Như vậy là Thái tử Tây Sở, đương kim hoàng thượng, chỉ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà không tiếc đánh đổi cả thành trì quốc gia mình, thê tử của thuộc hạ mình. Quốc gia này, còn có thể cứu được nữa sao?”

Lão cha thở dài: “Nếu như không phải vì Tuyên Vương, ta đã để tướng quân tạo phản từ lâu rồi. Đáng tiếc, nếu ngay lúc ấy mà hấn làm phản thì công lao này lại vào tay Thụy Vương gia...”

Lâm Thụy ngồi ở đằng kia, nửa ngày nay không nói tiếng nào, lại trước hết mở miệng gọi ‘Nhạc phụ’ một tiếng rồi mới nói: “Sớm biết như thế, ta đã đem công lao này tặng cho nhị ca rồi...”

Nói xong, còn quay sang ta mỉm cười, làm như nếu ta không giận tím mặt thì hẳn sẽ khó chịu lắm vậy, lúc nào cũng muốn trêu chọc một chút...

134. Chương 136

Chương 136: MƯỖN ĐẠO GIẾT NGƯỜI

Edit: Ckun

Beta: Docke

Ta lặng lẽ hít vào mấy hơi thật sâu, đè ép tất cả tức giận xuống, âm thầm nói: Không tức giận...

Lão cha ngược lại bị đạo đức tốt của hấn làm cảm động, nói: “Thụy Vương gia có ý nghĩ này, lão phu thật sự cảm thấy hổ thẹn...”

Ta hỏi ông: “Cha, người đã là mật thám Đại Tề thì vì sao lại giúp Đại tướng quân đánh một trận thắng lớn như vậy?”

Lão cha dùng ánh mắt kì quái nhìn ta, nói: “Nha đầu, người có biết không, có một câu gọi là “Mượn đao giết người”. Bên trong Đại Tề cũng chia thành rất nhiều phe phái, có một số người vì muốn đề phòng người khác, mượn tay kẻ địch loại bỏ giúp hấn chẳng phải càng tiện?”

Ta ảm đạm nói: “Chẳng lẽ vì muốn loại bỏ một người mà để cho hàng ngàn hàng vạn tính mạng binh sĩ chôn cùng hấn sao?”

Lão cha lạnh nhạt nói: “Nha đầu, một tướng công thành vạn cốt khô. Huống chi trong vòng tranh đoạt, có gì trọng yếu hơn ngôi vị hoàng đế đâu?”

Ta cũng hiểu, một tướng công thành vạn cốt khô. Nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh hàng ngàn hàng vạn tính mạng vô tội bị chôn vùi trong cát vàng thì kiềm nén không được nổi khó chịu trong lòng. Lại cảm thấy mình thật may mắn không phải làm thân nam nhi, gia thế cũng không hiển hách, sẽ không bị cuốn vào vòng phân tranh vĩnh viễn không có điểm dừng kia... Ta có phải có chút khờ dại rồi không? Bây giờ không phải đã bị quẩn vào rồi sao? Không được, ta phải mau chóng thoát thân mới được. Chỉ có điều, nghi vấn lớn nhất trong lòng ta chính là, lão cha ta vì cái gì lại tận lực hết sức trợ giúp Tuyên Vương như vậy. Cho dù ông là mật thám Đại Tề tại Tây Sở, nhưng là do lão hoàng thượng phái đi, đâu có quan hệ gì đến Tuyên Vương, lúc ấy chỉ là một đứa bé con. Vì cái gì ông không tiếc thân, có chết cũng muốn giúp cái tên Tuyên Vương đề tiện đây thủ đoạn kia? Ta tiện đà hoài nghi, chẳng lẽ thời điểm ta trúng Nhiễm chỉ nhu, ông thật sự không biết chút nào sao?

Ta không hỏi ông xuất phát từ nguyên nhân gì lại tận hết sức lực trợ giúp Tuyên Vương như vậy, mà nói: “Lão cha, cha biết không, lúc con ở Tuyên Vương phủ có ăn một loại bánh tơ vàng ngũ sắc. Hương vị thật sự phải nói là ngon vô cùng...”

Lão cha liếc mắt nhìn ta một cái, nhàn nhạt nói: “Loại bánh tơ vàng ngũ sắc này là mật truyền của Tần gia, nhất là có thể đem các loại hương vị dung nhập trong đó, đặc biệt là hương vị Nhiều chỉ nhu. Nhiều chỉ nhu là đệ nhất kỳ được, làm cho người ta sống mơ mơ màng màng, rơi vào trạng thái cực lạc. Vậy mà có người lại cho rằng, chỉ dựa vào bản thân, dùng cái gì gọi là Sư Hồn Đại Pháp là có thể chống đỡ được được lực của Nhiều chỉ nhu kia sao?”

Ta không thể ngờ được, vừa mới mở miệng đã bị lão cha gắt gao chặn họng, ngượng ngùng nói: “Cha, chẳng lẽ không được sao?”

Lão cha nói: “Nhiều chỉ nhu đương nhiên là có thuốc giải. Bánh tơ vàng ngũ sắc không chỉ có thể hòa tan hương vị Nhiều chỉ nhu, mà còn có thể hòa tan hương vị của thuốc giải...”

Ta thì thào nói: “Lão cha, chẳng lẽ cha đã giúp con trộn thuốc giải vào. Nhưng tại sao lại không nói cho con biết, hại con chịu khổ?”

Lão cha thở dài một hơi nói: “Nha đầu, người cho là cha người có vạn năng sao. Tuyên Vương, hẳn là một người cực kì khôn khéo, sao hẳn có thể nói cho ta biết chuyện thuốc người cơ chứ. Mãi đến lúc cuối cùng, khi ta nghe lén hẳn cùng Quy Trữ nói chuyện mới biết được. Lúc ta đang nghĩ biện pháp tốt nhất để đem thuốc giải hòa vào số bánh tơ vàng ngũ sắc được đưa lên cho người thì người đã giống như quỷ đói đầu thai ăn hết sạch rồi, đến cả mảnh vụn trên bàn cũng không thừa lại...”

Ta nghĩ, ta không liếm chén đĩa đã là tốt lắm rồi. Lão nhân gia, người cũng không phải không biết bản tính ta, thích ăn ngon, lười vận động, cái gì cũng muốn chiếm cho bằng hết...

Ta còn đang muốn hỏi ông về nghi vấn lớn nhất trong lòng: Vì sao người lại hoàn toàn muốn trợ giúp Tuyên Vương như vậy? Lại càng muốn hỏi Lâm Thụy hơn, tại sao Tần Thập Nhất lại về phe hẳn, còn chuyện Tần Hàng Bách hạ độc nữa, có phải cũng nằm trong tính toán của hẳn hay không?

Nhưng hẳn không nói, ta cũng chẳng muốn hỏi nữa. Hiện tại ta cứ nhìn thấy hẳn là lại cảm thấy phiền, dù vọng cũng không hi vọng hẳn...

Không khí trong xe ngựa nặng nề hẳn, ngoại trừ tiếng hô hấp của ba người chúng ta thì chẳng còn thanh âm nào khác. Lão cha ta sau trận đấu lần này, tuy không đến mức khoa trương như ông đã giả vờ, lập tức té ngã xuống đất, nhưng tinh lực của ông quả thực đã bị tiêu hao không ít. Nói chuyện nhiều như vậy, ông cũng cảm thấy mệt mỏi, hơi hơi nhắm mắt lại. Ta không hỏi ông về nghi vấn lớn nhất trong lòng kia, bởi vì ta biết, chuyện này có khả năng liên lụy tới cả thâm cung bí sử trong hoàng cung Đại Tề. Cũng không thể để Lâm Thụy nghe được, hẳn còn chưa chịu nói cho ta nghe cái gì hết mà, đúng không?

Trước hết, ta phải giải quyết vấn đề xưng hô với Lâm Thụy cái đã...

Ta nhẹ nhàng nói với Lâm Thụy: “Vị công tử này, à không, vị hoàng tử này, phiền người về sau đừng làm loạn quan hệ. Ta cũng không phải là vị hôn thê gì đó của người đâu...”

Lâm Thụy nâng mắt lên, nhãn tình như sao sáng trong bóng tối, mi mắt thật dài rợp bóng lên đôi gò má. Những lọn tóc hai bên gò má xòa xuống. Đôi mày kiếm kéo dài đến tận thái dương như ẩn như hiện. Hẳn hơi hơi nở nụ cười, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong duyên dáng. Tiếng cười nhu hòa trầm thấp mà nam tính từ trong ngực phát ra...

Không biết tại sao, nghe xong tiếng cười của hẳn, ta có cảm giác hai má nóng lên, không thể đối diện với nhãn tình thâm thúy như sóng núi giữa trời đêm của hẳn. Trong lòng ta thâm mắng, cảm giác như ánh mắt hẳn đang bắn ra nhiệt lượng. Làn da trên cơ thể ta, những chỗ nào lộ ra ngoài đều phải hứng chịu luồng nhiệt ấy, khiến ta bỗng nhiên cảm giác chân tay luống cuống. Không khí trong xe ngựa phá lệ loãng ra, cứ như nhiệt khí tỏa ra từ hô hấp của hẳn đều đang phả vào mặt ta...

Ta gục đầu xuống, âm thầm nhắc nhở chính mình: Bản thân chính là một người hiện đại xuyên qua, có người nào mà chưa từng gặp, có soái ca điện ảnh hay siêu sao truyền hình gì mà chưa từng thấy qua, cũng không thể bị một gã cổ nhân hấp dẫn chứ? Nhưng làm thế nào ta cũng không thể khiến trái tim mình đừng nhảy bình bình trong ngực, ít nhất có đến 100 lần/phút? (người bình thường trung bình chỉ 70 lần/ phút thôi)

Còn hẳn lại dung nhan bình tĩnh, làm như hết thấy đều bị thao túng trong tay hẳn vậy?

Ta giật mạnh đầu nhìn lên, nhìn về phía hắn, lại thấy trong mắt hắn có một tia hoảng loạn, trên mặt xẹt qua một tia hồng nhuận khả nghi...

Tâm tình ta bỗng nhiên tốt hẳn lên. Thì ra, hắn cũng không giữ được bình tĩnh như vẻ bề ngoài...

Hắn ho khan một tiếng, cười cười nhìn ta: “Vì sao Tần Thập Nhất cuối cùng lại phản chủ giúp địch, người có muốn biết không?”

Ta gật gật đầu, xoa nhẹ hai gò má đang nóng lên, nói: “Đương nhiên muốn biết...”

Hắn lại hỏi: “Hộ Long vệ Mẫu phủ vì cái gì lại nghe theo sự chỉ huy của ta, người có muốn biết không?”

Ta cả giận hét: “Đương nhiên muốn biết...”

Hắn nói: “Hôm nay náo nhiệt như vậy, Mẫu tiểu thư lại không đến, người có muốn biết vì sao không?”

Ta đương nhiên muốn biết, hơn nữa còn đặc biệt muốn biết, cho nên ta đành phải nói: “Đương nhiên muốn biết...”

Hắn nói: “Tất cả giải đáp đều ở Thụy Vương phủ, không biết người có muốn đến xem không?”

Ta nói: “Đương nhiên muốn... Cái gì?”

Ta nghĩ, đây mới đúng là điều ta phải lo lắng, có nên đi hay không. Nếu như đi, chẳng khác nào xác thực lời nói vô căn cứ kia, rằng ta là vị hôn thê của hắn?

Ta vừa định lắc đầu, lão cha vốn đang khép hờ hai mắt lại mở miệng: “Nha đầu Tiểu Tuệ, người cứ như vậy mà đưa lão cha đi ra, có Thụy Vương gia bảo hộ, đương nhiên là không thành vấn đề. Sớm hay muộn gì thì Tuyên Vương cũng sẽ điều tra truy xét. Nếu đợi đến lúc hắn có phản ứng thì chúng ta làm sao để dàng thoát thân được? Ta thấy...”

135. Chương 137

Chương 137: THUY VƯƠNG PHỦ

Edit: Ckun

Beta: Docke

Lão cha ngậm miệng không nói, có lẽ là ông thấy ta dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ông. Đối với việc này ông cứ cảm thấy có lỗi, đành phải thì thào lẩm bẩm nói: “Chẳng qua chỉ là một đề nghị mà thôi, không nghe cũng được...” Nói xong, hai mắt lại nhắm.

Trong khi đó, Lâm Thụy bỗng nhiên nghiêm mặt lại. Đôi mắt như bảo thạch đen nhánh mang theo băng sương, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Hắn lạnh lùng nói: “Vừa rồi ở Tuyên Vương phủ, nể giao tình trước kia của chúng ta, vì cứu các người ra khỏi đó nên ta mới lừa bọn họ rằng ta cùng người có quan hệ. Người cũng đừng hiểu sai ý, nghĩ ngợi lung tung, nảy sinh mơ tưởng cho rằng ta sẽ lấy người thật...”

Trong lòng ta như có dòng nước lạnh chảy qua, oán hận nghĩ: người đã không muốn lấy ta thì vì sao còn ở hội trường, đứng trước đám đông mà nói hươu nói vượn, hủy danh tiết của người ta? Tồn hại danh dự của người ta?

Trên mặt ta cũng tỏa ra sắc lạnh, nói: “Ta vốn không muốn gả cho người, người cũng đừng hiểu sai lầm...”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cứ chia tay tại đây đi. Từ nay về sau vĩnh viễn không gặp lại, để tránh đại hôn của bốn vương sau này, có một số người lại tới cửa phá đám...”

Ta nghĩ: Người nghĩ cũng hay thật đó. Vừa mới nói hừ nói vượn liến thoắng bơi nhẹ thanh danh của người ta lại muốn bỏ của chạy lấy người rồi. Nếu ta mà để cho người vừa lòng đẹp ý như vậy, ta sẽ không phải là Giả Tuệ Như! Hơn nữa, đại hôn gì đó của người cũng đâu có liên quan gì đến ta, ta phá cái gì, đám cái gì chứ...

Ta nhàn nhạt nói: “Sao Vương gia lại phải sợ một tiểu nữ tử như ta chứ? Chẳng lẽ Vương gia quyền thế thông thiên mà ngay cả một tiểu nữ tử trời gà không chặt như ta cũng không đối phó được hay sao? Nếu Vương gia đã có lòng tốt nhất thời mà cứu chúng ta ra, thì vì sao lại không thể cứu người cứu cho trót đi? Để chúng ta ở lại trong Thụy Vương phủ một thời gian ngắn. Chờ đến lúc thương thế cha ta chuyển biến tốt đẹp, chúng ta sẽ tự động rời khỏi Vương phủ...”

Người cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không gây cho người thêm phiền toái gì nữa đâu. Chờ lão cha khỏe hơn, ta cùng với Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ sẽ có thể ngao du biển rộng trời cao, sống những ngày tháng tựa thần tiên, sẽ không bị cuốn vào vòng tranh đấu hoàng tộc vĩnh viễn không có điểm dừng này nữa. Ta tự nhiên lại cảm thấy có một tia nản lòng thoái chí. Có phải vì ta đối với Lâm Thụy đã có sự chuyển biến nên lòng ta bị loạn rồi? Đối với những người khác, ta đều có thể lý trí thông dong, vậy mà mỗi khi đối mặt với Lâm Thụy, bị hấn dùng lời kích tướng là ta cuối cùng lại đại loạn, tức giận đến mức không nhận được. Liệu có phải bởi vì, Lâm Thụy cho ta cảm giác khác hẳn những người khác?

Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Vương phủ của ta sao có thể để cho người ta dễ dàng vào ở, huống chi lại là một nữ tử. Đại hôn của bốn vương là đại sự, cũng không thể để người ta bàn tán đồn đãi gì được...”

Ta tức giận vô cùng, nở nụ cười nói: “Vương gia cũng thật biết tính toán. Chúng ta tổng cộng có bốn người, sao lại nói là chỉ có một nữ tử vào ở. Hơn nữa, ngài cũng đừng nói đại hôn gì đó của ngài với ta. Cái đó có liên quan gì đến ta đâu chứ. Mà cùng lắm cũng chỉ ở lại mấy ngày mà thôi. Nếu như Vương gia thực thấy chết mà không cứu, tiểu nữ tử cũng hết cách. Xin mời Vương gia xuống xe, tiểu nữ cùng gia phụ sẽ trực tiếp ra khỏi thành...”

Lâm Thụy không hề dịch mông, hít một hơi: “Ai kêu bốn vương luôn có tâm địa Bò Tát, không đành để cho người khác chịu khổ chứ. Huống chi tình thế hiện giờ, khả năng chỉ có Thụy Vương phủ mới có thể dung chứa các người. Thôi được rồi, coi như chúng ta đã nói xong. Nhưng các người chỉ có thể ở lại vài ngày, không thể lâu hơn...”

Ta hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hấn, cũng không thèm nhìn hấn nữa. Hấn cũng không không thèm mở miệng, sắc mặt cũng đanh lại như cái mặt sắt giữa ngày đông giá rét.

Khí hậu trong xe ngựa như giảm xuống âm độ, thiếu chút nữa đã đóng băng luôn rồi. Chỉ nghe thấy tiếng động hô hấp nhẹ nhàng của lão cha. Ta dường như có thể nhìn thấy ông thở ra khói trắng, tình huống mà chỉ vào những ngày đông khắc nghiệt mới có...

Xe ngựa phải vất vả lắm mới tiến vào Thụy Vương phủ. Tên Thụy Vương gia kia vén màn xe, làm đầu tàu gương mẫu, tiêu sái bước xuống xe ngựa. Nhanh đến nỗi ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn ta một cái, càng làm cho ta thêm tức giận...

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ vội chạy tới, giúp đỡ cha ta xuống xe. Tư Đồ hỏi ta: “Tuệ Như, Thụy Vương làm sao mà sắc mặt kì quái vậy?”

Ta lạnh lùng nói: “Không biết, người đừng hỏi ta...”

Tư Đồ lẩm bẩm: “Thật là kỳ lạ, Thụy Vương xuống khỏi xe ngựa, cười mà lại như mếu, làm như đang cố nín nhịn cái gì mà phóng vào vương phủ, nhắm thẳng hướng hậu đường. Ngay cả bọn hạ nhân chào hỏi, hấn cũng không màng...”

Ta nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Không phải là cố nhịn muốn đi nhà xí đấy chứ?”

Tư Đồ nghe xong, đỏ mặt lên: “Tuệ Như, sao người lại có thể thô lỗ như vậy, Thụy Vương gia sao có thể...”

Chắc nàng đang tưởng tượng, Thụy Vương dù thế nào cũng sẽ không cái kia..., nên cũng không muốn nói tiếp.

Ta nghĩ, sắc mặt Tiểu Phúc Tử mới gọi là kì quái. Gương mặt bình thường vốn như khối băng, không ngờ lại mỉm cười, làm như được vào ở trong Vương phủ làm hần sung sướng lắm vậy. Càng kì lạ hơn chính là, lão cha gió thổi liền bay, gầy như bộ xương khô kia của ta, khi không cũng treo lên nụ cười đầy mặt giống Tiểu Phúc Tử như vậy nhỉ?

Xem ra, trong mấy người, người không được thoải mái nhất, chính là ta...

Bởi vì, sao ta cứ cảm thấy hình như mình đang bị lừa vậy nhỉ? Hơn nữa, cảm giác này lại như mưa dầm tháng năm, ẩm ướt râm rập, thấm vào tận đáy lòng ta? Khiến cho toàn thân dù thế nào vẫn cứ cảm thấy không được thoải mái?

Cũng may, Diệp Bất Phàm đã dẫn theo hạ nhân ra đón. Xem ra, hần sớm đã nhận được tin tức, muốn bọn hạ nhân dẫn chúng ta vào phòng nghỉ ngơi.

Ta ngạc nhiên nói: “Diệp thống lĩnh, Vương gia không phải đã nói, chừng nào đến Vương phủ là có thể giải đáp cho ta một số vấn đề sao? Hần đi đâu rồi?”

Vẻ mặt của Diệp Bất Phàm lộ ra quái sắc, như cười như không, nói: “Giả tiểu thư, Vương gia bây giờ đang bận. Nhưng chỉ một lát nữa thôi, người sẽ cho gọi người đến. Đến lúc đó có chuyện gì, người cứ trực tiếp hỏi Vương gia là được...”

Ta nghi hoặc hỏi: “Vừa mới xuống xe ngựa liền có việc ngay rồi sao? Có thể là chuyện gì?” Chẳng lẽ nào thật sự là đi nhà xí?

Sắc mặt Diệp Bất Phàm càng thêm quái, bộ dáng làm như muốn cười mà lại không dám cười vậy: “Giả tiểu thư, chuyện của Vương gia, tại hạ không dám bình luận nhiều. Người cứ đưa phụ thân đi nghỉ ngơi trước đi. Vương gia lập tức sẽ đến thôi...”

Ta đành phải đỡ lão cha, cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ theo bọn hạ nhân đi về hướng khách phòng. Cách thật xa, lúc đã không còn nghe được tiếng người phía sau, Tiểu Phúc Tử mới đột nhiên nói cho ta biết: “Họ Diệp kia đang cười như điên phía sau chúng ta ...”

Tư Đồ cũng gật gật đầu, nói: “Đúng, ta cũng nghe thấy được...”

Ta biết hai người bọn họ học võ, hiểu biết linh mẫn hơn ta không ít, nên ta không hoài nghi lời bọn họ nói, chỉ nghi hoặc nói: “Sao lại thế này, có chuyện gì buồn cười đâu chứ?”

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ đồng thời lắc lắc đầu, nói: “Không biết...”

Ta định hỏi lão cha hờ, ông lại nói: “Vi phụ cũng không biết, người đừng hỏi ta...”

Nhưng ta nhìn biểu tình của ông, rõ ràng là biết... Bởi vì ta có cảm giác, ông cũng đang muốn cười một cái...

An trí lão cha xong xuôi, Tư Đồ cùng ông xa cách bao lâu nay mới gặp lại, mặc dù lúc đầu có chút hiểu lầm, nhưng hiện giờ cũng đã giải tỏa được, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Nói, nói, nói liền nói thẳng một mạch tới chuyện võ học. Bởi vậy, Tiểu Phúc Tử cũng kiếm được một chân. Ba người người một câu, ta một lời, nói mãi không ngừng, đem ta gạt sang một bên làm ta chán muốn chết. Ta liền thay đổi nữ trang, đi ra cửa phòng...

136. Chương 138

Chương 138: TÓC MÂY

Edit: Docke

Ta vừa đi dạo dọc theo những hành lang dài, vừa nghĩ ngợi. Theo lời Tiểu Phúc Tử nói, Diệp Bất Phàm cười như điên. Trong lòng ta cảm giác vô cùng kỳ quái, bước chân không tự chủ được đi đến chính sảnh.

Vốn tưởng rằng sẽ có hạ nhân tôi tớ nào đó đến cản ta lại. Ai ngờ, bọn họ gặp ta, ai ai cũng vô cùng cung kính. Ta hỏi bọn hắn: “Vương gia của các ngươi đâu?”

Có một hạ nhân đáp: “Thưa tiểu thư, Vương gia đang ở trong thư phòng ạ.” Ta còn chưa mở miệng, hắn lại nói: “Tiểu thư muốn gặp Vương gia, tiểu nhân có thể đưa ngài đến đó...”

Ta nghĩ, ta đâu có nói như vậy? Ai ngờ hắn đã đi đầu dẫn đường, ngay cả nhìn lại cũng không thèm nhìn xem ta có đuổi theo hay không, làm như ta nhất định sẽ đuổi kịp không bằng...

Nhưng ta vì sao lại không thoải mái như vậy nhỉ. Ánh mắt hắn cho thấy, ta giống như là một nhân vật rất quan trọng, có thể sánh ngang với Vương gia của hắn. Hơn nữa, là người mà lúc nào cũng có thể đến gặp Vương gia của bọn họ. Vương gia của bọn họ bây giờ rảnh rỗi lắm sao, ta muốn gặp bất cứ lúc nào cũng được à?

Loại cảm giác cao cao tại thượng hư ảo này khiến ta cảm thấy vô cùng không thích hợp. Ta chẳng qua chỉ là một vị khách trong vương phủ mà thôi, đáng để người nhìn ta với ánh mắt như nhìn vị chủ nhân vô cùng tôn kính đó sao?

Ta thấy hắn cung kính đầy mặt đi trước dẫn đường, trong lòng tràn đầy bất mãn, không muốn đi theo hắn chút nào. Nhưng bước chân lại bất tri bất giác đuổi theo. Hôm nay ta thay đổi nữ trang, tuy người ta nói rằng đối với ta mà nói, mặc nữ trang hay nam trang đều không khác biệt bao nhiêu, nhưng không hiểu sao, ta bỗng nhiên để ý đến cách ăn mặc của mình, không tự chủ được nhìn lại trên người. Áo màu vàng nhạt, váy màu xanh nhạt. Ta nghĩ, trang phục này có phải là quá mức bình thường rồi không? Một nha hoàn bất kỳ nào đó trong Thụy Vương phủ, có vẻ còn long trọng hơn ta nhiều lắm. Ít nhất, trên đầu bọn họ đều búi tóc, điệu đà hơn ta rất nhiều. Cũng giống như tất cả những người xuyên không, ta không đối phó được với cái đầu đầy tóc bay rối này. Không hiểu làm sao mà người ta lại có thể biến cái đầu này ngoan ngoãn trở thành một đồng bóng loáng mỹ lệ: kiểu đôi vân, kiểu thiên vân, kiểu con bướm gì gì đó đủ loại. Vất vả lắm ta mới học được một kiểu đơn giản nhất. Nhưng nếu không có Tư Đồ giúp đỡ thì kiểu tóc đơn giản nhất này cũng biến thành kiểu tóc mang tính dấu hiệu của riêng ta rồi. Hơn nữa, tính ta vốn thường xuyên e ngại phiền phức, còn hay trộm cầm kéo cắt xén mái tóc dài như điên. Đây cũng là một trong những nghi vấn thường xuyên khiến lão cha hờ của ta cảm thấy mê hoặc về ta. Ông không thể nào hiểu nổi, cô gái nào cũng muốn có mái tóc dài, vì sao tóc của ta, mất thấy sắp dài ra rồi, nhưng qua một thời gian sau, không hiểu thế nào nó lại không dài ra nổi? Làm hại mấy kiểu đôi vân, kiểu con bướm từ trước cho đến bây giờ vẫn không có cách nào xuất hiện được trên đầu của ta?

Ta nghĩ ngợi lung tung, chân không khỏi bước chậm lại. Nghĩ rằng, vì sao lúc nào cũng phải là ta lạch bạch chạy đi gặp cái tên Vương gia cái gì đó chứ. Hơn nữa, Vương gia và ta cũng có quan hệ gì đâu? Nhớ đến những lời hắn đã nói với ta, lạnh lùng phủ nhận có quan hệ với ta. Tuy nói rằng vốn dĩ hai người chúng ta cũng không có quan hệ gì, nhưng hiện giờ cứ nhớ đến cái bản mặt lạnh lùng của hắn là lòng ta lại bức bối. Vừa nghĩ, không khỏi dừng bước. Ta nghĩ, hay là thôi, đừng đi nữa...

Tên tôi tớ kia đang đi phía trước cách ta vài bước, cảm giác ta có vẻ không theo kịp liền quay đầu lại nhìn, nói: “Giả tiểu thư, vì sao tiểu thư lại không đi tiếp, còn chưa có đến đâu...”

Ta miễn cưỡng cười cười, nói: “Tiểu nữ vẫn không nên quấy rầy Vương gia thì hơn...” Nói xong, ta xoay người đi trở về...

Chợt nghe từ cánh cửa phía sau, cách ta chừng mười thước truyền đến tiếng mở cửa. Ta không khỏi dừng bước...

Lâm Thụy ở phía sau nói: “Nếu đã đến đây rồi, vì sao lại không vào. Chẳng lẽ ngay cả thư phòng của ta mà Giả tiểu thư cũng sợ, không dám vào sao?”

Trong lòng ta bỗng dâng lên một cảm giác kỳ quái. Tình cảnh này sao giống với tình cảnh: có người ở trong phòng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân người vang lên, nhưng người đó lại đang do dự chần chờ không dám vào. Người trong phòng nhìn không được mở cửa ra. Tình cảnh này thật giống những bậc cha mẹ tuổi đã cao, hành động bất tiện, suốt ngày chỉ ở trong phòng nghiêng tai lắng nghe âm thanh ngoài cửa phòng. Nghe xem có tiếng bước chân bận rộn của người thân vang lên ngoài cửa hay không. Khi nghe được tiếng bước chân quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, đang vang lên bên ngoài, lòng tràn

đầy vui mừng. Đang chuẩn bị đi ra mở cửa thì lại nghe thấy con gái nhận được cuộc gọi khẩn của công ty, vội vã chuẩn bị rời đi. Cha mẹ rốt cuộc nhịn không được phải mở cửa phòng ra, trên mặt ỨC CHẾ không nổi vẻ thất vọng...

Đương nhiên, Lâm Thụy sẽ không bị động mà lặng lẽ đứng nhìn người ta rời đi như vậy rồi...

Hơn nữa, e rằng ta đã nghĩ ngợi lung tung rồi. Một người cao cao tại thượng gặp một kẻ đang bị người ta nắm trong lòng bàn tay, làm cách nào mà nhìn thấy được Vương gia sẽ có loại biểu lộ tâm tư như hạng tiểu dân đó chứ?

Ta nghĩ, thôi xong, Lâm Thụy này đang chuẩn bị nhẹ thì hôn mê, nặng thì chết giấc đây mà? Thôi đừng suy nghĩ lạ lùng như thế nữa. Chỉ sợ là vừa rồi hắn đúng lúc đang muốn đi ra thì gặp ta. Hơn nữa, hắn nói lời này, ta vừa nghe đã muốn nổi giận rồi. Những ảo tưởng kiêu diễm đang từ từ dâng lên trong lòng liền bị đánh cho dập nát...

Ta xoay người lại, cứ tưởng sẽ nhìn thấy vẻ mặt Lâm Thụy tươi cười châm chọc, lại phát hiện. Thần sắc khấn trương thoáng xẹt qua khuôn mặt hắn. Ánh mắt hắn hơi lẩn tránh, nói: “Bổn vương biết, Giả tiểu thư có rất nhiều nghi vấn chưa giải được. Không bằng vào thư phòng đi, bổn vương sẽ giải đáp cho Giả tiểu thư?”

Nếu như hắn vẫn giống như trước kia, ỨC CƯỜI ĐẦY MẶT mà mời ta, có lẽ ta sẽ không thêm để ý gì đến hắn nữa. Nhưng hôm nay, trong ánh mắt hắn lại tràn ngập vẻ chân thành cùng khẩn cầu. Lúc mời ta, trên mặt còn có một tia khấn trương bất an. Khiến trong góc ngách mềm mại nhất của trái tim ta dường như đang dâng lên một điều gì đó, giống như xúc động. Sự mềm dịu đang nhẹ cuộn lên từ đáy lòng. Ta không tự chủ được theo hắn đi vào cửa phòng.

Hắn đi phía trước ta, bờ vai khoan thai, vòng eo thẳng hẹp. Thân mặc trường bào gấm trắng, bên hông thắt đai lưng ngọc. Toàn thân phú quý vô cùng, lại mang theo một loại thanh cao không nhiễm bụi trần. Ta chưa bao giờ biết, chỉ là đi theo phía sau lưng hắn vậy mà ta lại có thể sinh ra nhiều liên tưởng đến như vậy...

Gian thư phòng này rộng rãi, thoáng mát, sạch sẽ, không xa hoa chút nào. Treo trên vách tường, không phải là tranh chữ, mà là đao thương mũi tên. Cả phòng tràn ngập dương khí nam nhân, khác xa so với vẻ phú quý trong thư phòng của Tuyên Vương...

Lúc ta vào phòng, trong lòng cực kỳ khấn trương. Nghĩ sẽ một mình ở chung với Lâm Thụy, thậm chí đã muốn chạy ra ngoài. Nhưng ngoài dự đoán, trong phòng đã có hai vị tiểu cô nương ở đó từ lâu. Ta vừa nhìn, thì ra lại là Linh Dao và Ngọc Dao, hai vị tiểu muội muội mù kia. Tâm tình ta trầm tĩnh lại, nhưng tự dưng lại có chút thất vọng...

Hai tỷ muội Linh Dao và Ngọc Dao này, sau khi ta cùng bọn họ chia tay, ta chỉ gặp lại khi bọn họ theo Quỳnh Hoa vào Tuyên Vương phủ. Hiện giờ, vừa trông thấy họ, những nghi vấn có liên quan đến bọn họ lại như thủy triều cuộn cuộn dâng lên trong lòng. Nhớ rõ lúc vừa quen biết bọn họ, ta đã hoài nghi cô em nhỏ tuổi hơn, Linh Dao chính là cốt nhục của Tuyên Vương và Nhân Phi. Không biết thế nào, giờ đây, suy nghĩ này lại khiến ta nảy sinh sự dao động rất lớn. Ta nhìn Linh Dao, bất ngờ trong đầu chợt nhớ lại tình cảnh nàng lấy từ trên búi tóc tầng tầng quấn quanh đầu ra một viên hạt châu. Lại mở hạt châu ra để lấy tấm bản đồ nhỏ được cuộn lại thành một cuộn lụa. Hình như có một điều gì đó đang thức tỉnh trong đầu ta, khiến ta cân nhắc lại tình cảnh lúc đó. Lại nghĩ, vì sao Lâm Thụy muốn để cho hai vị tiểu cô nương này gặp ta?

137. Chương 139

Chương 139: THÂN PHẬN CỦA TẦN THẬP NHẤT.

Edit: Docke

Trong đầu bỗng nhiên nhảy dựng. Ta nhớ trên đầu Tần Thập Nhất cũng có một viên hạt châu tương tự, được búi tóc che lại...

Ta dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn qua Lâm Thụy. Hắn đã sớm ngồi vào chiếc ghế to rộng đằng sau bàn đọc sách rồi, đang nhìn lại ta. Ánh mắt mang theo ý vị thâm trường. Ta quay đầu nhìn về phía hai vị tỷ muội, phát hiện đôi mắt Linh Dao sưng đỏ, giống như vừa mới khóc xong. Ta bỗng giật mình, nói: “Linh Dao, hóa ra, phụ thân của ngươi là Tần Thập Nhất...”

Thân hình Linh Dao rung mạnh, nàng nâng lên hai mắt không hề có bóng sáng. Ta bỗng nhiên hiểu rõ, vì sao Nhân Phi lại cho rằng Tuyên Vương sẽ không để cho nàng yên, ngược lại còn tìm kiếm sự bảo hộ nơi ta. Mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần là cốt nhục của mình, Tuyên Vương tuyệt đối sẽ không ác tâm đến mức hạ độc thủ. Trừ phi là nữ nhân của mình đã phản bội, sinh con cho người khác, mới có thể khiến Tuyên Vương không thể chịu đựng được. Ta thậm chí còn đoán rằng. Có phải ngoại trừ chuyện thất bại ở Tây Sở, bị người ta tố giác là đã tráo giả đại tỷ để vào cung, lại còn có gian tình ra thì Tuyên Vương cũng đã phát hiện ra nàng đã phản bội mình, cho nên, nàng mới không thể không chết? Nhưng từ đầu đến cuối, nàng cũng không nhắc gì đến chuyện Tần Thập Nhất...là... lương nhân* của nàng? (*lương nhân: từ dùng để gọi vợ/chồng)

Khó trách, Tần Thập Nhất lại phản bội Tuyên Vương. Hóa ra, hắn đã phản bội từ lâu rồi, chẳng qua lần này là đã hoàn toàn phản bội thôi...

Nội tình, chắc thế nào cũng có một câu chuyện xưa?

Lâm Thụy than nhẹ một tiếng, từ sau bàn đọc sách đứng thẳng lên, đi đến bên cạnh ta. Nhất thời khiến cho ta cảm thấy vô cùng áp lực. Ta dường như cảm giác được nhiệt lực trên người hắn, không tự chủ được xê dịch sang bên cạnh, chừa một chỗ trống cho hắn...

Đôi mắt đen nhánh của hắn liếc mắt nhìn ta một cái. Hình như bên trong đó có nam châm, hút ta cuốn sâu vào bên trong. Ta vội quay đầu, che dấu một chút thần thái mất tự nhiên, quay đầu lại hỏi Linh Dao: “Người biết từ lúc nào?”

Linh Dao chưa kịp trả lời thì Lâm Thụy đã ở bên cạnh ta, nói: “Sở dĩ nàng biết được là bởi vì viên hạt châu trên đầu nàng kia...”

Nhiệt khí từ miệng Lâm Thụy phả lên mặt ta, mang theo hương trà thanh thanh đậm đậm, giống như hoa lan. Gương mặt ta không tự chủ được đỏ ửng lên. Kể từ khi hắn ở Tuyên Vương phủ nói hưu nói vượn, không biết vì sao, ta cuối cùng lại có điểm không được tự nhiên. Vội vàng di chân né sang bên vài bước, né tránh hơi thở của hắn...

Lâm Thụy cũng không có đuổi theo, chỉ thông thả bước vài bước rồi quay về bàn đọc sách ngồi xuống, khẽ thở dài: “Linh Dao, ngươi cứ nói hết những gì ngươi biết cho Giả tiểu thư nghe đi...”

Linh Dao trừng lớn con ngươi, hai hàng nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống. Nàng nói: “Mẫu thân nói cho ta biết. Viên Thất xảo linh châu trên đầu ta, chẳng những bên trong có chứa huyền cơ, mà còn là vật để nhận thức phụ thân. Bởi vì trên tay phụ thân cũng có một viên hạt châu như vậy...”

Lâm Thụy thở dài: “Vốn là bốn vương tử tưởng rằng nàng là con gái của nhị ca nên đã phái người đi tìm hiểu, không ngờ lại khiến ta phát hiện ra chân tướng...”

Ta nhàn nhạt nói: “Vì thế, Vương gia liền lợi dụng chân tướng này?”

Ta nghĩ, mấy hoàng tử, vị nào mà không có tâm tư thâm mật? Bí mật này, có lẽ nào hắn lại không lợi dụng mà dùng? Nói cho Tần Thập Nhất tin tức Nhân phi nương nưong còn để lại trên đời một đứa con gái duy nhất. Coi đây như uy hiếp, Tần Thập Nhất làm sao lại không phản bội Tuyên Vương, đặc biệt là khi hắn đã phản bội không dưới một lần rồi?

Có lẽ ánh mắt ta lộ vẻ hiểu rõ và mỉa mai, Lâm Thụy lặng lẽ nhìn ta, rồi nhàn nhạt nói: “Thì ra, trong mắt người, ta là người như thế đó sao?”

Ta thấy trong thần sắc của hắn nhoáng lên một tia đau đớn. Nhưng sự ương bướng lại nổi lên nên ta cũng không đáp trả...

“Để ta đến nói cho người biết, tất cả chuyện xảy ra là như thế nào...” Thanh Loan từ ngoài cửa đi vào, thì lễ với Lâm Thụy rồi xoay người nói với ta.

Ta không khỏi cười: “Thanh tỷ tỷ, dạo này xuất hiện cũng rất nhanh...”

E rằng đã đứng chờ ở ngoài cửa từ lâu rồi, chờ để đi vào biện minh chứ gì...

Thanh Loan quét mắt nhìn ta, khẽ cười một tiếng: “Giả tiểu thư vì sao lại bài xích ta nói ra chân tướng sự việc. Tội nghiệp, ta còn chưa mở miệng nói gì mà. Hay là trong lòng Giả tiểu thư có chút sợ hãi rồi? Sợ rằng sau khi biết được chân tướng, ác ý đối với đối một số người nào đó sẽ bắt tri bất giác biến mất?” Nói xong, ý tứ hàm xúc, gian xảo, liếc mắt nghiêng nghiêng nhìn qua Lâm Thụy...

Ta nghĩ. Thanh Loan sao lại giống Lâm Thụy thế nhỉ, đều có vẻ tự thấy mình rất cao, lúc nào cũng dương dương tự đắc?

Nàng nói vậy là có ý gì? Làm như ta đang mang thành kiến áp đặt lên người ta, luôn luôn nghĩ xấu cho người ta vậy, ta như vậy hồi nào?

Ta đành phải cười nói: “Thanh tỷ tỷ, mời tỷ nói, mời nói...”

Thanh Loan thở dài một hơi rồi nói: “Người cũng biết đó, Nhân phi cùng Quỳnh Hoa, Tử Lan đều là người của Thanh Phượng Môn, từ nhỏ đã được học võ ở Thanh Phượng Môn. Nhân phi tư chất thông minh, học võ công cực nhanh, vô cùng giỏi. Khi môn chủ chúng ta quyết định trợ giúp Thụy Vương gia, liền phái ba người bọn họ xuống núi, trà trộn vào Tây Sở. Cũng không biết vì sao, Nhân Phi lại sớm có liên hệ với Tuyên Vương. Hơn nữa, còn vì cứu hắn mà phé đi toàn bộ võ công của mình. Cuối cùng, mặc dù thuận lợi tiến vào hoàng cung Tây Sở, nhưng Nhân phi đã sớm thay đổi rồi...”

Ta ngạc nhiên nói: “Các người cũng không điều tra rõ nguyên nhân sao?”

Thanh Loan liếc mắt nhìn ta, có cảm giác như nhìn kẻ ngốc vậy. Nàng nói: “Chúng ta đương nhiên tra ra nguyên nhân. Thì ra, có một năm nàng xuống núi, đúng lúc gặp Tuyên Vương bị nạn. Lúc này mới sinh ra một mối nghiệt duyên. Ai có thể từng nghĩ, Tuyên Vương cũng không để nàng ở trong lòng, trước sau cũng chỉ vì lợi dụng nàng mà thôi, cho dù sau đó nàng có một lần vì cứu Tuyên Vương mà phé đi toàn thân võ công. Về sau, đau lòng chán nản, nàng đã cùng Tần Thập Nhất, người ở bên cạnh Tuyên Vương, tương thân tương ái. Đáng tiếc, với tính cách của Tuyên Vương, tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện nữ nhân của mình lại phản bội, cho dù nữ nhân này đã vì hắn mà phản bội sư môn. Cho nên Nhân phi mới sợ hãi như vậy. Nàng sợ Tuyên Vương sẽ tra ra nàng phản bội, cũng theo đó mà gia hại cốt nhục của nàng và Tần Thập Nhất...”

Ta trầm nghĩ, huống chi còn có người ở bên cạnh quạt gió đốt lửa, tiết lộ chân tướng cho Tuyên Vương. Cho nên mới tạo thành kết cục Nhân phi tự sát, Tần Thập Nhất chỉ chứng Tuyên Vương giữa hội trường, còn sư thúc hắn không thể không giết hắn, sau đó tự sát?

Thanh Loan thở dài: “Sau khi Linh Dao cho chúng ta manh mối này, chúng ta đã tra ra được Tần Thập Nhất thật sự có thể là phụ thân của Linh Dao. Vì thế đã an bài cho hai người bọn họ gặp mặt. Nhưng ai biết được, Tần Thập Nhất sớm đã bị Tuyên Vương giam giữ. Nguyên nhân chính là bởi vì hắn đã toan tính muốn nhắc nhở Giả tiểu thư người đừng ăn bánh tơ vàng ngũ sắc kia. Khi chúng ta cứu được Tần Thập Nhất ra, để cho cha con bọn họ nhìn nhận nhau, mà khi Tần Thập Nhất nói cho chúng ta biết bí mật trong bánh tơ vàng ngũ sắc kia thì đã quá muộn, yến hội đã kết thúc. Vài ngày sau thì truyền đến tin tức người cùng Tuyên Vương thành thân. Người có biết không, có người sau khi nghe được tin tức này, ăn không ngon ngủ không yên...”

Lúc Thanh Loan nói đến mấy câu cuối cùng, ánh mắt nhìn mặt đất, làm như đang nói chuyện với mấy con kiến không biết đang ẩn nấp ở đâu trên mặt đất vậy...

138. Chương 140

Chương 140: CHÂN TƯỚNG

Edit: Ckun

Beta: Docke

Lòng ta như có một dòng nước âm chảy qua, cảm động vô cùng. Trong lòng lại như gương sáng. Hóa ra Tần Thập Nhất nói mấy câu ý nghĩa không rõ ràng đó là vì muốn nhắc nhở ta đừng ăn đĩa bánh kia. Hắn đúng là vẫn rất mềm lòng. Cũng khó trách vì sao một Nhân phi nương nương lòng dạ cứng như sắt, độc như rắn rết lại cùng hắn tương thân tương ái...

Ta muốn xem nhẹ mấy câu cuối cùng của nàng, nhưng lại không có cách nào gạt bỏ được nỗi lo lắng trong lòng. Ta dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn Lâm Thụy đang ngồi ngay ngắn cạnh bàn đọc sách. Hắn nghe xong lời nói của Thanh Loan, cũng không tỏ vẻ gì. Mặt cứng ngắc thành một khối, nhưng lại xuất hiện những tia hồng nhuận khả nghi. Hoàn toàn không giống với hình tượng Vương gia oai phong một cõi, khiến ta có cảm giác Lâm Thụy này không phải là Lâm Thụy trước kia nữa...

Trong lúc nhất thời, tâm tình ta tốt hơn hẳn, đương nhiên là không tính đến vẻ mặt tự nhiên trên khuôn mặt ta...

Thanh Loan tiếp tục nói: “Người không rõ vì sao Tần Thập Nhất phản bội Tuyên Vương, đúng không?”

Ta gật đầu nói: “Với tính cách đó của Tần Thập Nhất, sao có thể chọn dùng phương pháp kịch liệt như vậy để phản bội chủ tử của hắn?”

Linh Dao trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Giả tử tử, sở dĩ phụ thân làm như vậy, là vì báo thù ấu thân...”

Ta kinh ngạc: “Nhân phi nương nương không phải là bị người ta vạch trần thân phận cho nên mới phải tự sát mà chết hay sao?”

Linh Dao nhàn nhạt nói: “Không sai. Vì Thụy Vương gia phái người báo cho Tiết thúc thúc biết rằng người nhà của hắn toàn bộ đều đã bị Tuyên Vương dùng hình khoét mắt cho nên mới khiến Tiết thúc thúc phản bội, mật báo cho thái hậu, đẩy mẫu thân đến kết cục như vậy. Nhưng là, vốn dĩ mẫu thân đã có thể an toàn rút khỏi Tây Sở, đáng tiếc, Tuyên Vương lại coi nàng là mối đe dọa, nên vẫn phái Quy Trữ lệnh cho nàng uống thuốc độc...”

Ta nói: “Người làm sao mà biết được?”

Linh Dao thở dài: “Giả tử tử, mẫu thân nếu đã đem ta phó thác cho tỷ, thì sao có thể trước khi chết không viết ra hết thấy mọi chuyện, dùng bỏ câu truyền tin cho ta?”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ Quy Trữ để nàng làm như vậy?”

Linh Dao lắc lắc đầu nói: “Chuyện này ta cũng không biết, tình hình lúc đó, khả năng chỉ có Quy Trữ mới biết...”

Ta trầm tư một lúc lâu, hỏi nàng: “Vậy người chẳng lẽ không hận Thụy Vương gia, là do hắn dùng kế ly gián mới khiến Tiết Trường Quý cùng mẫu thân người chết oan uổng?”

Linh Dao nâng đôi mắt không còn bóng sáng lên, thở dài: “Mẫu thân nói, nàng bị phái tới Tây Sở, vốn đã đoán trước sẽ có một ngày như vậy. Huống chi, đầu tiên là do nàng phản bội sư môn trước, sư môn mới đưa ra trừng phạt với nàng. Nhưng lẽ ra đã không đến nông nổi như vậy. Chỉ tiếc rằng, nàng đã cạy nhờ vào nơi không thuộc về mình...”

Thì ra, Nhân phi đối với chuyện phản bội sư môn đã sớm cảm thấy hối hận. Cũng có khả năng, Tuyên Vương biết được sự hối hận của nàng nên mới sai Quy Trữ bức nàng uống thuốc độc. Mà nàng hận nhất chính là, người đã khiến nàng phản bội sư môn nhưng hóa ra lại không đáng để nàng nguyện ý trung thành chút nào. Cho nên, nàng mới không cam lòng như thế, toàn tâm toàn ý muốn trả thù Tuyên Vương. Có lẽ tình yêu có thể biến thành thù hận, liệu nàng có còn chút tình yêu nào với Tuyên Vương không? Mà trong lòng Tuyên Vương có dành cho nàng một vị trí nào hay không? Đáng thương nhất chính là Tần Thập Nhất, vì Nhân phi mà chết oan chết uổng, lại còn liên lụy tới thúc thúc của hắn. Đối với vận mệnh ngang trái của Nhân phi mà nói, nàng ở dưới Cửu tuyền liệu có được an ủi chút nào không?

Ta trầm mặc, thật lâu không nói nên lời, kinh ngạc trước sự thật vừa được công bố, chỉ biết đắm chìm trong suy nghĩ của mình...

Lâm Thụy ho khan một tiếng, thản nhiên như không mà hỏi Thanh Loan: “Thanh Loan tiên tử, người nói xem, nhị ca như vậy mà lại có người vội vàng vàng vắn vắn cho hắn, thần kinh có phải có chút thác loạn hay không?”

Ta dùng dư quang khoe mắt quét về phía hắn. Hắn không nhìn ta, liếc cũng không thèm liếc một cái, thập phần chân thực hỏi Thanh Loan, cứ coi ta như là không khí trong suốt vậy. Còn vấn đề hắn đang hỏi, làm như là một vấn đề bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Ta nghĩ, nếu đã không phải hỏi ta, coi ta là không khí lơ lửng, vậy thì vấn đề đó cũng đâu có liên quan gì đến ta, người cứ để cho Thanh Loan tiên tử trả lời cho người đi!

Thanh Loan thì lễ với Lâm Thụy, vừa nghiêm túc vừa thật thà trả lời vấn đề hắn hỏi: “Hồi bẩm Vương gia, thuộc hạ không phải là đương sự. Việc này chỉ có thể để đương sự trả lời, thuộc hạ cũng không rõ...”

Thanh Loan ở trước mặt Lâm Thụy mặc dù luôn bảo trì một sự bình đẳng mà tôn trọng, nhưng bởi vì nàng có địa vị cao tại Thanh Phượng môn, rồi núi trợ giúp Lâm Thụy cũng không phải kiểu làm việc lấy công, không giống như Diệp Bất Phàm có chức thống lĩnh, cho nên, Thanh Loan ở trước mặt Lâm Thụy rất ít khi hành lễ thuộc hạ. Vậy mà hôm nay, không biết sao lại thế này, nàng lại chững chạc đường hoàng hướng Lâm Thụy thi lễ, còn tự xưng là thuộc hạ. Chuyện này đúng là kì lạ nha...

Ta ngẩng khuôn mặt Lâm Thụy, thấy xuất hiện một tia xấu hổ. Hắn lại ho khan vài tiếng, không khoan dung cũng không buông tha nói: “Thanh Loan tiên tử, theo như người nói, vậy bốn vương nên hỏi ai đây?”

Thanh Loan lại phi thường thật thà đáp lời: “Đương nhiên là hỏi đương sự rồi, Linh Dao, Ngọc Dao, đến đây đến đây, chúng ta đi ra ngoài thôi, đừng cản trở Vương gia thẩm án...”

Nói xong, nàng dẫn theo hai vị muội muội mù theo cửa lui ra ngoài. Ta cũng muốn đi ra theo, nhưng hình như hôm nay cổ họng của Lâm Thụy không được thoải mái, ho rồi lại ho nói: “Bốn vương là lão hổ sao mà ai cũng muốn đi hết vậy? Không phải có ai đó không sợ trời không sợ đất hay sao?”

Ta cho rằng người hắn đang nói đến không phải là bọn Thanh Loan. Bởi vì bọn họ nghe xong lời này mà vẫn tiếp tục đi, làm như có mười vạn con ác quỷ đang đuổi theo phía sau vậy. Ta nhất thời chần chờ nên không đuổi kịp, bị bỏ lại phía sau...

Mắt thấy đã ra tới cửa, bỗng nhiên đúng lúc đó lại có một người đứng chặn ngang cửa, bạch y nhẹ nhàng bay bay, che kín gần hết lối đi. Ta sững sốt, đánh giá một chút về độ rộng phần khe hở còn lại. Rất nhỏ, không thể nào có khả năng lách qua được mà không tiếp xúc thân thể. Cho nên ta đành phải dừng lại, giương mắt lên nhìn hắn. Trong mắt hắn không có ý cười, đôi mắt màu đen nhìn ta, tựa như hai hồ nước sâu thăm thẳm...

Hắn chắc cũng có một ít võ công. Tuy rằng không được cao như Tiểu Phúc Tử hay Thanh Loan, nhưng xem ra cũng thuộc vào bậc nhất, bằng không cũng sẽ không thể hành động nhanh đến như vậy...

Ta lẩn tránh đôi mắt của hắn, lui từng bước về phía sau, hỏi một câu lỗi thời đến mức không thể lỗi thời hơn: “Người muốn làm gì?”

Cái kia, ta phải thừa nhận, trái tim ta đang nhảy bình bình trong ngực, trên mặt khẳng định cũng hơi ửng hồng...

Hắn đắm đắm nhìn ta, bỗng nhiên nói: “Nàng mặc bộ xiêm y này, rất đẹp...”

Nghe xong câu nói cũng rất chi là vô nghĩa này của hắn, ta lại giương mắt lên nhìn hắn. Lại phát hiện, trên mặt hắn không ngờ cũng xuất hiện thần sắc giống như chân tay luống cuống. Thụy Vương gia, người có thể nắm trong tay cả thiên hạ, ở bất cứ trường hợp nào vẫn cười cười nói nói, vậy mà không ngờ lại có vẻ mặt như vậy. Ta đột nhiên hiểu ra, hành vi chặn cửa của hắn, chính là do nhất thời xúc động mà ra. Giống như những hành vi bộc phát đầy cảm tính của mấy tên con trai mới lớn vậy đó...

139. Chương 141

Chương 141: ÁM MUỘI

Edit: Ckun

Beta: Docke

Cái này, ta cũng không biết, ta chỉ hiểu rõ hắn đang giấu bí mật trong lòng mà thôi, tim đập thật nhanh...

Hai chúng ta cứ như vậy mà đứng ngơ ngơ ngác ngác. Không hề cảm giác được thời gian trôi qua. Không biết đã qua bao lâu, hắn cất bước lại gần ta. Ta hoảng sợ, vội lui ra sau, hoảng hốt nói theo bản năng: “Người muốn làm gì?”

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, khóe miệng cong lên trên, nhãn tình hẹp dài cũng cong thành hình trăng khuyết, khóe mắt tản ra ánh nhìn mê hoặc nhân tâm. Ta dường như có cảm giác, theo tiếng cười của hắn, cả thư phòng đều phát ra hào quang. Hắn từng bước từng bước tới gần ta, thẳng đến góc tường. Ta muốn lui cũng không thể lui được nữa, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn từ từ đến gần. Mỗi lần chậm rãi phủ lên môi ta, trần trọc một lúc mới nhẹ nhàng buông. Hắn thấp giọng thở dài: “Rất lâu, rất lâu trước đây, ta đã muốn làm vậy. Muốn ném thử tư vị đôi môi không biết bằng cách nào luôn thốt ra những lời nói dí dỏm của nàng. Thì ra, cảm giác, là ngọt ngào như vậy...”

Tim ta đập mạnh như muốn nhảy bung ra. Trên mặt nóng đến mức có thể nấu chín một quả trứng gà. Trong đầu có vô số ý niệm vọt qua. Ví dụ như làm giống kiểu phim ảnh hay kịch truyền hình, tùy tay ráng sức tát hắn một cái trời giáng. Đáng tiếc, tay chân đều mềm nhũn, toàn thân đều không có khí lực, ta chỉ có thể than thở dưới đáy lòng: nụ hôn đầu đáng thương của ta a...

Hắn cúi đầu cười, đem ta đang ngây ra như phỗng ôm vào lòng. Cảm giác duy nhất của ta chính là: Sự ôm ấp của hắn, ấm áp mà rộng lớn, da thịt trên người khẳng định là rắn chắc mà bền bỉ, lại mang theo một mùi hoa cỏ nhàn nhạt thơm ngát. Hắn để cằm tựa lên đỉnh đầu ta, thở dài: “Tuệ Như, vĩnh viễn đừng rời xa ta nữa. Đừng để ta nghe được tin nàng muốn cùng người khác thành thân, chỉ được để người ta biết tin ta cùng nàng thành thân mà thôi...”

Ta đang an toàn và yên tĩnh trong vòng tay của hắn, nghe xong câu nói cuối cùng của hắn lại đột nhiên tỉnh ngộ. Ta vùng thoát ra, nói: “Người nói cái gì? Cùng người thành thân cái gì cơ?”

Ta nghĩ. Sao ta lại có thể ngu như vậy, giống như người ta thường nói: Vừa mới thoát khỏi một cuộc hôn nhân thê thảm, lại tiếp tục nhảy vào cạm bẫy hôn nhân khác? Đừng tưởng rằng có thể dùng mê hoặc nhất thời mà khiến cho ta tự động tự giác sập bẫy...

Ta sau khi bình ổn tâm tình, trong bụng thầm mắng hắn dám ăn đậu hủ của ta. Nhưng không biết vì cái gì mà đầu lười như bị mèo cắn mắt, suy nghĩ nửa ngày mới thì thào nói: “Vương gia không phải cùng với Mẫu Phượng Thâm kia đạt thành hiệp nghị gì đó rồi sao?”

Dư quang khóe mắt nơi nơi, Lâm Thụy thấy ta muốn giẫy thoát khỏi ôm ấp của hắn, trên mặt xẹt qua một tia buồn bã mất mát. Nhưng nghe xong lời ta nói, mặt hắn lại mang theo ý cười nhè nhẹ, hai má như ngọc tỏa sáng, hắn nói: “Vì sao nàng lại cho rằng ta cùng với cô ta đạt thành hiệp nghị, hay là nàng nghĩ, ta thực sự cùng với Mẫu tiểu thư kia có quan hệ gì rồi?”

Ta xê dịch ở bên tường, thối lui đến một khoảng cách tự cho là an toàn. Nghe hắn nói xong, thầm nghĩ. Người cho rằng ta đang ghen chứ gì? Cho dù ta có phải uống tương du (xì dầu) cũng sẽ không ghen đâu...

Đối với hành vi của ta, Lâm Thụy chỉ âm thầm cúi đầu nở nụ cười, nhưng cũng không đi theo mà quay về ngồi vào bàn đọc sách.

Hắn nói: “Hiện giờ, nàng đã là nữ nhân của bốn vương, nàng không gả cho ta, còn có thể gả cho ai?”

Lời hắn vừa thốt ra, thiếu chút nữa làm ta ể chết. Ta nghĩ, ta đâu có dùng thân báo đáp, trở thành nữ nhân của người từ khi nào chứ?

Ta không tự chủ được mà phản bác nói: “Này, cái gì? Ta thành nữ nhân của người bao giờ?” Thầm nghĩ, người ngốc vậy sao, chỉ mới hôn có một cái mà muốn ta thành nữ nhân của người?

Hắn lạnh nhạt nói: “Chúng ta hiện tại cũng được cho là có thân mật da thịt, nàng không muốn thừa nhận cũng không được...”

Ta thầm mắng trong bụng. Không phải chứ, như vậy mà cũng gọi là thân mật da thịt? Thụy Vương gia mà lại thuần khiết đến vậy sao? Đương nhiên, ta không thể cùng hắn giằng co, cãi lại rằng cái này không tính là thân mật da thịt. Xui rủi hắn hỏi ta cái gì mới là thân mật da thịt, sau đó làm tới cùng, ta chẳng phải mệt lớn sao. Cho nên, ta không thể không chuyển sự chú ý của hắn sang hướng khác...

Ta nói: “Vương gia mượn Hộ Long Vệ của Mẫu tiểu thư, còn không phải là đã đạt thành hiệp nghị gì đó với nàng ư?”

Lâm Thụy cười nói: “Vì sao nàng lại cho rằng ta mượn Hộ Long Vệ của Mẫu tiểu thư? Mẫu gia không chỉ có một mình Mẫu Phượng Thắm, còn có một vị nữ tử so với nàng còn quyền thế hơn nhiều. Đặc biệt là sau khi biết Mẫu Phượng Thắm tham dự dàn dựng hãm hại Thái tử, hiện giờ là Bình Địa Vương, vị trong cung kia đối với yêu cầu của ta đã đáp ứng một cách rất sẵn khoái. Bởi Thái tử chính là con trai của đương kim hoàng hậu...”

Thì ra là thế, khó trách tiệc cưới lần này Mẫu Phượng Thắm không tham dự. Thì ra, việc nàng hợp mưu cùng Tuyên Vương ám hại Thái tử bị tra ra, chỉ sợ sẽ phải gánh chịu sự oán trách của hoàng hậu. Bây giờ hắn là đang ở trong phủ phản tỉnh rồi. Nhưng Mẫu Phượng Thắm là loại người dễ dàng buông tha như vậy sao? Ta có điểm không thể tin được...

Trong lòng ta còn rất nhiều nghi vấn, cũng muốn hỏi Lâm Thụy. Ví dụ như rốt cuộc trong vụ án của Thái tử, Tần Thập Nhất sắm vai diễn gì? Vì sao Tần Hàng Bách lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Tần Thập Nhất, hắn liền không chút do dự tiếp nhận? Chẳng lẽ khối ngọc bội này thật sự là do mẫu thân hắn để lại?

Lâm Thụy từ sau bàn đứng lên. Ta cảnh giác nhìn hắn rồi nhìn ra phía cửa. Trong lòng tính toán xem có nên đoạt cửa mà đi hay không. Nhưng trái với suy nghĩ của ta, hắn lại nở nụ cười. Tươi cười cứ như lúc mẫu thân nhìn thấy hài tử nghịch ngợm vậy, hắn nói: “Chỉ dựa vào thân pháp bình thường của nàng, nếu như ta thật sự muốn làm cái gì, nàng còn có thể trốn được sao?”

Hắn đem hai chữ “Bình thường” nhấn mạnh đặc biệt chuẩn, nói vài chữ “muốn làm cái gì” thanh âm đặc biệt đề cao. Vào giờ khắc này, ta liền hạ quyết tâm, nhất định phải học môn kinh công gì gì đó. Đến lúc muốn chạy trốn cũng sẽ thoát được nhanh hơn một chút...

Hắn chậm rãi rời khỏi bàn đọc sách, đôi chân ta cũng chậm rãi di động ra hướng cửa. Hắn thở dài một hơi, không hề nề hà nói: “Nàng lại đang tính toán cái gì vậy, ta sẽ không làm gì nàng đâu...”

Ta nghĩ, chuyện đó rất khó nói nha. Với bản tính vô lại của người, miệng nói thì sẽ không làm gì ta, nhưng trên thực tế lại có khả năng là đang tính toán nên xử lý ta thế nào...

Hắn nhướng mày, nhàn nhạt nói: “Lại đây ngồi xuống đi, bằng không, ta cũng muốn động thủ...”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ thấy thần sắc hắn trong nháy mắt đã trở nên bình tĩnh mà tràn ngập uy hiếp. Tựa như sự bình tĩnh trước cơn giông bão sắp tới vậy, mặt hắc mầu nhú, hai gò má như ngọc đường như đang tản ra thứ ánh sáng lạnh lùng, chau mày nhìn ta. Từ trước tới giờ ta chưa từng sợ hãi trước ánh mắt người nào, nhưng vì sao dưới ánh nhìn của hắn, ta có chút điểm không tự tin? Ta đâu có làm gì sai, không phải sao? Ta có phần rõ ràng, vì cái gì mà thuộc hạ của hắn, bất kể là Thanh Loan hay Diệp Bất Phàm, một đám hào kiệt ngạo mạn, không tuân theo ai, khi đứng trước mặt hắn, mỗi người đều cung kính. Thì ra, chuyện này vốn chẳng liên quan đến huyết thống hoàng thất của hắn, mà bởi có đôi khi, hắn chỉ hơi hơi tức giận, cũng rất... rất đáng sợ...

Ta không tự chủ chọn lấy một cái ghế ngồi xuống. Hắn cũng không trở lại bàn đọc sách nữa, tự mình kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện ta. Ta thầm nghĩ, may quá, may quá, xem như hắn cũng thành thật một chút...

Vừa khen xong, tay của ta đã bị hắn bắt được, cảm giác giống như được bao bọc trong một cái túi da cực kỳ ấm áp. Tay hắn, bóng loáng, hữu lực, ngón tay lại có chút chai cứng vì luyện võ. Ta muốn rút tay khỏi tay hắn, nhưng hắn bình ổn mà kiên định cầm tay của ta, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, Như nhi, để ta nắm một chút đi...”

Một tiếng “Như nhi” của hắn khiến toàn thân ta như được phủ lên một lớp mật đường, nổi cả da gà. Ta thực không ngờ, tên của ta, lại có thể được người ta gọi lên một cách ấm muội... và ngọt ngào như thế...

140. Chương 142

Chương 142: NHƯ NHI?

Edit: Docke

Ta không khỏi giật mình, thì thào nói: “Ta không phải là Như Nhi...”

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Như Nhi, từ rất lâu rồi, ta đã muốn gọi nàng như vậy. Nàng chỉ là Như Nhi của riêng ta mà thôi...”

Ta khinh, khinh, khinh... Dưới tận đáy lòng, ta phỉ nhổ vô số lần, nhưng bề ngoài lại làm như không hề bận tâm. Ta cười nói: “Vương gia, tay ngài cũng sờ đủ rồi chứ, có thể buông ra được chưa?”

Một loại biểu tình đại sát phong cảnh xuất hiện trên vẻ mặt của người ngồi đối diện. Hắn lắc đầu thở dài, buông tay, nói: “Như Nhi, vì sao trái tim nàng dường như được làm bằng sắt như vậy?”

Nói một chút, hắn lại nở nụ cười, nói: “Hay là, thật sự Như Nhi không giống người thường nhỉ!”

Ta không khỏi cũng cười, thoáng cảm thấy có chút xấu hổ, ta nói: “Vương gia còn chưa nói cho ta biết, Tàn Thập Nhất và chuyện thái tử bị phế, rốt cuộc có quan hệ thế nào!”

Lâm Thụy âm thầm cười, trong ánh mắt lại hiện lên nỗi thất vọng. Hắn nói: “Chẳng lẽ, điều nàng quan tâm chỉ là chuyện này thôi sao?”

Ta thầm nghĩ. Nếu ta không cùng người thảo luận thì người có chịu buông tha cho bàn tay của ta sao. Phàm và cạm bẫy thì mặc kệ là ôn nhu hay lãnh khốc, cuối cùng ta đều có vài phần cảnh giác. Huống chi, cạm bẫy ôn nhu mà người bày ra lại khiến cho cuộc sống của ta có thêm biết bao nhiêu phiền toái? Phàm là khi đã có bất cứ mối quan hệ nào với hoàng tộc, trên cơ bản là sẽ không thể nào còn có sự vui vẻ khoái hoạt, tự to tự tại được nữa. Ta còn muốn sống thọ và chết tại nhà, bình an vượt qua cuộc đời này, trông cậy vào kiếp sau đầu thai sẽ là cuộc sống hiện đại với mạng lưới máy tính. Cũng không thể để người cứ lừa tới lừa lui, lừa ta vào cạm bẫy. Cho dù nhất thời nửa khắc, ta cũng không khi nào quên...

Ta nói: “Vương gia đưa tiểu nữ ra khỏi Tuyên Vương phủ rồi thu nhận về đâu, tiểu nữ nghi hoặc mãi mà không lý giải được. Vì sao Vương gia có thể dùng một gã Tần Thập Nhất mà... gần như... đã có thể thao túng toàn cục, khơi mào cuộc chiến giữa Tuyên Vương và Bình Vương...”

Lời nói của ta rất nghiêm túc, lại đang đề cập đến vấn đề âm mưu quỷ kế, khiến cho bầu không khí kiểu diêm giữa hai chúng ta mà Lâm Thụy vất vả lắm mới tạo nên được, bay biến không còn sót lại chút nào. Ta cảm thấy trong thư phòng, bầu không khí ẩm áp như mùa xuân đang biến thành gió thu từng trận.

Lâm Thụy thở dài đứng dậy, nói: “Nàng thông minh như vậy, cần gì ta phải giải thích nữa. Chân tướng sự tình như thế nào, chẳng lẽ thật sự trọng yếu đến mức ấy sao?”

Ta nói: “Sao Vương gia không nói cho rõ ràng, đừng để tiểu nữ phải suy đoán chứ?”

Lâm Thụy mất hết hứng thú, nói: “Hôm nay bốn vương mệt rồi...”

Ta vội đánh rần tuyền côn, nói: “Nếu vậy thì tiểu nữ sẽ không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi...”

Nói xong liền chạy nhanh ra cửa...

Mới vừa đi ra đến cửa, phía sau có thanh âm truyền tới, trong sáng tự tin: “Như Nhi, nàng trốn không thoát đâu. Bất kể nàng trốn thế nào, lẩn tránh thế nào, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến thôi...”

Ta ra khỏi cửa, hần cũng không chặn ta lại. Có lẽ hần biết, chuyện này không thể cưỡng cầu? Ta tưởng tượng, với nhân phẩm và hành vi của hần, chỉ sợ không có khả năng nghĩ đến chuyện này đâu. Thật có khả năng là còn chưa nghĩ ra phải làm sao để thiết lập nhiều cạm bẫy hơn chút nữa. Xem ra, e rằng ta đành phải sống trong nỗi lo sợ này thêm một thời gian. Hơn nữa, đối thủ lần này, không giống như Tuyên Vương. Tuyên Vương ác thì ác ra mặt, hung cũng hung ra mặt. Ít nhất thì những người bên cạnh ta, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cũng đề cao cảnh giác với hần. Còn Thụy Vương gia, thật có thể nói là tiểu lý tàng đao (trong nụ cười có giấu dao kiếm), khiến cho ai ai cũng coi hần như một chủ tử anh tài. Ta có cảm giác, tình cảnh của ta hình như lần sau còn hung hiểm hơn lần trước. Rời khỏi Tuyên Vương phủ để đến quý phủ của tên Thụy Vương nham hiểm này, chẳng lẽ thật sự là một quyết sách thông minh hay sao? E rằng không phải rồi...

Ta trở về phòng mình. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cùng lão cha hờ của ta đang tập trung trong phòng chờ ta về. Làm hại ta bị dọa sợ hết hồn, hỏi bọn hần: “Các người... làm sao vậy?”

Ba người, mỗi người một vẻ mặt, lão cha hờ hỏi: “Nha đầu, Thụy Vương gia truyền gọi người?”

Ta gật gật đầu...

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nhìn nhau, đồng thời nói: “Các người... không xảy ra chuyện gì chứ?” Vẻ mặt hưng phấn, trực tiếp có thể sánh ngang với nhóm bà tám của tuần san buôn dưa lê...

Ta nhàn nhạt nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì hết, các người hy vọng xảy ra cái gì chứ?”

Lão cha hờ trưng gương mặt gầy gò khấn trương ra: “Nha đầu, người..., Thụy Vương gia có mệt không?”

Ta nghe xong, đỉnh đầu đổ mồ hôi. Đây đây đây, đây có còn là lão cha của ta không vậy? Đáng lý ra ông phải hỏi xem ta có bị tổn hại gì không mới đúng chứ?

Ta cuống cuồng hai mắt nhìn ông. Ông thoáng ngượng ngùng mà nói: “Cha bị những trò đùa dai từ nhỏ đến lớn của người rèn thành thói quen rồi. Cho nên đây chỉ là ý tưởng theo thói quen thôi, thói quen thôi mà...”

Lão gia hờ vừa mới biểu đạt xong cái mà hần gọi là ý tưởng, Tiểu Phúc Tử lại hỏi: “Chúng ta có cần phải bắt đầu chuẩn bị lại không?”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Thì chuẩn bị hôn lễ đó...”

Tư Đồ ở một bên, e sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, gật đầu thật mạnh, còn liên thanh nói: “Lần này sẽ không hủy bỏ nữa chứ?”

Từ ‘hủy bỏ’ của nàng, là do ta nói với nàng mà, nàng học cũng nhanh thật...

Ta không thể nhịn được nữa, không thể nhịn nữa. Ta nói: “Các người câm miệng lại cho ta. Ta sẽ không gả cho bất cứ ai. Các người đừng mong sẽ đá được ta đi...”

Ba người đưa mắt nhìn nhau, lặng im một lát, có chút giống như bị ai, bọn họ đồng thanh nói: “Thụy Vương gia đáng thương...”

Ba người không hẹn mà cùng đi ra cửa phòng, khả năng bởi vì ta dí dí nắm tay về phía họ. Ta nghĩ, ta còn đáng thương hơn nê, sao không thấy các người tội nghiệp cho ta? Ta xoa nhẹ đôi môi, ai oán: ôi, nụ hôn đầu đáng thương của ta...

Tuy nói rằng chúng ta không thể ra khỏi phủ, nhưng thật ra thì cũng chỉ có kẻ không có võ công như ta mới thể thôi, Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử vẫn thường xuyên nhảy cao nhảy thấp phi thân ra khỏi phủ, thăm hỏi tin tức các nơi. Những cuộc tán gẫu giữa Bình Vương phi và Bình Vương trong Bình Vương phủ, sự xuất hiện của Quá công cộng tại Tuyên Vương phủ... tổng kết, sâu chuỗi các loại tin tức lại, ta rốt cuộc cũng tìm ra được chân tướng chuyện thái tử bị hại...

Thì ra, thái tử đã cưới được Mẫu Phượng Tê rồi mà còn chưa biết đủ, không ngờ lại coi trọng muối muối của nàng, Mẫu Phượng Thẩm, muốn một mũi tên bắn rớt được hai con nhạn. Còn Mẫu Phượng Thẩm lại không hề tỏ vẻ gì rõ ràng, không cự tuyệt cũng không ứng thừa, khiến cho thái tử càng thêm tâm ngứa gian nan. Vì thế, vào đêm đó, một đêm đen nhiều gió, tiểu nha đầu hầu cận Mẫu Phượng Thẩm đã hẹn hấn đến ngự hoa viên nào đó để gặp mặt. Chỉ có điều, người đến ngự hoa viên để gặp hấn lại là một người khác, cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc. Mỹ nhân này, thái tử chỉ vừa nhìn một cái, ở bên cạnh nghe nàng nói một câu, sau đó, hấn liền hỗn loạn mất đi tri giác...

Ngày hôm sau, thánh chỉ phế bỏ thái tử được ban xuống. Cùng lúc đó, Tần Phi trong thâm cung cũng bị hạ lệnh ban chết...

Sau này, thái tử vẫn không rõ, trong thánh chỉ có nói đến chuyện dâm loạn cung đình, rốt cuộc là đang nói về chuyện gì? Còn tất cả những chuyện đã xảy ra vào đêm hôm đó, hấn chỉ còn nhớ rõ duy nhất một câu nói của mỹ nhân tuyệt sắc kia: tay chàng thật mịn...

Nhưng chuyện khiến ta tràn đầy cảm xúc chính là, hóa ra người mà hoàng thượng nhớ mãi không quên, vẫn là Tần Vạn Nghi, Nghi quý phi. Tuy rằng hấn đã dùng thủ đoạn lôi đình buộc Tần gia phải chịu khổ diệt môn. Nhưng tục ngữ nói rất đúng, khi người ta đã yêu đến cực điểm, tất sẽ hận đến cực điểm. Bằng không, hoàng thượng sẽ không chỉ dựa vào một lần gặp mặt đã phong tước cho Tần phi có bộ dáng tương tự.

141. Chương 143

Chương 143: BỊ THƯƠNG

Edit: Docke

Đại khái đã hiểu được chân tướng, ta không truy tầm tiếp tình hình bên trong nữa. Hiểu biết này, ta nghĩ, nếu như muốn phải biết đến cùng, e rằng lại phải dính dáng đến Lâm Thụy. Dựa vào mối quen biết của hấn, trăm triệu lần ta cũng không hề muốn.

Không hiểu sao, mấy ngày nay ta luôn nằm mơ thấy mẹ, mơ thấy cảnh bà đối mặt với vách tường thì thảo tự nói. Ta nghĩ, đây có phải là bà đang cảnh báo ta, muốn ta đề cao cảnh giác hay không? Mà những chuyện kiếp trước cũng thường xuyên tái diễn trong giấc mộng. Mỗi lần tỉnh lại, toàn thân ta đều ướt đầm mồ hôi. Điều này có phải đã cho thấy, rõ ràng là bên trong đang có người muốn ám chỉ với ta hay không?

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đi đến trước cửa. Hai người đồng thời nhìn qua lão cha. Lão cha cau mày, hình như đang âm thầm đau buồn. Tiểu Phúc Tử lo lắng nói: “Ngài cũng đã nhìn ra?”

Lão cha gật gật đầu, nói: “Thân thể của nó, xem ra lần này đã bị tổn thương rất lớn. Nó đã cùng biện pháp cực kỳ bá đạo để ức chế được tính của Nhiều chỉ nhu. Nhưng chung quy, ngay cả một người có thân thể cực kỳ cường tráng, võ công cực cao cũng không có cách gì ngăn cản được sự tàn phá của Sư Hồn Đại Pháp, huống chi là nó?”

Tư Đồ nói: “Mấy ngày nay, buổi tối nàng thường xuyên nằm mơ rồi giật mình tỉnh dậy. Chẳng lẽ, đó cũng là do hậu quả của việc nàng đã dùng Sư Hồn Đại Pháp sao?”

Lão cha thở dài: “Phương pháp này vốn là sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với thần kinh. Buồn cười chính là, chính nó lại còn không tự biết được, cái gọi là có thể chữa trị cho người nhưng khó lòng chữa trị ỉn. Tình huống bây giờ không phải chính là như vậy sao!”

Đang nói chuyện, có người đến truyền: “Thụy Vương gia mời các vị đến thư phòng một chuyện...”

Ba người nhìn nhau, lão cha nói: “Xem ra, Vương gia cũng đã phát hiện ra rồi...”

_____ *** _____

Lâm Thụy ngồi trong thư phòng, nhìn nghiên mực trên thư án, trong ánh mắt lại mang theo vẻ mờ mịt. Trông thấy bọn họ đi vào, sau khi bọn họ hành lễ xong hần liền ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống...

Lão cha cùng Tư Đồ không chút do dự mà ngồi xuống. Tiểu Phúc Tử lại không nói được lời nào, đứng ra phía sau bọn họ. Lâm Thụy cũng không bắt buộc, đứng dậy đi ra khỏi bàn, thông thả bước vài bước trong thư phòng rồi nói: “Giả tiên sinh, nói vậy thì ông cũng đã phát hiện...”

Lão cha gật gật đầu, nói: “Đúng vậy...” Ông ngạc nhiên nói: “Vương gia, làm thế nào mà ngươi phát hiện ra được?”

Về mặt Lâm Thụy thoáng vẻ xấu hổ khả nghi, khiến lão cha càng thêm thắc mắc. Nhưng ông cũng không thể truy vấn hần vấn đề này mãi được. Người ta dù sao cũng là Vương gia, cũng không thể so với đám dân chúng tóc húi cua được. Trong lòng ông tràn ngập nghi hoặc, nghĩ rằng: Chẳng lẽ Vương gia cũng học y? Nhưng chỉ nhìn bên ngoài thì không thể biết thân thể có tình trạng gì được, chỉ có thể xem mạch mới có khả năng biết đến. Mà nếu quả thật đã xem mạch rồi thì làm sao lại không khiến cho nha đầu quý quyết kia nảy sinh lòng nghi ngờ?

Ông cũng không biết rằng, Thụy Vương gia đã dùng một cách hết sức sỗ sàng. Đó là cả gan nắm chặt lấy tay Giả Tuệ Như, thời gian kéo dài đến hơn mười phút, mãi đến khi Giả Tuệ Như kháng nghị. Nhưng lại khiến cho Giả Tuệ Như không hề phát hiện, chỉ nghĩ rằng hần lại đang ăn đậu hũ của mình mà thôi...

Với thân phận là Vương gia, đương nhiên Lâm Thụy sẽ không nói cho bọn lão cha biết rằng hần đã dùng phương pháp này để tra biết. Cho nên, hần đành phải xấu hổ cười cười, làm cho lão cha càng theo dõi mù mù, càng có cảm giác Thụy Vương gia này thật đúng là bí hiểm, không thể giống như lẽ thường...

Lâm Thụy khụ một tiếng, nói: “Mạch tượng (hình thể của mạch) của nàng bị hao tổn, không thể nghe rõ, cũng không giống với người thường. Chẳng qua là vào lúc đêm khuya thì những chỗ hao tổn của mạch tượng mới hơi hơi hiển lộ, khiến cho tinh thần nàng bị quấy nhiễu...”

Ánh mắt lão cha lộ vẻ sùng kính, ông nói: “Không thể ngờ được Vương gia cũng tinh thông kỳ hoàng thuật (một bộ lý thuyết chữa bệnh)...”

Lâm Thụy nói: “Phàm là người luyện võ, đối với mạch tượng toàn thân cũng khá quen thuộc. Võ công của bốn vương mặc dù không cao, nhưng về điểm này thì vẫn phải biết...”

Lão cha muốn biểu đạt một chút sự sùng bái của ông đối với Lâm Thụy, giống như nước sông thao thao liên miên bất tuyệt, nhưng tâm tư lại rơi vào khoảng không. Ông đành cười tủm tỉm, nói: “Vương gia, vậy về vấn đề này, người thấy thế nào...?”

Lâm Thụy nhú mày, nói: “Đối với sự tổn thương trong cơ thể của mình, nàng có khả năng cũng đã cảm nhận được. Nhưng có lẽ nàng không thể ngờ được lại đến mức nghiêm trọng như vậy... Điều ta không hiểu chính là, chẳng lẽ nàng lại không biết rằng: nếu sử dụng Sư Hồn Đại Pháp thì ngay cả một người võ công cao cường cũng sẽ bị thương tổn khó có thể bù lại được. Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng bản thân có thể ngăn cản được chúng? Hơn nữa, càng làm cho ta cảm thấy khó hiểu chính là, vì sao hai người các người ở

bên cạnh nàng mà lại không chịu ngăn cản nàng? Vô công của các người không phải đã được nàng dùng Thiên chỉ pháp của Kim khâu quá huyệt, khôi phục lại mấy tầng rồi hay sao?”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ tuy rằng không phải là thuộc hạ của Thụy Vương gia, nhưng lúc này khi hứng chịu sự tức giận của hắn, không ngờ một chút không phục cũng không có. Bọn họ không biết vì sao lại như vậy, chẳng qua chỉ cảm thấy những lời chỉ trích của Thụy Vương gia đối với mình là đại nghĩa kinh thiên, không thể cãi lại...

Với sự kiệt ngạo của Tiểu Phúc Tử, không ngờ còn thành thành thật thật thừa nhận với Lâm Thụy: “Vương gia, là thảo dân sơ sót...”

Lâm Thụy áp chế cơn tức của mình, thở dài: “Hiện giờ thân thể của nàng, ở mặt ngoài thì có vẻ hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng trên thực tế thì chỉ cần hơi vô ý một chút đều sẽ dẫn phát những phản ánh liên tiếp. Khiến nàng bị hao tổn kinh mạch hỗn loạn. Đến lúc đó chỉ sợ...”

Lão cha tiếp lời: “Chỉ sợ sẽ tê liệt toàn thân. Ấy da, đứa con gái này của ta, vì sao lại không chịu theo lẽ thường mà làm chứ?”

Lâm Thụy lạnh lùng nói: “Người cho dù đã biết Tuyên Vương hạ độc nàng, vì sao không đề cao cảnh giác phát hiện ra trước mà để nàng làm ra chuyện sai lầm như thế?”

Trước mặt một Vương gia trẻ người non dạ, vậy mà lão cha tuổi tác lớn hơn hắn lại bỗng nhiên cảm thấy như có từng trận gió lạnh từ trên người hắn thổi qua. Nhưng ông cũng không thể nào phản bác, ngược lại còn cảm thấy trong lòng thần phục. Loại tâm tính này, chưa từng thấy được ở Tuyên Vương. Nguyên trung thành với Tuyên Vương, chẳng qua ông cũng chỉ vì một lời hứa hẹn. Còn đối với Thụy Vương gia, ông bỗng nhiên cảm thấy, ông có một loại khuynh phục tự phát từ nội tâm. Có lẽ là bởi vì, Thụy Vương gia này đối với con gái ông là sự quan tâm chân thành. Có lẽ, ở Tuyên Vương phủ, hắn chỉ huy bình tĩnh, khéo léo chuyển đổi càn khôn, đã sớm làm cho ông âm thầm quý mến rồi...

Ông nghĩ như vậy cho nên trong lòng không khỏi cảm thấy an tâm. Đứa con gái tinh quái của mình, rốt cuộc đã có thể tổng khứ ra ngoài. Có lẽ, khả năng là sau khi gả cho người ta, sẽ không còn muốn trêu cợt lão cha này nữa? Muốn trêu thì cũng phải trêu vị hôn phu của nó chứ. Rồi còn con cháu linh tinh nữa... Nghĩ, nghĩ... lão cha không khỏi nở nụ cười. Nhưng chỉ trong chớp mắt, lại nhớ đến thân thể của nàng, vẻ tươi cười kia liền lập tức đông cứng lại. Cả biểu tình có vẻ cực kỳ cổ quái...

Lâm Thụy không hề chú ý đến điều đó, vẫn chỉ thông thả bước tới bước lui trong thư phòng, hạ lệnh cho bọn họ: “các người cần phải cẩn thận chú ý đến sức khỏe của nàng một chút. Hai mươi bốn canh giờ cũng không thể rời mắt khỏi nàng. Giả tiên sinh, ông phải nghĩ cách tìm phương pháp trị liệu. Tư Đồ cô nương, một khắc cô cũng không được rời khỏi nàng, đừng để nàng xảy ra chuyện gì nữa. Tiểu Phúc Tử, người cũng vậy, lúc nào Tư Đồ không đảm đương được thì đến lượt người...”

Ba người nhìn nhau, đối với mệnh lệnh của Thụy Vương gia, không ngờ cũng không cảm thấy có chút bất ổn nào, đồng thời cùng đáp: “Tôn mệnh...”

Đáp xong, ba người đồng thời nghĩ, vì sao mình lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy nhỉ? Đặc biệt là Tư Đồ, nàng cho đến bây giờ vẫn chưa từng phải làm thuộc hạ của một ai, vì sao không tự giác lại nghe lời người ta như vậy chứ? Kỳ lạ chính là, cả ba người lại có cảm giác điều này thật sự là đương nhiên, không có chút bất mãn không khỏe nào cả. Có phải là vì thật lâu trước kia, trong lòng đã sớm xem hắn trở thành đối tượng mà bản thân sẽ nguyện ý trung thành rồi?

142. Chương 144

Chương 144: GIA CÁT XIỂN SƯ

Edit: Docke

Lâm Thụy không để ý đến chuyện trong lòng bọn họ đang bách chuyển thiên hồi (suy nghĩ biến chuyển trăm ngàn lần), cũng không cảm thấy có điều gì bất ổn. Hắn hơi hơi nhíu mày, thông thả bước đi trong thư phòng, mắt nhìn xa xăm, thì thào nói: “Có lẽ, ta phải đến chỗ Gia Cát xiển sư một chuyến mới được...”

Lão cha nghe xong, ánh mắt chợt lóe, nhìn hắn hỏi: “Gia Cát xiển sư? Nghe nói hắn có hơn mười năm không xuất quan (bế quan: đóng cửa tu luyện, xuất quan: ra khỏi nơi bế quan sau khi đã tu luyện xong)...”

Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Bổn vương tới cửa cầu kiến, hắn chẳng lẽ còn không chịu ra mặt hay sao?”

Lão cha và Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ đồng thời nhìn thấy trong mắt đối phương ý cười, ai ai cũng nghĩ: Thụy Vương gia có đôi khi hùng phong vạn trượng (gió mạnh có thể quét xa vạn trượng), lý trí cẩn thận, trong ngôn ngữ không có chút khe hở nào, nhưng cũng có đôi khi, lời nói lại có chút khờ dại và cuồng vọng. Lần này, ngoại trừ kim quan Vương gia, hắn thật sự rất giống một tên thiếu niên mười tám, mười chín tuổi...

Lâm Thụy thật không ngờ trong bụng ba người lại đang trộm oán thầm trách hắn, nói xong lại nói: “Phải để nàng đi cùng ta mới được...”

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn ba người kia một cái. Ba người đồng thời gật đầu, nói: “Đúng đúng, yên tâm, yên tâm...”

Ba người đồng thời nhìn qua Lâm Thụy – một Thụy Vương gia đem tất cả nắm gọn trong lòng bàn tay, thở hắt ra một luồng khí lớn...

Ba người đồng thời phụng phịu, chào từ biệt Thụy Vương rồi đi ra khỏi cửa. Đi xa hơn mười thước mới đồng thời hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt bất giác dần theo ý cười. Ý cười chợt lóe, quét qua vẻ mặt băng sương, băng nhân Tiểu Phúc Tử nói: “Có cái gì đáng cười...”

Tư Đồ không nhìn hắn, lẩm bẩm: “Không biết là ai đang cười vậy ta...”

Lão cha rất trang nghiêm thề thốt: “Ta không cười...”

Ta có cảm giác mình vừa thoát khỏi nhà giam này lại chui vào một cái nhà giam khác. Hơn nữa, nhà giam lần này còn kiên cố hơn nhiều, bởi vì những người bên cạnh ta, khi không lại đều trở thành người trông coi. Còn gia tăng thêm một lão cha mình trúc, thường xuyên liếc mắt trộm nhìn ta. Ta nghĩ, ông không phải là đã uống nhầm thuốc, tinh thần không được tốt hay sao? Vì sao bây giờ lại tràn đầy tinh lực như vậy? Ánh mắt lim dim, như ngủ như không, thường xuyên nhìn về phía ta? Mới sáng sớm tinh mơ đã đi theo ta rồi? Tuy nói là thân mình chỉ cần gió thổi một cái liền bay, nhưng ông vẫn ngày ngày không đổi không té là sao?

Hiện giờ, ta cảm thấy mình thậm chí còn hơn cả phạm nhân, vất vả hơn lão nông, xui xẻo hơn con quạ nữa. Sáng sớm, vừa mới mở mắt lập tức đã trông thấy Tư Đồ trừng lớn hai mắt lên nhìn ta. Vừa mở cửa vườn vai vịn lưng liền nhìn thấy Tiểu Phúc Tử đứng ở cạnh cửa ngó ta. Đi ra khỏi phòng lại nhìn thấy lão cha lướt gió đi tới, làm bộ làm tịch lên tiếng kêu gọi. Từ đó về sau liền đi theo phía sau ra. Không hiểu sao ông lại rảnh rỗi như vậy, cũng không còn lo sợ những trò đùa liên tiếp xuất hiện từ nhỏ đến lớn của ta nữa...

Nhưng hôm nay, ta cũng không đành lòng trêu chọc ông nữa. Mắt thấy ông đã gầy đến như vậy rồi, nếu còn bắt ông cứ phải lo lắng đề phòng, chẳng phải là bất nhân vô đạo lắm sao? Nhưng ta cứ cảm thấy hình như ông thật sự có điều gì đau buồn trong lòng, càng ngày càng gầy đi...

Còn Tư Đồ, ta biết, nếu nàng càng sâu thì càng béo lên. Ta cũng có cảm giác, mấy ngày nay, nàng béo lên một chút...

Tiểu Phúc Tử cũng không có biến hóa gì nhiều, chỉ là vẻ băng sương càng lúc càng khắc sâu trên nét mặt. Nhìn thấy ta là hắn lại xúc động, làm như trong lòng có nỗi khổ riêng gì đó vậy, chưa từng trướng ra sắc mặt tốt cho ta xem lần nào. Kể từ đó, sáng sớm vừa mở cửa ra, ta liền nhìn thấy bản mặt băng sương của Tiểu Phúc Tử. Thử hỏi cả ngày hôm đó, tâm tình làm sao mà tốt cho được cơ chứ?

Hôm đó, trước bản mặt xui xẻo của Tiểu Phúc Tử, tâm tình ta rất không tốt. Cũng không thèm để ý gì đến mấy người đang leo đèo đi sau lưng mình, ta xem bọn họ như không khí, một mình đi dạo trong hoa

viên. Thụy Vương phủ cũng có một hoa viên thật lớn. Nhưng trong hoa viên còn thiếu một chút phồn hoa, cũng hơi ít núi giả, cây lạ linh tinh. Cả hoa viên không hề toát ra vẻ gì mềm mại đáng yêu. Ta nghĩ, cả hoa viên mà cũng như thế, giống hệt cái thư phòng kia, tràn ngập nam khí dương cương. Điều này có phải là mang ý nghĩa là, Thụy Vương phủ chưa từng có nữ chủ nhân xuất hiện? Tưởng tượng đến vậy, ta không tự chủ được, nhìn quanh cây cỏ trong khắp khu vườn mà nở nụ cười. Chợt nghe phía sau có tiếng cười hùa theo, có nam, có nữ, có già...

Tâm tình của ta lập tức khó chịu hẳn. Về mặt bình tĩnh, ta cúi đầu, suy nghĩ cách cắt đuôi. Nhưng người ta có võ công cao cường, ngay cả Tư Đồ, người có võ công thấp nhất cũng chạy nhanh hơn ta rất nhiều. Ta vòng vo mấy lần, cảm giác được muốn bỏ rơi bọn họ còn khó hơn lên trời nữa, không có khả năng. Bất lực nên đành phải dừng lại, ngắm nghía mấy con cá trong hồ nước đang bơi qua bơi lại, lầu bầu nói: “Cá ơi cá à, vì sao người bay không thoát được hồ nước này vậy?”

“Nó đương nhiên không bay ra được, nó đâu có đôi cánh rộng...” Âm thanh nhu hòa trong trẻo vang lên bên tai, đáp lại câu hỏi vô nghĩa của ta. Lại là một kẻ ta không muốn gặp, ta đứng dậy. Hình dáng hẩn thon dài, hơi nghiêng nghiêng nhìn đàn cá trong hồ nước. Gương mặt như chiến thần Hy Lạp còn mang theo vài phần ôn nhu, tạo thành một lực hấp dẫn trí mạng... Đương nhiên, ngoại trừ đối với ta...

Ta cảm thấy Lâm Thụy thân là Vương gia nhưng bây giờ thời gian nhân hạ vô nghĩa lại càng ngày càng nhiều, thật sự không giống hành vi của một Vương gia cẩn thận, một lời đáng giá ngàn vàng của hẩn chút nào. Ta liếc mắt nhìn hẩn một cái. Ánh mắt hẩn chuyên chú nhìn ngắm đàn cá trong hồ, làm như không hề cảm giác được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của ta. Ta thu hồi ánh mắt. Hẩn nói: “Mặt bốn vương nhìn nghiêng có phải có chút hấp dẫn hay không?”

Ta cứng họng, quả thật không thể tin nổi lời này lại được thốt ra từ miệng một người đạo mạo, y quan chính tề thế kia. Nhưng hẩn làm như không hề biết rằng chính mình đã nói ra những lời như vậy, xoay người lại, ánh mắt trong suốt mà vô tội nhìn ta. Hai tròng mắt màu đen như nam châm hàm ẩn ý cười. Khóe mắt hơi hơi cong lên. Nếp nhăn trên mặt khi cười dường như chứa đựng một loại mị lực vô cùng, lại còn tỏa ra nhiệt lượng...

Ánh mắt hẩn lờ lờ tỏa sáng nhìn ta, tựa như hai viên bảo thạch màu đen trong suốt, sáng lạn trong trời đêm. Khóe miệng lại tràn đầy ý cười, cong lên thành một vòng cung tuyệt đẹp, ôn nhu mà trong sáng. Ta bỗng nhiên phát hiện, thật ra, hẩn thật sự rất, rất đẹp trai...

Hẩn đứng bên cạnh ta, hơi hơi xích lại gần ta. Ta vội thối lui, thấy hẩn lại thấp giọng cười. Hẩn cúi đầu, để tiếng cười hần hậu phát ra từ trong lồng ngực. Hẩn nói: “Như nhi, nàng làm sao vậy?”

Ta nhàn nhạt trả lời: “Không sao cả, không quen có người đứng gần ta...” Bỗng nhiên cả kinh. Vì sao ta lại đi thừa nhận cách xưng hô cực kỳ ám muội kia của hẩn? Vì sao vậy?

Ta không thể không thừa nhận, hẩn lại thắng được ta một lần nữa...

Bởi vì trong ánh mắt hẩn tràn ngập vui sướng, nói: “Như nhi, tốt lắm, bốn vương không lại gần nàng...” Nói xong, lui ra sau nửa bước. Nhưng theo ta thấy, giống như không có hiệu quả gì. Khoảng cách giữa ta và hẩn cũng không xa thêm được chút nào. Bởi vì, ta có cảm giác, thân mình hẩn vẫn nghiêng về phía trước, không nhúc nhích chút nào. Ta nghĩ, người cũng thật lợi hại. Nhưng tư thế này, không có trọng lực chống đỡ, ta xem người có thể bảo trì được bao lâu? Cho dù người có võ công...

Lại nghĩ, mấy cái đuôi sau lưng ta đi đâu mất rồi? Đã lâu như vậy mà cũng không nghe thấy bọn họ lên tiếng nói ra nửa câu? Bọn họ vừa thấy, đáng lẽ ra thì cho dù thế nào cũng phải làm ra một chút tiếng động này nọ mới phải chứ?

143. Chương 145

Chương 145: TƯ THẾ

Edit: Docke

Ta hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, tìm kiếm bóng dáng ba người kia. Lâm Thụy vẫn duy trì tư thế cổ quái, nghiêng thả nửa thân trên hướng về phía ta. Hắn cười nói: “Nàng yên tâm, không có ai quấy rầy chúng ta đâu. Bọn họ đã đi từ lâu rồi...”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái. Trong lòng thống hận ngôn ngữ ám muội của hắn không thôi. Vì thế đặc biệt thưởng thức tư thế kỳ quái của hắn một chút, nói: “Không cần phải nói, ba người đó chẳng lẽ đã nghe theo chỉ thị của Vương gia?”

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên một cơn tức giận. Ta nghĩ, ba người các ngươi, lòng trung thành sao mà lại yếu kém như vậy? Tuy ta không có quyền lực không có địa vị, nhưng các ngươi cũng không cần xoay chiều chuyển hướng nhanh như vậy chứ? Để ột tên ngoại nhân mê hoặc các ngươi?

Ta rõ ràng là đang tức giận bất bình, nên không chú ý đến Lâm Thụy hơi hơi đứng thẳng thân mình, tiến lại gần ta. Hắn nói: “Như nhi, nàng đừng trách bọn họ. Bọn họ chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì nữa thôi...”

Ta liền hiểu. Là ta ở Tuyên Vương phủ đã chọn dùng Sư Hồn Đại Pháp làm cho bọn họ bị dọa chết khiếp. Nhưng hiện giờ, sức khỏe cũng không có gì bất ổn mà? Ngoại trừ trong hai ngày đầu tích tụ một chút rồi ỏi ra hai ngum máu tươi, ta cũng không cảm thấy có chỗ nào không khỏe, có cần phải đi theo sát nút như vậy hay không? Y thuật của ta cũng không kém hơn lão cha bao nhiêu. Có gì không ổn, sao lại không thể cảm nhận được. Ngoại trừ đạo này buổi tối thường nằm mơ nhiều hơn trước, cũng đâu có gì bất ổn đâu...

Ta suy nghĩ lung tung. Trong lúc lơ đãng, ta cảm giác bàn tay mình lại bị một đôi bàn tay to rộng bao lấy. Muốn lùi tránh nhưng đã muộn. Đôi tay kia hữu lực lại không hề cho ta một chút cơ hội rút lui nào. Ta tức chết thôi...

Nhiều lần tranh đoạt cũng không thể rút nổi tay về. Lâm Thụy nhẹ giọng nói: “Như nhi, đừng nhúc nhích nữa. Hãy để ta được cầm tay nàng, mới có thể cảm giác được nàng là chân thật. Như nhi, không hiểu vì sao, ta cứ có cảm giác nàng như đến từ một thế giới mà bổn vương không hề biết tới. Hơn nữa, sẽ theo gió bay đi bất cứ lúc nào...”

Ta nghe xong, trong lòng cả kinh. Không rõ vì sao hắn lại có cảm giác này, chẳng lẽ hắn thật sự nhận thấy được ta là linh hồn hiện đại xuyên không đến đây? Theo lý thì khả năng này không lớn...

Ta nâng mắt lên nhìn hắn. Trong mắt hắn tràn đầy chân thật. Đôi mắt thật sâu nhìn ta, giống như hai hồ nước sâu thăm thẳm. Ta nghĩ, có lẽ, hắn chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi, không thể là thật được...

Hắn nhẹ nhàng buông tay. Trên tay ta vẫn còn lưu lại hơi ấm trong lòng bàn tay hắn. Ấm áp mà thơm hương. Trong hoa viên, gió nhẹ nhàng thổi tới, nhưng hơi ấm kia lại tựa như đã mọc rễ trên tay ta vậy, khiến ta không có lúc nào là không cảm giác được bàn tay lo lắng của hắn. Trong lòng chậm rãi lướt qua một tia buồn bã...

Buổi tối, Tư Đồ vẫn theo thường lệ đi vào phòng, ngủ bên cạnh ta, than ngắn thở dài. Vốn không muốn để ý đến nàng, nhưng thật sự ta bị nàng làm phiền không ngủ nổi. Ta quay đầu nhìn qua nàng, chỉ thấy nàng đang mở to hai mắt nhìn lên nóc nhà, làm như có rất nhiều tâm sự. Ta rất ít khi thấy được nàng có bộ dáng lo lắng như vậy. Cho dù là lúc nàng bị đẩy vào lãnh cung cũng làm như không tìm không phổi không biết ưu sầu vậy. Hôm nay lại bày ra cái bộ dáng thiếu nữ u sầu không nhận được này, ta không thể không hỏi nàng: “Người sao vậy?”

Tư Đồ thở dài: “Ngày mai, sư phó và Tiểu Phúc Tử cùng Vương gia ra phủ...”

Ta nghĩ rằng, ra phủ thì cứ ra đi, thật là hay quá, bớt được hai cái đuôi...

Ta hỏi nàng: “Có phải là người cũng muốn đi hay không?”

Tư Đồ không lên tiếng, trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Sư phó bảo ta phải đi theo người...”

Trong lòng ta mừng thầm, nhú mày nói: “Người muốn đi thì cứ đi đi, không cần lo lắng cho ta đâu. Ta ở lại Vương phủ, có nhiều thị vệ như vậy thì có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?”

Nghĩ rằng, rốt cuộc có thể tháo được mấy cái đuôi này ra rồi, rốt cuộc cũng có thể phun một bọc tức giận thật to ra khỏi bụng rồi...

Tư Đồ mừng quýnh, nhưng lại lẩm bẩm: “Sư phó sẽ không chịu đâu...”

Ta nói: “Không cần sợ. Người cứ lên đi theo, lão cha sẽ không phát hiện đâu... Vì sao người lại không thể đi theo, bọn họ đi đâu?”

Sao nói này giờ mà lại quên mất không hỏi cái này nhỉ? Xem ra cao hứng quá hóa ra hồ đồ rồi. Đi đâu mà khiến cho lão cha và Tiểu Phúc Tử hấp tấp đi cùng mà không hỏi lấy một tiếng nhỉ...

Tư Đồ vui vẻ nói: “Tuệ Như, nếu vậy, ngày mai người tự mình ở lại Vương phủ đi nha. Thụy Vương gia nói, sức khỏe người không được tốt, muốn người nghỉ ngơi nhiều một chút...”

Trong lòng ta càng thêm kỳ quái, hỏi nàng: “Rốt cuộc là đi đâu? Khiến người khẩn trương muốn đi theo như vậy?”

Tư Đồ nói: “Tuệ Như, người đừng quản nhiều chuyện như vậy làm gì, chờ ta trở về sẽ kể lại cho người nghe...”

Ta hầm hừ nói: “Người rốt cuộc có chịu nói hay không!”

Nghĩ rằng, có phải là muốn ta dùng thủ đoạn nghiêm hình bức cung thì người mới chịu khai hay không hả...

Lúc này Tư Đồ mới luyện thuyên: “Tuệ Như, sư phó không cho ta nói với người. Cho nên dù người nghe xong cũng không được để sư phó biết là ta nói với người đấy nhé. Bằng không, người lại muốn đi theo...”

Ta bị chọc đến nổi tâm gan ngứa ngáy, vội thề thốt thốt: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để lão cha biết đâu...”

Đương nhiên, có đi theo hay không, lại là quyết định của ta nha.

Tư Đồ hoài nghi nhìn ta, rốt cuộc bị ta làm cho xiêu lòng, nói: “Tuệ Như, Vương gia chuẩn bị đi bái phỏng Gia Cát tiến sư...” Nàng nhìn nhìn sắc mặt bỗng nhiên hưng phấn của ta, “Tuệ Như, người nói rồi phải giữ lấy lời nha...”

Ta nói: “Đương nhiên ta sẽ giữ lời rồi, sẽ không nói cho lão cha biết là người đã cho ta biết tin tức này đâu. Đương nhiên, tự ông đoán được thì cũng không nên trách ta nha. Hơn nữa, ta cũng không đồng ý với người là ta sẽ không đi theo...”

Tư Đồ sầm muện nhìn ta, nói: “Tuệ Như, sớm biết người như vậy thì ta đã không nói cho người biết rồi...”

Ta đắc ý nói: “Nếu người đã nói cho ta biết, vậy thì tất nhiên là sẽ không ngăn cản ta đi theo người rồi!”

Ta đem toàn bộ chuyện muốn đá bay ba người đi, cả ngày thoải mái thanh thoi, quẳng ra sau đầu không còn chứa lại một mảnh. Sớm đã bị Gia Cát tiến sư – nhân thần trong truyền thuyết này hấp dẫn rồi. Truyền thuyết về hán, bất kể là ở Tây Sở hay ở Đại Tề ta đều đã nghe nói rất nhiều. Phải nói là nhiều vô số kể, rất hiếm có. Có người nói, hán trên thông thiên lý, dưới thông quỷ thần, năng lực bí ẩn hữu thần khó lường. Cũng có người nói, võ công của hán đã đạt đến mức tuyệt hảo, đồng cấp với á thần (nửa thần nửa người, người lai thần). Đối với hán, ta đã tò mò từ rất lâu rồi, đã sớm muốn có một ngày được gặp Lư Sơn chân diện mục* này. Nay đã có cơ hội như thế, lẽ nào lại không đi...

Ta nghe thấy Tư Đồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tư Đồ, thế nào, người nghĩ thông suốt rồi à...”

Tư Đồ vội cười cười, nói: “Đúng vậy. Ta biết, từ nhỏ đến lớn, hễ người muốn làm chuyện gì là thế nào cũng sẽ làm cho đến cùng...”

Ta đắc ý dào dạt gật đầu: “Đúng vậy đó, nếu ta đã muốn làm chuyện gì thì không ai có thể ngăn cản được ta...”

Tư Đồ thấp giọng lẩm bẩm vài câu, nghe âm có vẻ như là: “Nếu như... không muốn làm chuyện gì, vậy thì cũng không ai có thể khuyên được nàng...” đại loại thế...

Ta đang đắm chìm trong hưng phấn vì sắp được gặp thần tượng Gia Cát xiển sư nên cũng không thêm để ý đến lời nói của nàng. Ta nghĩ, chỉ cần có thể gặp được Gia Cát xiển sư, nói không chừng có thể làm sáng tỏ được bí mật trên ba tấm bia đá kia nữa. Như vậy thì có phải sẽ có khả năng là linh hồn của ta một lần nữa xuyên không trở về thời hiện đại với mạng lưới và tivi hay không? Nếu có thể xuyên không đến đây, nói không chừng sẽ có vật trung gian tựa như ngọc khí hay thần lực gì gì đó có thể đưa ta trở về hiện đại cũng nên? Nói không chừng Gia Cát xiển sư thật đúng như trong truyền thuyết, có năng lực quỷ thần gì đó cũng nên...

* Ghi chú: Lư Sơn nằm ở tỉnh Giang Tây miền Nam Trung Quốc, nơi đây phong cảnh tươi đẹp, xưa nay lưu truyền nhiều truyền thuyết rất hay.

Lư Sơn xưa nay nổi tiếng thiên hạ bởi “hùng vĩ, thần kỳ, hiểm trở và tráng lệ”. Vô số nhân văn nổi tiếng từng đặt chân đến Lư Sơn để sáng tác các tác phẩm văn học nghệ thuật, khiến Lư Sơn trở thành nơi xuất xứ của những bài thơ viết về hương đồng gió nội và sơn thủy hữu tình, cũng như những bức tranh vẽ sơn thủy đẹp mắt.

Lư Sơn còn gọi là “Khuông Lư”, “Khuông Sơn”. Truyền rằng, vào thời nhà Chu khoảng thế kỷ bốn trước công nguyên, có một người đàn ông tên là Khuông Tục đến Lư Sơn nghiên cứu thuật tiên của Đạo học, ông được Chu Thiên Tử phát hiện, Thiên Tử nhiều lần cử người đi mời ông ra khỏi Lư Sơn để trợ giúp mình, nhưng Khuông Tục lần nào cũng tránh không chịu gặp, cứ ở ẩn trong núi sâu, về sau Khuông Tục mất tích, mọi người truyền rằng ông đã thành tiên, thế là mọi người liền gọi nơi Khuông Tục từng cầu tiên là “Thần tiên chi Lư”, thế là núi này bèn được gọi là “Lư Sơn”, hoặc gọi là “Khuông sơn” hay “Khuông Lư”

Nhà văn nổi tiếng thời nhà Tống Tô Thức (960—1127)

từng nhiều lần đặt chân đến Lư Sơn, và đã sáng tác bài mang tính triết lý có tựa đề “Đề Tây lâm bích” :

Hoành khán thành lĩnh tắc thành phong,

Viễn cận cao đệ các bất đồng.

Bất thức Lư Sơn chân diện mục

Chỉ duyên thân tại từ sơn trung.

(Nhìn ngang là dãy núi, ngó dọc là đỉnh cao

Không gian gần, xa, thấp, cao khác biệt

Không rõ từng phần chân thực của Lư Sơn

Muốn biết chỉ cần vào núi mà nhìn)

144. Chương 146

Chương 146: THANH LÂU

Edit: Docke

Ta cùng Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ ngồi trong một cỗ xe ngựa rộng rãi, đối diện là Thụy Vương gia và lão cha.

Vốn tưởng rằng Lâm Thụy sẽ dẫn theo một đội tùy tùng đông đảo. Không thể ngờ được, ngoại trừ hai mã phu, hẳn lại chỉ dẫn mấy người chúng ta rồi cứ thế mà đi. Ta nghĩ, thế này cũng được tính là cải trang vì hành chứ nhỉ. Lại nghĩ, Lâm Thụy có thường hay làm như thế này hay không? Trong hậu cung Tây Sở, khi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hẳn đã giả trang thành thái giám thông thả tản bộ ở ngự hoa viên. Tính về thời gian, khi đó, hẳn đang là con tin tại Tây Sở, vậy mà dám lẻ loi một mình đi lung tung, không hề

ngần ngại sự nguy hiểm xung quanh. Mỗi lần ta gặp hắn, hắn đều mặc quần áo nhẹ nhàng gọn gàng, tựa như một thư sinh vô hại, nhưng bất thành lình lại gây ra một cú sốc dọa người. Ta nhớ lại lần ta bị hắn lừa lên ngồi trên đầu tường. Tình cảnh cười trên đầu tường, hắn giấu toàn bộ nhân mã ở trong góc tối, bắn ra những mũi tên sắc bén, mau lẹ. Toàn thân hắn, nhìn bề ngoài thì thật sự rất giống như một quả táo bóng loáng nhưng trên thực tế, lại là một quả táo giả, tàng trữ bên trong, tất cả đều là đao kiếm...

Mấy người ngồi trong xe ngựa, cũng không có ai cảm thấy bất kỳ điều gì. Có lẽ bởi vì bên trong xe rất rộng rãi. Lại có lẽ là bởi vì Lâm Thụy vẫn lặng lẽ ngồi đối diện. Ta dùng dư quang nơi khóe mắt đảo qua. Hắn ngồi ở đằng kia, trầm mặc và an tĩnh, lại khẽ cau mày, mím nhẹ đôi môi. Như đang tự hỏi một chuyện gì mà hắn không thể nắm chắc. Ta không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ lạ. Là chuyện gì vậy, khiến cho hắn không thể nắm giữ được?

Dưới đáy lòng ta lại thất kinh. Từ khi nào mà ta lại xem hắn trở thành một vương giả có thể nắm giữ tất cả mọi việc, trong lòng âm thầm khuyên phục hắn như vậy?

Hắn bây giờ đang rơi vào trạng thái trầm mặc. Ngồi ở chỗ kia, cho dù chỉ là một không gian nhỏ nhỏ, nhưng lại tựa như bàn thạch: kiên định, lạnh nhạt. Mà bao phủ chung quanh hắn là khí chất vương giả nhẹ nhàng... Lão cha mặc dù ngồi cùng hàng ghế với hắn, lại có thể nhìn ra được, giữa họ là một khoảng cách rất xa. Ông đối với vị Vương gia này, quả thật cũng là kính cẩn hữu lễ...

Xe ngựa chở chúng ta là một cỗ xe đơn giản bình thường. Có lẽ đây là chủ ý của Lâm Thụy, không muốn gây sự chú ý. Khi ra khỏi phủ, ta còn thấy có mấy chiếc xe đồng dạng cũng xuất phát cùng lúc, đi về bốn phía. Thật rõ ràng, làm thế là muốn đánh lạc hướng chú ý của mọi người. Điều này càng làm ta tin tưởng, nơi mà chúng ta muốn đi đến là một địa phương không thể để người ta biết được...

Nhưng dù thế nào ta cũng không thể tưởng tượng ra được, chỗ chúng ta đến lại là một nơi như vậy...

Vốn nghĩ, Gia Cát xiển sự chính là một xiển sự, nếu không ở trong miếu thì cũng là vùng núi non hoang vắng, ít người biết đến. Dù thế nào ta cũng không nghĩ đến, hắn lại ở nơi này...

Xe ngựa chở chúng ta đi vào cửa sau của một khu nhà lầu bằng gỗ cực kỳ xa hoa. Cửa sau tuy rằng yên tĩnh, không có một tiếng động, nhưng hai gã hộ vệ ra mở cửa cũng không làm phát ra một âm thanh nào. Xe ngựa phóng qua cửa, ù ù đi vào. Nhưng xa xa, ta từ trong hậu viện thanh tĩnh này có thể nghe thấy, ở trước viện truyền đến tiếng oanh thanh yến ngữ (những tiếng đùa đẩy của gái làng chơi), tiếng sáo tre. Âm thanh này cho ta cảm giác rất quen thuộc. Quen thuộc đến mức khiến ta chấn động...

Không ngờ Gia Cát xiển sự lại ở trong kỹ viện. Tuy rằng chỉ là hậu viện nhưng cũng làm ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc...

Trong lúc nhất thời, ta không khỏi nghĩ: chẳng lẽ ý nghĩa của từ 'xiển sự' không phải nói đến mấy tên hòa thượng hay cao nhân thế ngoại gì cả? Mà lại là biệt danh của mấy tú bà sao? Tú bà ở Đại Tề không ngờ lại được gọi là 'xiển sự' nha. Chuyện này phải nói là chuyện kỳ lạ nhất thiên hạ rồi. Hay là kỹ nữ khi gặp mama không gọi là mama, mà gọi là xiển sự? Hay có lẽ, vị xiển sự này chính là một mama? Nghĩ nghĩ, ta không khỏi nở nụ cười, lé mắt nhìn qua Tư Đồ. Hiển nhiên nàng cũng không biết sẽ đến một nơi như thế này, hai mắt mở to mà nhìn, rất kinh ngạc. Có lẽ nàng đang nhớ đến chuyện ở Tây Sở ta có mua một gian kỹ viện để dạo chơi, liền bám vào bên tai ta, lén lút nói: "Tuệ Như, vị xiển sự này, xem ra cũng là người đồng đạo với người đó nha..."

Ta vội lắc đầu, nói: "Tư Đồ, hai chúng ta khác nhau rất xa nha. Đầu tiên, ta là nữ, không có khả năng tự trông coi. Tiếp theo, thân là nữ tử, không có khả năng làm ra chuyện gì khiến cho nữ tử phải thống hận đến nỗi không thể không xuất gia..."

Lão cha đi theo phía sau Lâm Thụy, hiển nhiên là đã nghe được chúng ta nói chuyện, quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái. Trong ánh mắt tràn ngập trách cứ. Hiển nhiên, ông đang nhớ đến chuyện phiền phức ta đã gây ra khi ta gạt ông mua về gian kỹ viện kia. Từ khi Hoa Hương Các quét khỏi, các gian kỹ viện khác như gặp phải đại địch, hết sức gấn bó hình thành một mặt trận thống nhất, rốt cuộc tra tìm ra được ông chủ phía sau màn. Trong mắt bọn họ, ta... thật sự không có khả năng làm được chuyện này, khả năng duy nhất chỉ có lão cha của ta... Vì thế, bọn họ bắt đầu liên tiếp có những hành động trả đũa ông. Ban đầu là dùng mỹ nhân kế cuốn lấy lão cha. Lão cha trung trinh bất khuất, giáng cho tiểu mỹ nhân kia một cái

tát, văng ra xa năm thước. Khiến cho bọn họ cầu kết với quan phủ muốn đổ oan cho lão cha ta vô cớ đánh người. Mưu kế không thành, bọn họ ngay sau đó bịa đặt khắp nơi. Nói tướng quân đại nhân tham dự vào việc kinh doanh kỹ viện và người được sai phái đứng ra xuất đầu lộ diện chính là lão cha của ta. Đương nhiên, cuối cùng, bởi vì không có đầy đủ căn cứ chính xác, việc này không giải quyết được gì. Đương nhiên, người trong quan nha cũng đã nhận được từ ta không ít bạc...

Vào thời điểm đó, lão cha đang trực tiếp muốn cùng tướng quân xuất chinh. Còn ta, vì muốn trốn tránh cơn giận dữ lôi đình của lão cha nên tất nhiên là nếu có cơ hội thì liền đi sớm về khuya, tận lực né tránh thật xa. Mãi đến khi lão cha cùng tướng quân xuất chinh rồi mới dám trở về tướng quân phủ đúng giờ. Lão cha vì thế mới không có cơ hội quản giáo ta nghiêm ngặt, cũng không có cơ hội nào để hỏa thiêu Hoa Hương Các và những lời đồn đãi...

Chỉ một cái liếc mắt của lão cha mà ta đã nhận ra không ít chuyện. Bởi vậy, ta cảm giác ông vẫn có khả năng sẽ tính toán lại nợ cũ. Vì thế, ta liền lủi đến phía sau Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ trốn tránh...

Lâm Thụy quay đầu lại nhìn, vừa thấy đã như hiểu rõ mọi chuyện, mỉm cười với ta. Hắn vẫn mặc bộ gấm y màu trắng như thường lệ, thân cao như ngọc, đẹp đến mức không giống như người thường... Đương nhiên, nếu loại bỏ đi vẻ trêu tức trong ánh mắt kia thì thần thái của hắn hoàn mỹ vô cùng, càng giống thần tiên hơn... Ta không hiểu sao lại lẩn tránh ánh mắt hắn, khiến cho hắn lại hơi hơi mỉm cười, trông thật giống hồ ly...

Tránh khỏi tầm mắt của Lâm Thụy, rốt cuộc hắn cũng không nhìn ta nữa..

Ta lại tự hỏi, cái gã xiển sứ này rõ ràng là tính tình cổ quái, đến sống trong một nơi cổ quái như thế. Khiến ta không thể không cho rằng, vị xiển sứ này nhất định đã mắc nợ không ít trái tình nên nếu không tránh ở nơi cách tình gần nhất thì cũng phải là nơi xa nhất. Mà chốn thanh lâu này, không phải là nơi gần tình nhất, mà lại là nơi xa nhất sao.

Lâm Thụy đi trước dẫn đầu. Người mở cửa trầm mặc tiêu sái đi trước hắn dẫn đường. Hai gã người hầu kia, trên người cũng không có tục khí như những tên hộ vệ thanh lâu bình thường. Ngược lại lại có tư thái như một phó tướng trong phủ đại tướng quân vậy, trầm ổn và bình tĩnh, lại không hề thốt ra một lời nào dư thừa. Không thể không làm ta hoài nghi, nơi này, có thật là thanh lâu hay không đây?

145. Chương 147

Chương 147: MỸ THỰC

Edit: Docke

Với sự dẫn đường của hai người đó, chúng ta tiến vào một gian phòng rộng rãi. Trong phòng có bày một cái bàn sách thật lớn. Ba gã thiếu niên vô cùng tuấn tú, có người đang mài mực, có người đang mở sách. Trước bàn sách, một thanh niên mặc áo bào trắng, đang tung mực múa họa trên một trang giấy mở rộng. Nhìn thấy Lâm Thụy đi vào, vội bước lên tiếp đón. Sau khi hành lễ, hắn cười nói: “Sao Vương gia hôm nay có rảnh rồi vậy?”

Người thanh niên kia đầu đội kim quan, cử chỉ nho nhã. Mặc dù tướng mạo bình thường nhưng lại tỏa ra một loại khí chất thanh trần xuất thế. Tuổi tác ước chừng trên dưới ba mươi tuổi. Trong ánh mắt là vẻ mặc nhiên nhìn thấu tình đời. Tư Đồ nói bên tai ta: “Không thể ngờ được, Gia Cát xiển sứ lại trẻ tuổi như vậy...”

Tiểu Phúc Tử luôn luôn chú ý đến mọi động tĩnh của Tư Đồ, nghe thấy Tư Đồ nói vậy, nhin không được phản bác: “Người ta có học qua tuyệt thế võ công đó...”

Hai người cãi vã, hiển nhiên đã làm kinh động đến Thụy Vương gia và người thanh niên kia. Hai người đồng thời cười...

Ta nhàn nhạt nói: “Các người đừng khiến người khác chê cười nữa. Gia Cát xiển sư chưa xuất hiện đâu...”

Đã nói là xiển sư đã bế quan rất lâu rồi mà, nếu dễ dàng để người ta gặp được như vậy thì quả là có điểm không phù hợp với lễ thường rồi. Ta nghĩ nghĩ, Lâm Thụy coi thường người thanh niên này như vậy, không giống như đang đối mặt với một xiển sư. Với thân phận hoàng gia, một giọt nước cũng không chảy ra ngoài của hần, đối nhân luôn kính cẩn hữu lễ, thì hần sẽ không khinh thường mà giảm bớt lễ tiết đối với một xiển sư có thân phận tương đương một quốc sư như thế đâu. Trông bộ dáng của hần, giống như đang gặp lại người bạn cùng thế hệ hơn...

Quả nhiên, người thanh niên kia mỉm cười, nói: “Vương gia, xem ra vị cô nương này có ánh mắt cực kỳ tinh tế, giải thích phi phạm. Vương gia thật là có phúc...”

Ta nghĩ rằng. Thật là khó hiểu nha, ta giải thích phi phạm thì liên quan gì đến chuyện hần có phúc. Cảm tình của ta đối với hần lập tức biến thành ác cảm, trừng mắt lạnh liếc xéo hần một cái...

Lâm Thụy xoay người, khẽ nâng mí mắt, nghiêng mắt liếc nhìn ta một cái, cười nói: “Gia Cát huynh cũng thật biết nói. Bẩm vương nhận quý ngôn của người. À đúng rồi, xiển sư đã xuất môn chưa?”

Ta lại cả kinh, không phải có tin đồn rằng xiển sư đang bế quan hay sao? Như thế nào hần lại xuất môn? Trong quan niệm của ra, cái gọi là bế quan, chính là ngồi trong một tiểu sơn động kín bưng không một kẻ hở, mở mật tu luyện cộng thêm nghĩ ngợi lung tung. Mặc dù trong suy nghĩ của ta, bế quan như thế không phải điên thì cũng là ngốc. Nhưng tất cả tiểu thuyết, điện ảnh và phim truyền hình, không phải đều nói như vậy hay sao? Bằng không, cũng sẽ không đến ở trên đỉnh núi hoang tàn vắng vẻ, một năm bốn mùa chỉ có mấy con chim nhỏ xèo xèo thì thắm bay qua...

Nếu như không phải như vậy, thì sao lại gọi là bế quan được?

Người thanh niên kia nói: “Thúc phụ đã xuất môn từ sáng sớm. Nghe nói trên núi Gấu Chó có một khách điểm sơn dã làm món thịt heo rừng rất ngon, thúc phụ liền đến đó rồi...”

Ta càng thêm giật mình, không phải là xiển sư à? Xiển sư trong cảm nhận của ta có thể đánh đồng cùng hòa thượng, sao lại có thể ăn mặn được? Hơn nữa, cái gọi là bế quan, đối với vị xiển sư này, giống như là đảo quanh các nơi xung quanh để tìm kiếm món ngon vậy nhỉ?

Xem ra Lâm Thụy sớm đã biết vị xiển sư này đã người như thế nào, cười cười nói: “Vậy thì làm phiền Gia Cát huynh thông truyền một tiếng, nói bẩm vương ở đây chờ ông...”

Người thanh niên kia gật gật đầu, thi lễ với Lâm Thụy rồi lui ra. Ta lại vô cùng kỳ quái, sao lại chờ, phải chờ đến khi nào chứ? Thông truyền? Từ nơi này đến núi Gấu Chó, ngựa tốt chạy nhanh khả năng cũng phải mất đến hai, ba canh giờ chứ đừng nói đến chuyện chạy đi chạy lại thông truyền. Xem ra, nếu thật sự muốn chờ... không chờ đến năm, sáu canh giờ thì cũng đừng mong hần trở lại...

Một lát sau, cái người thanh niên mang họ kép Gia Cát kia đã đi đến, nói: “Vương gia, ngài an tâm, chờ một chút đừng nóng. Tại hạ đã thông truyền rồi, một canh giờ sau xiển sư sẽ về...”

Lâm Thụy cười nói: “Sao vậy, xiển sư không phải đang ở trên núi Gấu Chó sao?”

Người thanh niên kia đáp: “Hần là không phải, bằng không cũng sẽ không cho chúng ta biết một canh giờ nữa sẽ về...”

Ta thật sự nhịn không được, đi lên hỏi hần: “Huynh đài, người nói có thật không vậy? Nhanh như vậy đã báo tin cho xiển sư biết rồi? Cho dù có dùng phi cấp truyền tin (bò câu đưa thư) cũng không nhanh được như vậy a...”

Bò câu cho dù bay tới bay lui bay được cực nhanh, nhưng cũng phải biết chính xác nơi muốn đến mới được chứ. Nó tìm được đến đúng chỗ chủ nhân, chờ chủ nhân viết ra vài chữ rồi cột lá thư vào chân nó, bay trở về người thông tri, ít nhất cũng mất một canh giờ chứ? Vì sao mới nhanh như vậy mà đã thông báo đến người kia được rồi?

Chẳng lẽ thật sự xuất hiện công cụ thông tin hiện đại giống như điện thoại cầm tay gì đó? Khả năng này không lớn nha?

Trong lòng ta tràn ngập nghi hoặc, chờ đợi người thanh niên kia trả lời. Hắn lại cười cười nói: “Chuyện này, là bí mật trong bốn môn. Nếu không được Vương gia hạ lệnh, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài...”

Nói xong, hắn cung kính quay qua Lâm Thụy hơi hơi gật đầu rồi nói: “Thụy Vương gia, không có chỉ thị của ngài, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật tuyệt đỉnh này cho những người không liên quan biết được...”

Ta có cảm giác, người này, hắn đang cố ý. Hắn nhận ra ta không muốn phản ứng với Lâm Thụy, liền ăn nói luyên thuyên, đem ngọn lửa bắt lên người Lâm Thụy. Nhưng ta vẫn không muốn đến gần để ý đến hắn đâu, người bắt cũng vô dụng thôi. Người không nói, chẳng lẽ ta lại không kêu người đi tra sao?

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái. Võ công của Tiểu Phúc Tử đã khôi phục gần như hoàn toàn rồi, truyền âm nhập mật cũng phi thường thuần thực. Hắn nói: “Người muốn ta tra cái gì? Tin, cũng đã bị người ta truyền đi rồi, thời cơ đã qua. Ta thấy, người vẫn từ từ đi, đợi xiển sư trở về không phải sẽ biết sao?” Phía sau còn nói thêm một câu, “Cũng không biết người cùng Vương gia nháo cái gì mà không được tự nhiên...”

Ta trong lòng đại hận, cảm giác sâu sắc địa vị của ta trước sự nhiễu loạn của Lâm Thụy, rốt hạng thảm hại. Ngay cả Tiểu Phúc Tử cũng ra sức khước từ ta. Ta quay mắt nhìn Lâm Thụy một chút. Đôi môi hắn mang theo ý cười. Khóe miệng hơi hơi cong lên tạo thành một đường cung duyên dáng, nhìn lại ta. Dường như muốn mời ta tiến lên hỏi ý hắn một chút vậy. Ta quay người lại, trở về ngồi xuống ghế dựa, thuận tay bưng ly trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm. Cho thấy quyết tâm của ta: tuyệt đối sẽ không cùng ai đó thỏa hiệp

Quả nhiên, một canh giờ sau, có người ha ha cười từ ngoài phòng đi vào...

Ta vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một người tiên phong đạo cốt như thần tiên vậy, giống như trưởng lão chủ trì Quy Vân Tự kia. Nhưng vào lúc ta trông thấy một vị trung niên nhân cách khác xa, đầu tròn mặt tròn tựa như một quả cầu thịt, đang lặn từ ngoài phòng vào đây, ta bị dọa đến mất hồn. Người này, so với người trong tưởng tượng của ta không phải khác xa bình thường đâu, phải nói là vô cùng khác biệt...

Khuôn mặt tròn vành vạnh của hắn tràn đầy ý cười. Đôi mắt lại rất to, lóe ra ánh sáng thanh trong như nước suối. Thân hình mặc dù mập mạp, lại khiến cho người ta cảm thấy toàn thân hắn tràn ngập sức sống, từ trên xuống dưới không hề béo chút nào. Dường như số thịt béo kia phải được đắp đầy đủ trên người như vậy mới đúng. Ta chưa từng nhìn thấy một người mập mạp nào lại cho người ta cảm giác như thế. Giống như nhiều thêm một chút thịt béo thì thành ra quá nhiều, mà thiếu đi một chút thịt béo lại hóa ra quá ít...

Mặt hắn râu tóc bạc trắng. Ánh mắt khờ dại như trẻ con. Sóng mắt nơi nơi, lông lánh như thu thủy...

146. Chương 148

Chương 148: QUẢ CẦU THỊT.

Edit: Docke

Lâm Thụy đã sớm đón nhận trước, cung kính hành lễ. Hắn chẳng hề để ý đáp lễ lại, chỉ cười nói: “Vương gia thứ lỗi. Người sơn dã thô鄙, nhìn thấy mỹ vị liền nhịn không được muốn đi nếm thử. Bất Vương gia phải chờ...”

Ta trầm nghĩ. Hắn phải gọi là người bụi hoa thấu ứng mới đúng. Thân ở trong bụi hoa, bộ dạng như một quả táo tròn lớn. Hoàn toàn không có dáng vẻ gì của một xiển sư. Người này có thể nói là một điển hình của cái gì gọi là danh không hợp thực (tên và người trái ngược)...

Lâm Thụy lại tràn đầy vẻ cung kính, dường như xem hắn thật sự là cao nhân thế ngoại, tràn ngập cung kính mà nói: “Xiển sư luôn ẩn hiện vô tung. Đối với ngài mà nói, du lịch khắp nơi tìm kiếm mỹ thực, làm sao không phải là một loại bổn phận...”

Gương mặt tròn căng của Gia Cát xiển sư cười rộ thành một cái bánh quả hồng, khe thở dài: “Vẫn là Vương gia hiểu biết lão phu...”

Hắn chuyển ánh mắt qua đầu, nhìn ta nói: “Đây là nữ tử mà Vương gia đã nói sao?”

Lâm Thụy mỉm cười, gật gật đầu...

Lòng ta đột nhiên sáng ngời, hiểu rồi. Hóa ra chuyện ta đến đây đã nằm trong dự kiến của Lâm Thụy. Nếu vậy thì Tư Đồ chính là kẻ lừa gạt, cố ý lừa ta đến? Ta oán hận quay đầu nhìn Tư Đồ. Tư Đồ theo thường lệ, không dám nhìn ta, làm bộ làm tịch nói chuyện với sư phó của nàng, lão cha của ta...

Ta đang không biết trút giận vào đâu, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện thêm một người. Gia Cát xiển sư kia không biết chạy đến trước mặt ta từ khi nào, chăm chú nhìn ta. Tự nhiên trước mặt bỗng xuất hiện một đầu heo tròn, râu tóc bạc trắng, làm hại ta bị dọa hết hồn, vội lui ra sau vài bước, nói: “Xiển sư, ngài ngài, ngài có việc gì?”

Gia Cát xiển sư vung tay cực nhanh, kéo tay trái của ta, lập tức dùng ba ngón tay khoát lên mặt trên của mạch của ta. Ta đang muốn rút tay về, đôi mắt tròn tròn thật to với hàng lông mi thật dài của hắn bỗng trừng lên, nói: “Đừng nhúc nhích, để ta xem nào. Không có người cầu sống cầu chết thì ta cũng chẳng muốn xem đâu, có biết không...”

Ta nghĩ, hắn nói vậy là có ý gì? Ý là có người cầu hắn xem mạch cho ta? Còn cầu sống cầu chết? Ánh mắt ta dạo qua một vòng, chỉ thấy Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cùng lão cha hờ của ta, ba người rúc vào một ngõ ngách giao đầu kết tai, không biết là đang nghị luận chuyện gì. Còn Lâm Thụy, lại đang cùng người cháu của Gia Cát xiển sư đứng ở trước bàn, nói chuyện thơ họa... Không có ai nhìn về phía ta... Tay của ta đang bị người ta nắm chặt... Cái này có tính là quấy rối hay không đây? Ta đành an ủi bản thân. Ta chính là một người hiện đại xuyên không, chút quấy rối nho nhỏ, sợ cái gì? Huống chi, người này râu tóc bạc trắng, làm ông nội của ta còn được nữa là... Quan trọng nhất là, ta rút tay ra không được...

Gia Cát xiển sư bắt mạch thật lâu, lâu đến nỗi ta muốn kháng nghị, hắn mới chịu buông tay. Ta nghĩ, có bệnh gì chứ. Ta không thể tự xem được sao, cần gì phải thỉnh đến đại phu khác? Hơn nữa, không phải còn có lão cha hờ ở đây sao. Ông cũng được xem là một vị thần y, nghe nói trên giang hồ còn có một cái danh rất to, người đời xưng là Quỷ Ảnh gì đó nữa mà. Chẳng lẽ ông không thể giúp ta xem? Ngoại trừ lần trước dùng Sư Hồn Đại Pháp ta vô cùng mệt mỏi, thì cho tới bây giờ cũng không có ốm đau gì nha. Ta càng nghĩ càng hoài nghi. Người chung quanh ta có phải trong suy nghĩ của mỗi người đều có chút tật xấu. Năm lần bảy lượt lừa ta đến đây, cũng chỉ vì muốn nhờ vị xiển sư này bắt mạch xem bệnh cho ta?

Đôi mày tằm trên khuôn mặt tròn trịa nhíu lại, hắn tách ra thong thả tản bộ vài bước rồi nói: “Vị cô nương này, tiêu dương bị hao tổn, bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Có lẽ, ta phải dùng nội lực dẫn đường mới được...”

Ta nghĩ. Không thể nào, sao ta lại không phát hiện ra. Sức khỏe của mình mà cũng không biết sao? Có bệnh gì chứ? Nói giỡn sao?

Ta hỏi hắn: “Xiển sư, ngài có lầm không vậy. Ta đâu có bệnh gì...”

Xiển sư mặt nhăn mày nhíu, khuôn mặt tròn vành vạnh nghiêm lại, mở to hai mắt nhìn ta, hừ một tiếng rồi nói: “Còn dám nói mình không có bệnh? Không bệnh mà lại áp dụng Sư Hồn Đại Pháp lên chính thân mình sao? Ta thấy, là đầu ngươi có bệnh!”

Ta bị hắn mắng cho sững sốt, sững sốt nói: “Xiển sư, chuyện này, sao ông biết?”

Xiển sư cười lạnh. Trên khuôn mặt tròn, đôi mắt cầu trợn to, cực giống một cái đại khí cầu bị thổi phồng đến mức khí thể bên trong như sắp nổ tung ra. Hắn nói: “Chính người không biết quý trọng thân thể của mình, người cũng không chịu yêu thương tất cả những người xung quanh. Có người vì người mà đợi ở chỗ ta ba ngày ba đêm, làm hại ta ngựa không dừng vó chạy từ Đông hải chạy về. Ngay cả con của bị vừa mới câu lên cũng không được ăn. Vậy mà người còn ở đó mà ngây ngốc...”

Lúc nói chuyện, đôi mắt cầu của hắn trượt đi, nhắm thẳng vào bên cạnh. Ý nghĩa mặc dù không rõ ràng, nhưng không cần nói cũng biết. Hắn đang nói đến Thụy Vương gia ngày bận trăm việc đó sao? Đã ở chốn thanh lâu này đợi ba ngày ba đêm? Chỉ vì chờ người? Chờ người xem bệnh cho ta?

Ta đương nhiên sẽ không tin. Nhưng đáy lòng đã có một dòng nước ấm chảy qua. Chẳng bao lâu sau, cũng sẽ có người quan tâm đến ta? Ta dùng khước mắt lướt qua nhìn trộm Lâm Thụy. Hắn đang ngẩng mặt mà nhìn vào hư vô, làm như phía trên mới có thần tiên bay qua vậy. Nhưng ta thấy trên mặt hắn chợt lóe qua một tia ửng đỏ khả nghi...

Lúc xiển sư tròn vo đang giáo huấn ta, ta quét ánh mắt về phía mấy người khác. Không có ai mở miệng nói giúp ta. Một đám người làm như bị diếc vậy. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ bắt đầu khoa tay múa chân. Lão cha hưng trí bừng bừng ở một bên xem cuộc chiến. Lâm Thụy – Thụy Vương gia thì càng không cần phải nói, vẫn đang vọng nhìn hư không, làm như thật sự trên đó vừa có thần tiên bay qua...

Xiển sư lại cất giọng lạnh lùng: “Lại đây, qua bên này ngồi xuống...”

Ta suy nghĩ một chút rồi nhìn hắn, ra vẻ như không muốn nghe theo. Gương mặt tròn tròn của hắn tích tụ tức giận. Có vẻ như nếu ta không nghe lệnh của hắn, hắn sẽ vung tay phì ra bắt, giống như điều hâu quắp gà con vậy. Trong những tình huống khi không lại bị cô lập, ta luôn luôn thức thời là trang tuấn kiệt. Ta thành thành thật thật tiêu sái đến bên cạnh bàn, đang muốn ngồi xuống. Hắn chỉ chỉ lên giường nệm, nói: “Ngồi xuống kia kìa...”

Ta nhìn hắn một cái, hỏi: “Vì sao lại phải ngồi ở chỗ đó?”

Hắn trừng mắt, nói: “Đừng hỏi, bảo người ngồi thì ngồi đi...”

Ta nghĩ. Lão già này sao lại hung dữ như vậy. Là ngư ma vương hạ phạm à. Chọc giận hắn, ta hôm nay đừng hòng yên thân. Hơn nữa, dường như mọi người bên cạnh ta đều đang đứng về phe hắn...

Ta ngồi xếp bằng trên giường. Hắn cũng ngồi trên giường. Cái giường này tuy làm bằng gỗ lim, nhưng cũng hơi hơi bị oằn xuống một chút. Có thể thấy được sức nặng của hắn đến mức nào. Ta nghĩ, chỉ ngồi thôi mà, không sập giường chứ...

Liên cảm giác sau lưng có một dòng nước ấm tựa như ánh nắng ngày xuân ấm áp, xông thẳng vào cơ thể, chảy qua kinh lạc toàn thân. Khiến cơ thể của ta giống như đang được ngâm mình dưới ánh mặt trời. Những cảm giác đau nhức lúc trước, dưới ảnh hưởng của dòng ấm áp này dường như đều đã biến mất không còn dấu vết. Dòng lực này tiếp tục chạy qua các nơi trong cơ thể ta, giải trừ hết tất cả những cơn đau âm ỉ trong kinh lạc toàn thân. Ta cảm thấy, từ khi có dòng nước ấm này chảy vào cơ thể, lòng ta tràn ngập vui sướng. Những buồn bực do mấy ngày nay bị ác mộng quấy rối dường như đều đã biến mất. Ta không tự chủ được muốn cười, lại nghe bên tai có người nhẹ giọng nói: “Như nhi, nàng đừng tự hủy hoại thân thể mình như thế này nữa. Phải biết rằng, ta sẽ đau lòng đến mức nào...”

Trái tim ta trở nên ôn nhu mềm mại. Trong lòng tràn ngập nhu tình. Hơi hơi mở mắt, lại không thấy hắn bên cạnh. Đảo mắt một lượt, ở ngoài năm thước, Lâm Thụy đang cầm một bức tranh chữ trong tay, ánh mắt nhìn ta thật sâu...

Xiển sư thở dài: “Tâm có suy nghĩ, tất sẽ nằm mộng. Những gì ngươi nghe được, chẳng qua là những thanh âm mà tận sâu trong đáy lòng, ngươi đang hy vọng được nghe thấy nhất...”

147. Chương 149

Chương 149: ÂM THANH TRONG ĐÁY LÒNG

Edit: Docke

Ta gục đầu xuống, thì thào nói: “Không thể nào...” Ta như thế nào lại nghe được âm thanh khó hiểu?

Xiển sư cười cười, đôi mắt to trên khuôn mặt tròn tròn nheo lại: “Áo nhật đại pháp của ta xưa nay chưa từng sai lầm. Người đã nghe được thanh âm gì mà khiến người giống như cô dâu trẻ mới được gả đi như vậy?”

Ta nghĩ. Gia Cát xiển sư, ông là nhất đại tông sư nha, vì sao nói chuyện lại trắng trợn như vậy? Không thể nhả nhận hơn một chút sao?

Ta đành cười cười, kiên cường ngẩng đầu lên nói: “Này, ta có nghe thấy gì đâu. Cái gì cũng không nghe, chỉ nghe thấy tiếng heo kêu hừ hừ thôi...” Nói xong, tuyệt đối không liếc mắt về phía Lâm Thụy đến nửa cái...

Xiển sư cười ha ha nói: “Lâu lắm rồi không thấy được một đứa trẻ nào thú vị như thế. Vẫn là một bé gái, thật sự quá thú vị. Hệt như con vịt vậy, chết đến nơi mà vẫn còn mạnh miệng như vậy, thú vị, rất thú vị!”

Ta đành phải miễn cưỡng cười cười hắc hắc hai tiếng với hắn...

Xiển sư nói: “Vương gia, yêu cầu của người, ta đã giúp người làm xong. Như vậy, người cũng đáp ứng yêu cầu của ta chứ?”

Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Xiển sư, yêu cầu của người, ta nhất định sẽ thực hiện. Nếu như tìm được Thần cung, người ta thông báo đầu tiên chính là xiển sư. Chỉ có điều, ba tấm bia đá kia đã rơi vào tay nhị ca...”

Ta kỳ dị, liếc mắt nhìn hắn một cái. Hắn không thể không biết rằng ta ở Tuyên Vương phủ đã nghiên cứu ba tấm bia đá kia trong mười ngày chứ?

Hắn tiếp tục nói: “Tuy rằng Như nhi đã nhìn thấy rõ ràng những gì có trên ba tấm bia đá, cũng đã thác ẩn xong, đoán được đại bộ phận ý tứ. Nhưng có vài điểm mấu chốt nàng vẫn chưa hiểu rõ được!”

Ta nói rồi mà. Hóa ra, nhất cử nhất động của ta đều nằm trong hiểu biết của hắn cả. Có thể thấy được, công tác gián điệp thật sự hoàn hảo...

Đôi lông mày tằm trên khuôn mặt tròn tròn của xiển sư lại nhíu lại, hắn nói: “Ba tấm bia đá kia, đích xác có rất nhiều điều không ai có thể đoán ra được ý nghĩa của nó. Đó chính là mật ngữ của Thục Trung Lô Gia. Cho dù hiểu rõ được mật ngữ của Thục Trung Lô Gia cũng chưa đủ. Bởi vì mật ngữ bên trên nó phải dùng phát âm ngạn ngữ của hoàng tộc để lý giải. Hai người phối hợp mới có thể biết được ý tứ trong đó. Nhưng theo ta biết, ngay cả Tam hoàng tử, đối với ngạn ngữ hoàng tộc cũng chỉ biết được một ít từ dùng hàng ngày mà thôi. Thế này thì phải phiền toái đến người rồi, cần phải dùng tư chất thông minh của người, học tất cả ngạn ngữ hoàng tộc thì mới có thể biết được ý tứ trong đó...”

Lâm Thụy nhíu nhíu đầu mày, nói: “Bổn vương làm gì có thời giờ mà đi học mấy thứ này. Vả lại, mấy thứ này lại cực kỳ khó học...”

Xiển sư kinh ngạc nói: “Với thiên tư của Vương gia, không ngờ cũng không thể học nổi sao?”

Lâm Thụy thở dài: “Bằng không, bổn vương sao lại chỉ biết được có một ít câu đối thoại đơn giản chứ?”

Ta nhớ lại thời gian mới gặp Lâm Thụy, người hầu Thiệu Hạo mà hắn dẫn theo bên người, tuy rằng không còn thấy bóng dáng hắn nữa, nhưng khi hắn đối thoại cùng Lâm Thụy đã dùng một loại ngôn ngữ cực kỳ xa xưa. Một loại ngôn ngữ ta chưa từng nghe qua. So với từ ngữ bình thường của Đại Tề, thật sự khác nhau rất lớn. Ta không khỏi hỏi hắn: “Chẳng lẽ chính là ngôn ngữ mà người dùng để nói chuyện với Thiệu Hạo?”

Lâm Thụy nhàn nhạt nở nụ cười: “Xem ra, Như nhi đích xác là vô cùng quan tâm đến bản vương nhĩ. Ngay cả một chuyện xảy ra đã lâu như vậy mà nàng vẫn còn nhớ rõ mồn một. Không sai, Thiệu Hạo vốn có huyết thống hoàng tộc, cho nên hắn cũng biết được mật ngữ của hoàng tộc. Chỉ có điều, những gì hắn biết, e rằng còn ít hơn cả ta nữa...”

Ta không muốn phụ họa theo hắn mà liếc mắt đưa tình, giương mắt lên nhìn hắn nói: “Chẳng lẽ Vương gia lại không thể nào bớt chút thời gian để học loại mật ngữ này sao?”

Trên gương mặt Lâm Thụy xuất hiện một vẻ xấu hổ khả nghi. Hắn quay đầu đi, không trả lời câu hỏi của ta...

Xiển sư nở nụ cười, đôi mắt tròn to nheo lại một cách tà mị: “Vương gia không cần ủ rũ. Loại ngôn ngữ này, vốn là ít ai có thể học được. Vô cùng phức tạp. Hơn nữa còn không thể truyền cho người ngoài, chỉ có người trong hoàng thất của Đại Tề mới có được. Ấy da, trong thiên hạ, làm gì có người trí tuệ như thế?”

Thì ra Lâm Thụy dù có học cũng không nắm chắc được gì. Ta nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng đột nhiên có cảm giác rất thích thú. Đầu miệng không tự chủ được, bật ra: “Hắn học không được, chẳng lẽ ta cũng không học được sao?”

Xiển sư chuyển mặt qua ta, kinh ngạc hoàn toàn, lại lắc lắc đầu, nói: “Không được. Tuy rằng người có trí tuệ, nhưng không phải là người trong hoàng thất. Đám lão gia trong Càn Khôn Môn sẽ không truyền dạy ngôn ngữ đó cho người đâu...”

Lâm Thụy lo nghĩ, nhàn nhạt nói: “Cũng không phải là không có khả năng. Chỉ cần ta khẩn cầu phụ hoàng, nhận nài làm nghĩa muội của ta. Vì muốn vạch trần chân tướng của ba tấm bia đá kia, phụ hoàng sẽ đáp ứng thôi. Chỉ có điều, muốn học loại cổ ngữ này, phải được đám lão nhân trong Càn Khôn Môn của hoàng tộc truyền thụ, phải trải qua một nghi thức nhập môn cực kỳ phiền phức. E rằng có người sẽ không chịu nổi...”

Ta ngạc nhiên nói: “Trong hoàng thất cũng có lão nhân chuyên nghiên cứu cái này sao?”

Lâm Thụy thở dài: “Mỗi năm đều có vài đệ tử hoàng thất không vấn thể sự, tự nguyện vào Càn Khôn Môn, chuyên nghiên cứu các loại học vấn từ cổ chí kim. Chư tử bách gia, nông lâm nghiệp mục săn. Tất cả đều do hoàng tộc Đại Tề chúng ta nhất quán thực hiện. Chẳng qua là tới thể hệ này, không còn có ai nguyện ý bỏ qua vinh hoa phú quý để gia nhập Càn Khôn Môn nữa...”

Ta nghĩ rằng. Không thể tưởng tượng được, cổ đại mà cũng có nơi đơn độc nghiên cứu mấy loại này. Hơn nữa, cánh cửa còn rất cao, chỉ cho đệ tử của hoàng tộc tham gia. Cũng khó trách, đến thể hệ của Thụy Vương gia thì không có ai nguyện ý nhập môn. Hoàng thượng tổng cộng chỉ sinh được ba người con trai, có thể nói là con nối dòng rất thưa thớt. Tranh ngôi vị hoàng đế còn tranh chưa xong, làm sao có ai lại đi nguyện ý gia nhập Càn Khôn Môn?

Thụy Vương gia híp mắt, liếc nhìn ta, nói: “Nếu như đệ tử không phải là người của hoàng tộc muốn vào Càn Khôn Môn, căn cứ vào quy củ của tổ tông truyền lại, ngoại trừ được đương kim hoàng thượng đồng ý, còn phải trải qua một nghi thức nhập môn cực kỳ phiền phức mới được. Ta thấy, nài hay là bỏ qua đi. Nghi thức đó, thật sự rất rườm rà phức tạp...”

Ta lẳng lặng đáp: “Chỉ cần có thể vạch trần chân tướng trên tấm bia đá, cho dù là chuyện phiền phức phức tạp thể nào, ta đều chấp nhận...”

Lâm Thụy vẫn lắc lắc đầu, nói: “Đến lúc đó, lại muốn bốn vương làm kẻ dẫn đường đi theo bên cạnh giúp đỡ. Bốn vương rất ngại phiền hà. Mấy nghi thức phiền phức như thế, bốn vương cũng không đủ bình tĩnh để làm...”

Ta liếc xéo hắn một cái, nói: “Không thể ngờ được, Vương gia mà cũng có lúc phiền lòng sao? Tiểu nữ còn tưởng rằng Vương gia tâm tư thận mật, không có gì là không thể làm được chứ...”

Ta đem biểu tình ‘thật khiến ta vô cùng thất vọng’ rõ ràng trưng lên mặt...

Lâm Thụy bị ta đá một cái, đành phải đáp trả: “Được thôi, đến lúc đó, cho dù có phiền phức, bốn vương cũng sẽ cố mà làm, giúp người một lần này vậy...”

Vì muốn vạch trần bí mật của ba tấm bia đá, vì có thể có một phần vận khả năng trở về thời hiện đại, bất kể là nghi thức phiền phức cỡ nào, ta đều sẽ nghĩa bất dung từ (làm việc nghĩa thì không thể chối từ) mà tham gia...

Xiển sư lo nghĩ, gương mặt nhìn sắc trời rồi nói: “Nếu đã vậy, Vương gia liền mau chóng vào cung, thỉnh cầu hoàng thượng. Tranh thủ sớm để Giả tiểu thư học được cổ ngữ này. Hiện giờ, chỉ có nài là người hiểu được ba tấm bia đá kia nhiều nhất. Nếu có thể sớm ngày để nài hiểu được ý tứ trong đó, vậy thì vị trí của Thần cung cũng sẽ hiện lộ. Sự thống trị của Đại Tề sẽ thành hiện thực...”

Hắn lại nói: “Ta cũng phải kêu người trong bản môn chuẩn bị một chút mới được. Để cháu ta truyền tin cho những người khác trong bản môn biết...”

Ta thật sự nhịn không được bèn hỏi hắn: “Xiển sư, với tài năng không có gì là không hiểu của ngài mà cũng không thể tra đoán được vị trí của Thần cung hay sao, cần gì phải dựa vào ba tấm bia đá kia?”

Nghe câu hỏi của ta, khuôn mặt tròn tròn của Gia Cát xiển sư bất ngờ lộ ra một chút xấu hổ. Lâm Thụy ở phía sau, lên tiếng: “Xiển sư chỉ có thể đoán ra được đại khái phương vị, chứ cũng không thể biết được đại điểm cụ thể. Tất cả mấu chốt đều nằm trên ba tấm bia đá kia...”

Thần sắc của hắn cộng thêm những lời biện hộ giùm của Lâm Thụy, khiến ta không khỏi suy nghĩ. Có phải vì xiển sư đoán không ra vị trí, hay là đoán sai vị trí rồi, cho nên mới phải hấp tấp như vậy, giựt giây để ta nghiến cứu ba tấm bia đá này?

Đương nhiên, ta sẽ không làm rõ nghi hoặc trong lòng mình, gây khó dễ cho lão xiển sư này. Dù sao thì người ta cũng là lão tiền bối, không phải sao? Về sau còn cần phải nhờ cậy hắn nhiều. Trước mắt còn có một chỗ ta không hiểu rõ...

Ta cười cười nói: “Xiển sư, ngài thật là lợi hại. Không xem tấm bia đá mà cũng có thể đoán ra được đại khái phương vị. Không biết đại khái phương vị, là ở phương nào vậy?”

148. Chương 150

Chương 150: PHƯƠNG VỊ

Edit: Docke

Đôi mày tằm có vẻ rũ xuống. Ta cho rằng điều này cho biết hắn có điều gì khó nói. Lâm Thụy lại nhíu mày, lắc đầu thở dài: “Đại khái phương vị, là ở trong Tây Sở...”

Ta cười thầm trong bụng. Khó trách xiển sư không dám mở miệng. Chỉ có kẻ mặt dày siêu cấp như Lâm Thụy mới dám nói như thế. Phạm vi Tây Sở rộng lớn như thế, vậy mà hắn lại có thể nói ra mà mặt không hề biến sắc...

Ta khẽ nâng mí mắt nhìn hắn. Khuôn mặt hắn cũng tràn ngập ý cười, nhìn lại ta. Ánh mắt tỏa ra thứ ánh sáng đầy màu sắc, ung dung chờ ta đáp lời. Trong lòng ta nhảy dựng, đầu óc nhanh chóng quay ngược trở lại, bình tĩnh nói: “Không phải là ở trong phủ công chúa Tây Sở chứ?”

Lâm Thụy tươi cười nở rộ, nói: “Có thể từ nơi ta cùng nhị ca đã phái mật thám đến Tây Sở ẩn thân để suy ra phương vị mà Gia Cát xiển sư đoán được. Như nhi, năng cũng thật xứng được cho là thông minh tuyệt đỉnh...”

Ta thật hưởng thụ lời khen ngợi của hắn, nhưng một chút cũng không thể nào nuốt trôi nổi cách gọi ‘Như nhi’ đáng buồn nôn của hắn. Ta càng kháng nghị, hắn lại càng kêu càng quen. Ta chỉ đành phải xem như không hề nghe thấy, quay phắt đầu qua chỗ khác, nghĩ rằng. Thân là thực nữ, ta không thêm chấp nhặt với hạng lưu manh như người.

Lâm Thấy thấy ta không để ý đến hấn. Với tính cách của hấn, làm sao lại không đến trêu chọc một phen. Hấn nói: “Xiển sư, có người rất có hứng thú với cách truyền tin của các người. Xiển sư không ngại nói một câu chứ...”

Gia Cát xiển sư cười nói: “Vốn đây là bí mật bất truyền của bốn môn. Nhưng nếu Vương gia đã hỏi, lão phu cũng không dám giấu diếm...”

Nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài cửa, mọi người đều đi theo phía sau. Không có ai bảo ta, ta cũng đành phải đi theo...

Đi đến một gian phòng ở góc sân sáng sủa, hấn đẩy cửa rồi đi vào, cười nói với chúng ta: “Tất cả bí mật, đều ở trong này...”

Trong phòng trống trải rộng mở. Có một loạt những thanh nhạc khí hình ống dài giống như tiêu (loại sáo thổi thẳng) nhưng lại dài hơn rất nhiều, được sắp xếp trên giá gỗ. Ngoại trừ chúng, trong phòng cũng không có vật gì khác, ngay cả một hạt tro bụi trên mặt đất cũng không có...

Ta nghi hoặc nhìn lão xiển sư. Xiển sư cười, vỗ vỗ tay. Cháu của hấn dẫn dắt ba thanh niên đi qua, đứng ở trước dàn tiêu, bắt đầu thổi lên...

Ta vốn nghĩ rằng sẽ được nghe tiếng tiêu du dương dễ nghe. Nhưng trong phòng, ngoại trừ tiếng hô hấp của mấy người chúng ta ra thì cũng không nổi lên âm thanh gì khác...

Ta hiểu rồi. Thì ra, đây chính là phương pháp lão xiển sư dùng để lan truyền tin tức. Ta nhớ đến một bộ phim điện ảnh đã từng được xem, có nói về một loại sáo không thổi thành tiếng. Âm thanh mà nó phát ra, chỉ có những con chó mới có thể nghe thấy được. Hơn nữa, dù ở khoảng cách xa mười dặm nhưng chó vẫn có thể nghe thấy rành mạch. Xem ra, phương pháp hấn dùng chính là lấy nhạc thanh truyền tin cho những con chó đã được huấn luyện sẵn. Chó lại cất tiếng sủa, truyền tin tức đơn giản cho chủ nhân biết. Nếu vậy, phải có mấy trạm thiết lập nhạc khí này mới được chứ, cứ một đoạn lại một đoạn truyền đi mới được chứ...

Hai hàng lông mi của xiển sư cong lên, nhìn ta cười dài, lại không nói tiếng nào. Ta nghĩ, hấn đây là có ý gì? Hay là muốn thử ta? Lão già này cũng thật thú vị. Thử ai không thử, lại đi thử ta?

Ta cười nói: “Xiển sư tốn không ít thời gian để huấn luyện chó nhỉ?”

Xiển sư mừng rỡ, nói: “Khó trách Vương gia nói người có thể xem hiểu được tấm bia đá kia. Thì ra, hấn nói thật không ngoa...”

Thì ra, hấn còn chưa chịu tin tưởng ta, cho nên mới mang vẻ mặt với nụ cười giả tạo đó nhìn ta mà không lên tiếng...

Nhưng điều ta cảm thấy kỳ quái chính là, lẽ nào ở thời cổ đại xa xôi này lại biết được, lỗ tai chó có khả năng nghe được tần suất âm thanh không giống tai người. Hơn nữa, còn có thể dùng phương pháp giống hệt bộ phim điện ảnh mà ta đã được xem? Chẳng lịch sử thật sự là không ngừng lặp lại sao? Lại có lẽ, nhiều năm trước kia, có một nhân sĩ cũng xuyên không giống ta đến đây rồi phát minh ra phương pháp này, để cho bộ tộc của lão xiển sư lưu truyền cho tới nay?

Ta hỏi hấn: “Xiển sư, phương pháp này là do ngài nghĩ ra sao?”

Xiển sư cười cười, lắc lắc đầu, nói: “Phương pháp này là bí mật bất truyền cho Gia Cát gia chúng ta. Không biết đã truyền qua bao nhiêu đời rồi. Lão phu cũng không rõ là do người nào sáng chế ra nữa.”

Nỗi nghi hoặc càng khắc sâu trong lòng ta, cảm giác sâu sắc: Đây thoát nhìn tưởng chừng là một nơi bình tĩnh, không thể ngờ được lại bạo xuất một bí mật lớn như vậy...

Trên đường trở về, cả đám người trở nên cao hứng phấn chấn. Lão cha không ngờ còn ngâm nga vài câu thơ biểu đạt tâm tình hưng phấn của ông: “Lão phu tán gẫu phát thiếu niên cuồng, tả khiến hoàng, hữu kinh thương...” (lão phu kể chuyện thiếu niên cuồng, tả vác hoàng, phải nâng thương. Hoàng/ thương là hai loại vũ khí đời xưa.)

Ta cười nói: “Lão cha, câu này cũng rất thích hợp tình cảnh hiện giờ của cha nha. Người xem này, tay trái là hoàng cầu, tay phải là chim điêu...”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đang ngồi một trái một phải bên cạnh lão cha, cuồng trừng hai mắt nhìn ta. Ta không khỏi ha ha cười. Nhưng mới cười được hai tiếng thì không cười nổi nữa. Bởi vì có một người còn cười lớn tiếng hơn cả ta nữa...

Ngày thường thâm tàng bất lộ, phần lớn thời gian chỉ biết cười mỉm chi cợt, bảo trì phong độ Thụy Vương gia tuyệt hảo của hắn, không ngờ lại ngồi trong xe ngựa, ngửa mặt lên trời cười dài. Chấn động đến mức mui xe ngựa tốc tốc rung động. Chỉ sợ đàn chim đang bay trên trời cũng bị hắn đánh rơi xuống hai ba con...

Ta ngừng cười, cùng lão cha, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nhìn chăm chăm vào hắn. Thật lâu sau hắn mới dừng tiếng cười. Thấy rõ ràng tất cả chúng ta đều tròn to mắt hết cỡ để nhìn hắn, lúc này, hai gò má tròn mịn như ngọc của hắn mới hơi hơi ửng hồng. Hắn vội ho ‘khụ’ một tiếng che dấu rồi nói: “Hôm nay bốn vương thất thất thố rồi...”

Ta nghĩ. Mọi người đều biết người thất thố, nhưng sự thất thố của người cũng quá mức bình thường rồi. Giống như thể một con quỷ nghèo bỗng được một giỏ lớn vàng bạc châu báu từ trên trời rơi xuống vậy. Khiến ta không thể hoài nghi mà hỏi hắn: “Vương gia, ngài hôm nay có chuyện gì vui vậy?”

Lâm Thụy lại khôi phục nụ cười tủm tỉm của mình, nói: “Trước lúc đến đây, bốn vương đã nhận được thánh chỉ...”

Ta chẳng có hứng thú, nói: “Không phải phong người làm thái tử chứ, cao hứng vậy sao?”

Lâm Thụy gật gật đầu, ánh mắt toát ra thần sắc vui mừng không che dấu nổi. Thì ra, ngôi vị hoàng đế đối với hắn lại trọng như vậy, khiến hắn không tự chủ được mà thất thố. Kết cục này, đã là tất nhiên. Thái tử bị phế, Tuyên Vương bị tố giác là người hãm hại thái tử trước mặt nhiều trọng thần triều đình. Tuy nói, nhân chứng quan trọng nhất, chính xác nhất là Tần Thập Nhất đã chết, nhưng ảnh hưởng do sự kiện đó gây ra, sao có thể chỉ trong nhất thời ba canh mà tiêu trừ hết được? Ngôi vị thái tử, Tuyên Vương đã vô vọng rồi. Nhưng ta lại rất kỳ quái, vì sao hoàng thượng không khôi phục ngôi vị thái tử cho Bình Vương? Bình Vương chính là trưởng tử (con trai cả) của hoàng hậu mà. Chẳng lẽ hoàng hậu thân là con gái Mẫu gia mà địa vị cũng không vững chắc giống như mọi người trong nước vẫn truyền nhau hay sao?

Xem ra, triều đại nào cũng đều giống nhau. Công cao nếu như có thể chán chửi, đều sẽ dẫn đến rất nhiều kiềm chế (ý nói: trọng thần có công cao lấn át cả vua thì sẽ bị vua nghi kỵ chèn ép) Huống chi, thế lực Mẫu gia rắc rối khó gỡ, nghiêm nhiên sẽ trở thành nghi ngại của hoàng đế Đại Tề?

Ta vừa nghĩ vừa nhìn sắc mặt vui mừng của Lâm Thụy. Cứ có cảm giác biểu hiện của hắn sao mà quá mức rõ ràng đi. Rõ ràng là cực kỳ vui mừng. Ta nghĩ, ngôi vị thái tử là chuyện hắn đã tính toán từ rất lâu. Có được thắng lợi, thật ra cũng nằm trong dự kiến của hắn rồi chứ. Làm gì mà lại vui mừng đến mức ấy? Thật sự là một thiếu niên hết sức lỏng lẻo a....

Ta lắc lắc đầu, không thèm nghĩ đến chuyện này nữa...

149. Chương 151

Chương 151: VUI MỪNG

Edit: Docke

Lâm Thụy – Thụy Vương gia trở lại gian tiểu viện yên tĩnh của thanh lâu Hoa Thịnh. Bên cạnh hắn, vẫn theo lẽ thường, là thống lĩnh Diệp Bất Phàm. Lần này, chỉ có hai người bọn họ đến phòng Gia Cát xiển sự...

Về mặt ba người bọn họ đều lộ sắc vui mừng, rõ ràng đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Gia Cát xiển sự thở dài một hơi, nói: “Vương gia rốt cuộc cũng vươn tay vén mây đen thấy được ánh trăng sáng. Rốt cuộc cũng đã chờ được đến ngày này...”

Thụy Vương gia nói: “Xiển sự, không có các người trợ giúp, dù bốn vương có làm gì cũng sẽ không thể đạt được ước nguyện. Sau này, bốn vương hy vọng các người có thể tiếp tục trợ giúp cho ta...”

Gia Cát xiển sự cười nói: “Vương gia nói gì vậy chứ. Vương gia dùng sự anh minh và tài trí của mình mới có thể đoạt được ngôi vị thái tử. Chẳng qua chúng ta chỉ theo bên cạnh hiệp trợ mà thôi...”

Thụy Vương gia thở dài: “Hiện giờ, mặc dù Mẫu gia đã khiến cho phụ hoàng nảy sinh lòng nghi ngờ rất lớn, cho nên chưa khôi phục ngôi vị thái tử cho hần. Nhưng cơ nghiệp trăm năm của Mẫu gia, không phải chỉ trong một sớm một chiều có thể sụp đổ được. Bọn họ cấu kết với rất nhiều trọng thần triều đình, trên dưới quan lại, sĩ quan cấp cao. Trong ngoài hô ứng, nắm giữ đại bộ phận quyền thế tại biên cương của triều đình Đại Tề. Nếu muốn loại bỏ bọn họ tận gốc cây cải củ hợp với bùn đất, tất sẽ làm dao động đến căn cơ của Đại Tề. Tình thế hiện giờ chỉ có thể âm thầm mà loại dần, chậm rãi tiêu tán lực lượng của bọn họ. Về điểm này, phụ hoàng thật ra cũng rất thấu hiểu. Cho nên, lúc này đây mới hạ lệnh, quyết tâm không truyền ngôi thái tử cho Bình Vương. Chỉ có điều, Mẫu gia làm sao có thể cam tâm?”

Gia Cát xiển sự gật gật đầu nói: “Sơn vũ dục lai phong mãn lâu (gió thổi báo giông tố sắp đến; cơn giông trước lúc mưa nguồn. Ý nói không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động). Vương gia, sau này hành động, người cũng nên cẩn thận...”

Thụy Vương gia nói: “Nếu ám sát trắng trợn, ta lại không sợ. Ta chỉ sợ là bọn họ sẽ dùng đến các thủ đoạn khác...”

Diệp Bất Phàm nói: “Chủ tử, ngài sợ bọn họ sẽ xuống tay với những người bên cạnh ngài?”

Gia Cát xiển sự cười nói: “Cho nên, Vương gia mới có thể gia tăng hành động, để lão phu cũng làm một kẻ lừa đảo...”

Thụy Vương gia thoáng có chút cảm giác xấu hổ, cười cười: “Đến lúc đó để đáp tạ xiển sự, tất sẽ mời xiển sự một bữa no say...”

Gia Cát xiển sự nói: “Lão phu chỉ hy vọng được nhìn thấy những kẻ hữu tình được thành đôi. Kẻ lừa đảo thì lão phu cũng đã làm rồi. Nhưng Vương gia nhớ rõ, phải mang rượu ngon đến đáp tạ lão phu mới được đó nha...”

Thụy Vương gia cười cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên...”

Diệp Bất Phàm nhân nhạ mà xen ngang một câu: “Chủ tử, ở trên xe ngựa, ngài cười lợi hại như vậy, thuộc hạ ở xa xa mà cũng nghe thấy tiếng cười của ngài. Thiếu chút nữa là để lộ nhân bánh rồi...”

Thụy Vương gia không khỏi có chút nói ngang: “Này, sau đó không phải đã che đậy được rồi sao?”

Diệp Bất Phàm nhân nhạ liếc mắt nhìn chủ tử của mình một cái. Trên mặt chủ tử xuất hiện một tia thẹn thùng, cũng khiến hần được an ủi vì nhìn thấy kỳ quan. Hần nói: “Chủ tử, Vị kia chính là một nữ tử cực kỳ hấp dẫn. Thuộc hạ cũng không dám cam đoan năng tin lời giải thích của ngài. Xem ra, chúng ta chỉ có thể cầu thần Phật phù hộ. Trong khoảng thời gian này cho nàng trở nên ngốc nghếch một chút...”

Trong khóe mắt khóe miệng Thụy Vương gia không khỏi hàm chứa ý mừng, có lẽ hần lại nghĩ ra được chuyện gì cao hứng lắm. Hần nói: “Yên tâm đi Diệp thống lĩnh. Những người bên cạnh nàng đều đã đồng ý phối hợp với ta. Nàng làm sao mà phát giác được?”

Diệp Bất Phàm thì thào nói: “Chuyện đó cũng không nhất định. Nếu chủ tử vẫn không khống chế được cảm xúc của mình, cả ngày cứ vô duyên vô cớ mà cười rộ lên, nàng không sinh nghi mới là lạ đó...”

Lâm Thụy vội thu hồi lại vẻ hớn hở, nghiêm mặt nói: “Diệp thống lĩnh, đa tạ người nhắc nhở. Bốn vương sẽ chú ý...”

Gia Cát xiển sự lắc lắc đầu nói: “Vương gia, Diệp thống lĩnh nói đúng. Người cũng không thể bày ra bộ dáng giống như ở trong xe ngựa lần trước nữa. Nếu bị nàng phát hiện ra chút dấu vết manh mối nào thì người lại phải tốn thêm rất nhiều thời gian nữa. Mà thời gian thì không chờ đợi con người đâu. Mẫu gia sẽ hành động ngay thôi...”

Lâm Thụy bình tĩnh thi lễ với Gia Cát xiển sư rồi nói: “Xiển sư, xin yên tâm. Bỏ vương tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm như vậy nữa...”

Diệp Bất Phàm cùng Gia Cát xiển sư, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời vừa lòng mà gật gật đầu...

Ta nhìn thấy một bộ quần áo vô cùng phức tạp rườm rà được đưa vào phòng mình. Lại thêm một bộ trang sức có thể đè bẹp đầu người đội cũng được đưa vào. Mấy vị lão ma ma chỉ huy hạ nhân, thẻ phải đem gian phòng tầm thường của ta trang hoàng thành một bức tường màu vàng huy hoàng. Ta không thể không hoài nghi. Đây, đây là cái gọi là cổ lễ nhập môn phô trương đó sao?

Ta đang suy nghĩ về vấn đề khiến ta cảm thấy lộn lộn này thì Thụy Vương gia từ ngoài cửa đi đến. Trên mặt khẳng định là dẫn theo nỗi phiền đến mức không mất hết kiên nhẫn. Theo sau hắn là Thanh Loan và Quỳnh Hoa. Hắn cau mày thông thả tiến vào, không thèm chào hỏi gì đến ta, vừa vào cửa liền thở dài một hơi, nói: “Bỏ vương thật sự vất vả quá a...”

Tuy rằng ta không muốn nói chuyện với hắn lắm, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tuần mỷ của hắn bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, vẫn hỏi một câu: “Sao vậy? Có chuyện gì mà khiến Vương gia vất vả như thế?”

Thụy Vương gia thở dài: “Ngày nào cũng có không biết bao nhiêu công sự phải làm. Vậy mà ngày ngày còn bị một đám ma ma chỉ trợ giáo thụ mấy nghi lễ cổ xưa. Ai kêu ta là người dẫn đường, phải theo bên cạnh hiệp trợ cho nàng chứ...”

Ta nghĩ. Ta còn chưa than khổ, người lại than trước rồi. Người có ý gì đây. Muốn đổi ý sao? Không được, vì có thể học được cổ ngữ kia, ta không thể để người rút lui có trật tự được...

Ta cười cười, đi lên trước. Bỗng nhiên phát hiện thân hình của hắn thật sự rất cao. Ta ngửa đầu, mới phát hiện, bản thân chỉ đứng tới ngực hắn. Ta nói: “Vương gia, ngài nói chuyện thì phải giữ lấy lời đó. Lời nói của người là miệng vàng lời ngọc nha, không thể đổi ý được...”

Hắn có vẻ hối hận, nhưng trên đầu miệng vẫn nói: “Nàng yên tâm. Chúng ta đều có mục tiêu giống nhau, đều là vì học được môn ngàn ngữ hoàng tộc, vạch trần bí mật của tấm bia đá...”

Biểu tình của hắn khiến ta tức giận. Ta quyết định nghe theo sự an bài của nhóm ma ma, đón nhận chiếc mũ trang sức muốn đè bẹp đầu của bọn họ.

Lâm Thụy lại thở dài: “Để ta xem nào. Mấy quần áo trang sức này nọ, chắc nàng cũng sẽ không mang. Để Thanh Loan và Quỳnh Hoa giúp nàng một chút, bằng không, lúc đại điển lại xảy ra sai lầm gì, đám lão gia kia sẽ không thành toàn cho nàng nhập môn đâu. Cổ ngữ hoàng tộc kia lại không có ai học được...”

Khóe miệng hắn như cười như không, dường như đang cười nhạo. Khóe mắt hắn hơi nhếch lên, làm như thấy ta nhếch nhác lắm vậy. Trong lòng ta cố nén suy nghĩ muốn tung một quyền đánh hắn bay ra xa, ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Nếu vậy thì đa tạ ý tốt của Vương gia...”

Lâm Thụy gật gật đầu, vung tay vẫy một cái. Thanh Loan và Quỳnh hoa từ sau lưng hắn vòng vo đi ra, nói: “Nào nào, lại đây, chúng ta đến giúp người...”

150. Chương 152

Chương 152: THẬT KHÔNG PHẢI CHỈ LÀ RẤT PHIỀN THÔI ĐÀU.

Edit: Docke

Bị hai người bọn họ kéo đến trước giường, bắt đầu trang điểm chải tóc. Nhưng khiến ta cảm thấy kỳ quái chính là cái tên Vương gia đang đứng ở bên kia không biết suy nghĩ cái gì mà cứ cười dài hoài. Khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười một cách khó hiểu, khiến ta bị nhìn mà cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Thật sự không thể kiên nhẫn chịu đựng thêm nữa, bèn hỏi hần: “Vương gia, người không có việc gì làm sao?”

Lâm Thụy nói: “Không có, tạm thời không có...”

Đúng là không biết điều, vẫn cứ đứng ở đó không hề nhúc nhích. Ta không thể không trực tiếp sang khoai hỏi hần: “Vương gia, tiểu nữ chải đầu, nhìn thích mắt lắm sao...”

Ta cố ý kéo dài mấy chữ cuối ‘lắm sao’. Mây hồng xuất hiện trên mặt, hần đành quay người đi ra cửa...

Thanh Loan cùng Quỳnh Hoa xoay người cúi đầu, ngừng tay mà ôm bụng. Không biết bao giờ họ mới chịu thôi, ta buồn bực hỏi: “Hai người các người làm cái gì vậy?”

Lúc này bọn họ mới ngẩng đầu lên, quệt lau nước mắt, sắc mặt đỏ bừng, hít sâu mấy hơi nói: “Nào, nào, nào, chúng ta tiếp tục...”

Ta nghĩ, các người nhịn cười cũng nhịn quá mức thần kỳ rồi. Ngay cả âm thanh cũng không phát ra? Người luyện võ công thật sự rất khác nha...

Ta bị bọn họ hai người xoay vần cũng quá khổ sở. Thật sự không hiểu, tóc cổ nhân vì sao lại phải phức tạp như thế. Phức tạp đến mức ta quả thật chỉ muốn một nhát kéo cắt bay quả đầu đầy tóc này đi cho rồi. Ngơ ngác ngồi trên ghế mất hơn ba canh giờ mới miễn cưỡng tạo hình được một kiểu tóc ra dáng. Ta nghĩ, nếu như mỗi ngày đều phải như thế này thì ta cũng không muốn sống nữa. Nếu như không phải lúc nào cũng liên tưởng đến vẻ trào phúng mỉa mai của Lâm Thụy thì dù thế nào ta cũng không thể chịu đựng nổi chuyện này...

Sau đó, Thanh Loan và Quỳnh Hoa cáo từ lui ra, đoán chừng là muốn trốn ra góc nào mà cười đây...

Nhóm ma ma vào cửa dạy ta cách mặc trường bào đỏ sậm thêu kim tuyến, cũng vô cùng phức tạp. Bộ quần áo này có rất nhiều lớp, hệt như những gì Lâm Thụy đã nói, vô cùng phiền phức. Chỉ một sợi đai lưng, vậy mà mấy vị ma ma cũng phải buộc đông buộc tay, rồi trói quanh vài vòng. Ngay cả một cái đầu gút nhỏ nhỏ mà cũng phải dùng đến mấy loại thủ pháp. Ta nhìn thấy mà hoa cả mắt. Trong lòng ai thán: này ,này, này, lúc đi ngủ thì phải làm sao bây giờ a. Nếu không cởi ra được, chẳng lẽ phải mặc y nguyên thế này mà ngủ à? Trên quần áo đính đầy châu ngọc, mặc nguyên bộ mà ngủ chẳng phải sẽ đau chết sao? Trên đầu còn đeo đầy trang sức, lúc đi ngủ, nếu ta còn không kiên nhẫn nổi, xả tới xả lui, chẳng phải da đầu sẽ đau nhức vô cùng sao? Nếu làm rơi mất một hai cái, chính là rơi mất hơn một ngàn lượng vàng ròng nha. Ta không tự chủ được, lòng tham lại nổi lên.

Nhóm ma ma vì muốn ta tăng cường lòng tin, vừa giúp ta gắn trang sức lên đầu, vừa giới thiệu cái này trị giá bao nhiêu tiền, cái kia giá trị bao nhiêu tiền. Mấy món trang sức này đều có từ lâu đời, mỗi món đều đáng giá ngàn vàng. Ngay cả một chiếc hoa tai ngọc châu có kiểu dáng đơn giản cũng giá trị tương đương mấy tờ bản vẽ mà ta vất vả thiết kế cho Phàm Ngọc Phương. Ta rất đau lòng, càng thêm đau đầu. Đầu ta hiện giờ còn đáng giá hơn cả cái đầu được đúc bằng vàng nữa. Phải đeo mấy thứ này, nếu không nghĩ đến giá trị của nó, thật sự ta không thể nào chịu nổi, đau muốn chết thôi. Ngắm lại lúc ở thời hiện đại, thường xuyên nhìn thấy minh tinh điện ảnh và truyền hình trên tivi, đeo một món trang sức kim cương đáng giá hơn một ngàn vạn nguyên. Bất kể bọn họ đeo có đẹp hay không, địa tâm tổ chất của bọn họ cũng đã khiến ta vô cùng bội phục rồi. Hơn một ngàn vạn nguyên nha, một cái cũng đều là mấy trăm vạn nguyên. Ta nghĩ, tổ chất tâm lý của ta vẫn chưa được tốt cho lắm. Cứ tưởng tượng trên đầu mang nhiều ngàn lượng như vậy, ta động cũng không dám động...

Nhớ lại, nghe Lâm Thụy nói còn có đến mười ngày phải ăn mặc trang phục như thế, nhận giáo thụ như thế... Hần còn nói, thế này chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Ta liền không khỏi thở dài bi thương...

Vừa mới mặc xong quần áo, Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ và lão cha, ba người đồng thời đi vào. Lão cha cũng nhìn ta cười dài. Tư Đồ đã sớm chạy lại, liên thanh nói: “Tuệ Như, không ngờ nha, người diện đồ lên cũng ngập tràn quý khí như ai. Hơn nữa, còn có khí chất xuất trần thoát tục. Tuệ Như, người thật đẹp...”

Ta nghĩ. Ta đương nhiên có khí chất xuất trần thoát tục. Đó là bởi vì, ta vất vả đến mức không thể nói

chuyện, chỉ ngơ ngác ngồi một chỗ. Không nhiễm khói lửa bát quái chốn nhân gian, cho nên bộ dáng có vẻ lãnh ngạo. Toàn thân phát ra đều là một tầng băng khí ‘Chớ chọc vào ta’. Người bên cạnh nhìn vào, tự nhiên thành ra cái kiểu ‘xuất trần thoát tục’. Về phần quý khí, cho dù là một tên ăn mày mà từ đầu đến chân treo toàn là vàng bạc châu ngọc, không quý cũng thành quý. Về phần đẹp, trên mặt phủ một lớp son phấn dày như vậy, không đẹp thì cũng phải đẹp thôi...

Trong mắt lão cha không ngừng túa ra ánh sáng, sóng mắt lóng lánh, nói: “Nha đầu, cái kiểu này thì xem ra, rất giống thực nữ a...”

Ta nghĩ, nếu như thực nữ là như thế này, ta tình nguyện không làm thực nữ.

Nhưng thật sự ta đã bị mấy vị ma ma kia gây sức ép đến mức mất đi tất cả khí lực. Hơn nữa, sợ hãi nhất không phải là đồ trang sức hay là cách ăn mặc, mà là thời gian phải mặc trang phục này còn rất dài. Bởi vậy, ta đành ngồi đó, có bao nhiêu tĩnh lặng liền tĩnh lặng bấy nhiêu...

Thật đúng là một thụ nữ quanh năm núp trong khuê phòng không quen biết ai ...

Có lẽ do ta quá trầm mặc, trầm mặc đến mức ba vị kia có cảm giác nói một mình quá vô nghĩa đi, cho nên ba người cũng trở nên trầm mặc...

Thật lâu sau, Tiểu Phúc Tử nói: “Thật không hiểu nổi người, cứ phải gây sức ép hại mình như vậy làm gì? Không thể nói không muốn gia nhập Càn Khôn Môn cái gì đó được sao? Đây không phải là tự mình tìm lấy tội mà chịu hay sao?”

Lão cha và Tư Đồ đồng thời nhìn nhau, trăm miệng một lời cùng nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Tuệ Như, nếu như người ngại phiền, thì đừng tham gia nghi thức quái quỷ gì kia nữa. Tuy rằng người mặc trang phục này rất xinh đẹp...”

Ta kiên định, kiên quyết, kiên trì trả lời: “Không được, cho dù thế nào, ta cũng sẽ phải tiến hành. Vì bí mật của ba tấm bia đá kia...” Còn vì vẻ mặt mỉa mai của Lâm Thụy nữa. Ta sẽ cho hắn thấy. Giả Tuệ Như ta cũng không phải là một nữ tử bình thường. Khó khăn gì cũng không thể quật ngã ta được. Hơn nữa, không phải Lâm Thụy cũng phải chịu phiền chung với ta đó sao? Ngắm lại, một đại nam nhân như hắn mà bị một đám ma ma vây quanh gió thụ lễ nghi, vẻ mặt phiền não mất kiên nhẫn đó, ta không tự chủ được nở nụ cười. Có người cùng ta đồng khổ, ta tự nhiên cũng liền cảm thấy không sợ khổ nữa...

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng ta lại căng tràn sức lực. Cho dù trên người, quanh thân đều bị quấn quanh bao nhiêu lớp quần áo, trên đầu phải đeo trang sức vô cùng nặng nề, ta đều cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng. Ta hưng trí bừng bừng nói: “Nào, nào, lại đây, nhóm ma ma, qua đây nhìn đi, có cái gì không ổn, chỉnh sửa một chút...”

Ba người Tiểu Phúc Tử nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, cùng lên tiếng ca thán: “Tính cách của người này có phải chuyển biến quá nhanh rồi không?”, “Cũng không giống tính cách của nàng chút nào a.”, “Đây mà là con gái của ta sao?”

Tư Đồ nói: “Có người cùng người nào đó thi gan, tự nhiên cái gì cũng không thấy phiền...”

Lão cha nhàn nhạt nói: “Không thể ngờ được, đứa con gái này của ta chỉ vì đấu khí với người ta mà ngay cả việc mà từ nhỏ đến lớn nó luôn khinh thường nhất, cũng nguyện ý làm...”

Tiểu Phúc Tử là thở dài một hơi thật dài: “Thật sự là rảnh quá không có việc gì làm nên rước phiền vào người. Có gì mà hiếu chiến như vậy? Chỉ vì ba tấm bia đá kia thôi sao? Ba tấm bia đá kia thật sự có gì mà quan trọng đến vậy? Chuyện này, ngoại trừ làm cho bản thân phải chịu khổ ra, thật ta nhìn không ra có cái điểm gì tốt hết...”

Ba người lại cùng lắc đầu một lúc, chính tề hệt như đồng hồ quả lắc. Trên mặt đồng thời hiện ra bộ dáng kiểu ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’...

Ta đắc ý nói: “Các người đừng khuyên nữa. Có khuyên cũng vô dụng thôi. Dù sao thì ta cũng đã quyết định rồi. Mặc kệ nghi thức này phiền thế nào, phức tạp thế nào, ta đều nhất định tham gia...”

Tư Đồ đồng tình nói: “Tuệ Như, ta biết người từ nhỏ đến lớn cũng không bình tĩnh làm việc này. Trước kia, ngay cả kết một kiểu tóc hơi phức tạp một chút cũng nhờ đến ta hỗ trợ. Lần này, thật sự cũng không

thể so với lúc trước. Tuy nói rằng có nhóm ma ma giúp người, nhưng nếu có gì muốn ta giúp thì người cứ nói nha. Bằng không, người tốn nhiều công phu như vậy, kết quả lại là thất bại trong gang tấc. Lại khiến cho Thụy Vương gia chê cười mất thôi...”

Nghe thấy câu cuối cùng của nàng, ta dường như trông thấy lại vẻ mặt bùng ra trào ý của Lâm Thụy. Khóe miệng hần cong lên mang theo ý châm biếm mỉa mai. Ánh mắt nhỏ dài còn tà tà tràn ngập phúng ý nhìn ta. Chẳng qua chỉ là lo nghĩ đến biểu tình đáng chết kia của hần mà ta liền hạ quyết tâm, không được để cho hần có dịp hả hê. Ta nói: “Được, Tư Đồ, người phải hết sức giúp ta đó...”

Tư Đồ nói: “Tuệ Như, người yên tâm. Ta nhất định sẽ ở bên cạnh giúp đỡ người...”

Tiểu Phúc Tử nói với lão cha: “Xem ra, chuyện của nữ nhân, chúng ta cũng không giúp được cái gì rồi...”

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi phòng: “Không bằng, chúng ta đi luận bàn một chút đi?”

151. Chương 153

Chương 153: NGHI LỄ

Edit: Docke

Trải qua vô số những giáo dạy, sau khi ta cảm giác được bản thân sắp trở thành một con búp bê vải thì ngày tiến hành nghi lễ nhập môn rốt cuộc cũng đã đến...

Một buổi sáng tinh mơ, ta bị một đàn ma ma vây quanh, mặc quần áo, diện trang sức. Rốt cuộc, lần lượt khoác lên người ta vô số những thứ quần áo linh kính, mang lên những đồ trang sức cực kỳ phức tạp, trang điểm tươi tắn. Bên Thụy Vương gia đã chuẩn bị hơn mười cỗ xe ngựa cực kỳ xa hoa. Trên xe ngựa điêu khắc những hoa văn cổ. Đó là một loại hoa văn ta chưa từng được thấy bao giờ. Ta liếc mắt nhìn lại, ngửi được hương vị của thần mật. Nghĩ rằng, rốt cuộc ta cũng có thể biết được mật ngữ thần mật của hoàng tộc rồi, nhưng trước hết phải vượt qua vô số nghi lễ khiến người ta phiền chán cái đã...

Ta được Tư Đồ đỡ lên một chiếc xe ngựa, trong lòng thầm nghĩ. Mặc quần áo thế này, còn phải cần người dìu đỡ, thật quá trời buộc. Trước xe ngựa, cho dù thả chân đạp, ta cũng cảm giác một bước nặng ngàn cân. Có thể thấy được, đồng quần áo tơ vàng ngọc lũ này nặng biết chừng nào...

Nghe Tư Đồ nói, quần áo của người dẫn đường là Thụy Vương gia còn trầm trọng hơn. Quả thật phải sánh ngang với khôi giáp. Ta thở phào, trong lòng không tự chủ được cao hứng hần lên, ngồi trên xe ngựa chạy đến hoàng cung. Nghi thức này, không hề tầm thường, phải được thực hiện tại Thái Cực Điện của hoàng cung mới được.

Trước khi vào đến Thái Cực Điện, ta được đỡ xuống xe ngựa. Từ xa xa đã trông thấy một đám người đứng trên bậc thang. Tuy rằng cách nhau cực xa, ta vẫn nhìn thấy một người đứng đầu vô cùng sáng khoái. Đó chính là Lâm Thụy, đương kim thái tử. Hần tĩnh lặng đứng thẳng ở bậc thang cao nhất. Những người xung quanh lần lượt đứng phía sau. Trên người hần cũng mặc quần áo có màu sắc giống hệt ta. Trên quần áo quả nhiên cũng thêu đầy những hoa văn cổ. Ngũ trảo kim long*trên áo bào tung bay, được bao quanh bởi những đường viền đen và đỏ, làm nổi bật lên dải giáp bằng bạc lóng lánh trước ngực. Khó trách sao hần lại nói hần không muốn thực hiện nghi thức này. Hóa ra, nghi thức này đối với hần mà nói, quả thật có hơi phiền toái một chút. Nhìn y phục trên người hần cũng biết, nặng nề biết bao nhiêu... (*Ngũ trảo kim long là con rồng có 4 chân, mỗi chân có 5 vuốt, 4 vuốt trước và một vuốt sau. Ngũ trảo kim long tượng trưng cho thiên tử, là biểu tượng cho quyền lực tối cao, giông nòi cao quý.)

Ta không khỏi có chút đồng tình, đồng tình đến mức trong bụng cười thầm. Tâm tình này giờ bị đồng quần áo nặng trịch trịch này đè ép, nay lại rộng mở trong sáng. Hóa ra, có người đồng cam cộng khổ với mình, tâm tình lại vui vẻ như vậy. Đặc biệt là khi ta không còn nhìn thấy bóng dáng ý cười mà bình thường vẫn

luôn thường trực trên khuôn mặt Thụy Vương gia, thay vào đó chính là vẻ khổ sở khó chịu, trong lòng ta... vô cùng thích thú...

Chỉ có điều, khi ta được Tư Đồ dìu đỡ, bảo trì lễ nghi tuyệt hảo, từ xa xa nhìn thấy hấn, đáy lòng không khỏi âm thầm cảm thán. Nam nhân trước mắt, đích xác có phong tư làm người ta khuynh đảo. Trên đỉnh đầu hấn đội kim quan tơ tằm, hai sợi dây mũ thật dài, theo hai gò má buông nhẹ xuống bên sườn, khiến cho những sợi tóc rơi sau thất lưng như ẩn như hiện. Vóc người cao lớn hiên ngang, tuấn mi lãng mắt, trường mi nhập tấn (lông mày dài đến tận thái dương). Sóng mũi kiên quyết cho thấy tính cách kiên định của hấn. Hai tay hấn thả lỏng bên trong lớp váy dài, lại trầm tĩnh đồ sộ tựa bàn thạch, tạo cho người ta có cảm giác an toàn và ổn định...

Ta liên tiếp vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Thầm nghĩ: Vì sao trong đầu, những suy nghĩ về hấn lại nhiều đến như vậy? Đây cũng không phải là hiện tượng tốt lành gì. Hiện tại chẳng qua chỉ là một nghi thức nho nhỏ, cũng không phải là hôn lễ gì gì đó a, cũng không thể suy nghĩ vẩn vơ, tự mình càng lún càng sâu...

Thụy Vương gia đứng trên bậc thang cao nhất, nhìn ta. Trên mặt hấn cũng không có một tia ý cười thường thấy. Thần thái trang trọng, lại thoáng có chút khắt trương của hấn lại khiến cho tâm tình ta có chút thả lỏng. Nghĩ rằng, hấn rốt cuộc cũng chỉ là một thanh niên, cho nên đối với loại nghi thức chưa từng thực hành qua lần nào này, đã không còn gian xảo linh hoạt già dặn như trước nữa mà có chút không thể nắm bắt...

Hấn tiến lên đón. Hai tay ẩn trong váy dài vươn ra, bàn tay trắng nõn thon dài hướng về phía ta. Vẻ mặt rõ ràng là bất an và chờ mong, tựa như một đứa trẻ chờ mong được mẹ phát kẹo vậy. Phần mềm mại nhất trong đáy lòng ta bất giác lại bị vẻ mặt của hấn làm cho cảm động, ta đưa tay ra cho hấn. Bàn tay thon dài của hấn không nhanh không chậm nắm lấy. Ta cảm giác được niềm vui sướng của hấn, tựa như trăm hoa đua nở, ngập tràn miền sơn cước...

Lòng nghi ngờ nổi dậy, ta quay đầu nhìn hấn. Ánh mắt hấn chợt lóe, nói: “Như nhi, không biết vì sao ta lại nghĩ: Nếu đây là hôn lễ của hai chúng ta thì thật tốt biết bao...”

Nghi hoặc đang tràn ngập trong lòng lập tức được đẩy lùi, ta lạnh lùng nói: “Người suy nghĩ quá nhiều rồi...”

Thụy Vương gia lẳng lặng xoay người, thở dài tiếc nuối: “Đúng vậy, là bổn vương đã nghĩ quá nhiều rồi. Nghi thức này so với hôn lễ còn phức tạp hơn nhiều. Nàng phải chuẩn bị sẵn sàng. Chốc lát nữa, trước bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu, sau đó tham bái thiên địa, liệt tổ liệt tông, cùng với người đã sáng lập ra Càn Khôn Môn. Nàng phải chuẩn bị thật tốt...”

Ta nhàn nhạt nói: “Người yên tâm, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không thất lễ đâu...”

Lâm Thụy cũng nhàn nhạt cười: “Vậy thì bổn vương an tâm. Thật ra, nghi thức này đối với những người thực nữ một chút cũng không đáng là gì. Chẳng qua, đối với nàng mà nói thì lại thành ra quá khó khăn rồi...”

Ta vừa theo hấn đi vào nội đường, vừa nói: “Vậy chắc người phải lo lắng nhiều rồi. Yên tâm, ta sẽ không khiến người thất vọng đâu...”

Thụy Vương gia thật lâu cũng không lên tiếng, thở dài một hơi rồi nói: “Nếu vậy thì, bổn vương cũng an tâm...”

Vừa vào đến điện phủ, ta liền chấn động. Chẳng những hoàng thượng, hoàng hậu, tất cả thành viên hoàng thất đều đã có mặt, mà ngay cả trọng thần triều đình cũng tụ tập đông đủ, hầu như không thiếu một ai. Thái Cực Điện rộng mở, hiện giờ kín người hết chỗ. Ở giữa bọn họ, ta nhìn thấy Tuyên Vương, Bình Vương, hai tiểu thư Mẫu gia, cùng vô số đại thần đã từng gặp tại Tuyên Vương phủ. Toàn bộ đều diện những bộ trang phục, so với lúc đến Tuyên Vương phủ còn long trọng hơn nhiều, đứng ở trước đường, cùng đội hai chúng ta dắt tay đi vào điện phủ...

Ta không khỏi nghi hoặc nói: “Một nghi thức thôi mà, có cần phải phô trương đến mức này không?”

Thụy Vương gia than nhẹ: “Bổn vương đã nói rồi mà. Đây cũng không phải là một nghi thức bình thường. Hơn nữa, đừng trách bổn vương không nhắc nhở nàng. Trong nghi thức này, tất cả quan viên điều khiển

chương trình, đều dùng cổ ngữ để điều khiển. Đến lúc đó, nàng cứ làm theo bốn vương là được, đừng quấy lung tung...”

Quay qua nhìn phần nghiêng gương mặt của hân, khóe miệng hơi hơi cong lên. Suy đoán cũng biết được, hân đang cười nhạo ta...

Ta lạnh nhạt nói: “Người yên tâm, ta đã luyện tập rất nhiều rồi...”

Thụy Vương gia gật gật đầu, nhưng vẫn còn lăm bắm một câu trêu tức chết người: “Cũng đừng khiến ta lại bị mất mặt nữa đó...”

Cái gì mà ‘lại’? Ta đã làm người mất mặt bao giờ? Cái tên Lâm Thụy này, chỉ nói nói một chút mà cũng làm cho người ta vô cùng tức giận, tức đến không nhịn được...

152. Chương 154

Chương 154: UY LỰC CỦA CỔ NGỮ

Edit: Docke

Ta đi theo Lâm Thụy, cũng không biết đã vái bao nhiêu cái, quỳ bao nhiêu lần, chỉ biết ta đã quỳ đến mức hoa mắt, đỉnh đầu bốc hỏa. Nhưng cũng tại ta căn bản nghe không hiểu nổi loại ngôn ngữ chỉ huy. Người lĩnh mệnh làm người điều khiển chương trình, xem ra cũng thuộc hoàng thất, gương mặt tuấn mỹ cao quý. Ngoại trừ hơi già, râu tóc đã bạc trắng thì cũng được gọi là mỹ nam. Nếu như hân không dùng cái loại ngôn ngữ cổ cổ quái quái, ta nghe mà không hiểu gì hết để điều khiển chương trình thì ta sẽ càng vui vẻ hơn...

Cuối cùng, ta đi theo Lâm Thụy đến trước ba lão nhân thân mặc hoàng bào, còn già hơn cả người điều khiển chương trình nữa. Mờ mịt mà không biết làm sao, nghe ba lão nhân kia đọc lên thật lớn một tràng thao thao bất tuyệt, cũng không biết đang đọc cái gì. Cuối cùng cũng đọc xong, Lâm Thụy đáp lại vài câu cổ ngữ. Trong tình huống đặc đặc cán mai này, ta rốt cuộc hiểu ra. Giống như mấy câu nói mà tivi vẫn thường hay quảng cáo: học lấy một hai môn ngoại ngữ cấp tốc đối với ta giờ đây trọng yếu cỡ nào a...

Ta càng lúc càng không thể nào biết được tình hình đã phát triển đến bước nào. Nhưng thấy Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, lão cha đứng trong đám người giao đầu kết tai, lòng ta không khỏi cảm thấy yên ổn. Ta không biết, bọn họ cũng không thể biết. Cũng không phải tất cả mọi người đều dùng loại ngôn ngữ chim muông này để nói chuyện...

Rốt cuộc, người điều khiển chương trình học ra hai từ cổ quái đáng ngạc nhiên. Thụy Vương gia thở phào nhẹ nhõm, lên nói cho ta biết: “Lẽ xong...”

Ta hận sao không thể đặt móng ngồi bệt xuống đất mà nghỉ một chút. Lại lần lượt bị một đám nha hoàn dìu đỡ, dắt vào thiên điện. Cởi bỏ trang phục nặng nề trên toàn thân, mặc lại y phục đơn giản hàng ngày. Trong lòng ta rốt cuộc cũng như buông được một tảng đá lớn, cuối cùng cũng có thể tiếp xúc được đến ngôn ngữ thần mật kia...

Toàn thân nhẹ nhõm quen thuộc ngồi trên tháp kỷ, cứ thở phào một hơi rồi nói sau. Muốn sai người gọi Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ vào, nhưng đám người hầu hạ lại không biết trốn đi nơi nào rồi, trước mặt chỉ có một tiểu thái giám đứng bên cạnh bàn. Vì thế ta gọi hân: “Vị công công này... Ừm, người nghe có hiểu ta nói gì không?”

Ta bây giờ đối với cổ ngữ hoàng tộc giống như chim sợ cành cong. Sợ mỗi người ở trong hoàng cung này đều lấy loại mật ngữ này ra đùa giỡn ta...

Tiểu thái giám kia xoay người lại, cười cười nói: “Thái tử phi nương nương, tiểu nhân đương nhiên nghe hiểu lời nương nương...”

Giọng hần quen thuộc đến mức khiến ta chấn động. Càng khiến ta giật mình chính là, ai là thái tử phi? Chẳng lẽ Bình Vương phi cũng đang ở trong phòng này. Ta nhìn trái nhìn phải, cũng không có một bóng người...

Ta kinh ngạc nói: “Mẫu nhị tiểu thư, người mặc trang phục thái giám, đến tột cùng là muốn thế nào?”

Nàng không phải là tới giết ta chứ? Nàng biết được mấy món công phu mèo ba chân, cũng mạnh hơn ta nhiều. Chắc nàng đã đuổi hết đám hạ nhân hầu hạ ta ra ngoài rồi. Ta vừa nghĩ đối sách vừa nghiên cứu ý tứ trong lời nói của nàng. Gì mà thái tử phi? Đầu nàng có phải có vấn đề gì rồi không?

Nàng lạnh lùng nhìn ta nói: “Hôm nay, tất cả mọi chuyện đều như ước nguyện của người. Một dân nữ bình thường lại có thể bước lên ngôi vị thái tử phi. Hơn nữa, còn thi hành cổ lễ mà ngay cả tỷ tỷ của ta, Mẫu Phượng Tê cũng không được dùng. Không biết Hoàng thượng thật sự bị mù rồi hay là thế nào mà lại ban cho người vinh quang vô thượng này...”

Ta thấy khuôn mặt nàng thoáng chút méo mó. Ánh mắt sáng lạnh như độc xà. Cảm giác sâu sắc, nữ nhân phát điên thật không dễ chọc vào. Nhưng lời nói của nàng lại như một đường sáng chiếu rọi qua đầu ta. Theo như nàng nói, mọi người bên cạnh đều đã lừa gạt ta...

Lão cha ta, Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, toàn bộ đều đã gạt ta? Bắt đầu từ khi đi đến chỗ lão hiền sư gì đó, một âm mưu do Thụy Vương gia dẫn phát, mà người tham gia thực thi lại là những người thân bên cạnh ta, đã được triển khai? Ta không thể tin được, ngay cả Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, hai người mà ta tin cậy nhất cũng đều gạt ta? Lão cha thì không cần phải nói, ông đã lừa ta một lần rồi, ta đối với ông đã đề cao cảnh giác. Nhưng thành thành thật thật như Tiểu Phúc Tử và Tư đồ, vì sao lại gạt ta...

Ta miễn cưỡng cười một chút, hỏi nàng: “Mẫu tiểu thư, người nói gì ta nghe không hiểu. Người nói cổ lễ gì, thái tử phi cái gì?”

Mẫu Phượng Thấm nghi hoặc nhìn ta, đột nhiên cười to. Trong ánh mắt tràn ngập bi ai, nàng thì thào nói: “Người còn không biết ư? Không ngờ người lại không biết rằng, lễ thức này chính là lễ phong thái tử phi vinh quang nhất trong hoàng tộc? Vì sao, vì cái gì hần lại phí hết tâm cơ muốn được kết hôn với người, mà người lại còn không thèm để ý gì đến?”

Ta đưa mắt nhìn lên đồng quần áo tán loạn trên bàn, trong lòng vẫn còn một tia hy vọng. Ta thì thào hỏi nàng: “Nghĩ lễ này không phải là nghi lễ gia nhập Càn Khôn Môn hay sao?”

Ánh mắt Mẫu Phượng Thấm toàn vẻ tro tàn, nói: “Lễ nhập Càn Khôn Môn, cũng đúng. Nhưng muốn gia nhập vào Càn Khôn Môn, không phải người hoàng tộc thì cũng là thê thất của hoàng tộc. Người không trở thành chính thê của hần, làm sao có thể vào được Càn Khôn Môn? Hóa ra hần đã lừa người như vậy?”

Nàng đột nhiên rút từ trong thắt lưng ra một cây đoản đao, đi tới một bước, nói với ta: “Người có biết không. Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ có một hy vọng duy nhất, đó chính là trở thành thê tử của hần. Bất kể hần là vương gia hay thái tử, thậm chí là thường dân, ta cũng sẽ không thay lòng. Nhưng tất cả đều đã bị người phá vỡ. Người đã đập tan giấc mộng cả đời ta...”

Ta trông thấy ánh đao lóng lánh nhưng cũng không biết đường tránh né. Trong lòng đang tràn ngập phần nộ vì bị mọi người lừa gạt. Cũng không biết thế nào, trong trái tim lại chậm rãi dâng lên một tia ngọt ngào. Ngọt ngào này, ngay cả phần nộ ngút người cũng không thể nào áp chế được...

Ta muốn dùng đủ loại thủ đoạn tàn ác nhất để trừng trị Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, lão cha, tất cả những người đã lừa gạt ta. Muốn làm cho bọn họ phải trầy da tróc vẩy, thống khổ đến mức muốn chết cũng không được. Nhưng dù thế nào cũng không thể làm ngoi lên nổi một tia hận ý, chỉ có sự phần nộ vẫn đang bốc lên...

Nàng thư thả bước đến gần. Khuôn mặt tuyệt mỹ lại trở nên quỷ mị. Ta đột nhiên bừng tỉnh, đứng dậy khỏi bàn, từ từ thối lui, nói: “Mẫu tiểu thư, đừng xúc động như vậy. Chuyện hôm nay biến thành thế nào, cũng không phải do ta cố ý...”

Mẫu Phượng Thấm hận nói: “Ta hận nhất, chính là vì người không phải cố ý. Người không cần cầu ước cái gì, tất cả đều tự động rơi xuống người người. Còn ta, tính hết tâm cơ cũng không thể có được mong muốn bình thường nhất. Một khi đã là như vậy, ta không chiếm được, cũng đừng hòng có người nào chiếm được...”

Thân hình nàng phút chốc nhanh hơn. Ta vội vã lui về phía sau, lại thấy ánh đao đã loáng đến trên ngực ta. Máu tươi từ từ rịn ra. Nàng lại bỗng nhiên đông cứng, vết đao không thể đẩy thêm một tấc. Ta lui về phía sau vài bước. Phía sau nàng, không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một người...

Là Tuyên Vương gia, ngón tay liền điểm trúng huyệt đạo của nàng...

Ta lấy tay che ngực, lui mãi về phía sau. Hắn vội tiến lên đỡ lấy ta, sắc mặt hoảng loạn nói: “Nàng sao rồi?”

Ta nhìn thoáng qua Tuyên Vương. Trải qua hơn mười ngày, không ngờ sắc mặt hắn lại tiêu tụy rất nhiều. Nhìn gần còn có thể thấy được hai bên tóc mai có mấy sợi bạc. Người mới chừng ba mươi tuổi mà chỉ trong một đêm đã già đi không ít. Chẳng lẽ, là vì chuyện ta hủy hôn sao?

153. Chương 155

Chương 155: THẸN THÙNG

Edit: Docke

Huyệt cam của Mẫu Phượng Thấm vẫn chưa bị điểm, nàng kêu lên: “Vì sao ngươi lại giúp ả, ngươi còn chưa đủ mất mặt hay sao?”

Tuyên Vương đỡ ta ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Sau này, ngươi chính là thê tử của ta. Bốn vương hy vọng ngươi sẽ biết giữ bốn phận một chút, trong lòng cũng đừng cứ nghĩ mãi đến người khác nữa. Phải biết rằng, ngươi chính là một nữ nhân...”

Ta vô cùng thắc mắc, Tuyên Vương sao lại đi cưới Mẫu Phượng Thấm làm vợ? Rốt cuộc hắn vẫn còn muốn cùng Thụy Vương tranh đoạt vương vị. Liên thủ với Mẫu gia, có phải là hắn muốn cùng nhau đánh một ván cuối cùng hay không?

Mẫu Phượng Thấm nhàn nhạt nói: “Mọi người đều như vậy cả. Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với người đầu. Chỉ cần ngươi giúp ta giết chết con tiện nhân này...”

“Bốp” một tiếng, một tiếng bạt tai giòn nhẹ vang lên trong phòng. Trên mặt Mẫu Phượng Thấm in hằn năm dấu tay. Tuyên Vương xoa nhẹ bàn tay, nhàn nhạt nói: “Vĩnh viễn cũng không được nói nàng là tiện nhân...”

Mẫu Phượng Thấm không thể ngờ được Tuyên Vương sẽ đánh mình, mở to hai mắt mà nhìn, miệng nói: “Ngươi dám đánh ta?”

Tuyên Vương nhẹ giọng nói: “Ngươi cho rằng ngươi còn có thể là phượng hoàng của Mẫu gia hay sao? Nếu sau này chuẩn bị gả vào Tuyên Vương phủ, ngay cả lời nói của trượng phu mà cũng không nghe thì cho dù ngươi có là phượng hoàng cũng không thể bay cao quá đâu...”

Mẫu Phượng Thấm mờ mịt hỏi: “Vì cái gì, ngay cả ngươi cũng bị ả mê hoặc?”

Ta ngồi trên ghế, máu tươi từ ngực chảy ra, nhưng lại không có cảm giác đau đớn chút nào. Lúc này, trong lòng ta mới có một chút áy náy, là áy náy với Tuyên Vương. Tuy rằng trước đây hắn đã dùng thủ đoạn, nhưng kết quả, hắn lại thua mất cả ván bài. Tuy nói hầu hết đều do Lâm Thụy gây ra, nhưng trong chuyện đó, chẳng lẽ ta lại không dùng rất nhiều thủ đoạn hay sao?

Tuyên Vương quay đầu nhìn về phía ta, trông thấy ngực ta chảy máu tươi, vội vàng tiến lên nói: “Để ta xem xem...”

Ta tránh tay hắn. Hắn cũng cảm thấy xấu hổ, lùi tay về nói: “Ta gọi người đến xem cho nàng...”

Hắn quay đầu muốn chạy ra cửa, ta gọi hắn lại, nói: “Vương gia, thương thế của ta cũng không đáng lo, chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Ta tinh thông y lý, ngại không cần phải lo lắng...”

Tuyên Vương do dự một lát, lưng vẫn quay về phía ta, nói: “Ta biết, nàng còn nghi ngờ ta. Sau này ta mới biết được, lần đó ta hạ độc nàng lại tạo cho nàng một thương tổn rất lớn. Phải nhờ đến Gia Cát xiển sư đích thân ra tay mới chữa trị được cho nàng. Thành thật xin lỗi...”

Ta không thể ngờ được hần sẽ nói với ta những lời như vậy. Không ngờ Tuyên Vương đại hắc ám lại giải thích với ta? Ta quả thật không biết phải mở miệng nói như thế nào mới tốt nữa...

Hần nhàn nhạt nói: “Ta vẫn không bằng tam đệ. Không ngờ hần lại có thể tạo được áp lực với phụ hoàng, khiến phụ hoàng cho phép dùng cổ lễ cực kỳ tôn vinh này để đón rước nàng. Còn ta, chỉ dám thầm nghĩ muốn biến nàng trở thành nữ nhân của ta, lại quên mất sự kiêu ngạo và bất mãn của nàng...” Hần cười nói tiếp: “Cũng đúng. Một nữ tử như nàng, chẳng lẽ chỉ an phận với Như phu nhân?”

Hần nói: “Chung quy ta vẫn không thể bằng tam đệ. Bất luận là triều chính hay trong hôn nhân...”

Mẫu Phượng Thấm ở một bên cười điên cuồng, nhưng lại không thể động đậy. Nàng vừa cười vừa nói: “Tuyên Vương gia, rốt cuộc lại chỉ là một kẻ hèn yếu như thế thôi sao? Đây chính là vị hôn phu mà ta sắp gả hay sao?”

Tuyên Vương bình tĩnh mà đứng thẳng thân người: “Ta sẽ không yếu thế, cuối cùng lộc tử thù thủy thủ*, cũng không có người nào biết được...” (*Lộc tử thù thủy thủ: hươu chết về tay ai, ý nói chưa biết được ai thắng ai thua.)

Hần xoay người lại, đôi mắt thật sâu nhìn ta: “Tiếc nuôi lớn nhất của bốn vương, chính là đã dùng sai cách khi đối với nàng...”

Nói xong, hần dịu dặt Mẫu Phượng Thấm đi ra ngoài...

Trông thấy bọn họ đã đi khỏi, ta vội đi đến phía sau tấm bình phong kiểm tra miệng vết thương. Cũng may, vết thương không sâu lắm. Tự mình tìm một ít thuốc trị thương, đang thay quần áo thì chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn loạn, tựa như có một đám người đang vội vã xông vào...

Ta nhanh nhẹn tính mặc vội quần áo vào, lại chợt nghe thấy bình phong ‘ba’ một tiếng bị người ta đánh đổ. Ta quay đầu liền nhìn thấy Thụy Vương gia, sắc mặt đỏ bừng bừng nhìn ta cùng với bộ dáng quần áo không chỉnh tề của ta...

Hần vội xoay người sang chỗ khác, những người theo phía sau, ngoại trừ Tư Đồ, tất cả đều xoay người đi. Hần liền thanh nói: “Không phải ta cố ý mà...”

Ta vừa thẫn thờ trong lòng, vừa khoác áo vào. Tư Đồ sớm chạy đến nhìn thấy ta, kêu to: “Tuệ Như, người thế nào rồi, thật sự bị thương à. Chúng ta vừa nhận được tin, biết Mẫu Phượng Thấm hóa trang thành tiểu thái giám lên vào trong này liền vội vàng chạy đến. Vết thương của người như thế nào rồi, là do nàng ta làm sao?”

Thụy Vương gia nghe xong, sớm đã quên mất chuyện phi lễ lúc nãy, quay đầu lại nói: “Bị thương ở đâu?”

Tiểu Phúc Tử và lão cha vẫn cứ duy trì tư thái quay lưng lại phía ta, không nhúc nhích. Lão cha vội hỏi: “Tuệ Như, con thật sự bị thương sao?”

Ta mặc xong quần áo, lạnh lùng mà trừng mắt nhìn Thụy Vương gia, trừng đến mức hần phải lùi về phía sau hai bước, lúc này mới nói: “Vết thương trên cơ thể làm sao có thể khiến người ta đau lòng bằng vết thương trong tâm hồn chứ?”

Tư Đồ nói: “May quá, người bị thương không nặng, có phải do Mẫu Phượng Thấm kia làm hay không?” Rõ ràng là muốn đánh trống lảng mà...

Ta lạnh nhạt nói: “Nếu không nhờ Mẫu Phượng Thấm thì ta vẫn còn chưa biết, không ngờ ta tự dưng lại trở thành thái tử phi. Ta thật sự còn muốn cảm tạ nàng ...”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Thụy không ngờ lại xuất hiện một tia thẹn thùng. Nhìn biểu tình của hần, không hiểu vì sao ta bỗng nhiên nhớ đến mấy học sinh bị thầy giáo phê bình nghiêm khắc, học sinh đó liền muốn xông thẳng ra cửa bỏ chạy. Lâm Thụy bây giờ, về mặt chính là như thế. Không thể giải thích tất cả mọi chuyện đã phát sinh, thậm chí muốn xông ra cửa mà bỏ chạy, tránh để khỏi phải gặp mặt ta nữa...

Ta nghĩ, đây mà là Thụy Vương gia sao? Là Thụy Vương gia mà mọi lúc mọi nơi đều chỉ huy bình tĩnh, nói cười như gió đó sao? Nếu hẳn cứ nhất quyết nói ngang nói bừa, đưa ra một đồng lý do này nọ, có lẽ lòng ta còn có thể kiên quyết một chút. Nhưng biểu tình hiện giờ của hẳn lại khiến trái tim ta không tự chủ được, bất giác mềm nhũn...

Hắn lại bước lui về phía sau hai bước, xem ra thật sự muốn bỏ chạy. Tiểu Phúc Tử và lão cha xoay người lại, nhìn thấy Thụy Vương gia tự đứng trở nên dần dộn, muốn đi lần ra cửa, hai người đồng thời hỏi: “Vương gia, ngài không sao chứ?”

Thụy Vương gia đành phải dừng bước, trước ánh mắt chăm chăm của ta, cúi đầu nói một câu: “Ta đi xem nhị ca, bọn họ có thể xảy ra chuyện gì hay không...”

Lão cha nghi hoặc hỏi: “Không phải ngài đã cho Thanh Loan tiên tử đi xem rồi sao?”

Có lẽ ánh nhìn chăm chăm của ta quá ác liệt, bước chân hẳn lại không tự chủ được từng bước di động ra cửa: “Bốn vương, bốn vương thật không thoải mái...”

Lão cha nhìn ta, nói: “Thái tử gia, ngài còn phải kể rõ nguồn cơn câu chuyện cho tiểu nữ của ta nữa mà? Ngài đi rồi, nó sẽ không chịu bỏ qua cho chúng ta đâu...”

Thụy Vương gia lúc này thật đúng là một gã nam nhân vô trách nhiệm. Nghe xong câu này, không ngờ lại phóng như gió chạy thẳng ra mở cửa, vừa phóng vừa nói: “Xin mời nhạc phụ đại nhân giải thích mọi chuyện cho ái phi đi. Bốn vương thật sự thấy không thoải mái lắm...”

154. Chương 156

Chương 156: THÁI TỬ PHI

Edit: Docke

Lão cha trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng trường bào đỏ sậm thêu vàng phóng vọt ra cửa, quay đầu, bắt ngờ hỏi Tiểu Phúc Tử: “Vì sao người không ngăn cản hẳn?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta làm sao dám? Hẳn chính là đương kim thái tử, hoàng thượng tương lai, con rể của ngài nha. Ta không sợ sau này sẽ rơi đầu hay sao? Hơn nữa, ngài không phải cũng không dám ngăn cản sao? Ngài cũng có võ công mà...”

Lão cha thở dài: “Này, là do lão phu lập tức không phản ứng kịp thôi. Người là thanh niên, phản ứng phải mau lẹ một chút chứ?”

Tiểu Phúc Tử nhìn nóc nhà, lạnh nhạt nói: “Hôm nay ta uống nhiều rượu, phản ứng không được linh hoạt lắm...”

Lão cha cũng hòa theo: “Lão phu cũng vậy, uống quá chén rồi...”

Ta cười lạnh. Hai người chưa bao giờ uống rượu không ngờ lại dám nói là uống nhiều? Người nói xem, hai người bọn họ có phải đang trốn tránh hay không.

Lão cha thấy ta không lên tiếng, cho rằng ta tức giận đến nỗi không thốt nên lời, vội đi tới xoa nhẹ đầu vai ta, nói: “Tiểu Tuệ, con cũng đừng trách Vương gia. Tất cả những gì hẳn làm, đều đã được chúng ta đồng ý...”

Ta lạnh nhạt nói: “Nếu vậy thì các người liên liên minh thành một mặt trận thống nhất, chống lại một mình con? Diễn xuất hết như một tuồng kịch?”

Có lẽ bộ dáng lạnh nhạt của ta làm cho bọn họ khủng hoảng. Lão cha nói: “Tiểu Tuệ, con đừng nóng giận. Chuyện này cũng là bất đắc dĩ thôi. Lão cha biết tính tình của con. Con không muốn bị cuốn vào tranh chấp hoàng tộc, cũng không muốn cùng người khác lấy chung một chồng. Thụy Vương gia là người hoàng thất, tam thê tứ thiếp là lẽ tất nhiên. Thụy Vương gia nói muốn cưới con làm chính phi, nhưng chỉ sợ con không bằng lòng. Cho nên, lẽ ra phải mạnh mẽ thuyết phục người bằng lòng gả cho Thụy Vương gia. Nhưng mà, thời gian không chờ đợi người. Con biết không? Tây Sở đã tập kết binh lực tại biên cảnh, còn cầu kết với một số người trong triều muốn nội ứng ngoại hợp đoạt lấy giang sơn của Đại Tề. Còn Mẫu gia, vì bất mãn với chuyện lập Thụy Vương làm thái tử, đã rục rịch tụ tập triều thần chung quanh, mưu đoạt phế bỏ thái tử. Thụy Vương gia vì xác lập địa vị của mình chỉ có thể tìm được Thần cung, tự mình xác lập uy tín...”

Ta nghĩ. Hóa ra cổ nhân vẫn mê tín như vậy, giống như Lưu Bang trăm bạch xà*, chém được một con bạch xà liền trở thành con trai của Xích Đế. Nếu Tề Thụy Lâm tìm được Thần cung thì ngôi vị thái tử của hắn cũng sẽ được ông trời thừa nhận. Khó trách, Tuyên Vương cũng muốn tìm cho được Thần cung.

Nhưng ai mà biết được, Thần cung này là cái gì?

Ta liếc xéo ông một cái rồi nói: “Chuyện đó với chuyện gặt con làm thái tử phi hình như đâu có gì liên quan?”

Lão cha thở dài: “Con chỉ nghĩ đến chuyện Vương gia hoàn toàn lừa gạt con. Thật ra có vài chuyện hắn nói rất đúng. Vận dụng cổ lễ trăm năm không thấy này để xác lập con làm thái tử phi, cho con gia nhập Càn Khôn Môn để học cổ ngữ mới có thể giải được bí mật của ba tấm bia đá. Lời tiên đoán của tiên bói lưu truyền đến nay nói rằng, phải tìm được Thần cung mới có thể giải được mối nguy của Đại Tề...”

Ta nhàn nhạt nói: “Giải tỏa bí mật của tấm bia đá, con tất nhiên sẽ làm. Nhưng còn ngôi vị thái tử phi này, con cũng sẽ không thừa nhận...”

Ta quay đầu nhìn Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Hai người bạn này trước đây đối với ta trung thành và tận tâm, còn hiện giờ lại phản bội ta. Mắt ta lóe sáng nhìn hai người bọn họ nói: “Hai người các người có gì để nói không? Uống phỉ ta đã tin tưởng các người như thế...”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nhìn nhau, trên mặt nổi lên vẻ xấu hổ. Tư Đồ thì thào nói: “Tuệ Như, chúng ta đều cảm thấy Thụy Vương gia là thích hợp với người nhất. Hắn đối với người vô cùng chân tình thâm thiết...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, tiếp lời: “Tiểu thư, nếu như người không muốn, Tiểu Phúc Tử bảo hộ người ra khỏi nơi này...”

Tiểu Phúc Tử trở nên dối trá như thế từ khi nào vậy. Trước đó, ngay cả một tin một tức cũng không đánh động cho ta biết, bây giờ lại còn ra vẻ hiền ngang lắm liệt. Không phải vô nghĩa lắm sao?

Ta dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người bọn họ. Hai người nhìn nhau, tự dưng bắt ngờ quỳ xuống, nói: “Tuệ Như, người thật sự không muốn. Vậy thì muốn đánh muốn phạt thế nào, ta cũng không hề oán hận...”

Ta nghĩ. Cổ nhân chính là không tốt thế này đây, động một tí là quỳ. Nhưng mà, nhìn thấy hai người quỳ gối trước mặt, ta lại có chút không đành lòng. Hiện giờ chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, chỉ có thể âm thầm mưu cầu về sau. Xem ra, sau này dù làm chuyện gì cũng phải để mắt đến Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ...

Lúc này, lão cha không khỏi lắc đầu, nói: “Tiểu Tuệ, vì sao con cứ phải cố chấp như vậy. Là ta yêu cầu bọn họ làm như vậy. Con đừng trách bọn họ. Bọn họ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Con biết không? Vương gia mấy ngày nay vui mừng cỡ nào a, lại còn phải ở trước mặt con mà cố nén nhịn. Có đôi lúc, khi chỉ có lão phu và Vương gia, hắn nhịn không được bật cười ra tiếng. Người lại một câu nói không thừa nhận ngôi vị thái tử phi, có biết như thế là khó chịu lắm không...”

Ta trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng, không tự chủ được thì thào nho nhỏ: “Muốn con thừa nhận, trừ phi hắn từ nay về sau không được nạp thiếp nạp phi...”

Ta nói nhỏ như vậy, nhỏ đến mức chỉ có mình ta nghe được. Cho dù lão cha tai thính mắt tinh cũng không thể nghe thấy, ông hỏi: “Cái gì? Con nói cái gì?”

Vậy mà ngoài cửa, lại có người lớn tiếng nói vào: “Được được, Như nhi, chỉ cần nàng thừa nhận, bốn vương đáp ứng với nàng. Từ nay về sau, trong hậu cung chỉ có duy nhất một mình nàng...”

Mọi người kinh ngạc nhìn ra cửa. Thụy Vương gia vui sướng đi đến, ánh mắt nhìn ta thật sâu. Ta hồi hận đến mức thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình. Sao hắn lại có thể vô sỉ như vậy, dám trốn ở ngoài cửa nghe lén?

Ta vội hỏi: “Vừa rồi ta đâu có nói cái gì, cái gì cũng không nói...”

Thụy Vương gia nói: “Lời này tất cả mọi người đều nghe thấy được. Nàng cũng không thể dối ý, có vô số người làm chứng nha...”

Ta không tin, nói: “Không thể nào, ngay cả lão cha cũng không nghe thấy ta nói gì mà...”

Thanh Loan và Quỳnh Hoa từ ngoài cửa lách mình đi vào, ra mặt chứng thực: “Thuộc hạ nghe thấy được...”

Ta nghĩ, trời ơi, còn có bao nhiêu người đang trốn ngoài cửa nghe lén vậy?

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nói: “Chúng ta cũng nghe thấy...”

Ta tràn ngập hy vọng hỏi lão cha: “Lão cha, cha không có nghe thấy gì.... hả?”

Lão cha nói: “Ta hình nghe thấy, nói cái gì, hình như là nếu không nạp thiếp nạp phi thì liền thừa nhận...”

Xem ra, vào thời điểm mấu chốt, ai cũng đều không đáng tin cậy...

Khuôn mặt Thụy Vương gia phủ đầy không khí vui mừng, hoàn toàn không còn chút nào giống với thần thái lúc trước. Vài bước liền chạy lại gần, cầm lấy tay ta. Ta giãy tránh đến mấy cũng không thể thoát ra được. Hắn nói: “Như nhi, đây chính là tự nàng thừa nhận. Cũng không thể tính là bốn vương lừa gạt nàng...”

Trên mặt hắn hoàn toàn đã không còn thẹn thùng chút nào nữa, ngược lại còn hăng hái, khôi phục hào khí như cả thiên hạ đều đang nằm trong lòng bàn tay mình...

Hắn lúc này, nếu như ta liều chết cũng không thềm chấp nhận, có thể đã kích được niềm tin của hắn hay không... Ta đột nhiên cả kinh, sao lại thế này, ta lại còn suy nghĩ cho cảm nhận của hắn nữa ư? Bất giác, trong lòng ta cũng đã chấp nhận hắn sao?

Ta đang suy nghĩ nên dùng cách gì uyển chuyển từ chối làm thái tử phi. Hắn lại nói: “Hôm nay bốn vương rất vui. Như nhi, thương thế của nàng không đáng lo, nào lại đây, chúng ta cùng hồi phủ, uống thêm mấy chén...”

Một đám người tiền hô hậu ủng lôi kéo ta đi ra cửa. Khiến ta muốn nói cũng nói không được gì nữa, đành phải thề dưới đáy lòng. Giải được bí mật của ba tấm bia đá là có thể trở về hiện đại. Không cần ta phải nói, ta cũng sẽ không cần phải làm thái tử phi cái gì nữa. Ai biết được người sau này có thể nạp thiếp hay không. Sách đã nói rất đúng mà, tình yêu của đế vương là thứ không thể kỳ vọng nhất, không phải sao? Chờ người sau này bước lên ngôi vị hoàng đế rồi, những lời nói hôm nay, có nhớ hay không cũng thật sự là một vấn đề...

Vốn kể từ hôm nay là đêm đầu đại hôn, Lâm Thụy cũng có chút thành thật. Biết ta không thích hắn, cũng không làm mấy cái chuyện bá vương cường quyền gì đó. Xem ra, chỉ cần khiến hắn cho rằng ta thừa nhận vị trí thái tử phi này, hắn liền vui rạo rức. Mặc dù ở lì trong phòng ta nửa ngày, nhưng thấy sắc mặt ta không tốt nên cuối cùng vẫn phải thành thành thật thật đi ra ngoài. Vừa đi từng bước vừa quay đầu lại nói: “Như nhi, nàng nghỉ ngơi sớm một chút. Bốn vương sẽ không quấy rầy nàng. Bốn vương ra khách phòng nghỉ ngơi cũng được...”

Ta nghĩ, hắn cũng rất thức thời, tự mình muốn ra khách phòng nghỉ ngơi...

Ta nằm trên giường suy đi nghĩ lại, tổng kết kinh nghiệm. Suy rồi lại nghĩ, rốt cuộc hiểu ra vì sao ta lại dễ dàng mắc mưu như vậy, cho đến phút cuối cùng mới biết đây là một âm mưu. Thì ra, cái gọi là hôn lễ, đối với nhận thức của ta mà nói, quá không giống với một hôn lễ. Không hề có khăn voan đỏ thắm che đầu, cũng không có người sẵn sàng nâng dâu gì gì đó. Cùng lắm chỉ có mấy lần dập đầu hành lễ phiên hà phức tạp. Hơn nữa, quan điều khiển chương trình nói nói toàn là những cổ ngữ ta không hiểu nổi. Còn những người chung quanh ta khi không cũng giúp đỡ Thụy Vương gia lừa gạt ta. Thật sự khiến ta phải dùng đến

câu nói người ta thường nói để giải thích: ‘Lật thuyền trong mương*’ (Lật thuyền trong mương: Nguyên văn là “âm câu lý phiên liễu thuyền”, chỉ sai lầm không đáng có).

Nhưng ta, vì sao một chút cũng không giận tím mặt như trong tưởng tượng.

Mãi đến sáng sớm, ta mới ở trong tân phòng, mông lung ngủ ...

* Lưu Bang trăm bạch xà: Lưu Bang được huyện lệnh huyện Bái giao trọng trách đưa một số người bị kết án và dân phu đi tới núi Lý Sơn để xây dựng lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Vốn sợ nặng nhọc, đi đến nửa đường, bọn dân phu trốn quá nửa, đêm đến nghỉ tại trạm Chăm Phong Tây, Lưu Bang thương tình cho trốn, với hơn mười tráng sĩ đều nguyện đi theo giúp sức. Trong truyền thuyết, họ gặp phải một con mãng xà đã giết chết một số người bằng hơi thở độc hại của nó. Lưu Bang bèn giết mãng xà và sau đó gặp phải một bà già khóc lóc trên đường vào sáng hôm sau. Khi người của Lưu Bang hỏi tại sao lại khóc, bà trả lời: “Con tôi, con trai của Bạch đế, bị giết chết bởi con trai của Xích đế” và biến mất một cách bí ẩn. Nghe được câu truyện lạ lùng này, người của Lưu Bang tin rằng ông có chân mệnh đế vương. Sự kiện này do đó được gọi là Trăm xà khởi nghĩa.

155. Chương 157

Chương 157: Ý THỨC TRÁCH NHIỆM

Edit: Docke

Lên xe ngựa, ta cùng với tân phu Thụy Vương gia đến hoàng cung. Sau khi bá kiến thỉnh an, Lâm Thụy đưa ta đến một tòa cung điện ở gần hoàng cung.

Nơi này chính là nơi được gọi là Càn Khôn Môn. Tòa cung điện này tên là Càn Khôn Cung. Nó cũng không khác gì các cung điện khác. Điểm khác biệt duy nhất chính là những người bên trong, toàn bộ đều là lão nhân già cả. Ngay cả thái giám hầu hạ nhỏ tuổi nhất cũng đã ngoài bốn mươi. Bên trong thanh tịnh, bình thản, là một nơi thế ngoại đào nguyên. Nơi này chia thành mấy cung điện phụ thuộc. Mỗi một cung điện đều có người trong hoàng thất có thân phận hiển hách vào ở. Hiện giờ làm bạn với thanh đăng, có phải mỗi người đều có một quá khứ không muốn người ta biết đến hay không? Theo ý ta, đó là bởi vì mấy đời hoàng đế Đại Tề đều có rất nhiều huynh đệ. Mỗi triều đại đều có hơn mấy chục huynh đệ. Vì muốn tránh né cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế không thể thoát khỏi kia, vì muốn không bị mất đầu trong cuộc tranh đoạt tàn khốc đó cho nên mới bắt buộc đi gia nhập vào Càn Khôn Môn để tị nạn. Tư tưởng của ta luôn thực tế như vậy đó...

Lại nghĩ, cũng may, đến thế hệ hoàng thượng này chỉ có ba người con nối dòng. Bằng không, Thụy Vương gia có lẽ cũng đã gia nhập Càn Khôn Môn, làm hoàng thượng luôn rồi...

Nghĩ nghĩ, ta không tự chủ được lại nở nụ cười. Nhìn sang Lâm Thụy bên cạnh, tướng tượng ra bộ dáng hòa thượng thanh đăng cổ phật* (đèn xanh tượng phật, ý chỉ cuộc sống buồn chán đạm bạc của nhà tu) của hần. Dung nhan hần vô cùng tuấn mỹ, sóng mũi thẳng, thần thái bề ngoài. Đáng tiếc, phải một mình cô ảnh canh giữ Càn Khôn Cung thanh tịch này. Nếu quả thật như vậy, không biết hần có chết không nhắm mắt vì quá buồn chán hay không?

Dưới sự dẫn dắt của một tiểu thái giám, Thụy Vương gia đưa ta đi vào một cung điện. Thân hình cao dài của hần, trong cung điện yên tĩnh không một tiếng động thế này, vẫn còn mang theo một vẻ kiêu ngạo và cuồng vọng xâm nhập đến tận xương. Ta nghĩ, con người hần như vậy, nếu gặp thất bại, có lẽ cũng chỉ có nước bỏ mình chứ tuyệt đối sẽ không tị nạn trong Càn Khôn Môn đâu. Bởi vậy ta nghĩ, e rằng ta cũng khó mà vùng thoát khỏi ngôi vị thái tử này...

Nghĩ đến vậy, tâm tình ta không khỏi phức tạp vô cùng. Đã lỡ nhận làm thái tử phi rồi, về sau sẽ gặp phải sự nịnh hót cùng tranh đấu vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Khẳng định ta sẽ ý mỗi tình mệt. Kết quả là, những ý nghĩ yêu mến tồn tại giữa chúng ta cũng sẽ vì những cuộc tranh đấu đó mà tan biến hầu như không còn. Mà với tính cách của ta, làm sao có thể để người khác ức hiếp mình? Nói không chừng, sau này thật sự sẽ giống như Lữ Hậu*, làm cho cả cung đình chìm trong gió tanh mưa máu. Đến cuối cùng, nhân cách của ta sẽ bị vụn vẹo, cộng thêm biến thái, sẽ chế tạo ra vài người như thế nữa cũng không chừng. Ta càng nghĩ càng sợ, càng cảm thấy nếu ta nhận ngôi vị thái tử phi này, e rằng sau khi chết đi xuống địa ngục rồi mà vẫn còn bị người đời thóa mạ ngàn năm. Trong lòng ta không khỏi dâng lên cảm giác trang nghiêm đối với trách nhiệm hậu cung Đại Tề. Nghĩ rằng, dù nói gì đi nữa thì ta cũng không thể làm thái tử phi được. Tuy rằng trong lòng có hơi tiếc nuối, tuy rằng... Nguyên nhân lớn nhất, có thể chính là chứng làm biếng đã xâm nhập vào tận xương tủy của ta lại phát tác. Ta không muốn phí sức lao động của mình để đi tranh đoạt tình yêu để vương vốn đã rất quý hiếm. Ở kiếp trước, ta đã cùng người ta tranh đấu đến hao phí tâm lực rồi. Vậy mà đến kiếp sống này cũng không cho phép ta được lười nhác cả đời hay sao?

Lời thề son sắt của Thụy Vương gia hiện giờ cho dù là nói thật. Nhưng đối với nhân tính đáng ghê tởm, ta đã hiểu quá thông thấu rồi, cũng đã quá hiểu biết về những lời thề yêu đương. Đối với nam nhân quyền thế thái sơn như hắn, nữ tử, chẳng phải là người trước ngã xuống, người sau tiến bước xông lên tựa như chiến sĩ xung phong trong cuộc hô hào kháng chiến hay sao? Làm sao mà hắn có thể ngăn cản được, làm sao có thể vững lòng đây?

Trong kiếp trước, mẹ ta chẳng phải cũng là một trong số nữ tử đó hay sao? Cũng chỉ vì một lời thề tình yêu trong giây lát mà vứt bỏ cả đứa con gái này...

Ta càng nghĩ càng cảm thấy không thể chờ chuyện này xảy ra, phải tìm cơ hội bỏ chạy mới được. Ta thà tình nguyện nằm trên giường gỗ trong hoa viên đọc sách, uống trà, sống qua đoạn thời gian cổ đại dài đằng đẳng này. Sau đó sẽ không chết oan chết uổng mà phải sống thọ và chết tại nhà, thuận lợi chuyển thế đầu thai. Đầu thai đến thời hiện đại với ô tô và internet. Điều đó hạnh phúc đến cỡ nào a...

Ta đột nhiên cả kinh. Ta không phải là người theo thuyết vô thần hay sao? Vì sao lại cứ nghĩ đến mấy cái chuyện chuyển thế đầu thai, mê tín như thế này? Có lẽ, chuyện xuyên không đã khiến suy nghĩ kiên định theo thuyết vô thần của ta bắt giắc mà đi chệch hướng luôn rồi. Khiến ta biết được, trên đời có rất nhiều chuyện không thể giải thích nổi, có rất nhiều chuyện ta không thể hiểu được...

Ta kiên định với quyết tâm đào tẩu. Câu nói mà ta thì thào tự nói hôm trước: ‘Không nạp thiếp không nạp phi liền nhận’ tựa như tảng đá lớn đè nặng trong lòng thì bây giờ, ta đá nó bay theo cơn gió, biến mất trong vô nghĩa. Nghĩ rằng, người đã bày mưu hại ta oan uổng vậy thì cũng phải cho ta đùa giỡn một lần chứ!

Giải quyết xong nghi vấn đã quẩn quanh trong lòng ta nhiều ngày qua, ta không khỏi cao hứng, tựa như thấy được cảnh: Ta đang nằm trên giường gỗ trong một hoa viên ngan ngát hương hoa, nhàn rỗi đọc sách; mấy con chó Nhật ta nuôi đang vây quanh ta gọi tới gọi lui. Cảnh tượng đó tốt đẹp biết bao a...

Tất cả ảo tưởng này khiến ta vô cùng vui sướng. Trong miệng liền bật ra một câu hát xa xưa: “Thanh phong a thổi tới trên mặt...”

Tiếng hát tuy nhỏ, nhưng ở nơi cung đình yên tĩnh này lại truyền đi thật xa, còn tạo nên từng hồi dư âm. Khiến cho Thụy Vương gia bên cạnh phải quay đầu, mặt nhăn mày nhíu, dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc lố ta, nói: “Nàng lại đang tính toán gì vậy?”

Ta vội thôi hát, đối với tiếng ồn ào do mình tạo ra, thật sự thấy vô cùng có lỗi. Bỏ qua khẩu khí chất vấn của Thụy Vương gia, ta vội vàng ngậm miệng lại mà đi theo hắn. Có lẽ trên mặt ta vẫn còn mang vẻ tươi cười cổ quái, Thụy Vương gia nhìn kỹ ta một chút rồi nói: “Nàng đừng hòng tính toán cái gì. Danh phận đã định, nàng cũng đã thừa nhận rồi...”

Ta lườm hắn một cái, cười: “Vương gia, ta cũng không muốn tính toán gì. Chỉ là không khí mới mẻ, hát vài câu mà cũng không được sao?”

Thụy Vương gia lạnh lùng nói: “Mỗi khi nàng có cái kiểu tươi cười cổ quái này là lại khiến cho bốn vương có dự cảm không hay. Lần này, cũng không thể tùy nàng...”

Ta nghĩ. Hừ, không thể tùy ta, chẳng lẽ người muốn trói chặt tay chân ta lại sao? Chờ xem, đến lúc chuyện này kết thúc, xem ai không thể tùy ai cho biết?

Vương gia thấy ta không lên tiếng, càng khẳng định trong đầu ta đang cân nhắc điều gì rồi, lại cảnh giác nhìn ta, đi đường cũng không xem trước nhìn sau. Ta không thể không tốt bụng nhắc nhở hắn: “Vương gia, đi đứng phải nhìn trước ngó sau, không nhìn ngó coi chừng sẽ vấp phải cây cột đó...”

Lúc này hắn mới quay đầu nhìn về phía trước, nhưng ánh mắt vẫn quét qua ta cảnh cáo một chút, sau đó mới theo người dẫn đường đi đến một góc thiên điện...

Đây là một thiên điện cực rộng. Ta vừa đi vào, không khỏi thở dài. Thì ra, nơi này cũng không phải là nơi bình tĩnh. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nơi thế ngoại đào nguyên bình thản, an tĩnh. Nào biết đâu rằng, trên bức tường trong gian thiên điện này lại trưng bày đầy những đao, thương, kiếm, kích. Chính giữa điện có ngồi một người, râu tóc cũng bạc phơ. Chẳng qua, râu tóc tua tủa giống như rễ cây, tựa như một bó rễ bạc. Ngoại trừ điều này, nếu bỏ qua râu tóc của lão mà chỉ nhìn gương mặt thì mang máng cũng thấy được khuôn mặt tuấn mỹ khi còn trẻ. Cũng là một lão nhân đầy sức hấp dẫn. Hơn nữa, trên người lão còn tồn dư uy nghi. Ta nghĩ, trước khi lão vào sống trong điện này, chỉ sợ cũng là một đại tướng quân uy phong lẫm lẫm...

*Lữ Hậu thời Tây Hán được coi là một trong những người phụ nữ tàn ác nhất trong lịch sử Trung Hoa, bà đã ra tay giết chết tất cả những người dám cản đường mình, thậm chí là hành hạ ái phi của chồng mình (Hán Cao Tổ Lưu Bang) trở thành một kẻ tàn phế chỉ vì ghen tức.

Lưu Bang xuất thân là thường dân, thời trẻ từng làm đình trưởng, cha của Lữ Trí (sau là Lữ Hậu) có con mắt tinh tường, nhận thấy Lưu Bang có vẻ ngoài khác thường, bèn gả con gái cho ông. Lữ Trí đã phải chịu không ít khổ cực khi chồng gây dựng nhà Hán, Lưu Bang tranh giành thiên hạ với Hạng Vũ, Lữ Trí đã bị Hạng Vũ bắt làm con tin trong suốt 2 năm trời.

Tuy nhiên, đối với một người phụ nữ như Lữ Trí mà nói, điều đau khổ nhất chính là sau khi giành được thiên hạ, chồng bà lại đi ân sủng người phụ nữ khác và không đoái hoài tới mình nữa. Ngoài Lữ Trí, Lưu Bang còn nhiều vợ khác, trong đó có Thích phu nhân rất được yêu, sinh được hoàng tử Như Ý. Lưu Doanh làm thái tử, có Thúc Tôn Thông làm thái phó, Trương Lương làm thiếu phó giúp. Nhưng Cao Đế Lưu Bang sau thấy Lưu Như Ý thông minh hơn nên muốn bỏ Doanh để lập Như Ý.

Lữ Hậu sợ, không biết làm thế nào. Có người nói với Lữ Hậu nên hỏi Trương Lương. Lữ Hậu bèn sai em là Lữ Trạch đến nhờ. Ban đầu Trương Lương định từ chối, nhưng Lữ Trạch cố nài nên Lương nhận lời. Nhờ Trương Lương giúp, Lưu Doanh mới được 4 hiền sĩ trong thiên hạ là Đông Viên Công, Giác Lý tiên sinh, Ý Lý tiên sinh, Hạ Thạch Công mà trước đó chính Lưu Bang không sao mời nổi.

Lưu Bang bèn quyết định giữ ngôi thái tử của Lưu Doanh. Như Ý được phong làm Triệu vương. Năm 195 TCN, Lưu Bang mất, Lưu Doanh lên nối ngôi, tức là Hán Huệ Đế.

Tuy Huệ Đế làm vua nhưng việc điều hành triều đình do Lữ thái hậu quyết định. Huệ đế thực chất không có quyền hành.

Lữ thái hậu ép Huệ đế lấy cháu gái Trương Yên – con của công chúa Lỗ Nguyên và Triệu vương cũ Trương Ngao (đã bị truất làm Tuyên Bình hầu), vốn còn rất nhỏ tuổi, và là cháu ruột gọi bằng cậu, làm hoàng hậu.

Vì oán giận Thích phu nhân và người con của phu nhân là Triệu vương Như Ý, bà sai giam Thích phu nhân ở cung Vinh Hạng và gọi Như Ý đến. Huệ Đế thương em, biết mẹ giận, nên thân hành đón Như Ý ở Bá Thượng, rồi luôn luôn kèm lúc Như Ý đi đứng, ăn uống. Lữ thái hậu muốn giết Như Ý nhưng không có dịp nào.

Tháng 12 năm 194 TCN, Huệ đế buổi sớm ra đi săn bắn. Như Ý còn nhỏ, không thể dậy sớm. Thái hậu nghe tin Như Ý ở một mình, bèn sai người mang thuốc độc đến cho Như Ý uống. Như Ý uống xong thì chết.

Để trả thù Thích phu nhân, Lữ thái hậu bèn sai chặt chân tay Thích phu nhân, móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành cam, cho ở trong nhà tiêu gọi đó là “con người lợn”. Sau mấy hôm, thái hậu cho gọi Huệ Đế

vào để xem “con người lợn”. Huệ Đế thấy, ngạc nhiên bèn hỏi, biết đó là Thích phu nhân, liền khóc rống lên. Huệ Đế đau lòng quá, mắc bệnh, sai người nói với thái hậu: “Việc đó không phải là việc con người làm! Tôi là con của thái hậu, không thể nào trị thiên hạ được!”

Huệ Đế bất lực trước sự độc ác của mẹ, không có cách nào ngăn cản được, vì thế ngày đêm uống rượu chơi bởi dâm dật, không nghe chính sự, cho nên mắc bệnh. Hán Huệ đế buồn rầu sinh bệnh mà qua đời khi mới 23 tuổi.

Sau khi Hán Huệ đế băng hà, thiên hạ nhà Hán rơi vào tay Lữ Hậu, bà ta đã phong tước, phong hầu cho con cháu nhà họ Lữ, đối với những người không nghe lời, Lữ Hậu giết không tha, số người bị Lữ Hậu giết nhiều tới nỗi chính bà ta cũng không nhớ nổi. Năm 180 TCN, Lữ Hậu chết, thiên hạ và thuộc về tay Lưu Hằng, con trai thứ 4 của Lưu Bang.

156. Chương 158

Chương 158: VƯƠNG GIA THẤT BẠI

Edit: Docke

Vương gia đón nhận trước, gọi một tiếng: “Huyền hoàng thúc...” rồi thi lễ với lão một cái.

Ta không khỏi nhớ tới vài chục năm trước có một vị tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại nhưng uy danh trên chiến trường lại rất hiển hách, đường người đời xưng tụng là Chiến Thần Huyền Vương. Vài chục năm trước, ông chính là một nhân vật quyền thế huân thiên. Nhưng một khi thua trận, lại chỉ có thể ở trong Càn Khôn Điện thanh vắng lặng mịch, canh giữ một đồng đồng nát sắt vụn đao, thương, kiếm, kích...

Huyền Vương tiến lên nghênh đón, vươn tay làm như muốn nâng Thụy Vương dậy, ha hả cười nói: “Vị này, chính là thái tử phi của ngươi? Muốn vào Càn Khôn Môn để học cổ ngữ?”

Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Xin hoàng thúc chỉ giáo thêm...”

Nhìn thấy ý cười trên vẻ mặt lão, giống như trong một nông gia ông nội đang ôm cháu vậy, hoàn toàn không có chút uy phong khí phách như lúc này nữa, ta nghĩ. Cuộc sống gần cách nhiều năm, có phải đã tiêu diệt sạch sẽ phần hùng tâm tráng chí trong lòng lão rồi? Lão hiện giờ, đúng thật chỉ còn là một ông lão hòa ái dễ gần mà thôi...

Sau khi Lâm Thụy giao ta cho lão liền lấy cớ công việc bận rộn quá, nhanh như chớp quay người bỏ đi. Khiến ta đối với tình cảnh của mình về sau nảy sinh niềm chảnh lạnh...

Thụy Vương gia này vì sao lại có điểm giống như đang chạy trốn chết thế nhỉ? Làm như mấy người trong Càn Khôn Cung này hẳn không thể trèo vào, còn trốn được thì trốn cho nhanh vậy? Ta lại một lần nữa khẳng định, Thụy Vương gia này, hẳn quả thật chính là một nam nhân vô trách nhiệm...

Chuyện xảy ra sau này đã chứng thật suy đoán của ta.

Huyền Vương gia còn chưa lên tiếng giới thiệu cho ta biết cần phải học cái gì thì ngoài cửa đã có mười mấy ông lão đầu bạc đồng loạt tiến vào. Có người già hơn lão, cũng có người trẻ tuổi hơn lão. Ai ai cũng đều vui vẻ hớn hở, vây chung quanh ta.

Có người nói: “Rất nhiều năm rồi, Càn Khôn Cung này không có ai đến. Không thể ngờ được lần này đến, lại chính là một tiểu cô nương xinh đẹp...”

Có người lại nói: “Tiểu cô nương, ngươi ở lại đây lâu không?”

Còn có người nói: “Tiểu cô nương, ở lại đi, cho đám già chúng ta giải buồn...”

Sau đó, một đồng lời lẽ loạn thất bát tao giới thiệu cùng khoác lác. Ví như nói vị đó chính là Vương gia gì đó, công tích vĩ đại gì đó. Vị kia là Vương gia gì kia, trong nhà có bao nhiêu thê thiếp, hiện giờ còn lại bao nhiêu. Vị Vương gia này có bao nhiêu chiến công, đánh thắng bao nhiêu trận...

Lúc này ta mới hiểu được. Mấy vị Vương gia này chẳng qua chỉ ban ngày mới ở Càn Khôn Cung, còn buổi tối vẫn sẽ trở về nhà mình. Càn khôn Cung này so với miếu hòa thượng còn mạnh hơn nhiều. Nhiều nhất cũng là nơi thu dụng những Vương gia thất bại...

Chỉ có điều, ngay cả một người cực thích buôn chuyện như ta mà cũng có phần không chịu nổi đám lão vương gia này. Nếu như luôn bị vây giữa một đám lão vương gia râu tóc trắng xóa, thao thao bất tuyệt, nước miếng tung bay đàm luận công tích vĩ đại này nọ của bọn họ, phỏng chừng dù là ai cũng sẽ chịu không nổi. Đến cuối cùng, ta không thể không tuyên bố. Cứ dạy cổ ngữ trước, bàn công tích sau, nếu không ta sẽ phải đi rồi. Lúc này mới có thể áp chế được những lời nói đang chứa đầy trong bụng của đám vương gia này...

Trong tình cảnh bọn họ vẫn thường xuyên khoác lác không thôi, ta vẫn bớt chút thời gian học xong không ít cổ ngữ. Ta phát hiện, hóa ra loại cổ ngữ này cùng với bản ngữ ngày ấy cũng có chút tương tự. Rõ ràng là rất giống chữ Hán nhưng lại phát âm khác nhau, biểu đạt ý tứ cũng khác nhau. Đương nhiên, chẳng qua là tương tự như tiếng Nhật Bản. Ý nghĩa trong đó cũng khác nhau một trời một vực. Phát âm cổ quái, âm điệu kỳ lạ đó, ta nghĩ, trong nhất thời ta làm sao có thể học được? Càng làm cho ta cảm tức chính là, đám lão vương gia nơi này, mỗi người đều như nửa thùng nước, chẳng giỏi hơn Lâm Thụy bao nhiêu. Cũng may, bọn họ thiên hướng khác nhau. Có người thiên về dùng từ chiến trường, có người lại thích dùng từ thơ cổ, có người lại quen dùng từ nấu nướng... Có thể nói là đủ mọi chủng loại, tất cả đều không giống nhau.

Chấp vá lung tung, ta cũng có thể làm rõ ràng được vài văn tự trên tấm bia đá. Ta lại bình tĩnh đại ngộ, vì sao Lâm Thụy không trực tiếp nhờ mấy vị Vương gia này giúp phiên dịch tấm bia đá kia. Vì nếu như gọi bọn họ tới làm, thật có khả năng mồm năm miệng mười, ầm ĩ cãi nhau không ngừng. Sau đó thì chuyện gì cũng không thể hoàn thành. Bọn họ đều là một đám người không thể trêu vào...

Đang phiên nào rất nhiều lại nhớ đến, ngay cả Thụy Vương gia mà cũng không dám ở lại trong này, ta không khỏi có chút đắc ý. Đối với lòng vị tha của mình tuyệt đối bao dung hơn Thụy Vương gia nhiều mà đắc ý dào dạt. Xem này, bây giờ không phải dù ta đang ở trong tình huống gì cũng đều có thể ổn định như thường, lạnh nhạt bình tĩnh đó sao?

Cho dù là trong tình cảnh bị cả đám lão nhân vây quanh, nước miếng tung bay...

Buổi tối, ta ngồi trong xe ngựa trở về vương phủ, trong lòng lại thở dài: “Còn phải mất bao nhiêu ngày nữa mới có thể làm rõ được tất cả văn tự trên tấm bia đá đây. Còn phải ở chung với đám lão gia này bao nhiêu ngày nữa đây...”

Xe ngựa ù ù chạy về Thụy Vương phủ. Ta vừa thở dài vừa nghĩ. Đám người Tiểu Phúc Tử thấy ta và Lâm Thụy ở chung cùng nhau nên cũng không đi theo. Chỉ có một mình ta phải chịu khổ. Không được, phải làm cho bọn họ cũng nếm thử những khổ sở mà ta phải chịu mới được.

Xe ngựa ngừng lại, ta bước xuống bậc thềm xe. Lại nhìn thấy phía trước Thụy Vương phủ hùng vĩ có mấy người đứng chờ ở đó. Đứng đầu phía trước, còn không phải là Lâm Thụy kia sao. Thân trường bào đỏ tía, đầu đội kim quan, quý khí đồ sộ, ở xa xa nhìn ta. Ta nghĩ, hắn không đứng sẵn ở cửa chờ đón tiếp ta chứ?

Đứng xa xa mà nhìn bộ dáng của hắn. Trên mặt hắn vẫn là nụ cười muôn thuở. Trải qua nhiều lần quan sát, ta biết, mỗi khi khuôn mặt hắn biểu hiện vẻ không chút thay đổi này, chính là lúc tâm tình hắn đang rất khẩn trương. Ta nghĩ, chẳng lẽ hắn đứng ở ngoài cửa chờ đón ta mà cũng khẩn trương sao? Ngắm lại bộ dáng của hắn, thân cao quý vô cùng, lại vì chờ ta hồi phủ mà khẩn trương. Hắn không phải đã cho rằng, ta sẽ không từ Càn Khôn Môn trở về mà thành linh cưỡi xe ngựa bỏ trốn, một đi không trở lại chứ? Ta nghĩ, chừng nào còn chưa biết được bí mật của ba tấm bia đá kia thì chừng đó ta sẽ không bỏ đi đâu. Chuyện này thì người cứ yên tâm...

Ta vừa nghĩ vừa đi về hướng Thụy Vương phủ. Hắn phát nhẹ vạt áo, đi xuống bậc thang. Ta hình như nhìn thấy hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trên mặt lại hiện lên nụ cười tươi tắn, tiến lên đối mặt nghênh tiếp ta: “Như nhi, nàng về rồi...”

Ta nâng da mắt, nói: “Thế nào, Vương gia ngài hình như không hoan nghênh ta lắm. Nụ cười trên mặt dường như rất miễn cưỡng nhỉ? Hình như Vương gia ngài có thành kiến với ta thì phải...”

Thụy Vương gia chỉ huy kiên định, bất cứ lúc nào cũng nói cười như thường, không ngờ lúc này trên mặt lại có chút xấu hổ, nhẹ giọng biện giải: “Đâu có, đâu có, bổn vương đâu có?”

Về mặt này của hắn lại khiến ta liên tưởng đến mấy nhóc con ba, bốn tuổi mới bắt đầu học nói, đã làm sai chuyện lại sợ bị mẹ quở trách, liều chết không chịu nhận, miệng mếu máo chuẩn bị khóc lớn. Đương nhiên, Thụy Vương gia đáng người dưng trào, sẽ không khoa trương đến mức đó đâu. Chẳng qua sắc mặt xấu hổ một chút, thần sắc kích động một chút, ra vẻ thận định một chút mà thôi...

Lúc ấy, ta sẽ không đến mức không chịu nổi mặt hắn, cho nên vừa đi vào cửa phủ vừa thở dài: “Vất vả a, thật là vất vả a, thật sự là vất vả a...”

Thụy Vương gia vội gọi: “Người đâu, chuẩn bị nước ấm cho ái phi tắm rửa. Ái phi, nàng đói bụng rồi, ăn trước chút gì, tắm rửa một cái rồi phải đi nghỉ ngơi thôi...”

Nói xong, bắt tay sẵn sàng đáp xuống thất lưng của ta. Ta cho rằng hắn làm vậy là muốn ăn đậu phụ liền biểu hiện cụ thể, đẩy tay hắn ra, bước mau hai bước rồi nói: “Vương gia, vậy ta đa tạ ngài đã chiếu cố...”

Ta dùng khước mắt dư quang nhìn qua, trông thấy trên mặt Thụy Vương gia lộ vẻ ngượng ngùng. Tay trái hắn đang vươn ra, không biết nên rút về hay không rút về mới tốt đây...

157. Chương 159

Chương 159: MÊ CUNG

Edit: Docke

Ta không để ý đến hắn, bước nhanh đi trên hàng lang dài để trở về phòng mình. Tuy là phòng của ta và hắn, nhưng đương nhiên là hắn không theo vào trong. Chỉ dạo qua một vòng ngoài cửa phòng, khi nhìn thấy bọn hạ nhân bưng lên đồ dùng rửa mặt đã được chuẩn bị xong thì bước đi...

Tuy phải mệt mỏi mấy ngày, bị đám lão vương gia phiền nhiễu mấy ngày nhưng rất cuộc, sau khi học được vô số kỳ văn của hoàng thất Đại Tề, ta mới hiểu những câu chữ có ý nghĩa bất minh thường xuyên xuất hiện trên ba tấm bia đá kia, là có ý nghĩa gì...

Thì ra, ba tấm bia đá này phải kết hợp với huyền cơ đồ mới đọc được. Hơn nữa, còn phải đem những đường cong trên huyền cơ đồ sắp xếp theo một trình tự liên tiếp mới được...

Ta lấy từ trong ngực ra tấm bản đồ được vẽ một cách hỗn loạn mà Linh Dao đưa cho. Trên tấm bản đồ, những đường cong san sát, rất nhiều điểm nhấn. Chẳng lẽ tấm bản đồ này, chính là huyền cơ đồ?

Ta đem tất cả những cổ ngữ có liên quan đến ba tấm bia đá kia, sắp xếp thành một dãy liên tục, không ngờ lại thu được một câu: “Dùng bút vẽ đường, xuất phát từ lối vào của huyền cơ đồ, chạy xuyên qua huyền cơ đồ thẳng đến lối ra. Những đường cong được vẽ ra sẽ hợp lại thành một hình dạng, đó chính là Thần cung...”

Ta quả thật không thể tin vào hai mắt của mình nữa. Đây, đây, cái này so với tưởng tượng của ta thật kém quá xa đi. Thần cung từ xa xưa, thế nhưng lại dùng một phương pháp đơn giản như vậy để tìm. Đây còn không phải chính là trò chơi tìm đường thoát khỏi mê cung hay được đăng trên các trang giải trí của tạp chí thông thường đó sao? Ở thời hiện đại, có vài tờ báo vì muốn gia tăng tính giải trí nên đã thường xuyên đăng lên những bức vẽ hầm bà lằng, tên hoa mỹ gọi là mê cung. Đồ người, có một con cạp con gì gì đó, bắt đầu đi từ lối vào, muốn người phải dùng bút nối đường để tìm được đường đi thẳng đến lối ra. Đường đi sẽ

tạo thành một hình dạng, muốn người đoán xem là cái gì. Thông thường thì đó chính là cái đầu con cạp hay gì gì đó. Trò chơi này, lúc ta chưa xuyên không đã tham dự không ít lần...

Tin tức về thần cung, một tin tức quan trọng như thế, sau khi tìm kiếm lục lợi lung tung đủ kiểu, không ngờ lại tìm được đáp án đơn giản như vậy?

Đương nhiên, đối với cổ nhân mà nói, trò chơi này là thiên phương dạ đàm, quá mức khó khăn. Nhưng với ta mà nói, chỉ dễ như trở bàn tay.

Người đặt ra bản đồ Thần Cung này, rốt cuộc là ai? Vì sao lại vận dụng trò chơi mới lưu hành ở ngàn năm sau để tạo ra bản đồ tìm kiếm Thần Cung? Ta không thể không hoài nghi, người này, e rằng cũng là xuyên không mà đến...

Cũng may, ở hiện đại, mỗi khi rảnh rỗi ta đều đọc báo, chơi trò này đến nhàm. Tuy rằng bản đồ Thần Cung này thiết kế có chút phức tạp, nhưng với sự kiên trì cố gắng không ngừng, ta dần dần cũng đã vẽ được đường đi hợp thành một hình dạng. Làm ta giật mình chính là, hình vẽ này chẳng những tạo thành một vị trí, mà còn có mấy chữ rồng ruột ở phía trên. ‘Đông Minh Nguyệt Hồ’, đây là nơi nào?

Ta nhìn trái ngó phải, vẫn nhìn không ra hình vẽ này đang nói về nơi nào. Không khỏi thở dài một hơi, nghĩ rằng. Địa lý cổ đại, có lẽ vẫn là Thụy Vương gia quen thuộc hơn. Bắt ta phải đi tìm hắc, ta thật sự không muốn...

Ta ở trong phòng thông thả bước vài bước, bị tấm bản đồ này làm cho tâm can ngứa ngáy khó chịu. Giống như một người đang vô cùng đói khát, mắt thấy phía trước có một con gà tây béo ngậy nhưng lại không được ăn. Cảm giác đó thật là...

Giận nhất chính là, từ khi được lão xiển sư chữa khỏi những mệt mỏi do Sư Hồn Đại Pháp gây ra, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ không còn đi theo ta nữa. Bằng không thì đã có thể nhờ bọn hắc đi báo cho Lâm Thụy một tiếng... Ta tin tưởng, cho dù trời đã tối thế nào, Tiểu Phúc Tử đều sẽ giúp ta...

Nhưng hôm nay, đêm hôm khuya khoắc, bắt ta phải lê lét qua mấy cái sân đi nhờ Tiểu Phúc Tử đến báo cho Thụy Vương gia, ta lại không muốn lắm. Lỡ may xui xẻo, Tiểu Phúc Tử còn tưởng rằng nửa đêm ta mời Vương gia đến phòng ta nữa...

Hay là, sai bọn hạ nhân đi? Cũng không tốt lắm. Ngày mai có thể lời đồn đãi sẽ bay đầy trời đầy đất mất thôi. Nói như thế khẳng định: Trái tim lạnh lùng của Thái tử phi đã bị thái tử làm cho cảm động, cho phép hắc về phòng ngủ rồi...

Tình huống tốt nhất, chính là Lâm Thụy có thể thần không biết quỷ không hay đến đây, sau khi làm rõ hình vẽ này lại thần không biết quỷ không hay trở về. Ta suy nghĩ rồi không khỏi cười rộ lên. Nếu cứ như vậy thì đường đường là Thụy Vương gia không phải là một tên hái hoa tặc rồi sao?

Ta ở trong phòng suy đi nghĩ lại. Nhìn tấm bản đồ trên tay giống như nhìn thấy một cái chân gà tằm đầy độc được, thấy được nhưng không thể ăn. Cảm giác này cũng rất khổ sở. Ta không khỏi ngồi ở trước bàn, thở dài một tiếng...

Ta vừa thở dài, ngoài cửa sổ liền truyền đến tiếng nói: “Ái phi, ngủ không được sao?”

Mỗi khi ta nghe thấy hai chữ ‘Ái phi’ này, đều có mong muốn đem người đang nói chuyện đập phát chết tươi. Nhưng mỗi lần đều bởi vì thân hình thua kém quá xa mà đành từ bỏ. Hiện giờ, đêm hôm khuya khoắc, ta lại nghe được tiếng nói này, lửa giận không tên không khói dâng lên. Ta cố nén lửa giận vào bụng, dùng giọng nói tự nhận là mềm yếu nhất mà nói: “Vương gia, đã muộn như vậy rồi mà ngài vẫn còn chưa ngủ sao. Đêm hôm khuya khoắc, ngài không sợ người ta nói ngài chuột đạo cầu thiết (câu dùng để mắng kẻ trộm, ví kẻ trộm là chuột là chó) hay sao?”

Cửa sổ ‘ba’ một tiếng bị mở ra. Khuôn mặt tươi cười của Thụy Vương gia hiện ra trước mặt ta. Hắc tựa trên cửa sổ, tay chống cằm, nhẹ giọng nói: “Bốn vương cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói người nào đứng trước cửa sổ phòng mình lại trở thành chuột đạo cầu thiết?”

Trong bóng đêm, đôi mắt hắc sáng lên rạng rỡ. Dưới ánh trăng chiếu rọi, gương mặt trắng nõn không một tí vết. Nét tươi cười trên mặt hãn nhiên mà tràn đầy mỉa mai. Ta không khỏi nhớ đến lần gặp hắc ở phủ

tướng quân. Khi đó, hắc tử cười tựa như hoa mai nở rộ trong tuyết trắng, khiến người ta nhìn thấy rồi không thể nào quên được. Lúc này, cho dù hắc tử đứng trong bóng tối, nhưng vẫn tạo cho ta cảm giác như thể, ở trong bóng tối đêm đen, tỏa ra mị lực tràn ngập, trí mạng...

Ta vội tránh xa cửa sổ một chút, lạnh nhạt nói: “Đường đường là một Vương gia lại đứng trước cửa sổ, không sợ bị người ta trông thấy sao?”

Thụy Vương gia cười, xoay người rời khỏi cửa sổ tiến vào, nói: “Cũng đâu phải là bồn vương muốn đến, đây chính là ái phi mời mà...”

Ta cố nhịn không hành động phát cuồng khi nghe thấy hai chữ ‘ái phi’, lẳng lặng đưa tấm bản đồ cho hắc tử. Dưới ngọn đèn ta phát hiện, hắc tử đã thay đổi một bộ áo dài màu lam nhạt. Màu lam nhàn nhạt làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắc tử, càng hiển lộ được phong thần toàn thân tuấn lãng của hắc tử, tuấn mắt tu mi như lãng nguyệt, đứng dưới ngọn đèn. Ánh sáng ngọn nến chiếu vào mặt hắc tử, lông mi thật dài phủ bóng xuống hai gò má. Toàn thân đứng thẳng như thân tùng. Thân hình tuyệt đẹp...

Rồi dần dần, đáy lòng ta tựa như có một bàn tay mềm mại mơn trớn. Ta nghĩ, nếu như nam nhân này không phải là một người quyền cao chức trọng mà là một hiệp sĩ trường kiếm thiên hạ, hoặc là một phú thương tung hoành thiên hạ thì thật tốt biết bao. Ít nhất, theo ý ta thấy, không cần phải vì nguyên nhân chính trị mà không thể không kết thông gia với trọng thần triều đình. Hậu cung ba nghìn thì có đến một nghìn nữ nhân là con gái của quan lại. Đây cũng là phương pháp kỳ diệu từ xưa đến nay dùng để bảo trì sự ổn định của triều chính, xoa dịu và khống chế triều thần, không phải sao?

Đứng trên đỉnh núi quyền lực, luôn phải dùng đến thủ đoạn để bảo trì. Mà đây không phải là phương pháp tốt nhất hay sao?

Ta nghĩ. Có lẽ từ xưa đến nay, hoàng đế đều nghĩ rằng. Hoàng đế đã thành người thân thích của các người, các người muốn phản loạn thì vẫn phải cân nhắc một chút. Nói không chừng, con gái các người sẽ sinh hạ một vị hoàng tử, tiếp theo sẽ nối ngôi hoàng đế. Như vậy chẳng phải giang sơn này cũng sẽ trở thành của các người rồi sao? Cần chi phải hao tổn nhiều khí lực như vậy để làm phản loạn? Đương nhiên, cái này cũng chỉ là do ta nghĩ ngợi lung tung mà thôi...

158. Chương 160

Chương 160: ĐÔNG MINH NGUYỆT HỒ

Edit: Docke

Trong lúc ta đang ra sức nghĩ ngợi lung tung thì Thụy Vương gia cầm lấy bức vẽ ta đã phác họa được, ngấm ngấm thật lâu: “Đông Minh Nguyệt hồ? Chẳng lẽ lại nơi đó, xiển sư đã đoán đúng rồi ư?”

Ta ngạc nhiên nói: “Cái gì? Người nói đoán đúng rồi cái gì?”

Thụy Vương gia chỉ chỉ vào bức vẽ, nói: “Đông Minh Nguyệt hồ đã không còn tồn tại từ lâu. Rất nhiều sách cổ ghi lại, ba trăm năm trước, nơi này đã khô cạn...”

Ta cả kinh nói: “Theo như người nói, không phải chính là phủ của Tây Sở công chúa đó sao?”

Thụy Vương gia gật gật đầu, nói: “Lúc trước, Gia Cát xiển sư đoán ra vị trí của Thần Cung, đại khái là tại phủ công chúa. Ta liền phái mật thám đến phủ công chúa điều tra. Nhưng ai ngờ lại không hề có tung tích. Hơn nữa còn phát sinh chuyện Nhân phi phản bội. Nhị ca cũng phái Tiết Trường Quý nghe theo sự sai khiến của Nhân phi, nhưng không có manh mối gì. Xem ra, Nhân phi không biết từ đâu đã tìm được tấm bản đồ này. Rốt cuộc, nàng vẫn muốn tự bảo vệ mình nên đã không giao tấm bản đồ này ra...”

Ta gật đầu nói: “Về phần làm sao tìm được tám bản đồ này, e rằng chỉ có Nhân Phi mới hiểu rõ được. Lúc đó, nàng đã pháí Tiết Trường Quý trở thành phò mã của công chúa. Nói vậy thì tám bản đồ này không thoát khỏi có quan hệ với phủ công chúa. Chẳng qua là, nếu như Thần Cung thật sự ở tại Tây Sở, muốn đến đó, đã có thể khó khăn một chút...”

Thụy Vương gia trầm ngâm nói: “Hiện giờ trong triều gió nổi mây phun. Thế lực của Mẫu gia trong triều rắc rối khó gỡ. Hoàng hậu cực kỳ bất mãn chuyện lập ta làm thái tử nên đã phát động triều thần đốt lửa khắp nơi. Còn quân đội của Tây Sở tại biên cảnh cũng khá rối rắm. Loạn trong giặc ngoài. Thanh Phượng Môn mặc dù giúp ta rất nhiều, nhưng trước sau gì thì hai đầm khó mà địch lại bốn tay. Cho nên, ta nhất định phải tìm được Thần Cung. Lời tiên đoán đã lưu truyền từ mấy trăm năm đến nay, nhất định có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện...”

Ta nói: “Vương gia, cho dù có tìm được Thần Cung, bên trong có huyền cơ gì còn chưa biết được. Có thể giải được mối nguy của Đại Tề hay không, không ai có thể đảm bảo. Vì sao ngài cứ cho rằng nó nhất định sẽ giải được mối nguy của Đại Tề?”

Lâm Thụy nhẹ nhõu, liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Như nhi, ta biết nàng tư chất thông minh, đối nhân xử thế nàng có cái nhìn rất độc đáo. Bốn vương cũng không phải là kẻ ngu dốt. Nếu như không có đầy đủ nguyên nhân, bốn vương cũng sẽ không hao tổn nhiều công phu để tìm Thần Cung như vậy. Nàng biết không? Đại Tề ta sở dĩ có thể lập quốc, chính là nhờ Thái tổ đã mở ra được Thần Cung. Nhờ có sự trợ giúp của Thần Cung nên một bộ lạc nhỏ ở biên thùy mới có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Sau khi đánh bại vô số nước lớn, đã thành lập nên Đại Tề. Nhưng từ đó về sau, Thái tổ lại phong bế Thần cung. Đơn giản chỉ vì lúc tuổi già, Thái tổ thường gặp ác mộng. Ông cho rằng bản thân đã mượn dùng Thần Cung, sát nghiệt quá nặng. Dù sao Đại Tề cũng đã lập quốc, thiên hạ thái bình, cũng không cần đến Thần Cung trợ giúp nữa. Sau đó, còn đem tất cả những người biết về chuyện này xử tử...”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu Thái tổ của Vương gia không cho Thần Cung hiện thế, tất có nguyên nhân của người. Vì sao Vương gia lại không nghe lời giáo huấn của Thái tổ ngài, không nên mở ra Thần Cung?”

Lâm Thụy thở dài: “Như nhi, chắc nàng đang nghĩ bốn vương là một kẻ không từ thủ đoạn. Không sai, một tướng công thành vạn cốt khô, vốn đã là định lý. Nhưng nếu như quyết định của Thái tổ hoàng đế là một sai lầm, chẳng lẽ bốn vương không thể sửa lại cho đúng hay sao? Lúc trước, Thái tổ hoàng đế cho phong bế Thần cung, là bởi vì lúc tuổi già người phát bệnh đau đầu. Ta tìm đọc rất nhiều tập sách ghi chép về cuộc sống sinh hoạt của Thái tổ hoàng đế. Có thể khẳng định, lúc tuổi già ông thường xuyên sinh ra ảo ảnh, là bởi vì căn bệnh đau đầu gây ra. Ông lại đem tất cả quy kết cho Thần cung, cho rằng những gì Thần cung mang đến chỉ có giết chóc. Quả là mười phần sai lầm...”

Ta hỏi hần: “Sai thế nào?”

Lâm Thụy nói: “Như nhi, nàng có biết Gia Cát xiển sư lấy phương pháp dùng chó truyền tin từ đâu không?”

Ta nói: “Không phải xiển sư đã nói là do tiền bối của ông truyền lại hay sao? Chẳng lẽ lại có nội tình khác?”

Lâm Thụy nói: “Đương nhiên ông sẽ không nói ra phương pháp này là do Thần Cung truyền lại, Thái tổ hoàng đế cho tước tiên của ông huấn luyện chó và chế tác nhạc khí, từ thế hệ này truyền cho thế hệ khác...”

Trong lòng ta nổi lên nghi ngờ. Thần cung này đến tột cùng là Thần cung gì vậy? Chẳng lẽ là đĩa bay của người ngoài hành tinh, cho nên mới có tri thức tiên tiến như thế?

Ta nói: “Những thứ bên trong Thần cung, xem ra không phải hoàn toàn đều là đoạt tính mệnh con người. Tất cả mọi thứ được dùng như thế nào, đều do con người quyết định chứ không phải do đồ vật đó quyết định. Chỉ cần sử dụng Thần cung đúng cách, ta nghĩ, cũng không phải là tất cả đều mang đến giết chóc giống như lời Thái tổ hoàng đế đã nói đâu...”

Lâm Thụy sáng mắt lờ lờ, phút chốc cầm lấy tay ta, nói: “Bốn vương thật sự quá may mắn, có thể lấy được nàng...”

Ta giấy thoát khỏi tay hần, vừa định nói ‘Ta cũng không thừa nhận làm thái tử phi của người nha...’ Lo nghĩ, cuối cùng lại không nói. Với tính tình của Thụy Vương gia, nếu ta nói như vậy, e rằng sẽ dă thảo kinh xà. Khiến cho hần về sau tìm người coi chừng ta giống như giữ trâu, để ngừa một ngày kia ta bỗng dưng

biến mất không thấy tăm hơi. Cứ như vậy, ta còn có tự do gì nữa? Chẳng phải còn thảm hơn cả phạm nhân đó sao?

Cho nên, ta bỏ qua tình ý trong ánh mắt hắn, nhàn nhạt nói: “Vương gia, có lẽ, chúng ta phải lên vào Tây Sở một chuyến nữa mới được. Nhưng ta lại không rõ, nếu Đại Tề lập quốc, vì sao Thần cung không ở trong phạm vi của Đại Tề. Xem trên bản đồ, ngược lại còn ở trong cảnh nội Tây Sở?”

Thụy Vương gia nhìn nhìn hai tay đã bị ta gãy thoát, trên mặt thoáng vẻ tiếc nuối, nói: “Chẳng lẽ nàng không biết sao? Biên giới Tây Sở nguyên bản không phải như hiện giờ, vốn dĩ chẳng qua chỉ là một tiểu quốc chưa đầy một trăm lí vuông (lí = 150 trượng, khoảng ½ km). Sau khi trải qua trăm năm khuếch trương, chiếm đoạt không ít đất đai của Đại Tề chúng ta, mới có thể kiến lập đô thành ở đó...”

Ta nói: “Hóa ra, kinh đô Tây Sở vốn là lãnh thổ của Đại Tề. Chuyện này thật sự khiến ta đại khai nhãn giới nha...”

Thụy Vương gia hít một hơi: “Như nhi, nàng có biết vì sao không? Đơn giản là vì thế hệ trước trong hoàng thất quá đông huynh đệ. Tất cả đều vì ngôi vị hoàng đế mà tranh đấu vô cùng thảm thiết, tiêu hao biết bao ngân lượng và thời gian, còn hơn cả lúc phải chống giặc ngoại xâm rất nhiều. Bấy giờ mới khiến Tây Sở có thể thừa cơ...”

Lúc này ta mới hiểu được. Khó trách Cần Khôn Môn lại có nhiều lão vương gia không ai bì nổi như vậy, mà mỗi người đều là đại gia. Thì ra, thật sự đúng như lời bọn họ đã nói, mỗi người đều có một quá khứ cực kỳ huy hoàng...

Ta nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ thật sự không có ai có thể đọc hiểu được ba tấm bia đá kia để đoán ra được mật ngữ dấu điểm trong đó?”

Ta cảm thấy, chỉ cần xâu chuỗi những câu chữ trên đó, hiểu được ý nghĩa bên trong thì cũng rất đơn giản mà. Vì sao cứ phải bắt ta đến làm mới được?

Thụy Vương gia lại hít một hơi, nói: “Như nhi, nàng có biết hay không. Những việc mà theo như nàng nói là rất đơn giản đó, đối với người khác lại khó khăn đến mức nào. Bằng không, Tuyên Vương có được ba tấm bia đá rồi, cũng sẽ không tùy tiện đặt chúng trong hậu viện, ai ai cũng đều có thể nhìn xem. Bởi vì rất nhiều năm rồi, ba tấm bia đá đó cho đến bây giờ vẫn không có ai hiểu được nó giống như nàng. Đầu tiên, trên ba tấm bia đá này khắc vẽ rất nhiều hình vẽ chế tác cơ quan bố trí một cách hỗn loạn theo một đạo lý không thể hiểu nổi. Đạo lý đó, ngay cả bốn vương nhìn vào cũng sẽ tựa như rơi vào trong mây mù, có chút không hiểu. Làm như đạo lý đó đến từ một nơi tiên tiến hơn chỗ chúng ta rất nhiều. Cần phải có người tương đương, quen thuộc với nó mới có thể hiểu được. Từ đó mới có thể giải thích được những văn tự trên những hình vẽ bố cục. Rồi qua đó tìm được mấy chữ mấu chốt bên trong. Lại đem mấy chữ này liên hệ với cổ ngữ hoàng tộc, mới biết được ý nghĩa. Điều mà bốn vương không hiểu chính là, vì sao Như nhi đối với đạo lý này nọ, hình như vô cùng quen thuộc. Hơn nữa, Như nhi vừa nhìn thấy liền liên hệ được ngay những lời này, biết được ý tứ của nó. Nhanh như vậy mà đã có thể dùng bút trích xuất được bản đồ Thần cung?”

Ta đương nhiên không thể nói, trò chơi phác thảo mê cung đơn giản này có đầy nhan nhản trên khắp các tờ báo ở thời hiện đại của ta. Ta chỉ có thể cười, nói: “Vương gia, người cũng biết mà, tiểu nữ ưa thích đọc đủ các loại sách. Cho nên, biết được cũng không có gì lạ...”

159. Chương 161

Chương 161: TRẦM MẶC

Edit: Docke

Vương gia sau khi trầm mặc thật lâu lại nói một câu khiến ta kinh ngạc tận đáy lòng: “Vì sao? Như nhi, bốn vương thật sự rất sợ, một ngày nào đó nàng sẽ biến mất. Vì sao ấn tượng mà nàng tạo cho bốn vương, tất cả đều là như thế này. Giống như nàng sẽ bay theo gió, biến mất bất cứ lúc nào?”

Những lời này của hắn khiến trái tim ta tựa như bị một bàn chải nhẹ nhàng chà xoát, tràn ngập hương vị êm mà ngọt ngào. Ta kinh ngạc vì sự miễn tuệ của hắn. Vì sao những suy nghĩ tận đáy lòng của ta dường như đều bị hắn nắm bắt. Chẳng lẽ trong lúc ngủ mơ, ta thì thầm nhắc đi nhắc lại muốn mượn ba tấm bia đá kia để trở về hiện đại hay sao? Còn hắn thì đứng ở ngoài cửa sổ nghe được? Có lẽ cũng có khả năng. Phương thức xuất hiện của hắn hôm nay đã khiến ta hoài nghi, hắn thường xuyên đứng ở ngoài cửa sổ...

Trong lời hắn nói tràn đầy sự lo sợ và nghi hoặc, lại khiến cõi lòng ta vô cùng cảm động. Toàn thân giống như đang chìm đắm trong làn nước ấm áp. Đây là thái tử gia hăng hái đó sao? Lần đầu tiên, lời hắn nói lại tràn ngập cảm xúc bất định không thể nắm bắt...

Ta gục đầu xuống, dư quang nơi nơi. Ánh mắt hắn thoáng mang vẻ ưu thương nhìn ta. Khuôn mặt tuấn mỹ bị bao trùm trong bóng tối. Khóe miệng hơi hơi rủ xuống. Lông mày nhẹ nhàng nhăn lại. Toàn thân thoát nhìn không còn là Vương gia uy phong tám hướng chút nào mà càng giống một thư sinh thất bại: Người yêu rời bỏ, khoa cử vô vọng. Con đường duy nhất của hắn chỉ có thể chảy sông mà thôi...

Trong lòng ta oán thầm hắn không thôi, nhưng ngoài miệng lại không thốt lên được nửa câu đùa cợt, cũng không còn bình tĩnh tự nhiên nữa. Còn hắn cũng đang rơi vào trầm mặc. Mãi đến khi ta có cảm giác không khí trong phòng đầy vẻ quỷ dị và ám muội, ta đã bị hắn chăm chú ôm vào trong lòng. Hắn ôm chặt lấy ta, làm như muốn ta sát nhập vào thân thể hắn vậy. Giọng nói của hắn mang theo hương cỏ xanh, hô hấp nóng rực dừng lại bên tai ta: “Như nhi, nàng muốn bốn vương phải làm sao bây giờ? Bốn vương sợ làm thương tổn đến nàng. Nhưng lại càng sợ nàng bỏ ta mà đi. Như nhi, nàng hứa với bốn vương đi, vĩnh viễn không được có ý niệm này trong đầu...”

Ta cảm giác được thân nhiệt của hắn. Toàn thân hắn dường như đang nóng lên. Cái loại nóng rực này, làm như muốn đem ta hòa tan. Thân mình ta bị hắn ôm sát vào người, khiến ta không thể hô hấp nổi. Ta không khỏi muốn tránh thoát hắn. Hắn lại cất giọng cổ quái mà nói: “Như nhi, nàng đừng nhúc nhích nữa. Bằng không, bốn vương thật sự sẽ làm ra chuyện thương tổn đến nàng...”

Nghe xong lời hắn nói, mặt ta đột nhiên như bị lửa đốt. Bởi vì ta cảm giác được thân thể hắn bắt đầu biến hóa. Là một người hiện đại xuyên không, ta đương nhiên biết hắn nói vậy là có ý gì. Ta cứng cong thân thể, một cử động nhỏ cũng không dám. Lại làm cho hắn từ trên đỉnh đầu ta nhẹ nhàng nở nụ cười: “Như nhi, Như nhi, nàng kêu bốn vương phải làm gì với nàng bây giờ?”

Bờ môi hắn mang theo hơi thở nóng rực, dời về phía vành tai của ta, nhẹ nhàng cắn liếm, khiến cơ thể ta run lên từng đợt. Bờ môi hắn lại chậm rãi dời về phía cổ ta, nhẹ nhàng mà hút. Ta muốn tránh ra, lại bị hắn ghì chặt vào lồng ngực. Môi hắn lại dừng, trần trọc trên cổ ta, khiến ta cảm thấy toàn thân dường như không còn một chút khí lực nào. Chỉ nghe thấy hắn cất tiếng gọi: “Như nhi, Như nhi...”

Giọng hắn trầm thấp, mang theo nam tính trong sáng mượt mà. Ta cảm giác được từng cơn chấn động phát ra từ lồng ngực hắn. Dường như cái tên này có thể khiến hắn cảm giác được sự tồn tại của ta. Hắn một lần lại một lần kêu gọi...

Tiếng gọi tựa như một khúc nhạc, tràn ngập mê hoặc. Khiến ta, trong nháy mắt, quên hết tất cả. Thầm nghĩ, cứ yên bình được hắn áp vào ngực thế này, để hắn một lần gọi lên tên ta...

Tay trái hắn ổn định nâng gương mặt ta, đôi môi nóng rực bao trùm lấy ta. Ta vừa định kinh hô, lại khiến hắn thừa cơ dùng đầu lưỡi mang theo hương thơm, linh hoạt xâm nhập vào trong miệng ta. Ta cảm giác được hương vị cỏ xanh và rượu mơ, chính là như vậy, làm say lòng người...

Ta khẽ nhếch hai mắt, lại thấy trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn ẩn hiện mây hồng. Trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy ngưỡng ngừng cùng dục vọng. Lông mi thật dài tựa như cánh bướm, khẽ rung động...

Hắn dùng tay che mắt ta lại. Đôi môi dừng lại trên gò má ta. Trong lời nói mang theo âm rung: “Như nhi, được không...”

Ta hiểu được ý tứ bên trong lời hắn nói, đột nhiên bình tĩnh. Ta nghĩ, chẳng lẽ ta thật sự muốn cùng hắn

dây dưa không rõ? Từ nay về sau làm thái tử phi rồi trở thành hoàng hậu của hần? Rơi vào cuộc tranh chấp vĩnh viễn không ngừng nghỉ sao? Những cuộc đấu tranh thâm thiết trong lịch sử, ta đã thấy quá nhiều rồi, nhiều không kể xiết. Tình yêu của hần có thể bảo trì được bao lâu đây? Cũng có thể chỉ là thoáng qua trong giây lát? Xuất thân từ một gia đình bình dân không quyền không thế, ưu thế duy nhất của ta chính là xuyên không mà đến. Ngồi trên địa vị cao như thế, vì phải bảo trì địa vị cao này mà phải dùng biết bao thủ đoạn cùng mưu kế. Đến cuối cùng, sau cuộc tranh chấp đấu đá, tình yêu của chúng ta còn lại được bao nhiêu? Cũng có lẽ, chỉ còn để lại thù hận mà thôi...

Ta rơi vào trầm tư, không hề phát hiện vật áo đã bị cởi bỏ. Mãi đến đi cảm thấy da thịt lạnh lẽo, cúi đầu nhìn lại, áo của ta đã bị hần cởi bỏ. Ta vội dùng hết toàn lực đẩy hần ra, lão đảo lui về phía sau, nói: “Vương gia, ta... ta không được, người đừng đụng đến ta...”

Ta ngơ ngác đứng giữa căn phòng, nhìn thấy dục vọng trong ánh mắt Thụy Vương gia tàn lụi. Hần nặng nề nhắm mắt, chôn kín ưu thương đang dâng lên tràn ngập. Hần chậm rãi tiến lên, giúp ta cài lại xiêm y rồi nhẹ nhàng nói: “Như nhi, bốn vương sẽ không bức nàng. Bốn vương sẽ không làm những chuyện mà nàng không muốn nữa. Như nhi, đêm đã khuya rồi, nàng nghỉ ngơi đi...”

Hần xoay người đi ra cửa. Ta phát hiện, bóng dáng hăng hái kia của hần lại mang theo vài phần tiêu điều. Ta muốn mở miệng gọi hần lại, nhưng làm thế nào cũng không sao cất giọng thốt ra lời được. Ta trở mắt nhìn hần đi ra cửa, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng ...

Cảm giác duy nhất chính là, bóng dáng cô độc và tiêu điều của hần...

Kể từ sau đêm hôm đó, Lâm Thụy đối với ta rốt cuộc vẫn là hữu lễ và chu đáo. Tình cảnh đêm đó cũng không còn xuất hiện nữa. Dường như hần đang rất cẩn thận duy trì trạng thái bình thường, lại hình như sợ ta làm ra chuyện gì không hay. Nói chuyện cũng không còn hài hòa và trào phúng như ngày xưa. Đối mặt với ta, chẳng qua chỉ thật cẩn thận. Điều này làm cho ta cảm thấy, hần càng giống một vương gia thành thực lão luyện. Những khi ta lơ đãng nhìn về phía hần lại luôn phát hiện, ánh mắt hần thoáng dời đi, giống như bị người ta bắt quả tang đang lén nhìn...

Chẳng mấy chốc mà ta đã khiến cho Thụy Vương gia, người nắm trong tay vô số nữ nhân, người mà ngay cả Mẫu Phượng Thấm xinh đẹp như thiên tiên cũng không thèm để ý chút nào, tâm tình lại như được như mất. Có phải là ta nên cảm thấy vui sướng hay không? Nhưng trên thực tế, ta chỉ cảm thấy tâm tình nặng nề, rất áp lực. Tựa như có ngọn núi thái sơn đang đè nặng trong lòng, khiến ta không thể trò chuyện vui vẻ, thư thái như trước nữa...

160. Chương 162

Chương 162: TÌNH THƯƠNG

Edit: Docke

Lão cha quan sát ta mấy ngày, rốt cuộc phải hỏi: “Tiểu Tuệ, con sao vậy, thay đổi nhiều quá đó?”

Hiện giờ, lão cha cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ cả ngày tụ tập một chỗ. Nghe ông hỏi xong, Tư Đồ cũng nói: “Sư phó, đâu chỉ mình nàng. Mấy ngày nay Vương gia cũng rất quái lạ, không màng gì đến người khác. Trước kia gặp ai cũng tươi cười đầy mặt, bây giờ thì suốt ngày trưng ra bản mặt hắc ám. Nghe nói còn ở trong thư phòng ngắm vỡ bình hoa do chính hoàng thượng ngự ban. Ngay cả Diệp Thống lĩnh cũng bị hần vô cơ giáo huấn. Nghe nói là bởi vì Diệp thống lĩnh đi Thanh Phượng Môn một chuyến, khi trở về không chịu bẩm báo với hần...”

Tiểu Phúc Tử ngả người trên khung cửa, nhàn nhạt nói: “Diệp thống lĩnh xem ra vẫn còn tốt chán. Thanh Loan tiên tử kia, đàn bà con gái mấy chục tuổi đầu rồi còn bị hần vô cơ lôi ra khuyên giải. Hỏi nàng vì sao không chịu thành hôn lập gia. Khiến cho Thanh Loan tiên tử tức giận đến mức nhảy dựng, cùng Quỳnh

Hoa chui vào một góc thảo luận. Có phải Vương gia bị ám đầu rồi không? Còn nói, sư môn muốn bọn họ phụ tá một Vương gia bị ám đầu, có phải là một quyết định sai lầm không? Biết thế thì ngay từ lúc đầu thả đi phụ tá cho Tuyên Vương còn tốt hơn. Tuy nói hần tính tình không tốt lại vô tình, nhưng ít nhất đầu óc Tuyên Vương cũng không có vấn đề gì...”

Ta nghe xong, liếc xéo Tiểu Phúc Tử một cái rồi nói: “Nhất định là người đã ở bên cạnh nói lời lạnh nhạt, quạt gió đốt lửa. Chứ không thì Thanh Loan tiên tử võ công cao cường như vậy, người có thể trốn một bên nghe lén được sao? Có phải người cũng cùng bọn họ thương lượng phụ tá cho Tuyên Vương thì như thế nào hay không?”

Tiểu Phúc Tử khôi phục tư thế ngửa đầu nhìn không trung, nhàn nhạt nói: “Ta cũng đâu có nói gì. Chẳng qua chỉ nói rằng, nếu như Vương gia cứ làm như vậy thì trong phủ này sẽ không còn một ai...”

Lão cha và Tư Đồ đồng thanh nói: “Vương phủ hiện giờ có thể nói là âm phong từng trận, mưa dục gió vần. Nếu không có ai nghĩ ra biện pháp ngăn cản, chúng ta đều phải tìm cách tránh né trận hỏa hoạn này...”

Ta đứng dậy, đi ra cửa sau, không thèm để ý đến tiếng hô to gọi nhỏ phía sau của bọn họ. Nghĩ rằng, ta không thể chọc vào các người, thì đành phải bỏ chạy thôi? Cái gì mà âm phong từng trận, chẳng lẽ là u minh quỷ phủ? Còn các người đều thành oan hồn dưới nền đất rồi sao? Các người là oan hồn nhiều chuyện thì có, đều từ tạp chí lá cải Hong Kong xuyên đến cả...

Ta bị Lâm Thụy áp vào trong ngực, cùng hần cười trên con bảo mã có tên là Tiêu Tiêu Hãn Huyết, lập tức nhắm hướng cảnh nội Tây Sở thẳng tiến. Đi theo phía sau là lão cha, Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử. Bọn họ mỗi người một ngựa. Gió rền vang bên tai. Bóng câu hai bên cũng như gió, chạy vụt về phía sau.

Lúc chúng ta quyết định lên vào Tây Sở một lần nữa, lo lắng duy nhất chính là vấn đề thời gian. Hiện giờ, biên cảnh giữa Đại Tề và Tây Sở đang rơi vào trạng thái giằng co. Thế cục trong triều đình vẫn còn chưa rõ. Chỉ còn cách mau chóng đến Tây Sở rồi lại mau chóng chạy về mới có thể tránh bị kéo dài thời gian vô nghĩa.

Nhớ đến lúc chúng ta thương lượng, Thụy Vương gia nhàn nhạt nói: “Không cần sốt ruột. Trong chuồng của Bốn Vương chẳng những có Đại Uyên Lương Câu, mà còn có Hãn Huyết Bảo Mã. Chúng ta có thể ra roi thúc ngựa. Những con ngựa này một ngày chạy vài trăm dặm cũng không thành vấn đề. Trong vòng ba ngày là chúng ta có thể đến được cảnh nội Tây Sở...”

Ta không khỏi nổi da gà toàn thân, kiên quyết phản đối: “Không được, ta không muốn...”

Thụy Vương gia kinh ngạc nhìn ta. Tiểu Phúc Tử hơi vẻ thấu hiểu nhìn ta. Tư Đồ và lão cha lòng như gương sáng cộng thêm hưng tai nhạc họa nhìn ta...

Sau khi mọi người trầm mặc thật lâu, lão cha bèn lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc: “Vương gia, vậy là ngài không biết rồi. Đứa con gái này của ta, trời sinh sợ nhất chính là cưỡi ngựa. Ngài không phát hiện ra à? Mỗi khi nó phải đi xe ngựa đều tận lực né tránh mấy con ngựa càng xa càng tốt, hơn nữa, hành động còn đặc biệt mau lẹ. Chính là vì không muốn ở gần mấy con ngựa quá lâu...”

Ta thì thảo nói: “Đâu đến nỗi thế, ta chỉ là không chịu nổi mùi lông ngựa mà thôi.”

Thụy Vương gia nhú mày nói: “Vậy sao được. Chúng ta cần phải đi nhanh về nhanh, mà không có nàng cũng không được. Ngay cả nhạc phụ đại nhân cũng không hiểu hết được ba tấm bia đá kia. Chỉ có nàng là người hiểu nó nhất. Như vậy đi, bốn vương cùng nàng cưỡi chung con Hãn Huyết Bảo Mã...”

Cưỡi chung? Ta không khỏi phác họa trong đầu hình ảnh: Ta ngồi trước hần ngồi sau, một tay hần ôm trọn cái eo nhỏ nhắn của ta. Tình cảnh đó quá ám muội. Ta liên tục lắc đầu nói: “Ta muốn đi chung với Tư Đồ...”

Thụy Vương gia ảm đạm cười, nói: “Một con ngựa chở hai người, vốn cước trình đều sẽ chậm lại. Chỉ có Hãn Huyết Bảo Mã mới có năng lực không làm giảm chậm cước trình. Bốn Vương lại chỉ có một con Hãn Huyết Bảo Mã...”

Ta lé mắt liếc hẩn một cái. Hẩn đang dùng miệng chậm rãi thổi mấy lá trà bên trong cái chén trên tay, nhẹ nhàng nhắm một ngụm. Ánh mắt hẩn chuyên chú nhìn lá trà trong chén, làm như không hề phát hiện ta đang tầm tía hẩn...

Ta nói: “Vậy thì để Tư Đồ cười Hãn Huyết Bảo Mã, cùng đi chung với ta, có gì không được?”

Lão cha khiển trách: “Nha đầu, con ngốc lắm. Ngựa của vương gia làm sao có thể để cho người ta cười bừa lên được?”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ không lên tiếng. Hai người thối lui vài bước, muốn tránh khỏi cái nơi đầu sóng ngọn gió này...

Thụy Vương gia nhàn nhạt nói: “Bổn Vương cũng không có gì, chỉ cần Tư Đồ cô nương có thể cười được con ngựa này thì cứ để cô nương ấy đưa nàng đi...”

Kết quả, tưởng tượng cũng biết. Vô công Tư Đồ cao như vậy, không ngờ vẫn bị con ngựa bất kham này quăng ngã đến mức mặt mũi bầm dập. Cái mông thiếu chút nữa là thành bông hoa bốn cánh. Vì vậy, ta đành phải ngồi chung với Lâm Thụy...

Ngồi trên lưng ngựa, hương vị nam tính trên người hẩn từng đợt từng đợt truyền vào mũi ta. Mùi thơm ngan ngát, thoang thoảng mang theo mùi mồ hôi. Áo choàng hẩn dương lên, chặn từng cơn gió lạnh, khiến ta không hề cảm giác chút hơi lạnh nào...

Hẩn bây giờ, trên mặt chấm dặm thêm lớp hóa trang, hóa thân thành một trung niên. Còn ta lại thành con gái của hẩn. Ngay cả Hãn Huyết Bảo Mã cũng được dùng thảo dược nhuộm thành màu xám tro. Màu lông vốn sáng lạn bây giờ trở nên u ám vô cùng. Nhìn bề ngoài, con thần phong bảo mã giờ đã thành một bụi mã cao lớn. Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử và lão cha hóa trang các kiểu khác nhau. Cả đội nhân mã chúng ta thoát nhìn giống như một đám bạn thương nhân rời kinh ra ngoài buôn bán, sau khi kiếm đủ ngân lượng liền vội vàng chạy về kinh đô...

Mà lúc này cũng vừa đúng lúc sắp đến tết Trung Thu. Trên đường, nơi nơi tràn ngập đám người cười ngựa ngồi xe, chạy về quê nhà. Cho nên chúng ta có thể dễ dàng trà trộn, lẫn vào trong đám hỗn loạn đó...

Ở Đại Tề, Thụy Vương phủ không hề có chút khác thường nào. Thụy Vương gia vẫn còn ở trong phủ cùng thái tử phi ngâm thơ vẽ tranh. Còn ba vị cao thủ bên cạnh thái tử phi vẫn như trước, ở trong phủ tập võ, khoa tay múa chân. Lúc chúng ta ra phủ, ta đã nhìn thấy sự an bài chặt chẽ chu đáo như thế. Không biết là Lâm Thụy đã xúc tiến việc này từ khi nào nữa. Cũng không biết từ nơi nào mà tìm đến được mấy người có ngoại hình tương ứng, giả trang làm chúng ta. Ta không khỏi nghiêng mình bội phục tâm tư thận mật của hẩn. Người như vậy, nếu không ở địa vị cao quý, trở thành một thế hệ anh hùng thì quả là ông trời không có mắt...

Bởi vậy, ta cũng sẽ không hề giống với những gì được viết trong những cuốn tiểu thuyết ta đã từng đọc. Như là khuyên hẩn buông bỏ tất cả, cùng ta xa chạy cao bay. Cũng không hề oán giận hẩn một cách vô cùng rõ ràng, vì sao người lại sinh ra là người trong hoàng thất, vân vân... Người tài giỏi như hẩn, nếu không được sinh ra trong hoàng thất thì quả thật là phải giậm chân giậm dứ. Chỉ hoàng thất mới có thể cho hẩn một khoảng trời đất rộng lớn, cho hẩn vùng đất dụng võ để hẩn tung hoành. Bởi vậy, ta cảm thấy có một câu hát rất hay: ‘Em sẽ là người ra đi trong an tĩnh’...

161. Chương 163

Chương 163: LÊN VÀO.

Edit: Docke

Dựa vào lòng ngực của Lâm Thụy, thoải mái, ấm áp. Ta không cảm thấy cưỡi ngựa mệt mỗi một chút nào. Mỗi khi mệt mỗi lần dựa vào ngực hắn mà ngủ gà ngủ gật. Cũng không hề lo sợ sẽ bị té xuống ngựa, mà trên thực tế, ta cũng chưa từng bị ngã ngựa lần nào. Mỗi lần ta tỉnh ngủ lại luôn thấy hắn ở bên cạnh, cúi người đủ thấp để đôi mắt đăm đăm nhìn ta. Vừa thấy ta chuyển mắt nhìn hắn là hắn lại nâng tầm mắt, làm bộ như đang nhìn con đường phía trước đang được ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi... hoặc là đưa mắt nhìn mấy bông hoa nhỏ không tên ở nơi nào đó ven đường...

Vì hắn cúi người đủ thấp cho nên ta cũng không thấy rõ lắm vẻ mặt của hắn. Nhưng theo ánh mắt lảng tránh cũng cảm giác được hắn đang xấu hổ. Chứ nếu không thì sao ánh mắt lại cứ lấp lóe như thế?

Cưỡi ngựa như vậy cũng khiến ta dần dần cảm thấy thoải mái. Trong đáy lòng cũng bắt giác không còn chán ghét ngựa nữa, ngược lại còn âm thầm hy vọng cuộc hành trình này càng dài càng tốt. Ở trong lòng ngực hắn, giống như đang nằm trên bãi biển hứng đón làn gió trong mát, tựa như được ôm ấp trong vòng tay mẹ. Trong lòng tràn ngập an tường và yên ổn, còn thoang thoảng hương vị ngọt ngào. Cảm giác ấm áp tận đáy lòng, như làn nước mưa cuối thu, chậm rãi thấm thấu vào trái tim. Bất tri bất giác, bất kể đường dài bao nhiêu, ta đều không hề cảm thấy khổ mệt. Mỗi khi ta mông lung như ngủ như không, đều cảm thấy hắn ở bên cạnh ta vô cớ thở dài. Tiếng thở dài ấy mang theo một tia yếu đuối. Không hề giống chút nào với Thụy Vương gia vô cùng kiên cường trong cảm nhận của ta. Trong cơn mông lung, ta chỉ cảm thấy, khi nghe thấy tiếng thở dài ấy là trái tim ta lại ê ẩm mềm mại tựa như dấm chua lên men. Nước mắt cũng nhanh chóng chảy ra...

Nhưng sau khi tỉnh dậy nhìn qua hắn, ánh mắt hắn lại vẫn như trước, vô cùng kiên định, tựa như viên hắc bảo thạch. Khi ngẫu nhiên nhìn ta, cũng là yên ổn và thanh lãnh. Tiếng thở dài mà ta nghe được trong lúc mơ màng, thoáng như một giấc mộng xa xôi. Có thể khiến trái tim ta trở nên mềm mại, chắc cũng chỉ là giấc mộng mà thôi?

Hắn Huyết Bảo Mã và Đại Uyên Lương Câu cực kỳ thần tốc, hơn nữa, tốc độ cực nhanh. Con ngựa cũng không cảm thấy mệt. Lúc có người đi đường, vì không muốn gây chú ý nên giảm tốc độ, còn lúc không có ai, lập tức tăng tốc, chạy nước rút. Ta thật sự rất bội phục Lâm Thụy. Hắn ngồi trên lưng ngựa mà sống lưng vẫn cứ thẳng tắp, còn một tay đỡ lấy ta. Trên mặt chưa bao giờ hiện vẻ khó chịu. Chẳng lẽ người hắn thật sự bằng sắt sao?

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ, lão cha – ba người bọn họ cũng không có vẻ gì mệt mỏi. Đây chính là điểm lợi hại của người luyện võ a. Ta không khỏi hạ một lời thề: “Nhất định phải học một môn khinh công nào đó...”

Mấy người chúng ta ăn gió nằm sương đuổi tới đô thành Tây Sở. Dọc đường đi cũng không có gì trở ngại. Rất ngạc nhiên, nhưng trong lòng cũng biết là do Lâm Thụy đã an bài thích đáng cả rồi. Tất cả người của Thanh Phượng Môn bên cạnh hắn, toàn bộ đều lưu lại Đại Tề, khiến cho người ta có cảm giác bản thân hắn vẫn còn ở Đại Tề. Trong phủ còn an bài thể thân. Có tình huống gì, người của Thanh Phượng Môn cũng sẽ xử lý ổn thỏa. Dù sao, lúc này lên vào Tây Sở cũng chỉ vì muốn tìm được vị trí của Thần cung. Còn những chuyện sau đó, có lẽ phải chờ đến khi tìm được vị trí cụ thể của Thần cung mới có thể an bài mật thám được...

Đô thành Tây Sở vẫn bình tĩnh phồn hoa như xưa. Chuyện biên cảnh khẩn trương dường như không hề liên quan gì đến nơi này. Phố lớn ngõ nhỏ đồn đãi, chính là chuyện nửa tháng trước, lúc đương kim hoàng đế thượng tuần tra biên cương lại thu nhận một mỹ nhân tuyệt sắc. Ngày ngày sủng hạnh, không còn lòng dạ nào quan tâm đến triều chính. Lại đồn, những tướng sĩ Đại Tề được phái đến biên cảnh, kể từ khi hoàng đế thượng tuần tra xong thì làm như bị người quên bằng mất. Khiến cho người ta cảm thấy hoàng đế Tây Sở điều quân đội đến biên cảnh Đại Tề, chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi. Triều thần, dân chúng đối với tác phong thay đổi xoành xoạch của hoàng đế, mới thời gian trước do bị kích động mà duyệt binh mặt mã, thoát một cái đã vì sủng hạnh mỹ nhân mà hoàn toàn quên bỏ tướng sĩ ở biên cảnh, đã tập mãi cũng thành thói quen. Chúng ta một hàng lần lượt đi vào đô thành Tây Sở, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì thở phào một hơi nhẹ nhõm. Xem ra, họa ngoại xâm của Đại Tề cũng không thể nhanh chóng tạo thành ảnh hưởng gì lớn...

Chúng ta thuê một tiểu viện của nhà dân. Lâm Thụy ra ngoài liên hệ với những mật thám được hắn phái đến Đại Tề, lại mang về một tin tức không tốt. Nghi Phi nương nương – mật thám của Thanh Phượng Môn được phái đến hậu cung, mười ngày trước, bởi vì nói lời đắc tội với Thanh Phi – tân sủng phi của Hoàng đế

Tây Sở, nên đã bị hoàng đế Tây Sở cứu hình. Nàng vừa chết, tổ chức của Thanh Phượng Môn ở hậu cung Tây Sở cũng không thể rút lui an toàn. Bởi vì Thanh Phi nương nương chẳng những không chịu buông tha Nghi Phi mà còn bắt đầu rửa sạch cung nữ, thái giám bên cạnh nàng. Đáng tiếc chính là, trong trận cung biến này, tất cả những người có quan hệ với Nghi Phi đều bị xử tử. Những người được Thanh Phượng Môn phái đến hỗ trợ bên cạnh Nghi Phi cũng không có may mắn thoát khỏi. Trận cung biến này coi như đã chặt đứt hiểu biết về hậu cung của Thanh Phượng Môn. Cũng khiến cho chúng ta không thể biết được trong triều chính và hậu cung Tây Sở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Thụy hình như cảm giác được trận cung biến này không hề tầm thường. Sau khi được mật thám ở ngoài cung cho biết tin tức, toàn bộ khuôn mặt liền không hề có một nét tươi cười nào. Tuy rằng không thở dài thở ngắn, nhưng cả ngày cứ cau mày, làm như có cảm giác đang gặp nguy hiểm.

Tiểu Phúc Tử đối với hoàng cung Tây Sở cũng có chút quen thuộc. Hắn lén vào trong cung điều tra nhưng cũng không tra ra cái gì. Ngay cả Nghi Phi chết, từ miệng cung nhân cũng chẳng qua chỉ biết được rằng: Do trong lúc đấu khẩu với Thanh Phi có phạm đến tôn nghiêm của hoàng thất Tây Sở. Cho nên mới bị Thanh Phi bắt được cớ, giật dây cho hoàng đế Tây Sở đem nàng cứu sát... (Docke cũng không hiểu cứu sát, cứu hình là thế nào nữa, có bạn nào biết chỉ mình với nhé, thanks!)

Còn vị tân sủng Thanh phi kia, Tiểu Phúc Tử nói đó là một nữ nhân cực kỳ mỹ lệ, hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ...

Ta vào phòng Lâm Thụy. Hiện giờ chúng ta là quan hệ cha con, chia phòng mà ngủ. Hắn lặng lẽ ngồi trước bàn, ánh mắt hoảng hốt, hình như đang ngắm người. Trông thấy ta đi vào, hắn chỉ chỉ cái ghế trước bàn bảo ta ngồi xuống. Trước mặt ta, tuy là một khuôn mặt xa lạ nhưng ta vẫn cảm thấy quen thuộc. Đơn giản là vì ánh mắt hắn vẫn đen bóng, tưởng chừng như có thể nhìn thấu lòng người...

Ánh mắt hắn, vẫn còn rất ác liệt. Hắn nói: “Như nhi, có lẽ ta không nên gọi nàng đi theo trong chuyến đi này...”

Ta âm thầm cười, nói: “Người hoài nghi có nội gian sao?”

Hắn gật gật đầu: “Bất kể là Nghi Phi có đắc tội với Thanh Phi hay không đều không có khả năng bị người ta dùng thủ đoạn diệt cỏ tận gốc như thế. Khả năng duy nhất, chính là thân phận của Nghi Phi đã bại lộ, bị người ta lén xuống tay hạ sát, mượn đao giết người. Nhưng kẻ đó là ai, ta không hề biết gì cả...”

Ta nói: “Nếu chúng ta đến đây mấy ngày rồi mà đối phương cũng không phát động công kích. Điều này cho thấy chúng ta vẫn chưa bị người bán đứng. Có lẽ, chẳng qua chỉ vì Nghi Phi làm việc không cẩn thận, bị người ta phát hiện mà thôi...”

Lâm Thụy nhíu nhíu đầu mày, nói: “Cũng hy vọng là như thế...”

Đầu mày hắn vẫn chưa thể giãn ra, lo lắng nhìn ta, nói: “Như nhi, lần này đến Tây Sở, không hiểu sao lại khiến ta có một dự cảm không rõ, ta có phải đã quá ích kỷ, kéo nàng xuống nước rồi không. Ta rất sợ...”

Ta cười nhạt nói: “Vương gia, đến đây vốn là do ta tự nguyện. Vạch trần bí mật của Thần cung cũng là hy vọng của tiểu nữ. Cho dù có gian nguy thế nào, cũng là tự ta lựa chọn...”

Trong lòng lại nghĩ, không biết khi nào thì kiểu gọi ‘Như nhi’ của hắn, rốt cuộc đã không còn khiến ta nổi da gà toàn thân nữa. Dâng lên trong lòng, chỉ có vị ngọt ngào, như mùi hoa quế lưu luyến quấn quanh môi và răng.

162. Chương 164

Chương 164: BÍ MẬT TRÊN BIA CỔ

Edit: Docke

Lâm Thụy đứng dậy, tiến lên từng bước rồi nhẹ nhàng ôm lấy ta. Ta muốn tránh né, nhưng khi thân thể đã nằm trọn trong lòng ngực hắn, khi cảm nhận được nhịp tim bình ổn của hắn, lúc này ta lại cảm thấy cả hai chúng ta đều muốn ôm nhau, cứ thế này cho đến mãi mãi...

Mãi đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan, có hai rồi ba bóng người xẹt qua cửa cực nhanh. Mặt ta đỏ ửng, tránh khỏi vòng ôm ấp của hắn...

Vốn tưởng rằng chỉ có ta cảm thấy ngượng ngùng, nhưng khi dư quang khóe mắt nơi nơi lại thấy Lâm Thụy cũng đang hơi xấu hổ, khụ một tiếng che dấu. Ta không khỏi thầm nghĩ. Mọi người đều nói người trong hoàng thất trưởng thành sớm. Mười bốn, mười lăm tuổi đã yêu đương. Nhưng Lâm Thụy này, dù mười tám, mười chín tuổi rồi nhưng nhìn thế nào cũng không giống là người trưởng thành sớm. Hay là cái gì gì đó của hắn bị sao rồi?

Nghĩ nghĩ, ta lại không tự chủ được nở nụ cười. Có lẽ biểu tình của ta quá mức cổ quái, lại thoáng mang theo vẻ dâm tà, khiến cho sắc mặt Lâm Thụy từ xấu hổ chuyển thành kỳ quái, hỏi: “Như nhi, nàng sao vậy, nét mặt sao lại run rẩy như vậy?”

Ta đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết ta đang suy nghĩ đến vấn đề dâm tà như vậy, đành phải lấp liếm, ho khan vài cái rồi nói: “Không có gì, không có gì. Vừa rồi ở cửa chợt lóe qua mấy bóng người, không biết đã gây nên chuyện gì rồi?”

Mấy người đó, đương nhiên chính là những kẻ nhàn cư vi bất thiện Tiểu Phúc Tử, lão cha và Tư Đồ...

_____ *** _____

Lại mấy ngày trôi qua, triều đình Tây Sở vô cùng bình tĩnh. Trần cung biến nơi hậu cung dường như cũng chỉ giới hạn ở hậu cung mà thôi, vẫn chưa lan đến triều đình. Điều này càng làm cho Lâm Thụy hoài nghi. Trần cung biến này là có người cố ý sắp đặt. Mục đích chính là nhằm vào Thanh Phượng Môn và hắn. Ngay trước khi chúng ta lên vào Tây Sở thì xảy ra cung biến, vì sao cứ nhất thiết phải xảy ra vào lúc này? Điều này càng khiến cho chúng ta cảm thấy rất nguy hiểm...

Nhưng nếu đã đến Tây Sở, chẳng lẽ lại trở về tay không. Huống chi, sau khi chúng ta cẩn thận nghiên cứu bản đồ Thần cung, xác định nơi được biểu thị trên bản đồ chính là ở giữa phủ đại tướng quân và phủ công chúa. Nhưng điều khiến ta mê hoặc chính là, nếu nơi đó đúng thật là Thần Cung thì vì sao không hề có chút dấu vết hay gợi ý gì cả thể nhỉ?

Sau khi ta suy nghĩ thật lâu, trong đầu bỗng nhiên lóe sáng. Lão cha cũng là một cao thủ trong thiết kế cơ quan ngầm, lại vừa khớp được lão hoàng đế phái đến phủ đại tướng quân. Chẳng lẽ đúng như lời ông nói, chỉ vì chuyện ân oán tình cừu của lão hoàng đế và tướng quân thôi sao? Hình như người làm hoàng đế không có nhiều tình cảm đến mức ấy đâu?

Ta cảm thấy lão cha còn có rất nhiều chuyện gạt ta. Chuyện mà ông đã hứa hẹn với Tuyên Vương, rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao phải tận hết sức lực để giúp hắn như thế? Nhớ lại, có mấy lần trong lúc lơ đãng, ta đã nhắc hỏi nhưng ông cứ ậm à ậm ừ qua loa cho xong chuyện. Thái độ của ông càng làm ta nghi ngờ.

Nhưng ta lại không có cách nào dây dưa vào chuyện này. Bởi vì không rõ thế cục ở Tây Sở, chúng ta chỉ còn cách mau chóng tìm được vị trí của Thần Cung, sau đó mau chóng rút khỏi Tây Sở. Có như vậy mới mong thoát khỏi hiểm cảnh.

Ta lại xem xét tấm bản đồ Thần Cung một lần nữa, rồi lại nghiên cứu những văn tự và tranh vẽ trên bản thạc ấn của ba tấm bia đá. Ba tấm bia đá này chia làm ba bộ phận: Tiếng Đàn Cổ Vận, Tiếng Gió Cổ Vận, và Tiếng Nước Cổ Vận.

Tiếng Đàn Cổ Vận nói về việc dùng tiếng đàn để khống chế cơ quan. Còn Tiếng Gió Cổ Vận và Tiếng Nước Cổ Vận lại nói về việc dùng tiếng gió và tiếng nước sinh ra một loại năng lượng khác để khống chế cơ quan. Trên tấm bia đá nói không được tỉ mỉ lắm, nhưng ta vẫn biết được loại năng lượng đó là gì. Theo lý giải của ta: Thác nước từ trên núi cao đổ xuống sẽ sinh ra xung lượng. Cối xay gió bị gió thổi, kéo nam châm lưu chuyển. Chuyển động xoay tròn tạo thành lực từ, sinh ra điện năng. Cái loại năng lượng mơ hồ được

nhắc đến này, không ngờ lại là điện năng. Chẳng qua, trên tấm bia đá, nam châm được gọi là thiên ngoại thạch, còn lực từ thì lại gọi là thiên ngoại hấp lực...

Trong Tiếng Đàn Cổ Vận lại nói về nhiều tiếng động khác ngoài tiếng đàn như chim chóc, cầm thú... Nếu không chế được những âm thanh này sẽ đạt được hiệu quả không tưởng. Ta nghĩ, phương pháp mà Gia Cát xiển sử sử dụng cũng không phải là phương pháp trong Tiếng Đàn Cổ Vận này. Chẳng qua nó được lý luận hóa hơn một chút chứ không có cụ thể như vậy...

Điều càng khiến ta kỳ quái chính là, chế tác cơ quan và giới thiệu trên ba tấm bia đá, theo lý mà nói, hẳn là phải nói đến cơ quan tiến vào Thần Cung. Nhưng sau khi ta nghiên cứu rất nhiều lần, lại phát hiện được một bí mật cực lớn. Ta phát hiện, nếu như chiếu theo phương pháp chế tác cơ quan trong ba tấm bia đá này mà làm, không ngờ sẽ là sai lầm chồng chất. Vừa chế thành, lập tức sẽ hư hỏng hoặc sập đổ ngay tức khắc...

Trong đầu ta không khỏi nảy sinh hoài nghi, linh quang chợt lóe. Chiếu theo những gì ta thấy, chẳng khác nào nói Thần cung này là giả sao? Nhưng nếu vậy thì nơi mà Thái tổ hoàng đế Đại Tề phong bế, là nơi nào? Đại Tề lưu truyền cho đến ngày nay đủ loại truyền thuyết, chẳng lẽ chỉ là một lời nói dối thôi sao? Hay có lẽ, ba tấm bia đá này là giả, có người vì muốn dẫn dắt chúng ta đến Tây Sở mà chế tạo ra tất cả?

Ta suy nghĩ, lại cảm thấy điều này không có nhiều khả năng lắm. Ba tấm bia đá này, niên đại rất cổ xưa. Hơn nữa, nội dung của nó mặc dù chồng chất sai lầm nhưng xét về căn cứ lý luận lại rất chân thật không hề sai lầm. Nếu có người nào muốn dẫn dắt chúng ta vào Tây Sở, tính về thời gian cũng không khớp. Mà ba tấm bia đá này cũng đã sớm được đặt tại Tuyên Vương phủ rồi. Vào thời điểm đó, ta nghĩ, cách một khoảng thời gian quá lâu như vậy nên cũng không ai có thể dự tính được đến chuyện sau này Lâm Thụy và ta sẽ lên vào Tây Sở. Tất cả những chuyện xảy ra ở Tuyên Vương phủ, dường như cũng không có chút dấu vết đóng kịch nào. Hơn nữa, hoàng thất Đại Tề lưu truyền từ xưa đến nay đủ loại ngôn từ đều cho thấy rằng, tuyệt đối không phải là một truyền thuyết giả tưởng. Chẳng qua, chỉ sợ rằng những thứ được khắc trên ba tấm bia đá này, ngược lại chỉ là một thủ thuật để che mắt mà thôi. Thần cung, xác thực, e rằng cũng không phải là địa phương mà tấm bản đồ và ba tấm bia đá kia chỉ điểm.

Ta càng nghiên cứu xem xét nhiều hơn tấm bản đồ mà con gái của Nhân Phi nương nương, dưới sự ủy thác của nàng đã trao cho ta, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Tấm bản đồ này, rốt cuộc là Nhân Phi nương nương đã tìm thấy ở đâu? Có lẽ, từ nơi đã phát hiện ra tấm bản đồ này, có thể tìm được những manh mối khác cũng không chừng...

Nhưng Nhân Phi nương nương đã chết. Manh mối trong đó, biết làm thế nào mà tìm được đây? Ta không khỏi nhớ đến Quy Trữ, hẳn là người đã chấp hành tử hình Nhân Phi nương nương. Với tính cách cẩn thận của hẳn thế nhưng lại cho phép Nhân Phi trước khi chết viết một bức thư gửi cho con gái nàng, còn để ột món đồ chứa đầy bí mật như vậy lọt ra ngoài. Quy Trữ đối với Tuyên Vương, có thật sự trung thành hay không?

Ta quyết định, mặc kệ thế nào, vẫn phải đến phủ của Chiêu Nguyệt công chúa nhìn xem một chút. Tất cả những tranh đấu tại Tây Sở đều bắt đầu từ phủ công chúa và phủ đại tướng quân. Cho dù nơi này không tồn tại Thần Cung, nhưng nếu Tuyên Vương đã coi trọng phủ công chúa như vậy, tất nhiên là phải có nguyên nhân của hẳn. Có lẽ, phủ công chúa chính là nơi sẽ tháo gỡ được đống tơ rối này.

Mấy ngày không ngủ, không ngừng nghiên cứu ba tấm bia đá khiến ta cảm thấy mệt mỏi rất nhiều. Thiếu chút nữa là không mở mắt ra được. Bày trên bàn là canh nhân sâm do Tư Đồ đưa đến. Ta nhẹ nhàng bưng lên uống một ngụm, không khỏi nhú mào. Tào nấu nướng của Tư Đồ cho dù sa sút cỡ nào cũng sẽ không bỏ nhiều đường vào như vậy chứ? Tại tướng quân phủ, tuy nàng là một đại tiểu thư, nhưng trên thực tế, sau mỗi lần gặp rắc rối bị đại tướng quân quở phạt, vì muốn lấy lòng đại tướng quân nên nàng đã luyện tập không ít trù nghệ. Tuy rằng đại đa số đều không giải quyết được gì, chỉ tội cho nữ đầu bếp phải thu dọn bãi chiến trường do nàng bày bừa. Nhưng tài nấu nướng của nàng còn chưa đến nỗi nấu canh mà lại ngọt như chè như thế này...

163. Chương 165

Chương 165: KINH BIẾN TRONG PHÒNG BẾP

Edit: Docke

Buông chén, cảm giác có chút đói khát, ta thở dài một hơi rồi đi đến phòng bếp. Chúng ta bí mật đến Tây Sở, bởi vậy, Lâm Thụy chỉ cho bọn thủ hạ tiềm phục ở một nơi bí mật gần đây. Chúng ta cũng không tuyển hạ nhân đến hầu hạ. Cho nên, một ngày ba bữa cơm, đại bộ phận đều do Tiểu Phúc Tử và lão cha ứng phó.

Khi Tư Đồ bưng một chén canh nhân sâm lên cho ta, nói là do đích thân nàng nấu, ta đã rất hoảng sợ. Nghĩ rằng, ngoại trừ đại tướng quân, ta mà cũng có vinh hạnh lớn lao được Tư Đồ đích thân ra tay nấu nướng. Nàng nấu cho ta một chén canh tham thiết, ta không khỏi rưng rưng nước mắt vì cảm động... Làm cho Tư Đồ cũng cảm thấy ngượng ngùng, miệng chớp chớp vài cái rồi không nói gì nữa.

Bây giờ nhớ lại, biểu tình của Tư Đồ rất khả nghi. Đương nhiên, nước mắt cảm động của ta cũng rất khả nghi, phần lớn là do bưng bát canh nóng quá sát mặt, hơi nước bốc lên...

Ta nghĩ, vẫn nên nhờ Tiểu Phúc Tử vào bếp làm cho ta món gì ăn được đi. Theo thói quen sinh hoạt của Tiểu Phúc Tử thì bây giờ vẫn còn đang đứng ở góc tường luyện công. Như vậy cũng không tính là ta quấy rầy hắn ngủ chứ?

Ta đang định quay đầu đi đến phòng Tiểu Phúc Tử thì lại nghe thấy ở phòng bếp ‘rầm’ một tiếng – âm thanh kinh thiên động địa. Ta bèn quay đầu nhìn về phía phòng bếp. Phòng bếp tối om om, hơi hơi lóe lên một chút ánh lửa. Ta biết, bình thường khi Tiểu Phúc Tử và lão cha nấu cơm canh xong sẽ không lập tức tắt lửa, cho nên vẫn còn chút ánh lửa. Nhưng đêm hôm khuya khoắc thế này rồi, có ai lại ở đó nữa?

Ta chậm rãi, thư thái tiến lại gần phòng bếp, cố gắng hít thở thật nhẹ. Ta biết, phàm là cổ nhân biết qua võ thuật đều có thể nghe được hơi thở lẫn trong tiếng gió. Hơn nữa, hình như xung quanh ta, ngoại trừ bản thân ta thì cũng không có người nào mà không biết võ công. Cho nên, ta cúi thấp người, nỗ lực chậm rãi hết mức, bước đến trước cửa sổ phòng bếp. Đang muốn vươn người thò đầu lên nhìn vào, xem bên trong đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, lại nghe thấy bên trong bắt đầu vang lên những âm thanh ‘âm ầm’ hỗn loạn. Còn có người thấp giọng nói: “Có người đến...”

Giọng nói quen thuộc, hơn nữa, giọng nói trầm thấp kia còn mang theo chút kinh hoảng. Rất khó làm ta không dậy lên lòng nghi ngờ. Ta nghĩ, hay cho người, cái tên Lâm Thụy này, không ngờ lại dám dẫn theo ai không biết, trốn trong bếp làm mấy việc vớ vẩn gì đó hả?

Ta đứng dậy, cũng không thèm che dấu bước chân nữa, tung một chưởng đẩy cửa bếp ra rồi đi vào. Đi vào rồi, ta chấn động. Nơi này, có còn là phòng bếp nữa không đây? Chẳng lẽ có mấy đại cao thủ võ lâm vừa nhảy vào đây đánh nhau? Chứ nếu không thì vì sao nồi niêu xoong chảo lại rơi đầy bên cạnh giếng, còn rau củ quả lại vương vãi đầy đất thế kia. Trên xà nhà phòng bếp treo một miếng gì đó tựa thịt mà lại không phải là thịt... Khả nghi hơn nữa, người đang đứng gần bếp lò kia là ai vậy? Vì sao mà cái mặt đen như Quan Công? Quần áo vốn có màu trắng cũng lốm đốm những mảng đen tro bụi...

Nhưng ta lại nhận ra người đứng bên cạnh hắn, đó không phải là Tư Đồ hay sao? Cũng may, nhìn nàng vẫn còn có thể nhận ra được...

Tư Đồ thấy ta vào đến nơi, mặc dù bị nhọ nồi bôi bẩn đến nửa bên mặt, nhưng vẫn biểu lộ ra vẻ xấu hổ. Nàng thì thầm nói: “Tuệ Như, người đã đến rồi...”

Trên mặt lộ ra vẻ kích động, theo kiểu ‘thắng thần theo khoan, kháng cự theo nghiêm’ (thắng thần sẽ được khoan hồng còn kháng cự thì sẽ bị nghiêm phạt), dường như muốn giải thích điều gì... Đương nhiên, nhìn thấy tình cảnh trong bếp như thế, ta sẽ không hiểu lầm là hai người bọn họ đã phát sinh chuyện gì. Muốn phát sinh, tình hình chiến đấu cũng sẽ không thảm thiết đến mức thế này...

Ta vẫn cứ hỏi: “Hai người các người, chuyện này là thế nào?”

Cái tên tiểu tử vóc dáng cao ráo, cái mặt đen thui kia, đôi mắt sáng long lanh lại hiện lên mấy phần xấu hổ. Hắn bắt tay lên mặt quệt lau mấy nhát. Không những càng quệt càng đen mà còn một vạch đen lại một vạch trắng. Trục tiếp khiến cho khuôn mặt từ đen thui như Quan Công biến thành diễn viên tuồng đóng vai Lý Quỳ*...

Tư Đồ thì thào nói: “Tuệ Như, đều là tại ta lẩm miệng, nói với Vương gia rằng cách tốt nhất để chiếm được lòng người chính là xuống bếp nấu một nồi canh...”

Nghe xong lời nàng nói, ta thoáng chốc giống như bị sét đánh trúng vậy, toàn thân nổi lên cảm giác tê dại, xoang mũi cũng cay cay. Ta nhìn Thụy Vương gia, trang đại nam tử vóc dáng cao lớn kia, tâm cơ thâm trầm kia, bất cứ lúc nào quần áo cũng sạch sẽ không nhiễm chút tro bụi nào kia, hiện giờ lại trốn trong phòng bếp, vì muốn nấu một nồi canh mà khiến bản thân tro bụi đầy người. Ở thời cổ đại này, người quân tử mà xuống bếp, phải cần biết bao quyết tâm và dũng khí a. Khó trách vì sao phòng bếp lại không thấp đèn. Nói vậy, hắn cũng sợ bị người ta nhìn thấy...

Hắn lặng lẽ nhìn ta, thất lưỡng thẳng thắn, khí dũng hiên ngang như trước – Tất nhiên là phải loại trừ trên mặt bị than đen che phủ, ánh mắt có chút ngượng ngùng, hai tay trắng nõn dính đầy tro than nhọ nhõm...

Tư Đồ thấy ta không nói gì, bèn tranh giành giải thích: “Tuệ Như, người cũng đừng trách ta lẩm miệng. Ta cũng chỉ là nhớ đến chuyện cũ. Có một lần, hai ta đi ra ngoài giết chết một con trâu của người ta, bị người ta cáo đến cửa. Nhưng sư phó chỉ quả trách người chứ không mắng phạt ta, còn đánh cho cái mông người nở hoa. Ta nhớ lúc đó người không thèm để ý đến ta nữa, vì thế ta đã nấu một chén canh hạt sen đền bù cho người. Người lập tức liền tha thứ cho ta, còn vô cùng cảm động. Cho nên, ta mới nói với Vương gia như vậy...”

Ta nhớ lại chuyện này. Đó chính là một trong những thành quả ta thực nghiệm độc được...

Không ngờ lại bị Tư Đồ mang ra để hiển kế cho Vương gia. Khó trách mấy ngày nay, ta vừa nhắc đầu lên là lại thấy hai người bọn họ tụ tập thăm thì to nhỏ. Làm hại ta đang lúc nghiên cứu bìa văn, cũng không tự chủ được phân tâm một chút. Hóa ra là thế. Chuyện này, cho dù đánh vỡ đầu ta cũng không thể nào nghĩ ra được... Có thể cho thấy, trí tuệ con người, thật sự thì, đôi khi cũng rất có hạn...

Đôi tay quen lộng quyền tung chưởng, chẳng bao lâu sau cũng bị tro than ô nhiễm, bị khói lửa nướng đen. Tất cả lại chỉ vì một chén canh không đáng một trăm đồng. Tuy rằng, canh này còn bỏ thêm đường...

Ta cười hắc hắc hai tiếng, lại không biết nói gì cho phải, đành chỉ nói: “Chén canh nhân sâm đó, rất ngon...”

Rồi xoay người đi raphòng bếp. Nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nam trầm vui sướng: “Như nhi, nàng thích ư?”

Ta quay đầu lại, chỉ cảm thấy sóng mũi cay cay, nhàn nhạt nói: “Ừm, uống rất ngon...”

Bên người phong ảnh thoáng vụt đến, áp lực ủa lại, giống như có ai đó muốn ôm chầm lấy ta, nhưng rốt cuộc lại không thực hiện. Chẳng qua cũng chỉ nhìn lên không trung tìm một thế giới hư ảo...

Hắn nói: “Như nhi, nàng thích là tốt rồi...” Giọng nói của hắn tràn ngập vui sướng, làm như chuyện hạnh phúc nhất trên cuộc đời này chẳng qua chỉ là có người ưa thích uống canh do hắn nấu. Cho dù trong tay nắm cả thiên hạ cũng không thể hạnh phúc bằng...

Cảm nhận được niềm vui sướng trong lời nói của hắn, cảm giác tê dại lại tràn ra khắp toàn thân. Ta nhận không được liền muốn dứt bỏ loại cảm giác này, bèn khụ một tiếng rồi nhàn nhạt nói: “Đương nhiên, nếu trong canh là muối thì ta sẽ càng ưa thích hơn...”

Nghe xong lời này, ta có cảm giác như hô hấp của hắn tạm ngừng một chút, sau đó mừng rỡ như điên nói: “Như nhi, ngay cả chén canh nhân sâm bỏ đường mà nàng cũng nói là ngon. Nếu vậy có phải là muốn nói rằng dù Vương gia có nấu cái gì nàng đều ưa thích hay không? Thậm chí còn...”

Ta vội cắt ngang lời hắn, sợ hắn nói ra mấy chữ phía sau “Thậm chí cũng thích cả con người của ta” linh tinh. Ta nói: “Canh ngọt mặc dù ngon nhưng cũng không thể no bụng. Không biết còn có món gì khác có thể ăn no được không?”

Trong lòng thầm nghĩ, Thụy Vương gia này, nếu không phải xuất thân từ hoàng cung, cũng thật sự có thể ăn được...

Ghi chú:

*Lý Quỳ: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Cùng với Lỗ Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quỳ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (Bò Sắt), Lý Quỳ ít khi lên chiến mã xung trận. Lý Quỳ dùng đôi rìu để triệt hạ kẻ thù. Dù bên ngoài lỗ mãng và hung hăng, Lý Quỳ rất mực trung thành và tín nghĩa. Lý Quỳ thường uống rượu rất nhiều và thường đánh bại kẻ thù khi đang say. Nhân vật Lý Quỳ có nhiều nét tương đồng với Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả La Quán Trung.

164. Chương 166

Chương 166

Edit: Docke

Mật thất của phủ đại tướng quân sớm đã bị Quy Trữ và Tử Dạ nắm bắt. Trong suy nghĩ của chúng ta, bọn hắc nhất định sẽ không quay lại đó nữa. Không ngờ, khi chúng ta đến đó lại nghe thấy tiếng đánh nhau rất kỳ quái. Nghe được tiếng đánh nhau, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đều chạy qua xem xét... Bỏ lại lão cha cùng hai người chúng ta. Lão cha thở dài một hơi. Khuôn mặt gầy yếu hiện lên một tầng trang nghiêm đầy ý thức trách nhiệm.

Ông nói: “Ta cũng đi xem sao. Vương gia, phiền ngài ở lại cùng tiểu nữ...”

Nói xong, cũng tựa như bị lửa thiêu mông mà bỏ chạy. Thân hình như cây trúc ở phía trước lắc lắc mấy cái rồi mất hút không thấy bóng dáng. Chân như quỷ ảnh vậy, thật không hổ với danh xưng Quỷ Ảnh thần y. Bây giờ, thật sự phải nói là, người cũng như tên.

Ba người này sau khi vào đến Tây Sở, không biết thế nào, ta rốt cuộc cảm thấy không lúc nào mà bọn họ không trốn tránh hai người chúng ta. Đặc biệt là vào những lúc chúng ta có cơ hội ở chung một chỗ, bọn họ luôn luôn tìm mọi cách để lấy cớ trốn tránh. Làm như ta và Thụy Vương gia mà không ở riêng với nhau thì trong lòng bọn họ thật sự sẽ không được thoải mái vậy...

Ta chỉ đành cười lạnh...

Không cười lạnh thì biết xử lý thế nào đây. Ta lại không có võ công cao như vậy, có thể không cần cố sức vẫn đuổi kịp. Hơn nữa, không hiểu sao, hiện giờ, cứ mỗi lần ở cùng một chỗ với Lâm Thụy là ta liền cảm thấy có chút khấn trương. Tay chân không biết phải để ở nơi nào, đành phải nhìn lên mấy cái mạng nhện trên trần nhà...

Lâm Thụy nở nụ cười trầm thấp hai tiếng rồi bước đến gần ta. Ta cảm nhận được nhiệt lực cơ thể của hắn, không tự chủ được, tay chân càng thêm luống cuống. Đang nghĩ ngợi không biết nên tránh xa một chút hay làm thế nào, hắn lại cúi đầu cười hai tiếng, nói: “Như nhi, hình như nàng rất sợ bọn vương thì phải!”

Ta thu hồi ánh mắt không tiếp tục nhìn mạng nhện trên trần nhà nữa, nhàn nhạt nói: “Vương gia, hình như rất đặc ý thì phải. Ta không sợ Vương gia, mà là tôn trọng Vương gia. Chẳng lẽ Vương gia không cần được tôn trọng hay sao?”

Ta nghĩ. Ta đang nói dóc cái gì vậy? Nhưng mà nếu mở miệng nói chuyện, hình như cũng không còn hoảng hốt nữa, chỉ bằng nói dóc vài câu để giết thời gian. Miễn để hắn cho rằng hai người chúng ta mà ở cùng một chỗ thì hắn sẽ có thể thừa cơ hội này...

Ta chậm rãi di động bước chân, muốn tránh ra. Hắn lại nhẹ giọng cười, cúi đầu nói: “Như nhi, đừng tránh nữa. Nàng không phải là cái gì cũng không sợ hay sao?”

Ta không tự chủ được, dừng bước. Nghĩ rằng, phải chăng hắn là một chính nhân quân tử? Hoặc là nhanh nhẹn học theo Khổng Tử rồi, cho nên đối với ta bảo trì lễ phép cơ bản?

Đang nghĩ ngợi, ta liền cảm giác thắt lưng mình bị người ta nhẹ nhàng ôm lấy. Ta muốn tránh thoát nhưng ngón tay hắn lại hơi hơi vươn ra lắc lắc vài cái, nói: “Như nhi, đừng nhúc nhích, để ta nhìn xem nàng đang nhìn cái gì?”

Ta đang nghĩ ngợi, đây có phải chính là đang lấy cớ? Đầu của hắn hướng lên trên, nhìn cái mạng nhện trên đỉnh đầu, tập trung tinh thần, chừng chặc đằng hoàng, trọng miện còn thì thào nói: “Thì ra là vậy...” Làm như phát hiện ra một mỏ vàng to đùng không bằng...

Ta không khỏi nghĩ, có phải hắn đã phát hiện được trên trần nhà có cơ quan gì hay không? Vì thế, ta không khỏi cũng ngẩng đầu lên, bất chước hắn cẩn thận mà nhìn. Chẳng nhìn thấy gì nhưng lại phát hiện kỳ tích, một khuôn mặt tuấn tú phóng đại ngay trước mắt. Vừa định quay đầu rút cổ tránh né thì đã bị bao trùm bởi một nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu. Môi hắn nhẹ nhàng khê hôn ngoài miệng ta. Tay trái nâng đầu ta, khiến ta không thể nhúc nhích. Ta vừa cảm nhận vị ngọt ngào đang lan tỏa trong miệng vừa nghĩ. Thụy Vương gia này, càng ngày càng gian hoạt, khiến ta cảm thấy dường như ta đang mời hắn đến hôn ta vậy...

Đang nghĩ ngợi, hắn lại đột nhiên ôm lấy ta, phi thân lên xà nhà. Ta nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng mũi tên bắn ra ‘vú vú’ rồi ‘phập phập’ cắm vào nền gạch trên mặt đất. Hắn nói nhỏ bên tai ta: “Như nhi, có người đến...”

Tiếng gió vi vút nổi lên, có người tiến vào, cầm tên dài, đầu tóc rối bù. Hắn cầm hai đoạn mũi tên ngắn xuống đất, chập vật không đứng vững nổi nữa. Lại có một người chậm rãi từ cửa đi vào. Trong tay cầm đoản cung màu đỏ và mũi tên ngắn, nhàn nhạt nhìn người vào trước...

Ta không khỏi kinh hô một tiếng. Bởi vì, hai người chính là hai kẻ tuyệt đối không có khả năng đánh nhau cũng như không có khả năng xuất hiện tại Tây Sở. Không ngờ bọn hắn lại là Quy Trữ và Tử Dạ...

Tử Dạ cầm đoản cung trong tay, lạnh lùng nhìn Quy Trữ, nói: “Người chạy không thoát đâu. Kẻ phản bội Tuyên Vương gia, không ai có thể thoát khỏi đoản cung của ta...”

Quy Trữ đầu bù tóc rối, trên mặt âm u không chút biểu tình. Hắn nói: “Chẳng lẽ người không thể nào nể tình chúng ta đã nhiều năm quen biết mà tha cho ta một con đường sống hay sao?”

Tử Dạ nhàn nhạt nói: “Trong lòng ta, chỉ có Vương gia. Nếu người đã phản bội Vương gia thì chỉ còn có con đường chết mà thôi. Sao không tự sát đi, còn muốn ta phải ra tay ư?”

Quy Trữ lạnh lùng nói: “Người cho rằng người sẽ tất thắng hay sao?”

Tử Dạ cầm đoản cung trong tay giơ lên, nhắm ngay người hắn rồi nói: “Ta đã đuổi giết người qua ngàn dặm, từ Đại Tề đuổi đến tận Tây Sở. Bất kể là người dùng cách gì, cũng không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu. Nói về dùng kế, ta không bằng người. Nhưng thật đáng tiếc, người một lòng dùng kế, ngược lại võ công lại kém ta xa. Chúng ta cùng tồn tại trong Tuyên Vương phủ mười năm nay, tất cả tâm tư và mưu kế của người, ta đều rõ mồn một. Nhưng mà, người lại chẳng mấy rõ ràng về võ công của ta. Chỉ có thể trách người đã quá tự phụ. Cứ nghĩ rằng tất cả đều có thể dùng mưu kế mà giải quyết. Mọi người đều nghĩ rằng, người mà Tuyên Vương tin tưởng nhất chính là người. Không ai ngờ được, kể từ hai năm trước, Tuyên Vương đã âm thầm sai ta phải chú ý đến người. Bắt đầu từ thời điểm đó, hắn đã không còn tin nhiệm người nữa rồi...”

Quy Trữ nhàn nhạt mà nói: “Mọi người đều cho rằng ta là một người thâm trầm đầy mưu kế. Lại không thể ngờ được, Tử Dạ, người vô cùng sáng sủa luôn ở bên cạnh ta, mới là một cao thủ về mưu kế, thâm tàng bất lộ...”

Tử Dạ nhắm đoản cung nhắm thẳng vào người hắn, nói: “Người biết được thì tốt rồi. Ta cũng không thể ngờ được, người đã theo Tuyên Vương mười năm, đến cuối cùng lại bị sắc đẹp dụ dỗ mà phản bội Vương gia...”

Quy Trữ nói: “Vương gia muốn người giết chết ta, chẳng lẽ hắn không hề muốn biết chút nào về tấm bản đồ trong tay Nhân Phi nương nương, rốt cuộc đã rơi vào tay ai hay sao?”

Tử Dạ buông đoản cung, lạnh nhạt nói: “Nếu như người muốn nói, Vương gia đã dặn, có thể tha cho người một con đường sống. Còn nếu người không nói, thì chỉ còn một con đường chết mà thôi...”

Quy Trữ thở dài: “Nếu như ta nói, Vương gia thật sự sẽ để ta sống hay sao?”

Tử Dạ gật gật đầu, nói: “Ta có khi nào giả truyền mệnh lệnh của Vương gia chưa?”

Có lẽ, tướng mạo bình thường của Tử Dạ đích xác là phi thường lão luyện thành thực, thành thật mà rất có danh dự. Cho nên Quy Trữ gật gật đầu, nói: “Được, vậy ta nói cho người nghe. Chỉ cần người tha cho ta một con đường sống...”

Quy Trữ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói: “Tấm bản đồ kia đã rơi vào tay ai, chẳng lẽ các người lại đoán không ra hay sao?”

Tử Dạ lo nghĩ, lạnh lùng đáp: “Người không nói, làm sao mà ta biết được tấm bản đồ đó đang ở đâu?”

Quy Trữ cười, gương mặt âm u treo lên vài phần hận ý, nói: “Ngày đó, ta biết Nhân Phi nương nương muốn dùng bồ câu truyền tin tức ra ngoài. Lúc nàng giả vờ nói muốn về phòng thay đổi xiêm y, ta vẫn để nàng được như ý muốn. Người có biết vì sao không? Là bởi vì, mục đích của ta chính là muốn để cho nàng truyền lại tin tức bất lợi cho Tuyên Vương gia. Để hắn và Thụy Vương đánh nhau. Ta sớm đã biết, hắn nhất định sẽ đầu hàng lại Thụy Vương...”

Tử Dạ lạnh lùng nói: “Ta không có hỏi người chuyện này, tấm bản đồ kia rốt cuộc đang ở đâu?”

165. Chương 167

Chương 167: BẢN ĐỒ

Edit: Docke

Quy Trữ âm thầm cười: “Người không biết sao? Tấm bản đồ đó, cuối cùng cũng rơi vào tay Lâm Thụy rồi?”

Tử Dạ cảm hận nói: “Người đúng thật là tự làm bậy, không thể sống...”

Chỉ nghe có tiếng dây cung vang lên, mũi tên ngắn màu đỏ như tia chớp, bắn về phía Quy Trữ. Quy Trữ phi thân nhảy dựng lên, xoay tròn mấy vòng nhưng vẫn không tránh thoát được một trong số những mũi tên đã nhắm bắn vào tim hắn. Từ trên không trung, hắn ngã xuống, cười thảm một tiếng: “Ta biết, người sẽ không tha cho ta. Người và ta đã làm đồng nghiệp một thời gian. Người biết mưu kế của ta, ta làm sao lại không biết đạo làm người của người cơ chứ? Tử Dạ bề ngoài thành thật trung thành, Tử Dạ toàn tâm toàn ý với Tuyên Vương. Nhưng thật ra lại là một tên gián điệp Đại Lương thủ đoạn tàn nhẫn, tâm cơ thâm trầm. Ta nghĩ, ngay đến Tuyên Vương cũng không biết đâu nhỉ?”

Tử Dạ đột nhiên cả kinh, trầm mặc một lát, lại đột nhiên cười nói: “Người biết thì thế nào? Cái mạng của người cũng không giữ được bao lâu...”

Gương mặt âm u của Quy Trữ lộ ra một tia phúng cười, nói: “Người cho rằng chỉ có một mình ta biết thôi sao?” Hắn ngẩng mặt nhìn lên. Ta có cảm giác ánh mắt hắn bỗng nhiên như có như không quét về nơi ta và Lâm Thụy đang ẩn thân, lại chậm rãi rời đi...

Tử Dạ lạnh nhạt nói: “Người còn nói cho ai biết nữa?”

Quy Trữ nhàn nhạt đáp: “Vì sao ta lại nói cho ai nghe chứ? Không, sự tồn tại của người, đối với chúng ta mà nói, là một quân cờ vô cùng tốt. Ta sẽ không nói với bất cứ ai. Đến lúc đó, tên gián điệp Đại Lương là

người này, tiếp tục chiêm ngời ly gián quan hệ giữa bọn họ. Tin chắc rằng còn làm tốt hơn cả ta nữa. Huynh đệ bọn họ tương tàn, Đại Tề kết cục không xong, đối với chúng ta mà nói, chính là chuyện đáng chúc mừng nhất...”

Nói xong, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, khoe miệng chảy máu tươi, dính đầy vạt áo hắn...

Tử Dạ thu hồi đoản cung, đem cắm trên sống lưng. Ta nhìn qua Lâm Thụy, muốn hỏi hắn vì sao hắn không ngăn cản Tử Dạ rời đi? Hắn chậm rãi lắc đầu nhưng cũng không nói gì thêm.

Mãi đến một lúc lâu sau, hắn mới nghiêng tai nghe ngóng. Rốt cuộc không còn nghe thấy thanh âm của Tử Dạ nữa, hắn ôm ta phi thân trở xuống rồi mới lạnh nhạt nói: “Biết hắn là gián điệp của Đại Lương, để mặc cho hắn tiếp tục hành động, đối với chúng ta mà nói, có lẽ là một chuyện tốt. Với võ công cùng sự ẩn nhẫn của hắn, địa vị ở Đại Lương tất nhiên sẽ không quá thấp. Những tin tức tình báo mà hắn thu được, đối với Đại Lương mà nói, có phải là rất trọng yếu hay không?”

Ta sợ hãi cả kinh, cảm thấy hắn thật sự mất tuệ và rất giỏi nắm chắc thời cơ. Nếu như bây giờ chúng ta vạch trần thân phận của Tử Dạ, đối với chúng ta mà nói, chẳng có được một chút lợi lộc nào. Có lẽ, đối lấy chẳng qua chỉ là một thi thể. Nhưng nếu như phái người âm thầm giám thị, lại có thể tung lưới đánh tan tổ chức của Đại Lương. Hắn có thể lạnh lùng quan sát Quy Trữ bị giết mà không hề ngăn cản, có phải đã sớm biết về lai lịch của Tử Dạ cũng không đơn giản rồi không?

Gương mặt hắn ở trong màn tối u ám, có vài phần lạnh lùng. Giống như một vị thần có thể thao túng chuyện sinh tử của con người, lạnh lùng nhìn những thảm kịch phát sinh trong cuộc sống. Nhưng nửa canh giờ trước đây, hắn vẫn còn đang gian ngôn hoạt ngữ chiếm tiện nghi của ta. Ta thật sự không biết, gương mặt nào mới là bộ mặt chân chính của hắn. Lúc đối với ta, tính cách thường xuyên rất vô lại. Nhưng chỉ trong chớp mắt, trong cuộc đấu tranh vô cùng phức tạp, lại có thể kéo tơ lột kén, trực tiếp tìm ra điểm mấu chốt quan trọng nhất. Một người hiện đại xuyên không đến như ta, có đôi khi cũng cảm thấy bội phục hắn tận đáy lòng.

Ta vội ổn định tâm thần, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của hắn. Tự trách bản thân hết lần này đến lần khác đã nảy sinh hảo ý với hắn. Nghĩ rằng, cũng không thể vô cơ mà chôn vùi tất cả cuộc sống hạnh phúc quét tuyết nấu rượu của ta được...

Bởi vì ta bỗng nhiên cảm thấy, ta vốn tự xưng có chút thông minh lanh lợi, nhưng từ ngày quen biết với hắn, bề ngoài thì có vẻ như ta đã thắng được mấy lần, nhưng cuối cùng, lại như thiêu thân lao đầu vào lửa. Giống như đang vùng vẫy trong mạng nhện, càng vẫy càng bị xiết chặt, mắt thấy sẽ không thể nào thoát thân được nữa.

Ta vội nhắc nhở bản thân, không thể để mình tiếp tục đi theo vết xe đổ của mẹ ta trong kiếp trước được nữa. Thái tử phi có là cái gì đâu? Trong mắt của bậc đế vương, một thái tử phi có thân phận bình dân không ô dù không quyền thế, thì có thể truất phế bất cứ lúc nào. Cho dù không bị truất phế nhưng nếu hắn tìm được vài trắc phi có gia thế khổng lồ thì ngày tháng sau này của ta cũng sẽ không thể khá giả nổi. Người khôn khéo như ta đây, sao lại có thể để mình rơi vào hoàn cảnh như thế?

Có lẽ biểu hiện của ta có phần lạnh lùng, Thụy Vương ở bên cạnh thở dài một tiếng. Hơi thở nhẹ nhàng mang theo từng đợt từng đợt ưu thương. Hắn nói: “Như nhi, nàng lại đang suy nghĩ gì vậy? Mỗi khi nàng lộ ra vẻ mặt như vậy đều khiến cho bốn vương sợ hãi. Sợ rằng một ngày nào đó, nàng sẽ rời xa bốn vương. Nhưng bốn vương tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ hoàn toàn chấp nhận bốn vương...”

Ta cười nói: “Vương gia lo lắng nhiều quá rồi. Không bằng chúng ta đi xem lão cha, vì sao bọn họ còn chưa chịu quay lại?”

Đôi mắt hẹp dài của Thụy Vương gia híp lại, than nhẹ một tiếng rồi dẫn đầu đi ra cửa. Bóng dáng hắn nhìn từ phía sau, trầm trọng mà ám ảnh. Một bức cắt hình thật sự chỉ thần tiên mới có. Một tính cách kiên định chỉ thần tiên mới có. Nhìn thấy bóng lưng của hắn, trong ngực ta không khỏi nảy sinh một cảm giác nguy cơ đối với cuộc sống hạnh phúc mà ta đã đặt cho tương lai. Nghĩ rằng, với tính cách vừa vô lại vừa kiên định ấy, ta còn có thể chạy thoát được sao?

Ta vừa cân nhắc vừa đi theo hắn ra cửa. Đi một lúc lâu mới nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, Tư đồ và lão cha đang vội vã chạy tới.

Ta hỏi bọn hắn: “Các ngươi truy tìm ở đâu vậy? Sao đến giờ này mới tới?”

Ba người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, nói: “Đâu có, đâu có lâu gì đâu? Không lâu mà?”

Khuôn mặt ba người động loạn hiện lên vẻ cổ quái. Ta đột nhiên hiểu ra. Bọn họ vẫn một mực canh giữ ở gần ta và Thụy Vương gia. Một bức tranh hoạt sắc sinh hương kia đã bị bọn họ nhìn thấu cả. Sau đó, Quy Trữ cùng Tử Dạ xuất hiện, những chuyện đã phát sinh trong phòng xem ra cũng bị bọn họ từ một nơi bí mật gần đó thấy được. Bằng không, vì sao ngày cả nhìn bọn họ cũng không thèm đưa mắt nhìn vào phòng lấy một cái?

Về phần, vì sao lâu lắc như vậy mà còn không lại đây, chẳng lẽ chính là muốn lưu thêm nhiều thời gian để cho hai chúng ta ở riêng với nhau lâu hơn một chút? Trong lòng ta ‘xì’ một tiếng khinh miệt. Thầm mắng... Cái đồ bọn bè tệt hại, lão cha tệt hại, Giả Tuệ Như ta đây từ khi nào lại trở thành kẻ để mặc cho người ta an bài?

Ta vô cùng căm giận, quay trở vào phòng. Nghĩ rằng, ta thà tình nguyện ở chung với xác chết Quy Trữ cũng không thèm đứng đó cho các ngươi trừng.

Trong phòng, dưới ánh sáng âm thầm, Quy Trữ vẫn nằm đó, khoe miệng đỏ máu tươi. Ta lại phát hiện, hai mắt hắn vốn đã nhắm lại, khi không lại hơi hơi mở ra, phát tán một thứ ánh sáng lạnh lùng sâu kín. Khoe miệng vẫn như trước, mang theo vài tia phúng cưỡi. Nhưng ngón tay lại gấp khúc một cách kỳ dị, ngón giữa vươn ra. Ta đi qua, lật bàn tay hắn lên, lại thấy trên mặt đất có viết bốn chữ ‘Đồ ý tương phản’...

Vì sao hắn lại viết ra mấy chữ này? Hơn nữa còn lưu lại rõ ràng như thế? Chẳng lẽ cái liếc mắt như có như không kia của hắn, nhưng thật sự đã biết rõ chúng ta đang nấp trên xà nhà? Ta không khỏi nghiêng thân mình, từ vị trí hắn từng đứng, nhìn lên xà nhà. Không đúng a. Chỗ hắn đứng, dù thế nào cũng không thể nhìn thấy chúng ta được. Tầm mắt của ta lưu chuyển, lại thấy được. Từ chỗ hắn đứng, hơi chênh lệch nghiêng sang có đặt một cái gương. Trong gương phản chiếu hình ảnh trên xà nhà, rành mạch chiếu ra nơi ta và Thụy Vương gia đã ẩn thân. Kỳ lạ một điều, ở nơi Tử Dạ đứng lại không nhìn thấy gì cả. Thì ra, Quy Trữ sớm đã biết chỗ chúng ta ẩn thân. Sự ẩn nhẫn của người này, phải gọi là số một...

166. Chương 168

Chương 168: ĐẠI THỤ

Edit: Docke

Ngẫm lại, bốn chữ hắn đã viết ra trước khi chết, chính là vì muốn thông báo cho ta và Lâm Thụy chứ không phải rắp tâm muốn hại người. Manh mối hắn cung cấp lại khiến tâm hồn ta mở rộng. Trên bản đồ chỉ điểm Đông Minh Nguyệt Hồ. Nhưng nếu đúng thật như lời hắn nói ‘Đồ ý tương phản’, vậy thì có nghĩa là, tấm bản đồ này phải đảo ngược lại thì mới đúng? Như vậy, đảo ngược lại ý tứ: Đông đối với Tây, Minh đối với Âm, Nguyệt đối với Dương, Hồ đối với Sơn. Chẳng lẽ thật sự là Tây Âm Dương Sơn? Ta ở Tây Sở nhiều năm như vậy, nhưng cũng chưa từng nghe nói qua có nơi nào là Tây Âm Dương Sơn. Hay là, ý nghĩa tương phản có thể là Tây Thái Dương Sơn?

Lâm Thụy thấy lâu rồi mà ta vẫn chưa trở ra, cho nên đi vào xem thế nào. Ta đem những nghi ngờ trong lòng nói cho bọn họ nghe. Lão cha nhíu nhíu đầu mày, nói: “Thái Dương Sơn thì chưa từng nghe qua, nhưng thật sự có một nơi gọi là Tây Thái Dương Cốc, ở trong núi Bạch Mã. Không biết có phải là nơi đó không?”

Ta cả kinh, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ. Hóa ra là, đối với Hồ, thật ra Cốc thì chuẩn xác hơn.

Có lẽ, đúng là ở chỗ đó.

Tây Thái Dương Cốc là một cốc nhỏ nằm bên trong núi. Chỉ có một con đường đèo chật hẹp thông đến mặt ngoài. Nhìn thấy hình dạng của sơn cốc này, ta không khỏi cả kinh. Nếu có ai đó thiết kế mai phục bốn phía ở trong này, chúng ta cũng đành bó gối, thành thật chôn mình ở đó.

Tư Đồ và lão cha hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này. Hai người phóng như bay, chạy đến xung quanh tiểu sơn cốc tìm hiểu. Đi rồi trở về cũng không phát hiện có dấu hiệu có người mai phục. Lúc này chúng ta mới yên tâm đi vào...

Trong tiểu sơn cốc, cỏ mọc xanh mướt. Bên trong cốc có một gốc cây thật lớn. Rễ cây sinh trưởng rất mạnh, tựa như cái răng lược. Tán cây thật lớn, bao trùm một khoảng rất rộng. Rộng đến mức có thể che đầy được cả một phần của tiểu sơn cốc.

Lão cha đứng bên cạnh ta. Những giọt sương đọng trên lá xanh được ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra một thứ ánh sáng trong suốt, chiếu lên khuôn mặt ông khiến cho toàn bộ khuôn mặt ông càng thêm khô gầy. Ông bây giờ, mảy hơi nhú lại mà nhìn gốc đại thụ đã chiếm một khoảng gần non nửa sơn cốc. Ta đến gần ông, nói: “Cái cây này cũng thật sự là một cây đại thụ đã ngoài năm trăm năm...”

Ông gật gù đầu, nhẹ giọng nói: “Chưa đến mức năm trăm năm lâu như vậy, hẳn là ba, bốn trăm năm thôi. Con biết không? Có một truyền thuyết đã kể rằng, sau khi Thái tổ hoàng đế phong bệ Thần cung, phía trước Thần cung đã mọc sẵn một gốc cây đa. Cho nên đã lấy gốc đa này để làm dấu Thần Cung...”

Ta nói: “Làm sao có khả năng? Thời gian lâu như vậy rồi, chẳng lẽ gốc cây đa đó không bị chặt tía gì sao?”

Lão cha nói: “Lời đồn này, ta cũng chỉ nghe lão hoàng đế đề cập qua mà thôi. Cũng chưa từng có ai chứng thực được. Cho nên còn có người nói, Thần cung bị phong bệ không lâu, gốc cây đó đã bị chém. Cũng có người cho rằng nó vẫn còn tồn tại. Vì vậy, cha cũng không biết thực hư thế nào...”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nghe chúng ta cả ngày cứ nói về Thần cung, Thần cung hoài, đã sớm tâm can ngứa ngáy. Ta nghe bọn hắn ngầm thương lượng với nhau không biết bên trong có bao nhiêu thứ, đoán xem có bao nhiêu võ công bí kiếp. Còn đặt thành hiệp nghị chia nhau 5-5.

Bây giờ, mắt thấy Thần cung đã ở ngay trước mắt, làm sao mà nhìn được. Hai người búng thân mình, bay đến cái cây kia. Chờ đến khi chúng ta đuổi đến nơi, hai người đã dùng khinh công bay lên bay xuống mấy lần quanh cái cây ấy... Đương nhiên, bọn họ mà tìm được cái gì mới là lạ đó...

Ta xuất ra bản đồ Thần cung, trong lòng mừng rỡ. Địa hình được biểu thị trên tấm bản đồ, còn không phải là sơn cốc này hay sao? Ngay cả gốc đại thụ kia cũng được biểu thị rất cẩn thận. Bốn phía được núi vây quanh. Có một con đường mòn đi thông ra bên ngoài. Trên bản đồ còn chỉ rất rõ ràng cửa ra vào Thần Cung, chính là ngay bên cạnh gốc đại thụ. Đến tận đây, những nghi ngờ trong lòng ta đã bị thổi bay sạch sẽ.

Bên cạnh đại thụ có một hòn đá thiên nhiên, tựa như quỹ hồ thần công. Theo ta thấy, nó rất ngắn nấp, giống như một ổ bánh mì khổng lồ. Hiển nhiên, Tư Đồ cũng có chung cảm nhận. Bởi vì nàng không tự chủ mà chép chép miệng, tỏ vẻ đang rất đói khát, có thể ảo tưởng nó thành một bữa tiệc lớn. Còn Tiểu Phúc Tử, xem ra cũng rất hiểu Tư Đồ, bấu môi tỏ ý khinh miệt.

Ta cười thầm trong bụng, nhìn hai người bạn oan gia này. Bọn họ từ trước đến giờ đều đấu đá tranh giành nhau. Nhưng e rằng, nếu như đối phương bị một chút thương tổn nào, người còn lại cũng đều sẽ liều mạng đi bảo hộ.

Nghĩ nghĩ, ta lơ đãng chuyển tầm mắt về phía Lâm Thụy. Hẳn thân là thái tử, sau khi leo lên được ngôi vị cao quý kia, còn có thể giống như bây giờ – tận đáy lòng đều có hình bóng ta, nữa không? Chỉ sợ rằng đến thời điểm đó, quốc quyền gia sự, những thứ hắn phải cố kỵ có rất nhiều. Còn ta, lại trở thành một phần rất tầm thường trong lòng hắn. Cho dù hắn có cho ta lên địa vị cao quý nhất như quốc mẫu thì thế nào. Tương kính như tân, mỗi ngày đều phải đóng kịch, ta làm sao mà chịu được?

Lâm Thụy cảm nhận được ánh nhìn của ta bèn chuyển ánh mắt về phía ta. Khóe miệng ôn nhu nhếch lên. Ánh mắt tựa như nam châm. Đôi mắt màu đen như hai hồ sâu thăm thẳm, hấp dẫn ta. Ta muốn dời tầm mắt đi nhưng hắn lại nhẹ nhàng mỉm cười. Khóe miệng tươi cười một cách cổ quái. Ta cảm thấy gương mặt mình hình như phát sốt. Thời gian như ngừng trôi, trời đất như ngừng quay. Ta đột nhiên có một loại cảm

giác thiên trường địa cửu. Ta và hắn, thiên trường địa cửu, cứ đứng mãi như vậy ở nơi này. Trong ánh mắt chỉ có bóng hình của nhau...

Nhưng đáng tiếc, hắn lại không phải là hắn. Có lẽ chỉ khi nào đối mặt với hắn như vậy, ta mới có thể không kiêng kỵ gì mà đánh giá...

“Nha đầu, con sao vậy? Bị người ta điểm huyết à? Định ở trong này, đứng im không nhúc nhích hay sao?” Có người thấy ngứa mắt, vỗ vỗ vào vai ta, đánh thức ta khỏi cơn mộng mị. Ta lại thấy trên khóe miệng của Lâm Thụy ý cười mở rộng. Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh, liên tục lắc đầu...

“Vương gia, ngài cũng đừng cười nữa, nhanh chân đi làm việc đi. Trời sắp tối sắp xuống rồi...”

Lão cha cứ lải nhải lải bầm. Giống hệt một bà mẹ chồng khó tính đã bước một chân vào quan tài, suốt ngày canh chừng đứa con dâu, phòng ngừa nhân cư vi bất thiện...

Tư Đồ thở dài thườn thượt: “Ây da, quả thật là đại sát phong cảnh...”

Ta cẩn thận mà quan sát tấm bản đồ, chỉ thấy bên cạnh tảng đá lớn hình bánh mì có một biểu thị đặc biệt. Ta không khỏi nhớ đến những hình vẽ bố trí cơ quan chông chát những sai lầm trên ba tấm bia đá. Nghĩ rằng, đem so hai cái với nhau, nơi này hẳn phải có một chỗ là cửa ra vào của Thần cung mới đúng. Ta xem xét bên dưới, thấy dưới tảng đá lúc nhúc toàn kiến. Ngay lúc đó, ta bỗng nhiên nói: “Mau tránh ra, nơi này có vấn đề...”

Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đang đi ở đằng trước, vừa nghe thấy ta kêu to liền vội nhảy ra sau. Còn lão cha và Lâm Thụy, một người lôi kéo cánh tay chạy như bay trở ra...

Trong tiếng ầm ầm rung chuyển, tảng đá lớn kia đột nhiên nổ tung. Cả sơn cốc đất rung núi chuyển. Lâm Thụy ôm lấy ta, cuồn cuộn xoay mấy vòng rồi rơi xuống đất. Đầu chúng ta bị cỏ dại bám đầy.

Trong màn bụi đất mù trời, chúng ta nhìn thấy chung quanh bỗng nhiên xuất hiện vô số binh sĩ Tây Sở cầm đao thương kiếm kích.

Bọn họ giống như từ dưới đất chui lên vậy, đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng ta. Xem ra, lúc này đây, chúng ta đã rơi vào vòng vây của kẻ thù. Xem ra, người ta đã sớm bố trí một tấm lưới thật lớn đến bắt giữ chúng ta. Còn chúng ta lại không biết tấm lưới này được giăng ra từ khi nào nữa.

167. Chương 169

Chương 169: KIẾP SÁT

Edit: Docke

Tiểu Phúc Tử đã sớm đi cùng lão cha, đang lui trở lại bên cạnh chúng ta. Đám tướng sĩ Tây Sở thuộc nhóm đầu tiên đi tới. Ta cứ tưởng bọn họ sẽ triển khai kiếp sát. Ai ngờ, khi bọn họ đi đến cách chúng ta một trăm mét lại dừng lại, dường như đang chờ đợi ai đó.

Ta và Lâm Thụy nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sự nghi hoặc. Lần này chúng ta bí mật lên đến Tây Sở, vốn là vô cùng hung hiểm. Không thể điều động binh mã giống như ở cảnh nội Đại Tề được. Dù sao lần này cũng là ở trên địa bàn của người ta. Nhưng điều làm ta thắc mắc chính là, vì sao đám người đó thấy chúng ta đã lọt lưới rồi mà vẫn không lập tức tiến lên tập sát?

Binh sĩ Tây Sở tách ra, mở một đường đi. Ở giữa con đường, một đám người bước ra, tựa như ngàn sao vây quanh mặt trăng mà hộ tống một người ngồi trên xe ngựa... Là một nữ nhân, một nữ nhân cực kỳ mỹ lệ. Nàng mặc bì giáp đơn giản. Cho đến bây giờ, ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào mặc bì giáp lên chiến

trường mà lại tràn ngập khí chất mềm mại và đáng yêu đến thế. Bên cạnh nàng, cũng có một thị nữ thân mặc bì giáp đứng hầu.

Bên tai ta nghe thấy tiếng truyền âm nhập mật của Tiểu Phúc Tử. Hắn nói cho ta biết: “Nữ nhân này chính là Thanh Phi...”

Nàng chính là Thanh Phi được Tây Sở hoàng đế nhặt về từ biên cương đó sao? Chính là sủng quan hậu cung – Thanh Phi? Không ngờ nàng lại có thể điều động đại quân Tây Sở đến đây bao vây diệt trừ chúng ta. Ta không khỏi trầm mắng một câu. Đúng là khó hiểu nha, người ở hậu cung còn chưa đủ tốt hay sao, vô duyên vô cớ chạy đến đây làm gì? Lại còn dắt theo một đám binh lính bao vây chúng ta bít bùng như vậy? Chẳng lẽ muốn lập công để được làm nữ vương...

Ta không khỏi mở to hai mắt mà nhìn nữ nhân vô cùng xinh đẹp kia. Ta bỗng nhiên phát hiện, vẻ đẹp của nàng, nhìn kỹ lại có điểm tương tự với Mẫu Phượng Thẩm. Cũng là vẻ đẹp của ánh nắng mặt trời nóng rực. Cho dù đã mặc bì giáp nhưng vẫn không thể che dấu được dáng người thướt tha của nàng.

Thanh Phi nương nương ở trên xe ngựa, nở nụ cười. Nàng cúi đầu nói một câu với người bên cạnh. Vị này hiển nhiên là thái giám hầu cận, lớn tiếng hỏi: “Ai là Thụy công tử?”

Lâm Thụy bước ra, giọng nói trong trẻo ở trong sơn cốc truyền đi rất xa: “Nương nương chỉ đích danh muốn gặp ta, không biết có gì sai bảo?”

Ta không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ vị nương nương tuyệt mỹ này cũng có bí mật gì với Lâm Thụy không thể cho ai biết? Chẳng lẽ nàng là người mà Lâm Thụy ở bên ngoài trong lúc nhàn hạ, đã không cẩn thận phong lưu? Ta không khỏi suy nghĩ một câu nói được lưu truyền rất lâu ở thời hiện đại: ‘Những gã trai đẹp thật sự là không đáng tin cậy, đặc biệt là những tên vừa đẹp trai vừa có tiền.’

Thanh Phi lại cúi đầu dặn dò vài câu. Thái giám truyền lời nói: “Bên cạnh người, chính là Giả tiểu thư đúng không...”

Ta đứng dậy, có chút kỳ quái. Vì sao bọn họ không trực tiếp vạch trần thân phận của chúng ta mà ngược lại còn hình như đang che dấu, chỉ kêu ra tên họ khi chúng ta dịch dung?

Ta nói: “Nương nương có gì cản dặn?”

Thái giám kia nói: “Chỉ cần ba vị cao thủ bên cạnh các người đầu hàng, tự phế võ công, theo chúng ta đi một chuyến, nương nương sẽ không hạ lệnh tập sát...”

Ta cùng Lâm Thụy đưa mắt nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương, chúng ta đều thấy được sự nghi hoặc. Bọn chúng dùng thủ đoạn bao vây như thế, đến cuối cùng lại làm như muốn ra tay lưu tình. Vị Thanh Phi nương nương này, càng ngày càng khiến chúng ta không thể nắm bắt...

Muốn bọn họ tự phế võ công, còn không phải là kẻ ngốc nói mê hay sao? Làm như vậy, chúng ta không phải đã giao thác tính mạng mình vào tay kẻ khác rồi sao?

Thanh Phi nương nương lại cúi đầu, không biết đã nói những gì. Thái giám kia lại nói: “Thật sự nếu không động thủ, thì đừng trách chúng ta xuống tay vô tình...”

Nói xong, binh sĩ chung quanh bỗng nhiên đồng loạt rút từ thắt lưng ra một vật tròn có cùng hình dạng. Tổng cộng có hơn mười cái. Ta không khỏi cười khổ. Vật này, ta quá quen thuộc. Nó chính là ám khí do ta thiết kế, phượng vĩ...

Không thể ngờ được bản vẽ đã bị hủy rồi mà bọn họ vẫn có thể chế ra được ám khí giống y như đúc. Ám khí này ta quá hiểu đi. Nếu như mỗi người chúng ta toàn thân đều mặc quần áo đặc chế thì còn có thể tránh thoát, không bị nó bắn chết. Nhưng hiện giờ, chúng ta lại như đang đứng giữa vòng vây của hơn mấy chục chiến sĩ cách mạng tay cầm súng máy. Cho dù võ công có cao đến mấy thì cũng không có tác dụng gì...

Giọng nói của thái giám kia dường như đã được vận công, vang lên giữa không trung, giống hệt như bùa chú đòi mạng: “Nhanh lên. Tự phế võ công, bằng không, các người đều phải chết ở chỗ này...”

Ta quay đầu nhìn qua Lâm Thụy, chỉ thấy hắn cau mày nhìn cổ xe ngựa kia. Trên mặt hiện lên một tia kiên quyết. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Chỉ cần các người thả bọn họ đi, ta sẽ đi cùng các người...”

Biểu tình trên mặt ta phong phú vô cùng. Trên cơ bản là khiến cho người ta nhìn vào đều đọc ra được: ‘Cái gì? Thụy công tử trí tuệ cùng lý trí đều tuyệt đỉnh mà lại nói ra những lời như vậy sao? Hắn dựa vào cái gì mà cho rằng, chỉ cần hắn đi theo người ta thì người ta sẽ tha cho chúng ta?’ Ta nghĩ, sự hy sinh của người cũng quá không đáng đi?

Ta thấy bên trong xe ngựa, có người hơi hơi giật mình chấn động nhưng cũng không phải là Thanh Phi. Ta bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Lâm Thụy lại nói như vậy. Thì ra là thế...

Ta nở nụ cười, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Thì ra Thụy công tử quen biết với người ở đây?”

Lâm Thụy nhàn nhạt nói: “Người nói gì vậy? Bọn công tử làm sao quen biết với người ở Tây Sở?”

Ta thu hồi vẻ tươi cười, cất giọng lạnh lùng: “Người cũng đừng quên. Hiện giờ người cũng không giống như trước kia...”

Lâm Thụy vẻ mặt cũng trở nên cực lạnh, nói: “Ta vì muốn các người được thoát hiểm cho nên mới hạ quyết tâm này. Không ngờ lòng tốt của ta lại bị người biến thành lòng lang dạ thú?”

Lão cha vội khuyên nhủ: “Nha đầu, đừng âm ỉ nữa. Hiện giờ bốn phía đều là cường địch, chúng ta phải nghĩ biện pháp làm sao thoát thân mới đúng chứ...”

Tư Đồ vội khuyên: “Tuệ Như, Thụy công tử cũng là muốn tốt cho chúng ta thôi...”

Ta cười lạnh: “Hắn muốn tốt cho chúng ta? Quên đi! Hắn chỉ vì muốn một mình thoát thân mà thôi. Hắn đi rồi, chúng phải tính sao đây. Nói không chừng, bọn họ đều sẽ hạ lệnh bắn giết. Hắn biết có người đang chờ hắn, sẽ bỏ qua cho hắn, cho nên hắn mới đi. Người bên trong xe ngựa đó, cũng không phải là kẻ bình thường, chắc chắn là có giao tình với hắn rồi. Vợ chồng luôn giống lũ chim rừng, đại loạn trước mắt thì mạnh ai nấy bay. Lời này quả thật nói không sai mà...”

Phía đối diện, người trong xe ngựa hiển nhiên thấy được ở bên này chúng ta đang cãi vã, lại hơi hơi giật mình chấn động. Thái giám kia nói: “Kêu Thụy công tử qua đây, liền tha cho các người đi...”

Ta kéo tay hắn lại, nói: “Không được, người không thể đi...”

Hắn lạnh lùng cười, nụ cười tựa như băng tuyết, nói: “Người có quyền gì mà quản ta?”

Nói xong, tay vung lên, thân mình phóng về phía xe ngựa. Người bên Tây Sở hiển nhiên biết Thụy công tử võ công không cao, cho nên không hề phòng bị chút nào. Phía trước xe ngựa, chẳng qua chỉ có thêm hai tên thống lĩnh quân đội mà thôi. Mắt thấy Lâm Thụy đã đến rất gần, chỉ còn cách xe ngựa khoảng mười bước chân...

Hắn bỗng nhiên phi thân nhảy lên, tấn công vào xe ngựa.

Ta thấy Thanh Phi nường nường vung tay lên. Hai gã thống lĩnh, một trước một sau đồng loạt tấn công hắn. Hắn lại thể như chẻ tre, tựa như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào xe ngựa. Hai gã thống lĩnh chưa kịp xuất chiêu đã bị hắn đánh ột chưởng kinh phong, bắn đi thật ra. Chỉ trong nháy mắt, Thanh Phi nường nường ngồi trên xe ngựa đã bị hắn khống chế. Hắn lại tung một chưởng đánh vào Thanh Phi, tay còn lại túm lấy ả thị nữ bên cạnh nàng, nhàn nhạt nói: “Còn không mau kêu bọn hắn bỏ ám khí phượng vĩ xuống?”

Thị nữ kia không sợ hãi chút nào, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Người không phải Thụy công tử...”

168. Chương 170

Chương 170: KHINH CÔNG

Edit: Docke

Nhìn thấy binh sĩ chung quanh đưa mắt nhìn nhau, trong tay vẫn cầm chắc ám khí Phượng vĩ, ta kêu to: “Chủ tử của các người đã bị chúng ta khống chế, còn không mau bỏ vũ khí xuống? Chẳng lẽ muốn chủ tử các người bỏ mạng, khiến cho hoàng đế thù cừ tộc các người hay sao? Để cho chúng ta rời đi, chúng ta tự nhiên sẽ thả chủ tử của các người...”

Hai tên thống lĩnh quân đội đã bị kẻ giả trang Lâm Thụy – Tiểu Phúc Tử đánh ngã xuống đất. Không có ai thống lĩnh, nghe ta nói như vậy, đám binh lính ai ai cũng đều cảm thấy bất an.

Đám binh lính nghe ta nói xong câu cuối cùng, nhìn nhìn Thanh Phi cùng thị nữ của nàng đã rơi vào tay ‘Lâm Thụy’. Rốt cuộc cũng có một gã binh lính bỏ vũ khí trong tay xuống. Một người... rồi hai người... trên mặt đất rơi đầy ám khí Phượng vĩ. Ta thở dài một tiếng, nghĩ rằng: Xem ra, mặc kệ là cái gì, nếu như bất nó trở thành mấy loại rau cải trắng mọc ven đường thì kết quả, chỉ là thứ đồ bỏ đi. Giống như bây giờ vậy.

Đứng trên xe ngựa, ‘Lâm Thụy’ lạnh lùng nói: “Người không biết ta là ai nhưng ta lại biết người là ai. Mẫu tiểu thư, không thể ngờ được người lại cam tâm làm hạ nhân...”

Thị nữ kia đột nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra, người chính là thiếu niên cao thủ ở bên cạnh nàng, Quý Thứ...”

Chúng ta chạy đến vây quanh xe ngựa. ‘Tiểu Phúc Tử’ bỗng nhiên nở nụ cười rất tươi. Một nụ cười ám áp không thuộc loại tươi cười của Tiểu Phúc Tử. Thị nữ kia nhìn thấy hắn, bỗng nhiên hiểu ra, thân phận của Tiểu Phúc Tử...

Ta nhàn nhạt nở nụ cười. Chúng ta cảm thấy lần này đến Tây Sở vô cùng nguy hiểm. Một ngày nào đó, ta thấy Tiểu Phúc Tử cùng Lâm Thụy đứng trong đình viện. Một người đứng ở một góc sáng sủa của đình viện, phát công. Một người đứng ở giữa đình viện nói chuyện cùng lão cha. Ta ngồi trên xích đu trong đình viện, nhìn thấy hai người đứng thành một đường thẳng tắp. Ta bỗng nhiên phát hiện, hai người bọn họ, không ngờ thân cao, béo gầy đều không khác nhau bao nhiêu. Một người khuôn mặt lạnh như băng như sương, toàn thân tựa như một gã người tuyết. Một người lại ấm áp như gió xuân, mang theo sự ấm áp của ánh mặt trời. Ngoài những điểm khác nhau rất lớn đó ra, nếu như mặc quần áo giống nhau thì từ sau lưng nhìn lại, quả thật nhìn không nhận ra ai là ai...

Ta không khỏi nảy ra sáng kiến. Nếu như hai người bọn họ đổi thân phận cho nhau rồi cứ thế mà đi ra ngoài, có phải sẽ làm cho người ta không thể dự liệu, bất ngờ đột kích? Nếu như thật sự có người nhắm vào chúng ta?

Sơ hở duy nhất chính là, Tiểu Phúc Tử có võ công rất cao, còn võ công của Lâm Thụy chỉ ở mức trung bình. Nhưng sau khi ta đưa ra kế hoạch này, đồng thời biểu đạt lo lắng của mình, Lâm Thụy bất ngờ bộc lộ mình là một cao thủ khinh công, hại ta kinh ngạc nửa ngày nói không ra lời. Nghĩ rằng, chẳng lẽ ý tưởng của hắn và ta đều giống nhau. Muốn học võ, trước hết sẽ học loại khinh công tuyệt đỉnh, gặp nạn có thể chạy thoát thân? Ta cảm thấy, giờ khắc này, tâm linh của ta và hắn gần như đã tiếp cận được với nhau. Có thể nói là, tâm linh tương thông...

Chính vì thế, dưới sự trợ giúp của thủ hạ tại Tây Sở của Thụy Vương gia, hai người thu thập đầy đủ các chế tác tốt nhất. Trước lúc đến Tây Thái Dương Cốc, Lâm Thụy và Tiểu Phúc Tử đã trao đổi thân phận. Tiểu Phúc Tử dùng nội lực thay đổi giọng nói, cùng với giọng nói của Thụy Vương gia không khác bao nhiêu. Về phần Lâm Thụy, công phu cũng không cao được như vậy, chỉ có thể tận lực kiềm lời. Đây cũng chính là nguyên nhân mà từ lúc Tiểu Phúc Tử lên đường đến giờ, càng ngày càng trầm mặc ít nói...

Không thể ngờ được, vừa linh động nghĩ ra được chiêu này, cũng thật sự hữu hiệu, khiến cho đối phương trở tay không kịp. Màn kịch vừa rồi diễn cũng vô cùng tốt, làm cho người ta thả lỏng cảnh giác...

Chúng ta ngồi trên xe ngựa, trấn áp Thanh Phi đã bị hôn mê cùng Mẫu Phượng Thấm đã hóa thân thành thị nữ trên xe ngựa, dưới những ánh mắt đầy đe dọa của một bầy binh lính tướng sĩ, đi dọc theo con đường nhỏ rời khỏi sơn cốc.

Mẫu Phượng Thấm cảm hận nói với các tướng sĩ Tây Sở: “Không cần lo cho chúng ta, vạn mũi tên đồng loạt bắn ra, giết chết bọn chúng đi...”

Nhưng không ai để ý đến nàng, thậm chí còn có tướng sĩ châu đầu ghé tai, vẻ mặt mê hoặc mà hỏi người bên cạnh: “Nữ nhân này là ai vậy? Dám can đảm ra lệnh cho chúng ta tấn công...”

Chuyện này, là Tiểu Phúc Tử nghe được nói cho ta biết...

Ta thì thầm nói nhỏ vài câu với Tiểu Phúc Tử, hất tung mình lên xuống mấy cái, bay nhanh đi đến chỗ ám khí Phượng Vĩ bị vứt bỏ trước mặt binh sĩ. Hắn nhặt nhạnh một cái rồi ném hết qua cho Tư Đồ. Tư Đồ chia lại cho chúng ta. Mọi người lần lượt cất vào trong người, phát huy đầy đủ tinh thần ‘tiện tay dắt trộm dê’...

Phượng vĩ ư, nói giỡn hoài. Loại vũ khí lợi hại nguy hiểm như vậy, nếu không tịch thu, lỡ may bị bọn hắn lấy dùng thì còn biết làm sao đây. Huống chi, thứ này là chính ta thiết kế a...

Thì ra, Mẫu Phượng Thấm này sau khi đến Tây Sở đã hóa thân thành một thị nữ có địa vị thấp kém. Cũng bởi vì vận mệnh của nàng tại Đại Tề đã không còn sáng sủa gì. Ta không khỏi bội phục tận đáy lòng. Nữ nhân này, nàng thật là có bản lĩnh. Cũng bội phục nữ nhân này, nàng thật quá can đảm. Không ngờ còn can đảm tới mức đến tận Tây Sở. ‘Thiếu nữ khuê phòng không ra cổng trước, không bước cổng trong’, câu nói này hình như không có tác dụng gì đối với nàng. Xem ra, có vài tin đồn ở cổ đại, cũng không thể coi là thật được...

Tiếng huýt sáo vang lên, truyền đến tiếng ngựa chạy chồm. Ta nghĩ, cũng may, còn có mấy con bảo mã tiếp ứng, bằng không cũng chạy không thoát khỏi đám tướng sĩ đang đuổi theo phía sau hòng đòi lại Thanh Phi nương nương đang được hoàng tượng quan tâm sủng ái này.

Chúng ta cười trên lưng bảo mã, đương nhiên, lại là ta và Lâm Thụy cười chung một con. Ta muốn để hắn áp giải tù binh gì gì đó nhưng hắn không chịu, kiên quyết, kiên định cùng kiên trì nói: “Bốn vương sẽ không cùng nữ tử đó có quan hệ xác thịt.” Nói xong, còn đặc ý dào dạt mà nhìn ta, chờ ta khen ngợi hắn. Căn bản là không còn giống chút nào phong thái một Vương gia. Ta đành phải cùng hắn cười chung một con ngựa...

Còn lại, Tư Đồ và vị nương nương giả kia ngồi chung một con. Còn lão cha gầy gò kia, căn cứ sức nặng cùng tốc độ chạy trốn, đành phải cười chung ngựa với Mẫu Phượng Thấm. Tiểu Phúc Tử là thoải mái nhất, một mình một ngựa.

Ta há miệng thở dốc, nghĩ rằng, ngồi chung ngựa với Tiểu Phúc Tử cũng không tệ lắm. Còn chưa mở miệng nói chuyện đã nghe Lâm Thụy ở bên cạnh thấp giọng nói: “Bốn vương sẽ không cùng mấy nữ tử đó thân thiết da thịt, thì nàng cũng đừng mơ cùng với nam tử khác thân thiết da thịt, cho dù có là thái giám...”

Giọng hắn nói tuy rằng cực nhỏ nhưng vẫn bị Tiểu Phúc Tử nghe được. Bởi vì Tiểu Phúc Tử quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn chúng ta một cái. Ánh mắt kia tràn ngập oán ý. Ta vội nói: “Người xem người xem, Vương gia, ngài chọc trúng chỗ đau của người ta rồi kìa...”

Lâm Thụy, có đôi khi, quả thật là rất tốt, đặc biệt là thái độ biết sai liền sửa. Hắn vội thành thật nhận lỗi, nói với Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, cái này, bốn vương không phải muốn nói người. Bốn vương đang nói về, nói về...”

Tiểu Phúc Tử lại lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa. Ta lại nhìn thấy khóe mắt hắn hơi hơi cong lên. Trong ánh mắt dường như ẩn chứa ý cười.

Trong lúc nói chuyện, chúng ta cười trên lưng bảo mã, chạy lên vùng núi. Mấy con thiên lý mã này thật không phải tầm thường, chạy trốn cũng vô cùng mau lẹ. Dần dần, đã bỏ đám quan binh ở lại rất xa.

Chạy như điên mấy giờ liền, rốt cuộc cũng đi vào một vùng núi không người yên tĩnh để lánh nạn.

Chúng ta tìm được một nhà dân, cho bọn hắn mấy trăm lượng bạc, tá túc tạm một đêm. Mẫu Phượng Thấm bị Tư Đồ điểm huyết, Thanh Phi bị Tiểu Phúc Tử đánh vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Hai mỹ nữ này lập tức được chúng ta khiêng vào nhà dân đó...

169. Chương 171

Chương 171: MƯU KẾ

Edit: Docke

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, Mẫu Phương Thâm tỉnh lại sau cơn hôn mê, nhìn thấy nữ tử đang đứng trước mặt, sóng vai đứng chung với nàng là Thụy Vương gia. Bọn họ đều hơi hơi mỉm cười, hướng về phía nàng nhưng lại tựa như không hề nhìn thấy nàng. Trái tim nàng bỗng chốc lạnh như băng. Bởi vì nàng nhìn thấy, trong mắt bọn họ chỉ có hình bóng của nhau. Còn ánh mắt hẳn khi nhìn nàng, lạnh lùng mà lạnh nhạt, ngay cả vẻ lễ độ lấy lệ như trước kia cũng không còn nữa.

Nàng giãy dụa đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy tất cả người trong thiên hạ đều rời bỏ mình. Nàng nghĩ, nàng đã thiết kế ra một kế hoạch thiên y vô phòng* (Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở) nhưng hình như trong mắt người ta chỉ là một màn kịch của Như nhi thôi sao?

Chẳng qua, nàng chỉ muốn nắm giữ vận mệnh của mình, được chung sống với người mà mình yêu thích. Nàng không muốn mình bị gia đình biến thành công cụ thông gia để tặng cho người ta, cho nên nàng mới dịch dung thành diện mạo bình thường, dẫn theo một thị nữ từ nhỏ đến lớn vẫn bí mật theo hầu bên cạnh mình, bỏ trốn. May mắn thay, khi nàng vào đến biên cương Tây Sở, thị nữ kia lại được hoàng thượng Tây Sở nhìn trúng, trở thành sủng phi bên cạnh hắn. Lúc này mới khiến nàng hứng khởi, nảy sinh một ý niệm lớn mật trong đầu, tiến hành nốt một kế hoạch tưởng chừng như đã bị mắc cạn... Có lẽ, làm như vậy mới có thể giúp nàng đạt thành tâm nguyện của mình.

Mà lúc này, Quy Trữ – người hầu mà ngay từ nhỏ đã vô cùng ngưỡng mộ nàng – không ngờ khi nghe tin nàng bỏ trốn đã theo dõi đến tận Tây Sở. Điều này làm cho nàng tin rằng, ông trời thật sự đang giúp mình, có thêm một sự giúp đỡ mạnh mẽ. Từ miệng hắn, nàng biết được phòng tuyến cuối cùng của Thụy Vương tại Tây Sở. Phòng tuyến này, chính là Nghi Phi của hoàng cung Tây Sở. Không thể ngờ được, Thụy Vương vì quốc gia nên vẫn không phá hủy phòng tuyến cuối cùng này. Nhưng nàng thì khác, nàng đâu cần biết đến quốc gia cái gì. Quốc gia có giúp được gì, có cho nàng cái gì đâu, ngoại trừ muốn nàng phải là người thể này, phải gả cho người thể kia...

Vì đạt được mục đích, nàng đã sai khiến Thanh Phi phá hủy phòng tuyến cuối cùng của Lâm Thụy tại Tây Sở...

Dùng cái chết của Quy Trữ để dẫn bọn họ đi vào Tây Thái Dương Cốc. Có cài sẵn thuốc nổ, có ám khí phượng vĩ trợ giúp, nàng vốn tưởng rằng vạn lần cũng không thể thất bại được, nhưng hóa ra, một chiêu liền mất trắng...

Nàng nhìn nữ tử thần sắc nhàn nhạt trước mặt. Khuôn mặt không hề có nét gì thần kỳ đặc biệt, cùng lắm thì cũng chỉ được gọi là thanh tú mà thôi. Trên mặt lại tràn ngập ánh huy hoàng của sự tự tin. Bất kể là đang đối mặt với người nào, thần thái của ả vẫn không chút để ý, vẻ mặt lại như bất cần tất cả. Đó chính là điều khiến nàng thống hận nhất, đặc biệt là khi ả đối mặt với Thụy Vương gia mà vẫn tỏ ra không chút để ý...

Nàng trông thấy, ả ta thuận miệng nói: “Vương gia, giúp ta dời cái ghế đến đây...” Vậy mà Thụy Vương gia lại vui mừng hơn hờ, bưng ghế đến cho nàng...

Nàng nhìn thấy, ả ta nhíu nhíu đầu mày, nói: “Vương gia, người nên tẩy trang đi. Hai Tiểu Phúc Tử cứ ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, thật không quen chút nào...” Vậy mà không ngờ, Lâm Thụy lại có vẻ thẹn thùng, lập tức đi tẩy trang thay quần áo.

Nàng còn nhìn thấy, sau khi tẩy trang đổi quần áo xong, Lâm Thụy tài trí cao cường, tuấn mỹ vô song kia, trong ánh mắt lại chỉ có ả kia, vì ả cười mà cười, vì ả ưu mà ưu...

Ta chậm rãi lấy ra tấm bản đồ, giơ ra trước mặt Mẫu Phương Thâm, mỉm cười: “Mẫu tiểu thư quả thật là tài trí hơn người, thông minh tuyệt đỉnh. Không ngờ có thể chế tạo ra một tấm bản đồ như vậy...”

Mẫu Phượng Thắm oán hận nhìn ta. Trong đôi mắt mỹ lệ của nàng, lửa căm giận ngút trời giống như đang phun trào. Nhưng chỉ trong chớp mắt, lửa giận kia lại bị dập tắt. Nàng đóng chặt ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Đừng phí công vô ích. Dù ngươi có hỏi cái gì, ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết...”

Ta nói: “Ta có thể hỏi cái gì đây? Tất cả những gì ngươi làm, ta đều đã hiểu rõ trong lòng bàn tay. Còn gì để mà hỏi ngươi nữa? Ngươi còn có cái gì đáng để ta phải hỏi chứ? Nhưng ta lại có chút lo lắng cho kết cục của Mẫu Phượng Thắm. Không biết Mẫu tiểu thư có người thân nào hay không? Nếu như bọn họ biết ngươi phản bội Đại Tề, đầu quân vào Tây Sở, liệu có liên lụy đến người nhà của ngươi không?”

Mẫu Phượng Thắm lạnh lùng nói: “Có bằng cớ gì chứng minh ta phản bội Đại Tề? Cùng lắm chỉ là thị nữ của ta đã bị người ta nhìn trúng, trở thành sủng phi của hoàng đế Tây Sở mà thôi. Đây chỉ là chuyện của chính cô ta, đâu có chuyện gì liên quan đến ta?”

Ta gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nói: “Mẫu tiểu thư dùng bản đồ giả tạo nên một cuộc phân tranh lớn như vậy, đích thật là thông minh tuyệt đỉnh. Người như vậy, làm sao để ta qươ được nhược điểm chứ. Ta mà làm không khéo, không chừng có thể ăn trộm gà không thành còn mất đi năm gạo nữa!”

Ánh mắt Mẫu Phượng Thắm tỏ vẻ đắc ý. Nàng nói: “Các ngươi, tốt nhất nên thả ta ra, bằng không, làm cho bên trong Đại Tề xảy ra phân tranh thì không tốt lắm đâu!”

Ta ái ngại nói: “Không được, còn chưa đạt được mục đích, chúng ta sao có thể thả ngươi đi? Tuyên Vương nhất định đang chờ ngươi rất sốt ruột...”

Ta không khỏi nhớ đến cái tát mà Tuyên Vương đã ban cho nàng, khinh giòn, vang dội. Nếu như đưa nàng trả về cho Tuyên Vương, sẽ có hậu quả thế nào đây? Ta không khỏi nở nụ cười.

Có lẽ nụ cười của ta còn vạn phần gian trá hơn cả hồ ly, ta nhìn thấy trong mắt Mẫu Phượng Thắm một tia khấn trương. Nàng nói: “Không, ta không trở về Đại Tề đâu...”

Ta đồng tình nói: “Cũng đúng, hiện giờ Đại Tề có nơi nào cho Mẫu tiểu thư dung thân nữa đâu? Hoàng hậu có biết Mẫu tiểu thư cũng có phần tham dự vào chuyện của Bình Vương không nhỉ?”

Mẫu Phượng Thắm trầm mặc không nói, hận ý trong mắt càng sâu...

Ta nói: “Kỳ thật, còn người của ta cũng rất biết thương lượng. Chỉ cần Mẫu tiểu thư nói cho ta biết một việc, có lẽ ta cùng Thụy Vương gia sẽ không đuổi Mẫu tiểu thư về Đại Tề cũng không chừng. Đương nhiên, chuyện này phải được Mẫu tiểu thư đồng ý mới được. Chuyện bắt buộc người khác, cho tới bây giờ ta cũng không bao giờ làm...”

Nửa thân dưới của Mẫu Phượng Thắm đã bị Tư Đồ điểm huyết đạo, ngồi trên chiếc ghế dựa không thể động đây. Nghe xong lời ta nói, ánh mắt biểu lộ sự mong muốn. Ta nghĩ, ngay cả lời nói của ta, kẻ thù lớn nhất trong cảm nhận của nàng mà nàng cũng có thể suy nghĩ. Cho thấy nàng tại Đại Tề thật sự đã cùng đường rồi, ngoại trừ con đường gả cho Tuyên Vương...

Nàng nói: “Ngươi muốn hỏi cái gì? Tất cả mọi chuyện không phải ngươi đều đã biết hết rồi sao?”

Ta cười tự giễu và nói: “Mẫu tiểu thư thật sự khích lệ ta rồi. Có rất nhiều chuyện, ta cũng không biết. Ta chẳng qua chỉ muốn biết, vì sao Mẫu tiểu thư lại vẽ ra tấm bản đồ như thế này, là muốn gây ra chuyện gì?”

Đây cũng là chỗ ta cảm thấy lẫn lộn nhất. Chiều theo diễn biến sự việc, tấm bản đồ giả này, một năm trước đã rơi vào tay Nhân Phi nương nương rồi. Nàng chỉ là một cô nương dưỡng trong khuê phòng, vì lẽ gì mà vẽ ra một tấm bản đồ giả để đánh trống, muốn làm cái gì chứ?

Ánh mắt nàng chuyển hướng nhìn sang Lâm Thụy. Lâm Thụy ngồi bên cạnh bàn, ngón tay khe khẽ gõ trên mặt bàn, cũng không nhìn về phía nàng.

Nàng đột nhiên cười khổ: “Muốn làm cái gì ư? Ngươi có biết không? Trên thế giới này, không chỉ có mình ngươi mới giỏi dùng mưu lược, nhưng có lẽ không có ai may mắn như ngươi, có thể gả cho người mình yêu thích. Những gì ta đã làm, chẳng qua chỉ hy vọng người ta yêu mến có thể nhìn nhận ta...”

Ta càng thêm mê hoặc, nói: “Tấm bản đồ này cùng với việc ngươi phải gả cho người người yêu mến, có quan hệ gì với nhau?”

170. Chương 172

Chương 172: MẠC NHIÊN

Edit: Docke

Mẫu Phượng Thắm ánh mắt mê ly, nhìn Lâm Thụy và nói: “Người biết không? Từ khi còn nhỏ được vào cung vẫn an cô cô, sau khi nhìn thấy hần, ta đã không thể nào quên được. Ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải gả cho hần. Chỉ vì trong ánh mắt hần ẩn chứa sự mặc nhiên và khinh thường...”

Nàng quay qua nhìn ta, nói: “Về mặt đó rất giống người, đối với tất cả mọi chuyện đều không để trong lòng, lại thêm phần khinh thường có thể xoay chuyển càn khôn. Ta tận mắt chứng kiến, hần chỉ dùng vài câu nói mà đã khiến cho cô cô ta lúc ấy đang là hoàng hậu, tức giận đến mức nói không nên lời, nhưng cũng không thể trách phạt. Khi đó, ta đã biết, hần chính là một cường giả, và chỉ có nữ cường nhân mới xứng đôi với hần. Vì thế, ta học võ, học vẽ, học thơ, học cơ quan âm khí... Tất cả những thứ có thể trở thành sức mạnh của con người, ta đều học. Chỉ tiếc rằng, hần vẫn đối với ta mặc nhiên, cho dù đối mặt với ta, hần vẫn coi ta như trong suốt vô hình. Ta biết, điều hần quan tâm duy nhất, chỉ là cuộc tranh đấu với Tuyên Vương, là ngôi vị thái tử. Vì thế, vì muốn giúp hần, vì muốn mình có thể chiếm được một góc nhỏ nhỏ nào đó trong lòng hần, ta đã thiết kế ra một kế hoạch cực kỳ đại mật...”

Ta nói: “Thực thi kế hoạch này, cũng cần phải có tấm bản đồ thật. Chẳng lẽ trong tay người thật sự có tấm bản đồ kia?”

Mẫu Phượng Thắm nói: “Tuyên Vương gia đi khắp thế giới lục tìm tấm bản đồ đó. Nhưng hần lại không thể ngờ được, tấm bản đồ đó đã bị thủ hạ trung thành với hần nhất, đưa cho ta...”

Ta nói: “Người nói, chính là Quy Trữ ư? Quy Trữ có được bản đồ đó từ đâu?”

Mẫu Phượng Thắm cười lạnh: “Tuyên Vương không biết rằng, Quy Trữ chính là người con đã bị Thục Trung Lôi gia đuổi ra khỏi cửa. Lúc hần bị đuổi khỏi nhà, đã lấy trộm tấm bản đồ này mang đi. Trong lúc, Tuyên Vương phái người đi khắp nơi tìm kiếm nó, hần lại không biết rằng, tấm bản đồ này đã có sẵn trên người thuộc hạ của hần rồi...”

Ta chỉ đành than thở một tiếng trong đáy lòng. Tuyên Vương đáng thương! Bên cạnh hần có ai là người trung thành hay không?

“Tuyên Vương hạ lệnh cho Quy Trữ giết chết Nhân Phi nương nương. Ta biết, Nhân Phi nương nương khẳng định sẽ hận hần đến thấu xương. Mà Gia Cát xiển sư đoán sai nơi đặt Thần Cung là chỗ vốn ngày xưa là Đông Minh Nguyệt Hồ, cộng thêm một vài mối liên hệ, ta đã nảy sinh trong đầu một kế hoạch cực kỳ đại mật. Ta bắt chước theo tấm bản đồ, y theo địa hình núi của Tây Sở mà Quy Trữ đã cung cấp, lựa chọn một sơn cốc được bốn phía vây kín để tạo ra tấm bản đồ này. Mà thật đúng dịp, sơn cốc này không ngờ lại được gọi là Tây Thái Dương Cốc. Ta mới có thể dùng ý tứ tương phản để làm cho bản đồ giả càng khó bề phân biệt được. Mục đích, chính là muốn dẫn dụ Tuyên Vương vào trong sơn cốc này...”

Ta nói: “Chỉ cần dưới sự giúp đỡ của Quy Trữ, dẫn Tuyên Vương vào sơn cốc, đồng thời mật báo với quan viên tại Tây Sở, như vậy thì kế hoạch mượn đao giết người của người sẽ thành công viên mãn. Còn Thụy Vương gia cũng sẽ thuận lợi lên ngôi thái tử...”

Ta hỏi nàng: “Người làm sao có thể khẳng định rằng tấm bản đồ này sẽ rơi vào tay Tuyên Vương?”

Nàng nhàn nhạt nói: “Đương nhiên ta khẳng định được. Chỉ cần ta nói cho hần biết Nhân Phi đã dùng bỏ câu đưa tin cho ai, hần còn không thể bắt được hai tiểu cô nương kia hay sao? Chỉ có điều, đến cuối cùng lại truyền đến tin tức Thụy Vương gia yêu thích người, nên ta đã buông bỏ kế hoạch này. Vốn là, ta có thể

trợ giúp hần diệt trừ Tuyên Vương đoạt được ngôi vị thái tử. Kế hoạch này vốn nên được thực hiện sau khi thái tử bị phế trong một hồi cung biến kia. Nhưng mà, tất cả, chỉ vì người mà hoàn toàn thay đổi...”

Ta không khỏi bội phục tận đáy lòng tâm tư thận mật của nàng. Nàng cùng Tuyên Vương liên thủ để hủy bỏ thái tử, sau đó lại phụ giúp Tây Sở bắt giết Tuyên Vương. Như vậy thì cuối cùng, ngôi vị thái tử đương nhiên sẽ thuộc về Thụy Vương gia. Mưu kế âm độc giảo quyệt của nàng thật khiến ta mặc cảm.

Ta nhớ đến một chuyện, nói: “Chẳng lẽ người không biết rằng hai vị tiểu cô nương kia đã đem tấm bản đồ giả giao cho ta sao?”

Mẫu Phương Thấm nói: “Đây chính là lỗ hổng lớn nhất trong kế hoạch của ta. Khi Quy Trữ đem tấm bản đồ giấu trong phủ tướng quân rồi thả tin tức cho Nhân Phi lục soát. Sau đó, nữ nhân kia nhận định tấm bản đồ này là thật, nhưng lại trăm lần dặn dò con gái nàng dùng tấm bản đồ này để bảo vệ tính mạng. Không thể ngờ được, ta còn chưa cho người truyền tin đi thì hai con tiện nhân kia đã giao bản đồ cho người. Lúc ta nghe được tin này, ta đã biết, kế hoạch của ta thật sự cũng không biết có thực hiện được hay không. Bởi vì ta biết, cho dù Tuyên Vương biết bản đồ rơi vào tay người nhưng hần cũng sẽ không đoạt nó từ trong tay người. Vào đêm hần thành thân, ta thật sự rất cao hứng. Vốn tưởng rằng sau khi người cùng hần thành thân, sẽ giao bản đồ ra, cùng hần đến Tây Sở. Như vậy thì chẳng phải ta sẽ đạt thành nhất tiễn song điêu rồi sao?”

Ta lẩm bẩm: “Vì để bắt giết Tuyên Vương mà người tiêu phí khí lực lớn như vậy, có đáng không? Quy Trữ nếu đã là tâm phúc của Tuyên Vương, cứ bình thường ám sát chẳng phải là rất tốt, càng có nhiều cơ hội không đúng sao?”

Mẫu Phương Thấm cười lạnh một tiếng, nói: “Tuyên Vương từ nhỏ đã học một thân võ công ‘kim chung cháo’, nào có thể dễ dàng bị ám sát như vậy. Thậm chí là hạ độc, chúng ta cũng đã thử vài lần rồi. Ngoại trừ độc chết mấy hạ nhân thử đồ ăn, không hề có biện pháp. Bên cạnh hần cao thủ rất đông, nhưng hần cũng không hề tin nhiệm một ai. Dựa vào một mình Quy Trữ thì làm sao có thể tiến hàng ám sát được? Nói không chừng còn đả thảo kinh xà...”

Ta cười nói: “Đáng tiếc, cuối cùng, mọi chuyện lại không thể theo như ý người...”

Mẫu Phương Thấm cảm hận nói: “Không sai, tất cả những việc ta đã làm, đều đã tan thành bọt nước. Kết quả là, vì không muốn gả cho Tuyên Vương, ta chỉ đành mang theo thị nữ rời khỏi Đại Tề, đến Tây Sở. Đến được đây, ngược lại khiến cho đầu óc ta sáng ngời. Ta biết, các người sớm hay muộn gì cũng sẽ chiếu theo bản đồ mà tìm đến đây. Hơn nữa, chuyện này không thể mượn tay người khác làm, mà tùy từng dẫn theo cũng không thể dẫn nhiều. Chuyện này với ta mà nói, lại không phải là một cơ hội vô cùng tốt hay sao?”

Ta nhàn nhạt nói: “Vì thế, người kêu Quy Trữ trốn trong phủ tướng quân. Khi nhìn thấy chúng ta đã đến, phái người dẫn Tử Dạ – vẫn luôn đuổi giết Quy Trữ, đến đây. Sau đó để Quy Trữ lưu lại vài chữ. Nhưng ta không hiểu, Quy Trữ vì cái gì lại phải dùng cái chết để hoàn thành chuyện này?”

Ta nghĩ, Quy Trữ này, đầu hần có phải bị vấn đề gì rồi không? Dám dùng cái chết chỉ để đổi lại vài chữ kia?

Trên mặt Mẫu Phương Thấm xẹt qua một tia lãnh khốc, nói: “Chuyện này, ta cũng không ép hần. Tất cả đều do hần tự nguyện. Khi ta nói kế hoạch này ra, suy đi nghĩ lại cũng không biết làm sao để dẫn dụ các người đến Tây Thái Dương Cốc. Không ngờ hần dám dùng cái chết của mình để dụ các người lọt lưới. Còn nói, chỉ cần ta cho hần một vị trí trong trái tim là được rồi...”

Ta nhìn về lãnh khốc trên khuôn mặt nàng, nghĩ rằng. Hai người này thật đúng là một đôi tuyệt phối. Một người đòi sống đòi chết quần quýt lấy Lâm Thụy. Một người đòi sống đòi chết phản bội chủ tử của mình, chỉ mong có được một vị trí trong lòng mỹ nhân. Chỉ sợ, Quy Trữ đối với nàng, rốt cuộc đã nản lòng thoái chí. Bằng không cũng sẽ không dùng cái chết để đổi lấy một chút tình ý của nàng? Đáng tiếc, e rằng trước mắt, Mẫu Phương Thấm đã quăng hần ra sau đầu rồi.

Mẫu Phương Thấm nhìn Lâm Thụy. Lâm Thụy lại dường như không nghe thấy buổi nói chuyện này của nàng vậy, ánh mắt mơ hồ, không biết đang trôi đến nơi nào rồi. Về mặt nàng ảm đạm cùng ưu thương, khiến ta có phần cảm thấy Lâm Thụy thật đúng là một kẻ cực kỳ lãnh khốc. Lại nghĩ, trên đời này sao lại có nam nhân lãnh khốc đến như vậy, hay là đang giả vờ? Ta không khỏi đi đến trước mặt Lâm Thụy, tử tử tế tế đánh giá hần.

Hắn bị nhìn mà bất ngờ, khó hiểu. Hắn đích xác đủ lãnh khốc, trên mặt một chút thần sắc động tình cũng không có, còn nhàn nhạt nói: “Chuyện này cũng đều là do một phía nàng tình nguyện. Nữ nhân đưa lên tận cửa, Bồn vương cũng không có bồn phận phải có trách nhiệm với họ.”

Hắn thổ lộ những lời này là muốn nói với ta, để ta yên tâm: Hắn đối với nàng không hề cảm động chút nào. Nhưng câu nói này lại khiến sắc mặt Mẫu Phượng Thắm trắng bệch. Trắng đến mức trong suốt. Ta dường như có thể nghe được trái tim nàng phát ra những tiếng loảng xoảng, vỡ vụn...

171. Chương 173

Chương 173: MẪU THỊ CHẾT

Edit: Docke

Mẫu Phượng Thắm hé miệng, phun ra một ngụm máu tươi. Nàng thở dốc, nói: “Chẳng lẽ hết thấy, ta cũng không thể đổi lại được một cái liếc mắt của người?”

Lâm Thụy cũng thật sự liếc mắt nhìn nàng một cái. Nhưng cái liếc mắt ấy, so với không nhìn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Bởi vì, hắn liếc mắt nhìn nàng mà như đang nhìn một cọng cỏ hay tảng đá vậy. Hắn liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Bồn vương không cần người phải làm nhiều việc như vậy?”

Trong ánh mắt hắn tràn ngập kiêu ngạo, toàn bộ khuôn mặt là vẻ bề ngễ. Ta hiểu ý hắn. Với trí tuệ cùng thủ đoạn của hắn, đích xác không cần sự hỗ trợ của Mẫu Phượng Thắm. Nhưng mà, không phải nàng cũng đã gián tiếp giúp người chiếu cố đó sao? Bằng không, Tuyên Vương làm sao bị vạch trần chuyện mưu hại thái tử nhanh như vậy? Ngồi vị thái tử kia làm sao đến tay người nhanh như vậy? Tục ngữ nói: Chịu ơn thì nhất định phải báo đáp. Vậy mà hình như lại hoàn toàn chẳng có tác dụng gì với người cả? Lập trường của ta không khỏi bị lung lay chút đỉnh, có vẻ nghiêng qua đồng tình với Mẫu Phượng Thắm...

Nhìn thấy vẻ mặt nhàn nhạt của hắn, ta bỗng nhiên hiểu được. Trên thế giới này, làm cho người ta thống khổ nhất không phải là lúc trong tay người không có thứ gì, mà là lúc người mang rất nhiều, rất nhiều thứ đã được chuẩn bị kỹ càng đến tặng cho người ta, nhưng người ta lại không muốn nhận.

Mẫu Phượng Thắm cực kỳ thương tâm, oa một tiếng, lại phun ta một ngụm máu tươi, nói: “Vốn dĩ, ta dẫn dụ các người nhập cốc cũng chỉ vì hắn, chỉ cần hắn theo ta đi...”

Ta lạnh nhạt nhìn nàng: “Dù hắn có đi theo người thì chắc người cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu. Bằng không, trong tay người đã không có lợi thế gì thì làm sao có thể khống chế được Thụy Vương gia?”

Mẫu Phượng Thắm lạnh lùng nói: “Chỉ cần hắn theo ta đi, ta tự nhiên sẽ có cách để khống chế hắn. Điều này thì người không cần phải lo lắng...”

Ta nói: “Thật sao? Không phải dùng được vật để chế tạo ra một con rối đấy chứ?”

Mẫu Phượng Thắm nói: “Chỉ cần hắn ở lại bên cạnh ta, cho dù chỉ là một cái xác không hồn, ta cũng không ngại...”

Ta lại một lần nữa vì thủ đoạn ngoan độc của Mẫu Phượng Thắm mà bội phục tận đáy lòng. Cũng may Lâm Thụy chưa đến mức rơi vào tay nàng, bằng không, sẽ trở thành một người thực vật.

Ta lo nghĩ, hỏi nàng: “Tại hoàng cung Tây Sở, thế lực của người cũng lớn quá nhỉ, không ngờ còn có thể điều động binh sĩ?”

Nàng lạnh nhạt nói: “Một phi tử đang được sủng ái chính là đối tượng mà ai ai cũng đều tranh giành nịnh bợ, có gì mà không thể làm được. Chỉ cần Thanh Phi ưng thuận hứa hẹn với các tướng sĩ, bọn họ còn có thể không nghe theo sự chỉ huy của nàng hay sao?”

Ta yên lòng, mỉm cười: “Thì ra, hành động này không hề được báo cáo lên hoàng đế Tây Sở mà chỉ có các người lén lút hành động thôi. Vậy thì ta an tâm rồi...”

Ta nghĩ, cần phải hành động nhanh, chúng ta mới có thể mau chóng rời khỏi Tây Sở. Bằng không, chờ đến khi tên hoàng đế kia tỉnh ngộ, sai người đi khắp nơi tìm kiếm ái phi của hần thì chúng ta khó mà chạy thoát được.

Ta đang nghĩ ngợi, ánh mắt nàng mê ly nhìn Lâm Thụy, khóe miệng chảy máu tươi. Lão cha nhú nhú đầu mày, tiến lại gần giúp nàng bắt mạch rồi nói: “Tâm mạch của nàng đã đứt, xem ra, mạng sống đã không còn giữ được bao lâu nữa...”

Ta lắp bắp kinh hãi, nói: “Không thể nào, còn chưa có làm gì, nàng vì cứ gì mà lại như vậy?”

Lão cha thở dài, nói: “Nàng sống, đều là vì Thụy Vương gia. Nhưng hôm nay, Thụy Vương gia đã cho nàng một đả kích trí mạng, khiến tâm mạch của nàng bị thương rất nặng. Nàng đã mất hết ý chí sinh tồn rồi...”

Ta nói: “Vậy thì phải làm sao bây giờ? Ta còn muốn nàng nói ra bản đồ Thần Cung thật sự đang ở đâu nữa mà?”

Mẫu Phượng Thấm hơi hỏi mở mắt ra, nhìn Lâm Thụy mà nói: “Thụy Vương gia, cho dù người có theo ta đi, ta nghĩ ta cũng sẽ không làm chuyện gì thương tổn người. Ta làm sao có thể hại người được? Ta nghĩ, cho dù trên tay ta có cầm Nhuyễn cốt tán, cũng sẽ không bắt người phải uống nó. Nữ nhân, chính là luôn mềm lòng như vậy...”

Ta vội vàng nói: “Mẫu Phượng Thấm, người đừng nói cái gì mềm lòng hay không mềm lòng nữa. Trước hết, người hãy nói cho ta biết, bản đồ thật bây giờ đang ở đâu...”

Ánh mắt Mẫu Phượng Thấm tan rã, nói: “Vì sao ta phải nói ra? Hần một chút cũng không thèm để ý đến ta, bất kể là ta đã giúp hần làm những gì...”

Ta khuyên: “Mẫu Phượng Thấm, người nói ra đi. Chỉ cần người nói ra, hần nhất định sẽ để ý đến người mà...”

Đương nhiên phải để ý chứ, vì Thần cung này mà chúng ta đã tiêu phí không ít khí lực.

Nghe xong lời ta nói, ánh mắt nàng xoay chuyển, lóe sáng. Nàng nói: “Là thật sao, hần thật sự sẽ để ý đến ta sao? Vậy vì sao hần còn không ôm ta một cái?”

Ta đảo mắt nhìn Lâm Thụy. Ánh mắt hần tràn đầy thần sắc không đồng ý. Nhưng dưới cái nhìn đầy uy hiếp của ta, hần cũng đành chậm rãi đi tới. Ta vội kéo tay hần đưa qua, để cho Mẫu Phượng Thấm bắt lấy. Đôi mắt Mẫu Phượng Thấm lại chậm rãi nhỏ lệ, ta nhìn thấy mà trong lòng chua xót không thôi. Ta không khỏi thừa nhận, nữ nhân quả là rất mềm lòng.

Mẫu Phượng Thấm đưa tay hần kề lên má mình, cọ cọ, nói: “Thụy Vương gia, người có biết ta đã chờ đợi ngày này, đợi biết bao lâu, ảo tưởng bao lâu. Chỉ cần người ôm ta, cái gì ta cũng sẽ nói cho người biết...”

Nàng thở hào hển, trong miệng máu tươi chảy ròng. Mắt thấy đã không thể chậm trễ nữa, ta vội giật giạt ống tay áo Lâm Thụy, ý bảo hần tiến lên, thấp giọng nói: “Người không hỏi được bản đồ Thần cung, thì đừng nghĩ đến chuyện ta sẽ thừa nhận ngôi vị thái tử phi nữa...”

Hần vội cười, đi lên phía trước, nắm lấy Mẫu Phượng Thấm. Đông cứng, xơ cứng, hoàn toàn không có vẻ ôn nhu ngày nào...

Tình cảnh lúc này khiến ta không tự chủ được mà nhớ đến một tình cảnh trong cuốn tiểu thiếp vô hiệp, giống nhau vô cùng. Xem ra, lịch sử sẽ không ngừng tái diễn. Bất luận là thời điểm nào cũng đều sẽ gặp được những tình cảnh trong tiểu thuyết mà người tưởng là không tưởng.

Mẫu Phượng Thấm lại cực kỳ thỏa mãn, dựa hần vào lòng ngực hần, nhẹ nhàng nói mấy câu vào tai hần. Ta không nghe rõ. Cũng không ai nghe rõ, ngoại trừ Lâm Thụy...

Khóe miệng Mẫu Phượng Thấm nhàn nhạt hé ra một nụ cười tủm tỉm, an hòa và mỹ lệ. Tay nàng buông xuống, rốt cuộc nhắm hai mắt lại.

Lâm Thụy hít một hơi rồi ôm lấy nàng, đặt nằm xuống giường, dùng tấm chăn mỏng đắp lên thi thể nàng. Sau đó, hắn thông thả bước qua bước lại trong phòng, mày cau lại. Ta tưởng hắn đang vì Mẫu Phượng Thắm mà thương tâm nên cũng không quấy rầy hắn. Là người, có đôi khi vẫn cần phải khoan hồng độ lượng. Ta cũng không cho rằng ta đang ghen tuông gì gì đó...

Hắn lại bước đi thông thả vài bước rồi nói: “Chúng ta đi ra ngoài hết đi, để ái phi cùng Tư Đồ nương nường ở lại tìm, bản đồ được cất giấu trong người nàng. Nàng nói, bản đồ được giấu trong nội sam...” Nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài, cũng không hề ngoái lại nhìn thi thể Mẫu Phượng Thắm lần nào. Bước chân vội vàng, hiển nhiên đã bị chuyện bản đồ Thần cung thật sự sắp xuất hiện đã động. Tâm tư của hắn đã hoàn toàn đặt vào bản đồ Thần Cung. Sự thiết tha đoạt được Thần cung đã chiếm hết toàn bộ tâm thần hắn. Nữ nhân này đã làm nhiều việc cho hắn như vậy, lại không hề chiếm được một chút tâm thần nào của hắn. Nam nhân như vậy, đôi khi, tình cảm thật sự là đậm bạc đến cực điểm...

Bây giờ ta mới biết đến sự lãnh khốc của hắn, thật sự là rất tàn nhẫn. Đối với người mà hắn không yêu, hắn lãnh đến cực điểm, ngay cả bố thí một chút tình cảm cũng không hề muốn.

Ta nghĩ, đây có phải là phẩm chất cần phải có của một vương giả? Nhưng trong lòng ta vẫn có một chút chua xót. Mẫu Phượng Thắm không hề chiếm được chút tình yêu nào, nàng có phải cũng rất đáng thương hay không? Từ nhỏ đến lớn bị người ta bồi dưỡng thành công cụ thông gia, vì tình yêu đích thực mà bản thân cảm nhận được, nàng chỉ có thể trợ giúp cho hắn, hy vọng trong lòng hắn có thể tồn tại hình bóng của mình. Nhưng không ngờ, hắn lại không chút để ý đến nàng. Nam nhân lãnh khốc, có đôi khi thật sự rất đáng sợ. Hắn có thể lãnh khốc đến mức phá nát trái tim người khác, còn tỏ vẻ vô tội như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến mình.

172. Chương 174

Chương 174: THỎA MÃN

Edit: Docke

Bây giờ ta mới bắt đầu biết được, Thụy Vương gia có thể lãnh khốc và lý trí đến mức quái dị như thế. Hắn có thể từ vị trí con trai của một phi tử không được sủng ái nhất của hoàng đế Đại Tề mà một đường thăng tiến, trở thành thái tử – ngôi vị mà ai sờ vào cũng sẽ bỏng tay. Thụy Vương gia, một người có tâm địa lãnh khốc như thế, hội tụ đầy đủ tất cả điều kiện để trở thành vương giả như thế, hắn sao lại không thành công được cơ chứ?

Ta càng nghĩ càng kinh hãi. Ta cảm thấy, nếu có một ngày hắn đối với ta không còn như bây giờ nữa, có lẽ cũng sẽ giống như đối với Mẫu Phượng Thắm, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn lấy một cái. Điều này càng khiến ta trở nên kiên định, càng quyết tâm không thừa nhận ngôi vị thái tử phi.

Ta vừa nghĩ vừa cùng Tư Đồ cởi ngoại sam của Mẫu Phượng Thắm. Tư Đồ đột nhiên nói một câu ngốc nghếch không đầu không đuôi: “Hắn sẽ không đối với ngươi như vậy đâu...”

Ta quay đầu nhìn qua Tư Đồ nhưng nàng không nhìn ta mà chỉ nhìn thẳng vào Mẫu Phượng Thắm đang nằm trên giường. Ta hoài nghi, không biết nàng đang nói chuyện với ta hay là đang nói chuyện với hồn ma của Mẫu Phượng Thắm nữa?

Ta đang cân nhắc xem thế gian này thật sự có ma quỷ hay không thì nàng lại nói: “Thụy Vương gia một khi đã vừa ý ai rồi thì rất khó lòng thay đổi. Hắn sẽ không đối xử với ngươi như vậy đâu...”

Ta mới hiểu được, thì ra nàng đang nói chuyện với ta. Ta nhàn nhạt nói: “Ngươi làm sao biết được?”

Tục ngữ nói rất đúng. Đàn ông có một căn bệnh chung, chính là háo sắc. Còn nhớ lúc ở hiện đại, có một siêu sao điện ảnh và truyền hình hồng hạnh vượt tường, cùng tình nhân sinh ra một người con gái. Câu

đầu tiên hắn phát biểu trước giới truyền thông chính là: “Ta đã phạm phải căn bệnh chung của tất cả đàn ông...” Hắn tổn thương vợ hắn, cuối cùng lại nói như thế, cũng không hề xin lỗi. Ta không muốn sau này, chính mình lại rơi vào kết cục như thế.

Tư Đồ rút cuộc quay đầu qua nhìn ta nói chuyện: “Ngay cả ta, bởi vì người, khi bị giam lỏng ở gần Thụy Vương phủ cũng được hắn đối đãi rất tử tế. Hắn làm sao có thể đối xử với người như thế?”

Ta nghĩ. Xem ra, những ngày nàng sống ở Thụy Vương phủ, Lâm Thụy đã mua chuộc lòng Tư Đồ rồi. Không phải bằng vào mấy quyển bí kiếp đó hay sao? Người lại nói giúp hắn như vậy? Ta không khỏi chép chép miệng, khinh miệt nàng.

Tư Đồ hiểu rõ suy nghĩ của ta, nói: “Người cho rằng mấy quyển bí kiếp võ công đó có thể mua chuộc được ta sao? Thời gian ta ở tại Thụy Vương phủ, những chuyện khác không biết, chỉ biết rằng trong thư phòng của hắn có dán những câu thơ mà người đã ngâm trong lần đầu tiên hai người gặp nhau tại hoàng cung. Hắn nói cho ta biết, người còn giả xưng là do ta làm. Trên cái bàn trong thư phòng có đặt cái chén người đã uống tại khách điểm. Những cái đó cũng không có gì là thần kỳ. Kỳ quái chính là, cạnh giá sách, khi không còn đặt một cây thang. Diệp thống lĩnh kể, đó chính là cây thang mà người từng dùng để leo tường...”

Trong lòng ta lại dậy lên một cảm giác ê ẩm mà ngọt ngào. Nhưng ngoài miệng vẫn thì thào nói: “Nói không chừng, mấy cái đó là do hắn có bệnh luyến vật, chứ thu thập mấy thứ đó có ích lợi gì chứ?”

Tư Đồ không hiểu ‘bệnh luyến vật’ mà ta nói có nghĩa là gì, lại trông thấy trong mắt ta lóe lên vẻ do dự, nàng thở dài một hơi nói: “Tuệ Như, từ nhỏ đến lớn, hai chúng ta đã chung sống cùng nhau. Tuy rằng ta không được ai chân thành đối đãi, nhưng nếu người có thể có được chân tình, ta cũng sẽ rất vui...”

Hóa ra, Tư Đồ tuy rằng vô tư vô tâm, nhưng đối với tổn thương mà hoàng đế Tây Sở đã gây cho nàng, vẫn còn rất để ý.

Thì ra, bản đồ thật sự bị Mẫu Phượng Thắm giấu bên trong nội sam. Ta gọi Lâm Thụy vào, mở rộng tấm bản đồ. Lâm Thụy xem, trầm mặc thật lâu không nói. Ta không khỏi hỏi hắn: “Đây là chỗ nào?”

Bản đồ này cũng giống như cái trước, cũng bằng cách tìm đường ra khỏi mê cung để đi đến đích. Chỉ có điều, mấy chữ rỗng ruột phía trên là Đông Minh Nguyệt Các, chỉ khác Đông Minh Nguyệt Hồ ở một chữ cuối cùng. Mà hình vẽ trên bản đồ, không ngờ lại là kiến trúc của một vật, chính là những tảng đá xếp chồng lên nhau thành một kiến trúc.

Ta nói: “Nơi này, người biết sao?”

Lâm Thụy nói: “Ừm, nhưng nơi này tuyệt đối không thể là Thần Cung...”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Lâm Thụy nói: “Nơi này, trong phạm vi một dặm đều là những tảng đá vô cùng cứng rắn. Căn bản không thể thành lập được cơ quan thông đạo nào lớn như thế ở đây. Mà theo như lời nàng nói, những cơ quan khắc trên ba tấm bia đá có quan hệ với Thần cung, là những cơ quan ngầm vô cùng khổng lồ. Làm sao có khả năng được bày trí ở nơi này?”

Ta hỏi hắn: “Vậy theo như lời người nói thì đây là chỗ nào?”

Lâm Thụy thở dài: “Như nhi, nàng biết không? Kiến trúc hoàng cung Đại Tề đã có mấy trăm năm lịch sử. Mà những nguyên liệu đá sử dụng cho kiến trúc này, toàn bộ đều được lấy từ ngọn núi phía sau, không biết đã phải dùng biết bao công sức...”

Ta nói: “Chẳng lẽ nơi mà người nói đến, chính là núi mỏ đá phía sau hoàng cung?”

Ta không khỏi cũng bất ngờ, khó hiểu. Cái gọi là Thần cung, tất phải là một công trình ngầm vô cùng to lớn, làm sao có thể được thiết lập ở một nơi mà nếu có dùng xéng nện xuống thì cũng chỉ hình thành được mấy vạch trắng mà thôi? Cho dù là ở thời hiện đại, nếu muốn xây dựng cái gì trên một hòn đá cực lớn, không biết phải tiêu phí hết bao nhiêu thuốc nổ mới có thể xây dựng được một chút. Huống chi là ở cổ đại, nơi mà khoa học kỹ thuật lạc hậu xa lơ xa lắc này? E rằng là không thể nào xây dựng nổi?

Ta lấy ra bản thác ấn của ba tấm bia đá, cẩn thận xem xét. Vấn đề ta đã thắc mắc từ lâu lại dâng lên trong lòng. Vì sao những cơ quan bố trí được điêu khắc trên ba tấm bia đá này lại mắc nhiều lỗi như vậy?

Ta không khỏi nghĩ, hay là, cơ quan ngầm Thần cung này chưa từng được xây dựng? Như vậy, có phải cho thấy rằng, Thần cung này, căn bản chính là một âm mưu?

Ta nói cho Lâm Thụy nghe những nghi ngờ của mình. Hắn nghe xong, không khỏi cũng nhú mào, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng...

Ta khuyên: “Hiện tại chỉ có thể trở về Đại Tề, tìm đến chỗ được nói tới trong bản đồ này mới có thể biết được chân tướng cụ thể...”

Thần sắc nhàn nhạt, ta nói tiếp: “Bỏ ba cả ngày, ta cũng mệt mỏi rồi. Vương gia, xin mời ra ngoài đi.”

Lâm Thụy liền cau mày, tiến lên từng bước, nói: “Như nhi, bốn vương sợ nhất chính là thần thái xa cách này của nàng, đẩy người ta ra ngoài ngàn dặm, dường như sẽ theo gió bay đi bất cứ lúc nào...”

Ta lạnh nhạt nói: “Vương gia, ta thật sự rất mệt...”

Lâm Thụy tiến lên ôm lấy ta, chăm chú. Hơi thở nóng bỏng từ miệng hắn phả lên đỉnh đầu ta. Mũi ta đập vào ngực hắn, đau đến mức thiếu chút nữa chảy nước mắt tèm lem. Ta muốn giãy thoát, hắn lại càng ôm ta chặt hơn. Hắn nói bên tai ta: “Như nhi, bất luận trong đáy lòng nàng đang nghĩ gì, bốn vương cũng sẽ không buông tha cho nàng đi, vĩnh viễn cũng không...”

Cảm giác đau nhức từ mũi truyền đến, ta không khỏi hổn hển, lẩm bẩm nói: “Chuyện này, sao có thể do người?”

Lâm Thụy giật mạnh ta ra, nói: “Nàng nói cái gì, nàng lặp lại lần nữa xem?”

Ánh mắt hắn phát ra thứ ánh sáng cực kỳ lạnh lẽo. Toàn thân tràn ngập sự nghiêm nghị. Gương mặt tựa bạch ngọc lại vô cùng âm u sâu thẳm, bắn thẳng ra hàn quang. Đáy lòng ta phát lạnh. Cho tới bây giờ cũng chưa từng trông thấy hắn có thái độ kịch liệt như vậy. Ta không khỏi có chút sợ hãi, trạng thái này chưa từng xảy ra bao giờ. Thu hết can đảm, nghĩ rằng, ta là một lão nhân tinh xuyên không mà đến, chẳng lẽ lại đi sợ một gã thanh thiếu niên mới mười tám, mười chín tuổi hay sao?

Lấy hết can đảm, ta nói: “Ý ta không phải như thế kia đâu, ý ta là như vậy...” Nói thật ra, sau khi nhìn thấy hắn đối xử với Mẫu Phượng Thẩm như vậy, ta cũng có chút sợ hãi. Nam nhân như thế, nếu như chọc cho hắn nóng lên, khả năng chuyện gì cũng có thể làm. Cho nên, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, phẩm đức tốt bụng lại thỉnh thoảng hiện lên trong đầu ta. Bởi vậy, trong lúc hắn đang tức giận, biện pháp tốt nhất chính là né tránh...

Tâm tình ta bỗng nhiên trở nên cực kỳ uể oải. Vì sao ta không dám nói lại lần nữa những lời vừa nói? Chẳng lẽ ta đã bị một gã thanh thiếu niên thu phục rồi?

Lâm Thụy đột nhiên cười, vẻ nghiêm nghị toàn thân đều biến mất. Hắn gật gật đầu, trên mặt hiện ra một tia không hề ngần ngại, lấy tay khê lau trán, nói: “Như nhi, bốn vương quá mức khẩn trương về nàng, cho nên mới... Đêm nay, bốn vương sẽ ngủ lại đây...”

“Cái, cái gì, người, người đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, vì sao người lại ngủ ở đây?”

Lâm Thụy nhú mào, nói: “Bốn vương không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu? Tổng cộng chỉ có ba gian phòng. Tư Đồ cô nương ở cùng với thái thái của chủ cho thuê nhà và Thanh Phi. Nhạc phụ và Tiểu Phúc Tử một gian. Chủ cho thuê nhà cùng với con cái của họ còn phải ngủ ở trong phòng củi nữa kia...”

Biểu tình trên mặt chính là: nàng sao lại không hiểu chuyện như vậy, đã ra khỏi nhà rồi, còn chú ý nhiều như vậy sao?

Ta nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, tự nhiên có cảm giác ta là người rất không đúng, rất không biết thông cảm cho người khác...

Hắn nhàn nhạt nói: “Bốn vương sẽ không làm chuyện mà nàng không muốn, Như nhi...”

Ta lo nghĩ, rốt cuộc dưới ánh mắt uy hiếp của hắn, đành phải để nguyên quần áo nằm xuống sát mép giường. Hắn cũng nghiêng người nằm xuống. Ở giữa chúng ta là một khoảng cách rộng lớn, rộng đến mức có thể đủ ột người nữa nằm vào. Ta nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của hắn, những khấn nguyện trong lòng dần dần trầm tĩnh lại, mông lung mà ngủ. Trong cơn hoảng hốt, cảm giác như có gió lạnh thổi vào người, cực lạnh cực lạnh. Đang muốn thu mình cuộn tròn, lại bị ai đó ôm lấy. Rất ấm áp, cơn rét lạnh lập tức bị xua tan. Trong lúc ngủ mơ, nghe thấy có ai đó thì thào nói: “Như nhi, bốn vương sẽ ôm nàng, cả đời...”

173. Chương 175

Chương 175: NÚI MỎ ĐÁ

Edit: Docke

Không biết là có phải ta đang nằm mơ hay không, ta cảm thấy ta bất ngờ cười lên thành tiếng, lại thỏa mãn chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, ta phát hiện, không ngờ mình đang nằm ghé vào ngực hắn như một con chó nhỏ. Hai tay còn ôm trọn lấy thắt lưng của hắn chứ không phải là hắn đang ôm trọn lấy ta. Đã thế này thì ta còn có gì để nói nữa đây? Chẳng lẽ xem như không thấy gì, mắng hắn một tiếng, tố cáo hắn phi lễ? Ta nghĩ, sao không có cái lỗ nào để ta chui vào đó cho rồi ... Ta lại thấy bên cửa sổ có hai, ba bóng người hiện lên. Xem ra lại là đám người Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử...

_____ *** _____

Sau khi thả Thanh Phi vẫn còn đang mơ màng kia đi, chúng ta lại ra roi thúc ngựa chạy đến núi mỏ đá phía sau hoàng cung. Núi mỏ đá là một nơi cực kỳ hoang vắng, phần đỉnh đã bị khai thác một nửa. Núi đá còn lại sáng choang, trên mặt không có một gốc cây ngọn cỏ. Ở giữa núi mỏ đá có một ngôi nhà đá. Tấm bảng trước nhà có viết ‘Minh Nguyệt Các’. Chính là nơi này. Một gian nhà đá nằm trên một núi đá, hết sức bình thường. Lâm Thụy nói, đây là nơi tạm trú trước kia của nhóm công nhân xây dựng hoàng cung, chỉ có điều, đã bị hoang phế mấy trăm năm nay rồi...

Chúng ta đi qua liền thấy, cửa chính nhà đá đã bị người ta dùng một tảng đá thật lớn che lại. Ngay cả cửa sổ cũng bị tảng đá phong kín, không chừa một khe hở. Cả nhà đá, thoát nhìn chính là một đống những hòn đá chĩnh chĩnh tề tề. Hơn nữa, Thần cung không thể nào ở trong nhà đá đó được. Bởi vì nhà đá này rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ có một trăm mét vuông. Một gian nhà nhỏ như vậy, có thể cất chứa Thần cung hay sao?

Ta càng ngày càng khẳng định, bản đồ Thần cung e rằng chỉ là một âm mưu. Làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Cứ đơn giản vô cùng mà chỉ ra Thần cung, nói với người, đây chính là Thần cung? Ngược lại, ta lại càng tin tưởng những cơ quan ngầm trên ba tấm bia đá, tuy rằng sai lầm chồng chất nhưng ít nhất, nó còn có vẻ trông giống Thần cung...

Rất hiển nhiên, ba người lão cha cũng hơi cảm thấy lẩn lộn, thậm chí còn có chút ủ rũ. Trên mỏ đá thật to lớn này, chỉ có duy nhất ngôi nhà đá là có khả năng cất chứa. Nhưng mà, một đống những hòn đá chất chồng lên nhau thế kia thì có thể cất chứa được Thần cung hay sao?

Ngắm nghía hoàng cung ở phía xa xa, nguy nga, hùng vĩ, ngói xanh tường hồng. Nếu so sánh với nó thì Thần cung, cho dù là một kiến trúc ngầm, hẳn là cũng phải có một quy mô nhất định chứ?

Chúng ta vây quanh gian nhà đá này, đi hết vòng này đến vòng khác, lại tiếp tục đối chiếu với bản thác án của ba tấm bia đá cùng bản đồ. Điều duy nhất có thể khẳng định chính là, bản đồ này đích thật là huyền cơ đồ, cũng chính là bản đồ chỉ ra vị trí của Thần cung. Về phần nhà đá này có phải là Thần cung hay

không, trên bản đồ có thể chỉ ra được. Đem hai bản đối chiếu với nhau, thì xem ra thiết kế cơ quan được điêu khắc trên ba tấm bia đá, hẳn là bản vẽ mô tả phần bên trong của Thần cung. Nhưng thiết kế cơ quan đó, xem thể nào cũng không thể đặt ở trong nhà đá đó được. Ta lại nghĩ đến bố cục cơ quan này có trăm ngàn sơ hở, trong lòng không khỏi sáng ngời. Chẳng lẽ, trái ngược với những suy đoán của ta, những thứ được điêu khắc trên ba tấm bia đá kia mới chính là cái được dùng để mê hoặc lòng người. Còn Thần cung chân chính, đúng là ở trong nhà đá này?

Người nào khi nghe đến hai chữ Thần cung thì luôn luôn tưởng tượng ra, nó phải là một kiến trúc nguy nga to lớn. Nhưng trên thực tế, chưa có ai từng được tận mắt nhìn thấy Thần cung. Cũng không ai biết được Thần cung rốt cuộc là như thế nào. Lại có lẽ là, Thần cung cũng chỉ là một cách gọi, dùng để chỉ một sự vật thần thánh mà bọn họ không thể nào hiểu nổi?

Nghĩ đến đây, tâm trí ta như rộng mở, trong sáng. Như vậy, mặc kệ nhà đá này có phải là Thần cung hay không, chỉ cần mở cửa ra xem là biết ngay mà.

Ta nói cho Lâm Thụy nghe suy nghĩ của mình. Lâm Thụy gật gật đầu, nói: “Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân mà đã nhiều năm như vậy rồi, cũng không có ai tìm được Thần cung. Tất cả những người đã xem qua tấm bản đồ này, cho dù đã tìm ra được điểm mấu chốt nhưng cũng sẽ không thể tin được, ngôi nhà đá nhỏ này lại chính là Thần cung. Ngược lại đi nghiên cứu những thứ vô cùng phức tạp được điêu khắc trên ba tấm bia đá kia, lãng phí thời gian cùng tinh lực vào những bố cục cơ quan mơ hồ, khó hiểu đó. Chỉ có điều, tuy là nói như vậy, nhưng chúng ta làm thế nào có thể mở được cửa của nhà đá này? Nó đã bị hòn đá nặng ngàn cân bít kín rồi...”

Ta nói: “Nếu nơi này là Thần cung, tiền nhân cũng đã để lại cho chúng ta nhiều manh mối để tìm kiếm nó như vậy, nhất định sẽ lưu lại một cửa vào. Cơ quan trên ba tấm bia đá tuy rằng sai lầm chông chênh, nhưng có một chỗ phi thường chính xác, đó chính là cửa vào...”

Ta đi đến trước cửa chính của ngôi nhà đá. Trước cửa chính có một khoảng đất trống, bên trên có một cột đá tròn tròn giống như một cái tay cầm. Ta lắc lắc nó. Theo sự lay động của ta, nó chậm rãi giật mình, lại ngừng. Ta nhìn nhìn bản thạc ấn của ba tấm bia đá, nói với Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, người đến lay động cột đá này xem, có thể lắc nhanh được bao nhiêu thì cứ lắc bấy nhiêu...”

Tiểu Phúc Tử mê hoặc nhìn ta. Cột đá này cách cửa chính xa như thế, không có khả năng là tay cầm để mở cửa đá hay gì đó. Vậy thì vì sao lại phải lay động cột đá này? Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, tiến lại gần, hai tay đặt trên cột đá, dùng lực lay thật mạnh. Ban đầu còn có chút thông thả, về sau càng lắc càng nhanh. Ta mơ hồ nghe thấy trong nhà đá truyền ra những âm thanh ù ù, vội gọi Tiểu Phúc Tử lại: “Không cần lắc nữa.”

Chỉ thấy cửa đá từ từ mở ra. Cánh cửa bằng đá nặng trên mấy ngàn cân chậm rãi di chuyển vào bên trong. Ta biết, mình đã đoán đúng rồi. Tuy rằng trên ba tấm bia đá gọi ‘máy phát điện’ là ‘thần lực khí’, còn ‘lắc tay cầm phía trước cửa đá’ lại nói thành ‘Lay động hòn đá dẫn đường trước cửa cho nó quay thật nhanh.’ Nhưng trên thực tế, cách khởi động cửa đá này chẳng phải chính là cách dùng máy phát điện để chế cửa tự động mà bất cứ một cửa hàng nào hơi lớn một chút ở thời hiện đại đều dùng hay sao?

Có đôi khi, điều càng đơn giản càng khiến người ta khó nắm bắt. Có lẽ, đã có người nhìn thấy và hiểu được văn tự trên ba tấm bia đá đó rồi, nhưng đầu tiên sẽ bị những cơ quan ám khí rườm rà phức tạp trên bia văn làm cho choáng váng, kế tiếp sẽ vì tìm kiếm ‘thần lực khí’, ‘đá dẫn đường’... mà tìm đến nỗi miệt mài phun máu tươi. Nhưng họ lại không thể ngờ được, trên thực tế lại đơn giản như vậy. Mở ra một huyền cơ đồ đơn giản, sẽ thấy ngay bên trên chỉ rõ ràng địa chỉ Thần cung. Tất cả chuyện này đều là sự thật, lại bị tư tưởng phức tạp của con người biến thành vô cùng phức tạp.

Cửa đá mở ra, chúng ta đi vào nhà đá. Bên trong rất u tối, lão cha và Tiểu Phúc Tử đem cây đuốc thuận tay mang theo, châm lên. Bên trong nhà đá, không ngờ còn có một nhà đá nhỏ nhỏ khác nữa. Nhìn thấy cái nhà đá nhỏ nhỏ kia, bọn lão cha gần như đều tuyệt vọng. Cái gọi là Thần cung, không phải là ở trong cái nhà đá nhỏ nhỏ này đấy chứ?

Chỉ có Thụy Vương gia là vẫn bình tĩnh như thường, dường như hắn không hề quan tâm đến được hay mất, lợi hay hại. Ta bèn hỏi hắn: “Vương gia, ngài không thất vọng sao?”

Lâm Thụy nhàn nhật nở nụ cười: “Lúc nào bốn vương cũng đều biết rằng, nhân định thắng thiên. Mặc kệ Đại Tề gặp phải nguy cơ gì cũng được, mặc kệ có tìm được Thần cung hay không cũng không sao. Điều quan trọng nhất chính là không thể ký thác hy vọng vào một chuyện hư vô...”

Lòng ta dậy lên nghi ngờ. Hẳn lừa này lừa nọ gạt ta tham gia cổ lễ gì đó rồi lại gạt ta thành thái tử phi, không phải chính là vì muốn ta giúp hắn tìm Thần cung hay sao? Vì sao đến phút cuối cùng, hắn ngược lại không thêm để ý đến nữa. Chẳng lẽ nói rằng, tìm Thần cung không phải là ước nguyện ban đầu của hắn. Ước nguyện ban đầu của hắn, chính vì muốn lừa ta thành thái tử phi?

Còn liên kết với lão gia, quang minh đảng hoàng tìm một đồng cốt này cốt nọ, giải nguy Đại Tề gì gì đó?

Về mặt thân định của Thụy Vương gia bị ánh mắt nghi hoặc của ta nhìn chăm chú, có chút chuyển biến thành vô ý định. Ánh mắt lấp lóe, nói lảng sang chuyện khác: “Ngôi nhà đá nhỏ này, làm sao mở ra, vẫn lắc cọt đá trước cửa hay sao?”

Ta nghĩ, tạm thời vẫn phải bỏ qua vấn đề đang khiến ta cảm thấy lẩn lộn này qua một bên đã, mở ra được nhà đá này rồi mới nói tiếp vậy. Ta gật gật đầu nói: “Đúng vậy, vẫn là lắc cái tay cầm kia...”

Lão cha nhin không được hỏi: “Nha đầu, cơ quan ngầm này chỉ đơn giản có vậy thôi à?”

Xem ra, lão cha cũng đã từng nghiên cứu qua văn tự trên ba tấm bia đá kia. Bằng không, ông sẽ không thắc mắc như vậy. Ta cười cười nói: “Lão cha, vậy cha nói xem, còn có thể có cửa vào nào khác không?”

Lão cha, cao thủ được giang hồ xưng là Quý Ảnh thần y, lúc này cũng không thể không lắc đầu nói: “Ba tấm bia đá đó, ta đã nghiên cứu nhiều năm rồi nhưng vẫn không nắm bắt được. Vốn định chờ Tuyên Vương tìm được huyền cơ đồ kia rồi sẽ khiến ta có thêm thông tin để nghiên cứu tiếp. Nhưng trước sau hắn vẫn không hề có cách nào tìm được. Nhưng cái cách mở cửa đơn giản như vậy, ta quả thật không thể ngờ được...”

Ta thầm nghĩ, đơn giản sao, người thấy ta kêu Tiểu Phúc Tử làm rất đơn giản, nhưng với suy nghĩ của người làm sao có thể hiểu được những chuyện của ngàn năm về sau? Làm sao biết được lay động tay cầm có thể mở được cửa ra vào? Hơn nữa, còn phải lắc cho quay thật nhanh mới được?

Tiểu Phúc Tử đã sớm tiến lên, bắt đầu lắc. Chỉ nghe âm thanh ù ù vang lên, cửa đá lại bị mở ra.

Ta đang suy nghĩ, nhà đá này không phải là phòng lồng trong phòng, một bộ trước sau tám, mười phòng đầy chứ? Cũng may, cảnh tượng kịch hóa này không xuất hiện. Cánh cửa nhỏ vừa mở ra, ta liền thấy được một vật nằm ngay giữa phòng, khiến ta ngạc nhiên đến mức trợn mắt, há hốc mồm...

174. Chương 176

Chương 176: THẦN CUNG

Edit: Docke

Thấy rất rõ ràng, vô cùng rõ ràng. Chính giữa căn phòng có đậu một chiếc xe tải thùng đã rỉ sét gần hết, hầu như không còn nhìn ra màu sắc ban đầu. Nhưng nhìn hình dáng nó vẫn là một chiếc xe tải thùng chở hàng. Hơn nữa, sau khi đi vòng quanh cẩn thận đánh giá, ta xác nhận, đây chính là chiếc xe tải đó. Chiếc xe tải siêu đại đã tông phải xe của ta ngày đó.

Ngày đó, sắc trời âm u, ta tự lái xe đến công ty. Ta sẽ đăng nhiệm chức vị tổng giám đốc. Bởi vì đêm qua hưng phấn quá độ, cả đêm không ngủ. Không hiểu sao, sau khi hưng phấn qua đi lại vô cùng mệt mỏi, ta vừa lái xe vừa cảm thấy rất buồn ngủ, cũng không thể phòng tránh một chiếc xe tải thùng đang chạy đến. Mà lúc đó, phía chân trời bỗng nhiên đánh xuống một tia sấm sét. Ta cả kinh, tay chân run lên. Chỉ cảm thấy chiếc xe lao như tên bắn, tông sầm vào chiếc xe tải. Cú va chạm này đã đưa linh hồn ta trở về cổ đại.

Nhưng ta thật không ngờ, cả chiếc xe tải kia cũng bị xuyên qua, chuyển đến nơi này trước ta hàng mấy trăm năm, còn bị người ta phong là Thần cung?

Ta không khỏi nghĩ đến. Nếu như vậy, người lái xe bên trong có phải cũng giống như ta, xuyên không đến đây?

Mấy người lão cha kinh ngạc không nói nên lời, kinh hỏi: “Đây là cái gì?”, “Đây là Thần cung sao?”, “Cái thứ lung tung hỗn loạn này mà là Thần cung sao?”

Ta không để ý đến bọn hắn, ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử đến giúp, mở cửa thùng xe phía sau ra rồi đi vào trong xe. Đây là một chiếc xe tải thùng rất to, không gian bên trong rất lớn, giống như một ngôi nhà nhỏ. Điều càng làm cho ta cảm thấy kỳ quái chính là, bên trong thùng xe có chứa rất nhiều thùng nhỏ. Tất cả đều được làm từ loại gỗ đàn hương rắn chắc, bên ngoài còn được sơn một lớp sơn dày. Loại thùng gỗ này ở hiện đại cũng không có, hiển nhiên là được cổ nhân chế đóng. Trải qua mấy trăm năm nhưng đều không có chút hiện tượng hư hỏng nào. Ta mở một thùng ra xem, chỉ thấy bên trong là một thùng dầu. Tầm trong dầu là thứ mà ta vô cùng quen thuộc, một bộ sách hiện đại...

Ta thò tay vào thùng lấy ra một quyển sách. Sách được bao lại bởi giấy dầy, đã bị dầu tẩm ướt đẫm. Mở lớp giấy dầu ra, sách không bị hư hoại chút nào. Trên bìa sách viết ‘Vũ trụ không gian’. Lại cầm lên một quyển khác, trên bìa viết ‘Tri thức bình khí’...

Bên trong chiếc thùng này, không ngờ tất cả đều là những bộ sách tri thức khoa học phổ cập.

Ta lại mở ra mấy thùng khác, cũng vậy, bên trong đầy ắp loại dầu khó hiểu. Nằm chìm trong thùng, ngoại trừ những bộ sách, còn có một thiết bị camera và dụng cụ ghi hình cũng được gói trong giấy dầu. Ta còn phát hiện một máy phát điện đựng trong một cái thùng thật lớn...

Ta không khỏi nhớ đến, trước lúc xuyên không ta có nghe báo đài phát tin. Nói rằng sắp tới sẽ có cuộc triển lãm sách khoa học kỹ thuật mỗi năm một lần của Bản Thị.

Chẳng lẽ, chiếc xe tải kia chính là một trong những chiếc xe tải chuyên vận chuyển sách khoa học kỹ thuật đến cuộc triển lãm đó?

Trải qua vô số tìm kiếm, tra lùng Thần cung. Không ngờ bên trong không hề có vàng bạc tài bảo, cũng chẳng có châu ngọc bảo thạch. Có, chẳng qua chỉ là những bộ sách chìm trong dầu tẩm chất đầy một xe?

Ta bỗng nhiên cảm thấy vận mệnh thật sự là cực kỳ châm chọc. Một chiếc xe tải thùng vận chuyển sách cực kỳ bình thường ở thời hiện đại, khi đến cổ đại này lại được tôn xưng là Thần cung. Người ta còn tiêu phí vô số tâm lực, thiết trí vô số mê trận để bảo vệ một chiếc xe tải như vậy. Những tri thức trong xe tải này, trên thực tế có thể trợ giúp được Đại Tề bao nhiêu?

Nhưng ta lại cảm thấy thất vọng. Nếu vậy thì xem ra, nơi này không có gì có thể đưa ta trở về hiện đại. Có, chẳng qua chỉ là một chiếc xe tải cũ xì cũ mốc...

Trong một chiếc thùng nhỏ nhỏ, ta phát hiện một tờ giấy, cũng dùng dầu tẩm. Phía trên là nét chữ viết bằng bút máy, cực kỳ xinh đẹp: “Ta là lái xe của chiếc xe tải thùng này. Bởi vì một tai nạn giao thông, không hiểu sao lại được đưa đến cổ đại. Đi cùng ta chỉ có chiếc xe tải này. Ta rơi xuống Thục Trung, được tứ lão nhân họ Lôi cứu sống. Những gì viết trong những cuốn sách này, mặc dù ta không hiểu lắm nhưng lại giúp ích cho ta rất nhiều, khiến cho ta có thể sống yên ổn ở cổ đại này, rồi được hoàng thượng nhìn trúng, đưa ta cùng xe tải vào cung. Nhưng, mọi chuyện dần dần mất kiểm soát. Ta không muốn nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người, bởi vì ta vận dụng tri thức hiện đại mà phải chết. Vì thế, thừa dịp hoàng thượng mắc chứng đau đầu, ta đã khuyên can ngài đem xe tải niêm phong, cất vào kho. Nếu có hậu nhân gặp phải tình huống giống như ta, từ hiện đại xuyên đến cổ đại, nhất định có thể nhanh chóng mở được Thần cung. Hy vọng chiếc xe tải này có thể giúp ích cho người đó. Tri thức, tuy rằng vượt qua thời gian ngàn năm, nhưng tri thức là vô tội. Hy vọng người đó có thể vận dụng tri thức vào việc hữu ích...”

Đây là một con người lương thiện. Tri thức là vô tội. Cuối cùng hắn cũng không hủy diệt những bộ sách trong chiếc xe tải thùng này, còn bảo tồn nó thật tốt. Thì ra, hắn chính là tổ tiên của Thục Trung Lôi Gia. Bức huyền cơ đồ kia, nói vậy thì đã được lưu truyền qua nhiều thế hệ. Cuối cùng bị Quy Trữ mang ra khỏi Thục Trung Lôi Gia. Cả người hắn, ngay cả thân thể cùng linh hồn, đều xuyên không. Cùng đi theo hắn

còn có xe tải này. Còn ta, lại chỉ có linh hồn xuyên qua, thân thể vẫn còn lưu lại thời hiện đại, cũng có thể đã bị tan xương nát thịt rồi. Thời gian chúng ta bị rơi xuống, không ngờ lại cách xa nhau đến vậy, lâu đến mấy trăm năm. Hai xe tông nhau lại có sự lệch lạc to lớn như thế. Ta không thể không cảm thán, sự vật trên thế gian diễn biến quá ly kỳ, đến mức ta cũng không biết phải nói gì nữa.

Điều khiến ta càng thêm thất vọng chính là người lái xe tải này cũng không thể trở về hiện đại được, vội vã nửa ngày, lại hóa thành công dã tràng...

Lão cha nhìn thấy tất cả trong xe, ánh mắt thất vọng, lầm bầm: “Hóa ra, đây là Thần cung...”

Ta nhàn nhạt nói: “Lão cha, có phải là cha đang rất thất vọng hay không? Thần cung cũng không được như cha mong muốn?”

Lão cha thở dài một hơi, nói: “Nha đầu, con đừng dùng ánh mắt ấy mà nhìn ta. Không sai, ta đích xác là người được hoàng thượng phái đi điều tra bí mật của Thần cung. Lựa chọn Tuyên Vương, cũng bởi vì hắn đã cho ta một lời hứa hẹn. Còn những chuyện khác, ta không hề lừa gạt con. Hơn nữa, ta có thể lừa được con sao?”

Câu nói cuối cùng của ông, thật ra lại nói rất đúng. Hình như từ khi xuyên không đến đây, những lúc ta khiến cho đầu óc ông như muốn nổ tung, thật sự quá nhiều.

Ta chuyển tầm mắt, nhìn thẳng vào mắt ông, nói: “Như vậy, lão cha cũng không thể nói cho con biết, cha rốt cuộc là đã vì lời hứa gì mà trợ giúp Tuyên Vương?”

Trên mặt lão cha hiện lên vẻ xấu hổ rất khả nghi, thò đầu qua nói: “Chuyện này, là chuyện riêng tư của cha. Không phải suốt ngày con đều nói với ta rằng, phải tôn trọng riêng tư cá nhân hay sao?”

Hắn học cũng nhanh thật. Mấy ngày trước ta mới rống to với Thụy Vương gia như thế, muốn hắn phải tôn trọng sự riêng tư của ta, đừng suốt ngày cứ dựa vào chuyện hắn có võ công thần bí khó lường mà bắt ngờ xuất hiện bên cạnh ta nữa. Không ngờ lại bị lão cha học lỏm được. Thực hành hả, ta không hỏi người nữa, hỏi người khác, hành đi?

Lâm Thụy đứng bên cạnh ta, thần sắc nhàn nhạt, không thất vọng cũng không uê oải. Đường như kết cục này cũng nằm trong dự kiến của hắn rồi, hắn nói: “Thì ra, thứ được gọi là Thần cung lại như thế này, cũng không khác gì mấy so với suy đoán của bốn vương. Trong Thần cung không có châu ngọc bảo khí gì. Tất cả, khẳng định là những tri thức mà triều đại này không có được. Bốn vương vốn đã hoài nghi chuyện những thứ có trong Thần cung có thể lập tức sinh ra hiệu ứng gì đó. Hiện tại xem ra, bốn vương đoán quả là chính xác. Kỳ thật, mấy thứ này, chẳng phải còn giúp ích cho Đại Tề nhiều hơn cả châu ngọc bảo khí nữa, đúng không?”

175. Chương 177

Chương 177: ĐAU LÒNG

Edit: Docke

Ta nâng mắt nói: “Vậy chuyện mà Vương gia nói với lão cha rằng vì sự an nguy của Đại Tề nên mới lừa ta thành thái tử phi của người, hiển nhiên là không thể nào, đúng không?”

Lâm Thụy hiển nhiên đang đắm chìm trong suy tư, thuận miệng nói ra suy nghĩ chân thật của mình, không ngờ lại bị ta suy diễn ra tận vấn đề quan trọng này. Hắn không khỏi ngẩn ra, nói: “Đương nhiên không phải, khi đó, đích thật là đã lo lắng như thế...”

Ta lạnh nhạt nói: “Nếu như vậy, hiện giờ, Thần cung cũng đã tìm được rồi, xin cho phép ta rời bỏ ngôi vị thái tử phi.”

Lâm Thụy nghe xong, vẻ mặt trở nên rất kỳ quặc, thoáng hồng thoáng trắng. Tựa như tức giận, lại tựa như không thể nề hà. Ta thậm chí có cảm giác, chỉ trong nháy mắt ấy, bờ vai hắn liền suy sụp. Vị vương gia luôn luôn bình tĩnh, dường như có thể thao túng hết thảy kia, không ngờ lại đang tỏ ra mờ mịt. Đôi mắt phượng hẹp dài, đen nhánh nhìn ta. Trong nháy mắt, ta thấy đôi mắt ấy ánh lên vẻ mờ mịt. Đó là sự mờ mịt đã xâm nhập vào tận xương tủy. Hắn xoay lưng về phía ta, giọng nói khàn khàn: “Nếu bốn vương nói không được thì sao?”

Bất ngờ, ta bỗng giật mình run sợ. Bởi vì ta cảm nhận được nỗi đau bên trong giọng nói đó. Ta thì thào nói: “Vì sao, chẳng qua, vốn là ta trở thành thái tử phi không phải chỉ vì muốn tháo gỡ bí mật của Thần cung thôi sao?”

Hắn nói: “Vì sao bây giờ nàng vẫn còn nghĩ như vậy? Tất cả những gì bốn vương đã làm, chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu hay sao?”

Trong nháy mắt này, ta không khỏi có chút yếu đuối. Giọng điệu cũng không còn bình tĩnh và ngang bướng được nữa, chỉ nói: “Chẳng lẽ ngươi lại hiểu được ta sao?”

Hắn đột nhiên xoay người lại, nói: “Bốn vương đương nhiên hiểu nàng, biết nàng không ưa thích bị ước thúc, không ưa thích tranh thủ tình cảm. Bốn vương hứa với nàng, từ nay về sau, bốn vương chỉ có một mình nàng thôi, hậu cung không hề nạp phi. Nàng muốn xuất cung, bốn vương cũng sẽ đồng ý với nàng, nàng có thể xuất cung bất cứ lúc nào. Nàng muốn đi đâu cũng được, chỉ cần cuối cùng, nàng có thể trở về bên cạnh ta. Chẳng lẽ như vậy mà nàng cũng không chịu ở lại...”

Ta nhận thấy trong ánh mắt hắn sự khẩn trương và kích động. Trong đôi mắt đen nhánh hình như đang tỏa ra thứ ánh sáng cực kỳ nóng rực. Hắn nhìn ta, như đang cố nén điều gì, nhẹ nhàng giơ tay lên xoa nhẹ hai gò má ta, nói: “Như nhi, ta biết nàng là một nữ tử đặc biệt. Bốn vương không dám ép buộc nàng làm theo ý nguyện của bốn vương. Điều này chỉ càng khiến nàng càng ngày càng rời xa bốn vương. Nhưng bốn vương hy vọng nàng có thể cân nhắc một chút, ở lại bên cạnh bốn vương, có được không?”

Ta cảm nhận được sự chân thành cùng đau thương trong giọng nói của hắn. Ta muốn lắc đầu tỏ vẻ không được, nhưng cần cổ lại cứng ngắc như đá, một khắc cũng không thể động đậy. Ta vừa định mở miệng nói, hắn lại dùng ngón tay đè lên môi ta, nói: “Như nhi, đừng nói vội. Nàng hãy ở lại bên cạnh ta thêm ba tháng nữa thôi. Sau ba tháng, nếu nàng còn muốn đi, bốn vương tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Nàng biết không? Truyền thuyết nói rằng, những thứ bên trong Thần cung này, ngoại trừ tổ tiên của Thục Trung Lô Gia, không có ai đọc hiểu được. Tuy rằng bốn vương không rõ tổ tiên của Thục Trung Lô Gia nói tai nạn xe cộ rồi xuyên không... là có ý tứ gì. Nhưng là, Như nhi, đã nhiều năm qua, chỉ có mình nàng là có thể hiểu được ba tấm bia đá. Bốn vương nghĩ, vật ở trong Thần cung này, nàng có thể đọc hiểu được phần nào. Như nhi, nàng giúp bốn vương có được không?”

Hắn luôn như vậy, đưa ra yêu cầu buộc người ta phải chấp nhận. Ngoại trừ nói ra cho rõ, ta còn có thể làm thế nào đây? Ta vẫn đang cúi đầu không nói gì, chỉ tự hỏi nên nói như thế nào thì hắn đã kêu lên: “Nàng không lên tiếng tức là đồng ý rồi. Ừm, tốt lắm. Như nhi, bốn vương biết nàng sẽ không lạnh lùng vô tình như vậy mà. Không uổng phí mối tương giao của bốn vương và nàng bấy lâu nay. Tình thế hiện giờ, địa vị trong triều của bốn vương chưa vững. Nếu như lan truyền tin tức thái tử phi bỏ đi, không biết sẽ đẩy lên bao nhiêu phong ba nữa. Như nhi, đến lúc đó, nàng cần phải trợ giúp bốn vương a...”

Xem hắn nói kia, thật đáng thương biết bao. Làm như ta vừa bỏ đi thì ngôi vị thái tử của hắn sẽ không thể bảo tồn được vậy. Tuy ta thấy hắn nói có chút điều ngoa, nhưng cũng không phải là không đúng. Bị hắn lừa gạt thành hôn chưa đầy một tháng, thái tử phi liền vô cớ mất tích. Trong triều không biết sẽ truyền ra lời đồn đãi gì nữa. Cũng được, cứ ở lại thêm ba tháng nữa vậy. Chẳng qua chỉ là ba tháng thôi mà, có là cái gì đâu? Sợ gì chứ? Hắn sẽ không cường bá cường hiếp đâu?

Chỉ có điều, tìm được Thần cung rồi, nghe Diệp Bất Phàm kể lại, cũng có tác dụng rất lớn. Những lời rỉ rầm bàn tán phản đối Tề Thụy Lâm làm thái tử đã giảm đi rất nhiều. Hiện giờ, triều đình có thể nói là gió êm sóng lặng. Những quan viên trong triều vốn đang phản đối Tề Thụy Lâm ra mặt, trên cơ bản cũng cầm miệng im hơi. Nghe giọng điệu của Diệp Bất Phàm, lần này Thần cung xuất hiện quả thật đã mang đến một hiệu quả bất ngờ. Tuy rằng với ta mà nói, chẳng qua chỉ là một cái xe tải chất đầy những bộ sách tri thức khoa học kỹ thuật. Nhưng đối với bọn họ mà nói, Thần cung nên là như thế: Một thứ chưa từng thấy

qua bao giờ, một thứ vô cùng thần bí, thứ mà thần tiên đã để lại cho Chân mệnh thiên tử...

Y theo nghi lễ hoàng thất, ta cùng Thụy Vương gia phải dời vào cung, ở trong phủ thái tử, vốn là nơi mà thái tử trước kia, tức là Bình Vương bây giờ từng ở. Ta vốn không muốn đi. Hậu cung là nơi làm cho người ta vô cùng bức bối. Những thứ phải đối mặt, vĩnh viễn chỉ là tranh đấu và tranh thủ tình cảm. Tuy nói, bây giờ ta là thái tử phi, không cần phải tranh thủ tình cảm cùng bất cứ ai, Tề Thụy Lâm cũng đã hứa hẹn với ta rằng sẽ không cưới thêm thê thiếp. Ta nghĩ, ít nhất thì trong vòng ba tháng này, hắn sẽ giữ đúng lời hứa đó. Nhưng mà, đã vào hậu cung rồi thì sẽ không còn giống như lúc ta chỉ là một thượng nghi nhỏ bé trước đây nữa. Hiện giờ, thân là thái tử phi, ta làm sao tránh khỏi không đập trúng đinh?

Huống chi, còn có một bà hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ đang tọa trấn trong cung? Mẫu gia này, có một Mẫu Phượng Thấm đã đủ làm ta phiền chết rồi, huống chi là Mẫu hoàng hậu sau hồi cung đấu đã thành tình rồi? Không có giây phút nào ta quên được đám sát thủ Hộ Long Vệ của Mẫu hoàng hậu. Ngay cả Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ liên thủ mà cũng đánh không lại bọn họ. Chỉ có điều, cũng may còn có lão cha, sau khi uống thuốc độc, công lực tăng cao tựa như ma quỷ vậy...

Ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy dưới sự bảo hộ của lão cha thì đầm rồng hang hổ gì ta cũng dám xông vào. Do dự một lúc lâu, rốt cuộc cũng nhập cung. Thật ra, đáy lòng cũng có chút tò mò. Hoàng cung Tây Sở ta cũng từng ở rồi, nhưng hoàng cung Đại Tề ta vẫn chưa thử, không biết hai nơi này có gì khác biệt hay không đây?

Có thể thấy được, lòng hiếu kỳ hại chết mấy con mèo, câu nói này không sai chút nào...

Huống chi, chỉ có thời gian ba tháng.

Huống chi, nếu ta vẫn muốn bỏ đi, thì bất cứ khi nào đều có thể. Có lão cha tựa như tôn thần ở đây rồi, ta còn sợ cái gì?

Trong lòng ta tràn ngập tương lai, hùng dũng xông vào hoàng cung, bất cứ ai cũng không thể làm ta nhụt chí khí...

Không phải chỉ có ba tháng thôi sao, chẳng lẽ ta lại không chịu nổi? Dù sao thì trước đây cũng đã làm thượng nghi rồi, không đúng sao?

Ta xác thực là không ngờ, thân phận ta khác biệt, lễ nghi nhập cung cũng rõ ràng là rất khác biệt. Ta không khỏi nhớ đến tình cảnh lúc Tư Đồ nhập cung, bị một đám đông ma ma vây quanh giảng dạy lễ nghi cung đình. Khi đó, ta chẳng qua chỉ là một thượng nghi nho nhỏ, nhân nhả cỡ nào a. Nàng đang chịu khổ trong cung, ta lại tùy ý dạo chơi trong ngự hoa viên. Nhưng hôm nay, phong thủy đều đã thay phiên luân chuyển, hiện giờ lại đến phiên ta. Tuy rằng dưới sự kháng nghị của ta cũng chưa truyền thụ cho ta lễ nghi cung đình linh tinh gì đó, nhưng bộ quần áo rườm rà phức tạp phải mặc lúc nhập cung cũng đủ làm cho ta phải đau đầu vạn phần rồi. Vấn đề đầu, sơ sơ cũng tốn mất hơn hai canh giờ. Còn quần áo thì ôi thôi, còn phức tạp hơn cả trong cái cổ lễ mà Lâm Thụy gạt ta làm nữa...

Ta đột nhiên cảm thấy rất hối hận. Nhất thời mềm lòng đồng ý với Tề Thụy Lâm, có phải đã sai lầm rồi hay không? Nhưng con người ta cũng biết nói tín nghĩa. Nếu như ta lật lọng, chẳng phải sẽ khiến Tề Thụy Lâm khinh bỉ suốt đời sao? Ngay cả Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ và lão cha, bọn họ cũng sẽ cảm thấy dao động về nhân phẩm của ta...

Rốt cuộc, chúng ta cũng đi đến đại môn của hoàng cung, bắt đầu bái kiến hoàng đế, hoàng hậu cùng với chư vị thần phi. Trong cái gọi là cổ lễ kiêm hôn lễ trước đây, những người này, trên cơ bản ta đều đã gặp qua rồi. Đặc biệt là hoàng hậu và hoàng đế, tuy rằng lúc ấy đối với ta mà nói, chẳng qua chỉ là hai khuôn mặt dù tôn nghiêm nhưng lại mơ hồ không rõ, nhưng khí thế của hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ Mẫu Vân Cơ cũng đã để lại cho ta ấn tượng sâu sắc. Trong lòng ta lúc đó cũng nảy sinh cảnh giác khó hiểu đối với bà. Hiện giờ, khi ta bái kiến bà lần nữa, mới có cơ hội gần gũi đánh giá cẩn thận. Đôi mắt phương long lạnh cao quý. Quả nhiên, bà cũng có phần xinh đẹp tương tự như Mẫu Phượng Thấm, nhưng lại hơn hẳn về phần tôn quý và thành thực, lại có vẻ như tạo hình rất hoàn hảo. Hơn nữa, trải qua vô số năm tháng ăn sung mặc sướng, chăm sóc đầy đủ, giá trị này đã sớm tăng gấp vô số lần so với lúc ban đầu.

Bên cạnh bà còn có tứ đại quý phi. Trong đó còn có mẫu thân của Tuyên Vương, được phong làm Đức Phi. Nghe người ta nói, Đức Phi xuất thân là cung nữ bên cạnh hoàng hậu, sau lại được hoàng thượng sủng

hạnh. Nhưng thân là một cung nữ, leo lên được vị trí quý phi mà không bị Mẫu Vân Cơ diệt trừ, có thể thấy được vị này là một người cực kỳ ẩn nhẫn.

Thần sắc bà nhàn nhạt, quần áo cực kỳ thanh lịch. Ngồi giữa tứ đại quý phi nương nương còn có vẻ tầm thường. Con trai của bà – Tuyên Vương, trong hoàn cảnh mà mọi mối quan hệ chung quanh thái tử đều vô cùng tốt, lại có thể bất ngờ như sấm chớp, bức bách thái tử rất dài. Có thể thấy được, vị Đức Phi này cũng có nhiều năng lượng. Ta không khỏi nhớ lại lời đồn đãi được lưu truyền từ lâu, từ hoàng cung Đại Tề đồn đến hoàng cung Tây Sở. Nói rằng, vào lúc Tuyên Vương mới hơn mười tuổi đã dùng một kiếm giết chết một phi tần trong lãnh cung, Sau lại không hề bị trách phạt gì, hoàng thượng cũng không hề truy cứu. Điều này có phải cũng cho thấy rằng, vị Đức Phi này, đích thật là một quý phi có phần ngang tầm với hoàng hậu Mẫu Vân Cơ hay không?

Chỉ có điều, ta lại biết, mặc kệ mối quan hệ trước kia của Đức Phi và hoàng hậu tốt đẹp thế nào, nhưng từ khi con trai của bà là Tuyên Vương dùng kế đạp thái tử xuống ngựa thì giữa hai người đó, khẳng định đã có vết nứt không thể nào hàn gắn được.

Ba vị quý phi còn lại thường hay nhìn về phía hoàng hậu, nói chuyện hỏi han lấy lòng. Còn ánh mắt của Đức Phi nương nương lại không hề nhìn hoàng hậu. Hai người cự tuyệt không muốn nhìn mặt nhau, có thể cho thấy, giữa hai người bọn họ đã có rất nhiều rạn nứt...

Ngược lại, hoàng thượng được bốn vị quý phi và hoàng hậu vây quanh như chúng tinh phủ nguyệt kia, tuy có khí thế nhưng ta lại xem nhẹ bỏ qua. Trong cảm nhận của ta, ông chẳng qua chỉ là một gã trung niên có tướng mạo tuấn mỹ mà thôi.

176. Chương 178

Chương 178: MẪU GIA QUYỀN THẾ HUÂN THIÊN

Edit: Docke

Sau khi thông báo, Diệp Bất Phàm đi vào thư phòng của thái tử Tề Thụy Lâm. Trong thư phòng, Thanh Loan, Quỳnh Hoa cùng thái tử đang khẽ cau mày, ngồi bên cạnh bàn đọc sách, chờ đợi hần đến. Diệp Bất Phàm biết, Thụy Vương hiện giờ mặc dù thân là thái tử tôn quý nhưng loạn trong giặc ngoài quá phiền nhiễu, cũng khó trách hần kể từ khi lên làm thái tử, ngược lại trên mặt đã không còn tươi cười như trước nữa.

Diệp Bất Phàm nói: “Thái tử gia không cần lo lắng. Thái tử phi nếu đã quyết định ở lại, vậy thì những thứ đã lấy được từ Thần cung, năng cũng sẽ trợ giúp Vương gia giải thích rõ ràng...”

Tề Thụy Lâm nói: “Tuy hiện giờ chúng ta giành được thắng lợi, làm cho phụ hoàng tin rằng ta xứng đáng làm thái tử. Nhưng trong triều đình, trong hậu cung, đại đa số đều là thế lực của Mẫu gia. Có một số việc, ngay cả phụ hoàng cũng không thể khống chế được. Lúc này đây, Mẫu gia chẳng qua chỉ là lấy lui làm tiến, không cùng phụ hoàng phát sinh xung đột chính diện. Thế lực ngầm của Mẫu gia rất lớn, thật sự muốn đấu, e rằng chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ...”

Diệp Bất Phàm nói: “Thái tử gia yên tâm. Thái tử có phải đang lo lắng về Hộ Long Vệ?”

Tề Thụy Lâm nói: “Hộ Long Vệ cũng là một phần. Bọn họ là cao thủ võ công cực cao, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình hoàng hậu. Lần trước vì đả kích Tuyên Vương, hoàng hậu cho ta mượn Hộ Long Vệ dùng vài ngày. Bất kể ta sai người châm ngòi thế nào, bọn họ cũng không hề lay chuyển, vẫn quyết tâm đi theo hoàng hậu. Mấy người đó chẳng qua chỉ là một bộ phận của Hộ Long Vệ, cũng không thèm nghe mệnh lệnh

của hoàng thượng mà chỉ nghe hoàng hậu. Có thể thấy được điều đó đáng sợ biết bao. Nếu như có một ngày, bọn họ mưu phản, Hộ Long có thể sẽ biến thành Đồ Long...”

Diệp Bất Phàm nhú mày, cũng không dám tùy tiện nói tiếp vấn đề Đồ Long của hắn, nói: “Chuyện này cũng là quy củ mà trăm năm trước đã lưu lại. Từ khi Mẫu gia huấn luyện Hộ Long Vệ, mấy thế hệ trước rất hoàn hảo, Mẫu gia an phận thủ kỷ, Hộ Long Vệ cũng rất trung thành với hoàng thượng. Nhưng đến thế hệ này thì, Hộ Long Vệ lại khản trương trở thành vệ đội tư nhân của Mẫu gia, ngay cả hoàng thượng cũng không thể quản chế nó...”

Tề Thụy Lâm nói: “Đám Hộ Long Vệ đó cũng không đáng sợ. Điều đáng sợ chính là, mấy chục năm nay, Mẫu gia đã nuôi trồng thế lực ở cả trong lẫn ngoài triều đình. Dùng nữ nhân của Mẫu gia làm công cụ thông gia, khiến cho người người trên dưới cả nước đều cảm thấy vinh hạnh nếu cưới được nữ nhân của Mẫu gia. Còn Mẫu gia lại đi khắp nơi thu nhận con gái quan lại làm con gái nuôi của bọn họ, với mục đích đạt được mối quan hệ thông gia chính trị. Trên dưới cả nước, không dưới ba trăm phu nhân của danh quan lớn, đều là con gái của Mẫu gia, từ đó câu kết liên thông thế lực, không ngừng vươn xa. Ngoại trừ Gia Cát gia, Mẫu gia cùng với gia tộc tam họ ngũ vọng của nó đã liên thành một mối. Đề cử chế độ tiến quan như vậy, có thể đề cử ra cái dạng quan viên gì đây. Không muốn biết, không muốn kết, cho nên gia tộc Gia Cát đã lánh khỏi hồng trần, được cho là gia tộc duy nhất không cùng Mẫu gia liên kết tam họ ngũ vọng...”

Diệp Bất Phàm nói: “Chủ tử, có điều thuộc hạ không rõ. Thế lực Mẫu gia khổng lồ như vậy, nhưng vì sao lúc này hoàng hậu nương nương lại khinh địch, ngầm đồng ý hoàng thượng để ngài làm thái tử, không chút cản trở? Hơn nữa, trong triều đình râm ran tán thưởng, ngay cả vây cánh của Tuyên Vương và Bình Vương cũng im hơi lặng tiếng, không chút động tĩnh. Chẳng lẽ, Thần cung thật sự có tác dụng to lớn như thế sao...”

Tề Thụy Lâm hít một hơi, nói: “Đây cũng là chỗ bốn vương không hiểu. Chiếu theo lý mà nói, Mẫu gia hẳn là sẽ cực lực phản đối, phục vị cho Bình Vương làm thái tử mới đúng. Nhưng lúc này đây, thắng lợi lại đến quá thuận lợi. Ngay cả lúc ta xin chỉ thụ của phụ hoàng cho ta dùng cổ lễ nghênh cưới Như nhi, cũng đều cực kỳ thuận lợi mà được thông qua. Mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, lại khiến ta cảm thấy giống bão chực đến. Không biết Mẫu gia đang âm thầm trù tính cái gì?”

Diệp Bất Phàm nói: “Chủ tử có nói cho thái tử phi nghe những nghi hoặc này không?”

Tề Thụy Lâm quét mắt liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Thế nào? Chẳng phải Diệp Thống Lĩnh luôn luôn có rất nhiều ý kiến đối với thái tử phi hay sao? Vì sao lần này?”

Diệp Bất Phàm xấu hổ cười, nói: “Chủ tử, đó là lúc trước khi nàng còn chưa phải là thái tử phi. Hiện giờ nàng đã là phi tử của chủ tử rồi, thuộc hạ đương nhiên...”

Tề Lâm Thụy nghe vậy cũng cười, không chọc thủng những mẫu thuẫn trước sau trong lời nói của hắn, nói: “Có vài chuyện, không nên để nàng biết thì tốt hơn. Hơn nữa, nàng chỉ đồng ý làm thái tử phi của ta trong ba tháng...”

Diệp Bất Phàm thấy được vẻ mặt ảm đạm và đau thương của chủ tử, trong lòng vừa oán thầm thái tử phi lại vừa thông suốt. Đơn giản chính là, có bao nhiêu nữ nhân cầu cũng cầu không được, ngược lại, người lại làm cho người ta phải nài người làm thái tử phi ba tháng...

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đồng tình, nói với Tề Lâm Thụy: “Chủ tử không cần lo lắng. Thái tử phi nếu đã bằng lòng ở lại ba tháng thì sau này sẽ có thể ở lại một năm, mười năm, thậm chí là cả đời. Chuyện đó còn không phải sẽ thuận lý thành chương luôn sao...”

Diệp Bất Phàm là thống lĩnh thuộc hạ bên cạnh Tề Thụy Lâm. Tuy nói đây chỉ là chuyện nhà của chủ tử, hắn vốn không nên nói xen vào, nhưng theo hầu chủ tử đã lâu rồi, không tự chủ được có đôi khi liên dâm ngang một hai câu. Huống chi, chủ tử nói đúng, đối với vị thái tử phi lúc nào cũng muốn cưới lên đầu chủ tử mà ngồi kia, hắn đích xác đã mang bất mãn trong lòng. Hắn nhất thời tưởng tượng đến tình cảnh ai oán lúc chủ tử cầu thái tử phi ở lại ba tháng, lập tức đầu bốc khói.

Không phải là nữ nhân thôi sao? Trên thế gian này, con cóc bốn chân thì ít chứ nữ nhân hai đùi thì có cả đồng. Hơn nữa, ai ai cũng đều là tuyệt sắc giai nhân...

Đương nhiên, Diệp Bất Phàm tuyệt đối sẽ không để lộ ra mình đang bắt mắt với thái tử phi. Hơn nữa, còn tỏ vẻ tôn kính thái tử phi hơn bất cứ ai. Gian manh xảo hoạt, không phải là từ dùng để hình dung về con người của hắn hay sao?

Tề Thụy Lâm nghe xong lời hắn nói, trong lòng không khỏi có chút yên tâm. Trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ kiên định, nói: “Người nói đúng, bốn vương nhất định có biện pháp làm cho Như nhi ở lại bên cạnh ta cả đời...”

Diệp Bất Phàm tuy bắt mắt với Giả Tuệ Như, nhưng vẫn rất bội phục tài hoa của nàng. Hắn nói: “Chủ tử, thái tử phi mọi khi đều có vài câu nhận xét rất kỳ lạ. Sao chủ tử không đem chuyện này bàn với thái tử phi?”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, thì thào than nhẹ: “Không hiểu vì sao, sau khi tìm hiểu rõ ràng về Thần cung, bốn vương lại không muốn nàng có bất cứ quan hệ gì với Thần cung nữa...”

Diệp Bất Phàm nhú mày nói: “Chủ tử, như lời tổ tiên của Thục Trung Lô gia, Thần cung này là được đưa tới từ một nơi khó hiểu mà người thường không thể tới được. Chẳng lẽ ngài sợ...”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Bốn vương thật sự rất sợ...”

Một đôi chủ tớ đồng thời cùng trở nên trầm mặc, rốt cuộc cũng chưa nói ra bọn họ đang sợ cái gì. Nhưng trong phòng ai ai cũng biết, bọn họ sợ, đến tột cùng là cái gì...

Mọi vật trên đời, có chính tất có phản. Chưa có ai đến được cái thế giới không ai biết đến kia. Thì làm sao biết được sẽ không có ai từ thế giới không ai biết đó, đến đây? Huống chi, lúc khai quật ra ba tấm bia đá kia, còn có một tấm bia đá nhỏ, trên đó viết: “Người có thể xem hiểu được ba tấm bia đá này, tất không phải là người đương thời...”

Bí mật này, mấy vị đầu lĩnh của Thanh Phượng môn đều biết. Đương nhiên, làm sao mà Tề Thụy Lâm lại không biết cho được?

177. Chương 179

Chương 179: CUNG PHI

Edit: Docke

Vào đến phủ thái tử bên trong hoàng cung ta mới hiểu rõ thế lực của Mẫu gia. Đại đa số cung phi của hoàng thượng, hoặc ít hoặc nhiều, đều có vạn mối ngàn tơ quan hệ với Mẫu gia. Nhờ được Diệp Bất Phàm, thủ hạ của Lâm Thụy giới thiệu ta cũng biết được, trong triều đình, các quan viên thế lực có quan hệ với Mẫu gia cũng chiếm một phần rất đông đảo. Khó trách vì sao Lâm Thụy lại nói rằng ngôi vị thái tử của hắn chưa ổn. Phải nói là quá không ổn đi, tựa như đang ngồi trên một cây cầu cong cong vẹo vẹo, có thể bất ngờ bị té rớt bất cứ lúc nào.

Chỗ dựa của Mẫu Vân Cơ chính là thế lực trong và ngoài triều của Mẫu gia. Còn trong hậu cung, tuy có tứ đại quý phi và hơn mười vị cung phi, nhưng lại giống như Thiên Lô, bà sai đâu đánh đó. Đối với bà, ngoại trừ Đức Phi luôn bảo trì khoảng cách nhất định, ai ai cũng đều vâng vâng dạ dạ. Những tình huống đầu sỏ đầu chết của mấy vị cung phi được nói đến trong sách cung đấu trước kia, không hề thấy xuất hiện chút nào ở trong này. Mà chỉ thấy Mẫu Vân Cơ một mình độc há thiên hạ hậu cung. Đương nhiên, bà không thể độc chiếm hoàng thượng. Quan hệ của đế hậu, theo ta thấy, là vô cùng ảo diệu. Hoàng thượng không từ bỏ Mẫu Vân Cơ, mà còn muốn dùng thế lực bên ngoài của bà để ổn định triều chính. Chỉ có điều, lại không muốn bà cường thế quá mức, cường thế đến mức ngay cả hoàng quyền cũng bị uy hiếp...

Khác với hoàng cung Tây Sở, lần này chúng ta vào ở trong phủ thái tử. Những cung nữ thái giám đi theo, toàn bộ đều là tâm phúc của Tề Thụy Lâm. Trên cơ bản mà nói, muốn cài mặt thám vào phủ thái tử thì

phải dùng những người vốn ở sẵn trong Thụy Vương phủ từ rất lâu rồi... Chuyện này còn phải chờ xem bản lĩnh của bọn họ...

Diệp Bất Phàm thống lĩnh đội thị vệ hiện tại của thái tử, đối với ta vẫn là ngoài mặt cung kính còn trong lòng lại chửi bới. Nhưng ta không quan tâm, người có năng lực gây khó dễ ta sao? Cứ tưởng là ta không nhận ra hay sao. Ta đương nhiên có thể nhận ra, cho nên, có cơ hội liền lấy thân phận thái tử phi của ta ra để trả thù một chút. Nói ví như, sai hắn đi tìm vài món ăn nhẹ tinh mỹ hiếm có, còn không thì bắt hắn đi kiểm tra an toàn chung quanh phủ thái tử... Đương nhiên, vấn đề an toàn tất nhiên là phải kiểm tra, nhưng cũng không cần thiết đến lòng xục vào từng cái hang chuột?

Thống lĩnh Diệp Bất Phàm ngoài mặt chưa từng để lộ ra một chút thần sắc mất kiên nhẫn nào. Đường như hắn làm việc này là thiên kinh địa nghĩa lắm vậy. Điều này cũng khiến ta cảm thấy ngượng ngùng. Người cứ gây khó dễ với người ta, nhưng người ta cả ngày đều không hề oán hận lấy nửa lời, thử hỏi người phải làm sao đây? Giống như đang đánh lộn với bông gòn vậy, không hề có lực phản kích, không thú vị chút nào. Ta đành phải buông tha cho hắn...

Chẳng những hắn không hề oán hận một câu, hơn nữa cũng không còn giữ thái độ trầm mặc ít nói như trước kia nữa. Trong khi ta thường xuyên làm khó hắn, hắn lại thường xuyên kể cho ta nghe những khó khăn mà Tề Lâm Thụy gặp phải trong triều...

Sau khi ta cùng Tề Lâm Thụy định ra ước hẹn ba tháng, Tề Lâm Thụy cũng rất ít khi xuất hiện trước mặt ta. Hắn lại khôi phục thái độ cẩn thận duy trì cái gì đó. Giữa hai chúng ta, dường như xuất hiện một bức tường băng ngăn cách. Mà mối liên hệ qua lại duy nhất, không ngờ lại là Diệp Bất Phàm.

Ta nghe hắn kể xong mối họa đại gia thế tộc tam họ ngũ vọng tháo túng triều đình, bèn nhàn nhạt nói: “Diệp thống lĩnh, người kể cho ta nghe vì muốn hỏi ta có biện pháp nào không ư? Chuyện này, hình như không có liên quan gì nhiều đến người...”

Diệp Bất Phàm nghe ta nói xong, vui mừng nói: “Nương nương có cách sao?”

Ta không trả lời hắn, mà nói: “Muốn ta nói ra cũng được, nhưng có điều kiện...”

Diệp Bất Phàm có vẻ thức thời, lập tức nói: “Ta lập tức mời chủ tử đến...”

Ta còn chưa kịp nói cho hắn biết là điều kiện gì, hắn đã chạy mất. Xem ra, ta gia tăng ám toán hắn, tuy rằng rất nhảm chán nhưng lại vô cùng hiệu quả. Hữu hiệu đến mức hắn vừa nghe thấy hai chữ ‘điều kiện’, lập tức phóng đi tìm kẻ chết thay. Lúc này, hắn không lấy chủ tử ra làm phái đoàn che mưa chắn gió đấy chứ?

Ta lắc lắc đầu, âm thầm cảm thán: “Xem ra, từ xưa đến nay, tất cả những kẻ trung thành cũng đều có mức độ. Ví như nói Diệp Bất Phàm này đây, nếu bị hành hạ bởi ghế hùm, cây ốt thủy gì gì đó thì hắn còn có thể chống đỡ được, nhưng nếu bị phiền hết sức phiền, bắt hắn phải làm mấy chuyện linh tinh lật vật giống như bảo mẫu của ta, thì hắn lập tức đầu hàng ngay...”

Tốc độ của Tề Lâm Thụy cũng nhanh thật. Còn chưa đầy nhất thời canh ba mà hắn đã chạy đến nơi. Trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói: “Như nhi, nàng thật sự bằng lòng giúp ta?”

Ta quét mắt nhìn hắn một cái: “Diệp thống lĩnh chẳng lẽ không nói với người là có điều kiện hay sao?”

Tề Lâm Thụy lạnh nhạt nói: “Nàng muốn điều kiện gì, chẳng lẽ bốn vương làm không được hay sao?”

Ta không quen nhìn cái vẻ hăng hái của hắn. Ta bây giờ cũng biết, hiện tại người cũng không uy phong như bề ngoài vậy đâu. Ngồi vị thái tử giống như ngồi trên ngọn núi lửa, sẽ bị đốt thành tro bất cứ lúc nào. Một khi đã như vậy...

Ta nói: “Thụy Vương gia cũng thật uy phong. Không bằng chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch. Nếu như tiểu nữ có thể giúp người củng cố ngôi vị thái tử, vậy thì nếu tiểu nữ muốn rời khỏi hoàng cung, Thụy Vương gia cũng không được dùng thủ đoạn gì cản trở...”

Ta còn chưa nói xong, Tề Lâm Thụy đã nói: “Không được...”

Ta nghi hoặc nhìn hắn: “Chủ ý của Thụy Vương gia ngay từ đầu đã chuẩn bị sẽ cản trở ta?”

Tề Thụy Lâm có chút xấu hổ, cảm giác sâu sắc mình đã lỡ lời rồi, nhưng vẫn kiên định vô cùng, nói: “Không phải, bổn vương tuyệt đối sẽ không dùng chuyện này để làm điều kiện giao dịch với nàng. Nếu nàng bằng lòng trợ giúp bổn vương, bổn vương vui lòng mà nhận. Còn bằng không, bổn vương cũng tuyệt đối không bắt buộc nàng...”

Ta nghĩ, đảo ngược giống như ta đang bắt buộc hấn vậy. Không thể ngờ được hấn lại ngang bướng cứng đầu như thế. Xem ra, lần này ta muốn trộm gạo, lại bị mất một nắm gạo rồi...

Ta có thể không nói với hấn sao? E rằng không thể. Huống chi, thế lực của Mẫu gia rắc rối khó gỡ, lại không vì Đại Tề mà giúp chút công sức. Thật xin lỗi, ta luôn luôn không quen nhìn thái độ này của Mẫu gia. Ta phải thừa nhận, lòng dạ nữ nhân rất hẹp hòi. Mâu thuẫn giữa ta và Mẫu Phượng Thắm, ta luôn ghi tạc trong lòng. Tuy cái chết của nàng cũng làm ta bi thương, nhưng hiện giờ ta đã vào cung rồi. Ta không tin hoàng hậu kia không ghi tạc chuyện này, không muốn tính sổ với ta. Tiên hạ thủ vi cường (kể hành động trước sẽ có được lợi thế), chẳng phải là đạo lý sống còn của thế giới đó sao. Về điểm này, tất yếu, ta phải cùng Tề Thụy Lâm liên thủ... Chỉ đáng tiếc là, không thể cùng Tề Thụy Lâm ký kết điều ước bất đắc dĩ, mục đích gì cũng không đạt được... Cảm thán duy nhất là, Tề Thụy Lâm thật sự quá giảo hoạt, quá giảo hoạt đi...

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu Vương gia không muốn, tiểu nữ cũng không miễn cưỡng...”

Tề Thụy Lâm lộ vẻ thất vọng, lại gật gật đầu nói: “Như nhi, bổn vương sẽ không ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì...”

Ta lại nói: “Đương nhiên, vì dân chúng của Đại Tề, tuy chẳng qua chỉ làm thái tử phi không ba tháng, nhưng ta vẫn phải vì dân chúng Đại Tề mà làm chút việc...”

Tề Lâm Thụy dở khóc dở cười, hấn nói: “Như nhi, nói chuyện với nàng không thể nói một lần cho xong hay sao? Rõ ràng đã muốn đáp ứng rồi, sao cứ phải làm nhiều thứ rắc rối như vậy?”

Ta thoáng có hơi đắc ý nói: “Ta cũng không nói đáp ứng cái gì đó. Chỉ có điều, ta cũng có thể cho người một ít đề nghị.”

Tề Lâm Thụy thở dài nói: “Như nhi, vì sao đối với bổn vương, nàng lại luôn không được tự nhiên như thế?”

Ta nói: “Vương gia, người rốt cuộc có muốn nghe đề nghị của ta hay không đây?”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Đương nhiên muốn...”

178. Chương 180

Chương 180: RÁP KHUÔN

Edit: Docke

Ta thở dài nói: “Thật ra, nguyên nhân hình thành quyền thế to lớn của Mẫu gia, là bởi vì tiếng tăm danh môn sĩ tộc của tam họ ngũ vọng đã ngấm vào tận xương của dân chúng. Quan viên muốn thăng chức, phải thông qua việc làm thông gia cùng tam họ ngũ vọng mới đạt thành. Quan viên triều đình có khát vọng thế nào, cũng cần người trong tam họ ngũ vọng duy trì. Thậm chí cả việc sàng lọc quan viên, cũng phải do người trong tam họ ngũ vọng đề cử. Cho nên, những điều này đủ làm cho các đại gia tộc bám víu vào tam họ ngũ vọng để nắm giữ triều chính. Dưới chế độ như vậy, con cháu thế tộc từ khi sinh ra đã được nắm giữ chiếc chìa khóa vàng, cả đời hưởng vinh hoa phú quý. Còn dân chúng bình dân thì dù có cố gắng thế nào cũng khó mà thành công được. Đây là điển hình của lý luận huyết thống môn đệ, rất không công bằng. Mấu chốt của tất cả, chính là quyển ‘Danh Thị Lục’ tuyên bố xếp hạng quan gia, trong đó, tam họ ngũ vọng được xếp hạng nhất, trở thành một quyển... thánh thư.” (Lục: giống như Ký, Chí, có nghĩ là ghi chép.)

Tề Thụy Lâm nói: “Quyển ‘Danh Thị Lục’ này đã trải qua trăm năm, từ xưa đến nay lưu truyền văn hiến, làm sao có thể sửa được?”

Ta nói: “Muốn sửa lại nó đương nhiên rất khó. Nhưng chúng ta lại có thể ra mặt trùng tu, tạo nên một quyển ‘Dòng Họ Lục’, xếp hạng dựa theo công lao. Nếu một đệ tử hàn môn đã làm quan ngũ phẩm thì có thể được đề danh vào ‘Dòng Họ Lục’. Như vậy có thể chữa được chứng nghiện thế tộc của bọn họ. Còn thế tộc, cho dù có là quý tộc mấy trăm năm, nhưng chỉ cần vào lúc ấy, trong nhà không có ai làm quan ngũ phẩm, cũng sẽ không thể có tên trong ‘Dòng Họ Lục’. Hơn nữa, dần dần tăng mạnh tuyên truyền quảng bá ‘Dòng Họ Lục’. Dùng ‘Dòng Họ Lục’ để chống lại ‘Danh Thị Lục’. Từ chỗ đề bạt để cho đệ tử hàn môn tiến vào con đường làm quan, chỉ cần đệ tử hàn môn có công lao liền có thể được đề tên vào ‘Dòng Họ Lục’, thăng tiến...” (đệ tử hàn môn: đệ tử, thư sinh bình dân, làm quan nhờ con đường học vấn, thi cử chân chính)

Tề Thụy Lâm nhú mày nói: “Chuyện này e rằng rất khó. Quyển ‘Danh Thị Lục’ đã được các đại gia tộc xem như bảo bối rồi. Nếu như lại có thêm một quyển ‘Dòng Họ Lục’, chỉ sợ rằng sẽ hứng chịu sự phản đối tập thể của bọn họ...”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu muốn hoàn toàn bài trừ quan niệm về đại gia thế tộc trong đầu của mọi người, chỉ có thể làm từng bước một. Thật ra thoát nhìn, người của tam họ ngũ vọng phong quang vô hạn, đó là bởi vì bọn họ đã cản trở nhân sĩ hàn môn thăng tiến trên con đường làm quan. Nếu như Vương gia, ngài có thể khai phá, mở ra một thông đạo khác cho bọn họ thì bọn họ cảm tạ còn không kịp, nhất định sẽ trở thành một lực lượng cùng người chống lại tam họ ngũ vọng...”

Ánh mắt Tề Thụy Lâm hắt ra ánh sáng, thở dài: “Bổn vương sớm cũng đã có ý tưởng này, nhưng lại không biết phải bắt tay vào làm từ đâu. Không thể ngờ được, ngay lập tức Như nhi đã có thể tìm ra được mấu chốt của vấn đề...”

Ta nghĩ, cũng may trước khi xuyên không, ta đã đọc qua không ít sách lịch sử. Đại Tề quá giống với Đường Triều. Đường Triều có ngũ vọng thập tộc, còn Đại Tề thì có tam họ ngũ vọng. Đường Triều có ‘Thị Tộc Chí’, còn nơi này lại có ‘Danh Thị Lục’. Chỉ có điều, Đường Triều có một vị hoàng đế cải cách Đường Triều đến nghiêng trời lệch đất. Còn nơi này lại không có ai dám đứng ra cải cách. Chẳng qua ta chỉ rập khuôn chính sách thay đổi của hoàng đế Đường Triều mà thôi... Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm thấy gian nan cực khổ. Bởi vì, vị hoàng đế Đường Triều đã tiến hành cuộc cải cách nghiêng trời lệch đất ấy, chính là một nữ hoàng đế. Ta cũng không muốn làm Võ Tắc Thiên thứ hai, cảm thấy gian nan cực khổ rất nhiều, không khỏi hối hận không thôi. Cũng biết lịch sử là không ngừng lặp lại. Ta xuyên không đến được thế giới này, mặc dù không biết là thời đại văn minh nào, nhưng nếu như cuối cùng khiến cho bản thân giống như Võ Tắc Thiên, cũng không phải là ước nguyện ban đầu của ta. Suy nghĩ một chút, nhớ đến nữ vương ấy về sau chồng chết, con cái ly tán, sau lưng ta không khỏi tóc gáy dựng đứng...

Tề Thụy Lâm chú ý thấy thần sắc của ta, quan tâm hỏi: “Như nhi, nàng sao vậy? Yên tâm, ta nhất định sẽ thuyết phục phụ hoàng ban lệnh trùng tu ‘Dòng Họ Lục’...”

Ta nghĩ. Hắn còn tưởng rằng ta đang lo lắng quyển ‘Dòng Họ Lục’ không được hoàng thượng cho phép. Hắn làm sao biết được, điều ta đang lo lắng chính là ta có thể trở thành Võ Tắc Thiên hay không?

Ta vội cười cười, nói: “Phụ hoàng tất nhiên sẽ đồng ý, chỉ cần người yêu cầu đem họ Tề liệt vào đệ nhất họ, thay thế họ Mẫu. Ta nghĩ, hoàng thượng sẽ vô cùng tán thành...”

Ai cũng không muốn có một người vợ dám cưới lên đầu mình mà ngồi, đúng không? Huống chi là hoàng thượng cứu nguy chỉ tôn?

Tề Thụy Lâm tăng thêm phần tin tưởng, gật gật đầu, nói: “Như nhi, có đôi khi ta thật sự hoài nghi nàng có phải đã trải qua tất cả những chuyện này rồi hay không. Vì sao chuyện gì nàng cũng đều có thể tìm được mấu chốt để tháo gỡ như thế?”

Ta nhàn nhạt cười nói: “Đương nhiên rồi, từ nhỏ ta đã đọc rất nhiều sách đủ loại, lại có một chút tư duy kỳ quái mà...”

Tề Thụy Lâm lại lộ ra vẻ sầu lo, hắn nói: “Như nhi, bổn vương gần đây thường xuyên nằm mơ cùng một giấc mộng, thấy nàng bỗng nhiên mất tích. Có phải là bổn vương đã lo lắng quá độ rồi không?”

Ta nghĩ. Ta có thể bỗng nhiên không thấy bóng dáng thì tốt quá rồi. Điều đó cho thấy ta có thể đã bay trở về hiện đại. Nói không chừng, trên người vẫn còn giấu một, hai món đồ cổ cực kỳ quý giá. Trở về hiện đại bán đi, trở thành một phú bà, không cần phải vì tiền mà đấu sống đấu chết nữa. Đó thật đúng là tái sinh làm người a. Ta không khỏi đắm chìm trong viễn cảnh tiền bay đầy trời, ánh sáng hạnh phúc phủ kín khuôn mặt. Mãi đến khi Tề Thụy Lâm ôm ta vào lòng, nói: “Như nhi, vì sao bốn vương luôn có cảm giác, nàng có rất nhiều bí mật giấu diếm bốn vương như vậy?”

Hắn phả hơi bên tai khiến lỗ tai ta ngứa ngáy. Hắn thường hay ôm trộm như vậy, ta tập mãi thành thói quen, cũng không quá bài xích, chẳng qua chỉ nghĩ: Ở hiện đại tuy có nhiều người thân, nhưng dường như không có một ai thân thiết với ta. Đến cổ đại này cũng có nhiều người thân như vậy. Từng người từng người đều rất chân thành đối đãi, ta cũng cảm thấy ấm lòng đôi chút.

Không lâu sau, triều đình quả nhiên ban lệnh trùng tu ‘Dòng Họ Lục’. Quả nhiên làm cho tam họ ngũ vọng kịch liệt phản đối. Nhưng phản đối thì được cái gì, hoàng thượng cũng có động đến sợi tóc nào của tam họ ngũ vọng bọn họ đâu? Chẳng qua chỉ đem một số quan viên ngũ phẩm xếp vào ‘Dòng Họ Lục’, cũng phát thông cáo rộng rãi trên cả nước. Một đám tân sĩ có tên trong ‘Dòng Họ Lục’ đã được hoàng thượng khen ngợi hết lời. Những đại gia thị tộc được xếp hạng trong ‘Dòng Họ Lục’ nghiêm nhiên được cùng ngồi cùng ăn với tam họ ngũ vọng, trở thành quý tộc, nhà giàu mới nổi. Còn Tề Thụy Lâm cũng lựa chọn trong hàn môn không ít những quan viên có tài hoa, đến phụ tá cho hắn. Trong đó có Giang Trạch Lâm, tri phủ Lăng Nguyệt Phủ đã từng trăm phương nghìn kế thiết lập quan hệ với họ Mầu. Nghe nói sau đó vẫn bởi vì sinh lễ không đủ nhiều mà bị tiểu thư họ Mầu kia thả bỏ câu, ném gà vỡ trứng. Thật sự là rất đáng thương...

Đương nhiên, theo lời của Diệp Bất Phàm, tri phủ Giang Trạch Lâm kia hiện giờ đối với gia tộc họ Mầu nảy sinh cảm giác vừa đau vừa hận...

Diệp Bất Phàm, mặc dù đã bị ta trêu chọc không nhiều không ít, nhưng hiện giờ hắn lại thường xuyên xuất hiện bên cạnh ta. Có đôi khi tần suất xuất hiện của hắn còn nhiều hơn cả Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nữa. Không biết là cố ý hay là vô ý đây. Từ hắn, ta cũng hiểu biết thêm không ít thế cục triều đình. Biết được sau khi ban bố trùng tu ‘Dòng Họ Lục’, tam họ ngũ vọng tuy có phản đối nhưng lại tựa như tiếng sấm thì lớn hạt mưa lại nhỏ, dần dần cũng trôi qua. Nhưng khiến ta cảm thấy kỳ quái chính là, vì sao hoàng hậu ở hậu cung cũng không thấy có động tĩnh gì. Chuyện này thật sự không giống như lời đồn đại chút nào. Ta còn đang chờ bà ta hành động đây. Hiện giờ bà ta, đối với thái tử, nhất định là thống hận không nguôi, liên lụy đến ta, tất nhiên cũng trở thành cái gai trong mắt của bà.

179. Chương 181

Chương 181: TÊ PHƯỢNG CUNG.

Edit:Docke

Cho nên, chỉ cần ta vừa ra khỏi phủ thái tử, bất kể là đến nơi nào của hoàng cung đều có Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử kè kè bên người. Còn Diệp Bất Phàm, khẳng định cũng âm thầm lén lút đi theo...

Có thể nói, trong hoàng cung, được sự bảo hộ của hai đại cao thủ, ta đều đã đi khắp lượt. Ta còn cố ý đến bên ngoài Tê Phượng Cung, nơi ở của hoàng hậu, dạo qua dạo lại. Không ngờ một chút động tĩnh cũng không có. Ta không khỏi đắc ý dào dạt. Nghĩ rằng, không thể ngờ được, hoàng cung Đại Tề cũng có thể bị ta hiên ngang đi lại...

Ngày đó, ta lại đến bên ngoài Tê Phượng Cung thì thấy không khí bên trong Tê Phượng Cung cực kỳ khẩn trương. Khu đất trống trước cung điện đứng đầy cung nữ. Cũng không phải tất cả đều là người của Tê Phượng Cung, mà còn có cả cung nữ trong Tử Lung Cung của Đức Phi. Ai ai cũng đều cầm khẩu, im thin

thít, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi. Hai thái giám sắp xếp cũng lộ vẻ khấn trương. Hình như Tê Phượng Cung đang xảy ra một sự kiện thiên đại.

Ta nghĩ, nếu cung nữ của Đức Phi cũng ở đây, như vậy chứng minh Đức Phi nương nương đã đến Tê Phượng Cung. Không biết có chuyện gì mà khiến cho Đức Phi nương nương phải đến nơi này?

Ta đi thẳng vào Tê Phượng Cung. Đám cung nữ, thái giám đó nhìn thấy ta, đều nhận biết, cũng không cản lại. Ta đi thẳng một mạch vào Tê Phượng Cung, chỉ thấy trong sảnh, Đức Phi nương nương đang quỳ gối còn hoàng hậu thì vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn Đức Phi nương nương. Thấy ta bước đến hành đại lễ với bà, bà mới nhàn nhạt nói: “Thái tử phi không ở trong cung mà lại đến đây muốn giao du với kẻ xấu hay sao?”

Ta vội đáp: “Mẫu hậu, người đừng hiểu lầm. Nhi thần chẳng qua chỉ đi ngang qua đây, nhìn thấy bên ngoài có nhiều cung nữ, thái giám như vậy, nhất thời nảy sinh lòng hiếu kỳ, cho nên mới vào xem...”

Hoàng hậu nhàn nhạt nói: “Thái tử phi cũng quá tò mò. Tê Phượng Cung của ai gia đã bị thái tử phi một ngày dạo qua hết mấy lần rồi!”

Ta bất giác cảm thấy xấu hổ, nói: “Nhi thần muốn được gần gũi hơn với mẫu hậu, nhưng lại sợ quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi, cho nên thường xuyên lưu luyến ở ngoài cung. Lại khiến mẫu hậu chê cười...”

Hoàng hậu lạnh nhạt cười, thế nhưng khi cười lại nổi lên hai cái má lúm đồng tiền thật sâu. Vẻ trang nghiêm đeo trên toàn thân đều được cởi bỏ, lại khoác thêm một chút khờ dại cùng tính trẻ con. Bà nói: “Hoàng nhi, nếu con nghĩ đến ai gia thì cứ trực tiếp vào cung thăm là được. Cần gì phải bận khoản nhiều như vậy?”

Ta nhìn vẻ tươi cười của bà, không khỏi cũng cười, gục đầu xuống nói: “Mẫu hậu, là nhi thần lo lắng quá nhiều. Sau này nhi thần sẽ thường xuyên quấy rầy mẫu hậu. Mẫu hậu cũng đừng chê phiền nha...”

Hoàng hậu gật gật đầu, từ ái mỉm cười với ta. Sau đó quay đầu nhìn về phía Đức Phi nương nương đang quỳ dưới đất, sắc mặt lại dần dần biến lạnh, hỏi: “Hoàng nhi, con nói xem, cung nữ của nàng ta phạm sai lầm, ta xử phạt nó thì có gì không ổn chứ. Thế nhưng nàng lại tự mình đến cửa như muốn khởi binh hỏi tội vậy, cứ quỳ chết ở trong này không chịu đi. Ta lại muốn nhìn xem, nàng có thể quỳ được bao lâu...”

Ta quay đầu nhìn về phía Đức Phi nương nương. Bà cúi thấp nửa đầu, thần sắc lạnh nhạt mà bình tĩnh. Đường như không phải bà đang quỳ gối trước mặt hoàng hậu, mà là đang quỳ gối trước tượng phật vậy, lại còn ẩn chứa một tia thành kính...

Nghe xong lời hoàng hậu nói, bà cũng không biện bạch, cứ quỳ mãi. Ánh mắt bình tĩnh mà nhìn Mẫu Vân Cơ cao cao tại thượng. Dáng bà gầy yếu, ăn mặc cũng rất đơn giản, không hề có vẻ quý phái, thật khác hẳn những người trong cung. Từ bên hông nhìn qua, khóe mắt bà có những nếp nhăn lờ mờ, càng hiển thị dấu vết do năm tháng lưu lại trên gương mặt bà...

Mẫu Vân Cơ bị ánh mắt của bà làm cho tức giận bốc hỏa, không thèm nhìn bà nữa mà quay qua ta, nói: “Con xem nàng đi, chẳng qua chỉ là một đứa cung nữ, vậy mà nàng lại làm như muốn đấu với ta đến cùng vậy...”

Ta nghi hoặc nói: “Mẫu hậu, là cung nữ nào mà lại khiến cho hai người như thế?” Nghĩ rằng, để bọn họ một người bảo vệ một người muốn diệt, cung nữ đó có phải lại tái phạm vào lỗi câu dẫn hoàng đế hay không?

Những gì đầu óc ta nghĩ được, luôn luôn đâm loạn như thế a!

Mẫu Vân Cơ nhàn nhạt nói: “Cung nữ này, phải nói là đồng lương của Đức Phi, đang hầu hạ bên người Đức Phi. Sau khi phạm lỗi đã bị Đức Phi đuổi đến Hoán y cục. Không ngờ, nàng ta còn dám tồn chứa oán khí, nổi lửa phóng hỏa Hoán y cục. May mắn cứu được kịp thời mới không thể gây thành đại họa. Bản cung muốn xử trí nàng. Lúc này, Đức Phi lại te te chạy lại đây bảo vệ cho nàng ta, nói cái gì mà vô tội. Đã vậy thì ban đầu người cũng đừng đuổi nàng đến hoán y cục a...”

Lúc này, Đức Phi mới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: “Khởi bẩm hoàng hậu nương nương. Nàng phạm lỗi, bản cung tự nhiên phải xử phạt nàng. Nhưng nguyên nhân nổi lửa còn chưa điều tra rõ ràng mà đã phán nàng tội chết là quá bất công đối với nàng. Kính xin hoàng hậu nương nương có thể mở lòng từ bi...”

Mẫu Vân Cơ cười, nói với ta: “Con nhìn kìa, người này đúng thật là buồn cười. Tự mình đuổi người ta đến hoán y cục, đến lúc người ta phạm lỗi thì ngược lại chạy đến bảo hộ. Đức Phi à, không phải ai gia muốn nói người. Nhưng chẳng lẽ người bên cạnh người, chỉ có người được quyền xử phạt, còn ai gia thì phạt không được?”

Đức Phi liên tục dập đầu nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp chỉ hy vọng hoàng hậu nương nương cho nàng ta một cơ hội. Nói cho cùng thì nàng cũng là bà con thân thích của thần thiếp. Mặc dù ngày thường làm việc không ra gì, nhưng tuyệt đối sẽ không phóng hỏa...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Ý người muốn nói, ai gia thật ra đã xử oan cho nàng ta? Đêm đó, lúc nổi lửa chỉ có một mình nàng ở trong lương y phòng của hoán y cục. Nơi đó cũng không thể so với ngự thiện phòng, chỉ cần một đóm lửa là có thể bùng cháy. Không phải nàng phóng hỏa thì còn có thể là ai?”

Ta không khỏi hỏi: “Mẫu hậu, nàng phóng hỏa, chẳng lẽ là muốn thiêu chết mình hay sao?”

Mẫu Vân Cơ bị kiềm hãm, nói: “Chuyện này ai gia làm sao biết được? Nàng ta bất mãn với Đức Phi, cho nên dùng cách này để báo thù. Những thứ nàng ta đốt, tất cả đều là quần áo của Đức Phi...”

Ta không khỏi đối với Đức Phi nương nương bội phục sâu sắc. Cung nữ của bà trả thù bà như vậy, ngược lại bà còn nói giúp cho cung nữ đó. Thật sự là một vị nương nương thiện lương, khác hẳn Tuyên Vương không từ thủ đoạn. Ta đương nhiên sẽ giúp bà, ta nói: “Mẫu hậu, không bằng cùng con đến hoán y cục xem sao. Nói không chừng thật đúng như lời Đức Phi nương nương nói, còn có ẩn tình gì đó cũng nên...”

Đức Phi nương nương nghe xong, nâng mắt lên nhìn ta đầy cảm kích. Nhưng ta cũng cảm thấy thật kỳ lạ, vì sao bà lại khấn nguyện với chuyện cung nữ này như thế? Về phần nương nương thiện lương gì đó, cùng lắm cũng chỉ là ý niệm chợt lóe ra trong đầu mà thôi. Trong lòng ta, làm gì có nương nương nào thiện lương?

Mẫu Vân Cơ trầm ngâm một lúc lâu, rốt cuộc cũng đồng ý với đề nghị của ta. Một đám người chúng ta cùng nhau đi đến hoán y cục. Trong lương y phòng có một mặt tường bị đốt cháy đen thui. Hiển nhiên, từ lúc bị phóng hỏa cũng chưa có ai động tới. Không thể ngờ được, cổ nhân mà cũng có nhận thức như vậy, biết bảo vệ hiện trường. Lương y phòng là phòng chuyên dùng để phơi quần áo của các nương nương, cho nên khô mát thông gió. Bên trên mở một cái giếng trời để ánh nắng chiếu vào. Quần áo của Đức Phi nương nương được phơi bên cạnh bức tường bị đốt cháy đen kìa. Ta cầm lấy quần áo của Đức Phi nương nương, phát hiện quần áo của bà được làm từ tơ tằm mà người trong cung đều ưa thích, thuộc chất liệu dễ dàng bị thiêu hủy nhất. Sát bên cạnh quần áo của bà có phơi một bộ quần áo. Ta nhìn thấy bộ quần áo này mới biết được, vì sao lại phải bảo vệ hiện trường. Bởi vì bộ quần áo này là quần áo của hoàng thượng cửu ngũ chí tôn. Nghe nói chính là bộ đại lễ triều phục của hoàng thượng, bên trên được khảm không ít châu ngọc. Ta nhìn trái ngó phải, lại nhìn lên giếng trời, cười nói: “Mẫu hậu, xem ta, người đã hiểu lầm vị cung nữ kia rồi...”

Mẫu Vân Cơ thoáng lộ một tia giận dữ, nhưng vẫn cười nói: “Thật sao? Hoàng nhi hãy nói thử xem, ai gia hiểu lầm nàng như thế nào?”

Ta nói: “Hiện tại cũng sắp đến giờ trưa, không bằng lúc này chúng ta phơi nắng một bộ quần áo đồng dạng, thử xem sẽ xảy ra chuyện gì. Con nghĩ, cho dù nơi này không có người thì bộ quần áo này cũng sẽ bốc cháy...”

Mẫu Vân Cơ nghe xong, cực kỳ tao nhã cười nói: “Hoàng nhi, chẳng lẽ con thật sự biết ma pháp? Có thể khiến cho quần áo vô cớ tự cháy?”

Bà nổi lòng hiếu kỳ, ngoác nói: “Đến cung Đức Phi nương nương, lấy một bộ quần áo đồng dạng lại đây...”

180. Chương 182

Chương 182: XIÊM Y

Edit: Docke

Đặt một bộ quần áo có cùng chất liệu tại một nơi tương tự, sau giờ Ngọ, ánh nắng chiếu thẳng vào bộ quần áo, đồng thời chiếu xạ lên hoàng bào bên cạnh. Đang lúc hoàng hậu nương nương chờ đợi có chút mất kiên nhẫn thì bỗng thấy trên quần áo bốc lên một làn khói mỏng. Chỉ chốc lát sau, khói càng bốc càng nhiều, quần áo bị đốt thủng một lỗ to tướng...

Mẫu Vân Cơ cùng Đức Phi nương nương giật mình nhìn thấy hiện tượng này, hai người đồng thời hỏi: “Đây là chuyện gì vậy? Vì sao lại như thế?”

Ta cảm hoàng bào được phơi ở bên kia lên, nói: “Thật ra, nguyên nhân gây nên hỏa hoạn chính là chiếc hoàng bào này. Trên hoàng bào có khảm những viên bảo châu trong suốt có hình bầu dục. Ánh mặt trời chiếu xuống nó sẽ hội tụ lại, sau đó chiếu vào quần áo bên cạnh, tất sẽ bắt lửa mà cháy...”

Thực hiển nhiên, ta đang nói đến nguyên lý thấu kính hội tụ. Hai vị nương nương nghe xong đều không hiểu lắm. Nhưng hai vị lại không muốn tỏ ra là mình không hiểu gì cả, đành phải vờ như đã hiểu, liên tục gật đầu...

Mẫu Vân Cơ nói: “Hóa ra ai gia đã hiểu lắm nàng. Người đâu, thả cung nữ kia ra...”

Mấy tên thái giám theo hầu bên cạnh bà nghe xong, đưa mắt nhìn nhau rồi đi ra cửa.

Ta cuối cùng lại cảm thấy ánh mắt của mấy tên thái giám này quá mức kỳ quái. Khi bọn họ kéo theo một cung nữ đi vào, ta mới biết được, vì sao bọn họ lại nhìn nhau với ánh mắt kỳ quái như vậy. Còn Đức Phi, sớm đã mất trợn trừng trừng, hung hăng mà nhìn hoàng hậu.

Khuôn mặt cung nữ này đã bị cháy sạch thành tàn phế. Thì ra, từ lúc Đức Phi đến chỗ hoàng hậu can thiệp, bọn họ cũng đã bắt đầu dựng hình, hơn nữa, còn dùng hỏa hình. Khuôn mặt nàng nổi lên hai vết sẹo thật sâu do bị phỏng rất nặng, hầu như đã không còn nhận ra diện mạo lúc ban đầu nữa rồi.

Hoàng hậu nhàn nhạt nói: “Nếu ai gia đã trách lầm nàng, nhưng hình thì cũng đã dùng rồi, thôi thì kêu thái y đến đây chữa trị cho nàng vậy...”

Ta nói: “Nếu mẫu hậu không chê, nhi thần cũng có thể khám chữa cho nàng. Y thuật của nhi thần có thể giúp nàng chữa trị vết thương trên mặt.”

Hoàng hậu nói: “Thái tử phi cũng đừng quên, ngươi là chủ tử, nàng chỉ là nô tỳ. Nô tỳ bị thương mà cũng muốn được chủ tử quan tâm. Thái tử phi có phải đang muốn người ta cười cợt là chốn không người hay không?”

Ta càng cảm thấy kỳ quái. Vì sao hoàng hậu nương nương tìm mọi cách ngăn cản ta trị liệu cho cung nữ này? Nói cái gì mà chủ tử, nô tỳ linh tinh lằng nhằng. Trong cảm nhận của bà, ta chẳng phải cũng bình thường dân đen giống như kẻ nô tỳ kia hay sao? Trong bụng chỉ đang tính toán nên đá ta ra khỏi cung như thế nào nữa mà!

Lúc này, Đức Phi nương nương ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: “Y đạo của thái tử phi thuộc hàng cao thủ, không bằng cứ đưa nàng về phủ đệ của thái tử phi, chờ thái tử phi chữa khỏi cho nàng rồi hãy nói tiếp. Chuyện này nếu như để những người khác hiểu rõ, rơi vào lỗ tai của những kẻ dụng tâm kín đáo một chút, có thể sẽ làm dấy lên một trận phong ba bão táp. Thái tử phi rốt cuộc là người hoàng gia, để cho nàng trị liệu không thể còn gì tốt hơn nữa. Hoàng hậu, ngài nói xem có đúng không?”

Hoàng hậu lạnh lùng liếc mắt nhìn Đức Phi nương nương một cái, lúc này mới nói: “Được. Nếu ngay cả người cũng nói như vậy, thì cứ để thái tử phi trị liệu đi. Chữa cho nàng xong thì đuổi ra khỏi cung, coi như làm một công đức...”

Ta chưa từng thấy có người nào vô sỉ lại máu lạnh đến mức như thế. Đã hủy dung mạo của người ta lại còn đắc chí, tự bầu thành một việc công đức. Hoàng hậu so với Mẫu Phượng Thấm, thật sự chỉ có hơn chứ không kém thua gì...

Thật ra, ta cần gì phải thấy làm kỳ quái. Trong hoàng cung, xử lý một cung nữ chẳng phải chỉ giống như bóp chết một con kiến thôi sao. Huống chi, hiện giờ cung nữ này, chẳng qua chỉ là bị hủy dung mà thôi.

Mà đề nghị của bà, cũng chính là những lời mà ta muốn nói...

Đức Phi nương nương lại đứng dậy, nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Thái tử phi điện hạ, xin thứ lỗi cho bản cung không được thoải mái lắm, bản cung cáo lui trước...”

Ổng tay áo bà phất lên, xoay người liền đi ra ngoài cửa. Bóng dáng cứng ngắc, mang theo một loại cô tuyệt. Đi đến bên cạnh cung nữ bị hủy dung kia, thở dài một hơi, nhưng cũng không nói điều gì mà chỉ đi thẳng ra cửa cung.

Hoàng hậu Mẫu Vân Cơ thấy bộ dáng bà như thế, tức giận đến nỗi nghiêng rằng kêu ken két. Lợi quang trong mắt bà bắn thẳng ra, lạnh lùng nhìn theo bóng dáng Đức Phi. Ánh mắt độc địa này, đảo mắt liền chuyển, vừa quay đầu lại đã lấy lại vẻ bình thường. Bà nhìn ta, má lúm đồng tiền hai bên lún xuống thật sâu, bà nói: “Cứ dẫn nô tỳ này về, chữa trị cho nàng, cũng đừng để nàng oán hận ta sâu như vậy nữa...”

Nói xong, bà thản nhiên mỉm cười. Tuy khuôn mặt bà đã hằn lên dấu vết của năm tháng nhưng lúc này, vẻ mặt lại mang theo vài phần khờ dại, tràn ngập tuyệt đại tao nhã. Ta nghĩ, nữ nhân này mà cười, thật sự có thể làm cho người ta bất tri bất giác thả lỏng phòng bị, xem bà như một quốc mẫu hòa ái dễ gần. Còn khuôn mặt của Đức Phi lại có vài phần khổ cực, thoát nhìn giống như nhân vật Tường Lâm Tẩu vậy. Ai mà biết được, hai người bọn họ, rốt cuộc là có tính cách như thế nào?(Tường Lâm Tẩu: nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc Phúc” của Lỗ Tấn. Tường Lâm Tẩu là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường)

Trở lại phủ thái tử, ta nhìn kỹ gương mặt của cung nữ. Nàng đang hôn mê, đôi mắt nhắm chặt, khe cau mày. Khuôn mặt nàng bị cháy sạch, phi thương lợi hại. Cho dù ở thời hiện đại cũng phải chờ sau khi thương thể lành hẳn rồi tiến hành chỉnh sửa dung nhan, mới có khả năng khôi phục lại 50% dung mạo ban đầu. Còn hiện giờ, ngoại trừ việc chữa trị vết thương trên mặt của nàng ra, ta cũng không biết còn có thể làm gì cho nàng nữa?

Ta dùng thuốc trị thương nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt nàng. Có lẽ thuốc trị thương dính lên làn da sẽ khiến cho làn da sinh ra cảm giác nóng bỏng. Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, đau đớn kêu lên một tiếng: “Đừng, đừng, ta không dám nữa đâu...”

Ta ra hiệu cho Tư Đồ giữ nàng cố định lại để nàng không thể lộn xộn rồi cẩn thận xoa thuốc cho nàng. Lúc này mới có thời gian quan sát nàng, chỉ thấy một phần gương mặt chưa bị hủy dung. Hình dáng đôi mắt duyên dáng, mi trường nhập tấn (đôi lông mày dài đến tận thái dương), tú lệ thanh nhã. Ta không khỏi tò mò, đây là nữ nhân thế nào mà Đức Phi phải liều mạng bảo vệ nàng như vậy còn hoàng hậu thì lại khẩn cấp lên ra tay hủy dung nhan của nàng?

Nàng thật sự chỉ là một cung nữ thôi sao?

Nàng hôn mê hết ba ngày ba đêm. Sang ngày thứ tư, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại. Mở to đôi mắt nhìn ta, nhưng không hề có sự hoảng loạn như những nữ tử bình thường, câu nói đầu tiên chính là: “Thái tử phi điện hạ, ngài cứu nô tỳ, nô tỳ thật sự vô cùng cảm kích...”

Ta ngạc nhiên nói: “Ngươi vẫn hôn mê bất tỉnh, vậy mà vẫn biết rõ những chuyện chung quanh hay sao?”

Nàng nói: “Mặc dù nô tỳ chìm trong cơn hôn mê, nhưng vẫn mơ hồ nghe được những chuyện xung quanh. Nô tỳ biết, ba ngày nay, là thái tử phi điện hạ đã chữa thương cho nô tỳ...”

Ta cười cười nói: “Nếu vậy, ngươi có thể nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao hoàng hậu nhất định phải hủy dung của ngươi?”

Nàng nghe xong, nâng mí mắt lên nhàn nhạt nhìn ta: “Nô tỳ chẳng qua chỉ là một cung nữ mà thôi.”

Ta nhíu mày nói: “Ngươi không muốn nói cho ta biết cũng không sao. Nhưng cứ thế này thì ta không thể hiểu được tình huống chân thật, sẽ không thể làm gì để bảo vệ cho ngươi. Ta tin rằng, trong cung này, người muốn lấy mạng ngươi còn rất nhiều...”

Nàng dùng tay che mặt, buồn bã cười, nói: “Điện hạ, người xem này. Nô tỳ đã thành ra bộ dạng thế này rồi, bọn họ còn có thể làm gì nô tỳ nữa đây? Bọn họ thống hận, chẳng qua cũng chỉ là khuôn mặt này của nô tỳ mà thôi. Đức Phi nương nương giấu nô tỳ trong hoán y cục, một góc tối tăm hẻo lánh của hoàng cung, cũng không thể trốn thoát được. Bọn họ còn có thể thế nào nữa?”

Nói xong, tay nàng vỗ về khuôn mặt, khóc rưng rức. Ta vội khuyên nhủ: “Người đừng khóc kéo làm ướt vết thương lại không tốt. Ta không hỏi người nữa, nhưng người có thể nói cho ta biết tên không?”

Ta thuận tay đưa cho nàng một chiếc khăn tay. Nàng tạo nhã dùng nó chấm chấm khóe mắt rồi nói: “Nô tỳ ở trong cung tên gọi là Nhược Dung. Thái tử phi điện hạ, ngài cứ gọi nô tỳ là Dung Dung cũng được. Đức Phi nương nương cũng gọi nô tỳ như thế.”

Nàng vừa nói vừa đi xuống giường, hành lễ với ta: “Nô tỳ Nhược Dung, bái kiến thái tử phi điện hạ.”

Ta đang muốn mở miệng cho nàng đứng dậy, nàng lại nói: “Nô tỳ Nhược Dung, bái kiến thái tử điện hạ...”

181. Chương 183

Chương 183: LAI LỊCH BẤT MINH

Edit: Docke

Quay đầu lại thì thấy Tề Thụy Lâm, không biết từ khi nào đã đứng sát rất phía sau chúng ta rồi. Ba ngày rồi không trở về, xem ra là vừa mới về đến, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt hần bình tĩnh nhìn nàng. Trong vẻ bình tĩnh là có chút bất ngờ. Ta thấy ánh mắt hần lộ ra một tia thương tiếc. Ta không khỏi nghĩ, Mẫu Phượng Thắm chết ngay trước mặt mà ai đó vẫn có thể lãnh khóc cực kỳ, không ngờ lại tỏ ra thương tiếc một nữ tử xa lạ. Điều này cũng khiến ta giật mình không ít, đương nhiên, cũng có chút hờn ghen...

Nghĩ kỹ lại thì ta vẫn có chút tâm tính ma quỷ. Trong lúc Tề Thụy Lâm đối đãi với Mẫu Phượng Thắm vô cùng lãnh khốc, ta rất thương hại, nhưng có mừng thầm chút nào hay không? Trong đầu, linh quang chợt lóe, hiện lên vấn đề này, lập tức đem ý niệm trong đầu triển khai. Ta nghĩ, ta cũng không thể có loại tâm tính này được. Loại tâm tính này chẳng cách máu lạnh bao xa...

Hần nói: “Bình thân...” Rồi quay đầu qua ta hỏi, “Người này ở đâu tới?”

Ta liền thuật lại cho hần nghe đầu đuôi câu chuyện. Hần nghe xong, nhàn nhạt gật gật đầu nói: “Nếu như vậy, ái phi cứ trị liệu cho nàng đi, có cần gì thì cứ kêu Diệp Thống Lĩnh đi làm!”

Giọng điệu của hần tuy rằng lạnh nhạt nhưng ta vẫn nghe được trong đó có vẻ quan tâm. Không khỏi càng thêm kỳ quái. Nữ tử này là ai? Vì sao lại có tác động đến người trước mặt, kẻ đã không chút động lòng trước một Mẫu Phượng Thắm xinh đẹp thiên tiên?

Tuy rằng chỉ tỏ vẻ quan tâm một chút, nhưng sau khi ta nhìn thấy hần tuyệt tình với Mẫu Phượng Thắm như vậy thì chỉ một chút quan tâm ít ỏi này, đối với hần mà nói, đã là rất không phù hợp rồi.

_____ *** _____

Tề Thụy Lâm đặt tay lên mặt bàn, nhíu mày nói: “Đã điều tra xong lai lịch của nữ tử này chưa?”

Diệp Bất Phàm gật gật đầu: “Nói ra thật vô cùng kỳ quái. Nữ tử này chỉ vào hoán y cục được một ngày, cùng ngày đã xảy ra chuyện lớn như vậy, bị hoàng hậu nương nương bắt đi. Thậm chí ngay cả khuôn mặt của nàng, người trong hoán y cục cũng chưa có mấy ai có thể nói được rõ ràng. Bởi vì, nàng thường xuyên cúi gằm nửa đầu, hình như rất sợ bị người ta nhìn thấy...”

Tề Thụy Lâm nói: “Nếu vậy thì công công chủ quản hần là phải biết rõ chứ?”

Diệp Bất Phàm nói: “Đúng vậy, công công chủ quản biết rất rõ ràng. Đáng tiếc, hần không nói được. Hần bị phát hiện chết già trong chính căn phòng của mình...”

Tề Thụy Lâm lạnh nhạt nói: “Chết già ư, chết cũng thật đúng lúc quá...”

Diệp Bất Phàm gật đầu nói: “Hần là chết già. Công công này tuổi tác đã hơn sáu mươi rồi. Trên người cũng không có phát hiện dấu vết gì là bị người ta mưu sát...”

Tề Thụy Lâm nói: “Một lão nhân già như vậy rồi, thì cũng không cần dùng thủ đoạn gì cũng có thể làm cho hần chết? Bọn họ rốt cuộc đang che dấu điều gì, hay có lẽ...”

Diệp Bất Phàm trầm mặc một hồi, nói: “Đức Phi nương nương giao nữ tử này cho thái tử phi, tựa hồ nhận định, chỉ có thái tử phi mới có thể bảo hộ cho nàng...”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Ta biết người muốn nói cái gì. Nhưng đôi khi, sự tình không thể chỉ dựa vào vẻ bề ngoài. Có đôi khi, một hình vẽ hoa phượng, nhìn như chỉ để trang trí, không hề có lực sát thương, nhưng ngược lại giấu đầy gai độc. Chuyện này sẽ đem lại cuộc đấu tranh như thế nào, bổn vương cũng thật chờ mong! Ứng nên làm như thế nào, người đã hiểu chưa?”

Diệp Bất Phàm gật gật đầu nói: “Thuộc hạ sẽ hết sức để điều tra rõ lai lịch của người này. Đồng thời phái người âm thầm giám thị nàng...”

Tề Thụy Lâm ‘ừm’ một tiếng rồi không nói gì nữa. Cách thật lâu sau, cười nói: “Thái tử phi của bổn vương có thể đã đến rồi...”

Diệp Bất Phàm nghi hoặc nhìn hần, nghĩ rằng. Võ công của ta cao như vậy mà cũng nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, thái tử làm sao mà nghe ra được? Hay là hần âm thầm luyện được thần công gì rồi? Còn chưa nghĩ xong, nghiêng tai lắng nghe thì từ xa xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Hần đảo mắt nhìn qua thái tử. Tề Thụy Lâm lại dường như không phát hiện điều gì, bình tĩnh bưng chén nước chè xanh trên bàn lên uống một ngụm.

Thật lâu sau mới nói: “Diệp thống lĩnh, người cứ lui xuống trước đi!”

Nghe thấy giọng nói của thái tử có vẻ quở trách, Diệp Bất Phàm lúc này mới cả kinh. Nghĩ rằng, mình cũng có chút không hiểu chuyện. Nghe xong câu đầu tiên của thái tử, ta nên cáo lui rồi mới phải, còn để thái tử nhắc nhở mới chịu lui ra. Thật sự là đã già mất rồi...

Diệp Bất Phàm hành lễ với Tề Thụy Lâm xong thì lui xuống, lắc đầu tự mắng mình quả là không biết điều...

Tề Thụy Lâm ngồi dưới ngọn đèn mỏng manh, nhìn chén trà trước mắt lơ mơ dâng lên một làn hơi nước. Hần vận công lực, nghe được một tiếng, hai tiếng bước chân từ xa truyền đến, mang theo thần thái một chút cũng chẳng hề để ý, thật giống như con người của nàng. Hần nghe thấy tiếng bước chân đi tới trước cửa, lại do dự tại cửa một hồi. Hần vừa nhìn không được muốn đi ra mở cửa phòng, nhưng cuối cùng vẫn ngồi bất động trên ghế dựa. Hần muốn nhìn xem, nàng rốt cuộc có thể gõ cửa phòng mình hay không. Hần bỗng nhiên cảm thấy, lúc này, mình thật sự không giống một người có địa vị cao quý chút nào. Tâm tình lo được lo mất lúc này, thật sự chẳng khác gì những kẻ bình thường.

Rốt cuộc, hần nghe được tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên. Tâm tình trầm tĩnh trở lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi đi ra mở cửa phòng. Hộ vệ trong phủ đều đã trốn đến một nơi bí mật gần đó. Dưới yêu cầu của hần, không có ai đến dâng trà bưng nước quấy rầy. Hần nghĩ, có phải chính mình, trong tận đáy lòng đã sớm dự đoán được cảnh này rồi...?

Ta đứng trước cửa phòng, sau khi gõ cửa lại phải đứng chờ lâu lắc. Đây là lần đầu tiên ta đến phòng ngủ của Tề Thụy Lâm. Hai chúng ta tuy là vợ chồng nhưng chưa từng động phòng kiếm con nối dõi, ngoại trừ lúc đến Tây Sở có ở chung phòng một lần. Nhưng hôm nay ta lại nhìn không được, rốt cuộc đến đây gõ cửa phòng hần. Tề Thụy Lâm đối với nữ tử kia, thần thái quá mức kỳ quái. Kỳ quái đến nỗi chân ta không tự chủ được liền đi đến trước cửa phòng của Tề Thụy Lâm. Không hỏi cho rõ ràng, e rằng ta sẽ ngủ không yên...

Khi Tề Thụy Lâm ra mở cửa phòng, vẻ mặt của hần lại khiến ta thoáng chút giật mình. Vẻ mặt tựa tựa giống một lão sói lang đang ẩn núp, rốt cuộc nhìn thấy một con tiểu dương bước đến trước mặt, đang cân

nhắc xem có nên ăn nó hay không? Điều này khiến ta đề cao cảnh giác, đột nhiên tỉnh táo hẳn. Bản thân ta chính là một thiếu nữ yếu đuối, tay trói gà không chặt. Còn người này chính là cổ nhân, mặc kệ giả vờ nhã nhặn hữu lễ cỡ nào thì hẳn cũng là một vị Vương gia cao quý. Người như thế, trong ấn tượng của ta, luôn mạnh mẽ bá đạo. Tuy nói rằng hẳn chưa từng cường ép cường bức lần nào, nhưng mà, nói không chừng có khi, hẳn sẽ phát bệnh thần kinh, mãnh liệt một lần?

Ta đang đứng ở cửa nghĩ ngợi lung tung, Tề Thụy Lâm đã nói: “Nàng rút cuộc muốn đứng ở cửa cho hộ vệ nhìn hay là vào trong đây?”

Lúc này ta mới ngượng ngùng đi vào, nhìn thấy Tề Thụy Lâm đóng cửa phòng, muốn nói rồi lại thôi. Nhớ tới trước đây lúc đọc sách, thầy có dạy, vào phòng của thầy giáo nhớ phải để cửa mở rộng...

Còn chưa có mở miệng, Tề Thụy Lâm lại nói: “Biểu tình của nàng là thế nào vậy, sợ vốn vương sẽ làm gì nàng à? Yên tâm, bổn vương đã nói rồi, nàng không muốn, bổn vương sẽ không ép nàng mà...”

Ta mới vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi thì đã bị hắn ôm vào lòng. Mối bị hắn hung hăng hôn miết. Trong lòng ta đang thầm mắng hắn không tuân thủ lời hứa, hắn lại buông ta ra, nói: “Như nhi, bổn vương quả thật sẽ không đối với nàng như vậy. Nhưng mà, bổn vương ngày ngày đều rất nhớ nàng a. Nàng không giúp bổn vương hạ hỏa một chút, bổn vương khó tránh khỏi sẽ gây ra chuyện gì không phải...”

Không ngờ hắn dám đùa giỡn ta? Không ngờ ta lại bị một gã cổ nhân đùa giỡn? Tức chết ta...

Chỉ có điều, ta lại không có biện pháp gì cụ thể để đáp trả lại sự đùa giỡn này. Trong quan niệm của ta, ngàn năm trước, giống như không có kinh nghiệm về phương diện này. Ta lục tung đầu óc tìm kiếm từ ngữ phản kích, nhưng không có... Sau nửa ngày, thở hổn hển ra được một câu: “Không bằng để ta giúp người ngâm nước đá vậy?”

182. Chương 184

Chương 184: NHẤT NGÔN CỨU ĐỈNH

Edit: Docke

Hắn cười hắc hắc, nói: “Không cần, chỉ cần để bổn vương được ôm Như nhi một cái thì hỏa sẽ tắt liền thôi...”

Ta lại khẳng định một lần nữa. Vương gia này, hẳn thật sự rất vô lại. Những lời nói vô lại như vậy mà cũng có thể nói ra, trên mặt còn có một tia thần thái trêu đùa như xem kịch vui. Ta ‘khụ’ một tiếng, quyết định kết thúc đề tài này, vào ngay chính sự... Vì sao ta lại quên mất chính sự thế nhỉ?

Ta cũng có chuẩn bị rồi. Vào phòng hắn, e rằng không cho hắn ăn sỗ ăn sàng một chút thì không thể thông qua. Dù nói gì thì nói, hai ta vẫn là vợ chồng không phải sao?

Ta ‘khụ’ một tiếng, nói: “Hôm nay ta đến đây, không phải muốn cùng người thảo luận chuyện này đâu. Vương gia, nữ tử kia, người nhất định đã tìm người điều tra rồi, rốt cuộc nàng có lai lịch thế nào?”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Sao nàng không trực tiếp hỏi, vì sao bổn vương lại phá lệ đối xử với nàng ta khác biệt?”

Ta cũng nhà

/n nhạt nói: “Có chuyện đó sao, thái tử điện hạ làm sao lại đối xử khác biệt với một cô gái? Vì sao ta lại không nhận ra nhỉ?”

Ánh mắt Tề Thụy Lâm hướng nhìn lên nóc nhà, giọng nói càng thêm lạnh nhạt: “Chuyện này bốn vương không rõ. Nếu không có, vì sao đêm hôm khuya khoắc mà thái tử phi còn dùng thần thái khởi binh hỏi tội, chạy đến phòng ngủ của bốn vương, nơi mà nàng chưa bao giờ đến?”

Ta muốn điều chỉnh thần thái sao cho càng thêm lạnh nhạt, chỉ có điều lại không thành công. Lần này, hình như nhược điểm của ta đã bị người ta nắm bắt, đành phải xấu hổ cười cười, nói: “Tốt lắm, vậy ta liền hỏi. Vì sao thái tử diện hạ lại phá lệ đối xử khác biệt với người ta?”

Tề Thụy Lâm nghe vậy liền cười, rốt cuộc cũng không còn cố ý giả vờ lạnh nhạt nữa, nói: “Bốn vương làm vậy không phải vì muốn thái tử phi nàng đến đây hay sao?”

Hắn cũng thật trực tiếp. Ta bắt đầu cảm thấy mình đã bị mắc lừa rồi. Còn chưa kịp mở miệng mắng, hắn lại nói: “Đương nhiên, chỉ là giả...”

Thân là vương gia, từ nhỏ đã có địa vị cao quý. Nhất ngôn cửu đỉnh, đáng lẽ ngôn ngữ phải nên cẩn thận mới đúng chứ? Vì sao ta lại không nhìn ra được bộ dáng cẩn trọng của hắn. Cái miệng vô lại của hắn còn hơn hẳn những kẻ sống ngoài phố phường nữa. Ta cảm thán. Sách cổ, thật sự là rất hại người. Nói cái gì mà người cổ đại hành vi cẩn thận, lời lẽ trang nghiêm, miệng đầy chi, hồ, giả, dã*... Đến khi đến cổ đại rồi mới biết, hoàn toàn không phải như vậy. Nói chuyện vẫn thông tục như thế, tục đến mức khó dần nổi... Tựa như vị vương gia trước mắt ta đây. (*Chi hồ giả dã: vốn là những hư tự dùng trong tiếng Hán cổ đại (văn ngôn) của những kẻ muốn tỏ ra mình có học hơn người. Ý là nói chữ, dân học thức, nôm na là “xổ nho”)

Hắn mỉm cười, sóng mắt long lanh nhìn ta. Ta trừng mắt đáp trả, cho hắn biết rằng, chừng nào còn chưa giải nghĩa nguyên nhân, ta cũng không cần khách khí!

Hắn nói: “Thái tử phi lần này vì sao lại tích cực như vậy, dám chạy đến chỗ mẫu hậu dẫn người trở về?”

Ta đương nhiên sẽ không nói ra. Ta không có việc gì để làm, suốt ngày đảo qua đảo lại ngoài cửa cung của hoàng hậu, cả ngày tính toán xem hoàng hậu sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với ta. Vừa vặn cứu được nữ tử này trong tay của hoàng hậu.

Kỳ thật, có khi nghĩ đến, ta thật quá trẻ con. Nếu người ta thật sự có âm mưu quỷ kế gì, chẳng lẽ lại trưng ra cho người xem hay sao? Mèo mù gặp phải chuột chết, chẳng qua chỉ tồn tại trong tục ngữ mà thôi.

Ta đành phải nói: “Chỉ mới gặp mà thôi. Chuyện này không phải là thuận tay cứu nàng hay sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Vậy theo nàng, chuyện này là thế nào?”

Ta nhìn biểu tình của hắn, thấy ánh mắt hắn có chút né tránh. Ta bỗng hiểu. Hắn không muốn nói tiếp đề tài vì sao hắn lại đối xử khác biệt với cô gái đó. Bắt đầu từ lúc ta vừa vào cửa hắn đã đánh phủ đầu, chính là vì muốn ngăn cản ta dừng hỏi đến nữa. Hắn thương tiếc cô gái đó, rõ ràng không phải là giả, cũng không phải như lời hắn nói, muốn dụ ta đến đây. Về phương diện này, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, xem ra, hắn không có ý định nói cho ta biết...

Ta không khỏi cảm thấy có chút nản lòng thất vọng. Trong lòng hắn, không ngờ lại có những bí mật không thể cho ta biết? Lại mang cho hắn sự đau xót như thế?

Ta không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lạnh nhạt nói: “Vậy xem ra, vương gia cũng không muốn nói ra. Đã vậy thì ta cũng không miễn cưỡng. Ta cáo từ vậy...”

Ta xoay người bỏ ra ngoài cửa. Tề Thụy Lâm ở phía sau rơi vào sự trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Như nhi, không phải bốn vương không muốn nói. Chỉ là bốn vương không biết nên nói với nàng như thế nào mới tốt. Sau này, nàng sẽ hiểu thôi.”

Trong lòng ta có chút hờn giận.

Xoay người đi thẳng ra cửa...

Sau khi về đến phòng mình, ta liền không tự chủ được, lên cơn, đem Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử bôi lông tìm vết, chỉ trích một phen. Nội dung đơn giản là Tiểu Phúc Tử giống như cái đầu gỗ, Tư Đồ lại giống như đồ ăn hại linh tinh, chẳng giúp được cái gì hết, vân vân...

Hai người này đã theo ta từ lâu, da mặt cũng dày hơn tường thành rất nhiều. Nghe thấy ta chửi bậy chửi bạ, không ngờ vẫn đứng yên một chỗ bất động thanh sắc. Thật lâu sau mới nói: “Mắng xong chưa? Chúng ta có thể ra ngoài được chưa?”

Ta tức khí xung thiên, đuổi bọn hần lập tức đi ra ngoài, đừng đứng mãi ở đó khiến ta phiền lòng nữa...

Ta còn nghe thấy hai người bọn họ vừa đi vừa thảo luận: “Người nói xem, nàng ta đang có chuyện gì vậy?”

“Còn có thể thế nào nữa? Ăn trúng cái ấy rồi chẳng?”

“Cái ấy là cái gì?”

“Dấm chua...”

“Ồ, hiểu rồi...”

Hai người đồng thời cười thầm. Ta tức giận đến mức cầm cái chén ném qua, vỡ nát. Hai người bọn họ bỗng nhiên phóng vọt đi... vận khinh công bay lên không... ‘bộp’ một tiếng đáp xuống đất.

Ta nghĩ. Ta phải tìm người xả lũ mới được. Trông cậy hai người này không xong rồi. Bọn họ không làm ta tức chết đã là có lương tâm lắm rồi... Không phải còn có lão cha đó sao?

Ta không khỏi mỉm cười, trong lòng thoáng có chút đắc ý, hát vang một câu: “Có cha, con giống như bảo bối. Không cha, con chỉ là cỏ dại...”

Giọng nói của lão cha đột nhiên vang lên: “Nha đầu, con hát gì thế? Vì sao mỗi khi con đắc ý, ta lại có chút cảm giác không tốt thế nhỉ?”

Ta vội cười nói: “Lão cha, sao thế được ạ. Con chính là con gái ngoan của cha mà...”

Lão cha sau khi trầm mặc một lúc lâu, hai cái đùi bắt đầu di chuyển ra ngoài cửa: “Mỗi lần con nói cái gì con gái ngoan, vi phạm cảm giác, vẫn nên nhanh chóng rời đi là tốt nhất...”

Ta vội vàng kéo ông lại, còn thành thật nói: “Lão cha, Tuệ Như chỉ có mình cha là người thân. Cha không giúp con, thì còn ai có thể giúp con nữa? Huống chi, con chẳng qua chỉ muốn cha giải đáp cho con mấy vấn đề thôi mà...”

Lão cha võ công cao cường, vốn có thể hất văng ta ra, nhưng ông lại giống như trước không tránh, lẳng lặng nói: “Có chuyện gì cần lão cha giúp đỡ, mau nói đi. Lão cha còn rất nhiều việc phải làm...”

Ta nói: “Lão cha, trong phủ vừa có một cô gái đến ở, cha cũng biết...”

Lão cha liếc xéo ta một cái: “Thế nào, thái tử chưa nói rõ với con à?”

Ông không phải đã biết rõ mà còn hỏi đó sao? Trông thấy biểu tình của ta thì phải biết rõ là ta đi hỏi, chẳng được việc gì mà ra về rồi chứ. Đương nhiên lúc này, ta hẳn là nên cúi người thu mình, không thể xung đột với lão cha mà.

Ta lạnh nhạt nói: “Lão cha, cha được hoàng thượng phái đến Tây sở, hoàng thượng có truyền triệu cha không.”

Lão cha nói: “Đương nhiên là có.

Ta nhẹ giọng cười nói: “Có phải mỗi lần đều truyền triệu cha đến chỗ của Đức Phi nương nương hay không?”

Khuôn mặt gầy gò của lão cha đột nhiên xuất hiện vẻ xấu hổ rất khả nghi, nói: “Làm sao...?”

Ta nói: “Lão cha, không hiểu sao, khi con gặp Đức Phi nương nương, ở khoảng cách gần đánh giá bà ta, tuy nói rằng hiện giờ sống an nhàn sung sướng, cuộc sống nhàn nhã nhưng tay bà hình như lại to bè. Đặc biệt là ngón tay, xương ngón tay thô to. Điều đó cho con biết, chỉ những người luyện võ, hơn nữa phải là người dùng kiếm mới như thế. Con nhớ rõ, lão cha có một lần uống rượu sau, thì thảo gọi một cái tên. Hình như là Thúy gì gì đó. Nhưng khéo làm sao, trong khuê danh của Đức Phi nương nương cũng có một chữ Thúy. Cha nói xem, có phải là khéo quá hay không?”

183. Chương 185

Chương 185: HÌNH CÁI ĐẦU

Edit: Docke

Ta nhàn nhật nhìn lão cha, lẳng lẽ chờ ông trả lời.

Về mặt lão cha có một vẻ quật cường, thà chết không chịu tiếp thu. Ta khẽ cười một tiếng, tiến lên nói: “Lão cha, cha yên tâm. Con sẽ không cáo trạng trước mộ phần của mẹ đâu. Chỉ có điều, nếu cha không nói cho con biết thì vào tiết thanh minh hàng năm, mẹ có chớp nhoáng xuất hiện hay không, con cũng không dám cam đoan đâu nha...”

Lão cha của ta, tuy không sợ trời không sợ đất, nhưng lại cảm thấy rất có lỗi trong chuyện mẹ ta bị chết đuối. Người duy nhất mà ông sợ, cũng chính là mẹ. Một ngày kia, ta cảm giác cứ trên cột lão cha mãi cũng nhàm chán liền đột phát một suy nghĩ kỳ lạ, ta sẽ tái hiện lại hình ảnh cái đầu của mẹ. Vì thế ta mất vài ngày kiếm được ba tấm thủy tinh trong suốt, nhờ thợ thủ công mài thành một thấu kính. Sau đó, căn cứ vào nguyên lý chiết xạ và nguyên lý chiếu hình của thấu kính để hình thành một cơ quan. Vào một buổi tối, đó là đêm trăng rằm, ta chuẩn bị cơ quan xong xuôi, lại dọn bức họa lên, sau đó mời lão cha đến. Đang lúc thưởng thức ánh trăng, hình ảnh của mẹ bỗng nhiên như ẩn như hiện trong một bụi hoa. Tình cảnh đó tốt đẹp, ấm áp đến cỡ nào a... Điều đáng tiếc duy nhất chính là, lão cha lại bị dọa đến mức chết khiếp. Đặc biệt là sau khi ông đột nhiên phóng tới bụi hoa mấy lần cũng không tìm được người giả dạng mẹ, liền bắt ngờ cầu nguyện liên tục: “Phu nhân, ta biết ta rất có lỗi với nàng. Nàng muốn tìm ta, ta cũng không dám oán hận...”

Đương nhiên, chân tướng cơ quan này, có đánh chết ta cũng sẽ không nói cho lão cha biết. Nếu ông mà biết được sự thật, người phải chết, có khả năng sẽ chính là ta...

Lão cha nhìn trái ngó phải, rốt cuộc hạ quyết tâm. Cũng có lẽ ông cho rằng đứa con gái như ta đây, tuy rằng thường xuyên trên cột ông, nhưng dù sao vẫn là máu mủ tình thâm, sẽ không thể làm ra chuyện gì bất lợi cho ông.

Ông nói: “Nha đầu, ta thừa nhận, ta có đến chỗ Đức Phi nương nương vài lần. Nhưng chuyện giữa hai chúng ta, đều đã là quá khứ rồi...”

Ta gật gật đầu, nói: “Cho nên, lão cha, cha yên tâm. Con gái cha tuyệt đối sẽ không đem chuyện này đi kể lung tung đâu...”

Lão cha hoài nghi nhìn ta một chút, có vẻ nghi ngờ mức độ đáng tin cậy trong lời nói của ta, rốt cuộc vẫn nói: “Nha đầu, con biết không? Trong hoàng cung Tây Sở, người chết nhiều nhất chính là tiểu cung nữ và thái giám. Chỉ cần chủ nhân không vừa ý một chút là lại phát hỏa lên đầu bọn họ. Bởi vì tánh mạng của bọn họ là yếu ớt nhất. Nhưng tại hoàng cung Đại Tề, mười mấy năm qua, con có biết người bị chết nhiều nhất là ai hay không?”

Ta lơ mơ cảm thấy chân tướng câu chuyện, nhìn ông...

Ông thở dài nói: “Người bị chết nhiều nhất, chính là những tần phi có thứ bậc thấp hơn, đặc biệt là những tần phi có nhan sắc tương tự...”

Ta cả kinh. “Sao có thể như thế được? Bọn họ cho dù là tần phi, vô cớ chết đi, chẳng lẽ hoàng thượng lại không cho điều tra chút nào hay sao?”

Ông nói: “Nha đầu, hậu cung của hoàng thượng có đến ba nghìn phi tần. Hàng ngày lại bận trăm công nghìn chuyện, làm sao có thể quản được hết? Huống chi, những tần phi đó, sở dĩ vô cớ bỏ mạng, tất cả đều bởi vì gương mặt hoặc dáng vẻ của bọn họ có nét tương đối giống với một người...”

Ta nói: “Có phải giống với người đã khiến đương kim hoàng thượng vừa yêu lại vừa hận? Tần Vạn Nghi, Nghi quý phi?”

Lão cha gật gật đầu: “Những cô gái từng vào cung, nếu bộ dáng có một chút đặc điểm tương tự nàng đều sẽ được hoàng kim thượng tìm mọi cách sủng ái. Nhưng cũng vì thế mà phải chịu vô số ghen ghét. Huống chi, sự sủng ái sẽ lập tức thay đổi khi có bất cứ cô gái nào có dáng vẻ giống với Nghi quý phi hơn xuất hiện. Cho nên, tương lai của những cô gái này, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng biết. Huống chi, có đôi khi, tính tình của hoàng thượng đột nhiên đại biến, từ sủng ái cực độ chuyển thành chán ghét cực độ. Lúc này, làm gì lại không có kẻ thừa dịp mà khích thêm vào?”

Ta nói: “Lão cha, theo như cha nói, cô gái này cũng có diện mạo tương tự với Tần Vạn Nghi?”

Lão cha lộ vẻ phiền muộn, nói: “Nha đầu, Thúy sư muội, à không, Đức Phi nương nương vốn đã tìm đến đây nữ tử tên là Nhược Dung này, chuẩn bị thừa dịp sinh nhật của mình, dâng lên hoàng thượng. Ai ngờ, trong ngày sinh nhật của Đức Phi, hoàng thượng lại không đến chỗ nàng, lại bị hoàng hậu biết được sự tồn tại của người này. Vì vậy mà Đức Phi đành phải lén đưa nàng vào Hoán Y Cục. Vừa mới êm xuôi lại bất ngờ xảy ra hỏa hoạn, lúc này mới khiến cho hoàng hậu có cơ hội xuống tay...”

Ta nhìn dáng vẻ thần thờ của lão cha, trong lòng ông có phải cũng không sáng sủa. Sư muội yêu mến của mình, vì tranh đoạt tình yêu cực kỳ thương cảm của đế vương mà phải dùng đến thủ đoạn này, vậy mà ông cũng không thể nào ngăn cản?

Ta an ủi, nói: “Lão cha, lựa chọn của Đức Phi nương nương là do chính bà ta lựa chọn, cha cần gì phải lo lắng?”

Lão cha nhàn nhạt nói: “Nha đầu, con đừng trách cha. Một thời là sư huynh muội đồng môn với nhau, nhìn thấy nàng tuy phú quý đầy người nhưng suốt ngày cứ buồn bực không vui, lão cha không thể đành lòng...”

Ta lo nghĩ, hỏi ông: “Nhưng mà lão cha, chuyện này hình như không có liên quan gì đến Tề Thụy Lâm?”

Ánh mắt lão cha hiện lên vẻ kỳ dị, nhìn ta: “Nha đầu, chẳng lẽ chỉ có một người có dung mạo giống Tần Vạn Nghi thôi sao?”

Ta cả kinh nói: “Chẳng lẽ nào, mẫu thân của Tề Thụy Lâm cũng có diện mạo giống Tần Vạn Nghi sao?”

Lão cha gật gật đầu: “Nàng ta có thể được cho là người bị hại thê thảm nhất. Sau khi thất sủng, chẳng những bị hoàng hậu dùng tạt một chén trà nóng huy đi dung mạo mà còn bị biếm vào lãnh cung. Đường kim thái tử cũng được hạ sinh ngay trong lãnh cung. Hơn nữa, sau này, bởi vì một chuyện nhỏ nhặt mà phát sinh xung đột với Tuyên Vương, lúc ấy chỉ mới hơn mười tuổi, bất hạnh bị Tuyên Vương chém chết. Khi chết, cũng chỉ được nhập táng trong một quan tài lạnh bạc. Nếu không vì mẫu thân của Thụy Vương có địa vị thấp như thế, với tài năng của Thụy Vương, sao lại bị người ta áp chế mười mấy năm không thể ngóc đầu?”

Ta yên lòng, lẩm bẩm nói: “Khóc trách ánh mắt hẳn lại tỏ ra thương tiếc như vậy. Thì ra là thế...”

Lão cha lại liếc xéo ta một cái, nói: “Nha đầu, yên tâm đi. Tình cảm mà Thái tử dành cho con, sẽ không thay đổi đâu...”

Vì sao những người bên cạnh ta luôn trực tiếp thể nhỉ? Không biết hàm súc là thế nào sao? Bộ trên mặt ta hiện lên rõ ràng nghi vấn của ta hay sao?

Cùng lúc đó, ta không khỏi cảm khái. Hoàng đế Tây Sở còn phải nhìn xem hậu phi có thể lợi dụng được thế nào thì cũng hạnh phúc thế ấy. Còn hoàng đế Đại Tề, thoát nhìn cũng là một người có mầm móng si tình, nhưng sự si tình của hắn đã hại không ít nữ nhân bên cạnh hắn. Bởi vì, sự si tình của hắn là một loại ma chướng, chính là một loại ma chướng mà người khác vĩnh viễn không thể khóa được. Theo ta thấy, nếu là cung phi, lực chọn tốt nhất là hoàng đế vô tình của Tây Sở kia chứ không phải là hoàng đế si tình của Đại Tề này. Bởi vì, hắn si tình một gương mặt, một bộ dáng, lại hại chết chính đối tượng si tình của hắn. Chỉ có trong đế vương gia mới có hiện tượng kỳ quái như vậy. Si tình, không ngờ lại hại chết không ít người...

Nghĩ đến đây, ta không khỏi rung mình. Xét về góc độ di truyền học, Tề Thụy Lâm cũng có mầm móng si tình như vậy. Mà đối tượng, ngàn vạn lần cũng đừng là ta nha. Ta cũng không muốn bị tru cử tộc đâu... Cho dù cử tộc của ta cũng chỉ có một mình lão cha. Nếu là cử tộc ở hiện đại, ta cũng muốn để cho bọn họ muốn tru gì thì tru, đáng tiếc lại tru không đến.

Tuy Tề Thụy Lâm đối với cô gái đó, ngoài biểu lộ thương tiếc ra thì chẳng có gì hơn. Nhưng mà, trông thấy hần nhìn thấy bóng dáng nữ tử đang ngồi trong hoa viên mà lộ ra thần thái đau thương này, ta vẫn không tự chủ được mà đau lòng. Nghe người ta nói, hần lớn lên trong lãnh cung, đến lúc tám tuổi, sau khi mẫu thân chết mới được rời khỏi lãnh cung. Từ nhỏ đã sinh hoạt trong môi trường như vậy đã khiến hần chịu nhiều tra tấn, tâm linh bị tổn thương. Không những thế, còn bất cứ thời khắc nào cũng phải đề phòng bị người ta ám sát?

Nữ tử này, đối với hần mà nói, có phải đã đánh động vào cái hồi ức đã nằm sâu trong lòng hần hay không?

184. Chương 186

Chương 186: NHƯỢC DUNG

Edit: Docke

Ta cùng Tư Đồ đứng trước lãnh cung của hoàng cung Đại Tề, tên là Mịch Chi điện, nhìn thấy Nhược Dung đã đi vào rồi. Nàng che mặt bằng một tấm lụa mỏng, bước chân nhẹ nhàng, thân hình mảnh mai khoan thai lướt trong đêm tối. Nàng đã thay một bộ quần áo cung nữ bình thường, đi vào chỗ này, một lãnh cung đang ngủ say trong bóng đêm.

Mịch Chi điện không giống như những cung điện khác, bên ngoài cũng không có thủ vệ. Có lẽ bởi vì, nơi này không còn ai ở. Cả cung điện toát ra một vẻ cũ kỹ đổ nát. Chỉ có điều, hoàng đế Đại Tề mặc dù không cho tu sửa lần nào nhưng Mịch Chi Điện, theo lời của mọi người, hình như là một góc không thể đụng tới của Đại Tề. Nhóm cung phi cho dù có phải đi ngang qua đây, cũng sẽ vòng đường khác mà đi, làm như nơi này đã bị dính bùa ếm rồi vậy.

Lúc ta cùng với Tư Đồ bưng một chén thuốc đã sắc xong đi vào phòng của Nhược Dung muốn chữa thương cho nàng, chưa quẹo qua góc tường, còn cách một cái hành lang thật dài nữa thì Tư Đồ bỗng nhiên cho ta biết: “Ta nghe thấy cô gái đó đi ra ngoài...”

Ta giật mình hỏi nàng: “Tư Đồ, cách xa như vậy, trong phủ lại rất ồn ào, người có thể nghe được tiếng bước chân của cô gái đó, còn xác định là nàng đi ra ngoài sao?”

Tư Đồ nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, nói: “Đó là do người không để ý đến chuyện bên ngoài. Võ công của ta, sớm đã đột phá đến một cảnh giác khác, làm gì mà không nghe được? Hơn nữa, phải nói là tiếng bước chân của ả vô cùng đặc biệt, hình như là đôi bàn chân đã từng luyện qua một loại cước lực kỳ lạ. Lúc đi đường, chân trái nhẹ, chân phải nặng...”

Ta nghĩ, đây không phải là chân dài chân ngắn hay sao? Có gì mà kỳ? Còn nói là luyện võ công, người có làm lẫn không đó?

Tư Đồ thấy ta có vẻ không tin, tiếp tục nói: “Tuy mấy ngày nay ả đi lại không nhiều lắm, nhưng ta cũng đã quan sát nàng một thời gian khá lâu rồi. Tiếng bước chân của ả khẳng định không phải do bẩm sinh. Lúc nàng đi đường, có lúc chân trái nhẹ, chân phải nặng, nhưng có đôi lúc lại là chân phải nhẹ, chân trái nặng. Hôm nay, lần đầu tiên ả vừa ra khỏi cửa là ta có thể khẳng định. Chân của ả là do luyện tập lâu ngày, tuyệt đối không phải trời sinh...”

Ta nói: “Tư Đồ, công phu nghe lén của người càng ngày càng tốt.” Nói đến đây, trong lòng đột nhiên nổi lên nghi ngờ, “Tư Đồ, phòng người cách phòng ta không xa. Người không phải cả ngày đều nghe thấy động tĩnh bên chỗ ta đấy chứ?”

Tư Đồ nhàn nhạt cười nói: “Chỗ người có cái gì để nghe. Suốt ngày cứ lẩn qua lộn lại, thở dài thở ngắn. Vậy mà ngoài mặt còn giả bộ cái gì cũng không thêm để ý...”

Trong lòng ta thăm hặn, ngoài mặt lại cười hề hề, nói: “Vô công của Tiểu Phúc Tử không biết có đạt đến mức này chưa ha. Ừm, có lẽ đã đạt tới rồi. Ta còn nhớ, phòng Tiểu Phúc Tử cách phòng người cũng không xa lắm đâu. A, có mấy lần, tối tối ta còn thấy hắn đi dạo trong hoa viên, ánh mắt cứ liếc về phía phòng người, không biết là có chuyện gì nữa?”

Tư Đồ thu hồi vẻ tươi cười, trầm giọng nói: “Tuệ Như, chúng ta không đuổi theo sao?”

Tâm tình ta thư sướng, cười nói: “Đương nhiên phải đuổi kịp. Lần này, chúng ta sẽ không gọi Tiểu Phúc Tử...”

Gọi Tiểu Phúc Tử đến để hai người đánh nhau à?

Ha ha ha. Đáy lòng ta nổi lên ba tiếng cười cuồng ngạo, vẻ mặt vẫn tỏ ra không hề bận tâm. Nghĩ, hôm nay các người không đánh, ngày mai cũng sẽ đánh...

Vì thế, chúng ta đi theo Nhược Dung đến chỗ này, Mịch Chi điện...

Dọc đường đi, ta đột nhiên nghi ngờ. Nhược Dung này, e rằng thật sự có chút bản lĩnh. Mỗi khi trên đường đụng phải cung nữ, thái giám đi tuần tra đêm, ta và Tư Đồ phải vội vàng tìm nơi ẩn thân, nhưng còn nàng, không biết vì sao lại có thể đến gần những cung nữ, thái giám đó. Những người đó ngược lại, một câu cũng không hề kiểm tra nàng...

Sau khi trải qua vài lần như vậy, Tư Đồ nhíu mày nói: “Tuệ Như, nhãn lực của người không bằng ta. Ta nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc ả đến gần mấy cung nữ, thái giám đó, nàng dùng một loại bộ pháp kỳ lạ, thân hình phối hợp. Những người đó làm như bị mất hồn vậy, cứ để mặc cho nàng đi qua...”

Ta đảo mắt nhìn qua Tư Đồ. Sắc mặt nàng tái nhợt, hình như cũng bị loại bộ pháp đó mê hoặc, phải bình tâm tĩnh khí hơn nửa ngày mới có thể tĩnh tâm lại được...

Ta nói: “Xem ra, bộ pháp này đã khiến cho những người nào càng nhìn thấy rõ càng dễ dàng bị nàng ta mê hoặc...”

Nhược Dung này, quả thật không phải là một nhân vật đơn giản. Một nhân vật không hề đơn giản như vậy, có thể bị hoàng hậu bắt được, mà còn bị hủy dung nữa... Câu chuyện này sẽ tiếp tục phát triển như thế nào, thật sự cũng khiến ta rất chờ mong.

Ta cùng với Tư Đồ không dám tiếp cận quá gần, né tránh đi vào Mịch Chi điện. Chúng ta nhận định, Nhược Dung đến nơi này tất sẽ cùng người nào đó gặp mặt. Nhưng từ trong bóng cây bụi hoa, chúng ta vẫn không thể tưởng được. Người đến nơi này gặp nàng, không ngờ lại là hắn.

Thái tử, Tề Thụy Lâm.

Không ngờ hắn đã gạt thái tử phi ta, tới đây gặp gỡ một nữ nhân xa lạ. Hơn nữa, nữ nhân này lại xuất phát từ Đông Cung của thái tử đến đây. Hắn rốt cuộc muốn thế nào? Dem thái tử phi ta đây, đang trốn ở một nơi bí mật gần đó, đặt ở chỗ nào?

Trong lòng ta, đại hỏa bốc lên đến tận trời, trơ mắt mà nhìn Tề Thụy Lâm bước ra từ một góc tối. Hắn hơi hơi nở ý cười, đi đến gần nữ tử che mặt bằng một mảnh lụa trắng mỏng, Nhược Dung. Bàn tay mềm mại của Nhược Dung khẽ giơ lên trước mặt, khẽ phất. Vài lọn tóc của Tề Thụy Lâm thả xuống trước hai gò má, toàn thân tràn ngập một loại thần thái phóng đảng không kiềm chế được. Thần thái này, rất khác với thần thái ta đã nhìn thấy trong phủ thái tử. Đường như khuôn mặt của Tề Thụy Lâm mặc dù vẫn vậy, nhưng bên trong đã sớm thay đổi.

Làm như hắn đã bị người ta mượn xác hoàn hồn vậy. Ta đang nghĩ ngợi, Tư Đồ lại cất tiếng nói bên tai: “Thái tử điện hạ làm sao vậy, hình như hắn có chỗ nào đó không đúng...”

Ta cẩn thận quan sát Tề Thụy Lâm. Dưới ánh trăng tối ẩm, khuôn mặt hắn vẫn tuấn tú như trước, ánh mắt vẫn tràn ngập thần thái không sao cả, làm như trong thiên hạ không có bất cứ chuyện gì đáng để hắn phải bận tâm. Đây là Tề Thụy Lâm sao? Ta lại nhìn nhìn, nhìn đến bên hông hắn...

Ta đột nhiên hiểu ra, ta nói: “Tư Đồ, chúng ta cứ chờ ở trong này, xem hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Nhược Dung kia bỗng nhiên đối mặt với ánh trăng, nhảy múa. Ta vội kêu Tư Đồ không được nhìn. Tuy rằng không xem, nhưng trong bầu trời đêm vắng vẻ, vẫn nghe thấy tiếng bước chân khiêu vũ lẹp xẹp vang lên. Thật đúng như lời Tư Đồ đã nói. Bước chân của nàng khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, khi lại mau lẹ, không hện mà cùng hợp ý tạo thành một tiết tấu kỳ diệu. Cứ mặc kệ động tác hình thể của nàng, nhưng nghe được hồi lâu, tiếng động bước chân hình như có thể mê hoặc tâm hồn người khác. Cũng may, ta có mang theo không ít đồ chơi, ví như một loại phấn vô cùng cay. Cứ dính nó lên đầu lưỡi thì tất cả tiếng nhạc mất hồn đều bị đuổi đi sạch sẽ ra khỏi đầu, chỉ còn lại cảm giác cay xè nơi đầu miệng, khiến ta nước mắt chảy ròng.

Tư Đồ cũng nước mắt chảy dài nhìn ta, vừa rơi lệ vừa nhỏ giọng nói: “Tuệ... Tuệ ... Tuệ Như, đây... đây ... đây là cái gì? Làm như tim gan phèo phổi đều bị cắt ra vậy?”

Ta cũng nhỏ giọng nói: “Bây giờ có còn bị mất hồn lạc phách nữa không?”

Nàng vội lắc đầu. Ta nhìn lại vào hiện trường. Tuy rằng đã được vị cay trợ giúp nhưng cũng chỉ dám liếc mắt nhìn một cái rồi lại quay đầu đi. Ta thấy ánh mắt Tề Thụy Lâm mê mang nhìn vũ đạo của nàng, vẻ mặt giống như tất cả những gã mê đắm sắc đẹp khác. Dùng bốn chữ ‘hồn chìm trong sắc’ để hình dung là thích hợp nhất, nhưng mà... Chỉ có điều, có chút điểm kỳ quái. Ta rút cuộc cảm thấy được, ánh mắt hẩn lướt qua chỗ chúng ta đang ẩn thân.

185. Chương 187

Chương 187: VŨ ĐẠO

Edit: Docke

Nhược Dung cuối cùng cũng múa xong. Lúc đó chúng ta mới dám ngẩng đầu nhìn vào bên trong, chỉ nghe một tiếng nói vang lên: “Thái tử điện hạ, ngài thấy thiếp có đẹp không?”

Đối mặt với một cô gái bị hủy dung xấu xí như vậy, không ngờ Tề Thụy Lâm lại đáp: “Đẹp, rất giống mẫu thân của ta...”

Có thể thấy được hẩn đã bị mê hồn đến cỡ nào... Giả giống đến mức nào...

Nhược Dung mỉm cười, tháo chiếc khăn che mặt xuống, cười nói: “Có thật vậy chăng, cho dù thiếp có bị biến thành thế này?”

Tề Thụy Lâm lập lại, vẫn nói một câu: “Xinh đẹp tựa như mẫu thân của ta vậy...”

Nhược Dung thở dài một hơi, nói: “Nếu thiếp giống mẫu thân của chàng, liệu chàng có bằng lòng để thiếp ở lại bên cạnh chàng không?”

Giọng nói quyến rũ như tiếng hót của chim hoàng oanh, ẩn chứa một mị lực mê hoặc lòng người.

Ta nghĩ, cái đuôi hồ ly rốt cuộc cũng đã lộ ra rồi. Thì ra là muốn tranh chồng với ta sao?

Tề Thụy Lâm nhìn ả thật sâu, ánh mắt thật giống như lúc nhìn ta, khiến ta nổi giận dưng dưng. Cũng nhờ ta tự hưng hăng nhắc nhở chính mình không được phá hủy chuyện tốt của hẩn mới có thể cường chế được cơn bất bình trong lòng.

Hẩn nói: “Đương nhiên bằng lòng...”

Nhược Dung mỉm cười hài lòng. Mấy vết sẹo trên mặt run rẩy vài cái, nói: “Nếu vậy, chàng cần phải đuổi thái tử phi đi, cưới ta vào cửa mới được...”

Tuy rằng ta đã nghĩ đến ả sẽ nói như vậy nhưng khi ả thật sự nói như vậy, ta vẫn hơi bất ngờ. Chỉ với thân phận của người, ai ai cũng biết rằng người được ta nhặt từ cung hoàng hậu về, vậy mà không ngờ, người dám nghĩ đến chuyện đá ta ra khỏi cửa. Có thể sao?

Tề Thụy Lâm do dự một chút rồi nói: “Không được, nàng ta là thái tử phi, phụ hoàng sẽ không đồng ý. Phụ hoàng nói xưa có câu châm ngôn. Người có thể xem hiểu ba tấm bia đá nhất định chính là người thiên mệnh. Chính bởi vì chuyện này mà phụ hoàng mới cho phép ta cưới nàng ta, còn dùng cổ lễ Đại Tề mấy trăm năm cũng chưa từng cử hành qua. Nàng ấy rất đặc biệt...”

Nhược Dung nghe xong lời này nhưng không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười, nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nữ chẳng qua chỉ đùa với chàng một chút thôi. Thiếp làm sao có thể khiến chàng phải phạm vào đại lỗi như vậy chứ...”

Ta hiểu rồi. Cô gái này hóa ra là đang thăm dò, xem hắn có phải đang làm bộ mất hồn hay không. Những người giả bộ mất hồn thì sẽ tiếp thu tất cả những đề nghị mà ả đưa ra, cho dù có phải hoàn toàn làm trái ngược lại bản tâm của chính mình. Xem ra, ả đối với công lực của mình cũng không mấy tự tin. Đáng tiếc, người mà ả đang phải đụng độ, chính là lão già quỷ quyệt nhất Tề Thụy Lâm. Lão cáo già nhất trên thế giới này, có lẽ cũng không có cách nào đánh với hắn nổi, huống chi chỉ là một con tiểu hồ ly chưa thành tinh?

Trong lòng ta không khỏi cười thầm. Tư Đồ vừa mới nhờ vị cay hòa hoãn thần trí, nghi hoặc hỏi ta: “Tuệ Như, người làm sao vậy? Vì sao thái tử thông đồng với nữ tử khác mà người lại cao hứng như vậy?”

Ta nhàn nhạt nói: “Hắn cùng với người nào thông đồng thì có chuyện gì liên quan đến ta đâu. Ta nói rồi, ta sẽ không thừa nhận ngôi vị thái tử phi kia, cho dù hắn có cùng...”

Ta vốn định nói ‘có cùng Mẫu cầu thông đồng cũng không liên quan gì đến ta’ nhưng ngẫm nghĩ lại, những lời này quá mức thô tục, thật sự không phù hợp với thân phận thái tử phi cao quý của ta. Hiện giờ còn chưa từ bỏ chức vị kia mà? Nếu vậy thì ta vẫn phải dùng thái độ chuyên nghiệp một chút để làm tốt nó. Ta không khỏi lại đắc ý dào dạt, càng thêm phần đắc chí. Ta quả là đạo đức quá tốt, phẩm đức quá cao thượng...

Nhược Dung nói: “Được, thái tử điện hạ, thiếp cũng không làm khó chàng. Vậy thì chàng để thiếp cùng nàng ta đồng hưởng một chồng được không?”

Tề Thụy Lâm trầm tư một lúc lâu, lại nhìn gương mặt đầy vết sẹo của Nhược Dung, làm như có rất nhiều tâm sự, nói: “Chỉ cần ở lại bên cạnh ta thôi sao, bốn vương đáp ứng người...”

Nhược Dung mỉm cười hài lòng, lấy tay khẽ vuốt hai gò má Tề Thụy Lâm một chút, nói: “Không thể ngờ được, tiêu tốn biết bao khí lực mới tìm được điểm yếu đuối nhất của người để ta có thể tiếp cận được người. Chỉ cần người có thể tiếp nhận ta, cho dù bị hủy dung thì có làm sao?”

Trong lòng ta bỗng rộng mở trong sáng. Quá rõ ràng, ả này đã học được một cuốn hỏa thư, luyện thành một loại kỳ công, có phần giống với thuật thôi miên của hiện đại. Nếu người bị thôi miên có tính cách kiên định, vậy thì chỉ cần cách tìm được điểm cực kỳ yếu đuối của hắn mới có thể dùng thuật này để khống chế được hắn. Mà Tề Thụy Lâm là một nam tử tính cách kiên định. Điều duy nhất có thể dẫn động đến hắn, có lẽ chỉ có những hồi ức thời thơ ấu về mẫu thân của hắn. Trong tình cảnh tương tự, vỗ về hai gò má. Nữ tử này thật có thể nói là đã hao tổn tâm cơ. Hơn nữa, ta đã xem qua, gương mặt kia đúng là đã bị thương rất trầm...

Mà Mịch Chi điện này, chính là lãnh cung mà mẫu thân hắn đã bị biếm vào...

Nhược Dung cười nhạt một tiếng rồi nhẹ nhàng lướt qua bên người hắn đi ra ngoài điện, dùng tấm lụa trắng che lại khuôn mặt. Còn Tề Thụy Lâm vẫn lẳng lặng đứng trong điện, nhìn theo bóng dáng ả đi xa, nửa như mê hoặc nửa như mờ mịt.

Còn hình bóng kia đã biến mất ngoài cửa điện...

Đến lúc đó, ánh mắt hắn mới trong sáng trở lại, vẻ mê hoặc đã biến mất không thấy, ánh mắt chuyển hướng qua chỗ chúng ta, nói: “Xem đủ chưa? Xuất hiện đi!”

Tư Đồ lấp bắp kinh hãi nói: “Hắn đã sớm biết?”

Ta nhìn nhìn bên hông hấn, nhàn nhạt nói: “Không ngờ một người bị mê hồn lại có thể đeo túi hương ngọc mà ta đã tặng chính tề ở trên lưng. Mà trong túi hương đó, vừa hay lại chứa một loại kỳ hương, có tác dụng tỉnh thần tỉnh não...”

Ta đưa cho hấn vốn là có ý để hấn bất cứ lúc nào cũng phải nhớ kỹ những gì hấn đã hứa với ta. Đồng thời luôn luôn nhắc nhở hấn, nếu như hấn không tôn trọng lời hứa thì ta cũng có thể vứt bỏ quang gánh bất cứ lúc nào, và còn muốn giúp hấn thanh tỉnh ý nghĩ. Không thể ngờ được, hấn lại dùng nó để chống lại điệu múa mê hồn của Nhược Dung.

Ta nghĩ, có thể chống lại được sao? Ngay cả Tư Đồ có võ công cao như vậy mà nhìn vào cũng suýt nữa thì bị nhiễu loạn tâm thần kia mà?

Ta đang nghĩ ngợi thì lại có một người lách ra từ bên hông điện. Chính là Diệp Bất Phàm. Hấn thi lễ với Tề Thụy Lâm rồi nói: “Chủ tử có ý chí kiên định, chung quy là không hề bị điệu múa của ả mê hoặc, thật khiến có thuộc hạ bội phục...”

Ta nghĩ, chỉ dựa vào ý chí kiên định mà được à? Có thể ngăn cản không bị vũ đạo đó hấp dẫn sao?

Diệp Bất Phàm lại nói: “Cũng may là có thái tử phi ở đây. Đúng lúc đã lay tỉnh chủ tử, khiến ngài nhớ lại lời hứa của mình, khiến cho ý nghĩ của chủ tử có thể bảo trì sự thanh tỉnh, không bị quyến rũ. Cho dù có túi hương do thái tử phi tặng thì cũng không dễ dàng gì giấu diếm được ả!”

Ta tràn ngập hồ nghi nhìn hấn, nghĩ rằng. Ta mà có ảnh hưởng lớn đối với hấn như vậy sao? Chỉ cần nắp trong bụi cỏ là có thể giúp hấn tỉnh táo? Sao ta lại không biết nhỉ? Nói điều quá đi? Hơn nữa, ta nhìn thấy bộ dạng của người, là muốn bảo ta phải nhớ kỹ lời hứa của mình thì đúng hơn.

Đang nghĩ ngợi, sau điện lại bước ra thêm hai người, là Tiểu Phúc Tử và lão cha...Hình như cả nhóm tinh anh của Đông Cung, tất cả đều đã tụ tập ở đây rồi. Xem ra, ngoại trừ ta và Tư Đồ bị giấu diếm ra thì ai ai cũng đều tham dự vào kế hoạch này. Kế hoạch này bày ra cũng lớn quá chứ. Có lão cha ở đây, Tề Thụy Lâm làm sao mà bị điệu múa mê hồn kia mê hoặc cho được. Đáp án đã được miêu tả quá sinh động.

Ta không khỏi nghi hoặc. Lão cha, ông rốt cuộc đang đứng về phe nào đây? Sao lại giống như đang ngồi trên đầu tường cỏ vậy, lắt lư hai bên? Không hề có lập trường gì hết?

Với công lực giống như ma quỷ của lão cha, dùng thủ pháp kim châm khống chế mấy huyết đạo của Tề Thụy Lâm giúp hấn bảo trì sự tỉnh táo, chẳng phải là chuyện quá dễ dàng đó sao? Làm ta lại cho rằng là nhờ công lao của ta, khi không lại mừng thầm một hồi. Thật sự là hổ to rồi...

Tề Thụy Lâm tiến lên từng bước, lôi kéo tay của ta. Thâm tình chân thành, ẩn tình đưa tình, nói với ta rằng: “Chuyện kế tiếp, cần phải nhờ thái tử phi phối hợp...”

Mọi người – chính là đám người Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ không hẹn mà cùng xoay người sang chỗ khác.

Ta nghĩ, ánh mắt này của hấn vì sao lại làm cho người ta không thoải mái đến vậy nhỉ? Bị ánh mắt hấn đảo qua, toàn thân giống như bò đầy sâu lông. Ta rùng mình một cái, vội vàng gạt đầu liên tục, nói: “Đương nhiên phối hợp. Ta không phải vẫn là thái tử phi của người hay sao?”

Mọi người – đương nhiên vẫn là đám người Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ nối đuôi nhau đi ra. Vừa đi, hai người vừa âm thầm thảo luận, giao đầu kết tai: “Chừa chút không gian, chừa chút không gian...”

Đây là mấy lời ca cẩm bình thường ta vẫn hay làm loạn, không ngờ bọn họ học nhanh thật. Dùng ở hoàn cảnh này, bọn họ có hiểu được ý tứ bên trong hay không?

Cổ nhân, cũng không phải là kẻ ngốc...

Ta vung tay Tề Thụy Lâm ra, nói: “Phối hợp là được chứ gì, đừng có động tay động chân...”

Tay hấn có xu hướng vươn đến bên hông ta. Ta đương nhiên không hề lưu tình chút nào mà xóa sạch mầm mống...

Hấn cười hắc hắc, cũng không dùng ánh mắt khiến tóc gáy ta muốn dựng đứng kia nhìn ta nữa, lại nói một câu: “Trời cũng đã tối rồi. Bốn vương liền về phòng Như nhi ngủ được không?”

Ta trừng giận: “Mơ tưởng...”

Hắn cười ha ha, dẫn đầu đi ra ngoài điện. Cũng không biết có làm kinh động đến người nào hoặc con chim nào đang ngủ ở ngoài điện hay không?

Ta tức giận. Lại bị hắn đùa giỡn nữa rồi...

186. Chương 188

Chương 188: THẮNG LỢI CỦA NHƯỢC DUNG

Edit: Docke

Ta cùng Tư Đồ đi vào phòng của Nhược Dung, muốn xem thương thế của ả rốt cuộc thế nào rồi. Tề Thụy Lâm đã có mặt ở phòng ả, trên tay tiểu nha đầu bên cạnh còn cầm một hộp nhân sâm giá trị xa xỉ. Nhìn thấy ta đi vào, Tề Thụy Lâm nói: “Ái phi, nàng cũng đến đây à. Xem ra Nhược Dung cô nương đã gần khỏe hẳn rồi. Ái phi, nàng có cách nào xóa được vết sẹo trên mặt của nàng ấy không?”

Sắc mặt của ta khẳng định là nhục nhã, ta nói: “Không thể, ta đâu có y thuật cao như vậy. Xin thái tử hãy mời người khác đi...”

Nói xong, ta phát tay áo rồi cùng Tư Đồ đi ra khỏi phòng Nhược Dung, cũng không thèm để ý đến Tề Thụy Lâm đang ở phía sau gọi vài tiếng.

Nhược Dung đáng thương, lặng lẽ nói: “Xem ra, không biết vì sao, tiểu nữ lại chọc cho thái tử phi tức giận...”

Dù không quay đầu lại nhưng ta nghĩ, vẻ mặt của Tề Thụy Lâm khẳng định là rất đau lòng. Cái kiểu đau lòng này, khẳng định là không giống như đối với ta...

Chỉ là diễn kịch thôi mà, nhưng không hiểu sao ta vẫn cảm thấy có chút hờn ghen không thể nuốt xuống được?

Sau giờ ngộ, ta thức dậy đi đến hoa viên liền nhìn thấy tình cảnh mà ta không muốn nhìn thấy nhất. Không ngờ Nhược Dung cùng Tề Thụy Lâm đang chơi cờ ở trong đình. Khuôn mặt Nhược Dung bị tấm lụa trắng che khuất, chỉ để lộ nửa phần trên. Nếu như không nhìn thấy khuôn mặt thật sự của ả, cũng phải thừa nhận rằng ả rất xinh đẹp. Không sai, nửa mặt phía trên của ả ta thật sự là rất xinh đẹp. Ta nghĩ, ả cũng có quyết tâm quá mãnh liệt, dám tự hủy dung mạo của mình. Khuôn mặt đó ban đầu vốn xinh đẹp cỡ nào a. Ta càng nhìn càng thấy đáng tiếc. Nếu như nhường cho ta có phải là tốt lắm không. Ta không tự chủ được xoa nhẹ lên khuôn mặt tựa như tô mè gói của mình, âm thầm cân nhắc. Kế hoạch của ả là thế nào vậy? Hoàng hậu cùng Đức phi nương nương đang sắm vai diễn gì trong vở kịch này? Điều càng khiến cho ta cảm thấy kỳ quái chính là, lão cha của ta không phải cùng cùng hội cùng thuyền với Đức Phi nương nương hay sao? Vì sao lại bắt đầu chuyển qua giúp chúng ta?

Ta bắt đầu phiền não, vì sao những người bên cạnh ta, cả đám điều phức tạp như thế? Đương nhiên, người phức tạp nhất chính là cái kẻ đang làm bộ làm tịch chơi cờ cùng Nhược Dung kia – Tề Thụy lâm. Hắn lại còn thường hay dùng ánh mắt bao hàm dụng tâm bất minh, nhìn sang tấm lụa trắng che mặt của Nhược Dung ngồi ở phía đối diện.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, ta không khỏi hoài nghi. Trước kia hắn đối với ta thâm tình chân tình, cũng không phải là giả vờ đấy chứ? Hắn diễn tốt đến vậy, ở hiện đại có thể sánh ngang với siêu sao điện ảnh và truyền hình Thành Long... Cũng may, ta còn chưa rơi vào tròng. Nhìn thấy bộ dáng của hắn, ta quyết định, ba tháng sau sẽ bỏ chạy... Nam nhân diễn giỏi như vậy, phải bỏ thêm nhiều tâm tư để đề phòng mới được. Ta cũng không có dư thời gian để đi phòng ngừa hắc hòng hạnh ra tường (ngoại tình)...

Ta vừa nghĩ lung tung vừa nhìn vào trong đình. Hai người bọn họ đã trông thấy ta. Nhược Dung uốn éo vòng eo đứng lên, lại hình như hơi bị choáng váng đầu óc, lắc lư. Tề Thụy Lâm cực kỳ phối hợp, vươn người ra đỡ ả rồi gọi nha hoàn bên cạnh: “Còn không mau đến đỡ Nhược Dung cô nương...”

Ta nghĩ. Cũng may, màn trình diễn này của hắc cũng coi như không thái quá lắm, còn biết kêu nha hoàn đến đỡ chứ không tự mình chạy đến ăn tươi nuốt sống của người ta. Ta thấy ánh mắt Nhược Dung hiện lên một tia thất vọng, đảo mắt một cái lại tràn ngập tin tưởng. Cũng đúng thôi, chẳng phải đã dùng mê hồn thuật rồi sao? Soái ca trước mắt này, làm sao mà thoát khỏi ma chướng của ả được. Ha ha...

Ta phụng phịu đi đến chỗ hai người đó, cau mày. Còn chưa nghĩ ra nên khởi binh hỏi tội như thế nào thì Tề Thụy Lâm đã nói: “Ái phi, mau đến xem xem. Nhược Dung cô nương chơi cờ thật sự không tồi. Sao ái phi không cùng chơi một ván? Nếu Nhược Dung cô nương ở lại quý phủ, sau này ái phi sẽ không bị buồn chán nữa...”

Nhược Dung xấu hổ cúi thấp đầu xuống. Vẻ mặt của ta vốn giống như một khối băng lạnh, biểu tình khẳng định là muốn chất vấn: Người có phải là muốn giữ ả lại để ôm ấp hay không đây?

Tề Thụy Lâm nhìn nhìn sắc mặt của ta, vẫn là tôn trọng ta hơn. Dù sao, hai ta lập gia đình mới hơn một tháng. Cái kia...Tân cái nhà xí cũng có ba ngày tân chứ? (Doke không hiểu gì cả nên... để nguyên) Cho nên, hắc hơi ngượng ngùng, nói: “Ái phi, nàng không thích à, vậy chuyện đó tính sau đi...”

Xem ra, tâm tư của Nhược Dung cô nương đã bị trêu chọc đến mức như mèo con lúc mùa xuân. Mắt thấy đã đạt được mục đích, nhưng chỉ chớp mắt một cái, Tề Thụy Lâm đã bị ánh mắt ai oán của ta trừng đến nổi phải chuyển đề tài...

Xem ra, suy nghĩ trong đáy lòng ả chính là: Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng nhẫn nhịn...

Ta lạnh lùng mà liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi nói: “Thái tử điện hạ, tự người phải biết suy nghĩ một chút mới được...”

Lời nói của ta có vẻ nghiêm trọng, Tề Thụy Lâm hơi tức giận, nói: “Ái phi, hôm nay nàng làm sao vậy, nói chuyện sao lại kỳ quái thế? Vì sao bốn vương làm gì cũng không vừa mắt nàng?”

Ta xoay người đi thẳng ra hoa viên, tự nhiên Tư Đồ cũng đi theo. Nghĩ rằng, bộ dáng bây giờ của ta có phải là có phần cao quý của một thái tử phi đang khinh thường không muốn cùng tranh giành tình nhân với một nữ nhân bị hủy dung hay không? Ta không tự giác khẽ nâng cằm...

Tư Đồ ở bên cạnh nhắc nhở ta: “Đừng nâng, nhìn không thấy đâu, người không thấy phiền sao?”

Ta hơi tiếc nuối hạ cằm xuống, hỏi Tư Đồ: “Vừa rồi bộ dáng ta thế nào? Đẹp tuyệt đúng không? Quý khí quá đúng không?... Này, người chạy nhanh như vậy làm gì hả?”

Tư Đồ không nói gì, nhưng khóe mắt không tự chủ được co rút một chút, lại không tự chủ được vận chút khinh công phóng về phía trước như bay...

Quá rõ ràng rồi, là vì muốn tránh né truy vấn của ta...

Hai ngày qua, ai ai cũng đều có vẻ muốn trốn tránh, không muốn nhìn thấy ta. Ta biết, hai ngày qua tính tình của ta không được tốt cho lắm. Gặp người liền phát giận. Gặp chén đĩa liền muốn đập phá. Mà mỗi khi nhìn thấy Tề Thụy Lâm cùng cái ả Nhược Dung suốt ngày cứ muốn dựa dẫm vào người hắc kia, là ta chỉ muốn hắt thêm một ly nước nóng vào bản mặt ả lần nữa.

Mọi người trong Đông Cung đều biết rằng, ta giống như ngọn núi lửa, sẽ bộc phát bất cứ lúc nào. Cho nên mọi người, trên cơ bản, đều muốn trốn tránh ta. Ngay cả lão cha cũng không ngoại lệ. Cho nên, không còn ai để ta có thể xả lũ hạ hỏa. Ta đành phải cô đơn một mình mò về phòng. Vừa đến phòng, trên mặt ta lại phủ kín hàn băng. Bởi vì ta nhìn thấy Nhược Dung đang cùng Tề Thụy Lâm ngồi chờ ở trong phòng của ta.

Trông thấy ta tiến vào, Nhược Dung yếu đuối sợ hãi đứng lên, thi lễ với ta rồi nói: “Thái tử phi điện hạ, Nhược Dung rất may mắn được ngài chiếu cố, vết thương trên mặt mới lành nhanh đến như vậy. Hôm nay, Nhược Dung đã tự mình xuống bếp, hầm một chén canh hạt sen bưng đến cho ngài...”

Ta cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Trên đời này còn nhiều người vong ân phụ nghĩa lắm. Canh hạt sen của người, ta nhận không nổi đâu, mời người thu hồi lại đi. Đúng rồi, vì sao hôm nay thái tử lại nhàn nhã đến mức đến thăm phòng ta thế này?”

Ánh mắt ta đảo tới đảo lui trên mặt hai người bọn họ, vẻ hoài nghi không cần nói cũng biết. Nhược Dung nghe ta nói xong, sắc mặt tái nhợt, yếu đuối sợ hãi nhìn qua Tề Thụy Lâm. Tề Thụy Lâm nhú mày nói: “Ái phi, nàng nghĩ đi đâu vậy. Bốn vương chẳng qua vừa vặn đi ngang qua, muốn đến phòng nàng ngồi chơi một chút. Vừa vặn Nhược Dung cô nương cũng đến đây. Nàng đừng có hiểu lầm cô nương ấy...”

Ta cười lạnh: “Có lẽ là ta đã đem lòng tốt trở thành gan lừa (kẻ vong ân phụ nghĩa) rồi. Nhược Dung, chén canh hạt sen của người ta không nhận nổi đâu, hay là người cứ bưng đi thôi...”

Mặt Nhược Dung càng tái nhợt, bưng cái chén đi đến trước mặt ta. Đôi mắt long lanh ướt át, giờ chén dâng lên cho ta rồi nói: “Thái tử phi diện hạ, ngài là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ. Chén canh hạt sen này, tiểu nữ chỉ vì muốn cảm tạ ngài thôi. Tiểu nữ thật sự không biết đã đắc tội ngài chỗ nào. Nếu ngài không thích tiểu nữ, tiểu nữ đi là được mà...”

187. Chương 189

Chương 189: CẦU KẾT NHAU LÀM CHUYỆN XẤU

Edit: Docke

Nhìn thấy cái chén gần như muốn nhét vào tay ta rồi, ta không tự chủ được đẩy tay một cái. Ngón tay vừa mới chạm vào thành chén, cái chén không hiểu sao lại nảy dựng lên, hất thẳng vào mặt Nhược Dung. Quả thật ứng với mong ước đầy thù hận mà ta đã chôn dấu thật sâu trong đáy lòng: làm bỏng gương mặt ả thêm một lần nữa. Ta nghĩ, hóa ra oan khuất, chính là như thế này đây... Nếu như đổi thành đôi vợ chồng khác, còn không bị nữ tử này oan chết hay sao? Cũng may là hai người chúng ta: một tướng công gian xảo cự hoạt, một lão bà cự hoạt gian xảo...

Ta bỗng nhiên nghĩ đến, hai chúng ta, chẳng phải là một đôi phối ngẫu tuyệt vời hay sao? Vội vàng đánh bật cái tư tưởng không lành mạnh đó ra khỏi đầu. Nhắc nhở chính mình: đang diễn kịch đó, đừng có mà lạc đề...

Một tiếng hét thảm vang lên, lại thêm vài âm thanh nứt vỡ đoạn trường. Các cung nữ chạy vào múc nước múc nước, dùng nước lạnh lau mặt lau mặt. Tề Thụy Lâm cay mày nhìn ta. Ánh mắt, sắc mặt, tất cả đều là giận dữ...

Ta trợn mắt há hốc mồm, nói: “Ta không có, không phải ta...”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “Không thể ngờ được, nàng lại dùng thủ đoạn như vậy. Ban đầu bốn vương còn muốn giữ cho nàng một chút mặt mũi nên đã bỏ qua dự định để Nhược Dung trở thành cung nữ bên cạnh bốn vương. Trước mặt bốn vương mà nàng còn dám giở trò như vậy, sau này Nhược Dung còn không bị nàng ức hiếp đến chết hay sao? Được lắm, bốn vương sẽ thu nhận Nhược Dung làm thiếp thất...”

Cảnh tượng trước mắt hình như đã khơi dậy nỗi khổ riêng được chôn dấu thật sâu trong lòng hân. Thời thơ ấu của hân còn có nỗi khổ riêng. Hân giận dữ, hất đổ tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất rồi bỏ ra ngoài. Còn Nhược Dung, được các cung nữ giúp đỡ, cũng đi ra ngoài. Vừa đi còn vừa nhẹ nhàng khóc thút thít.

Ta oán hận nói: “Mới hơn một tháng mà người đã quên hết lời thề. Nếu vậy thì ngôi vị thái tử phi này, ta làm còn có ý nghĩa gì nữa?”

Ta oán hận, vừa mắng vừa bắt đầu thu thập đồ đạc. Tư Đồ nghe tiếng, còn chưa nói gì đã ra tay giúp ta thu dọn. Ta nghĩ, cũng may còn có Tư Đồ. Bất luận là khi nào cũng đều đứng về phía ta...

Một lát sau, Tiểu Phúc Tử cùng lão cha cũng tới. Xem ra, tin tức lan truyền rất nhanh. Hai người đồng thời khuyên ta. Đơn giản chính là không có chuyện gì đáng kể lắm, thái tử ấy mà, tam thê tứ thiếp là không thể thiếu được. Ta lạnh lùng hỏi bọn hắn: “Có còn nhớ thái tử đã hứa hẹn gì với ta hay không?”

Hai người đồng loạt câm miệng. Lão cha trầm mặc một lát rồi nói: “Lời nói của thái tử, chẳng qua chỉ là nhất thời nói đùa thôi mà, sao cho là thật được?”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu các người muốn ở lại, ta sẽ không miễn cưỡng. Ta đi cùng với Tư Đồ là được rồi...”

Tiểu Phúc Tử vội nói: “Người đang nói cái gì thế. Chúng ta là một đội, đương nhiên phải cùng nhau đi. Bất kể là người đến nơi nào...”

Lão cha do dự trong chốc lát, đành phải gật gật đầu, nói: “Cha mẹ luôn đi theo con gái. Con gái, mặc kệ con có quyết định thế nào, cha đều sẽ ủng hộ con...”

Nghe xong lời này, ta không khỏi rưng rưng nước mắt... Tuy rằng chỉ là giả, nhưng ba người đều giả thật sự quá giống, quả thật làm ta cảm động quá chừng...

Đúng lúc này, Tề Thụy Lâm như cuồng phong cuốn lá rụng, phóng vèo tới cửa. Trên mặt hắn gấn đầy tức giận, lạnh lùng nhìn mấy người chúng ta, nói: “Thái tử phi của bốn vương, nào có chuyện dễ dàng như vậy, nàng muốn nói đi là đi sao. Nàng coi bốn vương là cái gì?”

Ta nhàn nhạt nói: “Hình như thái tử đã quên lời hứa của mình rồi. Nếu người dễ dàng quên như vậy thì ta phải đi. Người có thể ngăn cản được sao?”

Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ không lên tiếng, điều chỉnh tư thế đứng thẳng một chút. Có vẻ như muốn nói: Nếu bị ngăn cản, liền khai chiến...

Lão cha vội tỏ vẻ áy náy, nhìn Tề Thụy Lâm nói: “Thái tử điện hạ, người xem, tình thế hiện giờ nếu làm to chuyện lên thì ngược lại không tốt. Như vậy đi, ngài cứ để chúng ta rời phủ trước. Đợi khi chúng ta ra ngoài cung ở tạm rồi, đến lúc đó, lão phu sẽ từ từ khuyên nhủ tiểu nữ sau. Tiểu nữ này, chẳng phải chỉ là nhất thời nổi nóng thôi sao?”

Bên phía chúng ta có đến ba đại cao thủ. Nếu đánh nhau, e rằng sẽ hủy luôn cả Đông Cung, cộng thêm kinh động đến hoàng thượng. Trong lòng mọi người có lẽ đều sẽ nghĩ như vậy. Có nghĩ là, Nhược Dung cũng sẽ nghĩ như vậy...

Tề Thụy Lâm chần chờ một lúc lâu, rốt cuộc cũng đành lùi bước, nói: “Ái phi, bốn vương chẳng qua chỉ mới nói nàng hai câu, vì sao nàng lại tức giận như vậy. Nàng ra ngoài phủ ở cũng được. Trên đỉnh Tây Sơn, bốn vương có một sơn trang ở đó. Nàng đến đó giải sầu đi...”

Ta lạnh lùng nói: “Đa tạ thái tử điện hạ...”

Ta vừa dứt lời liền cất bước đi ngay, không hề quay đầu lại, nói với Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ: “Chúng ta đi...”

Tề Thụy Lâm ngượng ngùng căn dặn hạ nhân: “Chuẩn bị xe ngựa cho thái tử phi...”

Trong sự khuyên nhủ của mọi người, chúng ta đến ở trong sơn trang trên Tây Sơn... Cũng không thể nào diễn quá lửa được, không phải sao? Nếu thật sự một đi không trở lại, vở kịch này làm sao mà diễn hết được?

Bên trong sơn trang có rất ít thủ vệ, chủ yếu là người trông coi sơn trang. Đại bộ phận đều là những cung nữ, thái giám trung thực không thể thích ứng với cuộc sống trong cung, đều được Tề Thụy Lâm thu thập đưa đến đây. Có thể tưởng tượng mà biết, các cung nữ nơi này có tố chất thế nào. Các thông minh, lanh lợi kém quá xa đi...

Chỉ có điều, cả đám người ngược lại rất trung thành. Nhìn thấy chúng ta đến đây, hầu hạ đâu ra đấy...

Ta nghĩ, nếu đối phương đã bày ra cục diện này, khi nào thì cục diện này mới được vạch trần đây? Lại nghĩ, bước tiếp theo của đối phương, nếu như là Tề Thụy Lâm, nhưng bên cạnh hắn còn có Thanh Loan và Diệp Bất Phàm, cùng với cao thủ của Thanh Phượng môn, không thể dễ dàng đắc thủ được. Nếu muốn hạ độc hay gì gì đó, lão cha hẳn đã dự phòng không ít thuốc giải cho hắn, lại có một bộ phương pháp phòng độc của hoàng thất, nói vậy cũng đủ để có thể ứng phó.

Ta suy đi nghĩ lại, vẫn có cảm giác hình như đối phương không phải muốn nhắm vào Tề Thụy Lâm. Nếu vậy thì mục đích duy nhất, rất có khả năng là nhắm vào ta. Nhưng bên cạnh ta có ba đại cao thủ, một có thể địch trăm. Bọn họ làm sao có thể thừa dịp mà xông vào được?

Bên cạnh ta cũng có một sơ hở, chính là lão cha.

Cho đến hôm nay, ta vẫn không rõ, trong lòng lão cáo già này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Nếu nói ông là người bên phe của chúng ta, nhưng ông lại lấy thân phận thanh mai trúc mã mà suốt ngày thông đồng với Đức Phi nương nương. Chuyện này đã bị Tiểu Phúc Tử bắt gặp vài lần. Còn nếu nói ông là người bên phe đối thủ thì ông lại toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ ta...

Ta nghĩ, ta phải cùng lão cha tiến hành một lần, hoàn toàn khai thông. Nói gì thì cũng phải moi hết ruột gan trong bụng ông ra xem mới được.

Ta suy đi nghĩ lại về vấn đề này, bỗng nhiên nở nụ cười. Đối với lão cha, ta có một nghi vấn rất lớn. Mà trong lòng lão cha, chẳng phải cũng có một nghi vấn lớn nhất mà ông vẫn muốn làm rõ hay sao?

Nếu như lấy cái đó ra làm trao đổi, cũng không biết ông có chịu nói hay không?

188. Chương 190

Chương 190: HOA VIÊN

Edit: Docke

Bên trong sơn trang, cũng như tất cả những sơn trang khác, đều có một hoa viên hồ nước thật lớn.

Thạch đình đứng sừng sững cô đơn trong bóng đêm. Trên bàn đá bày biện mấy món điểm tâm tinh mỹ. Vài tiểu cung nữ cầm đèn lồng đứng ở một góc sáng sủa trong thạch đình.

Ánh trăng bị mây đen che phủ, khi mờ khi tỏ. Ta cầm một chén trà nho nhỏ, dùng trà thay rượu, hướng lên ánh trăng mời một cái rồi uống một hơi cạn sạch. Không tự chủ được ngâm một câu thơ thiên cổ: “Nâng chén mời mình nguyệt, nhìn ảnh hóa ba người...”

Lão cha ngồi đối diện với ta, mặt đầy vẻ hồ nghi nhìn ta, lại làm bộ như không thèm để ý mà nhìn nhìn về phía những bụi hoa. Ta biết, trong lòng ông đang có ma đây mà!

Ta giả vờ như không biết những suy nghĩ đang đảo vòng trong đầu ông, lại uống một chén trà nữa. Trên mặt nhàn nhạt ưu thương, dường như đang tưởng niệm người thân đã mất từ lâu. Như có vẻ đắm chiêu, ta gấp một khối điểm tâm tinh mỹ trên bàn, bỏ vào miệng. Hành vi này của ta càng làm cho lão cha tâm thần bất định, càng liếc khóe mắt nhìn về phía bụi hoa.

Ông cười cười, khuôn mặt gầy gò tỏ vẻ lấy lòng: “Nha đầu, hôm nay con gọi cha đến đây, là có chuyện gì vậy?”

Ta thở dài một tiếng, nói: “Mỗi khi đến lễ tết lại nhớ người thân. Lão cha, hôm nay là ngày mấy, cha còn nhớ rõ phải không?”

Lão cha nghi ngờ càng sâu, khóe mắt không tự chủ được nhìn về phía bụi hoa, nói: “Nha đầu, con đừng có mà thừa nước đục thả câu. Ngày mấy? Hôm nay hình như cũng không phải là ngày lễ gì a? Tiết thanh minh ư?”

Nói xong từ ‘tiết thanh minh’, ông làm như muốn đứng bật dậy mà xông vào trong bụi hoa...

Ta nhàn nhạt nói: “Đương nhiên không phải. Ở kia... lão cha, cha làm sao vậy? Sao giống như ngồi không xong thế?”

Lão cha vội định trụ thân mình, ngồi vững vàng như Thái Sơn, nói: “Làm sao, ta không phải là lão cha của con hay sao? Trên ghế này hình như có nhánh cây, làm mông ta đau quá...”

Nói xong, thật đúng là xuất ra một nhánh cây...

Ta nhú mày nói: “... Đám cung nữ thái giám này, đúng là lười biếng hơn người ở Đông Cung. Nhánh cây lớn như vậy đặt trên ghế mà cũng không quét dọn sạch sẽ. Xem ra phải chỉnh đốn lại mới được. Lão cha, cha nói có đúng không?”

Lão cha liên tục gật đầu, nói: “Ừm, đúng vậy, đúng vậy. À, đúng rồi, nha đầu, con còn chưa nói cho ta biết, hôm nay là ngày mấy?”

Ta nhàn nhạt thở dài, trên mặt tràn đầy vẻ thần thờ: “Lao cha, cha không nhớ rồi. Hôm nay, là mẫu thân qua đời được đúng mười một năm, tám tháng lẻ ba ngày! Con không quên chút nào. Lão cha, vì sao cha lại không nhớ gì hết vậy?”

Lão cha vắn vẹo mông vài cái, lại đi ra bụi hoa nhìn mấy lần, rồi nói: “Lão cha làm sao quên được. Nha đầu, con nhớ cũng thật rõ quá. Nhưng hôm nay hình như không phải là ngày giỗ của phu nhân mà?”

Ta nói: “Mẫu thân làm gì mà có nhiều ngày giỗ như vậy? Lão cha, cha hồ đồ rồi?”

Lão cha thì thào nói: “Cũng phải, mấy hôm trước vừa mới vái lạy rồi mà?”

Ta biết lão cha đối với vị mẫu thân mà ta chưa được gặp mặt bao giờ này, không hiểu vì sao lại cứ cảm thấy áy náy. Nguyên nhân bên trong, ta không có hỏi, cũng không muốn hỏi. Theo thái độ ông đối với Đức Phi nương nương cho thấy, có lẽ là một cuộc tình ta yêu người không yêu ta, ta lại đi cưới người ta không yêu, mấy chuyện nhân gian linh tinh bình thường. Huống chi, nếu hỏi thêm, lỡ may chính mình lại lộ sơ hở, bại lộ ra bản thân là một linh hồn chiếm cứ thân xác của người khác. Lão cha lại lập tức mời đạo sĩ đến diệt ta cũng không chừng. Mẫu thân đã chết trước khi ta xuyên không đến. Nhưng khi đó, chủ nhân của thể xác này đã được năm tuổi rồi, làm sao mà chỉ qua một năm mà có thể không nhớ gì về mẫu thân của mình nữa? May mắn chính là, lão cha cũng không nhắc nhở đến mẫu thân nhiều, cũng khiến ta có thể chung chạ lướt qua.

Về mặt ta đầy ắp ưu thương: “Lão cha, nữ nhân nhớ mẫu thân quá. Đặc biệt là trong những lúc như thế này. Cũng không biết vì sao nữa?”

Lão cha cảnh giác, trừng mắt nhìn ta: “Nha đầu, không phải con còn có cha đây sao?”

Ta giận dữ nói: “Lão cha làm sao có thể so sánh được với mẫu thân. Huống chi, lão cha còn có cả đồng chuyện đang giấu diếm nữ nhân?”

Lão cha cười ngượng ngùng, lại không nói gì...

Ta nhướng mắt, hít một hơi thật sâu: “Lão cha, hay là chúng ta thỉnh mẫu thân lên cùng hội tụ với chúng ta, có được không?”

Lão cha ngồi trên ghế đá, vốn đã nhấp nha nhấp nhồm, khi nghe xong lời ta nói, lập tức đứng bật dậy như pháo thăng thiên, bưng tỉnh đại ngộ: “Con muốn làm ma quỷ sao? Lần trước là do con giở trò quỷ đúng không?”

Ta nhú mày, liếc ông một cái: “Lão cha, cha sẽ không trách con chứ? Chỉ tại con quá nhớ mẫu thân, cho nên mới...”

Dường như lão cha đã quảng được tảng đá đè ép trong lòng nhiều năm qua, ngồi xuống nói: “Nha đầu, con nói cho lão cha biết đi, con đã dùng phương pháp gì vậy?”

Ta nói: “Lão cha, thật ra cách của con cũng không đáng để nhắc đến. Chỉ có điều, cha cứ nói cho con biết trước đi, thân phận thật sự của cha, rốt cuộc là gì? Vì sao lại giống như người hai mặt? Rốt cuộc là cha đứng về bên nào vậy?”

Ta thấy ông đang muốn biện bạch, lại nhàn nhạt nói: “Con gái cha, cha phải biết rõ nhất. Đừng dùng lời nói dối để lừa gạt con, con nghe là biết ngay...”

Lão cha đứng dậy, lại ngồi xuống, uống một chén trà rồi lại đứng dậy. Hành động cứ thế lặp lại mấy lần, ta cũng không thèm nhìn ông, chẳng qua chỉ nói: “Lão cha, con là con gái của cha. Con thật sự rất muốn biết, cha đối với đứa con gái này có thể thật tâm đối đãi được không? Để tránh sau này khiến cho cha con chúng ta phải trở mặt...”

Lão cha nghe xong, rót cuộc ngồi vào chỗ của mình, nói: “Nha đầu, kỳ thật thân phận của ta, thái tử sớm cũng đã đoán được rồi. Bằng không, hắc sẽ không tín nhiệm ta như vậy. Ta phản Tuyên Vương, chiếu theo đạo lý mà nói, thái tử hắc là phải còn để tâm nghi ngờ, nhưng hắc lại hoàn toàn tín nhiệm ta. Chẳng lẽ, con còn chưa rõ sao?”

Ta nói: “Chuyện này, cũng là vấn đề con đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không sao hiểu được. Vì sao Tề Thụy Lâm không truy cứu quá khứ của cha, cũng không hề đề phòng cha, ngược lại tất cả mọi chuyện trọng đại đều cho cha tham gia. Chẳng lẽ là chỉ vì cha là cha của con? Con nghĩ khả năng này không lớn. Chỉ có một nguyên nhân, chính là thân phận thật sự của cha đã làm cho hắc yên tâm. Nhưng còn không hiểu, cha chỉ là ngọn cỏ trên đầu tường, vì sao lại khiến cho hắc yên tâm như thế?”

Lão cha cười cười, nói: “Nha đầu, con cần gì phải hỏi nhiều như vậy? Con chỉ cần biết rằng, bất kể là khi nào, lão cha cũng đều bảo hộ cho con, không bị thương hại. Như vậy chẳng phải là đủ rồi sao?”

Ta cũng cười, nói: “Lão cha, con hiểu rồi... Chỉ cần cha biết rằng, mẫu thân ở dưới hoàng tuyền lúc nào cũng nhớ đến cha là đủ rồi, cần gì phải quản xem mẫu thân hiện thân như thế nào?”

Nụ cười của lão cha liền biến thành cười khổ: “Nha đầu, con không hỏi cho rõ thì không được đúng không?”

Ta gật gật đầu: “Giống như cha vô cùng muốn biết làm sao mẫu thân có thể hiện thân được vậy, con cũng muốn biết cho rõ ràng...”

Lão cha nói: “Nha đầu, vì sao con cứ luôn cố chấp như vậy?”

Ta nói: “Lão cha, vì sao cha cứ luôn thần bí như vậy?”

189. Chương 191

Chương 191: Ý CHỈ ĐẾN

Edit: Docke

Đám cung nhân đứng hầu đã bị ta đuổi đi từ lâu, chỉ có gió đêm nhẹ nhàng đợi lão cha trả lời. Lão cha lại do dự một hồi, xấu hổ một hồi, trầm mặc nửa ngày, im lặng cả tiếng. Hiển nhiên là phi thường chần chờ do dự. Đợi đến nhàm, ta bèn chậm rãi uống một chén trà rồi đứng dậy, nói: “Lão cha, trời cũng khuya rồi, cha không muốn nói thì thôi vậy. Con cũng mệt rồi, đi ngủ thôi...” Nói rồi, ngạo mạn chậm rãi bước ra đình.

Lão cha rót cuộc nhin không được, nói: “Nha đầu, ta không thể nói hết tất cả mọi chuyện cho con biết được. Ta chỉ có thể nói với con rằng, cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế của ba vị vương tử đều không phải là việc mà bọn họ có thể khống chế trong lòng bàn tay của mình...”

Ông nói lời này, là có ý gì? Không thể khống chế trong tay của mình, chẳng lẽ do người khác khống chế? Nếu vậy thì người này, cũng chỉ có thể là hoàng thượng mà thôi? Chẳng lẽ lúc bọn họ nghĩ đến sẽ giành được thắng lợi thì thật ra là bởi vì có đôi tay âm thầm đứng phía sau màn thao tác?

Ta đột nhiên hiểu ra, vì sao đã lâu như vậy rồi mà phía Tuyên Vương vẫn không có động tĩnh gì. Đối với sự phản bội của lão cha cũng áp dụng hành vi ‘mặc kệ nó’. Nói vậy, có lẽ hắc đã hiểu ra rồi, mình tranh giành ngôi vị hoàng đế nhưng lại không được vị tối thượng kia nhận thức. Tất cả những gì lão cha đã làm – sự phản bội của ông – đều đã được vị tối thượng kia sai khiến. Nói vậy thì hắc là ông đã từng do dự, đã

từng giây dựa, cho nên mới phải dùng kế chết đi sống lại để ra khỏi Tuyên Vương phủ. Nói vậy, ông sẽ cảm thấy rất có lỗi với Đức Phi nương nương rồi?

Mẫu gia quyền thế huân thiên, ra mặt thao túng cả triều đình. Nhưng cuối cùng thì quyền quyết định, lại vẫn nằm trong tay người ta. Hắn đang âm thầm điều khiển các quân cờ. Dùng Tuyên Vương để đánh rớt ngôi vị thái tử của Bình Vương, sau đó lại nâng đỡ Tề Thụy Lâm lên đài?

Tuy rằng ta không rõ lão cha rốt cuộc có chức vị gì ở bên cạnh hoàng đế, nhưng ta đã hiểu ra một điều. Nếu như vị tối thượng kia bất mãn với Tề Thụy Lâm, lão cha có khả năng sẽ làm phản một lần nữa...

Nói xong câu nói đó, lão cha nhanh chóng ngậm chặt miệng. Dù có hỏi thêm cái gì cũng không chịu nói nữa, còn lóng lánh ánh mắt nhìn ta. Ta lo nghĩ, xem ra có hỏi cũng chẳng được gì, bèn nói với ông: “Lão cha, kỳ thật, hồn ma đều không phải là hồn ma, mà chỉ là hình bóng trong gương mà thôi. Dưới sự chiếu xạ của ánh trăng, và tất nhiên là phải có sự hỗ trợ của cơ quan, hình bóng sẽ biến thành hồn ma...”

Lão cha mê hoặc nhìn ta. Ta đưa cho ông một tờ giấy sớm đã chuẩn bị sẵn. Nghĩ rằng, thôi đừng đùa với ông nữa thì hơn, mắt thấy ông càng ngày càng gầy rồi.

Lão cha nhìn nhìn bản vẽ, vừa suy tư vừa đi ra ngoài. Trước khi rời đi còn liếc mắt nhìn vào trong bụi hoa một cái. Xem ra, ông vẫn không quá tin tưởng vào lời ta nói, không hiểu chiết xạ và phản xạ ánh sáng là cái thứ gì. Tất nhiên là cũng không thể biết được, thông qua cơ quan thấu kính thủy tinh thật lớn, có thể đạt đến hiệu quả Hồn Ma...

Lúc này đây, ta đã có thể khẳng định. Sự trung thành của lão cha lệ thuộc vào chỉ thị của vị kia dành cho ông, cũng có nghĩa là lệ thuộc vào phân lượng của Tề Thụy Lâm trong mắt của người kia. Ta nghĩ, phân lượng của hắn hiện tại vẫn có. Khó trách Tề Thụy Lâm có phần tôn trọng lão cha, mặc kệ hành vi của lão cha thế nào. Hóa ra, tất cả những gì hắn làm, đều là vì muốn làm cho người kia xem.

Như vậy đối với lão cha, có phải ta cũng có thể yên tâm rồi không?

Ta cứ cảm thấy lão cha giống như một quả bom hẹn giờ, chỉ cần một ý chỉ bất định nó sẽ phát nổ bất cứ lúc nào. Mà thời gian phát nổ lại tùy thuộc vào quyết định của người kia.

_____ *** _____

Ngày hôm sau, Thanh Phượng Môn mang đến một tin tức từ triều đình. Hoàng thượng cùng thái tử đi săn bắn sau thu, phải hơn mười ngày sau mới trở về. Mà mâu thuẫn giữa ta và thái tử, hình như không có ai nhắc đến. Nhưng ta biết, không biết có bao nhiêu người đang ngấm ngầm suy đoán, rằng thái tử phi không chừng đã bị thái tử biếm vào lãnh cung rồi...

Thời gian ba ngày bình thản trôi qua.

Sau khi ăn xong bữa sáng, ta vừa định rủ Tư Đồ đến hoa viên đi dạo thì ngoài tiền thính, một tiểu cung nữ hoang mang rối loạn chạy đến bẩm báo. Nói rằng: “Có ý chỉ đến...”

Ta và Tư Đồ liền hoang mang rối loạn, đi ra ngoài tiếp chỉ.

Đến tuyên chỉ là một vị thái giám trung niên, mang theo vài tên thị vệ. Thấy ta đi ra, hắn tươi cười, cất giọng lãnh lớt nói: “Thái tử phi quỳ xuống tiếp chỉ...”

Ta đành phải quỳ xuống, cúi đầu. Nhìn thấy tên thái giám xắn tay áo, lấy ra từ bộ cung phục một khúc gỗ. Nghe tuyên nửa ngày, rốt cuộc mới hiểu được ý chỉ. Thì ra, lan hồ điệp trong hoa viên của hoàng hậu nương nương nở hoa, mời ta đến thưởng hoa.

Thái giám tuyên chỉ xong, ngừng lại nhìn ta: “Thái tử phi diện hạ, được hoàng hậu mời là vinh quang biết bao a. Cùng đến đó có thể có không ít quan to quý nhân, cáo mệnh phu nhân. Xin mời ngài tiếp chỉ. Ngày mai khởi hành đi cho sớm. Nô tài xin phép cáo lui, chúng nô tài còn phải đến nơi khác tiếp tục truyền chỉ?”

Ta đứng dậy. Thái giám kia tưởng ta muốn tiếp chỉ, nhưng trong lòng lại nghĩ: Còn chưa nói tạ ơn thì làm sao lại đứng lên rồi. Ta yên nhiên cười với hắn rồi nói: “Công công, ngày mai bản thái tử phi không rảnh, không đi...”

Thái giám kia có lẽ cho đến bây giờ vẫn chưa hề gặp phải tình huống này. Miệng mở lớn, ú ớ liên thanh: “Sao, sao, thái tử phi điện hạ, ngài, ngài, ngài nói cái gì vậy?”

Ta lại mỉm cười với hắn, nói: “Công công, lỗi tai ngài có lẽ không được tốt rồi. Ta nói, ta không rảnh, không đi...”

Thái giám không thể tưởng được ta sẽ thẳng thắn như vậy, thẳng mào thẳng mặt ném ra những lời này, một chút đường sống cũng không chừa lại. Thật khác xa so với sức tưởng tượng của hắn. Có lẽ, hắn làm thái giám lâu như vậy rồi, cho đến bây giờ vẫn chưa từng gặp qua hoàn cảnh thế này. Hắn thở hổn hển mấy hơi, nói: “Thái tử phi điện hạ, đây chính là hoàng hậu nương nương...”

Ta nhíu mày nói: “Công công, có lẽ người cũng nghe nói, ngôi vị thái tử phi này của ta không biết còn có thể giữ nổi hay không. Ta nào có tâm tư mà đi thưởng hoa. Ngài truyền lời lại hoàng hậu nương nương một tiếng, mong bà thứ lỗi ta không muốn đi!”

Công công kia thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Thì ra là có chuyện như vậy. Vợ chồng son cãi nhau, đầu giường âm ỉ, cuối giường hòa. Có gì mà phải lớn chuyện đâu. Ngài đến đó, nhờ ơn hoàng hậu nương nương nói giúp. Có hoàng hậu nương nương làm chủ, chuyện này còn không phải sẽ được giải quyết rồi sao?”

Ta vẫn lắc lắc đầu, phiền muộn nói: “Công công, dù thế nào đi nữa thì ta vẫn là thái tử phi đúng không? Có tham gia thưởng hoa hay không, ta vẫn có quyền tự do quyết định chứ? Dù thế nào cũng muốn ép ta đi sao?”

Công công kia không thể ngờ được sẽ gặp phải một người như vậy, chưa từng thấy qua bao giờ. Nhất thời không biết phải làm thế nào, xoa xoa đầu giả tưởng đang lau mồ hôi, nói: “Chuyện này... điện hạ, vậy là ngài nói ngài không đi. Nô tài sẽ bẩm lại hoàng hậu nương nương như vậy. Ngài cũng phải hiểu rõ. Đắc tội với hoàng hậu nương nương, đừng nói là thái tử, cho dù là hoàng thượng...”

Ta ngắt lời hắn, biểu hiện vô cùng tùy hứng: “Cho dù là hoàng thượng cũng không đoan chắc sẽ giữ được đúng không. Người về bẩm báo hoàng hậu nương nương. Nói không chừng, ngày mai ta sẽ không còn là thái tử phi nữa. Bà cũng không có cách gì quản được ta. Tâm tình ta không tốt, mời ngài về trước đi!”

Nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của hắn, trong lòng khẳng định đang nghĩ: Con nha đầu nhà quê này từ đâu tới vậy, một chút lễ nghi hoàng thất cũng không có. Toàn thân mọc đầy gai nhọn góc cạnh, chẳng có phương pháp đưa đẩy khéo léo của thái tử phi chút nào. Thật giống mấy kẻ đầu đường xó chợ. Thái tử phi, thật đúng như lời cô ta nói, không đảm đương nổi mấy ngày...

Hắn đương nhiên không còn nói thêm gì nữa, mang theo đám người từ trong cung tới, vội vã chạy ra ngoài cửa. Làm như có mấy ngàn ác quỷ đang đuổi theo phía sau vậy.

190. Chương 192

Chương 192: CÓ KHÁCH

Edit: Docke

Đám người từ trong cung đến biến mất ngoài cửa, rời khỏi trang viên Tây Sơn.

Lách ra khỏi tấm bình phong với vẻ mặt lo lắng, lão cha nói: “Nha đầu, sao con cứ phải dùng khẩu khí như vậy mà nói chuyện với hắn? Vị công công này chính là người tâm phúc trong cung. Cự tuyệt uyển chuyển một chút còn chưa xong nữa là, vì sao...”

Ta cười cười nói: “Lão cha, cha quên rồi sao, con cũng không có bối cảnh thế gia đại tộc gì, vốn chỉ là một nha đầu quê mùa mà thôi. Một nha đầu quê mùa, không nói chuyện như vậy thì nói thế nào?”

Lão cha nói: “Con làm như vậy còn không phải là đang diễn trò, bôi nhọ ta hay sao?”

Ta nhàn nhạt nói: “Nếu không làm như vậy thì làm sao có thể dẫn dụ được vị chủ tử cao quý kia đến sơn trang này?” Ta liếc mắt nhìn lão cha một cái: “Lão cha, lúc này đây, cha sẽ không đổi chiều gió đấy chứ?”

Tuy nói là mọi chuyện đã thương lượng xong rồi, nhưng ta vẫn không biết phải thế nào với lão cha, cứ cảm thấy không yên tâm...

Gương mặt gầy gò của lão cha rớt cuộc lộ ra một tia xấu hổ: “Nha đầu, vì sao con lại không tín nhiệm cha như vậy, điều này là không thể được a!”

Ta liếc mắt ngắm nghía ông một cái rồi chấp tay sau đít, đi vào trong sơn trang. Ta muốn dùng điệu bộ này để nói với ông rằng: Có tin hay không, để sau hãy nói.

_____ *** _____

Sáng sớm ngày hôm sau, ta vừa mới mơ mơ màng màng tỉnh giấc, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng trang cài âm ỉ vô cùng. Đám tiểu cung nữ, thái giám la hét om xòm: “Không xong rồi, việc lớn không xong rồi...”

Tư Đồ ‘ầm’ một tiếng đá văng cửa phòng ta, nói: “Tuệ Như, Tuệ Như, mau dậy nhanh lên...”

Ta nghĩ, nên tới thì sớm đã tới rồi, không thể ngờ được lại vẫn cứ dùng loại phương pháp này.

Ta ngồi dậy, nhàn nhạt nói: “Thôn trang bị vây rồi đúng không? Chuyện này không phải đã nằm trong dự kiến rồi đó sao? Việc gì phải kinh hãi như thế?”

Tư Đồ ngượng ngùng hạ thấp âm thanh, nhỏ giọng nói: “Tuệ Như, ta quên mất tiêu!”

Ta cười cười nói: “Lại đây, giúp ta vấn một kiểu tóc xinh đẹp một chút, đi gặp vị nương nương tối à...”

Tư Đồ nhìn tóc của ta, cẩn thận nói: “E rằng chỉ vấn sơ thì không ổn... Tuệ Như, người lại lên cắt tóc rồi sao?”

Ta đành phải nói: “Nếu vấn sơ không được, hay là cứ vấn bình thường đi!”

Tư Đồ giúp ta mặc một bộ quần áo có vẻ chính thống, đi ra chính sảnh. Dọc theo đường đi, đám tiểu cung nữ tiểu thái giám, ai ai cũng tỏ vẻ kinh hoảng. Nhìn thấy ta giống như nhìn thấy kẻ đang đi lên pháp trường vậy. Cũng may, những cung nữ thái giám mà Tề Thụy Lâm tìm về đây, mặc dù không thông minh lanh lợi nhưng cũng thành thật đáng tin, còn không nghĩ đến chuyện cây đổ bầy khỉ tan, chạy loạn trong vườn. Ngoại trừ tỏ vẻ kinh hoảng ra thì vẫn còn giữ được nề nếp...

Ta đi đến chính sảnh. Trong chính sảnh đã đứng đầy cung nhân từ trong cung đến. Mọi người đều hành trang chỉnh tề, bộ mặt nghiêm túc, tựa như chúng tinh phụng nguyệt, bao quanh vây lấy hoàng hậu nương nương đang đứng giữa sảnh. Hoàng hậu nương nương, không ngờ lại mặc bộ lễ phục cửu phượng đồ sộ, là bộ lễ phục chỉ dành mặc trong những ngày đại điển. Xem ra, chính là muốn đánh phủ đầu ta lấy oai đây mà.

Đứng bên cạnh bà chính là vị công công đã đến sơn trang truyền chỉ. Trong tay cầm phất trần, nhìn thấy chúng ta đi ra, khóe mắt không tự chủ được, nhếch lên.

Hoàng hậu nương nương nhìn ta, đôi mắt phượng lóe ra thứ ánh sáng cực kỳ lăng lợ. Bộ dáng hòa ái dễ gần trước kia của bà đã hoàn toàn mất bóng. Gương mặt bình tĩnh, làm như việc ta đã làm chính là một việc đại nghịch bất đạo, có thể bị tru cửu tộc vậy. Có ai có thể ngờ được, trên thực tế, ta chẳng qua cũng chỉ cự tuyệt lời mời thưởng hoa của bà mà thôi...

Ta tươi cười như hoa nở, lại gần nghênh đón. Thi lễ với hoàng hậu nương nương rồi nói: “Mẫu hậu, hôm nay sao ngài lại rảnh như vậy? Đến hàn xá này của thần nhi? Người xem ngài kia, chạy xa như vậy cũng thật vất vả. Hoàng cung cách trang viên này của thần nhi, ít nhất cũng đến mười dặm đường. Nhìn xem, ngài còn mang nhiều người đến đây như vậy? Chỗ của thần nhi, thiếu nhất chính là người. Mẫu hậu, rõ ràng là ngài cho thần nhi mượn vài người dùng được. Để thần nhi nhìn xem nào, vị công công bên cạnh ngài kia cũng không tồi, cho thần nhi mượn dùng vài ngày, cọ rửa bồn cầu làm mấy việc lật vật này nọ, cũng không tồi...”

Vị công công kia cái mũi méo xệch, phất trần trên tay không ngừng run rẩy.

Lần đầu tiên nhìn thấy có loại nữ nhân như vậy sao? Lần đầu tiên nhìn thấy có loại thái tử phi này sao? Cho các người đại khai nhãn giới đó!

Nghe xong lời này, hoàng hậu đột nhiên cười lớn. Tiếng cười chấn động cả óc sơn trang, truyền ra thật xa, thật xa. Bà nói: “Xem ra, ai gia đã xem thường thái tử phi rồi. Thái tử phi thật ra lại là người rất thông minh...”

Ta nhàn nhạt nói: “Mẫu hậu, vị Nhược Dung của ngài, bị hủy dung thật sự quá đáng tiếc...”

Hoàng hậu nương nương toàn thân chấn động, nhìn ngó xung quanh rồi bỗng cười nói: “Không thể ngờ được người đã sớm biết rồi. Đáng tiếc, người biết thì thế nào. Hôm nay, người còn có thể ra khỏi nơi này hay sao?”

Ta bỗng nhiên cũng cười, nói: “Xem ra, hoàng hậu nương nương vì muốn diệt trừ ta mà phải tiêu phí không ít tâm tư. Những người được mang đến đây, chắc hẳn đều là tinh anh của Mẫu gia rồi?”

Hoàng hậu nương nương lạnh nhạt nói: “Thái tử phi quả nhiên thông minh. Cho dù người có biết được cái cục này rồi thì thế nào? Bắt đầu kể từ khi người xúi thái tử ban bố ‘Dòng Họ Lục’, người của tam họ ngũ vọng cũng đã liên minh bắt tay với nhau. Cái mạng của người, sớm hay muộn gì rồi cũng phải trả lại cho người của tam họ ngũ vọng...”

Ta nhàn nhạt, trong nháy mắt liền lật bài ngửa, nói: “Người cho rằng thái tử thật sự bị Nhược Dung đã bị hủy dung kia của người mê hoặc rồi sao?”

Hoàng hậu nương nương than nhẹ một tiếng: “Thái tử phi, người đừng ra vẻ trấn định. Không ai có thể thoát khỏi điệu vũ mê hồn của nàng ta. Thái tử đã xem nàng như người thân của mình rồi. Trong cảm nhận của hắn, người đã trở thành người có hay không cũng chẳng sao cả. Huống chi, lúc này đây, thái tử cùng hoàng thượng đã ra ngoài săn bắn rồi. Người làm sao có thể thoát được?”

Ta thở dài: “Chẳng lẽ bài danh ‘Dòng Họ Lục’ kia thật sự trọng yếu đối với các người như vậy sao? Chẳng qua chỉ là một quyển bài danh thôi mà...”

Hoàng hậu nói: “Người đừng vũ nhục trí tuệ của ai gia. Ai gia biết, chuyện này chỉ là bước đầu tiên của các người thôi. Các người muốn đề bạt đám thường dân hạ đẳng, bắt tay cùng chống lại người trong tam họ ngũ vọng của chúng ta. Tiến tới thay thế địa vị của chúng ta trong triều. Mà tất cả chuyện này, tất cả đều do người mà ra. Đều là người đã góp lời xúi thái tử, thái tử mới có thể áp dụng hành động nhanh như vậy...”

Trong lòng ta bỗng nhiên lại dâng lên một ý tưởng, không khỏi cười nói: “Vậy sao người không trực tiếp xuống tay với thái tử, loại bỏ ngôi vị thái tử của hắn đi. Như vậy, chính lệnh của hắn sẽ không thể thực thi. Ta có năng lực, có tác dụng xúi bậy gì nữa?”

Rất kỳ quái, trên mặt bà hiện lên một tia cười khổ, đảo mắt lại trở lại bình thường. Bà nói: “Chỉ cần người không còn ở bên cạnh hắn nữa thì hắn làm sao có nhiều chủ ý như vậy? Chỉ cần loại bỏ người, thái tử vẫn là thái tử như cũ, là người thống trị anh minh của vương triều Đại Tề chúng ta trong tương lai...”

Cuối cùng, ta cứ cảm thấy thái độ của bà phi thường kỳ quái, làm như đang muốn bảo toàn thái tử vậy. Con trai thân sinh của bà, không phải là Bình Vương hay sao? Vì để con ruột của mình có thể làm thái tử, vấn đề gì cũng có thể giải quyết. Bà làm thế này không phải đã xa rời thực chính rồi sao?

Ta chỉ đành cảm thán. Vị hoàng hậu này e rằng thần kinh có điểm thác loạn. Hay có lẽ, Tề Thụy Lâm thật sự đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng hoàng thượng, khiến cho bà cảm thấy rằng, muốn lật đổ ngôi vị thái tử của Tề Thụy Lâm thật sự quá khó khăn. Không chặt nổi cây ngược lại muốn chặt nhánh, khai đao với ta?

Ta thở dài: “Hoàng hậu nương nương, chẳng lẽ người cho rằng, người có thể một tay che trời sao? Nói đến cùng, ta vẫn là thái tử phi. Nếu thái tử phi vô cớ bỏ mạng trong tay người, chẳng lẽ lại không khiến cho người khác chú ý à?”

Hoàng hậu nói: “Chuyện đó thì người không cần phải lo lắng. Ai gia có cách buộc mọi người ở đây, một chữ cũng không để lọt ra ngoài...”

191. Chương 193

Chương 193: CỬU BIẾN QUỶ NỮ

Edit: Docke

Ta nhìn lên nóc nhà, nói: “Để ta nghĩ xem nào, người muốn dùng cách gì? Điều vũ mê hồn kia nhảy hay vô cùng. Hoàng hậu nương nương cũng đã thu thập được không ít kỳ nhân dị sĩ. Chắc hẳn hôm nay, Nhược Dung cũng đến đây đúng không. Chỉ có điều, nếu ả muốn dùng điệu múa để mê hoặc lòng người thì có lẽ, công lực của ả e rằng vẫn chưa đủ. Có phải là sự phụ của ả, Cửu Biến Quỷ Nữ cũng đến đây rồi? À, để ta xem lại đã. Công lực của Cửu Biến Quỷ Nữ mặc dù cao, nhưng cũng chỉ có thể mê hoặc được những người trong sảnh. Nếu có một, hai người đi khỏi, lan truyền chuyện trong sơn trang hôm nay ra ngoài. Vậy thì nguy quá rồi. Cho nên, Hộ Long Vệ của Mẫu gia, có phải là cũng đã kéo toàn quân xông trận rồi đúng không? A, ta thật sự có chút sợ hãi rồi nha. Hộ Long Vệ của người, đều là những tên sát thủ giết người không chớp mắt a! Công lực lại cao nữa. Có lẽ lão cha miễn cưỡng cũng có thể đối phó được mấy tên. Nhưng nếu cả mấy chục tên cùng xông lên, lão cha gầy yếu của ta có lẽ sẽ bị đánh thành một lão già béo núc...”

Tư Đồ thấy ta nói chuyện quá thú vị, bất ngờ bật cười thành tiếng...

Gương mặt của hoàng hậu nương nương trở nên trắng bạch. Không hiểu ta làm sao biết rõ được kế hoạch của bà như vậy...

Ta lại cười cười, dù bận vẫn ung dung chuẩn bị ngồi xuống, tiếp tục phát biểu suy luận. Tư Đồ, sau khi cười lớn vài tiếng, phát hiện mọi người ai nấy đều nghiêm túc thì không cười nổi nữa. Nhìn thấy ta muốn ngồi xuống liền tỏ vẻ sẵn sàng, lấy ghế cho ta. Ta đặt mông ngồi xuống...

Sắc mặt của hoàng hậu nương nương càng thêm xanh mét. Rõ ràng chưa thấy có nha đầu nào lại hỗn xược ngạo mạn như vậy. Trong lòng khẳng định là đang nghĩ, muốn đem đứa vô pháp vô thiên ta đây chặt ra làm tám khúc.

Ta còn uống một ngụm trà rồi mới nói: “Hoàng hậu nương nương nếu đã nhận sự ủy thác của tam họ ngũ vọng, muốn bóp chết ta – người đã dám tham nghị vào việc triều chính trước mặt thái tử, tựa như bóp chết một con kiến. Nếu vậy thì mỗi một bước, tất nhiên đều đã được tính toán vô cùng chính xác. Không có chút sai lầm sơ hở nào. Ví như nói, hoàng thượng cùng thái tử vừa hay đang tham gia cuộc săn bắn mùa thu. Mà bên cạnh ta bây giờ, cùng lắm cũng chỉ có ba đại cao thủ. Lão cha thì để Hộ Long Vệ đối phó. Còn Quỷ Thứ và Tư Đồ, khẳng định cũng phải tìm người đối phó mới được. Để ta xem nào. Cái loại trận pháp lúc trước, đã sử dụng nhiều lần rồi, hình như không có hiệu quả gì. Nếu vậy thì còn có hai người, bọn họ sử dụng võ công xuất xứ từ Tây Vực, chưa gặp bao giờ, có lẽ sẽ có thể khắc chế được bọn họ nhỉ? Hai vị mặt ngu mà ngổ đứng bên cạnh người, hai kẻ mặc đồ thái giám đó, chắc là bọn họ rồi đúng không?”

Hoàng hậu, lúc này, trên mặt mới lộ ra một tia kinh hoảng, nói: “Làm sao mà người biết được?”

Ta lại uống một ngụm trà, nhìn những lá trà nổi lên bình trong chén, vớt một lá ra đưa lên mũi cẩn thận hít ngửi, rồi nói: “Hoàng hậu nương nương, người một lòng muốn dụ ta sập bẫy, buộc ta rời xa thái tử. Vậy có từng nghĩ đến, sẽ có một ngày, chính người lại mắc bẫy?”

Hoàng hậu cười lớn, nhưng giọng nói có vẻ hoảng loạn: “Không thể nào, ta sẽ không thể nào trúng kế...”

Cửa sơn trang đột nhiên mở rộng ra, một đám người tiến vào. Đi đầu, chính là người nghe nói đã đi ra ngoài săn bắn – Thái tử Tề Thụy Lâm. Cùng lúc đó, từ sau những hòn giả sơn trong sơn trang, sau những tấm

bình phong, thậm chí là sau những cột nhà gỗ, đồng thời xuất hiện vô số bóng người. Hoàng hậu nương nương cùng đội quân mà bà mang đến, đồng loạt đều bị bao vây.

Hoàng hậu trông thấy thái tử xuất hiện tại cửa, chỉ biết đại thể đã mất. Vì muốn toàn thân trở ra liền cười khúc khích, nói: “Hoàng nhi, không ngờ hôm nay lại hưng trí như vậy, cũng đến sơn trang. Ai gia cùng thái tử phi đang tán gẫu rất cao hứng đây. Ai gia vừa định mời nàng mấy ngày nữa đi thưởng hoa...”

Tề Thụy Lâm mặc một thân nhung trang, trên mình khoác lên một bộ áo giáp màu bạc làm nổi bật bộ nội sam vàng sáng. Hiển nhiên là toàn thân uy phong khí phách, lại có vẻ ung dung. Hắc nhân nhạ nói: “Mẫu hậu nếu còn muốn chạy, hài nhi cũng không ngăn cản mẫu hậu. Chỉ có điều, hài nhi nhận được mật báo. Trong đội ngũ mà mẫu hậu dẫn đến, trà trộn không ít trộm cướp phỉ tặc. Thỉnh mẫu hậu kêu gọi bọn họ bỏ vũ khí xuống, theo hài nhi đến nha môn Trấn Phủ Ti một chuyến, đồng thời cũng phải ăn nói với phụ vương...”

Mẫu Vân Cơ làm sao ngờ được. Vì muốn đối phó với ba đại cao thủ bên cạnh ta, bà đã dẫn đến gần như tất cả tinh anh Mẫu gia cùng những nhân sĩ võ lâm nguyện trung thành với bà. Xem ra, ba đại cao thủ của ta quả thật là uy danh truyền xa, nghe nói cũng rất có địa vị tên tuổi, được xưng tiên trên giang hồ. Mọi người đều biết rằng, ba người này rất khó đối phó. Mẫu Vân Cơ đương nhiên cũng biết. Cho nên, bà dốc toàn bộ lực lượng, thu thập tất cả cao thủ trên đất nước đến đây cũng không có gì lạ. Nếu như chỉ bằng hai câu nói đã bị Tề Thụy Lâm bắt người mang đi, chẳng phải là toàn quân của bà sẽ bị hủy diệt rồi sao. Sau này phải tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa mới có thể bồi dưỡng huấn luyện được nhóm người mới a...

Bà trừng đôi mắt phượng, cay độc nói: “Hoàng nhi làm vậy là muốn ép cung sao?”

Tề Thụy Lâm nhân nhạ nói: “Bộ hài nhi giống như đang muốn ép cung sao? Mẫu hậu đến đây, lại mang theo nhiều nhân mã như vậy, cũng không giống như muốn mời thái tử phi đi thưởng hoa, mà giống như muốn cưỡng áp thái tử phi đi thưởng hoa hơn đó!”

Mẫu Vân Cơ nhìn hắc nhân nhạ, bỗng nhiên tỏ vẻ nghi ngờ, nhớ lại một sự kiện liền cười: “Hoàng nhi thật sự là rất giỏi hành động...”

Ta cười nói: “Sao mẫu hậu không khen nhi thần giỏi hành động mà lại đi khen thái tử? Nếu nhi thần không giỏi hành động thì Nhược Dung của mẫu hậu cũng sẽ không toàn thân đều không thoải mái, đang phải dưỡng thể trong Đông Cung đâu!”

Đúng vậy, toàn thân ngứa ngáy, ngay cả múa cũng múa không được. Nếu thật sự muốn nhảy, có lẽ phải nhảy điệu hiphop hiện đại thôi.

Mẫu Vân Cơ đột nhiên cười, nói: “Xem ra thái tử đã chuẩn bị sẵn cả rồi. Vì muốn tung lưới bắt trọn tất cả thủ hạ của ta, ngay cả thái tử phi cũng đem ra làm mồi nhử. Thái tử phi, người không cảm thấy đau lòng sao?”

Ta nhân nhạ nói: “So với bị người ta bắt ngờ ám toán, thì việc muốn ta làm mồi nhử có là gì đâu?”

Tề Thụy Lâm cũng nói: “Hài nhi vẫn không biết rằng quân đội âm thầm bảo vệ mẫu hậu nhiều đến mức nào. Hôm nay gặp được, thật sự cảm thấy khâm phục. Không thể ngờ được, mẫu hậu có thể dưỡng được nhiều nhân sĩ võ lâm như vậy...”

Ta lắc đầu thở dài: “Vì để đối phó với ba đại cao thủ của nhi thần, mẫu hậu thật đúng là đã hao tổn tâm cơ rồi. Vị kia, người đang cúi đầu đứng ở đó, chính là Cửu Biến Quỷ Nữ đúng không. Còn nữa, còn nữa, vị kia, là cao thủ cơ quan của Thục Trung Lô Gia, cũng đến đây rồi. A, vị kia, là Linh Sơn quân tử kiếm...” Ta sổ một hơi, liệt kê một chuỗi danh xưng. Không phải là ta lợi hại, tất cả đều nhờ lão cha dùng truyền âm nhập mật nói cho ta biết. Vì để bồi thường lại chuyện ông ngôn hành không khớp đối với ta, ông đã chủ động yêu cầu, đề cao uy phong của ta. Việc tốt quá mà, ta đâu nhường ai bao giờ!

Sắc mặt Mẫu Vân Cơ bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, vuốt nhẹ lọn tóc trên trán, nói: “Nếu thái tử phi đã biết ta dẫn theo nhiều thủ hạ như vậy mà vẫn muốn ép đến mức cá chết lưới rách. Ai gia đành phải theo đến cùng...”

Ta cười lớn, vỗ vỗ bàn tay. Đám người đang bao vây bốn phương tám hướng chung quanh, trên tay bỗng nhiên đồng loạt xuất ra một món đồ nghề bằng đồng đen. Đám nhân sĩ võ lâm được Mẫu Vân Cơ dẫn đến,

không khỏi bị một trận hoảng loạn. Bởi vì bọn họ biết, đó là thứ gì.

Không sai, đó chính là Phượng Vĩ... Chính là loại thần khí trong truyền thuyết võ lâm.

Ta cũng không có rảnh mà chế tạo ra nhiều như vậy. Số đó chẳng phải là chiến lợi phẩm thu được trong lúc tróc nã Mẫu Phượng Thấm ở Tây Sở sao. Ta cùng đám người Tiểu Phúc Tự, tiện tay dắt trộm dê, nói đúng ra là đã kế thừa và phát triển truyền thống tốt đẹp, tịch thu vũ khí của địch. Hiện giờ, quả thật đã phát huy tác dụng.

Mẫu Vân Cơ nở nụ cười, nói: “Không ngờ người lại dùng mấy thứ này để đối phó ta. Người có biết, mấy thứ này là ai đã làm cho bọn họ hay không?”

192. Chương 194

Chương 194: ĂN TRỘM

Edit: Docke

Bình tĩnh đại ngộ, ta âm thầm la to ‘Không xong rồi’. Hóa ra, Mẫu Phượng Thấm ăn trộm vũ khí của cô nàng, còn trộm đến mười mấy cái mang đến Tây Sở. Không biết nặng mấy chục cân, nàng làm sao mà mang đi được. Nhất định cũng đã trộm đi không ít ngựa tốt.

Bà vỗ vỗ tay. Bọn thái giám đứng vây quanh bên người bà, như làm trò ảo thuật, bất ngờ mỗi người đều xuất từ lòng ngực ra một ám khí Phượng vĩ giống nhau như đúc. Đám nhân sĩ võ lâm thấy vậy, tâm thần đều yên ổn trở lại.

Bà cười nói: “Tuy rằng bị mất mười mấy cái, nhưng người cũng không nên cho rằng, ai gia chỉ cho chế tác có mười mấy cái ít ỏi như vậy chứ?”

Tình hình trước mắt, là phượng vĩ đấu phượng vĩ. Hai bên coi như ngang ngửa. Nếu như bắn phá, e rằng cũng không ai có thể chiếm được thế thượng phong. Tình huống này thật giống như thời kỳ chiến tranh lạnh, trên tay mỗi người đều có bom nguyên tử, nhưng trước sau cũng không ai dám ra tay...

Mắt thấy cục diện đã hóa thành bế tắc. Nếu cương không lại, chỉ cần để cho bọn họ toàn thân trở ra thì kế hoạch làm suy yếu thế lực của Mẫu Vân Cơ sẽ tan thành bọt nước, thất bại trong gang tấc.

Mẫu Vân Cơ hiển nhiên cũng ý thức được điều này, nhàn nhạt cười nói: “Hoàng nhi, những tùy tùng đi theo ai gia đến đây có ai là đạo tặc hay không, cũng không phải mình ngươi có thể nói rõ ràng được. Không bằng, chờ hoàng thượng trở về rồi xin hoàng thượng hạ thánh chỉ, thanh tra triệt để một phen. Người thấy có được không? Tránh làm tổn thương hòa khí giữa hai mẹ con ta, khiến cho người ngoài nhìn vào chê cười?”

Mẫu Vân Cơ tuy nói với giọng điệu từ tốn, nhưng ý tứ hàm xúc trong đó, không cần nói cũng biết. Việc này nếu thật sự nháo loạn đến chỗ hoàng thượng, không biết sẽ tạo nên phong ba bão táp cỡ nào nữa. Đến lúc đó, cũng không phải là chỉ là cuộc tra hỏi trong phạm vi nhỏ nữa. Khả năng sẽ diễn biến thành cuộc đối kháng giữa gia tộc tam họ ngũ vọng cùng nhân sĩ hàn môn. Như vậy, cả Đại Tề sẽ phải trải qua cơn địa chấn cỡ nào, bất an cỡ nào a?

Chúng ta thiết kế ván cờ này, nguyên bản, chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này gạt bỏ thế lực trên giang hồ của Mẫu Vân Cơ cùng đám Hộ Long Vệ đã chống đỡ cho Mẫu gia bọn họ trong trăm năm nay. Nếu như lúc này để cho bọn người đó chạy mất, chẳng những không thể động đến cái móng tay sợi lông chân của Mẫu gia mà trong ngoài triều đình lại nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Mà cuộc truy bắt đạo tặc ngày hôm nay, e rằng cũng sẽ trở thành lời đồn đãi bốn phía, diễn biến thành thái tử bức vua thoái vị, cùng hoàng hậu mẫu tử tương tàn, linh tinh gì đó... Như vậy, thái tử sẽ mang tội bất hiếu, lưu truyền thiên cổ.

Hiện nay, biện pháp duy nhất, chỉ có cách tróc nã đám nhân sĩ võ lâm này, chứng thực có truy bắt đạo tặc là thật, nhân tiện diệt trừ thế lực bên ngoài của Mẩu Vân cơ. Đánh rớt được lưỡi dao sắc bén này trong tay bà tức là có thể phá bỏ được một thế lực giúp đỡ bà. Loại trừ được thế lực bên ngoài của bà, thì thế lực bên trong, nằm trong tay quan viên triều đình cũng biến mất. Dù bà có làm thế nào thì cũng sẽ không thể trở mình làm nên chuyện được nữa.

Ta đột nhiên cười ha ha. Đương nhiên, ta cũng không biết ta đang cười cái gì... Mỗi khi vô kế khả thi, ta luôn muốn cười một cái. Đây cũng là một trong những pháp bảo đục nước béo cò của ta.

Trong tiếng cười, mọi người đều nhìn ta. Mọi người, chính là mấy tên thân tín bên người Mẩu Vân Cơ đang cầm phượng vĩ trên tay. Tất cả bọn chúng đều nghĩ: Nữ tử này thật đúng là lâm nguy mà bất loạn... Đây cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Cũng có khả năng bọn họ đang nghĩ: Nữ tử này, hay là đã bị dọa cho choáng váng luôn rồi?

Ta vừa cười vừa nghĩ cách. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ không biết từ khi nào đã phi thân nhảy vọt đến đám người đang cầm phượng vĩ. Ta mới chớp mắt vài cái đã nghe được mấy tiếng leng keng thùng thùng vang lên...

Lúc này ta mới biết, hóa ra là Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ đã luyện được một loại võ công phối hợp vô cùng tốt. Hai người, một trái một phải, bàn tay trở mình đánh vào nhau ở giữa không trung, nhưng lại hình thành một cái tổ kén thật lớn, lại tựa như ốc xoáy. Mười ngón tay của hai người lại liên tục điểm vào không trung. Cơn ốc xoáy kia liền tách ra, chia làm mười mấy cơn ốc nhỏ, phân tán đánh về phía hơn mười người đang cầm phượng vĩ kia. Vừa mới đánh vào cổ tay, xem ra lực đánh không nhẹ, bàn tay của mỗi người đều lập tức run lên. Phượng vĩ rơi đầy trên đất. Có mấy người sắc mặt còn tái nhợt, thân mình run bắn lên. Ta đoán, hiện tượng này cho thấy bọn hắc đã bị chân khí xâm nhập rồi.

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ vừa động thì phía bên kia cũng bắt đầu động. Đám Hộ Long Vệ bên cạnh Mẩu Vân Cơ, đám nhân sĩ võ lâm, và đặc biệt là đám cao thủ giả trang thành cung nữ thái giám hỗn tạp kia đều lao thẳng đến chỗ chúng ta. Lão cha đã cùng Cửu Biến Quỷ Nữ giao đấu từ lâu. Cửu Biến Quỷ Nữ công lực cao hơn Nhược Dung không ít. Ta liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy mỗi cái lắc lư thân mình của nàng đều mang theo một loại tiết tấu khó hiểu. Chẳng những ảnh hưởng đến thân pháp của lão cha hờ mà còn ngay cả đám người đang đánh nhau ở xung quanh cũng bị ảnh hưởng, làm cho người ta hoa mắt thất thần.

Ta đang cảm nhận được mùi vị mới mẻ, lại cảm giác thất lưng bị người bao quát. Thân mình bị ôm trọn trong một vòng tay. Phía sau truyền đến hương cỏ xanh quen thuộc. Trên người hắc có một bộ hộ giáp lạnh như băng, chạm vào khiến ta đau nhức. Nhưng trong đầu ta chỉ nghĩ: Vì sao trong cảm nhận của mình lại hiện lên hai chữ ‘Quen thuộc’, rất giống cảm giác giữa lão phu lão thê như vậy? Cảm giác này, cùng ước nguyện ban đầu của ta kém nhau quá xa. Chúng ta còn chưa có gì hết mà, vì sao ta lại cảm thấy quen thuộc với cái kiểu hắc thường xuyên ở bên cạnh ta ăn một chút đậu hũ thế này? Bị hắc ôm trọn nhiều quá riết thành thói quen rồi ư? Còn không hề có ý thức phản kháng đôi bàn tay to lớn đang nắm lấy cái thất lưng mảnh khảnh của ta nữa chứ? ... Cái đó, thất lưng của ta vẫn là có chút hình dạng của thất lưng mỹ nữ đấy chứ.

Ta đang muốn phản đối, cộng thêm kháng nghị vài tiếng, nhưng khóe mắt dư quang nhìn lại, nhìn thấy hắc toàn thân áo giáp, bản mặt lại tựa như đao bị tước ra khỏi vỏ, lời nói kia liền được nuốt ngược vào bụng. Hắc ôm lấy ta bắn lên không trung, lui về phía sau. Hai ta vừa thối lui đến một khoảng cách an toàn thì ngoài cửa sầm sập chạy vào không ít vệ sĩ áo giáp, thân nhung trang, tay cầm hộ thuẫn (khiêng, dùng để đỡ tên đỡ kiếm). Bọn họ chạy đến vây quanh chúng ta, tạo thành một mảnh đất an toàn. Ta đang muốn mở miệng thì hắc đã nhàn nhạt nói: “Ái phi, nàng ở yên đây, chuyện phía dưới cứ giao cho bốn vương đi!”

Nghe xong lời hắc nói, đoán được hành vi của hắc, không hiểu sao trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng. Việc hắc đang làm, cũng được cho là che chở ta trong lòng bàn tay nhỉ!

Hắc quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, rồi ra hiệu cho Quỳnh Hoa, vừa mới cùng tới, bảo hộ cho ta, sau đó lại hạ thêm vài mệnh lệnh nữa...

Ta mới biết được. Thì ra, hành động của hắc, không ngờ đã được hoàng thượng ngầm đồng ý rồi. Bằng không, quân hộ thành trong kinh thành của Hoàng thượng, vì sao có thể để hắc tùy ý điều động? Xem ra, sự bất mãn của hoàng thượng đối với hoàng hậu, cũng không phải chỉ trong vài ngày, chắc hắc là đã được

tích lũy không ít thời gian. Hôm nay, thông qua con trai, hắn muốn âm thầm trả thù. Đương nhiên, ta nghĩ, sau này hoàng thượng rất có thể sẽ không thừa nhận. Hành động lần này của Tề Thụy Lâm, quá mức nguy hiểm. Nếu như không thành công, hậu quả để lại, chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng sẽ tác động.

Điều may mắn duy nhất chính là, Mẫu Vân Cơ lần này hành động, cũng không dính dáng gì đến tướng sĩ triều đình. Có lẽ bà cho rằng, chẳng qua chỉ đối phó với ta thôi, hành động không thể quá mức phô trương. Cho nên chỉ dẫn theo lực lượng âm thầm nghe theo lệnh bà. Nếu như liên lụy đến những sĩ quan cấp cao triều đình, khiến cho hai bên đại chiến một hồi thì trên dưới triều đình, thật sự không biết sẽ bị chấn động mức nào nữa. Đây quả thật không phải là ước nguyện ban đầu của chúng ta.

Công lực của Cửu Biến Quỷ Nữ thật sự rất cao. Loại võ công kỳ lạ của nàng, nhịp chân trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch vang lên thành một nhịp trống kỳ dị. Dường như đá cẩm thạch phía dưới không phải là đá nữa. Từng tiếng từng tiếng vang lên, thẳng nhập vào tim phổi. Ta đứng cách quá xa nên không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng xa xa nhìn lại, thân hình lão cha bị trì hoãn rất nhiều, dường như đã bị âm thanh kia dụ dỗ, đang phải kiệt lực chống đỡ lại điệu múa mê hồn của nàng. Ngay đến lão cha mà còn như vậy thì những người xung quanh sẽ thế nào nữa. Ngoại trừ Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ cùng Hộ Long Vệ đang đánh nhau, tụ thành một đoàn ra, thì những binh lính bình thường của Tề Thụy Lâm đứng gần nơi đó một chút đều đã bị điệu múa của nàng mê hoặc.

193. Chương 195

Chương 195: BẮN KHOẢN

Edit: Docke

Ta đảo mắt nhìn qua chỗ Mẫu Vân Cơ. Bà đang được một đám người hộ vệ, ánh mắt nhàn nhạt, thỉnh thoảng lại quét về phía Cửu Biến Quỷ Nữ, không hề vũ điệu mê hồn kia ảnh hưởng chút nào. Mà những người bên cạnh bà, thần thái cũng rất tự nhiên, hoàn toàn không bị ảnh hưởng đến. Ta không khỏi kỳ quái. Chẳng lẽ bọn họ có vũ khí bí mật gì hay sao? Nếu chúng ta không muốn bị Cửu Biến Quỷ Nữ ảnh hưởng nữa, thì cũng chỉ còn cách tìm ở chỗ bà ta. Xem ra, Mẫu Vân Cơ này sớm đã có chuẩn bị. Có lẽ trên người đã có sẵn dược vật đặc thù dùng để an thần định khí...

Những phỏng đoán của chúng ta về thể lực của Mẫu Vân Cơ xem chừng vẫn chưa đủ. Chỉ một Cửu Biến Quỷ Nữ thôi mà đã khiến cho chúng ta đại loạn rồi. Còn Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử vẫn đang bị Hộ Long Vệ quần quýt không rời. Diệp Bất Phàm cùng Thanh Loan không nhảy vào chiến cuộc. Nghe Quỳnh Hoa nói, bọn họ đang bị cao thủ ngăn lại ở ngoài sơn trang. Quỳnh Hoa nói: “Xem ra, chỉ có đề phượng vĩ ra trận thì mới được...”

Ta lắc lắc đầu, nói: “Hiện giờ giữa viện, mọi người đều đang hỗn chiến. Nếu bắn ra phượng vĩ, nhất định sẽ gây thương tích cho người nhà. Huống chi, Mẫu Vân Cơ kia vẫn là hoàng hậu, nếu như thật sự xảy ra sơ xuất gì, ngược lại còn mất nhiều hơn được...”

Ta nghĩ. Hoàng thượng muốn khiển trách Mẫu Vân Cơ là một chuyện, nhưng nếu chúng ta động thủ làm bà bị thương, lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hiện giờ, cái cơ của trận đại chiến này, chẳng qua chỉ là muốn tróc nã đạo tặc trong số những người bên cạnh bà. Nếu thật sự ngay cả hoàng hậu cũng bị thương, mặc kệ là cái cơ ấy có đường hoàng cỡ nào thì kết quả, khả năng đều sẽ chỉ khiến cho thái tử rơi vào thế bị động.

Nếu là đấu với kẻ thù trên chiến trường, đánh không thắng còn có thể cho cung thủ xếp thành hàng ngang bắn tỉa. Nhưng hiện giờ, Mẫu Vân Cơ đang đứng ở chính giữa chiến trường, ngược lại tựa như một bia ngắm sống, làm cho chúng ta phải bó chân bó tay, vô kế khả thi.

Xem ra, vị hoàng hậu này cũng là một người thông minh. Sau khi quan sát tình thế hai bên, bà đã nhìn ra được cục diện toàn cảnh. Bà mỉm cười, ra hiệu ột tên thái giám nâng chiếc ghế dựa lúc này đã bị ngã đổ

xuống đất dẫy, sau đó khoai thai, thư thái mà ngồi xuống, tựa như đang ngồi trên núi mà xem hổ đấu vậy. Ta đọc hiểu được khẩu ngữ của bà, bà đang nói với người bên cạnh rằng: “Ta cũng muốn nhìn xem. Thái tử sẽ làm thế nào để đối phó với ai gia. Có phải muốn gánh lấy đại danh giết mẹ, không những hẳn phải trả lại ngôi vị thái tử mà còn phạm vào tội chết nữa hay không. Ai gia vì sao lại không thành toàn cho hẳn chứ?”

Trong lòng ta thất kinh. Tề Thụy Lâm mặc dù đang bao vây hoàng hậu và đám người kia, nhưng hiển nhiên đứng như những gì ta lo lắng, đội một cái đầu chuột to tướng, không dám tiến lên. Tất cả những cao thủ phe ta đều không thể thoát thân ra khỏi trận đấu của mình, cũng không có cách nào ‘đánh giặc phải đánh tướng cầm đầu trước’ được. Phía bên kia, vũ điệu mê hồn của Cửu Biến Quỷ Nữ hiển nhiên đã gắt gao ngăn chặn được thể công của lão cha. Lão cha bị mê dụ, cước bộ cong vẹo. Mắt thấy đã không còn duy trì được bao lâu nữa rồi.

Kỳ thật, mục đích của Mẫu Vân Cơ chính là ta, cũng giống như mục đích của Tề Thụy Lâm chính là thể lực ngằm bên cạnh hoàng hậu vậy. Bọn họ đều vì muốn gạt bỏ cánh tay phải của đối phương. Một khi đã như vậy, không phải là ta sẽ phải đứng ra đánh vỡ cục diện bế tắc này hay sao?

Ta không khỏi nở nụ cười...

Quỳnh Hoa vẫn canh giữ bên cạnh ta, thấy ta cười bèn nhìn ta đầy cảnh giác, đề phòng. Ta thấy vậy, trong lòng liền hiểu. Nàng đã được chủ tử cảnh cáo, muốn nàng giữ ta ở ngoài trận làm khán giả, đặc biệt không được để ta nhiều chuyện xen chân vào. Xem ra, sau lần ở Tuyên Vương phủ đã khiến ọi người tăng vọt cảnh giác tính làm bừa làm càn của ta đến mức chưa từng có...

Ta liếc mắt nhìn Quỳnh Hoa một cái, thu hồi vẻ tươi cười, nhíu mày nói với nàng: “Quỳnh Hoa, mọi người đều đang chiến đấu kịch liệt, vì sao người không tiến lên giúp một tay? Bên cạnh ta có nhiều hộ vệ như vậy rồi, chẳng lẽ còn không bảo vệ được ta sao?”

Quả nhiên, Quỳnh Hoa nhàn nhạt trả lời: “Chủ tử dặn ta phải bảo hộ thái tử phi, ta không được đi đâu hết...”

Ta thở dài một hơi, nhìn ra giữa viện. Mắt thấy tình hình chiến đấu đã đến hồi kịch liệt, chiến hỏa dầm máu. Ta nói: “Quỳnh Hoa, để tránh tăng thêm phiền phức cho thái tử, hay là người che chở cho ta, tìm một chỗ trốn trước đi. Người xem, hoàng hậu nương nương hình như đang sai người tấn công về phía này kìa...”

Quả nhiên, có vài tên cao thủ bên cạnh Mẫu Vân Cơ điên cuồng tấn công về phía ta. Tề Thụy Lâm vội chỉ huy Thiết Y Vệ bố trận để ngăn cản. Nhưng bố trận quân trưởng làm sao có thể ngăn cản được đám nhân sĩ võ lâm cứ thích xẹt tới xẹt lui kia? Mắt thấy, thế trận kia đã bị đánh vỡ, tạo ra một chỗ hổng...

Quỳnh Hoa bối rối. Nghe xong đề nghị của ta, vội chỉ huy đám Vệ binh tay cầm thiết thuẫn đang vây quanh chúng ta, bảo hộ chúng ta lui dần ra cạnh cửa. Thối lui đến cửa đại môn, ta cười nói: “Quỳnh Hoa, có lẽ chúng ta đã bị trong ngoài giáp công rồi...”

Quỳnh Hoa kinh hãi. Chỉ thấy ngoài cửa, vài tên Hộ Long Vệ đã thoát khỏi sự ngăn chặn của Thanh Phượng Môn đang tấn công về phía chúng ta. Nàng gấp đến độ di chuyển bao quanh, chỉ thiếu điều muốn nhảy vũ khúc xoay tròn luôn thôi. Ta thở dài, nói: “Quỳnh Hoa, có lẽ, chúng ta phải tự cứu mình mới được...”

Nàng nghe ta nói ‘tự cứu’, có lẽ đã sớm quên phăng hết những lời chủ tử dặn dò trước đó, liên tục hỏi: “Phải làm như thế nào?” Lại hoài nghi hỏi: “Thái tử phi, chủ tử nói, ngài không được làm chuyện gì mạo hiểm...”

Ta nhàn nhạt nói: “Hiện giờ, thái tử có cổ cũng không thắng được. Thanh Phượng Môn cũng ngăn không được công kích của người ta. Ba vị cao thủ bên cạnh ta cũng bị người ta cuốn lấy rồi. Bên cạnh ta bây giờ chỉ có mình người. Quỳnh Hoa, chẳng lẽ người cho rằng, người có thể ngăn cản được ba tên Hộ Long Vệ kia?”

Ta chỉ chỉ ba gã Hộ Long Vệ đang chạy bổ về phía chúng ta. Bọn họ một đường thẳng tắp, đem phi đao chém đến, quyết giết cho được. Mắt thấy, đã sắp chạy đến trước mặt chúng ta rồi...

Quỳnh Hoa lúc này, cũng hơi kích động. Xem ra, nàng cũng nhận thức được rất rõ thực lực của chính mình. Biết rằng chỉ với một mình nàng mà đấu với mấy tên Hộ Long Vệ áo giáp dày người kia, là không thể bảo

hộ cho ta được. Ta thấy ánh mắt nàng đảo nhìn chung quanh, có lẽ là muốn tìm Tề Thụy Lâm để cầu cứu...

Ta đương nhiên không thể để nàng cầu cứu...

Ta nhú mày nói: “Quỳnh Hoa, thái tử hiện tại trong chiến cuộc khấn yếu, đang chỉ huy mọi người chạy chung quanh làm nhiễu loạn vũ điệu mê hồn thiên biến vạn hóa của Cửu Biến Quỷ Nữ, không đếm xỉa đến chúng ta đâu. Quỳnh Hoa, tánh mạng của ta cũng chỉ có thể dựa vào người...”

Nói xong, ta dùng ánh mắt tràn ngập hy vọng mà nhìn nàng, tựa như cha mẹ đang tha thiết hy vọng đứa con của mình vậy. Thấy nàng đã đại loạn, rốt cuộc nói: “Chủ tử, bây giờ phải làm gì? Nếu như ngài có gì sơ xuất, dù ta có lấy cái chết để tạ tội cũng không xong...”

Ta nhàn nhạt mỉm cười: “Quỳnh Hoa, thật ra ta có cách. Nhưng người khăng định đã được thái tử chỉ thị, bảo ta đừng hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng phương pháp này của ta, không mạo hiểm thì khăng định không được. Ấy da, hay là bỏ đi, cứ để đám Hộ Long Vệ ấy một đao chém chết ta đi cho rồi...”

Hộ Long Vệ cách chúng ta càng lúc càng gần. Quỳnh Hoa thấy tình thế đã quá mức nguy cấp, không ngờ ta còn ở đó mà nói hờn nói mát, bèn nói: “Chủ tử, vì sao ngài lại nói như vậy. Ngài nói muốn làm thế nào thì bây giờ liền cứ làm thế ấy. Về phía thái tử gia, có muốn trách phạt gì, ta sẽ tự mình gánh vác!”

Ta rốt cuộc gật gật đầu, lại gần nói nhỏ vào tai nàng vài câu. Khuôn mặt nàng liền hiện ra vẻ đỏ ửng khả nghi, nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu, sau đó quay qua dặn dò vài câu với đám Thiết Vệ đang bảo hộ chúng ta. Nhóm Thiết Vệ Quân cảm thiết thuấn đứng lên, dựa vào tường làm thành một vòng, che chở chúng ta kín như bưng, không một kẽ hở. Không có ai chú ý đến những việc chúng ta đang làm, ngay cả đối phương cũng không có ai chú ý...

194. Chương 196

Chương 196: BẮT CỐC

Edit: Docke

Ta cùng Quỳnh Hoa nhảy lên xà ngang phía trên gian phòng. May quá, kiến trúc của gian phòng này thiết kế trần rất cao, cho nên cái xà ngang vắt ngang căn phòng cũng cực cao. Ngoài ta cùng Quỳnh Hoa đang nằm úp sấp bên trên, không có ai vận khinh công nhảy lên đây mà đánh nhau.

Ngoài áo khoác của mình, ta còn mặc thêm một lớp áo khoác của thiết vệ quân có vẻ dài hơn thân hình thấp bé của mình rất nhiều. Vốn dĩ, ta muốn đưa áo khoác của mình đổi cho hắn, không ngờ lại bị Quỳnh Hoa phản đối một cách mãnh liệt, thiếu chút nữa đã bị nàng lôi đạo đức tam trình cửu liệt của nữ tử ra mà giáo huấn rồi. Cũng may ta rất tinh ý, mắt thấy sắc mặt nàng không tốt, có xu thế muốn giáo huấn người ta liền lập tức ngậm miệng lại. Đành phải để thiết vệ quân tiếp tục giơ cao thiết thuấn, tạo cảm giác như ta vẫn còn ở bên trong vòng bảo vệ của họ.

Dọc theo cây cột bên bờ tường, dưới sự giúp đỡ của Quỳnh Hoa, ta nhảy lên xà ngang cao cao. Quỳnh Hoa đi theo phía sau ta. Hai người chậm rãi đi về phía đám người Mẫu Vân Cơ đang ngồi ở giữa viện. Cũng may, xà ngang đủ lớn để ta có thể đi được, không hề có chút cảm giác vấp vấp muốn té. Bằng không, kẻ không có chút võ công nào như ta, leo cao như vậy làm sao chân tay không run rẩy cho được. Quỳnh Hoa đi theo sau lưng ta, đúng như ta đoán, có vẻ cực kỳ khẩn trương. Nếu không khẩn trương thì sẽ không thường xuyên giật giật dây thắt lưng của ta, ý bảo ta hãy nhìn nàng đi, rồi dùng khẩu hình mà nói với ta rằng: ‘đi chậm thôi’. Ta nghĩ, nếu trên xa nhà này có một con ốc sên, đoán chừng nó còn đi nhanh hơn cả ta nữa...

Cuối cùng chúng ta cũng đi đến ngay trên đỉnh đầu của vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ kia. Quỳnh Hoa tiến lên, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ làm gì nữa?”

Ta cười, không nói gì. Từ trên xà nhà nhìn xuống, ta thấy đỉnh đầu Mẫu Vân Cơ. Tóc đen bóng loáng, trên mái tóc cài mấy cây trâm và một cây diêu cửu phượng lóe sáng. Từ trên đỉnh đầu nhìn xuống, chỉ thấy một đồng vật thể khoác cảm y phú quý, thật sự nhìn không ra phong thái nhanh nhẹn của mẫu nghi thiên hạ.

Quỳnh Hoa lại nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ phải làm sao?” Sau khi chần chờ một lúc lâu, lại nói: “Chủ tử, nếu ngài muốn ta đưa ngài nhảy xuống, ta cũng không có công lực cao như vậy đâu...”

Ta nhàn nhạt mà nói: “Biết rồi, người không đẩy ta té xuống dưới đã là tốt lắm rồi...”

Nàng thoáng ngượng ngùng, nói: “Công lực của ta, thật sự không bằng sư thúc...”

Ta gật gù đầu, đưa mắt liếc xéo nàng một cái rồi nói: “Nếu là Thanh Loan tiên tử, người nói xem, người khác có thể không chú ý đến nàng sao? Mà Thanh Loan tiên tử có thể làm cái chuyện mất mặt là trốn trên xà ngang này hay không?” Nói đến đây, ta không khỏi đắc ý, nói: “Chỉ có ta, mới có thể dẫn người đến cái nơi cao như thế này thôi...”

Quỳnh Hoa mấp má miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích, chỉ nói: “Nếu vậy thì bây giờ phải làm gì nữa đây?”

Ta nói: “Nếu người không có cách nào đưa ta xuống dưới, vậy thì chính người tự mình nhảy xuống, hẳn là không thành vấn đề chứ? Bây giờ bên cạnh Mẫu Vân Cơ chỉ có mấy tên võ công không cao. Nếu như người bắt ngờ...”

Quỳnh Hoa cắt ngang lời ta, hỏi: “Ngài bảo ta đi bắt cóc hoàng hậu?”

Ta lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ làm vậy, còn có thể làm thế nào mới phá vỡ được cục diện bế tắc này đây? Chỉ có bắt cóc bà ta mới khiến cho đám thủ hạ của bà tự động buông bỏ vũ khí...”

Quỳnh Hoa trầm mặc một lúc lâu. Ta nghĩ, chắc trong lòng nàng đang sợ hãi. Dù sao thì kia chính là quốc mẫu chứ có phải người nào khác đâu. Ta nói: “Nếu như người sợ mạo phạm đến bà ta, ta cũng không miễn cưỡng người. Nhưng mà...”

Nàng lại ngắt lời ta: “Thái tử nói, muốn ta phải bảo vệ bên cạnh ngài bất cứ lúc nào, không được để ngài rơi vào hiểm cảnh. Chính ngài đã nói, nói chúng ta cứ lên đây mà trốn thì sẽ không có ai chú ý đến, cho nên ta mới đồng ý lên đây. Chứ có nói gì đến chuyện uy hiếp hay bắt cóc hoàng hậu đâu...”

Lúc này ta mới hiểu được. Nàng sợ là sợ sau khi nàng rời đi, ta sẽ không thể tự lập...

Ta cười nói: “Người yên tâm đi. Nơi này chính là một góc chết. Bất cứ ai từ dưới nhìn lên cũng không thể nhìn thấy gì được, sẽ không có ai xúc phạm đến ta đâu...”

Ta lại nói: “Quỳnh Hoa, người nhìn tình thế hiện giờ đi. Không thành công thì phải xả thân. Nếu như người không hành động thì chúng ta sẽ thất bại. Đến lúc đó, thái tử sẽ rơi vào cảnh phiến toái vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Nói không chừng, ngay cả ngôi vị thái tử cũng không thể giữ được. Người hy vọng nhìn thấy cảnh đó hay sao?”

Ta nói lý nói tình, rốt cuộc cũng thuyết phục được nàng. Nàng hạ quyết tâm, nhưng còn mãi luôn dằn dò ta phải ghé sát vào xà nhà, ngàn vạn lần cũng đừng nhúc nhích... cứ như con rùa rút đầu là tốt nhất...

Ta thấy nàng phi thân nhảy xuống dưới, rút thanh kiếm bạc mỏng như dải lụa vốn vẫn được cuốn vào thắt lưng, nhảy đến chỗ Mẫu Vân Cơ. Mẫu Vân Cơ không thể ngờ được còn có người từ đỉnh đầu tấn công xuống. Mấy tên hộ vệ vây quanh bà vội vàng bao vây Quỳnh Hoa, bức nàng phải cách xa Mẫu Vân Cơ mười thước. Hiện giờ, bên cạnh bà chỉ còn lại một tên tiểu thái giám. Bà đánh giọng quát: “Giết nữ tử đó cho ta, dám mưu hại hoàng hậu...”

Ta cởi áo khoác, để lộ ra bên trong mặc một dây yếm thật dài. Ta mở cơ quan phía sau lưng, sau lưng lập tức mọc ra hai đôi cánh bạc thật dài. Ta gắn đầu cánh vào cổ tay, so đo phương hướng rồi tựa như chim bay, từ trên xà nhà nhảy xuống...

Cũng may, bãi đáp cách Mẫu Vân Cơ không xa. Chờ đến lúc bà phát hiện ra thì ta đã có thể vỗ vai bà được rồi. Ta nhìn bà, hơi hơi mỉm cười. Tên tiểu thái giám đứng bên cạnh bà muốn xoay người đối phó ta. Tội nghiệp, trong tay ta đã chuẩn bị không ít thuốc mê, hẳn đương nhiên ngắt đi. Vốn dĩ, thân hình của Mẫu

Vân Cơ cũng rất cao lớn, cao hơn ta cả một cái đầu. Nếu bà thật sự cậy mạnh vùng lên, dùng móng tay cào cấu, bức tóc... như mấy thủ đoạn mà lúc đàn bà con gái đánh nhau thường dùng để đối phó ta thì ta cũng không chắc mình có thể ứng phó nổi. Đáng tiếc, bà giống như là người vô dụng, từ lúc tên tiểu thái giám bên cạnh bà hôn mê bất tỉnh, bà cứ há to miệng mà nhìn ta, làm như ta là tiên nữ hạ phàm không bằng...

Đôi cánh sau lưng đã được ta thu cất từ lâu, bà ta đương nhiên chỉ có thể cho rằng ta biết võ công, cũng là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Ánh mắt bà lộ ra vẻ bưng bít đại ngộ...

Khi ta đặt chủy thủ trên cổ bà, bà đương nhiên liền rất phối hợp, không hề giãy dụa. Hơn nữa còn cười khỏ ra lệnh: “Dừng tay...”

Mấy tên hộ vệ đang cùng quyết chiến với Quỳnh Hoa ngừng tay đầu tiên. Quỳnh Hoa còn ở đằng kia giật mình. Nàng không phát hiện ra ta đang cùng hoàng hậu tiếp xúc thân mật, bọn họ dừng tay nhảy ra khỏi vòng chiến thật sự đã làm cho nàng giật mình, bèn quay đầu lại. Nhìn thấy ta cùng cây chủy thủ đang đặt trên cần cổ cao quý của hoàng hậu, nàng hỏi: “Sao có khả năng? Làm sao ngài có thể xuống đây được?” Còn ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, hiển nhiên đang đo đạc khoảng cách giữa xà nhà và mặt đất...

Mẫu Vân Cơ cười lạnh: “Không thể ngờ được, thái tử phi cũng là một cao thủ võ công, cũng khiến ai gia mở rộng tầm mắt...”

Ta đắc ý nói: “Đâu có, đâu có. Thế nào, kêu thủ hạ của người dừng tay đi?”

Bà lạnh lùng nói: “Chính bọn họ tự mình muốn đánh, dựa vào cái gì muốn ta kêu bọn họ dừng tay? Thái tử phi nếu muốn đâm thì cứ việc hạ đao trên cổ ai gia đi...”

Khó trách bà không hề giãy dụa chút nào. Hóa ra ngay từ đầu bà đã nhận định ta sẽ không thể làm gì bà, cũng không thể buộc bà làm gì được. Nhưng ta vốn dĩ cũng không trông cậy vào bà có thể truyền hạ mệnh lệnh gì nên chỉ mỉm cười, nói với Quỳnh Hoa: “Quỳnh Hoa, giọng người to, người hãy phóng đại âm lượng truyền lệnh của hoàng hậu. Mọi người mau bỏ vũ khí xuống, hoàng hậu đã bị bắt...”

195. Chương 197

Chương 197: NGHE LỆNH

Edit: Docke

Quỳnh Hoa lúc này cũng rất nghe lệnh, dùng chân lực phóng đại âm thanh truyền ra: “Hoàng hậu có lệnh, mọi người bỏ vũ khí xuống...” Chính mình còn bổ thêm một câu, “Không hạ vũ khí sẽ bị tru cửu tộc...”

Trong đại sảnh yên tĩnh lại, chỉ huy trận chiến – Tề Thụy Lâm kinh ngạc nhìn qua bên này. Trông thấy ta cùng cây chủy thủ trong tay ta, hần liền hướng lại đây, đang muốn tiến lên thì ta đã nhàn nhạt mà nói: “Thái tử, người cũng đừng đến gần quá. Tay của ta không được ổn lắm. Nếu bị người dọa, nói không chừng trên cổ hoàng hậu nương nương sẽ bị lưu lại một vết sẹo. Người cũng không thể nào thoát khỏi bị liên lụy...”

Tề Thụy Lâm nổi giận dùng dùng liếc mắt nhìn ta một cái rồi dừng bước, nói: “Mẫu hậu, nhi thần chỉ muốn tập nã đạo phỉ mà thôi. Mẫu hậu cần gì phải giúp đỡ bọn họ?”

Mẫu Vân Cơ cười lạnh: “Đến nông nổi này rồi mà hoàng nhi vẫn còn nói đến chuyện tập nã đạo phỉ sao?”

Ta cười nói: “Đương nhiên là tập nã đạo phỉ, chẳng lẽ mẫu hậu lại có quan hệ với Cửu Biến Quỷ Nữ, kẻ có ác danh truyền xa kia sao?”

Cửu Biến Quỷ Nữ, mặc kệ điệu múa mê hồn kia nhảy đẹp đến cỡ nào, lúc này cũng phải ngừng múa, nhìn về phía này, cực kỳ kinh ngạc. Có người dám động thủ trên đầu thái tử, bắt cóc hoàng hậu nương nương, nàng còn có thể làm thế nào? Lão cha rốt cuộc ổn định lại được hơi thở. Ta thấy lồng ngực ông phập phồng vài cái, có lẽ là đang điều tức tĩnh khí.

Mẫu Vân Cơ lạnh lùng nói: “Thái tử phi cần phải hiểu. Bất cớ ai gia là tội danh gì? Đại Tề, từ khi khai quốc cho đến nay, cũng chưa từng có phạm nhân nào phạm phải tội lớn đến thế. Chẳng lẽ ngươi muốn đánh đổi ngôi vị thái tử, đánh đổi tánh mạng của tất cả mọi người ở đây hay sao?”

Ta nhượng mắt, chậm rãi nói: “Mẫu hậu, từ xưa đến nay, chưa có ai phạm phải tội lớn như vậy. Nhưng mà, từ xưa đến nay, cũng chưa từng có vị hoàng hậu nào chỉ vì bức bách thái tử phi đến hoa viên thưởng hoa mà lại dẫn theo vô số trung phó tử sĩ, sát nhập vào chỗ ở của thái tử phi. Ngài bức đến tận đầu tận cổ của thần, chẳng lẽ không thể vui lòng để thái tử phi được phản kháng một chút hay sao? Không biết rằng nếu chuyện này được đưa lên bàn xử án trước mặt hoàng thượng và quần thần, thì ai sẽ là người có lý đây? Là ngài, người đã bức bách thái tử phi đến hoa viên thưởng hoa, đúng. Hay là thái tử phi ta đây, nhất thời phản khởi nên đã phản kháng một chút có lý đây?”

Sơ hở lớn nhất trong lần hành động này của hoàng hậu chính là vô cớ xuất binh. Bà đã rằng, ta cùng thái tử có hiềm khích, cho nên thái tử sẽ không ra tay giúp đỡ, cho nên mới khẩn cấp xông đến cửa hòng loại trừ ta. Đáng tiếc, đây lại là một cái bẫy chờ bà nhảy vào. Tề Thụy Lâm còn có thể lấy danh nghĩa tập đạo (bắt cướp) mà đánh nhau với đám người mà hoàng hậu mang đến. Còn chỗ ta chỉ có ba cao thủ, đây là sự thật mà cả Đại Tề hầu như ai ai cũng biết, vậy thì hoàng hậu đâu có cớ gì để xuất một đoàn binh đông đảo như vậy. Huống chi, thân phận của lão cha lại vi diệu như thế?

Mẫu Vân Cơ bị kiềm hãm, ngay lập tức cũng không thể phản ứng được gì. Bà cũng chưa từng thấy qua ai to gan lớn mật như ta. Ngay cả Tề Thụy Lâm cũng không dám động đến một sợi tóc của bà, chỉ mang theo một số người vây ở vòng ngoài đánh nhau với thủ hạ của bà mà thôi. Còn ta, chỉ là một thái tử phi, vậy mà lại dám làm gương tốt, kẻ dao vào cổ bà. Con dao nhỏ cách cổ bà càng lúc càng gần, bà chỉ còn cách ngậm miệng...

Tề Thụy Lâm cau mày nhìn ta. Ta biết, kể từ lúc đó, nếu như xử lý không tốt thì chẳng những tình cảnh của ta càng thêm nguy hiểm mà ngay cả ngôi vị thái tử của Tề Thụy Lâm cũng có khả năng bởi vì tội danh thí mẫu (giết mẹ) mà phải chịu sự công kích từ trong lẫn ngoài triều đình, khó lòng giữ được.

Tề Thụy Lâm đi về phía trước vài bước, ta nhàn nhạt nói: “Thái tử, ngươi không được đến gần. Sáng nay ta thật sự vẫn chưa ăn điểm tâm, khó tránh khỏi tay sẽ bị run rẩy...”

Mẫu Vân Cơ nhàn nhạt nói: “Ngươi cần gì phải cố làm ra vẻ. Đây vốn là cái bẫy do hai người bày ra...”

Ta nở nụ cười, hỏi bà: “Mẫu hậu, sao lại là bẫy được? Thái tử phi cùng thái tử bất hòa, là chuyện mà cả trong lẫn ngoài triều đình đều biết. Nữ nhân đã khiến thái tử phi phải dời khỏi phủ thái tử, hiện tại vẫn còn ở Đông Cung mà, có ai mà không biết chứ? Chẳng lẽ nữ nhân kia, thật sự có quan hệ với mẫu hậu sao?” Ta nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu thật sự nguyện ý để cho người ta biết rằng, ngài đã phá vỡ đồ đệ của Cửu Biến Quỷ Nữ, thanh danh hiển hách trên giang hồ, vào phủ thái tử để tiến hành chuyện châm ngòi ly gián hay sao?”

Thanh danh của Cửu Biến Quỷ Nữ trên giang hồ quả thật rất kém cỏi. Bởi vì phần lớn võ công của nàng có liên quan đến mê hồn huyền vật, làm hại không ít nam nhân trong danh môn chính phái. Cho nên tên nàng, trên cơ bản cũng chẳng khác gì đám phụ. Hoàng hậu làm sao có thể để cho chuyện này truyền ra ngoài được? Nếu bà đã không dám truyền ra, như vậy, đem trận chiến ngày hôm nay diễn biến thành một cuộc tranh giành tình nhân giữa hai người phụ nữ, chẳng phải tốt hơn sao?

Mẫu Vân Cơ hiển nhiên cũng hiểu được ý của ta, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn thái tử thoát khỏi quan hệ, có khả năng sao? Vợ chồng vốn là một thể, tất cả những gì ngươi đã làm không phải do thái tử sai khiến, thì là ai?”

Ta nhàn nhạt nói: “Thái tử cùng thái tử phi bất hòa là chuyện mà trong ngoài triều đình đều biết. Hai người chúng ta sẽ không liên thông một mạch. Hơn nữa, nếu đúng như những gì mẫu hậu nói thì tất cả những gì mẫu hậu đã làm ngày hôm nay, cũng là vì phụng thánh chỉ của hoàng thượng sao?”

Mẫu Vân Cơ lại bị kiềm hãm. Bà đương nhiên không thể giao ra thánh chỉ được. Ban đầu vốn tưởng rằng, sau này sẽ âm thầm giải quyết chuyện này một cách êm thấm dễ dàng. Phát triển đến nước này, có phải là mong muốn của bà đâu?

Ta nói: “Mẫu hậu, thần nhi nghĩ, người bên ngoài chỉ biết sẽ đồn rằng: ‘Thái tử muốn nạp thiên phi, thái tử phi vì quá ghen tuông nên đã tự mình dời khỏi Đông Cung ra ở bên ngoài. Mà lúc này, hoàng hậu nương nương tuyên chỉ muốn thái tử phi vào cung thưởng hoa. Thái tử phi tâm tình không được tốt, sẽ không đáp ứng. Kết quả là, hoàng hậu nương nương giận tím mặt, mang theo một đội nhân mã, sát nhập sơn trang, nảy sinh xung đột với người của thái tử phi.’ Có người sẽ nhân đó mà hỏi: ‘Hoàng hậu nương nương cũng quá kiêu ngạo đi. Không phải chỉ là không đáp ứng đi thưởng hoa thôi sao? Cần gì phải dẫn theo nhiều cao thủ như vậy buộc thái tử phi phải vào hoàng cung?’ Có người sẽ lặng lẽ trả lời: ‘Người không biết sao, hoàng hậu chính là người của Mẫu gia đó. Mẫu gia, ngay cả hoàng thượng cũng phải kính nhường ba phần’...”

Mẫu Vân Cơ liên tục cười lạnh, nhưng không lên tiếng...

Ta so tới so lui thanh đao trên cổ bà, tiếp tục nói: “Trước đừng nói đến người ta sẽ nói như thế nào. Những lời nói kia khẳng định đối với mẫu hậu ngài chẳng tốt đẹp gì. Nhi thần cũng không muốn nhắc đến để tránh làm ngài tức giận. Cứ nói về thần nhi trước đi. Như vậy, dưới áp bức của mẫu hậu, thái tử phi không chịu nổi liền phản kháng, kẻ chủ thủ lên cổ hoàng hậu nương nương. Đúng lúc đó, thái tử theo dõi đao phi theo đến sơn trang. Khi vào bên trong, nhìn thấy tình cảnh như vậy liền vội vàng khuyên bảo, cứu hoàng hậu nương nương...”

Mẫu Vân Cơ không thể ngờ được, ta nói một hồi đến cuối cùng, thái tử trái ngược lại trở thành người cứu bà. Bà liên tục cười lạnh, nói: “Thái tử sẽ ngăn cản thái tử phi thương tổn ai gia ư? Có ai sẽ tin chứ?”

Ta nói: “Tất nhiên, những người ở đây, ai ai cũng đều không tin. Nhưng chân tướng như thế nào, chẳng lẽ mẫu hậu thật sự muốn một năm một mười đổi chất trước mặt hoàng thượng hay sao? Còn nữa, thỉnh mẫu hậu hạ lệnh cho đám người của ngài bỏ vũ khí xuống, tự động đầu hàng... Đó là chuyện không có khả năng xảy ra, mẫu hậu sẽ không đáp ứng... Nhưng mà, người bên cạnh ngài cũng có thể truyền chỉ. Ngài xem kìa, vị thái giám bên cạnh ngài đã gấp đến độ trán đổ đầy mồ hôi rồi...”

Quỳnh Hoa đã sớm ngầm hiểu, nói: “Mau truyền chỉ đi, bảo bọn họ bỏ vũ khí xuống, mặc cho thái tử xử trí. Nếu không, tánh mạng của hoàng hậu khó giữ được...”

Thái giám kia nhìn hoàng hậu. Hoàng hậu đành giọng quát: “Không có ý chỉ của ai gia, người dám...”

196. Chương 198

Chương 198: NGHI HOẶC

Edit: Docke

Ta cầm thanh trủy thủ trên tay, nhẹ nhàng cứa vào cổ bà một nhát. Một dòng máu tươi từ từ chảy xuống. Tên thái giám kia hoảng sợ kêu to: “Hoàng hậu có chỉ, mau bỏ vũ khí xuống, mặc cho thái tử xử trí. Nếu không, tánh mạng khó giữ...”

Âm thanh vừa truyền ra, trong ngoài đại đường trầm mặc thật lâu, rốt cuộc có người ‘ầm’ một tiếng, bỏ thanh đao xuống đất. Hết hai đến ba, âm thanh ‘ầm ầm’ bắt đầu vang lên không dứt. Chỉ chốc lát sau, trong ngoài đại sảnh, đao thương đã rơi đầy trên đất. Lão cha cùng Tư Đồ, thân hình hai người nhoáng lên, ngón tay điểm liên tục. Mấy vị võ công cao thủ đã bị hai người họ dùng điểm huyết để chế ngự. Ta tin chắc rằng bên ngoài đại sảnh, người của Thanh Phượng Môn cũng sẽ làm theo cách như vậy để khống chế đám người tuy mang danh là Hộ Long Vệ lại hoạt động như hộ phượng vệ. Như vậy, đám người võ công cao cường đó khi bị chế ngự thì cũng chẳng khác gì đám tiểu binh tiểu tốt...

Nhưng trong lúc đó lại xảy ra một biến cố nhỏ nhỏ. Cửu Biến Quỷ Nữ thấy tình hình như vậy thì cười lạnh một tiếng, cũng không thèm nghe lệnh chỉ huy, phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ mà đi. Võ công của nàng cao nhất, ngay cả lão cha cũng phải dè chừng nàng. Vì thế không có ai có thể ngăn được nàng, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng bỏ trốn. Xem ra, độ trung thành của đám ô hợp vô lâm đối với hoàng hậu vẫn là không đủ...

So sao được với Hộ Long Vệ, thành thành thật thật đứng đó, để mặc cho người ta điểm huyết, không hề phản kháng chút nào?

Ta nói: “Đầu tiên cứ áp giải bọn họ đến thiên thánh, chờ ta cùng mẫu hậu tâm sự xong sẽ thả bọn họ đi. Mẫu hậu, không phải ngài muốn ngắm hoa hay sao? Trong sơn trang này của thần nhi cũng có không ít hoa đẹp. Chọn ngày không bằng xung đột. Nếu bởi vì ngắm hoa mà náo loạn một trận lớn đến vậy rồi, không bằng hôm nay để hai mẹ con ta vui vẻ ngắm hoa?”

Mẫu Vân Cơ không biết rốt cuộc ý muốn của ta như thế nào. Đến tận bây giờ, ta đã giành được đại toàn thắng, lại còn giữ không cho bà đi. Còn thủ hạ của bà, theo lời ta nói dường như lại muốn thả bọn họ ra vậy. Điều này càng làm cho bà không thể nắm bắt.

Ta áp giải Mẫu Vân Cơ đến hoa viên. Tề Thụy Lâm dẫn theo người đi theo ở đằng xa chứ không dám lại gần quá. Bởi vì ta đã nói, nếu hấn đến gần, tay của ta liền run rẩy, làm ra hậu quả gì thì ta cũng không thể khống chế được.

Từ đầu đến cuối, Tề Thụy Lâm đều mặt mày chăm chú nhìn nhỏ. Ánh mắt như có mưa gió dục tới, vô cùng phần nộ. Ta biết, hấn đang ghen một bụng, muốn phát hỏa mà không được. Hành động của ta không nằm trong dự đoán của hấn. Sự tình phát triển đến bước này, khó trách hấn lại cau có khó chịu như vậy. E rằng sự tình đã đi quá xa, người bị tính sổ kế tiếp, chính là ta. Tầm nhìn của ta không dám giao mắt với hấn, chỉ dám nhìn cái ót của Mẫu Vân Cơ, đi thẳng một mạch đến hoa viên...

Thật ra trong hoa viên này, nào có phong cảnh hoa hòe gì đáng để ngắm nhìn đâu. Sơn trang này nằm trên đỉnh Tây sơn. Bình thường, ngoại trừ cung nữ thái giám trông coi, Tề Thụy Lâm rất ít khi đến đây ở. Nếu chủ tử một năm cũng đến không được vài lần thì hoa hoa cỏ cỏ này cũng đâu cần phải bỏ công chăm sóc nhiều chi ết. Chỉ cần chúng nó không chết đã là phước đức lắm rồi.

Một vùng hoa cỏ um tùm, yên tĩnh, ta cùng Mẫu Vân Cơ ngồi xuống hai bên bàn đá. Thanh thủy thủ rất cuộc cũng rời khỏi cần cỏ bà, nằm gọn trong tay ta. Ta dùng thanh thủy thủ mà chỉnh chỉnh móng tay, hơi cười, nói với Mẫu Vân Cơ: “Mẫu hậu, người xem, hoa viên của thần nhi không thể nào so được với ngự hoa viên của mẫu hậu đúng không?”

Mẫu Vân Cơ, xem ra tố chất tâm lý vô cùng tốt, hôm nay đã bị đánh bại đến bụi đầu bụi mặt nhưng cũng không hề nhụt chí chút nào. Bà duyên dáng cười cười, nói: “Hoàng nhi thật đúng là rất biết thưởng thức. Hoa viên này... thiết kế chẳng khác gì vườn hoang rừng dã, thật là có mùi vị dã thú...”

Ta cười: “Mẫu hậu, nhi thần lại ưa thích hình dáng này, khiến ngài chê cười rồi. Nói không chừng, ngài ngồi ở đây, lát nữa có một hai con thỏ hoang chạy đến, ngài lại có lộc ăn. Hai mẹ con chúng ta bày đồ nướng tại đây luôn. Đó chẳng phải là rất có phong vị hay sao. Mẫu hậu, cho đến bây giờ chắc ngài cũng chưa từng được hưởng qua?”

Mẫu Vân Cơ nhàn nhạt nói: “Ai gia cũng thật sự muốn nếm thử món ăn thôn quê này, nhìn xem thỏ hoang bị nướng trên lửa thì nó sẽ có kết cục thế nào...”

Bà nói vậy chính là đang cảnh báo ta. Nói cho ta biết: ‘Chờ việc này trôi qua, người chạy cũng không thoát được. Mặc kệ là lấy cái gì, cái chuôi đao cũng đã kê lên cổ của hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ rồi. Tội danh này cũng không thể không gánh chịu. Người quả thật đã trở thành thỏ hoang nằm trên giá củi rồi.’

Ta nở nụ cười, nói: “Trong hoa viên duyên dáng thế này, sao mẫu hậu lại cứ nghĩ mãi đến mấy chuyện máu tanh như thế. Hai mẹ con chúng ta vất vả lắm mới có thể ngồi chung một chỗ. Sao không tán gẫu mấy chuyện vui vẻ một chút? Ví như, cháu gái của mẫu hậu, cũng là tiểu mỹ nhân có một không hai trong thiên hạ nha...”

Xem ra, ta lại sát muối vào vết thương của bà rồi. Bà lạnh lùng nói: “Cháu gái cái gì. Ta chỉ có một đứa cháu gái mà thôi, chính là Bình vương phi. Người kia, ai gia coi như nó đã chết...”

Ta tấm tắc hai tiếng nói: “Hay là, Mẫu nhị tiểu thư đã làm ra chuyện gì có lỗi với mẫu hậu rồi? Nếu vậy thì nàng cũng thật muốn bị đánh đòn mà. Ngài đối với nàng tốt như vậy, cho nàng tất cả những thứ tốt nhất trong thiên hạ. Nếu ngài có thể đối với thần nhi, chỉ bằng một ngón tay út của nàng thôi, thần nhi đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi...”

Mẫu Vân Cơ lạnh lùng thốt: “Đối tốt với nó thì có ích lợi gì đâu. Nó chẳng phải đã phản bội ta rồi sao...” Bà quay đầu nhìn ta, “Nếu không phải vì ngươi, Thẩm nhi có lẽ sẽ không đi đến nông nỗi này. Tất cả chuyện này, đều là vì ngươi...”

Ta cười nói: “Mẫu hậu, sao lại tại thần nhi? Ngài hiểu lầm rồi? Thần nhi làm gì có năng lực lớn như vậy được?”

Mẫu Vân Cơ hơi thất thần, liếc mắt nhìn về phía Tề Thụy Lâm ở xa xa, lẩm bẩm: “Vì sao người hán muốn kết hôn lại là ngươi? Khiến cho tất cả hy vọng của ta đều hóa thành hư ảo...”

Chuyện này lạ à nha. Ta nói: “Cháu gái của mẫu hậu, cho đến nay đều muốn được gả cho thái tử. Điều này thần nhi cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng vì sao ngài lại cứ muốn đem nữ nhân của Mẫu gia cùng đương kim thái tử kết thành một đôi? Chẳng phải ngài đặc biệt không muốn nhìn thấy Thụy Vương lên làm thái tử hay sao?”

Đạp được thái tử xuống ngựa thì càng hay đó sao? Cần gì phải dùng thủ đoạn thông gia để lung lạc Tề Thụy Lâm có tính cách kiêu ngạo này? Ngươi không phải còn có một đứa con ruột là Bình Vương hay sao? Nếu như con ruột lên làm thái tử, không phải nó sẽ càng nghe lời ngươi hơn hay sao?

Ta chỉ có thể nói rằng, Mẫu Vân Cơ thật đúng là có những suy nghĩ hỗn loạn. Có lẽ, trong cảm nhận của hoàng thượng, địa vị của Tề Thụy Lâm đã không thể phá bỏ được. Cho nên bà không thể không từ bỏ ý tưởng đạp đổ thái tử. Nhưng mà, không hiểu vì sao, ta cứ có cảm giác, sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Mẫu Vân Cơ nhàn nhạt nói: “Ngươi nghe ai nói là ai gia không muốn Thụy Vương lên làm thái tử? Thụy Vương anh minh thần võ, là người kế thừa vương vị tốt nhất. Chỉ tiếc rằng, hán lại chọn lựa cưới ngươi...” Bà nở nụ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu, nói tiếp: “Nhưng cũng không sao, sau chuyện lần này, ngươi cho là ngươi có thể chạy trốn được sao?”

Ta nhìn không trung xa xa, nói: “Mẫu hậu, ta cũng không cho rằng, ta thật có thể chạy trốn được...”

Mẫu Vân Cơ hình như đột nhiên hiểu ra chuyện gì, hỏi ta: “Là ngươi cố ý rơi vào? Ngươi cố ý để chính mình rơi vào hoàn cảnh này?”

Ta lạnh nhạt cười, không trả lời bà...

Bà nói: “Vì cái gì? Vì sao ngươi lại muốn làm như vậy? Phải biết rằng, trên lưng ngươi gánh tội danh lớn như vậy, mặc kệ hoàng thượng nghĩ thế nào cũng sẽ sai ngươi làm vậy. Chắc chắn là vì muốn hưởng cục diện đến ổn định nên ngươi mới tung ra chiêu này. Nhưng ngôi vị thái tử phi của ngươi e rằng sẽ không giữ được nữa. Ai gia thật sự không hiểu. Ngươi mạo hiểm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

197. Chương 199

Chương 199: KHÓA TÌNH

Edit: Docke

Ta nói: “Mẫu hậu, lúc ngài dùng nhân sĩ võ lâm cùng Hộ Long Vệ để ám sát, khống chế quan viên triều đình, có từng nghĩ đến hậu quả hay không?”

Mẫu Vân Cơ giật mình: “Vì những thủ hạ trong tay ta mà người phải mượn ngôi vị thái tử phi để đánh đổi, đáng giá sao?”

Ta nghĩ, dù có nói với bà cái gì thì bà cũng sẽ không hiểu đâu. Trong mắt bà, quyền lực vô thượng và thể diện mới là tất cả. Ngoài trừ chúng ra, bà làm sao có thể hiểu được tâm tư suy nghĩ của ta, muốn được tự do lười nhác sống hết quãng đời này, sau đó đầu thai trở về thời hiện đại với mạng lưới vi tính...Đương nhiên, ở cái thời cổ đại này, có người hiểu được mới thật sự là lạ đó...

Bóng mặt trời đã ngã về tây, ta nhàn nhạt nói: “Kỳ thật, tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều là sự hiểu lầm, không phải sao?”

Ta hé mắt, thoáng nhìn thấy Tề Thụy Lâm đã đi tới, chỉ còn cách chỗ ta năm bước chân. Ta bỗng nhiên kêu to một tiếng, khiến cho tất cả những người có mặt trong hoa viên đều nghe rõ rành mạch: “Vương gia, vì sao người lại hạ độc thủ như vậy? Chúng ta vốn là vợ chồng, người lại đi giúp mẫu hậu của người?”

Sau đó, ta ngã lệch về một bên, nằm trên ghế không thể động đậy...

Mẫu Vân Cơ bất ngờ đến sững sờ mà nhìn ta, mặt hiện lên một tia cười khổ. Bà đã hiểu, lúc này đây, Tề Thụy Lâm không những giữ mình trong sạch, lại còn nhận được mỹ danh cứu mẹ. Bà có thể làm thế nào đây, chẳng lẽ lớn tiếng tuyên bố: “Không, không phải thái tử cứu ta, là thái tử phi đang giả bộ thôi, làm ọi người nhìn qua cứ tưởng là thái tử cứu ta...”

Bà sao có thể nói rõ ràng được? Người ta nghe xong có thể hiểu được sao? Không bằng đừng nói gì cả...

Tề Thụy Lâm như bay, tiến lên nắm lấy ta đang ngã lệch trên ghế, không hề nhìn Mẫu Vân Cơ mà nói: “Mẫu hậu, dẫn đám người của ngài rời đi đi...”

Mẫu Vân Cơ đương nhiên sẽ không cho rằng nhóm chúng ta sẽ khinh địch như vậy mà buông tha cho bà. Trong lòng bà hiểu rõ, thủ hạ của bà là những cao thủ sống dựa vào võ công, e rằng đều đã bị thái tử động tay động chân cả rồi. Nhưng bà có năng lực làm gì nữa? Chẳng lẽ không đi? Bà xoay người đi ra ngoài hoa viên, bóng dáng cô độc mà tiêu điều...

Ta đột nhiên nổi lên một ý tưởng kỳ quái. Mẫu Vân Cơ luôn mềm mỏng uy hiếp ngôi vị thái tử, nhưng trên thực tế, hình như bà không hề muốn Tề Thụy Lâm mất đi ngôi vị thái tử. Vì sao lại như thế?

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên ta cảm giác bị người ta ôm lấy. Trước bao nhiêu con mắt, ta kinh hãi, vội la nhỏ: “Mau buông ra...”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng thốt: “Thái tử phi không phải đã bị bốn vương hạ độc thủ rồi sao? Làm sao còn có thể đứng lên được? Bốn vương không tử mình ăm, chẳng lẽ nàng còn muốn để cho người khác đến ôm hay sao?”

Lúc nói chuyện, cánh tay hắn trói chặt, ôm xiết lấy ta, toàn thân đang tràn ngập tức giận. Ta đành phải nhàn nhạt nói: “Không thể ngờ được, giúp người ta lại hóa ra là mình có lỗi. Ta có phải là đã can thiệp quá sâu vào chuyện của người khác hay không đây?”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng đừng tưởng rằng bốn vương không biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Nàng cho rằng từ đây về sau, nàng có thể xóa bỏ sạch sẽ quan hệ, nhân cơ hội này mà bỏ trốn hay sao? Cho dù bốn vương không còn làm thái tử nữa, nàng cũng không được đi đâu hết...”

Vừa dứt lời, hắn một cước đá văng cửa phòng ra, bế ta đi vào rồi đặt ta xuống giường, khiến ta nảy sinh một dự cảm không quá tốt đẹp. Hắn không phải muốn...bá vương cường cung gì đó chứ?”

Phòng bị đóng kín, hắn như khốn thú vậy, đi đi lại lại trong phòng, qua qua lại lại bồi hồi vài vòng. Ta từ trên giường ngồi dậy, tội nghiệp mà nhìn hắn...

Hắn quay đầu nhìn ta, vươn tay cởi đai lưng của mình, rõ ràng là đang muốn cởi đồ. Ta nghĩ, thảm rồi! Hắn khẳng định là đang muốn làm cái chuyện bá vương cường cung gì đó rồi. Ta phải làm sao bây giờ?

Hắn lại bắt tay chống hông, quay đầu nhìn ta. Trông thấy thần sắc của ta, dường như cơn tức giận bỗng nhiên tan mất, hắn ngồi xổm xuống trước giường, vùi đầu vào chân ta, nói: “Như nhi, nàng muốn bốn vương làm gì bây giờ? Tất cả những gì bốn vương có thể làm cho nàng đều đã làm hết rồi nhưng trái tim nàng vẫn

không trao gửi cho bốn vương. Nàng nói đi, rốt cuộc nàng muốn thế nào? Bốn vương cũng đã nghĩ, muốn cưỡng bức nàng. Nhưng với tính cách của nàng, chỉ sợ sẽ đẩy nàng càng ngày càng xa, cuối cùng sẽ rời bỏ bốn vương mà đi. Chuyện lần này, nàng có biết không? Mẫu hậu nhất định sẽ lấy cho bằng được tính mạng của nàng. Nàng cho rằng nàng thật sự có thể trở ra?”

Ta không khỏi đưa tay lên xoa đỉnh đầu của hắn, dùng giọng nói mà ngay cả bản thân cũng không thể tin nổi, miễn cưỡng nói: “Thái tử gia, chuyện lần này, tình hình sẽ không đi quá xa như vậy đâu đúng không? Chỉ cần ta mai danh ẩn tích là có thể tránh được cái chết...”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt ngẩng đầu lên, nói: “Mai danh ẩn tích? Không phải chính là niềm hy vọng của nàng đó sao? Bốn vương sẽ không cho nàng toại nguyện...” Hắn lại nói: “Nếu nàng muốn mai danh ẩn tích, bốn vương sẽ đi cùng nàng. Nàng biết không, kể từ khi nàng bước vào Tề môn, thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể là thê tử của Tề Thụy Lâm ta. Đứng hồng có chủ ý gì khác!”

Đây cũng là vấn đề nan giải của ta. Nếu như ta lừa Tề Thụy Lâm, bỏ đi mai danh ẩn tích mà khiến cho sóng gió ba đào nổi lên, thái tử từ vị, chỉ sợ rằng Đại Tề tội nhân thiên cổ chính là ta.

Ta cũng không muốn mang cái tội danh như vậy...

Ta nói: “Chỉ cần thái tử có thể nghĩ ra cách, khiến cho hoàng hậu nương nương bỏ qua chuyện này, không tìm cách diệt trừ ta nữa thì ta sẽ không cần phải đi con đường đó...”

An ủi hắn một chút cũng được mà. Nhưng hiện giờ, có thể tìm ra cách gì đây? Hoàng hậu là tôn thần, ta lại cho bà một cái cơ rất sung túc để áp dụng hành động với ta, có ai có thể ngăn cản được đây? Thế cục hiện giờ đã nghiêng hẳn về phía bà. Cái mạng nhỏ này của ta, bà có thể tìm cơ lấy đi bất cứ lúc nào. Ta nghĩ không ra, chuyện lần này, nếu như thật sự muốn bình ổn trở lại, cách duy nhất chỉ có thể quy kết mọi tội lỗi cho ta mà thôi. Ít nhất cũng ép ta phải từ bỏ ngôi vị thái tử phi này. Ta suy đi nghĩ lại, không khỏi hơi hơi nở nụ cười. Nếu như vậy thì Tề Thụy Lâm sẽ làm gì đây?

Nhưng ý cười này của ta lại rất dễ làm người ta oán hận. Vẻ mặt Tề Thụy Lâm hiện lên nét cổ quái. Vẻ mặt này làm ta liên tưởng đến mới trước đây, một đứa bé ba, bốn tuổi đã gặp một chuyện khiến cho bản thân tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng cha mẹ nó lại lơ đãng, ngược lại còn lạnh nhạt mà cười nhạo. Cảnh đó khiến cho đứa bé kia giận dữ vô cùng, oán hận chạy đến cắn vào tay mẹ nó một cái...

Biểu hiện trên mặt Tề Thụy Lâm bây giờ, chính là vẻ mặt vô cùng tức giận đó. Ta kêu to không ổn rồi, chỉ sợ rằng núi lửa sẽ bộc phát...

Đang nghĩ ngợi, môi đã bị làn hơi ấm, áp miệng ngăn chặn. Trên người hắn mang theo nhiệt lực như muốn thiêu đốt tất cả, chăm chú ngăn chặn ta. Hắn khẩn thiết hút mút trong miệng ta, dường như muốn nuốt chửng lấy ta. Ta cảm nhận được thân nhiệt của hắn, nóng bỏng, lại mang theo một niềm tuyệt vọng, dường như muốn hỏa táng ta luôn vậy. Thân thể hắn kề sát vào ta, ta cảm giác được thân thể của hắn bắt đầu biến hóa, không dám làm ra bất cứ một cử động nhỏ nào. Nghĩ rằng, lúc này đây, ta đã chọc hắn nổi giận thật rồi. Tục ngữ nói rất đúng, con thỏ tức lên cũng biết cắn người. Huống chi người này lại chẳng phải thỏ, mà là mãnh hổ...

Ta nghe thấy miệng hắn nặng nề thở dốc. Mồ hôi rịn ra trên trán, tích đọng rồi chảy xuống, chảy cả lên mặt ta. Ta hơi hơi mở hai mắt ra, nhìn thấy mặt hắn đỏ bừng như nước. Trong ánh mắt tràn ngập dục vọng. Tim ta đập thình thịch, cảm giác thân thể mình cũng trở nên nóng bỏng như có lửa đốt từ bao giờ. Ta phát hiện, trong lòng ta cũng đang có một chút khát vọng, hoàn toàn khác hẳn với sự chán ghét lúc ở cùng Tuyên Vương. Đối với sự đụng chạm thân thể của hắn, thế nhưng lại không hề có chút ác cảm nào. Chỉ cảm thấy lúc hắn hôn ta, trong sự vội vàng lại mang theo một ít mềm nhẹ. Từ đầu đến cuối, hắn đều che chở cho ta, bất kể là khi nào. Điều này làm cho trái tim ta nhẹ nhàng chảy qua một dòng suối ngọt ngào. Mặc dù hắn trải qua vô số cuộc tranh đấu, đã trải qua vô số trận gió tanh mưa máu, trái tim hắn đã muốn trở nên cứng lạnh như sắt. Nhìn cách hắn đối xử với Mẫu Phượng Thâm cũng biết. Lúc nàng chết, hắn chỉ cảm thấy phiền nhiễu, là một loại phiền nhiễu miệt thị sinh mạng. Còn đối với ta, từ đầu đến cuối lại luôn bảo trì mong muốn che chở như đối với người thân...

198. Chương 200

Chương 200: TÂM TƯ

Edit: Docke

Dời môi ta, nhìn thần sắc của ta, hần thở dài nói: “Như nhi, phải làm sao nàng mới chịu giao trái tim cho ta? Bốn vương đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa. Như nhi, thật xin lỗi...”

Ta còn chưa kịp hiểu thế nào, hần nói ‘Thật xin lỗi’ là có ý tứ gì, liền cảm thấy quần áo trên thân thể đã bị hần dùng hai tay linh hoạt cởi bỏ từng cái, từng cái một. Trong nháy mắt, trên người ta chỉ còn lại một cái yếm ngực. Ta vô cùng xấu hổ, nói: “Người muốn làm cái gì?”

Tề Thụy Lâm dường như đang cố kìm nén điều gì, nói: “Như nhi, ngoại trừ cách này ra, bốn vương không biết còn có thể dùng cách gì để giữ nàng ở lại, để nàng không còn muốn rời bỏ ta mà đi nữa...”

Ta nhìn thấy trong mắt hần tràn ngập nỗi ưu thương, trong lòng không khỏi mềm nhũn. Đang lúc ta không phòng bị, hần lòn tay vào bên trong áo yếm, âm áp cầm lấy bầu ngực ta. Trong mắt hần tràn ngập dục vọng nhưng còn có cả sự ngưng ngững. Cái kiểu ngưng ngững này, không khỏi làm cho trái tim ta trở nên mềm mại, ta thì thảo nói: “Người thật sự muốn như thế?”

Tề Thụy Lâm thở dài một hơi, bỗng nhiên ngồi dậy. Ta nghĩ hần đã muốn buông tha cho ta, không khỏi thở phào một hơi. Không hiểu sao trong lòng lại có chút thất vọng. Đang muốn tự mình mặc lại quần áo thì kinh ngạc nhìn thấy, hần từ từ cởi bỏ từng lớp, từng lớp quần áo trên người, để lộ ra vóc dáng dong dỏng cao lớn. Ta nhìn thấy mà chỉ muốn tông cửa xông ra...

Hần ôm cổ ta nói: “Như nhi, Như nhi, nàng đừng trách ta...”

Da thịt trên người hần dán chặt vào ta. Quần áo trên người ta đã sớm tán loạn không chịu nổi, lộ ra phần nửa thân mình. Ta cảm giác được, da thịt hần mềm mượt như tơ. Lúc dán vào người ta, mang đến cho ta từng trận run rẩy. Hần thở dài: “Như nhi, nàng đừng sợ. Ta sẽ cẩn thận...”

Ta không khỏi vòng tay ôm ấp thắt lưng hần. Thì ra, thắt lưng của hần lại vừa rất mềm, lại rắn chắc, tràn ngập khuynh hướng xúc cảm. Một động tác nhỏ này của ta lại khiến cho hần tràn ngập vui sướng. Lúc hần xâm nhập vào cơ thể ta, ta cảm giác một chút đau đớn ngăn ngững, cảm giác lan truyền sau đó, chính là vui sướng cực khoái. Hóa ra, ta cùng với hần, thật sự có thể nói là – như cá gặp nước...

Hần cẩn thận che chở ta, lại một lần một lần mang ta đến sung sướng, cao trào cực điểm. Mỗi đến khi sắc trời mờ mịt, ta mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Lại hóa ra, có người nằm bên cạnh mình, trong lòng cũng sẽ tràn ngập âm áp như vậy. Nhưng trong lòng ta, hình như vẫn có vô vàn vướng bận. Còn có thể ra đi thư thái như trước hay không, ta cũng không còn dám khẳng định nữa.

Khi chúng ta trở về Đông Cung, chưa kịp vào cung đã thấy thái giám tuyên chỉ đứng trên bậc thềm, thần sắc như gặp phải đại địch mà đợi chúng ta. Ta biết, chuyện gì nên tới, trước sau gì cũng sẽ tới.

Ta tiếp thánh chỉ, không khỏi mỉm cười. Thì ra, cùng lắm cũng chỉ phế ta làm thứ nhân* (dân thường). Hoàng thượng đối với ta, cũng đã quá ân điển* (hay ân sủng: là sự ban cho, sự tha thứ, sự cứu rỗi...)

Tề Thụy Lâm lại ở bên cạnh ta, lạnh lùng nói: “Cho dù nàng có bị biếm vào Mịch Chi Điện, bốn vương cũng sẽ theo cùng...”

Ta đương nhiên sẽ không vào Mịch Chi điện. Ta đang cân nhắc cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ và lão cha, vào tối hôm nay sẽ xa chạy cao bay mà. Ta vội hỏi: “Thái tử gia, ngài hiện giờ chính là thái tử đó. Đầu thế như thế được. Bọn thái giám còn đang chờ kia. Thứ nhân không thể ở tại phủ thái tử được. Ta muốn đi theo bọn họ...”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói với bọn họ: “Thái tử phi đi đâu, bốn vương sẽ đi đến đó. Các người dẫn đường đi...”

Tề Thụy Lâm hiện giờ vẫn là thái tử. Mấy người đó đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng không dám cản lại, áp giải ta đi, phía sau còn có thái tử đương triều anh hùng khí phách hiên ngang đi theo. Phía sau thái tử còn có cả Diệp Bất Phàm, Thanh Loan cùng những cao thủ tuyệt đỉnh của Thanh Phượng Môn. Thật có thể nói là nhất đại kỳ quan, chưa từng thấy có tội nhân nào bị áp giải vào Mịch Chi điện mà lại hoành tráng đến thế. Dọc theo đường đi cũng hấp dẫn không ít ánh mắt. Ta nghĩ, cảnh tượng này cũng được cho là điều kỳ lạ nhất từ xưa đến nay, không khỏi đặc ý đào tạc một hồi... Lại nghĩ tới hình như hoàn toàn không tương xứng với hoàn cảnh, ta đang bị biếm vào lãnh cung làm thứ nhân mà, vội thu hồi vài phần đặc ý...

Ta hơi hơi quay đầu lại, nhìn Tề Thụy Lâm. Sắc mặt hắn nghiêm túc tựa như băng sương. Cảm nhận được tầm mắt của ta, không ngờ lại liếc mắt nhìn ta một cái đầy ý cảnh cáo. Ta hiểu được. Hắn đang sợ ta sẽ bỏ chạy. Chưa từng thấy người nào như hắn, người ta đã bị biếm vào lãnh cung rồi mà còn bị xem là giặc dữ nữa. ta hiện giờ chẳng phải đã không còn là thái tử phi nữa rồi sao? Chẳng lẽ còn không cho ta dùng thân phận của thứ nhân mà chạy trốn được sao?

Ta bị giam lỏng trong Mịch Chi điện. Chiếu theo đạo lý mà nói, thủ vệ canh ngoài điện không nên nghiêm ngặt như vậy chứ? Chiếu theo đạo lý mà nói, thái tử không nên ở chỗ này chứ? Nhưng điều khiến ta nghĩ mãi không ra chính là, thái tử đã làm như vậy. Chỉ có thể khiến ta cảm thán, tại cái xã hội phong kiến không bán hai giá này, quyền lực tối thượng là tất cả. Không thể so với hiện đại văn minh, cái gì cũng phải nói đến quy chế pháp luật. Mọi người đều phải làm việc theo hiến pháp. Mịch Chi điện này, không ngờ lại trở thành tẩm cung của thái tử. Mỗi ngày, sau khi thái tử vào triều xong liền vội vàng chạy về. Mà những lúc hắn không có ở đây, Diệp Bất Phàm cùng Thanh Loan, một trái một phải, khi trước khi sau, nhìn chăm chú canh phòng gắt gao. Mặc kệ Tiểu Phúc Tử leo cửa sổ mà vào cũng tốt, lật ngói mà vào cũng được, đều có thể nhìn thấy hình bóng xuất quỷ nhập thần của Thanh Loan.

Trông thấy Tề Thụy Lâm lại đến, ta cảm thán. Vì sao tự do lại khó cầu như vậy? Vì sao sự tình lại không phát triển như ta mong đợi chứ? Vì sao lão hoàng đế không quản lý con hắn đi, cả ngày cứ chạy đến lãnh cung, bộ đi chơi sao?

Hoàng hậu này, sau khi đập ta xuống ngựa cũng không thấy bà ta có động tĩnh gì nữa. Ví như sai sát thủ ám sát, diệt trừ ta chẳng hạn... Nếu vậy thì ta mới có cơ hội mà đục nước béo cò a...

Nói thật ra, ta rất muốn đến Thực Trung Lôi Gia nhìn xem một cái, xem cái nơi mà vị tài xế lái xe tải kia xuyên không đến. Không ngờ hắn lại có thể cả người lẫn xe cùng nhau xuyên qua. Cái địa phương đó, nhất định là có điều thần mật của nó. Nói không chừng, để ta tìm được bí quyết trong đó, cũng có thể mang theo một, hai món đồ cổ trở về, mà tất cả đều là vật trong hoàng cung. Như vậy, trở về hiện đại, giàu to rồi...

Nghĩ đến điều hạnh phúc, ta không khỏi hắc hắc mà cười, lại khiến cho Tề Thụy Lâm trong lòng tràn ngập nghi ngờ.

Ta nhàn nhạt nói: “Thái tử gia, nô tỳ hiện giờ chính là một tội nhân. Ngài cũng không thể thường xuyên chạy đến chỗ ta được. Bằng không, xảy ra đại họa gì, ngôi vị thái tử của ngài cũng khó mà giữ được...”

Tề Thụy Lâm nói: “Tội nhân? Ai nói nàng có tội? Tổng nàng tới chỗ này, chẳng qua chỉ là kẻ tạm thích ứng mà thôi. Nơi có bốn vương thì làm sao lại có tội nhân được?”

Ta thăm dò hỏi hắn: “Thái tử gia, ngài đến nơi này, hoàng thượng không tỏ vẻ dị nghị gì sao?”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Phụ Vương diệt trừ ngôi vị thái tử phi của nàng, chẳng qua cũng chỉ tạm thời muốn trấn an mẫu hậu thôi. Chỉ cần cục diện ổn định, tự nhiên sẽ khôi phục phi vị cho nàng. Trong lúc này, nàng cũng đừng có suy nghĩ lung tung...”

Trong mắt ta tràn ngập khát khao, hăng hái nói: “Hoàng hậu a hoàng hậu, xem ra tất cả những gì người làm đều đã nằm trong kế hoạch của người ta. Ta xem người còn làm thế nào để đấu với ta đây? Kết quả là, ta chẳng phải vẫn sẽ là thái tử phi đó sao?”

199. Chương 201

Chương 201: RỒI RÀNG

Edit: Docke

Tề Thụy Lâm lại nhàn nhạt nói: “Nàng đừng đóng kịch nữa. Thế nào, ta sẽ phải...”

Ta nhàn nhạt nói: “Thái tử gia, có thể là người đã hiểu lầm rồi. Vớ được ngôi vị thái tử phi này, đối với ta mà nói, cũng là một cơ may hiếm có. Có cô gái nào lại không muốn được tôn vinh đâu cơ chứ?”

Tề Thụy Lâm giật giật khóe miệng, nói: “Cô gái nào cũng vậy, nhưng không phải là nàng. Bốn vương cứ cảm thấy, hình như chẳng có gì quan trọng với nàng hơn những thứ nàng đang chờ, cho nên trước sau nàng vẫn không thêm để ý gì đến những người bên cạnh...”

Ta cười nói: “Có vậy sao? Có cái gì lại hấp dẫn một cô gái hơn cả ngôi vị thái tử phi hay sao? Thái tử gia, có thể người đã hiểu lầm gì rồi chẳng. Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ta đây chẳng phải đang thành thành thật thật ở trong này hay sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Nàng mà cũng có lúc thành thật hay sao? Bốn vương thật sự không biết nàng nghĩ gì mà dám bắt cóc mẫu hậu, khiến cho toàn bộ thủ hạ võ công cao cường của bà phải cúi đầu, đồng thời cũng cho ta có cơ hội phế bỏ võ công của bọn họ. Bọn họ, từ nay về sau, đã không thể trợ giúp gì cho Mẫu gia nữa rồi...”

Ta hỏi hần: “Những người đó hiện giờ thế nào?”

Tề Thụy Lâm nói: “Ta không giết bọn họ. Đáng tiếc, chủ tử của bọn họ lại không buông tha cho bọn họ. Một đám người đã bị phế bỏ võ công, lại biết vô số bí mật của Mẫu gia, kết cục còn có thể thế nào nữa?”

Ta nói: “Vì sao người không nhân cơ hội này bắt bọn họ khai ra những bí mật của Mẫu gia?”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Thế lực của Mẫu gia rắc rối khó gỡ. Làm như vậy không biết sẽ liên lụy bao nhiêu hào môn thế hệ nữa. Còn không bằng dừng động đến nó, chỉ cần từ từ tiêu trừ Mẫu gia là được. Những chuyện khác cứ bỏ qua thôi. Chỉ có như vậy mới có thể tập trung lực lượng, chân chính đạt tới hiệu quả ứng dụng.”

Ta hỏi hần: “Trải qua lần đó, hoàng hậu nương nương không còn làm khó dễ người chứ?”

Tề Thụy Lâm lắc lắc đầu, cười nói: “Sau lần đó, cũng khiến cho phụ hoàng hiểu rõ thực lực tiềm tàng của Mẫu gia, càng thêm đề phòng bà. Phụ hoàng, mặc dù hạ chỉ tước bỏ ngôi vị thái tử phi của nàng nhưng phụ hoàng đã hứa với ta rồi, đợi qua một thời gian nữa sẽ khôi phục phi vị cho nàng.”

Ta thở dài một hơi, nói: “Mẫu hậu lúc này đây, thật đúng là ăn trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo...”

Tề Thụy Lâm đảo con ngươi nhìn ta, nói: “Vì sao bốn vương cứ cảm thấy hình như nàng đang muốn nói chính mình ấy nhỉ?”

Ta vội hỏi: “Đâu có? Ta nói mình như vậy hồi nào? Không phải ta vẫn đang giúp người vạch trần thế lực ngầm của Mẫu hậu ra ánh sáng đó sao? Đúng rồi, lần trước người làm như thế nào vậy?”

Khóe mắt Tề Thụy Lâm bao hàm một tia cười tàn nhẫn, nói: “Chuyện này không cần ái phi quan tâm. Nàng chỉ cần biết, đám người đi theo mẫu hậu sẽ không còn có thể làm chuyện ác được nữa, vậy là được rồi.”

Ta nhìn nhìn thần sắc của hần, không hỏi tiếp nữa. Trong lòng ta, Tề Thụy Lâm đối với thủ hạ của mẫu hậu, chắc chắn chỉ áp dụng một thủ đoạn tất yếu. Hơn nữa, cũng không cần thiết phải hỏi cho rõ ràng làm gì. Mất công phá hoại hình tượng như ánh mặt trời của ta trong lòng hần đúng không, tuy rằng hình tượng ấy đã bị phá hư bảy tám phần rồi. Hơn nữa, ta làm gì có thời gian rảnh rỗi. Ta đang cân nhắc nên chuẩn bị như thế nào đây. Ta muốn đến Thục Trung Lôi gia nhìn xem một chút. Nếu thật sự khôi phục phi vị, ta chẳng phải sẽ lại bị người ta dòm ngó như chần trâu sao? Hiện tại, canh giữ ta chỉ có Thanh Loan cùng một người nữa thỉnh thoảng sẽ đến là Diệp Bất Phàm. Nhưng nếu khôi phục phi vị rồi, ta nghĩ, Tề

Thụy Lâm mà không sắp xếp toàn bộ người trong phủ đến để canh chừng ta thì ta sẽ không mang họ Giả nữa.

Một ngày nọ, Tề Thụy Lâm rút cuộc cũng vào triều, còn Diệp Bất Phàm cũng vừa hay không có đến đây. Chỉ có một mình Thanh Loan tiên tử đi tới đi lui trong phòng ta.

Ngày đó, ta vẫn rất thành thật. Bất kể là nàng theo ta đến đâu, ta đều không hề lải nhải hay lảm bảm giống như bình thường. Điều này cũng khiến cho nàng có chút khó hiểu, hỏi ta: “Thái tử phi, ngài sao vậy? Có phải trong người không được thoải mái hay không?”

Ta thở dài: “Sao lại thế được? Ta thật sự rất tốt...”

Nhưng thực tế, sắc mặt ta ửng hồng, trán toát mồ hôi, vừa nhìn đã biết là không được bình thường rồi. Nàng sờ sờ trán ta, hoảng sợ nói: “Thái tử phi, ngài sốt ư?”

Ta hữu khí vô lực mà nói: “Không sao, ta tự khai thuốc rồi. Người để ta ngủ một lúc, đừng ồn ào phiền nhiễu đến ta là được...”

Nàng nói: “Không được, ta phải gọi người kêu thái y đến xem mới được...”

Ta nói: “Thanh tỷ tỷ, người quên rồi sao? Ta bây giờ đang ở lãnh cung, làm sao có thể gọi thái y đến đây được?”

Thanh Loan nói: “Thái tử phi điện hạ, ngài đừng gấp. Chủ tử nói, đây chẳng qua chỉ là kế tạm thích ứng mà thôi. Ta lập tức đi tìm người...”

Ta giữ chặt nàng, nói: “Người đừng đi, kêu tiểu cung nữ kia đi là được rồi. Người ở lại đây với ta đi...”

Thanh Loan càng gấp, nói: “Tiểu cung nữ kia khẳng định sẽ không gọi được thái y đến đây đâu, ta đi vẫn hơn...” Nàng nhìn nhìn bộ dáng của ta, chần chờ nói: “Người cũng đừng đi loạn. Trong cung này, nguy cơ tứ phía...”

Ta miễn cưỡng cười nói: “Tiểu Phúc Tử sẽ lập tức đến đây ngay, người không cần gấp...”

Nàng giờ mới yên lòng, gật gật đầu, chạy vội ra ngoài cửa.

Ta ngồi dậy, uống một viên thuốc. Hiện tượng mặt đỏ như gấc từ từ biến mất. Hồ môi lạnh đỏ đầy trán cũng biến mất không thấy. Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, chúng ta phải đi ngay...”

Rương quần áo bị mở ra. Từ bên trong, Tiểu Phúc Tử từ từ hiện thân, đi ra...

Lần đầu tiên khi Tiểu Phúc Tử trốn trong rương quần áo rồi chui qua khe hẹp miệng rương để xuất hiện trước mặt ta, ta quả thực không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Bởi vì rương quần áo này, theo như ta thấy, ngay cả một đứa bé năm tuổi cũng không có cách nào có thể trốn ở trong đó được, vậy mà không ngờ Tiểu Phúc Tử, tựa như cái bao da người vậy, chỉ cần mấy quyền tối lui đã uốn mình thành một cuộn tròn, trốn vào bên trong. Hắn nói, hắn đã học xong Rút cốt công...

Ta biết, Thanh Loan lập tức sẽ gấp gáp trở vậy. Hôm nay thật đúng là ngày lành tháng tốt, chính là một ngày thích hợp để chạy trốn.

Đang nghĩ ngợi, Thanh Loan lại xuất hiện ở cửa. Nàng nhìn ta mỉm cười, nói: “Thuộc hạ sao có thể quên được, thái tử điện hạ luôn túc trí đa mưu.”

Ta nhàn nhạt nhìn nàng, nói: “Ồ, xem ra Thanh Loan tiên tử ở cạnh thái tử lâu ngày cũng đã học được chiêu hồi mã thương*?”

Thanh Loan nhìn nhìn ta, nói: “Chiêu hồi mã thương này của ta chẳng phải đã rất hữu dụng hay sao? Nếu như không trở lại, thái tử phi chẳng phải đã biến mất rồi đó sao?”

Ta cười cười nói: “Sao thế được. Chẳng qua hôm nay là một ngày rất đặc biệt, vốn chỉ muốn Thanh Loan tiên tử tránh đi một lát để một số người tiện bề làm chút việc riêng. Không ngờ Thanh Loan tiên tử lại không hề mắc mưu...”

Thanh Loan nhìn ta, nửa tin nửa ngờ nói: “Có ai làm việc? Vì sao ngài lại muốn đẩy ta đi?”

Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến một tiếng xướng truyền: “Hoàng thượng giá lâm, thứ nhân Giả Tuệ Như tiếp giá...”

Ta nhượng mắt liếc xéo Thanh Loan một cái, thở dài: “Tuy hoàng thượng sẽ không trách phạt ngươi nhưng mà, nếu như lúc này ngươi lại xuất hiện ở đây, hoàng thượng có hài lòng không đây? Thử nghĩ mà xem, thị vệ quan trọng nhất của thái tử lại thường xuyên xuất hiện ở lãnh cung. Chuyện này chẳng phải sẽ khiến cho hoàng thượng nghi ngờ, rốt cuộc thái tử chấp hành ý chỉ của ngài được bao nhiêu? Huống chi, lần này hoàng thượng, chính là cùng đến với hoàng hậu...”

Ghi chú:

Hồi mã thương (hay hồi mã thế) là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ. Đây được coi là một tuyệt chiêu võ thuật của người Trung Hoa. Hồi mã thương là đòn thế cơ bản và đặc trưng của Dương gia thương pháp được cho là bắt nguồn từ thời nhà Tống trong lịch sử Trung Quốc, được sáng chế bởi các danh tướng của gia đình họ Dương (Dương gia tướng) và được ưa chuộng sử dụng trong thời này.

Kỹ thuật cốt yếu của Hồi mã thương nguyên thủy phải gồm 03 yếu tố đó là vũ khí (thương), phương tiện (ngựa – mã) và chiến thuật (hồi – đột ngột tập kích trở lại).

Nói chung đây là một chiến thuật chiến đấu mà các chiến sĩ chủ yếu dùng cây thương làm vũ khí. Trong chiêu này, người ta giả vờ thua chạy, nhử cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa phóng thương (hoặc đâm ngược) để phản kích. Sự độc đáo của đòn hồi mã thương là tính bất ngờ, khiến đối phương không kịp trở tay.

Mặc dù đây là một thế võ nhưng với sự lợi hại bởi yếu tố bất ngờ và hiệu quả, dụng rộng rãi trong võ thuật Trung Hoa. Đặc biệt, thuật ngữ “Hồi mã thương” không chỉ đơn thuần đề cập về một thế võ, đòn đánh mà nó đã được nâng lên thành một thuật ngữ để chỉ sự phản kích, phản công của một đối thủ với đối thủ còn lại trong các cuộc thi đấu cũng như chỉ một chiến thuật thi đấu, kinh doanh...

Ngoài ra, thuật ngữ này được các nhà báo thể thao sử dụng một cách thông dụng trong việc diễn tả các trận bóng đá để mô tả về lối chơi phòng thủ phản công hoặc các trận đấu có sự lợi ngược dòng về tỷ số

200. Chương 202

Chương 202: THỰC ĐẠO

Edit: Docke

Thanh Loan nghe xong, nhìn ra ngoài cửa. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân đạp lẹp xẹp, tiến vào cực nhanh. Nàng cẩn thận lắng nghe, thực hiển nhiên nàng đã nghe được người đang đến ngoài trừ nam còn có cả nữ. Đường nhiên, có nghĩa là ngoài hoàng thượng còn có cả hoàng hậu – phỏng chừng là tiếng bước chân của hoàng hậu. Nàng âm thầm nghiên cứu, đúng vậy, là tiếng bước chân vô cùng phú quý của hoàng hậu. Ở cấp bậc cao thủ như Thanh Loan, đảo quanh trong đầu không biết có bao nhiêu thứ, hình như bây giờ đang vận dụng tất cả ra để điều tra...

Vì không thể để cho hoàng hậu tìm ra cơ gì để công kích Tề Thụy Lâm, Thanh Loan đành phải ngại ngần cười cười, phi thân ra ngoài cửa sổ mà đi...

Ta cũng cười. Ta biết, lúc nàng phi thân phóng ra ngoài cửa sổ sẽ bắt gặp một bóng người bay ra khỏi cung. Bóng người đó, nàng nhìn rất tinh tường, quen thuộc đến nỗi nàng không thể không đuổi theo. Người đó chính là Tử Dạ. Mọi người trong Thanh Phượng Môn ai ai cũng biết hần là mật thám của Đại Lương. Ta phải kêu Tư Đồ vất vả lắm mới có thể dẫn hần xuất hiện vào lúc này.

Ngoài cửa đương nhiên sẽ không phải là hoàng thượng, hoàng hậu cùng một đoàn cung nữ, thái giám thật sự đi vào. May mắn thay, ta đã lấy được từ trong Thần Cung một hộp thiết bị ghi phát âm, còn có thể dùng được. Ta cũng đã tốn không ít thời gian mới ghi lại được tiếng bước chân của hoàng đế và hoàng hậu. Nếu không thì bây giờ đã không có gì để dùng...

Tiểu Phúc Tử hỏi ta: “Bây giờ phải làm gì?”

Ta cười nói: “Hoàng hậu nương nương tuy chưa tới chỗ ta nhưng ta biết, hôm nay nàng cũng muốn xuất cung đi cầu phúc. Ta đã phải vất vả lắm mới đợi được cơ hội này. Bằng không, làm sao lại chọn ngày hôm nay?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Vậy chúng ta thay quần áo đi!”

Ta cùng lão cha, Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, một hàng bốn người thuận lợi xuất cung, thuê một chiếc xe ngựa xuất phát đến Thục Trung. Ta phải cảm ơn Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Tuy rằng bọn họ rất có hảo cảm với Tề Thụy Lâm nhưng ta còn chưa mở miệng, hai người bọn họ đã tỏ rõ quyết tâm đồng sinh cộng tử với ta. Còn lão cha, ta cũng chẳng cần mở miệng thuyết phục, ông lên đường: “Nha đầu, ta chính là cha của con. Đi đâu ta cũng sẽ đi theo...”

Xem ra, nhân tâm vẫn còn ở chỗ ta. Mặc kệ lần này chuyện phế phi là thật hay giả, bọn họ đều đã rất bất mãn với Tề Thụy Lâm, cho rằng hắn không chu toàn hết sức nên mới đẩy ta rơi vào hoàn cảnh như thế này, đã sớm muốn cho hắn trắng mắt ra. Ta vừa nói muốn đi, bọn họ thiếu chút nữa đã giơ cả hai chân lên tán thành.

Cứ như thế, chúng ta thuận lợi xuất cung. Đương nhiên, trong đó cũng còn có một chút khúc mắc nho nhỏ. Nhưng chỉ cần ra khỏi cung rồi thì khúc mắc nho nhỏ gì đó, cũng chẳng đáng nhắc đến nữa...

_____ *** _____

Thái tử Tề Thụy Lâm vừa hạ triều, mới đi ra cửa cung đã thấy Thanh Loan, một thân phục sức nữ quan, đứng ở ngoài cửa cung. Hắn trông thấy tình cảnh này, trong lòng liền nổi lên một dự cảm xấu, vội đi nhanh hơn vài bước. Đến trước mặt Thanh Loan hỏi: “Nàng ấy thế nào?”

Thanh Loan thoáng có vài phần khổ não, nói: “Nàng xuất cung rồi...”

Tề Thụy Lâm nói: “Sao lại có thể như thế? Không phải đã kêu người phải xem chừng nàng rồi sao?”

Thanh Loan nói: “Nàng làm bộ sinh bệnh, ta đi tìm thái y, kết quả...”

Tề Thụy Lâm không tin lắm, hỏi: “Kế diệu hồ ly sơn như vậy mà người cũng không thể thoát được sao? Chẳng lẽ người không phái người đi tra tìm?”

Thanh Loan nói: “Ta tránh thoát, nhưng vẫn bị lừa...” Nàng kể lại tiền căn hậu quả cho Tề Thụy Lâm nghe...

Thanh Loan thì thào nói: “Chủ tử, ta đã lập tức thông báo Diệp thống lĩnh, kêu hắn canh chừng cẩn thận các nơi. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có tin tức của nàng. Nàng cùng ba người kia dường như đã tan biến vào không khí rồi vậy...”

Tề Thụy Lâm không khỏi hỏi: “Cái gì? Bốn người sống lù lù xuất cung mà các người lại không thể tìm được một chút dấu vết nào sao?”

Thanh Loan cười khổ, nói: “Ngay đến chuyện tra xét tất cả những xe ngựa xuất cung, chúng ta đều đã làm rất cẩn thận rồi nhưng vẫn không có chút tung tích nào của bọn họ...”

Tề Thụy Lâm nhíu mày nói: “Người thật sự đã tra xét tất cả xe ngựa?”

Thanh Loan lo nghĩ, bỗng nhiên nói: “Ngoại trừ chiếc xe ngựa đó, còn lại tất cả đều đã tra xét...”

Tề Thụy Lâm hỏi: “Là ai?”

Thanh Loan cười khổ: “Điện hạ quên rồi sao? Hôm nay, hoàng hậu nương nương xuất cung đến Bạch Mã Tự viếng phật. Xe ngựa của bà, ta làm sao dám xét?”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “E rằng ngay cả phái người lên xem xét một chút các người cũng không làm, trong lòng nghĩ rằng bà tuyệt đối sẽ không cho kẻ thù lên xe ngựa cùng xuất cung. Nào biết đâu rằng, nàng đã lợi dụng chính tâm lý này của người, khiến người không đề phòng, nghênh ngang xuất cung trước mắt các người...”

Thanh Loan nói: “Thuộc hạ biết lỗi, thuộc hạ lập tức phái người đuổi theo...”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Không cần. Nếu nàng đã xuất cung rồi thì sao có thể để các người dễ dàng truy tìm được? Cũng may, bổn vương biết, mục đích của nàng muốn đi đâu...”

Thanh Loan nói: “Chủ tử, ngài biết ư?”

Tề Thụy Lâm ngẩng đầu nhìn sắc trời, trên mặt hiện lên một tầng sầu lo, nói: “Thục Trung Lô gia, nơi đó, chính là tới gần lãnh thổ của Đại Lương rồi!”

Thanh Loan gật gật đầu, trên mặt đồng thời cũng hiện lên một tầng sắc lo nghĩ, nói: “Cửu Biến Quỷ Nữ sau khi chạy mất lại đến Đông Cung giải cứu Nhược Dung. Thuộc hạ đã truy tìm tung tích, biết bọn họ cũng chạy về phương hướng đó...”

Tề Thụy Lâm mặt nhăn mày nhíu, nói: “Vì sao lúc nào nàng cũng đẩy bản thân vào hiểm cảnh như vậy?”

Thanh Loan hỏi: “Có cần thuộc hạ...”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Sai người của Thanh Phượng Môn chăm chú nhanh chóng tìm kiếm. Bổn vương cũng muốn lập tức lên đường...”

Thanh Loan hơi ngần ngại, nhìn hẩn một cái rồi nói: “Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị...”

Cũng may còn có ba vị võ công cao cường ven đường giúp ta đỡ ta không ít. Ví như chuyện xe ngựa đi không được, con ngựa xui bột mép, ngã xuống đất chết queo. Bắt đầu từ Tư Đồ, bọn họ thay phiên nhau cõng ta treo đèo lội suối. Trên cơ bản, bất kể có bao nhiêu đường dốc hẻm núi khó đi thế nào, ta đều không phải nếm trải cực khổ gì cả... Nỗi khổ duy nhất chính là, sống lưng của lão cha quá gầy, xương sống lòi ra đâm ta phát đau. Tiểu Phúc Tử có vẻ xấu hổ, mỗi khi hai vị kia muốn nghỉ ngơi một chút là hẩn lại xấu hổ, ngượng ngùng mất nửa ngày, thường xuyên làm ta phải lãng phí mất nửa ngày nước bọt, hẩn mới bằng lòng đưa lưng ra cõng ta đi...

‘Thục đạo chi nan, nan ư thưởng thanh thiên’ (Đường vào đất Thục khó hơn lên trời xanh – Bài thơ Thục đạo nan của Lý Bạch). Ta không khỏi nhớ tới những câu thơ này. Ta không biết con đường này có được tính là Thục Đạo hay không nhưng đúng là những con đường dẫn đến những nơi có liên quan đến ‘Thục’ đều luôn đặc biệt khó đi. Ta không khỏi nghĩ, nếu như lúc trước, khi ra đi trộm lấy Hãn huyết bảo mã của Tề Thụy Lâm mang theo, có phải sẽ đi được nhanh hơn một chút rồi không?

Vào một ngày nào đó, lúc ta đem ý tưởng này nói cho ba vị kia nghe, ba người bọn họ đồng thời cười to. Cười đến mức tạo thành một tiết tấu cực kỳ giàu tính âm nhạc. Đồng thời đáp trả, tạo thành một đại hợp xướng: “Bộ người biết cười ngựa sao? Còn không phải cũng cần nhờ đến chúng ta?”

Ta đành cười cười, biết rằng điều đó không có khả năng. Con Hãn Huyết bảo mã thất danh rền vang kia, thật sự là ngựa cũng như tên, có sức mạnh dịch thủy rền vang gió tây lạnh. Nếu không phải là Tề Thụy Lâm thì dù ai đến gần nó cũng không cho, huống chi là trộm nó mang đi? Không bị nó đá ột cước đã là may mắn lắm rồi...

Không hiểu sao, nhìn khắp nơi núi rừng xanh xanh trùng điệp, ta lại nhớ đến chủ nhân của con ngựa. Không biết bây giờ, hẩn thế nào rồi?

201. Chương 203

Chương 203: ĐỒ ĂN

Edit: Docke

Đang nghĩ ngợi thì Tư Đồ vỗ vỗ vai ta, nói: “Tuệ Như, suy nghĩ gì vậy? Hay là... người hối hận, nhớ thái tử gia?” còn nói, “Đừng sợ, người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn đâu...”

Ta nghĩ, nói gì vậy, trốn không thoát sao? Khóe mắt dư quang nơi nơi nhìn đến Tiểu Phúc Tử cùng lão cha, đối với những lời này của Tư Đồ đều đồng loạt gạt đầu...

Ta đành phải than thở, vì sao những người bên cạnh ta càng ngày càng phát triển theo xu hướng du côn thế nhỉ?

Vất vả lắm mới tìm được một con lừa núi khỏe mạnh để cưỡi, ta thẳng tiến đến Thục Trung Lôi gia trong mộng của mình. Ba vị kia tất nhiên vẫn nhàn nhả đi theo phía sau con lừa, lâu lâu lại đá cho nó một cước, chê nó quá chậm chạp...

Không biết đã trôi qua mấy đỉnh núi, vượt qua bao nhiêu vực thẳm, trước mắt chúng ta bỗng nhiên sáng ngời. Một vùng bồn địa* rộng lớn hiện ra trước mắt. Phía dưới bồn địa thôn xóm san sát, phong cảnh như tranh. Có đủ loại nhà sàn đặc sắc, cũng có cả những phòng xá lâm viên thông thường ở Trung Nguyên. Càng khiến ta lấy làm lạ chính là, từ trên đỉnh núi nhìn lại, những gian nhà dựng lên chằng chịt nhưng rất có quy hoạch. Hình như được xây dựng dựa theo bát quái ngũ hành, nhưng lại không giống bát quái ngũ hành bình thường, đặc biệt là khu trung tâm, tạo cho ta một cảm giác kỳ lạ. Nó giống như một công viên nằm giữa vùng đô thị hiện đại vậy. Ở chính giữa còn có một pho tượng sừng sững...

(*Bồn địa là vùng đất trũng lớn nằm giữ những ngọn đồi núi bao quanh.)

Đây chính là Lôi gia, huyện Thục Trung Bách Thạch. Trong ấn tượng của ta, Thục Trung lạc hậu không ngờ lại có những kiến trúc hiện đại như vậy. Thật sự làm ta đại khai nhãn giới. Điều này có phải đã cho thấy, địa phương Thục Trung này đích xác có một mối liên hệ khó hiểu với hiện đại hay không?

Chúng ta đi vào trong bồn địa. Ngã tư đường rộng mở, nhà sàn sạch sẽ, trong đó có vô số hỗn loạn những tòa nhà Trung Nguyên phú quý bức người. Nếu như không hiểu rõ tình hình của nước khác, ta quả thực không thể tin được nơi này lại có một danh xưng hoang dã là Thục Trung.

Trong không khí truyền đến đủ loại mùi thịt nướng. Hương vị này cũng không giống với thịt nướng thông thường, mang theo một loại hương vị kỳ lạ. Không khỏi khiến cả ba người chúng ta thêm nhỏ dãi... Nói thật ra, dọc đường đi phải ăn gió nằm sương, tay nghề của Tiểu Phúc Tử cũng không được tốt lắm. Chúng ta đã sớm nảy sinh ảo tưởng về một bữa tiệc lớn.

Ngửi được mùi này, sao lại không khiến cho chúng ta như chó hoang kiếm ăn mà tự động theo mùi mà đi? Đặc biệt là lão cha, người mặc dù gầy nhưng lại rất nhanh đói. Ngửi thấy mùi hương liền phóng lên trước làm đầu tàu gương mẫu dẫn đường. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ đi hàng hai. Ta và con lừa hấp tấp đi theo phía sau. Nhưng đuổi không kịp, chỉ có thể than thở một tiếng: Vì sao lừa không ăn thịt, chỉ toàn ăn cỏ. Bằng không, ngửi mùi hương này, nó còn không vui mừng chạy đi tìm hay sao?

Nghĩ nghĩ, ta không khỏi bật cười. Bởi vì, bà người chạy phía trước, tư thế đó chẳng phải là con lừa ba đầu sao... Thấy đó, đuổi không kịp, cuối cùng ta đành phải tự tìm vui để an ủi mình.

Ta thật vất vả chạy lên, thấy đại khái có khoảng hai, ba nghìn người, túm tụm lại làm thành một vòng tròn. Bên trong có tiếng âm nhạc vang lên, có người vừa múa vừa hát. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ, lão cha sớm đã bị người ta đẩy lên hàng trên cùng. Khách từ phương xa tới sẽ được mời lên hàng đầu. Nhưng hình ảnh mà ta nhìn thấy, không phải là hình ảnh lão cha cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ mỗi người một tay cầm một miếng thịt bò hoặc thịt heo to tướng, béo ngậy, ăn ngấu ăn nghiến. Mà hiển hiện trước mặt ta là hình ảnh ba người đang ngơ ngác ngồi trên chiếu. Ánh mắt ba người có vẻ ngu si, đặc biệt là ánh mắt lúc nhìn xuống chiếu...

Càng chạy càng gần, rốt cuộc ta cũng thấy được cảnh toàn. Ánh mắt ta cũng không khỏi có chút ngu si. Chậu bồn kia, màu đỏ, màu đen, màu vàng nhung nhục, là cái gì?

Đó dĩ nhiên là một cái chậu bồn sâu, có châu châu, sâu xanh, còn có vô số những con côn trùng không biết là con gì...

Ta hiểu được. Đám người mặc trang phục dị tộc này đang cho chim ăn. Khó trách ba vị kia dù đang đói đến cực phẩm cũng không thèm ăn. Nhưng đám chim chóc nào mà lại được cưng quý như thế, còn phải dùng đủ loại côn trùng đến để cho chúng ăn?

Ta đang suy nghĩ, con lừa đã bị người nào đó giữ chặt. Một ông lão mặt đầy nếp nhăn đan tươi cười rạng rỡ tiến lên giữ lấy con lừa của ta, kéo ta thẳng đến giữa vòng. Ta vừa thấy liền than, nguy rồi, không phải cho chim ăn...

Ngoại trừ ba người đang ngồi ngơ ngác ở giữa vòng kia ra, những người khác mỗi người cầm hai, ba con sâu bỏ thẳng vào trong miệng, nhai, nhai. Ta nghe thấy âm thanh nhai sâu trong miệng bọn họ, giòn nhẹ như ăn đậu tằm (đậu xanh) vậy...

Ta nghĩ, sắc mặt của ta bây giờ khẳng định cũng chẳng tốt hơn sắc mặt của lão cha, Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ bao nhiêu. Bởi vì ông lão mặt đầy nếp nhăn đang tươi cười hơn hử kia, người ở đây thường gọi là Phúc thúc, đang dùng một cây đũa gỗ khều lên một con trùng mập ú đưa đến trước mặt ta, còn làm một tư thế mời...

Còn cười hì hì, tự thưởng trước một miếng...

Nhai, nhai...

Ta nhìn thấy con trùng nở ra, chất lỏng màu vàng rộm bắn tung tóe rồi biến mất trong kẽ răng của hắn. Cái chân trùng thật dài biến mất sau môi hắn. Đám chất lỏng màu vàng không biết là cái gì đang vương vãi quanh miệng cũng bị hắn dùng đầu lưỡi khua một vòng, liếm hết không thừa lại chút nào...

Ta nghĩ, ta có thể bảo trì tư thái tuyệt đẹp ngồi trên chiếu, đối với sự mời mọc của hắn còn hơi hơi cười cười, liên tục gật đầu, hử lễ giống mấy vị quan ngoại giao. Ta thật sự là một người có lực khống chế tuyệt vời. Thật sự là dù Thái Sơn có sập xuống trước mắt... ánh mắt cũng không chớp cái nào. Ta không khỏi bội phục chính mình.

Không ngờ đối với tiếng phổ thông của chúng ta, Phúc thúc có thể nghe hiểu được. Thấy chúng ta không nói gì, liền liên thanh nói: “Khách phương xa, các ngươi hôm nay có lộc ăn lắm đấy. Hôm nay là lễ ăn trùng. Một năm chỉ có duy nhất một ngày hội này mà thôi. Lại đây, lại đây, các khách quan, ném thử, ném thử đi...”

Tuy vẻ mặt hắn tươi cười, trong ánh mắt tất cả đều là thành ý, hoàn toàn là một ông lão đôn hậu, nhưng ta vẫn muốn tung một chưởng đánh thẳng vào mặt lão, đập tan những nếp nhăn trên mặt lão.

Nhưng chung quy, ta vẫn không thực hành, chẳng qua chỉ hơi cười cười, nhìn con trùng trước mắt một khắc trước còn bay tới bay lui trên trời.

Nhưng lại liên tục lắc đầu, hết lần này đến lần khác từ chối lời mời rất nhiệt tình của ông lão Phúc thúc đang muốn dứt con trùng cho ta ăn.

Phúc thúc nghĩ rằng con này không hợp khẩu vị với ta, vội mang thêm mấy cái bồn nữa ra. Trong đó có một chậu chứa đầy những con vàng óng vàng ánh, nhưng ta nhìn mãi cũng đã nhận ra chúng là con gì... là mấy thứ thường gặp ở trong nhà xí đó. Không cần ta phải nói ra, chắc hẳn mọi người đều đã biết là con gì rồi...

Nhìn thấy cái chậu đó được mang ra, mọi người, hai mắt không ngừng túa ra lục quang, đồng loạt nhấc đũa thọc thẳng vào mấy thứ trong chậu. Sau khi gắp được liền tống thẳng vào miệng, ăn rất ngon lành. Ta rốt cuộc không thể bảo trì phong độ ngoại giao tuyệt hảo này giờ nữa, cầm đầu cầm cổ mà chạy, tránh cái chậu càng xa càng tốt...

Nhưng còn chạy nhanh hơn cả ta, tựa như sấm vang chớp giật, đương nhiên chính là ba vị võ công cao cường kia...

Rời xa chỗ đó, rời xa cái mùi hương trước kia từng mang đến cho chúng ta cảm giác cực thèm, hiện giờ lại thấy trong đầu dậy lên cái mùi không mấy thoải mái. Chúng ta rốt cuộc quyết định, tìm đến một gia đình

đứng đắn ăn bữa tiệc lớn...

Đáng tiếc, hôm nay xem ra thật sự là một ngày hội lớn. Nhà nhà ăn trùng, người người ăn trùng. Chúng ta vòng vo hết nửa ngày, ngày cả một năm cơm cũng không kiếm được...

202. Chương 204

Chương 204: CỬA HÀNG LÔI GIA

Edit: Docke

Ta không khỏi hoài niệm về những ngày tháng còn ở Đông Cung. Tuy rằng nhàm chán lại không có tự do nhưng ít nhất cũng không phải ăn côn trùng, đúng không? Còn có vô số mỹ vị tươi ngon, đúng không? Thật sự, chỉ có ở nhà là tốt nhất... Ta không khỏi cả kinh. Vì sao? Tận đáy lòng ta lại có suy nghĩ đó, xem chỗ đó là nhà của mình sao?

Đến rồi cuộc vẫn chỉ có thể dùng tạm con thỏ hoang Tiểu Phúc Tử mang về. Ăn xong bữa tiệc này, ta hạ quyết tâm. Một ngày nào đó, nhất định phải học một ngón nghề... nghề quay nướng. Thử do Tiểu Phúc Tử nướng, thật sự khó ăn cực kỳ...

Ta không khỏi nghĩ, có lẽ đám côn trùng kia cũng không đến nỗi khó ăn như vậy? Còn ngon hơn món thỏ hoang nướng của Tiểu Phúc Tử cũng không chừng?

Đương nhiên, chuyện này cùng lắm cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi...

Điều làm cho chúng ta có cảm giác lẩn lộn đó là, chúng ta đi hỏi thăm về Thục Trung Lôi gia, không ngờ người ta lại nhìn chúng ta một cách kỳ quái rồi nói: “Ta họ Lôi đây. Ở chỗ chúng ta, đại bộ phận đều mang họ Lôi. Người nói là nói người nào của Lôi gia?”

Hóa ra, mọi người nơi này có đến 80% họ Lôi, cũng làm trong ngành sản xuất đủ loại thiên kỳ bách quái. Có chế đào, có chế trà, mà chế rượu cũng có...

Pho tượng đứng giữa quảng trường trung ương kia, ta rốt cuộc cũng hiểu được, hẳn là ai. Toàn thân mặc trang phục lao động chẳng ra gì, mũ sụp ngang đầu, trong tay còn cầm một cây búa sắt, đây vẻ giai cấp công nhân cách mạng. Còn có thể là ai nữa, đương nhiên là bác tài xế lái xe tải kia rồi. Không thể ngờ được, một người tài xế lái xe tải vô cùng bình thường, sau khi xuyên qua lại được người ta sùng bái như vậy. Điều này làm cho ta cảm nhận sâu sắc rằng, xuyên không là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào a. Khó trách, mọi người đều kỳ vọng được xuyên không.

Lúc ta chỉ vào pho tượng đứng giữa quảng trường mà hỏi Lôi gia, trên mặt người trả lời hiện lên vẻ cung kính như đối với tượng phật trong miếu, đáp: “Thì ra, ngài đang hỏi về Lôi gia này à. Ông ấy là tổ tiên của chúng ta đó, thuộc dòng chính tông. Chỉ có điều, một trăm năm trước bọn họ đã dời vào ở trong thâm sơn. Đường vào núi không ai có thể biết được, chỉ có khi nào bọn họ tự mình đi ra rồi dẫn người đi vào thì người đó mới biết được đường vào núi mà thôi...”

Ta hỏi hẳn: “Bọn họ bao lâu thì mới rời núi một lần?”

Hắn đáp: “Bọn họ làm nghề chế tác cơ quan ám khí. Bên trong trấn cũng có một cửa hàng. Hay là các người đến đó mà hỏi đi.”

Xem ra, dòng chính của Lôi gia ở địa phương này, địa vị không chỉ ỨC BÌNH THƯỜNG THÔI ĐÂU, CÓ THỂ ĐƯỢC ĐỀ CAO NGANG VỚI THẦN THÁNH RỒI...

Chúng ta đến cửa hàng theo lời hẳn nói, thật ra là một trang viên rất lớn. Bên ngoài trang viên có mở một cửa hàng cũng rất lớn. Trang viên này nằm ở một nơi hẻo lánh, nhưng người đến người đi ngoài cửa hàng

lại tấp nập như nước chảy. Có thể nhìn thấy vô số nhân vật đủ loại: Đại Tề, Tây Sở, Đại Lương. Trang phục của mỗi người tuy bình thường nhưng khí chất lại phi phàm. Vừa nhìn đã biết không phải là nhân vật bình thường rồi. Bên trong cửa hàng, ta nhìn thấy vô số chế tác ám khí, cơ quan cùng với đao thương cung tiễn tinh xảo. Liền nghĩ, khó trách lại có nhiều người đến đây như vậy. Nơi này quả thực là một trung tâm chế tạo súng ống đạn dược. Tất cả những thứ này, đối với quốc gia mà nói, đúng là ngàn vàng khó cầu. Ta không khỏi kỳ quái, vì sao Lôi gia lại kinh doanh một ngành sản xuất nguy hiểm như vậy. Không nghĩ đến chuyện toàn tộc sẽ phải chịu tai ương hay sao? Không giống như ta, có bao nhiêu phiền thì tránh bấy nhiêu, ngay cả thái tử phi cũng không thêm làm. Đây mới là cảnh giới làm người cao nhất a!

Ta đang nghĩ ngợi nên mở miệng thế nào để hấp dẫn sự chú ý của viên tiểu nhị mặc trang phục thống nhất kia, để bọn họ gọi nhân viên chạy hàng ra nói chuyện thì có một tiểu nhị tươi cười rạng rỡ đi đến nói: “Khách quan, mời vào trong. Ngài muốn mua gì vậy? Chỗ chúng ta chính là đồ tốt hàng tốt, giá cả phải chăng a. Lại đây, lại đây, vào trong xem đi...”

Ta không khỏi cảm thán. Nhân viên phục vụ thời cổ đại thật sự còn chu đáo hơn hiện đại rất nhiều. Nhìn xem, thấy lão cha gầy xơ gầy xác, hần sợ ông vất vả còn bưng ghế đến cho ông ngồi...

Ta mỉm cười, lấy từ trong lòng ngực ra một món đồ đưa cho hắn, nói: “Tiểu nhị ca, ta muốn làm một vật giống thế này, không biết chỗ ngươi có làm được không?”

Tiểu nhị nhìn vật trong tay ta, không khỏi cả kinh, miễn cưỡng mà cười nói: “Không biết ngài muốn đặt bao nhiêu cái?”

Ta nhàn nhạt nói: “Ta muốn làm mười cái thôi, có thể làm được không?”

Tiểu nhị nhìn trái nhìn phải rồi thấp giọng nói với ta: “Vị khách quan này, chờ ta xin chỉ thị của chủ điểm một chút rồi mới thưa chuyện lại với ngài sau, được không?”

Ta gật gật đầu...

Trong tay ta chính là ám khí phượng vĩ. Nó cũng chính là một trong những vấn đề mà ta đã suy nghĩ nát óc cũng không ra, hoang mang một hồi. Vì sao bà hoàng hậu kia có thể chế tạo ra cả đám phượng vĩ giống nhau như đúc. Quý Thủ Phường đã bị mất bản vẽ. Cho dù có làm ra được mấy cái nhưng cuối cùng vẫn không thể chế tạo thêm được. Còn hoàng hậu, bà nào có thủ đoạn thông thiên như vậy, có thể không cần cố sức chút nào cũng chế tác ra được mấy chục cái?

Chúng ta đi theo tiểu nhị vào trong sơn trang. Nụ cười tươi rói trên mặt hắn đã dần tan biến. Sau khi hắn đi xin chỉ thị của cái người được gọi là chủ điểm, lúc đi ra trên mặt lại tràn đầy kính ý. Hiển nhiên đối với thân phận của chúng ta đã nảy sinh ý tưởng vô cùng cao quý. Hắn dẫn chúng ta đi ra phía sau cửa hàng để vào sơn trang. Ở cái nơi Thực Trung xa xôi này, không ngờ còn có một sơn trang phú quý xa hoa chẳng kém gì kinh đô Đại Tề. Hoàn toàn khác hẳn những căn nhà sàn san sát ở trong huyện. Đây quả thật cũng được xem là nhất đại kỳ quan. Sơn trang này, xem ra đã được bọn hạ nhân chăm sóc rất tỉ mỉ. Trong hoa viên muôn hoa khoe sắc, so với sơn trang ở Tây Sơn nơi ta đã sống một mình thì tinh mỹ hơn nhiều. Trong hoa viên, núi giả kỳ thạch, cho dù là hoàng cung cũng hiếm thấy. Càng kỳ lạ hơn, ở đây còn có vô số chim chóc với những bộ lông tươi đẹp đậu thẳng trên cành cây trong hoa viên. Chúng cũng không kêu hót ầm ĩ mà chỉ lẳng lặng đứng đó. Đây có thể được xem là chỗ khác nhau lớn nhất giữa trang viên này với kinh đô.

Tiểu Phúc Tử ngẩng ngửa ngắm đám chim chóc này, sau khi trầm ngâm thật lâu bỗng nhiên nói ra một câu: “Cho đám chim chóc này đến ăn mấy con côn trùng kia, cũng không tệ...”

Xem ra, Tiểu Phúc Tử cực chán ghét sâu, đối với lễ hội ăn trùng này thật sự ký ức vẫn còn mới mẻ. Thời gian đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thoát khỏi sự kinh ngạc. Với tính cách trầm mặc kiệm lời của hắn, không ngờ có thể qua thời gian dài như vậy rồi mà bây giờ còn nói ra một câu như vậy. Thật sự làm cho người ta liên tưởng rất nhiều.

Tư Đồ nghe xong, cũng cảm động lây, nói: “Tuệ Như, người nói xem, mấy con trùng đó là côn trùng đúng không? Đặc biệt là mấy con trong cái chậu cuối cùng kia?”

Nói xong câu cuối, nàng đưa tay lên bịt miệng, ra vẻ là muốn buồn nôn. Tư Đồ đáng thương, đã lớn như vậy rồi, mặc dù đã được ta dẫn dắt đi nghịch ngợm gây sự bao nhiêu lâu rồi, nhưng vẫn đường đường là

thiên kim của đại tướng quân. Bây giờ lại bị mấy con sâu làm cho sợ đến mức chết khiếp. Chuyện này cũng phải nói là chuyện lạ nhất. Có thể thấy được, cuộc sống đến một lúc nào đó đều sẽ nảy sinh một số bất ngờ không thể tưởng được. Ví như nói ở cái nơi phong cảnh duyên dáng thế này mà lại chiêu đãi chúng ta món côn trùng. Ta không khỏi nhớ đến chuyện cũ, lúc ta lừa Quỳnh Hoa ăn con sâu rau xanh màu vàng óng ánh. Nếu như Quỳnh Hoa có ở đây, nàng đã có kinh nghiệm ăn trùng rồi thì có lẽ khi đứng trước một bàn toàn sâu là sâu sẽ không bỏ chạy trốn chết giống như chúng ta đâu nhỉ.

203. Chương 205

Chương 205: BẢN VẼ

Edit: Docke

Nhớ lại bộ dáng của Quỳnh Hoa lúc ăn con trùng rõ ràng là sâu xanh kia, ta không khỏi cười. Nghĩ rằng, chúng ta chẳng qua chỉ mới phải đối mặt với mấy chậu côn trùng vàng ươm đã chín, còn tỏa hương kia thôi, có đáng là gì đâu? So với Quỳnh Hoa, chúng ta còn tốt hơn rất nhiều...

Ta an ủi Tiểu Phúc Tử một chút: “Tiểu Phúc Tử, người quên rồi sao. Có người còn thảm hơn chúng ta nữa kia. Tuy rằng chỉ ăn có một con, nhưng lại còn sống nhăn nha. Chúng ta chẳng qua chỉ mới ngồi bàn mà thôi...”

Tiểu Phúc Tử hiển nhiên cũng nhớ ra chuyện của Quỳnh Hoa, không khỏi hắc hắc mà cười. Trên mặt tản mát ý cười như ánh mặt trời, quét dọn hầu hết vẻ băng sương vốn dĩ vẫn thường trực trên khuôn mặt hắn. Ta bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật lúc hắn cười lộ lên, thật sự rất đẹp trai.

Tiểu nhị nghe thấy chúng ta nói chuyện, không khỏi xoay người lại cười, nói chen vào: “Khách quan, người từ phương xa mới tới đúng không. Thật ra hôm nay thật sự là lễ ăn trùng mỗi năm một lần. Người bình thường muốn tham dự còn không có nữa là. Mấy con trùng đó sau khi chiên nướng, cũng không giống như lời khách quan nói khó ăn như vậy đâu, ngon vô cùng. Ngài không ăn sẽ hối hận đó nha...”

Ta vội đáp: “Chuyện này chúng ta tuyệt đối sẽ không hối hận, tuyệt không hối hận...”

Tiểu nhị kia lắc đầu, tiếp tục dẫn đường, rốt cuộc cũng không khuyên chúng ta ăn trùng nữa.

Hắn dẫn chúng ta đến một đại sảnh rộng lớn rồi kêu bọn người hầu bưng trà và điểm tâm lên cho chúng ta dùng. Xong xuôi mới lặng lẽ lui ra. Theo ta thấy, mặc kệ là hắn hay là đám nô bộc trong phủ, toàn bộ đều đã được huấn luyện. Hành vi cử chỉ còn có bị chính quy, chuyên nghiệp hơn cả đám nô bộc trong nhà quan lớn ở kinh thành nữa. Điều này không khỏi làm ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Chủ nhân của sơn trang này, rốt cuộc là người như thế nào?

Khi vị trang chủ này cười ha ha, từ sau tấm bình phong đi ra, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn tú đặc ý vạm vỡ, ta vừa nhìn thấy, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Hắn vừa xuất hiện ta đã nhận ra ngay. Ta làm sao mà quên hắn cho được. Hắn chính là cái tên đáng thương, chỉ vì chuyện làm ăn hơn một ngàn lượng bạc mà đã bị Tư Đồ đánh ập mũi xám xịt chạy về, là con trai độc nhất của Thục Trung Lôi gia, Lôi Chấn Trung...

Ta lại hy vọng là hắn không nhận ra ta và Tư Đồ. Nhưng hiển nhiên là chuyện này không có khả năng. Bởi vì, hai chúng ta mặc dù cải nam trang nhưng không có hóa trang, cứ thế trưng bản mặt thật ra cho người ta xem. Mà cũng rất hiển nhiên là hắn đã nhận ra hai chúng ta rồi. Nếu không hắn sẽ không cười vui sướng đến vậy. Trong tiếng cười chứa đầy ý tứ: Xem đi, rơi vào tay ta rồi, xem các người còn kiêu ngạo nữa không...

Tục ngữ nói rất đúng. Cường long áp không được tay anh chị. Ta vội tươi cười, tiến lên chào hỏi: “Ồ, hóa ra là bạn cũ, đã lâu không gặp. Ngài càng ngày tinh thần càng tốt nha. Nhìn ngài kìa, tuấn lãng bất phàm, mặt mày hồng hào. Làm ăn cũng không thể kém sai được...”

Lôi Chấn Trung liếc mắt nhìn ta một cái, không khỏi hắc hắc cười hai tiếng. Ý nghĩa của tiếng cười kia, không cần nói cũng biết. Hắn nói: “Chúng ta cũng thật đúng là bạn cũ. Bề ngoài của ta, tuấn lãng bất phàm, đó là bởi vì lần trước được các người hạ thủ lưu tình, không đánh cho gương mặt ta thành tàn phế...”

Tư Đồ lạnh lùng nhìn hắn một cái, vẻ mặt mắt kiên nhẫn, nói: “Này, họ Lôi kia. Võ công của ta hiện giờ cũng không tệ như trước kia đâu. Người có muốn thử lại một trận không?”

Lôi Chấn Trung bị kiềm hãm, hiển nhiên là vẫn có phần kiêng kỵ nàng, vội ngưng cười, nói: “Chuyện lần trước ta đâu có để trong lòng làm gì. Tất cả mọi người đều là người làm ăn, dùng chút thủ đoạn cũng là đương nhiên mà. Ta nguyện nhận thua, nguyện nhận thua...”

Ta không khỏi vô cùng kỳ quái. Thái độ của hắn vì sao lại chuyển biến nhanh đến vậy được?

Ta ảm đạm cười, nói: “Lôi công tử, hôm nay chúng ta đến đây cũng không có chuyện gì khác. Chẳng qua chỉ muốn hỏi người vài chuyện. Âm khí phượng vĩ này, có phải là do các người chế tạo hay không?”

Lôi Chấn Trung cười, trong vẻ tươi cười lại có vài phần cảnh giác, nói: “Ám khi này, chúng ta làm sao có thể chế tác ra được? Nghe nói, lúc ấy vị tiên sinh vô danh kia sau khi để lại một bản vẽ thì không biết tung tích. Còn bản vẽ đó, vài ngày sau lại đột nhiên bị lửa thiêu cháy mất. Làm hại ông chủ Quý Thủ Phường chỉ có thể chế tạo được có vài món mà thôi. Không có bản vẽ, chúng ta làm sao có thể làm ra được?”

Ta cười cười nói: “Lôi công tử, nếu không thể làm ra, vậy thì tiếc quá. Chuyện làm ăn giá trị hơn vạn lượng vàng ròng, sẽ không thể nào giao cho Lôi công tử được rồi.”

Lôi Chấn Trung nghe thấy mấy chữ ‘hơn vạn lượng vàng ròng’, đã sớm mở to hai mắt mà nhìn, nhưng chớp mắt lại tỏ vẻ tiếc hận, nói: “Tiếc nhỉ, chúng ta lại chế tác không được. Bằng không, số vàng này thật có thể rơi vào túi ta rồi...”

Ta trầm ngâm một lúc lâu, sau đó uể oải nói: “Vốn ta cố tình đến Lôi gia, có không ít phi vụ làm ăn muốn hợp tác cùng công tử. Không thể tưởng được, ngay cả một cái phượng vĩ nho nhỏ mà Lôi gia cũng chế tạo không được. Vậy thì những cái khác, không cần phải nói...”

Lôi Chấn Trung biết năng lực của ta. Tuy rằng không biết phượng vĩ là do ta phát minh sáng chế, nhưng những bản vẽ cơ quan lần trước cũng đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc. Không thể phủ nhận, tuy rằng ta có sử dụng một ít thủ đoạn, nhưng bản vẽ của ta đích xác có bố cục tinh xảo hơn của hắn rất nhiều. Chỉ có điều, tiếng tăm của ta không bằng hắn, cho nên ta mới cần phải dùng thủ đoạn như vậy đánh hắn trở về Thục Trung Lôi gia. Trong lòng hắn cũng hiểu, bèn hỏi ta: “Ngài còn muốn chế tác thứ gì nữa ư?”

Ta tiện tay lấy từ lòng ngực ra một bản vẽ, đưa cho hắn rồi nói: “Không biết các người có thể chế ra cái này được hay không?”

Hắn cầm lấy, ban đầu thì bắt chéo hai chân, thần thái lơ đãng, không chút để ý mà nhìn.

Chỉ liếc mắt một cái, lập tức thả chân xuống, ngồi thẳng lưng dậy. Lại xem qua một hồi nữa, trong miệng thì thào: “Không thể nào, không thể nào có cái này được...”

Lại nhìn thêm một lát, dường như muốn phát điên rồi. Hết đi tới đi lui trong phòng, hắn lại ngẩng đầu nhìn trời tự hỏi một hồi rồi lại tiếp tục cúi mắt vào bản vẽ...

Ta nháy mắt về phía Tiểu Phúc Tử. Thân mình Tiểu Phúc Tử phút chốc nhoáng lên, bản tới đoạt lấy bản vẽ trong tay hắn rồi trả về cho ta. Hắn trở mắt nhìn ta ngạo mạn cất bản vẽ vào lòng ngực, không khỏi nói: “Cho ta xem một chút nữa đã...”

Ta cười nói: “Lôi công tử, cho người xem cũng có ích gì đâu. Ngay cả phượng vĩ mà người cũng không làm được kia mà. Quý Thủ Phường còn có thể chế ra phượng vĩ nha. Hãy nhìn bản vẽ này đi, có giống như là không hề có biện pháp không? Hơn nữa, lúc chế tác, ta cần phải có mặt để đích thân chỉ đạo thì mới được. Ta cũng nghe nói, xưởng của các người không phải ở đây, lại không cho người ngoài vào. Chuyến đi này của ta chẳng qua cũng chỉ vì muốn thử thời vận thôi. Xem ra, ta đành phải thất vọng rồi...”

Lôi Chấn Trung vội nói: “Không đâu, công tử. Chỉ cần người giao bản vẽ cho ta, ta đi xin chỉ thị của tộc trưởng, xem có thể để người vào trong được không. Người yên tâm, chúng ta nhất định có thể chế tạo được nó...”

Ta hoài nghi nhìn hắn, nói: “Ngay cả phượng vĩ mà các người cũng không chế được, có lẽ nào lại...”

Lôi công tử xấu hổ cười cười, nói: “Làm gì mà chế không được chứ...”

Hắn vỗ vỗ tay. Ngoài cửa đi vào một tên nô bộc, tay bưng một cái đĩa. Trong đĩa, bày biện năm cái phượng vĩ giống nhau như đúc... Xem ra, Lôi Chấn Trung cố ý thừa nước đục thả câu. Tên nô bộc này đã canh giữ ngoài cửa từ lâu, chỉ chờ đến lúc thời cơ thích hợp là tiến vào đánh úp, hòng làm ta chấn động.

Ta cười cười. Trước ánh mắt thiết tha chờ mong của hắn, lấy bản vẽ từ trong lòng ngực đưa ra. Hắn bước dài chân đi nhanh đến, đang muốn tiếp nhận lại bị Tiểu Phúc Tử ngăn đón. Ta ngạo mạn cầm bản vẽ xé ra làm đôi, nói: “Vì để bảo hiểm... ta cho người một nửa bản vẽ. Người lấy mang đi cho tộc trưởng của người xem, xem có đáng giá để làm hay không...”

Lôi Chấn Trung thấy ta xé bản vẽ, gấp đến độ mặt đỏ bừng, lại không thể làm gì hơn đành phải nói: “Vay thôi được, ta lấy đi xem sao...”

Ta ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử giao một nửa bản vẽ cho hắn, rồi cười hỏi: “Nếu vậy thì, Lôi công tử, hôm nay chúng ta đành phải quấy rầy trang viên của người rồi nhỉ?”

Không kiếm bữa cơm ăn sao được. Cả ngày hôm nay cũng không có cái gì bỏ bụng. Nhìn côn trùng không cũng no rồi.

Lôi Chấn Trung như bất được bảo bối, nâng nui bản vẽ thật cẩn thận, miệng liên tục nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Người đâu, khách nhân muốn gì thì liền cung cấp cái đó...”

Xem ra, Lôi Chấn Trung này mặc dù đã từng bị Tư Đồ hành hung nhưng chỉ cần cung cấp bản vẽ này cho hắn, thù gì hắn cũng quên tất. Cũng có khả năng là, thương thế trên người hắn, qua một thời gian rất dài đã khỏe hẳn cả rồi. Có câu tục ngữ nói rằng ‘vết thương vừa liền sẹo đã quên đau’, dùng để hình dung hắn là tốt nhất.

Kỳ thật, bản vẽ đó là ta dựa vào nguyên lý thiết kế phượng vĩ để chế tạo ra một loại vũ khí mới với công năng rất hiếm. Diện tích che phủ, lực sát thương của nó so với phượng vĩ thì lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa, bên trong còn có hỏa dược đặc chế, có công năng phun lửa. Nên cũng khó trách được Lôi Chấn Trung vừa nhìn thấy đã như bất được chí bảo. Nếu như ba nước có rục rịch, chiến tranh nổ ra thì loại vũ khí này sao lại không làm cho Lôi Chấn Trung chú ý chứ. Chỉ cần làm cho hắn chú ý, khơi dậy lòng tham của hắn thì ta đã có thể vào ẩn cư bên trong núi rừng của Lôi gia bảo, điều tra rõ ràng địa điểm mà tài xế lái xe tải đã xuyên không đến. Có thể sẽ phát hiện ra một đường hầm không gian bí mật, ta sẽ có thể trở về hiện đại...

Nghĩ đến đây, trong lòng ta không khỏi dâng lên một ít phiền muộn. Bỗng nhiên mờ mịt, nhớ đến cái gã kiêu ngạo như phong kia. Nếu như ta thật sự có thể trở lại quá khứ, ta có thể rời đi được không? Có lẽ, ta muốn tra tìm, chẳng qua chỉ là chân tướng mà thôi.

Ta không biết vì sao ta lại chấp nhất như thế, chấp nhất cái ý niệm muốn được trở về hiện đại. Có lẽ, trong lòng ta vẫn còn một nỗi sợ hãi, sợ rằng thâm tình của người kia sẽ chỉ là một phút nhất thời. Cho nên, không tự chủ được lựa chọn trốn tránh, để mình tìm được vô số cái cớ để không phải ở chung với hắn mà quay về hiện đại. Nhưng nguyên nhân cũng chỉ là lấy cớ mà thôi. Trên thực tế, lúc này đây, ngay cả bản thân ta cũng không biết sau này sẽ như thế nào nữa.

Có lẽ đến Thục Trung, chẳng qua cũng chỉ là sự trốn tránh cuối cùng của ta, cho bản thân một cơ hội để biết được mình có hạ được quyết tâm toàn tâm toàn ý chấp nhận hắn, coi hắn là thân nhân của mình giống như lão cha hay không. Còn bí mật của Thục Trung Lôi gia dường như đã trở thành cái cớ để ta trốn tránh. Trên thực tế, có thể điều tra rõ ràng bí mật này hay không, tiếp theo sẽ làm thế nào... trong lòng ta bỗng nhiên mờ mịt. Ta đến đây, có thật sự đúng đắn hay không?

204. Chương 206

Chương 206: LẠI THẤY HÔN LỄ

Edit: Docke

Đường vào rừng núi quả thật rất khó đi. Rừng cây Thục Trung vừa nhiều cỏ dại mọc thành từng bụi, cỏ thụ che trời mà trên mặt đất còn phủ một tầng lá cây thật dày. Nếu không phải có Lôi Chấn Trung dẫn đường, để chúng ta tự đi thì e rằng có tìm mười năm cũng không có cách nào tìm được vị trí của Lôi gia bảo giữa một rừng cây cối dày đặc như thế này.

Hơn nữa, sau khi đi đường vài ngày, trong rừng cây bỗng nhiên khắp nơi đều là những cây hoa nhỏ màu đỏ phiêu đảng. Những cánh hoa nhỏ tỏa hương mỏng manh. Loài hoa nhỏ này, ta chưa từng thấy bao giờ nhưng ta lại biết, loại hoa này không có độc. Bởi vì có vô số chim chóc đang thích thú mổ loài hoa nhỏ này. Thậm chí, Lôi Chấn Trung còn thả hai đóa hoa vào miệng mà nhai, ăn rất ngon lành. Lão cha và Tiểu Phúc Tử cũng học theo, tấm tắc khen ngợi: Ngon quá, ngon quá...

Xem ra, địa phương này tràn ngập phong tình dị tộc mà chúng ta chưa hề biết tới. Chẳng những có lễ ăn trầu mà khắp sơn lĩnh đều là những điều bất ngờ.

Bằng rừng vượt núi, đi đến Lôi gia bảo. Lại không thể ngờ được, nơi này không chỉ có thành lũy mà còn có cả một thành trấn. Khác hẳn với ngoài núi, nơi này phòng ốc chỉnh tề, trông càng giống các vùng Trung Nguyên chứ không có kiểu nhà sàn hoang sơ lúc trước nữa.

Lúc chúng ta đến, trong trấn ai ai cũng vui mừng hơn hở, hình như đang có chuyện gì rất đáng mừng vậy. Lôi Chấn Trung hiển nhiên cũng không biết trong chốn đã xảy ra chuyện gì, bèn kéo một người lại hỏi: “Có chuyện gì mà các người vui mừng như vậy?”

Người kia đáp: “Lôi công tử, người đã về rồi đó à. Người không biết sao? Hôm nay bá bá cướp chú rể. Tối nay cử hành hôn lễ đó!”

Bá bá cướp chú rể? Ta nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của người kia, trong đầu không khỏi hiện lên một cảnh tượng: Một vị lão bà bà mặt đầy nếp nhăn, bảy – tám chục tuổi đầu vẫn chưa lập gia đình, rốt cuộc cướp được một ông lão, gả cho.

Lôi Chấn Trung nghe xong, còn mừng rỡ hơn cả lúc mình đón dâu nữa, liên tục hỏi: “Thật không, bá bá cướp chú rể?”

Ta biết, có vài dân tộc thiểu số lưu hành tục cướp dâu. Hơn phân nửa là nam cướp nữ. Như hôm nay xem ra, vị bá bá này chính là nữ cướp nam. Thật sự là cường hãn biết bao. Hơn nữa, đã già cả rồi mà còn có tâm tư này, không khỏi khiến ta mê mẩn không thôi.

Lôi Chấn Trung nói với chúng ta: “Chân tiên sinh, các người thật có vận may đó nha. Tối hôm nay sẽ cử hành hôn lễ. Loại hôn lễ này, các người trước giờ vẫn chưa thấy qua đâu. Hơn nữa, sau hôn lễ còn không ít những hồi lễ sung túc. Các người đến đây chuyển này, cho dù công chuyện làm ăn không thành công thì cũng nhận được không ít tiền tài nha!”

Ta nghi hoặc hỏi: “Lôi công tử, vị bá bá kia bối phận rất cao nha, không ngờ lại phú quý như thế?”

Lôi Chấn Trung liếc mắt nhìn ta một cái, muốn đáp rồi lại thôi, chỉ nói: “Các người đừng nhiều chuyện làm gì, cứ theo lễ thường tham gia là được rồi. Cam đoan không thể thiếu ưu đãi cho các người. Ta không lừa người đâu, vì còn phải trông cậy vào người chỉ điểm giúp ta chỗ bản vẽ kia nữa mà!”

Ta gật gù đầu, nghĩ rằng. Tham gia hôn lễ của mình cũng đã tham gia hết hai lần rồi, hiện giờ tham dự hôn lễ của người khác một lần xem sao, cũng không tệ. Hôn lễ của dị tộc, không biết sẽ thế nào nhỉ?

Ta tưởng tượng ra sẽ nhìn thấy mấy cảnh tình tiết như phim: Vô số nam nữ mặc trang phục dị tộc vừa múa vừa hát trong quảng trường. Chính giữa là một đôi tân nhân cười mỉm xấu hổ, nhận sự chúc phúc của mọi người...

Lại không thể tưởng được, hôn lễ này lại trang nghiêm đại khí đến như thế này...

Trên quảng trường rộng lớn thấp lên vô số đèn lồng cao sang, đèn đuốc sáng trưng. Chính giữa quảng trường có một dãy bàn ghế dài trải vải đỏ. Chất liệu làm bàn ghế, tất cả đều là gỗ lim cao cấp. Những nữ tử mặc quần áo cao quý đứng thành hai dãy theo thứ tự, ngoại trừ quần áo tràn ngập phong cách dị tộc ra thì vô cùng giống cung nữ trong hoàng thất. Ta quả thật rất nghi ngờ, hôn lễ này như được cử hành trong hoàng cung Đại Tề vậy. Ở một địa phương xa xôi như Thục Trung, không ngờ cũng phô trương như vậy. Làm cho trong lòng ta bỗng nhiên dâng lên một dự cảm có điều chẳng lành.

Cảm giác này giống như con kiến cắn xé tâm can ta, khiến ta toàn thân đều không thoải mái. Vì chúng ta là khách của Lôi gia bảo nên vị trí chỗ ngồi của chúng ta cũng khá cao. Lôi Chấn Trung bây giờ cũng không dám đắc tội với vị khách là ta đây, cứ cần là có, cứ hỏi là... không nên đáp thì vẫn là không đáp...

Ví như nói, hôn lễ này rốt cuộc là chuyện gì? Bá bá là ai? Hắn luôn luôn trả lời: “Đừng hỏi nhiều, chờ một chút nữa người gặp sẽ biết...”

Điều đó càng làm gia tăng lòng hiếu kỳ của ta, cũng càng khiến ta cảm thấy bất an. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ, lão cha, ba ngược đảo ngược cứ vui vẻ hoà, ăn ngấu ăn nghiêng. Đối với bữa tiệc không có côn trùng này, bọn họ đã hy vọng từ rất lâu rồi.

Tiếng nhạc dường như truyền tới từ phía chân trời, loáng thoáng, tưởng chừng như không thể nghe thấy nhưng rõ ràng đang truyền vào tai. Khúc nhạc chỉ có ở trên trời, hóa ra là nói đến loại âm nhạc này đây, tựa như tiên nhạc vậy. Một cổ kiệu phủ lụa mỏng, nâng một đôi tân nhân đi đến. Điều ta không thể tưởng được chính là, không ngờ trên đỉnh đầu của chú rể đội một chiếc mũ, lụa trắng phủ xuống che khuất cả hai gò má. Còn tân nương, cũng là một tấm khăn lụa màu đỏ, che kín hai bên gò má... Chỉ có điều, đúng như ta dự liệu, vị tân nương này quả thật là tóc trắng bạc phơ. Những nơi không bị che khuất để lộ ra tóc bạc đầy đầu, bạc trắng như sương vậy.

Xem ra, quả đúng như ta đã đoán. Vị tân nương này cũng đã bảy, tám chục tuổi rồi, vất vả lắm một tìm được một người để gả... Cũng không biết có phải là một ông lão hay không đây?

Giống như tất cả hôn lễ khác, hôn lễ này cũng phải bái thiên địa, bái trưởng bối, vợ chồng giao bái. Nhưng chú rể kia hình như thật sự đã bị cướp đến, tâm không cam tình không muốn. Trước sau vẫn không muốn quỳ xuống, phải cần đến hai người khổng chế mới được.

Ta nghĩ, vị chú rể này cũng thật đáng thương. Ta không khỏi nổi hứng muốn bênh vực kẻ yếu, quyết định muốn giở chút mờ ám giúp chú rể đáng thương này một phen...

Ta kể tai nói nhỏ vài câu với Tiểu Phúc Tử. Hắn liên tục gật đầu, sau đó xoay người truyền lại chỉ thị của ta cho lão cha và Tư Đồ nghe. Ba người làm bộ đi vệ sinh, nối đuôi nhau mà ra.

Mất thấy chú rể kia bị hai người ấn xuống, sắp phải bái thiên địa đến nơi rồi. Bỗng nhiên đúng lúc đó, mấy chục bông pháo hoa đồng thời bắn lên không trung, nổ rộ. Bầu trời trong đêm đen bỗng nhiên tràn ngập khói lửa, hoành tráng đến mức tất cả mọi người đều ngửa mặt lên trời mà nhìn. Lúc này, một bóng người phút chốc xông lên trước đài, kéo chú rể qua, định xoay bước đi ngay...

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính. Vị tân nương đầu đầy tóc bạc kia lập tức phản ứng, thanh giọng hét lên: “Muốn chạy đi đâu...”

Chỉ thấy chung quanh bỗng nhiên xuất hiện vô số sát thủ bạch y che mặt, ngăn cản hai người. Hai người đó cũng không vội phá vây. Kẻ bắt cóc chú rể kia giơ tay lột bỏ tấm khăn che mặt chú rể, kêu to: “Hóa ra đúng thật là người...”

Ta đứng dậy, cười khổ: “Thì ra thật sự là người...”

Miệng chú rể không thể nói, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra nét cười, nhìn ta. Thì ra, những gì ta đoán đều hoàn toàn chính xác. Chú rể, không ngờ quả thật là Tề Thụy Lâm...

205. Chương 207

Chương 207: CHÚ RỂ

Edit: Docke

Đường đường là thái tử không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, bị một bà lão bảy tám chục tuổi bắt về làm tân phu. Ta càng nghĩ càng buồn cười, bật cười ha ha. Cười không ngừng, gập người ôm bụng mà cười.

Người bắt cóc chú rể kia, gương mặt gầy trơ xương cũng hiện lên ý cười, hoàn toàn không để ý gì đến những tên sát thủ bạch y đang vây chung quanh ông... Người đó, chính là lão cha.

Bà lão đầu bạc như sương kia, hiển nhiên không biết vì sao đang lúc lâm nguy mà chúng ta lại đùa nhau cười to như thế. Bà lạnh lùng nói: “Người cho rằng các người còn có thể thoát khỏi nơi này hay sao?”

Ta cười hì hì đứng dậy, nói với bà: “Vì sao bà lại cho rằng chúng ta sẽ bỏ đi?”

Bà cũng cười, khuôn mặt hồng hào rung rinh theo tiếng cười: “Ta vốn đang nghĩ xem trong tình huống thế này, thái tử phi sẽ hành động như thế nào. Không ngờ vẫn nằm ngoài ý liệu của ta. Bất kể là trong tình huống gì, thái tử phi Đại Tề vẫn sẽ có biện pháp. Không ngờ ngay cả thuốc nổ của Lôi gia bảo mà thái tử phi cũng có thể trộm được. Thật sự là phi phạm...”

Trong lòng ta thất kinh, không biết đối phương là thần thánh phương nào. Ngay cả thân phận của ta mà cũng điều tra rõ ràng được đến vậy. Tiểu Phúc Tử thuận tay cầm mấy cây pháo hoa của Lôi gia bảo, kỳ thật cũng không phải để chuẩn bị cho vụ này. Chẳng qua chỉ vì tò mò muốn xem một chút mà thôi. Giống như hần vẫn thường xuyên xẹt ngang xẹt dọc mang mấy món ăn ngon lạ về ăn thử vậy thôi. Không thể ngờ được, lần này lại có công dụng lớn như vậy. Ta vẫn tươi cười nói: “Thái tử Đại Tề bị các người bắt cóc, mà theo như người nói, hình như tình huống của chúng ta cũng phải giống như thái tử mới đúng, tùy ý các người muốn làm gì thì làm. Chỉ có điều, hiện giờ xem ra, chúng ta tự nhiên hành động mà người cũng không cảm thấy kỳ lạ hay sao?”

Kỳ thật, sự kỳ lạ mà ta nói, cũng thật là phi thường kỳ quái. Không biết vì sao Tề Thụy Lâm lại bị bà ta bắt được. Bên cạnh hần cũng có không ít cao thủ Thanh Phượng Môn hộ tống. Nhưng nhìn bộ dáng của hần, hình như hành động cực kỳ bất tiện. Bằng không, với tính cách của hần, nhìn thấy ta rồi thì mặc kệ là trong tình huống nào cũng sẽ tiến lên kêu gọi, trêu đùa một, hai câu...

Bà lão đầu bạc kia cười khúc khích, lấy tay xoa nhẹ tóc mai trắng phau, cười nói: “Các người nghĩ rằng, các người thật sự có thể tự nhiên hành động? Để ta xem nào, các người vượt qua rừng rậm Yêu Hồng, cũng chưa đầy một ngày. Ồ, phải một khắc nữa mới đủ một ngày. Hay là để chúng ta từ từ xem xem, một khắc nữa sẽ xảy ra chuyện gì nhé?”

Ta nhìn mảnh khăn đỏ che mặt của bà, đôi mắt lộ ra ngoài tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng kỳ dị. Nghe xong lời bà ta nói, dự cảm có điềm xấu trong lòng ta càng ngày càng nặng nề. Rừng Yêu Hồng mà bà nói, chẳng lẽ chính là khu rừng rậm mọc đầy những bông hoa nhỏ màu hồng phấn kia sao. Nhưng mấy đóa hoa trong khu rừng đó cũng không có độc tính gì. Ta không tin, y thuật của ta và lão cha mà vẫn bị người ta hạ độc. Nếu vậy, mười mấy năm y thuật của ta cũng coi như công toi... Nếu vậy, không bằng ta đập đầu vào miếng đậu hũ chết quách đi cho xong...

Ta nhàn nhạt nói: “Bà đừng làm ta sợ nha. Ta bị yếu tim đó. Nhưng ta thấy, bà mới là người bị trúng độc nặng rồi đó, không ngờ dám dùng phương pháp này để kết hôn với thái tử Đại Tề...”

Bà ta mỉm cười, tấm khăn che mặt phập phồng. Bà nói: “Tề Thụy Lâm sớm nên là người của ta. Hôn lễ hôm nay chẳng qua chỉ là một vở tuồng, diễn cho các người xem mà thôi. Khắp cả nước Đại Tề, ai ai cũng

lan truyền rằng người vô cùng kỳ diệu. Ta thật muốn nhìn xem, lúc vị hôn phu của mình kết hôn với người khác, người có thể phát hiện nay không, sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó.” Nói đến đây, bà lại cười, “Quả nhiên người không làm ta thất vọng. Khuôn mặt hắc đã bị lụa trắng che phủ, không ngờ vậy mà người cũng nhận ra được...”

Ta nhàn nhạt nói: “Khuôn mặt hắc có thể bị người che dấu, nhưng dáng người thì không thể che dấu được. Huống chi, chúng ta và hắc đã quá quen thuộc rồi...”

Kỳ thật, nói trắng ra thì cũng không có gì. Ta nhìn thấy tay hắc. Ngón tay thon dài, đốt tay chỗ đầu ngón tay tròn trịa hơn những đốt còn lại. Hình dạng này, chỉ có Tề Thụy Lâm mới có. Ta đương nhiên biết, một ngàn người sẽ có một ngàn dấu vân tay, vậy thì sao lại không phải là một ngàn người còn có một ngàn hình dáng ngón tay...

Lão bà tóc bạc kia lại cười khúc khích, nói: “Thì ra thái tử phi quả thật là vô cùng quan tâm đến thái tử. Chỉ có điều, không bao lâu nữa, người cũng sẽ không khác gì hắc...”

Ta đột nhiên cả kinh. Chẳng lẽ những gì bà ta nói đều là sự thật. Rừng Yêu Hồng kia thật sự có điểm đặc biệt, khiến chúng ta bất tri bất giác sập bẫy?

Ta đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân vô cùng bủn rủn. Muốn nâng ngón tay nhưng cũng không sao nâng nổi chứ đừng nói gì đến nhắc chân bước đi. Trên dưới toàn thân, nơi duy nhất có khả năng động đập chính là mí mắt. Ngoại trừ có thể chớp chớp mắt ra, ta có cảm giác, máu trong thân thể đều lưu hành chậm lại. Nhưng kỳ quái chính là, nếu vậy thì hắc là ta phải ngã xuống đất rồi, nhưng không có, chẳng qua chỉ đứng thẳng tắp. Bắp thịt bủn rủn mà cứng ngắc. Ta không biết vì sao lại có cảm giác kỳ lạ như thế. Hai loại cảm giác hoàn toàn tương phản này, nhưng lại đồng thời tập trung trong xúc giác của ta một cách quái dị như thế...

Bà lão tóc bạc cười nói: “Xem ra, thời gian đã đến rồi. Thái tử phi điện hạ có phải là miệng không thể mấp máy, tay không thể cử động, bắp thịt toàn thân cứng ngắc nhưng lại cảm thấy bủn rủn vô cùng rồi không?” Bà che miệng cười: “Ồ, ta cũng quên mất, thái tử phi hiện giờ ngay cả nói chuyện cũng không thể được...”

Ta mở to hai mắt nhìn bà, trông thấy bà chỉ huy thuộc hạ nâng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, lão cha lên cang. Còn ta, có vẻ nhận được đãi ngộ tốt hơn, được nâng lên một cỗ kiệu lớn. Bọn họ giống như nâng một con búp bê gỗ vậy, diu ta đi đứng như rô bốt, đi vào trong cỗ kiệu. Ta lại nghĩ, cỗ kiệu này cũng thật lớn, hai ba người ngồi vẫn còn dư. Có phải sẽ để Tề Thụy Lâm ngồi chung với ta hay không? Nói thật, trong đầu ta vẫn có chút hy vọng, muốn nhìn xem có phải hắc cũng giống như ta, toàn thân đều cứng ngắc hay không... Hai người chúng ta cũng đã lâu rồi không liếc mắt đưa tình, đã lâu rồi không đầu mắt với nhau...

Đáng tiếc, đi lên ngồi chung, không ngờ lại là ma nữ đầu bạc kia, vẫn còn dùng khăn đỏ che mặt. Vừa vào đến nơi, an vị ngồi đối diện với ta, ánh mắt đã không ngừng đánh giá ta từ trên xuống dưới, chẳng thềm nói tiếng nào. Làm như ta chính là sinh vật kỳ quái trong điện ảnh... Cương thi.

Tuy nói rằng toàn thân cứng ngắc, thật có phần giống với cương thi trong phim, nhưng đầu óc vẫn có thể suy nghĩ được. Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu được vì sao chúng ta lại trúng độc. Còn đám người Lôi Chấn Trung đi theo chúng ta lại chẳng bị gì hết. Chẳng lẽ bọn họ đã uống thuốc giải độc trước rồi? Lúc chúng ta cùng Lôi Chấn Trung băng qua khu rừng Yêu Hồng, trong rừng cũng không phải là không có người khác. Cũng có vài gã tiểu phu đang đốn củi, thợ săn đi săn thú. Tất cả đều bình thường như thế. Cũng không đến nỗi âm trầm khủng bố giống như trong tưởng tượng của ta, rừng rậm không bóng người. Ngoại trừ vô số những đóa hoa nhỏ màu hồng phấn phấp phồng trong không khí. Chẳng lẽ, hoa nhỏ đó có độc? Nhưng chẳng những Lôi Chấn Trung đã ăn, mà cả lũ chim chóc cũng mổ không ngừng, đâu thấy bị trúng độc gì đâu. Vì sao chỉ mỗi chúng ta bị trúng độc?

206. Chương 208

Chương 208: NGÔI KIỆU

Edit: Docke

Trước ánh mắt đáng sợ của bạch phát ma nữ (ma nữ tóc bạc), ta cứng còng ngồi trên kiệu đang vội vàng chạy về phía trước, không biết sẽ đi đến nơi này. Trong lòng nghĩ, lúc này đây, chúng ta thật đúng là toàn quân hủy diệt. Không biết mục đích của đối phương là gì.

Đến Lôi gia bảo chuyển này, còn chưa đến góc tường của Lôi gia bảo mà đã bị người ta bắt gọn cả đám rồi. Hơn nữa, ra mồi, bọn Tề Thụy Lâm đã bị người ta bắt giữ trước khi chúng ta đến nữa kia. Ta không khỏi nhớ đến mấy con ngựa chiến của hần. Chắc hẳn là do mấy con ngựa đó đã chạy quá nhanh, khiến cho bọn hần nhanh chóng rơi vào tay người ta. Ta không khỏi lại dậy lên tinh thần A.Q. Cũng may ta cười lừa, nếu không thì cũng đã bị người ta bắt được từ lâu rồi... Thật ra, hạnh phúc được định nghĩa như thế nào nhỉ? Có một tên cướp đã từng nói: Cái gọi là hạnh phúc, chính là trong tay người có một trái táo, còn người khác lại không có, vậy thì người đã hạnh phúc hơn người ta rồi. Một nhà xí chỉ có một cái hầm cầu, người ta chiếm được, còn người thì không, vậy thì người ta hạnh phúc hơn người. Cũng như vậy, đều bị người ta bắt giữ, nhưng chúng ta bị bắt sau bọn hần đến mấy ngày, đó cũng là một hạnh phúc... ha ha... Đáng tiếc, cười không ra tiếng, miệng cứng ngắc rồi...

Đúng lúc đó, người đối diện bỗng nhiên nói: “Trong tình huống thế này mà người còn có thể cười được. Khó trách người khắp tam quốc đều lan truyền đại danh của người, đàm tiếu rằng: Cho dù Thái Sơn có đổ sập trước mắt cũng không hề biến sắc, lại còn to gan lớn mật, dám đánh khắp thiên hạ rộng lớn không hề sợ một ai. Ta nghe vô số người tán tụng người những vẫn chưa hề tin tưởng. Bây giờ gặp rồi mới biết, nghe danh không bằng gặp mặt. Người quả nhiên là một nữ tử vô cùng kỳ lạ. Cũng khó trách sao hoàng thất Đại Tề lại tiếp nhận một kẻ bình dân như người vào cung làm phi...”

Ta vừa thầm mắng bạch phát ma nữ, vừa nghĩ. Ta đã thành thế này rồi mà người còn ở đó nói mát mẻ. Sao ta không biết mình có danh tiếng dữ vậy chứ? Danh tiếng lẫy lừng như thế, là ta sao?

Bà nhẹ thở dài một hơi, nói: “Nếu chúng ta không phải là hai phe đối địch thì có lẽ, chúng ta sẽ trở nên bạn tốt của nhau. Nếu thời gian đã không còn nhiều, hay là cho người cùng thái tử ở chung với nhau một chút nhỉ...”

Nói xong, bà kêu người dừng kiệu rồi đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, Tề Thụy Lâm đứng như ta đã nghĩ, bị người ta kiên cố vào.

Ta có nên cảm tạ bà ta không đây. Tuy rằng hai người đều đã trở thành khúc gỗ rồi, nhưng dù gì thì cũng là được ở bên nhau? Hai mặt nhìn nhau, ngồi đối diện giống như hai kẻ hóa đá? Một người là hòn vọng phu, một kẻ là vọng thê thạch?

Tề Thụy Lâm nhìn ta, ánh mắt toát lên một loại tình cảm vui sướng khiến đôi mắt trở nên hẹp dài. Còn ta nhìn hần, cũng không phải là mất hứng như trước nữa. Trong lòng ta mặc dù luôn muốn tìm kiếm con đường trở về hiện đại, nhưng trên thực tế, tình cảm lưu luyến kia, sớm đã khắc sâu vào lòng ta rồi...

Nhưng khiến ta kỳ quái chính là, ánh mắt của người kia, tần suất chớp mắt lại quá nhanh đi, dường như còn có tiết tấu nữa, bộ tính mê hoặc lão bà đã biến thành cương thi này hay sao vậy?

Ta không khỏi nhìn kỹ mí mắt của hần. Bỗng nhiên trong đầu ta làm như có ánh sáng xẹt qua. Ta thoáng nhớ đến, trong tần suất chớp mắt của hần nhìn như có liên quan đến cái gì đó... Tần suất này, chẳng phải chính là tần suất gõ đá bất khuất lúc ta cùng Tư Đồ gian lận đó sao? Chẳng qua lại biến thành những cái chớp mắt, hần học được từ khi nào vậy? Bình thường, không phải hần rất bận rộn đó sao? Vậy mà cũng có thời gian học mấy trò nhảm chán này sao?

Xem ra, những người chung quanh ta còn có rất nhiều điều không tưởng khiến ta bất ngờ. Một thời gian rất lâu sau đó, ta hỏi hần vì sao lại học cái trò nhảm chán này, hần nhàn nhạt nói: “Ta là tướng công của nàng, không có lý do gì người cùng người ta âm thầm tin tức qua lại mà ta lại không biết...” Ta nghĩ, người ta mà hần nói, khẳng định không phải là Tư Đồ. ‘Người ta’ này, có thể khiến hần phản ứng mạnh mẽ như

vậy, chỉ có thể là người cùng giới tính với hắn... Không thể ngờ được, ta cùng Tiểu Phúc Tử thân mật mà cũng khiến cho hắn khó chịu. Hình như hắn đã quên mất, Tiểu Phúc Tử, hắn là thái giám mà...

Ta đem tần suất chớp mắt của hắn liên hệ với việc gõ đá bất khiêu...

Hắn hỏi: “Nàng có khỏe không?”

Ta cũng chớp mắt để trả lời hắn: “Người đừng nói nhảm nữa, thế này mà cũng được tính là khỏe sao?”

Hắn nói: “Ta dẫn theo người của Thanh Phượng Môn đến Thục Trung Lôi gia. Người của Lôi gia rất nhanh chóng đã đưa chúng ta vào rừng rậm. Không thể ngờ được, vừa vào đến Lôi gia bảo, toàn bộ thân thể chúng ta đều cứng ngắc, không thể động đậy...”

Ta chớp mắt hỏi hắn: “Đọc đường đi có gặp điều gì khác thường không?”

Hắn chớp mắt trả lời: “Không có, ngoại trừ thấy mấy đóa hoa nhỏ kỳ dị trong rừng thôi...”

Ta nói: “Xem ra, vấn đề chính là ở chỗ đám hoa đó...”

Hắn hỏi: “Nhưng mà, vì sao chỉ có chúng ta xảy ra vấn đề?”

Ta nói: “Chúng ta tất nhiên phải có điều gì đó khác với bọn chúng. Ví dụ như bọn họ đã làm gì đó mà chúng ta không làm...”

Hắn nói: “Không có a, cứ theo lẽ thường ăn cơm, ngủ...”

Ta chớp mắt mấy cái, chỉ là biểu hiện của việc đang tự hỏi mà thôi. Hắn lại trừng mắt nhìn: “Đây là ý tứ gì, số hiệu mới à? Vì sao ta xem không hiểu được...”

Ta không để ý đến hàng lông mi thật dài của hắn đang phóng điện về phía ta. Ăn cơm? Đến nơi này, thứ duy nhất mà chúng ta không ăn, chính là mấy mâm côn trùng kia. Chẳng lẽ, có quan hệ với côn trùng?

Ta không khỏi hỏi hắn: “Mấy con trùng đó, người có nếm qua chưa?”

Hắn chớp mắt tỏ vẻ không có, trong mắt cũng lộ ra vẻ đã hiểu. Xem ra, thật sự là đám trùng đó có vấn đề. Người ăn trùng khi tiến vào rừng Yêu Hồng sẽ không bị gì hết. Còn những người không ăn trùng, vừa ngửi được mùi thơm từ phần của loài hoa nhỏ lạ lùng trong rừng Yêu Hồng kia, toàn thân sẽ bị cứng ngắc. Ta tin rằng, loài hoa đó rất có khả năng chỉ mùa này mới nở hoa. Khó trách sao người ở đây, bất kể là ai, nhà nhà đều phải ăn trùng vào thời gian này. Hóa ra, bên trong còn có nguyên nhân như vậy. Đối với chúng ta, những vị khách tha hương chưa từng đến đây mà nói, đây phải nói là một phương thức bất giữ tuyệt hảo...

Không ai nhắc nhở chúng ta phải ăn trùng. Có lẽ, bọn họ đối với việc này đã thành thói quen rồi. Trong ý thức của mọi người, ăn trùng là chuyện mà mỗi cá nhân, cũng chưa thấy có ai không ăn trùng mà dám vào rừng Yêu Hồng.

Ta bình tĩnh đại ngộ. Vì sao những người ở ngoài cửa hàng Lôi gia bảo, đều chào hỏi nhau bằng câu: “Hôm nay đã ăn chưa? Giòn không? Ngon không?” Lúc ấy ta còn tưởng rằng, bọn họ đang thảo luận ăn bánh nướng giòn nữa chứ. Có ai khi không rồi hơi mà chạy đến ăn trùng?

Xem ra, đám thương gia đó, đều đến đây không chỉ một hai lần, đối với tình huống này đã vô cùng quen thuộc. Người duy nhất không biết, có lẽ chỉ có đám gà rù lần đầu tiên nhập thực như chúng ta mà thôi. Cũng có khả năng là, bạch phát ma nữ đã ra lệnh, mọi người chung quanh không được nói cho chúng ta biết tình hình thực tế. Chứ nếu không, chúng ta đi dạo quanh trấn trên hạt dưới biết bao lâu rồi, vậy mà chẳng có ai nhiều chuyện nhắc nhở lấy một lời? Giao thông ở cổ đại không tiện. Ở cái nơi xa xôi hẻo lánh thế này, phong tục đó cũng không có ai truyền ra ngoài. Ta nghĩ, đây có thể là bởi vì loài tiểu hồng hoa trong rừng Yêu Hồng đó, mỗi kỳ nở rộ chỉ trong vài ngày mà thôi. Đối với sức khỏe chỉ để lại hậu quả khiến cho thân thể không nhúc nhích được mà thôi...

207. Chương 209

Chương 209: CÔNG CHÚA

Edit: Docke

Trên thế giới có rất nhiều người, người thích nhiều chuyện lại càng nhiều, cái trần nhỏ này cũng sẽ không ngoại lệ.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cứ cảm thấy thế lực của bạch phát ma nữ có lẽ không chỉ lớn ở mức bình thường thôi đâu. Phải thuộc loại nhân vật chỉ cần dậm chân một cái đã làm chấn động cả một phương. Ta bèn chớp mắt hỏi Tề Thụy Lâm: “Người có biết nàng ta là ai không?”

Hắn nói: “Ta đoán, nàng ta có thể là người của Đại Lương...”

Ta hỏi: “Vì sao?”

Hắn nói: “Trong hoàng thất của Đại Lương có một loại huyết thống kỳ quái. Cứ cách mấy thế hệ lại sẽ xuất hiện một nữ tử đầu đầy tóc bạc. Người đó trí tuệ dị thường, khác hẳn người thường. Mỗi lần xuất hiện nữ tử như vậy, hoàng thất Đại Lương sẽ luôn phong nàng là Thiên Bảo công chúa, cho thấy nàng chính là quý bảo trời ban, cho nàng quyền tham dự triều chính. Quyền lực này còn lớn hơn các vương tử nữa. Tuy rằng không thể lên ngôi vương nhưng trong triều đình Đại Lương thì cũng là dưới một người, trên vạn người. Một thế hệ, cũng chỉ có một vị công chúa như vậy mà thôi...”

Ta chớp mắt nói: “Người và nàng đã xảy ra chuyện gì, vì sao nàng lại nói người là người của nàng?”

Ánh mắt Tề Thụy Lâm sắc lạnh, chớp mắt trả lời: “Vài năm trước đây, Đại Lương muốn kết thông gia với ta. Đối tượng, chính là Thiên Bảo công chúa. Ta cự tuyệt thẳng thừng, lý do chính là không muốn cưới một người vợ thoát nhìn còn già hơn mình...”

Ta thầm cười như điên trong bụng. Tề Thụy Lâm này cũng thú vị quá chứ. Nhớ năm nào, hắn chẳng qua cũng chỉ là một vương tử thất bại nhất của Đại Tề. Còn đối phương, vừa sinh ra đã được tôn làm thần nữ. Vậy mà hắn dám lấy cái cơ vụng về như vậy mà cự tuyệt nàng... Nhưng hắn nói cũng đúng, nàng tóc bạc đầu đầy, tuy rằng tuổi tác không lớn nhưng nhìn từ phía sau, hai người quả thật đúng là một già một trẻ. Ngay từ đầu, không phải ta cũng tưởng lầm như thế hay sao?

Nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ? Nghe giọng điệu của bạch phát ma nữ kia, nàng đã muốn hạ quyết tâm, phải cho ta chết oan chết uổng mới thôi...

Cũng không biết được hiệu (công hiệu của thuốc) của loài tiểu hồng hoa trong rừng Yêu Hồng kia kéo dài bao lâu. Ta nghĩ, loài tiểu hồng hoa này, khẳng định là sẽ không gây chết người. Hiệu quả gây ra, có lẽ cũng chỉ có mấy canh giờ hoặc là vài ngày mà thôi.

Nhưng hai chúng ta đã ngồi rất lâu rồi, vẫn không thấy chân tay có dấu hiệu gì cho thấy có thể cử động lại được. Các loại phương pháp, thông qua chớp mắt, cũng đã được thảo luận qua, chớp mắt phát đau luôn nhưng vẫn không tìm ra cách gì làm cho chân tay hoạt động bình thường. Hai người giống như đang phải sống đời sống thực vật vậy. Kể sách gì, hình như cũng không thể dùng. Ta đành phải tận lực hỏi Tề Thụy Lâm để hắn nói cho ta nghe tình huống cụ thể của bạch phát ma nữ. Hóa ra, Thiên Bảo công chúa này quả thật là một nữ tử cực kỳ trí tuệ. Ba tuổi có thể ngâm thơ, năm tuổi có thể bàn Luận ngữ, còn văn võ song toàn, lên ngựa có thể chinh chiến, ở Đại Lương có danh dự cực cao. Đại Lương Quốc là một quốc gia chuyên săn bắn, phần lớn đều là núi rừng vực thẳm, gió bụi mịt mờ. Hầu như toàn dân ai cũng đều luyện võ, hoàn toàn khác hẳn Đại Tề và Tây Sở. Nơi đó nam nữ bình đẳng, đều tham chiến, lên ngựa đánh giặc như nhau. Mà Thiên Bảo công chúa lại chính là chỉ huy của quân đội Đại Lương.

Tề Thụy Lâm dùng phương thức chớp mắt để nói cho ta biết nhiều như vậy, có chút chớp không ra từ nữa. Ta cũng đành mông mang đoán ý mà hiểu. Sau khi biết chuyện, cảm giác duy nhất của ta chính là: đối thủ mà lần này chúng ta gặp phải, so với trước kia, phải nói là lợi hại hơn tất cả.

Cổ kiệu rút cuộc cũng ngừng lại. Ta cùng Tề Thụy Lâm bị khiêng vào một trang viên tráng lệ. Người trong trang viên mặc trang phục rõ ràng khác hẳn trang phục của Đại Tề. Ta thầm nghĩ, không phải chúng ta đã bị người ta khiêng đến cảnh nội Đại Lương rồi chứ? Đường về nhà càng lúc càng xa. Thái tử Đại Tề bị

người ta bắt cóc đến cảnh nội Đại Lượng, nếu Đại Tề biết được, chỉ sợ rằng hoàng đế không xuất chinh thì cũng sẽ khai chiến.

Lại qua vài ngày, tay chân của ta cuối cùng cũng dần dần khôi phục tri giác. Đáng tiếc, bây giờ ta lại bị nhốt một mình trong một gian phòng nhỏ độc lập, cũng không gặp được Tề Thụy Lâm nữa.

Lúc này đây, không biết vì sao, ta lại lo lắng cho hần như thế. Tuy là biết, bạch phát ma nữ sẽ không làm gì bất lợi cho hần, có lẽ người nàng muốn đối phó là ta, nhưng trong lòng, cảm giác lo lắng trước sau vẫn không nguôi ngoai chút nào. Thái tử vô cùng tôn quý của Đại Tề, bây giờ lại trở thành tù nhân của người ta. Mà người khởi xướng, có thể chính là ta. Hần vì muốn truy tìm tung tích của ta nên mới đến Thục Trung Lôi gia. Lần đầu tiên, trong đầu ta nhẹ nhõm từng đợt từng đợt cảm xúc hồi lỗi. Nghĩ rằng, có phải ta đã quá ích kỷ rồi không? Chưa từng nghĩ đến cảm thụ của hần, chỉ muốn trốn tránh, chưa từng nghĩ đến sẽ tích cực đối mặt...

Ta lại biết, Thiên Bảo công chúa vẫn chưa hề động đến ta. Trên người ta, khẳng định là có thứ gì đó có lợi với nàng. Có lẽ, đây chính là con đường duy nhất giúp chúng ta thoát khỏi khổ cảnh này.

Ta nhớ đến Thiên Bảo công chúa đầu đầy tóc bạc, rồi nhớ đến cái cơ mà Tề Thụy Lâm dùng để cự tuyệt hôn nhân, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Tại quốc gia của nàng, nàng đầu đầy tóc bạc là tượng trưng cho thiên mệnh. Còn trong mắt của Tề Thụy Lâm lại là biểu hiện của sự già nua. Trong lòng nàng, nhất định là vô cùng buồn bực. Thiên chi kiều nữ lại bị Tề Thụy Lâm xuất độc khẩu chà đạp như thế mà?

Đá cẩm thạch trắng, ghế trắng, hạ nhân cũng mặc toàn thân bạch y. Ta ngồi ở cuối bàn, chiếc bàn cũng được làm bằng đá trắng. Thiên Bảo công chúa, thật sự rất thích màu trắng. Không khỏi nâng lên một cái chén bạch ngọc, uống một ngụm rượu nhạt thêch, âm thầm cân nhắc trong lòng. Thiên Bảo công chúa, có phải vì không muốn mái tóc bạc của nàng trở nên quá nổi bật, cho nên toàn dùng màu trắng để che dấu. Người nghĩ xem, khắp nơi đều là màu trắng, tóc nàng cũng toàn trắng, chẳng phải giống như lá cây trong đám rừng cây, không đáng chú ý chút nào hay sao?

Ta nhìn thấy Tề Thụy Lâm ngồi ở đầu bàn, thần sắc nhàn nhạt cầm đĩa gắp rau bỏ vào miệng ăn. Nàng cố ý an bài chỗ ngồi của hai chúng ta cách nhau xa như thế, không biết là có ý ganh ghét gì không đây? Giữa chúng ta là các thủ hạ của nàng. Trong đó có một vị, chính là Cửu Biến Quỷ nữ. Nhược Dung đứng phía sau Cửu Biến Quỷ Nữ, ánh mắt cũng không hề liếc về phía Tề Thụy Lâm một lần nào. Hai vị nữ tử am hiểu dùng điệu múa mê hoặc lòng người này, đang ngồi sát bên ta. Trông thấy nàng, ta cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa. Hóa ra Mẫu Vân Cơ cũng bị Thiên Bảo công chúa lợi dụng, trúng phải kế mượn đao giết người của nàng. Nói vậy, Mẫu Vân Cơ muốn diệt trừ ta, còn Thiên Bảo công chúa liên nhân cơ hội này đề cử cho bà người đắc lực có khả năng thực hành tốt nhất kế hoạch này. Trong Đại Tề còn có bao nhiêu người là thủ hạ của nàng? Giống như Tề Thụy Lâm đã phái vô số mật thám đến Tây Sở, Thiên Bảo công chúa cũng đã phái vô số mật thám bí mật vào Đại Tề. Khó trách vì sao mọi hành động của Tề Thụy Lâm đều bị bọn họ nhìn thấu. Tuy hần cũng có điều tra, đã cảm thấy được nguy hiểm, nhưng bởi vì lúc đó ta trốn đi Thục Trung nên hần mới bị người ta bắt được. Vậy rốt cuộc, vẫn là bởi vì ta tùy hứng mà gây nên...

Ta không nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ và lão cha. Mà thủ hạ đi theo Tề Thụy Lâm đến Thục Trung – người của Thanh Phượng Môn hay đám người Thanh Loan cũng không thấy bóng dáng đâu cả. Bị người ta chặt đứt phụ tá đắc lực... muốn không nghe theo lời của người ta cũng không được.

Theo sự an bài chỗ ngồi của Thiên Bảo công chúa cho thấy, nàng đối với Tề Thụy Lâm vẫn rất có ý, nếu không thì sẽ không hề ngưng ngừng khách khí, trực tiếp ngồi chung ở đầu bàn như vậy. Ta không khỏi nghĩ, có lẽ nếu Tề Thụy Lâm thi triển mỹ nam kế thì chúng ta có thể thoát thân được chăng. Vừa nghĩ, trước mắt vừa xuất hiện cảnh tượng một mỹ nam tung mị nhãn, đá lông nheo với mỹ nữ đầu bạc. Toàn thân không khỏi run rẩy...

208. Chương 210

Chương 210: ÁO CHOÀNG

Edit: Docke

Thiên Bảo công chúa trước sự hồ hững của Tề Thụy Lâm, thấy hắn chỉ lo để mắt đến mấy món ăn ngon thì cảm thấy nhàm chán. Nàng nhìn thấy động tác của bèn ra vẻ quan tâm: “Thân mình Giả cô nương đơn bạc, xem ra là hơi lạnh. Người đâu, mang áo choàng đến cho Giả cô nương...”

Nàng không gọi ta là thái tử phi nữa, mà kêu hắn tên ta. Dụng ý này không cần nói cũng biết: Một thái tử phi đã bị phế, một thứ nhân...

Quả nhiên, nàng vừa nói như vậy đã thành công khiến cho Tề Thụy Lâm chú ý. Ánh mắt hắn chuyển hướng về phía ta, trong mắt đầy vẻ thân thiết hỏi: “Ái phi, nàng có khỏe không?”

Tề Thụy Lâm hình như muốn đổi nghịch với nàng vậy, tiếng ‘Ái phi’ kia gọi cũng vô cùng giòn nhẹ...

Thiên Bảo công chúa chau đầu mày, lạnh lùng nói: “Xem ra sức khỏe của Giả cô nương thật sự không tốt lắm. Đại Lương không thể so với Đại Tề, khí hậu rét lạnh. Giả cô nương cũng phải chú ý...”

Ta nghĩ rằng. Tề Thụy Lâm vì sao không nhân cơ hội này thì triển mĩ nam kế, nghĩ cách thoát thân đi, lại chỉ biết đầu khì với nàng ta. Ta còn muốn sống lâu trăm tuổi, cũng không muốn bỏ cái mạng nhỏ này ở lại Đại Lương... Ôi, những lời nói lạt mềm buộc chặt cùng biểu tình ‘cổ túng’ (Dục cầm cổ túng: lạt mềm buộc chặt) của Tề Thụy Lâm diễn quá lợi hại đi?

Vì để ngăn cản lửa giận của Thiên Bảo công chúa, ta cười nói: “Công chúa, đa tạ ngài. Tiểu dân tuy rằng sức khỏe không tốt, nhưng một chút rét lạnh cũng không đáng bận tâm. Hôm nay công chúa bày yến tiệc khoản đãi tiểu dân. Tiểu dân thật đúng là thụ sủng nhược kinh a. À đúng rồi, nghe người ta nói, Thiên Bảo công chúa là tài nữ vang danh thiên hạ, lại phi thường tinh thông cách hành quân bố trận. Thật có thể nói là văn võ song toàn. Không biết tại hạ có phúc phận được thấy hay không?”

Trước biểu tình lạnh lùng của Tề Thụy Lâm, Thiên Bảo công chúa đã sớm cảm thấy yến hội này vô cùng tẻ ngắt. Ta vừa hỏi, tựa như giải cứu nàng ra khỏi sự xấu hổ, nàng nói: “Giả cô nương nói đùa. Tài danh của Giả cô nương cũng đã truyền khắp thiên hạ. Hay là chúng ta mượn thơ kết bạn, tán gẫu một chút, không biết có được không...”

Ta đương nhiên gật đầu liên hồi. Tề Thụy Lâm nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta một cái, trong mắt tràn đầy ý cười...

Khóe mắt nàng quét về Tề Thụy Lâm, liếc một cái rồi lại nhìn khắp căn phòng toàn trắng. Đôi mi thanh tú nhú lại, chu môi khẽ nói: “Bức rèm che phong độ bách hoa hương. Thúy trưởng văn bình bạch ngọc giường. Đề diều hươu đề hoa chớ cười. Nữ Anh tân mừng đến Nga Hoàng.”

Ta nghe xong, không khỏi cả kinh. Nữ tử Đại Lương này, đúng là thẳng thắn quá đi. Một vị công chúa cao quý không kể xiết lại dám mượn lời thơ tỏ vẻ thẳng thừng, muốn cùng ta – nga hoàng, nữ anh – cùng hưởng một chồng?

Ta nghĩ, chúng ta hiện giờ như thịt cá còn người là đao. Người cần gì phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế? Xem ra, điều nàng để ý vẫn là thái độ của Tề Thụy Lâm...

Ta mỉm cười, đáp: “Mây trắng mãi lai, cổ hương mấy ngàn lý.”

Rõ ràng nói với nàng rằng, người bắt cóc chúng ta từ Đại Tề đến đây, nếu muốn như thế thì cứ đưa chúng ta trở về rồi hãy nói tiếp.

Tề Thụy Lâm nghe xong, lạnh lùng cười nhưng không nói gì, chỉ nhàn nhạt uống một ly rượu. Thiên Bảo công chúa lại liếc mắt nhìn Tề Thụy Lâm một cái, nói: “Thái tử điện hạ, sao không phú một câu thơ?”

Tề Thụy Lâm lạnh nhạt nói: “Bổn vương vốn không hiểu thi từ, lại càng không biết vay mượn thi từ để biểu đạt ý kiến. Công chúa có gì muốn nói, cứ nói thẳng đừng ngại. Chẳng lẽ công chúa còn có gì băn khoăn hay sao?”

Thiên Bảo công chúa tuy vẫn che mặt bằng mảnh lụa mỏng màu đỏ nhưng lồng ngực lại phập phồng vài cái, đủ biết đang rất kích động. Ánh mắt sắc bén như tên, hung hăng nhìn Tề Thụy Lâm. Tề Thụy Lâm cũng không yếu thế chút nào. Ta có thể nhìn thấy hai người nhìn nhau, phóng điện xẹt lửa.

Thiên Bảo công chúa dời ánh mắt đi trước, nói: “Chẳng lẽ thái tử không hề kiêng dè cho tính mạng của Giả cô nương chút nào sao?”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “Bổn vương chưa từng bị ai uy hiếp bao giờ. Nếu nàng có gì bất trắc, bổn vương sẽ theo cùng. Nếu bổn vương có gì bất trắc, Đại Tề tất sẽ có người tiếp nhận ta...”

Thiên Bảo công chúa nghe xong, ánh mắt ánh lên tia sáng cực kỳ phức tạp, nhìn ta. Thế nhưng ta lại tìm thấy trong mắt nàng ánh lên vẻ hâm mộ, làm như có người chết cùng với ta khiến nàng rất hâm mộ vậy đó...

Nhưng ta không muốn chết, cũng không muốn Tề Thụy Lâm chết cùng ta. Tuy rằng ta rất cảm động, nhưng ta còn sợ chết hơn cả, vội khuyên nhủ: “Công chúa nhân từ vang danh thiên hạ, tất nhiên sẽ không muốn chúng ta phải chết. Cũng không cần thiết vì chuyện này mà khiến cho hai quốc phân tranh vô ích, phải không?”

Kể thức thời là trang tuần kiệt. Vào lúc này, không hiểu sao, cái ý tưởng hai nàng hưởng chung một chồng kia nhất thời đã bị ta ném lên chín tầng mây luôn rồi. Trong lòng ta, lúc này, có thể lướt qua thì cứ lướt qua. Điều đầu tiên là phải thoát thân cái đã. Đó mới là chuyện quan trọng nhất. Ta thậm chí còn dùng ánh mắt đa tình mà nhìn Thiên Bảo công chúa, để nàng cảm nhận được thiện ý của ta sẽ đồng ý với đề nghị của nàng. Có lẽ là nàng đã bị Tề Thụy Lâm lạnh nhạt, cảm thấy khổ sở quá, cho nên khi trông thấy ánh mắt của ta, không ngờ lại nhìn ta rất cảm kích, cảm kích rất nhiều, không ngờ còn có cả ngượng ngùng nữa.

Ánh mắt của ta càng thêm ấm áp. Ngay cả những người chung quanh cũng cảm nhận được bầu không khí giữa ta và Thiên Bảo công chúa ấm áp tựa như ánh mặt trời vậy. Chỉ có điều, ta đồng thời cảm giác được hai luồng ánh sáng lạnh từ chỗ Tề Thụy Lâm bắn đến, như gió lạnh như kiếm vũ, khiến nụ cười trên khuôn mặt ta bỗng chốc cứng ngắc, run rẩy. Hắn còn cười lạnh hai tiếng, xóa tan bầu không khí ấm áp kia, không còn sót lại chút nào...

Ta nghĩ, Tề Thụy Lâm này, kể từ sau khi bị bắt đến nay, càng lúc càng phát triển theo chiều hướng của Tiểu Phúc Tử. Bắp thịt trên mặt càng lạnh càng sắt. Không thể ngờ được, lúc Tiểu Phúc Tử không còn ở bên cạnh ta, lại xuất hiện một băng nhân Tề Thụy Lâm như vậy nữa...

Ta cũng biết, có lẽ cho đến bây giờ hắn chưa từng chịu sự vũ nhục như vậy, chưa từng té đau như vậy. Tuy nói rằng từ nhỏ hắn lớn lên từ trong những cuộc tranh đấu nhưng ít ra vẫn là người hoàng tộc. Đâu có giống như bây giờ, bị người ta đối đãi như kẻ lưu vong, trở thành tù nhân hạ bậc, còn bị người ta bức hôn? Theo như Thiên Bảo công chúa nói thì đó chẳng qua chỉ là muốn thí nghiệm thử phản ứng của ta thôi. Nhưng nếu ta hành động chậm trễ thì như vậy, Tề Thụy Lâm chẳng phải đã bị Thiên Bảo công chúa thu vào tay áo, trở thành cô dâu nhỏ rồi đó sao? Nói thật ra, ta cũng có chút hưng tai nhạc họa. Bởi vì ta cũng đã bị Tề Thụy Lâm lập bẫy một lần rồi mà. Không thể ngờ được, phong thủy luân chuyển, hôm nay lại đến nhà người... Người cổ đại, vì sao đều yêu thích lừa hôn, bức hôn thế nhỉ?

Cũng khó trách sao về mặt Tề Thụy Lâm lại không được tự nhiên. Ánh mắt nhìn Thiên Bảo công chúa, trên cơ bản là giống như lưỡi trượng vậy. Nhưng vì kế sách tìm đường về với tự do, ta quyết định. Hay là nên khuyên Tề Thụy Lâm lá mặt lá trái (lật lọng, tráo trở, không trung thực), vì chỉ có như vậy thì mới có cơ hội để mà thừa, đúng không?

209. Chương 211

Chương 211: THỦ ĐOẠN

Edit: Docke

Trong khi mối quan hệ giữa ta và Thiên Bảo công chúa có dấu hiệu mềm hóa, lúc ta dịu dàng nhìn về phía hần, hần lại làm như đang hận ta vậy, nhìn thẳng không chớp mắt, không ngờ nay cả khóe mắt cũng không thèm lướt qua ta chút nào. Lúc này, ta muốn nhìn thấy đôi mắt đen nhánh tựa ngọc lưu ly kia liếc về phía ta, tản mát ra thứ ánh sáng nhu hòa. Nhưng đáng tiếc, hiện giờ trong mắt hần hoàn toàn là sắc lạnh. Ta nghĩ, vì sao hần không thể hiểu cho ta một chút chứ. Ta làm vậy không phải chỉ vì muốn thoát thân thôi sao?

Nhưng lúc này đây, ta lại quên mất, mỗi người đều có quan điểm riêng của mình. Tề Thụy Lâm thân là thái tử một nước, làm sao có thể không hề kiêng kỵ điều gì, không từ bất cứ thủ đoạn nào giống nha đầu xuất thân từ gia đình bình dân như ta được kia chứ?

Ta không khỏi đối với xuất thân của mình lại dào dạt đắc ý một hồi. Xuất thân của một người sẽ ảnh hưởng đến hành vi của người đó. Xuất thân cao quý đương nhiên là tốt, nhưng xuất thân bình dân cũng có ưu đãi riêng của nó, đúng không?

Bữa yến tiệc cứ yên bình lặng lẽ như vậy mà kết thúc. Tề Thụy Lâm bị áp giải trở lại chỗ ở của hần. Còn ta, lại bị Thiên Bảo công chúa giữ lại...

Ta chưa từng nhìn thấy căn phòng của khuê nữ nào lại treo đầy đao thương kiếm kích, tràn ngập không khí giết chóc như thế này. Một loạt những giá sách cực cao, đặt dọc theo bức tường thật dài. Một bức tranh sơn thủy cực kỳ thanh nhã treo trên tường. Ta đứng ở giữa phòng, hơi hơi mỉm cười. Vẫn duy trì phong độ tuyệt hảo nhìn nàng. Nghĩ, trong mắt ta hần là tràn đầy chân thành. Nếu như nàng vì Tề Thụy Lâm mà chịu nhiều thiệt thòi thì ở chỗ ta cũng sẽ tìm thấy được niềm an ủi, có thể hóa giải... Trên đời này, không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, không phải sao?

Thiên Bảo công chúa ra hiệu cho đám nô bộc lui ra, ngồi trên giường nhìn ta thật sâu. Ta hơi hơi mỉm cười, nhìn lại nàng, xem nàng như là người thân thiết nhất của mình vậy... Ít nhất, người ta cũng sẽ không thể ra tay đánh vào cái bản mặt đang tươi cười với mình, đúng không?

Nàng nhìn ta thật kỹ, bỗng nhiên cười lớn rồi nói: “Thái tử phi quả thật không giống người thường. Bất kể là khi nào đều có thể bày tỏ thái độ của mình. Ta có nên cảm tạ người không nhỉ?”

Nói xong, nàng nhìn ta, tựa chằm chằm tựa trào phúng. Ta biết, nàng đang hoài nghi về biểu hiện của ta. Nàng cũng không tin những gì ta đã làm trước mặt nàng...

Ta biết. Một tiếng ‘Thái tử phi’ này của nàng, trong giọng nói tràn ngập trào phúng, còn không bằng gọi ta là Giả cô nương. Ta nói: “Công chúa điện hạ, hiện giờ ta chẳng qua chỉ là một thứ nhân nho nhỏ. Ngôi vị thái tử phi đã bị phế rồi. Ngài gọi ta là thái tử phi, quả thật là cất nhắc ta. Nguyên nhân chính là vì như thế, ta mới có thể chạy trốn đến Thục Trung, mới gặp được Thiên Bảo công chúa ngài...”

Thiên Bảo công chúa nở nụ cười: “Chuyện này hình như thái tử phi nói không thực tế lắm. Theo như ta biết, ngài bị phế ngôi vị thái tử phi, hình như là vì giúp thái tử một đại ân. Điều này khó trách sao thái tử lại đối với người nhớ mãi không quên, vượt ngàn thiên lý truy tìm đến tận nơi này?”

Ta nghĩ rằng. Xem ra, thuộc hạ của nàng đã đem tất cả mọi chuyện bẩm báo lại với nàng rồi. Thuộc hạ của nàng ở Tây Sơn sơn trang thiếu chút nữa đã bị bắt. Điều này cũng cho thấy kế hoạch của nàng khi đó cũng đã thất bại. Vào thời điểm đó, chẳng phải nàng đã phái Cửu Biến Quỷ Nữ đến liên thủ với hoàng hậu, thế phải lôi ta xuống ngựa đó sao?

Ta nói: “Thì ra, công chúa sớm cũng đã lập sẵn kế hoạch cho tất cả mọi chuyện rồi?”

Thiên Bảo công chúa than nhẹ một tiếng: “Vốn, ta đã kế hoạch xong cả rồi, trợ giúp hoàng hậu nương nương của nước người hủy bỏ ngôi vị thái tử phi của người, chằm chằm ly gián mối quan hệ cha con giữa hoàng thượng cùng thái tử. Nhưng rốt cuộc ta đã biết, quan hệ của bọn họ cũng không dễ dàng gì ly gián được. Ngay cả việc phế ngôi vị thái tử phi cũng chẳng qua là hai người vì muốn trấn an hoàng hậu nên mới dùng

kể tạm thích ứng mà thôi. Ta đã hết đường xoay sở, lại không thể ngờ được, Cửu Biến Quỷ Nữ báo cáo. Nói rằng thái tử ngang nhiên mang theo nhân mã đến Thục Trung. Đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao?”

Ta nở nụ cười: “Chẳng lẽ công chúa thật sự vì muốn châm ngòi ly gián mối quan hệ cha con giữa bọn họ nên mới ra hạ sách này sao?”

Thiên Bảo công chúa nhàn nhạt nói: “Nếu không thì người cho là vì cái gì?”

Ta trầm nghĩ. Phương pháp loại này, hình như dùng vào lúc ấy có vẻ như ông nói gà bà lại nói vịt. Mục đích chính yếu, chỉ sợ là vì muốn đối phó với ta thôi.

Ta đương nhiên sẽ không nói như vậy, ngược lại chỉ nói: “Thiên Bảo công chúa quả thật là tính toán không bỏ sót. Ngay cả phương pháp như vậy mà cũng nghĩ ra được. Ta thật sự bội phục ngài...”

Thiên Bảo công chúa chậm rãi liếc mắt nhìn ta một cái, cười nói: “Đã từng được nghe nói, Giả cô nương lưỡi dẻo như kẹo kéo, cơ trí vô song. Không ngờ lại đúng là sự thật. Ngay cả ra vẻ bội phục cũng diễn y như thật vậy. Thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt...”

Trong lòng ta túa mồ hôi không ngừng, cảm giác đây đúng là một tên địa chủ tuyệt đối không thể đùa giỡn. Xem ra, chiêu này không thể dùng được nữa rồi. Đối với nàng, ta phải cẩn thận hơn mới được.

Ta nói: “Công chúa điện hạ, khiến ngài chê cười rồi. Ngay cả thần sắc của ta là thật hay giả mà ngài cũng đều phân biệt được rõ ràng, thật khiến ta cực kỳ bội phục. Ta từng đi qua rất nhiều nơi, chưa từng gặp qua nữ tử nào có trí tuệ như ngài mà lại giống nam nhi như vậy. Trong khuê phòng tràn đầy đao thương kiếm kích, sách nhiều như rừng vậy...”

Lúc này, nàng lại hơi tủm tỉm cười, nói: “Nữ nhân Đại Lương không thể so với nữ nhân Đại Tề hay Tây Sở. Ai ai cũng đều lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa có thể đọc sách ngâm thơ. Vốn luôn được nuôi dưỡng giống như nam nhi vậy. Do thái tử phi người kiến thức nông cạn mà thôi...”

Ta thấy trong mắt nàng lộ ra tia sáng sắc xảo. Biết rằng lời tâng bốc này đã được nàng tiếp nhận, bèn vô cùng thành khẩn nói: “Công chúa điện hạ, thật ra kiến thức của ta thiên cận, khiến ngài chê cười. Ta cũng thật sự chưa từng thấy nữ tử nào có năng lực như nam nhân, có thể ngồi vào vị trí cao, đạt được đại thể quyền lực như ngài vậy.”

Thái độ của ta lúc này rất thành khẩn, quả thật có cảm giác giống như học sinh tiểu học nhìn thấy thầy giáo vậy. Nàng cười tự đắc: “Đương nhiên, ta được cả Đại Lương phong làm thánh nữ, có ai có thể so được với ta chứ? Vừa sinh ra, ta đã mang theo sứ mệnh trời ban. Võ có thể định bang (nước, nhưng nhỏ hơn quốc), văn có thể an bang. Có ai có thể so sánh với ta chứ?”

Ta thấy hỏa hậu đã đủ, thời cơ đã chín muồi rồi, bèn đồng tình hỏi nàng: “Đáng tiếc, Tề Thụy Lâm kia lại không nhìn ra được. Chứ nếu không, chúng ta đã có thể trở thành tỷ muội. Không, ta chân thành muốn được làm muội muội của ngài...”

Nàng đang đứng trên đám mây ngũ sắc lại bất ngờ bị ta đánh ột gậy, té nhào xuống dưới. Trên mặt lộ ra vẻ ảm đạm nhưng không phát hỏa với ta. Bởi vì, biểu hiện của ta quá đồng tình với nàng, đang vô cùng khổ tâm. Ta nghĩ, nếu như lúc này soi vào gương, khuôn mặt của ta khẳng định là nhăn thành một nhúm...

Nàng lấy tay sờ sờ mái tóc bạc, nói: “Vì sao hắn lại lấy chuyện này làm cái cớ mà cự tuyệt hôn sự với ta? Ta thật sự không hiểu, cái ta có thể mang đến cho hắn chính là quyền lực, là vinh quang. Chẳng lẽ tất cả những thứ đó lại không thể so với mái tóc bạc này?”

Ta nghĩ, xem ra đối với mái tóc bạc của mình, nàng vừa yêu lại vừa hận. Yêu hận đan xen. Mái tóc được người trên khắp Đại Lương tôn là thần tóc, vào miệng của Tề Thụy Lâm lại hóa thành tượng trưng cho tuổi tác. Chẳng phải là châm chọc lắm sao?

Ta vội đồng tình với nàng, nói: “Phong tục của các quốc gia khác nhau. Đương nhiên, yêu cầu với ngoại hình cũng hoàn toàn không giống nhau. Chỉ cần thái tử ở chung với ngài nhiều hơn, nhất định sẽ thay đổi thành kiến này...”

“Nàng hoài nghi nhìn ta: “Người thật sự chân thành nhường lại ngôi vị thái tử phi, trở thành thiếp thất của thái tử sao?”

210. Chương 212

CHƯƠNG 212: NGUY CƠ

EDIT: DOCKE

Trong mắt Thiên Bảo công chúa tràn đầy vẻ hoài nghi. Hiển nhiên là nàng không hề tin tưởng vào những gì ta vừa nói. Xem ra, còn phải tăng thêm liều lượng mới được.

Ta nói: “Công chúa điện hạ, ngài biết không? Từ khi ta ngồi trên ngôi vị thái tử phi, thật đúng là như ngồi trên tảng băng mỏng, run rẩy kinh hoàng. Ngài cũng biết đó, gia đình bên ngoại của ta không quyền không thế. Duy nhất có lão cha, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một vị tán khách tại phủ đại tướng quân ở Tây Sở mà thôi chứ cũng chẳng có quyền thế gì trong cảnh nội Đại Tề. Bất kỳ một người con gái nào của tam họ ngũ vọng đều cao quý hơn ta. Tề Thụy Lâm phong ta làm thái tử phi, không biết đã đắc tội với bao nhiêu thế gia vọng tộc có thế lực nữa. Khiến cho tình cảnh của ta càng thêm nguy hiểm, không được như ý, luôn luôn bị người ta lập bày hãm hại. Đương nhiên, ta không phải nói người... Cho dù không có người giúp đỡ thì hoàng hậu cũng sẽ nhỏ cái đinh trong mắt là ta đây. Ta biết một câu tục ngữ: Một người có nhiều đầu, tất sẽ mang nhiều khuôn mặt. Thái tử phi cho ta, ngoại trừ sự nơm nớp lo sợ cho tính mạng ra, ta không biết nó có thể mang lại cho ta cái gì...”

Thiên Bảo công chúa nửa tin nửa ngờ nhìn ta. Thần sắc hình như đã có vài phần tin tưởng. Ta lại chân thành, nghĩa nặng tình thâm mà nói: “Thật ra, ta không cần danh phận. Chỉ cần có thể ở bên cạnh thái tử, thế là đủ...”

Ta nghĩ, biểu hiện của ta có phải rất giống một tiểu thư khuê các đa tình hay không. Đối với tình nhân không oán, không hối, không kỳ vọng. Thâm tình như thế, chỉ cần ở bên cạnh hẳn là đủ... Hơn nữa, chẳng phải ta còn biểu hiện rằng muốn giữ lấy cái mạng nhỏ này sao?

Thiên Bảo công chúa mặc dù không tin tưởng lắm nhưng cũng không phải như trước, hoàn toàn không tin nữa. Nàng lạnh nhạt nói: “Cho dù người bằng lòng buông tha, nhưng thái tử cũng sẽ không đồng ý. Bằng không, hẳn cũng sẽ không từ kinh đô Đại Tề thiên lý xa xôi đuổi đến Thục Trung. Ta nghĩ, hẳn còn đến Thục Trung trước các người nữa, tất phải dùng thiên lý kỵ (cưỡi ngựa chạy ngàn dặm). Thâm tình này, e rằng không ai có thể so sánh được. Ta làm sao có thể so được với người đây?”

Ta thở dài nói: “Công chúa, hẳn là thái tử của Đại Tề, tất phải có kiêu ngạo của hắn. Bị người giam cầm thành tù nhân, làm sao hắn có thể cam tâm tình nguyện cho được. Tất nhiên là không thể hòa nhã với người rồi. Chuyện này cũng không có quan hệ gì đến thâm tình dành cho ta. Chỉ có điều, ta ở bên cạnh hắn, thật ra lời nói cũng có chút cân lượng. Nếu như muốn hắn chấp nhận người, chỉ có thể từ từ vun đắp...”

Thiên Bảo công chúa đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin ta ngay. Nhưng việc đã đến nước này rồi, nàng còn có thể làm gì. Ngay từ đầu, nàng đã dùng sai phương pháp. Tề Thụy Lâm là người mà nàng có thể cưỡng ép được sao? Khá khen cho nàng, còn mạnh mẽ chuẩn bị một hôn lễ đến đón tiếp ta. Kết quả là, mối quan hệ giữa bọn họ càng lúc càng căng. Đương nhiên, nếu nàng không dùng đến chiêu thức ấy thì Tề Thụy Lâm cũng sẽ không để ý đến nàng đâu. Có lẽ, nàng cho rằng, kể từ đó, trong lòng Tề Thụy Lâm cuối cùng cũng có nàng? Thật đúng là lòng nữ nhân tựa kim đáy biển. May mắn thay ta cũng là nữ nhân, cho nên mới đoán được một tí tẹo. Ta nghĩ, với thái độ của nàng hiện giờ, cho thấy. Tuy tất cả mưu kế luôn mồm nói là vì quốc gia, nhưng thái độ nàng đối với Tề Thụy Lâm lại không lừa được ta. Giống như một đứa trẻ không chiếm được viên kẹo, mà Tề Thụy Lâm lại chính là viên kẹo đó.

Một viên kẹo không thể tự nhiên mà có...

Thiên Bảo công chúa liếc xéo ta một cái, cười nói: “Xem ram Giả cô nương phân tích tình hình cũng rất rõ ràng. Nhưng với tin tình báo của ta cho biết thì, hình như Giả cô nương không phải là một người tốt như vậy. Hay là, Giả cô nương gần đây đến Thục Trung, tính tình đã thay đổi quá nhiều rồi chẳng?”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng ta nhận ra nàng đã muốn tin ta một nửa rồi. Bằng không, nàng sẽ không lặp lại để chứng thực. Ta nói: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, đây chính là nguyên tắc làm người của ta. Chẳng lẽ không đúng sao? Trên đời này, cái khó tìm nhất chính là đồng minh tốt. Ta tin tưởng, công chúa ắt sẽ là đồng minh vô cùng tốt của ta. Sao không để ta phụ tá công chúa, đạt đến một mục đích khác? Chỉ cần sau khi công chúa đạt thành tâm nguyện, đừng quên những lời hứa hẹn của chúng ta hôm nay là được...”

Lời nói của ta, ý tứ quá rõ ràng. Nàng cùng Tề Thụy Lâm thông gia, cho dù có là vì con người của Tề Thụy Lâm thì cũng không thể phủ nhận, có phần nào nguyên nhân là vì muốn chiếm đoạt quyền thế sở hữu ruộng đất Đại Tề của hân. Trong Đại Lương quốc, nàng cũng không phải là độc nhất vô nhị như lời nàng nói. Ta biết, thúc phụ của nàng, Quyền Thân Vương ở trong nước đã hình thành một thế lực phản đối nàng, cùng nàng phân đình kháng lễ* cả trong lẫn ngoài triều đình... Cũng có khả năng, đây chính là ý muốn của hoàng đế Đại Lương. Từ xưa đến nay, nếu như có một người nào đó chiếm được thế lực độc đại, thì bất kể đó là thế lực đó gì thì cũng sẽ có một thế lực khác đến chế hành nó. Hai bên đánh nhau, vậy thì sẽ không xảy ra chuyện công cao chấn chủ...(*Phân đình kháng lễ: chia nhà làm lễ ngang nhau. Chế hành: khống chế/ hạn chế hành vi)

Thiên Bảo công chúa suy nghĩ sâu xa nhìn ta, lại không nói gì, chỉ nói: “Tiền thái tử phi lui ra...”

Ta nghe được câu nói này của nàng thì liền hiểu. Nàng đã hoàn toàn bị ta thuyết phục. Bằng không, tôn xưng ‘Thái tử phi’ này làm sao lại xuất hiện trên miệng của nàng được.

Ta hơi hơi cúi mình chào nàng, nét mặt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt. Cho dù đối với nàng có phần cung kính nhưng vẫn bảo trì tự tôn của mình. Ta thấy ánh mắt nàng toát ra vẻ tán thưởng, biết trong lòng nàng đã thoả mãn đồng ý với ta. Chúng ta đã ngầm đạt thành hiệp nghị... Xem ra, tiền đồ thật sự là tràn ngập hy vọng a...

Ngày hôm sau, ta lại bị người ta đưa đến một gian phòng khác. Vừa thấy liền hiểu, vì sao ta lại bị xách đi...

Tề Thụy Lâm sa sầm mặt mày, ngồi đối diện Thiên Bảo công chúa. Còn khuôn mặt của Thiên Bảo công chúa thì trắng bệch ra, còn trắng hơn cả tờ giấy nữa, ánh mắt nổi giận đùng đùng. Mắt thấy đã có dấu hiệu cuồng nộ. Xem ra, Tề Thụy Lâm lại chọc giận nàng rồi.

Đây chính là đại hoa viên trong trang viên. Xem ra, Thiên Bảo công chúa còn xây dựng không ít không khí lãng mạn, muốn cảm động Tề Thụy Lâm. Nơi này phong cảnh tao nhã, núi giả san sát. Phía trước, trên một mảnh đất trống, vài vũ nữ đang sợ hãi rụt rè đứng ở một bên, trang điểm kiều diễm mỹ lệ. Xem ra, mới nhảy múa được nửa bài đã bị người ta quát, bảo ngưng lại. Trên mảnh đất trống còn có một chén rượu bị quăng đổ, rõ ràng là vừa mới đã xảy ra chuyện gì rồi...

Ta mặc dù không biết đã phát sinh chuyện gì nhưng tình hình hiện giờ, chỉ có giả như không có chuyện gì xảy ra thì tốt hơn. Ta làm như không thấy, đi đến nơi hai người đang ngồi ngơ ngác. Tề Thụy Lâm nhìn ta, nét mặt cuối cùng cũng có được dấu hiệu mềm hóa. Có vẻ như cố ý mà nói với ta: “Ái phi, nàng đã đến rồi?”

Ta nghĩ, trước kia cũng không thấy người một ngày gọi ‘Ái phi’ nhiều như vậy. Đến đây rồi thì ngược lại, cứ có cơ hội là lại gọi không ngừng. Có ý tứ gì? Người không muốn thoát thân sao?

Ta thấy vẻ mặt Thiên Bảo công chúa rất âm trầm. Kỳ thật, ngoại trừ chúng ta có lập trường đối nghịch nhưng nàng quả thật không giống với Mẫu Phương Thâm mà có vẻ là một cô gái thẳng thắn bộc trực. Từ cái cách nàng bắt cóc Tề Thụy Lâm về để kết hôn là có thể nhận ra ngay, nàng dám yêu dám hận. Quả thật có vài phần ăn đứt ta rồi...

Trên thực tế, ở sâu trong nội tâm, có phải là đối với thao tác hôn lễ này của nàng, ta có cảm giác thù hận như nàng đã bắn ta một mũi tên hay không? Xem ra, con người ta, tính cách quả thật cũng hơi có thù tất báo.

211. Chương 213

CHƯƠNG 213: THỰC THỰC GIẢ GIẢ

EDIT: DOCKE

Trong giọng nói tràn ngập bất lực: “Chẳng lẽ nàng không thể tỏ ra lo lắng chút nào sao?”

Hắn đưa lưng về phía ta: “Như nhi, bốn vương thật sự không thể ngờ được, nàng lại đưa ra một đề nghị như vậy. Người nàng để ý, không phải là bốn vương hay sao? Vì sao lại đem bốn vương tặng cho nữ nhân khác?”

Hắn xoay mạnh người lại, vươn tay khoát lên vai ta, nói: “Như nhi, đừng để bốn vương nghe thấy nàng nói như vậy lần nữa...”

Đôi cánh tay hắn mạnh mẽ kéo ta vào lồng ngực hắn. Cái mũi của ta đập thẳng vào ngực hắn. Ta lóa mắt, nghĩ rằng. Không phải ta đã ám chỉ cho hắn biết rồi sao? Phải diễn một vở kịch cho Thiên Bảo công chúa xem kia mà? Vì sao hắn hình như đã nhập vai quá sâu, làm như không thể tự thoát ra được? Ta cảm thấy ta bị hắn ôm đến mức dường như không thể thở nổi nữa. Hắn thấp giọng, nói nhỏ vào bên tai ta: “Như nhi, đã lâu rồi bốn vương không được ôm nàng, thật là nhớ quá...”

Hắn dẫn mũi mình lên cổ ta, hít hà ngửi mát khiến cổ ta ngứa ngáy. Hắn nói: “Đã lâu rồi chúng ta không có... Như nhi, ta thật muốn...”

Ta lập tức phản ứng lại, trên mặt nóng bừng như có lửa đốt, rầu rĩ nói: “Bây giờ là lúc nào rồi, không biết người đang nghĩ đi đâu nữa...”

Tề Thụy Lâm vui sâu đầu vào cổ ta, rầu rĩ cười: “Như nhi, ta là nam nhân mà, nàng lại không cho ta tìm đến người khác, cho nên...”

Hắn ép sát thân thể ta vào người hắn. Ta cảm giác được cả những biến hóa nhỏ từ thân mình hắn. Lời hắn nói khiến ta muốn tức nhưng lại không thể tức nổi, trong lòng càng thêm xấu hổ. Biết trong đầu hắn lúc này đang nghĩ gì, khẳng định là không thể có thứ gì sạch sẽ được...

Hắn nói: “Như nhi, một khi đã có thân mật da thịt rồi thì không có cách nào ngừng lại được. Chúng ta đã xa nhau một thời gian dài như vậy rồi, nàng hãy để cho bốn vương ôm nàng một cái, cũng để cho bốn vương giải tỏa cơn khát của mình đi...”

Không hiểu vì sao, chúng ta ôm ôm ấp ấp mãi, hắn là đã phải thành thói quen rồi, nhưng khi nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, cảm giác được thân nhiệt của hắn, tim ta vẫn nhảy bùm bùm trong lồng ngực, không tự chủ được mà nhớ đến những gì đã diễn ra lần đó giữa chúng ta. Hắn trúc trắc, ngốc nghếch, lại rất che chở cho ta.

Ta nghiêng đầu, chôn mình trước ngực hắn. Mãi đến khi không còn thở nổi nữa mới hơi hơi quay đầu, nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn trong hoa viên, chiếu vào hồ nước trong hoa viên rồi phản xạ vào mắt ta. Ta nhẹ nhàng tránh né, nói: “Thái tử gia, người cũng đừng quên hiện tại chúng ta đang ở đâu.”

Tề Thụy Lâm không hề buông ra, nói: “Như nhi, bốn vương biết. Nhưng từ khi nàng bỏ đi, đã lâu quá rồi, bốn vương thật sự không thể nhịn được, không thể không chạm vào nàng.”

Ta vươn tay ôm lấy thắt lưng của hắn, không muốn thừa nhận, lòng ta làm sao lại không nhớ đến người?

_____ *** _____

Thiên Bảo công chúa có vẻ buồn rầu, đứng trước cửa sổ. Một người có hình dáng như lão bà lụ khụ xuất hiện phía sau nàng, bẩm báo: “Công chúa, thuộc hạ đã quan sát được. Thái tử Đại Tề đối với thái tử phi tình ý sâu đậm. Ngài thật sự muốn làm như thế sao?”

Công chúa nói: “Ma ma, người là người đã nhìn thấy ta lớn lên. Từ nhỏ đến lớn, người trong nước phong ta là thánh nữ, nhưng chỉ có người mới biết được, trong lòng ta đau khổ thế nào. Mặc dù đứng trên đỉnh quyền lực, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng người khác. Ta thật sự mệt chết đi được...”

Lão bà bà nói: “Nhưng mà, công chúa, cho dù ngài có gả đến Đại Tề làm thái tử phi, nhưng e rằng trong lòng hần vẫn sẽ không có ngài.”

Thiên Bảo công chúa cười nói: “Ma ma, vậy là người không hiểu nam nhân rồi. Trong lòng nam nhân, chỉ có một chút không gian nhỏ hẹp để dành cho nữ nhân mà thôi, còn lại, tất cả đều là quyền lực cùng giang sơn. Tề Thụy Lâm cũng sẽ không ngoại lệ. Với quyền thế của ta, chẳng lẽ lại không giúp được hần sao? Phía sau ta còn có quân đoàn liệt vũ, có thể giúp hần đánh hạ giang sơn. Trí tuệ của ta cũng có thể giúp hần ổn định giang sơn. Đến lúc đó, hần sẽ không thể rời bỏ ta được nữa. Về phần Giả Tuệ Như, chỉ là một kẻ bình dân, có thể làm nên trò trống gì chứ. Tuy rằng có chút thông minh, nhưng làm sao so được với ta. Nếu nàng nghe lời thì để nàng ở lại bên người chúng ta...”

Lão bà bà kia nói: “Ta nghe thấy bọn họ nói chuyện. Thái tử Tề Quốc cực kỳ bất mãn chuyện ngài bắt hần làm tù binh. Chỉ sợ rằng mọi chuyện sẽ không được như ngài mong muốn...”

Thiên Bảo công chúa nói: “Vốn ta cũng không có ý định bắt hần làm tù binh. Người chúng ta phải đến trong kế hoạch Tây Sơn sơn trang, Cửu Biến Quỷ Nữ cùng đồ đệ của nàng sau khi thất bại đã về đến Thục Trung. Không thể ngờ được, Giả Tuệ Như không biết vì cái gì, cũng xuất phát tiến về Thục Trung. Mà Tề Thụy Lâm lại còn đến Thục Trung nhanh hơn một bước. Quỷ Nữ phát hiện, vội vàng vàng liền bắt hết cả đám người bọn hần. Có lẽ vì không quen nhiều lắm phong tục ở đây, bọn họ cũng không biết rằng, Thục Trung Lôi gia đã sớm trở thành người của ta rồi, nên lúc này mới có thể bắt được bọn họ trong rừng Yêu Hồng.”

Lão bà bà kia nói: “Công chúa, xem ra thái tử Tề quốc kia cực kỳ kiêu ngạo. Ngài đã đối với hần như thế, trong lòng hần khó chịu, cơn tức còn chưa nguôi ngoai. Huống chi, ngài còn an bài hôn lễ kia nữa, khiến cho hần cảm thấy vô cùng nhục nhã. Cái bế tắc này, rất khó mở ra được...”

Thiên Bảo công chúa nói: “Ma ma đừng sợ. Giả Tuệ Như chẳng phải rất sợ chết đó sao? Nàng sẽ giúp ta mở ra bế tắc này. Đến lúc đó, chỉ cần ta phối hợp với Giả Tuệ Như là được...”

Lão bà bà kia nói: “Công chúa, ngài cứ như vậy mà tin tưởng nàng được sao?”

Thiên Bảo công chúa nói: “Không, ta không tin nàng. Nhưng ta tin tưởng nàng sẽ vì bảo vệ bản thân mà làm một số chuyện bất lợi cho nàng. Huống hồ, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta thì cho dù nàng có ra chiêu gì, chẳng lẽ ta lại không thể nghĩ ra cách đối phó hay sao?”

Lão bà bà cả kinh nói: “Công chúa, ngài thật sự định thả thái tử Tề quốc sao?”

Thiên Bảo công chúa nói: “Không thả hần, tin tức trước sau gì cũng sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Nếu như để triều đình Đại Tề biết được hoặc để cho người có dụng tâm kín đáo biết được thì ngôi vị thái tử của hần sẽ khó lòng giữ được. Đến lúc đó, sự tình càng phát triển đến chỗ không thể cứu vãn. Chỉ cần Giả Tuệ Như kia vẫn còn ở trong tay chúng ta...”

Lão bà bà nói: “Công chúa, e rằng, chỉ sợ, thái tử Đại Tề không muốn để thái tử phi của hần ở lại...”

Thiên Bảo công chúa nói: “Vậy thì còn phải chờ xem thủ đoạn của Giả Tuệ Như. Nàng ta có phải thật sự muốn theo về dưới trướng của ta hay không?”

Lão bà bà nhìn nhìn Thiên Bảo công chúa, trầm mặc chốc lát rồi nói: “Công chúa điện hạ, có một chuyện, lão nô không biết có nên nói hay không...”

Thiên Bảo công chúa nói: “Ma ma, giữa người và ta còn có cái gì mà không thể nói?”

Lão bà bà nói: “Lão nô âm thầm giám thị cuộc đối thoại của bọn họ. Tất cả đều rất bình thường. Nhưng có một lần lão nô thò đầu ra khỏi bụi hoa để nhìn thử, đã nhìn thấy một chuyện rất kỳ quái...”

Thiên Bảo công chúa hỏi: “Chuyện kỳ quái gì?”

Lão bà bà nói: “Thái tử Đại Tề cùng thái tử phi đã bị phế kia, vừa nói chuyện vừa liều mạng chớp mắt lia lịa, làm như mắt bị rơi vào bão cát rồi vậy...”

Thiên Bảo công chúa lơ đãng nói: “Chớp mắt mấy cái thôi mà, có cái gì đáng nói đâu. Có đáng để người phải kinh ngạc đến mức ấy không. Có lẽ mắt bọn họ bị dính cát thật thì sao?”

Lão bà bà nói: “Mắt dính cát thì cũng không có khả năng cả hai người đều đồng thời chớp lia chớp lịa...”

Thiên Bảo công chúa cười cười, nói: “Ma ma, người đã lo lắng quá nhiều rồi. Chỉ chớp mắt mấy cái thôi mà, có lẽ người nhìn lầm rồi cũng nên?”

Lão bà bà cúi đầu, nói: “Công chúa, lão nô tuyệt đối không thể nào nhìn lầm được. Lão nô mặc dù đã già nhưng công phu chưa giảm sút chút nào. Lão cứ có cảm giác, thần thái của bọn họ không được bình thường. Ở trong hoa viên mà ôm ôm ấp ấp, hình như không phải là chuyện mà thái tử nên làm...”

Thiên Bảo công chúa đồng tình liếc mắt nhìn lão ma ma mà một cái. Nàng biết, lão ma ma cả đời không lập gia đình, đối với chuyện yêu đương, vốn là không hiểu gì cả. Nàng cố nén trụ lòng ghen tuông, an ủi lão: “Ma ma, bọn họ vốn đã rất lâu rồi chưa ở chung với nhau, nhất thời động tình cũng là chuyện khó tránh khỏi. Không có vấn đề gì đâu...”

Lão bà bà gật gật đầu, hướng về Thiên Bảo công chúa cáo lui. Bà nghĩ, có lẽ, thật sự là do mình quá đa nghi. Nhưng không hiểu vì sao, bà lại nhớ đến vẻ mặt của thái tử và thái tử phi đã bị phế kia, cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Nhưng lại không tìm ra được chứng cứ, ngoại trừ không ngừng chớp mắt ra thì những lời nói của bọn họ, vô cùng bình thường...

Bà nhớ đến hình ảnh hai người ôm ấp nhau trong hoa viên cùng những lời nói làm cho người ta tim đập mặt hồng kia, không khỏi thở dài một tiếng: “Thì ra tuổi trẻ, là như thế đấy...”

Bà lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài, cứ như u linh vậy.

212. Chương 214

CHƯƠNG 214: TAM NHÂN ĐỒNG HÀNH TẤT HỮU NGÃ SƯ YÊN*

EDIT: DOCKE

*(Nghĩa đen) Trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta. (Nghĩa bóng) Nói lên tầm quan trọng của tập thể.

Ta có cảm giác, từ đó về sau, Thiên Bảo công chúa đối với ta trở nên rất khách khí. Còn không phải sao, bây giờ chúng ta đang ngồi cùng nhau uống trà trong tiếng nhạc du dương, không khí hòa hợp. Thật sự có vẻ giống như người một nhà. Tuy nói rằng Tề Thụy Lâm thường xuyên ở một bên phụng phịu, không nói tiếng nào nhưng ba người chúng ta, thoạt nhìn còn không phải miễn cưỡng cũng tạo thành một cảnh tượng thê thiếp hòa thuận, phu xướng phụ tùy hay sao?

Hôm nay, ba người chúng ta lại tụ tập lại một chỗ. Thiên Bảo công chúa hé mắt nhìn Tề Thụy Lâm một chút. Hắn vẫn ngồi một bên, không nói tiếng nào, giống như Bồ Tát vậy. Thiên Bảo công chúa hiển nhiên đang muốn phá vỡ bầu không khí yên lặng ở đây, liên tục sai bảo hạ nhân châm trà thay nước, bưng điểm tâm. Nhưng Tề Thụy Lâm vẫn không lên tiếng, nàng còn có cách nào nữa đây?

Ta ở một bên, nhìn thấy mà buồn cười. Muốn cười mấy tiếng nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm. Vì thế, cười liền biến thành nhú mồm. Nhưng mặt vừa nhăn lại thì Tề Thụy Lâm rốt cuộc mở miệng hỏi: “Ái phi, nàng sao vậy?”

Cái tên chết bầm này, hắn cũng phản ứng nhanh thật. Ta đang suy tư nên trả lời thế nào, không thể ngờ được Thiên Bảo công chúa cũng hỏi: “Giả muội muội, muội có khỏe không?”

Rõ ràng là đang ra vẻ vợ cả quan tâm đến tiểu thiếp đây mà...

Ta nhàn nhạt nói: “Không có gì, chẳng qua là mấy ngày nay không ngủ được ngon giấc. Trước kia còn có Tư Đồ giúp ta mát xa. Bây giờ nàng không có bên người ta nữa, quả thật có chút không quen...”

Tề Thụy Lâm quan tâm nói: “Ái phi, hay là để ta mát xa cho nàng một chút nha?”

Ta không thể ngờ được hắn sẽ nói như vậy. Hắn nói vậy, còn không phải là cố tình miệt thị người khác hay sao? Thiên Bảo công chúa ở một bên, khuôn mặt thoáng ửng đỏ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã nở nụ cười, nói: “Muội muội, chuyện nào có đáng gì, cứ kêu Tư Đồ cô nương đến hầu hạ muội là được rồi...”

Xem ra, nàng cố ý không cho Tề Thụy Lâm làm trò, ở trước mặt nàng mà biểu diễn tình chàng ý thiếp. Ta gật gật đầu, cười với nàng, cảm kích nói: “Đa tạ công chúa...”

Tề Thụy Lâm dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua, liếc Thiên Bảo công chúa một cái nhưng cũng không nói ra điều gì thái quá, chẳng qua chỉ nhàn nhạt uống một ngụm trà. Chỉ có điều gương mặt hắn, thật ra lại không được nghiêm túc như vậy...

Chỉ chốc lát sau, Tư Đồ bị người dẫn đến. Ta vừa thấy, hình như Tư Đồ lại béo lên một tí. Thật hiển nhiên, nàng lại lo lắng rồi. Chỉ có điều, hắn là không phải chịu khổ nhiều, tinh thần rất tốt. Nhìn thấy ta ngồi ở trước bàn, mắt rưng rưng lệ. Thiếu chút nữa đã nhảy phóc lên giống như con chó nhỏ rồi. Ta trông thấy bước chân của nàng, liền phát hiện ra võ công của nàng, không ngờ vẫn chưa bị phế bỏ. Không khỏi nhìn Thiên Bảo công chúa với một ánh mắt cực kỳ cảm kích. Thiên Bảo công chúa cũng đáp lại ta bằng một nụ cười cực kỳ ấm áp, nồng nàn như gió mùa xuân.

Sau cuộc gặp gỡ cực kỳ hòa thuận này, ta cùng với Tư Đồ trở về phòng của mình. Vài ngày sau, gian phòng nơi chúng ta ở cũng được cải thiện không ít. Ban đầu chỉ là một căn phòng thấp bé chật hẹp giống như nhà tù, bây giờ đã được dời đến một khách phòng rộng rãi hoa lệ. Tuy bên trong bên ngoài cửa sổ vẫn còn không ít mật thám âm thầm theo dõi, nhưng nếu muốn ra khỏi phòng để đến hoa viên dạo một vòng thì vẫn không thành vấn đề.

Ta cảm giác sâu sắc rằng, mặc kệ là chuyện gì, nghịch cảnh cũng được mà thuận cảnh cũng tốt, chỉ cần bản thân cố gắng thì mọi chuyện sẽ luôn phát triển theo triều hướng tốt. Còn không phải sao, chất lượng cuộc sống chẳng phải đã được cải thiện rồi đó sao?

Ta đang suy nghĩ lung tung thì bị một người từ phía sau ôm lấy. Ban đầu còn tưởng là tên lưu manh Tề Thụy Lâm kia, sau lại có cảm giác sau lưng mềm nhũn, lúc này mới tỉnh ngộ. Hóa ra là người bạn thanh mai trúc mã, Tư Đồ. Ta còn chưa nói nên lời thì giọng nói nghẹn ngào của nàng đã vang lên. Nước mắt chảy thẳng xuống cổ ta. Nàng nói: “Tuệ Như, ta cứ tưởng sẽ không còn được gặp lại người nữa...”

Ta nghĩ, chẳng phải đã gặp được rồi đó sao? Ta có khi nào lại sẽ im hơi lặng tiếng mà biến mất được chứ? Thật là kỳ lạ, đáng để người khóc lóc thảm thiết đến vậy sao? Lại còn là người đã được học võ công tuyệt đỉnh nữa chứ. Ta không khỏi hoài nghi trong lòng. Người học võ công, vì sao lại không giống như mấy nữ hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp, tính cách kiên định, kiên cường bất khuất, ngược lại còn mang tư thái của một cô bé con, nói khóc là khóc ngay được như vậy nhỉ? Có thể thấy được, đôi khi những thứ được viết trong tiểu thuyết cũng chẳng có được mấy phần sự thật.

Ta xoay người lại, ôm lấy nàng. Cảm giác nàng thật sự là béo hơn một chút. Ta hỏi: “Tư Đồ, sao lại thể được, sao ta có thể biến mất được chứ? Không phải ta vẫn yên ổn ở đây hay sao?”

Tư Đồ lau nước mắt nói: “Tuệ Như, người không biết đâu. Mỗi ngày ta phải ở đâu, cô đơn một mình sợ hãi đến mức nào. Sợ người sẽ vô duyên vô cớ mà bỏ ta mà đi, để lại một mình ta ở đây...”

Ta thở dài nói: “Người quên rồi sao, người bị Tề Thụy Lâm bắt đến Đại Tề, ta đã cứu người như thế nào. Làm sao có thể mặc kệ người không lo chứ?” Ta lo nghĩ hỏi nàng, “Xem ra, võ công của người vẫn còn. Người có biết Tiểu Phúc Tử và lão cha bị nhốt ở đâu hay không?”

Tư Đồ lắc đầu: “Tuệ Như, chẳng qua ta chỉ bị người ta điểm huyết mà thôi. Lúc được thả ra, bọn họ đã giải huyết cho ta. Còn về phần Tiểu Phúc Tử và lão cha, chúng ta không ở cùng một chỗ. Nhưng cũng không cách nhau xa lắm đâu. Nơi giam giữ chúng ta vô cùng đặc biệt, vô cùng chắc chắn. Tất cả đều được dựng nên từ những tảng đá lớn. Bên trong hai lớp đá còn có gắn thép tấm. Căn bản vốn là không có khả năng trốn ra được. Cho nên, bọn chúng cũng không cấm chế ta điều gì khác, chẳng qua chỉ điểm huyết đạo rồi xiềng chân còng tay mà thôi. Ta nghĩ, bọn họ cũng rất có khả năng đang còn ở trong đó...”

Ta nói: “Nếu vậy thì, người còn nhớ rõ nơi đó hay không?”

Tư Đồ nói: “Ta vừa ra khỏi đó đã bị bịt kín mắt bằng một mảnh khăn đen. Hơn nữa, mãi khi đi đến hoa viên mới được giải huyết đạo. Nhưng ta biết người đã giải huyết cho ta. Nghe giọng nói, là một lão bà bà lụ khụ, rất già mà hình như còn có bệnh nữa. Bà ấy còn ho hai tiếng. Nếu như để ta nghe lại tiếng ho của bà ấy, ta hẳn sẽ nhận ra được...”

Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Người nhận ra được ư, trí nhớ của người tốt đến vậy cơ à?”

Tư Đồ hừ một tiếng: “Người cũng đừng xem thường ta. Sau khi ta cùng với Tiểu Phúc Tử luyện Cửu Âm Chân Kinh, thánh lực tốt lên không ít, không còn là Tư Đồ trước đây nữa đâu...”

Ta nhớ lại chuyện nàng nghe lén, lời nàng nói có lẽ cũng rất đáng tin, bèn nói: “Hiện giờ xem ra, chỉ khi nào tìm được lão bà bà họ khan kia thì mới có thể lần theo dấu vết của bà ấy mà tìm ra nơi giam giữ bọn họ...”

Tư Đồ gật gật đầu, nói: “Chỉ có tìm được bà ấy mới có thể cứu Tiểu Phúc Tử và lão cha ra được. Không có bọn họ, chúng ta muốn thoát khỏi nguy hiểm, e rằng rất khó...” Nàng thoáng dừng rồi nói, “Chỉ có điều, cho dù chúng ta có tìm được bọn họ, dựa vào thực lực của hai người chúng ta không thôi thì sợ rằng cũng không thể nào cứu bọn họ ra được...”

Ta nói: “Chỉ dựa vào hai chúng ta thì đương nhiên không được. Nhưng mà, ta đã phát hiện trong số tôi tớ trong phủ này có một người rất thú vị. Tuy hắn đã dịch dung, nhưng tay hắn vẫn không hề thay đổi. Đó là một đôi tay của cung thủ. Hắn còn thiếu ta một mạng. Bây giờ, đã đến lúc hắn phải trả lại rồi...”

213. Chương 215

CHƯƠNG 215: KỂ NGỐC

EDIT: DOCKE

Tư Đồ mê hoặc nhìn ta. Ta không nói tiếp về đề tài này nữa mà hỏi Tư Đồ: “Vì sao thái tử biết được ám hiệu gian lận của chúng ta, người nói cho hắn ư?”

Tư Đồ suy nghĩ, liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Nếu hắn không cầu ta thì ta cũng chẳng thèm nói cho hắn làm gì. Mọi hành động cử chỉ của người đều đã ở trong tầm mắt của hắn rồi. Chẳng phải có một lần người đã dùng cách đó để sai Tiểu Phúc Tử đi làm việc, đã bị hắn phát hiện đó sao. Sau bữa đó, hắn lôi kéo tra hỏi ta mất nửa ngày. Hỏi ta, người cùng Tiểu Phúc Tử lúc đó đã có ám chỉ gì mà không thể cho ai biết. Rất giống một bình dấm chua. Vì không muốn vô duyên vô cớ lại bị làm phiền, ta mới bắt đầu dĩ phải nói cho hắn nghe. Thế nào? Hay là người lại nghĩ rằng, ta cùng với thái tử của người có cái gì?”

Ta sờ sờ mũi, nó: “Ta làm sao lại nghĩ như thế được. Không đời nào, không đời nào. Chúng ta không phải là tỷ muội tốt hay sao?”

Tư Đồ lại nheo mắt suy nghĩ, nói: “Tỷ muội tốt? Có đôi khi, người cướp tướng công của mình, lại chính là tỷ muội tốt. Chính người đã cho ta biết thế mà...”

Ta cảm giác sâu sắc rằng Tư Đồ đã trở nên không còn thuần khiết nữa. Không ngờ dám lấy những lời ta đã nói – mà ta cũng không biết đã nói lúc nào nữa, để chế nhạo ta. Lại còn nheo nheo mắt giống hệt mấy tên

du côn nữa chứ. Cũng không biết đã học từ ai. Một cô gái xinh đẹp thế này lại bị người ta làm cho biến chất thành ra như vậy. Ta không khỏi thầm than trong lòng. Kẻ đó là ai a, vì sao lại biến thực nữ thành du côn thế này. Vậy còn không phải là thân khuê nữ hờn du côn hay sao? Kẻ đó... khẳng định không phải là ta.

Ta nói: “Tư Đồ, thái tử hiểu rõ phương pháp liên hệ của chúng ta. Hiện giờ, ta cùng thái tử cũng có thể liên hệ làm việc. Như vậy thì chỉ cần tìm được gian phòng đã vây khốn các người là chúng ta liền có thể cùng nhau bỏ trốn.”

Tư Đồ gật gật đầu, lại có vẻ nghi hoặc không thể giải nổi, hỏi ta: “Tuệ Như, vì sao bọn họ lại yên tâm mà thả ta ra? Cũng không hề phong bế nội lực của ta? Đó chẳng phải là tạo cơ hội cho chúng ta hay sao?”

Ta cười nói: “Vẫn là câu đó. Thiên Bảo công chúa cho rằng người chẳng qua chỉ là một cô gái, võ công có thể đến đâu. Hơn nữa, giữa chúng ta cũng đã nảy sinh không ít chuyện. Nếu ta không ăn nói khép nép thì nàng làm sao lại dễ dàng thả người ra như vậy được? Nàng có điều muốn nhờ ta cho nên cũng không muốn ta phải khó xử quá mức. Cho nên, người mới có thể thuận lợi được thả ra...”

Tư Đồ gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế. Ta đã nói rồi mà, nàng làm gì mà tốt bụng dữ vậy được. Hóa ra là có điều muốn nhờ vả người...”

Ta nói: “Nếu như ta không có cơ hội thì người truyền tin xấu này cho thái tử biết. Tuy nói rằng trong tay hẳn không có thạch bát khiêu, nhưng hẳn lại phát minh ra một phương pháp khác, cũng có thể truyền tin...”

Tư Đồ tò mò hỏi: “Phương pháp gì?”

Ta nhìn nàng, chớp chớp mắt rồi hỏi nàng, “Hiểu chưa?”

Nàng lắc lắc đầu. Ta nói: “Số lần chớp mắt cùng với số lần gõ thạch bát khiêu giống nhau, đại biểu ý tứ cũng giống nhau...”

Lúc này nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Ta không khỏi than thở trong lòng. Trên thế giới này, không có nơi nào mà không có kẻ ngốc a...

Thiên Bảo công chúa vì muốn chiếm được hảo cảm của Tề Thụy Lâm nên những ngày sau đó, không chỉ tháo dỡ những trạm gác xung quanh phòng ở của chúng ta, cho phép chúng ta tự do đi lại. Hơn nữa, Tề Thụy Lâm còn được cho phép có thể ra vào phòng ta bất cứ lúc nào. Tuy nói chung quanh không biết có bao nhiêu trạm gác ngầm đang theo dõi, nhưng những gì nàng đã làm cũng đã tạo cho chúng ta không ít cơ hội.

Đầu tiên, Tư Đồ rốt cuộc cũng đã phát hiện ra lão bà bà ho khan kia là ai. Sau khi điều tra, lại phát hiện ra nơi ở của lão bà bà trong sơn trang...

Võ công của Tư Đồ không chỉ cao ở mức bình thường, không ngờ buổi tối còn có thể thoát khỏi tầm ngắm của những trạm gác ngầm chung quanh phòng chúng ta, đi đến nơi ở của lão bà bà kia. Theo dõi bà ta, cuối cùng phát hiện ra được gian nhà đá cực kỳ chắc chắn kia. Gian nhà đá này, bề ngoài cũng chẳng khác gì những gian nhà bình thường khác. Bên ngoài vẫn có một gian nhà gỗ có rường cột chạm trổ như thường, chỉ có điều bên trong, lại có thêm một lớp đá nữa mà thôi.

Lúc Tư Đồ trở về báo cáo với ta thì ta biết thời cơ đã đến rồi. Chỉ cần viện quân đến thì chúng ta có thể thoát khỏi nơi này rồi.

Cho đến một đêm nọ, ngoài sơn trang đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa như sấm động, làm như có thiên quân vạn mã kéo đến vậy. Tiếng người ồn ào, tiếng ngựa hí náo động, những tiếng thét to vang lên bên ngoài sơn trang. Cùng lúc đó, toàn bộ người trong sơn trang cũng chạy đến, đao thương áo giáp chỉnh tề. Tiếng đao thương va chạm vào áo giáp làm phát ra tiếng vang chỉnh tề. Ta nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy những chiếc bóng lay động trong hoa viên. Ta biết, thời khắc chúng ta đã chờ đợi bấy lâu, đã đến rồi...

Toàn bộ người trong trang viên đã bị dẫn dụ đến tiền đình. Canh giữ chúng ta, chỉ còn lại mấy trạm gác ngầm kia mà thôi. Mấy trạm gác ngầm đó tự cho là đã ẩn nấp rất bí mật, nhưng trên thực tế đã bị ta cùng Tư Đồ điều tra rất rõ ràng rồi. Dùng một phương pháp rất đơn giản. Đó là trong không gian sáng sớm sương mù đầy trời, ta châm một cây hương. Cây hương này có một tác dụng đặc thù, đó chính là dụ muỗi...

Những con muỗi này, tình hình chung là cứ gắp người liền cắn. Người bình thường có thể ngăn cản được một, hai con muỗi chích đốt. Nhưng hần có thể ngăn cản được hàng trăm hàng ngàn con muỗi bu đến đốt hay không? E rằng không thể. Cho nên, những chỗ được đặt trạm gác ngằm trên cơ bản đều có chút động tĩnh. Còn Tư Đồ, lỗ tai nàng quả thật rất thính, thính đến mức âm thanh gãi ngứa ở ngoài mười thước mà cũng có thể nghe rõ ràng được...

Ta thấy bóng đen bên ngoài cửa sổ giảm dần, có vài người nặng nề ngã xuống. Âm thanh hết hai đến ba vang lên. Ta biết, đã đến lúc chúng ta nên ra ngoài rồi...

Không đợi chúng ta đi ra, cửa phòng đã bị mở ra. Giọng nói của Tề Thụy Lâm vội vàng vang lên: “Ái phi, nàng có khỏe không!”

Phía sau hần lóe ra một bóng người, dáng người rất cao, sau lưng còn có một đoản cung màu đỏ. Hần gạt gậy đầu với ta, nói: “Giả cô nương, xem như ta đã trả lại cho người một mạng...”

Ta đã nói tất cả kế hoạch cho Tề Thụy Lâm nghe. Hần chính là Tử Dạ, một mật thám Đại Lương cực kỳ tín nghĩa. Theo như hần nói, hần là thuộc hạ của Quyền Thân Vương, cùng với Thiên Bảo công chúa được xem là đối thủ một mất một còn ở Đại Lương. Có mối quan hệ như vậy, bây giờ lại có cơ hội đả kích Thiên Bảo công chúa, ta vừa nói, hần làm sao lại không cướp thời cơ, sao lại không đem quân đến hiệp trợ? Huống chi, còn có thể trả lại một mạng cho ta? Hần đưa quân đến bao vây trước sơn trang, dẫn dụ quân đội của Thiên Bảo công chúa. Còn bản thân hần lại dẫn người lên đột nhập vào hậu viện, căn cứ theo những manh mối do ta cung cấp, cứu thái tử và người của chúng ta ra...

Ta đi ra cửa phòng, nhìn thấy mấy bóng người ủ rũ, không hề phấn chấn. Trong đó, có Thanh Loan, Diệp Bất Phàm cùng đám thủ hạ Thanh Phượng Môn của bọn họ. Tiểu Phúc Tử và lão cha cũng lẫn trong đó, nhìn thấy ra, ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ kích động.

Ta không khỏi lo lắng hỏi: “Bọn họ sao rồi, có bị mất võ công hay không?”

Tử Dạ lắc lắc đầu nói: “Bọn họ chỉ bị điểm huyết thôi. Giải huyết xong sẽ không sao nữa. Chỉ có điều, thủ pháp điểm huyết này cực kỳ quái lạ, chúng ta không giải được...”

Tư Đồ nói: “Ta biết ai đã điểm huyết bọn họ...”

214. Chương 216

Chương 216: CỬA SAU

Edit: Docke

Ta biết nàng đang nói đến lão bà bà kia. Nhưng bà ta làm sao có khả năng giúp chúng ta được chứ.

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Đừng lo, chỉ cần tháo bỏ được xiềng xích đâm xuyên qua xương tỳ bà* của ta thì ta có thể khôi phục võ công được. Về phần huyết đạo của bọn họ, qua một canh giờ nữa sẽ tự nhiên được giải. Chúng ta đi thôi...”

(*Xương tỳ bà : xương bả vai, nếu dùng xích sắt xuyên qua nơi này thì hai tay sẽ mất hết sức lực, không thể dùng võ được, nặng còn có thể trở thành tàn phế.)

Ta nghe mà cả kinh, nhìn thấy đầu vai Tiểu Phúc Tử đỏ sạm. Hóa ra trong lao ngục, hần cũng đã chịu không ít khổ cực. Ngược lại, Thanh Loan, Diệp Bất Phàm cùng lão cha lại may mắn không hề bị hao tổn gì. Ta thật không hiểu, thế này là sao đây? Vì sao người duy nhất mà Thiên Bảo công chúa đề phòng lại là hần? Xét về võ công, sau khi lão cha uống pgai3 độc được tự chế, dường như võ công còn cao hơn cả hần nữa. Vì sao lão cha cũng không có việc gì, còn hần lại bị như thế?

Ta mang trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đi theo bọn họ chạy ra cửa sau của trang viên. Đường nhiên, trên cơ bản là Tư Đồ mang ta đi.

Bởi vì quân của Thiên Bảo công chúa đã bị dẫn dụ đến trước viện, cho nên chúng ta thuận lợi trốn khỏi sơn trang, đi vào ngọn núi phía sau. Tư Đồ thật sự cũng rất biết tín nghĩa, không nhân cơ hội này uy hiếp. Sau khi cứu chúng ta ra liền mang theo thủ hạ rời đi.

Bóng đêm như nước. Hôm nay lại là một đêm trăng sáng, rất quang đãng. Lá cây trong rừng bị ánh trăng chiếu sáng, quang ảnh loang lổ. Gió đêm nhẹ thổi vào mặt, mang theo cảm giác mát rượi.

Tề Thụy Lâm nắm lấy hai vai ta, nói: “Như nhi, chúng ta lên đường trở về Đại Tề đi...”

Ta mỉm cười, nói: “Thái tử gia, rốt cuộc chúng ta đã có thể trở về rồi...”

Tay của ta nhẹ nhàng xoa lên hai gò má hần, trong tay gấp theo một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng phát ngang qua chóp mũi hần. Tư Đồ đang đứng bên cạnh chúng ta, ngón tay điểm nhanh, chế trụ mấy huyết đạo trên người hần. Ta cười tủm tỉm, nhìn hần đang dần dần mê mang nhưng vẫn nỗ lực mở to hai mắt nhìn ta: “Vì sao, nàng...”

Ta áp tay lên hai gò má hần, nói: “Thái tử gia, con đường sau này phải nhờ vào chính người đưa người trở về...”

Hần từ từ yếu đuối ngã ra sau. Diệp Bất Phàm chạy đến phía sau đỡ lấy hần. Ánh mắt hần hiện lên một tia cuồng nộ, mờ mịt lại hỗn loạn, thì thào hỏi: “Nàng lừa bồng vương. Bồng vương sẽ không bỏ qua cho nàng đâu...”

Ta cười nói: “Ta biết người sẽ không tha cho ta, nhưng mà, lại phải chờ đến khi người tỉnh lại mới được. Thái tử gia, người cũng bị ta dắt mũi, hai chúng ta có phải rất ngang tay hay không?”

Tề Thụy Lâm bình tĩnh, chậm rãi nhắm mắt lại, trong phút chốc cánh tay lại bắt được tay của ta: “Như nhi, nàng đừng như vậy. Ta nói rồi, chúng ta sẽ không xa nhau nữa...”

Ta giấy tay ra, tay hần cũng từ từ vô lực. Ta biết, được tính đã phát tác rồi. Tư Đồ cũng đã điểm huyết đạo khổng chế nửa thân người dưới của hần. Ta nói: “Thái tử gia, chuyện này ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Sau khi người về nước sẽ hiểu được tất cả...”

Tề Thụy Lâm rốt cuộc nhắm hai mắt lại, nhưng miệng vẫn cố nói: “Như nhi, nàng không ... muốn ... bỏ ta đi...”

Ta thấy hần đã rơi vào trạng thái hôn mê, nói: “Thiên Bảo công chúa nói thả người đi, nhưng cũng không nói là muốn thả ta đi. Người thật sự nghĩ rằng chúng ta có thể dễ dàng trốn đi như vậy hay sao?”

Ta than nhẹ một tiếng, nói với Diệp Bất Phàm: “Diệp thống lĩnh, nhờ người đưa thái tử về nước vậy...” Ta lấy ra một bức thư được viết trên chiếc khăn tay, nói tiếp: “Sau khi hần tỉnh lại, phiền người nói cho hần biết, tất cả hãy cứ dựa theo những gì được viết trên này mà làm...”

Tiếng áo giáp khua động vang lên trong rừng cây. Thiên Bảo công chúa toàn thân nhung trang được toàn quan vây quanh, đi ra. Đứng bên cạnh nàng, chính là Tư Đồ. Cũng vì có Tư Đồ mà chúng ta mới có thể thiết lập được mưu kế tày trời này. Tư Đồ, theo mạng lưới tình báo của Tề Thụy Lâm, hần chỉ biết Tư Đồ là mật thám của Đại Lương, thủ hạ của Quyền Thân Vương. Nhưng hần không biết rằng, thân phận chân chính của Tư Đồ lại là thủ hạ của Thiên Bảo công chúa. Lúc ở bên cạnh Thiên Bảo công chúa, khi ta nhìn thấy Tư Đồ ta đã biết, phương pháp tổng Tề Thụy Lâm về nước đã từng làm ta phải vô đầu bứt tai suy nghĩ, rốt cuộc cũng xuất hiện...

Nàng nói: “Ngay cả việc thả hần thôi mà cũng phải tiêu phí nhiều khí lực như vậy, thái tử phi người đối với thái tử, thật đúng là tình ý chân thành...”

Ta nhàn nhạt nói: “Chẳng qua là ta rất hiểu tính tình của hần. Hần quyết sẽ không bao giờ một mình rời khỏi nơi này. Vô công của hần, tuy rằng không phải đại tông sư, nhưng cũng cực cao. Nếu không thể làm cho hần hoàn toàn buông lỏng phòng bị thì làm sao có thể dùng mê dược thuốc hần, buộc hần phải theo bộ hạ rời đi được. Thủ hạ của công chúa, Nhược Dung cô nương chẳng phải đã thử qua một lần rồi đó sao?”

Tề Thụy Lâm chính là một người cực kỳ khôn khéo. Muốn lừa được hắn cũng không phải dễ dàng. Nhưng nếu trực tiếp nói với hắn, để hắn một mình dẫn thuộc hạ trở về Đại Tề, hắn nhất định sẽ không chịu. Thiên Bảo công chúa vì không muốn sự tình biến thành quá cương, nên đã không cấm chế võ công của hắn. Nếu ngay cả võ công của hắn cũng bị cấm chế, có khả năng hắn sẽ càng thêm phần nộ. Về sau, mối quan hệ giữa hắn và Thiên Bảo công chúa sẽ không còn có cơ hội chuyển biến gì nữa... Lúc ta cùng Thiên Bảo công chúa thảo luận tất cả những nhân tố này, ta đã hỏi công chúa: “Nếu người đã cố kỵ nhiều như thế, vì sao lúc trước lại trình diễn một hôn lễ như thế?”

Thiên Bảo công chúa hơi xấu hổ, trả lời: “Lúc trước cũng không nghĩ nhiều như vậy. Không thể ngờ được, sau khi tiếp xúc mới biết, thì ra thái tử Đại Tề lại là một người như vậy...”

Xem ra, nàng cũng không hiểu rõ lắm Tề Thụy Lâm là người kiêu ngạo thế nào. Cho dù thân là tù nhân của người khác, hắn cũng không cúi đầu trước nàng một chút nào. Huống chi, ta càng khiến cho nàng có thêm hy vọng, để nàng nghĩ đến một ngày nàng có thể bắt tay giảng hòa với Tề Thụy Lâm? Ta nghĩ, ngay từ đầu, có lẽ nàng cũng không nghĩ nhiều được như vậy, chẳng qua chỉ muốn hạ uy tín của Tề Thụy Lâm một chút mà thôi. Kết quả là, trước sự thuyết phục của ta, trong lòng nàng đã lại dấy lên hy vọng. Một người đã có hy vọng thì sẽ có nhược điểm, ra tay cũng không còn độc ác như trước nữa. Ta cố kỵ suy nghĩ của Tề Thụy Lâm, không muốn muốn sau này, mối quan hệ của cả hai sẽ quá mức khó coi. Cho nên nàng mới không đối xử với Tề Thụy Lâm như tù nhân mà chiêu đãi hắn như một vị khách quý. Thử nghĩ mà xem, lúc này đây, làm sao nàng có thể cấm chế võ công của hắn được? Nàng lại càng không muốn dùng thủ đoạn bắt buộc để tống Tề Thụy Lâm về Đại Tề. Nếu đã vậy thì người đóng vai ác, chỉ có thể là ta mà thôi. Nhưng nàng lại không biết, nếu nàng đã nhân cơ hội chúng ta ở Thục Trung bị rơi vào trạng thái chỉ có thể khoanh tay chịu trời mà bất giữ thì thù này kết rồi thì dù làm cách nào cũng không thể hóa giải được...

Còn ta, cũng không muốn xảy ra đại chiến tại sơn trang, nên mới ép buộc Tề Thụy Lâm lên đường trở về nước Tề.

Thiên Bảo công chúa nghe ta nhắc đến Nhược Dung đã từng một lần sử dụng diệu vũ mê hồn không thành, nét mặt hiện rõ vẻ xấu hổ, nói: “Kể từ đó ta mới thừa dịp tâm nguyện của người, xin mời muội muội theo ta trở về đi...”

Ta gật gật đầu, nói với Tư Đồ: “Người và Tiểu Phúc Tử, lão cha cùng bọn họ hộ tống thái tử về nước đi!”

Ba người nhìn nhau, xoay người đi theo Thanh Loan và Diệp Bất Phàm, giúp đỡ Tề Thụy Lâm đi ra khỏi rừng cây.

Bọn họ không quay đầu lại liếc mắt nhìn ta lấy một lần. Không có ai quay đầu lại...

215. Chương 217

Chương 217: NGHI HOẶC

Edit: Docke

Tề Thụy Lâm tỉnh lại sau cơn hôn mê, giãy dụa đứng dậy. Diệp Bất Phàm cùng Thanh Loan vây quanh. Hắn quay đầu nhìn về bốn phía, lẩm bẩm nói: “Vì sao? Vì sao nàng phải gạt ta?”

Diệp Bất Phàm thở dài: “Chủ tử, nàng vì muốn cứu ngài nên mới tự động ở lại làm con tin...”

Tề Thụy Lâm nói: “Chẳng lẽ, những gì nàng nói về kế hoạch nghĩ cách cứu viện, đều là giả?”

Thanh Loan lấy ra chiếc khăn tay được viết đầy chữ, nói: “Thái tử gia, ngài xem...”

Diệp Bất Phàm nói: “Kế hoạch nghĩ cách cứu viện lần này, vốn chỉ là giải. Người bị lừa chỉ có một mình ngài mà thôi. Trước đó chúng ta đều đã biết tin tức. Thái tử phi biết ngài không muốn một mình rời đi, cho nên, bắt đắc dĩ mới phải đưa ra hạ sách này...”

Tề Thụy Lâm nói: “Chẳng lẽ, Tử Dạ kia kéo quân đến cũng là giả sao? Mạng lưới tình báo của bốn vương nói rất rõ ràng, hẳn là mật thám của Đại Lương, hơn nữa còn là thủ hạ của Quyền Thân Vương...”

Diệp Bất Phàm nói: “Ta cũng chỉ vừa mới được biết. Tử Dạ không phải là thủ hạ của Quyền Thân Vương...”

Tề Thụy Lâm lẩm bẩm nói: “Hắn cũng là thủ hạ của Thiên Bảo công chúa sao? Vì sao nàng lại gạt ta như thế. Ngay từ đầu đã lợi dụng Tư Đồ tiểu thư để nói cho ta biết đã tìm được lão bà bà kia, sau đó theo dõi tìm ra được mật thất rồi, còn truyền tin với Tử Dạ, định ra thời gian đào tẩu. Uổng công ta đã tin tưởng nàng như vậy. Kết quả, vẫn bị nàng lừa bòn trong bàn tay.”

Diệp Bất Phàm nói: “Chủ tử, tất cả những gì nàng đã làm đều là vì ngài. Biết ngài sẽ không thể nào bỏ nàng mà đi, cho nên đã định ra kế hoạch đối trá trắng trợn này. Kế hoạch được bắt đầu từ khi Tư Đồ tiểu thư được thả ra khỏi mật thất. Lão bà bà họ khan kia, thực chất chỉ là giả, mục đích là để Tư Đồ tiểu thư tìm được manh mối và theo dõi. Nàng biết, Tư Đồ tiểu thư tính tình thẳng thắn. Nếu dùng nàng để lừa gạt ngài, ngài sẽ không nghi ngờ gì. Kế hoạch này, lúc đầu ngay cả Tư Đồ tiểu thư cũng không biết. Mãi đến khi bỏ trốn, thái tử phi mới nói với Tư Đồ tiểu thư...”

Tề Thụy Lâm cười khổ: “Không, bốn vương không cần nàng giúp ta như thế. Bốn vương chỉ mong được ở cùng một chỗ với nàng. Bốn vương phải quay lại...”

Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Phúc Tử vang lên: “Người làm như vậy, chẳng phải sẽ uổng phí tâm ý của tiểu thư hay sao? Nàng đã lập ra kế hoạch này thì nhất định một ngày nào đó có thể chạy thoát ra khỏi đó được. Sao người không xem hết những gì được viết trên khăn tay kia đi?”

Diệp Bất Phàm lấy ra một chậu nước rồi thả khăn tay xuống. Bên dưới lớp chữ viết màu đen liền hiện ra phần chữ viết màu đỏ...

Tề Thụy Lâm xem xong, trầm mặc thật lâu. Sau đó đột nhiên làm như đã hạ quyết tâm, nói: “Được. Bốn vương sẽ ẩn theo những gì nàng nói mà làm. Nếu như nàng thiếu đi một sợi tóc, bốn vương thề, bốn vương sẽ dẫn đại quân san bằng Đại Lương...”

Ánh mắt Tiểu Phúc Tử ánh lên nét vui mừng, rồi bỗng nhiên lại thi lễ với thái tử, nói: “Thái tử điện hạ, nếu huyết đạo của các người đã tự động được giải, tại hạ cũng muốn cáo từ...”

Tề Thụy Lâm gật gù đầu, nói: “Người hẳn là phải quay lại, bảo vệ nàng...”

Tiểu Phúc Tử đứng thẳng tắp như một gốc tùng. Ánh mắt hai người lóe lên thứ ánh sáng mà chỉ nam nhân mới hiểu được. Bỗng nhiên trong lúc đó, bọn họ hình như rất hiểu tâm ý của nhau. Tất cả đều vì một nữ nhân – nữ nhân đã làm lay động trái tim của bọn họ...

Tư Đồ cùng lão cha đi bên cạnh Tiểu Phúc Tử, đồng loạt nói: “Làm sao có thể thiếu được chúng ta?”

Tề Thụy Lâm không nhiều lời, chỉ nói: “Ta sẽ phái Thanh Loan ngấm ngầm liên lạc với các người. Còn ta sẽ ẩn theo lời nàng nói, phát thiệp thông gia với Đại Lương...”

Hắn nhìn về phía đường chân trời, nói tiếp: “Kẻ nào đã lập bẫy hãm hại bốn vương, bốn vương sẽ bắt kẻ đó phải chịu sự trừng phạt tương ứng...”

Ta không hề kinh ngạc chút nào khi nhìn thấy ba người Tiểu Phúc Tử xuất hiện trong phòng ta. Quân lính canh giữ xung quanh phòng ở của ta đã được gia tăng không ít. Nhưng Thiên Bảo công chúa cũng không ngăn cản bọn họ đến chỗ ta. Chỉ có điều, nếu muốn đưa ta đi ra ngoài, khả năng cũng không lớn. Từ khi lão bà bà đang nấp sau một thân cây kia, vô tình để lộ ra võ công thâm hậu đến mức một tay bóp đá thành bột phấn, ta đã biết, cho dù bọn họ có đến đây thì cũng không dám chắc có thể mang ta ra ngoài được. Khó trách, Thiên Bảo công chúa lại có thể phó thác vào ta nhiều như vậy...

Một ngày kia, ta đi ra cửa phòng, muốn đến hoa viên đi dạo giải sầu thì trông thấy lão bà bà đó. Lúc ấy, bà ta đang dựa người bên thân cây, hơi hơi thở phì phò. Trông thấy ta đi qua, bà ta nhặt ở dưới đất lên một hòn đá cực kỳ cứng rắn, nắm trong lòng bàn tay. Không ngờ hòn đá dần dần đỏ lên. Bà tùy tay thổi một cái, hòn đá đỏ rực kia chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi. Bà ta không hề nhìn ta, vẫn tiếp tục dựa vào thân cây, thở phì phò...

Điều càng khiến ta kinh ngạc hơn nữa chính là, khi ta đi đến bên một cái ao, lại nhìn thấy một lão bà bà đang nhặt cá trong ao. Đúng, chính là đang nhặt cá. Cái ao đã kết thành một khối băng, mấy con cá đều bị đông cứng trên mặt băng. Nhưng vào mùa này... tuyệt đối không thể nào đóng băng được thứ gì.

Ta thật sự đã bị đả kích rất lớn. Không thể ngờ được, trong viện ta ở lại có hai vị võ công cao thủ như vậy. Theo như ta thấy, e rằng chỉ có lão cha mới có thể cùng bọn họ đấu được hai chiêu. Khó trách sao Thiên Bảo công chúa không thêm phong bế võ công của Tề Thụy Lâm mà cũng chẳng hề lo lắng. Xem ra, nàng thật sự đã động tình với Tề Thụy Lâm rồi, không hề muốn làm tổn thương hắn chút nào. Bằng không, phái hai lão bà bà võ công cực cao này, mạnh mẽ đàn áp hắn, cũng không phải là không thể. Nhưng nàng lại làm theo biện pháp của ta, để ta thiết kế. Lãng phí nhiều nhân lực vật lực như vậy mới có thể khiến Tề Thụy Lâm về nước. Điều nàng muốn, chính là không trực tiếp đối đầu với Tề Thụy Lâm mà để ta ra tay, trực tiếp đối mặt với cơn tức giận của Tề Thụy Lâm. Trong lòng nàng, có phải đã cho rằng, làm như vậy thì Tề Thụy Lâm đối với nàng, thù hận sẽ giảm đi một chút hay không?

Ta không khỏi thầm than. Vì cái gì mà có đôi khi nữ nhân lại ngốc nghếch như vậy? Vừa muốn khống chế ta, lại không muốn làm thái tử Đại Tề tức giận. Chuyện đó, làm gì có khả năng?

Lúc Tiểu Phúc Tử, lão cha và Tư Đồ trở lại sơn trang, người trong sơn trang cũng không ngăn cản. Chẳng qua là, chỉ có thể vào, không thể ra. Tiểu Phúc Tử còn muốn chạy ra khỏi sơn trang, nào ngờ mới đi tới cửa đã bị cản lại. Với võ công của Tiểu Phúc Tử, không ngờ đã dùng đủ loại thân pháp mà cũng không thể nào phá được vòng vây. Không đi cửa chính liền bay qua tường viện mà đi. Ai ngờ, thiếu chút nữa đã cùng một lão bà bà miệng đối miệng, mũi đối mũi rồi. Lão bà bà này cũng không thêm chào hỏi gì, chỉ nói: “Mời khách quý trở vào đi...”

Tiểu Phúc Tử cùng bà ta giao đấu với nhau vài lần, thiếu chút nữa đã bị đánh bay... Đây là hấn kể cho ta nghe...

Tiểu Phúc Tử không xong, liền thay bằng lão cha. Ai ngờ, càng bị ngăn cản lợi hại hơn. Lần này, không biết từ đâu xuất hiện ba lão bà bà. Ba người sáu tay, ngay cả tường viện, lão cha cũng không thể tiếp cận được...

Điều này đã chứng thật những gì ta đoán. Thì ra, không chỉ có hai lão bà, cũng không hẳn là chỉ có ba. Cần phải làm rõ xem có bao nhiêu người đang âm thầm theo dõi chúng ta mới được...

216. Chương 218

Chương 218: NGUY CƠ

Edit: Docke

Tiểu Phúc Tử và lão cha lần lượt chịu nhục, Thiên Bảo công chúa lại ra vẻ ta đây khiến cho ta cảm nhận rõ được nguy cơ, không biết trong sơn trang này có bao nhiêu lực lượng đang âm thầm giám thị chúng ta. Không thể so được với Tuyên Vương phủ. Hắn muốn vây khốn ta, việc làm đầu tiên chính là phế bỏ võ công của Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Hiện giờ, Thiên Bảo công chúa không hề tính toán theo cách đó, chẳng qua chỉ vây khốn ta mà thôi. Xem ra, thế lực của nàng không phải chỉ to lớn ở mức bình thường thôi đâu. Phải là người rất tự tin mới có thể bình chân như vại như thế. Bởi vậy, càng khiến ta không dám hành động

thiếu suy nghĩ. Hàng ngày đều làm người thành thành thật thật, ăn cơm đúng quy củ, mặc quần áo chỉnh tề, chờ đợi Thiên Bảo công chúa triệu kiến. Có phần giống với mấy sủng phi, sủng nam này nọ...

Nhưng thật ra nàng cũng không làm gì đặc biệt gây khó dễ cho ta. Ra đường cũng thường xuyên dẫn ta theo, còn cho cả ba người Tiểu Phúc Tử cùng theo. Đương nhiên, không biết có bao nhiêu mật thám âm thầm giám thị.

Ta cùng với Thiên Bảo công chúa đi vào quân doanh do nàng chỉ huy. Trong quân doanh, tiếng giết rung trời, áo giáp sáng ngời, tuần mã phi rầm rập, quân doanh sạch sẽ, rộng miên man tựa như tiếp trời. Tất cả đều biểu thị, vị Thiên Bảo công chúa tại Đại Lương quyền lực tuyên thiên thế nào. Ta biết, nàng đây cũng đang muốn thị uy với ta. Nói cho ta biết năng lực của nàng có thể giúp Tề Thụy Lâm đánh bại thiên hạ, thật sự giống như trong bang sung có thể lập ra chính quyền. Không giống như ta, ngay cả mỗi việc giết dây cho Tề Thụy Lâm thành lập ‘Dòng Họ Lục’ mà cũng phải chật vật như vậy, làm cho trong ngoài triều đình Đại Tề dậy sóng phản đối, thiếu chút nữa còn không giữ nổi cái mạng nhỏ này...

Về sủng bá càng hiện sâu trên mặt ta, quả thật là thiếu chút nữa đã sụp xuống bãi lầy luôn rồi. Ngẫu nhiên nàng cũng nhìn lại ta, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu. Thậm chí ta đã nghĩ, cũng may mình không đồng tính luyến ái, chứ bằng không thì nữ tử trước mắt này chẳng phải chính là đối tượng mình đang nhắm tới hay sao?

Ta không tự chủ được, nói: “Công chúa điện hạ, nô tỳ thật sự đã được mở rộng tầm mắt. Không thể ngờ được, công chúa lại chỉ huy nhiều binh sĩ như vậy. Tài năng của ngài quả thật khiến cho nô tỳ cảm thấy rất khâm phục...”

Thiên Bảo công chúa ra hiệu cho ta đi lên đài điểm tướng đứng chung với nàng, nói: “Chờ chút nữa sẽ có đợt duyệt binh. Người xem thử xem có điểm gì khác so với quân đội Đại Tề hay không?”

Ta hồ thẹn nói: “Công chúa cất nhắc nô tỳ quá. Nô tỳ nào có biết gì đâu. Thân là nữ tử, cho tới bây giờ nô tỳ cũng chưa từng đến quân doanh lần nào. Đâu thể giống như công chúa kỳ tài ngút trời như thế, làm sao có thể nhìn ra được điểm khác nhau. Thái tử gia nếu thật sự có được ngài, thì quả thật là phúc phận của hắn...”

Câu cuối cùng ta nói thật sự đã tiến sâu vào tâm khảm của nàng rồi. Mặc dù nhung trang đầy người, đầu bạc tung bay nhưng khoe môi lại không thể không mỉm cười. Ta rất phối hợp, ẩn tình đưa tình nhìn nàng, ánh mắt tựa như đang nhìn thần phật vậy. Khiến nàng càng thêm thỏa thuê mãn nguyện, đứng trên đài điểm tướng thật giống như tiên tử thần tướng... Ngoại trừ tóc bạc đầy đầu không được thích hợp cho lắm...

Ra lệnh một tiếng, chiến xa chiến mã tung chạy như bay, binh lính tiếng giết rung trời, sắp quân bày trận. Lúc thì thành hình chim, lúc thành hình cá, thoáng chốc lại hóa những chi thể vây quanh, bỗng nhiên lại biến thành những mũi đao nhọn. Chiến xa rong ruổi qua lại trong trận hô ứng, phát tung những lá cờ nhỏ, điều binh khiển tướng. Ngựa Đại Lương đa số đều là những con ngựa to lớn khỏe mạnh, lui tới xuyên qua như gió, bước phi cực nhanh. Tướng sĩ cầm trong tay trường mâu, câu, thứ thẳng đánh, giao chiến trong trận cực kỳ thành thạo. Ta đứng xem, không khỏi tán thưởng: “Công chúa hiểu rõ quân đội, thật sự là danh bất hư truyền, cực kỳ dũng mãnh...”

Đang nói thì bỗng truyền đến tiếng ngựa hí dài. Chiếc trường mâu vướng vào một con ngựa, đâm nó máu chảy đầy đất. Con ngựa kinh hãi, phát điên, hất tung kỵ sĩ đang cưỡi trên lưng xuống đất rồi điên cuồng dẫm đạp tứ tung. Kỵ sĩ kia chỉ trong nháy mắt đã toi mạng...

Ta đứng ở trên đài điểm tướng, mặt mũi trắng bạch. Ấy da, ấy da, rõ ràng là một sinh mệnh, mới đó đã biến mất. Thật sự làm cho người ta đau lòng a.

Kế tiếp, lại có thêm vài sự kiện người ngựa bị đâm trọng thương. Xem ra đều là binh sĩ mới vừa tòng quân gây ra. Thiên Bảo công chúa càng nhìn ánh mắt càng hắc ám, nhìn xuống dưới đài. Hiển nhiên trong lòng không dễ chịu chút nào. Vốn nàng muốn điều võ dương oai trước mặt ta, đáng tiếc lại xảy ra chuyện như thế này. Xem ra, sắc mặt nàng đích xác là rất khó coi...

Chuyến tham quan chiến trường duyệt binh cứ như vậy qua loa đã xong. Sắc mặt ta cũng trầm trọng giống như Thiên Bảo công chúa mà về đến sơn trang.

Ánh mắt Thiên Bảo công chúa có vẻ hoài nghi, liếc mắt nhìn ta một cái. Ta phải thừa nhận, trong mắt ta khẳng định là có vẻ như đang cố nén ý cười.

Thiên Bảo công chúa đã cởi bỏ nhung trang trên người xuống. Mái tóc tuyết trắng phủ xuống khuôn mặt khiến cho cả khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng. Lão bà bà đi đến, phát tay ra hiệu cho đám hạ nhân đang kinh hoảng thất thố lui cả ra ngoài rồi yên lặng đứng bên người Thiên Bảo công chúa.

Công chúa bình ổn cơn tức giận trong lòng một chút, nói: “Ma ma, sao lại thế này? An bài hôm nay, tại sao lại thành ra như vậy?”

Chu ma ma đáp: “Công chúa, nhân có thất thủ, mã có mất đề. Hôm nay tướng đã rất tốt đẹp nhưng đám tân binh mới tuyển vào kia thân thủ cũng không cao. Tuy nói đại bộ phận đều được tuyển từ gia đình săn bắn, nhưng ngài cũng biết đó, quốc gia chúng ta núi rừng dày đặc, cưỡi ngựa vốn không nhiều lắm. Làm sao có thể lập tức có công phu giỏi như vậy được? Công chúa, hôm nay an bài người biểu diễn cưỡi ngựa đã là tốt lắm rồi. Thời gian trước đây, hầu như ngày nào cũng có hai, ba lượt phát sinh sự cố!”

Thiên Bảo công chúa nói: “Không được. Cảnh nội Đại Tề, kỵ binh là lợi hại nhất. Nếu như chúng ta không đào tạo được kỵ binh thì làm sao có thể sánh ngang với nước họ được?”

Chu ma ma nói: “Công chúa, ngài cũng đừng lo lắng quá. Mọi chuyện nhất định đều sẽ có cách giải quyết...”

Thiên Bảo công chúa hỏi: “Có cách nào?”

Chu ma ma đáp: “Công chúa, vừa rồi ta có nghe muội muội của ta bẩm báo lại. Giả tiểu thư sau khi trở về phòng, cuồng tiểu không thôi...”

Thiên Bảo công chúa oán hận nói: “Nàng thấy ta như vậy, đương nhiên sẽ cười nhạo trong bụng. Có cái gì lạ mà tò mò?”

Chu ma ma nói: “Nhưng nàng có nói mấy câu với ba cao thủ bên cạnh nàng, lại khiến cho ta chú ý...”

Thiên Bảo công chúa nghi hoặc hỏi: “Nói cái gì?”

“Nàng nói, kỳ thật mấy con ngựa đó vốn là dã tính khó thuần, hơn nữa thân hình lại cao lớn. Nếu như huấn luyện không tốt, không học được thuật tránh né thì trên chiến trường, khẳng định là chỉ có thể bị chém giết mà thôi. Nhưng nàng còn nói với gã thiếu niên có tên Tiểu Phúc Tử kia rằng, phương pháp giải quyết vấn đề này rất đơn giản...”

Thiên Bảo công chúa trầm tư hỏi: “Ồ? Nàng có nói là biện pháp gì hay không?”

Chu ma ma lắc đầu, nói: “Muội muội nói cho ta biết. Sau đó bọn họ lại không thảo luận tiếp chuyện này nữa. Sau khi ba người kia cáo tử lui ra, Giả tiểu thư ngồi vào bàn viết viết vẽ vẽ cái gì đó, cũng không biết là cái gì. Sau khi viết xong lại đem tờ giấy bỏ vào lò lửa thiêu hủy...”

Thiên Bảo công chúa nhíu mày nói: “Chẳng lẽ không thể nghĩ cách lấy tờ giấy nàng đã viết về đây nhìn một cái sao?”

Chu ma ma nói: “Nhưng mà, nếu làm vậy thì có thể...”

Thiên Bảo công chúa nở nụ cười: “Chỉ là một mảnh giấy thôi mà, không cần phải cố kỵ. Người thay đổi thân phận rồi đoạt nó về đây. Nàng không tìm thấy nhược điểm thì có thể làm được gì chứ?”

Chu ma ma chỉ đành gật gật đầu, cáo từ rồi lên đường...

217. Chương 219

CHƯƠNG 219: BẢN VẼ

EDIT: DOCKE

Ta trở mắt nhìn tên hắc y che mặt thỉnh linh nhảy ra đoạt lấy trang giấy trong tay mình, lại trở mắt nhìn hắc phá cửa sổ bỏ trốn, không khỏi thở dài. Xem ra, thủ vệ trong sơn trang này tuy rằng nghiêm mật nhưng công tác phòng trộm phòng cháy vẫn chưa được tốt lắm. Có nhiều cao thủ canh giữ ở ngoài phòng như vậy mà không nhờ vẫn để tên trộm chạy vào đây cướp đồ trong tay ta... Ta đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi truy tìm tên đạo tặc đó là ai, vì sao lại chỉ trộm mỗi một món đồ trong tay ta... Ta vẽ ra mấy thứ như vậy, không phải là chuẩn bị để chờ hắc đến cướp hay sao?

Không biết những con ngựa cao lớn hùng tráng kia, khi mặc những chiếc áo giáp hộ thân kia sẽ có hiệu quả như thế nào nhỉ?

Đương nhiên, sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều, chuyện này là khẳng định...

Tối hôm đó, ta không ngủ ngon được, bị đạo tặc hù dọa mà. Sáng sớm hôm sau, đương nhiên tinh thần mệt mỏi không phấn chấn, sắc mặt tái nhợt, ngáp mấy cái liền... Ta lại không có võ công hay nội lực gì gì đó, có bộ dáng như thế là chuyện đương nhiên thôi.

Lúc Thiên Bảo công chúa cho gọi ta đến, nàng nhìn thấy, chính là bộ dạng mệt mỏi này của ta. Nhưng lạ một điều, vì sao nàng lại tức giận đến vậy, sao lại mất hết phong độ như thế?

Đứng bên cạnh nàng là một lão bà bà, chính là người võ công cực cao kia. Bà ta nhìn nàng đầy lo lắng, không nói được một lời.

Ta thi lễ với nàng rồi hỏi: “Công chúa, sao thế ạ? Có chuyện gì quan trọng muốn triệu kiến nô tỳ sao?”

Thiên Bảo công chúa dùng ánh mắt băng sương liếc mắt nhìn ta một cái. Chỉ một cái liếc mắt này thôi cũng đủ khiến ta phải lui về sau mấy bước. Ta nói: “Công chúa, ngài, ngài...”

Nàng đột nhiên oán hận nở nụ cười, nói: “Tất cả chuyện này, có phải là kiệt tác của người hay không?”

Ta mở miệng hỏi: “Công chúa, ngài đang nói gì vậy? Chuyện gì? Xin tha thứ cho nô tỳ, đêm qua nô tỳ bị đạo tặc ghé thăm, bị hù dọa đến mức không ngủ được ngon giấc...”

Sắc mặt ta tiêu tụy như vậy, có lẽ cũng chẳng khác hơn quả dưa chuột già héo là bao. Điều này làm cho nàng ngừng lại, sắc mặt dịu đi đôi chút. Nàng nói: “Ma ma, người nói cho nàng nghe đi...”

Chu ma ma nói: “Hôm nay triều đình đến truyền tin. Thái tử Đại Tề đưa ra yêu cầu thông gia với Đại Lương...”

Ta không khỏi lên tinh thần, lộ vẻ vui mừng: “Vậy chẳng phải rất tốt hay sao? Công chúa cùng thái tử rất cuộc cũng có thể kết thành thân thuộc...” Thoáng dừng một lát rồi nói tiếp: “Ta rất cuộc cũng có thể về nước...”

Nghe xong lời này, trong phút chốc Thiên Bảo công chúa liền quét ánh mắt đánh thép về phía ta. Ta rụt cổ, thì thào hỏi: “Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?”

Thiên Bảo công chúa không nói gì. Chu ma ma tiếp tục dùng âm thanh vô cùng cứng nhắc, cứng đến nỗi có thể khiến cho người chết biến thành người sống, người sống hóa người chết, nói: “Sau khi cân nhắc xong, Hoàng thượng đã sắc phong con gái của Quyền Thân Vương làm công chúa, phải đi hòa thân với Đại Tề...”

Ta kinh hoàng, nói: “Điều đó không thể nào, vì sao lại như vậy?”

Lại lui về sau mấy bước, sắc mặt kinh hoàng thất thố, thiếu chút nữa đã ngã ngựa. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy sắc mặt băng sương kia của Thiên Bảo công chúa... Trong mắt người khác, có lẽ sẽ có cảm giác, khẳng định là ta đang lo lắng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Thiên Bảo công chúa lạnh lùng nói: “Có phải người đã thương lượng với hắc xong cả rồi, muốn ta bị bẽ mặt như vậy hay không?”

Ta vội la lên: “Công chúa, ta đã dựa theo yêu cầu của ngài mà yêu cầu thái tử và thái tử cũng đã làm như thế. Nếu như có xảy ra sai sót gì đó, ngài luôn ở bên cạnh nô tỳ vì sao lại không biết chứ? Thư đề nghị thái tử cầu hôn cũng đã cho ngài xem qua rồi mà, viết rất rõ ràng là phải cầu hôn với công chúa Đại Lương. Chẳng lẽ công chúa Đại Lương còn có thể có những người khác hay sao?” Ta dừng một lát rồi tiếp: “Từ trên xuống dưới Đại Tề đều biết rằng, Đại Lương chỉ có một vị công chúa, chính là Thiên Bảo công chúa ngài đây. Lúc phát ra hôn thư cũng là chuyện mà ai ai cũng biết. Nào ai có thể biết được, sau khi hôn thiếp được phát đi lại xảy ra biến cố này cơ chứ? Ấy da, kể từ đó còn không biết sẽ mang đến mầm tai vạ gì nữa đây nè...”

Ta cúi thấp đầu xuống, nói: “Công chúa, tính tình của thái tử có lẽ ngài không biết đâu. Nếu như để hấn biết Quyền Thân Vương thay mặt đối đãi thì không biết sẽ còn có thể làm ra những chuyện gì nữa...”

Ta cố ý làm như vô tình đem đầu mũi giáo chĩa về phía Quyền Thân Vương. Vốn là vậy mà, phong cho ai không phong, khi không lại nhất định phải sắc phong cho khuê nữ của người làm công chúa, không phải người giở trò quỷ thì còn ai vào đây nữa?

Nghe xong lời ta nói, cơn tức giận khôn cùng trong lòng Thiên Bảo công chúa đã hoàn toàn trút hết lên người Quyền Thân Vương. Trong đáy lòng nàng, vị hoàng thúc chính là kẻ luôn đối nghịch với nàng bất kể là khi nào, ở đâu trong nước Đại Lương. Một chiều này cũng cực kỳ chuẩn, cực kỳ độc, làm cho tất cả kế hoạch, tất cả hy vọng của nàng đều tan thành bọt nước.

Quả thật là, đời người tựa như một giấc mộng vậy!

Mấy ngày trước còn đang vui sướng, tiếp theo đã ngã xuống hầm băng. Thế sự luôn thay đổi khôn lường, đời người có thể có được mấy lần như ý? Ta cũng tỏ vẻ đồng tình, không biết phải làm sao.

Ta nói: “Công chúa muốn trách ta, ta cũng không có gì để nói. Dù sao, việc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này, làm cho công chúa bị bề mặt thì cũng chính là đẩy nô tỳ vào chỗ chết rồi. Nô tỳ cũng không thể nói gì hơn, chỉ có điều, thái tử tức giận, e rằng cũng...”

Thiên Bảo nghe xong lời ta nói, nghe thấy Tề Thụy Lâm có thể sẽ giận dữ, hơn nữa là vì nàng, xem ra trong lòng đang mừng thầm, sắc mặt dịu hẳn, nói: “Hắn sẽ giận dữ thật sao?”

Ta gật gật đầu, nói: “Thái tử hận nhất là những kẻ dám lừa gạt hấn. Nếu để hấn biết được đối tượng cầu hôn đã bị thay đổi, hấn khẳng định sẽ không chịu để yên đâu...”

Thiên Bảo công chúa thì thảo nói: “Thật không? Hấn sẽ không để yên chứ? Hấn sẽ làm vậy thật sao?”

Trên mặt ta thoáng qua một tia cười khổ, nói: “Công chúa, ngài ở chung với hấn nhiều ngày như vậy rồi mà còn không hiểu tính tình của hấn hay sao?”

Thiên Bảo công chúa gật gật đầu, nói: “Hắn đích xác có chút ngạo khí...”

Ta thấy trên mặt nàng xuất hiện một tia ngọt ngào, bèn nhân cơ hội nói thêm: “Công chúa, nhưng hiện giờ phải làm sao? Bây giờ chỉ còn cách là xin công chúa liên hệ với thái tử, giải thích tất cả. Bằng không, nếu thật sự làm cho hai nước phân tranh thì không tốt lắm đâu...”

Thiên Bảo công chúa lạnh lùng thốt: “Quyền Thân Vương đối với ta như thế, nếu thật sự dẫn đến đại họa thì tất cả đều phải do hấn gánh vác. Vì sao ta phải đi bình ổn nó. Ta lại muốn nhìn xem, đến lúc đó, phụ hoàng sẽ giúp hấn hay giúp ta...”

Ta đành phải nói: “Nếu vậy, công chúa, chuyện ta đang ở trong phủ của ngài, lỡ may bị truyền ra ngoài để Quyền Thân Vương biết được. Không biết hấn sẽ xuất ra thủ đoạn gì nữa...”

Thiên Bảo công chúa nở nụ cười: “Người đừng sợ. Chỗ này của ta không nói là tường đồng vách sắt nhưng cũng không có kẻ nào đủ can đảm dám xông vào đâu. Người yên tâm đi...”

Ta lẩm bẩm: “Nhưng tối hôm qua đã có một tên trộm xông vào phòng ta mà!”

Thiên Bảo công chúa cười: “Giả cô nương có phải muốn hỏi, tên đạo tặc kia có phải là do ta sai phái hay không?”

Ta vội nói: “Ta sao có thể nghĩ như vậy, ngài sao có thể...”

Thiên Bảo công chúa cười nói: “Người đoán không sai, tên đó, đích thật là do ta phái đến...”

Ta giật mình hỏi: “Hả? Thật sao?”

Thiên Bảo công chúa khoát tay áo, Chu ma ma lấy ra một tờ giấy. Còn không phải chính là mảnh giấy ta đang chuẩn bị bỏ vào lò lửa hay sao? Nàng nói: “Ta cũng muốn biết, những gì người đã vẽ trên đây có thật sự hữu hiệu?”

Ta lắc lắc đầu, cười nói: “Công chúa, nô tỳ chẳng qua chỉ tiện tay vẽ bữa mà thôi. Ngài không cần để ở trong lòng...”

Ta vương tay muốn lấy lại mảnh giấy nhưng Thiên Bảo công chúa đã thu về, cười nhạt rồi nói: “Lâu nay đã nghe tiếng Giả cô nương có chút tinh thông về cơ quan ám khí. Không thể ngờ được, bản thiết kế áo giáp này thật sự là ta chưa từng được thấy bao giờ.”

Ta làm ra vẻ cực kỳ hối hận, tự trách mình vì sao lại có thói quen xấu như vậy, cứ có vấn đề gì không thể giải quyết là lại thích vẽ vẽ viết viết. Trơ mắt nhìn bản vẽ bị người ta cất trong người như cất bảo bối vậy, nghĩ rằng. Bản vẽ này, là ta đi nhà xí dùng giấy còn dư được một nửa nên vẽ bữa lên cho đỡ phí thôi. Trên đó còn không biết có dính mùi hôi gì nữa không? Chỉ có điều, nó được cất giấu trong mình Thiên Bảo công chúa cao quý tràn ngập hương thơm, e rằng mùi hôi gì cũng không còn nữa...

218. Chương 220

CHƯƠNG 220: DAY DỨT

EDIT: DOCKE

Tề Thụy Lâm cau có mặt mày, nhìn ra khoảng không phía xa. Diệp Bất Phàm đứng bên cạnh hắn. Hắn nói: “Diệp Thống lĩnh, kể từ đó, có phải nàng sẽ gặp nguy hiểm không?”

Diệp Bất Phàm nhìn chủ tử. Lúc hắn làm thủ vệ canh giữ bên ngoài tẩm cung, hắn nghe được bên trong tẩm cung, ngày nào thái tử cũng trần trọc không yên. Hắn biết thái tử đang lo lắng cho thái tử phi. Tuy đã đồng ý với kế sách của nàng nhưng trong lòng thái tử vẫn luôn lo lắng không thôi. Nếu như nói rằng trước kia Diệp Bất Phàm còn có bất mãn gì với thái tử phi, cho rằng nàng không xứng đôi với thái tử thì trải qua lần này, hắn đã biết. Trên thế gian này, ngoại trừ Giả Tuệ Như thì sẽ không có nữ tử nào có thể cùng thái tử đi hết năm tháng của quãng đời còn lại, cùng trải qua trắc trở, cùng dắt tay nhau đi qua mưa gió. Hắn không thể ngờ được, Giả Tuệ Như có thể lý trí đến thế, gạt bỏ hết lòng đổ kỵ của nữ nhân, tương kế tựu kế tống xuất thái tử khỏi Đại Lương còn bản thân thì ở lại làm con tin. Sau đó còn muốn thái tử thực hành kế châm ngòi ly gián để khơi mào mâu thuẫn giữa Thiên Bảo công chúa và Quyền Thân Vương. Hắn nghĩ, trên thế giới này, e rằng sẽ không còn nữ tử nào như nàng, xem chuyện phải hy sinh bản thân là đương nhiên. Mà cũng chỉ có nữ tử như vậy mới có thể làm cho hắn lần đầu tiên có cảm giác tâm duyệt thần phục.

Diệp Bất Phàm biết, kế hoạch lần này, Giả Tuệ Như làm con tin tất sẽ có nguy hiểm nhất định. Nhưng không hiểu vì sao, hắn cứ nhớ đến thần sắc chắc chắn của nàng là tâm tình liền bình tĩnh trở lại. Ngược lại còn nói với Tề Thụy Lâm: “Chủ tử, thái tử phi nương nường thông minh vô cùng. Thiên Bảo công chúa không phải là đối thủ của nàng đâu. Còn nữa, chúng ta đã phái nội thám xâm nhập vào phủ công chúa. Nếu có nguy hiểm gì, người của chúng ta sẽ không tiếc liều thân để cứu nàng ra...”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, khuôn mặt như ngọc nhẹ thẩn thờ. Hắn nói: “Diệp Thống lĩnh, lần đầu tiên bốn vương cảm thấy bản thân thật vô dụng. Không ngờ lại phải nhờ vào nữ nhân của mình hy sinh làm con tin để cứu mình thoát khỏi. Nàng bị phỉ phi vị, bốn vương đã cảm thấy rất có lỗi với nàng rồi. Trong cái bẫy ở Đại Lương, không ngờ nàng lại dám dùng phương pháp như vậy...”

Diệp Bất Phàm lần đầu tin nhìn thấy ánh mắt thái tử nhuốm đỏ. Hắn đột nhiên hiểu ra, trong lòng thái tử thà nguyện chính mình bị quản chế cũng không muốn thái tử phi vì cứu hắn mà phải làm như thế. Hai người bọn họ, mặc kệ là phi hay là vua, đã sớm trở thành một chỉnh thể rồi. Hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện, không khỏi cười khổ. Không thể ngờ được, thái tử phi bị phế, chẳng những Thiên Bảo công chúa của Đại Lương có ý thông gia mà trong hậu cung này cũng muốn nổi phong vân. Có người còn muốn nhân cơ hội này mà vào, muốn thái tử nạp phi nạp thiếp. Nhưng hiện giờ xem ra, những người đó, e rằng sẽ thành công dã tràng cả thôi.

Tề Thụy Lâm vô cùng miễn cảm, trông thấy thần sắc của hắn như vậy thì biết ngay tất phải có chuyện gì rồi, hỏi hắn: “Chuyện gì?”

Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: “Hoàng thượng đưa đến mấy cung nữ, nói là thấy Đông Cung trống vắng quá, muốn chủ tử khuây khoả...”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “Chỉ sợ rằng là do mẫu hậu kêu người đưa đến thôi?” lại nhàn nhạt nói tiếp, “Thịnh tình của mẫu hậu chẳng lẽ ta có thể không để ý đến sao? Hoán y phòng chẳng phải còn thiếu vài chỗ hay sao? Kêu bọn họ đến đó ở tạm trước đi!”

Diệp Bất Phàm thì thảo: “Chủ tử, tuy nói là cung nữ nhưng cũng là những nữ tử cực kỳ xuất sắc được tuyển chọn trong nhà các đại thần, ngài làm như vậy...”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Phàm là thanh quan thì phải là người tài, cần gì phải dùng đến nữ nhân trong nhà để thu hoạch tiền đồ. Nếu đã muốn chạy đường tắt thì như vậy, cũng coi như là cái giá phải trả.”

Diệp Bất Phàm biết, hiện giờ chủ tử đang nổi nóng, cơn tức giận như núi lửa bùng nổ, không thể nào khuyên nữa. Nếu cứ khuyên mãi, hắn sẽ trở mặt.

Diệp Bất Phàm đành phải thầm thương tiếc giùm cho những cô gái kia, nghĩ rằng. Nghe nói, còn có hai người đẹp tựa thiên tiên. Không thể ngờ được, chỉ trong chớp mắt đã bị nhốt vào hàng tỳ nữ giặt quần áo. Đáng thương thay ười ngón tay trắng nõn ngọc ngà kia... Vốn có thể vuốt ve thân thể vô cùng tôn quý của thái tử, không ngờ kết quả lại phải đi ngâm nước giặt đồ. Chỉ có điều, cũng có thể sẽ đến lượt được giặt quần áo cho thái tử. Ấu cũng là có cái để bọn họ nuôi ảo tưởng.

_____ *** _____

Tề Thụy Lâm nhìn lên bầu trời đêm vô tận. Hắn biết, trong tình huống lúc đó, hắn trở lại Đại Tề là biện pháp tốt nhất, như vậy mới có thể nội ứng ngoại hợp, thoát khỏi khốn cảnh. Nhưng hắn vẫn không dẫn được nổi đau trong lòng. Hắn nhớ lại đêm đó, nhớ lại bộ dáng ngượng ngùng của nàng khi ở trong lòng ngực hắn. Đã không còn cơ trí hay vui cười như ngày thường nữa, nàng chỉ biết bầu vú vào hắn. Ngay cả trên mí mắt cũng như phủ một màn khói đỏ, vương vấn trong đôi mắt là sự xấu hổ tràn đầy. Khiến cho bản thân hắn động tâm đau lòng, không tự chủ được ôm chặt nàng vào lòng, để thân hình nàng kề sát vào người hắn. Thậm chí hắn còn cảm giác được thân hình nàng hơi hơi run sợ, làm lòng hắn càng dâng lên thêm muôn vàn nhu tình. Lúc này, hắn biết, sâu trong nội tâm của nàng vẫn chỉ là một nữ nhân, cần được người khác che chở và bảo hộ. Nhưng hắn, ngay cả điều này mà cũng không thể cho nàng, kết quả, ngược lại còn phải nhờ nàng bảo hộ cho hắn.

Hắn tung một chưởng đập xuống bàn, chén trà vỡ vụn. Hắn nhìn thấy máu từ bàn tay chảy xuống nhưng lại không hề cảm nhận được chút nào sự thống khổ. Cung nữ ở ngoài phòng nghe được tiếng động liền hoang mang rối loạn kêu lên: “Thái tử gia, xảy ra chuyện gì vậy, có cần nô tỳ vào trong không?”

Tề Thụy Lâm nhìn máu tươi theo cánh tay chảy xuống, nhàn nhạt nói: “Không cần, bốn vương không sao.”

Hắn nghĩ. Không có việc gì thì tốt rồi. Nếu có chuyện, hắn thề, muốn Đại Lương phải lấy máu trả nợ máu...

219. Chương 221

CHƯƠNG 220: TÍN NHIỆM

EDIT: DOCKE

Thiên Bảo công chúa xem ra càng ngày càng tín nhiệm ta. Mới đó có ba ngày, nàng lại triệu kiến ta lần nữa. Từ rất xa, ta đã nghe thấy tiếng nàng cười. Tiếng cười cực kỳ vui sướng. Ta không khỏi hỏi tên tôi tớ dẫn đường: “Công chúa có thai sự hay sao mà cười vui vẻ đến vậy?”

Tên tôi tớ kia hành vi, ăn nói đều hết sức cẩn thận, nói: “Tiểu thư cứ vào trong sẽ biết. Tiểu nhân không rõ lắm ạ...”

Ta cất bước đi vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Hai lão ma ma một trái một phải đứng hầu công chúa. Trên chiếc bàn thật dài bày biện đầy những món điểm tâm tinh mỹ. Mặt mày công chúa ửng hồng như mây, môi mềm mọng như ngọc. Nàng trông thấy ta tiến vào liền cười nói: “Muội muội, muội đến rồi à. Lại đây, lại đây, mời ngồi...”

Ta tỏ vẻ mờ mịt, không hiểu mới hôm qua nàng còn nổi giận đùng đùng, hôm nay lại tươi cười đầy mặt rồi, làm như vừa nhạt được cả đồng tài sản kếp xù vậy?

Hai lão bà bà đứng bên cạnh, sắc mặt cũng không sắc bén đanh thép như trước nữa mà còn nhìn ta với ánh mắt hiền lành một cách bất ngờ, làm như đang nhìn thấy đứa cháu gái thân yêu vậy. Ta cảm nhận được thiện ý từ phía hai người bọn họ, không khỏi cũng đáp lại bằng một nụ cười mà ta tự cho là rất khờ dại. Tiếp theo, ta thấy sắc mặt của hai vị lão bà bà càng hiền lành, ấm áp hơn nữa. Ta vừa mặt mày đưa tình với họ vừa nghĩ. Ta đúng là sa đoạ quá mà, ngay cả mấy lão già mà cũng phải nghĩ cách lừa dối. Thật đúng với cái gọi là già trẻ gì cũng đều ăn tuốt...

Thiên Bảo công chúa ra hiệu cho tôi tớ mang đến cho ta một chiếc dựa bọc gấm vóc, đợi đến khi thấy ta ngồi xuống rồi, lúc này mới nói: “Muội muội, muội đoán thử xem, hôm nay tỷ tỷ có việc gì vui nào?”

Mấy tiếng muội muội kia, nghe nàng gọi mà trong lòng ta vô cùng sợ hãi. Không phải là nàng chưa từng gọi ta như vậy nhưng hôm nay chính là lần đầu tiên, ta không thể nào tiêu thụ nổi...

Ta vội hỏi: “Công chúa, ngài khách khí quá. Nô tỳ đoán không ra rốt cuộc ngài có việc gì vui?”

Thiên Bảo công chúa nhìn ta, nói: “Muội muội, vì sao muội còn xưng mình là nô tỳ này nô tỳ nọ nữa. Về sau, ta gọi muội mà muội muội, muội cứ gọi ta là tỷ tỷ đi, chẳng phải tốt lắm sao?”

Ta nói: “Công chúa là thiên chi kiêu nữ (con gái cưng của trời), ta làm sao có thể xưng hô với ngài như thế, vậy đâu có được...”

Thiên Bảo công chúa nhìn ta đầy trách cứ, nói: “Muội muội làm gì mà khiêm tốn vậy. Muội kinh tài tuyệt diệu, tùy tay vẽ ra áo giáp, cho ngựa mặc vào không chỉ có thể ngăn được công kích của mũi đao mũi tên mà còn làm cho con ngựa trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Tỷ tỷ rất muốn cảm tạ muội. Sau này, tỷ muội ta cùng đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể thống nhất thiên hạ...”

Ta biết, những lời nàng vừa nói chẳng qua là bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng, lúc vui vẻ thì xưng tỷ gọi muội thể thôi. Nhưng nếu tất cả mục đích đều đã đạt thành rồi, nàng có nhận thức ta nữa hay không, hẵng còn là vấn đề! Ta đương nhiên sẽ không để cho người khác có cái quyền định đoạt mạng sống của mình, sẽ không bao giờ để mình phải dựa vào sắc mặt của người khác mà sống...

Ta khiêm tốn nói: “Tỷ tỷ, không thể ngờ được. Muội chỉ tùy tay vẽ mấy thứ khiến tỷ chê cười. Tỷ tỷ chính vì chuyện này mà vui đến thế sao?”

Thiên Bảo công chúa nói: “Đương nhiên không phải. Muội muội, muội biết không? Tề thái tử thật sự đã giận dữ, phải năm vạn đại quân đóng tại biên cảnh Đại Lương. Nói là do phụ hoàng lật lọng, dùng công chúa giả để lừa gạt hắn, muốn phụ hoàng phải đưa ra lời giải thích đích đáng. Ta thật muốn nhìn, Quyền Thân Vương bây giờ sẽ làm thế nào đây. Trong tay hắn không phải có mười vạn hùng binh hay sao? Nếu hắn đã khơi mào trận chiến này thì để hắn mang binh xuất chiến là được rồi...”

Ta nghe xong, thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống đất. Hỏi: “Công chúa, không, tỷ tỷ. Nếu hai nước khai chiến, muối, muối, muối phải làm sao bây giờ. Nói cho cùng thì muối chính là thái tử phi của Đại Tề. Tuy rằng đã bị phế rồi nhưng mà, nếu tin tức này được truyền ra, muối sẽ chết chắc đó...”

Thiên Bảo công chúa cười ha ha, nói: “Xem người kìa, rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu nữ yếu đuối thôi. Khoan đừng nói đến chuyện bọn họ có biết hay không, cho dù là biết thì phải làm thế nào đây. Muối đã bị phế bỏ phong hào rồi, trở thành một thứ nhân. Hơn nữa, tỷ tỷ sẽ không cho ai được phép động vào muối...”

Ta hỏi: “Tỷ tỷ, chỉ cần Quyền Thân Vương nói ra tất cả tiền căn hậu quả với thái tử, sau đó nhận tội, nói lời xin lỗi, chẳng phải là xong xuôi cả rồi sao? Vì cớ gì lại muốn hai binh đánh nhau, gây nên chuyện lớn như vậy chứ?”

Thiên Bảo công chúa nhàn nhạt nói: “Muối không biết đó thôi. Quyền Vương thúc của ta là một người vô cùng ngang ngược kiêu ngạo. Làm thì cũng đã làm rồi, hấn còn giải thích làm gì nữa. Lại nói, ta sao có thể để hấn thành công giải thích rõ ràng chuyện này chứ? Nếu hấn làm được mừng một, ta sẽ làm được mười lăm. Đoàn sứ giả hấn phái đi, vừa mới vào đến biên cảnh Đại Tề đã bị người của ta diệt khẩu toàn bộ. Ta chính là muốn hấn phải chịu cảnh khổ mà không nói được. Chẳng phải hấn rất thích chơi trò đánh lén hay sao? Ta muốn xem thử, xem ai lợi hại hơn...”

Xem ra nàng quả thật vô cùng tín nhiệm ta. Ngay cả chuyện quan trọng như vậy mà cũng nói cho ta biết. Nàng nói đến chỗ cao hứng, đầu bạc tung bay, trên mặt càng hồng hào, toàn thân tỏa mát ra một loại mị lực cực kỳ hấp dẫn. Vẻ đẹp của nàng, có một loại nam tính sang sảng cùng thanh thoát. Theo ta thấy, rất giống mấy vị nữ cường nhân có địa vị cao ở thời hiện đại, khiến người ta không dám nhìn gần.

Ta đương nhiên phải nói thêm vài câu lời hay ý đẹp. Chuyện này đối với sự nghiệp cải thiện đãi ngộ tù binh của ta rất có hữu ích, không phải sao?

Ta nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật đúng là tính toán không bỏ sót. Nếu thái tử cưới được tỷ, quả thật là phúc phận của hấn. Tỷ nhất định có thể trợ giúp cho thái tử, phụ tá thai tử, thành công lập nên sự nghiệp huy hoàng. Tiểu muối ta về sau liền đi theo bên cạnh tỷ, trợ giúp tỷ một tay. Sau này nếu tỷ có muốn thiết kế áo giáp, chiến xa gì đó, cứ việc tìm muối. Tiểu muối tuy rằng không có tài năng gì nhưng đây đúng thật là sở trường của muối đó...”

Thiên Bảo công chúa nghe xong mừng rỡ, còn đích thân gấp một miếng điểm tâm đặt vào trong đĩa của ta. Nàng nói: “Muối muối, ta rất hiếm khi chơi thân với ai. Không thể ngờ được lại có thể hợp ý với muối như vậy. Muối yên tâm đi, ngày tháng sau này, tỷ có một chén cơm ăn cũng không thể thiếu phần của muối. Hai tỷ muối ta đồng tâm hiệp lực trợ giúp thái tử. Nhất định có thể giúp chàng thống nhất giang sơn. Phụ hoàng, nếu ngài đã không phải với con thì cũng đừng trách con...”

Ta âm thầm kinh hãi. Khó trách trong những bộ sách y học hiện đại có viết. Những người bẩm sinh khác thường, tính tình tất sẽ có điểm kỳ quái. Thiên Bảo công chúa này, chỉ bởi vì phụ hoàng đã không cho nàng như ý mà nghe giọng điệu, có vẻ như nàng sẽ phản quốc vậy?

Nữ nhân này, tuy rằng kỳ tài ngút trời nhưng tính cách lại hẹp hòi cố chấp quá. Ta không khỏi đề cao cảnh giác, nghĩ rằng. Cũng không thể đắc tội với nàng. Hiện giờ theo địa thế, nàng là đao, ta là thịt cá. Nếu chọc giận nàng thì thật sự rất nguy hiểm. E rằng nàng sẽ một đao chém xuống, ta liền đứt đôi.

Ta đương nhiên sẽ không chọc nàng giận. Một người chỉ cần tìm những lời dễ nghe nói với đối phương, làm ra một khuôn mặt tươi cười cho người ta xem thì chẳng thể nào chọc cho ai giận được. Huống chi, Thiên Bảo công chúa hiện giờ tâm tình rất tốt. Hàng ngày chiến báo (tin tức về trận chiến) không ngừng truyền vào sơn trang. Hai quân đánh nhau, có thua có thắng. Mỗi khi Đại Tề thắng, nàng liền ha ha cười. Lúc Đại Tề thua, nàng ngược lại làm mặt nặng, hắc hắc hai tiếng. Ta trông thấy mà cảm thấy có chút hồ đồ. Thiên Bảo công chúa, rốt cuộc nàng là công chúa của Đại Tề hay là công chúa của Đại Lương vậy? Vì sao lại không có một chút ý thức trách nhiệm dân tộc gì hết vậy? Chỉ có điều, ta nghĩ, ta còn phải châm cho nàng thêm chút lửa nữa. Đến nơi này một chuyến, chẳng lẽ lại không làm cho nàng đen mặt xám mày, đúng không?

220. Chương 222

CHƯƠNG 222: CHIẾN BẢO

EDIT: DOCKE

Từ tiền tuyến lại truyền về chiến báo, lúc đó ta cũng ngồi bên cạnh Thiên Bảo công chúa. Quyền Thân Vương lại thắng một trận. Sắc mặt của Thiên Bảo công chúa trầm hẳn xuống. Ta nghĩ, Thiên Bảo công chúa quả thật là một công dân tốt tương lai của Đại Tề, cùng vui cùng buồn với tương lai đất nước. Ta cũng điều chỉnh sắc mặt trầm xuống, bỏ nửa miếng điểm tâm đang ăn dở xuống đĩa, thở dài một tiếng...

Thiên Bảo công chúa an ủi: “Muội muội, muội đừng sợ. Chẳng qua chỉ thua có một trận thôi mà...”

Ta nhú mày thở dài: “Tỷ tỷ, không phải muội lo lắng ỉn. Đương nhiên, cũng có lo lắng chút xíu nhưng muội lo lắng nhất, chính là tỷ tỷ đó. Muội chỉ sợ, ngộ nhờ trận chiến này thái tử thua, vậy thì rất có khả năng sẽ bắt lợi cho tỷ...”

Thiên Bảo công chúa cười lạnh: “Quyền hoàng thúc tuy rằng quyền to thế mạnh nhưng vẫn không đáng ta phải lo lắng đâu...”

Ta nói: “Muội biết tỷ tỷ có tài kỳ vĩ, tất nhiên sẽ không để tâm đến Quyền hoàng thúc. Nhưng mà, nếu như trận chiến này, thái tử thật sự bị thua, vậy thì chẳng những chuyện thông gia không thể nhắc lại mà e rằng sau này, công chúa còn có thể bị Quyền thân vương ám toán. Tỷ ngẫm lại mà xem. Tỷ tỷ, ngay cả việc hôn nhân của tỷ mà ông ta cũng có thể âm thầm ngáng chân ngáng cản. Vậy thì sau khi giành được thắng lợi trong trận chiến này, về sau quyền thế của ông ta trong triều đình sẽ càng thêm lớn mạnh. Bởi vì chuyện này, hai người đã chất chứa oán hận càng sâu. Quyền thân vương không thể không biết điều ấy. Đến lúc đó tại Đại Lương quốc, e rằng tỷ tỷ sẽ dần dần bị cướp đoạt quyền lực, trở thành một vị công chúa hữu danh vô thực. Đương nhiên, đó chỉ là chuyện sau này mà thôi. Sợ là sợ, nếu như trận chiến này Quyền Thân Vương thắng, ông ta coi đây là uy hiếp, làm cho con gái của ông ta trở thành công chúa chân chính, gả đến Đại Tề. Vậy thì có thể...”

Thiên Bảo công chúa biết, những gì ta vừa nói đều là sự thật. Sau một trận chiến, cả hai bên đều cần nghỉ ngơi dưỡng sức. Mà lúc này, biện pháp thích hợp nhất chính là thông hôn. Kỳ thật, có đôi khi, quan hệ quốc tế tựa như gương mặt của con nít vậy, lúc nắng lúc mưa. Nếu có sấm chớp, đương nhiên mặt trời phải ra mặt trung hòa. Huống chi, trận chiến không lớn không nhỏ này, nguyên nhân gây ra vốn là vì chuyện thông gia, như vậy dùng thông gia để kết thúc chẳng phải là kết quả tốt nhất hay sao?

Thiên Bảo công chúa đối với bản thân luôn tràn ngập tin tưởng. Nàng lúc này, không nghĩ tới thù nước hận nhà, chết vô số các tướng sĩ mà chỉ mong muốn được thông gia với thái tử Tề Quốc, hoàn thành đại nghiệp, chiếm lấy địa vị vô thượng của nàng mà thôi. Cho nên, nàng đương nhiên không muốn cuộc hôn nhân vốn là của mình lại bị Quyền Thân Vương đoạt mất.

Ta thấy ánh mắt nàng càng hiện rõ vẻ độc ác liền không nói thêm gì nữa, chẳng qua chỉ làm như lo lắng nói: “Tỷ tỷ, muội muội cũng mệt rồi, xin cho phép muội muội được lui xuống nghỉ ngơi...”

Sắc mặt của ta tái nhợt, yếu ớt vô lực, làm cho người ta nhìn thấy mà thương cảm. Tư Đồ ở một bên, vội lại đỡ ta. Ta vịn vào nàng mà đi ra ngoài cửa.

Lúc này, có thể tưởng tượng được, sắc mặt công chúa khẳng định là rất âm u, băng sương đầy mặt. Ta nghe thấy tiếng nàng bóp tay vịn của chiếc ghế dựa. Nếu như tay của nàng mà đặt trên cổ người ta, thì chiếc cổ này có phải cũng sẽ giống như chiếc ghế kia, bị bóp đến dập nát luôn không? Ta không tự chủ được, sờ lên cổ mình. Cảm nhận sâu sắc, không thể để cho cái cổ thân yêu của mình phải rơi vào hoàn cảnh đó được...

Nhưng vài ngày trước, Tiểu Phúc Tử lơ đãng nói cho ta biết. ‘Hoàn cảnh hiện tại của người, giống như gà con bị xách cổ vậy. Người ta có thể bóp chết người bất cứ lúc nào. Vậy mà gà con người lại còn thường xuyên âm thầm đánh lên người ta nữa chứ...’

Mười ngày sau, không thể ngờ được, ngày đó lại đến nhanh như vậy, tin tức thắng lợi truyền đến. Đương nhiên không phải Đại Lương thắng trận. Quân đội Đại Tề lấy năm vạn quân đại thắng mười vạn đại quân của Đại Lương. Thân binh của Quyền thân vương bị hủy diệt toàn quân. Quyền thân vương cùng hơn mười tên cận thân thị vệ trốn thoát trở về...

Tình hình cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ. Ta cũng không đến hỏi Thiên Bảo công chúa, bởi vì ta biết, cho dù ta không hỏi, Thiên Bảo công chúa cũng sẽ bu lu ba loa gọi ta đến kể cho ta nghe mà thôi...

Quả nhiên, lúc ta đang ở trong sân, còn chưa kịp nhìn thấy lão bà bà thường hay nhặt đá lên bắt nó biến thành bột phấn thì đã nghe thấy có người gọi ta về...

Ta lại nghe thấy tiếng Thiên Bảo công chúa cười ha ha vang dội. Nghĩ rằng, nữ tử này cũng thật hào sảng, sánh ngang với các nữ đồng chí liệt sĩ cách mạng. Nghe xong tiếng cười của nàng, quả thật cũng cảm thấy tâm tình vui hẳn lên. Tiếng cười của nàng giống như chuông bạc ngân vang: giòn nhẹ, vang dội. Ta lại khôi phục vẻ mặt mờ mịt không hiểu, đi vào trong sảnh. Tất nhiên lại là tiếng gọi cực kỳ thân thiết: “Muội muội, lại đây lại đây, lại đây ngồi đi...”

Tự nhiên toàn thân ta đều nổi mẩn ngứa da gà...

Nàng nói: “Muội muội, tin tức thái tử thắng trận, chắc muội cũng đã nghe nói rồi nhỉ?”

Ta gật gật đầu, nói: “Có nghe bọn hạ nhân bàn tán qua...”

Nàng nói: “Như vậy muội có biết, thái tử làm sao thắng lợi không?”

Ta cả kinh hỏi: “Tỷ tỷ, hay là tỷ...”

Nàng gục gặc đầu thừa nhận, ọi người lui cả ra ngoài rồi nhàn nhạt nói: “Cũng không có gì, chẳng qua tỷ chỉ sai thủ hạ điều tra tất cả hướng chỉ huy trận chiến của Quyền Thân Vương, rồi ật thám thông báo cho thái tử biết. Nội ứng ngoại hợp, hẳn không bị hủy diệt toàn quân cũng không được...”

Ta cùng giọng điệu tràn ngập cảm tình, nói: “Công chúa, không thể ngờ được, tỷ có thể vì thái tử mà làm nhiều chuyện như vậy. Trải qua lần này, thái tử tất sẽ xem tỷ tỷ như châu như bảo. Đến lúc đó, hai tỷ muội chúng ta đồng thời phụ tá thái tử. Nhất định có thể hoàn thành đại nghiệp, thống nhất thiên hạ...”

Thiên Bảo công chúa nghe xong cười, đi tới vỗ vỗ vai ta. Nàng nói: “Muội muội, muội nói xem, sau khi thắng lợi, thái tử sẽ làm gì?”

Ta thành khẩn nói: “Tỷ tỷ, đương nhiên là một lần nữa đưa ra yêu cầu thông gia rồi. Hiện giờ, Quyền Thân Vương đã náo loạn bụi đầu bụi mặt rồi. Chẳng lẽ ông ta còn có mặt mũi thay mặt đối đào nữa hay sao? Đến lúc đó, tỷ tỷ đạt thành tâm nguyện, muội cũng có thể trở về Đại Tề. Chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ rồi sao?”

Thiên Bảo công chúa cười. Đó là vẻ tươi cười chân tâm thực ý. Làm như tất cả đều đã nằm trọn trong lòng bàn tay của nàng rồi vậy.

Ta cũng phụ họa theo tiếng cười thỏa mãn của nàng, trên mặt cũng treo đầy tươi cười. Dưới ánh mắt của nàng, khẳng định sẽ cho rằng ta đang nghĩ đến chuyện sắp được đoàn tụ với thái tử Tề Thụy Lâm! Hai tỷ muội chúng ta, chẳng phải cùng nghĩ về một hướng đó sao?

Xem ra, ‘hai tỷ muội’ chúng ta quả thật cũng có chung ngôn ngữ. Dù sao, những ngày tháng sau này cần phải chung hưởng một chồng. Không có chung ngôn ngữ thì coi sao được...

221. Chương 223

CHƯƠNG 223: LO LẮNG CỦA TIỂU PHÚC TỬ

EDIT: DOCKE

Đi cùng Tư Đồ trở về căn phòng cực kỳ hoa lệ của ta. Trong viện mặc dù khi ẩn khi hiện, nhưng đóng cửa phòng lại rồi thì nơi này thuộc lãnh thổ của chúng ta. Chủ yếu hơn là, ta cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, ba người chúng ta mặc dù không lên tiếng nhưng vẫn có thể trao đổi với nhau. Đương nhiên, ta không có tài cán biết được truyền âm nhập mật gì gì đó. Công cụ trò chuyện của chúng ta, tất nhiên là vòng tai cùng nhẫn làm bằng thạch bất khiêu kia. Chỉ có điều, lão cha thì hơi phiền một chút, cần Tiểu Phúc Tử dùng truyền âm nhập mật kể lại cho ông nghe những gì chúng ta đã nói chuyện với nhau. Hai người bọn họ đành phải nhập mật đến, nhập mật đi. Về phần đã hao tổn bao nhiêu công lực thì còn phải xem mức độ tái nhợt trên sắc mặt của hai người bọn họ mới biết được...

Cho nên mới nói, căn phòng của ta phần lớn thời gian đều lặng ngắt như tờ. Nếu có người nào đi qua cửa sổ, cũng chỉ nhìn thấy trong phòng có bốn người ngồi quanh một chiếc bàn vuông, khép hờ hai mắt, thân mình thẳng thắn như tượng đá điêu khắc vậy. Bốn người một lúc lâu cũng không ra tiếng, ra tiếng cũng chỉ là phóng khí đánh rầm mà thôi...

Có khi ta mở hai mắt, lại có thể nhìn thấy ngoài cửa sổ thấp thoáng bóng người. Giấy dán cửa thường xuyên bị chọt thủng một lỗ nhỏ, lộ ra một ánh mắt nhỏ tí tẹo. Ta lại nhắm hai mắt lại, lúc này liền thì thào tự nói một câu: “Ây da, ngồi thật vất vả, học võ thật vất vả, vận hành chân khí thật vất vả...”

Ánh mắt nhỏ tí tẹo lộ ra sau cái lỗ nhỏ trên cửa sổ kia mới biến mất, nhường chỗ cho ánh trăng hoặc ánh nắng chiếu vào...

Đoạn đối thoại dưới đây, chính là cuộc nói chuyện giữa ta và Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ bằng cách đánh bất khiêu thạch...

Tiểu Phúc Tử hỏi: “Kế châm ngòi ly gián của ngươi tiến hành thành công như vậy, hẳn là chúng ta có thể đi rồi. Còn ở lại đây làm gì?”

Ta nói: “Gấp cái gì? Sau này còn có nhiều trò hay để xem nữa mà!”

Tư Đồ nói: “Chúng ta không đi ra khỏi đây, không thể liên hệ với thái tử thì hẳn biết tình hình thế nào đâu!”

Ta nói: “Gấp cái gì? Hẳn đánh thắng trận thì sẽ chiếu theo những gì ta đã viết mà làm!”

Tiểu Phúc Tử nói: “Trận chiến này, tất cả thân binh Đại Lương của Quyền Thân Vương đều bị tiêu diệt. Nhưng ta không hiểu, vì sao Quyền Thân Vương có thể chạy thoát trở về...”

Ta nói: “Nếu hẳn không trốn về được, thì chúng ta và Thiên Bảo công chúa làm gì còn mối thù chung nào nữa?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Hóa ra, tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của ngươi?”

Ta nói: “Cho dù ta không nói, chẳng lẽ thái tử không nghĩ đến điều này sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Vô cùng phức tạp...”

Tư Đồ phụ họa một câu: “Đúng, đau cả đầu...”

Ta nói: “Phức tạp cái gì? Có cần các ngươi động não đâu?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Đúng, may mắn là không cần đến chúng ta phải động não!”

Tư Đồ tất nhiên lại hòa theo một câu...

Ta nói: “Thiên Bảo công chúa hiện giờ ngoài mặt khách khí với ta, nhưng vẫn phải đề phòng nàng qua cầu rút ván. Đến lúc đó...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ngày nào nàng còn chưa đạt được mục đích thì ngày đó sẽ không hủy đi cây cầu của ngươi. Chuyện này, ngươi có thể yên tâm...”

Ta hỏi một vấn đề ta vẫn cảm thấy lẩn lộn bấy lâu: “Tiểu Phúc Tử, vì sao Thiên Bảo công chúa lại chỉ ra tay với một mình ngươi, đâm thủng xương tỳ bà? Những người khác đâu có việc gì đâu?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Không có gì. Chẳng qua là bọn họ không phong được huyết đạo của ta. Huyết đạo của ta có thể di động toàn thân. Bọn họ phát hiện được cho nên mới khóa xương tỳ bà của ta...”

Ta cảm thán, nói: “Tiểu Phúc Tử, xem ra ngươi thật đúng là một võ học kỳ tài. Mấy loại võ công thần thoại chỉ có trong truyền thuyết, đều bị ngươi vô sự tự thông. Như vậy, công phu điểm huyết của ngươi hẳn cũng phải giỏi hơn một chút chứ nhỉ?”

Trầm mặt thật lâu sau, hắn mới lên tiếng trả lời: “Cái ta học chính là võ công cao cường, mấy loại cởn cởn đó, ta khinh, không thèm học đâu...”

Ta hiểu rồi. Vị võ học kỳ tài này, e rằng cả đời cũng không học nổi môn điểm huyết. Tựa như mấy vĩ nhân thời hiện đại, có tài năng quân sự, tài năng quản lý cực cao. Tóm lại là tất cả tài năng đều có, chỉ duy nhất không biết, chính là toán học, thường xuyên bị 0 điểm. Tình huống của Tiểu Phúc Tử cùng mấy vĩ nhân đó, cực kỳ giống nhau...

Ta cũng trầm mặc thật lâu, sau đó mới đánh đấm nói: “Chỉ sợ mấy ngày tiếp theo sẽ có một trận gió lốc thổi đến nơi này. Chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng mới được. Chỉ có điều, chúng ta không có biện pháp liên hệ với thái tử. Nếu vậy thì chỉ còn cách, tự mình tùy cơ ứng biến...”

Đồng thời trong bầu không khí trầm mặc, Tiểu Phúc Tử cùng lão cha môi hơi run run. Đó là bọn hắn đang tiến hành trao đổi. Xem ra, công lực bị hao tổn không ít. Sắc mặt hai người có chút tái nhợt. Đặc biệt là lão cha, người đã gây yếu, nay sắc diện toàn thân như lớp vải voan trắng hếu bộc bộ xương khô. Có khi ta he hé mắt nhìn, đều bị ông dọa phát sốc. Trong đầu thường xuyên hiện lên một chữ: “Quý...”

Cũng khó trách vì sao hai lão bà bà thường xuất hiện trong viện khi nhìn thấy lão cha đều không muốn nhìn thẳng vào ông. Ta không phải biết đọc thần ngữ hay sao? Có một hôm, ta ở xa xa nhìn thấy hai lão bà bà kia giám thị một mỗi, lúc nghỉ ngơi bèn ngồi lại cùng nhau thảo luận:

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem, gã kia vì sao lại gây như vậy?”

“Hay là không ăn cơm?”

“Tỷ tỷ, muội già cả thế này rồi mà nhìn thấy lão cũng hoảng đến rét run...”

“Muội muội, vậy muội đừng nhìn nữa. Chúng ta hiện giờ tuổi tác đã lớn rồi, không thể so với năm đó. Trên dưới toàn thân cũng không thể bị cái gì dọa cho kinh ngạc được...”

Ta nghe xong, không khỏi ảo tưởng. Để lão cha ra tay, có phải sẽ có thể lao ra khỏi viện này hay không nhỉ? Đáng tiếc, đã thử vài lần rồi mà chẳng thành công được lấy một lần. Người ta nói tới nói lui, nhưng phòng thủ lại rất nghiêm. Cùng lão cha mũi đối mũi, miệng đối miệng mà cũng chẳng thấy bị hù chết lần nào... Có thể thấy được, có đôi khi, nói chuyện thú vị lắm, không thể cho là thật được. Ôi, sai lầm rồi, đi nghe...

Lão cha sau khi được Tiểu Phúc Tử phiên dịch, rốt cuộc dùng truyền âm nhập mật nói lại một đoạn dài sau:

“Nha đầu, con dùng kế độc ác như vậy, cũng không muốn chừa lại ính một con đường sống để lui hay sao. Nếu để Thiên Bảo công chúa tra ra, biết được con liên thủ cùng thái tử: Lúc phát hôn thiếp đến Đại Lương, thái tử đã sai thuộc hạ âm thầm thông báo cho thân tín của Quyền Thân Vương, đồng thời hiến kế cho Quyền Thân Vương, để hắn góp lời với hoàng đế Đại Lương. Nói Tề thái tử ban đầu đã từng cự tuyệt chuyện thông gia với Thiên Bảo công chúa. Bây giờ lại nhắc lại chuyện này, khẳng định là chỉ nhằm vào quân đội trong tay của công chúa mà thôi. Khiến cho hoàng đế Đại Lương nổi lòng nghi ngờ, lúc này mới đồng ý kế thay mặt đối đảo của Quyền Thân Vương. Còn con lại ở bên cạnh công chúa châm ngòi. Quyền Thân Vương cùng Thiên Bảo công chúa kết thù kết oán càng sâu. Sau đó, Tề thái tử dẫn quân đòi lại công đạo, Quyền Thân Vương không thể không mang quân tham chiến. Thiên Bảo công chúa sau đó lại thọc gậy bánh xe hắn. Để hai kẻ cầm quyền của Đại Lương đầu đá lẫn nhau không dứt. Nhân cơ hội này tiêu diệt được mười vạn đại quân của Đại Lương. Nhưng mà, nha đầu, ta không hiểu chính là, tất cả những gì con làm đều là vì Đại Tề. Nhưng vì sao lại giúp Thiên Bảo công chúa thiết kế áo giáp ngựa. Vậy chẳng phải làm cho năng lực tác chiến của bọn họ càng tăng mạnh hay sao?”

Ta ngơ ngẩn tay: “Lão cha, tất cả mưu kế của con, cha đều đã rõ ràng cả rồi. Về phần vì sao con lại thiết kế áo giáp ngựa giúp nàng, đến thời điểm nhất định, cha tự nhiên sẽ biết...”

Tiểu Phúc Tử lại tiếp tục phiên dịch, lão cha lại truyền âm nhập mật nói: “Nha đầu, chẳng lẽ trong đó có cái gì cổ quái hay sao? Nha đầu, ta thật sự càng ngày càng không hiểu nổi con. Con gái của ta vì sao lại thông minh hơn cả ta nữa? Càng khiến ta kỳ quái chính là, trước năm con sáu tuổi, chính là ngây ngốc thắm thoát, còn thường xuyên bị Tư Đồ tiểu thư chọc ghẹo mà oa oa khóc lớn. Nhưng sau khi được sáu tuổi lại đổi ngược lại. Tư Đồ tiểu thư thường xuyên bị con khi dễ mà oa oa khóc lớn. Điểm khác nhau duy nhất chính là, Tư Đồ tiểu thư còn không dám cáo trạng. Bởi vì mỗi khi nàng cáo trạng thì ngay hôm sau, kết cục của nàng còn thảm hại hơn...”

Xem ra, lão cha tuổi cao tật xấu lại phát, lại nhớ lại những năm tháng không quá huy hoàng trước kia của ta, cùng Tư Đồ từ đấu tranh đến kết thành liên minh. Đúng là người cao tuổi a, cứ phải cố chấp như thế làm gì, biết rõ chuyện này để làm cái gì.

Ta không đánh đá trả lời nữa, mà đứng dậy nói: “Ngồi này giờ cũng lâu quá rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi!”

Lão cha liếc mắt nhìn ta một cái, cũng không tiếp tục truyền âm nhập mật nữa, đứng dậy nói: “Cũng được, ra ngoài đi dạo một lát...”

Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ tất nhiên cũng hòa theo: “Ra ngoài đi dạo một lát...”

Chúng ta đi ra ngoài. Trong viện không có một bóng người. Chẳng qua chỉ có lá cây dưới gốc đại thụ xoay tròn, làm như có người bị bầm vậy...

222. Chương 224

CHƯƠNG 224: BIẾN CỐ

EDIT: DOCKE

Sau khi Đại Tề thắng lợi, trong mấy ngày liền, Thiên Bảo công chúa luôn cười tủm tỉm. Đối xử với ta tốt đến mức không thể chê vào đâu được, làm ta cảm động muốn chết, có đôi khi lệ nóng rưng rưng... nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng rơi xuống giọt nào. Ánh mắt cảm kích của ta càng diễn càng hay...

Mất thấy việc vui đã đến gần. Mỗi lần Thiên Bảo công chúa cho triệu kiến là lại thấy sắc mặt nàng vui mừng hơn một lần, không ngừng thông báo tin tức triều đình. Bây giờ, có tin tức gì là nàng lại lập tức thông báo cho ta biết trước tiên. Quả nhiên, thái tử Đại Tề lại đưa ra yêu cầu thông gia, cũng nghiêm chỉnh chỉ trích người Đại Lương không tuân thủ chữ tín, dám dùng biện pháp thay mặt đổi đào, tráo công chúa giả đến, may mà phát hiện được sớm. Lần này, chỉ đích danh tên họ, muốn Thiên Bảo công chúa xuất giá Đại Tề, trở thành thái tử phi của Đại Tề.

Nghe được tin tức này, Thiên Bảo công chúa cả ngày vui mừng ra mặt. Ta đương nhiên cũng cả ngày ở trong không khí vui mừng: Sắp được về Đại Tề rồi, thật là tốt quá...

Hôm đó, sáng sớm, ăn mặc chỉnh tề xong, ta mới vừa đi ra khỏi phòng đã thấy đám tôi tớ vội vàng đi như chạy ở ngoài hành lang dài. Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ, lão cha cũng đi tới, vẻ mặt ai nấy đều ngưng trọng. Ta biết, lại có biến cố xảy ra rồi...

Ta cùng bọn người lão cha đi đến tiền viện, không ngờ cũng không bị ai cản lại. Đám người giám thị chúng ta chẳng biết đã đi đâu. Ta càng thêm khẳng định. Biến cố lần này, e rằng cực kỳ nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến mức Thiên Bảo công chúa dám điều tất cả lão bà bà vô công cực cao thường giám thị chúng ta đi hết.

Dọc theo đường đi, nơi nơi đều thấy bọn tôi tớ đi lại vội vàng. Các tướng sĩ thân giáp sáng ngời, trang bị vũ trang đầy người, đi về phía tiền thính. Chúng ta cũng đi theo bọn họ, đến tiền thính...

Trong tiền thính mở rộng toang hoác, đã đầy chật những người, chia làm hai phe tựa như hai quân đang giằng co. Chúng ta đi vào một góc mà đứng. Thiên Bảo công chúa trông thấy chúng ta đến, mặt âm trầm, chỉ dùng ánh mắt nhìn ta một chút rồi lại quay đầu về phía mấy người mặc cung phục Đại Lương. Gã đi đầu mặcmãng bào* (sắc phục các đại quan hai triều Minh Thanh, có thêu hình con trăn), thắt lưng ngọc. Dựa vào trang phục cũng biết là người cực kỳ tôn quý. Hai bên thái dương lấm tấm hoa râm, trên trán có những nếp nhăn tinh tế, có vẻ được bảo dưỡng vô cùng tốt. Bộ mặt anh tuấn, trong mắt thoáng mang theo vẻ lo lắng. Trên cằm có chòm râu ngắn, khóe miệng như cười như không mà nhìn Thiên Bảo công chúa. Bên cạnh hắn có một vị thái giám, tay bưng khay vàng. Trên khay vàng đặt một cuộn thánh chỉ màu vàng...

Xem ra, đám người này vừa mới đến, còn chưa bắt đầu nói chuyện. Chúng ta đuổi tới vừa kịp lúc...

Thái giám kia tuân lệnh, nói: “Thiên Bảo công chúa tiếp chỉ...”

Mọi người trong phòng tất cả đều quỳ xuống. Ta cũng quỳ xuống theo nhưng khóe mắt dư quang nơi nơi, lại thấy Thiên Bảo công chúa hình như có vẻ không tình nguyện, chần chờ một lúc rồi mới miễn cưỡng quỳ xuống.

Ta liền lấy làm lạ. Vì sao Thiên Bảo công chúa tiếp thánh chỉ mà lại có vẻ không tình nguyện như vậy?

Nghe xong nội dung thánh chỉ, ta liền hiểu được vì sao nàng lại không tình nguyện. Hóa ra, nàng sớm đã có dự cảm rồi.

“Thánh chỉ hạ, phụng thiên thừa vận, hoàng đế triệu viết. Thiên Bảo công chúa ngầm liên kết với quân giặc...”

Ta nghe đã hiểu, đang nói đến chính là Thiên Bảo công chúa ngầm cấu kết với Đại Tề, dẫn đến việc mười vạn đại quân của Đại Lương bị Đại Tề tiêu diệt. Nhất Thiên Bảo công chúa vào Tông Nhân Phủ* (nơi phụ trách các công việc của hoàng gia), chờ đợi thẩm vấn...

Thiên Bảo công chúa nghe xong, quỳ thật lâu dưới đất giống như không thể nhúc nhích được vậy. Thái giám tuân lệnh vài lần, nàng cũng vẫn không nhúc nhích. Cũng đúng, chờ tới chờ lui, lại chờ được một kết quả như vậy, kêu nàng làm sao chấp nhận nổi?

Trước đó một ngày, trong lòng nàng còn đang tran ngập hy vọng. Hy vọng có thể gặp gỡ Tiêu Lang*, đạt đến nguyện vọng bao lâu nay. Nhưng chỉ trong nháy mắt lại tan thành bọt nước. Làm sao không khiến cho trái tim nàng hóa tro tàn? Lúc này, trong lòng ta không khỏi có một tia thương hại. Nghĩ rằng, mưu kế này có phải đã quá mức cay độc hay không? Chẳng qua nàng cũng chỉ vận chút thủ đoạn, bắt cóc ta và thái tử mà thôi. Còn ta, lại làm cho nàng tất cả hóa không, còn bắt mười vạn đại quân của Đại Lương phải đền mạng, khiến nàng bị chúng bạn xa lánh?

Nhưng một khi đã dùng mưu kế, sẽ không thể nào ngừng lại được. Thế giới này là thế, không phải người chết thì là ta mất mạng. Ta chỉ có thể tự an ủi mình như thế, không cho lòng mình dao động. Ta quỳ dưới đất. Thiên Bảo công chúa không tiếp chỉ, không có ai dám đứng dậy. Mà ta biết, một chuyển biến lớn, sẽ xảy ra...

Thiên Bảo công chúa phút chốc đứng dậy, vẫn không tiếp chỉ mà cười lạnh, nói với người mặcmãng bào kia: “Quyền Vương thúc, không thể ngờ được là ngài lại đến truyền chỉ bắt người. Chẳng qua lại không biết được, thánh chỉ này là thật hay giả?”

Chúng ta vẫn không dám đứng dậy. Lại nhìn thấy tất cả thủ hạ xung quanh Thiên Bảo công chúa, mọi người đều đã đứng dậy nên mới bất đắc dĩ, không muốn trở nên đặc biệt, chúng ta cũng đành phải đứng dậy.

Thì ra vị này, chính là Quyền Vương gia, là vị Vương gia Đại Lương quyền khuynh thiên hạ. Hắn dùng tay trái vuốt nhẹ chòm râu ngắn dưới môi, nói: “Công chúa, thánh chỉ là thật hay giả, người phải xem qua thì mới biết được. Người tiếp cũng không tiếp, làm sao biết thánh chỉ là giả?”

Thiên Bảo công chúa ngửa đầu cười, nói: “Ta không cần tiếp, chỉ cần nhìn thấy người, ta đã biết thánh chỉ này, nhất định là giả...”

Quyền Vương gia cười lạnh, nói: “Công chúa cùng thái tử Đại Tề ngấm ngấm liên lạc. May mà chúng ta bắt được thuộc hạ của người nên mới biết được việc này. Chứ bằng không, mười vạn đại quân của bốn vương, cũng thật sự là bị chết oan uổng...”

Thiên Bảo công chúa lại không chút kích động, chậm rãi cãi lý: “Vương gia làm sao biết được, đó là thuộc hạ của ta? Thuộc hạ của ta rất hiếm có nha, còn có vài tên là do Vương gia phái đến nữa. Chỉ dựa vào điểm này mà Vương gia dám nhận định ta ngấm liên kết với địch quan sao?”

Quyền Vương gia nghe xong, cuồng tiểu* (cười như điên) một tiếng: “Công chúa thật đúng là khéo ăn nói. Nói sáo đến mức một giọt nước cũng không chảy ra ngoài. Đáng tiếc chính là, tên thuộc hạ này, người không thể chối bỏ được. Từ lúc công chúa vừa sinh ra đã có mười vú nuôi theo hầu. Mỗi người đều là cao thủ võ công. Bọn họ sẽ không phản bội công chúa, cũng không có khả năng phản bội công chúa, chỉ nghe lệnh của một mình công chúa mà thôi. Mặc kệ mệnh lệnh của công chúa hoang đường cỡ nào, bọn họ cũng đều chấp hành. Bởi vì, công chúa từ nhỏ đã là thánh nữ Đại Lương, không phải sao? Công chúa quên rồi à? Lúc ngài sáu tuổi đã thuận miệng ra lệnh ột vú nuôi phải chết. Bà ta không chút do dự, tự sát mà chết. Bọn họ sẽ không phản người theo người khác, chỉ nghe mệnh lệnh của công chúa. Đây chính là chuyện mà mọi người ở Đại Lương đều biết. Hay là, tên thuộc hạ này, ngài cũng không thừa nhận?”

Thiên Bảo công chúa nghe xong, sắc mặt khê biến nhưng lại cười nói: “Quyền Vương thúc, ngài nói sao nghe mâu thuẫn quá. Nếu bà ta sẽ không phản bội ta, ngài lại bảo bà ta chỉ tội ta, bà ta sẽ chỉ tội ta sao?”

Quyền Vương gia cười lạnh: “Bốn vương không cần bà ta chỉ chứng, chỉ cần giám quân của hoàng thượng tận mắt nhìn thấy bà ta liên lạc với thái tử Đại Tề thì đã biết nguyên nhân bại trận của chúng ta, xuất phát từ nơi nào...”

Sắc mặt của Thiên Bảo công chúa rớt cuộc cũng trầm xuống. Nàng hiển nhiên không thể ngờ được, ma ma bên cạnh nàng lại bị bắt quả tang tại trận như vậy. Ta nghĩ, Tề Thụy Lâm cũng quá độc ác. Chẳng qua ta chỉ đề cập sơ đến một chút, hần liền đem cả kế hoạch thiết kế đến mức thiên y vô phòng*. Khiến cho Thiên Bảo công chúa muốn biện cũng không thể biện. Nàng hiện tại nếu như không muốn nhận mệnh, chỉ còn lại một con đường để đi mà thôi...

Ghi chú:

Tiêu lang* theo sách Thái bình quảng ký, nguyên đời nhà Đường, chàng Tiêu có người vợ rất đẹp tên Lục Châu. Người nghèo, không quyền thế nên Lục Châu chẳng may bị người bắt đem dâng Quách Tử Nghi là một quan lớn đương thời. Lục Châu trở thành một nàng hầu sủng ái của Quách Tử Nghi. Và từ đó, chàng Tiêu trông thấy vợ cứ đứng đưng như khách qua đường.

Thiên y vô phòng*: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở

223. Chương 225

CHƯƠNG 225: GIẢNG CO

EDIT: DOCKE

Quả nhiên, nàng vẫn không tiếp thánh chỉ, ngược lại còn cười lạnh, nói: “Người giả truyền thánh chỉ, giết hại trung lương. Ta muốn đối chất trước mặt phụ hoàng. Bay đâu, bắt lấy tên gian tặc giả truyền thánh chỉ này cho ta...”

Sáu lão bà bà từ bốn phương tám hướng nhảy ra, lại có vô số binh sinh phục giáp sáng ngời, tay cầm tám chắn trường kiếm nhảy ra. Trong tiếng va chạm của đao thương y giáp, bọn họ bao vây đám người truyền thánh chỉ lại.

Quyền Thân Vương cười lạnh nhạt, nói: “Hoàng thượng đã sớm dự phòng được người sẽ xuất chiêu này...” Hắn búng hai ngón tay. Gạch ngói lưu ly trên nóc nhà của đại sảnh bỗng nhiên bị vạch trần, để lộ ra vô số mũi tên từ nóc nhà nhắm thẳng xuống đám người phía dưới. Ngoài cửa cũng truyền đến những tiếng thét rung trời...

Sắc mặt Thiên Bảo công chúa càng trầm, không nói tiếng nào. Quyền Thân Vương nhàn nhạt nói: “Ta khuyên công chúa hãy theo ta hồi triều đi. Hiện giờ, sơn trang đã bị bao vây rồi. Huyền cơ doanh do công chúa thống lĩnh, toàn bộ đều bị tước vũ khí. Sao công chúa không buông tay chịu trói đi, để tránh gây thương vong cho nhiều người vô tội?”

Ta nghĩ, người nói vậy, nàng càng không buông tay chịu trói đâu. Thẩm còn chưa thẩm mà đã bị người ta tước đoạt, tịch thu tất cả, người ta phải nghĩ sao về điều này đây? Chỉ có thể làm cho người ta nhận định, người đã định tội xong rồi, cần gì phải thẩm tra nữa? Nếu như đã định tội rồi, nếu không muốn chết thì chỉ có thể làm khốn thú chi đầu*(ý nói đã lâm vào đường cùng rồi mà vẫn còn cố gắng vùng vẫy). Hoàng đế Đại Lương có lẽ không được tỉnh táo lắm. Chứ không thì vì sao lại sai đối thủ một mất một còn với Thiên Bảo công chúa đến bắt nàng? Vậy chẳng phải muốn nàng làm phản hay sao?

Cũng có khả năng, Quyền Thân Vương bị bề mặt quá mức, tổn binh hao tướng, vất vả lắm mới có được cơ hội tới bắt người, làm sao có thể buông tha cho cơ hội này được chứ. E rằng hắn sẽ chạy xồng xộc vào thỉnh cầu hoàng đế Đại Lương rồi vội vàng vàng dẫn quân đến đây bắt người. Nếu Thiên Bảo công chúa rơi vào tay hắn, cũng thật không có kết cục gì tốt đẹp. Xem ra, Thiên Bảo công chúa cũng đã suy nghĩ đến khả năng này rồi.

Cho nên, nàng sẽ không buông tay chịu trói, cho dù là đang bị bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài cũng vậy...

Tình thế không tốt lắm. Hai bên đều cứng lại rồi. Bất cứ ai ra tay đều sẽ khiến cho ngàn vạn mũi tên đồng loạt bắn phá. Hiện giờ xem ra, bên phía Quyền Thân Vương đã chiếm được thế thượng phong. Nhưng theo ta thấy, quân đội của Quyền Thân Vương, đa phần đều là người quen hành quân. Còn phía công chúa, mấy võ lâm cao thủ đó đủ khả năng để mang công chúa lao ra phá vòng vây. Quyền Thân Vương hiển nhiên hiểu rõ điều này, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng Thiên Bảo công chúa nếu thật sự bỏ trốn, như vậy sẽ chứng thực tội danh thông đồng với địch. Kết quả, e rằng sẽ chỉ còn là hai bàn tay trắng. Hoặc trở thành nữ đại vương sơn trại, hoặc sẽ lưu lạc danh gian...

Xem ra, Quyền Thân Vương vẫn hy vọng Thiên Bảo công chúa buông tay chịu trói nên liền đổi giọng hòa ái, nói với nàng: “Công chúa diện hạ, chỉ cần người theo ta đến trước mặt hoàng thượng đối chất thì tất cả chân tướng đều sẽ sáng tỏ. Cần gì phải gánh tội danh lớn như vậy, chống lại thánh chỉ. Hoàng thượng rất sủng ái người, chỉ cần không phải là sự thật thì sẽ trả lại sự trong sạch cho người ngay. Bọn vương cũng rất lấy làm lạ. Vì sao giám quân lại nhìn thấy được ma ma của người mật báo với thái tử Tề quốc. Bọn vương cũng có chút nghi hoặc, có phải đã trúng kế phản gián của người ta rồi không? Sao không ở trước mặt hoàng thượng, chúng ta ba mặt một lời đối chất có rõ ràng, chẳng phải sẽ hiểu ngay hay sao?”

Thiên Bảo công chúa nghe xong, ánh mắt bất giác đảo về phía ta. Ta nghĩ, lúc này, có lẽ nàng thật sự có chút hoài nghi...

Hay là lòng phản kháng của nàng sẽ bị dao động, thành thành thật thật theo Quyền Thân Vương hồi cung? Ta không tin. Tích cách con người đã là thiên định. Có người sẽ lấy đại cục làm trọng, có người lại vô cùng cố chấp, vĩnh viễn bảo thủ quan niệm của mình. Thiên Bảo công chúa cũng thế. Tính cách của nàng sao có thể là người lấy đại cục làm trọng được. Nếu quả thật là người như vậy, thì kế châm ngòi ly gián của ta làm sao có thể thành công lớn như vậy được?

Quyền Thân Vương hiển nhiên cũng biết điều này. Hắn vừa nói vừa thủ một thế gì đó không biết. Vài bóng hắc y nhân từ góc tường bỗng nhiên xuất hiện, nhắm hướng mấy tên bạch y ma ma, âm thầm bao vây.

Thiên Bảo công chúa phát giác, không khỏi cười thắm một tiếng, nói: “Còn nói ta là đứa con gái được hoàng thượng sủng ái nhất ư. Ngay cả những hộ vệ thân cận bên cạnh mà hắn cũng phải đi để đối phó với ta?”

Nàng vùng tay lên. Chỉ nghe thấy tiếng đao thương nổi lên, toàn cảnh giống hệt mấy cảnh trong phim, bắt đầu hỗn loạn. Cả đại sảnh tiếng giết rung trời. Từ trên nóc nhà, vô số mũi tên bắn xuống. Chỉ chốc lát sau, mấy tên võ công cao thủ bên cạnh Thiên Bảo công chúa đã bị bắn chết.

Trên sàn nhà trắng noãn lưu lại vô số vết máu. Không nghĩ đến là, bước trên mặt sàn vô cùng trắng mịn, thiếu chút nữa ta đã bị vấp ngã. Cũng may được lão cha vươn cánh tay ra đỡ ta lại. Bốn người chúng ta đã sớm tránh xuống chiếc bàn đá duy nhất trong phòng. Nâng bàn đá, chậm rãi dời ra khỏi thính phòng.

Sau khi thả bàn đá xuống, ta thấy bên ngoài. Mấy lão bà bà bạch y bay tới bay lui, vây Thiên Bảo công chúa vào trong. Bàn tay trần, lại không biết thế nào, thiết lập được một mặt địa phòng tuyến cực kỳ nghiêm mật, làm ấy tên xông lên, không chết thì cũng bị thương. Ta dường như thấy được vây quanh Thiên Bảo công chúa có một lồng thủy tinh vô hình. Bất cứ ai, chỉ cần đánh trúng lồng thủy tinh này lập tức đều bị bắn ngược trở ra...

“Loại võ công này đã hình thành một loại lồng khí, bảo hộ người ở giữa, không để nàng bị thương hại chút nào. Cho dù bọn họ có dùng vạn mũi tên đồng loạt bắn phá thì cũng thể làm cho người ở bên trong lồng khí này bị chút thương tổn nào. Không thể ngờ được, loại Hỗn nguyên vô cực công này lại xuất hiện ở đây...” Lão cha si mê mà nhìn vào giữa viện, giảng giải chỗ lợi hại của loại võ công này...

Ta nói: “Lão cha, ra là vậy, cha cũng rất muốn được vào giữa cái lồng khí đó để được bảo hộ đúng không. Hay là cha đi thử xem?”

Không ngờ lão cha lại ra vẻ nghĩ ngợi, nói: “Ta cũng rất muốn đi, nhưng người ta không nhận ta. Ta vẫn nên núp dưới bàn đá thì hơn. Đúng rồi, nha đầu, chúng ta bây giờ nên làm gì đây?”

Ta nghĩ rằng, con thành quân sư của cha từ khi nào vậy? Chuyện gì cũng hỏi ý kiến của cha trước, hình như cha mới đúng là lão cha mà? Ta có cảm giác, sau khi ta trưởng thành rồi, lão cha càng ngày càng không thích tự suy nghĩ. Lớn đến cơ quan ám khí, nhỏ đến một chén cháo hoa, câu nói đầu tiên của ông luôn là: “Nha đầu, ngươi xem, thế nào?”, “Nha đầu, ngươi xem, làm sao bây giờ?” Chẳng bao giờ hiền hòa đối với ta, đem tất cả hiền hòa cho Tư Đồ hết, còn thường xuyên đổ dành Tư Đồ: “Đồ đệ, đừng sợ. Lát nữa sư phó sẽ chỉ cho, người sẽ biết ngay thôi...”

Làm hại ta cứ đổ kị với Tư Đồ mãi không thôi. Chỉ có điều, vì thường xuyên thấy Tư Đồ nghe lệnh ta răm rắp cho nên cũng tha thứ cho nàng ấy ngay...

“Viu viu” hai tiếng. Ta lại nghe thấy âm thanh mũi tên bắn, cấm pháp trên bàn đá. Không ổn chính là, bàn đá này quá cũ kỹ rồi, lực tên lại quá lớn, trên bàn đá đã có vết nứt...

Ta thở dài: “Còn có thể thế nào nữa. Đương nhiên là ba người bảo hộ con, phá vây mà ra...”

Tiểu Phúc Tử rốt cuộc cũng mở miệng, nói một câu: “Đúng vậy, chúng ta sớm nên như vậy. Không biết cứ nấp dưới bàn đá này làm chi...”

Tư Đồ nói: “Chẳng phải Tuệ Như vừa nhìn thấy tình hình không ổn, tay chân liền động. Mặc dù không có võ công nhưng lại còn nhanh hơn hắn mọi người. Chẳng phải chúng ta cũng chỉ nấp theo thôi sao?”

224. Chương 226

CHƯƠNG 226: MƯA TÊN

EDIT: DOCKE

Vuốt vuốt mũi (Ta cảm thấy động tác này càng ngày càng khiến ta giống Sở Lưu Hương): “Tốt lắm, vậy bây giờ chúng ta lao ra đi...”

Lời nói còn chưa nói xong, bàn đá đã vỡ ra. Tiểu Phúc Tử cùng lão cha đã sớm đứng thẳng thân, hai tay đồng loạt vung lên, đẩy lùi từng đợt lại từng đợt mưa tên bắn tới.

Ta trốn ở giữa ba người, đi theo bước chân của ba người, đi ra ngoài. Cũng may, mục tiêu của đám người này không phải là chúng ta, tạm thời chúng ta không có gì nguy hiểm.

Chỉ có điều, mưa tên dày hơn một chút, nóng nảy hơn một chút. Quyền Thân Vương sớm đã được bảo hộ rời khỏi đại sảnh, ở ngoài cửa chỉ huy tác chiến. Trông thấy chúng ta đi ra liền bất chấp tất cả, chẳng cần biết là bạn hay thù, kêu to: “Không chừa một ai...”

Xem ra, có lẽ vì thịnh tình của Thiên Bảo công chúa đối với ta, hạ quyết tâm cá chết lưới rách. Quyền Thân Vương lại nắm lấy cơ hội này, sao lại không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng?

Mười mấy tướng sĩ áo giáp, trong tay cầm tấm chắn phóng lại. Tiểu Phúc Tử cùng lão cha sẵn sàng đón địch, nhìn hơn mười tên tướng sĩ này. Ta trốn ở phía sau bọn họ, ngay cả đầu cũng không dám thò ra chút nào...

Lại nghe tiếng đánh nhau vang lên, có người vừa đánh vừa nói: “Đi theo chúng ta, thái tử đang chờ ở bên ngoài...”

Lúc này ta mới thò đầu ra ngó nghiêng một chút, đánh giá đám người kia. Trong đó có một người, chẳng phải là Diệp Bất Phàm sao? Ta còn trông thấy Thanh Loan, Quỳnh Hoa nữ cải nam trang, thân mặc áo giáp, rung động rung động, hiển nhiên áo không vừa người...

Tiểu Phúc Tử cùng lão cha làm bộ làm tịch đánh nhau với bọn họ, vừa đánh vừa lui ra ngoài viện. Quyền Thân Vương mãi chú ý đến Thiên Bảo công chúa trong phòng, đối với chúng ta – mấy tên tội tởm quần áo nghèo nàn – cũng không chú ý nhiều lắm, để chúng ta lên ra ngoài... Có thể thấy được, có đôi khi, không thể mặc quần áo quá tốt, bảo trì đề điều, lúc nào cũng là pháp tắc làm người. Ngay cả ở hiện đại, người mặc quần áo đẹp, khả năng bị bắt cóc cũng lớn hơn rất nhiều.

Tiếng đánh giết dần dần cách chúng ta càng ngày càng xa. Cũng giống như trước đây, Tề Thụy Lâm chủ trì tính kế cứu viện, an bài cũng cực kỳ nghiêm mật. Vừa ra khỏi viện, đi vào trong một khu rừng nhỏ, bọn họ lập tức cởi bỏ áo giáp, thay vào một bộ quần áo thường dân. Mấy cỗ xe ngựa nghiêm tì mật hợp nhanh chóng được điều đến. Chúng ta chui vào xe ngựa. Xe ngựa lập tức chạy lẫn vào trong đám người. Nhưng điều làm ta bị chấn động chính là, hôm nay trên con đường này, vì sao lại có nhiều xe ngựa có cùng kiểu dáng này như vậy?

Ta hỏi Diệp Bất Phàm vì sao vậy. Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói: “Bị té ngã một lần nên càng phải cẩn thận hơn. Lần trước chúng ta vì không hiểu phong tục ở Thục Trung nên bị mắc bẫy. Lúc này đây, đương nhiên sẽ phải điều tra rõ ràng. Hôm nay, ngày Quyền Thân Vương phát động cũng chính là ngày lễ bái thần mỗi năm một lần của Đại Lương. Bọn họ cúng bái, là thần núi rừng, tất nhiên sẽ ngồi xe ngựa chế tác từ núi rừng rồi...”

Ta không khỏi hỏi hần: “Nhưng vì sao lại trùng hợp đến như vậy?”

Diệp Bất Phàm cười nói: “Chủ tử tự nhiên sẽ có cách rồi. Hay là thái tử phi cho rằng trí tuệ của chủ tử còn kém hơn cả người nữa?”

Ngôn ngữ rõ ràng là loại châm ngòi mà. Ta tất nhiên sẽ không mắc mưu.

Ta nhàn nhạt nói: “Diệp thống lĩnh, ta cũng không phải là thái tử phi gì đó nữa. Hình như người đã gọi sai người rồi?”

Diệp Bất Phàm nói: “Trong cảm nhận của chủ tử, chỉ có một thái tử phi, chính là người. Ngài không thừa nhận cũng không sao. Dù sao thì người của Thanh Phượng Môn thừa nhận là đủ rồi. Chủ tử thừa nhận là đủ rồi...”

Ra mới là hần còn muốn liệt kê có bao nhiêu người thừa nhận ta là thái tử phi nữa, ta vội vàng cắt ngang lời hần. Nghĩ rằng, một người trăm mặt ít nói như Diệp Bất Phàm, sao bây giờ lại nhiều chuyện lắm miệng

đến thế này, làm người ta không thể chịu nổi. Rõ ràng là hắn muốn lái nhải cho đến khi hủy diệt được ý chí kiên cường của ta mới thôi. Ta quyết không mắc mưu đầu.

Ngồi xe đi chừng một canh giờ, bỗng nhiên ngừng lại. Ta hỏi: “Không phải còn chưa ra khỏi cảnh nội Đại Lương sao? Sao lại ngừng?”

Diệp Bất Phàm tỏ vẻ cổ quái, nói: “Tuy chưa ra khỏi cảnh nội Đại Lương, nhưng chủ tử đã đến rồi...”

Trong lòng ta giờ khắc này, thật sự cảm động đến mức như được tắm dưới làn mưa xuân vậy. Bỗng nhiên ta có cảm giác, ta không còn khả năng cự tuyệt ngôi vị thái tử phi này, không còn khả năng muốn trở về hiện đại, không còn khả năng rời xa Tề Thụy Lâm nữa. Hắn thâm tình như thế, ta làm sao có thể bỏ hắn mà đi thêm một lần nữa chứ?

Một vị thái tử Đại Tề, đầu tiên là xâm nhập Thục Trung, sau khi bị người tróc nã, vất vả lắm mới trốn thoát được nhưng lại vì ta mà không chút do dự xâm nhập Đại Lương lần nữa, lại còn mang theo ít quân như vậy. Hắn chính là một vị thái tử vô cùng tôn quý, phải trải qua vô số đấu tranh cùng quyền mưu mới có thể đạt địa vị cao như ngày hôm nay. Vì ta, lại không hề lưỡng lự mà xông vào hiểm địa. Tắm chân tình này, làm sao có thể không làm ta động tâm...

Hóa ra, dung nhan của hắn đã ghi khắc vào tâm trí ta rồi. Tiếng cười của hắn đã mọc rễ trong đầu ta. Ta không còn có thể thoải mái một mình bỏ đi, trở lại cái nơi hiện đại không có được bao nhiêu ôn nhu trước khi nữa? Cho dù nơi này không có công nghệ cao. Cho dù biết rằng cuộc sống thật sự không thoải mái. Ta cũng không có khả năng trở về nữa. Ta đột nhiên hiểu ra, ta sớm đã có đáp án rồi không?

Nếu đã hạ quyết tâm, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi...

Ta trông thấy một người đang đứng dưới tàng cây, quần áo xanh xanh. Hắn phe phẩy cây quạt trong tay, mỉm cười nhìn ta. Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một chút chờ đợi, một chút do dự, lại có một chút mừng rỡ như điên. Ta nghĩ, trong lòng hắn hiện giờ, khẳng định là đang đánh lô tô rồi. Còn ta, chẳng phải cũng như thế hay sao?

Ta thấy trong mắt hắn ẩn chứa ý cười nhưng bản thân lại cố ý đè nén ý mừng trên mặt, quay đầu qua phía Tư Đồ nói: “Tư Đồ, người nói xem, thời tiết hôm nay có phải là hơi lạnh hay không?” Nhưng khi quay người qua lại không thấy Tư Đồ đâu cả...

Những người đi theo ta không biết từ khi nào, đã sớm lùi xa mười bảy mươi tám bước rồi. Chẳng những là nàng mà mọi người, lập tức đều đứng cách ta cực xa. Ta nghĩ, bây giờ ta nên đi lên, hay là không đi lên đây? Trong lúc do dự, cho nên bước chân cũng không hề nhúc nhích. Ta không đi, hắn lại đi. Nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, tay áo tung bay trong gió. Quần áo hơi mỏng bị gió thổi bay, làm lộ ra hình dạng bắp thịt bên trong, trần ngập hấp dẫn. Cũng chứng thực lời nói thời tiết hơi lạnh của ta, chính là nói dối...

Ta cũng không lui lại, chẳng qua chỉ ngơ ngác mà đứng. Nhìn thấy khóe mắt hàm tiếu của hắn, tay áo tung bay đi đến gần ta. Lặng lặng, ta bị hắn ôm chặt vào lòng. Khi cảm nhận được thân nhiệt toát ra từ thân thể hắn, ta mới biết được. Trong lòng ta, cũng trần ngập nhưng nhớ. Sự nhung nhớ, tựa như thủy triều dâng, bao phủ lấy ta...

225. Chương 227

CHƯƠNG 227: HỨA HẸN

EDIT: DOCKE

Ta nghĩ, mặc kệ là vua hay là hậu, là dân hay là nô, cả đời này cũng không thể ra đi nữa... Đường nhiên, vẫn phải kiên trì nguyên tắc.

Ta nói: “Về sau, không cho chàng được cưới thiếp thất...”

Anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó ‘Ừm’ một tiếng đáp lại, giọng nói tràn ngập vui sướng.

Ta nói: “Nếu chàng thay lòng đổi dạ, chúng ta liền ly hôn, à không, liền hưu phu...”

Anh đặt cảm lên đỉnh đầu ta, nói: “Được...”

Ta nói: “Còn nữa, không cho chàng ăn hiếp thiếp...”

Anh nói: “Như nhi, nàng không ăn hiếp bốn vương là tốt rồi...”

Hai người chúng ta ôm nhau đứng đó, nói vô số chuyện, không bờ bến. Có thể nói là hứa hẹn, cũng có thể nói đó là những lời tâm tình vô nghĩa. Mãi đến khi có người ở xa xa lớn tiếng nói: “Tiểu Phúc Tử, xem kìa, trời sắp tối rồi...”

Có người lớn tiếng đáp: “Đúng vậy, trời sắp tối rồi...”

Còn có người nói: “Đường khó đi lắm nha...”

Còn có người hòa theo: “Đường đến Thục rất khó, khó tựa lên trời xanh...”

Đây chính là câu nói bậy bạ của ta lúc đang nằm dựa trên lưng Tiểu Phúc Tử sau khi vào Thục. Hắn cũng học hỏi cực nhanh...

Lúc này, chúng ta mới chịu buông nhau ra. Ta nghĩ, vẫn là thủ hạ của Tề Thụy Lâm hiểu chuyện, chẳng nói tiếng nào, cũng không hề oán hận một câu. Đứng ở một bên, mắt không nhìn liếc, hai tay rủ xuống, thứ không nên thấy thì liền làm như không thấy. Xem ra, có kỷ luật có uy nghiêm, có đôi khi vẫn là tất yếu. Không giống như ba vị thường xuyên đảo quanh bên cạnh ta kia, lúc nào cũng luôn muốn đến quấy rối một chút.

Ta tỏ vẻ ngượng ngùng, khóe mắt đảo qua. Tề Thụy Lâm phụng phịu lắc lắc cây quạt, mắt nhìn lên trời. Ta cũng nhìn lên trời, phát hiện bầu trời mênh mông vô tận. Ngay cả một con chim cũng đều không có, cũng không biết là anh ấy đang nhìn cái gì nữa?

Chúng ta toàn bộ thay ngựa tốt, hướng về biên cảnh Đại Lương chạy đến. Ta cùng với Tề Thụy Lâm lại cưới chung một con. Cũng giống như những lúc trước, ta dựa vào lòng ngực anh, mơ màng lúc tỉnh lúc mê, chạy về cảnh nội Đại Tề. Con Hãn huyết bảo mã thanh danh rền vang này, đối với ta hình như cũng không còn xa lạ như trước nữa. Có đôi khi còn để ta đến gần nó trong vòng năm bước. Ngoài việc lười biếng đánh giá ta ra thì cũng không có động tác gì khác.

Tề Thụy Lâm nói cho ta biết: “Đó là bởi vì, con ngựa này đã chấp nhận nàng rồi, coi nàng là chủ nhân của nó...”

Ta nghĩ, ta kính tạ không thôi. Ta cũng không muốn làm chủ nhân gì của nó đâu. Trừ khi Tề Thụy Lâm cưới chung với ta chứ ta chẳng muốn cưới bất cứ một con ngựa nào, cho dù có là Hãn huyết bảo mã danh tiếng...

Lúc Tề Thụy Lâm đưa ta đi, hình như cũng không thành thật như trước nữa, thường xuyên đánh lén ta. Bàn tay cứ lâu lâu lại chạy trên người ta, nói hoa mỹ thì là đã lâu lắm rồi không gặp nên muốn đo xem ta có gầy đi hay béo ra gì không... Ngay cả những chỗ không nên sờ, cũng bị anh sờ soạng mấy lần.

Đến cuối cùng, ta đành phải mặc kệ. Trong lòng thầm mắng Tề Thụy Lâm quá lưu manh, nhưng lại không thể ngăn tim không đập, mặt không hồng. Anh còn cười khê bên tai ta: “Như nhi, nàng đỏ mặt trông thật đáng yêu. Bốn vương rất muốn ăn nàng...”

Ta đành phải nghiêng đầu rúc vào trong áo anh, hung hăng cắn một miếng vào cơ ngực của anh. Toàn thân anh cứng đờ. Cho dù đang ngồi trên lưng ngựa, ta vẫn có thể cảm giác được những chuyển biến trên thân thể anh. Anh lộ vẻ cổ quái, nhìn ta, nói: “Như nhi, nàng còn như vậy nữa thì bốn vương sẽ không thể nhịn nổi đâu. Bốn vương ngấm lại, ở trên lưng ngựa, cho tới bây giờ ta vẫn chưa thử qua lần nào...”

Ta đoán được ý tứ trong lời nói của anh, cả kinh, tim nhảy bùm bùm, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, ngồi rất đoan đoan chính chính, thẳng thắn sống lưng. Làm cho anh cười đến mức vui quên cả

trời đất, làm kinh động không ít chim muôn trong rừng cây hai bên. Đám người của Thanh Phượng Môn cùng lão cha đi theo chung quanh chúng ta, tất cả đều dùng ánh mắt bất ngờ, khó hiểu mà nhìn chúng ta trừng trừng...

Ta đương nhiên biết chung quanh có rất nhiều ánh mắt đang nhìn vào, dù anh có muốn thế nào cũng không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ dám đánh lén một chút thôi. Nhưng trái tim vẫn không thể không nhảy loạn xạ không ngừng. Lúc này, ta mới biết được. Thì ra, câu nói đó nói rất đúng. Nam nhân, đôi khi thật sự thoải mái hơn nữ nhân rất nhiều. Có một số việc nam nhân có thể làm, còn nữ nhân lại không thể. Có một số lời nói nam nhân có thể nói nhưng nữ nhân lại không thể nói...

Ví như nói tình huống hiện giờ nè, ta có thể trêu chọc lại Tề Thụy Lâm hay sao? Ta còn chưa đến mức cởi mở như vậy. Nếu như không sợ dẫn lửa thiêu thân thì thật ra cũng có thể thử xem sao...

Cũng may, con đường xa xôi, rốt cuộc cũng đã kết thúc. Mấy chục con khoái mã chạy chồm, chúng ta rốt cuộc cũng về đến hoàng cung Đại Tề. Ta lại vào ở trong Đông Cung, cũng không có ai yêu cầu đem đuổi ta vào lãnh cung nữa. Hình như tất cả mọi người trong hoàng cung Đại Tề đều đã quên hết mọi chuyện rồi.

Còn tin tức về Đại Lương cũng truyền đến một cách đứt quãng. Thiên Bảo công chúa Đại Lương làm phản, kháng chỉ, chém chết người truyền chỉ là Quyền Thân Vương, tự lập mình là nữ vương, cùng triều đình chia hai cai trị. Cảnh nội Đại Lương hiện giờ chiến hỏa như đồ, phụ tử tương tàn. Có không ít dân chúng, thương nhân Đại Lương rời bỏ gia đình, vượt qua biên cảnh để vào cảnh nội Đại Tề...

Còn trong hoàng cung Đại Tề, sau khi trải qua sự thất bại lần trước, hoàng hậu tổn thất không ít thân tín, không thể dùng nhân sĩ võ lâm ám sát để khống chế quan viên triều đình được nữa. Vì vậy, Tề Thụy Lâm có thể thực thi kế hoạch mới của anh, không ngừng đề bạt phong tước cho những quan viên có tài, về phụ tá cho anh.

Xem ra, tình thế cả trong và ngoài nước đều rất tốt, cũng không phải tốt thường. Trong lòng ta không khỏi có chút thắc mắc, vì sao anh không long trọng phong ta làm thái tử phi? ... Nữ nhân, ai cũng đều có lòng dạ hẹp hòi.

Đang nghĩ ngợi thì Tư Đồ xông vào, nói: “Tuệ Như, thánh chỉ tới rồi. Mau đi tiếp chỉ...”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế triệu viết. Con gái Giả thị – Tuệ Như, tính cách đôn hậu, trí tuệ thiện mưu...”

Nghe xong hai câu này, ta nghĩ, hai câu lời bình này sao lại mâu thuẫn nhau đến vậy nhỉ? Muốn có được cả hai phẩm đức này, đối với con người mà nói, có phải là quá khó khăn hay không?

“... Nay trọng phong làm thái tử phi, phụ tá thái tử... Thái tử đã có hứa hẹn, phúc họa cùng nhau, phong Giả Tuệ Như làm chung thân thái tử phi, vĩnh viễn không chia lìa...”

Ta nghe được câu cuối cùng, không biết phải nói gì nữa, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nghĩ. Lão hoàng đế có khả năng làm đến thế này sao, hay chẳng lẽ là do thái tử Tề Thụy Lâm yêu cầu? Lúc này, ta cũng không thể cảm động, trước phải hiểu rõ ràng rồi mới tính tiếp, tuy rằng sống mũi, hình như có hơi... cay cay...

Một vị thái tử vương triều phong kiến, có thể ở trong thánh chỉ thêm vào mấy câu hứa hẹn này. Ta nghĩ, khả năng này thật sự là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả* (Trước không thấy người xưa, sau chưa thấy người đến. Ý của câu thành ngữ này có nghĩa là Xưa nay chưa người nào làm được.)...

Ta cung kính tiếp thánh chỉ, nhìn thấy hai hàng chữ được viết trên thánh chỉ, ta biết. Hai câu này tất nhiên là đã được ghi vào sử sách của hoàng thất, trở thành một lời hứa không thể sửa đổi. Ta không thể tưởng được, không ngờ anh lại dùng cách này để chứng minh cho ta thấy. Anh giữ đúng lời hứa, dám làm những chuyện như vậy. Tất cả, tất cả, một chút cũng không hề suy giảm.

Anh không hề dùng những lời ngon tiếng ngọt để làm hài lòng ta, mà trực tiếp đem những lời đã hứa hẹn với ta, viết vào điển chương văn cao nhất của hoàng thất. Tựa như anh chưa từng nói: “Ta sẽ cho nàng vinh quang vô thượng...”, nhưng lại dùng hành động thừa tể, mang đến cho ta vinh quang cao nhất... Ta nhớ tới hôn lễ kia...

Tuy rằng bị lừa nhưng hôm nay nhớ lại, cảm kích lại không ngừng dâng lên. Tất cả những gì anh đã làm cho ta, nếu như ta còn không tiếp nhận thì ta nghĩ, ta đây không còn là nữ nhân nữa... Cho dù là nam nhân, nếu có người đối với người như vậy, đồng tính luyến ái cũng có khả năng tiếp nhận nữa kìa?

Ây da, ta lại nghĩ ngợi lung tung rồi. Cái đầu óc hiện đại này, luôn luôn nảy ra những tư tưởng không thuần khiết của hiện đại...

Ghi chú:

* Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Đăng U Châu Đài Ca của Trần Tử Ngang”.

Đăng U Châu đài ca

Phiên âm Hán-Việt:

Tiền bất kiến cổ nhân,

Hậu bất kiến lai giả.

Niệm thiên địa chi du du

Độc sảng nhiên nhi thế hạ.

Dịch nghĩa:

Bài ca lúc lên đài U Châu

Trước không thấy người xưa,

Sau không thấy kẻ sắp đến.

Ngẫm trời đất thật vô cùng,

Một mình bùi ngùi rơi lệ.

Trần Tử Ngang là một nhà văn nổi tiếng triều nhà Đường, hai mươi tư tuổi thi đỗ tiến sĩ. Ông là người có kiến thức uyên bác và có hoài bão lớn lao, từng nhiều lần dâng thư cho triều đình luận bàn về chính sự, nên được Võ Tắc Thiên rất mến mộ và được bà cử giữ chức Lâm Đài Chính Tự (Tức quan Tư Đồ). Ít lâu sau lại được thăng chức Hữu Thập Di. Sau đó, Trần Tử Ngang cũng từng một thời tham gia quân đội.

Năm 696 công nguyên, Võ Tắc Thiên cử Kiến An Vương Võ Du Nghi dẫn quân sang thảo phạt Khi Tan (Một dân tộc thời cổ Trung Quốc). Trần Tử Ngang lại lần nữa xin gia nhập quân đội và giữ chức tham mưu.

Kỳ thực thì Kiến An Vương không phải là người văn tài võ lược, nên nhiều lần giao chiến đều bị thất bại. Mặc dù Trần Tử Ngang đã nhiều lần bày mưu hiến kế, thậm trí xin lĩnh mười nghìn quân làm tiên phong, nhưng đều bị Võ Du Nghi gạt đi và giáng chức ông xuống làm quân tào.

Trần Tử Ngang có hoài bão nhưng không được tung hoành, trong lòng buồn bực khôn nguôi. Ông leo lên đài U Châu nước Yên, cảnh vật nơi đây khiến ông nhớ đến truyện lịch sử Yên Chiêu Vương trọng dụng đại tướng Nhạc Nghị, Yên Chiêu Vương rất mến mộ Nhạc Nghị và phong ông làm đại tướng, và giết hết những tên nịnh thần đã vu oan giáng họa cho Nhạc Nghị. Trần Tử Ngang nghĩ lại việc xưa mà thương cho thân phận mình, trong bao nỗi thương cảm hỗn độn, ông đã ngân lên bài “Đăng U Châu Đài Ca” bất hủ để dãi bày tâm trạng u uất, bi thương của mình. “Tiền bất kiến cổ nhân, Hậu bất kiến lai giả. Niệm thiên địa chi u u, Độc thương nhiên nhi thế hạ”.

Bất đắc chí, năm 38 tuổi, ông lấy cớ cha già, xin từ chức về quê..

Năm 702, Huyện lệnh huyện Xạ Hồng là Đoàn Giản, vì nghe lời xui giục của Tể tướng Võ Tam Tư (cháu Võ Hậu) nên đã hại chết Trần Tử Ngang. Năm đó, ông 41 tuổi.

226. Chương 228

CHƯƠNG 228: TÌNH

EDIT: DOCKE

Cảnh báo: HOT 20+ (Bạn nào chưa đến 20 tuổi, vui lòng đọc tóm tắt chương rồi ra về. Bạn nào đã 20 tuổi và có khả năng chịu đựng tốt thì xin mời đọc tiếp)

Tóm tắt chương 228: Toàn bộ chương 228 đều dùng để miêu tả quá trình XXX để tạo ra F1 của nam chính và nữ chính, không có nội dung gì khác, có thể bỏ qua.

Nhìn thấy bóng dáng thon dài của Tề Thụy Lâm đi đến, thất lưng thẳng, bờ vai khoan thai, khoe mắt như đao nhìn ta, ta cảm giác mặt mình nóng bừng, trái tim nhảy bang bang trong lồng ngực. Ta nhớ đến thánh chỉ vừa ban xuống, trong lòng tràn ngập cảm động. Anh đi đến, ôm lấy ta, da thịt rắn chắc dán lên hai gò má ta. Ta nhìn thấy cái cằm tròn bóng của anh, nghe được trái tim anh cũng đang nhảy bang bang trong lồng ngực, không khỏi nảy sinh tư tưởng bất thường. Ta muốn cười, nhào vào lồng ngực anh, vùi mặt vào trong đó. Vừa mới nở nụ cười hai tiếng đã nghe thấy anh thở dài một tiếng: “Như nhi...”

Miệng anh nhếch lên, ta thấy gương mặt anh tuần của anh cũng đỏ bừng bừng. Ngay cả trên mí mắt, hình như cũng được bao phủ bởi một tầng mây hồng. Trong ánh mắt tràn ngập dục vọng. Không khỏi muốn nói: “Thái tử điện hạ, bây giờ đang là ban ngày...”

Vừa mới mở miệng, đầu lưỡi của anh đã linh hoạt tiến vào, cùng ta triền miên. Bờ môi của anh nóng bỏng, kéo thân nhiệt của ta không ngừng tăng cao. Không biết từ khi nào, tay anh đã cởi bỏ quần áo ta, bắt lấy nụ hoa trên đầu ngực của ta. Ta cảm giác toàn thân tê dại, không khỏi sợ run lên. Khi anh buông tha cho đôi môi ta, ta vẫn đang muốn nói: “Bây giờ là ban ngày đó, chàng không cần vào triều sao?”

Lại thét lên kinh hãi, cảm giác anh đang hút ở trước ngực mình. Anh nhẹ nhàng cắn cắn nụ hoa. Ta chỉ cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn như một đồng bòn, lời vô nghĩa gì cũng không nói thêm được nữa. Đôi môi anh lại tàn sát bữa bãi trên thân thể ta, dường như muốn đốt lửa hỏa thiêu vậy... Ta nghĩ, bây giờ, ta có phải rất giống trứng tôm bị nấu chín rồi không?

Bỗng nhiên anh lại buông ta ra. Ta nghĩ, hay là ngay thời điểm máu chốt này, anh lại nhớ ra mình phải vào triều? Đã thấy anh tự cởi bỏ quần áo. Ta nghe thấy tiếng quần áo vỡ vụn, không khỏi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh một cái, thấy trong mắt anh hừng hực ngọn lửa có thể đốt cháy người, lại lóe qua một tia xấu hổ.

Ta không khỏi buồn cười, khoe miệng có lẽ cũng đã hiện lên những nếp nhăn khi cười. Anh ôm lấy ta, nói: “Như nhi, không được phép...”

Anh cúi đầu, hôn xuống. Đôi môi du lịch chung quanh thân mình ta. Ta kinh hô một tiếng, muốn lùi hai chân nhưng lại bị đôi tay anh chặt chẽ đè lại. Anh tách hai chân của ta ra, dùng môi liếm cắn nội sườn đùi của ta. Ta cảm giác được từng đợt từng đợt khoái cảm khôn kể, đánh sâu đến, không khỏi cắn chặt miệng. Thầm nghĩ, mau lên, kết thúc tất cả chuyện này đi. Ta nghe được mình phát ra một tiếng than nhẹ, như khóc như rên. Anh ngẩng đầu lên, như cười như không nhìn ta, thấp giọng nói: “Như nhi, nàng có muốn ta không?”

Ta nghe thấy trong yết hầu của mình phát ra một tiếng nghẹn ngào: “Muốn...”

Tề Thụy Lâm lại cúi đầu, vừa hôn vừa nói: “Như nhi, nàng muốn không?”

Ta muốn khóc thút thít, chỉ đành thấp giọng nói: “Muốn...”

Anh than nhẹ một tiếng: “Như nhi, bồn vương không biết nàng có muốn nhiều hay không, lại muốn chính mình nghe được nàng nói ra. Bồn vương thật sự rất sợ, đây chẳng qua chỉ là bồn vương tự đa tình...”

Anh nhẹ nhàng liếm cắn. Ta muốn khóc, lại thấy nhột nhột muốn cười. Muốn khép hai chân lại, tránh né tình dục khó nhìn này nhưng anh lại chặt chẽ đỡ lấy ta, không cho ta động đậy. Ta chỉ có thể thấp giọng mà nói: “Đừng, đừng mà...”

Anh ngẩng đầu lên, trên gương mặt anh tuấn ướt đầm mồ hôi. Một giọt mồ hôi nóng bỏng rơi xuống người ta. Ta cảm giác thân thể anh đã vô cùng cứng ngắc rồi. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói mang theo từ tính than nhẹ bên tai ta. Anh nói: “Như nhi, ngài nói lại lần nữa xem...”

Ta nói: “Muốn, Như nhi muốn chàng...”

Anh nở nụ cười, nói: “Như nhi, muốn thật sao?”

Ta rút cuộc chảy cả nước mắt, thấp giọng nói: “Chàng ăn hiếp thiếp...”

Thân thể anh bao trùm lấy ta, nhẹ giọng nói: “Ta cũng đã hứng đến mức rất khó chịu. Nhưng mà, Như nhi, cho đến bây giờ nàng đối với ta vẫn đều như vậy, không chút để ý. Bồn vương sợ, sợ nàng lại đi không từ già, lại muốn gây ra chuyện gì. Cho dù phải dùng cách gì đi nữa, ta cũng bằng lòng thử một lần. Như nhi, ta chỉ cần nghe được chân tâm của nàng...”

Thân hình trơn bóng của anh dán lên người ta. Cái vật nóng bỏng, cứng ngắc kia chăm chú dán bên sườn chân của ta. Ta nghe thấy yết hầu của mình rên nhẹ một tiếng, khẽ nấc, nói: “Như nhi sẽ không rời xa ngài...”

Anh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại nói: “Hy vọng nàng sẽ không nuốt lời...”

Anh tách hai chân của ta ra. Ta cảm giác một vật nóng rực, đột nhiên xâm nhập vào trong cơ thể mình. Trong lòng bỗng nhiên trở nên phong phú. Mồ hôi của anh dọc theo tóc mai rơi xuống, tích tụ trên hai gò má ta. Anh một lần lại một lần đưa ta đến cao trào. Anh xuất mẫm móng nóng bỏng kia trong cơ thể ta rồi nằm úp sấp trên người ta. Lại không biết lấy ở đâu ra cái gối đầu nho nhỏ, nhét vào mông ta, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, Như nhi...”

Toàn thân ta bủn rủn, thấp giọng nói: “Chàng làm gì vậy?”

Anh nhẹ giọng nở nụ cười, nói: “Ta muốn nàng sinh cho bồn vương một đứa con trai, nàng sẽ không dám bỏ chạy nữa...”

Ta hữu khí vô lực nói: “Sin con? Cái gì..., nhưng mà, thiếp còn chưa muốn. Thiếp còn có rất nhiều chuyện muốn làm mà!”

Ta bỗng nhiên nhớ đến trước kia có đọc trong một quyển sách, nói rằng nếu lót gối dưới mông, có thể...

Thì ra là thế. Ta nỗ lực đề cao thanh âm, vận vẹo thân thể, nói: “Thái tử gia, chàng buông ra...”

Đôi mắt anh dần dần sâu thẳm, nhìn ta, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Tốt nhất nàng đừng nhúc nhích. Như nhi, thể chất của bồn vương cũng không giống nàng đâu. Ta cũng không muốn để cho Như nhi của ta phải vất vả...”

Ta hoảng sợ, nghĩ đến ý tứ trong giọng nói của anh, vội ngưng giây dụa. Nghĩ rằng, toàn thân ta dường như đã tan chảy hết rồi, nếu anh lại muốn...

Anh cúi đầu nở nụ cười, than nhẹ bên tai ta: “Như nhi à Như nhi, nàng muốn ta phải làm sao với nàng bây giờ?”

Anh xoay người xuống khỏi cơ thể của ta, nằm bên cạnh ta, lại vươn tay đè ta lại, không cho ta lộn xộn, còn nói: “Thời gian chưa tới, ít nhất phải cần hơn một canh giờ nữa. Nàng đừng hòng cử động, bồn vương sẽ canh chừng...”

Trong lòng ta thầm hận. Ta thề, vì không muốn làm bà mẹ trẻ, tuyệt đối về sau dù anh có khiêu khích thế nào, cũng không để mắc mưu...

Đáng tiếc, từ đó về sau, sự tình cứ không giống như nhân nguyện. Anh luôn có thể dễ dàng khơi mào ngọn lửa trong cơ thể ta. Ta thật sự hoài nghi, kỹ xảo của anh vì sao càng ngày lại càng tốt lên như vậy. Có phải đã thử qua trên người các nữ nhân khác rồi. Chỉ có điều, một ngày nào đó, ta thấy được trong thư phòng của anh, trong một góc sáng sủa nào đó để văn thư có giấu một quyển Đông cung chi đồ, mới biết được. Thái tử của một nước, cũng có chút hạ lưu vô sỉ...

Đường đường là thư phòng thảo luận triều chính, không ngờ anh dám cất chứa một vật như vậy. Càng đáng giận hơn là, khi anh nhìn thấy ta đang lật xem mấy thứ này, lại làm như không thêm để ý chút nào, nói: “Ái phi, nàng muốn xem thì cứ mượn về đi. Mấy thứ trong đó, bổn vương đều đã học xong cả rồi...”

Tức giận đến nổi mặt mày ta đầy tử khí, á khẩu không trả lời được, dùng dùng đi ra khỏi thư phòng. Lại nghe thấy anh ở phía sau, cười như điên...

227. Chương 229

CHƯƠNG 229: THÁI TỬ PHI

EDIT: DOCKE

Một lần nữa được phong làm thái tử phi, hình như không giống những gì thường xảy ra trong truyện như ta vẫn nghĩ: Có một số nữ nhân đóng vai phản diện sẽ luôn xuất hiện ở Đông Cung gây phiền toái cho ta. Nhưng điều khiến ta cảm thấy kỳ quái chính là, sao tất cả lại gió êm sóng lặng như thế. Thậm chí ta còn không hề cảm thấy trên đỉnh đầu mình có bất cứ đám mây u ám nào tồn tại.

Khi ta đem sự lo lắng của mình nói với Tiểu Phúc Tử, hắn hấp háp cái mũi: “Đó là bởi vì người còn chưa tỉnh táo lại, còn chưa thoát ra được trạng thái cảm giác tốt đẹp. Từ sau khi thánh chỉ được ban ra lần trước, tinh thần của người vẫn cứ ở trong trạng thái hốt hoảng. Ngay cả chuyện chúng ta làm gì trong mấy ngày qua cũng chẳng hề quan tâm...”

Ta hỏi: “Các người đã làm gì?”

Hắn nói: “Cũng không có gì. Gần đây kinh thành đã xảy ra sự kiện năm viên quan triều đình tử vong một cách khó hiểu. Tất cả những người bị chết đều là quan lớn trẻ tuổi. Ta cùng với mấy người lão cha ngày nào cũng âm thầm điều tra nghe ngóng...”

Ta cả kinh hỏi: “Vì sao không có ai nói cho ta biết gì hết vậy?”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Chẳng phải là thái tử sợ sẽ có ai đó nhân cơ hội này là chạy ra ngoài hay sao...”

Ta nhú nhú chân mày: “Tiểu Phúc Tử, hình như mỗi lần chạy ra ngoài đều có phần của người mà? Ta cũng lấy làm lạ, vốn là không muốn nói cho ta biết, vì sao vậy giờ là nói ra? Có phải là đang gặp vấn đề gì khó khăn hay không?”

Tiểu Phúc Tử thở dài nói: “Vậy thì cũng không phải. Người gặp vấn đề đâu phải là ta, ta bận tâm làm gì. Nương nương cũng đừng nói là do ta nói cho người biết, bằng không, thái tử lại lại giáo huấn ta.” Hắn trầm mặc chốc lát rồi nói: “Cũng không hiểu vì sao, gần đây thái tử luôn bắt lỗi ta...”

Ta cười nói: “Vì sao thái tử lại bắt lỗi người? Người cũng đâu phải là thuộc hạ của thái tử? Cho dù chàng có thể nào cũng sẽ không gây phiền toái gì cho người được?”

Tiểu Phúc Tử lộ vẻ mờ mịt, lắc lắc đầu nói: “Cứ nói lần trước đó. Ta đang đứng luyện công trong hoa viên, bị thái tử bắt gặp, đích thân đi đến gần ta nói: ‘Tiểu Phúc Tử, võ công của người xem ra tiến bộ không ít,

hay là để Diệp Bất Phàm đấu với người xem thế nào?’ Kết quả, Diệp thống lĩnh cùng ta liền đánh nhau một hồi. Ngày hôm sau, ta lại đứng ở chỗ cũ luyện công. Kết quả, thái tử lại đến nữa, lần này dẫn theo Thanh Loan. Ta lại cùng Thanh Loan so đấu một hồi. Mấy ngày nay, hầu như ngày nào ta cũng phải đánh nhau một hồi với người của Thanh Phượng Môn. Cũng không biết vì sao lại như thế nữa. Làm cho ta phiền muộn chết. Kết quả, đành phải trốn vào hậu viện mới không bị thái tử tìm thấy...”

“Ồ? Có chuyện đó sao?” Ta chỉ chỉ vào góc hoa viên ngoài cửa phòng mình, nói: “Tiểu Phúc Tử, lúc đó người đứng ở đằng kia đúng không? Khó trách mấy ngày nay ta không nhìn thấy người đâu cả...”

Ta không khỏi nhớ đến mỗi lúc sáng sớm, khi ánh mặt trời sáng lạn, sau khi Tề Thụy Lâm rời khỏi giường, đẩy cửa sổ ra, bỗng nhiên vẻ mặt lại lộ ra vẻ tươi cười còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời kia nữa. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào nói: “Xem người còn đứng ở đó nữa không...”

Ta đứng lên, đối với hành động của anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nói: “Thái tử gia, chàng nhìn gì vậy? Ở đó có ai sao? Ồ, đúng rồi, bây giờ đâu có ai...”

Sắc mặt Tề Thụy Lâm hơi cổ quái hỏi: “Xem ra, thái tử phi rất hy vọng ở đó có người?”

Ta đang vội vàng đối phó với đám quần áo phức tạp trên người, không nghe rõ anh ấy đang nói cái gì, chỉ hỏi: “Cái gì, chàng đang nói gì?”

Anh ấy lại cười, tiến lên linh hoạt đưa tay kết kết nối nối, giúp ta mặc quần áo rồi cười nói: “Như nhi vẫn chưa quen mặc quần áo hoàng cung Đại Tề nhỉ? Không cần lo lắng, có bổn vương đây...”

Ta vô cùng cảm kích nhìn hai tay trắng nõn của anh. Vươn mấy ngón tay, tìm đúng vị trí dưới nách áo mà ra tay... Đương nhiên, đậu hũ này, tránh không được làm cho anh ha ha mà cười.

Ta đem tình hình mấy sáng sớm hôm trước lúc Tề Thụy Lâm rời giường liên hệ với chuyện của Tiểu Phúc Tử, không khỏi nghĩ. Chẳng lẽ anh ấy không biết Tiểu Phúc tử là thái giám hay sao? Đề phòng người ta đến mức ấy cơ à?

Tiểu Phúc Tử trông thấy ta đang chìm sâu trong suy nghĩ, cũng không quấy rầy ta. Hình như hắn cũng đang suy nghĩ điều gì đó, vẻ mặt rõ ràng la cực kỳ mờ mịt. Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử đáng thương, không biết rằng có người bị hắn cho ăn dấm chua...

Trong lòng ta rõ ràng cảm thấy hưng tai nhạc họa, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ chững chạc đằng hoàng, nghiêm túc nói: “Tiểu Phúc Tử, sau này người phải thay đổi địa điểm luyện công đi. Những nơi này thái tử có thể nhìn thấy, người cũng không thể ở đó mà ngậy người ra nữa. Mấy ngày nay, thái tử rất có hứng thú với võ công. Bởi vậy, tìm tới người, cũng chẳng có gì lạ. À phải, thái tử gây phiền toái cho người như vậy, vì sao còn phái người đi ra ngoài điều tra việc này?”

Tiểu Phúc Tử lại lắc lắc đầu nói: “ta cũng không hiểu thế nào. Thái tử gia làm như cứ muốn ta suốt ngày phải ở bên ngoài chạy tới chạy lui vậy. Chứ không thì, ta vừa trở về sẽ đến tìm người rồi...”

Lúc nói chuyện, chúng ta vẫn rất tự nhiên. Giống hệt như lúc trước, lúc không có ai, Tiểu Phúc Tử vẫn luôn đầy miệng người người chứ chẳng kêu ta là nương nương gì cả. Nhưng như vậy, ngược lại làm ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. ta nói: “Khó trách mấy ngày nay ta không thấy người đâu. Còn Tư Đồ lại cả ngày đi theo phía sau ta...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Có lẽ, thái tử gia không muốn để người biết chuyện bên ngoài, cho nên không muốn ta nói chuyện với người chẳng?”

Ta hỏi: “Thế sao người lại nói cho ta biết?”

Hắn nhàn nhạt nói: “Trong mắt ta, cũng chỉ có người...”

Đang nói bỗng bên ngoài truyền đến một tiếng hừ lạnh, có người nói: “Phải không đó?”

Về mặt Tiểu Phúc Tử bình tĩnh, làm như tiếng hừ lạnh kia không hề tồn tại vậy, nói với ta: “Tiểu thư, ta đi trước...”

Nói xong liền bay ra cửa sổ, thân như tia chớp, nhanh như gió giật. Chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa...

Tề Thụy Lâm thông thả khoai khoai từ khúc quanh nơi cửa bước vào. Về mặt cũng rất bình tĩnh, còn có hơi tiếc nuối, nói: “Bốn vương thật sự muốn biết, trong mắt hần còn có ai...”

Ta biết hai người bọn họ bây giờ chẳng ai muốn nhìn thấy ai. Nhưng Tề Thụy Lâm cứ làm ra vẻ hết sức phong độ như vậy, dường như muốn dùng biểu tình để nói cho ta biết: ‘Có gì đâu, bộ dáng của hần như vậy, bốn vương cần gì phải chấp nhận với hần chứ!’

Ta nghĩ, vì sao một vị thái tử gia cao cao tại thượng, lại có tính tình trẻ con thế này nhỉ? So đo tính toán gì với Tiểu Phúc Tử chứ? Hần đâu có chọc gì anh đâu?

Ta nói: “Thái tử gia, ngài không phải vào triều sao? Vì sao về nhanh vậy?”

Tề Thụy Lâm nói: “Có lẽ nàng cũng đã nghe nói rồi. Triều đình hết hai rồi ba vị quan to triều đình bị ám sát. Một thượng thư, một thứ sử, hai điều thông, một huyện lệnh. Hiện giờ triều đình thần hồn nát thần tính, mọi người cảm thấy rất bất an. Bốn vương phái người đi chung quanh tìm hiểu, nhưng cũng không tra ra được tin tức gì, cho nên...”

Ta cười cười, nói: “Cho nên, rốt cuộc thái tử cũng nhớ đến thiếp? Không đối gạt thiếp nữa?” Ta lại nheo mắt nhìn anh một chút, nói: “Thái tử cùng Tiểu Phúc Tử cũng thật sự là tâm hữu linh tê* a, không hẹn mà cùng nghĩ đến thái tử phi thâm cư hậu cung này?”

*Tâm hữu linh tê: Truyền thuyết ngày xưa ghi lại rằng, trên sừng con tê giác có một làn trắng xuyên từ đầu đến đuôi, cảm ứng của nó rất nhạy bén, cho nên gọi sừng tê giác là “linh tê”. Sau này chúng ta thấy câu thơ có tích này nằm trong bài thơ “Vô đề” của nhà thơ Lý Thương Ẩn (812-khoảng 858), đời Đường, trong đó có hai câu như sau: Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông- Chúng ta không có đôi cánh phượng hoàng, không thể cùng nhau sải cánh bay xa; chúng ta chỉ có trái tim như sừng tê giác, thông qua làn trắng nhỏ nhoi ấy, hai ta có thể tương phùng.

228. Chương 230

CHƯƠNG 230: SẮC MẶT

EDIT: DOCKE

Tề Thụy Lâm nghe thấy ta so sánh Tiểu Phúc Tử ngang hàng với anh, sắc mặt liền biểu tình, nói: “Bốn vương sao có thể cùng hần tâm có linh tê?”

Ta nhàn nhạt nói: “Chàng không cùng hần tâm có linh tê thì tại sao hần đang tốt lành đứng trong hoa viên luyện công, chàng muốn ra khỏi quý phủ, đi dạo phố hay thăm bạn gì gì đó, đi đâu không đi lại cứ nhất định phải đi đến chỗ hần chứ?” Ta thoáng dừng, nhìn chén trà xanh bốc khói trên bàn, “Bản thân chưa đủ, còn phải thủ hạ của Thanh Phượng Môn đi quyến rũ Tiểu Phúc Tử đánh nhau với bọn hần?”

Ta nâng hai tròng mắt lên, nước mắt rưng rưng, hỏi anh: “Thái tử gia, thiếp biết. Trong giới quý tộc Đại Tề thường lưu hành thị dưng nam sủng. Nếu là nam thì sẽ không phạm vào những lời chàng đã hứa hẹn với thiếp. Nhưng mà, chàng cũng phải ngẫm lại. Tiểu Phúc Tử, hần chỉ là một thái giám thôi mà. Chàng muốn phong lưu, tìm ai mà không được?” Ta lại đau lòng nói: “Tiểu Phúc Tử rất có cốt khí, tuyệt đối sẽ không trở thành nam sủng của người ta đâu. Thái tử gia, thiếp chỉ lo cho chàng thôi. Võ công của hần rất cao, nếu như không ưng thuận, gây ra thương tổn không cần thiết cho chàng, thì có thể...”

Ta dùng ánh mắt lo lắng đánh giá toàn bộ trên dưới thân hình của anh... đặc biệt là nửa thân dưới...

Gương mặt anh thoát trắng thoát đỏ, thoát xanh thoát tím, làm như đang có năm vị thần sắc màu đang đánh nhau vậy. Ta nhìn sắc mặt của anh, hiểu được một điều. Đúng rồi, có người nói rằng, gương mặt một người có thể thay đổi thành năm màu khác nhau được... Hóa ra lại là sự thật...

Anh mê man nửa ngày, nói: “Như nhi, sao nàng lại nghĩ như vậy? Bồn vương sao có thể có loại ham mê đó chứ? Bồn vương là một người hết sức bình thường, sao có thể thế được? Bồn vương đây chẳng phải sợ hấn... suốt ngày cứ đứng ngoài cửa sổ, có ý đồ gì đó với Như Nhi hay sao?... Hơn nữa, hấn chỉ là một tên thái giám thôi. Cho dù bồn vương có ý tưởng gì đó thì cũng sẽ không cùng hấn a...”

Ta hắc hắc cười lạnh: “Hóa ra, thái tử gia cũng biết hấn chỉ là một tên thái giám a...”

Tề Thụy Lâm bị kiềm hãm, liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Chuyện đó, bồn vương đương nhiên biết...”

Ta nói: “Nếu vậy thì, xin thái tử gia từ nay về sau đừng nghi thần nghi quỷ nữa...”

Lúc ta nói lời này, sắc mặt nghiêm túc vô cùng, ánh mắt cũng không quét về phía anh chút nào. Bưng chén trà trên bàn lên, uống một ngụm, còn khen: “Trà ngon, trà ngon...”

Tề Thụy Lâm cũng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là trà ngon...”

Hai người đồng thời trầm mặc, dường như đã quên hết những chuyện chúng ta vừa nói. Hai đôi mắt đồng thời nhìn chăm chăm vào làn hơi nước đang bốc lên trên mặt nước trà...

Cách thật lâu sau, hơi nước chậm rãi tản mát, ta mới nói: “Năm vị quan viên triều đình, bốn vị trước đều là quan cư ngoài tam phẩm, còn vị cuối cùng. Thái tử không cảm thấy phẩm vị của hấn quá thấp sao? Một tên huyện lệnh thất phẩm, vì sao lại bị người ta ám sát chứ...”

Tề Thụy Lâm suy nghĩ, gật gật đầu, nói: “Bồn vương cũng cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao đối tượng ám sát lại có chức vị thấp như thế?”

Ta lo nghĩ nói: “Chẳng lẽ thái tử không sai người điều tra tên huyện lệnh đó có điểm gì liên quan với bốn vị quan to triều đình trước đó sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Tuổi tác của bọn họ đều sắp xỉ ngang nhau, đều chừng trên dưới năm mươi tuổi. Mỗi quan hệ cũng tương tự. Ngoại trừ tên huyện lệnh kia, trên cơ bản, mỗi người đều có thể gọi là thượng quan lộc hậu. Hơn nữa, ai ai cũng đều có hộ vệ bảo tiêu hết sức nghiêm mật, nhưng vẫn bị cắt đầu một cách khó hiểu...”

Ta hỏi anh: “Cắt đầu, theo như chàng nói, là chỉ...”

Anh gật gật đầu: “Cả đầu bị người ta cắt xuống, không biết tung tích. Hơn nữa, những người đó khi bị cắt lấy đầu, không hề có dấu vết gãy dụa. Sau khi xét nghiệm, trên người bọn họ cũng không có tình trạng bị trúng độc hoặc bị gây mê trước. Còn có một chút, lúc bọn họ bị cắt đầu, bắt thật toàn thân co rút nhanh, ngón tay nắm chặt, móng tay hăm sâu vào bàn tay...”

Ta cả kinh nói: “Ý của thái tử là, lúc bọn họ bị cắt đầu vẫn còn hoàn toàn tỉnh táo. Còn người thi hình kia, cũng không phải là dùng một đao chém rớt đầu bọn họ?”

Tề Thụy Lâm gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn họ hình như là bị cắt đầu một cách từ từ. Sự thống khổ đó đã khắc thật sâu vào đầu bọn họ. Nhưng điều kỳ quái chính là, bọn họ lại không có chút phản kháng nào...”

Ta thì thào nói: “Chẳng lẽ, Mẫu gia còn che dấu thế lực không bị ai phát hiện hay sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Xem ra, đích xác là như thế. Bằng không, bồn vương nghĩ không ra, là lực lượng của kẻ nào có thể to lớn đến thế. Khiến cho năm vị quan viên triều đình bị chém giết mà không có chút phản kháng nào...”

Ta hỏi Tề Thụy Lâm: “Nếu vậy, chuyện chàng sai Tiểu Phúc Tử đi thăm dò, có kết quả gì không?”

Tề Thụy Lâm nghe ta nhắc đến Tiểu Phúc Tử, không khỏi biến sắc, sắc mặt lại thoát xanh thoát tím, nói: “Bồn vương cho Tiểu Phúc Tử đi thăm dò điều tra tên huyện lệnh. Hấn còn chưa hồi phục bồn vương mà đã đến chỗ ái phi trước rồi...”

Ta cười cười, nói: “Thiếp cũng đã lâu rồi không nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, chẳng lẽ hấn không thể đến tìm thiếp sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Chuyện này, đương nhiên có thể. Nhưng mà, ai phi có biết không. Thời gian nàng ở chung với Tiểu Phúc Tử đã quá dài rồi sao? Có đôi khi còn dài hơn cả với bồn vương nữa đó?”

Ta lạnh nhạt nói: “Hình như không đúng đâu? Mỗi ngày khi thiếp mở mắt ra đều nhìn thấy chàng mà. Nhưng không phải ngày nào mỗi khi mở mắt thiếp đều nhìn thấy Tiểu Phúc Tử a? Hay là, thái tử gia muốn so đo cao thấp với Tiểu Phúc Tử? Để Tiểu Phúc Tử cũng mỗi ngày lúc thiếp vừa mở mắt liền xuất hiện trước mặt thiếp rồi?”

Tề Thụy Lâm chỉ đành cười khổ thêm cười lạnh, lại cười một cách khó hiểu: “Hắc hắc, ha ha, hả hả...”

— *** —

Ta buông tông cuốn (tựa như gia phả) trong tay, giương mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử. Hắn ngồi đối diện ta, khuôn mặt thanh lãnh mang theo một tia biểu tình, làm như băng tuyết vậy. Ta biết hắn vất vả, nhưng cũng không thể ngờ được. Ta chỉ thuận miệng nói muốn xem tông cuốn của năm tên quan viên kia, hắn liền giúp ta trộm về. Hơn nữa còn lấy từ năm địa phương khác nhau. Hơn nữa, nơi tên huyện lệnh kia nhậm chức còn cách kinh thành cả trăm lý (1 lý = 1/2 km)...

Ta không khỏi hoài nghi, võ công của Tiểu Phúc Tử có phải là đang tiến bộ từng ngày hay không? Cho dù ở hiện đại, ngồi xe lửa hình như cũng không nhanh như vậy? Chỉ trong một buổi tối, hắn đã trộm tông cuốn từ năm nơi khác nhau mang về?

Ta hỏi hắn: “Tiểu Phúc Tử, người nói thật cho ta biết đi. Tông cuốn này, thật là do người trộm về? Không phải thái tử đưa cho người chứ?”

Tiểu Phúc Tử thanh thật nói: “Đương nhiên không phải. Người cho là, thái tử gia của người sẽ đưa tông cuốn cho ta sao? Bây giờ mà hắn thấy ta ở trong phòng người thì...”

Ta không khỏi đồng cảm, cảm thán nói: “Đúng vậy, cũng may là chàng còn bận rộn rất nhiều chuyện. Còn thủ hạ của chàng, có đôi khi cũng mất nhắm mắt mở...”

Tiểu Phúc Tử cùng ta nói đến vấn đề này, chúng ta lại trầm mặc. Tiểu Phúc Tử nói: “Diệp thống lĩnh, có đôi khi, vẫn rất dễ ý đến đại thể...”

Xem ra, Tiểu Phúc Tử đã cùng với thủ hạ của Tề Thụy Lâm đạt thành nhất trí, cũng không giống như vị Vương gia Tề Thụy Lâm kia, cố tình gây sự...

229. Chương 231

CHƯƠNG 231: DIỆP BẤT PHẠM

EDIT: DOCKE

Vừa nhắc đến Diệp Bất Phàm, Diệp Bất Phàm lập tức hiển linh, đi vào phòng. Nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, không khỏi sửng sốt hỏi: “Phúc gia, lần trước cùng người đấu một trận, lại tổn hại của ta không ít công lực. Thế nào? Người còn muốn lần lượt đấu một trận với từng người trong Thanh Phượng Môn chúng ta sao?”

Trên gương mặt thanh lãnh của Tiểu Phúc Tử, khóe miệng hơi hơi run rẩy, nhàn nhạt nói: “Cho dù lần lượt từng người trong Thanh Phượng Môn các người đến đây, ta cũng không sợ...”

Diệp Bất Phàm ngẫm lại rồi nói: “Không được, ta phải đi tìm thông báo cho người canh chừng thái tử gia mới được. Bằng không, bất thành linh chủ tử đến, nhìn thấy người ở gần thái tử phi thì người của Thanh Phượng Môn lại phải tổn binh hao tướng mất thôi. Phúc gia, võ công của người cũng không phải là có thể chống lại tất cả mọi người...”

Nói xong, nhảy ra ngoài. Sau một khắc chung mới nhảy trở về. Xem ra là đã an bài xong xuôi cả rồi. Hắn nói: “Cũng may, hôm nay thái tử gia phải vào triều hơi lâu...”

Ta nghiêm mặt mà nhìn hai người. Diệp Bất Phàm cùng Tiểu Phúc Tử nói mấy lời đó, lúc làm việc... làm như thiên kinh địa nghĩa, thuận lý thành chương vậy. Hoàn toàn không biết bản thân đang làm chuyện nhảm chán. Ta cũng chỉ đành nghiêm chỉnh phối hợp với hai người bọn họ.

Ta hỏi Diệp Bất Phàm: “Diệp thống lĩnh, hôm nay vì sao lại rảnh rỗi đến thăm ta vậy?”

Diệp Bất Phàm cười nói: “Có lẽ điện hạ cũng nghe nói chuyện liên tục trong vòng có mấy ngày mà triều đình có năm vị quan viên bị người chém giết. Chuyện này, thái tử thúc giục điều tra. Cho nên, thuộc hạ muốn đến xem, điện hạ có biện pháp nào không?”

Ta nói: “Hình như người tìm lầm người rồi? Người hẳn phải đi tìm lão cha mới đúng. Ta ở trong thâm cung, cũng không thể nào giúp người được cái gì?”

Trong lòng ta cảm thấy kỳ quái chính là, vì sao hôm nay, lão cha cùng Tư Đồ ngược lại, không thấy xuất hiện trước mặt ta vậy nhỉ. Hai người bọn họ đi đâu rồi?

Diệp Bất Phàm cười nói: “Ta cũng không muốn đến quấy rầy điện hạ. Nhưng ta đã hỏi thần y đại nhân rồi. Chẳng phải chính ông ấy kêu ta đến hỏi người hay sao?”

Ta càng thêm kỳ quái, lão cha luôn không phục này, từ khi nào thì lại đem chuyện đầy mao hiểm, đầy kích thích như vậy giao cho ta chứ?

Ta trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Mấy người bị giết này, nếu nói là bị giết, chi bằng nói là bị bức hình. Bởi vì, không có ai muốn cắt đầu người khác lại cắt từ từ. Thật hiển nhiên, mỗi một sự kiện, bọn họ đều là bị bức hình. Nhưng khiến ta lấy làm kỳ quái chính là, vì sao tên huyện lệnh thất phẩm kia cũng bị quán vào đó. Tên huyện lệnh này, có điểm gì khác với những người khác chứ?”

Diệp Bất Phàm nghe xong, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, tại hạ cũng nghĩ như vậy. Nhưng ta thật sự không nghĩ ra, vì sao bọn họ dường như bị cùng một loại thủ pháp bức hình. Theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ. Bọn họ, gia thế của mỗi người đều trong sạch. Mặc dù không phải là tam họ ngũ vọng nhưng con đường làm quan cũng được cho là vững vàng. Ngoại trừ vị huyện lệnh kia...”

Ta nhìn Diệp Bất Phàm. Trên mặt hắn hình như có chút đau buồn. Cho đến bây giờ, ta chưa từng phát hiện hắn có trạng thái tình cảm này. Tạo cho ta cảm giác, Diệp Thống lĩnh có thể đối đầu với thiên quân vạn mã này, lúc này đây lại bị những án tử này quấy nhiễu đến mức tâm thần mất linh. Ta không khỏi kỳ quái, vì sao hắn lại như vậy? Hơn nữa, theo như lời hắn nói, có thật sự đã hỏi qua lão cha của ta hay chưa?

Vì sao ta lại cảm thấy, lúc hắn hỏi ta, không giống như đang hỏi, mà ngược lại, giống như đang nói cho ta biết chuyện này hơn?

Ta cười hỏi Diệp Bất Phàm: “Diệp thống lĩnh, nếu vậy, người đã điều tra vị huyện lệnh đó rồi sao?”

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, nói: “Đương nhiên đã điều tra rồi. Vị huyện lệnh này, từ năm Thân Thần lên kinh ứng thí, sau khi trúng cử được phong làm quan nhưng vẫn buồn bực thất bại. Thành tích làm quan huyện vẫn là thường thường vô kỳ, làm như đang cố ý lâm vào vậy...”

Lúc hắn nói những lời này, cảm giác kỳ lạ đó lại dâng lên mạnh mẽ trong lòng ta. Hắn chỉ muốn nói cho ta biết chuyện này là được rồi. Nhưng hắn còn cố ý thông thêm một câu nữa ‘Cố ý lâm vào’

Ta hỏi hắn: “Là sao? Ta không hiểu ý người lắm. Vì cái gì người lại cho rằng hắn cố ý lâm vào?”

Ánh mắt Diệp Bất Phàm nhìn ta thật sâu, nói: “Hắn trúng cử đứng đầu tam giáp*. Nhưng trước khi được phong tước làm quan lại phạm một sai lầm nhỏ. Lúc đang cùng đồng nghiệp uống rượu, bất kính với thủ trưởng. Cho nên bị đẩy ra ngoài làm một huyện lệnh nho nhỏ. Mà khi ở huyện lại được chắt hay chớ, chẳng hề lo nghĩ làm sao lôi kéo được sự chú ý của mọi người. Năm đó, tài học của hắn cũng là nhân tuyển tốt nhất. Những người cùng trúng cử với hắn, hầu hết đều làm quan to lộc hậu. Chỉ có hắn là...”

Ta ngạc nhiên nói: “Diệp thống lĩnh, hay là, bốn vị còn lại đều là thí sinh cùng khoa thi với hắn?”

Diệp Bất Phàm lắc đầu, nói: “Không, không phải. Chỉ có điều, bốn vị còn lại đều tam gia một lần thọ yến...”

Hắn ấp a ấp úng, không chịu nói rõ. Ta nói: “Diệp thống lĩnh, ta không có hơi sức đâu mà nghe người ở đó làm người cầm đũa ăn phải hoàng liên. Có chuyện gì thì mau nói nhanh đi...”

Hắn vẫn làm bộ muốn nói lại thôi. Trong đầu ta chợt sáng ngời, nhàn nhạt nói: “Không lẽ lại có liên quan đến Mẫu gia kia?”

Lúc này hắn mới thở phào một hơi: “Cái này là do ngài tự đoán được nha, không thể xem là ta nói cho ngài biết đâu đó...”

Thì ra, hắn chờ ta đoán ra. Hay là, Tề Thụy Lâm lại đặt ra quy định gì cho Diệp Bất Phàm, bảo hắn đừng đi nói lung tung với ta?

Diệp Bất Phàm chờ ta nói xong mấy câu đó liền vội vàng cáo từ. Ta càng thêm khẳng định, Diệp Bất Phàm, hắn căn bản sẽ không đến để đề nghị ta làm cái gì...

Hắn đi rồi, ta nháy mắt một cái, Tiểu Phúc Tử cũng đi theo ra ngoài...

Ta chờ đợi tin tức của bọn họ rất lâu, không khỏi cảm thán, vẫn là Tiểu Phúc Tử ăn ý hơn. Ta chỉ nháy mắt với hắn một cái, hắn đã biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì. Nếu đổi lại là Tề Thụy Lâm... chỉ sợ, ta có nháy đến lờ mờ mắt ra thì hắn vẫn không thể hiểu được ý tứ của ta... Đương nhiên, cũng có khả năng là hắn sẽ hiểu được ý ta, nhưng lại không có khả năng làm theo yêu cầu của ta.

Trong lòng ta âm thầm đem Tiểu Phúc Tử cùng Tề Thụy Lâm so sánh. Lại âm thầm nhắc nhở chính mình, cũng không thể để Tề Thụy Lâm biết được những suy nghĩ trong đầu ta. Nếu lỡ may vô tình để lộ ra, bản thân có lẽ sẽ chịu không nổi...

Ta nhớ đến lão cha cùng Tư Đồ. Hai vị này bình thường vẫn thường xuyên xuất hiện chung quanh ta, cả ngày hôm nay lại không thấy đâu cả. Thật là kỳ quái! Ta gọi một cung nữ vào, kêu nàng đi truyền gọi hai người đó lại đây.

Đợi nửa ngày, cung nữ quay lại nói: “Khởi bẩm thái tử phi điện hạ. Bọn họ đã đi ra ngoài, vẫn chưa thấy trở về...”

Vì sao hôm nay mọi người, ngoại trừ Tiểu Phúc Tử ra, ai ai cũng tạo cho ta cảm giác kỳ quái thế này nhỉ? Mà Tề Thụy Lâm, đêm hôm khuya khoắc, sao vào triều đến giờ vẫn chưa thấy trở về?

Trong lòng ta dâng lên một loại cảm giác – cảm giác tiếc nuối. Giống như mùa mưa đã qua, lại có một cơn mưa rơi xuống, làm mặt cỏ ẩm ướt, ướt đến tận đáy lòng. Làm gì người đều có cảm giác hỗn loạn, ẩm ướt. Cái loại cảm giác lạnh như băng, râm mát...

Ghi chú:

*Tam giáp: Ba mức độ trong kỳ thi hội và thi đình, gồm có đệ nhất giáp là trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa, đệ nhị giáp là hoàng giáp, và đệ tam giáp là tiến sĩ.

230. Chương 232

CHƯƠNG 232: DIỆP BẤT PHÀM CHẾT

EDIT: DOCKE

Đúng lúc đó, cửa sổ bỗng kêu lên, Tiểu Phúc Tử từ cửa sổ nhảy vào. Ta vừa nhìn thấy bóng dáng hắn, bất ngờ bị hoảng sợ. Sắc mặt hắn thanh lạnh như băng. Hắn nói: “Ta vẫn đi quá muộn...”

Ta hỏi hần: “Thế nào rồi?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Diệp thống lĩnh, chết rồi...”

Cảm giác băng lạnh lại dâng lên mãnh liệt. Ta túm lấy hần: “Sao lại như thế, hần sao có thể chết được?”

Lúc sáng, vẫn còn ở trong phòng ta chuyện trò vui vẻ, mới qua có mấy canh giờ, hần đã chết rồi. Sao có thể như thế được?

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta theo dõi Diệp thống lĩnh, đi tới hậu viện của nha môn Trấn Phủ Ti. Vừa theo đi vào, ở giữa sân đã nhìn thấy thi thể của hần, không có đầu...”

Ta ngã sụp xuống, nói: “Thì ra, dự cảm của ta, là thật...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Vẫn chỉ bằng một đao kết liễu. May mắn chính là, hần không phải chịu nhiều đau khổ. Thi thể của hần quỳ thẳng tắp ở đó...”

Ta thì thào lặp lại: “Hần không chịu nhiều đau khổ?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Đúng, không giống như mấy vị quan triều đình trước kia. Chỉ một đao trí mạng...”

Ta nói: “Diệp thống lĩnh có phản kháng không?”

Tiểu Phúc Tử gật gù đầu: “Không nhìn thấy dấu vết phản kháng. Hơn nữa, ta đến rất gần, nhưng cũng không nghe thấy âm thanh đánh nhau. Hần không đánh nhau với người đó. Thậm chí ta còn không thấy có ai nói chuyện với hần. Mà đám nha dịch ở nha môn Trấn Phủ Ti, xem ra cũng không hay biết chuyện gì. Ta trốn trên cây, qua khoảng một chung trà nhỏ, mới trông thấy có nha dịch tiến vào. Nhìn thấy thi thể liền hô hoán...”

“Xem ra, Diệp thống lĩnh đã sớm có hẹn gặp mặt ở đó...”

Tiểu Phúc Tử gật đầu nói: “Đúng vậy, xem ra đúng là như thế...”

“Thi thể của hần?”

“Người yên tâm, bọn họ đều biết Diệp ngay thôi...”

Ta gật gù đầu, tinh thần có chút hoảng hốt: “Thái tử đã về chưa?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Thái tử không sao đâu, có Tư Đồ tiểu thư cùng Thần y tiên bối đi theo mà...”

Ta nghe xong, cả kinh nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Các người vẫn còn có chuyện giấu ta sao? Vì sao lão cha phải đi bảo hộ thái tử?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Cụ thể thế nào thì ta cũng không biết. Từ sau lần trước, thái tử đối với ta không còn hòa nhã nữa. Tất cả hành động cũng không cho tat ham gia mà chỉ kêu Thần y tiên bối cùng Tư Đồ tiểu thư mà thôi. Ta đến hỏi thăm, nghe nói sau khi thái tử về nước, đi đâu cũng bị quản chế. Đám triều thần về phe thái tử, không hiểu vì sao, lớp bị biếm, lớp bị triệt. Ngoại trừ mấy vị triều thần không thể động vào, một số đã bị triệt hạ một cách khó hiểu. Hiện giờ đã xảy ra năm sự kiện triều thần bị giết. Mà người thân tín nhất bên cạnh thái tử là Diệp Thống lĩnh, cũng bị giết...”

Ta nói: “Vì sao chàng chưa bao giờ nói cho ta biết chuyện này?”

Tiểu Phúc Tử trầm giọng nói: “Có lẽ, thái tử không muốn người phải phiền lòng, cho nên mới không nói cho người biết thôi mà.”

Ta thì thào nói: “Chẳng lẽ, tất cả chuyện này đều là trò quỷ của Mẫu gia sao? Chuyện Dòng Họ Lục lần trước, chẳng lẽ còn chưa thể tiêu trừ hết?”

Tiểu Phúc Tử lắc lắc đầu, thở dài: “Bây giờ, e rằng so với lúc trước, còn hung hiểm gấp bội...”

Tiểu Phúc Tử nghiêng tai nghe ngóng ngoài cửa sổ, nói: “Thái tử đã trở về, ta phải đi thôi...”

Nói xong liền tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ...

Ta thấy Tề Thụy Lâm từ cửa đi vào. Đi theo, quả nhiên là lão cha cùng Tư Đồ. Anh nhìn thấy ta liền thể hiện một vẻ tươi cười cực kỳ hoàn mỹ. Ngoài trừ thần sắc có chút mệt mỏi, ta quả thật nhìn không ra anh đang phải gánh chịu một áp lực vô cùng ở trong ngoài triều đình như thế. Điều càng khiến ta cảm thấy tức giận chính là, rốt cuộc anh vẫn chỉ là một thái tử của vương triều phong kiến. Tất cả sự thật, anh đều không muốn nói cho ta biết, chỉ xem ta là một nữ nhân đem dưỡng tại khuê phòng. Người như thế, thật sự ta không muốn nói chuyện chút nào...

Ta đứng dậy, đi lướt qua chỗ ba người đang đứng, đi ra cửa. Lão cha cùng Tề Thụy Lâm đồng thời kêu lên: “Ái phi, nàng đi đâu vậy?”

Ta nói: “Nếu mọi người đều muốn lừa dối thiếp, thiếp còn ở đây làm gì nữa. Không bằng để thiếp đi cho rồi...”

Tề Thụy Lâm giữ chặt ta lại, nói: “Ái phi, nàng mới trở về không lâu, lại muốn đi sao?”

Khoan đã, nói gì vậy? Một chút cũng không biết an ủi ta? Ta liếc mắt lườm anh: “Như vậy, thái tử, có phải là ngài muốn nói: Không tiễn, vài ngày nữa lại về nhé?”

Tề Thụy Lâm ngẩn người, cười nói: “Ái phi, thật biết nói đùa...”

Lão cha nói: “ta lại muốn nói như vậy đấy. Nhưng mà, lại sợ rằng, sau này người sẽ không coi ta là cha nữa...”

Tư Đồ nói: “Tuệ Như, người yên tâm, dù thế nào thì ta vẫn đứng về phía người...”

Tư Đồm, cho tới hôm nay, vẫn còn gọi ta là Tuệ Như...

Trong lòng ta càng nghi hoặc. Nhìn biểu tình của Tề Thụy Lâm, hình như thật sự muốn tống ta ra ngoài tránh đi một chút vậy. Dự cảm của anh, bình thường đều rất linh. Chẳng lẽ, thật sự có đại sự gì không thể giải quyết được, khiến lòng anh tràn ngập sầu lo đến thế sao?

Ta cười cười, đi trở vào, nói: “Nếu tất cả mọi người đều không muốn ta đi, vậy thì ta đành phải cố mà ở lại vậy...”

Lão cha như cười như không nhìn ta, trong ánh mắt đầy vẻ thấu hiểu...

Tư Đồ thoáng mang theo vẻ bội phục mà nhìn ta, đầy vẻ chế nhạo...

Chỉ có Tề Thụy Lâm, không biết suy nghĩ đã bị thổi đến đâu, nhìn về phương xa, đột nhiên nói: “Ái phi, ta không muốn nàng gặp nguy hiểm...”

Ta hỏi anh: “Rốt cuộc là có chuyện gì, thiếp sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Anh mờ mịt nói: “Lúc này đây, thật sự, ngay cả bốn vương cũng không rõ. Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, tựa như sương mù vậy. Ngay cả mọi người của Thanh Phượng Môn cũng đã bị theo dõi. Đầu tiên là thượng thư Lý đại nhân làm khó dễ, nói Giang Trạch Lâm đại nhân tham dự tu kiến Hà Đạo, lại tra ra có hành vi tham ô nhận hối lộ. Lý lẽ chặt chẽ, lại có cả chứng cứ trong tay. Còn Giang đại nhân lại thắng thần thú nhận. Tuy rằng, sau khi ta tra ra, Giang Trạch Lâm đại nhân chỉ là bởi vì khẩn trương tu sửa Hà Đạo mà thu nhận không ít của cải do phú thương quyên tặng. Nhưng thu chính là thu, Giang Trạch Lâm đại nhân cũng không biện giải, đã bị phụ hoàng bãi quan miễn chức. Sau đó, lại có mấy viên quan có dính líu liên hệ đến ta, cũng bởi vì chuyện này chuyện kia mà bị cách chức...”

Ta hỏi anh: “Chuyện đó là do thế lực của Mẫu gia gây ra sao?”

Tề Thụy Lâm nhú nhú đầu mày, nói: “Thượng thư Lý đại nhân thật sự thuộc thế lực của Mẫu tộc. Nhưng tất cả những chuyện phát sinh sau này, tựa hồ có quan hệ với Mẫu gia, lại hình như không có liên quan gì đến Mẫu gia. Ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm. Hơn nữa, bốn vương không cho nàng nhúng tay vào, còn bởi vì, thám tử báo. Cửu Biện Quỷ Nữ cùng đệ tử của nàng – Nhược Dung đã lên vào Đại Tề. Bốn vương biết tính cách của nàng. Nếu để nàng biết được, nhất định nàng sẽ nhờ Tiểu Phúc Tử bảo hộ để đi lung tung...”

231. Chương 233

CHƯƠNG 233: THẾ CỤC NHƯ KỶ (THẾ CỤC NHƯ MỘT BÀN CỜ)

EDIT: DOCKE

Ta lạnh lùng quét mắt lườm anh một cái, nói: “Có phải vì như vậy, cho nên chàng đã dùng xa luân chiến vậy đánh Tiểu Phúc Tử, khiến hắn không thể đi được? Không thể động đây, nên hắn không thể đưa thiếp chạy loạn? Đáng tiếc, người Thanh Phượng Môn của chàng, hình như không đủ cân lượng?”

Tề Thụy Lâm giật giật khóe miệng, nói: “Chuyện đó cũng không riêng vì như vậy. Ái phi, nàng không biết là Tiểu Phúc Tử cứ suốt ngày đứng trong hoa viên trước cửa sổ phòng chúng ta, làm cho người ta chán ghét lắm hay sao?” Về mặt anh làm như đã cầm thù đến tận xương tủy vậy. Mắt nhìn ra ba tấc đất bên ngoài cửa sổ kia.

Ta lại quét mắt lườm anh một cái: “Vì thế cho nên chàng liền nhất tiễn song điêu?” Lại nói, “Đáng tiếc, võ công của Tiểu Phúc Tử hiện giờ, không phải chỉ dùng xa luân chiến là có thể không chế được. Người Thanh Phượng Môn của chàng, hình như ai cũng sợ Tiểu Phúc Tử cả rồi...”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, đồng ý cách nói của ta, nói: “Đúng vậy, không thể ngờ được võ công của Tiểu Phúc Tử lại tiến bộ nhanh đến như vậy, ngay cả Diệp thống lĩnh...”

Anh nhớ đến Diệp thống lĩnh, giọng nói dần dần thấp xuống, ánh mắt cố nén bi thương. Hiển nhiên, đã có người báo cáo lại cái chết của Diệp Bất Phàm cho anh biết rồi. Nhưng lúc anh bước vào phòng ta, vẫn không để lộ ra chút bi thương nào, thậm chí còn cười tủm tỉm nữa kìa. Tuy rằng cười tủm tỉm, lại giống cười khổ nhiều hơn. Cho đến bây giờ, anh mới nói: “Vì sao ngay cả hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi?”

Ta hỏi anh: “Có khi nào là do Cửu Biến Quỷ Nữ làm không?”

Anh nói: “Nàng cũng biết rồi sao?”

Ta gật gật đầu, đem kết quả theo dõi của Tiểu Phúc Tử nói lại cho anh nghe...

Anh nói: “Nếu là bọn họ, cho dù có phải khoét đất ba thước, bốn vương cũng phải đào bọn họ ra cho bằng được...”

Ta nói: “Tình thế hiện giờ xem ra, lúc chúng ta đến Đại Lương, trong nước không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến cho thế cục triều chính dần dần chuyển sang hướng bất lợi cho chúng ta. Còn chuyện Cửu Biến Quỷ Nữ lên vào Đại Tề cũng cho thấy, khả năng đã có người liên hệ với Đại Lương rồi. Hai lực lượng này có lẽ đã âm thầm liên hợp. Đáng tiếc là, Diệp Bất Phàm nhất định đã biết được chuyện gì đó nhưng cuối cùng, lại chưa nói ra cho ta biết...”

Tề Thụy Lâm nói: “Hắn nói cho nàng biết, năm viên quan kia đều từng tham gia thọ yến của Mẫu phủ, có phải cảm thấy bọn họ đều có quan hệ với Mẫu phủ hay không? Hay có lẽ, thọ yến lần đó, thật sự đã quyết định chuyện gì?”

Ta gật gật đầu nói: “Xem ra, tất cả chuyện này đều có liên quan đến thọ yến đó. Trong thọ yến, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Thụy Lâm nói: “Bốn vương cũng điều tra rồi. Năm đó, vẫn như thường lệ, hoàng hậu nương nương đến Mẫu phủ thăm viếng. Nhưng lần đó, lại xảy ra một sự kiện...”

Anh thoáng vẻ do dự, ta hỏi anh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh nói: “Mẫu hậu* năm đó đến thăm viếng, người mặc lục giáp, lại để non ngay trong thọ yến. Đứa bé, lại không thể giữ được...” (*Mẫu hậu ở đây là nói hoàng hậu họ Mẫu, giống như Dung hậu, chứ không phải là danh xưng để thái tử gọi mẹ)

Ta ngạc nhiên nói: “Không phải hoàng thất có quy định, người mang thai không thể tùy tiện đi lung tung hay sao? Huống chi, Mẫu hậu còn mang long thai?”

Tề Thụy Lâm cười khở: “Như nhi, nàng vẫn không rõ thế lực của Mẫu gia tại Đại Tề to lớn thế nào sao? Chuyện mà Mẫu hậu đã quyết, ai có thể ngăn cản chứ?”

Ta trầm nghĩ. Chuyện này, xem ra mấy viên quan có mặt trong buổi thọ yến hôm đó cũng không thể tránh khỏi có quan hệ. Hay là, năm vị quan này đã tham dự vào chuyện gì?

Ta không khỏi nhớ đến chuyện ly miêu hoán chúa* năm xưa. Nhưng căn bản thì chuyện này không giống. Mẫu Vân Cơ cuối cùng cũng không giữ được đứa con. Như vậy, chuyện đổi nữ tráo nam căn bản sẽ không thể thành lập. Hơn nữa, Mẫu Vân Cơ đã có một hoàng tử rồi. Dùng mưu kế loại này, hình như cũng không có tác dụng gì.

Hình như tất cả mọi chuyện đều đang nằm ẩn trong đám sương mù. Mà điểm mấu chốt nhất chính là năm người đã bị xử tử, Diệp thống lĩnh chết một cách khó hiểu. Lần đầu tiên ta cảm thấy bó tay hết cách, không biết bắt đầu từ đâu...

Trong hoa viên, cá tung tăng bơi lội, mấy khóm lục bình nhộn nhạo khua nước. Ta ngồi trên lan can nhìn ra những hàng cây lay động trong hoa viên. Mấy ngày qua, thái tử bận việc triều chính, còn ta, dường như lại chẳng có chuyện gì để làm. Suốt ngày chỉ quanh quẩn ở hoa viên, thư phòng, rồi lại thư phòng, hoa viên. Bầu bạn cùng ta, là Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ. Lão cha của ta, cả ngày cũng chẳng thấy bóng dáng. Có đôi khi, ta thật sự hoài nghi, lão cha của ta đã thành quỷ ảnh mất rồi, hơn nữa, còn thường xuyên xuất hiện giữa ban ngày.

Mỗi khi ta hỏi thăm về ông, Tiểu Phúc Tử luôn nói: “Sáng sớm tiền bối đã ra ngoài rồi.” Hoặc là nói: “Có lẽ tiền bối sẽ không về ngủ đâu...”

Ta không biết ông đang bận rộn chuyện gì. Mà có lẽ, ông bảo hộ, từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là hoàng đế và triều đình Đại Tề. Hiện giờ, thế cục đã như sắp nổ giông nổ bão đến nơi rồi, ông bận rộn cũng phải thôi.

Ta hỏi Tư Đồ đang đứng phía sau: “Tư Đồ, sao ngươi không ngồi xuống đi? Suốt ngày cứ đứng như thế, không sợ choáng đầu mà ngã ngửa ra sao?”

Tư Đồ bình tĩnh đáp: “Ta đang luyện công. Tuệ Như, ngươi khỏi lo cho ta...”

Ta biết. Tư Đồ lại cùng Tiểu Phúc Tử so đo rồi. Phương pháp đứng thẳng luyện công của Tiểu Phúc Tử, xem ra có hiệu quả rất lớn. Đánh cho đám người trong Thanh Phượng Môn hoa rơi nước chảy. Từ lâu đã không còn như ngày xưa, thời còn bị Thanh Loan khống chế nữa. Võ công của Tư Đồ so với hần, càng ngày càng thua xa. Bởi vậy, nàng sốt ruột, cũng là lẽ tất nhiên...

Thính lực của Tiểu Phúc Tử rất tốt, tuy đứng khá xa nhưng vẫn nghe thấy nàng nói chuyện. Trên mặt lộ vẻ chế nhạo, làm như đang muốn nói: Cả đời ngươi cũng không thể đuổi kịp ta đâu.

Tư Đồ không nhìn hần, ngược lại nói với ta: “Tuệ Như, đừng thấy bây giờ võ công của hần à lắm, thuật điểm huyết cũng chẳng tiến triển bao nhiêu đâu. Kết quả, chẳng phải vẫn cần đến sự hỗ trợ của ta hay sao?”

Tiểu Phúc Tử hiển nhiên lại nghe được. Ta khước mắt dư quang đảo qua, nhìn thấy cả hai tai hần đều đỏ bừng. Tức quá đây mà...

Ta vội làm dịu cơn chiến hỏa giữa hai người, nói: “Võ công cả hai đều cao. Nếu ở trong giang hồ, không ai có thể...” Ta lo nghĩ nói, “Hai người các ngươi không phải cùng nghiên cứu một bộ võ công, có thể phối hợp với nhau, công lực không ngừng gia tăng gấp mười lần hay sao? Bây giờ, có tiến triển gì không?”

Nghe ta hỏi như vậy, hai người đồng loạt hứng thú tăng cao, ném sự tranh chấp giữa hai người lên tận chín tầng mây, hứng trí bừng bừng nói: “Tuệ Như, hay là chúng ta biểu diễn cho ngươi xem nha?”

Ta tưởng tượng. Dù sao cũng chẳng có việc gì để làm, khó lắm mới có lúc hai người họ không cãi nhau. Xem một chút, cũng không đến nỗi nào...

“Oanh...” Một tiếng, ta thấy hồ nước trong hoa viên, nước như bị gió xoáy cuốn, cuộn cuộn dâng thẳng lên không trung. Làm như có người đang thao tác, dòng nước không ngờ cứ xoay vòng vòng trong hoa viên, tựa như một con rồng sống động. Công thành chiếm đất, làm ướt đầm bồn hoa, đóa hoa, mặt cỏ. Ta chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ. Cảnh tượng giống như có năng lực siêu nhiên vậy. Cảnh tượng kỳ lạ này, chẳng qua chỉ là do Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ đã dùng chân lực của họ khống chế.

Ta nghe thấy ‘Hoa’ một tiếng, dòng nước nặng nề tụ trở lại hồ nước. Bên trong còn có mấy con cá đỏ bơi qua bơi lại, không có chút thương tổn nào.

Ta giật mình, hỏi bọn hắn: “Hai người các ngươi phối hợp, đã ăn ý đến thế sao?”

Hai người đồng thời hừ mũi: “Ai phối hợp ăn ý với hắn chứ...”

Còn đồng thời xoay người sang chỗ khác.

Ta nói: “Võ công của các ngươi, nếu liên hợp lại thì có lẽ, ngay cả lão cha cũng không thể chống nổi. Đương nhiên, nếu mượn thêm ngoại lực, như nước chẳng hạn, có thể gia tăng rất cao. Thật có thể đương địch với thiên quân vạn mã đó. Không thể ngờ được, ta chỉ mới không để ý một chút mà bên người lại có thêm hai vị cao thủ lợi hại đến thế...”

Tư Đồ kỳ quái hỏi ta: “Tuệ Như, ngươi muốn nói. Trước kia chúng ta không ở bên cạnh người?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Ý nàng nói là, võ công trước kia của hai người chúng ta chỉ là trò con nít mà thôi...”

Ta liên tục cười mỉa: “Không phải, không phải. Chẳng qua, ta không thể ngờ được, võ công của các ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy. Xem ra, nếu như các ngươi liên hợp, có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ...”

Tư Đồ nói: “Ai liên thủ với hắn chứ, chỉ làm dơ tay của ta thôi...”

Tiểu Phúc Tử hừ hừ, nói: “Tiểu thư, chỉ là có người ở đây nên ta mới cùng nàng làm thử cho người xem chút thôi. Muốn ta cùng nàng liên thủ hả, trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây...”

Ta đành phải cười cười. Biết hai người này bây giờ miệng cứng còn hơn cả miệng vịt nữa, cũng không thể tiếp tục khuyên nhủ bọn họ được nữa. Bằng không, bọn họ sẽ đối nghịch với người, từ nay về sau không thèm liên thủ nữa cũng không chừng.

Ghi chú:

*Vụ án ‘Ly Miêu Hoán Chúa’: Vua Tống Chơn Tôn phong Lưu thị làm hoàng hậu, Lý thị làm thần phi. Sau đó, Chơn Tông cho kén 80 mỹ nữ tiến cung. Mỹ nữ đứng đầu là Dịch Thiên Kim, em gái của danh tướng Dịch Quảng, được sung vào Nam Thanh cung, hầu hạ Bát vương, anh con nhà bác của nhà vua. Mỹ nữ thứ hai là Khúc Thừa Ngự, sung vào Chiêu Dương cung, đứng đầu 78 mỹ nữ còn lại cho Lưu hoàng hậu sử dụng và phân phối khắp tam cung lục viện.

Năm 1004, quân Khiết Đan xâm lấn biên cương, Chơn Tông phải thân chinh đánh dẹp. Khi nhà vua đã xuất chinh, cả Lưu hoàng hậu và Lý thần phi đều lâm bồn. Lưu hoàng hậu chỉ sinh con gái, còn Lý thần phi lại sanh hạ được hoàng tử. Do ganh ghét, sợ sau này con trai của Lý thần phi sẽ được kế vị ngai vàng, nên Lưu hoàng hậu âm mưu cùng thái giám Quách Hòe, đem một con mèo chết đánh tráo hoàng tử, ám hại Lý thần phi để trừ hậu hoạn.

Nhờ cung nữ Khấu Thừa Ngự ở Chiêu Dương cung mật báo là Lưu hoàng hậu sẽ cho đốt Bích Vân cung, mà Lý thần phi trốn thoát, lưu lạc ra ngoài dân gian. Khi Lưu hoàng hậu và Quách Hòe sai Khấu Thừa Ngự bồng hoàng tử ném xuống ao Kim Thủy, do lòng trung hậu, cung nữ họ Khấu lên giao hoàng tử cho thái giám Trần Lâm, là người trung nghĩa, đưa về Nam Thanh cung cho Dịch phi nuôi dưỡng, còn nàng thì nhảy xuống hồ Kim Thủy tự tử. Hoàng tử được Bát vương đặt tên là Triệu Thọ Ích.

Khi Triệu Thọ Ích được 9 tuổi, Bát vương từ trần. Hai năm sau, vua Chơn Tông dẹp yên Khiết Đan, hồi trào. Nghe thuật lại việc Bích Vân cung bị cháy, mẹ con Lý thần phi và các cung nữ đều chết, vua vô cùng

thương tiếc. Vì nghĩ mình không có con trai, Chơn Tông mới lập con của anh (Bát vương) làm Đông cung Thái tử, cải tên là Triệu Trinh. Năm thái tử 14 tuổi, Chơn Tông băng hà, triều thần phò Triệu Trinh lên ngôi, lấy hiệu là Nhân Tông, niên hiệu là Thiên Thành nguyên niên. Ngay đến lúc ấy, Nhân Tông cũng không hề hay biết về thân thế của mình.

Về sau, nhân lúc xứ Thần Châu mất mùa, dân tình đói khổ, vua sai Bao Công đi phát gạo cứu tế. Trên đường về, bỗng có một cơn gió lạ thổi bay mũ của Bao Công, quân hầu bảo đó là “lạc mạo phong”. Bao Công sai đi bắt. Hai tướng cận vệ thân tín ở phủ Khai Phong là Trương Long, Triệu Hổ cầm tờ trát ra đi, lại bị một luồng gió mạnh thổi bay tờ trát vào người một thiếu niên bán rau. Người này liền bị bắt. Nhờ đó, Bao Công dò hỏi và tìm tới được một lò gạch cũ bỏ hoang, gặp một phụ nữ mù lòa, chính là Lý thần phi, mẹ nuôi của chàng bán rau Quách Hải Thọ, và là mẹ ruột của đương kim hoàng đế Nhân Tông.

Cái án Quách Hòe, hay còn gọi là vụ án “Ly miêu hoán chúa”, bắt đầu từ thời điểm đó.

232. Chương 234

CHƯƠNG 234: PHONG VÂN

EDIT: DOCKE

Ngày đó, gió êm sóng lặng...

Tiểu Phúc Tử báo cáo lại cho ta biết: “Thái tử gia lên đường rồi, hơn nữa còn rất gấp rút, có vẻ như bị lửa thiêu mong vậy...” Phần câu sau, không phải do hắn nói, là ta căn cứ vào biểu tình trên mặt Tiểu Phúc Tử mà đoán ra được...

Xem ra Tiểu Phúc Tử, mặc kệ là thái tử cũng được, là ai cũng được, đều có chút tâm lý trả thù cộng thêm tinh thần phản kháng. Đối với chuyện thái tử sai phái thủ hạ ngày nào cũng gây chiến với hắn, hắn đã ghi hận trong lòng. Cho nên hắn tích cực hưởng ứng và tán thành ta bố trí cho hắn nhiệm vụ đi giám thị thái tử.

Ta nói: “Chàng một mình ra ngoài hay là đi với ai nữa?”

Hắn đáp: “Đi cùng với tiền bối. Hai người cải trang mà đi...”

Ta nói: “Khó trách người không đi theo. Thì ra là thế...”

Võ công của Tiểu Phúc Tử tuy cao nhưng nếu đem so với lão cha, còn kém một chút. Nếu muốn theo dõi mà không bị lão cha phát hiện, chẳng khác gì người si đang nói mộng.

Tiểu Phúc Tử nói: “Hai người họ đi rất nhanh. Tiền bối mang theo thái tử, cũng không phải đi ra bằng cửa trước.”

Ta hứng thú dâng trào: “Chẳng lẽ, bọn họ trèo tường đi?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu.

Ta nghĩ. Ở trong nhà của mình, lại phải lén lút trèo tường mà đi. Vậy chẳng phải cho thấy, hai người họ đích xác có chuyện gì mà ta không biết rồi sao?

Ta đưa tay tháo cái lồng chim treo trước hành lang xuống, nhìn con chim có bộ lông kỳ lạ với hai màu đen trắng giao nhau, nói: “Lúc này, có thể dùng đến người được rồi...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Con chim này, chính là con hương tước mà người bảo ta lật tung khắp trong kinh thành mua về đó hả?”

Ta gật gật đầu, đắc ý nói: “Ta đã tốn không ít thời gian để huấn luyện nó. Nhưng điều tính vẫn không thay đổi. Nó ngửi thấy mùi hương, tự nhiên sẽ theo đó mà tìm ra chủ...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Thái tử gia dù thế nào cũng không thể ngờ được, túi hương mà người tặng cho hần, chẳng những có tác dụng nâng cao tinh thần, giúp đầu óc tỉnh táo, mà còn là manh mối giúp con chim này tìm ra tung tích nữa...” Hần ngừng lại, chần chừ nói: “Người không phải đang hoài nghi thái tử gia có điều gian dối ở ngoài, cho nên mới tìm về mấy thứ này đây chứ? Tiểu thư, chuyện này thì không cần đâu, ta sẽ giúp người canh chừng hần cho...”

Lúc hần nói mấy lời này, biểu tình rõ ràng là đang hưng tai nhạc họa, cộng thêm hưng trí bừng bừng. Xem ra, hần cùng thái tử kết thù kết oán rất sâu, luôn muốn tìm cơ để gây khó dễ cho thái tử.

Ta nghĩ. Xem ra, Tiểu Phúc Tử kia, bề ngoài làm như băng sương nhưng hóa ra chỉ là giả mà thôi. Kỳ thật, trong lòng hần, vẫn chỉ là một thanh thiếu niên chưa đủ chín chắn.

Ta thả con chim ra khỏi chuồng. Phút chốc, nó đã bay đi thật xa. Ta cùng Tiểu Phúc Tử liền đi theo con chim đó... Đương nhiên là Tiểu Phúc Tử mang ta đi. Đương nhiên, ta phải thường xuyên dùng khẩu hiệu để ra lệnh cho con chim nhỏ kia bay chậm chậm một chút.

Trăm triệu lần ta cũng không thể tưởng được, nơi mà con chim nhỏ bay đến, lại chính là gian kỹ viện mà Gia Cát xiển sư ẩn thân. Mà chuyện ta càng không thể ngờ được, vẫn còn ở phía sau. Tề Thụy Lâm và lão cha ghé vào nóc nhà của người ta, lật một tấm ngói lên, nhìn vào trong.

Từ khi nào mà đường đường là thái tử một nước lại đi học làm trộm cướp thế này?

Ta nhớ rõ vị xiển sư kia, tròn tròn mập mập, thân hình béo núc quả thật là thêm một phần thì nhiều mà giảm một phần thì quá ít. Đôi mắt lại rất to, lúc nhìn người ta, luôn trợn đôi mắt tròn to lên mà nhìn. Bọn họ đến đây, vì muốn theo dõi Gia Cát xiển sư sao? Vì cái gì chứ? Gia Cát xiển sư, chẳng phải đã không màng thế sự rồi sao?

Ta đưa mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái. Tiểu Phúc Tử gật gật đầu. Ta đứng ở dưới xà nhà, ẩn thân. Còn hần thì từ từ tiếp cận đến nơi bọn họ đang nằm úp sấp.

Ta thò đầu nhìn bọn họ. Lão cha bỗng nhiên quay đầu nhìn lại chỗ Tiểu Phúc Tử nhưng trước sau vẫn không nói một lời, chỉ là khước miệng hơi động đậy. Ta biết, bọn họ đang tiến hành truyền âm nhập mật...

Cuối cùng, ba cái đầu cùng chụm vào nhìn xuống chỗ trống mà tấm ngói vừa bị lật lên để lộ ra. Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi ta cũng không muốn đứng mãi thế nữa, không khỏi nhìn nhìn trăng sao trên trời đêm. Mí mắt đánh nhau, chớp mắt vô số lần. Cuối cùng có một lần, chỉ trong nháy mắt lại phát hiện, không thấy ba người ở trên mái ngói đâu nữa...

Một đôi tay ôm chầm lấy thắt lưng ta, làm ta sợ đến mức muốn la to. Cũng may vẫn chưa la lên, bởi vì ta nghe được một tiếng gọi nhẹ nhàng “Ái phi”.

Tề Thụy Lâm ôm lấy ta nhảy ra khỏi nóc nhà. Mũi chân vừa điểm, Tiểu Phúc Tử cùng lão cha cũng theo sau, rút khỏi nóc nhà của Gia Cát xiển sư...Quan trọng là, cái gì ta cũng chưa làm, cái gì cũng chưa phát hiện, đã rút rồi sao?

Ta vừa định mở miệng, bên tai đã truyền đến tiếng truyền âm nhập mật: “Nha đầu, đừng lên tiếng, chờ rời khỏi nơi này rồi nói...” Ngữ khí của lão cha cực kỳ ác liệt. Xem ra là đã phát hiện ra chuyện gì cực kỳ trọng yếu rồi. Ta vội ngậm miệng lại.

Trở về Đông Cung, Tề Thụy Lâm buông ta xuống, vẻ mặt hiện ra cơn giận lôi đình...

Ta đang muốn biện giải, anh lại quay qua Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Người, bảo hộ thái tử phi thế nào? Chẳng lẽ cứ mang năng chạy lung tung, chính là cách người bảo hộ năng sao?”

Ta vội muốn mở miệng, anh đã ngăn ta lại, quay qua Tiểu Phúc Tử nói tiếp: “Nếu không vì người, chúng ta sao phải rút lui nhanh như vậy? Còn có bao nhiêu chuyện cần điều tra nữa...”

Tiểu Phúc Tử cực kỳ ủy khuất. Cho đến bây giờ ta cũng chưa từng phát hiện, vẻ mặt Tiểu Phúc Tử lại có thể tỏ ra ủy khuất như vậy. Không khỏi thương thức, cũng quên mất phải nói đỡ lời cho hần.

Võ công Tiểu Phúc Tử tuy cao nhưng xem ra ngôn ngữ, khí thế vẫn không thể đối phó được Tề Thụy Lâm. Bị Tề Thụy Lâm mắng như tát máu chớ lên đầu cũng không nói tiếng nào...

Rốt cuộc, Tề Thụy Lâm rút lại một câu kết luận: “Về sau, không được mang thái tử phi chạy lung tung nữa, biết không?”

Ta vội nói: “Thái tử gia, là thiếp sai hấn mang thiếp đi ra ngoài. Chàng không thể trách hấn được...”

Tề Thụy Lâm bấy giờ mới quay sang ta: “Xem ra, ái phi đề phòng ta rất nghiêm, không ngờ còn huấn luyện cả chim chóc để đối phó bốn vương?”

Lão cha lật bàn tay ra. Con chim kia ngơ ngác đứng trong lòng bàn tay ông. Ta hỏi: “Lão cha, cha có biết không?”

Lão cha nói: “Nếu biết thì còn có thể để các người đi theo sao?”

Ta không khỏi tò mò hỏi: “Các người, rốt cuộc đã nhìn thấy những gì?”

Ba người bọn họ nhìn nhau, không lên tiếng. Lão cha cầm lấy tờ giấy trên bàn, vẽ lên. Sau khi vẽ xong, hỏi ta: “Nha đầu, đây là cái gì, người có biết không?”

Ta lấy lại nhìn, vừa thấy liền kinh hãi: “Huyết tích tử...”

Lão cha cùng hai người kia nhìn nhau, ông mới nói: “Thì ra, ám khí này có tên là Huyết tích tử...”

Trên bức họa vẽ một vật hình tròn. Bên trong có mấy cánh phi nhạn (cánh quạt sắc nhọn bay được). Cơ quan mở ra, đem nó chiếu lên đầu người, chuyển động phi nhạn bên trong, đầu sẽ bị cắt đứt. Vật này, vào năm Thanh triều Ung Chính, là ám khí Huyết tích tử nghe danh liền biến sắc. Không thể ngờ được, vào thời đại này mà cũng xuất hiện loại ám khí này. Ta nhớ đến chiếc xe chở đầy sách khoa học kia. Trong đó có một quyển nói về lịch sử. Gia Cát xiển sư hiển nhiên đã căn cứ theo những gì trong sách, nghiên cứu ra loại ám khí này. Nếu vậy thì có phải đã cho thấy, năm viên quan mất đầu kia, chính là do Gia Cát xiển sư giết chết?

Ta hỏi: “Thứ các người nhìn thấy, chính là thứ này sao?”

Tề Thụy Lâm thông thả bước vài bước trong phòng rồi nói: “Sau khi Gia Cát xiển sư đoán sai nơi đặt Thần Cung, bốn vương đã nghi ngờ, hấn cố ý làm vậy, còn là có người sai khiến. Bởi vậy, ta đã phái người theo dõi hấn. Không thể ngờ được lại để người theo dõi hấn phát hiện ra bí mật này. Trong suốt nhiều ngày liền, hấn một mực chế tạo vật này...” Anh chỉ chỉ Huyết tích tử trong bản vẽ.

Lão cha tiếp lời: “Vì vậy, ta và thái tử đã quyết định, đến xem tận mắt. Liền thấy trong gian phòng kia của hấn, khắp phòng đều là đầu người bằng gỗ. Còn hấn, đang dùng thứ này gắn lên mấy cái đầu người bằng gỗ đó, chỉ cần kéo một cái, đầu người gỗ liền rơi xuống...”

Ta nói: “Xem ra đã có thể khẳng định, cái chết của năm viên quan kia có liên quan đến Gia Cát xiển sư. Nhưng còn về phần có phải do hấn thao túng ám khí này để giết người hay không, ta cũng không dám khẳng định. Nhưng ta lấy làm lạ là, tên sát thủ hiểu rõ phương thức giết người nhưng hình như muốn mấy người kia phải chịu sự tra tấn, cắt bỏ đầu một cách rất chậm rãi. Ngoại trừ cái chết của Diệp thống lĩnh ra... Hấn cùng bọn họ có thâm thù đại hận gì mà phải giết người một cách dã man như vậy chứ?”

Tề Thụy Lâm nói: “Không ai biết được. Có lẽ, Gia Cát xiển sư chẳng qua cũng chỉ phụng mệnh nghiên cứu loại vũ khí này mà thôi. Còn về phần ai dùng nó, ngay cả hấn có lẽ cũng không rõ lắm...”

Ta nói: “Nếu Gia Cát xiển sư có khả năng có quan hệ với kẻ giết người, không bằng chúng ta lần theo chỗ hấn, điều tra cho rõ ràng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Tề Thụy Lâm nói: “Gia Cát xiển sư võ công cực cao. Hơn nữa, tính cách lại kiên nghị. E rằng không dễ gì điều tra được...”

Ta nói: “Chúng ta không cần làm kinh động đến Gia Cát xiển sư, vẫn có thể tra ra rốt cuộc ai là hung thủ...”

Ta đặc ý lấy ra một bao đồ, đưa cho Tiểu Phúc Tử rồi nói: “Tiểu Phúc Tử, người thừa lúc không có ai, rắc thứ này lên trên ám khí kia. Bột phấn này mặc dù không màu không vị, nhưng sau khi dính vào tay người,

trải qua một thời gian dài cầm nắm, làn da tỏa nhiệt sẽ làm thay đổi màu sắc. Hơn nữa, chưa hết mười ngày thì sẽ không thể rửa sạch được...”

Lão cha nghe xong, ‘À’ một tiếng, đi đến bên cạnh ta, đoạt lấy cái gói bột, cẩn thận mở nó ra, nói: “Nha đầu, đây chính là thứ mà người đã dùng để nhuộm râu của ta thành màu lam đó phải không?”

Ta liếc mắt nhìn lão cha một cái, nói: “Lão cha, cha phải cảm ơn con mới đúng đó. Trải qua lần đó, cha không còn dám để râu nữa, có phải trông trẻ hơn rất nhiều rồi không?”

Lão cha thì thào nói: “Ta tìm tới tìm lui, tưởng trong phòng người sẽ cất dấu bình thuốc nước hoặc bộ phận màu lam. Không ngờ, thuốc nhuộm lại là thứ không màu...”

Ta biết, ông lại nhớ đến những chuyện trước đây, cũng chính là một trò đùa dai của ta. Hôm đó, ta thừa dịp ông không chú ý, nhuộm râu của ông thành màu lam. Ông biết là do ta làm, liền lấy tất cả những lọ nước và bột phần màu lam trong phòng ta, đem đổ hết vào hồ nước. Đến cuối cùng, phàm là vật gì trong phòng ta có màu lam, đều bị ông vớt đi hết. Ngay cả đôi giày màu lam, ông cũng cầm về nghiên cứu luôn...

233. Chương 235

CHƯƠNG 235: MÀU LAM

EDIT: DOCKE

Từ đó về sau, ta không dám mặc quần áo hay đi hài màu lam nữa, để tránh ánh mắt nhấp nháy lờ lờ cứ muốn đánh giá ta của ông. Chưa từng nghĩ đến, những giày dép quần áo của ta đều mất tích một cách khó hiểu, đương nhiên, cuối cùng chúng nó đều sum họp ở chỗ lão cha ta. Có thể tưởng tượng, chuyện này đã ảnh hưởng đến ông sâu đậm cỡ nào.

Tiểu Phúc Tử hưng trí bừng bừng, cầm lấy cái gói nhỏ từ tay lão cha. Ánh mắt đầy vẻ nóng lòng muốn thử. Ta nghĩ, không phải là hấn tính dấu lại một chút trong người, dùng để trả thù thái tử – kẻ thù lớn nhất của hấn hiện giờ đây chứ?

Ta vội hỏi: “Tiểu Phúc Tử, phải rắc toàn bộ mới được. Nếu thiếu, có thể sẽ không có hiệu quả. Đặc biệt là ở chỗ tay cầm...”

Ánh mắt Tiểu Phúc lộ vẻ thất vọng. Ta càng khẳng định, hấn tuyệt đối có ý định trả thù ai đó. Ta dùng khóe mắt quét về phía Tề Thụy Lâm. Ánh mắt anh cũng chợt lóe lên về cảnh giác. Xem ra, thái tử gia cũng đang đề phòng người ta!

Lão cha hỏi: “Nha đầu, rắc thứ này lên, ngay từ đầu khẳng định là Gia Cát xiển sư sẽ cầm vào nó. Nếu vậy thì...”

Ta nói: “Thuốc này còn có một đặc điểm. Đó là cần phải có một thời gian nhất định ở ngoài không khí, sau khi bị tay người cầm nắm mới có thể thay màu đổi sắc. Mà lúc này, cũng phải qua trên dưới một ngày. Trong vòng một ngày, Gia Cát xiển sư có cầm ám khí cũng sẽ không bị sao cả. Đương nhiên, quan trọng là sau đó ông phải rửa tay mới được. Qua một ngày, nếu có ai cầm vào ám khí này, dù chỉ một lát thôi cũng sẽ bị dính màu lam ngay. Hơn nữa, màu sắc này cũng không dễ dàng rửa sạch được...”

Lão cha nói: “Thì ra là thế...”

Ta nhàn nhạt nói: “Lão cha, con còn cải thiện một thói quen của cha nữa đó. Ai bảo cha cứ mỗi lần say rượu là ba ngày liền không chịu rửa mặt làm gì?”

Lão cha hiển nhiên liền rơi vào trầm tư, nhớ lại sự kiện cực kỳ bi thảm đó... Từ đó về sau, trong phòng ông bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nước rửa mặt. Cứ cách hai, ba canh giờ, ông lại rửa mặt một lần. Cho nên,

từ đó về sau, da mặt lão cha ta càng ngày càng trắng, càng ngày càng mịn màng, trở thành người Giả thị có khuôn mặt trắng nhất cổ đại...

Đông Cung không hề thiếu cung nữ, cách một thời gian lại được về nhà thăm viếng. Bọn họ cũng mang trở về không ít những tin tức từ bên ngoài. Cho dù ta không rời khỏi Đông Cung cũng có thể biết được, ngoài phổ thường đang đồn đãi những gì. Mà lúc này đây, tiểu cung nữ có tên là Sắc Nguyệt trở về cho biết: Quan phủ đang đi khắp nơi truy lùng những người có vết bớt màu lam trên tay. Nghe nói, những người bên ngoài bây giờ thường chào hỏi nhau bằng câu: “Có bớt không? Màu lam ấy...”

Ta biết. Từng bước trong kế hoạch đả thảo kinh xà đã có hiệu quả. Hung thủ giết người cũng sắp lộ nguyên hình rồi. Hẳn không thể không biết đã có người động tay động chân vào ám khí kia. Nếu vậy, người mà hần nghi ngờ nhất, là ai?

Thật ra, cách của ta, không phải muốn dùng màu lam nhuộm tay để tra ra hung thủ giết người. Đó chẳng qua chỉ là Thiên Phương Dạ Đàm* (ngăn lễ một đêm, kể chuyện hoang đường để đánh lạc hướng) mà thôi. Chỉ cần tùy tiện tìm một tấm vải bố bao tay lại là xong, sẽ không có ai biết được tay người có màu gì. Nhưng mọi người đều có lòng bất bình. Nếu bị người ta ám toán, lòng bất bình này sẽ càng thêm mãnh liệt. Khi cái tên hung thủ giết người không chớp mắt kia, tự cho rằng Gia Cát xiển sư lên lút giở trò trên ám khí, vậy thì người đầu tiên gặp xui xẻo, e rằng sẽ là Gia Cát xiển sư mập mạp tròn trịa kia...Cũng không biết võ công của hai người đó, ai cao hơn ai nhỉ?

Trong một gian nhà dân, ta cùng với Tiểu Phúc Tử nhìn nhau, nhìn thấy trước mặt là Gia Cát xiển sư... toàn thân đều là máu tươi...

Ta nghĩ, võ công của Gia Cát xiển sư sẽ không bị người ta đánh cho thảm hại như vậy đâu. Không ngờ, khi lão cha cùng Tiểu Phúc Tử đến cứu Gia Cát xiển sư thì hần đã thảm bại như vậy rồi...

Hai cánh tay của hần đã bị người ta cắt rời, tinh thần ủ rũ không chịu nổi. Gương mặt mập mạp tròn trịa, giống như chỉ trong một đêm đã bị cắt đi mấy lạng thịt rồi vậy, hiện lên vẻ chết chóc mà bụi bặm. Ông nhắm chặt hai mắt, hôn mê bất tỉnh. Trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy vô cùng lo sợ và nghi hoặc. Không biết kế sách mà mình đã sử dụng có đúng đắn hay không. Ta vốn nghĩ rằng, Gia Cát xiển sư ít nhất thì cũng có thể thuận lợi thoát thân. Nhưng không ngờ, hần lại thảm bại như vậy!

Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh nói: “Chúng ta theo dõi ông ấy, phát hiện tối đó ông ta ra ngoài, đi vào trong một con hẻm nhỏ. Ở đó có người đang chờ ông, không nói tiếng nào liền chém đứt hai cánh tay của ông...”

Ta cả kinh hỏi: “Chẳng lẽ ông ta không phản kháng sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Không có, chẳng qua chỉ đứng thẳng tắp ở đó thôi...Tên kia, toàn thân hắc y, danh giọng thét to về phía ông, chỉ trích ông phản bội, còn muốn xuống tay hạ sát nữa. May mà chúng ta ra tay, mới có thể làm cho hần hoảng sợ mà chạy mất...”

Ta nói: “Xem ra, Gia Cát xiển sư võ công cao như vậy mà cũng dễ mặc cho người ta trảm cắt. Ông ấy rõ ràng là có nhược điểm gì bị người ta bắt thóp rồi...” Ta lại hỏi: “Lão cha, có để lại dấu chân không?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu...

Ta nói: “Đành phải chờ lão cha trở về mới biết được, tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Lúc lâu sau, lão cha uể oải đi vào phòng, lại uể oải nói cho ta biết, dấu chân đã biến mất...

Ta không khỏi thốt lên: “Không thể nào, võ công của lão cha cao như vậy mà cũng dễ mất dấu. Nếu vậy thì võ công của người đó sẽ cao đến mức nào chứ?”

Lão cha tỏ ra ngượng ngùng hiếm thấy, nói: “Võ công của hần, đích thật là rất cao...”

Ta nhìn thần sắc của ông, quyết định vẫn nên chừa lại cho ông một chút mặt mũi, không thể làm khó ông quá mức được. Cho nên, ta cũng không hỏi tới nữa.

Hiện tại, manh mối duy nhất cũng chỉ còn có Gia Cát xiển sư. Tiểu Phúc Tử giải huyết cho ông. Gia Cát xiển sư từ từ mở cặp mắt to tròn mờ mờ của mình ra, nhìn thấy chúng ta, muốn nói rồi lại thôi...

Lão cha có vẻ như muốn đốai công chuộc tội đưa tay chường dán sát vào lưng Gia Cát xiển sư, từ từ truyền công lực cho ông. Gia Cát xiển sư thở hổn hển, nói một câu: “Ta đã biết là các ngươi...”

Điều này làm cho ta phi thường kỳ quái, vì sao ông lại nói như vậy?

Ta hỏi ông: “Vì sao ông lại biết là chúng ta?”

Ông lại ngậm miệng không nói. Điều này làm cho nổi nghi hoặc trong lòng ta càng sâu. Vì sao, ông vừa mới mở mắt ra đã biết là chúng ta? Chẳng lẽ, ông cho rằng, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến ông? Hay là ông đã làm chuyện gì rất có lỗi với chúng ta, hoặc có liên lụy đến chúng ta?

Xem ra, những gì Tề Thụy Lâm đoán biết về tính cách của Gia Cát xiển sư rất đúng. Con người ông tuy rằng thân hình mập mạp tròn trịa nhưng tính cách lại rất kiên nghị. Ngoại trừ nói một câu đó ra, mặc kệ cho chúng ta hỏi ông thế nào, ông cũng chỉ ngậm miệng không nói. Hành vi trở mặt đối đãi với ân nhân cứu mạng của ông khiến ta càng thêm nghi hoặc. Chúng ta và ông có thâm cừu đại hận gì, vì sao ông lại phải đề phòng chúng ta như vậy?

Chúng ta mặc dù đã mua một gian nhà dân ở bên ngoài rồi dấu Gia Cát xiển sư ở đó, nhưng ta không ngờ lại còn có người tìm ra được nơi này. Lúc Tiểu Phúc Tử báo cho ta biết có người đã tìm thấy nơi này, ta không khỏi có chút lo lắng. Lo lắng người đó sẽ bắt Gia Cát xiển sư đem đi. Ngược lại không bằng để ta tiên hạ thủ vi cường.

Hơn nữa, nói không chừng, theo dõi nàng còn thu được nhiều tin tức hơn Gia Cát xiển sư nhiều...

Ta không khỏi nở nụ cười...

234. Chương 236

CHƯƠNG 236: GƯƠNG ĐỒNG

EDIT: DOCKE

Cửu Biến Quỷ Nữ hóa trang thành một dân phụ, lén lút đi vào một gian nhà dân. Có lệnh, nói rằng nàng phải dùng hành động tất yếu đối với tất cả những người trong căn nhà đó. Nàng không hỏi hành động tất yếu là gì. Không cần hỏi nàng cũng biết mình cần phải làm gì?

Tuy chỉ mặc quần áo bằng vải thô đơn giản, nhưng vòng eo của nàng thì vẫn linh hoạt như cũ, tựa như một con rắn mềm mại. Khiến cho người ta nhìn thấy, hoàn toàn xem nhẹ quần áo trên người nàng. Lúc nàng phi thân nhảy vào nhà, không ai phát hiện ra. Nàng biết, với võ công của nàng, không thể nào bị phát hiện. Địa vị của nàng trên giang hồ, không thua kém một ai. Mà võ công cực kỳ quái dị của nàng, hình như cũng không giống bất kỳ ai...

Khi nàng vào được trong phòng, nhìn thấy một người đang nằm nghiêng trên giường, hai tay đã mất, nàng biết, hẳn là nên bắt đầu hành động rồi.

Nàng tung chỉ phong tính điểm huyết người nằm trên giường. Người kia mở mắt ra, đôi mắt vốn rất to hiện giờ hỗn độn, mịt mịt, nhưng trong ánh mắt hẳn lại không có vẻ gì là ngạc nhiên. Hắn chỉ lặng lẽ nhìn nàng, chờ đợi cái chết.

Nhưng nàng cũng không thể nào giết chết hắn ngay lúc này được. Bởi vì, thủ lĩnh đã nói, còn có chuyện cần phải hỏi cho rõ ràng. Thân hình Cửu Biến Quỷ Nữ vừa chuyển, ngón tay nhẹ vung lên, cốt cách toàn thân nàng bỗng nhiên có tiết tấu. Phối hợp với tiết tấu này, toàn thân nàng như không có xương, mềm mại tựa

như cơn gió nhẹ thổi qua vậy, múa một vòng tròn trước mặt người bị cụt tay kia. Nàng hài lòng nhìn ánh mắt của vị cao nhân võ công cực cao kia dần dần mê man. Chân khí lưu chuyển trong cơ thể nàng. Luồng chân khí này chạy suốt các bắp thịt trong toàn thân nàng, tạo ra các loại tư thái mê hoặc lòng người...

Nàng hỏi: “Có phải người đang muốn nói ra chuyện là ai sai người chế tác loại ám khí này không?”

Người bị cụt tay kia trợn to ánh mắt mê mang, ngơ ngác nhìn nàng. Nàng kiên nhẫn chờ đáp án, không hề nóng nảy chút nào. Bởi vì nàng biết, trong gian phòng này chỉ có một người, nàng cũng không hề kinh động đến người đó...

Người kia chậm rãi mở miệng, nói: “Không...” Nhưng hình như đang cố chống lại điệu múa mê hồn của nàng, cố sức chớp mắt, muốn thức tỉnh tinh thần khỏi trạng thái mê hồn này...

Cửu Biến Quỷ Nữ than thầm không tốt, vội vàng thúc giục chân lực trong cơ thể đến cực điểm. Thân thể xoay vòng ở trước mặt hắn, bay múa...

Nàng thấy trong mắt người kia, vẻ thanh tĩnh vừa nhoáng lên một cái đã biến mất tăm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên nhìn thấy, trên bức tường phía đối diện, tấm vải hoa bỗng nhiên rút xuống để lộ ra một tấm gương đồng thật lớn. Gương đồng lập tức phản chiếu, chiếu ra chính thân ảnh của nàng, ôn nhu, thông thả huy động bàn tay. Nàng nhìn thấy hình bóng của mình ở trong gương đồng đang nhảy điệu múa mê muội, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, giống như đang rơi vào một thế giới hắc ám. Trong thế giới hắc ám đó, có một thân ảnh nhỏ xinh, tùm tùm cười đi đến, hỏi nàng: “Cô cô, con có một số việc không được rõ lắm, cô cô có thể nói cho con biết được không?”

Nàng nhìn thấy nụ cười tùm tùm của nữ tử kia vô cùng sáng lạn, tựa như màu hoa lan nở rộ trong cánh rừng trong suốt. Khiến cho người ta nhìn thấy, đáy lòng lập tức trở nên thư thái. Nàng đột nhiên cảm thấy, muốn đem tất cả những gì đang cất chứa trong trái tim mình, trao cho nữ tử đang mỉm cười kia...

Nữ tử kia hỏi: “Cô cô, vì sao cô cô lại muốn giết Gia Cát xiển sư?”

Cửu Biến Quỷ Nữ rút cuộc nhịn không được, thao thao bất tuyệt, nói ra tất cả tiền căn hậu quả. Trong lòng nàng tràn ngập ước muốn được nói chuyện. Lúc kể chuyện thao thao bất tuyệt, nàng tràn ngập vui sướng. Làm như đã từ rất lâu rồi, điều mà nàng chờ đợi, chính là cuộc nói chuyện này. Thậm chí ngay cả chuyện ai sai nàng ra tay giết người, nàng cũng nói ra hết. Còn thật lòng xin lỗi nữ tử có vẻ cười tùm tùm kia, thân thiết, tràn ngập thiện ý. Xem ra, trái tim nàng cô độc đã lâu, muốn nói ra tất cả nỗi lòng. Thậm chí, nàng còn có một nguyện vọng, ngay cả chuyện trước đây nàng từng dãi dầm cũng đều muốn kể cho nữ tử này nghe...

Ta nhìn Cửu Biến Quỷ Nữ ở trước mặt mình thì thảo tự nói, không ngừng kể chuyện. Bây giờ, nàng giống như một cô bé năm tuổi vậy, không ngừng kể chuyện trên trời dưới đất. Từ kiếp sống sát thủ của nàng cho đến chuyện nàng cầu dẫn mỹ nam thế nào, ngay cả những lần nàng đùa giỡn, cãi vã với đồ đệ Nhược Dung, nàng đều kể ra...

Ta không thể ngờ được, nghĩ ra cách này, hiệu quả không ngờ lại tốt đến như vậy. Người nhảy điệu múa mê hồn, nếu như bị công lực phản phệ* (phệ: cắn, phản phệ: bị cắn ngược lại), sẽ tạo thành tình huống thế này đây.

Tấm gương đồng lớn này, chính là do ta trộm được trong kho của hoàng cung. Lão thái giám trông kho của hoàng thất, cứ nhất nhất đòi chờ ta xem xong tấm gương đồng này trả về để cất đi, sợ làm hư hỏng. Ta vội kêu Tiểu Phúc Tử lấy gương đồng mang đến gian phòng sát bên, nhắc nhở dặn dò hắn, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần cũng không được nghịch nó. Nghe nói, tấm gương này chính là vật bảo trấn quốc, do hoàng đế tạo lập lên đất nước Đại Tề chế tạo từ thời khai quốc ...Cũng không biết có phải là sự thật hay không, nhưng lúc ta trộm vật này mang đi, lão thái giám kia thiếu chút nữa đã ngắt đi.

Tiểu Phúc Tử nhanh chóng bay đi trả lại gương đồng rồi đi đến bên cạnh ta, hỏi: “Tại sao nàng lại bị như vậy?”

Ta nói: “Điệu múa mê hồn của nàng là dùng chân khí lưu chuyển toàn thân để khống chế. Giống như người dùng công lực đánh ra một chương. Nếu muốn đột nhiên thu hồi, không phải là chuyện dễ dàng. Còn nàng, cũng như vậy, lúc đang nhảy điệu múa mê hồn, cho dù đã phát hiện trên tường có gương đồng, muốn dừng

lại cũng không dễ dàng gì. Chỉ cần nàng tạo ra một tư thế mê hồn, gương đồng lập tức sẽ phản chiếu lại dáng người của nàng. Như vậy, lực lượng mê hồn đều sẽ phản phệ lại chính trên người của nàng. Lúc này, nếu có ai hỏi nàng cái gì, nàng sẽ khai ra tất cả...”

Tiểu Phúc Tử mê hoặc nói: “Nhưng tiểu thư vẫn chưa hỏi chuyện trước đây nàng đãi dâm a?”

Lúc này, Cửu Biến Quỷ Nữ hào hứng nhớ lại chuyện trước đây đãi dâm: “Ta nói cho người nghe, ta đã từng đãi dâm đó. Hôm ấy là mùa đông, thời tiết rất lạnh. Ta ngủ trên giường, thật ấm áp. Nhưng ngủ đến nửa đêm, ta đột nhiên cảm thấy trên người rét run, rất lạnh, tự mình lấy tay sờ thử...” Lúc này, nàng còn phối hợp đưa tay ra làm thế, sờ soạng lên người...

Ta đành phải nói: “Chuyện này ta cũng không biết. Có lẽ, Cửu Biến Quỷ Nữ chịu áp lực đã lâu, không có ai cùng nàng nói chuyện. Cho nên mới nhân cơ hội này, nói cho bằng hết.” Ta nhìn Cửu Biến Quỷ Nữ. Nữ tử thanh danh hiển hách trên giang hồ, hiện giờ lại biến thành một tiểu cô nương. Gương mặt thoát vui thoát buồn. Giọng điệu lúc thì lạnh lạnh mềm mềm như tiểu cô nương, khi lại thành thực mềm mềm đáng yêu như đàn bà. Nàng đã chìm đắm trong thế giới của mình, không thể tự thoát ra được. Nhưng kỳ quái chính là, người duy nhất có thể cấu kết với nàng, chính là ta. Mỗi khi nàng kể một chuyện, đôi mắt liền nhìn ta trông mong. Mãi cho đến khi ta gật đầu khen nàng: “Đúng rồi, ngoan, người nói rất đúng...” Lúc đó nàng mới tiếp tục thì thảo tự nói không ngừng...

235. Chương 237

CHƯƠNG 237: HOÀNG HẬU

EDIT: DOCKE

Tiểu Phúc Tử lo lắng nhìn nàng, nói: “Tiểu thư, xem ra điệu vũ mê hồn này phản phệ rất lợi hại. Hình như nàng không còn nhận biết được chung quanh, chỉ biết mỗi mình người thôi...”

Ta lơ đãng nói: “Có lẽ qua vài ngày nữa sẽ không sao...”

Tiểu Phúc Tử lắc đầu nói: “E rằng rất khó. Trông bộ dạng của nàng kia, nàng đã xem người là chủ tử, người thân duy nhất rồi. Xem ra sau này, nếu nàng không chết, nàng sẽ bám riết lấy người...”

Ta lo nghĩ, nghĩ rằng. Nếu sau mộng luôn có một kẻ ngây ngây ngốc ngốc hay người đẹp hết thời lải nhải lảm bảm đi theo, thật sự không phải là chuyện mà ta có thể tưởng tượng ra. Ta không khỏi lo lắng nói: “Tiểu Phúc Tử, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Đừng lo...” Nói xong câu này, hắn trầm mặc thật lâu rồi mới nói tiếp, “Nói thật, ta cũng không biết phải làm gì bây giờ. Hay là, một đao kết liễu nàng đi?”

Nghe lời nói của Tiểu Phúc Tử, ý nghĩ tà ác không khỏi dâng lên trong đầu ta...

Nhưng hai người nhìn nhau, đứng giữa trời, chung quy vẫn không hề xuống tay...

Ta nói: “Nghe Cửu Biến Quỷ Nữ nói, người sai nàng xuống tay là một hắc y nhân mặt bịt, là người trong tổ chức của nàng. Mà nàng cũng chỉ theo tin tức từ miệng tên kia mới đến đây ám sát Gia Cát xiển sư. Nàng cũng không biết thủ lĩnh của tổ chức là ai. Hơn nữa, tất cả hành động của nàng: trà trộn vào Mẫu gia, trốn sang Đại Lương rồi lại đến đầu quân làm thuộc hạ cho Thiên Bảo công chúa, tất cả đều do tên đầu lĩnh này sai khiến. Xem ra, chẳng qua nàng chỉ là một người trong vô số thuần túy. Chỉ cần trả tiền thì muốn nàng nghe theo mệnh lệnh của ai cũng được...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nếu vậy, cứ thế này thì không có manh mối gì ư?”

Ta gật gật đầu, đáp: “Xem ra, tổ chức này thật sự cũng cực kỳ nghiêm mật. Người làm việc và người biết câu chuyện hoàn toàn tách biệt. Cho nên, tuy chúng ta thiếu chút nữa đã bức Cửu Biến Quỷ Nữ phát điên, nhưng cũng chẳng tra ra được cái gì...”

Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn Cửu Biến Quỷ Nữ – bây giờ đã biến thành một tiểu cô nương, thì thào nói: “Cái này vẫn chưa được gọi là bức điên sao?”

Ta tỏ vẻ hồ thẹn, nói: “Tiểu Phúc Tử, có phải ngươi cho rằng ra rất lạnh khốc hay không?”

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Thế giới này là vậy đó. Thông cảm thương hại, đều không thể dùng được. Nếu như hôm nay không phải nàng bị điên thì kế tiếp, có lẽ sẽ là Gia Cát xiển sư bị giết...”

Trong lòng ta cảm thấy hơi dễ chịu hơn một chút, nhìn Gia Cát xiển sư nằm trên giường, hai tay áo buông thõng xuống. Hắn vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Hiện tại, hắn chính là người duy nhất biết được chân tướng.

Tên hắc y nhân kia, xem ra chính là người đứng sau màn thao túng tất cả mọi chuyện. Ta có cảm giác, sự thật còn cách ta rất gần, nhưng cũng lại rất xa. Giống như gần bắt giữ được rồi, nhưng đúng lúc đó, nó bỗng nhiên lại chạy đi thật xa...

Lúc này, Cửu Biến Quỷ Nữ vẫn đang thì thào tự thuật: “Năm đó, tuyết rơi rất lớn. Trong kinh thành, nhà nhà đều vui sướng. Người của Thiên hạ đệ nhất gia đang chuẩn bị thọ yến. Chủ tử sai ta đi tuần tra xung quanh, nhìn xem có giang dương đại đạo xuất hiện trong vùng hay không...”

Ta nghe được, đột nhiên cả kinh, ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử cùng lắng nghe...

Nàng lại thì thào nói tiếp: “Cứ lượn lờ ở bên ngoài, tuy ta có võ công cao nhưng cũng bị lạnh chết khiếp. Đặc biệt là lúc nằm rình trên nóc nhà người ta, nhìn thấy người bên dưới uống rượu ăn thịt. Người đó mặc cửu phượng gấm y...”

Cửu phượng gấm y! Đó không phải là loại quần áo chỉ có hoàng hậu nương nương mới được mặc hay sao?

Nàng kể: “Đáng tiếc, ăn chưa được một nửa, nàng liền gập cả lưng xuống. Được người giúp đỡ, dìu đến hậu viện. Ta nhất thời nổi lòng hiếu kỳ, quen bèn mất lời dặn của chủ tử, trón trên nóc nhà, vạch ngói nhìn xuống. Chỉ thấy người kia được người ta dìu vào phòng kín. Chỉ chốc lát sau đã sinh ra một tiểu công tử. Bà đỡ cũng thật kỳ quái. Sau khi ẵm tiểu công tử kia đi, không ngờ không biết lấy từ đâu ra một đứa trẻ đã chết, hô hoán rằng: đẻ non, thai nhi không thể giữ được...”

Trong lòng ta bỗng nhiên sáng như đèn. Hóa ra, đứa con bị đẻ non của hoàng hậu nương nương, quả thật đã được sinh ra. Ta nhìn nhìn bộ dáng ngây ngốc của Cửu Biến Quỷ Nữ, cũng không biết nàng khổ thật hay giả vờ ngốc, hỏi nàng: “Ngươi có biết người phụ nữ đó là ai không?”

Nàng lộ vẻ đắc ý, nói: “Đương nhiên biết. Là mẫu nghi thiên hạ a, cô cô, con nói cho người biết nha, nàng chính là mẫu nghi thiên hạ đó...”

Ta cắt ngang lời nàng nói, cười khỏ: “Ta thành cô cô của ngươi từ khi nào vậy?”

Ánh mắt nàng lộ ra vẻ cầu xin: “Cô cô, cô cô đừng bỏ rơi con. Con sẽ nói hết tất cả cho cô cô nghe, được không? Bởi vì con không ngoan, dám tự động rời khỏi cương vị công tác, nên sau đó đã bị chủ nhân giáo huấn...” Nàng kéo phần áo nơi cánh tay trái lên, ta phát hiện trên cánh tay trái của nàng gầy gò như que trúc, nổi đầy gân xanh. Trên cánh tay, không ngờ còn có một vết sẹo rất rõ ràng...

Ta đồng tình hỏi: “Cái này do chủ nhân của ngươi làm sao?”

Nàng gật gật đầu, an ủi ta: “Cô cô, người đừng lo lắng. Nó đã khỏi hẳn từ lâu rồi. Cô cô, cô cô thật tâm đau lòng vì con...” Nàng túm chặt lấy cánh tay của ta, còn đưa mặt dán vào tay ta, cọ cọ. Ta chưa từng bị người đàn bà gần nửa trăm tuổi dựa dẫm như vậy, không khỏi cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Rất cực kỳ không thoải mái, lại cảm thấy chua xót. Nghĩ rằng, có phải ta đã sai rồi không. Trong lúc vô tình, đã biến một cao thủ võ lâm thanh danh hiển hách trở thành như vậy?

Tiểu Phúc Tử ở một bên lạnh lùng nói: “Thu hồi cái kiểu thương tình rẻ tiền của ngươi lại đi. Hành tẩu giang hồ, vốn không có nhân nhượng...”

Lúc Tiểu Phúc Tử nói lời này, ta phát hiện Cửu Biến Quỷ Nữ hoàn toàn không có phản ứng gì, làm như không hề nghe thấy hắn nói chuyện vậy. Nhưng chỉ cần ta vừa nhìn nàng, nàng lập tức cười tươi lấy lòng. Ta càng thêm rõ ràng, thính giác và thị giác của nàng, chỉ hướng về ta...

Xem ra, cái đuôi này, có đuôi cũng không đi.

Nàng lại nói: “Chủ nhân trừng phạt con nên con không kể cho hắn nghe những gì con đã nhìn thấy ở nóc nhà. Chuyện này, hình như không có ai biết, ngoại trừ năm tên quỷ bị chặt đầu kia...”

Trong lòng ta lại cả kinh. Năm tên quỷ bị chặt đầu, chẳng lẽ chính là năm viên quan triều đình đã bị chém đứt đầu kia?

Ta hỏi nàng: “Là năm người nào?”

Nàng tỏ ra vô cùng thần bí, tịch mịch, nói cho ta biết: “Năm tên kia, chính là năm tên bị chặt đứt đầu đó. Con nhìn thấy bọn họ xuất hiện trong phòng của nàng. Năm người đều đã thề, sẽ không nói chuyện này ra ngoài...”

Nàng lại nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói tiếp: “Cô cô biết không? Cô cô, thì ra, tiểu công tử đó, không phải là của hoàng thượng...”

Ta đang uống ly trà, nghe xong, thiếu chút nữa đã phun cả ra ngoài, vội hỏi: “Người nói cái gì? Không phải của hoàng thượng?”

236. Chương 238

CHƯƠNG 238: TIỂU HÀI TỬ

EDIT: DOCKE

Nàng đặc ý nói: “Lúc ấy con rất tò mò, nín thở tĩnh khí. Nhìn thấy sau khi năm tên kia lui ra, hoàng hậu thở dài một hơi, nói: ‘Nếu như hắn biết đứa con không phải của hắn, hắn sẽ diệt trừ cả nhà chúng ta mất...’”

Nàng lôi kéo ống tay áo của ta, hỏi ta: “Cô cô, người nói xem. Nàng nói ‘Hắn’, không phải hoàng thượng thì là ai?”

Ta sợ nàng kéo đứt mất ống tay áo của mình, vội gật đầu liên tục, hỏi nàng: “Nếu người đã biết người đó là hoàng hậu, chuyện lại có liên lụy đến hoàng thượng, vì sao không báo cáo tình huống chân thật cho chủ nhân?”

Ánh mắt nàng lộ vẻ mờ mịt, nói: “Cô cô, con vốn đã muốn bẩm báo lên trên, nhưng mà, chủ nhân cũng không chờ con mở miệng đã ra tay, thiếu chút nữa đã phé luôn cánh tay của con rồi. Người bảo con làm sao mở miệng được nữa. Gần một năm nay, năm tên quan triều đình bị sát hại, con mới hiểu được, chuyện này có thể chính là hệ lụy kéo dài từ chuyện đã xảy ra năm xưa...”

Trông thấy bộ dáng của nàng, ta bỗng nhiên hiểu ra, vì sao sau khi nàng bị chính điệu vũ mê hồn của mình phản phệ, lại có biểu hiện như vậy. Tuy rằng võ công của nàng cực cao, lại là sát thủ, nhưng đồng thời cũng là một nữ nhân cực kỳ cô độc, luôn luôn phải đối mặt với việc giết hoặc bị giết, đứng trước sự lựa chọn giữa sống và chết. Bỗng nhiên, ta không còn tự trách mình nữa. Có lẽ, nàng như thế này, chính là cuộc sống tốt nhất... Đáng tiếc, ta lại có khả năng không được sống tốt. Nàng cứ cọ cọ mặt vào tay ta, ta thậm chí còn cảm giác được cả những nếp nhăn cùng vết đồi mồi trên da mặt của nàng ...

Ta nghĩ, nàng làm vậy có phải rất giống cún con hay không? Nhớ đến loại động vật đáng yêu đó, tâm tình ta liền tốt lên được một chút.

Tiểu Phúc Tử còn gật gật đầu, lại hỏi: “Lời nàng nói đều là sự thật sao? Nếu vậy thì năm đó, hoàng hậu nương nương đã để non trong thọ yến tại Mẫu phủ nhưng thật ra không phải là để non, mà là thật sự sinh ra một đứa bé ư?”

Ta gật gật đầu, nói: “Hiện giờ, giả sử Cửu Biến Quỷ Nữ không nói dối thì vẫn khiến ta lấy làm kỳ quái. Năm viên quan kia, tất cả đều tham gia thọ yến tại Mẫu phủ. Hoàng hậu hạ sinh, vốn là việc vui mừng khắp chốn, nhưng tại sao bọn họ lại vì chuyện này mà toàn bộ đều bị giết chết. Chẳng lẽ, lời nàng nói là thật, đứa con do hoàng hậu sinh ra, thật sự là con của người khác. Ta cũng từng nghe nói. Sau khi đứa con của hoàng thất được sinh ra, phải trải qua một nghi thức kỳ lạ, chính là nghi thức Hoa tâm: dùng máu của đứa bé hòa cùng máu của hoàng thượng, đồng thời nhỏ xuống một loài hoa kỳ dị trong hoàng cung. Nếu hoa sống, chứng minh đứa bé chính là con của trời. Còn nếu hoa chết, có nghĩa là đứa bé đó là yêu nghiệt. Từ đó về sau, cả đời nó đều bị nhốt ở Mịch Chi điện, mà còn liên lụy đến mẫu thân của nó cũng bị biếm vào lãnh cung. Chẳng lẽ, nghi thức này, trên thực tế là để dám định xem đứa bé có huyết thống của hoàng thất hay không? Vì hoàng thất không muốn bị mất mặt nên mới vẽ ra một câu chuyện như vậy. Còn Mẫu gia lại biết được nguyên nhân chân chính bên trong cho nên mới giả để non. Một đứa bé đã chết, cho dù có lấy máu thì cũng không thể nào thực hiện được nghi thức đó nữa...”

Tuy Tiểu Phúc Tử nghe xong đầu óc mê muội, nhưng vẫn như thường lệ, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói của ta. Ta cảm giác sâu sắc, Tiểu Phúc Tử quả đúng là tri kỷ của ta.

Nếu lời Cửu Biến Quỷ Nữ nói là sự thật, vậy thì sẽ không khó để giải thích cái chết của năm viên quan triều đình kia. Bọn họ biết được nhược điểm lớn của người ta mà còn sống được đến tận bây giờ, đã là hạnh phúc lắm rồi.

Điều duy nhất ta không hiểu được đó là, chủ nhân của Cửu Biến Quỷ Nữ, theo lẽ thường suy tính, ắt hẳn cũng chính là tên đã chặt đứt hai cánh tay của Gia Cát xiển sự, nhưng người này là ai?

Ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện cực kỳ trọng yếu, ta hỏi Cửu Biến Quỷ Nữ: “Tiểu hài tử kia, sau đó ở đâu?”

Ta nghĩ nàng sẽ không trả lời. Có lẽ sẽ không biết được, bởi vì với chức vị của nàng mà nói, chẳng qua chỉ là một sát thủ mà thôi, làm sao có thể biết được bí mật này. Hỏi nàng những lời này, hoàn toàn chỉ là ta lảm bảm lầu bầu. Không ngờ, nàng lại đắc ý đáp: “Con đương nhiên biết...”

Ta mê hoặc nhìn nàng. Nàng nói: “Cô cô, tay của con bị phế, đều bởi vì con chết con sống của nữ nhân kia nên con mới bị chủ nhân quở trách. Vì sao con lại không điều tra cho rõ ràng chứ? Mấy ngày sau đó, ngày nào con cũng theo dõi bà đỡ kia. Rất cuộc, con đã nhìn thấy có người trong cung đến đem đứa bé vào cung. Đứa bé kia cũng thật đáng thương, bị đặt vào một giỏ trúc nho nhỏ, nằm xen lẫn trong một xe rau dưa, trà trộn vào lãnh cung...”

Trong lòng ta bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu, không tự chủ được lặp lại: “Lãnh cung?”

Nàng đáp: “Đúng, là lãnh cung. Lúc ấy, trong lãnh cung cũng có một vị cung phi bị phế sinh được một đứa con trai, đã được gần ba, bốn tháng tuổi rồi. Bọn họ liền đem đứa bé kia trao vào. Cung phi kia, thần kinh ngây dại, thần chí có vẻ mờ mịt, tuyệt đối không biết đứa con của mình đã bị trao đổi. Nói cũng phải thôi, chăm sóc đứa bé, tất cả đều do cung nữ làm, làm sao nàng biết được? Nhưng cung nữ chăm sóc đứa bé, hôm sau cũng bị giết chết, còn phái một cung nữ khác đến thay...”

Ta hỏi nàng: “Cung phi mà ngươi nói, có phải trên mặt có vết sẹo hay không?”

Nàng gật đầu, dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta: “Cô cô, làm sao người biết được? Cô cô thật là lợi hại, ngay cả chuyện này cũng biết luôn. Con ẩn nấp trong cung rất nhiều ngày mới biết được đó...”

Nàng trầm mặc một chút rồi nói tiếp: “Con vốn muốn bẩm báo tất cả chuyện này cho chủ nhân biết. Nhưng chủ nhân lại bởi vì mấy ngày con không lộ diện mà đánh con một chưởng. Hơn nửa tháng trời thương thể của con vẫn còn chưa khỏi lại...”

Ta nghĩ, tên chủ nhân đó cũng quá bạo lực, động tí là đánh người để trút giận. Cung may mắn như vậy nên ta mới biết được chân tướng sự tình.

Nhưng sự thật này, lại tàn khốc như thế. Ta biết, mẫu thân của Tề Thụy Lâm có một vết sẹo trên mặt. Mà thời gian cũng rất trùng khớp. Nếu vậy thì xem ra, anh không phải là hậu duệ của hoàng thượng. Vậy thì ngôi vị thái tử của anh sẽ...

Hiển nhiên, Tiểu Phúc Tử cũng hiểu được điểm mấu chốt trong đó. Sắc mặt trầm trọng nhìn ta, hỏi: “Hay là, một đao giải quyết nàng đi?”

Ta lắc đầu, thở dài: “Một chuyện, dù che dấu thế nào, kết quả vẫn luôn bị người ta vạch trần chân tướng. Huống chi, bây giờ nàng đã biến thành thế này rồi? Hiện giờ nàng chỉ nhìn thấy ta, nghe được lời nói của một mình ta. Giết nàng thì có tác dụng gì đâu?”

Tiểu Phúc Tử lo nghĩ, lại nói: “Có cần đem chuyện này nói cho thái tử biết không?”

Ta trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Chỉ sợ không cần ta nói, trong lòng chàng cũng đã hoài nghi rồi...” Ta nhớ đến nhiều ngày qua, anh thường tỏ ra u buồn. Với mạng lưới tình báo của anh, làm gì mà không dò ra được chút dấu vết nào. Vì vậy nên vẻ tươi cười vốn luôn thường trực trên khuôn mặt anh mới có thể biến mất không thấy.

Tiểu Phúc Tử lo lắng nói: “Thái tử mà biết chuyện này, chỉ sợ...”

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, đột nhiên hỏi hắn: “Người cùng thái tử không phải đã trở mặt thành thù rồi sao? Tại sao ngược lại còn quan tâm đến chàng nữa?”

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Hắn là tướng công của người, nên ta mới lo lắng cho hắn. Nếu hắn không là gì cả thì ta đã mặc kệ hắn rồi!”

Ta nhìn sắc mặt cực kỳ thanh lãnh của Tiểu Phúc Tử, không khỏi nghĩ. Ta thật vô cùng may mắn, có một người bạn như vậy, toàn tâm toàn ý với ta. Lại nghĩ, nếu ta thật sự trở về hiện đại, đưa cả hắn đi nữa thì tốt quá. Lại nghĩ, đưa cả Tư Đồ, lão cha... Nghĩ ra một chuỗi dài tên người, rốt cuộc hiểu ra. Thời đại này đã ăn sâu vào xương tủy của ta rồi, là một phần không thể thiếu của ta. Có lẽ, vĩnh viễn ta cũng không thể trở về hiện đại... Giả sử có cho ta cơ hội, cũng không có khả năng.

Ta sai Tiểu Phúc Tử kêu người đến, đem hai vị – một điền một tàn phế, an trí trong một nông trang cá nhân. Sai Tiểu Phúc Tử phê võ công của Gia Cát xiển sư, lại thuê vài người đến chăm sóc bọn họ. Xong xuôi rồi mới cùng Tiểu Phúc Tử trở về Đông Cung.

Về đến, chợt nghe tiểu cung nữ lại bẩm báo, nói thái tử đang ở thiên đình chờ ta. Ta đi vào thiên đình, nhìn thấy hình bóng trắng như thân từng đứng trước cửa sổ. Dáng đứng tuyệt thế hơn người. Ta bỗng nhiên dậy lên một cảm giác. Nếu như anh không phải là thái tử, không thể trở thành vua của một nước, vậy thì còn ai có thể?

Nhưng sự thật chính là tàn khốc như vậy đó. Cho dù chưa từng được chứng thật, ta vẫn lơ mơ có cảm giác. Những gì Cửu Biến Quỷ Nữ nói, tất cả đều là sự thật.

237. Chương 239

CHƯƠNG 239: LO LẮNG

EDIT: DOCKE

Anh quay đầu lại nhìn ta, tươi cười rất ấm áp. Ta tình nguyện tin tưởng anh, nhưng đáng tiếc, ta trông thấy nét u buồn nơi đáy mắt anh, hơi che dấu, lại như vô tình dâng lên. Tuy anh không nói gì, nhưng chỉ trong khoảng khắc này, ta đã hiểu. Nhất định là anh biết được chuyện gì, và có lẽ cũng đang gạt ta điều gì đó.

Anh hỏi: “Như nhi, nàng lại ra ngoài sao? Mà còn không chịu dẫn Tư Đồ cô nương theo nữa chứ?”

Ta nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, chỉ dẫn theo Tiểu Phúc Tử...”

Trong giọng nói có chút khiêu khích, ta muốn thổi bùng lên lửa giận trong lòng anh. Nhưng anh lại quay đầu sang hướng khác, không yên lòng nói: “Ồ? Tiểu Phúc Tử ư?”

Ta càng thêm nhận định, trong lòng anh có chuyện gì đó, mà còn là chuyện không nhỏ nữa. Bằng không, ngay cả Tiểu Phúc Tử luôn chọc anh nổi trận lôi đình, bây giờ cũng không thèm màng đến?

Anh trầm mặc thật lâu, rồi nói: “Hay là, nàng cùng Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ, ba người ra ngoài giải sầu đi? Chẳng phải nàng luôn thích hành tẩu giang hồ, tự do tự tại đó sao?”

Ta lắc đầu, ngồi xuống ghế, nói: “Bây giờ thiếp lại cảm thấy cuộc sống trong Đông Cung này cũng không tệ. Được ăn ngon mặc đẹp, lại còn có cung nữ thái giám hầu hạ, rất thoải mái. Vì sao thiếp lại muốn lưu lạc giang hồ ăn gió nằm sương chứ? Thiếp cũng đâu có tật xấu?”

Khóe miệng anh nổi lên một tia cười khở, lại nói: “Như nhi, nói vậy, có một số việc, nàng đã tra ra được rồi sao?”

Ta gật gật đầu.

Anh nói: “Như nhi, nếu ta không làm được thái tử, có phải nàng sẽ rất vui không?”

Ta không thể ngờ được anh lại nói như vậy, nói như thể ta là kẻ thích cười trên sự đau khổ của người khác vậy. Ta nói: “Sao thế được. Mặc kệ chàng là ai, trong cảm nhận của thiếp, chàng vẫn chỉ là Tề Thụy Lâm...”

Anh ha ha cười, nói: “Cho dù bốn vương không có bất cứ thứ gì, chỉ cần có Như nhi, cuộc đời này, cũng đủ rồi...”

Anh nắm lấy thắt lưng ta, ôm xiết ta vào lòng. Ta cảm nhận được sự ấm áp trong lòng anh. Bàn tay đặt trước ngực anh, cảm giác da thịt anh giống như được bọc bởi một màng nhung tơ thật mịn, làm cho người ta cảm thấy an toàn và ổn định. Trong khoảng khắc này, ta cảm giác được, trái tim của hai chúng ta rất gần nhau, dường như đã hòa tan làm một...

Một lúc sau, anh buông ta ra, nói: “Như nhi, cục diện bây giờ, có lẽ nàng còn chưa biết. Bệnh tình của phụ hoàng chưa lành. Sau khi ta trở về đến nay vẫn chưa được gặp riêng phụ hoàng lần nào. Còn lúc thượng triều, tinh thần phụ hoàng ủ rũ, nói chưa được mấy câu liền bãi triều. Ta hoài nghi...”

Ta nói: “Chàng hoài nghi bệnh tình của phụ hoàng thật sự rất nặng ư?” Ta không hỏi anh có hoài nghi thân thể của mình không, bởi vì ta biết, nếu anh không muốn nói vậy thì có nghĩa là, anh vẫn chưa có căn cứ xác thực chuyện này. Tất cả chẳng qua chỉ là sự suy đoán, chưa từng được chứng thực. Anh trước sau vẫn là nhi tử của phụ hoàng. Phụ hoàng của anh gặp nạn, anh vẫn sẽ trợ giúp cho ông.

Tề Thụy Lâm nói: “Đúng vậy. Mỗi khi ta muốn bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu luôn gây nhiều cản trở. Với bệnh thể của phụ hoàng mà nói, theo tình hình này, bệnh tình của phụ hoàng thật sự...”

Ta không khỏi nghĩ. Mẫu Vân Cơ biết rõ thái tử chính là đứa con thân sinh của bà nhưng mười mấy năm nay vẫn không nói ra một lời. Thậm chí còn để hấn ở trong lãnh cung chịu khổ, trải qua trăm đắng ngàn cay mới trở thành thái tử. Hiện giờ, bà không biết rằng thái tử đã hiểu rõ chân tướng, lại còn cản trở thái tử tiếp cận hoàng thượng. Hay là bà nghĩ rằng, cản trở như vậy thì có thể ngăn cản chân tướng bị vạch trần?

Hôm sau, Tề Thụy Lâm bị chiêu vào cung, mãi đến đêm khuya mới hồi phủ. Mặt mày anh càng thêm nhăn nhó, nói: “Bất kể ta muốn nói gì với phụ hoàng, mẫu hậu đều ở sát bên cạnh khiến ta không thể nói được điều gì. Hơn nữa, bên cạnh phụ hoàng còn có không ít cung nữ thái giám mới mà từ trước đến giờ bốn vương chưa từng gặp qua. Mãi đến lúc cuối cùng, khi phải ra về, phụ hoàng mới đưa cho ta một tờ giấy...”

Anh đưa tờ giấy cho ta, bên trên có viết tám chữ: ‘Vào đêm trăng tròn, chém yêu cần vương* (chém yêu giúp vua).’ Nét chữ cầu kính hữu lực, đích xác là bút pháp của hoàng thượng, không thể nghi ngờ.

Ta nhìn nhìn tờ giấy, nói: “Xem ra phụ hoàng không hề có bệnh. Một người đang mắc bệnh không thể viết được nét chữ thế này. Chàng nhìn xem, từng nét từng chữ đều cực kỳ hữu lực, như đao kiếm chạm khắc

vậy. Thử nghĩ xem, một bệnh nhân làm sao có cơ bắp khỏe mạnh như vậy được? Ông nhân lúc mẫu hậu không chú ý mà trao tờ giấy này cho chàng. Xem ra, có vẻ như ông rất tín nhiệm chàng. Hơn nữa còn ở trước bao nhiêu con mắt giám thị của nhiều cung nữ, thái giám, nhân lực tốt như vậy cũng không phải của một người bị bệnh. Theo thiếp thấy, nếu như nói phụ hoàng bị động bố trí chuyện này, chi bằng nói ông đã sớm sắp đặt tất cả. Thế lực của Mẫu gia chính là đối tượng mà ông đã sớm muốn diệt trừ. Có lẽ, ông đã biết được bọn họ sẽ ra tay hành động vào đêm trăng tròn cho nên mới viết mảnh giấy này đưa cho chàng. Có lẽ, trên triều chính, quân chế chàng khắp nơi, thật ra chỉ là kế nghi binh của phụ hoàng. Muốn bọn họ cảm thấy đã chiếm được toàn thắng mà thả lỏng phòng bị. Sau đó trở tay bất ngờ...”

Ta trầm ngâm một lúc sau, lại nói tiếp: “Thái tử gia, chàng có nghĩ đến không. Có lẽ còn có một tình huống khác: Phụ hoàng đã biết rõ chân tướng sự tình, biết chàng không phải là con của ông. Cho nên mới ở trên triều đình kiềm chế chàng khắp nơi. Mà sau đó lại giả như không biết, đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu hoàng hậu. Sau đó, lấy danh nghĩa ‘cần vương’ mà ra tay hành động vào đêm trăng tròn? Còn Mẫu hậu, cũng chân chính muốn giúp chàng. Bà trăm phương nghìn kế ngăn cản chàng gặp mặt phụ hoàng, chính là vì không muốn chàng bị ông ta lợi dụng?”

Đây là lần đầu tiên ta nói ra thân thế của anh. Sắc mặt anh âm tình bất định, đột nhiên lại hạ quyết tâm, nói: “Như nhi, mặc kệ thế nào, một ngày là cha, cả đời vẫn là cha. Phụ hoàng gặp nạn, bốn vương không thể không cứu. Huống chi, bốn vương không tin, phụ hoàng thật sự đã biết...”

Ta hỏi anh: “Chàng nói chung quanh phụ hoàng có vô số cung nữ thái giám mới toanh, vậy có phát hiện được họ có võ công hay không có không?”

Tề Thụy Lâm nói: “Theo bốn vương thấy, đám cung nữ thái giám đó làm như chỉ trong một đêm từ dưới đất chui lên vậy. Có một số người tuổi tác hình như rất lớn, lại có một số người tuổi còn rất nhỏ. Bốn vương thật sự không hiểu được, hoàng cung rộng lớn này có chỗ nào ta chưa từng đi qua? Vì sao lập tức có thể xuất hiện ra nhiều cung nữ, thái giám mới toanh như thế? Anh trầm ngâm nói tiếp, “Về phần có võ công hay không, bốn vương cũng không biết. Chẳng qua chỉ cảm giác, bàn tay của bọn họ thô to, không giống mấy cung nữ, thái giám bình thường trong cung...”

Ta hỏi: “Nếu vậy, còn hành vi cử chỉ của bọn họ thì sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Hành vi cử chỉ ngược lại rất hợp quy phạm, giống như là người đã ở trong cung từ rất lâu rồi vậy, không hề có chút lỗi lầm nào. Đây cũng là điều mà bốn vương nghĩ mãi không ra. Chỉ có cung nữ, thái giám đã ở trong cung thật lâu mới có được cử chỉ và thần thái đó. Nhưng trong cung cấm này, có chỗ nào mà bốn vương chưa từng đi qua? Vì sao vẫn chưa từng phát hiện ra nhóm người này chứ?”

Ta hỏi: “Như vậy, thái độ của mẫu hậu đối với đám người này thế nào?”

Tề Thụy Lâm đáp: “Mẫu hậu cứ bằng chân như vại, cũng làm ra vẻ thật sự bất ngờ...”

Ta nói: “Như vậy thì, nhóm người này không phải là thủ hạ của Mẫu hậu. Chẳng lẽ là, vì phụ hoàng muốn nhỏ cổ tận gốc thế lực của Mẫu gia nên mới an bài đám người đó đến bảo hộ ông?”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Hiện tại, cũng chỉ có thể nhìn nhận như vậy.”

Ta gật gật đầu nói: “Xem ra, phụ hoàng thật sự đã bố trí một cái bẫy dụ người khác mắc mưu. Nếu có người thừa dịp lúc ông sinh bệnh mà ra tay hành động thì lập tức sẽ sập bẫy. Cũng có khả năng ông đã phát hiện có người muốn vào đêm trung thu mười năm tháng tám, phát động công kích. Cho nên muốn chàng vào đêm rằm tháng này dẫn binh đến trợ giúp ông...”

Ta không nhắc lại tình huống khác kia nữa, bởi vì ngay cả ta cũng không thể nào khẳng định được. Phụ hoàng cao cao tại thượng, ở trong thâm cung có thật sự hiểu rõ về thân thế của Tề Thụy Lâm hay không. Nếu chưa được chứng thật, vậy thì cứ giải quyết phiền toái trước mắt trước đã. Sau đó mới có thể tiếp tục tiến hành bước tiếp theo được. Có lẽ, cả đời này, cũng không có ai biết được bí mật này. Vậy sao không đem bí mật này chôn dấu đi?

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Đến lúc đó, e rằng phải làm phiền Tiểu Phúc Tử và lão cha...”

Ta thở dài: “Diệp thống lĩnh của Thanh Phượng Môn đã chết, cao thủ trợ giúp chàng chỉ còn mỗi Thanh Loan. Hơn nữa, mỗi người đều đã bị theo dõi. Xem ra, chỉ còn mấy người chúng ta mới có thể ra vào trong

cung. Nhưng mà, nếu quả thật phụ hoàng bị người ta cưỡng ép, đối phương sao có thể không hề chuẩn bị gì? Nếu xảy ra binh biến với quy mô lớn, thì sự tình sẽ trở nên rất nghiêm trọng.”

Tề Thụy Lâm nói: “Đừng lo. Hộ vệ thủ vệ hoàng cung tuyệt đối không có khả năng làm phản. Hơn nữa, xem ra ngoại trừ mấy người chúng ta, không có ai biết trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì. Phụ hoàng cũng không muốn gây nhiều sóng gió. Đến lúc đó, chỉ cần phối hợp với phụ hoàng thì sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu...”

Ta vẫn cứ cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Với thể lực trăm năm rắc rối khó gỡ của Mẫu gia, nếu đã làm, vì sao lại không làm cho hoàn toàn triệt để? Tuy nói rằng phụ hoàng có thể giả bệnh, nhưng rốt cuộc, ông vẫn có khả năng đang bị mấy cung nữ thái giám giả mạo khống chế. Chẳng lẽ, thật sự chỉ dựa vào Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, mấy người bọn họ mà có thể cứu phụ hoàng ra được sao?

Ta đột nhiên hỏi anh: “Nếu như, đêm đó, mẫu hậu thật sự phản bội phụ hoàng, chàng sẽ làm gì?”

Sắc mặt anh trắng bệch, trầm mặc thật lâu, rốt cuộc vẫn không nói được lời nào...

Ta cũng không hỏi lại anh, chẳng qua chỉ nghĩ. Chẳng lẽ, trong cung, tất cả thật sự giống như vẻ bề ngoài: Phụ hoàng bị giam lỏng, mà người giam lỏng ông lại chính là hoàng hậu? Còn Tề Thụy Lâm, anh thật sự muốn cùng hoàng hậu trở mặt thành thù sao?

238. Chương 240

CHƯƠNG 240: NHÂN NHƯ KỲ

EDIT: DOCKE

Sắc mặt của Mẫu Vân Cơ thoáng chút tái nhợt. Cung nữ từ nhỏ đã đi theo bà đang đứng bên cạnh, lo lắng nhìn bà nhưng không hề mở miệng hỏi. Bởi vì bà ta biết, hoàng hậu nương nương phiền lòng vì chuyện gì. Có một số chuyện, đồng tình và an ủi cũng không có tác dụng gì cả.

Dương ma ma biết, tiểu thư của bà mấy chục năm nay chưa hề thất bại, lần này lại gặp phải một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ. Lần đầu tiên giao thủ, tiểu thư liền bại trận. Hơn nữa, còn là cực kỳ thảm bại, vô cùng thể thảm. Chẳng những tổn thất rất nhiều binh lực trong tay, mà thể lực tấn tiến trong triều đình lại hùng hực khí thể bức lên, kìm hãm thể lực lâu năm của Mẫu gia. Đối phương bị tổn thất, chẳng qua chỉ là một phong hào thái tử phi nhỏ. Hơn nữa, phong hào này, chưa đầy mấy tháng năng đã lấy lại được, còn không ngừng tiến xa!

Vì vậy, sau một ván bại trận tại sơn trang, hậu quả kéo theo nó chính là thể cân bằng trên triều đình đã bị phá vỡ, cũng chính là sự thất thế của tam họ ngũ vọng tại triều đình. Nhóm quan viên tấn tiến hùng hực khí thể bức lên, làm cho người ta có thể thừa cơ, cục diện càng theo hỗn loạn đến mức không chịu nổi. Tất cả điều này, đã vượt khỏi phạm vi khống chế của tiểu thư. Bà không khỏi dâng lên nỗi u buồn. Bà biết hiện giờ, tiểu thư đã như tên đã lên dây cung, không thể không bắn ra. Nhưng tiểu thư của bà vẫn còn đang do dự, cũng giống như sự do dự hàng ngày trong suốt mười mấy năm qua...

Tiểu thư vốn tưởng rằng, trong khoảng thời gian mấy tháng thái tử rời đến biên cương, bà có thể điều chỉnh, bố trí lại cục diện theo ý của mình, để thể lực của mình trở lại như trước kia, không có gì có thể phá nổi. Quả thật, cục diện dĩ nhiên một lần nữa được bố trí, nhưng lại không theo như ý nguyện của bà. Có một lực lượng mới cấp tốc được sinh ra chỉ trong vòng mấy tháng này. Chẳng những không làm suy yếu thể lực của thái tử, mà còn khiến cho Mẫu gia không chiếm được chút ưu đãi nào. Còn hoàng thượng, vào lúc này lại cáo bệnh...

Mẫu Vân Cơ nhẹ nhấp một ngụm trà thơm, hỏi Dương ma ma: “Ma ma, người nói xem, màu lông của con chim này, có phải là quá rực rỡ hay không?”

Dương ma ma biết suy nghĩ trong lòng của bà, cũng không nhiều lời. Chẳng qua chỉ yên lặng bỏ thêm một chút thức ăn vào trong máng đặt tại chuồng chim.

Mẫu Vân Cơ trông thấy hành động của bà, cười nói: “Ma ma, người vẫn như vậy, trầm mặc không nói. Chẳng lẽ, với tài trí của người mà cũng không thể cho ta một chủ ý hay sao?”

Dương ma ma nói: “Tiểu thư, ngài cần gì đến chủ ý của nô tỳ, chỉ cần ngài hạ quyết tâm, còn có chuyện gì mà không thể giải quyết kia chứ?”

Mẫu Vân Cơ cả kinh, nói: “Ma ma, người muốn ta...”

Dương ma ma nói: “Xưa nay, nhà đế vương vốn đã là như vậy, tranh chấp quyền lực, cốt nhục tương tàn. Chỉ xem ngài có thể đủ tàn độc hay không thôi. Hơn nữa, đại án đang truyền khắp kinh thành, đã khiến mọi người căng thẳng thần kinh...”

Mẫu Vân Cơ gật gật đầu, nói “Đúng, đại án này đã cho thấy, tất cả mọi chuyện, sắp bị vạch trần rồi...”

Dương ma ma nói: “Tiểu thư, ngài cứ lui dần từng bước, hiện giờ đã không thể lui được nữa rồi. Mười mấy năm qua, ngài vui hưởng được mấy ngày? Hẳn đã cho ngài được bao nhiêu trù mền? Nếu ngay cả quyền lực trong tay ngài cũng mất đi thì ngài ngắm thử xem, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào? Hơn nữa, tiểu thư, có lẽ ngay từ đầu, ngài đã mắc sai lầm rồi, quá sai rồi...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Không được, ta không thể làm vậy được...” Bà thoáng dừng rồi nói tiếp: “Ma ma, chẳng lẽ ta, thật sự sai rồi sao?”

Dương ma ma tỏ vẻ thân thiết đồng tình: “Tiểu thư, ngài nên hạ quyết tâm đi. Sở dĩ ngài phải ở trong thế bị động là bởi vì ngài còn ôm một tia ảo tưởng đối với hần. Chỉ cần ngài gạt bỏ đi ảo tưởng đó, áp dụng hành động tất yếu thì tình cảnh của ngài, sẽ tốt hơn rất nhiều...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Đúng vậy, sau hơn mười năm, mỗi một bước ta đều nhân nhượng thoái lui. Kết quả là, chẳng những bị một thái tử phi bình dân tước bỏ binh lực trong tay, mà còn, ngay cả hần, cuối cùng cũng vung đao chỉ vào ta. Nếu như ta không phản kháng, vậy thì kết cục của ta, còn có hoàng nhi của ta nữa, tất cả đều sẽ rất thảm hại...” Bà trầm mặc thật lâu rồi nói tiếp: “Ma ma, vào đêm trăng tròn, chẳng lẽ thật sự không thể đoàn viên?”

Dương ma ma nói: “Tiểu thư, nếu đã hạ quyết tâm, ngài sẽ không thể do dự nữa. Tất cả mọi chuyện đều đã an bài xong cả rồi. Đến lúc đó, vào đêm trăng tròn, ngài chỉ cần chiếu theo sự bố trí là được rồi. Sau khi thành công, phù trợ thái tử lên ngôi. Sau đó, nói ra tất cả sự thật, có vậy mới có thể bảo trụ địa vị của ngài...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Thái tử từ trước đến giờ đều không biết sự thật, hần có tin không?”

Dương ma ma nói: “Chẳng phải ngài vẫn còn một nghi tử hay sao?”

Mẫu Vân Cơ thì thào nói: “Ma ma, người bảo ta...?”

Dương ma ma nói: “Vị Đại Tề, vì chính bản thân ngài, đôi khi đành phải từ bỏ vài thứ, bằng không...”

Mẫu Vân Cơ kiên quyết nói: “Không, ta không thể...”

Dương ma ma lắc đầu, thở dài: “Tiểu thư, chẳng lẽ người không biết rằng. Tình thế hiện giờ đã như chỉ mảnh treo chuông. Ngài thử nghĩ xem, vì sao thái tử có thể dễ dàng tiêu diệt binh lực trong tay tiểu thư? Chẳng lẽ chỉ dựa vào kế sách của bọn họ thôi sao? Tiểu thư, ngài không cảm thấy thắng lợi của bọn họ quá dễ dàng hay sao? Ngày đó, binh lực mà người dẫn theo, chỉ phát huy được có bảy tám phần thực lực. Nô tỳ rất cuộc cảm thấy, đám võ lâm cao thủ mà người dẫn theo, tuyệt đối không chỉ có năng lực như vậy...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Ma ma, sau đó người có điều tra được gì không?”

Dương ma ma nói: “Nô tỳ đã tra được. Sau đó bọn họ đều bị thái tử phế bỏ võ công. Nhưng có một người đã nói một câu khiến ta chú ý đến. Người này chính là đệ tử Võ Đang. Hần nói: ‘Hôm nay không hiểu sao lại bị như thế. Cứ mỗi khi đánh đến lúc khẩn yếu, nội lực lại không thể phát huy. Nô tỳ đã cẩn thận hỏi rõ hần, mới biết được. Lúc hần đánh nhau với quân của thái tử, mỗi khi vận công lên mười phần công lực

thì nội lực đều đột ngột hạ thấp. Thời gian đó quá ngắn, bởi vậy, chỉ cần không vận công quá mức thì cũng không gây ra ảnh hưởng gì...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Chẳng lẽ, trước đó đã có người động tay động chân rồi sao?”

Dương ma ma nói: “Tiểu thư, sau đó, ngài không hề quan tâm đến đám nhân sĩ vô lâm bị phế bỏ võ công nhưng nô tỳ đã đi điều tra. Trên cơ bản, bọn họ đều đã biến mất vô tung...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Ma ma, người nói ‘biến mất vô tung’, chẳng lẽ muốn ám chỉ...?”

Dương ma ma gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đã biến mất khỏi thế giới này, còn khiến cho người ta không thể tra ra được trạng huống của bọn họ. Làm như bọn họ chỉ bỏ nhà ra đi ít ngày, mấy ngày sau sẽ lại trở về bình thường, không hề có ai đi truy tra...”

Mẫu Vân trầm mặc thật lâu, rồi hạ quyết tâm, nói: “Ma ma, xem ra, hắc đã âm thầm bố trí. Trong ngoài hoàng cung đều đã an bài không ít. Lúc ta đứng bên cạnh hắc, mặc dù cản trở hắc cùng thái tử gặp mặt nhưng ta tin rằng, hắc đã liên hệ được với thái tử rồi. Trong hoàng cung không thể làm việc, vậy thì chỉ có vào đêm trung thu mà thôi. Chỉ có vào ngày đó, hắc mới có thể triệu tập tất cả tần phi đến ngắm trăng. Còn ta, cũng có thể cho người trà trộn vào...”

Dương ma ma gật đầu, nói: “Tiểu thư, như vậy mới đúng. Trận chiến vào đêm trung thu này, chúng ta nhất định có thể thành công...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Ma ma, nếu ta không hành động vậy thì sớm muộn gì, đại đao cũng sẽ chém xuống đầu ta. Như vậy, chẳng những Đại Tề sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn, mà mọi đệ tử hoàng thất cũng sẽ trải qua một kiếp loạn rất lớn. Ta không thể đợi được nữa. Nếu thái tử không tin, vậy thì đành phải loại bỏ thái tử. Cho dù hắc không làm thái tử, cũng có thể giữ được cái mạng...”

Dương ma ma nói: “Ngài nghĩ được vậy là tốt rồi, Tiểu thư, vậy ta đi an bài...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Không, ma ma, người đừng vội, đi với ta đến một chỗ này trước đã...”

Dương ma ma nói: “Sao vậy, ngài vẫn quyết định gặp mặt bọn chúng trước hay sao?”

Mẫu Vân Cơ nói: “Dù sao hắc vẫn là con trai của ta. Bất kể thế nào, ta đều phải gặp hắc trước đã...”

Dương ma ma không nói gì nữa, chỉ gật đầu rồi tự mình lui xuống chuẩn bị kiệu...

239. Chương 241

CHƯƠNG 241: TRUNG THU

EDIT: DOCKE

Ngày mười năm tháng tám.

Đêm trung thu chính là đêm đoàn viên hàng năm của hoàng thất. Hoàng hậu cũng không ngăn cản thái tử vào cung thăm hỏi nữa. Ánh trăng trong ngự hoa viên, cũng giống như ánh trăng ở tất cả những nơi khác, sáng tỏ ngời ngời. Chỉ có điều, nơi nó chiếu xuống là một vùng ban công đình xá xanh vàng rực rỡ, là cả một đại gia đình yên vui đầm ấm, ai ai cũng nạm vàng mang ngọc, đẹp không sao tả xiết...

Đền cung đình lấp lánh, bóng cây khẽ lay động. Trước sự vinh hoa phú quý, ta không biết đang tiềm ẩn bao nhiêu nguy cơ. Ta chỉ nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu ngồi trên ghế thượng, tương kính như tân nhưng không biết đằng sau vẻ tươi cười của họ đang ẩn tàng bao nhiêu sát khí. Đức Phi nương nương cùng với nhóm tần phi ngồi hàng ghế dưới. Ai ai cũng đều cao quý hoa lệ, khoác lên mình những bộ cánh đẹp nhất, tốt nhất với những vật phẩm trang sức tinh xảo nhất. Ánh mắt luôn hướng về hoàng thượng, trượng phu của bọn họ ngồi hàng ghế trên. Còn thái tử phi ta đây cũng lọt vào tầm ngắm của bọn họ. Ta có cảm

giác, ánh mắt bọn họ nhìn ta rất phức tạp, thoáng mang theo một ít khinh thường... Điều này thì ta có thể lý giải được... Nhóm tần phi bên cạnh thiên tử này, mỗi người đều có xuất thân cao quý, cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày ta lại có thể cùng ngồi cùng ăn với bọn họ. Bình thường, lúc kẻ vãn bối này hành lễ thỉnh an bọn họ, cái loại thần thái cao quý mà lạnh nhạt của bọn họ, ta nhìn riết cũng thành quen rồi. Cho nên, bọn họ có bất hòa hay nhìn ta một cách lãnh đạm thì ta cũng xem như không có mà thôi...

Ngự hoa viên đèn đuốc sáng trưng. Thiên hạ đệ nhất toàn gia tụ hội trong ngự hoa viên giữa tiếng nói chuyện thanh tao, tiếng nhạc êm dịu ngân nga. Ánh trăng trên cao cũng tròn đầy sáng tỏ hơn hẳn mọi ngày. Ta nghĩ, có phải thần tiên cũng đang hâm mộ gia đình phú quý đệ nhất thiên hạ này hay không?

Phong tục ở đây khác với ở Tây Sở, chỉ có hoàng cung Đại Tề mới có.

Ta không khỏi nhớ đến bữa tiệc cưới của ta cùng Tuyên Vương. Chỉ một hồi sóng gió đã đẩy Tuyên Vương vào thế bị động. Kết quả cuối cùng, Tuyên Vương cùng Bình Vương trở mặt thành thù, còn ta cũng thuận lợi thoát thân. Hôm nay, Tuyên Vương và Bình Vương cũng được mời đến dự yến hội hoàng cung. Chỉ có điều không còn uy phong như ngày xưa nữa, hai người chỉ lặng lẽ ngồi ở hàng ghế của mình.

Đây là yến hội hoàng cung. Ta lại có cảm giác ánh trăng trên bầu trời thật âm u, dường như đang tuyên cáo sẽ có một trận gió lốc...

Rượu quá nửa tuần, vẫn không thấy có động tĩnh gì. Chỉ nhìn thấy hoàng hậu Mẫu Vân Cơ hơi hơi mỉm cười, quan tâm chăm sóc đĩa rau chén rượu cho hoàng thượng, chỉ cử sáo sóc thân thiết cực kỳ. Khóe mắt dư quang nhìn lại, dường như ta nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ không rõ của hoàng thượng kia lại dần dần trở nên rõ ràng...

Khuôn mặt của hoàng thượng Bá Văn Đế hơi hơi tủm tỉm cười, ánh mắt hiền hòa nhìn thê tử của mình. Miệng hần khê mấp máy, mặc dù không nghe được âm thanh nhưng ta lại đọc được hần nói: “Ái phi, đã bao ngày qua làm khó cho khanh. Bệnh tình của ta khiến nàng vất vả nhiều rồi...”

Mẫu Vân Cơ đáp: “Hoàng thượng, một chút khổ này thần thiếp chịu nổi mà, có đáng kể gì đâu. Chỉ cần bệnh thể của hoàng thượng khỏi hẳn, cho dù thần thiếp có phải chịu khổ thêm nữa, cũng đáng thôi...”

Bá Văn Đế hơi hơi mỉm cười, gật gật đầu nói: “Lâu ngày mới biết được lòng người. Rốt cuộc cũng chỉ có người vợ kết tóc mới là người hiểu biết. Chỉ có điều...”

Hần vỗ vỗ bàn tay. Hai cung nữ mặc cẩm bào, bưng lên một đĩa điểm tâm xanh đậm, vàng óng ánh. Hoàng thượng cười, nói với Mẫu Vân Cơ: “Ái phi, đây là bánh đoàn viên bạch ngọc, trầm sai người làm riêng cho nàng đó. Chẳng phải nàng thích nhất là loại điểm tâm này sao? Nào, ném thử xem?”

Trên mặt Mẫu Vân Cơ hiện ra một tia cười tủm tỉm. Gương mặt ôn nhu tinh xảo của bà dương lên, nhìn Bá Văn Đế: “Hoàng thượng, ngài vẫn luôn nhớ đến bánh đoàn viên bạch ngọc này a. Hàng năm ngài đều sai người chuẩn bị một mâm cho thần thiếp...”

Bá Văn Đế cười nói: “Ái phi, nàng là người vợ kết tóc của ta, cần gì phải nói những lời khách khí như vậy. Trầm chuẩn bị cho nàng một chút này, có đáng là gì so với công lao nàng đã trợ giúp trầm, phụ tá trầm?”

Bọn họ tuy vừa cười vừa nói những lời này, nhưng ta thấy trong mắt Bá Văn Đế chứa đầy hàn ý. Hàn ý kia tuy được che dấu rất sâu, nhưng vẫn vô tình lộ ra. Ta nghĩ, hần bị Mẫu gia kiềm chế nhiều năm, đã không còn bình tĩnh nổi nữa rồi, cho nên mới khẩn cấp thiết kế một cái bẫy thế này.

Hoàng hậu mỉm cười, nói: “Hoàng thượng, vẫn giống như năm ngoái, thần thiếp cũng chuẩn bị điệu múa tế nguyệt. Sao không để bọn họ tiến lên vì hoàng thượng hiển vũ?”

Bá Văn Đế nở nụ cười, gật gật đầu.

Hoàng hậu giơ tay ra hiệu. Thái giám bên cạnh tuyên triệu đội múa. Trong tiếng nhạc du dương, hơn mười nữ tử mặc bạch y, mảnh mai thanh nhã đi vào, múa điệu tế nguyệt. Kỹ thuật nhảy múa của họ rất cao siêu. Lúc xoay tròn giống như một đóa sen trắng đang nở rộ. Thân nhẹ như chim yến. Lúc tụ thành hình, lúc phân tán. Đến đoạn kết thúc, mấy người tay áo tung bay, tựa như những nàng tiên bay lên không trung rồi hạ phàm, xếp thành bức tường người, tạo hình häng nga lên cung trăng...

Bá Văn Đế xem múa, hưng trí bừng bừng. Gương mặt gầy gò tũm tũm cười. Ánh mắt hòa ái nhìn người vợ kết tóc ngồi bên cạnh.

Đúng lúc này, tiếng nhạc giữa viện bất ngờ thay đổi, tựa như tiếng những viên trân châu lớn nhỏ rơi trên bàn ngọc. Tiếng nhạc vang lên dâng trào ý trí chiến đấu. Trên sân khấu, mấy cung nữ làm thành kiệu công, cung nữ đứng ở trên cao nhất bỗng nhiên cười, làm động tác bay về phía trước. Hai cung nữ bên dưới cũng nẩy đầu vai lên. Lực từ vai phát ra, đẩy cung nữ bên trên bắn lên. Cung nữ kia lộn mấy vòng trên không trung. Lúc đang muốn rơi xuống, bỗng nhiên mũi chân lại chạm lên vai của một cung nữ khác, bay vút lên, nhắm thẳng đến chỗ Bá Văn Đế. Giữa không trung, ta thấy nàng rút từ trong thắt lưng ra một vật chói lọi, chĩa thẳng vào Bá Văn Đế...

Mọi người ngồi dưới đài kinh hô. Hiển nhiên là năm ngoái không hề có màn này. Mắt thấy cung nữ kia đã sắp bay đến trước người Bá Văn Đế thì bỗng nhiên có một thái giám từ phía sau Bá Văn Đế lách ra, vung phát trần. Một luồng kinh lực vô hình bắn ra, ngăn trở cung nữ kia. Cung nữ kia ngã xuống đất, cuộn cuộn lộn mấy vòng. Bàn tay nàng mở ra làm cho vật đang cầm trong tay rơi xuống đất. Đó là một tấm liễn ngân tuyến, bên trên khắc bốn chữ lớn: “Đoàn tụ sum vầy!”

Bá Văn Đế đang định tức giận thì Mẫu Văn Cơ lại nói: “Hoàng thượng, đây là một tiết mục mà thần thiếp đã an bài. Điệu múa năm ngoái hơi nặng nề một chút, cho nên thần thiếp kêu các cung nữ tạo thêm một ít động tác mới. Không bẩm báo trước lên hoàng thượng, khiến hoàng thượng sợ hãi, đều là thần thiếp không đúng...”

240. Chương 242

CHƯƠNG 242: CUNG NỮ

EDIT: DOCKE

Bá Văn Đế nghe xong, hơi bình tĩnh lại, nhìn xuống dưới. Chỉ thấy đôi mắt dài của cung nữ kia rưng rưng nước mắt, làn da trắng bạch, bàn tay thon dài. Thân mình té ngã dưới đất hơi hơi run rẩy, giống như một con thú nhỏ bị thương. Trong lòng Bá Văn Đế bỗng nhiên dâng lên một cảm giác quen thuộc. Ông nhìn cung nữ kia. Diện mạo tuy rằng không giống, nhưng trong cảm nhận của ông, thần thái này rất giống với vị nữ tử kia. Tuy nàng do chính tay ông giết chết, nhưng chưa có một giây phút nào ông quên được nàng.

Ông không tự chủ được từ từ rời khỏi chỗ ngồi, đi đến chỗ nữ tử kia, muốn đỡ nàng dậy. Ông vuốt ve xương tay nhỏ nhắn mềm mại của nữ tử. Cảm giác quen thuộc lại dâng lên trong lòng ông. Nữ tử kia lão đảo đứng lên. Nước mắt dần dựa trên khuôn mặt trắng nõn tựa như trân châu, khiến Bá Văn Đế hoảng hốt. Tựa như ông đang thấy lại nữ tử kia chết trong tay mình, đang nhìn mình, cũng với thần thái này.

Đúng lúc đó bỗng xảy ra đột biến. Nữ tử kia bỗng nhiên rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm, nhắm thẳng vào Bá Văn Đế. Khuôn mặt nàng tuy còn chưa khô nước mắt, nhưng khóe miệng và khóe mắt lại đang cười lạnh...

Nàng nhìn thấy thanh đoản kiếm đang đâm xuống người Bá Văn Đế. Nhưng cùng lúc đó, nàng lại nghe thấy âm thanh đoản kiếm tiếp xúc với kim loại. Nàng biết, thì ra Bá Văn Đế đang mặc áo giáp tơ vàng. Bá Văn Đế lui về sau vài bước, trên mặt không hề có bóng dáng của sự hoảng hốt. Thay vào đó, là biểu tình bình tĩnh mà tàn khốc. Còn hơn mười vũ công kia, mỗi người đều tự tay rút thanh kiếm mỏng giắt trong thắt lưng ra, nhắm thẳng về phía Bá Văn Đế mà đuổi giết...

Trong yến hội, tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên. Nhóm nương nương quen sống an nhàn sung sướng kia kinh hoảng hỗn loạn. Có vài vị còn chui cả xuống gầm bàn mà trốn. Ta vốn cũng muốn vào đó trốn, chỉ đáng tiếc, thái tử gia Tề Thụy Lâm không cho phép, nói rằng làm vậy quá mất thể thống, lại nói: “Tất cả đều sẽ như kết cục đã định, nàng còn sợ cái gì?”

Ta suy nghĩ, thấy cũng đúng, lại cười nói: “Chẳng qua thiếp chỉ muốn thử nghiệm xem, thái tử phi mà trốn xuống gầm bàn thì sẽ có cảm giác thế nào thôi mà!”

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau ta nghe thấy vậy liền cười lạnh. Tư Đồ và hắn cùng cười lạnh, nói: “Tuệ Như, sao ngươi cứ luôn có những suy nghĩ kỳ quái như vậy? Cho dù là đang ở trong những tình huống nguy cấp?”

Ta đang định trả lời, lại nghe thấy ở giữa điện vang lên một tiếng cười lớn. Đó chính là tiếng cười đắc ý của Bá Văn Đế...

Bá Văn Đế ngửa mặt lên trời mà cười, nói: “Hoàng hậu, vì đêm nay, có lẽ ngươi đã phải làm không ít chuyện nhỉ?”

Hoàng hậu nường nường gặp chuyện thất bại, sắc mặt trắng bệch, nghiêng răng, vung tay lên. Từ trong bụi hoa, vô số hắc y sát thủ bật mặt chạy ra, nhấp nhô, bao vây lấy Bá Văn Đế. Bá Văn Đế dù gặp nguy vẫn ung dung vỗ vỗ tay. Tiếng áo giáp khua động, từ bốn phương tám hướng chình tề vang lên. Trong ngự hoa viên liền xuất hiện vô số binh lính mặc áo giáp, bao hắc y nhân cùng đám vũ công vào trong vòng vây...

Tình thế đã nghiêng hẳn về một bên, mọi người ai cũng đều nhìn ra được. Hiện giờ, ngoại trừ buồng tay chịu trôi ra, hoàng hậu không còn biện pháp nào khác. Sắc mặt hoàng hậu nường nường càng thêm trắng bệch, đôi môi run rẩy nói: “Hóa ra, ngươi đã sớm có chuẩn bị...”

Bá Văn Đế lạnh lùng nhìn người một khắc trước vẫn còn xưng là ái phi kết tóc của mình, nói: “Ngươi có mưu đồ giết trẫm, còn có lời gì để nói nữa không?”

Hoàng hậu nường nường suy sụp ngồi xuống, lại nói: “Sao ngươi còn không ra tay đi?”

Chỉ thấy Bình Vương ngồi còn chưa cố định, vỗ vỗ bàn tay. Từ trong điện lại ủa ra vô số binh sĩ, bao vây đám binh giáp của hoàng thượng. Một tiếng ra lệnh, đao qua kiếm lại, đánh giáp la cà. Chúng ta bị binh đoàn áo giáp vây quanh. Tiếng kinh hô vang động cả cung điện. Nhóm tần phi vô cùng sợ hãi, hoảng loạn tứ tán. Còn đám vũ công kia, xem ra võ công cực cao. Họ thoát khỏi vòng vây của binh đoàn áo giáp, tấn công về phía Bá Văn Đế. Lão cha liền phi thân nhảy lên, đứng ngăn trước người Bá Văn Đế, đánh nhau với bọn họ. Đám vũ công này, xem ra là lợi thế cuối cùng của Mẫu gia, võ công không kém, lập thành trận thế, đầu ngang tay với lão cha...

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt. Đám người vây quanh chúng ta, ngăn cách chúng ta với hoàng thượng và hoàng hậu, không cho chúng ta tiếp cận. Còn Tề Thụy Lâm vẫn đứng ở bên cạnh ta, mặt nhăn mày nhíu mà nhìn đám binh sĩ hỗn chiến. Mắt thấy quân hoàng hậu sắp bại trận lần nữa, bị bóng người liên tiếp bủa vây đàn áp. Cuối cùng chỉ còn lại vài người.

Bỗng nhiên đúng lúc đó, giống như từ trong ánh trăng truyền đến một luồng đao quang như sấm sét, nhắm thẳng vào Bá Văn Đế. Tề Thụy Lâm quát to một tiếng: “Nguy hiểm...” đồng thời phóng thẳng đến chỗ phụ vương.

Ta gọi một tiếng: “Tiểu Phúc Tử?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chức trách của ta là bảo vệ ngươi.”

Ta đánh giọng: “Có Tư Đồ bảo vệ ta là được rồi, mau đi bảo hộ thái tử...”

Tiểu Phúc Tử lúc này mới chịu chạy đi, nhưng đã quá muộn. Luồng đao quang như sấm sét kia ban đầu muốn chém vào người Bá Văn Đế, nay lại bổ thẳng về phía Tề Thụy Lâm. Mắt thấy đã sắp chém đến anh rồi...

Lão cha phi thân nhảy lên, tung chưởng phong tấn công về phía đao quang. Đao quang kia bị lệch đi, nhưng vẫn chém trúng cánh tay trái của Tề Thụy Lâm. Máu tuôn ra xối xả tựa vòi. Ta vội định chạy qua nhưng đã bị Tiểu Phúc Tử giữ chặt...

Ta thấy Bá Văn Đế đi lên trước, ôm lấy Tề Thụy Lâm, thất thanh kêu: “Hoàng nhi, con sao rồi? Ngươi đau, mau truyền ngự y...”

Ngón tay của lão cha liên tục điểm xuống, phong bế mấy huyệt đạo của Tề Thụy Lâm. Lúc này Tiểu Phúc Tử mới buông ta ra, cho ta chạy đến chỗ Tề Thụy Lâm. Ta nhìn thấy trên mặt Tề Thụy Lâm đầy vết máu.

Giờ khắc này ta mới biết được, ta sợ phải mất anh đến mức nào. Anh thấy ta chạy vội tới, khuôn mặt đầm đìa máu tươi bỗng nhiên tùm tùm cười. Ta thấy bờ môi của anh khê mở, nói một câu: “Ta không sao mà...”

Bá Văn Đế sắc mặt âm trầm, buông Tề Thụy Lâm ra, nói: “Hoàng nhi, ta sẽ bắt bà ta phải trả giá đắt...”

Quân hoàng hậu đã bị tiêu diệt gần hết. Thấy mình sắp đại bại, hoàng hậu vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, không nói được một lời. Vài vũ công đứng xung quanh bà, tay cầm kiếm, quyết bảo vệ bà cho đến phút cuối cùng...

Chỉ mới một lát mà không khí trong ngự hoa viên đã tràn ngập mùi máu tanh. Khu vườn trải rộng hoa tươi này, mới một khắc trước còn phú quý tràn đầy, bây giờ lại như chiến trường Tu La*. Nơi nơi đều là thi thể binh sĩ mình đây máu tươi. Mấy cung nữ nhảy điệu tể nguyệt, phần lớn đều đã phải đền tội. Xác chết của bọn họ cùng những binh sĩ nằm khắp nơi trong hoa viên, không còn nét mặt như xưa nữa...

Ta trông thấy hoàng hậu nương nương bị vài tên tướng sĩ áp đi, cùng với Mẫu gia chờ đợi đại tội tru cửu tộc như thế nào. Một quyết định sai lầm của bà đã khiến cho người trong toàn tộc bị chôn cùng. Trong nước Đại Tề lại nổi lên vô số gió tanh mưa máu. Người có quan hệ với Mẫu gia đều không thể thoát khỏi vận mệnh này. Ta nghĩ đến lúc đó, người phải chết e rằng sẽ có hàng ngàn hàng vạn người. Mẫu gia, tam họ ngũ vọng, trải qua trường hạo kiếp này, tên của bọn họ có còn xuất hiện trong ‘Dòng họ lục’ của Đại Tề nữa hay không?

Bá Văn Đế dường như không nhìn thấy trong hoa viên ngập đầy xác chết. Trên mặt hằn lộ ra ý cười, từ ái liếc mắt, dùng một tay bịt lấy miệng vết thương, ngồi bên cạnh Tề Thụy Lâm: “Hoàng nhi, may mắn có con giúp đỡ, trẫm mới có thể một lần diệt trừ Mẫu gia. Kế tiếp, phụ tử chúng ta liên thủ, tạo dựng một thế giới mới cho Đại Tề, không còn bị tam họ ngũ vọng kiềm chế nữa. Hoàng nhi, sau này, chính là thời cơ tốt cho con đại triển quyền cước* (ra tay, vẫy vùng)...”

Ghi chú:

* A Tu La (Asura, gọi tắt là Tu La) là 1 trong 6 đường, 1 trong 8 bộ chúng, 1 trong 10 giới, một trong những vị thần xưa nhất ở Ấn Độ, Một loại quỷ thần hiếu chiến, thường bị coi là ác thần và thường tranh đấu với trời Đế Thích không ngừng, đến nỗi đã xuất hiện các từ A Tu La trường, A Tu La chiến

241. Chương 243

CHƯƠNG 243: TÀN NHÃN

EDIT: DOCKE

Tề Thụy Lâm miễn cưỡng đứng dậy, hành đại lễ với Bá Văn Đế rồi nói: “Tất cả xin nghe theo sự sắp xếp của phụ vương...”

Bá Văn Đế hài lòng gật gật đầu, nói: “Hoàng nhi, may mà có con, trẫm mới không bị tiện nhân kia gây thương tích. Trong ba hoàng nhi, con là đứa hiếu thuận nhất. Không giống như hai đứa kia, một kẻ thì khoanh tay đứng nhìn, một đứa không ngờ còn dám giúp cho tiện nhân kia...”

Ông nghiến chặt răng nói: “Trẫm sẽ không bỏ qua cho bọn họ...”

Bình Vương đã bị áp giải vào đại lao. Ta không khỏi nghĩ. Chẳng lẽ, ngay cả Tuyên Vương, ông cũng không buông tha? Tuy Tuyên Vương không cứu giá (cứu vua), nhưng cũng không hề tham dự vào chuyện này. Ông làm như vậy, chẳng phải đã quá mức phân biệt hay sao? Tuyên Vương, chính là con ruột của ông mà!

Tề Thụy Lâm nghe xong, khuyên nhủ: “Phụ hoàng, mặc dù đại ca tham dự vào chuyện này, trừng phạt rất đúng tội nhưng nhị ca thì không. Nhị ca hiển nhiên không hề biết chuyện xảy ra hôm nay. Phụ hoàng cũng

không thông báo cho nhị ca biết, nên cũng không thể trách nhị ca không tương trợ. Dù sao, trận binh biến này là do Mầu hậu tạo phát, nhị ca không tham dự vào đã chứng tỏ lòng trung thành lớn nhất đối với phụ hoàng rồi...”

Ánh mắt Bá Văn Đế âm u bất định, rốt cuộc cũng cười, nói: “Nể mặt hoàng nhi, trầm tạm tha cho hần. Cũng may, trầm còn có hoàng nhi trợ giúp trầm...” Nói xong, ông vỗ về mu bàn tay Tề Thụy Vương, thở dài: “Trầm có con rồi, không cần đến hai tên nghịch tử kia nữa!”

Tề Thụy Lâm nói: “Phụ hoàng...?”

Bá Văn Đế cười nói: “Hoàng nhi yên tâm, trầm sẽ không giáng tội Tuyên Vương. Nhưng Bình Vương thật sự có tội, làm thế nào cũng không thể trốn thoát...”

Trong mắt ông không hề có vẻ gì là bất nhẫn hay đau lòng, chỉ toàn là ý cười tàn nhẫn. Ta nghĩ, có phải tất cả quân vương đều như thế hay không? Một khi có kẻ dám phản bội, mặc kệ là ai, cho dù là người thân tín nhất cũng vậy, đều tránh không được ngọn dao mổ chém xuống đầu bọn họ?

Trong đại lao Tông Nhân Phủ, Mầu Văn Cơ đầu tóc rối tung, mặc bộ quần áo tù màu trắng, lẳng lẳng đứng trong đại lao. Cũng giống như tất cả nhà tù khác, nơi này cũng không có gì có thể ưu đãi bà. Chỉ trong một đêm, toàn bộ người có thân thích với Mầu gia đều bị áp giải vào đại lao Tông Nhân Phủ. Tông Nhân Phủ quanh quẽ, hàng ngày hiếm người bị bắt nhốt vào, hiện giờ lại kín người hết chỗ. Sự ưu đãi uy nhất dành cho bà chính là, bà ở một mình trong một gian nhà tù, hơn nữa còn là một gian độc lập. Gian nhà tù này nằm ở một góc của đại lao Tông Nhân Phủ, quanh quẽ, yên tĩnh, không người quấy rầy. Bà đứng giữa phòng, không khỏi nghĩ. Các thân hữu (người thân, bạn bè nói chung) trước kia luôn xem bà là chỗ dựa vững chắc nhất của Mầu gia, hiện giờ, có phải đều đang nhìn bà với ánh mắt đều tràn ngập oán hận hay không?

Bà không khỏi hơi hơi cười khổ, nghĩ rằng. Mầu gia có thể thoát khỏi kiếp nạn này được không?

Ngoài cửa nhà tù truyền đến tiếng âm thanh mở khóa. Một thân hoàng bào lấp lánh xuất hiện ở cửa lao. Bà biết, nên tới rồi cuộc cũng đã tới, hần đứng là vẫn còn muốn đến nhìn mình một cái...

Bà không hành lễ với ông, cũng không hề biểu hiện chút cảm xúc nào, chỉ hơi cười cười, hỏi: “Hoàng thượng, người quả thật vẫn còn đến đây, đến xem bại tướng dưới tay người?”

Bá Văn Đế đơn độc đi vào gian nhà tù, nhìn người bên trong nhà tù, cho dù trên người không còn được mặc cung phục hoa lệ, nhưng vẫn luôn có dáng vẻ cao quý hào phóng của bậc quốc mẫu, nói: “Thật hiếm có, người còn gọi ta một tiếng hoàng thượng ư? Trong lòng người, chẳng phải đã không còn xem ta là hoàng thượng từ lâu rồi đó sao?”

Mầu Văn Cơ cười khổ: “Ta không xem người là hoàng thượng thì có ích gì chứ? Chỉ cần mọi người đều xem người là hoàng thượng là được rồi...”

Bá Văn Đế ha ha cười: “Lúc người nhìn thấy con trai của người dùng thân chắn cho ta một đao, có phải người rất đau lòng, tựa như bị xé thành hai mảnh hay không?”

Mầu Văn Cơ nói: “Quả thật ta không bằng người, không ngờ lại dám an bài người ám sát chính mình. Nếu như hoàng nhi không cứu người, vậy chẳng lẽ người thật sự để hần ám sát?”

Bá Văn Đế cười lạnh: “Trên người trầm có mặc áo giáp tơ vàng. Hần làm sao có thể đâm được ta? Ta lại muốn nhìn, vị hoàng nhi đứng gần ta nhất này, có đến cứu ta hay không...”

Mầu Văn Cơ thở dài: “Hần đúng là đã cứu người. Nếu như không phải vì có vị tiền bối kia, vậy thì người đã có thể đắc thủ, nhất tiểu song điều, vừa diệt trừ ta, lại vừa diệt trừ được hần?”

Bá Văn Đế nở nụ cười: “Không cần gấp. Mầu gia đã sụp, sau này, trầm có thiếu gì thời gian, dần dần xử lý vị hoàng nhi này của ta. Người cho rằng, người còn có thể bảo vệ được hần hay sao?”

Mầu Văn Cơ mặt trắng bệch như tuyết. Bà nói: “Một bước sai, thua cả ván bài. Vốn tưởng rằng lúc này đây có thể loại trừ được người, không thể tưởng được, lại khiến cho toàn bộ người Mầu gia và tam họ ngũ vọng bị kéo vào vòng lốc xoáy này...”

Bá Văn Đế lạnh nhạt nói: “Vì sao ngươi lại muốn diệt trừ trẫm, trẫm làm hoàng thượng không tốt hay sao? Trong lúc trẫm cầm quyền, bốn biển thái bình, khuếch cương đất đai, dân chúng an cư lạc nghiệp. Vì sao ngươi lại muốn diệt trừ ta?”

Mẫu Vân Cơ cười lạnh: “Bốn biển thái bình, khuếch cương đất đai, vì sao đại tướng có công lao mỗi năm một giảm, không phải bị chết ở chiến trường Tây Sở thì cũng bị ám sát tại nhà? Còn không phải vì mang phải tội danh có lẽ có có lẽ không mà bị người xử tử hay sao? Đến cuối cùng, còn lại, chẳng qua chỉ là những hạng người cúi đầu áp tai trước người mà thôi? Trong hậu cung, mỗi ngày, những nữ tử vì người mà chết, có bao nhiêu người? Nếu không có người của tam họ ngũ vọng chống đỡ thiên hạ của Đại Tề, Đại Tề đã sớm bị người biến thành nước không ra nước rồi!”

Bá Văn Đế cười một tiếng dài: “Cho nên, trẫm thiết trí bố cục như vậy, trước giết chết năm tên quan viên triều đình, khiến người cho rằng trẫm sẽ xuống tay với người, bức người phải chó cùng rứt dậu* (ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy). Đồng thời, cùng liên thủ với hoàng nhi ngoan của ta, chứng thực tội danh hành thích hoàng thượng. Cuối cùng, một trận quét sạch Mẫu gia...”

Sắc mặt Mẫu Vân Cơ xám trắng: “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngươi không thể buông tha cho thái tử?”

Bá Văn Đế nói: “Vì cái gì ta phải buông tha cho hắn? Hắn là con của ngươi, chứ có phải là con ta đâu...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Thì ra, ngươi đã sớm biết!”

Bá Văn Đế nói: “Mười mấy năm trước, trẫm đã biết rồi. Đừng tưởng rằng ngươi làm không chút sơ hở, đem tiểu tư kia vào lãnh cung trao đổi với con trai của phế phi kia thì trẫm không hay biết gì. Những gì trẫm biết được cũng không ít hơn người đâu. Hiện giờ, hoàng nhi của ngươi đối với mẫu thân của hắn, khẳng định là vô cùng oán hận. Một mẫu thân hồng hạnh xuất tường, chi bằng không cần...”

Mẫu Vân Cơ kinh hãi: “Vì sao hắn lại cho rằng ta hồng hạnh xuất tường? Không thể nào, ngươi lại giở trò gì rồi?”

Bá Văn Đế nhàn nhạt nói: “Ta có giở trò gì đâu, chẳng qua, một thủ hạ của ta trông thấy quá trình ngươi tráo con, trong cảm nhận của nàng, ngươi là hồng hạnh xuất tường. Cho nên đã kể lại như vậy cho thái tử phi nghe. Những lời nói của một kẻ bị khống chế thần chí, bọn họ luôn đặc biệt tin tưởng. Mẫu thân như ngươi, tuy là mẫu thân của hắn, nhưng lại là một mẫu thân phẩm đức bại hoại. Hắn nhất định rất thống khổ? Cho nên, cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn giúp phụ vương của hắn...”

242. Chương 244

CHƯƠNG 244: THIÊN TỬ

EDIT: DOCKE

Bá Văn Đế lại nở nụ cười. Trên mặt ông đã mất hẳn vẻ hiền lành thường ngày, mà chỉ còn lại điên cuồng mà âm độc. Nếu như lúc này có ai tiến vào nhìn thấy, nhất định sẽ không thể tin được đây chính là thiên tử ngày thường vẫn ngồi trên long ý (ghế rồng vua ngồi).

Mẫu Vân Cơ dường như đã bị giáng một đòn trí mạng, ngã ngồi xuống giường, nói: “Lúc trước, ta không nên làm như vậy...”

Bá Văn Đế nở nụ cười, một nụ cười thỏa mãn. Ông nói: “Trẫm cũng là con cháu của hoàng thất. Thiên hạ này, vốn có một phần của trẫm. Ngươi cần gì phải quản ai sẽ là thiên tử? Chỉ cần ngươi thành thành thật thật, trẫm cần gì phải làm đến nước này?”

Mẫu Vân Cơ thì thào: “Ngươi làm sao có thể so được với chàng? Chỉ có chàng mới là thiên tử chân chính. Cho dù ngươi có giống đến cỡ nào thì cũng không thể nào là chàng được...”

Bá Văn Đế nhàn nhạt nói: “Nhưng có ai tin chứ? Ai sẽ tin lời người nói? Hoàng thượng mà người đã nhìn nhận mười mấy năm qua, nay lại bị người phủ nhận, có ai sẽ tin đây? Cho dù là có làm nghi thức hoa tâm, cũng sẽ không tra ra chân tướng. Bởi vì, trẫm cũng mang huyết thống của hoàng thất...”

Mẫu Vân Cơ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt phủ đầy sự tuyệt vọng: “Không, nhất định sẽ có người tin tưởng người không phải là hoàng thượng, mà chỉ là một tên trộm cướp ở huyện Xích Tuyền mà thôi...”

Bá Văn Đế cười ha hả, cười đến nỗi gần như không thể đứng thẳng người lên được. “Nữ nhân này không lẽ điên rồi, dám nói hoàng đế là trộm cướp? Người cùng ngủ chung một giường mười mấy năm qua lại biến thành trộm cướp sao?”

Gương mặt Mẫu Vân Cơ gần như trở nên trong suốt. Bà nói: “Đúng vậy, người là hậu duệ (con cháu đời sau) lưu lạc bên ngoài sau khi Thập hoàng thúc bị tru di. Nhưng người không có tư cách làm hoàng thượng. Ta nhất định phải nói cho hoàng nhi biết, để hắn không bị người lừa bịp nữa...”

Bá Văn Đế nhàn nhạt nói: “Có ai tin người. Nếu ta không nói, ai sẽ tin vào lời nói của một nữ nhân hồng hạnh xuất tường? Từ nay về sau, Mẫu gia và tam họ ngũ vọng các người đã không còn năng lực kiềm chế ta nữa. Đây đều là nhờ có sự trợ giúp của thái tử phi, nghĩ ra một ý kiến hay như vậy, khiến cho người của tam họ ngũ vọng dần dần bị thế lực mới trong triều đình thay thế, khiến ta có thể phá vỡ được thành lũy chắc chắn do tam họ ngũ vọng các người tạo dựng. Bằng không, chỉ giết năm tên quan viên cảm kích kia, giết người, cũng chẳng có ích lợi gì. Trẫm cũng không muốn làm một hoàng đế bù nhìn. Trẫm muốn trở thành một hoàng đế chân chính...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Nhất định sẽ có người phát hiện ra bộ mặt thật của người. Quý Ảnh thần y chính là thị vệ thân cận của tiên hoàng, nhất định sẽ nhận ra người...”

Bá Văn Đế cười: “Hắn ư? Mười mấy năm trước đã bị ta phái đến Tây Sở. Từ đó đến nay, ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua. Cách lâu như vậy rồi, hắn làm sao có thể nhận ra thân phận của ta? Cho dù hắn có cảm thấy ta thay đổi, thì đã sao nào? Mười mấy năm trước còn có người nhận ra hắn, biết hắn là hoàng kim thị vệ số một bên cạnh hoàng đế. Nhưng hiện giờ, hắn đã hoàn toàn thay đổi rồi. Một lão già gầy như thân trúc như vậy, có ai sẽ tin hắn đây?”

Bá Văn Đế lo nghĩ, thì thảo nói: “Vẫn nên tìm cơ hội trừ bỏ hắn mới được...” Ông đột nhiên cười, “Không phải cũng giống như lúc trước, người đã làm cho tất cả đám tần phi quen biết bên cạnh hoàng thượng đã chết kia biến mất đó sao. Xem ra trẫm cũng phải khiến cho Quý Ảnh thần y biến mất khỏi thế gian này...”

Mẫu Vân Cơ nói: “Cuối cùng, báo ứng lại báo lên đầu của chính mình. Ta có lỗi nhất, chính là Tần Vạn Nghi. Nữ tử này, lúc trước tiến cung gặp được hoàng thượng, sau đó tuy đã đào hôn (giống như cô dâu bỏ trốn) nhưng lại bị Tây Sở tặng trở về. Với trí thông minh của nàng, đã phát hiện người không ổn. Ta chẳng những không hề ngăn cản người xử tử nàng, mà còn trở mặt nhìn cả nhà nàng bị tru di...”

Bá Văn Đế nói: “Người cần gì phải giả mèu khóc chuột? Chúng ta đều cùng một loại người, vì mục đích không từ thủ đoạn. Tựa như lúc trước người vì muốn giữ vững ngôi vị hoàng hậu, vì không muốn hoàng tử của tần phi khác được lên ngôi hoàng đế mà tìm người thế thân, ta cũng vậy, chỉ vì muốn giữ vững ngôi vị hoàng đế của ta...”

Mẫu Vân Cơ thở dài: “Vào lúc đó, Đại Tề có đến hơn mười vị hoàng tử. Ai Ai cũng chăm chăm nhắm vào ngôi vị hoàng đế. Nếu như để mọi người biết được hoàng thượng chưa ngồi long ý được mấy ngày đã băng hà, không biết sẽ gây nên bao nhiêu gió tanh mưa máu. Ta cũng chỉ bất đắc dĩ mới phải làm như vậy...”

Bá Văn Đế nói: “Hay cho câu chỉ bất đắc dĩ mới làm. Cái mà người cho rằng chỉ là một việc làm bất đắc dĩ đó, chính là tánh mạng của toàn tộc. Còn ta, từ nay về sau, thoát khỏi tam họ ngũ vọng là có thể an ổn làm hoàng thượng của ta. Từ nay về sau, ta chính là chân mệnh thiên tử chân chính...”

“E rằng không cần thiết!” Cửa nhà lao bỗng nhiên mở ra, hơn mười lão nhân râu tóc bạc phơ nối đuôi nhau đi vào. Những người này chính là nhóm lão vương gia đã ẩn cư trong Càn Khôn Cung. Tiếp theo, thái tử cùng thái tử phi theo sau họ, cũng thông thả đi vào.

Một vị lão nhân đầu bạc nhìn Bá Văn Đế trước mắt, nói: “Thì ra người là hậu duệ của Thập hoàng chất. Thập hoàng chất (cháu) vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại, lưu lạc bên ngoài, sau đó qua đời tại dân

gian, nhưng cũng không hề nghe nói có lưu lại con cái. Không thể ngờ được lại để lại người, còn trở thành một tên trộm cướp...”

Bá Văn Đế nhìn nhóm người này, đột nhiên hiểu ra. Hắn đã lọt vào một cái bẫy, một cái bẫy đã được an bài tỉ mỉ. Hắn đảo mắt nhìn về phía Mẫu Vân Cơ. Trên mặt Mẫu Vân Cơ đã khôi phục vài phần nhan sắc. Vị thái tử phi không đội trời chung với bà, không ngờ còn đến bên cạnh bà giúp đỡ, thân thiết gọi một tiếng: “Mẫu hậu...”

Mẫu Vân Cơ còn từ ái vuốt ve tóc nàng...

Ông quả thật không thể tin vào hai mắt của mình. Từ khi nào thì bọn họ đã gắn bó thành một mạch như vậy? Ông nhìn gian nhà tù này, chắc chắn, phong kín. Hắn không thể tin được bên ngoài sẽ nghe thấy được gì. Ông ôm một tia hy vọng nói: “Hoàng thúc nói gì vậy? Trẫm nghe mà không hiểu?”

Hơn mười vị vương gia bỗng nhiên cười to, nói: “Xem ra, người vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...”

Không biết là ai, từ phía sau mang ra một con vệt, nói với nó: “Này tiểu vệt, lại đây nào, nói đi, lặp lại những gì hắn vừa nói xem nào...”

Con vệt kia cũng thật khá, một năm một mười lặp lại tất cả.

Nói đến khi sắc mặt Bá Văn Đế trắng bệch, nói: “Sao lại thế này, không thể nào? Gian nhà tù này không thể nào để lọt âm thanh ra ngoài được.”

Lão Vương gia kia nói: “Cũng chính bởi vì gian nhà tù này kín bưng không kẽ hở, cho nên người mới dám can đảm cùng hoàng hậu nói về một chuyện hệ trọng như vậy ở đây. Chẳng lẽ người không biết rằng, thái tử phi thật sự có một chút tài nghệ cổ quái hay sao?”

Rồi ông đi đến bờ tường, vỗ vỗ, một khối tường liền được rút ra, để lộ ra bên trong có một ống đồng. Ông nói: “Chính là nhờ vào vật này, khiến cho tất cả những gì người nói, một chữ cũng không lọt, truyền ra bên ngoài. Đúng rồi, bên ngoài còn có rất nhiều người nghe được chứ không chỉ có mình chúng ta thôi đâu. Hầu như là tất cả quan viên triều đình đều có mặt...”

Ghi chú:

*Tru di: Tru và Di đều mang nghĩa giết sạch.

Tru di tam tộc: là hình phạt được áp dụng cho những tội phạm khi quân, phản quốc. Theo hình phạt này, 3 họ của người phạm tội là: họ cha, họ mẹ và họ vợ (hoặc họ chồng) sẽ bị xử tử.

Khi một người phạm tội bị kết án tru di tam tộc, những người trong cả 3 họ của người đó từ trẻ đến già đều bị diệt. Họ nhà mẹ và họ nhà vợ trong trường hợp này bao gồm cả họ hàng của mẹ kế và vợ lẽ cũng không loại trừ. Kể cả trong trường hợp chính những người mẹ, mẹ kế và những người vợ lẽ của người đó đã qua đời trước khi kết án thì họ hàng của họ vẫn phải thụ án. Do đó trong lịch sử, khi xảy ra án tru di tam tộc, thường có hàng trăm, thậm chí hàng ngàn người mang nhiều họ bị giết một lúc. Nhiều người có quan hệ họ hàng khá xa với người phạm tội cũng bị giết cùng.

Để tránh tai họa, những người cùng trong họ may mắn thoát nạn thường phải chạy đi nơi xa, mai danh ẩn tích, đổi sang họ khác. Sự truy nã của triều đình phong kiến đối với những người này kéo dài nhiều năm và chỉ dừng lại khi có lệnh cải chính chính thức của triều đình. Vì vậy có những trường hợp trốn tránh sau nhiều năm vẫn bị bắt giết.

Tru di cửu tộc: Hình phạt này được áp dụng cho tội tạo phản. Theo Tộc chế đời nhà Chu, Cửu Tộc là 9 hạng người có liên hệ thân thuộc với bản thân phạm nhân như sau:

– Bản thân phạm nhân (thuộc họ cha). Con của cô. Con của chị em gái. Cháu ngoại. (Bốn hạng người trên thuộc Tộc của cha)

– Ông ngoại. Bà ngoại. Di. (Ba hạng người này thuộc Tộc của mẹ)

– Cha vợ. Mẹ vợ (Hai hạng người này thuộc Tộc của vợ)

Đến thời nhà Tần, nhà Hán, Cửu Tộc đổi lại, lấy y theo thời vua Nghiêu vua Thuấn, tức là lấy người trong họ của cha, bà con trực hệ làm căn bản, từ bản thân suy lên 4 đời, và từ bản thân lấy xuống 4 đời, tổng cộng là 9 đời, kể ra sau đây:

Cao Tổ: Cố Nội.

Tằng Tổ: Cụ Nội.

Tổ Phụ: Ông Nội.

Phụ: Cha.

Bản thân phạm nhân.

Tử: Con trai.

Tôn: Cháu nội.

Tằng tôn: Chắt

Huyền tôn: Chút.

Nhưng cho đến nay người ta vẫn quan niệm thông thường là lấy và hiểu 9 họ theo đời nhà Chu.

243. Chương 245

CHƯƠNG 245: NGÔI VỊ HOÀNG ĐẾ

EDIT: DOCKE

Sau đó, nhìn vị hoàng đế giả mạo một cách đồng tình, nói: “Ngôi vị hoàng đế của người, e rằng đã tận. Chỉ có hấn mới là tử duệ (con trai) chân chính của hoàng thượng. Ta thấy, người làm hoàng đế mười mấy năm qua, cũng đủ rồi đó?” Ông thoáng dừng, rồi nói thêm một câu, “Ta còn chưa được làm hoàng đế dù chỉ một ngày nữa là!”

Ta nghe xong, không khỏi cười. Nghĩ rằng, lão vương gia già cỗi này xem ra vẫn còn nhòm ngó đến ngôi vị hoàng đế, thường hay nhắc nhở người khác rằng ông cũng có tư cách làm hoàng đế...

Bá Văn Đế suy sụp, ngã ngồi xuống...

Chỉ trong nháy mắt, phòng giam vừa rồi còn nhốt hoàng hậu, nay đã được thay bằng hoàng thượng. Xem ra, gian nhà tù này nhốt người, càng ngày càng cao cấp. Ta không khỏi nghĩ, hay là ta cũng vào trong ngồi thử xem? Xem thử có hương vị thế nào? Ngẫm lại, nên quên đi thì hơn, gian phòng cao cấp thế này, ta ở không nổi...

Trong chính viện của Tông Nhân Phủ đứng đầy những quan to nhất phẩm của triều đình. Lúc nhìn thấy chúng ta đi ra, bỗng nhiên có người, cũng không biết là ai, hô một tiếng: “Xin thái tử lập tức lên ngôi hoàng đế, bình ổn lòng dân...”

Trong lúc nhất thời, các quan viên không hẹn mà cùng quỳ đầy trong viện, đồng loạt hô to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Ta nghĩ, chuyện này hình như tiến triển hơi nhanh. Trước đây hai ngày còn đang lo lắng, không biết có thể bảo tồn được ngôi vị thái tử hay không. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở thành hoàng thượng? ta không khỏi ngẫm thâm một câu: Thay phiên nhau làm hoàng đế a, thành linh, lại đến lượt ta...

Tề Thụy Lâm thuận lợi lên ngôi hoàng đế, trở thành cửu ngũ chí tôn chân chính. Còn hoàng hậu, tất nhiên cũng trở thành hoàng thái hậu. Còn ta ư, không còn cách nào khác, vẫn bị phong làm hoàng hậu... Điều

duy nhất phải cảm thán chính là, lễ phục hoàng hậu thật sự rất nặng, cũng không biết được dính lên bao nhiêu kim tuyến nữa...

Ta ngồi bên cạnh Tề Thụy Lâm, nhận triều bái của văn võ bá quan. Trải qua trận này, ta biết, tam họ ngũ vọng mặc dù có chứa nhiều tệ nạn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể dùng được. Bọn họ cũng giống như người thường, có tinh hoa cũng có cặn bã. Có một câu nói rất hay, không thể chỉ vì một con sâu mà đổ cả nồi canh!

Ta nhớ lại buổi tối hôm trước ngày tiến hành kế hoạch này. Đêm đen mù mịt, dùng một câu để miêu tả thì quả thật là đêm giết người. Trong Đông Cung, có một vị khách đến thăm, người mà dù ta có nghĩ thế nào cũng không thể tưởng được. Hơn nữa, vị khách này còn đến bằng phương thức chẳng khác nào đạo soái Sở Lưu Hương. Ta cùng Tề Thụy Lâm đang tính đi ngủ, nói một cách xác thực là, Tề Thụy Lâm đang nhìn ta với ánh mắt chứa đầy lửa nóng, nghĩ đến cái chuyện rất nhạy cảm kia, thì chúng ta nghe được tiếng gõ ở cửa sổ.

Đến khi chúng ta mở cửa sổ ra, thì trong phòng đã có thêm hai người mặc trường bào màu đen che từ đầu đến chân. Theo ta thấy, tạo hình của hai người đó chẳng khác gì Hắc Bạch Vô Thường*, chỉ có điều cả hai đều mặc đồ đen. Tề Thụy Lâm tiện tay rút bảo kiếm treo trên đầu giường xuống, đang muốn chém giết thì một trong hai người kia bỗng xóc khăn trùm đầu lên, nói: “Hoàng nhi, là ai gia...”

Vì thế, mặc kệ chúng ta có muốn hay không, cũng không màng đến chuyện có quấy rầy giấc ngủ của chúng ta hay không, bà vẫn kể cho chúng ta nghe một câu chuyện: “Năm đó, ai gia vừa mới được gả vào hoàng cung, chung sống hòa thuận cùng hoàng thượng. Hoàng thượng đăng vị không bao lâu thì chính sự dần dần ổn định, đất nước thanh minh. Còn ta, cũng sinh ra một tiểu vương tử. Tất cả đều hài hòa như vậy, chỉ đáng tiếc...”

Bà ngăn không cho ta đặt câu hỏi, tiếp tục kể: “Đáng tiếc chính là, hoàng thượng bị ngã trong một lần đi săn. Ban đầu cũng không có gì, nhưng qua mấy ngày sau, không ngờ liên tục bị nôn ra máu. Mất thấy sẽ không thể nào chữa khỏi được nữa. Thật là trùng hợp, đúng lúc này có một vị thân thuộc của Mẫu gia nhậm chức tại huyện Xích Tuyền phát hiện. Trong huyện Xích Tuyền mới vừa bắt được mấy tên trộm cướp. Trong đó có một gã giống hệt hoàng thượng. Hắn chỉ kể cho ta nghe như một câu chuyện vui, nhưng ta lại nghĩ ra một kế. Nếu như hoàng thượng thật sự không thể qua khỏi, dùng y để thay thế hoàng thượng cho đến khi nào tiểu hoàng tử trưởng thành thì trả y về vị trí cũ. Nhờ vậy, cục diện chính trị của Đại Tề sẽ không sao...”

Ta giật mình mà nhìn bà: “Chuyện như vậy mà ngài cũng dám làm sao? Phải biết rằng, lòng tham của con người là vô đáy, dường như vĩnh viễn cũng ăn không no. Một khi có quyền lực trong tay, hẳn làm sao có thể dễ dàng buông tha?”

Mẫu Vân Cơ gật gật đầu, nói: “Thái tử phi nói không sai. Lúc trước ta đã nghĩ, chỉ cần các đại thần trong triều kiềm chế được hẳn, hơn nữa toàn bộ tam họ ngũ vọng vẫn còn nằm trong vòng khống chế của ta là được. Còn hẳn, bề ngoài xem ra cũng rất thông minh, rất trí tuệ. Chỉ cần khống chế hẳn chặt chẽ thì có thể thao túng tất cả. Ai ngờ, hẳn lại đúng là hậu duệ của Thập hoàng thúc. Trí tuệ và tài trí cũng chẳng thua kém gì hoàng thượng năm đó. Chỉ trong vòng mấy tháng, ta đã nhận ra thủ đoạn của hẳn. Không biết hẳn đã dùng cách nào mà phái toàn bộ đội hoàng kim thị vệ của tiên hoàng đến địa phương khác. Ta cũng không ngăn cản, bởi vì ta biết, đội hoàng kim thị vệ này quá hiểu biết về hoàng thượng, phái bọn họ đi ra ngoài cũng tốt. Chỉ có điều, nhóm tần phi trong hoàng cung, toàn bộ cũng bị hẳn không biếm thì giết. Ta đã biết, vị hoàng thượng này cũng không phải là một người bình thường. Nhưng hẳn đã trở thành hoàng thượng rồi, nếu vạch trần hẳn, với tình hình đất nước lúc ấy, không chỉ có ta không thể giữ được cái đầu mà ngay cả cục diện Đại Tề cũng sẽ hỗn loạn đến mức không thể chịu nổi. Lúc ấy, người có năng lực tranh đoạt ngôi vị hoàng thượng, có đến hơn mười vị vương gia. Vào đúng thời điểm đó, ta lại phát hiện, ta có thai. Ta biết, hẳn sẽ không bỏ qua cho con trai của tiên hoàng, nhất là sẽ lấy cớ đây không phải là con ruột của hẳn. Cho nên năm đó, thừa dịp thọ yến, ta nhờ năm quan viên đã từng chịu ơn của mình hỗ trợ, sau khi sinh ra đứa con liền đem trao vào lãnh cung. Chỉ có ở đó mới không có ai có thể truy tra. Bởi vì hẳn nghĩ rằng, đứa con mà vị tần phi trong lãnh cung kia sinh ra, là của hẳn...”

Ta không khỏi hỏi: “Theo như ngài nói, con của ngài được đưa vào lãnh cung, vậy còn đứa con của vị tần phi kia đâu?”

Mẫu Vân Cơ nói: “Yên tâm, hắc vẫn sống rất tốt. Chỉ có điều, sẽ không có tư cách hoàng thất. Có lẽ, hắc như vậy, ngược lại còn tốt hơn...”

Bà lạnh lùng tàn bạo, lại biểu hiện chu đáo, ta nhân nhậ nói: “Có lẽ bởi vì chính ngài không muốn buông tha quyền lực, cho nên đã không diệt trừ hắc trước khi hắc đủ lông đủ cánh mà vẫn để cho hắc phát triển an toàn. Bởi vì ngài sợ hãi, sợ hãi đứa con vị thành niên của mình không thể bảo trụ được ngôi vị hoàng đế. Cho nên mới tạo ra tất cả hậu quả này...”

Sắc mặt Mẫu Vân Cơ ảm đạm: “Có lẽ người nói đúng. Ta lần lượt do dự, để cho thế lực của hắc càng lúc càng lớn mạnh. Dã tâm của hắc cũng càng lúc càng lớn, hắc đã không còn muốn làm một tên hoàng đế bù nhìn nữa...”

Ghi chú:

*Hắc Bạch Vô Thường: Hắc Bạch Vô Thường là 2 vị quỷ sai. Lúc còn sống là quan sai của nha môn, vì trung nghĩa chính trực, làm lành nên được Ngọc Đế sắc phong làm Thần chúơng, cai quản quỷ sai, áp giải hồn người chết. Hai vị này có tên là Tà Tất An và Đại Gia Bá... Vì hình dạng kẻ đen người trắng nên người đời gọi là Hắc vô thường và Bạch vô thường

244. Chương 246

CHƯƠNG 246: HOÀNG THÁI HẬU

EDITOR: DOCKE

Lúc này, Tề Thụy Lâm mới ngắt lời, nói một câu: “Vì sao bà lại nói ra chuyện này?”

Mẫu Vân cơ nhìn đứa con ruột thịt của mình: “Hoàng nhi, ai gia biết rất có lỗi với con. Nhưng mà bây giờ, nếu chúng ta không liên thủ với nhau thì tất cả con cháu hoàng thất chúng ta, rốt cuộc đều sẽ bị hắc một lưới bắt hết. Đến lúc đó, chẳng những ngôi vị thái tử của con khó giữ được mà ngay cả dân chúng Đại Tề, cũng sẽ...”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “Bổn vương làm sao biết được những gì bà nói là sự thật? Có lẽ, bà cũng chỉ vì muốn lật đổ phụ hoàng mà bịa đặt ra câu chuyện này. Chẳng lẽ bao nhiêu năm nay, tất cả triều thần đều không hề phát giác ra tí nào?”

Mẫu Vân Cơ nói: “Tài trí của hắc, ngang tài ngang sức với tiên hoàng, thủ đoạn còn có phần tàn độc hơn, vượt qua tiên hoàng rất nhiều. Phàm là những người hơi có chút hoài nghi đều đã bị hắc điều đến nơi khác, không bị xử tử thì cũng bị ám sát. Nhưng ai gia không thể ngờ được, hóa ra địa vị của hắc trên giang hồ cũng không phải là thấp, còn là người của Thanh Phượng Môn. Cho nên, Thanh Phượng Môn mới có thể dốc hết toàn lực trợ giúp cho người mà hắc cứ tưởng là con ruột của hắc...”

Ta hỏi: “Nói vậy chẳng lẽ, gần đây ông ấy mới biết được, thái tử không phải là con ruột của ông?”

Mẫu Vân Cơ gật đầu, nói: “Ta không biết hắc đã biết sự thật này từ nơi nào, mà còn điều tra ra năm viên quan triều đình âm thầm nhúng tay vào, cho nên bọn họ mới gặp bất trắc. Hơn nữa, ta cũng biết được, hắc đã vớ liên hệ với nữ vương vừa mới đăng cơ của Đại Lương. Nếu như còn không sớm ra tay, e rằng sẽ không còn cơ hội nào dồn hắc vào chỗ chết nữa...”

Thiên Bảo công chúa rốt cuộc đã trở thành nữ vương của Đại Lương. Chuyện này chúng ta cũng đã biết. Suy xét thân phận của Cửu Biến Quỷ Nữ một chút, sẽ không khó để đoán ra, Bá Văn Đế của Đại Tề đã sớm cấu kết cùng Đại Lương rồi. Sớm hay muộn, ông ta cũng sẽ diệt trừ tất cả chương ngại vật, trở thành hoàng đế chân chính. Ta lại nhớ những lời Cửu Biến Quỷ Nữ nói. Xem ra, nơi có khả năng thông báo cho

ông ta biết được mọi chuyện, vẫn là Cửu Biến Quỷ Nữ. Có lẽ diệu vũ mê hồn của Cửu Biến Quỷ Nữ trước kia thật sự đã tạo ra sai lầm. Trong khi luyện công đã bị tẩu hỏa*, kéo cô ta vào mê cục, không tự chủ được nói ra bí mật này. Bằng không, chỉ với một cái gương đồng lớn, có thể làm cho cô ta biến thành như vậy được không? Nghĩ đến đây, không cần biết sự thật thế nào, trong lòng ta không khỏi cảm thấy dễ chịu hẳn... Con người luôn phải trả giá cho những việc ác đã làm.

Ta nói: “Chẳng lẽ cái chết của Diệp Bất Phàm cũng bởi vì hắn đã biết được sự thật?”

Ta nhớ lại tình cảnh lúc Diệp Bất Phàm chết. Hắn quỳ gối trước đường, làm như kẻ đến lấy mạng hắn là một chủ tử cực kỳ tôn quý. Trong lòng ta lơ mơ đã muốn tin vào những lời hắn nói.

Mẫu Vân Cơ nói: “Diệp Thống lĩnh là người của Thanh Phượng Môn. Người của Thanh Phượng Môn phụ tá thái tử, chỉ nghe theo mệnh lệnh của môn chủ. Ta nghĩ, môn chủ sẽ không nói cho hắn biết sự thật. Có lẽ, tự bản thân hắn đã điều tra ra được gì đó, cho nên mới bị người kia diệt khẩu.”

Trước khi Diệp Bất Phàm rời đi, ngôn từ mịt mờ, biểu hiện trên nét mặt, ánh mắt mặc dù chứa đựng u buồn nhưng lại có ý lộ ra bộ dáng sáng sủa, khiến ta tin rằng, quả thật hắn có thể đã hiểu ra điều gì...

Ta nhớ đến những người khác trong Thanh Phượng Môn, vẫn luôn phụ tá thái tử trước sau như một, cũng không có điều gì khác thường. Như vậy xem ra, những gì Mẫu Vân Cơ nói là sự thật. Chuyện về người kia thật sự không có mấy người biết đến. Trong lòng ta đã hơi hơi tin lời bà, nhưng vẫn im lặng không nói. Dựa vào thân phận thù địch một mất một còn của hai chúng ta, hôm nay bà tự đứng đến cửa, đủ có thể chứng minh, hiện giờ mọi chuyện đã phát triển đến tình trạng không thể cứu vãn, chỉ có liên thủ với chúng ta mới có thể giải quyết được... Tuy Tề Thụy Lâm là con ruột của bà, nhưng ta thì không. Trước kia ta dùng thủ đoạn để đối phó bà, bà không nuốt sống ta đã là tốt lắm rồi...

Tề Thụy Lâm lại nhàn nhạt nói: “Muốn ta tin tưởng chuyện này, trừ phi có chứng cứ xác thực có thể chứng minh, bằng không, ông ấy vẫn là phụ hoàng của ta...”

Mẫu Vân Cơ trầm ngâm, nói: “Ta biết, dù ai gia có nói gì người cũng không tin. Năm người mục kích chuyện năm đó, tất cả đều đã bị hắn lần lượt diệt trừ. Ngay cả Gia Cát viễn sư cũng chẳng biết nơi nào. Vào đêm trung thu, dù thế nào ai gia cũng sẽ hành động. Đến lúc đó, mặc kệ là sống hay chết, ai gia đều sẽ có thể ăn nói với liệt tổ liệt tông...”

Đêm đó, Mẫu Vân Cơ biến mất khỏi phòng chúng ta hết như khi bà xuất hiện. Cả đêm hôm đó, Tề Thụy Lâm mặt nhăn mày nhó, suốt đêm không ngủ. Hiển nhiên là anh không thể nào tin được, đương kim hoàng thượng vô cùng hòa ái dễ gần của mình lại là giả. Nhưng ngày hôm sau, Tuyên Vương gia đến thăm, lại khiến cho chúng ta hạ quyết tâm...

Tề Thụy Lâm tuy rằng cả đêm không ngủ nhưng vẫn phải thượng triều. Sau khi anh vào triều, ta ngồi trong hoa viên, không có việc gì làm liền nhớ lại những gì Mẫu Phượng Cơ đã nói. Muốn chứng minh đương kim hoàng thượng là thật hay giả, thật sự là muôn vàn khó khăn. Đã qua mười mấy năm trời, những người mục kích đều đã chết. Mà đương kim hoàng đế, cũng được cho là một vị hoàng đế tốt, chính trị thanh minh, khiến cho người ta không tìm ra chút sơ hở nào. Muốn chứng minh được chuyện này, thật sự là rất khó. Nếu để hoàng hậu đương trường vạch trần, chỉ sợ rằng sẽ không có ai tin lời bà nói. Người thử ngấm lại mà xem. Mười mấy năm trời, người cùng một vị hoàng thượng giả danh cùng giường chung gối. Đang yên đang lành đột nhiên lại trở mặt, tuyên bố với người trong thiên hạ rằng vị này không phải là hoàng thượng. Chẳng những hoàng hậu khó giữ ngôi vị, mà có khả năng còn phải sống quãng đời còn lại trong trại người điên. Ta nghĩ, khó trách đương kim thánh thượng không sợ hoàng hậu lật lọng. Có lẽ ông ta cho rằng, hoàng hậu và ông cũng như châu chấu bị buộc chung trên một sợi dây thừng. Nếu ông gặp chuyện, hoàng hậu cũng trốn không thoát...

Đang nghĩ ngợi thì nhìn thấy một đám người từ sau hòn núi giả đi ra. Người dẫn đầu mang thất lưng ngọc, toàn thân bạch y, toát ra phong thần như ngọc. Ta vừa nhìn thấy hắn, trong đầu liền không khỏi tự hỏi, hắn sao lại đến đây? Hôm nay, không lẽ mặt trời mọc ở hướng Tây rồi?... Ta mong chờ liếc mắt nhìn lên mặt trời cao cao trên đỉnh đầu, xem có phải hôm nay nó thật sự mọc ở hướng Tây hay không...

Người này, đã lâu lắm rồi ta không nhìn thấy hắn, ngoại trừ vài lần hoàng thất tụ hội, ngẫu nhiên cũng nhìn thấy hắn từ xa xa. Ngoài ra, tin tức của hắn đều do ta nghe được từ câu chuyện của người này người

kia. Ví như, Tuyên Vương gia không màng thế sự, suốt ngày tìm thăm bạn cũ, du sơn ngoạn thủy (nôm na là đi du lịch), còn không thì đóng cửa ở lỳ trong nhà...

Tề Thụy Lâm đi bên cạnh hắn, ở trong hoa viên chỉ chỉ trỏ trỏ rồi đi về phía thư phòng. Xem ra, hai người đang có chuyện gì cần bàn bạc...

Ta nghĩ, vì sao hắn lại đến Đông Cung? Hơn nữa còn cùng Tề Thụy Lâm vừa đi vừa nói chuyện, làm như đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ vậy? Trực giác cho ta biết, vị Tuyên Vương này, lẽ nào lại có âm mưu quỷ kế gì? Còn Tề Thụy Lâm, không ngờ lại cho hắn vào Đông Cung chứ không thả chó ra cắn hắn, quả thật là nhất đại kỳ quan.

Một lát sau, Tề Thụy Lâm phái người đến thông báo, nói là thái tử gia ời ta đến thư phòng. Ta càng thêm khó hiểu. Không ngờ thái tử lại gọi ta đến gặp cái gã Tuyên Vương thiếu chút nữa đã cưới ta làm tiểu thiếp kia? Sao tự dưng anh lại trở nên hào phóng thế nhỉ?

Anh hào phóng đến độ chẳng còn giống Tề Thụy Lâm mà ta quen biết chút nào. Ta quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái. Dưới đáy lòng thầm cảm thán một tiếng. Tiểu Phúc Tử lại phải chịu đựng sự đối xử bất công. Nhưng vẫn đi đến thư phòng, nghĩ rằng, ta cũng không phải là phu nhân thâm cung không ra cổng trước, không bước cổng trong. Tuy rằng đối với người chồng hụt trước kia cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nếu thái tử đã hào phóng như thế thì ta cũng muốn xem thử, bọn họ đang làm cái giống gì... Từ khi nào mà lòng hiếu kỳ của ta lại luôn chiếm thế thượng phong như thế nhỉ? Lòng hiếu kỳ mà chiếm thế thượng phong thì da mặt tự nhiên cũng vì thế dày lên không ít. Ta lại nghĩ, da mặt cũng phải trải qua sự rèn luyện không ngừng mới có thể phóng khoáng một chút.

Ghi chú:

*Tẩu hỏa: từ xưa đến nay các kinh điển về khí công đều thống nhất rằng đó là tình trạng khí lực chuyển động bất chấp qui luật và nằm ngoài ý muốn của người luyện công.

Cả hai hiện tượng Tẩu hỏa và Nhập ma đều được dẫn đến do việc luyện tập trái với quy luật tự nhiên. Khi quá trình tập luyện sai lầm như thế diễn ra sau nhiều ngày sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng đến hệ thống khí huyết, sự trật tự của cơ thể. Nhưng Tẩu hỏa và Nhập ma là hai tai biến riêng biệt và trái ngược về tính chất lẫn nguyên do, nhưng đều dẫn đến trạng thái mất tự chủ, điên cuồng của con người.

Hiện tượng Tẩu hỏa bắt đầu với những cơn căng tức ở bụng và ngực kèm theo cảm giác hoa mắt chóng mặt do khí lực di chuyển thái quá đến các bộ phận cơ thể gây ra. Đến một giai đoạn nặng hơn người luyện công sẽ cảm thấy đau đớn, nóng rực toàn thân và dần mất hẳn sự tự chủ cho đến lúc điên cuồng thực sự. Trong khi đó Nhập ma lại là trạng thái mê loạn với những ảo ảnh vọng tưởng hoặc không bao giờ có thật thái quá của người luyện công. Nhập ma được coi là nguy hiểm hơn rất nhiều vì chỉ được phát giác ở giai đoạn bệnh đã trở nên nặng nề, khó chữa trị. Đây là quá trình người luyện công dần dần bị lôi cuốn vào những ảo ảnh để rồi lấy giả làm thật, tiến đến trạng thái hôn mê, tán thần và cũng dẫn tới sự điên cuồng vào giai đoạn cuối.

245. Chương 247

CHƯƠNG 247: TUYÊN VƯƠNG

EDITOR: DOCKE

Đương nhiên là ta mặc nữ trang, mà còn là một bộ trang ngập phú quý, rất phù hợp với thân phận thái tử phi của mình. Với sự giúp đỡ của Tư Đồ, ta thông thả ung dung tiến vào thư phòng, liền nhìn thấy lão cha

cũng đã ở đó. Tề Thụy Lâm ngồi sau thư án, còn Tuyên Vương ngồi ở hàng ghế dưới. Có vài tên hộ vệ đứng phía sau Tuyên Vương, vẻ mặt khấn trương...

Tuyên Vương nhìn thấy ta tiến vào, ánh mắt lộ vẻ vui sướng, nhưng chỉ là trong giây lát. Sắc mặt hần hơi tiêu tụy. Lúc trước vì đứng cách khá xa nên ta không nhận thấy được, nhưng hiện tại ở gần thế này, ta có thể trông thấy khỏe mắt hần có vài nếp nhăn. Ta không khỏi hỏi lão cha: “Lão cha, Tuyên Vương gia có chuyện gì vậy?”

Lão cha cả kinh, nói: “Nha đầu, con đã nhìn ra rồi sao?”

Ta nói: “Với sức khỏe của Tuyên Vương, có bao giờ lại uể oải không phấn chấn như thế đâu. Hay là hần bị thương?”

Tuyên Vương hít một hơi, nói: “Thái tử phi quả thật rất mất tuệ. Bốn vương lần này có thể trở về là nhờ có Quỷ Ảnh tiên bối. Bằng không, bốn vương cũng không biết mình còn mạng để trở về hay không nữa!”

Tề Thụy Lâm rời khỏi thư án, đứng dậy nói: “Nhị ca đừng quá ủ rũ, chẳng qua chỉ là nhất thời bị nhục thôi...”

Tuyên Vương nói: “Tam đệ, đệ không biết rồi. Bốn vương lần này ra ngoài, thật sự là cử tử nhất sinh (chín phần chết chỉ có một phần sống). Nhưng không thể ngờ được, cuối cùng, người cứu bốn vương lại là người của tam đệ...”

Nói xong, ngực hần phập phồng dồn dập, thở hổn hển mấy hơi rồi ho khan vài tiếng...

Lão cha nói: “Vương gia, người đừng nói nhiều nữa. Thương thế của người rất nặng...”

Ta ngạc nhiên nói: “Tuyên Vương gia, hộ vệ bên cạnh người phần đông đều là cao thủ, không ngờ còn để cho người khác làm tổn thương đến người, vậy thì kẻ đó quả đúng là không hề đơn giản. Không biết Tuyên Vương bị thương ở đâu?”

Tuyên Vương liếc mắt nhìn ta một cái. Ánh mắt hần trong suốt sáng ngời, không còn cái kiêu si mê như trước kia nữa. Đúng lúc đó, bỗng nhiên ta hiểu ra. Hần cùng với Tề Thụy Lâm, không biết đã nói với nhau những gì, đã tháo gỡ được khúc mắc rồi. Đối với ta, hần không còn cuồng nhiệt như trước nữa...

Lão cha nói: “Hần bị thương ở huyện Xích Tuyền...”

Ta cả kinh: “Huyện Xích Tuyền, chính là địa phương tên huyện lệnh bị giết kia đang nhậm chức sao?”

Lão cha gật gật đầu: “Vương gia chắc cũng có hứng thú với việc năm viên quan triều đình bị giết, cho nên mới một mình dẫn quân đến huyện Xích Tuyền điều tra?”

Tuyên Vương gật gật đầu, nói: “Người nói không sai. Bốn vương vẫn chưa điều tra được gì, chẳng qua chỉ nghe được một số chuyện cũ, truyền thuyết dân gian trên giang hồ. Cũng không biết vì sao, hôm đó, tại một gian khách điểm, ta lại bị đánh lén. Người đánh lén, tất cả đều là cao thủ võ công cực cao, thiếu chút nữa đã giết sạch những hộ vệ đi theo ta. Bốn vương cũng bị trúng một chưởng trước ngực. May mắn là tiên bối đã đến kịp lúc, cứu bốn vương ra.”

Ta ngạc nhiên nói: “Tuyên Vương gia nếu không điều tra được gì, vậy thì vì sao đối phương lại phái người đuổi giết? Sau đó, chẳng lẽ Tuyên Vương gia không muốn tìm hiểu rõ ràng hay sao?”

Tuyên Vương mê hoặc nói: “Điều làm bốn vương cảm thấy khó hiểu nhất cũng chính là chỗ này. Huyện Xích Tuyền kia, chẳng qua cũng chỉ là một trấn nhỏ cực kỳ yên tĩnh, cách kinh thành không xa, cũng chẳng có danh tiếng gì. Chỉ có điều, mười mấy năm về trước từng xuất hiện mấy tên trộm cướp giết người phóng hỏa, cướp bóc, reo họa khắp nơi. Nhưng mấy tên trộm cướp đó cuối cùng cũng đã bị bắt. Một số bị giết, một số bị dày ra quan ngoại. Trừ lần đó ra, cũng không có gì đặc biệt...”

Ta trầm tư nói: “Chẳng lẽ, là do dư đảng của mấy tên trộm cướp kia? Hay có lẽ, mấy tên trộm cướp đó có quan hệ với huyện lệnh huyện Xích Tuyền cũng nên?”

Tuyên Vương nói: “Có lẽ vậy. Bởi vì huyện lệnh huyện Xích Tuyền kia cũng khoảng năm mươi tuổi, có lẽ đã tham gia đợt lùng bắt đạo tặc năm đó cũng không chừng. Cho nên mới bị nhóm người này sát hại...”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy. Sau khi nhị ca từ huyện Xích Tuyền trở về, bốn vương đã lần theo manh mối này để điều tra. Bốn vương đã tra ra được, bốn quan viên triều đình này, hoặc nhiều hoặc ít đều có tham gia vào vụ án bằng trộm cướp năm đó. Có người tham gia phán án (phán quyết vụ án – quan tòa), có làm giám trảm (giám sát việc xử tử – thi hành án), có người lại tham gia khởi thảo công văn. Còn tên huyện lệnh kia, không phải đã tham gia lòng bắt đạo tặc năm đó như nhị ca nói, mà là người duy nhất không hề tham gia vào vụ này. Xem ra, dư đảng của đối phương, chẳng qua chỉ muốn trút hận lên đầu hần mà thôi...”

Tuyên Vương đi rồi, ta nhìn thấy Tề Thụy Lâm có vẻ nghi ngờ. Ta biết, anh đã nảy sinh nghi ngờ thật sâu đối với vị hoàng đế cao cao tại thượng kia. Vì thế, sau nhiều lần thảo luận, chúng ta rốt cuộc đã chế định kế sách kia...

Vì thế mới có màn kịch trong phòng giam. Trận này đã phải hy sinh vô số binh sĩ mới có thể tiến hành khốc nhục kế thành công. Mà hần cũng không thể nào chối cãi, rốt cuộc cũng đích thân thừa nhận thân phận của mình...

Tuy nói rằng đã lên làm hoàng hậu, nhưng hậu cung của Tề Thụy Lâm chỉ có một mình ta, không có cơ hội cùng người khác lục đục với nhau. Ta không khỏi cảm thấy nhàm chán. Như thế thì, đại cừu nhân trước kia thường xuyên đối đầu với ta, hiện tại chỉ có thái hậu chứ còn ai nữa. Đáng tiếc, thái hậu hiện giờ đã hoàn toàn không còn tức hận. Trong tẩm cung của bà còn bày trí một tiểu thiên đường. Lúc ta đến thăm, thường xuyên thấy bà quỳ gối trước mặt Bồ Tát, gõ mõ không ngừng...

Hôm nay, ta lại đến thăm tẩm cung của thái hậu. Cũng như ngày thường, vừa mới vào ung đã nghe thấy tiếng hô vang thật lớn: “Hoàng hậu nương nương giá đáo...”

Ta không khỏi hoài nghi, giọng của bọn thái giám trong tẩm cung của thái hậu cũng thật lớn quá, tựa như tiếng chuông vậy, gần như phân nửa hoàng cung đều nghe thấy...

Trước sau như một, ta đi vào tiểu thiên đường kia. Thái hậu lại quỳ gối trên bồ đoàn, ‘đốc đốc’ gõ mõ. Ta nhìn bà, trong làn sương khói lượn lờ, ta bỗng nhiên phát hiện ra, gương mặt của thái hậu ónh trắng như ngọc, nhưng dường như lại trẻ ra rất nhiều...

Ta cười cười hỏi bà: “Mẫu hậu, hài nhi mang bánh da lợn đến cho người đây?”

Thái hậu nương nương tỏ vẻ xấu hổ, đứng dậy nói: “Rất tốt...”

Thì ra, bà cũng giống như con vịt vậy, chết đến nơi rồi mà vẫn còn mạnh miệng. Nhớ lại lần đầu tiên khi ta mang đĩa bánh này đến cho bà, bà hồ hững nói: “Ai gia từ nay về sau ăn chay niệm phật, không muốn bị hồng trần phiền nhiễu, không cần mấy thứ này nữa...”

Nhưng chỉ chớp mắt, bà đã ăn hết nhẵn...

Ta lại nói: “Mẫu hậu, thiên đường của người có phải mỗi khi hài nhi đến mới thấp hương hay không? Mỗi lần đều thấy hương mới được đốt một chút?”

Thái hậu nương nương càng thêm xấu hổ...

Ta nói: “Mẫu hậu, dưới sự hộ tống của lão cha nhi thần, ngài cũng đi dạo được không ít nơi nhỉ. Có vài nơi, ngay cả hài nhi cũng chưa từng đi qua. Ba người các ngài cũng thật có hưng trí...”

Bà hiển nhiên hiểu rõ ba người mà ta đang nói là những ai...

Thái hậu nương nương nói: “Chúng ta chẳng phải chỉ vì không có việc gì để làm thôi sao? Một nhọc cả đời, việc triều chính đã có người cùng hoàng nhi thương lượng mà làm. Chúng ta cũng muốn như lúc trẻ tuổi, đi du sơn ngoạn thủy...”

246. Chương 248

CHƯƠNG 248: BÍ MẬT CỦA LÃO CHA

EDITOR: DOCKE

Ta thở dài một hơi: “Mẫu hậu, chi bằng lần sau người đi ra ngoài, cũng đưa con theo với.”

Ta chưa từng thấy có một mẫu hậu tôn quý nào lại lắc đầu quây quây như một đứa trẻ nông thôn như vậy. Bà liên tục nói: “Không được, không được, người cần phải phụ tá hoàng nhi. Mỗi lần chúng ta đi là mất mười ngày, nửa tháng. Không có người ở bên cạnh hoàng thượng sao được?”

Ta không khỏi hỏi bà một câu hỏi mà ta thắc mắc đã lâu: “Mẫu hậu, cái chết của nhị tiểu thư, người thật sự không trách thần nhi chút nào sao? Còn chuyện ở sơn trang nữa...”

Thái hậu nói: “Ai gia biết, người rất nghi ngờ, bằng không cũng sẽ không cần phải suốt ngày chạy đến chỗ ta thế này đâu. Còn sai người giám thị những người trong cung của ta nữa. Thôi được, hôm nay ai gia sẽ nói rõ ràng với người, miễn để người sau này cứ mỗi khi ngủ không yên giấc lại cho rằng do ta ám toán, hãm hại người...”

Ta không khỏi cúi thấp đầu xuống, trong lòng có chút cảm giác xấu hổ tựa như mình đang lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử vậy...

Bà trầm ngâm thật lâu rồi nói: “Hoàng nhi, người không biết đâu, tranh đấu trong hoàng thất rất tàn khốc. Trong hoàng thất không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Việc lần trước, chỉ có thể trách ta nhất thời sai lầm. Về sau ngẫm lại, ta ngược lại còn bội phục cơ trí cùng dũng khí của người. Còn đứa cháu ngốc nghếch kia của ta, chỉ có thể trách nó tự mình đa tình. Nó cũng là một kẻ si tình. Chỉ có kẻ si tình mới có thể biến thành như vậy. Ai gia già rồi, không thể trợ giúp thái tử từ đầu đến cuối được nữa. Có lẽ chỉ có người mới có thể trợ giúp thái tử đưa Đại Tề thoát khỏi cảnh hỗn loạn này. Trước kia, bởi vì người động đến tam họ ngũ vọng, ai gia mới muốn diệt trừ người. Nhưng mà, là người không hiểu rõ chân tướng đó thôi. Nếu không nhờ tam họ ngũ vọng, có lẽ Đại Tề đã sớm rơi vào tay tên hoàng đế giả kia rồi...” Bà thoáng dừng rồi nói tiếp, “Quả thật, tam họ ngũ vọng nằm phục rất lâu, xưng hùng xưng bá ở Đại Tề, sinh ra vô số trở ngại cùng chế ước. Có lẽ, các người có thể tìm ra cách nào đó, khiến cho các nhân sĩ hàn môn có thể bay lên thông đạo, mà tam họ ngũ vọng cũng có thể thay đổi diện mạo trước kia... Đương nhiên, đây là trách nhiệm của các người. Ta đã là một lão thái bà, đã không thể nào quản nổi nữa rồi. À, nghe nói phong cảnh trên núi Bạch Vân rất đẹp. Ai gia cũng chưa từng đến đó. Ta phải thương lượng cùng bọn hần, chuẩn bị tốt mới được...”

Nói xong, bà tao nhã buông mồm, thở phào một hơi dài rồi đi ra khỏi tiểu thiên đường...

Ta cũng yên tâm nhấc bỏ được tảng đá lớn trong lòng, không cần mỗi ngày đều phải lo lắng bà sẽ ám toán mình nữa. Mấy ngày nay, ta cũng hiếm khi được ngủ yên giấc...

Ta nhìn theo bóng dáng bà, không khỏi nghĩ. Hoàng hậu, đối với Bá Văn Đế giả vừa mới từ biệt nhân gian, có phải cũng có chút tình ý hay không? Bằng không, vì sao mười mấy năm qua, bọn họ vẫn bình an vô sự? Nếu đã sống chung với nhau bấy nhiêu năm, gần gũi lâu ngày, chắc cũng sẽ nảy sinh tình cảm chứ nhỉ? Ta không khỏi tưởng tượng một chút. Bá Văn Đế e rằng cũng có chút tình ý với hoàng hậu. Cho nên bấy lâu hai người luôn âm thầm để lại cho nhau một con đường sống, không đánh đến người chết ta sống. Chỉ có điều, đến lúc cuối cùng, tình ý kia đã mất đi bảy tám phần, bọn họ mới ném tình ý kia qua một bên, lấy quyền lực làm trọng. Ta lại liên tưởng đến chuyện của mình, không khỏi có chút lo lắng. Một đôi vợ chồng, gần gũi, hai người mặt đối mặt, đến lúc trên mặt có bao nhiêu nếp nhăn đều sổ ra hết, có phải tình cũng phân, duyên phận cũng tận hay không? Ta cũng không muốn cuối cùng lại cùng Tề Thụy Lâm rơi vào kết cục như vậy, không khỏi một phen lo lắng...

Lúc tiên hoàng chưa lên ngôi hoàng thượng, có một năm đã cùng Mẫu Vân Cơ – lúc ấy cũng chưa được phong làm hoàng hậu, cùng nhau đi du lịch. Nhưng năm đó, bọn họ gặp gỡ lão cha cùng Đức phi nương nương. Khi đó, bọn họ vẫn là sư huynh muội vừa mới học võ xong xuống núi. Rồi trong chuyến du ngoạn ấy, Đức phi đã đem lòng yên mến đương kim hoàng thượng, lão cha lại trở thành hoàng kim thị vệ của đương kim hoàng thượng. Hoàng hậu và Đức phi cũng kết thành một đôi tỷ muội. Cho nên, Đức phi mới có thể

trợ giúp hoàng hậu đưa Nhược Dung vào Đông Cung. Mà vị nương nương duy nhất không bị Bá Văn Đế giả hãm hại – Đức phi nương nương, công phu giả câm giả điếc của bà, quả là số một...

Ta nghĩ. Lão cha đối với sự muội của ông, có còn chút tâm tư nào hay không? Có phải ông cũng là một gã si tình, vì muốn bảo vệ sự muội mà sẵn lòng nguyện ý trở thành thị vệ cho tình địch? Đương nhiên điều này, chẳng qua chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Tuy rằng sau này khi ông bị điều đi, gặp gỡ mẫu thân rồi sinh ra ta, nhưng cho tới nay, người mà trong lòng ông luôn nhớ nhung, chỉ có sự muội của ông thôi chẳng...

Về sau ta có hỏi lão cha, có phải đã sớm hoài nghi Bá Văn Đế hay không? Ông gật gật đầu nói: “Tích cách và thói quen của một người, dù thế nào cũng không thay đổi được. Tuy hấn giống Bá Văn Đế như đức, nhưng ánh mắt và nét mặt của Bá Văn Đế luôn toát ra vẻ từ bi. Còn vị này, mặc dù tướng mạo rất giống nhưng nếu là người từng quen biết hấn, đều có một loại cảm giác không nói nên lời. Cho nên ta mới âm thầm điều tra, hy vọng có thể tìm ra chân tướng...”

Ta nói: “Thì ra, lão cha vì muốn điều tra đương kim hoàng thượng mới thường xuyên lên đến chỗ Đức phi nương nương?”

Lão cha nói: “Con người khi đã lớn tuổi, đều có rất nhiều băn khoăn, không còn giống lúc chúng ta trường kiếm giang hồ nữa. Nàng cũng vậy. Nàng không nói cho ta biết chuyện gì liên quan, ngược lại còn làm chứng giúp cho hoàng thượng. Nói rằng cách nhau đã mười mấy năm, con người có thay đổi cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Sau đó, còn giúp hoàng hậu lập bẫy hãm hại con. Trái tim của nàng, đã lãnh huyết vô tình đến như vậy, khiến ta cực kỳ thất vọng...”

Ta thở dài: “Bà đã có hoàng nhi, trên đời có vương bận thì làm sao còn có thể giống như lúc trước không hề vướng bận được chứ. Cho dù nói cho cha biết, cha một là không có quan chức, hai là không có quyền thế, có năng lực giúp được gì đây? Chẳng lẽ đi ám sát Bá Văn Đế? Con nghĩ, Bá Văn Đế giả kia đã thiết lập rào chắn xung quanh mình, thủ hạ phần đông là người tài ba dị sĩ, làm sao để cha ám sát được?”

Lão cha gật đầu nói: “Sau này ta cũng đã hiểu ra, cho nên mới không trách cứ nàng nữa...”

Ta nói: “Cha tha thứ cho bọn họ, cũng nhanh quá ha. Bọn họ thiết kế hãm hại con, nhưng chỉ trong nháy mắt cha đã cùng bọn họ du sơn ngoạn thủy rồi...”

Lão cha lạnh nhạt nói: “Nha đầu, chẳng phải con luôn rất bận rộn hay sao? Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi...”

Ông biểu lộ sắc mặt trọng sắc khinh con vô cùng tài tình. Có một người cha lòng dạ khoan dung rộng lượng như vậy, ta còn có thể nói gì nữa? Chỉ có thể chúc ba vị lão nhân gia, lúc rong chơi bên ngoài đừng trượt chân ngã xuống sơn cốc mà thôi.

247. Chương 249

CHƯƠNG 249: MƯA XUÂN

EDITOR: DOCKE

Mưa kéo dài. Nhưng những cơn mưa xuân lại mang đến vô số tin tức xấu. Đầu tiên là nạn sâu bệnh với quy mô lớn. Vô số sâu bệnh tàn phá hoa màu vừa mới cấy bừa vụ xuân của dân chúng. Những người trốn loạn từ biên giới Tây Nam kể lại. Nơi đó đã trở thành một vùng đất chết, hoang tàn vắng vẻ. Đầy đất, tất cả đều là nạn sâu bệnh. Còn ở biên cảnh, quân đội Tây Sở và Đại Lương đã liên hợp, cùng nhau xâm phạm Đại Tề.

Cũng như vậy, sau khi Tề Thụy Lâm lên ngôi hoàng đế, cục diện chưa ổn, trong triều đình lại truyền ra vô số lời đồn. Ý tứ cơ bản là Đại Tề có hồng nhan họa thủy, khiến cho người người oán trách. Đại Tề liên tục gặp tai họa, đều do vị hồng nhan hỏa thủy này ban tặng. Điều càng làm cho người ta suy nghĩ sâu xa chính

là, những lời đồn đãi này nọ, không ngờ lại nhuộm đậm thêm với việc Tề Thụy Lâm hủy hôn với Thiên Bảo công chúa. Ý tứ là, nguyên nhân bởi vì Tề Thụy Lâm không tuân thủ hẹn ước, Đại Lương mới có thể liên hợp của Tây Sở, phát binh xâm phạm Đại Tề. Mà tất cả nguyên nhân, chính là bên cạnh hoàng thượng có hồng nhan họa thủy. Những lời đồn đãi này, lại từ chính miệng của quan thượng thư ngay thường Giang Trạch Lâm nói ra trong buổi thượng triều, chọc Tề Thụy Lâm vô cùng giận dữ. Lập tức lôi Giang Trạch Lâm từ triều đình xách vào thiên lao. Tội nghiệp Giang Trạch Lâm, tóc bị bạc mất một mảng lớn...

Lúc ta nghe Tiểu Phúc Tử báo cáo lại những tin tức lớn nhỏ, trong lòng không khỏi tràn ngập khát khao cùng mong mỏi. Bởi vì hần nhắc đến bốn chữ ‘Hồng nhan họa thủy’ này, trước mắt ta lập tức hiện lên một trang quốc sắc thiên hương. Nàng ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười bên lên, để lộ nửa bên vai, ở trước mắt Tề Thụy Lâm hấp dẫn anh, khiến anh mê man mơ màng lâng lâng, phân không rõ đông nam tây bắc, trên dưới trái phải, nam bắc đông tây. Nàng có khuôn mặt của Tây Thi, da của Dương Quý Phi, dáng người yếu điệu, có thể sánh bằng Vũ Phi Yến. Ta không khỏi sầu lo, có người này ở bên cạnh Tề Thụy Lâm, ta đây làm gì còn chỗ đứng nữa?

Ta trầm mặc thật lâu, tâm trầm đáy nước. Tiểu Phúc Tử ở một bên cũng không lên tiếng. Qua thật lâu sau, hần mới hỏi: “Vì sao về mặt lại ưu thương như vậy?”

Hiện tại khi chúng ta nói chuyện, nếu không có ai thấy thì hần cũng không thêm tôn xưng trước câu nói. Ta biết, đó là bởi vì, nếu Tiểu Phúc Tử gọi ta là nương nương, ta sẽ không được tự nhiên. Sau khi gọi được vài lần, Tiểu Phúc Tử cũng hiểu ra, từ đó về sau, rốt cuộc không gọi ta là nương nương nữa. Trên cơ bản, lúc hai chúng ta nói chuyện, hần tựa như đang nói với không khí vậy... vô cùng bí hiểm, không cło nhận thức... Nếu có người nào nghe lén được, còn tưởng rằng hần đang nói chuyện với thần tiên...

Ta nói: “Vì sao bên cạnh hoàng thượng có hồng nhan họa thủy mà không có ai cho ta biết?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chẳng lẽ ngài cũng không biết?” Hần tựa như nam cực ngàn năm đóng băng bỗng nhiên có một làn gió xuân thổi tới vậy, cổ nén ý cười...

Ta nhìn hần một cái. Cho rằng hần đang cười trên nỗi đau của mình, không khỏi càng thêm u buồn: “Tiểu Phúc Tử, vì sao những chuyện gần đây, phần lớn ta đều không biết gì hết vậy?”

Ta tự xưng mình là ‘Bản cung’ cũng vô cùng mất tự nhiên. Bởi vậy, trước mặt người thân thiết như Tiểu Phúc Tử, vẫn hết như trước kia, có thể ‘Ta’ thì liền ‘Ta’.

Tiểu Phúc Tử đồng tình đáp: “Nếu không, để ta hỏi thăm giúp ngài một chút? Nhìn xem hoàng thượng đem giấu hồng nhan họa thủy ở chỗ nào trong cung?”

Ta cảm thán: “Vẫn là Tiểu Phúc Tử tốt với ta nhất...”

Tiểu Phúc Tử chứng chặc đằng hoàng gật gù đầu, sâu kín nói: “Ngài hiểu là tốt rồi. Mặc kệ là lúc nào, Tiểu Phúc Tử đều ở bên cạnh ngài, là người vĩnh viễn ủng hộ ngài. Hoàng thượng làm chuyện có lỗi với ngài như vậy, hay là chúng ta lại trốn khỏi cung?”

Ta mê hoặc nói: “Tiểu Phúc Tử, vì sao ngươi dường như lại có thành kiến thâm hậu với hoàng thượng như vậy? Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng mà, vì sao đã giật dây kều ta trốn khỏi cung rồi?”

Sắc mặt Tiểu Phúc Tử đanh lại như tấm sắt, lòng đầy căm phẫn nói: “Ngài thông minh tuyệt đỉnh, tính toán chu toàn, giúp hần bao nhiêu a. Nói chuyện Đại Lương đi, nếu không nhờ ngài, làm sao hoàng thượng có thể lập tức diệt trừ mười vạn đại quân của Đại Lương? Hần sao có thể qua cầu rút ván chứ? Tuy nói chuyện còn chưa được kiểm chứng, nhưng những lời đồn kiểu này, hần cũng không nên để nó xuất hiện mới phải...”

Phía sau còn cả một tràng tràng đại hải lời nói. Ý tứ cơ bản là hoàng thượng Tề Thụy Lâm chỉ có thể cùng chung hoạn nạn, không thể chung hưởng phú quý. Người như vậy không cần cũng thế mà không cùng cũng vậy, chỉ bằng cùng hần, Tư Đồ, lão cha mấy người cùng nhau ra ngoài ngao du giang hồ, quét tuyết nấu rượu, tự do tự tại, tiêu tiêu dao xa. Ta không thể ngờ được, Tiểu Phúc Tử ngày thường không nói tiếng nào, những vừa mở miệng tài ăn nói lại tốt đến như vậy, có thể so sánh với tổng thống Mỹ đang diễn thuyết tranh thủ phiếu bầu trước hàng triệu người. Có thể thấy được, đừng cho rằng người ta không lên tiếng thì có thể khi nhục. Có đôi khi, bất thành linh hần sẽ biến thành vương bát đản* cần người.

Tiểu Phúc Tử nói đến miệng khô lưỡi nóng. Ta không khỏi cũng có chút động tâm. Nói thật ra, có người này cũng tiện. Hậu cung của Tề Thụy Lâm chỉ có một mình ta, là do chính ta tự yêu cầu. Nhưng lâu rồi không cùng người ta cung đấu để tranh giành tình nhân, ta lại cảm thấy tịch mịch nhàm chán, suốt ngày muốn chạy ra ngoài chơi.

Có thể thấy được, chiếm được rồi sẽ không biết quý trọng nữa, đó là tật xấu của bất cứ ai chứ không chỉ mình ta.

Ta không khỏi tràn ngập mong chờ về cuộc sống tự do tự tại trên giang hồ mà Tiểu Phúc Tử vừa miêu tả...

Tiểu Phúc Tử thấy ta có vẻ động tâm, càng nói càng hăng. Quả thật đã miêu tả cuộc sống bên ngoài giống như trên thiên đường vậy. Đang nói, ngoài phòng bỗng có tiếng bước chân vang lên, có người đang nổi giận ùng ùng xông vào. Bức rèm che va chạm nhau trong không khí, khinh giòn dễ nghe, cho thấy người đang đến đã không thể nào ức chế được cơn tức giận.

Không có ai ở cửa kịp tuân lệnh thông báo, Tề Thụy Lâm tuần mi nhíu lại, xuất hiện trước mặt hai người chúng ta. Tiểu Phúc Tử đang nói liền ngưng bặt, khôi phục bộ dáng băng sương lãnh khốc, ánh mắt ngay cả liếc cũng không liếc nhìn anh một cái, cũng không chịu hành lễ... Làm như mỗi khi ba người chúng ta ở chung với nhau, coi như lễ tiết hoàng thất không hề tồn tại vậy...

Xem ra, Tề Thụy Lâm đã sớm ở ngoài cửa nghe lén hồi lâu rồi...

Xem ra, Tiểu Phúc Tử sớm đã biết Tề Thụy Lâm ở ngoài cửa nghe lén từ lâu rồi. Ta đã nói rồi mà, hôm nay Tiểu Phúc Tử vì sao lại có dục vọng biểu diễn đến như vậy. Hóa ra là muốn giáo huấn ai đó, để ai đó dừng cho rằng hắn dễ bị bắt nạt... Ta thấy, vẫn là do di chứng để lại sau chuyện luân phiên gây chiến trong hoa viên lần trước. Ở cùng ta bấy lâu, thủ đoạn tròng mắt tất báo này, Tiểu Phúc Tử học cũng rất giống.

Tề Thụy Lâm cũng dùng ánh mắt băng sương tròng mắt nhìn Tiểu Phúc Tử một cái. Tiểu Phúc Tử vẫn chẳng thèm nhìn anh chút nào, chỉ lo cụp hai mắt nhìn xuống mũi chân. Ta nhìn nhìn, mũi chân hắn cũng không mọc ra được đóa hoa nào...

Trong phòng nhất thời bị băng tuyết bao phủ mấy ngày liền...

Bởi vì trong lòng ta cũng đang tức giận, phiền lòng vì khi không lại lời ra một tên hồng nhan họa thủy!

Tề Thụy Lâm liếc mắt nhìn ta một cái, nhưng có lẽ sắc mặt của ta không tốt cho lắm, anh đột nhiên nở nụ cười, hàn khí bị thổi bay đi mất tiêu. Anh hiển nhiên là vui mừng khôn xiết, đột nhiên cười đến mức gập cả thắt lưng: “Khụ khụ... ha ha...hoàng hậu, có phải vì tìm không ra hồng nhan họa thủy mà phiền não hay không?”

Ta kỳ quái nhìn Tề Thụy Lâm, nghĩ rằng. Ta không đã gả ột tên có dấu hiệu mắc bệnh tâm thần đấy chứ? Ngày thường trông có vẻ tốt lắm, nhưng càng lúc càng nguy...

Ghi chú:

*Vương bát dẫn: thăng khôn nạn.

Vương bát dẫn – là một câu chữ thường được dùng trong dân gian. Trên thực tế vốn là do đọc chệch từ “vong bát đoan”. Thời cổ “bát đoan” gồm có “hiếu, lễ, trung, tín, lễ, nghĩa, khiên, sĩ”, “bát đoan” này là cái gốc làm người, quên đi “bát đoan” tức là quên đi cái căn bản để làm người, người quên đi “bát đoan” bị mắng là “vong bát đoan”. Có lẽ là do “Vương bát dẫn” càng thông tục dễ hiểu hơn so với “vong bát đoan”, sau này, câu tục ngữ “vong bát đoan” đã biến thành “Vương bát dẫn”.

248. Chương 250

SẮC ĐẸP NGHIÊNG NƯỚC NGHIÊNG THÀNH

EDITOR: DOCKE

Có gì buồn cười? Hơn nữa, bây giờ chàng đã là vua của một nước rồi nha, lăn lộn ra đất mà cười kiểu này, để người ta thấy được sẽ nảy sinh ảnh hưởng bất lương. Nếu đồn ra ngoài, chẳng những Đại Tề có hồng nhan họa thủy, mà còn có cả một hoàng thượng ngốc nữa...

Tề Thụy Lâm liếc mắt nhìn vẻ mặt của ta, cũng không biết trên mặt ta có cái gì, anh lại một lần nữa cười to...

Thật là kỳ quái. Ngay cả Tiểu Phúc Tử, một khắc trước còn đánh mặt lại đối chọi gay gắt với Tề Thụy Lâm, không ngờ cũng hơi hơi mỉm cười, như nụ hoa bách hợp hé nở trong gió vậy. Dáng vẻ xinh đẹp, hành vi cử chỉ thật sự làm cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời. Tiểu Phúc Tử cười, lạnh nhạt mà tràn ngập hương thơm, khiến cho ta nhìn thấy, trong lòng vô cùng thoải mái.

Ta nghĩ. Khó trách trên đời này có nam yêu nam. Thì ra, nam nhân cũng có thể cười đẹp đến như thế, khiến cho người ta chỉ muốn trộm lấy nụ cười của người bỏ vào túi mình. So với Tiểu Phúc Tử, Tề Thụy Lâm lại cười to đến tận trời. Mặc dù hùng tráng nhưng chẳng có phẩm vị chút nào. Quả thật là chẳng khác gì tình huống lão nông về quê, giữa đường nhặt được túi tiền ngoài bờ ruộng.

Trong khi đầu ta tràn ngập tư tưởng sắc sắc, Tề Thụy Lâm rút cuộc cũng ngừng cười, nói: “Hóa ra hoàng hậu cho rằng, hồng nhan họa thủy bên cạnh trẫm là người khác?”

Ta nói: “Chẳng lẽ bên cạnh hoàng thượng không chỉ có một vị hồng nhan họa thủy thôi sao?” Ta càng thêm tức giận...

Lại chọc cho Tề Thụy Lâm nở nụ cười. Lại còn có thêm Tiểu Phúc Tử, không ngờ hần cũng cười hòa theo anh...

Ta nhìn thấy bộ dáng cổ quái của hai người bọn họ, không khỏi hỏi: “Hay là, hồng nhan họa thủy này, gần ngay trước mắt?” Ta chỉ chỉ vào chóp mũi của mình...

Hai người bọn họ đồng loạt gật gật đầu...

Ta không khỏi mừng như điên. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai khen ta là hồng nhan họa thủy nha. Từ khi nào thì ta đột nhiên đã trở nên xinh đẹp như tiên, làn da trắng mượt tựa mỡ động, nghiêng nước nghiêng thành, điệu bộ cử chỉ làm cho cả đồng người mê chết?

Ta cực kỳ sung sướng, vội vàng chạy đến tấm gương đồng lớn dựng ở góc phòng. Gương đồng này, chính là tấm gương dùng để đặt bầy Cửu Biến Quỷ Nữ, bị ta đem vào phòng. Lão thái giám cai quản khổ phòng đương nhiên không còn lời nào để nói. Bây giờ ta đã là hoàng hậu rồi, hần còn có thể nói gì nữa chứ? Xem ra, quyền lực thật đúng là trân quý. Đãi ngộ dành cho Thái tử phi và hoàng hậu, cách nhau rất xa. Chiếm được tấm gương đồng này, ta không khỏi có cảm giác như trèo lên núi cao, ở trên à nhìn ngắm phong cảnh cũng thật là thích...

Ta đứng trước gương đồng ngắm trước nhìn sau, xoay mấy vòng. Người trong gương cũng xoay tròn, làn váy tung bay, còn chớp chớp mắt, đá lông nheo với ta mấy cái... Đáng tiếc, điện ảnh và truyền hình hiện đại đã làm lễ rửa tội cho ta rồi. Ta nhìn trái ngó phải, trong gương vẫn chỉ là một cô gái hơi hơi thanh tú, còn kém quốc sắc thiên hương quá xa.

Ta không khỏi lập tức mất hứng như bóng xì hơi, ủ rũ nói: “Sao lại thế, người dân cả nước bị mù hết rồi à?”

Tề Thụy Lâm tựa như đã cùng Tiểu Phúc Tử kết thành huynh đệ tình thâm. Hai người lóe ra một ánh mắt cực kỳ rõ ràng, trẫm miệng một lời nói: “Ồ trong lòng ta, bất cứ ai cũng thua xa... dung mạo của nàng...”

Nghe thấy phút thoáng dừng cuối cùng trong câu nói của bọn họ, ta càng thêm căm tức. Bọn họ chẳng phải là đang trợn mắt nói dối hay sao?

Ta hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, rốt cuộc không thèm để ý đến họ nữa...

Thái giám tổng quản mới nhậm chức – Cổ tổng quản lại nhìn thấy hoàng thượng bồi hồi trước cửa điện hoàng hậu mấy vòng. Hắn thấy hoàng thượng ngày thường không nói cười, hoàng thượng vô cùng uy nghiêm, hoàng thượng – người chỉ cần đảo mắt qua một cái là mọi người đang quỳ dưới trướng lập tức sợ đến mức không dám hó hé tiếng nào, đang cẩn thận gõ cửa đại môn điện hoàng hậu đóng kín mít. Rốt cuộc cửa cũng mở ra, cung nữ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu, Tư Đồ cô cô bước ra. Cổ tổng quản không hiểu, vì sao hai vị thân tín bên cạnh hoàng hậu đối với hoàng thượng đều không có được ánh mắt tốt lành nào. Tư Đồ cô cô cũng vậy, nho nhã lễ độ hướng về hoàng thượng hô một tiếng vạn phúc, xét về lễ tiết thì chẳng có gì phải chê trách, hoàn mỹ vô cùng, nhưng nét mặt thì... hoàn toàn không hề có chút hòa nhã nào đối với hoàng thượng.

Cổ công công nghe thấy Tư Đồ cô cô nói: “Hoàng thượng, mời ngài trở về đi. Hôm nay nương đang rất tức giận, đã ném vỡ gần hết đồ vật trong phòng rồi, đặc biệt là tấm gương đồng kia...”

Cổ công công nhìn thấy, trên nét mặt hoàng thượng không ngờ lại lộ ra ý cười cực kỳ cổ quái, dường như rất dễ chịu khi trông thấy một cô bé cáu kỉnh làm nũng vậy, lại còn tràn ngập nhu tình. Ngài ấy nói: “Tư Đồ cô nương, người nói xem, bao giờ nàng mới hết giận đây?”

Tư Đồ cô cô nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Hoàng thượng cùng cái tên Tiểu Phúc Tử kia cũng thật là, vô duyên vô cớ tự nhiên lại đánh giá, đi khơi dậy ngọn lửa của nàng làm chi?”

Cổ công công quả thật rất hoảng sợ. Hắn chưa từng thấy một nữ quan nào dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với hoàng thượng. Hắn nghĩ, khó trách mấy tháng gần đây, trong cung hoàng thượng và hoàng hậu, cả đám lão nhân đều lần đi đâu mất không thấy bóng dáng. Hóa ra là họ sợ nhìn thấy những thứ không nên thấy, nghe được những điều không nên nghe.

Cổ công công không khỏi cảm thấy may mắn. Bản thân mình trốn đằng sau ngọn núi giả này, sẽ không có ai biết đến.

Hoàng thượng ngày thường nếu gặp trường hợp này sẽ lập tức giận tím mặt, nhưng lần này lại chẳng hề hờn giận, ngược lại càng thêm cẩn thận nói: “Tư Đồ cô nương, người cho trầm vào đi, để trầm khuyên nhủ nàng. Trầm và Tiểu Phúc Tử cùng lắm cũng chỉ đùa với nàng một chút thôi mà...”

Tư Đồ nói: “Chuyện này thì ta không dám đâu. Ngay cả Tiểu Phúc Tử nàng cũng không cho vào. Nếu ta thả ngài vào, nàng hận luôn cả ta thì biết làm sao. Hoàng thượng, không có việc gì đâu. Chờ thêm hai ngày, hết giận rồi thì nàng sẽ không sao nữa...”

Cổ công công đứng trốn sau ngọn núi giả, không khỏi có chút hâm mộ Tư Đồ cô cô, dám nói chuyện với hoàng thượng – thần tượng của mình cái kiểu như vậy. Phải biết rằng, chính mình lúc nói chuyện trước mặt hoàng thượng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, ánh mắt luôn buông xuống, phải cần bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu. Hắn vừa hâm mộ vừa hận Tư Đồ. Người ta đứng đầu một nước, là đương kim hoàng thượng, là vị anh hùng không gì sánh nổi trong lòng ta. Người chỉ là một nữ quan nho nhỏ, dựa vào cái gì mà dám nói chuyện với hoàng thượng như vậy chứ. Ô, chẳng lẽ bởi vì người là người của hoàng hậu sao?

Cảm giác của Cổ công công lúc này tựa như bị kiến cắn vậy, vừa ghen vừa hận...

Hắn oán hận nhìn hoàng thượng rời khỏi tấm cung hoàng hậu với vẻ mặt luyến tiếc mất mát, oán hận nhìn Tư Đồ cô cô mặt không đổi sắc đóng cửa cung lại. Hắn quyết định, từ nay về sau, không đội trời chung với tất cả những người trong cung hoàng hậu. Ngay cả con kiến cũng phải bắt từng con từng con đem cho con tê tê ăn hết, chứ đừng nói gì đến mấy con chim nhỏ được nuôi trong cung hoàng hậu...

Cổ tổng quản đang chìm đắm trong cảm xúc vừa hận vừa ghen, không biết gì đến thời gian. Mãi cho đến khi ánh mặt trời tắt hết, ánh trăng chiếu đầy đầu tóc hắn, mãi đến khi có người ở trước mặt hắn nói: “Cổ tổng quản, người ở trong này, làm gì vậy?”

Hắn mới giương mắt nhìn lại, không ngờ lại chính là cung nữ tổng quản thân tín nhất trong cung hoàng hậu. Hắn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, chà chà bàn chân, vung phất trần, lắc lư xoay người, cũng không thèm quay đầu lại, bỏ ra khỏi cung điện hoàng hậu. Tư Đồ nhìn theo bóng lưng có vẻ phú quý bất năng dam, uy

vũ bất năng khuất* của hần, không khỏi nói: “Chủ tử thì thần kinh khẩn trương thác loạn, hạ nhân cũng khó hiểu như vậy...”

Ghi chú:

*Phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất: thuộc trong Tam bất năng (Ba điều không nên, không thể làm) của đại trượng phu (Mạnh Tử):

- Phú quý bất năng dâm: Giàu sang mà không bị mê hoặc. Dâm ở đây là chỉ những ham muốn bất chính, là động lòng, mê hoặc.

- Bần tiện bất năng di: Nghèo hèn mà không thay đổi. Dù nghèo nàn, khổ sở cũng giữ gìn nhân phẩm, giá trị con người, không được dời đổi, đánh mất nhân cách của mình, không được làm những gì trái đạo đức, luân thường...

- Uy vũ bất năng khuất: Không khuất phục trước uy vũ (cái uy có được nhờ sức mạnh)

249. Chương 251

TIỂU PHÚC TỬ THẬT CÓ PHÚC

EDITOR: DOCKE

Ta biết, nàng đang nói đến đương kim hoàng thượng đây mà. Buổi tối ta không cho anh vào cửa, ta cũng cho rằng, nàng hơi có ý ngấm ngầm hại người. Không khỏi nghĩ, nếu như nàng mắng ta, chẳng phải đang mắng chính nàng hay sao? Nghĩ như vậy, tâm tình đột nhiên khoan khoái vui sướng hẳn lên, giống như tháng sáu uống được nước tuyết vậy...

Đang đắc ý dào dạt, khóe mắt chợt nhoáng lên một cái. Trông thấy Tiểu Phúc Tử từ trong một góc sáng sửa nào đó trong cung nhảy ra, đang muốn lên lút nhảy vào phòng của hần. Ta cao giọng gọi to một tiếng: “Tiểu Phúc Tử, người muốn đi đâu? Ngay cả hoàng hậu ta đây mà người cũng làm như không thấy. Người cũng to gan thật...”

Tiếng quở trách của ta khí thế như mây, hình như thấy được Tiểu Phúc Tử sợ đến mức phát run... Đáng tiếc, tình huống này, có lẽ chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của ta mà thôi...

Tiểu Phúc Tử bất đắc dĩ đi đến trước mặt ta, cũng không hành lễ, nhàn nhạt nói: “Hoàng hậu nương nương tìm nô tài có chuyện gì?”

Ta vừa nghe thấy giọng điệu của hần đã biết hần đang rất phiền não! Vì để trả thù chuyện hần lấy hồng nhan họa thủy ra lừa gạt ta, mỗi ngày ta đều phái một vị hồng nhan họa thủy đến tắm cung của hần. Vị hồng nhan họa thủy được phái đến phòng của hần, nhất định chỉ được mặc một tấm lụa mỏng che thân. Mỏng manh đến mức để lộ thân thể đến cực hạn, cổ nhân trước sau chưa từng có. Giọng nói nhất định phải vô cùng mềm mại, thoáng mang theo từ tính. Nhất định phải ba câu không rời nghề chính: “Phúc gia, để ta đến hầu hạ ngài nha...”

Mấy ngày qua đi, Tiểu Phúc Tử trên cơ bản là cứ gặp ta liền bỏ chạy, sắc mặt âm u. Trên mặt tựa như có mưa giông tầm tã, hai hốc mắt thâm đen, có xu thế chảy trệ xuống hai gò má...

Nhưng điều làm ta cảm thấy kỳ quái chính là: Lúc ta tìm được mấy cung nữ thiên kiều bá mị này và nói với bọn họ tất cả câu chuyện. Bọn họ, ai ai cũng đều tỏ ra hồng nhuận và tràn đầy hy vọng, làm như Tiểu Phúc Tử không phải là thái giám vậy. Có thể thấy được, Tiểu Phúc Tử ở trong cung vẫn có một sức hấp dẫn nhất định, nhiều loạn trái tim của cả một thế hệ cung nữ.

Mặt Tiểu Phúc Tử đen như hồn ma nơi địa ngục. Ta làm như không biết, dù bận vẫn ung dung, huênh hoang nói: “Tiểu Phúc Tử, mấy ngày nay bản cung đều không gặp được người. Người có khỏe không?”

Tiểu Phúc Tử liếc mắt lườm ta một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói ‘Người biết rõ còn hỏi’, nói: “Hoàng hậu nương nương, Tiểu Phúc Tử khỏe cũng được, không khỏe cũng tốt. Xin cho nô tài này được phép trở về hưởng thụ hảo lễ mà nương nương đã chuẩn bị cho nô tài...”

Câu cuối cùng, hắn nói có khuynh hướng nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải có Tư Đồ bên cạnh đang nhìn chăm chăm một cách thêm thường, ta đoán chừng hắn sẽ nhảy vọt đến đây mạo phạm bản cung, ha ha...

Ta nhìn khuôn mặt của hắn, trong lòng dắc ý vạn tượng nhưng vẫn làm ra vẻ không hề dao động, tiếp tục nói móc nói khoe: “Tiểu Phúc Tử, bản cung biết, người luôn tri ân báo đáp. Mỹ nhân trong phòng người, chính là hồng nhan họa thủy mà bản cung đã thiên chọn vạn tuyển mới tìm được. Người cần phải đối xử với nàng thật tốt. Nếu người thích món quà này, bản cung quyết sẽ không bạc đãi người, tiếp tục lựa chọn mỹ nữ trong cả nước đến cho người thưởng thức...”

Khuôn mặt Tiểu Phúc Tử thoáng xanh thoáng đen, lại chuyển sang màu lục, chẳng khác gì mấy ông chồng xui xẻo bị cấm sừng. Hắn chăm chú nhìn ta thật lâu. Ta lại mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, thành khẩn nhìn lại hắn. Thật sự là, hai bên nhìn nhau, đôi mắt đâm lẹ, lại không nói năng gì...

Hắn giận dữ, giậm chân một cái, nhائم thẳng về phương xa, bỏ chạy như điên.

Ta cảm thán mà nói: “Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử thật sự đối với ta quá tốt. Xem hắn cảm động chưa kìa. Ngay cả tiếp đón cũng không tiếp đã vội vàng chạy thẳng vào phòng...”

Tư Đồ đồng tình giải hận, nói: “Tiểu thư, người đối với hắn thật đúng là quá tốt. Làm gì có chủ tử nào lại giúp hạ nhân chọn lựa người sưởi ấm giường đầu chứ? Tuệ Như, người đối với hắn tốt đến mức... ta cũng có chút ghen tỵ...”

Ta quay đầu qua nhìn nàng, nói: “Tư Đồ, người không cần đổ kỵ. Nếu người muốn, chẳng phải tất sẽ có được hay sao?”

Tư Đồ ngắt ra, vội xua tay: “Đừng đừng, ta cũng không có phúc phận lớn như hắn đâu...”

Ta hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nét mặt nàng hiện lên một tia kinh hoảng. Có lẽ nàng biết, chuyện Tiểu Phúc Tử có được phúc phận cực kỳ lần này, cũng bởi vì hai tiếng hắc hắc cười lạnh của ta mà bắt đầu...

Về kinh nghi trên mặt nàng còn chưa định, ta không khỏi dắc ý vô cùng, lại hắc hắc cười lạnh hai tiếng. Rất giống tình huống nửa đêm bỗng xuất hiện hung thủ giết người, trước lúc giết người luôn muốn cười lạnh hai tiếng để gia tăng không khí.

_____ *** _____

Sáng hôm sau, ta đang muốn đến chộc ghẹo Tiểu Phúc Tử, lại nghe thấy cung nữ mấy hôm trước còn làm ra vẻ Đát Kỷ, vội vã chạy đến, sau khi hành đại lễ mới nói: “Hoàng hậu nương nương, không hay rồi. Nô tỳ đến phòng Phúc gia, không thấy Phúc gia đâu...”

Ta nghĩ rằng, cung nữ này từ sau đêm trước, cả ngày cứ mất hồn mất vía. Hàng ngày không biết lại muốn chạy đến phòng Tiểu Phúc Tử bao nhiêu lần nữa. Lúc này đây, khẳng định là muốn đến khiêu khích Tiểu Phúc Tử, không thành công, cho nên mới đến đây hô to gọi nhỏ?

Ta nhú nhú đầu mày nói: “Hô to gọi nhỏ làm cái gì?” Trong lòng còn nói thêm, có bị hoa mắt rồi không?

Cung nữ kia vội quỳ xuống, trong giọng nói còn kèm theo tiếng nấc khóc: “Phúc gia, không thấy...”

Còn rất tỉnh chân ý thiết. Ta không quá tin tưởng nàng đại kinh tiểu quái* (chuyện bé xé ra to), nghĩ rằng, có lẽ Tiểu Phúc Tử bị các người... ‘Hồng nhan họa thủy’ làm phiền vô cùng, trốn đâu đó bên ngoài cũng không chừng. Ở trong lòng ta, với võ công của Tiểu Phúc Tử, chuyện bị người ta bắt đi là không thể nào... Trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây...

Nhưng khi ta đứng trong phòng Tiểu Phúc Tử, thật sự cảm giác được một vắng thái dương hồng hồng từ phía tây dâng lên, sáng lạn, chói mắt, cười nhạo ta. Khó trách tiểu cung nữ kia lại nháo khóc như vậy. Bên

trong phòng, vô cùng hỗn loạn. Ghế ngã xuống đất, bàn vỡ ra làm đôi. Trên mặt đất tràn đầy nước trà, còn kèm theo một chút vết máu. Mặc kệ là ai trông thấy đều sẽ cho rằng, người trong phòng đã gặp chuyện không hay rồi. Hơn nữa, ta còn ngồi được trong không khí trong phòng, như có như không, tản ra một mùi hương giống như mùi táo thối. Mùi này, là mùi của tử tình thảo, có thể làm cho người ta mất đi tri giác, hơn nữa, người có công lực càng cao càng như thế...

Ta rốt cuộc có thể khẳng định, Tiểu Phúc Tử thật sự đã bị người ta bắt ra khỏi hoàng cung. Hơn nữa, hắn còn phản kháng rất gian khổ, nhưng kết quả, vẫn bị bắt đi...

Ta tưởng tượng xa hơn một chút về chuyện hắn phản kháng gian khổ. Hắn lắc lắc lư lư, dưới tình huống tri giác đang dần dần mất đi, vận dụng nội lực, muốn tấn công vào người đang bắt trói hắn. Đáng tiếc, rầm một tiếng, đánh trúng xuống đất. Sau đó, bị người ta chụp bao bố vác đi, trong đêm tối, vận chuyển ra khỏi hoàng cung – nơi chắc chắn nhất thiên hạ...

Trong phòng bị đánh thành như vậy, trước sau lại chẳng có ai biết. Đây còn không phải lỗi do ta đã hạ lệnh, buổi tối không được quấy nhiễu Phúc Gia hay sao? Cho nên, bọn thái giám cung nữ tuần tra ban đêm, không ai dám đến gần đây. Đơn giản là mỗi người đều nghĩ rằng, bên trong phòng đang tiến hành hoạt động câu dẫn và bị câu dẫn! Bên trong nếu có động tĩnh gì, đều chỉ nghĩ đến người ở bên trong đang phản kháng mệnh lệnh câu dẫn của hoàng hậu, hoặc là thuận theo mệnh lệnh rồi... Bọn họ cũng không thèm ngấm lại mà xem, loại hoạt động này, có cần phải xuất ra tiếng động lớn đến như vậy không? Có cần phải đập nát toàn bộ bàn ghế hay không? Ta không khỏi mắng thầm trong bụng cái đám thái giám cung nữ đầu gối này, hoàn toàn ném mệnh lệnh của mình ra sau đầu...

Trong lòng ta không khỏi có chút chua xót, có chút đồng tình. Tiểu Phúc Tử đáng thương, vừa mới gặp vận đào hoa, đã bị người ta tách ra rồi...

Người cũng quá xui xẻo đi?

Ở trong lòng ta, chúng sinh, tất cả đều như nhau, bất cứ ai đều có thể được vận đào hoa...

250. Chương 252

TIỂU PHÚC TỬ MẤT TÍCH

EDITOR: DOCKE

Tề Thụy Lâm phái tất cả hộ vệ, ngự lâm quân đi tìm nhưng cũng không thấy bóng dáng Tiểu Phúc Tử đâu cả, làm như đã bị bốc hơi trong không khí rồi vậy. Ta bối rối, bèn triệu lão cha đang du sơn ngoạn thủy trở về. Lão cha trở về, hai vị trưởng bối kia của ta cũng về theo. Tụ tập cả trong sảnh đường có thái hậu Mẫu Vân Cơ, Đức thái phi, Tư Đồ, lão cha cùng nhau thảo luận chuyện Tiểu Phúc Tử mất tích một cách khó hiểu.

Ta liếc mắt nhìn lão cha một cái, bỗng nhiên phát hiện. Ông không còn gầy như trước kia nữa, trên mặt còn béo thêm mấy lạng thịt, cũng không tệ lắm, tinh thần rất tốt, mắt ánh tinh quang. Xem ra, cuộc sống du lịch bên ngoài rất thích hợp với ông. Lại nhớ đến Tiểu Phúc Tử đáng thương, trái tim ta không khỏi thất lại vì lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Lão cha nghe ta kể xong, trầm tư thật lâu rồi nói: “Nha đầu, con có biết trong phòng hắn xuất hiện mùi của tử tình thảo là từ nơi nào không?”

Ta đáp: “Lão cha, Cửu Biến Quý Nữ đã si ngốc ngơ ngác, chẳng lẽ cha lại cho rằng do nàng gây nên hay sao?”

Lão cha nói: “Cửu Biến Quỷ Nữ mặc dù bị chúng ta giam cầm, nhưng nàng còn có một đồ đệ Dung Nhược. Bọn họ đều đến từ một gia tộc cực kỳ thần bí. Gia tộc này truyền cho hậu thế các loại bí thuật, còn nơi gia tộc bọn họ sinh sống lại mọc đầy loại cây cỏ này. Nơi đó, gọi là Tử Tình sơn. Nhưng đây cũng không phải là điều ta lo lắng. Nha đầu, con có biết không? Lần này ta cùng với hai vị nương nương ra ngoài du ngoạn, nghe được không ít lời đồn đãi. Có thật cũng có giả. Đương nhiên, về con, lão cha cũng không cần phải nói...”

Ta nghĩ, ông không nói là tốt nhất, chẳng phải là lời đồn về hồng nhan họa thủy đó sao?

Lão cha nói: “Tử tình thảo của Tử Tình sơn xuất hiện tại hoàng cung, Tiểu Phúc Tử mất tích, thật là đáng lo...”

Ta nói: “Lão cha, theo như cha nói, có thể là Dung Nhược đã lẻn vào trong cung, bắt cóc Tiểu Phúc Tử. Nhưng con vẫn không hiểu, vì sao nàng chỉ bắt mỗi mình hần? Mục đích của nàng không phải là con sao?”

Lão cha nói: “Về chuyện này ta cũng không nghĩ ra. Chỉ có điều, gần đây Đại Tề phát sinh vài sự kiện, liên hệ với nhau cũng có thể suy đoán ra được vài điều. Nha đầu, có lẽ con sớm đã biết tin khu Tây Nam hiện giờ phát sinh nạn sâu bệnh. Khu Tây Nam đích xác đã là đất cằn ngàn dặm. Hậu quả do nạn sâu bệnh gây ra, chẳng những làm cho khí hậu ở đó bị phá hoại, mà còn khiến cho dân chúng phải trôi dạt khắp nơi, không nơi trú ngụ. Ta đã điều tra rồi. Đám châu chấu này, làm như chỉ trong một đêm từ dưới nền đất chui ra vậy. Chỉ trong một đêm chiếm cứ cả Tây Nam, ăn sạch tất cả hoa màu, cỏ xanh, cây lá. Hơn nữa, điều khiến cho vi phu cảm thấy kỳ quái chính là, một số châu chấu không ngờ lại tấn công con người. Có một cô bé năm tuổi bị châu chấu cắn đến nổi bị thương khắp cả người. Móng vuốt của loài châu chấu đó cực kỳ sắc bén. Chộp vào mặt người liền cào rách chảy máu, giống như có thù hận gì với con người vậy.”

Theo như ta biết, châu chấu là loại động vật ăn cỏ, không ngờ chúng lại tấn công con người, biến thành mãnh trùng ăn thịt. Ta không thể tin nổi, hỏi lại ông lần nữa. Ông thấy ta không tin, bèn lấy từ trong người ra một ống trúc giống như ống trúc thô đựng bút. Hai miệng ống đều dùng vải bịt lại, cột bằng loại dây kết rất rắn chắc. Ta nhìn thấy lúc ông lấy ra ống trúc kia, miệng ống trúc bị vải che lại liền bung lên vài cái, một vật nhỏ nhọn chọt chọt ra. Bên trong, có vật gì đó đang va chạm vào ống trúc...

Lão cha nhìn mọi người đang vây chung quanh, nói: “Đồ đệ, người đứng qua bên kia đi. Lúc ta đổ ống trúc ra, người dùng nội lực vây chúng nó lại, đừng để chúng chạy mất...”

Ta thấy vẻ mặt lão cha lộ ra thần sắc khẩn trương thì không khỏi tò mò. Chẳng lẽ đây là cái được gọi là châu chấu sao? Ông làm gì mà sợ dữ vậy?

Ông lo nghĩ, lại nói: “Vẫn không được, mau tìm cái màn lại đây quây chúng nó lại, bảo hiểm một chút...” Xem ra, ông không tin tưởng lắm vào võ công của Tư Đồ.

Ta lại càng lấy làm lạ, bèn hỏi: “Nếu chạy thoát một hai con thì cũng có gì đáng lo đâu?”

Lão cha liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Nha đầu, con không biết đâu. Loại châu chấu này, không biết vì cái gì, vòng sinh sản cực ngắn. Chỉ trong vòng mười ngày là có thể sinh sản, một thành trăm, trăm thành ngàn. Ta cũng không biết vì sao mấy thứ này lại không hề giống với loại châu chấu thông thường...”

Trong lòng ta bỗng nhiên nảy dựng, hỏi lão cha: “Lão cha, cha gọi đám châu chấu này là... mấy thứ này. Chẳng lẽ, chúng không phải là châu chấu hay sao?”

Lão cha nói: “Nha đầu, con xem đi rồi sẽ biết...”

Màn đã được đưa đây, là một loại màn giường cực kỳ quý giá. Dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu rọi, lấp lánh ngân quang, quý giá vô cùng. Không thể ngờ được, hiện giờ lại được dùng để bắt châu chấu... Đám châu chấu này đúng là được tân trang bằng đồ của hoàng đế, đẹp hơn rất nhiều.

Bốn tiểu thái giám đứng ở bốn phía, cầm bốn đầu màn, cửa màn cũng bị phong kín. Lão cha thò tay vào dưới màn, nhanh nhẹn mở ống trúc ra rồi lại nhanh chóng rút tay lại. Phải nói là tia chớp cũng chỉ có thể nhanh được đến thế là cùng. Ta nghĩ, ông có cần phải nhanh như thế không. Nhanh như thế, ông chính là nhanh như vậy...

Hơn mười con hình dáng giống châu chấu ở trong màn tả xung hữu đột, tìm kiếm đường ra. Ta giờ mới hiểu vì sao lão cha phải rút tay về nhanh như vậy. Mười con giống châu chấu này thật sự hung mãnh vô cùng, ở trong lều màn nhảy tới nhảy lui một hồi, lại cảm thấy không có kết quả, bất ngờ đồng tâm hiệp lực nhằm vào một tiểu thái giám đang cầm đầu màn, tấn công đến. Tiểu thái giám không kịp đề phòng, máu tươi chảy ròng. Màn sụp mất một đầu. Ba tên kia thấy vậy, sắc mặt trắng bệch. Mỗi người đều muốn buông tay nhưng lại không dám, lập tức tay run lẩy bẩy...

Lão cha nói: “Nha đầu, con đã hiểu chưa? Vì sao ta không gọi nó là châu chấu?”

Ta hỏi” Lão cha, cha hoài nghi thứ này không phải là châu chấu ư?”

Lão cha gật gật đầu, nói: “Nha đầu, làm gì có loại châu chấu như vậy. Chúng làm như cực kỳ thông minh, chẳng những có thể ăn sạch tất cả cỏ cây cùng hoa màu, còn có thể đoàn kết thành đoàn đội công kích con người. Răng và vuốt của nó đều phi thường sắc bén, sắc bén vô cùng. Chỉ trong nháy mắt đã có thể xe rách tay người. Nào có loại châu chấu nào có lực lượng như vậy?”

Ta ngạc nhiên cả kinh, hỏi lão cha: “Chẳng lẽ cha cho rằng, thứ này, là phi tiêu?”

Ta nhớ đến mới trước đây lão cha có giảng giải cho ta nghe kiến thức về các loại độc trùng, từng nói về một loại là độc trùng phi tiêu. Nó giống châu chấu nhưng lại vô cùng hung mãnh. Trên đùi có gai độc, có thể xé toạc da thú. Nó dùng gai độc trên đùi đâm vào da động vật, sẽ khiến con vật đó bị hôn mê. Sau đó nó để trứng vào trong cơ thể của con vật đó. Một, hai tháng sau, hàng ngàn hàng vạn trùng phi tiêu sẽ xé cơ thể của con vật đó mà chui ra...

Lão cha gật gật đầu, nói: “Nha đầu, tuy ta chưa từng nhìn thấy phi tiêu, nhưng đã trông thấy hình vẽ của nó. Nó có hình dáng tương tự châu chấu nhưng không hoàn toàn giống nhau. Ngoài miệng nó có một chút màu đỏ, con xem thử xem...”

251. Chương 253

PHI TIÊU

EDITOR: DOCKE

Nhìn kỹ lại, thấy ngoài miệng châu chấu có một điểm màu đỏ, ta nói: “Vậy thì, nếu như nó là phi tiêu, hẳn phải có độc mới đúng chứ, vì sao lại không có? Hơn nữa, gai trên đùi nó cũng không lợi hại bằng phi tiêu?”

Lão cha nói: “Có lẽ, nó không phải là phi tiêu chân chính, mà là một loài lai giữa châu chấu và phi tiêu...”

Ta càng thêm giật mình. Vốn dĩ phi tiêu là một loài côn trùng ăn thịt, còn châu chấu là côn trùng ăn cỏ. Có người bồi dưỡng ra loại phi trùng (côn trùng biết bay) này, khiến nó có thể ăn cỏ, mà còn có thể sinh sôi nảy nở cực nhanh giống châu chấu. Vậy thì trình độ phá hoại của nó, thậm chí còn lợi hại hơn phi tiêu rất nhiều. Gai của nó mặc dù không thể tàn phá da người để để trứng, nhưng đặc tính có thể ăn cỏ và sinh sôi nảy nở nhanh đến mức chóng mặt này, đối với dân chúng thì còn nguy hại hơn loài phi tiêu hung mãnh kia gấp bội. Theo như ta biết, phi tiêu tuy hung mãnh, nhưng một năm chỉ có thể sinh sôi nảy nở một lần. Còn hiện giờ, loại phi trùng này lại có thể trong hơn mười ngày liền sinh sôi một lần...

Ta nghĩ đến đây, không khỏi thì thào nói: “Lão cha, theo như cách cha nói, loại phi trùng này, có người cố ý thả ra?”

Lão cha gật gật đầu nói: “Điều đáng mừng duy nhất chính là, loại phi trùng này cực kỳ sợ lạnh. Chỉ có thời tiết ở vùng Tây Nam mới thích hợp cho nó sinh trưởng. Còn những nơi nào chỉ cần hơi lạnh một chút, nó sẽ chết ngay...”

Ta nhìn lại vào trong màn, thấy hơn mười con phi trùng ban nãy còn uy phong lẫm lẫm, chỉ trong nháy mắt đã mệt mỏi vô lực, lui vào một góc. Có vài con đã nằm ngửa bụng giãy chết rồi.

Ta kỳ quái hỏi: “Lão cha, làm sao cha có thể bắt bọn nó mang về đây được. Hay là, áp trong lòng ngực cha rồi mang về?” Chưa hết, còn bổ sung một câu: “Giống như áp trứng chim vậy ư?”

Lão cha xấu hổ nhìn về phía hai vị nương nương tôn quý uy nghiêm đang ngồi hàng ghế trên. Trong đó có một người còn là hồng nhan tri kỷ của ông. Bọn họ đang che miệng mà cười.

Lão cha nói: “Nha đầu, vì sao mỗi lần lão cha nghe con nói đến câu cuối cùng, đều có cảm giác như con đang muốn làm tổn hại ta vậy chứ?”

Ta nghĩ rằng, con không tổn hại cha thì tổn hại ai bây giờ? Lão cha chính là để tổn hại, lão nương chính là để thương. Nếu không có lão nương để hôn, vậy thì đành phải tổn hại lão cha gấp bội thôi chứ sao...

Nhưng ngoài mặt lại thành khẩn nói: “Lão cha, con đang tán thưởng cha mà. Cách này của cha rất hay!”

Lão cha nhìn gương mặt ta, ừng ực một câu: “Vậy mà sao ta vẫn cảm thấy con đang tổn hại ta nhỉ?”

Không đợi ông nghĩ xong, tiếng thái giám truyền lệnh đã vang lên: “Hoàng thượng giá lâm...”

Kết thúc phần tự hỏi của ông...

Tề Thụy Lâm mặc hoàng bào, phong trần mỗi một bước vào cửa điện. Ta vừa thấy đã biết anh vừa thượng triều xong, còn chưa kịp thay áo choàng nữa!

Anh vừa tiến vào, ngẩn người nói: “Mẫu hậu, mọi người cũng ở đây sao?”

Anh dùng ánh mắt hỏi ta. Ta còn chưa nói cho anh nghe chuyện ta đã cùng Mẫu Văn Cơ hóa thù thành bạn. Anh chỉ biết rằng quan hệ giữa hai chúng ta không được tốt lắm, chứ không hề biết rằng, hiện tại mỗi khi rảnh rỗi, chúng ta còn tụ tập lại cùng nhau chơi trò mạt chược do ta phát minh. Ai kêu anh bận rộn như vậy làm gì? Bận đến mức ngay cả tình huống hoạt động của chúng ta cũng không biết?

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì ta đã bịt kín miệng đám thái giám cung nữ trong cung cả rồi. Bọn họ không dám nói lung tung một chữ...Tề Thụy Lâm tuy rằng đối với bất kỳ người nào cũng đều phái không ít mật thám đến thăm dò nhưng vẫn còn tín nhiệm ta, không thả mật thám vào cung của ta. Đương nhiên, cũng có một khả năng, anh không dám thả. Nếu lỡ bị ta phát hiện, thế nào ta chẳng bắt anh đền tội.

Mẫu Văn Cơ nói: “Hoàng nhi, lại đây lại đây. Ngồi xuống trước đã, uống chén trà rồi hãy nói. Hoàng nhi vừa mới thượng triều xong đúng không?”

Đối với nhiệt tình của Mẫu Văn Cơ, Tề Thụy Lâm có chút không được tự nhiên. Cũng phải thôi, mười mấy năm cứ nghĩ đối phương là người xa lạ, còn tưởng rằng vị thái hậu này đối xử không tốt với mẫu thân của mình. Ai ngờ đâu, bà mới chính là mẫu thân chân chính của mình. Nguyên nhân chính là bởi vì trước đây, bà không dám có bất cứ hành động khác thường nào đối với vị phế phi trong lãnh cung và hoàng nhi của mình. Bởi vì bà biết, mỗi một hành động của bà, dù nhỏ thế nào cũng đều nằm trong tầm mắt của người ta. Mà đôi khi, bà còn phải cố ý làm khó bọn họ một chút, như vậy, Bá Văn Đế giả luôn ở bên cạnh dòm ngó một cách thêm thuồng kia mới không nghi ngờ gì. Cũng bởi vậy mà trong lòng Tề Thụy Lâm, hình ảnh vị hoàng hậu xấu xa siêu cấp đã thành thâm căn cố đế rồi, làm sao có thể nhất thời nửa khắc mà tiêu trừ được? Ta nghĩ, Mẫu Văn Cơ tôn quý là vậy nhưng kỳ thật, nỗi khổ trong lòng bà, nào ai có thể biết được? Mỗi khi bà nhìn ra lãnh cung ở góc xa xa của hoàng cung, đều nhớ đến đứa con trai rút ruột đẻ đau của mình đang phải sống trong lãnh cung thiếu cơm thiếu áo. Trái tim bà lúc đó, nhất định là đau như dao cắt vậy! Nhưng nếu không dùng đến cách này, bà làm sao có thể bảo vệ con trai mình được?

Bà nhìn Tề Thụy Lâm tươi cười có lẽ mà lạ lẫm, khóe mắt nổi lên một tầng khổ ý, nhưng lại giống như trước giờ, đem khổ ý kia che giấu...

Thái giám chuẩn bị long ý cho anh, anh ngồi xuống rồi nói: “Mẫu hậu, hôm nay sao mẫu hậu lại cao hứng như vậy?”

Ta nghĩ, chỉ cần bọn họ có ở trong cung, mỗi ngày bọn họ đều có hứng thú chạy đến cung của ta hết. Thua thảm quá mà, muốn gỡ vốn chứ gì nữa! Đương nhiên, chẳng làm sao biết được... Trong hoàng cung nhúc

đầu này cũng có cái hay. Hoàng thượng mà tới, chỉ cần tiểu thái giám canh cửa thông báo một tiếng, bàn mặt chược liền thu lên, hai vị thái hậu, thái phi vô cùng tôn quý liền lên ra ngoài bằng cửa sau chẳng khác gì ... kẻ trộm. Nói cho sang thì là, không thể phá hoại ấn tượng tốt trong lòng hoàng nhi...

Hôm nay không chơi mặt chược, cho nên không phòng bị...

Mẫu Vân Cơ liếc mắt nhìn ta một cái, có lẽ trong đầu cũng có suy nghĩ giống ta, nói: “Hoàng nhi, hôm nay Quý Ảnh tiền bối mang về một thứ về đây, ta đến để xem vật hiếm lạ đó mà...”

Tề Thụy Lâm nhìn xuống đất, nhú mày nói: “Mấy thứ này, chính là châu châu ở khu Tây Nam?”

Xem ra, anh đang rất đau đầu với nạn sâu bệnh ở khu Tây Nam, lúc nào cũng khắc khắc ghi ghi, cho nên mới vừa thấy châu châu, đã biết là ở khu Tây Nam...

Ta gật gật đầu, kể cho anh nghe suy đoán của lão cha, nói: “Hoàng thượng, đám châu châu đó, xem ra là có người cố ý nuôi lớn rồi thả ra...”

Tề Thụy Lâm nghe được tin tức này, lại không tỏ ra kỳ quái chút nào, nói: “Xem ra, Tây Sở cùng Đại Lương liên hợp tấn công, cũng không phải là không có chuẩn bị. Còn chuyện Tiểu Phúc Tử mất tích, bốn vương cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, vì sao hẳn lại mất tích đúng vào lúc này?”

Ta cũng lấy làm lạ giống anh. Không biết đối phương bắt cóc Tiểu Phúc Tử để làm gì, dùng hẳn uy hiếp ta sao? Vậy sao không trực tiếp bắt ta luôn đi, dùng ta uy hiếp Tề Thụy Lâm có phải hay hơn không...

Những sự kiện xảy ra liên tiếp, liên kết lại liền miêu tả sinh động có một bàn tay độc ác đang thao túng tất cả. Thiên Bảo nữ vương, đương kim nữ hoàng Đại Lương, vì trả thù chuyện Tề Thụy Lâm từ hôn, áp dụng một loạt hành động. Đầu tiên, nàng thả loại phi trùng này làm cho khu Tây Nam đất cằn ngàn dặm, khiến cho lòng nhân dân Đại Tề hoảng sợ. Đồng thời, nàng cùng Tây Sở liên hợp, cùng nhau tiến binh bao vây Đại Tề. Xem ra, đúng như ta đoán, vị nữ tử đầu đầy tóc bạc này, tính tình hẹp hòi cố chấp, sẽ không dễ dàng gì buông tha có kẻ đắc tội với nàng. Sao nàng không ngấm lại mà xem, không phải nhờ kế sách của ta, khiến cho nàng trở mặt với Quyền thân vương, khiến nàng quyết tâm nhất trí, nàng có khả năng lên ngôi hoàng đế hay sao?... Như vậy xem ra, tư tưởng của ta và nàng cũng không khác nhau là mấy. Ai cũng không thể cao thượng hơn ai, đều tự cho rằng mình ban ơn cho người khác, chứ chẳng bao giờ nhớ đến chuyện mình đã làm điều gì có lỗi với người ta...

252. Chương 254

ĐẤT CẦN NGÀN DẶM

EDITOR: DOCKE

Thiên Bảo nữ hoàng ngồi trên lưng ngựa. Đó là một con ngựa màu trắng. Nàng mặc bộ áo giáp màu trắng tinh, đầu bạc tung bay. Nàng biết, mọi người phía sau đang nhìn nàng, nhìn hình bóng của nàng. Hiện giờ, đã không thể so với lúc nàng còn là công chúa nữa. Giờ đây, nàng đã là một nữ hoàng cao quý, nàng mới biết được, thì ra càng tiến lên một bước cảm giác lại tốt như vậy, có thể càng dễ dàng thao túng sự sống chết của người khác...

Bên cạnh nàng là một vị hộ vệ nhan sắc tựa mùa xuân, cũng là nam sủng của nàng, đang rất cẩn thận nhìn nàng, nói: “Hoàng thượng, Đoạn Thủy thành đã trở thành một tòa cô thành. Bên trong thành, như ngài mong muốn, phát sinh nạn sâu bệnh, chúng ta lại vây thành. Dân chúng trong thành, đến khi ăn hết lương thực dự trữ, sẽ không còn gì có thể ăn tiếp được nữa. Qua tiếp hai ngày, chúng ta có thể công phá Đoạn Thủy thành. Đến lúc đó, vùng đất sát cổng thành Đại Tề vừa vỡ, chúng ta có thể tiến quân thần tốc, thẳng đến kinh sư của bọn họ...”

Thiên Bảo nữ hoàng gật gật đầu. Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh vị nam tử cực kỳ kiêu ngạo kia. Sau khi hắn về nước, không quá hai tháng đã lên ngôi hoàng đế, còn phong nữ tử kia làm hoàng hậu. Thiên Bảo công chúa hiểu rõ, hắn cũng như trước, không hề để nàng trong lòng, cho dù nàng có thể trợ giúp hắn thống nhất giang sơn. Thiên Bảo nữ hoàng nghĩ, nam nhân, có là gì đâu? Chính mình hiện tại, không phải cũng đã có hậu cung ba nghìn người rồi đó sao? Các màu đều có... Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng nàng vẫn vô cùng đau khổ. Nàng biết, cho dù nàng có thể chiếm được tất cả nam nhân trong thiên hạ, e rằng cũng không thể nào có được hắn. Có lẽ, thứ không thể chiếm được mới là thứ người ta quý trọng nhất!

Nàng lạnh lùng nở nụ cười. Từ nhỏ, nàng đã thề, nhất định phải dẫm nát những người giễu cợt, không tôn trọng nàng dưới chân mình. Giống như có một lần, năm nàng tám tuổi làm thánh nữ đi tuần, ngồi trên xe rồng cao cao tại thượng. Có một thằng bé trông thấy, bất ngờ tiếng hỏi: “Mẹ ơi, vì sao tóc thánh nữ lại có màu trắng ạ?”

Nàng liền cố ý xin phụ hoàng cho thằng bé đó tiến cung để hầu hạ mình, lại còn giết hết cả nhà hắn. Nếu hắn tiến cung, tất nhiên phải chịu cung hình. Trong hoàng cung, chỉ có thái giám mới có thể ở lại. Tuy rằng sau này hắn đã trốn thoát, nhưng từ đó về sau, vĩnh viễn phải làm thái giám...

Nàng biết, nàng không phải là thánh nữ, nhưng chỉ cần nắm giữ quyền lực, ác ma cũng sẽ biến thành thánh nữ. Nhìn những người đứng phía sau nàng là biết ngay thôi. Ánh mắt bọn họ nhìn nàng, vĩnh viễn nóng bỏng sùng kính. Bởi vì nàng có thể cho người ta quyền lực, tài phú cùng tôn nghiêm...

Đoạn Thủy thành đã trở thành một tòa cô thành, hết như điều nàng mong muốn. Chỉ cần công phá được Đoạn Thủy thành, nàng sẽ có thể thăng tiến đến kinh thành Đại Tề, bắt trói hai tên kia đem ra xử quyết. Quyền thân vương sau khi bị nàng bắt giữ, cuối cùng đã khai ra tất cả những gì hắn làm điều vì có người âm thầm thông tin tình báo cho hắn biết. Còn nàng, sau khi tiêu tốn vô số tinh lực cùng nhân lực, rốt cuộc đã tìm ra được ai đã thông tin tình báo cho Quyền thân vương. Nàng mới biết được, hóa ra, mình đã lọt vào cạm bẫy của người khác...

Nàng chưa từng bị trúng bẫy bao giờ. Dưới danh hiệu thánh nữ, không có ai đủ can đảm dám dùng quỷ kế lừa dối trước mặt nàng. Vậy mà nữ tử đó lại dám lừa dối, mà còn vô cùng chặt chẽ kín đáo, làm cho người ta không tìm ra chút sơ hở nào. Mãi đến khi kế hoạch thành công, nàng nhớ lại những lúc nữ tử kia làm bộ làm tịch trước mặt nàng, thiếu chút nữa đã nghiêng nát cả răng...

Cho dù trận binh biến này nàng có là người thắng cuộc, lại còn bước lên ngôi hoàng đế tối cao vô thượng, thì niềm vui sướng này cũng không thể khiến nàng thỏa mãn. Nàng biết, chỉ đến khi nào dẫm nát hai người đó dưới chân mình, khiến cho bọn họ phải cúi đầu xưng thần thì mới có thể rửa sạch nỗi nhục của nàng được!

Ngày hôm sau, nàng dẫn quân tiến vào Đoạn Thủy thành. Như nàng mong muốn, bên trong Đoạn Thủy thành, tiếng kêu rên khắp nơi. Mọi người đều không còn chút ý chí chiến đấu. Binh lính thủ thành vừa giáp trận đã đại bại. Nàng thuận lợi dẫn quân tiến thẳng vào thành, tựa hồ như không có ai ngăn cản. Nàng bắt hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ làm tù binh, hầu hết đều đói đến độ chỉ còn da bọc xương, hữu khí vô lực. Nàng nhìn thấy trong mắt họ sự giải thoát, cuộc chiến kết thúc như thế này hình như lại làm cho họ trút được gánh nặng. Mà nhóm người này, cũng lập tức đầu hàng dâng thành...

Cửa thành bảo hộ Đại Tề vừa mở, nàng biết, nàng còn cách thắng lợi không xa. Nạn sâu bệnh lần này tàn sát bữa bãi một phần ba giang sơn Đại Tề. Vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, chỉ mong có một bát cơm ăn. Hoàng đế Đại Tề lo cứu tế còn không kịp, thời gian đâu mà quan tâm đến điều gì khác nữa? Huống chi, vị hoàng hậu bên người hắn, bị người ta mắng là hồng nhan họa thủy, e rằng dân chúng giờ đây chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng thôi? Mà lời đồn đãi này nọ, đương nhiên là do nàng đã thỉnh mời cao tăng đạo sĩ đến truyền bá vào cảnh nội Đại Tề! Cũng may, dân chúng Đại Tề cũng giống như bao người dân nơi khác, đối với thần tiên ma quái, luôn luôn rất tin tưởng...

Thiên Bảo nữ hoàng thỏa thuê mãn nguyện, dẫn đại quân thẳng hướng cảnh nội Đại Tề. Dọc theo đường đi, ngoại trừ mấy ngàn binh sĩ thủ thành ngăn cản ra, không gặp thêm bất cứ sự chống cự nào khác. Dọc theo đường đi, dân chạy nạn khắp nơi. Nơi nơi đều là nhóm dân chúng trốn loạn quần áo tả tơi. Ai ai cũng đều mặt mũi xanh xao, bước đi tập tễnh. Trên đường cái, trên ruộng hoang, trông thấy đội quân cưỡi ngựa đi vào mà cũng không thềm né tránh. Ánh mắt đại ra mà nhìn quân đội bọn họ uy vũ hùng tráng đi qua.

Thiên Bảo nữ hoàng lúc đầu vừa thấy, không khỏi tin răm rắp. Cứ nghĩ đến người dân Đại Tề ai ai cũng biến thành bộ dáng như vậy cả rồi, nàng vừa đắc ý vừa khinh bỉ. Đám người này mà là thần dân cái nỗi gì? Cho dù kết quả này từ đầu đến cuối đều do mình gây ra, nhưng nàng vẫn không nhận nổi thất vọng...

Đáng tiếc, loại cảm xúc đắc ý kèm thất vọng này không duy trì được bao lâu. Dần dần, khi bọn họ xâm nhập vào hẻm trong khu Tây Nam mới phát hiện. Nơi đây thật sự là đất cằn ngàn dặm, nơi chốn không có hoa màu, không còn lương thực. Thậm chí, trên mặt nước, đều là từng mảng từng mảng xác chết phi trùng, không ai dám uống. Bởi vì, chúng đã bị ngâm dưới nước quá lâu, thối rữa bốc mùi. Sau khi phi trùng được thả ra vài ngày, trời mưa tầm tã suốt ba ngày liên tục, không khí trở nên ẩm ướt lạnh lẽo. Đám phi trùng liền đông chết như rạ, không còn sót lại con nào. Thiên Bảo nữ hoàng khi nghe được tin tức này liền có chút thất vọng. Nàng còn trông cậy vào đám phi trùng này có thể bay vào kinh thành Đại Tề nữa mà. Kết quả, không ngờ lại nhanh chết như vậy. Thục Trung Lôi Gia nghiên cứu ra mấy thứ này, thật đúng là không tốt dùng – nàng nghĩ.

Thiên Bảo nữ hoàng phát hiện, lương thực của quân đội mình dần dần giảm bớt, hơn nữa càng ngày càng ít. Nếu cứ theo đà này, đoán chừng thức ăn chỉ còn đủ cung cấp ười ngày nữa thôi, chờ lương thực viện trợ cũng không kịp nữa. Nàng phát hiện, hình như chính mình đã chui vào lưới vông vây thành của chính mình. Nàng muốn lui quân, có chút hối hận. Vì sao mình lại thả phi trùng phá hoại nguồn cung cấp lương thực của Đại Tề, khiến cho chính mình cũng lâm vào hoàn cảnh như thế? Dân chúng Đại Tề đã không có lương thực, vậy chẳng phải mình cũng không còn đối tượng để cướp đoạt nữa hay sao?

Nàng nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, còn chưa tìm đến được quân chủ lực Đại Tề đã bị thiếu nước thiếu lương mà chết hết rồi. Không được, không thể như vậy được. Nàng quyết định rút về biên giới, chờ gom góp đủ lương thực tiếp tế tiếp viện rồi lại tấn công Đại Tề. Tuy rằng mất đi cơ hội lần này, Đại Tề sẽ có thời gian chuẩn bị, nhưng theo tình huống hiện giờ thì lui quân là cách tốt nhất.

253. Chương 255

LIÊN MIÊN MUỖI DẶM

EDITOR: DOCKE

Đến chiều, sau khi quân đội hạ trại, nàng đi ra ngoài lều trại. Nhìn khắp một lượt lều trại bên ngoài, nàng lại lên tinh thần. Nàng không tin, với quân đội kéo dài liên miên muỗi dậm thế này mà lại không thể tìm ra chủ lực Đại Tề, tung một lưới bắt hết bọn họ.

Nàng quyết định, sẽ tìm một ngày, nếu không tìm thấy mới rút quân hồi triều...

Ngày hôm sau, tình kỳ tung bay, Thiên Bảo nữ hoàng cùng quân đội của nàng lại chấn hưng tinh thần, diễu binh qua vùng đất Tây Nam Đại Tề khô cằn. Nhưng vẫn như trước, không có một bóng người. Không có quân đội Đại Tề, không có ai mặc trang phục binh sĩ Đại Tề, thậm chí còn không thấy đến một vết bánh xe hay dấu vó ngựa của quân đội, mà ngay cả một bãi phân ngựa cũng không thấy nốt. Nếu có thấy, chẳng qua chỉ là những khuôn mặt đại ra của nhóm nạn dân đang chăm chăm nhìn xuống đất tìm kiếm những rễ cây chưa bị châu chấu ăn mất. Khi bọn họ đi ngang qua, đám nạn dân này hầu như cũng chẳng màng ngẩng đầu lên. Đối với họ mà nói, có thể tìm được thứ gì để ăn chính là hạnh phúc lớn nhất, là chuyện quan trọng nhất thiên hạ. Nếu như tìm không thấy, còn không bằng để gót sắt quân đội đó dẫm chết cho rồi.

Thiên Bảo nữ hoàng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nhóm nạn dân, đáy lòng nàng cũng không khỏi dâng lên một chút tuyệt vọng. Nàng nghĩ, chẳng lẽ lần xuất quân này, thật sự phải về tay không hay sao?

Nên lúc nàng nghe thám tử báo lại, phía trước có một tiểu đội quân Đại Tề, quả thực đã mừng rỡ như điên, cảm giác như ánh mặt trời trở nên sáng lạn, tiền đồ sáng rõ. Trông thấy nhóm nạn dân đang tìm kiếm cái

ăn kia, sắc mặt cũng hòa ái dễ dần hẳn lên. Đương nhiên, nàng sẽ không dẫn dắt quân đội thẳng tiến đến đó. Nàng chỉ phái một vị tướng quân, mang binh tiến lên dò đường...

Tướng quân hồi báo: Tiểu đội này, xem ra là thám báo của Đại Tề, trông thấy đại quân đi vào, không kịp lui lại nên mới dừng lại ở đây.

Thiên Bảo nữ hoàng mừng rỡ, nghĩ rằng, nếu đã tìm thấy quân đội thám tử của Đại Tề, vậy thì đại quân Đại Tề cũng cách đó không xa. Rốt cuộc cũng có thể giao phong chính diện với đại quân bọn hán rồi – nàng nghĩ. Lương thực còn có thể duy trì được mười ngày nữa. Mười ngày là đủ rồi. Quân đội Đại Tề thiếu ăn thiếu mặc, làm sao có thể ngăn nổi binh hùng tướng mạnh của Đại Lương. Chỉ cần hai quân giao phong, lập tức có thể phân ra thắng bại. Nàng vội vàng ra lệnh cho thám tử tiếp tục tìm hiểu đại quân Đại Tề...

Đáng tiếc, thám tử rút cuộc cũng không điều tra thêm được gì. Tiểu đội quân kia, dường như đã bốc hơi vào không khí, không thấy bóng dáng đâu nữa. Tâm tình nàng nhất thời lại chìm vào đáy vực. Lòng nàng hiện giờ tựa như con mèo đang dương móng vuốt, trên bầy dưới tám, ngực ngứa ngáy, nhưng đáng tiếc, dù là mèo đã dương móng vuốt vẫn không thể tìm ra nơi ở của đối phương...

Lại ba ngày trôi qua, đúng lúc này thám tử lại phát hiện một tiểu đội quân Đại Tề. Lúc này đây, hai phe bắt ngờ va chạm một chút. Đánh nhau một chặp, tuy rằng không bao lâu nhưng tiểu đội quân Đại Tề này liền như con thỏ giương oai, tiêu sái bỏ chạy. Nhưng một trận này lại khiến Thiên Bảo công chúa hạ được quyết tâm tiếp tục truy tìm. Bởi vì, trong tiểu đội quân đó, nàng phát hiện có một nhân vật cực kỳ quen thuộc. Đó chính là lão nhân gầy gò ốm yếu luôn đi theo bên cạnh đương kim hoàng hậu Đại Tề. Nàng đã từng bắt được ông, trong thời gian bị bắt, ông tự xưng mình là hộ vệ của nữ tử họ Giả kia. Cho dù ông đã cải trang, mặc thêm áo giáp, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái nàng đã có thể nhận ra ông ngay... Ông gầy, khiến cho bộ áo giáp ông đang mặc rộng rãi lác lác. Tuy cách khá xa nhưng hình như nàng có thể nghe được âm thanh xương cốt của ông đang cùng áo giáp va chạm vào nhau.

Nàng nghĩ. Nếu như hán ở đây, vậy có phải cho thấy, quân chủ lực Đại Tề cũng cách nơi đây không xa...

Mật thám tại Đại Tề dùng bồ câu đưa tin khiến nàng mừng rỡ như điên. Thì ra, tân hoàng Đại Tề ngự giá thân chinh, đã lên đường từ mười ngày trước rồi!

Nàng liên tưởng đến việc nhìn thấy ông lão cực gầy trong tiểu đội quân cùng với quan hệ của bọn họ. Nàng có thể khẳng định, tin tức này là thật. Nàng không còn để ý đến nguy cơ thiếu lương nữa, ngược lại tràn ngập ý chí chiến đấu. Chỉ cần tìm được bọn họ rồi đánh bại, vậy thì lương thực của bọn họ còn không phải là lương thực của ta hay sao?

Nàng nhớ lại, dưới hành động của bọn họ, mình đã chịu vũ nhục thế nào. Ngây ngốc vì họ lợi dụng, còn đắc chí nghĩ rằng đã khống chế được toàn bộ bọn họ. Kết quả, chẳng qua chỉ là một giấc mộng xuân. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng làm như bị tấm dấm chua, ê ẩm xót xa, lại giống như bị nướng trong lò lửa, vô cùng đau nhức.

Mặc dù lão thần tướng quân có khuyên nàng rút khỏi Đại Tề nhưng lúc này đây, nàng đã không còn muốn quản nhiều như vậy nữa...

Lão cha không ngờ lại dám làm trò, ở trước mặt ta cởi bỏ áo giáp, để lộ thân hình như que trúc của ông. Đương nhiên, đừng có hiểu nhầm, ông có mặc thêm áo trong. Ông hỏi: “Nha đầu, ta đã y theo lời con, lộ diện trước mặt bọn họ rồi. Thế nào, lộ diện như vậy đã được chưa?”

Ta nhìn lướt qua bộ dáng đắc ý dào dạt của ông, hỏi: “Lão cha, có phải các tướng sĩ bên cạnh người luôn cho rằng, trên người cha có dấu chuông vàng?”

Lão cha vừa sửa sang lại quần áo vừa không thềm để ý đáp: “Làm gì có, mang theo thứ đó để làm gì?”

Ta nói: “Ồ, hóa ra là không mang theo, hóa ra là con nghe lầm. Cha vừa bước vào, lanh canh lách cách, con cứ tưởng là trên người cha mang theo một cái chuông vang nữa chứ!”

Tư Đồ ở một bên đã sớm cười đến gập cả thắt lưng...

Chính lúc đó, đương kim hoàng thượng ngự giá thân chinh – Tề Thụy Lâm thông thả bước vào. Nhìn thấy chúng ta đang cười, không khỏi hỏi: “Các người đang làm gì vậy, có cái gì buồn cười?”

Ta chỉnh khuôn mặt đoan chính lại, nói: “Hoàng thượng, hiện giờ thiếp đã là tù nhân, hoàng thượng còn đến đây làm gì?”

Lúc trước, Tề Thụy Lâm muốn ngự giá thân chinh, ta kiên quyết muốn đi theo. Đương nhiên là bị anh kiên quyết hoàn toàn phản đối. Thậm chí trước lúc xuất phát còn phái vô số Ngự lâm quân bao vây cung điện của ta, khiến ta không thể ung dung bỏ đi được. Nhưng là... vẫn để ta chạy mất, đuổi kịp đại quân của anh...

Sau khi đuổi kịp, về sau lại bị anh phát hiện, giam lỏng ta, không cho ta ra khỏi doanh trại hai mươi bước. Tuy rằng cũng không có ai đủ can đảm ngăn cản, nhưng người cứ thử nghĩ đi, cứ đi ra ngoài là y như rằng, có hơn mười mấy người đi theo, cách một giây lại kêu một tiếng: “Mời hoàng hậu nương nương hồi doanh, xin hoàng hậu nương nương bảo trọng...”, người còn có tâm tư ra khỏi doanh trại hai mươi bước hay sao? Hơn nữa tiếng kêu kia, từng tiếng từng tiếng, âm thanh càng lúc càng lớn, làm như muốn thúc giục hèn?

Dùng loại phương pháp này đối phó ta, tiến hành tra tấn biến thái...

Bởi vậy, dọc đường đi, trên cơ bản là ta vô cùng hờ hững với Tề Thụy Lâm. Mỗi khi Tề Thụy Lâm mặt cười tủm tỉm đi vào lều trại của ta, đều không có ai thèm để ý đến anh... Mỗi khi anh đi vào, Tư Đồ đều làm bộ đi châm nước trà, miễn tất cả lễ tiết, tránh làm ta tức giận...

Cho nên, hôm nay ta hỏi anh một tiếng lại làm anh rất cao hứng, nói: “Như nhi, nàng hết giận rồi sao? Trầm làm vậy chẳng phải cũng chỉ vì sợ nàng gặp nguy hiểm thôi sao?”

Ta nói: “Phải không? Thần thiếp khi còn sống, làm như đã kết duyên với nguy hiểm vậy. Mà nguy hiểm nhất, chính là kết bạn với hoàng thượng. Bên cạnh thần thiếp có một nhân vật nguy hiểm nhất, vậy còn phải sợ nguy hiểm gì nữa?” Ta cố ý lễ tiết chu đáo, một thần thiếp hai thần thiếp.

254. Chương 256

ẤN TRỪNG

EDITOR: DOCKE

Tề Thụy Lâm nở nụ cười, không thể nề hà, liên tục lắc đầu, lời nói cũng vô cùng lễ tiết: “Như nhi, xem nàng nói kia. Nàng là nữ tử, là ái thê của trẫm, theo lý thì trẫm phải bảo hộ nàng để cuộc sống của nàng được thoải mái một chút. Làm sao có thể để nàng theo trẫm xuất chinh, chịu đựng nỗi khổ một nhọc quân hành?”

Ta cũng có chút cảm động, nói: “Hoàng thượng, thiếp biết chàng quan tâm thần thiếp. Nhưng hiện giờ cục diện chưa ổn, tất cả nguyên nhân gây ra đều ở tại biên cương, Tiểu Phúc Tử lại mất tích một cách khó hiểu. Ngài để thần thiếp giúp chàng đi. Dù sao triều chính đã có mẫu hậu rồi, sẽ không xảy ra đại loạn gì đâu. Hay là, chàng không tin vào năng lực của thần thiếp?”

Tề Thụy Lâm nói: “Như nhi, có phải trẫm là một gã hoàng thượng vô tích sự lắm không, phải khiến cho ái thê của mình chịu khổ?”

Tư Đồ lúc này bỗng “rắc” một tiếng, tựa như cắn phải một thứ rất cứng vậy...

Lão cha “khụ” hai tiếng, nói: “Hoàng thượng, tha thứ cho thần được cáo lui trước, xin hai vị cứ tự nhiên cho!”

Ta nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, nghĩ rằng. Sao các người không biết điều mà lui đi, còn ở đây làm bộ làm tịch cái gì nữa?

Tề Thụy Lâm, mặc dù đã bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng sắc mặt vẫn hơi ửng đỏ, “Khụ” hai tiếng che dấu rồi nói: “Quốc trượng đại nhân, hôm nay, đa tạ khanh!”

Lão cha càng ngày càng giống ông cụ non, nghe xong câu khen này, không ngờ lại đắc ý lên, nói: “Chuyện đó đương nhiên. Trừ ta ra, có ai lại có thể dễ dàng gây sự chú ý như vậy được. Cho dù giữa thiên quân vạn mã, mặc thêm áo giáp, cũng có thể khiến cho đôi phương vừa liếc mắt đã nhận ra?”

Lại đắc ý dáng người của mình, nói: “Muốn gây giống như ta đây, quả là không dễ dàng...”

Tư Đồ cùng ta liên tục gật đầu, đồng ý: “Đúng vậy, muốn gây giống lão cha, đích xác không dễ dàng gì. Ngài làm cho người ta ấn tượng quá sâu. Mỗi người nhìn thấy đều làm như thấy quỷ giữa ban ngày vậy...”

Biểu tình trên mặt lão cha bị kiềm hãm, có chút lo lắng hỏi: “Nha đầu, lão cha thật sự làm cho người ta sợ hãi đến thế sao?”

Ta cùng Tư Đồ gật gật đầu. Ngay cả Tề Thụy Lâm đứng một bên cũng hơi hơi mỉm cười. Khuôn mặt gầy gò của lão cha đột nhiên tươi cười rạng rỡ, ha ha hai tiếng nói: “Tuổi già của ta rốt cuộc cũng có cái để chơi rồi. Trên giang hồ giả quỷ dọa người, đây chính là việc tốt chưa có ai làm được!”

Ta không nói gì, Tư Đồ càng không nói gì, Tề Thụy Lâm lại càng không cò gì để nói...

Đây chính là lão cha đáng yêu của ta...

Lão cha đắc ý một phen, đột nhiên lại hỏi: “Nha đầu, vì sao con lại phóng mười mấy vật thể bay lên bầu trời, sau khi mấy vật thể bay kia nổ mạnh liền khiến cho trời đổ mưa to ba ngày ba đêm, đám phi trùng kia bị lạnh chết sạch?”

Ta nói: “Chẳng qua con chỉ làm cho trời mưa sớm hơn một chút để phối hợp với thời gian Thiên Bảo nữ vương tấn công Đại Tề mà thôi. Cho dù không phải là ba ngày này, thì không qua mười ngày sau, trời cũng sẽ đổ mưa!”

Tư Đồ nói: “Nếu vậy, chẳng phải ngài có khả năng hô mưa gọi gió sao?” Ánh mắt nàng nhìn ta, giống như đang nhìn thần tiên vậy...

Ta đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết. Ta phát hiện ra một loại khoáng thạch, sau khi được tinh luyện đơn giản có thể tinh luyện ra một điển hóa ngân. Mà loại đá này, sau khi dùng khinh khí cầu do ta sai người làm, đưa nó lên bầu trời rồi cho nổ mạnh, chỉ cần một lượng cực nhỏ cũng có thể khiến cho tầng mây hội tụ trên không hóa thành mưa. Nhưng ta cũng không thể ngờ được, trời lại mưa suốt ba ngày ba đêm.

Chẳng những làm đông chết tất cả châu chấu, mà vài ngày sau, xác chết châu chấu bắt đầu bốc mùi, bao trùm tất cả nguồn nước. Khắp một vùng đã không còn nước để uống, không có lương thực để ăn...

Thật ra, ta thật không ngờ lại thu được kết quả này. Chẳng qua ta chỉ vì phòng ngừa sau khi Thiên Bảo nữ vương tiến vào lãnh thổ Đại Tề, không có lương thực để ăn bèn bắt đầu ăn trùng. Bữa đại tiệc ăn trùng ở Thục Trung đã tạo cho ta ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Nhiều châu chấu như vậy, cho dù nàng không mang theo lương thực cũng có thể ăn no trong một năm rưỡi, cho đến khi nhốt đánh kinh thành Đại Tề. Nếu vậy thì tình huống có thể không ổn rồi. Chiến lược vườn không nhà trống sẽ thất bại thảm hại.

Sau đó, thỉnh thoảng lại phái một tiểu đội quân khiêu khích bọn họ, khiến cho bọn họ có cái để đánh, không đến mức thất vọng mà quay đầu bỏ về. Điều làm cho Thiên Bảo nữ vương bị kích thích lớn nhất, chính là sự xuất hiện của lão cha. Đã khiến nàng bắt đầu sinh ra ảo tưởng. Hay là ta đã ở trong quân rồi? Không sai, ta đích xác đang có trong quân...

Lúc này, mật thám của nàng lại truyền tin đến, hoàng thượng ngự giá thân chinh. Điều này không thể không khiến nàng mừng rỡ như điên. Bởi vì nàng cho rằng, quân đội Đại Tề tuyệt đối sẽ ngăn không nổi quân liên minh của hai cường quốc.

Không sai, theo nguồn tình báo tin cậy, Tây Sở phái ra đại quân đồng thời nhắm hướng Đại Tề xuất phát. Trong vòng ít ngày nữa sẽ đến biên cảnh Tây Nam.

Điều may mắn duy nhất của ta chính là, Tây Sở cùng Đại Lương không phải một trái một phải trước sau giáp kích, mà là xuất phát cùng một phương hướng tấn công về Đại Tề. Mà như vậy sẽ giúp cho quân đội Đại Tề không đến mức được cái này mất cái kia. Chỉ cần điều chỉnh quân đội, thống nhất điều phối là có thể cùng Tây Sở – Đại Lương một trận chiến định được thắng thua. Về số lượng, Quân đội Đại Tề quả là không thể sánh bằng quân liên minh Tây Sở – Đại Lương, nhưng chẳng lẽ nói đánh giặc cứ đông người sẽ thắng? Khổ người càng lớn càng tốt? Giống như trời trâu vậy sao?

Ta không bao giờ tin. Huống chi, quân đội hai nước khi sát hợp liên minh, bên trong tất sẽ xảy ra rất nhiều mâu thuẫn! Quần áo ăn mặc khác nhau, thói quen cuộc sống khác nhau. Trong mắt phần lớn người Tây Sở, dân chúng Đại Lương đều là những kẻ hoang dã, không thể giáo hóa, không thể nói lý. Người Tây Sở, chính là nam quyền tối thượng, hiện giờ lại phải hợp tác với một nữ vương dẫn dắt quân đội. Mâu thuẫn bên trong, tưởng tượng cũng biết. Chỉ cần có một chút ngôn ngữ khinh mạn, vị Thiên Bảo nữ vương cao cao tại thượng kia nếu như có thể chịu được, vậy thì có thể được cho là kỳ tích rồi!

Điều khiến ta lo lắng chính là Tiểu Phúc Tử mất tích. Liên tiếp hơn mười ngày, mặc kệ tìm kiếm thế nào cũng không thể nào tìm ra tung tích của hắn. Tiểu Phúc Tử làm như đã biến mất khỏi thế giới này rồi vậy. Mỗi lần tưởng tượng đến hắn, ta đều cảm thấy lo lắng một cách khó hiểu. Người thiếu niên mà ta đã dùng một quyển bí kíp võ công đến thu phục, người vẫn luôn yên lặng đứng phía sau ta, người đã được ta coi như người thân của mình, nếu như thật sự gặp phải bất trắc, cho dù trận chiến này có đại thắng, đối với ta mà nói, cũng không còn ý nghĩa gì nữa...

Lão cha và Tư Đồ lui xuống, chỉ còn Tề Thụy Lâm ở lại trong doanh trường của ta. Anh đi tới, nói với ta: “Hoàng hậu, nàng yên tâm, Tiểu Phúc Tử không sao đâu!”

Ta ngẩng đầu. Ánh mắt anh sáng ngời, sáng lạn tựa ánh sao, bên trong không mang theo một chút tạp chất nào. Tuy rằng anh cùng Tiểu Phúc Tử, hai người thường xuyên đối nghịch nhưng xem ra, Tiểu Phúc Tử mất tích, anh vẫn rất lo lắng. Ta có cảm giác, anh và Tiểu Phúc Tử dường như đã kết thành huynh đệ tình nghĩa mà họ cũng không biết. Bình thường tuy là chọi gà, nhưng một khi có một người gặp chuyện không may, ta nghĩ, cuộc sống hàng ngày của người kia nhất định sẽ rất bất an.

255. Chương 257

TÂY SỞ TIỀN QUÂN

EDITOR: DOCKE

Đại quân Tây Sở đúng hẹn, mang đến mười lăm vạn tướng sĩ cùng vô số lương thảo. Đại Lương mừng rỡ như điên. Tuy rằng Tây Sở chỉ cung cấp một ít lương thực cho quân đội Đại Lương, hơn nữa, người thống lĩnh đại quân Tây Sở – đại tướng Phúc Tần Phong vốn là thủ hạ của Tư Đồ đại tướng quân, thần sắc khi nhìn Thiên Bảo nữ vương cũng không cung kính gì, nhưng vấn đề nhỏ nhỏ này làm sao có thể được cho là vấn đề? Căn bản đó không phải là vấn đề. Chỉ cần có thể đánh bại Đại Tề, thậm chí còn bắt sống được hai kẻ dám trêu cợt nàng kia thì tất cả những ân oán khác đều có thể gạt sang hai bên... Thắng lợi rồi mới cùng bọn chúng tính toán sau. Thiên hạ của Thiên Bảo nữ vương cũng không chỉ có như vậy, sau khi Đại Tề ngã gục, kế tiếp sẽ đến lượt Tây Sở!

Hiện giờ hai quân liên hợp, tổng cộng ước chừng đã lên đến sáu mươi vạn đại quân. Còn Đại Tề, chỉ có hai mươi vạn đại quân. Thiên Bảo công chúa nghĩ rằng. Cho dù chỉ dùng chiến thuật biến người, ba đánh một, cũng có thể đề cho bọn họ chết đuối!

Lại có một tiểu đội binh sĩ Đại Tề xuất hiện ở phía trước. Mấy ngày gần đây, thám báo Đại Tề càng ngày càng nhiều, xuất hiện càng ngày càng thường xuyên, cho nàng hy vọng càng lúc càng lớn. Còn thám tử do nàng phái ra – nhóm ma ma đi theo bên cạnh nàng, có hai ba người đã tiếp cận được doanh trại Đại Tề,

thấy được ở đó cờ xí Đại Tề liên miên không dứt. Còn có một vị ma ma nghe được bên trong doanh trại truyền ra âm thanh “Hoàng hậu bảo trọng...”

Điều này càng làm cho lòng nàng nhấp nhô như ngồi trên ca nô, khẩn trương rồi lại vui sướng vô cùng!

Nàng nghĩ, hoàng hậu, xem người còn có thể làm hoàng hậu được bao lâu?

Nàng một mực thúc giục thám tử tiếp tục điều tra, nhất định phải tra ra vị trí chính xác của doanh trại. Đáng tiếc, có lẽ đã điều tra được, sau khi ma ma tìm ra nàng lập tức dẫn binh đuổi đến nơi nhưng quân doanh Đại Tề đã nhổ trại, dường như biến mất khỏi ngàn dặm đất chết, không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Nàng không thất vọng, ngược lại ý chí chiến đấu càng tăng cao. Nàng biết, đối thủ không phải người bình thường, sẽ không dễ dàng bị tìm thấy như vậy. Nhìn xung quanh ngọn ngang bếp lò, hỗn độn lề ẩn, nàng biết, quân chủ lực Đại Tề chạy chưa được bao xa!

Đại tướng Tần Phong của Tây Sở thấy tình cảnh như vậy, ánh mắt nhìn Thiên Bảo nữ vương cũng cung kính hơn rất nhiều. Đứng trước lợi ích to lớn, cho dù có là người tâm địa xấu xa cũng sẽ tạm thời buông bỏ ân oán riêng của mình...

Không lâu sau, ma ma võ công tuyệt đỉnh của Thiên Bảo nữ vương lại truyền về tin tức, nói đã phát hiện doanh trại của đại quân Đại Tề, còn có người luôn miệng hô vang “Hoàng hậu bảo trọng, hoàng hậu cát tường”. Đại quân đuổi đến đó, lại vẫn như trước, không thấy tung tích của bất cứ ai...

Lúc này, đại tướng Tần Phong của Tây Sở có một chút phê bình kín đáo, đích thân đến hỏi Thiên Bảo nữ vương, tình báo có chuẩn xác hay không đây?

Thiên Bảo nữ vương lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Phong một cái, nghĩ rằng. Nếu ở Đại Lương, không có ai dám nói với mình như vậy, hiện giờ, vì có chung một kẻ thù, ta nhịn người. Sau này, xem ta làm sao thu thập người!

Thiên Bảo nữ vương nói: “Tình báo sai lầm một đôi lần là không thể tránh khỏi. Trẫm cùng tướng quân đã xem xét qua, trong doanh địa đích xác là có dấu vết quân doanh Đại Tề từng ở đó. Chẳng qua hành động của chúng ta không nhanh bằng người ta, cho nên mới có thể để đối phương chạy mất. Sao tướng quân không quản lại binh sĩ của mình, một đường đi tới? Trẫm lại nghe nói, trong quân của tướng quân có mỹ nhân đồng hành. Nếu thật như vậy, hành quân không chậm mới là lạ!”

Tần Phong vừa nghe, trong lòng dâng lên lửa giận khó hiểu. Hắn biết nữ vương đang mắng chính mình. Tần Phong vốn yêu nam sủng, đám thị vệ cận thân cũng chính là nam sủng của hắn. Quân thiếu rất nhiều, làm việc long dương kia cũng là khó tránh khỏi. Không hiểu thế nào mà tin tức này lại lọt vào tai Thiên Bảo nữ vương. Hắn nghĩ, đừng cho rằng ta không biết gì về ba nghìn trai lơ của người. Tên họ vệ bên cạnh người cũng chính là một trong những trai lơ, người có tư cách gì nói ta?

Đương nhiên hắn sẽ không nói như vậy. Nói cho cùng thì đối phương cũng là vua của một nước. Mình dẫn quân đến đây, nhận chỉ thị của hoàng thượng, cũng phải nghe mệnh lệnh của nàng. Hắn đành nén giận, nói: “Cẩn tôn mệnh lệnh của nữ vương!”

Hai người vì vậy mà nảy sinh khúc mắc. Từ đó về sau, mỗi lần Tần Phong nhận mệnh lệnh của Thiên Bảo nữ vương, có thể kéo được liền kéo, không kéo được liền hỗn. Về phần lương thảo, tuyệt đối sẽ không chia cho Đại Lương lấy nửa phần!

Hai ngày sau đó, ma ma của Thiên Bảo nữ vương lại phát hiện hành tung của quân đội Đại Tề. Không cần phải nói, tiếp tục đuổi bóng, bên trong lại không có một bóng người...

Sau đó, lại trải qua hai tình huống như thế nữa. Bởi vậy, chẳng những tướng sĩ Tây Sở của Tần Phong than oán mấy ngày liền mà ngay cả thủ hạ của nàng, đối với phán đoán của nàng, cũng nảy sinh hoài nghi. Toàn quân đội mỗi một. Kiểm trên lưng các tướng sĩ hữu khí vô lực, có đôi khi kéo kiếm lên, đi theo đại đội tiến quân về phía trước. Nhưng khi đến nơi được báo là có quân doanh Đại Tề, vẫn y như mấy lần trước không có một bóng người, chỉ còn lại bếp lò nổi bát. Chưa kể đến người, ngay cả một con ngựa cũng không có. Lúc này, tính cảnh giác của các tướng sĩ Tây Sở cùng Đại Lương đã tuột xuống hàng thấp nhất. Liên tiếp hơn mười ngày bốn tẩu thảo phạt làm cho bọn họ mệt mỏi không chịu nổi. Huống chi, Thiên Bảo nữ vương lại chẳng có bao nhiêu lương thảo?

Lúc này, lại truyền đến một trận ồn ào. Thiên Bảo nữ vương đuổi đến vừa thấy, phát hiện ra một ngọn núi nhỏ, không ngờ có cất chứa lương thảo do quân đội Đại Tề rút lui để lại...

Thiên Bảo nữ vương đang sinh lòng nghi ngờ, hoài nghi có người hạ độc trong lương thảo. Sau đó sai người thử mà không thấy độc, càng làm cho nàng cảm thấy lẫn lộn, không rõ tại sao lúc rút quân lại bỏ lại một đồng lương thảo lớn chừng này?

Chỉ có điều, hơn mười ngày không thu hoạch được gì, bây giờ lại đạt được một số lương thực lớn như vậy, sĩ khí quân đội Đại Lương đột nhiên tăng vọt. Có cơm ăn no lúc nào cũng làm cho tâm tình người ta thư sướng!

Bọn họ lại tiếp tục nuôi hy vọng về tiền đồ sau này, hy vọng bước tiếp theo có thể tìm được đại quân Đại Tề, một lưới tóm gọn! Mau chóng kết thúc những ngày tháng thiếu nước thiếu lương. Bất cứ ai khi phải đối diện với nguồn nước bốc mùi xác chết châu chấu, dạ dày đều có chút không thoải mái.

Buổi tối, Thiên Bảo nữ vương ngồi trong doanh trường, trò chuyện với đám tướng quân kiêm trai lơ của mình. Bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận náo động rầm rĩ. Có người chạy trốn đi lại, nhưng không giống như ở quân doanh của mình. Nàng đang cảm thấy nghi hoặc thì có thị vệ tiến vào báo cáo: “Lương thảo của đại quân Tây Sở bị đốt...”

Thiên Bảo nữ vương đi ra ngoài, nhìn thấy phía xa xa, ngọn lửa dâng tận trời, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời. Trong ngọn lửa, nàng trông thấy doanh trại của đại quân Tây Sở nửa sáng nửa tối, làm như đang phập phồng trong gió.

Ngày hôm sau, Tần Phong ủ rũ tiến đến xin lương. Thiên Bảo nữ vương không khỏi nở nụ cười, trong tiếng cười tràn ngập chế nhạo. Nàng nói: “Tướng quân, người xem xem, chúng ta có thể còn lại bao nhiêu lương thảo? Nếu không thu được lương thảo của quân Đại Tề, chúng ta đã sớm chết đói rồi. Tướng quân chẳng lẽ đã quên rồi sao, lúc Đại Lương không có lương thảo, tướng quân đã nói gì với chúng ta?”

Tần Phong đương nhiên không quên. Lúc ấy, hấn đích xác đã nói rất qua loa. Hấn nói: “Đại Lương sản vật phong phú, chẳng lẽ ngay cả một chút quân lương nho nhỏ mà cũng không có hay sao? Hai nước chúng ta liên minh, quốc gia của hoàng thượng chúng ta có thể nói chỉ hỗ trợ quân sự, chứ không hề hạ chỉ cho ta phải phụ trách cả phần lương thảo cho quân của ngài. Như vậy đi, nể tình liên minh của hai quân chúng ta, tại hạ nhìn ra một chút cho các ngài vậy...”

Vì thế, Tần Phong phát cho phe nàng ba, bốn ngày lương thảo...

Thiên Bảo nữ vương cười cười nói: “Nhưng trăm cũng không làm như các người. Tuy nói lương thảo của chúng ta dĩ nhiên không có nhiều lắm, nhưng trăm sẽ chia cho các người một phần. Tướng quân trở về chờ tin tức đi!”

Tần Phong trong lòng xấu hổ, hành đại lễ với Thiên Bảo nữ vương rồi đi ra ngoài.

Đợi đến chiều, quan lương mới thở phà phà báo lại cho Tần Phong biết. Thiên Bảo nữ vương có lệnh, từ nay về sau, quân lương Tây Sở ăn bữa nào lĩnh cơm bữa đó.

Đương nhiên, lương thảo do Thiên Bảo nữ vương khống chế, Tần Phong cùng tướng sĩ Tây Sở, từ nay về sau, đành phải trải qua cuộc sống thiếu ăn thiếu mặc như nô lệ, làm gì còn ý chí chiến đấu nữa? Mỗi binh sĩ đều hy vọng mau chóng kết thúc cuộc chiến tranh này, trở về Tây Sở, không còn chịu nô dịch của nữ hoàng Đại Lương nữa, cũng hy vọng quan lương tiếp tế tiếp viện mau chóng chuyển lương thảo đến.

Cứ như vậy qua ba ngày sau, mâu thuẫn giữa tướng sĩ Tây Sở và quân Đại Lương càng lúc càng sâu. Binh sĩ Tây Sở, kể cả Tần Phong, mỗi bữa đều phải húp cháo loãng. Còn quân Đại Lương lại được ăn đến mấy chén cơm trắng lớn. Một số ăn không hết, thậm chí còn đổ cả xuống đất. Hai quân mâu thuẫn hết sức căng thẳng...

Ngày thứ tư, thám tử báo cáo, phát hiện bóng dáng đại quân Đại Tề. Hai quân tạm thời bỏ qua ân oán, cùng nhau xuất phát đuổi theo. Nhưng vết rách thật sâu giữa hai quân, đã in hằn tận sâu bên trong rồi.

256. Chương 258

ÂN OÁN

EDITOR: DOCKE

Bên trong quân doanh Đại Tề, Tề Thụy Lâm lắng nghe mỗi tướng lĩnh đề xuất hướng đi của đại quân Tây Sở cùng Đại Lương. Còn ta, cũng được cho phép ngồi bên cạnh anh. Thân phận của ta tuy rằng cao quý nhưng vì nam tôn nữ ti* (nam trọng nữ khinh, một quan niệm phong kiến lạc hậu cho đàn ông là đáng trọng, đàn bà là đáng khinh), các tướng sĩ nhìn ta với ánh mắt hoàn toàn khác biệt. Đặc biệt là sau khi nghe lời đồn đãi về hồng nhan họa thủy, ánh mắt nhìn ta luôn lóe ra những tia ngờ vực vô căn cứ. Thậm chí còn có người nghĩ rằng, vị này mà là hồng nhan họa thủy sao, không giống lắm a...

Nhưng sau khi kế lương thực dần dần phát huy hiệu quả, làm cho đại quân Tây Sở và Đại Lương nảy sinh mâu thuẫn, nghi kỵ, bọn họ nhìn ta cũng khác đi một chút. Chẳng những không còn đoán non đoán già xem ta có phải là hồng nhan họa thủy hay không, mà còn tiến thêm một bước, là hồng nhan họa thủy đây ma lực...

Đương nhiên trong lòng bọn họ, khẳng định là có chút sợ hãi. Bằng không, vì sao ngay cả ánh mắt cũng không dám liếc nhìn ta một cái.

Tề Thụy Lâm nói: “Hiện giờ xem ra, mâu thuẫn giữa quân đội Tây Sở cùng Đại Lương hết sức căng thẳng. Chỉ cần bọn họ tiến vào trong trận mai phục của chúng ta, tất cả có thể kết thúc được rồi!”

Một tướng quân họ Chu gật gật đầu, nói: “Hoàng thượng, xem ra mưu kế này của hoàng thượng phi thường hữu hiệu. Chỉ cần một đồng lương thực là có thể làm cho bọn họ thiếu chút nữa đã đánh nhau rồi. Chưa khai chiến mà đã bắt đầu đấu tranh nội bộ. Về sau, bọn họ khẳng định chẳng những không thêm hỗ trợ nhau mà còn đánh phá lẫn nhau nữa. Điều này đối với Đại Tề chúng ta, là phi thường có lợi!”

Tề Thụy Lâm nhìn ta nói: “Kế sách này là do hoàng hậu nghĩ ra. Cho dù để lại cho Tây Sở và Đại Lương một chút lương thực, không đến mức rút quân, nhưng lại có năng lực làm cho bọn họ đấu đá lẫn nhau, khiến cho cuối cùng chúng ta cũng bố trí xong một trận vòng rộng lớn, một lưới bắt hết bọn họ!”

Chu tướng quân kính cẩn nói: “Hoàng hậu nương nương thông minh tuyệt thế, có thể nghĩ ra biện pháp như vậy. Nhưng vi thần còn có nghi vấn. Đối phương ước chừng có gần năm mươi vạn quân, còn bên ta, cùng lắm cũng chỉ có hơn hai mươi vạn quân, làm sao có thể bao vây bọn họ được?”

Ta biết, nói không chừng, trong lòng hắn đang muốn nói, mưu kế của đàn bà thì có gì đáng tin. Quân số chênh lệch quá xa như vậy, có thể bao vây bọn họ được ư, đánh chết ta cũng không tin.

Ta chậm rãi mở miệng, nói: “Chu tướng quân, vậy ra người không biết rằng, hai con vật hung mãnh khác loài bị nhốt cùng một chỗ, sẽ cắn xé lẫn nhau hay sao? Nếu có lợi ích đặt ở trước mắt, bọn họ làm sao lại không vì lợi ích đó mà đấu đá?”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Chu tướng quân, trăm sai khanh an bài tất cả ở Quỷ Phong Cốc, vậy đã an bài xong cả chưa?”

Chu tướng quân gật gật đầu, lại nói: “Thật sự, chỉ cần ở trước sơn động đặt một tấm bia đá khắc hai chữ ‘Thần cung’, là có thể làm cho hai quân bọn họ chém giết lẫn nhau hay sao?”

Ta gật gật đầu, nói: “Chu tướng quân, đến lúc đó, bọn họ có lẽ không phải vì ‘Thần cung’ mà đánh nhau, mà đánh nhau vì lợi ích ân oán lâu ngày tích tụ. Đến lúc đó, chỉ cần các người bảo vệ chờ hai bên xuất động, có thể đem bọn họ một lưới bắt hết!”

Chu tướng quân lại dùng biểu tình như nhìn thấy ma quỷ, liếc mắt nhìn ta một cái. Nói không chừng trong lòng đang hạ quyết tâm, đời này phải bảo vệ hoàng thượng đáng yêu dễ thân khả kính của hắn không bị ma quỷ khống chế.

Hắn khom người nói: “Cẩn tôn ý chỉ của hoàng hậu nương nương. Tại hạ xin phép lui ra an bài, nhất định sẽ làm một tấm bia đá thật đẹp!”

Ta nói: “Không cần phải làm cho thật đẹp mắt, nhưng nhất định phải có vẻ cổ kính lâu đời, không thể để cho người ta nhận ra là mới được khắc làm. Có thể dùng lưu hoàng đốt một chút...”

Chu tướng quân lĩnh mệnh mà đi.

Tề Thụy Lâm nói: “Huyền thoại về Thần cung không ngừng lưu truyền trong quốc thổ Đại Tề mà ngay cả Tây Sở và Đại Lương cũng có nghe đến. Hàng năm, không biết đã phải bao nhiêu mật thám đến Đại Tề để tìm hiểu. Nhưng bọn hần tuyệt không thể tưởng được. Thần cung thật ra lại chỉ là một gian phòng bé nhỏ như vậy. Ở trong lòng bọn họ, Thần cung tất phải chứa đầy tài bảo phú khả địch quốc, vô số bí kíp võ công cùng binh khí. Bọn họ thấy được tấm bia đá này, mặc kệ thật giả, đều sẽ vào xem. Đến lúc đó, mâu thuẫn nhất định sẽ phát sinh!”

Ta nói: “Đúng vậy. Quan hệ giữa hai quân bọn họ, hiện giờ chỉ cần một va chạm nhỏ là có thể bùng phát, chỉ cần một ngòi nổ, lập tức sẽ tranh đấu không ngớt. Còn chúng ta, chỉ cần thích hợp thêm gió đốt lửa là được...” Ta thoáng dừng rồi nói tiếp: “Thật ra, phương pháp này có một người đã sớm dùng qua, hoàng thượng nhất định vẫn còn nhớ rất rõ?”

Khuôn mặt Tề Thụy Lâm bỗng nhiên lại treo lên sắc lạnh, nói: “Đáng tiếc, nàng ấy dùng sai chỗ rồi, lại dùng trên người trẫm...”

Ta nói: “Mẫu Phượng Thấm cũng được cho là một nữ nhân cực kỳ thông minh. Nàng ấy nghĩ cách muốn vây khốn chúng ta trong tiểu sơn cốc ở Tây Sở, chúng ta liền dùng nó để vây khốn liên quân Tây Sở cùng Đại Lương trên vân cốc này, một lưới bắt hết. Coi như nàng ấy cũng có công lao với Đại Tề đi!”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Cho dù có thể đem quân đội Tây Sở cùng Đại Lương một lưới bắt hết, nhưng đây cũng không phải là công lao của nàng ấy đâu.” Anh quay đầu về phía ta, thần sắc bỗng nhiên tràn ngập cảm tình, nói tiếp: “Như nhi, nếu không phải là nàng, trẫm làm sao có thể thoát khỏi tai họa ở Đại Tề, chuyển bại thành thắng?”

Ta nói: “Hoàng thượng, những lời này không cần phải nói nữa. Mưu kế này tuy rằng chỉ thuận thế mà làm, nhưng khu Tây Nam Đại Tề đất cằn ngàn dặm, cho dù thủ thắng thì sau này cũng còn vô số hậu quả phải giải quyết. Thiếp chỉ hy vọng dân chúng Đại Tề sớm ngày vượt qua cửa ải khó khăn này, đồng thời cũng tẩy rửa danh hào hồng nhan họa thủy của thần thiếp!”

Tề Thụy Lâm nhú mày nói: “Như nhi, trẫm cho phép nàng lộ diện trước mặt các tướng sĩ, là muốn cho bọn họ hiểu biết thêm về nàng. Nhưng sao trẫm cứ cảm thấy như, lại tạo ra hiệu quả tương phản vậy nhỉ?”

Ta đáp: “Hoàng thượng, như vậy không tốt lắm. Điều này chẳng phải càng khiến cho các tướng sĩ đổ dồn lo lắng cho hoàng thượng, vì không muốn kẻ hồng nhan họa thủy thiếp đây khống chế hoàng thượng, hại nước hại dân sao. Theo thiếp thấy, các tướng sĩ về sau sẽ đánh tỉnh tỉnh thần cảnh giác cao độ để phòng bị thiếp!”

Tề Thụy Lâm nói: “Như nhi, trẫm thật không hiểu nàng, vì sao ngược lại nàng còn vui vẻ chịu đựng như vậy? Những lời đồn đãi kiểu này lan truyền, trẫm cảm thấy rất có lỗi với nàng. Để nàng xuất hiện trước mặt tướng sĩ, chỉ muốn để bọn họ hiểu biết nàng một chút, phá vỡ những hiểu lầm đối với nàng. Nàng ngược lại còn làm cho trong lòng bọn họ sợ hãi sâu sắc. Nàng xem xem, bọn họ hiện giờ nhìn thấy nàng, giống như nhìn thấy... lão cha nàng vậy...”

Ta nghĩ, sao anh không nói thẳng ra là như thấy quỷ luôn đi, chẳng phải tốt hơn sao?

Ta nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng, cả đời thần thiếp vừa không muốn cầm quyền lại không muốn ủng thế. Cùng chàng lập gia đình cũng là vì tạo hóa trêu người. Để bọn họ bảo trì sự sợ hãi đối với thiếp cũng không có gì không tốt. Bọn họ sẽ càng ủng hộ chàng và hoàng quyền của chàng hơn. Từ nay về sau, không có ngoại thích chuyên quyền. Đương nhiên, thần thiếp cũng chẳng có cái gì là ngoại thích. Chỉ có bọn họ ủng hộ chàng và hoàng quyền của chàng, Đại Tề mới có thể tiến lên con đường hưng thịnh, khiến cho những tấm lòng đã bị Bá Văn Đế giả làm cho suy sụp lại tự lại lên. Đại Tề của chàng có lẽ sẽ như mong ước của chàng, xưng bá thiên hạ!”

Tề Thụy Lâm ngăn không nổi kích động, ôm trẫm lấy ta, nói: “Trẫm quả là vô cùng may mắn, mới có thể lấy được nàng. Như nhi, trẫm nếu có điều gì có lỗi với nàng, liền như chiếc chén này...”

“Choang” một tiếng, quang vỡ một cái chén. Còn từ trên đỉnh đầu nhìn xuống ta, trông cây sẽ làm ta cảm động một phen...

Ta đau lòng nhìn cái chén bị ném xuống đất vỡ thành bảy tám cánh hoa, kêu to: “Hoàng thượng, đây chính là chén Cửu Long mà thiếp vất vả lắm mới đòi được từ tay mẫu hậu, giá trị ngàn vạn a. Chàng có lộn không vậy, cứ thế mà ném bẻ?”

Ngẫm lại, bộ ta muốn lấy món đồ gì ở chỗ mẫu hậu dễ dàng lắm sao? Nếu không phải nhờ có mối quan hệ tốt đẹp giữa chúng ta hiện giờ, bà sẽ cho ta sao? Nếu không phải ta muốn thừa dịp quan hệ giữa mẫu hậu và ta hiện giờ rất tốt đẹp liền cướp đoạt một chút của cải của bà, chén Cửu Long này làm sao dễ dàng vào tay ta được? Đây chính là cả một quá trình, tiêu tốn không ít trí tuệ cùng đánh giá thân tình, mới lấy được từ chỗ mẫu hậu. Vốn định chiếm dùng làm của riêng, nhưng hôm nay mới lấy ra khoe khoang một chút, đã bị Tề Thụy Lâm đập vỡ tan tành!

Lời thổ lộ của Tề Thụy Lâm vừa rồi cứ như đàn gảy tai trâu. Thấy ta đau lòng nhìn cái chén, anh thì thào nói: “Như nhi, nàng chỉ vì như vậy mà mất hứng sao?”

Lúc này ta mới nhìn sắc mặt anh, cũng có vài phần xấu hổ, nói: “Hoàng thượng, tha thứ cho thiếp, bệnh tham tiền của thiếp tái phát rồi!”

Tề Thụy Lâm đỡ khóc đỡ cười, đành phải nói: “Như nhi, hay là, trẫm giúp nàng tìm cái khác?”

Ta gật đầu. Thật ra, trong lòng đang nghĩ: Việc làm của ta phen này, kỳ thật là bởi vì lười biếng hơn người mà thôi, không muốn cả đời phải lục đục với nhau quá mức thương thân. Cả đời này, ta chỉ muốn được bình an vượt qua, không còn muốn tranh quyền đoạt lợi nữa. Như vậy, bày ra một tư thái cao cao không thể tiếp cận có phải sẽ có thể tốn ít tâm tư hơn rất nhiều không? Một đời này, để cho Tề Thụy Lâm đi gánh vác trách nhiệm lục đục đối ngoại, ta cũng nên hưởng chút phúc thôi. Nói như vậy nghe có vẻ là đạo lý gì lớn lắm, đơn giản chỉ là vì lười nhác. Bằng không, danh hào hồng nhan họa thủy vừa mới bài trừ, lại gần thêm cho ta cái mác thiên chi kiêu nữ* (con gái cưng của trời), mọi chuyện đều tìm ta báo cáo xin chỉ thị, chẳng phải sẽ phiền chết ta sao. Ta cũng không muốn làm nữ vương sau màn gì gì đó đâu...

257. Chương 259

SẬP BÃY

EDITOR: DOCKE

Hôm đó là một ngày thật đẹp, ánh nắng sáng lạn. Trong bầu không khí ấm áp của ánh mặt trời còn tràn ngập hương vị khiến người ta buồn nôn. Liên tiếp hai ngày không có một chút tin tức nào về quân đội Đại Tề. Vào lúc những tin tức truyền về giống hệt như trước, tâm trạng của Thiên Bảo nữ vương từ hùng tâm vạn trượng, cho tới bây giờ lại biến thành không còn ôm một chút hy vọng nào. Bao nhiêu lần truy đuổi là bấy nhiêu lần thất bại, khiến cho nàng cơ hồ không còn một chút hưng trí nào. Thậm chí nàng còn suy nghĩ, có phải đã đến lúc ngưng chiến hồi triều rồi không, có như vậy thì mới rút chân ra khỏi vùng bùn chiến tranh này?

Chuyện đời động lòng người thường thường là như thế này: Vào lúc người không ôm hy vọng, ông trời sẽ mang đến một chút hy vọng cho người.

Ma ma lại mang về tin tức, vẫn hệt như trước đây, phát hiện doanh trại của hoàng hậu cùng hoàng đế Đại Tề...

Thiên Bảo nữ vương nghe được tin tức này, chẳng qua chỉ hơi gật gật đầu, nói: “Ồ? Là thật vậy chăng?”

Sắc mặt ma ma có chút xấu hổ, biết tin tức của mình đã sai lệch mất vài ba lần rồi, đã làm cho nữ vương rất không bình tĩnh. Bà không lên tiếng nữa mà chỉ đưa cho nữ vương một tờ giấy. Chữ viết trên tờ giấy tạo cho nàng cảm giác rất quen thuộc. Nàng lấy từ trong lòng ngực của mình ra một tờ giấy rồi so hai cái với nhau. Tờ giấy này chính là bức họa áo giáp ngựa chiến mà nữ tử kia đã vẽ trong lúc bị cầm tù. So sánh hai cái với nhau, nàng khẳng định cảm giác của mình. Bản vẽ này thật sự là do chính tay nàng ta vẽ. Bức họa tuy chỉ là tiện tay phác thảo, nhưng chữ viết này, người thứ hai không thể nào viết giống được như thế.

Nhưng bức vẽ lại làm cho nàng cảm thấy lẩn lộn, không biết đó là cái gì. Nàng hỏi ma ma: “Lúc người đi theo dõi, nàng ta đang vẽ bức họa này sao?”

Ma ma đáp: “Nữ vương bề hạ, khi lão nô đến đó, nàng không vẽ tranh mà đang thảo luận, hình như đang rất mê hoặc. Còn nói, nó không thể nào ở trong này. Còn nói, không thể để người Đại Lương và Tây Sở biết được. Lão hộ vệ cực gần kia còn đề nghị với hoàng hậu, muốn nàng đề xuất với Hoàng thượng di chuyển đại quân về phía Đông, dụ đại quân Tây Sở cùng Đại Lương đi theo, tuyệt không thể để bọn họ đi về phía Tây. Lão nô chỉ nghe được đến đó, thiếu chút nữa đã bị lão hộ vệ cực gần kia phát hiện. Lão nô đành phải lui về...”

Thiên Bảo nữ vương nói: “Thật sao?”

Nàng lại đánh giá bức họa như vẽ bùa trong tay, bỗng nhiên phát hiện. Nhìn lâu thì bức vẽ trên tờ giấy trông rất giống một sơn cốc. Nàng nghĩ, bên trong sơn cốc này rốt cuộc có bí mật gì vậy?

Ma ma hỏi: “Nữ vương bề hạ, nếu chúng ta đã tìm được đại quân Đại Tề rồi, có phải ngày mai sẽ đi điều tra một chút không?”

Thiên Bảo nữ vương lạnh lùng liếc mắt nhìn bà một cái, nói: “Chẳng lẽ muốn chúng ta phải rượt đuổi thêm lần nữa sao? Người nói đại quân di chuyển về phía Đông, được lắm, chúng ta liền đi về phía Tây, xem ở đó rốt cuộc là có cái gì...”

Ma ma nói: “Bề hạ, bên phía Tần tướng quân ...?”

Thiên Bảo nữ vương suy nghĩ rồi nói: “Phát cho bọn hần ba ngày lương thực, nói quân đội Đại Tề đang ở phía Đông, bảo bọn họ đuổi theo. Còn quân đội chúng ta cần phải nghỉ ngơi hồi phục một chút. Chờ bọn hần có kết quả rồi, chúng ta sẽ ở phía sau viện trợ...”

Ma ma nói: “Chỉ sợ Tần tướng quân Tây Sở không chịu...”

Thiên Bảo nữ vương cười lạnh: “Không đến phiên bọn họ không chịu. Nếu bọn họ không chịu thì không phát lương thực cho bọn hần nữa. Bị đói chết hay phải rút quân, hoặc là mang quân đuổi theo tung tích của quân đội Đại Tề, tùy ý bọn họ lựa chọn...”

Bên trong quân doanh Tây Sở, Tần tướng quân nghe được thám tử hồi báo, cả kinh hỏi: “Những gì người nói là thật sao?”

Thám tử đáp: “Thuộc hạ nghe được rất rõ ràng. Đại quân Đại Lương ngày mai sẽ đi về phía Tây, nhưng lại phái chúng ta đi phía Đông, nói rằng cho chúng ta ba ngày lương thực. Hơn nữa, thuộc hạ còn biết, hình như bọn họ đã phát hiện một bí mật gì đó vô cùng to lớn của Đại Tề, nhắm nhắm muốn đi xem...”

Tần tướng quân nói: “Người không nghe rõ bọn họ nói là bí mật gì sao?”

Thám tử nói: “Thuộc hạ không dám tiếp cận quá mức, sợ bị phát giác. Nhưng nữ vương cầm một tờ giấy nhìn trái nhìn phải, sắc mặt lộ vẻ vui mừng. Hẳn phải là một bí mật vô cùng to lớn...”

Tần tướng quân trầm ngâm một lúc lâu, sau đó phát tay cho thám tử lui ra. Lúc này, thiên tướng đã đi tới, hỏi hần phải làm sao bây giờ.

Hần nói: “Nếu nữ vương nguyện ý cho chúng ta ba ngày lương thực, không bằng chúng ta cứ để cho nàng nghĩ rằng chúng ta sẽ đi, nhất định sẽ cho chúng ta nhiều lương hơn. Đến lúc đó, chúng ta đi theo phía sau bọn họ, xem rốt cuộc bọn họ muốn làm cái quỷ gì!”

_____ *** _____

Ngày hôm sau, trải qua một cuộc cò kè mặc cả gian khổ trác tuyệt, hai bên rốt cuộc quyết định cho nhận năm ngày lương thực. Thiên Bảo nữ vương nhìn thấy tình kỳ Tây Sở càng đi càng xa, cho đến khi không còn trông thấy bóng dáng mới ra mệnh lệnh, toàn quân xuất phát, đi thẳng về phía Tây...

Quân đội Thiên Bảo nữ vương đi được hai ngày mới phát hiện một sơn cốc, là một con đường rộng rãi đi thông qua núi. Mặc dù nghèo khổ khúc chiết nhưng vẫn đủ rộng cho binh mã đi vào. Nàng quan sát địa hình, bỗng nhiên nghĩ rằng. Nếu có người mai phục ở bên trong, chẳng phải sẽ giống như bị người ta rút tiền vào túi hay sao?

Nàng vội sai thám tử xem xét địa hình. Thám tử hồi báo, sơn cốc này không phải chỉ có một con đường chính mà có đến ba, bốn con đường khác nhau đi thông qua núi...

Thiên Bảo nữ vương nghe xong, hơi thở phào nhẹ nhõm. Suy nghĩ một hồi rồi ra lệnh: “Ngựa cận vệ của nữ vương, mặc áo giáo ngựa vào!”

Loại áo giáp này, đúng là do nữ tử kia thiết kế. Muốn chế tác phải tiêu tốn rất nhiều sức lực cùng nguyên vật liệu. Thiên Bảo nữ vương chỉ cho chế tác ba nghìn bộ áo giáp. Những khi không có chiến tranh, ngựa chiến không thể hưởng thụ được loại đãi ngộ này. Nếu như tình huống chưa được điều tra rõ ràng thì phải phòng bị trước tốt hơn. Mặc áo giáo ngựa dày dặn này vào, cho dù tạo thành bức tường ngựa ngăn trở thế tấn công phía trước thì người ngồi trên lưng ngựa cũng có thể tránh ở phía dưới bụng ngựa, giảm bớt thời gian đối phương phát động công kích. Thiên Bảo nữ vương còn ra lệnh cho các tướng quân sáng tạo ra không ít mã trận, ngăn cản công kích của kẻ thù. Thí nghiệm nhiều lần, cực kỳ hữu hiệu. Nếu chiến tranh chưa xảy ra trước mắt thì Thiên Bảo nữ vương cũng sẽ không xuất ra pháp bảo cuối cùng này. Trong cuộc tranh đấu với Quyền thân vương, chạy ra khỏi phủ công chúa của nàng, đến cuối cùng, chẳng phải cũng nhờ vào mã trận này mới có thể chuyển bại thành thắng, chém Quyền thân vương rút ngựa, cuối cùng vây đánh vào kinh sư, đoạt được ngôi vị hoàng đế hay sao?

Nàng nhìn đến chiến mã mặc vào áo giáp, ánh bạc lóng lánh, bỗng nhiên trong lòng có chút cảm tạ nữ tử kia. Nếu không nhờ nàng ta thiết kế ra loại áo giáp như vậy, nàng làm sao có thể đi lên ngôi vị hoàng đế? Cảm tạ thì cảm tạ, đánh vẫn phải đánh.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Thiên Bảo nữ vương dẫn quân chậm rãi đi vào sơn cốc.

Nàng phát tán những binh sĩ cẩn thận lùng sục trong sơn cốc. Một người, có lẽ tìm một năm cũng không tìm được cái gì. Nhưng nếu ba mươi vạn đại quân túa nhau ra tìm, lập tức sẽ có phát hiện. Thiên Bảo nữ vương vừa mới ngồi trong lều trại uống một ngụm trà đã có người tiến vào bẩm báo, phát hiện hàng rào dây mây che dây sơn động...

Nàng vội buông chén trà trong tay, đi đến trước sơn động. Bọn lính đã đẩy hàng rào dây mây che trước cửa sơn động ra. Cửa sơn động bị hai phiến cửa đá đóng kín. Một tấm bia đá nho nhỏ, bên trên có khắc mấy chữ cổ. Tuy rằng mờ hồ không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được, trên mặt có hai chữ:

“Thần cung”

258. Chương 260

MỞ CỬA ĐÁ KHÔNG ĐƯỢC

EDITOR: DOCKE

“Thần cung, đây là Thần cung?” Những người đã nghe nói về truyền thuyết thần cung không khỏi rung động. Bí mật to lớn nhất Đại Tề, chẳng lẽ lại ở trong này sao?

Tin tức này lập tức truyền đi, truyền khắp ba mươi mấy vạn đại quân của Đại Lương.

Thiên Bảo nữ vương tuy vẫn nghi ngờ, nhưng trong lòng cũng có vài phần vui sướng. Có lẽ, nơi này thật sự là Thần cung?

Nàng đi lên trước, đẩy đưa hai phiến cửa đá. Hai phiến cửa đá vẫn không nhúc nhích. Nàng vung tay lên. Binh lính phía dưới tiến lên nhận chỉ thị. Mười mấy người nâng chàng mộc dùng để công thành, đánh vào cửa đá từng hồi từng hồi.

Cửa đá vẫn không hề nhúc nhích...

Nếu cửa đá lập tức bị mở ra, Thiên Bảo nữ vương lại có chút hoài nghi. Nhưng hiện tại không mở được cửa đá, nàng thật sự tin tưởng, phía sau cánh cửa này khẳng định là Thần cung.

Niềm vui sướng trong lòng nàng bỗng nhiên phình trương lên. Nghĩ rằng, ông trời có phải đã ngẫm lại chuyện để nàng thống nhất hạ hay không, vừa mới bước lên ngôi vị hoàng đế không lâu đã ban tặng một phần lễ lớn đến như vậy?

Nàng đang định sai thuộc hạ tiếp tục công phá cửa đá, lại nghe phía sau quân truyền đến tiếng động ồn ào. Nàng quay đầu lại, thấy vô số binh mã từ phía trên con đường thông núi, dũng mãnh tiến vào. Nàng không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ đã trúng phải mai phục?

Sớm có lính liên lạc đến báo: “Báo cáo bệ hạ, Tây Sở Tần tướng quân dẫn đại quân tới đây...”

Thiên Bảo nữ vương trong lòng giận dữ, nét mặt bất động nhưng lại càng thêm rực rỡ. Nàng mệnh lệnh thuộc hạ tìm vật che phủ sơn động, còn mình thì đích thân cưỡi bạch mã đón tiếp chiến kỵ của Tần tướng quân.

Hai người tùm tùm cười trong gió. Tần tướng quân nói: “Nữ vương quả là rất hưng trí nha, không ngờ lại nghỉ ngơi và hồi phục ở nơi này?”

Nữ vương biết không thể đối gạt được nữa, không khỏi động sát khí. Nhưng nghĩ lại, Tây Sở có hơn mười vạn quân đội, bên mình tuy có ba mươi mấy vạn quân, nhân số chiếm thượng phong, nhưng nếu thật sự đánh lên, quân đội Đại Tề thừa dịp xông vào thì thật là phiền to rồi. Nghĩ rằng, chỉ còn cách đuổi hẩn đi thôi...

Thiên Bảo nữ vương nói: “Không giấu gì Tần tướng quân. Trẫm dẫn dắt quân sĩ đến nơi đây, đơn giản là vì thuật sĩ trong nước có một truyền thuyết. Mỗi khi sĩ khí của binh sĩ Đại Lương hạ xuống, chỉ có tìm một sơn cốc, ở đó tĩnh dưỡng vài ngày, hấp thu tinh khí nhật nguyệt mới có thể đề cao sĩ khí...”

Tần tướng quân nhìn Thiên Bảo nữ vương, như cười như không, nói: “Thật vậy sao? Cũng không biết những binh sĩ bên trong quý quân, mỗi người đều bàn tán về Thần cung, lại có quan hệ thế nào với kế hoạch tĩnh dưỡng của nữ vương vậy?”

Thiên Bảo nữ vương âm thầm cắn răng, biết thuộc hạ đã sớm lan truyền tin tức này ra ngoài rồi. Nàng đưa tay vuốt nhẹ đầu bạc, cười nói: “Tần tướng quân, cần gì phải tin lời đồn đãi đó?”

Tần Phong lại trừng lớn đôi mắt, tay che ngực trái, giật mình nhìn nàng: “Ngươi, ngươi muốn giết người diệt khẩu?”

Nói dứt lời liền lập tức ngã xuống. Phó tướng của hẩn vội vàng chạy lại đỡ lấy hẩn, nâng hẩn trở về bản quân. Quân mang tám chấn bắt đầu dàn trận, che chở Tần tướng quân lui về bản quân, cùng lúc đó, quân đội Tây Sở bắn ra vô số tên...

Thiên Bảo nữ vương biết rõ mình vẫn chưa hạ lệnh giết người, nhưng Tần Phong không hiểu vì sao lại bị thương. Nàng thậm chí còn không nhìn thấy miệng vết thương của Tần Phong, đối phương đã bắn tên lại đây, khiến nàng không thể không tin tưởng, là đối phương muốn mượn cớ để khai chiến với mình. Nàng đang trong cơn giận dữ, lui về trong trận, ra lệnh: “Trảm thảo trừ căn* (diệt cỏ tận gốc), không chừa một ai...”

Cứ vậy, một cuộc đại chiến kinh thiên động địa được triển khai trong tiểu sơn cốc. Khắp núi đồi tràn ngập âm thanh giết chóc. Chỉ trong một canh giờ, nơi này đã biến thành tràng luyện Tu La. Nơi nơi đều là các tướng sĩ với cặp mắt đỏ lừ sát khí. Trong sơn cốc nhuộm đầy máu đỏ tươi...

Vài ngày trước quân đội hai nước vẫn còn là đồng minh. Mới qua vài ngày lại chia đao thương vào nhau chém giết, chỉ hận không thể ăn thịt lọc da đối phương. Một số binh lính đã bị tước đao thương liền đấu quyền. Đánh nhau một hồi liền dùng miệng cắn. Quả thật chẳng khác nào trận chiến của đám dã thú...

Thiên Bảo nữ vương nhìn thấy chiến cuộc, cười lạnh một tiếng: “Bày mã trận...”

Ba nghìn tướng sĩ mặc áo giáp, cười trên chiến mã cũng mặc áo giáp. Cả đám người ngựa giống nhau, toàn thân đều mặc áo giáp trắng lóa. Tiếng huýt sáo vang lên, ba nghìn kỵ binh tựa như một cây búa tạ khổng lồ, xông pha ngang dọc trong sơn cốc. Những chỗ họ đến đều có người ngã chết dưới chân ngựa, còn bọn họ lại không hề bị thương chút nào...

Có ba nghìn kỵ binh này gia nhập, hơn mười vạn đại quân của Tây Sở làm như bị người ta vạch ra một lỗ hổng, không thể nào ngăn cản nổi cơn điên cuồng giết chóc của ba nghìn kỵ binh.

Huống chi, quân đội của Thiên Bảo nữ vương vốn nhiều hơn so với của Tần Phong. Trận giết chóc này giành co ba ngày ba đêm. Rốt cuộc Tần Phong, dưới sự bảo hộ của hơn mười hộ vệ, phá vòng vây chạy thoát ra ngoài. Đại quân Tây Sở cũng chỉ còn sót lại hơn mười người này là có thể chạy thoát ra ngoài được...

Đến cuối cùng, lại một ngày trôi qua, bóng đêm buông xuống, quân đội của Thiên Bảo nữ vương giành được toàn thắng, tiêu diệt đại quân Tây Sở. Còn lại một vạn tù binh, Thiên Bảo nữ vương ra lệnh một tiếng, toàn bộ giết sạch. Nàng không muốn để bất cứ ai biết được nơi này có Thần cung. Ít nhất là trước khi nàng trở về Đại Lương, tuyệt đối không thể để tin tức này truyền ra ngoài.

_____ *** _____

Nàng đi đến cánh cửa đóng chặt chẽ trước mặt sơn động, suy nghĩ nát óc cũng không giải được. Vì sao chàng mộc có thể đánh mở cửa thành thật lớn, vậy mà không ngờ lại không phá nổi cửa sơn động nho nhỏ này?

Nàng chỉ đành cảm thán, cơ quan Thần cung, thật đúng là vô cùng kỳ diệu!

Lúc này, thủ hạ tướng quân tiến đến hỏi: “Những thương binh, phải làm sao bây giờ?”

Thiên Bảo nữ vương nhân nhạ nói: “Vết thương nhẹ thì giữ lại. Trọng thương, chẳng lẽ ngươi còn muốn tới hỏi ta?”

Tướng quân cả kinh, nhưng không nói thêm gì nữa, yên lặng lui ra ngoài.

Nàng nghĩ. Một người muốn thành tựu, lập được đại nghiệp, vốn phải hy sinh một ít người. Mà một ít người này, vốn dĩ là cần phải hy sinh, cũng giống như đám binh sĩ đứt tay đứt chân kia. Tại Đại Tề thiếu đồ ăn thiếu nước uống này, bọn họ ngoại trừ cái chết, không làm liên lụy đến tiến trình của Đại Lương ra thì còn có thể thế nào nữa?

Tâm tư của nàng bây giờ, duy nhất chỉ lo nghĩ đến việc mở cánh cửa này ra. Chỉ cần mở được cánh cửa này, nàng chiếm được Thần cung tài phú trong truyền thuyết, có thể có tài lực vô hạn để duy trì việc chiêu binh mãi mã của mình, chiếm được thiên hạ. Đến lúc đó, nàng không còn là nữ vương của một Đại Lương nho nhỏ nữa, mà là hoàng đế khắp thiên hạ. Nàng muốn cho hai kẻ có quyền thống trị cao nhất Đại Tề kia phải phủ phục dưới chân mình.

Đáng tiếc, hai ngày lại trôi qua. Bất kể là dùng biện pháp gì đều không thể phá được cánh cửa sơn động. Thiên Bảo nữ vương thậm chí còn muốn đào một con đường khác để đi vào, nhưng cũng không thể được. Bởi vì, ngọn núi này là một núi đá. Chung quanh sơn động, toàn bộ đều là nham thạch cứng rắn. Căn bản là không có biện pháp nào đào đường. Cùng lúc đó, lương thực của bọn họ lại chỉ còn lại có mười ngày. Con đường bọn họ đã đi được quá dài, đã xâm nhập vào sâu trong Đại Tề. Lương thực Đại Lương cho dù có thể vận chuyển đến được, cũng sẽ bị quân đội Đại Tề phát hiện. Bởi vậy, chưa từng có lương thực được tiếp tế đến nơi. Nếu trong vòng mười ngày không thể rút khỏi lãnh thổ Đại Tề, bọn họ chỉ có thể chờ chết. Trên mảnh đất chết này, ngay cả châu chấu cũng không có mà ăn...

Tuy rằng không có ai dám cãi lại mệnh lệnh của Thiên Bảo nữ vương, nhưng cảm xúc bất mãn đã lặng lẽ lan truyền trong quân. Mọi người đều hy vọng sớm ngày ngưng chiến hồi triều, chứ không hề muốn nhìn thấy cái sơn động khó hiểu trong ngọn núi này. Trong lòng mỗi người đều nghĩ, những thứ trong sơn động này, chúng ta cũng đâu có chiếm được, chỉ bằng kiếm chút cơm ăn no còn tốt hơn...

Thiên Bảo nữ vương đương nhiên không chịu hồi triều. Mất thấy tài bảo phú khả địch quốc đã sắp lọt vào tay mình rồi, nàng làm sao bỏ được?

259. Chương 261

THU VẦY

EDITOR: DOCKE

Ta cười cười, nghe thám tử quỳ xuống báo cáo xong, đợi cho thám tử lui ra rồi mới nói với Chu tướng quân đang có vẻ sốt ruột: “Thời gian còn chưa tới. Thời gian vừa đến, chúng ta có thể dùng ít quân nhất, bắt được nhiều quân nhất. Không phải nàng có ba mươi mấy vạn đại quân hay sao? Trải qua trận chiến này, có lẽ đã giảm đi mấy vạn. Nếu như tiếp tục ở trước sơn động nhìn đối vài ngày, tiếp tục phát ra một chút tin đồn, bỏ trốn mấy vạn. Đến lúc đó, chúng ta mới thu lưới.”

Về mặt Chu tướng quân giống như đang nhìn thấy ma nữ tuyệt thế vậy, nhưng lại được che dấu vô cùng tốt, cung kính nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thuộc hạ xin được lui ra an bài...”

Tề Thụy Lâm nhìn theo bóng dáng của hắc lui ra hắc rồi nói: “Ở trên bức tường nham thạch của một ngọn núi tạo ra hai cánh cửa, cũng chỉ có hoàng hậu nương nương mới nghĩ ra được. Thiên Bảo nữ vương làm thế nào cũng không thể ngờ được. Cánh cửa này, căn bản vốn không phải là cửa mà chẳng qua chỉ là do chúng ta bài trí tạo thành mà thôi. Cho dù nàng có đập thế nào cũng đập không ra!”

Ta nói: “Nếu không phải nàng có lòng tham như vậy, làm sao sẽ liều lĩnh xung đột với Tần Phong? Nếu không phải nàng ôm hy vọng về Thần cung, thì làm sao lại bắt cần như vậy, muốn xem xem Thần cung này rốt cuộc là cái gì? Hiện giờ nàng đã bị rơi vào một loại ma chướng. Nàng hy vọng có được Thần cung để chiếm lấy tài bảo vô tận bên trong Thần cung, không những để có thể ăn nói với quân đội của mình mà còn có thể làm cho tâm lý của nàng cân bằng trở lại. Bằng không, trận chiến với minh quân Tây Sở, chẳng phải là một cuộc chiến đấu hy sinh vô ích hay sao, tiếp nhận một địch thủ lớn như vậy. Nếu như tiếp tục không tìm thấy Thần Cung, vậy thì đã kích đối với nàng, có lẽ không chỉ lớn ở mức bình thường...”

Lão cha ở một bên nói: “Vị Thiên Bảo nữ vương này, trong tính cách có mắc căn bệnh chung của nữ tử, chính là hiệp ngại, ích kỷ. Vì thế, cho dù bây giờ nàng có phát hiện ra điều gì bất ổn cũng cần phải có một khoảng thời gian mới có thể tỉnh ngộ được...” Ông nhìn sắc mặt của ta rồi tiếp: “Đương nhiên, hoàng hậu nương nương tôn quý của chúng ta lại là một ngoại lệ, không hề có chút bệnh chung nào của nữ tử. Bằng không, lần đó nữ tử Mẫu gia cũng dùng mưu kế như vậy, sao không thấy hoàng hậu nương nương mắc bẫy...”

Nghe xong lời ông nói, sắc mặt của ta dịu đi không ít. Tuy là lão cha, nhưng một khi đã nghe được những ngôn từ mang tính bồi nhọ nữ tử như vậy, ta vẫn không thể bỏ qua được.

Lão cha trông thấy sắc mặt của ta dịu đi, không khỏi lại đắc ý, nói: “Nha đầu, con nói xem, công phu của lão cha thế nào? Vẫn còn dùng được đúng không? Ở giữa thiên quân vạn mã, chỉ dùng một cây đinh sắt nhỏ nhỏ đánh cho Tần Phong ngã ngựa, mà còn ngay vào lúc nữ vương cùng Tần Phong nảy sinh tranh cãi nữa chứ. Loại thời cơ này, sai một phần cũng không được. Nếu như không phải là lão cha ta, làm sao có thể đạt được hiệu quả như vậy?”

Ta cảm giác khoe miệng ta sẽ nhếch lên một chút, nói: “Nếu không phải vì Tiểu Phúc Tử không có ở đây, thì việc nặng nhọc thế này làm gì đến phiên lão cha được?”

Lão cha xem ra làm riết đâm nghiện, vội tỏ thái độ: “Ta rất ưa thích mấy việc nặng loại này. Nha đầu, về sau mấy việc nặng này cứ để lão cha ta làm, là được rồi...”

Ta nhớ đến Tiểu Phúc Tử. Ngày thường, mấy loại công tác này đều do Tiểu Phúc Tử làm. Chỉ có điều, bây giờ hắc lại không biết đang đi đến nơi nào, đang đặt chân ở đâu. Ta không khỏi thoáng có chút lo lắng.

Tư Đồ đứng ở bên dưới, hình như có chút không yên lòng. Chẳng những không lên tiếng mà hình như còn không nghe thấy ta nói gì nữa. Ta nghĩ, mấy ngày nay Tư Đồ lại có vẻ đang béo lên một chút. Có phải vì

đang lo lắng cho Tiểu Phúc Tử hay không? Ta lé mắt nhìn qua góc Tư Đồ đang đứng. Bộ dáng vẫn rất xinh đẹp, tựa như một đóa hoa hồng được ướp sương vậy. Ta hỏi nàng: “Tư Đồ, người có khỏe không? Sao nhìn người cứ thấy thế nào ấy?”

Tư Đồ đang trầm mặc, đột nhiên cả kinh nói: “Không có gì, hoàng hậu nương nương, người lo lắng quá rồi...”

Ta càng khẳng định nàng có chuyện gì giấu ta. Theo như ta quan sát, mỗi khi nàng có chuyện là y như rằng, lại gọi ta là hoàng hậu nương nương. Bằng không ngày thường, tôn hào này, nàng bỏ được liền bỏ...

Ta bèn nói: “Tư Đồ, nhìn người thần không tuân thủ xá, làm như ... của Tiểu Phúc Tử đang ở bên cạnh người vậy. Có chuyện gì?”

Ta vốn muốn nói rằng hồn ma của Tiểu Phúc Tử đang ở bên cạnh người vậy, nhưng lời này có vẻ là diêm xấu, cho nên tỉnh lược.

Tư Đồ lại nhảy dựng lên, nói: “Này này, hấn làm sao lại ở bên cạnh ta được, đừng nói giỡn...”

Trong lòng ta lập tức sáng ngời, nhàn nhạt nói: “Hóa ra Tiểu Phúc Tử đã quay trở lại, quả thật đang ở bên cạnh người!”

Tư Đồ lại lắc đầu, nói: “Sao có thể thế được. Hoàng hậu nương nương vì sao lại nghĩ như vậy. Ta cùng Tiểu Phúc Tử lúc sống thì đối đầu, đến chết vẫn là oan gia. Hấn làm sao lại ở bên cạnh ta. Hoàng hậu nương nương cũng thật biết nói đùa...”

Ta nói: “Người đầu, theo ta đến doanh trường của Tư Đồ cô nương...” Lo nghĩ, lại nói: “Hay là để lão cha theo giúp thiếp là được rồi. Hoàng thượng, ngài cũng đừng đi. Công phu của ngài cũng không tốt lắm...”

Tề Thụy Lâm cười nói: “Võ công của hoàng hậu tốt hơn trăm từ khi nào vậy, lại không cho trăm đi?”

Ta nói: “Võ công của thiếp mặc dù không bằng chàng thật, nhưng thiếp vẫn chưa từng có cơ hội đánh nhau với Tiểu Phúc Tử. Hoàng thượng thì khác, khổng võ hữu lực (cao to mạnh mẽ), tính tình lại rất hợp với Tiểu Phúc Tử. Nói không chừng hai mắt vừa nhìn nhau đã đánh nhau rồi. Hoàng thượng lại bận rộn chính sự, không cần chấp nhất mấy chuyện nhỏ nhặt này, mau đi đi!”

Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử không muốn gặp người khác nên mới tránh đến chỗ Tư Đồ. Ngay cả ta cũng không muốn gặp, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì mà hấn không muốn để người ta nhìn thấy. Trước hết đừng để Tề Thụy Lâm cùng hấn gặp nhau thì hơn. Hai người mặc dù có một mối tâm kết không thể nói rõ, nhưng ngày thường vẫn như chơi gà. Lần này mà đầu đá tiếp, nói không chừng, tâm trạng của Tiểu Phúc Tử lại càng chạy.

Tề Thụy Lâm tỏ vẻ bình tĩnh, cân nhắc. Ta cùng lão cha cũng không để ý đến anh nữa, áp Tư Đồ trở về doanh trường của nàng. Lão cha lo lắng chu đáo, còn điểm trước huyết cam của Tư Đồ để nàng không thể thành linh mật báo. Tư Đồ mặt nhăn mặt nghiêm, khổ mà không nói được, không khỏi mất tự nhiên, làm như không muốn đi trước dẫn đường vậy. Xem ra, đối với Tiểu Phúc Tử có chút cách mạng tình ý, không muốn tùy tiện làm phản đồ bán đứng hấn. Chúng ta mặc kệ nàng. Đặc biệt là lão cha, xách nàng đi giống như xách một cái bao tải vậy...

Ta lẳng lặng sai thị vệ đi một vòng, dạo quanh hết toàn bộ doanh trường. Tuy nói với võ công của Tiểu Phúc Tử, đám thị vệ đó không thể ngăn cản được bao nhiêu, nhưng chỉ cần có thể tạo ra tiếng vang, cũng không thể nào không làm cho chúng ta biết Tiểu Phúc Tử đang phá vỡ ở hướng nào?

Ta nghĩ, dưới sự bao vây của chúng ta, Tiểu Phúc Tử trốn không thể trốn, đi không thể đi, cben2sa thể tùy ý ta trăm cắt... Không, thậm chí... Ta xốc màn doanh trường, đi vào trong. Lại không thể ngờ được sẽ nhìn thấy tình hình như vậy. Tình hình trước mắt, cả đời ta cũng sẽ không thể nào quên được. Tiểu Phúc Tử hình như biết chúng ta đã vào, ngồi giữa doanh trường, lẳng lặng chờ chúng ta, nhàn nhạt nhìn chúng ta. Chỉ có điều, hấn...

260. Chương 262

ĐẦU BẠC BA NGHÌN TRƯỞNG

EDITOR: DOCKE

Ta nhớ đến một bài thơ nổi tiếng có nói đến Đầu bạc ba nghìn trượng*. Hiện giờ, mái tóc bạc ba nghìn trượng kia đang nhìn chúng ta. Dung nhan hấn vẫn như trước khi mất tích, thanh lãnh, đậm mạc, chẳng qua là tóc bỗng nhiên lại biến thành màu trắng, lại còn là màu bạch ngân loang loáng sáng lạn. Hòa với dung nhan của hấn tạo nên một vẻ quý dị nói không nên lời, quý dị giống như Thiên Bảo nữ vương vậy.

Tiểu Phúc Tử nhìn thấy chúng ta tiến vào. Mọi người đều trố mắt nhìn đầu đầy tóc bạc của hấn. Có người còn tiến lên sờ sờ. Người đó không phải là ta, là lão cha. Ta cũng muốn sờ, nhưng lão cha nhanh tay hơn. Ông vuốt ve thật lâu rồi mới nói: “Tiểu Phúc Tử, người mất tích, không phải là chạy đi nhuộm tóc đấy chứ?”

Nét mặt Tiểu Phúc Tử hiện lên một tia giận dữ, nói: “Nếu tiền bối muốn, ta cũng có thể giúp ông!”

Lão cha thấy hấn tức giận, có lẽ ở trong lòng nghĩ võ công Tiểu Phúc Tử hiện giờ tiến triển cực nhanh, không tốn rất nhiều sức lực thì không thể thu thập được hấn, cho nên cũng không dám chọc giận hấn nữa, ngừng ngừng buông tay nói: “Tiểu Phúc Tử, đừng nóng giận. Tiền bối ta còn muốn trẻ trung thêm vài năm. Thiếu niên đầu bạc thì trông có vẻ đẹp mắt đấy, nhưng nếu đảo ngược đội lên khuôn mặt như bộ xương khô của lão, chỉ sợ sẽ dọa chết không ít người. Tất cả mọi người đều sẽ nói, dưới địa ngục vừa mới chui lên một lão quý đầu bạc...”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, sắc mặt càng thanh. Hiển nhiên là không thương thức nỗi sự hài hước của lão cha, lạnh lùng nói: “Nếu không muốn, đừng có đưa tay sờ lên đầu ta...”

Lão cha vừa mới buông tay xuống, lại muốn đưa tay đặt lên đầu hấn. Hiển nhiên, ông nhìn mái đầu bạc của Thiên Bảo nữ vương, mê mẩn đã lâu, nay lại có một phiên bản ngay trước mắt, thế nào cũng không đành nổi cơn ghen. Nghe Tiểu Phúc Tử nói thế mới đành buông tay, giữ quy củ một chút.

Ta đánh giá Tiểu Phúc Tử mất nửa ngày, trầm mặc thật lâu mới nói: “Hay là, người bị bắt cóc đến Đại Lương hay sao?”

Tiểu Phúc Tử lúc này mới nói: “Không, không phải, nhưng lại có quan hệ mật thiết với người Đại Lương. Hơn nữa, ta không phải bị người cướp đi, mà là vì đuổi theo nàng ta mà đi...”

Ta ngạc nhiên nói: “Không bị người cướp đi, vì sao lại bị hạ độc, biến thành như vậy?”

Tiểu Phúc Tử lộ vẻ xấu hổ, nói: “Người nói mái tóc này ấy à? Không phải do bị hạ độc đâu...”

Ta thì thào: “Không phải bị hạ độc, chẳng lẽ tự mình thuốc mình sao?”

Tiểu Phúc Tử lại trầm mặc, ra vẻ cam chịu...

Đừng thấy bình thường Tiểu Phúc Tử không nói không rằng mà lầm, lúc hấn giận lên thì rất nguy. Đối với mái đầu đầy tóc bạc của mình, vốn sẽ không quá mức bất mãn, nhưng ta cứ trái một câu, phải một câu đặt nghi vấn cho hấn, bất giác lại nổi giận. Những lúc hấn giận liền im thin thít, môi mím chặt một cách bất thường, không thèm để ý đến ta nữa.

Ta đang bần lải nhải lảm bảm, hoi han không ngừng. Hấn chỉ xem như ta không hề tồn tại, giống như không khí vậy. Đến cuối cùng, ta không còn cách nào khác, bèn nói: “Tiểu Phúc Tử, ta cũng đâu có chê tóc người nhục nhã, rất đẹp, sáng lạn, lóe sáng...”

Lúc này hấn mới chậm rãi mở hai mắt ra, nói: “Được rồi, để ta nói cho người nghe kết quả theo dõi...”

Ta nghĩ, cái tên tiểu tử này đã học được câu thừa nước đục thả câu rồi, cũng không biết đã đi theo làm đồ đệ của tên bất lương nào nữa...

Vội cười nói: “Tiểu Phúc Tử, ngài nói đi. Tư Đồ, rót cho hẩn ly nước đi, đừng để người ta khát chứ...”

Tư Đồ trầm mặc đi qua rót một ly nước. Tiểu Phúc Tử dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn theo nàng. Nàng chỉ chỉ miệng, ý bảo không nói được rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh lão cha, để tránh bị người ta coi mình là phản đồ, xử lý.

Tiểu Phúc Tử nói: “Ngày đó, ta mới vừa vào phòng...”

Ta cắt ngang lời hẩn: “Không nhìn thấy hồng nhan tri kỷ mà ta chuẩn bị cho người?”

Tiểu Phúc Tử không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Rất hiếm khi người lại chuẩn bị hồng nhan tri kỷ cho ta, ta mới có thể gặp phải cảnh ngộ như vậy...”

Ta nói: “Chẳng lẽ, nữ tử kia có vấn đề?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chẳng lẽ người lại đoán không ra, nàng ta là ai, là ai...” Hẩn dừng lại, nhìn thần sắc mờ mịt của chúng ta, nói: “Nàng ta chính là Nhược Dung, đồ đệ của Cửu Biến Quỷ Nữ...”

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Không thể nào, sao có thể là nàng ta được? Khuôn mặt của nàng ta chẳng phải đã bị hủy rồi sao? Hơn nữa, ta không thể nào không nhận ra...”

Hẩn nói: “Ngay từ đầu ta cũng không nhận ra. Da mặt nàng bóng loáng, hơn nữa, căn bản là không hề có dấu vết đã từng bị thương tổn. Khuôn mặt còn được cải trang, toàn bộ dung mạo đều thay đổi hẩn. Cho nên, ta vừa đi vào phòng, nhìn thấy nàng ta, chỉ nghĩ không biết người lại vợ vết cung nữ ở đâu đưa đến. Vì thế, trực tiếp đến trước mặt nàng ta, tính mời nàng ta ra ngoài...”

Ta nói: “Chẳng lẽ những hồng nhan tri kỷ đó, ngày hôm sau ai ai cũng đôi mắt thùng sâu, hóa ra là vì người không biết thương hương tiếc ngọc, đuổi bọn họ đi...”

Tiểu Phúc Tử lạnh nhạt nói: “Ta không trực tiếp ném bọn họ ra ngoài, đã là tốt lắm rồi...”

Ta vội gật đầu đồng ý, dùng một câu mang đầy ngôn ngữ chính phủ, nói: “Là bản cung lo lắng không chu toàn, ngược lại làm cho ngài phải chịu phiền nhiễu. Ngài yên tâm, về sau nếu không được sự đồng ý của ngài, tuyệt đối sẽ không đưa mỹ nữ vào phòng ngài nữa!”

Đưa mỹ nam vào vậy. Cũng đúng, do ta làm không tốt. Tiểu Phúc Tử không có hứng thú với mỹ nữ, có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú với mỹ nam chứ nhỉ...

Tiểu Phúc Tử tranh thủ lúc hẩn đang có quyền lực, vừa lòng gật gật đầu nói: “Lần này cho dù..., ta đang muốn đuổi nàng ta ra ngoài, nàng lại nở nụ cười, ngón tay múa lên, nói rằng muốn vì ta nhảy một điệu múa...”

“Không biết nói sao, nhưng ta liền mơ hồ đồng ý. Nàng bắt đầu múa, ta liền có cảm giác không ổn, nhưng thần chí lại không tự chủ được, trở nên mơ hồ...”

Ta quét mắt liếc hẩn một cái: “Với võ công của Phúc gia ngài đây, không ngờ cũng bị mê hoặc như vậy. Chuyện này ngược lại có chút kỳ quái nha...”

Mái đầu bạc của Tiểu Phúc Tử tung bay, nhàn nhạt nói: “Hoàng hậu nương nương, người có muốn nghe tại hạ kể tiếp hay không đây?”

Ta bị kiềm hãm, cảm thấy vẫn chưa nghe kể chuyện xong, không thể đắc tội với hẩn được, bèn nói: “Mời nói tiếp, mời nói tiếp. Người đâu, Tư Đồ, rót cho Phúc gia chúng ta thêm một ly nước nữa...”

Tư Đồ lại lách người ra khỏi tầm lưng của lão cha, rót thêm cho Tiểu Phúc Tử một ly trà. Lại chỉ trong phút chốc, phóng vọt đến nắp sau lưng lão cha. Thật sự là thần tiên cũng không thể nhanh bằng nàng được.

Tiểu Phúc Tử nói: “Ta đương nhiên sẽ không bị điệu múa của nàng mê hoặc. Ta thấy có điều bất ổn liền vận công lực, định trụ tâm thần, đồng thời giả bộ như đã bị mê hoặc, xem rốt cuộc nàng muốn thế nào. Nàng lại tiến lên tấn công, muốn ta đi theo nàng. Ta đương nhiên không muốn. Vì thế, hai chúng ta đấu qua mấy chiêu...”

Lúc này, ta thấy khuôn mặt dưới mái tóc bạc trắng của Tiểu Phúc Tử đỏ lên, không tự chủ được mà nói: “Tiểu Phúc Tử, người nói đánh nhau, không phải là cớ tuột bộ quần áo mỏng như cánh ve trên mình người ta đấy chứ?”

Ta cũng chính vì như vậy mới nói. Vì đùa giỡn hân, chưa một khắc nào ta lại quên không bắt tất cả những nữ tử được phái đến phòng Tiểu Phúc Tử phải mặc bộ quần áo cho ta tỉ mỉ lựa chọn, đạt đến hiệu quả mỏng manh trong suốt.

Tiểu Phúc Tử dùng ánh mắt lạnh lùng như lưỡi hái tử thần, quét qua ta, sắc mặt tiếp tục hồng, nói: “Ta tuột nó ra khi nào, nó tự bị phá thôi. Ta nói này, hoàng hậu nương nương, người có còn muốn nghe nữa hay không đây?”

Thần sắc của Tiểu Phúc Tử tỏ ra cực kỳ phiền, mắt kiên nhẫn. Hân muốn nói cho ta biết, nếu như người còn ngắt lời ta để hỏi mấy vấn đề râu ria ấy, ta sẽ không thêm nói nữa!

Ta vội ngậm miệng lại, ý bảo hân cứ kể tiếp đi, mau mau kể tiếp đi...

Tiểu Phúc Tử nói: “Sau khi đấu qua mấy chiêu, ta không thể ngờ được, lại đánh một chưởng ngay... phía trước nàng ta...” Hân thoáng dừng. Sắc mặt ửng đỏ, làm như đang chờ ta cười nhạo vậy

Ghi chú:

Bài Thu Phổ Ca:

Bạch phát tam thiên trượng

Duyên sâu tự cá trường

Bất tri minh kính lý

Hà xứ đắc thu sương

Dịch:

Tóc trắng dài ba ngàn trượng

Sâu ta cũng dài lê thê

Đầy gương, hỏi đâu còn chỗ

Gọi chút sương thu theo về.

261. Chương 263

ÁO KHOÁC

EDITOR: DOCKE

Đương nhiên ta sẽ không cười nhạo. Tuy ta đã đoán được hân đánh trúng chỗ nào của người ta, nhưng ta vẫn mím chặt đôi môi, nhin không mở miệng. Lão cha cùng Tư Đồ lại càng không nói năng gì...

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Hoàng hậu nương nương, người muốn cười thì cứ cười đi, không khéo lại chết ghen. Biểu tình đó của ngài còn khiến ta thấy càng không thoải mái hơn.”

Ta thầm nghĩ. Ta làm sao? Ta đâu có thể nào. Một là ta không mở miệng, hai cũng không hề cười nhạo, ba là ta không mở miệng cười lạnh. Chỉ có điều biểu tình trên mặt, nó không tự chủ được, đâu phải do ta không chế. Ta biết làm sao?

Tiểu Phúc Tử thấy ta không để ý đến hắn, tự giác không có ý tứ, tiếp tục kể: “Nhược Dung kia xấu hổ không thôi, túm lấy áo khoác ta để trên đầu giường, che lấy người rồi phóng ra ngoài cửa. Ta sưng sốt, mãi một lát sau mới hoàn hồn lại được. Nghĩ rằng, không thể để nàng lấy áo khoác đó đi được. Ta đuổi theo phía sau nàng, lại nghĩ không ra làm cách nào đòi áo khoác đó về. Rốt cuộc ta cũng không thể tiến lên đoạt lấy áo khoác. Quần áo trên người nàng đã bị phá hủy đến mức không còn hình dạng. Ta đành phải cứ vậy mà đuổi theo nàng...”

Ta rút cuộc nhin không nổi nữa, nói: “Xin lỗi chứ, Tiểu Phúc Tử, người chỉ vì cái áo khoác đó mà đuổi theo người ta đến vạn dặm? Áo khoác đó là cái gì vậy, đáng để người làm thế hay sao?”

Tư Đồ nói: “Tuệ Như, người không biết sao? Đó chính là cái áo khoác Tiểu Phúc Tử quý nhất. Là ngày nào đó, ai đó tâm huyết dâng trào, trăm nhàm chán nại, nói muốn thiết kế một bộ quần áo cho Tiểu Phúc Tử mặc. Khoa tay múa chân trên người hắn cả nửa ngày mới để người ta làm được. Còn nói rằng, tướng công của ai đó cũng không có được cơ hội này đâu...”

Ta không khỏi xấu hổ, nói: “Tiểu Phúc Tử, người vẫn giữ chiếc áo khoác đó sao?”

Tiểu Phúc Tử gật đầu một cái, quật cường nói: “Tấm áo khoác đó mặc rất đẹp, ta mới lưu giữ...”

Đúng vào lúc này, ta nghe thấy ngoài doanh trại có người hừ lạnh hai tiếng. Tề Thụy Lâm vạch rèm cửa lên đi vào. Sắc mặt anh bây giờ thật sự là đen như đáy nồi. Đoán chừng đã nghe được câu nói của Tư Đồ ‘Tướng công của ai đó còn chưa có được cơ hội này’ linh tinh, khiến trong đầu ta liền xuất hiện câu hồng hạnh xuất tường.

Anh cũng không ngẩng lại, Tiểu Phúc Tử chỉ là một thái giám thôi sao. Nghĩ đến vậy, trong lòng ta liền không cảm thấy áy náy chút nào, nói: “Tiểu Phúc Tử kể tiếp đi, tiếp theo thế nào?”

Ta vừa thấy, Tề Thụy Lâm cùng Tiểu Phúc Tử bốn mắt nhìn nhau. Trong không khí tràn ngập dòng điện áp hai vạn vôn. Đương nhiên, tia lửa lòe lòe, không phải nói chơi nha.

Tiểu Phúc Tử rộng lượng nhất, tiên phong chuyển tâm mắt, nhàn nhạt nói: “Ta vẫn đuổi theo nàng, không nghĩ ra được cách gì hay hơn. Lại đi theo nàng đến một chỗ. Các người có nằm mơ cũng sẽ không thể ngờ được là ta đã đến đó...”

Điều này quả thật là ta đoán không ra, bèn hỏi hắn: “Chỗ nào?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Càn Khôn Cung...”

Tề Thụy Lâm nói chen vào: “Càn Khôn Cung, chính là Càn Khôn Cung, chỗ ở của các lão vương gia sao?”

Tiểu Phúc Tử đáp: “Không sai. Hơn nữa, sau khi ta theo nàng vào cung, đi vào một gian phòng nhỏ. Nhìn thấy nàng thay áo khoác ra, vội nhân cơ hội trộm áo. Trong lòng không khỏi tò mò, vì sao nàng lại ở nơi này? Vì thế, ta đi theo nàng đến một gian phòng khác. Hóa ra, Càn Khôn Cung này cũng giống như rất nhiều cung điện khác, đều có mật thất. Nó đương nhiên không ngăn cản nổi ta, ta cũng đột nhập được vào gian mật thất này...”

“Không gian trong mật thất rất lớn. Quanh co vòng vèo một hồi, nàng đi tới một không gian trống không cực lớn. Nơi đó, có hơn mười vị Vương gia tóc trắng xóa. Trong đó có một vị ngồi ở vị trí chủ tọa. Ta nhận ra được, đó chính là Huyền Vương gia đã từng dạy hoàng hậu học cổ ngữ. Nàng bẩm báo với Huyền Vương gia, nhiệm vụ đã hoàn thành, người cũng đã được dẫn tới...”

Ta nói: “Thì ra, Tiểu Phúc Tử người đã sớm bị người ta phát hiện?”

Tiểu Phúc Tử gật gù đầu, nói: “Mục đích của nàng chính là dẫn dụ ta đến đó. Nhưng không thể ngờ được lại dễ dàng như vậy. Chỉ cần một chiếc áo khoác đã có thể dụ ta đến nơi.”

“Ta đành phải từ trong chỗ tối đi ra. Vị Huyền Vương gia kia nhìn nhìn áo khoác trong tay ta, nói: Không thể ngờ được người cũng là một kẻ đa tình.”

Tuy Tiểu Phúc Tử thuật lại lời người khác nói, nhưng cũng làm cho ta xấu hổ vô hạn. Đảo mắt nhìn qua Tề Thụy Lâm, gương mặt anh quả thật đen như ruộng tối, hắc như đáy nồi. Ta có thể khẳng định, Tiểu Phúc Tử cố ý thuật lại như vậy, mục đích là muốn chọc tức Tề Thụy Lâm.

Tiểu Phúc Tử làm như không hề trông thấy vị cửu ngũ chí tôn này vậy, tiếp tục kể: “Ta không đáp lời Huyền Vương gia, chẳng qua chỉ nói: Người dẫn dụ ta đến đây, đến tốt cùng là muốn cái gì?”

“Huyền Vương gia nở nụ cười, bỗng nhiên nói: Đối với ta – ân nhân cứu mạng người, chẳng lẽ người không có một chút ân tượng nào hay sao? Ta nhìn vị Huyền Vương gia này, nhớ mãi cũng không nhớ ra rốt cuộc ông đã cứu mạng ta khi nào. Ông giận dữ nói: Chẳng lẽ năm người tám tuổi không phải đã trốn khỏi Đại Lương hay sao. Lúc này ta mới nhớ lại. Năm đó, có người ban đêm đột nhập hoàng cung. Thừa dịp hỗn loạn, ta trốn dưới một chiếc xe ngựa đang xuất cung. Muốn thừa dịp hỗn loạn trốn ra khỏi cung, lại bị người ta phát giác. Thiếu chút nữa đã bị người ta một đao giết chết, là ông đã cứu ta. Đương nhiên, ông còn dẫn theo mười mấy người. Sau một hồi chém giết, thuận tay mang ta ra khỏi hoàng cung. Sau khi nghe xong cảnh ngộ của ta, liền mang ta đến Tây Sở, giao ấu thân nuôi nấng...”

Trong lòng ta không khỏi dâng lên niềm áy náy. Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng hỏi quá khứ của Tiểu Phúc Tử như thế nào. Chỉ nghĩ rằng hẳn chính là một tiểu tử xuất thân trong một gia đình nghèo khó. Nhưng không thể tưởng được, thì ra hẳn trốn từ Đại Lương đến đây. Ta cả kinh, hỏi Tiểu Phúc Tử: “Rốt cuộc là người đã gặp cảnh ngộ gì mà lại phải ở trong hoàng cung Đại Lương?”

Tiểu Phúc Tử đạm mạc nói: “Cũng không có gì. Chẳng qua là trước đây, ta cùng phụ thân ra khỏi nhà, đang đi trên đường cái thì vừa vận dụng phải Thiên Bảo công chúa – được truyền tụng là thánh nữ cực thân của Đại Lương, đi tuần. Ta không hiểu chuyện nói một câu, sao tóc của tỷ tỷ lại có màu trắng vậy... Để nàng nghe được. Nàng sai người diệt cả nhà ta, sau đó đưa ta vào trong cung, bắt ta làm thái giám...”

Trong lòng ta bấy giờ mới vỡ lẽ. Hóa ra, Tiểu Phúc Tử cũng có một đoạn huyết lệ sử (quá khứ đầy máu và nước mắt) như vậy. Ta lại chưa từng hỏi qua hẳn. Ta không khỏi cảm thấy may mắn. Lúc chúng ta lọt vào bàn tay của Thiên Bảo công chúa, nàng không nhận ra Tiểu Phúc Tử. Mà nói cũng phải, lúc ấy Tiểu Phúc Tử mới có tám tuổi, cao cao tại thượng như nàng làm sao có thể nhận ra Tiểu Phúc Tử được? Mà hóa ra, Tiểu Phúc Tử sớm đã là một gã thái giám chứ không phải vào hoàng cung Tây Sở mới biến thành thái giám. Về điểm này, ta cũng chưa từng hỏi rõ ràng.

Tiểu Phúc Tử nói: “Đây đã là chuyện thật lâu trước kia rồi. Người cũng không cần phải cảm thấy có lỗi. Bây giờ chẳng phải ta đang tốt lắm sao?”

Xem ra, hẳn thấy được biểu tình của ta, ngược lại còn an ủi ta. Lúc này, ta không khỏi cảm thấy mình quá may mắn. Ta có được một tri kỷ như vậy, bao dung ta, bảo vệ ta...

Tề Thụy Lâm hỏi: “Huyền vương gia mười mấy năm trước thật sự đã dẫn quân đột nhập Đại Lương sao? Có chuyện gì đã khiến ông phải đến Đại Lương?” Lo nghĩ lại nói: “Vào thời điểm đó, ông tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại, không ngờ mười mấy năm sau còn có thể dẫn quân đột nhập Đại Lương?”

262. Chương 264

BÍ MẬT CÀN KHÔN

EDITOR: DOCKE

Tiểu Phúc Tử đáp: “Sau khi ta tiến vào Càn Khôn Cung, mới nghe ông nói ra tất cả câu chuyện. Từ đầu đến cuối ông vẫn không hề buông tha ý muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Chẳng qua là loại tranh đoạt này, ông chuyển từ trước đài sang phía sau màn. Sau khi thất bại, ông đã sáng lập ra một môn phái thần mật trên giang hồ, tên là Tùy Ý Môn. Cho đến nay đã thu thập được rất nhiều đứa trẻ trôi giạt khắp nơi trên giang hồ gia nhập vào môn phái. Còn ông, lại theo nhóm lão Vương gia trong Càn Khôn Cung phân tích tình thế cùng đặc điểm của ba quốc gia. Trong đó có một quốc gia, đương nhiên chính là Đại Lương. Ông biết được, Đại Lương có một phong tục, bé gái nào có huyết thống hoàng thất vừa sinh ra đầu đã bạc trắng thì được tôn xưng làm thánh nữ. Ông nảy sinh một ý tưởng cực kỳ lớn mật. Không biết bằng cách

nào, ông nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc, có thể nhuộm tóc bạc trắng. Vì thế, trong lúc một hậu phi của Đại Lương lâm bồn (sinh con), ông dẫn người đột nhập hậu cung, tráo đổi đứa con của cung phi đó và thay vào một đứa trẻ đã được nhuộm tóc bạc trắng...”

Người cả phòng nghe xong, toàn bộ đều trầm mặc không nói. Qua thật lâu sau, ta mới nói: “Hóa ra, lại là một kẻ giả mạo...” Trong đầu ta tựa như có điện xẹt qua, nói: “Chẳng lẽ, Bá Văn Đế giả kia cũng là kiệt tác của bọn họ?”

Tiểu Phúc Tử gật gù đầu: “Lúc ấy, ta liền nghĩ đến điểm này. Kế hoạch này khẳng định không chỉ là Đại Lương, Đại Tề gần nhất, bọn họ vì sao lại không ra tay? Vì cái gì lại đúng dịp như vậy, cần một người có diện mạo tương tự liền vừa hay có một người đưa đến trước mắt? Hơn nữa, tuổi tác, ngoại hình cũng không sai kém? Ta hỏi bọn họ, không ngờ bọn họ lại dám thừa nhận. Hoàng đế giả của Đại Tề cũng là kiệt tác của bọn họ.”

Ta thì thào nói: “Kỹ xảo của bọn họ đã cao thâm như vậy rồi ư. Có thể giả mạo người ta giống đến như vậy, xem ra cũng đã tiêu tốn không ít công phu...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Huyền Vương gia nói cho ta biết. Tuy rằng ngay từ đầu, kế hoạch tiến hành thật sự thuận lợi. Nhưng về sau, cũng không phát triển theo như hy vọng của ông nữa. Bá Văn Đế giả bắt đầu không nghe theo chỉ thị của bọn họ. Còn vị Thiên Bảo công chúa giả kia, căn bản vốn không biết cô ta là giả chứ đừng nói gì đến việc nghe theo lời chỉ huy của bọn họ.”

Ta nói: “Cho nên, bọn họ mới tùy ý để mặc cho chúng ta tra ra chân tướng. Có lẽ, còn ngấm ngầm trợ giúp chúng ta điều tra? Nhưng Bá Văn Đế giả kia vì sao lại nghe theo sai khiến của họ?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Bá Văn Đế giả cũng không biết có nhóm người bọn họ. Từ nhỏ hắn đã lớn lên trong Thanh Phượng Môn, được môn chủ chiếu cố (quan tâm, chăm sóc). Mà Thanh Phượng Môn, chẳng qua cũng chỉ là một chi nhánh của Tùy Ý Môn mà thôi...”

Ta nói: “Xem ra, thế lực của Càn Khôn Cung thật sự là lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vì sao bọn họ lại kể hết mọi chuyện cho người?”

Tiểu Phúc Tử trầm mặc nói: “Ta cũng không biết. Bọn họ đưa cho ta một phong thư, muốn ta giao cho người...”

Ta tiếp nhận thư hắn đưa cho, lại không mở ra. Bởi vì ta có cảm giác, nghi vấn trong lòng ta còn quan trọng hơn cả: “Tóc người, rốt cuộc là vì sao lại biến thành thế này?”

Sắc mặt Tiểu Phúc Tử đỏ sẫm, nói: “Người thật sự muốn biết sao?”

Ta còn chưa đáp lời, Tư Đồ cùng lão cha, thậm chí còn cả cửu ngũ chí tôn – Tề Thụy Lâm, trăm miệng một lời đồng thanh nói: “Muốn...”

Tiểu Phúc Tử không sao cả, nói: “Thật ra cũng không có gì. Ta làm thế nào cũng không tin nổi lời nói của bọn họ, mạnh bạo cãi lại là tóc một người không thể nào biến thành màu trắng được, đến mấy chục năm cũng không thay đổi. Cho nên, bọn họ kích ta uống lọ thuốc đó. Giọng điệu nói chuyện của bọn họ thấy phát ghét. Cho nên, ta tu liền một mạch, uống cạn. Cho nên, biến thành như vậy...”

Ta nhặt lấy điểm chính yếu, hỏi hắn: “Cái gọi là mạnh bạo cãi lại, có phải là người đã lạnh lùng nói rằng: Đám lão nhân các người, nghĩ rằng ai ai cũng giống như các người, muốn tóc trắng thì trắng hay sao? Đừng tưởng rằng các người già thì người khác cũng già. Muốn ta tin hử, trừ phi bây giờ tóc ta cũng biến thành bạc trắng...”

Tiểu Phúc Tử càng xấu hổ, da mặt run rẩy hai ba cái: “Không sai biệt lắm, không sai biệt lắm...”

Ta cười cười nói: “Có thể tưởng tượng được, biểu tình của Tiểu Phúc Tử lúc ấy, khẳng định là giống như tôn thần, vừa thần khí, vừa lãnh khốc. Cho nên, đã kích được đám lão gia này nhảy dựng lên, lập tức cầm một lọ thuốc đưa cho người uống?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Bọn họ nói, vì muốn ta không hận bọn họ, nên loại thuốc này khác loại thuốc mà Thiên Bảo công chúa đã uống. Sau một tháng, tóc sẽ khôi phục lại bình thường...”

Ta gật gật đầu, chứng chạc đàng hoàng hỏi Tiểu Phúc Tử, có phần giống như đang hỏi nữ tử bị người yêu vứt bỏ, “Vậy thì, người có hận bọn họ hay không?”

Tiểu Phúc Tử lắc đầu, nói: “Nếu như không bị cách người nhìn thấy thì, không hận...” Lại nói: “Lá thư này, rốt cuộc viết cái gì vậy? Người có đọc hay không đây?”

Xem ra, người có màu tóc khác thường, tính tình cũng táo bạo hơn trước. Vẫn không nên chọc đến từ tốt nhất. Chờ đến khi hắc khôi phục lại, tóc trở lại bình thường rồi, chắc tính tình cũng sẽ bình thường lại thôi.

Ta mở thư ra, đọc nhanh như gió, loáng một cái đã xong. Đưa thư cho Tề Thụy Lâm, lúc này mới thở dài một hơi, nói: “Thì ra, tất cả mọi chuyện đều do bọn họ dựng lên...”

Mấy chục năm trước, Huyền Thân vương Đại Tề cùng phụ thân của Bá Văn Đế tranh đoạt vương vị thất bại, bị tước bỏ tất cả chức vụ, trở thành một Vương gia nhàn tản. Nhưng trí tuệ của ông vẫn còn, hùng tâm vẫn còn. Mặc dù ông sống khép mình trong Càn Khôn Cung, nhưng bởi vì lực tục các vương gia khác cũng tiến vào đó ở, mang đến hùng tâm và trí tuệ, tài lực giống nhau. Vì thế, sau khi nghiên cứu rất nhiều kinh thư điển chương của Đại Tề, bọn họ có được một ý tưởng cực kỳ lớn mật. Bọn họ bắt đầu nghiên cứu ẩn mật, phong tục, những điều cấm kỵ bên trong hoàng thất của ba nước. Từ từ, bọn họ từ trong chốn giang hồ thu thập những đứa trẻ không cha không mẹ mang về bồi dưỡng, huấn luyện, dạy cho bọn họ các loại tài nghệ. Hơn nữa, sau khi trải qua trường kỳ thực nghiệm, bọn họ phát hiện, hiện giờ, trong đủ loại phương pháp dịch dung tiên tiến đang lưu truyền trên giang hồ thì tước cốt dịch dung là hạng nhất. Chỉ có điều, loại phương pháp này cần có người có khuôn mặt giống 90% mới có thể thành công. Hơn nữa, còn phải tiến hành từ lúc còn nhỏ. Vì thế, đối tượng thực nghiệm đầu tiên, chính là hậu nhân của Thập Hoàng thúc – cũng vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại mà lưu lạc dân gian. Vào lúc hắc còn chưa hiểu chuyện, mới một hai tuổi đầu, bọn họ cứ dựa theo bộ dáng của tiểu thái tử trong hoàng cung, tước cốt trang điểm dung nhan cho hắc, biến thành bộ dáng của hoàng đế tương lai. Sau đó, đem bản mẫu thành công này giao phó cho Thanh Phượng Môn nuôi nấng, dạy dỗ thành tài. Nhưng không thể ngờ được, bản tính hắc lại ác liệt. Sau khi lớn lên, chẳng những trở thành một gã trộm cướp mà còn hồ đồ kết giao bậy bạ trên giang hồ. Mà lúc này, Bá Văn Đế chân chính lại ngoài ý muốn, băng hà (chết, từ dành cho vua)...

Câu chuyện tiếp theo thế nào như đã nói từ trước. Hậu nhân của Thập hoàng thúc thuận lợi vào cung, trở thành hoàng đế. Đáng tiếc, nhóm lão vương gia dù sao cũng không có quyền thế, không còn có thể khống chế nổi hắc, chỉ đành nhìn hắc từng bước ăn mòn hoàng quyền. Mãi đến khi ta xuất hiện, thiết lập ra một kết cục như vậy, đưa cột với mục tiêu của bọn họ. Lúc bấy giờ, bọn họ đã biết, bọn họ già rồi, không thể tiếp tục làm ra những chuyện sai lầm như vậy nữa. Hơn nữa, loại cục diện không thể cứu vãn, đã mang đến đại họa cho Đại Tề, phải nói đến Thiên Bảo công chúa...

263. Chương 265

NGHI NGỜ CỦA THIÊN BẢO

EDITOR: DOCKE

Tám năm sau khi nhóm lão vương gia tráo đổi nàng với đứa con gái mới sinh của một hậu phi cấp thấp trong hoàng cung Đại Lương, bọn họ muốn vị Thiên Bảo công chúa giả này nhận chỉ đạo của bọn họ nên đã phái người đến nói cho nàng biết, xuất thân của nàng không phải là người của hoàng thất. Ai ngờ, đứa bé gái tám tuổi đó lại yêu cầu được gặp người thân thật sự của mình một lần.

Trong một lần Thiên Bảo công chúa xuất cung tuần tra, bọn họ đã an bài người nhà của nàng xen lẫn vào đám người để gặp mặt nàng. Không ngờ Thiên Bảo công chúa lại có tâm cơ như vậy, lấy cơ người thân của nàng đã hỏi một câu: ‘Vì sao tóc của thánh nữ lại có màu trắng?’ mà dặt giẫy để hoàng đế giết chết cả nhà người thân của mình, chỉ còn lưu lại độc nhất một người anh em song sinh của mình mà thôi. Sau đó

lại biến hẳn thành thái giám. Còn bọn họ, cũng bị đuổi giết trong hoàng cung. Một tiểu cô nương mới tám tuổi đầu, vì không thể buông tha quyền lực trong tay mà đã có tâm cơ như thế, đó chính là Thiên Bảo nữ vương. Khó trách vì sao rốt cuộc nàng có thể trở thành nữ vương...

Ta nghĩ. Sở dĩ nàng không giết người anh em song sinh đó của nàng, phải chăng bởi vì cổ đại có một câu nói: ‘Một bào thai song sinh cùng một mẹ, nếu một người chết đi thì người kia cũng không thể sống lâu được’, cho nên tiểu thái giám này mới có thể giữ lại được một mạng?

Tiểu Phúc Tử, thật sự là người cũng như tên, phúc khí rất lớn. Chỉ có điều, hẳn có biết hay không, người thân duy nhất trên đời này của hắn, cũng chính là Thiên Bảo nữ vương – kẻ đã sát hại tất cả người thân của hắn?

Ta cẩn thận đánh giá khuôn mặt Tiểu Phúc Tử. Tuy tăng bị hóa thành đầu bạc, nhưng đáng tiếc, hẳn cùng Thiên Bảo nữ vương, quả thật là một chút tương tự cũng không có. Xem ra, bọn họ là song sinh khác trứng (1).

Phong thư được chúng ta truyền tay nhau đọc. Sau khi xem xong, mỗi người đều nhìn Tiểu Phúc Tử, đánh giá hắn. Hiển nhiên trong lòng đều có chung một nghi vấn giống ta. Tiểu Phúc Tử chẳng giống Thiên Bảo nữ vương chút nào.

Tiểu Phúc Tử thấy chúng ta nhìn hắn, chẳng hiểu chuyện gì, nói: “Các người làm sao vậy?”

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, người thật sự chưa từng đọc lá thư này ư?”

Tư Đồ cầm lá thư, đưa cho hắn, còn trao cho hắn một ánh mắt đồng tình. Hắn mở thư ra, xem xong, sắc mặt vẫn như trước, không hề thay đổi...

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, hiện giờ nàng là người thân duy nhất trên đời này của người. Nếu người muốn giữ cho nàng một mạng, kế hoạch của chúng ta cũng có thể có chút thay đổi...”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng nói: “Nhưng ả cũng là kẻ đã giết chết tất cả người thân của ta, kẻ đã tận tình làm nhục ta trong suốt mấy tháng ta ở trong hoàng cung Đại Lương. Ta không có người thân nào như vậy...”

Trong ánh mắt hắn không mang theo bất cứ biểu tình nào, làm như có băng tuyết rơi xuống vậy. Xem ra, Thiên Bảo công chúa đã gây cho hắn tổn thương sâu đậm. Hắn vĩnh viễn nhớ rõ vị tỷ tỷ như tay như chân này đã tự tay giết chết cả nhà hắn, chỉ vì ngôi vị thánh nữ cao cao tại thượng kia.

Tề Thụy Lâm nói: “Nhóm lão vương gia này suốt ngày lẩn tránh ở Càn Khôn Cung, không thể ngờ được còn có năng lực thế này?”

Ta biết hiện tại, Tề Thụy Lâm có chút kiêng kỵ nhóm lão vương gia này, bèn nhân tiện nói: “Bọn họ chẳng phải đã nói sẽ rời khỏi Càn Khôn Cung, quy ẩn núi rừng đó sao? Tin rằng về sau bọn họ sẽ không tiếp tục làm thêm nhiều chuyện như vậy nữa đâu!”

Tề Thụy Lâm nhàn nhạt nói: “Chỉ e rằng đã ở trong trường hợp thu thập không nổi, nên mới phải tìm một chỗ để trốn đi? Cũng chỉ vì bọn họ bất ngờ tạo ra một thánh nữ giả mạo, kết quả ngược lại nàng mang binh đến đánh Đại Tề. Ta thấy bọn họ, đến khi xuống hoàng tuyền (suối vàng, âm phủ, cõi chết), cũng chẳng còn mặt mũi nào mà gặp mặt liệt tổ liệt tông...”

Ta nói: “Hiện tại, còn có cách nào, nếu bọn họ làm được đều đã làm cả rồi. Hơn nữa, tính ra thì cũng có chút lương tâm, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chúng ta biết, để chúng ta có thể đối phó với Thiên Bảo nữ vương một cách tốt nhất. Chẳng nói xem, nếu như đám bộ hạ của nàng biết được, nàng chẳng phải là thánh nữ con trời gì đó, sẽ có kết quả thế nào?”

Thật ra, ta nhìn thấy Tiểu Phúc Tử liền nhớ đến Nhân Phi. Nàng cũng bị chính tỷ muội ruột của mình thay thế. Tiểu Phúc Tử cũng từng được nàng nuôi nấng chăm sóc. Nghĩ đến đây, cũng thấy nhóm lão vương gia này đã làm không ít công tác trong đó. Về phần là làm công tác gì, cũng không phải là chuyện ta có thể biết được. Bởi vì trong thư có viết, bọn họ muốn quy ẩn núi rừng, vĩnh viễn không màng thế sự nhưng theo ý ta thấy, chẳng qua là bọn họ gặp phải một đồng phiền toái lớn, cuối cùng giải quyết không được, bỏ chạy...

Tề Thụy Lâm nói: “Nhưng mà, hiện tại cũng còn có biện pháp nào, nàng ta đã là nữ vương rồi...”

Ta nói: “Có một thứ được lấy ra từ trong Thần cung, bây giờ hẳn đã là lúc có thể phát huy công dụng...”

Thiên Bảo nữ vương nôn nóng vô cùng. Không thể ngờ được, chỉ là một sơn động nho nhỏ, vậy mà đã dùng hết biện pháp nhưng làm thế nào cũng thể mở ra được. Mắt thấy binh lính càng ngày càng sa sút. Tuy rằng không có ai nói ra, nhưng ánh mắt mỗi người đều mệt mỏi thấy rõ. Đi vào Đại Tề, chẳng gặp được một binh một tốt quân đội Đại Tề, ngược lại còn đánh nhau một hồi với quân đồng minh của chính mình. Lương thảo chẳng còn dư lại bao nhiêu. Mà nữ vương lại cố chấp giữ khư khư cái sơn động nho nhỏ này như diên như đại. Điều này làm cho lòng dạ các tướng sĩ Đại Lương càng ngày càng lạnh. Ai ai cũng đều muốn trở về Đại Lương, quê nhà của mình. Chỉ có điều, Thiên Bảo nữ vương chính là thánh nữ của nước họ, từ nhỏ đến lớn đã được tôn xưng là thánh nữ cao quý nhất. Ở trong lòng các tướng sĩ, sự uy nghiêm của nàng đã thâm căn cố đế (2), khiến cho các tướng sĩ không dám tỏ vẻ nén giận chút nào.

Lại một ngày nữa trôi qua. Sơn động nho nhỏ này vẫn như cũ, đóng kín bất động. Bất kể có dùng bao nhiêu chàng mộc đến để đập phá nó, trước sau nó vẫn không hề có dấu hiệu mở ra, làm như là đá trời được sinh ra từ thời Bàn Cổ (Vị thần của Trung Quốc, được coi là vị thần đã sáng lập ra vũ trụ, mở trời dựng đất) vậy.

Càng như thế trong lòng Thiên Bảo nữ vương lại càng ngứa ngáy. Tục ngữ nói rất hay, nếu cây nho dễ dàng ăn được, làm sao gọi là cây nho tốt? Nó không dễ dàng có được, bên trong khẳng định chính là cây nho tốt...

Đêm tối buông xuống. Thiên Bảo nữ vương ngồi ngay ngắn trước sơn động. Ma ma bưng đến cho nàng một chén nước trà Kim Bôi. Thiên Bảo nữ vương hỏi: “Ma ma, người nói xem, vì sao vẫn không thể mở ra cửa sơn động?”

Ma ma khuyên nhủ: “Bệ hạ, tất cả đều có thiên mệnh (mệnh trời), không thể chấp nhất quá mức. Theo như lão nô thấy, chúng ta vẫn nên khai hoàn hồi triều trước. Sau khi gom góp đủ lương thảo lại tiếp tục mang binh đến đánh Đại Tề!”

Thiên Bảo nữ vương thở dài một hơi, nói: “Ma ma, người cho rằng, sau này còn có thể có được cơ hội tốt thế này sao? Kế châu chấu lần này, chẳng qua chỉ là nhờ trùng hợp khiến cho chúng ta đắc thắng, làm cho Đại Tề đất cằn ngàn dặm. Nhưng với sự thông minh của nữ nhân đó, nàng ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp, đối phó được với châu chấu. Trăm thậm chí còn hoài nghi, trận mưa to tầm tã suốt ba ngày ba đêm đó, đều do nàng ta gây ra...”

Ma ma nói: “Không thể nào, vậy chẳng phải nàng ta có thể hô mưa gọi gió hay sao?”

Thiên Bảo nữ vương nói: “Ma ma, ta cũng không rõ. Tuy vừa khéo có cơ duyên, ta ngồi trên ngôi vị nữ vương này. Nhưng nếu suy nghĩ một chút, đại bộ phận cũng bởi vì nàng ta đã thiết kế cho ta bộ áo giáp chiến mã, khiến cho chiến mã có thể liên tiếp thành đội, không sợ đao kiếm, mới có thể cuối cùng đánh bại Quyền thân vương, buộc phụ vương thoái vị nhường ngôi cho ta. Bây giờ ngẫm lại, nàng dùng kế Thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây, chỉ sự ung dung tự tại), làm cho người ta không hề chú ý chút nào. Những ngày nàng vị giam lỏng trong phủ, luôn tươi cười thân thiết, không hề ra vẻ, khiến ta không thể nảy sinh chút hoài nghi nào với nàng. Đến cuối cùng mới biết được, bị nàng ta lừa rồi. Ma ma, suy đi nghĩ lại, mặc kệ là lúc nào, ta cũng không bằng nàng được...”

Ghi chú:

(1) Cặp song sinh khác trứng – loại phổ biến nhất – xảy ra khi hai trứng riêng biệt được thụ tinh bởi hai tinh trùng khác nhau, tạo thành các nhau thai và túi ối khác nhau. Các cặp sinh đôi khác trứng có thể là hai gái, hai trai, hoặc một trai một gái. Về mặt di truyền, những đứa trẻ này không giống hệt nhau.

Cặp song sinh giống hệt nhau xảy ra khi một trứng thụ tinh phân chia và phát triển thành hai bào thai. Cặp song sinh giống hệt nhau có thể chia sẻ một nhau thai, nhưng mỗi em bé thường có một túi ối riêng biệt. Những đứa trẻ sẽ có cùng giới tính và có những đặc điểm thể chất và đặc điểm gần như là giống nhau

toàn bộ. Trong trường hợp hiếm, cặp song sinh giống hệt nhau nhưng lại không hoàn toàn tách biệt thành hai em bé, được gọi là cặp song sinh dính liền.

(2) Thâm căn cố đế: Thâm (sâu), Căn (gốc rễ), Cố (cố thủ), Đế (Chân đế, bộ phận giữ cho đồ vật đứng vững): đã ăn sâu, bám chắc, khó có thể thay đổi, cải tạo được.

264. Chương 266

MỖI MỆT

EDITOR: DOCKE

Ma ma nhìn thấy khuôn mặt kiên định của Thiên Bảo nữ vương có vẻ mệt mỏi, Giả Tuệ Như kia đã ảnh hưởng đến nàng không nhẹ, bà khuyên nhủ: “Bệ hạ, chẳng qua ngài chỉ nhất thời thất thủ, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy. Ngài vốn là thánh nữ con trời, trong lòng lão thiên gia (ông trời) sẽ luôn có ngài...”

Thiên Bảo nữ vương thì thào: “Ma ma, nếu ta vừa sinh ra không hề có mái tóc bạc này, có phải các người sẽ không đến bảo vệ ta?”

Ma ma kỳ dị liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Bệ hạ, vì sao ngài lại nghĩ như vậy? Chuyện ngài là kiêu nữ con trời, trên dưới cả nước đều biết. Từ nhỏ, ngài đã hưởng sự tôn vinh không gì sánh kịp. Vì sao ngài lại có thể ảo tưởng rằng mình không có sự tôn vinh vô thượng này?”

Thiên Bảo công chúa nói: “Ma ma, ta hiểu rồi. Ngài nghỉ ngơi trước đi...”

Đáp án này, nàng đã sớm biết. Nếu như nàng vừa sinh ra không có mái tóc bạc trắng này, nàng cũng chỉ là một cô công chúa của một tần phi cấp thấp sống lâu năm trong cung, chờ được phụ hoàng chỉ hôn mà thôi. Có lẽ có thể sẽ được gả ột vị phò mã tốt một chút, giống như tất cả những chị em khác của nàng... Lại có lẽ, năm đó tám tuổi, nếu lời của những người đó là sự thật thì nàng, ngay cả công chúa cũng không phải...

Nhưng sự thật là thế nào, những người thân mà những người đó nói, toàn bộ đều đã bị chính tay nàng giết chết, chỉ còn lưu lại một đứa bé không hề biết chuyện gì. Từ lúc sinh ra nàng đã được chứng tình phủng nguyệt (muôn sao vây quanh mặt trăng, ý nói đến những người quan trọng, luôn nhận được sự quan tâm, chú ý của mọi người), đã không thể nào kiên nhẫn chịu đựng chuyện mọi người không ai quan tâm đến mình nữa. Những thứ gây trở ngại ình, nàng đều sẽ diệt trừ, giống như chuyện xảy ra khi nàng mới tám tuổi. Nhưng cuộc sống trong thâm cung cùng với quyền lực tột đỉnh có thể thao túng sự sống cái chết đã khiến cho nàng có thể vận dụng quyền lực trong tay mình một cách thuần thực, không chút do dự khi xuống tay tiêu diệt những gì bất lợi ình. Hơn mười năm sau đó, nàng đều sống như vậy. Cho nên, cuối cùng mới bước lên nắm giữ quyền lực tột đỉnh.

Nàng nhớ đến Quyền thân vương. Không biết hần từ đâu mà biết được tin tức này, ngấm ngầm âm thầm điều tra trong nước Đại Lương, tập hợp một nhóm người phản đối nàng. Nhưng chẳng cũng như thế, không có được chứng cứ xác thực hay sao? Kết quả là, cuối cùng cũng bị nàng tiêu diệt.

Nàng nghĩ: Một người, chỉ cần đủ ngoan độc, trước sau gì cũng sẽ bước lên đỉnh núi quyền lực. Nhưng chỉ vì một lần nàng không đủ ngoan độc mà chuốc lấy thất bại thảm hại. Nàng nhớ đến vị nam tử sáng chói như ánh nắng mặt trời kia, cho dù bị bắt cũng không để người ta khinh nhờn chút nào, khiến nàng không muốn làm kẻ thù của hần. Thậm chí, lần đầu tiên nàng có một loại cảm giác, muốn được ở bên cạnh hần, trở thành một nhánh cỏ nhỏ bé ở phía sau phụ trợ cho hần. Nhưng, chỉ bởi vì một lần mềm lòng và động tâm này, đã khiến cho chính mình phải rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục: Ngôi vị công chúa khó giữ, trái tim bị thương chảy máu đầm đìa. Cho nên nàng biết, nếu nàng không thể thắng được trận này thì trong lòng nàng, vĩnh viễn sẽ bị vị nam tử này cùng thế tử của hần ngăn chặn, vĩnh viễn không thể trở mình. Cho

nên nàng đã lập kế hoạch tỉ mỉ, dẫn dắt đại quân đi đến Đại Tề. Nhưng không ngờ, lại nhập sâu vào vùng bùn, mà còn càng lún càng sâu...

Thiên Bảo nữ vương lần đầu tiên cảm thấy hối hận. Mình thiết lập kế châu châu này, có phải đã sai lầm rồi không? Đến lúc cuối cùng, ngay cả chút gì bỏ bụng cũng không có. Mà sau khi xâm nhập Đại Tề, mặc dù công phá được vài tòa thành trì nhưng lại bởi vì tai ương châu châu, kho lúa sớm đã trống tuếch. Tuy rằng cướp đoạt được không ít vàng bạc châu báu, nhưng vàng bạc châu báu có thể ăn được sao?

Vốn nghĩ rằng chiến tranh sẽ nghiêng về một phía, nhưng sau khi tiến vào lãnh thổ Đại Tề đã xảy ra những biến hóa không thể nào tưởng được. Thắng lợi tựa hồ đã ở ngay trước mắt, nhưng trên thực tế lại còn kém quá xa. Đại quân Đại Tề như ẩn như hiện, quấy rối nàng dẫn dắt đại quân càng lún càng sâu, còn vô cơ cùng Tây Sở đánh nhau một trận.

Lúc này, đột nhiên có một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu nàng. Một kết luận không có khả năng xẹt qua trong đầu nàng.

Nàng nghĩ: Chẳng lẽ, trận chiến với Tây Sở là có người có ý sắp đặt? Như vậy thì Thần cung này...

Nàng kinh hãi, phút chốc đứng dậy, kêu to: “Đại quân lập tức xuất phát, hồi trình (quay trở lại)...”

Ma ma bên cạnh nàng đi đến, lên tiếng trả lời: “Bệ hạ, ngài...?”

Thiên Bảo nữ vương càng nghĩ càng kinh hãi, nói: “Lập tức thông lệnh, toàn quân lên đường...”

Đúng lúc này, ngoài doanh trại truyền đến từng trận tiếng động ồn ào. Tiếng bước chân, tiếng tranh cãi ầm ĩ. Trong lòng nàng càng kinh, đi ra ngoài doanh trường (lều). Nhìn thấy vô số binh sĩ đang vội vã chạy ra khỏi doanh trại, hướng đến cùng một chỗ. Nàng liên tục hô quát: “Đứng lại, không được đi, có chuyện gì?”

Không có ai quan tâm đến nàng. Đây là hiện tượng chưa từng xảy ra. Nàng không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì sao ngay cả lời nói của nàng, thánh nữ cực thần của Đại Lương mà không có ai nghe theo. Nàng có còn là vua của một nước không đây?

Có vài vị ma ma tiếp lên nghênh đón, vây quanh bảo vệ nàng, nói: “Bệ hạ, phía trước xuất hiện thần kỳ. Các tướng sĩ đều đã đi nghênh đón thần kỳ...”

Nàng cùng vài ma ma vội vàng đi theo dòng người. Những tướng sĩ xung quanh nhìn thấy nàng, trên mặt mặc dù lộ vẻ cung kính nhưng thần kỳ phía trước vẫn hấp dẫn bọn họ hơn cả.

Trong lòng nàng, không khỏi dâng lên một trận hoảng hốt khó tả. Thần kỳ, có phải sẽ đem bí mật to lớn nằm đó, phơi bày ra?

P phía trước, có một khối nham thạch màu trắng thật lớn. Khối nham thạch này giống như được phủ một tầng thần bí, bóng loáng, chói lọi. Mà hiện giờ, trong đêm tối, bên trên khối nham thạch thật lớn kia lại dường như được chiếu bởi một thứ ánh sáng thần kỳ, hiện ra vô số bóng người, cao quan vũ sam, cõi mây mà đứng. Trên vòm trời mây mù lượn lờ, có một người đầu đội bảo rìu quan (mũ có rìu của đại vương) đang lớn tiếng hô quát, chỉ xuống hạ giới: “Yêu nghiệt dưới kia, nếu không chịu cúi đầu hàng, trẫm sẽ phái thiên binh thiên tướng truy sát...”

Lại nói: “Thánh nữ vốn là giả mạo, do yêu nghiệt biến thành, còn không mau hiện hình?”

Hình ảnh biến đổi. Một nữ tử đầu bạc ở hạ giới vùng kiếm giết chóc, tử vong vô số...

Âm thanh vang vọng khắp không trung kia lại vang lên: “Ma nữ này vốn không phải là thánh nữ chân chính. Thánh nữ còn chưa hạ phàm. Dân chúng Đại Lương nếu nghe theo sự chỉ huy của ma nữ, chắc chắn sẽ chọc giận đến trời. Sau khi chết đi sẽ bị đầy xuống chín tầng a tì địa ngục, chịu hỏa luyện địa ngục vô tận...”

Hình ảnh lại biến. Vô số bóng người kêu rên bị ném vào ngọn lửa địa ngục đang bốc ánh liệt. Những tiếng kêu thảm thiết to lớn, quả thực không phải là người...

Hình ảnh kết thúc, chung quanh lại chìm trong bóng tối. Trong lòng bàn tay của Thiên Bảo nữ vương toát mồ hôi, cả người lạnh run. Toàn bộ cảm giác đều như chìm trong đáy vực. Nàng biết, tất cả đều đã kết thúc. Nàng thấy nhóm ma ma dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng. Còn các tướng sĩ, âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn.

Rốt cuộc, có một tướng quân tiến lên, lớn tiếng nói: “Chúng ta phải nghe theo thần kỳ, không thể giúp ma nữ này nữa. Nàng ta là thánh nữ giả mạo. Nàng ta bạo ngược tàn nhẫn, không chuyện ác nào không làm. Chúng ta không thể tiếp tục để nàng làm nữ vương...”

Một tiếng rơi xuống nước, bắt đầu dấy lên ngàn cơn sóng dữ. Vô số binh sĩ đồng thanh hô: “Chúng ta muốn trở về Đại Lương, tìm lại quân vương...”

Thiên Bảo nữ vương bước lui một bước. Nàng muốn lớn tiếng quát nạt, muốn sai người chém giết vị tướng quân lên tiếng đi đầu kia, nhưng một câu cũng không nói được nên lời. Nàng không thể ngờ được, vị tướng quân xinh đẹp, cũng chính là trai lơ bí mật của nàng kia lại giống hệt như nàng, dã tâm bùng bùng.

265. Chương 267

CHẬT VẬT

EDITOR: DOCKE

Nàng quay đầu lại nói: “Ma ma, chẳng lẽ các người cũng tin những lời này?”

Nhóm ma ma đưa mắt nhìn nhau rồi nói: “Chúng lão nô tin tưởng thần kỳ...”

Đáy lòng nàng lạnh lẽo. Dựa vào mái đầu bạc này mà thành lập địa vị cao vô thượng, bỗng nhiên lại té ngã như gặp núi lở vậy. Nàng nhìn vị tướng quân kia dẫn theo binh sĩ tiến lên bao vây. Nàng biết, nàng đã đến bước đường cùng rồi...

Phía sau nàng, chỉ có ba nghìn kỵ binh áo giáp kia thôi. Chỉ có ba nghìn kỵ binh này mới là sự đảm bảo cuối cùng của nàng. Bởi vì, ba nghìn kỵ binh áo giáp này, mỗi người đều có con tin đang nằm trong tay của nàng, bọn họ không thể không trung thành.

Nàng cười lạnh, tay phất cờ lệnh. Ba nghìn binh sĩ áo giáp lên ngựa, tay vung đại đao, nhằm thẳng vào những binh sĩ phản loạn. Đám binh sĩ này đã được chứng kiến sự lợi hại của kỵ binh áo giáp, lui về sau từng bước. Nhưng nàng lại không hề do dự, hạ mệnh lệnh giết chóc. Áo giáp trên người kỵ binh bỗng vang lên những âm thanh chất chúa, như búa tạ, nhằm thẳng vào đám người vốn từng là thuộc hạ của nàng. Gót sắt nơi nơi, huyết hoa vẩy ra. Khắp núi khắp động đều là những người chạy trốn. Nàng đi theo phía sau đoàn kỵ binh áo giáp, chạy ra ngoài sơn cốc.

Ta đứng trên sơn cốc, nhìn thấy nàng chật vật chạy trốn. Nghĩ rằng, có nên tha cho nàng một con đường sống hay không? Nhưng ta lại quay qua lão cha ra hiệu. Khuôn mặt gầy teo của lão cha bỗng nhiên hiện lên biểu tình như ngày tận thế. Ông cầm một ống sáo trong tay, thổi lên. Từ ống sáo vang lên tiếng nước nổ. Đám ngựa chiến mặc áo giáp đang vạch đường chạy trốn dần dần dừng lại, dường như có cái gì đó đang khổng chế bọn nó vậy. Mặc kệ cho những binh sĩ đánh quật thế nào, thúc giục thế nào, chúng nó cũng không hề phi chạy, thậm chí còn cúi đầu xuống, lưu luyến bãi cỏ...

Người có thất kinh bát mạch, ngựa cũng vậy. Thiên Bảo nữ vương nào biết đâu rằng, ta thiết kế áo giáp này cho nàng, đã ở mỗi một kinh mạch máu chốt của con ngựa gia tăng một vài điểm nhỏ. Bình thường cũng không có tác dụng gì, nhưng với tiếng sáo dẫn đường của lão cha lại có thể làm áu huyết ngừng lưu thông, khiến cho con ngựa có cảm giác mệt mỏi. Nàng làm sao biết được, ta còn có một chiêu như vậy chờ đợi nàng? Vô số lần kỵ binh áo giáp dành thắng lợi cho nàng, khiến nàng đã sớm buông bỏ hoài nghi. Chỉ cho rằng ta thiết kế ra bộ áo giáp này, quả nhiên là cộng cổ cứu mạng nàng...

Chỉ tiếc rằng, cộng rơm rạ này, ta cũng không cho nàng đụng đến. Ta đột nhiên có cảm giác, có phải mình đã quá mức đệ tiện hay không?

Ta cùng Tề Thụy Lâm đứng trên đỉnh núi, nhìn các binh sĩ Đại Lương trong sơn cốc đồng loạt quỳ đầy đất. Nữ hoàng của bọn họ người đầy máu tươi, nằm trên mặt đất. Chiến tranh tuy rằng tàn khốc, nhưng ta nhìn thấy tình cảnh thế này, cũng không nén được đau lòng...

Lão cha thở dài: “Chỉ có nha đầu con mới hiểu được cách sử dụng đủ loại trân bảo trong Thần cung. Con nói cái gì, mấy chiếu phim? Máy ghi hình?... Dù sao thì lão cha cũng không hiểu vì sao lúc con sáu tuổi, sau khi tỉnh lại liền biết được nhiều chuyện như vậy. Nhưng lão cha chỉ cần biết con là con gái của lão cha là đủ rồi...”

Ta gật gật đầu, nghĩ rằng. Ông đương nhiên không biết, bên trong lớp giấy bao dầu, tấm trong dầu kia lại có mấy chiếu phim, máy ghi hình, còn có cả đồng bằng phim hình ảnh vô cùng nổi tiếng. Càng làm cho lòng người vui mừng chính là, còn có cả bình điện công suất lớn. Cứ như vậy, tất cả thần kỳ đều có thể thuận lý thành chương. Ta cũng đã tiêu tốn không ít tinh thần để cắt ghép biên tập. Cảnh thứ nhất là trong phim Tây Du ký: Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, bị Ngọc Đế phái thiên binh thiên tướng yêu cầu đầu hàng. Cảnh thứ hai, là phim Bạch Phát Ma Nữ (Chuyện tình cô gái tóc bạc): Bạch phát ma nữ sau khi bị lừa gạt, đại khai sát giới. Còn tiếng ghi âm, đương nhiên là do ta lần tìm trong quân Đại Tề, tìm được dũng sĩ có giọng nói lớn nhất, tốt nhất, vang nhất – là người chuyên môn ra hiệu trước trận đánh, sau khi được thu qua thanh loa khuếch đại âm thanh rồi phát ra, không vang đến tận mây xanh mới là lạ đó...

Tề Thụy Lâm nói: “Hoàng hậu, lần này trăm đạt được đại thắng lợi như thế, tất cả đều nhờ có nàng trợ giúp...” Lại lo sợ nói, “Mỗi lần sau khi thắng lợi, nàng đều sẽ nhân cơ hội trốn đi một thời gian. Lần này nàng sẽ không đi chứ?”

Thật ra ta cũng đang suy nghĩ. Sau thắng lợi lần này, có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài, không trốn ra ngoài thì hình như rất có lỗi với chính mình. Nhưng nghe anh nói như vậy, quả thật cũng có chút ngưỡng ngừng.

Ta quay mắt nhìn về phía Thiên Bảo công chúa đang té nằm trên đất. Trong ngực bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn, có cảm giác buồn nôn, bỗng nhiên đầu choáng mắt hoa. Tề Thụy Lâm ôm đỡ lấy cổ ta. Ta dần dần chìm vào cơn hôn mê, chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh lo lắng: “Như nhi, Như nhi, nàng làm sao vậy?”

_____ *** _____

Ta tỉnh lại trong doanh trướng. Bên cạnh ta, tất nhiên là lão cha, Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ. Mỗi người đều vui mừng hơn hớn. Trong lòng ta không khỏi trầm xuống, nhìn Tề Thụy Lâm. Anh đã sớm muốn ta sinh cho anh một hoàng tử. Mục đích chính là muốn trói chặt ta, không cho ta chạy loạn khắp nơi. Hay là, chuyện này dĩ nhiên đã trở thành sự thật rồi?

Quả nhiên, ngự y quỳ trên mặt đất, nói: “Chúc mừng nương nương, ngài đã có long thai...”

Ta nghĩ, nếu như ở hiện đại, ta vẫn là một thiếu nữ thanh xuân, chưa đầy hai mươi tuổi đầu mà sinh con, sẽ bị người đời khinh bỉ. Đương nhiên, nếu ta nói không chịu sinh con, Tề Thụy Lâm sẽ muốn phát biểu. Ta lại có chút sợ hãi những phát biểu của anh...

Ta nhìn Tề Thụy Lâm đang đứng bên cạnh ta, thần sắc trên mặt thoáng vui thoáng lo. Ta nghĩ, đây chẳng phải là kết quả đúng như anh mong muốn hay sao? Vì sao ngược lại trên mặt còn thoáng vẻ ưu lo như thế?

Làm như thấy được sự nghi vấn trong mắt ta, sau khi ọi người lui ra, Tề Thụy Lâm nói cho ta biết. Sau khi ta té xỉu, không biết từ đâu nhảy ra một đội hắc y nhân lao vào chiến trường, cứu Thiên Bảo nữ vương. Anh đã phát tán người đi tìm nhưng không tìm thấy dấu vết bỏ trốn của Thiên Bảo nữ vương. Không có ai biết nàng đã trốn về phía nào. Cũng không biết đám hắc y nhân đó từ đâu mà đến.

Ngoại trừ một điểm nhỏ này ra, anh vẫn mừng rỡ như điên. Nhìn thấy cái bụng ta hơi hơi nhô ra, ánh mắt tựa sỏi tựa hổ, lại pha thêm vài phần cuồng nhiệt. Ta nghi ngờ, có phải anh muốn thổi phồng cái bụng của ta lên, chỉ trong một ngày có thể phình to lên hay không? Hôm sau lập tức sinh cho anh một đứa con mập mạp?

Anh đi tới, nắm lấy ta, câu nói đầu tiên là: “Cái này, trăm yên tâm rồi...”

Ta nghĩ, anh cũng thật là khó hiểu, yên tâm cái gì chứ? Đương nhiên, hiện giờ ta đã là hoàng hậu cao quý, nói chuyện không thể thô lỗ như thế được. Ta dùng lời nói hiền hòa nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, ngài yên

tâm chuyện gì vậy?”

Anh nhìn ta, đôi mắt như ngọc lưu ly nổi lên vài phần đắc ý, nói: “Bởi thế này thì Như nhi không còn có thể chạy lung tung được nữa. Dù nàng có muốn chạy, quốc trượng (cha vợ của vua) đại nhân cũng sẽ không đồng ý. Còn hai tên luôn gây sóng gió kia, cũng sẽ không giúp nàng ...”

266. Chương 268

TRỐN CHẠY KHÔNG ĐƯỢC

EDITOR: DOCKE

Lời anh nói vô cùng chính xác. Tuy ta nói là muốn chạy nhưng cũng phải có người giúp một tay mới được chứ. Nếu như không có Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ, ta chẳng khác nào một con chim bị mất đi đôi cánh, rốt cuộc có muốn bay cũng bay không nổi. Huống chi trong bụng còn có một con chim nhỏ nữa.

Ta nghĩ, anh quả thật rất biết lợi dụng tất cả những người thân quanh ta có thể lợi dụng được. Xem ra, nếu muốn đấu với anh trận này, chúng quy sẽ chỉ rước lấy thất bại mà thôi.

Ta ngắm nghía dáng vẻ của anh: dào dạt đắc ý, đắc ý dào dạt, làm như chuyện đắc ý nhất trong thiên hạ, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, liền không thể tức giận nổi. Ánh mắt vòng vo vừa chuyển, bỗng nhiên nói: “Thụy ca ca...” Gọi đến nỗi bản thân ta cũng phải nổi da gà...

Tề Thụy Lâm nghe xong, ban đầu còn chưa rõ đang gọi ai. Chờ đến khi suy nghĩ cẩn thận rồi, trên mặt đột nhiên đỏ ửng, không mấy tin tưởng hỏi lại: “Như nhi, nàng gọi ta ư?”

Ta lại gọi một tiếng: “Thụy ca ca, nơi này chỉ có chàng, thiếp không gọi chàng thì gọi ai?”

Trước kia ta xưng hô với anh, đều vô cùng chính thức. Đầu tiên kêu là Thụy công tử. Sau khi biết rõ thân phận của anh liền gọi là Vương gia. Khi anh lên làm thái tử lại đổi thành Thái tử gia. Bây giờ lại kêu là Hoàng thượng. Trước sau chưa từng gọi thẳng tên họ của anh. Không phải không muốn kêu. Tận đáy lòng cũng đã kêu thử mấy lần rồi, cho rằng quá mức buồn nôn. Dù rất muốn nhưng rốt cuộc vẫn không thể gọi nổi... Cũng khó trách sắc mặt anh lại cổ quái, làm như ăn trúng thứ gì có mùi vị cực kỳ cổ quái như vậy.

Anh đáp cũng không phải, mà không đáp cũng không phải. Trầm mặc thật lâu sau mới trưng cầu ý kiến: “Như nhi, nàng gọi ta là Thụy ca, bộ có chuyện gì sao?”

Ta gật gật đầu, chững chạc đường hoàng: “Thụy ca... ca, thần thiếp có chút không thoải mái, chàng lại đây một chút đi...”

Tề Thụy Lâm đại hoảng, không hề quan tâm đến chuyện ta kéo chữ ca ca vừa dài vừa buồn nôn đã vội vàng đi tới, khẩn trương nói: “Như nhi, nàng không thoải mái chỗ nào vậy?”

Anh đến gần bên ta, ngồi xuống bên cạnh và khẩn trương nhìn ta. Ta thấy trên mặt anh, vẻ hồng nhuận còn chưa lui hết, lông mi vừa dày vừa dài, sống mũi cao ngất, tuổi trẻ phong lưu đến cực hạn. Ta bỗng nhiên bá lấy cổ anh, hôn lên... hôn lên môi anh. Trên đôi môi anh dường như có hương rượu, thoang thoảng mùi rượu trái cây thanh ngọt. Anh hơi từ chối, muốn tránh ra. Ta lại dùng cả hai tay mà quàng lấy cổ anh, thân mình dán vào người anh. Anh hơi tránh ra vài lần. Ta cảm giác được da thịt trên người anh dần dần mềm ra, không khỏi cười thầm trong bụng. Anh vừa định mở miệng nói chuyện, ta lại nhân cơ hội luồn đầu lưỡi vào, quấn quýt lưỡi anh. Ta khẽ mở hai mắt, thấy mặt anh đỏ ửng, không khỏi đắc ý muốn buông anh ra. Nào biết đâu rằng, anh lại ôm chặt lấy ta, nói: “Như nhi, trầm biết nàng đang nghĩ cái gì. Muốn dùng phương pháp này để trừng phạt trầm sao, vậy thì nàng phải chịu trách nhiệm đó...”

Ta đẩy anh ra, nói: “Hoàng thượng, chúng ta chẳng phải đã có giao ước rồi sao: Ngoại trừ thiếp ra thì không có nữ nhân nào khác. Đường nhiên, nếu như chàng có Long Dương chi hảo(1), thiếp cũng không quản nổi

chàng. Còn nữa, sức khỏe thần thiếp bây giờ như vậy, nếu chàng có ý tưởng gì đó thì phải được sự đồng ý của thái y mới được. Theo như thần thiếp thấy, ngài vẫn nên nhẫn nhịn thì hơn...”

Khuôn mặt Tề Thụy Lâm thoáng hồng lại thoáng trắng, rớt cuộc thở dài một tiếng, đi ra lều trại, trong miệng oán hận nói: “Không phải chỉ hoài thai mười tháng thôi sao? Trăm chờ được...”

Ta thầm cười như điên nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Cũng không chỉ có mười tháng thôi đâu. Ngài phải đợi, có lẽ phải đợi đúng một năm...”

Tề Thụy Lâm nghe xong, thân mình thoáng dừng. Nghiêng đầu lại, nhìn ta cười sáng sủa, nói: “Như nhi, nàng đừng hồng lửa được trăm. Thái y nói, ba tháng sau là trăm có thể chung giường với nàng được rồi...”

Ta bị kiềm hãm, có chút hổ hển nói: “Thụy ca... ca..., chẳng lẽ, ngay cả phụ nữ có thai như thần thiếp mà chàng cũng không buông tha?”

Tề Thụy Lâm cười cười, nhàn nhạt, dịu dàng cực kỳ nói: “Như nhi, đừng sợ, trăm tất nhiên sẽ nhẹ tay nhẹ chân...”

Nói xong, một trận cười như điên, đi thẳng một mạch ra ngoài...

Ta không khỏi cắn cắn môi, tưởng tượng lúc mình vác cái bụng to đùng nằm trong lòng anh, không khỏi có chút hối hận... Có lẽ, để anh cưới thêm một thiên phi về giúp anh giải mối ưu sầu, cũng không phải là một ý kiến tồi. Lại nghĩ, này... còn không thì kêu anh ra kỹ viện giải quyết nhỉ?

Đương nhiên, tất cả chẳng qua vẫn chỉ nằm trong suy nghĩ mà thôi. Nếu anh thật sự đến gần kỹ viện trong vòng một dặm, xem ta làm sao đối phó anh.

Lại nghĩ, nếu như phải sống chết ở thời cổ đại này, vậy cũng không cần nuôi ý tưởng trở về hiện đại nữa. Thục Trung Lôi gia kia rốt cuộc có bí mật gì, đi một vòng lớn, chung quy ta vẫn không thể điều tra ra được gì. Chỗ đó, có phải thật sự có thể trở về hiện đại được hay không? Đây trước sau vẫn là nghi vấn luôn chôn dấu trong lòng ta, khiến ta vì muốn biết đáp án mà tâm ngáy ngứa không thôi. Nhưng hiện giờ, trong bụng đã có thêm một đứa nhỏ, e rằng không còn cơ hội để đi dò xét nữa. Cho dù có cơ hội điều tra ra, chỉ sợ cũng không muốn trở về hiện đại nữa mà chỉ muốn giữ lấy đứa con này, cứ vậy trầm luân tại cổ đại, sống trọn một đời.

Đáy lòng ta không khỏi có chút nén giận. Đứa con này, đến cũng chẳng đúng lúc chút nào. Vừa nghĩ đến, trong bụng làm như có con bướm bay qua, nhẹ nhàng đậu trên cánh hoa. Ta cảm nhận được chuyển động trong bụng, một dòng nước ấm áp đột nhiên trào dâng trong lòng, tràn lan. Trong lòng tràn ngập vui sướng. Hóa ra, cảm giác trong bụng có một sinh mệnh nhỏ, lại tuyệt vời như thế này đây.

Ta lại không thể tưởng được. Ở trong cung ngăn ngơ một hồi, lại đã qua vài năm. Mắt thấy hoàng nhi Tề Lâm Phong từ một cục thịt màu hồng phấn nho nhỏ, trưởng thành thành một vị thiếu niên nghịch ngợm thích gây sự đến chó cũng phải ngại. Mỗi ngày đều chẳng màng ở trong cung nhàn rỗi mà cứ thích nhảy ra ngoài ngao du, cùng với nhóm ông bà của nó du ngoạn đến vui quên trời đất. Trong cung ít người, ít cái chơi, nó cũng chỉ biết cùng chơi đùa với một đám tiền bối kia mà thôi.

Còn ta, không thể không thừa nhận, thâm cung càng thêm tịch mịch. Từ khi Thiên Bảo nữ vương Đại Lương không biết tung tích, Đại Lương xảy ra nội loạn, kéo dài đến năm năm. Tề Thụy Lâm nhân cơ hội này, mang binh tiến vào Đại Lương, sát nhập Đại Lương vào bản đồ của Đại Tề. Nhưng sau một thời gian dài chinh chiến, những năm tháng vợ chồng của ta và anh càng ít, mà chia ly càng nhiều. Trong một năm mà có đến chín tháng anh ra ngoài chinh chiến. Ta độc giữ thâm cung, giúp anh ổn định triều chính nên cũng không dám một mình ra ngoài. Đất nước mặc dù phồn vinh hưng thịnh, nhưng hoàng đế giả cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, vẫn còn để lại không ít thế lực ngầm ở bên ngoài. Người mặc dù đã chết, nhưng thế lực ngầm vẫn còn. Nhưng cũng may, đa số thế lực giang hồ đều tôn trọng dùng võ giải quyết. Công lực ma quỷ của lão cha cũng giúp ta không ít. Còn Tư Đồ và Tiểu Phúc Tử một năm đánh nhau mấy trận, công lực càng ngày càng cao, được người trên giang hồ truyền tụng vô cùng kỳ diệu, còn thu nhận không ít đồ tử đồ tôn. Uy tín của bọn họ trên giang hồ cũng vì thế mà càng ngày càng cao, nghiêm nhiên được người ngoài biên chế thành vô lâm minh chủ.

Còn Tuyên Vương, vài năm nay không ngừng có tin tức truyền đến, nói hần đi khắp nơi tìm tiên thăm bạn,

không hỏi sự đời, vân du thiên ngoại(2). Thân là Vương gia mà dường như đã xuất gia làm hòa thượng, đạo sĩ rồi vậy. Ta nghĩ, có lẽ hắn đã mất hẳn dã tâm tranh đoạt vương vị.

Về phần Bình Vương lại sống một mình trong vương phủ. Nghe nói gần đây hắn đam mê nam sủng, ném vị Vương phi Mầu gia kia sang một bên. Nhưng Mầu gia vẫn là Mầu gia, Bình Vương dù sao cũng không thể lãnh lạc với nàng quá mức. Trong đại điển hoàng gia, ta cũng gặp được nàng vài lần. Về mặt nàng bình tĩnh, không buồn không vui. Có lẽ, đối với cuộc sống loại này, nàng sớm đã nhìn thấy. Nếu đã nhìn thấy, vậy thì cũng không có gì đáng buồn đáng vui nữa. Cũng may, nàng là một người thời xưa, không giống như ta có linh hồn hiện đại. Nàng không thoát khỏi tư tưởng chồng chúa vợ tôi, cũng không ra khỏi Bình Vương phủ của nàng...

Ghi chú:

(1)Long dương chi hảo: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, cùng ăn cùng ngủ,, rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá. Cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi. Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì. Long Dương Quân nói:“Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Ngụy vương nghe xong thì rất cảm động, vì vậy ban bố toàn quốc, nếu có ai dám đề cử mỹ nhân trước mặt hắn thì sẽ tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. Long Dương Quân đạt được mục đích, đương nhiên cười tươi rạng rỡ, Ngụy vương nhìn khuôn mặt tỏa sáng của sủng thần, càng khiến thần hồn điên đảo. Vì thế hậu nhân sau này khi nói đến Long Dương tức là chỉ nam sắc, còn Long Dương chi hảo tức là chỉ đồng tính luyến ái.

(2) Vân: mây, du: đi chơi, thiên ngoại: trên trời. Vân du thiên ngoại: nghĩa là đi chơi trên mây trời, đến thế giới khác. Những bậc chân tu khi còn sống vẫn có thể xuất thần rong chơi lên cõi thần tiên.

267. Chương 269

THANH NHI

EDITOR: DOCKE

Tác giả có lời: bắt đầu từ chương này, truyện sẽ tiến vào phần chung kết. Nội dung tiếp theo càng thêm phần kịch tính. Nếu không tin, các bạn cứ đọc tiếp đi. Người xấu, người tốt, kẻ ác đại đấu đá. Tình nhân, người yêu, kẻ thù đại chém giết...

Tiểu thái giám Thanh Nhi nghe thấy từ trong cung truyền đến tiếng xô chén bị ném vỡ, không khỏi giật mình, bừng tỉnh khỏi giấc mộng như ngủ như không. Hắn vội vàng đứng thẳng thân mình. Hắn trông thấy một bóng người vọt ra khỏi tấm cung của hoàng hậu. Bóng người này quen thuộc như thế, hắn vừa thấy đã biết. Đó chẳng phải là bóng dáng toàn thân vàng óng ánh của đương kim hoàng thượng sao?

Hắn không hiểu gì cả. Vì sao đế hậu chưa từng cãi nhau, ân ái vô cùng nay lại cãi nhau? Mà còn cãi đến không thể cứu vãn?

Tiếp theo, hắn lại nhìn thấy một bóng người nho nhỏ đuối tới, kêu lên: “Phụ hoàng, phụ hoàng, chờ chờ con với...”

Bóng người màu vàng óng ánh ngừng lại. Tiểu thái giám vội cúi thấp đầu xuống. Có lẽ hắn vào cung chưa lâu, đối với tất cả mọi chuyện trong cung có vài phần tinh thần giống như nghe con mới sinh không biết sợ hổ, trộm mắt liếc nhìn qua. Thấy chùm râu nho nhỏ trên mặt hoàng thượng run rẩy liên hồi, đầy mặt đều là màu đỏ, lông mi đều dựng thẳng lên. Thanh Nhi nhìn thấy mà lắp bắp kinh hãi. Đây mà là hoàng thượng bình thường vẫn luôn ổn định ổn trọng đó sao? Nghe nói, vị hoàng thượng này lúc đích thân chỉ huy thiên quân vạn mã công phá đô thành Tây Sở, tiểu đao của thích khách đã vung đến gần sát bên cạnh mà ngài ấy vẫn đồ sộ bất động. Hiện giờ lại vì cái gì mà tức giận đến mức như vậy nhỉ?

Hắn thấy tiểu hoàng tử Tề Lâm Phong khua động hai đôi chân nhỏ mồm mồm đuối theo hoàng thượng, nghe thấy nó khuyên nhủ: “Phụ hoàng, ngài đừng nóng giận. Lúc đó chẳng phải mẫu hậu chỉ nhất thời tức giận mắt khôn thôi sao?”

Hoàng thượng nói: “Người còn nhiều lời sao. Nếu không bởi vì người lắm miệng, trẫm sao lại phải dùng cách ấy. Nếu như không vì thế, làm sao chọc ầu hậu người nổi cơn tam bành?”

Tề Lâm Phong chu miệng, nói: “Phụ hoàng, con cũng... cũng chỉ thuận miệng nói như vậy thôi mà. Ai ngờ phụ hoàng lại coi là thật? Thật sự sai người đi làm phiền Phúc sư phó. Ngài làm vậy chẳng phải tự tìm phiền toái rồi sao?”

Hoàng thượng da mặt tím tái, hỏi nó: “Kết quả là, đảo ngược lại là trẫm không đúng hả? Trẫm phái người đi, toàn bộ đều bị đánh cho đứt tay đứt chân, nằm liệt giường ba tháng trời... Còn hắn, ngược lại mới chút việc cũng không có, làm sao tính là trẫm làm phiền hắn chứ? Hắn làm phiền trẫm thì đúng hơn...”

Tề Lâm Phong nói: “Phụ hoàng, hoàng nhi thấy ngài, hình như có chút ngang ngược không nói lý đó nha. Khó trách mẫu hậu lại tức giận như vậy. Con chẳng qua chỉ khen Phúc sư phó có hai câu thôi. Nói sư phó tuổi tác càng lúc càng lớn, vậy mà vẫn ngọc thụ lâm phong động lòng người, chẳng thấy già đi chút nào, chẳng giống mấy thái giám trong cung chút nào. Vậy là ngài liền hoài nghi, hoài nghi sư phó không phải là thái giám... Phụ hoàng, hài nhi cũng không biết, ngài nghĩ đi đâu vậy? Hay là, ngài thật sự nghĩ mẫu hậu và Phúc sư phó đã phát sinh chuyện gì rồi?”

Hoàng thượng bị nó bác bỏ đến mức á khẩu không trả lời được. Trong mắt phát ra ánh sáng cực kỳ ác liệt, nói: “Người thì biết cái gì? Mẫu hậu người và hắn vô cùng thân thiết thân mật, khó tránh khỏi sẽ...”

Tề Lâm Phong nói: “Phụ hoàng, xem ra ngài thật đúng là già rồi. Mười mấy năm đều không phát sinh, sao bây giờ lại phát sinh?”

Hoàng thượng lo nghĩ, có lẽ thật cho rằng bản thân mình hình như đang cố tình gây sự, nói: “Trẫm suốt ngày ở bên ngoài mang binh đánh giặc. Mẫu hậu người thâm cung tịch mịch, cũng khó mà khiến ta không nghĩ đến phương diện đó...”

Tề Lâm Phong lắc lắc đầu nói: “Phụ hoàng, ngài quên rồi sao? Mấy lần ngài gặp nạn nơi chiến trường, là ai đã cứu ngài? Chính là Phúc sư phó đã cứu ngài ra khỏi thiên quân vạn mã. Nếu sư phó thật sự có gì đó với mẫu hậu, nếu là con, con sẽ không cứu tình địch của mình đâu...”

Dứt lời, lắc đầu, lại lắc đầu. Cái đầu lắc lắc như muốn biến thành tám cái cổ vậy.

Hoàng thượng nghĩ không ra đứa con chưa đầy tám tuổi của mình lại có thể nói ra những lời như vậy, ngược lại đã bác bỏ hắn á khẩu không trả lời được. Càng thêm cảm giác chính mình cố tình gây sự, lại cố gắng tự biện hộ ỳnh: “Trẫm cũng có làm gì hắn đâu. Chẳng qua chỉ muốn người ta thừa dịp lúc hắn tắm rửa, xem xét một chút. Chỉ thế thôi mà, có làm sao đâu chứ?”

Tề Lâm Phong thở dài một tiếng, ông cụ non: “Phụ hoàng, ngài không biết rồi. Địa vị trên giang hồ của Phúc sư phó hiện giờ, có lẽ đã bị người ta truyền tụng như thần rồi. Làm sao có thể chịu nổi vũ nhục như thế?” Lại lắc đầu, “Mẫu hậu nghe xong, làm sao không phát điên cho được. Phụ hoàng, ngài quả thật cũng hơi buồn cười...”

Tề Thụy Lâm vừa bị bà vợ của mình giáo huấn xong, không thể tưởng nổi tiếp theo lại bị con trai huấn, trong lòng tức giận bất bình. Quả thật không có cách nào diễn tả bằng lời. Nghĩ rằng, ta có còn là hoàng

thượng không vậy, vì sao hoàng thượng ở trước mặt mẹ con bọn họ lại phải chịu uất ức như thế? Tất cả chuyện này, đều bởi vì cái tên Tiểu Phúc Tử kia...

Còn nghĩ, trăm cực khổ cho người ta xem, hàng năm trăm ở bên ngoài đánh giặc, sống cuộc sống quân lữ, khiến cho gương mặt trăm như già đi vài phần. Chẳng giống hoàng hậu, ở trong cung sống an nhàn sung sướng. Tuy nói đã sinh con nhưng cũng chẳng thấy già đi. Tiểu Phúc Tử và Tư Đồ kia còn không ngừng đi lại khắp nơi, chẳng biết lối ở đâu ra nhiều đồ tử đồ tôn đến thế, mang không ít sơn trâm dị bảo mà ngay cả trăm cũng chưa từng thấy qua dâng tặng cho hoàng hậu để dưỡng nhan. Đảo ngược biến ta thành phụ... đại ca của nàng vậy...

Tề Lâm Phong thấy phụ hoàng của mình thay đổi sắc mặt, trong miệng đột nhiên thốt ra một câu: “Trung niên nguy cơ a...”

Cũng không biết đã nghe được từ đâu...

Ta cũng không có nhiều tâm tư như anh. Trong ngực đang rất phiền muộn. Cung điện xanh vàng rực rỡ này đối với ta mà nói, là một chiếc lồng vàng trói tay trói chân, hạn chế không ít tự do của ta. Mỗi khi nhìn thấy Tư Đồ cùng Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên quay lại, biến hoàng cung trở thành khu trò chơi, như nhà ga bến tàu. Mấy món ăn món uống nổi tiếng bên ngoài ví như thịt nạm bò Thiên Lý Hương, Bánh bao nhân thịt Ngoại Ô, bánh xếp ngàn tầng Thành Tây... bọn họ đều đã ăn qua hết rồi. Còn chuyên môn mang đến cho ta mấy phần, khiến cho lòng ta thật không mấy dễ chịu. Ăn vào trong miệng, phiền ở trong lòng. Vì sao ta lại phải ở trong hoàng cung chịu khổ cơ chứ? Nhất là, ta lại đang mang thai, muốn bọn họ trộm đem ta ra khỏi cung cũng không được nữa.

Ta vừa mới đuổi hoàng thượng Tề Thụy Lâm đi. Tuổi tác anh càng lớn, tính tình càng mạnh, ngoài miệng còn để một chùm râu nhỏ, dưới chân càng phát ra những bước đi mạnh mẽ uy vũ như rồng cuộn, từng bước sinh phong. Ta có cảm giác, từ khi ta mang thai, ta không có phản ứng thai phụ thì thôi, tính tình anh lại càng lúc càng mạnh. Nói sáng sớm hôm nay đi. Ta ngắm thần sắc của anh, trông thấy trên hai hàng ria mép không ngờ có một cọng râu bạc. Tốt bụng nhắc nhở anh, còn ra tay giúp anh nhổ nó xuống. Anh nhìn cọng râu bạc này thật lâu sau, sắc mặt nặng nề, nửa ngày cũng chẳng nói năng gì.

Ta nói: “Hoàng thượng, mấy ngày nay chàng đi đông đi tây, chắc đã mệt mỏi rồi, bằng không vì sao lại già đi không ít như thế?”

Anh nhún mày, như cười như không nhìn ta, nói: “Như nhi, nàng chê trăm già rồi ư?”

Ta nhìn dung nhan của mình trong gương. Vài năm hưởng cuộc sống an nhàn sung sướng trong cung, cũng không làm ta già đi. Đương nhiên, nguyên nhân chính yếu là do đám người sùng bái Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ từ các nơi dâng tặng không ít thứ tốt, trải qua bàn tay kỳ diệu của lão cha, cộng thêm sáng ý của ta nữa, đã chế ra không ít thần dược dưỡng nhan. Đương nhiên, ta chỉ việc dùng tài hùng biện chứ không hề động tay vào việc gì...

268. Chương 270

PHỦ THANH HÀ

EDITOR: DOCKE

Tư Đồ nói: “Chúng ta ở phủ Thanh Hà đã phát hiện một việc rất lạ. Nhi đồng tám, chín tuổi ở đó thường xuyên mất tích. Trong vòng ba tháng, số nạn nhân mất tích đã lên đến hàng trăm người. Sau khi mất tích, thường là không thể tìm lại được. Bởi vậy, ta đã ở đó mai phục mười ngày qua, vất vả lắm mới có được manh mối. Đang chuẩn bị dựa theo manh mối này để tiếp tục truy tìm, nhưng ai ngờ, vị Phúc đại gia này

lại lấy cớ muốn cùng ta luận võ, dám cản đường ta. Ta cùng hắn đánh nhau ba ngày ba đêm, đám người kia sớm đã không biết tung tích...”

Ta nhú nhú đầu mày, hỏi Tiểu Phúc Tử: “Chuyện này, lại xuất hiện ở Thanh Hà phủ sao?”

Tiểu Phúc Tử lo lắng gật gật đầu.

Tư Đồ cả kinh hỏi: “Các người đã biết rồi sao?”

Ta gật gật đầu, nói: “Tư Đồ, thật ra chuyện này, hai năm sau khi Thiên Bảo nữ vương chiến bại được người cứu đi đã bắt đầu xuất hiện. Lúc ấy, ta đang hoài thai hoàng nhi nên nhờ Tiểu Phúc Tử ra mặt điều tra chuyện này. Hắn cũng giống người, vào thời điểm nhóm người đó đang chuẩn bị dẫn mấy đứa trẻ đi liên vọt ra, chuẩn bị bắt hết cả bọn. Ai có thể ngờ được, đám người kia lại tung ra phần độc. Chẳng những độc chết chính mình, mà ngay cả đám con nít cũng không buông tha.”

Tư Đồ nói: “Vì sao ta lại không biết gì hết?”

Ta cười nói: “Tư Đồ, lúc ấy người luôn theo bên cạnh ta. Suốt ngày khẩn trương lo cho sức khỏe của ta, suốt ngày tất bận chuyện an thai cho ta. Người không biết chuyện còn tưởng rằng là người đang mang thai nữa đó. Thấy người bận rộn như vậy, ta cũng không nói cho người biết làm gì...”

Tư Đồ thương tâm không thôi, bi phẫn nói: “Nếu đã biết, sao thấy ta đi truy tìm lại không thêm nhắc nhở ta?” Nói xong, vì để bình tĩnh lại tâm tình đang bị thương của mình, nàng lại niệm một câu ‘A di đà phật’.

Tiểu Phúc Tử lại càng đắc ý. Khuôn mặt bình thường như ngọc thạch giờ hiện ra ý cười, một chút phong độ nhà sư cũng không có. Hắn nói: “Nói cho người biết, người sẽ không làm theo ý mình sao? Ta quá hiểu người mà. Nếu như ta ra mặt, muốn người không làm chuyện gì thì người lại nhất định muốn làm chuyện đó. Còn không bằng cùng người đánh nhau một trận rồi nói sau... A di đà phật...”

Hai người thật là có điểm giống cao tăng đắc đạo, thần thái rất có vẻ thanh tĩnh vô vi.

Niệm xong câu ‘A di đà phật’, hai người lại như gà chọi, trợn mắt nhìn nhau.

Ta nghĩ, bọn họ thật đúng là đã cô phụ tấm lòng tốt của đại sư rồi.

Liên không thèm để ý đến bọn hắn, nói: “Các người có nghe nói, gần đây hoàng thượng mới thu nhận hai mươi mỹ nữ không?”

Tiểu Phúc Tử vội hợp thành chữ thập, nói: “A di đà phật, tại hạ không thể gần nữ sắc...”

Tư Đồ không cam lòng yếu thế, nói: “A di đà phật, tại hạ chính là nữ nhân, cũng không gần nữ sắc...”

Cái này... đến phiên ta trợn mắt trừng bọn họ...

Hai người lúc này mới tùm tùm cười: “Có phải muốn hỏi đến tung tích của vị Trầm Ngư kia hay không?”

Ta nhàn nhạt nói: “Thế nào, các người biết nàng ta ở đâu sao?”

Tiểu Phúc Tử lại không trả lời, hợp thành chữ thập, nói: “A di đà phật. Tại hạ mặc dù không gần nữ sắc, nhưng nhìn thấy dung nhan của Trầm Ngư kia cũng cảm thấy hoa mắt không thôi. So với Mẫu Phượng Thấm năm đó, nàng còn hơn hắn về phần nhu tình mềm mại như nước. Toàn thân mềm mại như làn mưa xuân vậy. Cũng khó trách hoàng thượng lại muốn đem nàng đi, không cho hoàng hậu nương nương nhìn thấy...”

Khuôn mặt ngọc thạch của hắn chững chạc đàng hoàng, làm như đứng trước mặt hắn không phải là hoàng hậu nương nương ta...

Tư Đồ không ngờ lại hùa theo lời nói của hắn: “Đúng vậy, tuy ta là nữ nhân, nhưng nhìn thấy nàng ta cũng cảm giác sâu sắc, tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều ao ước, nếu có thể xinh đẹp giống như nàng ta thì dù có phải nhảy cầu cũng không tiếc...”

Ta nhàn nhạt nói: “Các người đều rõ ràng đến thế sao? Hay là, vị Trầm Ngư này đang ở chung với các người?”

Khuôn mặt ngọc thạch của Tiểu Phúc Tử lộ ra một chút xấu hổ, liên tục lắc đầu, nói: “Sao có thể thế được. Hai người chúng ta, dù thế nào cũng không có khả năng ở chung một chỗ với nàng ta được...”

Ta thấy Tư Đồ dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái liếc mắt nhìn hắn một cái, không khỏi bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Hóa ra, hoàng thượng đem nàng ta giấu ở nơi này...” Trí tuệ của Hoàng thượng càng ngày càng thấp nha. Thủ đoạn ta đã từng dùng, vậy mà anh lại vận dụng với Tiểu Phúc Tử...

Tiểu Phúc Tử cảm giận nói: “Các người thật đúng là tâm có linh tê. Hai người đều dùng loại phương pháp hạ lưu này...”

Ta nói: “Vậy thì, sau khi Trầm Ngư bị người đuổi ra khỏi cửa, lại bị hoàng thượng đem giấu ở đâu rồi?”

Tiểu Phúc Tử lạnh lùng thốt: “Ta làm sao biết được? Hắn vô duyên vô cớ chỉ hôn, ta đương nhiên không chịu. Gần như cả tháng trời chưa về phủ. Sau khi trở về thì nữ nhân kia đã không thấy tăm hơi. Ta thấy là, chính hắn lấy dùng rồi...”

Nói xong, dùng ánh mắt rõ ràng là muốn châm ngòi ly gián mà liếc nhìn ta một cái.

Tư Đồ niệm một câu ‘A di đà phật’: “Không đâu, theo ta được biết. Trầm Ngư này, sau đó bị đưa đến phủ Tuyên Vương. Tuyên Vương ngược lại cũng không hề miệt thị nàng, để nàng làm trắc phi của mình...”

Ta không khỏi ngạc nhiên, nói: “Không phải Tuyên Vương ở bên ngoài tìm tiên thăm bạn, chưa về phủ hay sao?”

Nàng nói: “Nghe nói Tuyên Vương đã về phủ rồi, nhưng suốt ngày đóng cửa không ra khỏi phủ, cách ly mọi người.”

Ta lo nghĩ, không khỏi đi lên, nói: “Thật đúng là phải đi xem vị Trầm Ngư kia, xem nàng chim sa cá lặn đến mức nào.”

Vừa nghe ta nói như vậy, hai người kia đồng thanh niệm một câu ‘A di đà phật’.

_____ *** _____

Trầm Ngư ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt chim sa cá lặn của mình trong gương. Nàng không thể tưởng được bản thân lại muốn ở bên cạnh hắn. Nàng nhận thấy được vẻ lạnh lạnh cùng hàn ý trong mắt hắn nhưng nàng lại không thềm để ý. Chẳng qua chỉ nghĩ, giống như nhiều năm qua vẫn luôn nghĩ, điều mà nàng mong muốn chỉ là được ở bên cạnh hắn mà thôi. Bất luận hắn đưa đẩy nàng đến đâu, trước đưa đến Tây Sở, sau lại trở về Đại Tề.

Nàng thấy được vẻ ám áp cực kỳ tao nhã của hoàng đế Đại Tề, khí độ đó khiến cho hàng vạn hàng nghìn nữ nhân mê muội. Nhưng nàng biết, hoàng đế Đại Tề vĩnh viễn là một vầng thái dương trên bầu trời cao vời vợi, xa xôi không thể thành. Đơn giản là, bên người hoàng thượng đã có một ánh trăng vĩnh viễn. Nàng lại không thềm để ý chút nào, nam nhân đứng trên đỉnh quyền lực đó vốn không phải là người nàng mơ tưởng. Nàng mơ tưởng, chẳng qua chỉ là được ở bên cạnh hắn mà thôi.

Tiếng cửa phòng vang lên, nàng thấy hắn đã đến. Gương mặt lạnh lùng, tay trái cầm quạt xếp. Đối với nàng, biểu tình lãnh đạm như cánh liễu mảnh. Nàng nghĩ, cuộc đời của hắn có từng mỉm cười chưa nhỉ? Có từng vui vẻ chưa? Phủ Tuyên Vương quanh quệ tịch tịch, nhưng nghe bọn hạ nhân nói, nơi này cũng từng là một nơi vô cùng náo nhiệt, là nơi các quan to triều đình thường xuyên ghé thăm. Hiện giờ, Tuyên Vương chỉ lo tìm tiên thăm bạn, nhưng trước kia, hắn vốn hùng tâm vạn tượng.

269. Chương 271

BẮT ĐẦU

EDITOR: DOCKE

Trầm Ngư đứng dậy, làm một tư thế vạn phúc rồi lại dịu ngoan cúi đầu trước hấn. Trải qua nửa năm huấn luyện tại Tây Sở, nàng biết rằng bản thân cần phải có tư thế nào mới có thể hấp dẫn được ánh mắt của hấn. Ánh mắt hấn quả nhiên dừng lại trên người nàng, nhưng chỉ ngắn ngủi như mây hồng xẹt qua. Hấn nói: “Bốn vương cứu người, chính là để người báo đáp bốn vương. Cho người vào Tây Sở, lần vào đám mỹ nữ tiến cống đến Đại Tề, sau đó nhập vào hậu cung, chính là vì muốn người lần vào bên cạnh hoàng hậu nương nương. Nào biết đâu rằng, người lại bị hoàng thượng ban cho tên thái giám kia. Khiến cho bốn vương không thể không nghĩ cách mang người trở về. Phải biết rằng, người cũng không phải là người bình thường, tuyệt đối không thể để người mai một bên cạnh một gã thái giám được.”

Trầm Ngư thì thào nói: “Vâng, là nô tỳ ngu xuẩn, để Vương gia phải lo lắng...”

Nàng không biết mình có chỗ nào không giống người thường, ngoại trừ dung mạo. Nhưng dung mạo, hình như trong hoàng cung Đại Tề, là thứ không quan trọng nhất. Nghe bọn hạ nhân nói, đương kim hoàng hậu mặc dù trí tuệ siêu tuyệt nhưng dung mạo lại chỉ ở mức trung bình. Vậy mà nàng ta vẫn bắt giữ chặt chẽ trái tim của đương kim hoàng thượng.

Tuyên Vương nhìn nhìn nàng, nói: “Trong cung truyền lời, cho người vào cung yết kiến hoàng hậu nương nương...”

Trầm Ngư nghe xong, không khỏi ngẩng đầu lên, cũng bất ngờ thấy được Tuyên Vương gia vốn lạnh lùng như băng tuyết, khi nói đến hoàng hậu nương nương thì thần sắc tựa như tim đập mạnh và loạn nhịp, chứa đựng một tia ấm áp. Mặc dù chỉ chột lóe mà qua, nhưng lại khiến nàng biết được. Hóa ra, lời đồn đãi của hạ nhân là thật. Hấn cho tới nay, vẫn chưa buông bỏ được, vẫn còn có hình bóng của hoàng hậu nương nương. Nàng không khỏi đoán rằng, hoàng hậu nương nương là dạng nữ nhân thế nào mà có thể làm cho hai vị kiệt xuất nhất Đại Tề đều không thể quên được nàng ta?

Nàng đang chìm trong trầm tư, lại cảm giác như tầm mắt Tuyên Vương vòng vo lại đây, trầm tư nhìn nàng. Trong mắt hình như có ưu sắc, nói: “Đến trước mặt nàng, vẫn đáp đều phải cẩn thận một chút...”

Trầm Ngư gật gật đầu. Tuy rằng nàng không biết vì sao hấn cứ lặp đi lặp lại dặn dò mình, nhưng nàng vẫn dịu ngoan gật gật đầu. Nàng hạ quyết tâm, nếu hấn đã muốn mình ở lại bên cạnh hoàng hậu nương nương thì nàng nhất định sẽ nghĩ cách để ở lại bên cạnh nàng ta. Vương gia đã kêu nàng làm, bất kể là chuyện gì, nàng đều sẽ làm theo.

Trong ấn tượng của nàng, nàng đích xác không có gì khiến Vương gia phải quan tâm đến. Giống như lúc Vương gia nhậm nàng trở về, nàng chẳng qua chỉ là một cô gái toàn thân mặc trường bào tơ tằm trong một thôn sơn, bị người vớt bỏ. Hấn nhất thời tốt bụng mới nhậm nàng về, lại đổi tên, chữa trị cho nàng. Điều mà Tuyên Vương yêu cầu nàng, chính là báo ân. Mặc kệ muốn nàng làm chuyện gì, khó khăn thế nào, nàng đều phải hoàn thành. Nàng cam tâm tình nguyện. Mặc dù nàng đã quên đi tất cả mọi chuyện xảy ra trước kia, nhưng lại nhớ rất rõ rằng lúc mình tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là nam nhân đó: anh tuấn phi phàm, ánh mắt u buồn. Tuy hấn là Tuyên Vương lạnh lùng, sẽ không cho nàng bất cứ chân tâm nào, nhưng nàng nghĩ, chỉ cần có thể ở bên cạnh hấn, là đủ rồi.

Tuy rằng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng lúc nàng nhìn thấy vị hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ này: nàng ta thoải mái ngồi dựa trên thành giường gỗ lim, bụng hơi nhô lên, tóc xỏa dài, trên mặt không chút phấn son, mặc một bộ quần áo vải bố rộng thùng thình, hoàn toàn không có vẻ đoan chính trang nghiêm của mệnh phụ triều đình chút nào, thái độ lại mang theo vẻ tiêu sái tự tại không thể nói thành lời, nàng liền kinh hãi lấp bắp. Hóa ra, cung y phiền phức gì đó, nàng ta cũng có thể không mặc. Đương nhiên, chỉ có nàng ta mới có thể như vậy mà thôi...

Ta ngồi dựa người vào giường thấp, nhìn xuống vị trắc phi Trầm Ngư của Tuyên Vương bên dưới. Quả nhiên, diện mạo của nàng chìm sa cá lặn. Nàng vừa tiến vào, cung nữ thái giám trong cung người nào người nấy ánh mắt lóe sáng, lộ vẻ tiệp sắc. Đây là thần sắc khi nhìn thấy một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp...

Ta chưa từng trông thấy thần sắc bọn họ như thế khi bọn họ nhìn ta. Thậm chí, lũ chim chóc trong lồng ta nuôi cũng ngừng tranh cãi âm ỉ. Xem ra, cả chim chóc cũng bị dung nhan của nàng làm cho kinh hãi rồi?

Cái cổ trắng ngần của nàng cuối xuống, mái tóc đen nháy. Thật đúng như lời Tiểu Phúc Tử đã nói, nàng xinh đẹp như một hồ nước mùa xuân, làm cho người ta nhìn không được ý nghĩ muốn nâng lên mà uống. Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt nàng lộ vẻ ngạc nhiên, lại cúi đầu như nai con. Đó là một đôi mắt tinh thuần như mặt nước, bên trong không có chút tạp sắc nào. Ta nghĩ, chỉ có sơn cốt không chịu ô nhiễm mới có thể nuôi dưỡng nên một mỹ nhân như vậy. Xem ra, nàng thật sự giống như những gì Tiểu Phúc Tử đã điều tra được, sinh ra từ dòng quê hoang dã.

Tuyên Vương gia sau khi có được mỹ nhân, tuổi già nay đã có bạn, coi như là Tuyên Vương may mắn. Hy vọng hẳn có thể quý trọng nàng. Hai người làm bạn, trải qua những ngày tháng còn lại.

Nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn ta nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ muốn hầu hạ hoàng hậu nương nương, vì nương nương phân ưu...” Trong mắt nàng dâng lên nước mắt.

Ta nhìn thấy đôi mắt to tròn tinh thuần của nàng, không khỏi nở nụ cười, hỏi nàng: “Nếu như người vào cung rồi, vậy Tuyên Vương phải làm sao đây?”

Nàng nhìn thấy vẻ tươi cười trên khuôn mặt ta, đau thương nói: “Hoàng hậu nương nương, nương nương cho rằng vương gia sẽ chấp nhận nô tỳ sao? Trong lòng vương gia, căn bản là không có nô tỳ. Hoàng hậu nương nương, nô tỳ từ Tây Sở đến đây, nhiều lần chuân chuyên cuối cùng được đưa vào Vương phủ. Nhưng Tuyên Vương ngài ấy, căn bản là ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nô tỳ. Nô tỳ mặc dù xuất thân hương dã, chẳng qua chỉ là nha đầu nông thôn, nhưng nô tỳ cũng không muốn bị người ta đẩy tới đẩy lui. Hoàng hậu nương nương, xin hãy để nô tỳ được hầu hạ ngài, cho dù chỉ là một cung nữ, nô tỳ cũng cam nguyện...”

Nàng khóc như hoa lê bay múa, như cành liễu mỏng lay động trong gió. Ta biết bọn họ, nữ tử của quốc gia bại trận, nếu đi vào Đại Tề sẽ có kết cục thế nào. Rời xa người thân, rời xa cố thổ (quê hương), bọn họ liền giống như cành liễu mỏng trôi nổi trong gió, không nơi nương tựa. Tề Thụy Lâm cũng không phải là Ngô vương Phù Sai. Kết cục của bọn họ, còn thảm hơn Tây Thi gấp ngàn lần. Bất luận đi đến nơi nào, đều không có nơi cho bọn họ sống yên ổn. Có lẽ, vào cung của ta, cho dù chỉ là một cung nữ, đối với nàng mà nói, cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời rồi.

Ta nghĩ, trong cung tịch mịch nhàm chán, không bằng giữ nàng ở lại, có chuyện để làm cũng tốt.

Kết quả là, ta để nàng ở lại.

270. Chương 272

TRANH LUẬN

EDITOR: DOCKE

Kết quả là, sau khi Tề Thụy Lâm hạ triều, nhìn thấy nàng, lửa giận bốc lên bùng bùng. Sau khi cho tất cả mọi người lui ra, trong cơn giận dữ, anh hỏi ta: “Cô ta vì sao lại ở chỗ này?”

Ta chậm rì rì nói: “Nàng không ở đây, chẳng lẽ lại ở trong phòng Tiểu Phúc Tử hay quý phủ Tuyên Vương sao?”

Tề Thụy Lâm nói: “Chẳng lẽ nàng không biết rằng lai lịch cô ta bất minh, ngay cả trẫm mà cũng không thể điều tra ra nàng xuất thân thế nào hay sao?”

Ta cười nói: “Không phải bởi vì lai lịch nàng bất minh, mới có trò vui sao? Nói đi cũng phải nói lại, nếu lai lịch nàng bất minh, vì sao chàng đưa nàng đến chỗ Tiểu Phúc Tử?”

Tề Thụy Lâm nén cơn tức giận, nói: “Vị Phúc gia kia của nàng võ công cao như thế, nàng còn sợ cái gì?”

Ta nhàn nhạt nói: “Cho nên, chàng mới đem nàng cho Tiểu Phúc Tử, để Tiểu Phúc Tử gánh lấy chuyện phiền toái này?”

Tề Thụy Lâm dù bận vẫn ung dung, nói: “Điều đó đương nhiên. Nếu vị Phúc gia kia của nàng lợi hại như thế, giao nhiệm vụ này cho hắn, không thể tốt hơn...” Vừa hận vừa nói: “Ai ngờ hắn lại bỏ trốn mất tiêu. Hoàng cung của trẫm, chẳng lẽ lại biến thành khách điểm, hắn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Ta nói: “Hắn vốn không phải là người trong cung, vì sao phải nghe mệnh lệnh của chàng?”

Tề Thụy Lâm giật giật khoe miệng, hai hàng ria mép được thể run run. Anh nói: “Hắn tất nhiên sẽ không nghe theo mệnh lệnh của ta. Hắn duy nhất chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng hậu nàng thôi...”

Đối với chuyện của Tiểu Phúc Tử, anh luôn luôn đều cố tình gây sự như vậy. Nhưng ta biết, trong lòng anh cũng không có gì. Giống như con người của anh vậy: Nếu như trong lòng thật sự có điều nghi kỵ, ngược lại sẽ không nói ra miệng. Giống như đối với Tuyên Vương, cho đến bây giờ anh không nói gì thêm, làm như đã không còn cảnh giác hắn nữa. Nhưng ta lại biết, từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ buông bỏ cảnh giác với hắn. Cho dù Tuyên Vương đã không còn màng đến thể sự, trong một năm, thời gian sống ở kinh đô cũng chẳng đầy mười ngày. Nhưng Tề Thụy Lâm vẫn chưa từng lơ lỏng việc giám thị hắn. Đây cũng là một trong những việc mà ta chẳng tài nào hiểu nổi nguyên nhân. Đối với Bình Vương – vị thái tử cũ này, anh đều chưa từng để bụng như thế. Chẳng lẽ, Tuyên Vương thật sự có bí mật gì mà ta không biết sao?

Ta cùng anh đồng hội đồng thuyền, một đường đi tới. Từ Mẫu Phượng Thấm, Bá Văn Đế rồi đến Thiên Bảo nữ vương, chúng ta đánh bại từng đối thủ một. Nhưng đối với Tuyên Vương gia, trước sau anh vẫn luôn có một phần cảnh giác. Có lẽ là bởi vì Tuyên Vương thiếu chút nữa đã cưới ta, khiến cho anh trước sau vẫn không thể tiêu tan được ký ức này.

Còn Trầm Ngư, có thật sự tinh khiết thiện lương như vẻ bề ngoài hay không, trong lòng ta đương nhiên hiểu rõ. Nhưng có một câu nói rất hay, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Nếu người ta đã tìm cách đưa nàng vào cung, vì sao ta lại không thuận tay đẩy thuyền? Miễn cho người ta một kẻ không thành, lại nảy sinh kẻ khác, không phải sao?

Tề Thụy Lâm lo lắng nhìn ta, hiển nhiên, anh cũng hiểu rõ suy nghĩ của ta. Anh đến gần bên người ta, nắm lấy ta nói: “Như nhi, nàng muốn trẫm phải lo lắng đến khi nào hả? Đừng tưởng rằng trẫm nhiều năm chinh chiến bên ngoài, sẽ không biết được tình huống của nàng. Nàng muốn Tiểu Phúc Tử thành lập Tổ Y Môn, chuyên đối phó với thế lực cũ trên giang hồ của Bá Văn Đế giả. Nhưng cũng gây cho bản thân nàng biết bao nguy hiểm. Trong cung này, người bình thường không thể ra vào, nhưng vẫn liên tiếp xảy ra những vụ ám sát. Mỗi tháng đều có một hai vụ. Tuy nói rằng tẩm cung của nàng chưa từng có ai có thể đánh vào, nhưng nếu như chính nàng lại tự xếp đặt một người ở trong này, vậy sẽ khó bảo toàn người ta không công phá từ bên trong...”

Ta cười nói: “Hoàng thượng, không phải ngài đã sớm tra ra, Trầm Ngư không biết chút võ công nào rồi hay sao?”

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, nói: “Nhưng nàng ta đích xác là lai lịch bất minh, còn có quan hệ với Tuyên Vương nữa...”

Ta nói: “Hoàng thượng, chàng nhìn ánh mắt của nàng ấy kia, không lừa được ai, tinh thuần vô tạp. Nữ tử này, nếu không phải thật sự sinh ra trong trốn hương dã, vậy thì chỉ có thể đã bị ai đó dùng thủ đoạn không chế. Nhưng thiếp lại không biết dùng phương pháp nào lại có thể làm ra một người tinh thuần như vậy, có thể khiến cho người ta khi đối mặt với nàng, không có chút cảnh giác nào.”

Tề Thụy Lâm lạnh lùng nói: “Không được. Trẫm không thể để nàng mạo hiểm như vậy được. Huống chi, trong bụng nàng còn có hoàng nhi...”

Anh bắt tay xoa nhẹ lên bụng ta, trên mặt nổi lên nét dịu dàng hiền hậu, nói: “Như nhi, sinh thêm cho trẫm một tiểu hoàng tử đi. Lâm Phong quá tịch mịch.”

Tay anh lại trượt xuống vùng khe giữa đùi của ta, vuốt ve. Trầm ngập ý cười, nhẹ giọng nói: “Như nhi, đã qua ba tháng rồi, hẳn là có thể được rồi chứ...”

Ta nghĩ. Đang thảo luận chuyện đứng đắn, vậy mà anh lại nghĩ đi đâu rồi? Không khỏi nghiêng người khép mình, muốn tách ra khỏi tay anh. Ngón tay anh lại linh hoạt khẽ vuốt ve trên người ta. Không hiểu thế nào, ta cảm giác da thịt sống lưng đều lạnh toát, phát hiện áo ngoài đã bị anh cởi xuống. Anh nghiêng đầu

cúi xuống, nhẹ nhàng ngậm nụ hoa, mở miệng khẽ cắn. Trong miệng mơ hồ nói không rõ lời: “Như nhi, Như nhi của Trầm. Cả đời này, trầm cũng không để ai làm tổn thương đến nàng...”

Ta cảm giác trên người nổi lên từng trận da gà. Ngón tay anh khẽ động, co rúm ở vùng dưới. Ta không hiểu vì sao thân mình lại mãi cảm như thế, làm như sau khi mang thai, thân mình đặc biệt khác. Anh chỉ hơi kích thích một chút là có thể làm cho toàn thân ta run rẩy.

Giọng ta khẽ run, nói: “Thụy ca, chàng...chàng, chẳng phải chúng ta vẫn đang thảo luận chuyện vừa rồi hay sao?”

Anh phun nụ hoa trong miệng ra, hài lòng nhìn nó đứng thẳng trong gió, lại cúi đầu cười nói: “Như nhi, nàng muốn làm thế nào, có bao giờ trầm ngăn cản nàng đâu. Chỉ có điều, trầm cũng muốn phái thêm vài tên Thanh Phượng Môn đến đây, bảo vệ nàng...”

Chưa nói xong, lại cúi người xuống, ngậm một nụ hoa khác. Ngón tay co rúm nhanh hơn, cúi đầu nói: “Như nhi, ta muốn vào, được không...”

Ta hút một ngụm gió lạnh, cảm giác có một vật thể nóng rực nhảy vào cơ thể mình. Anh chậm rãi ra vào, mặt đỏ như nước. Hiển nhiên là đang cố gắng nhẫn nhịn. Ta bầu vú lấy anh, dần dần tiến vào đỉnh điểm của khoái hoạt. Trong lòng thầm nghĩ, thể trạng của anh cường tráng, ta hiện giờ đã không thỏa mãn nổi anh. Thân là đế vương, anh lại cố gắng nhẫn nhịn. Mấy tháng này, thật giống như cuộc sống cấm dục. Anh đối với ta, thật sự không thể chê vào đâu được...

Có chồng như thế, còn cầu mong gì nữa đây...

Nhưng mấy ngày sau, ta lại nổi cơn tam bành. Cảm thấy Tề Thụy Lâm này quả thật không thể thuyết phục. Anh chẳng những phái hơn mười tên cao thủ Thanh Phượng Môn đến đây – Thanh Phượng Môn kể từ khi Diệp Bất Phàm chết đi, môn chủ cũng không biết tung tích, toàn bộ người Thanh Phượng Môn đều sẵn sàng góp sức cho triều đình. Đương nhiên, cũng bao gồm cả Thanh Loan và Quỳnh Hoa. Thanh Loan đã được Tề Thụy Lâm phong làm môn chủ, chứng quân Thanh Phượng Môn. Hiện giờ, Thanh Phượng Môn đã không còn như ngày xưa nữa, nghiêm nhiên trở thành võ lâm minh chủ trên giang hồ. Ngoại trừ Tổ Y Môn của Tiểu Phúc Tử là có thể so sánh ra, Thanh Phượng Môn đã trở thành thế lực lớn nhất trên giang hồ của triều đình – mà còn kêu gọi lão cha đang du lịch trong giang hồ trở về. Kể lại tất cả trạng huống cho ta cho ông nghe, muốn ông mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều nhìn chăm chăm vào ta. Nói dễ nghe thì làm vậy chính là vì muốn bảo hộ cháu ngoại của ông, nếu có gì sai sót, ông phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

271. Chương 273

LẢI NHẢI

EDITOR: DOCKE

Lão cha vô cùng khẩn trương. Thân như que trúc của ông ngày nào cũng dán chặt sau lưng ta, miệng cứ lải nhải suốt: “Nha đầu, cẩn thận một chút. Đi đường phải chậm một chút. Đừng đứng cao như vậy. Xuống đài phải có hai người giúp, lên hậu đường ba người giúp đỡ, vào nhà xí phải để bốn người đi theo...”

Ta phát hiện, con người già cả rồi bắt đầu lải nhải. Người xem kia, lão cha càng già lại càng lải nhải. Có mỗi một câu mà phải nói đến tám mươi lần ông mới bằng lòng bỏ qua. Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao Tề Thụy Lâm lại mời lão cha từ bờ biển xa xôi về đây.

Anh muốn lợi dụng lão cha đến lải nhải làm ta bị phiền chết, bắt ta phải hối hận vì đã để Trầm Ngư vào sống trong cung của ta.

Cứ như vậy, ông cứ lải nhải suốt, lải nhải mãi cho đến khi bụng ta càng lúc càng lớn, thân hình càng ngày càng cồng kềnh.

Còn Trầm Như lại chẳng có động tĩnh gì. Ngoại hình của nàng tuy đẹp nhưng không hề yếu ớt chút nào, rất được việc lại ôn nhu lễ phép. Nàng làm như biết mình không vừa mắt Tề Thụy Lâm hay sao mà không hề có suy nghĩ muốn lấy lòng hay quyến rũ hoàng thượng. Thậm chí mỗi lần nhìn thấy Tề Thụy Lâm đến đây, không ngờ lại có vẻ sợ hãi rụt rè, chỉ muốn trốn đi cho xong. Ánh mắt con người là thứ khó lừa dối nhất. Một người có ánh mắt tinh thuần như thế này, sẽ không thể diễn ra nhiều trò. Cho dù có thể diễn, ánh mắt cũng khó mà diễn được. Tâm tính của nàng như làn mưa xuân, tinh khiết và sạch sẽ. Lời nói cử chỉ thành thật mà ôn hòa. Dần dần, ta cũng buông bỏ nghi ngờ đối với nàng.

Lại nói, trong cung có nhiều người như vậy, tựa như bày thiên la địa võng, nàng có thể làm ra trò trống gì đây. Ta thậm chí còn thấy phía sau nàng, bóng ma lay động. Đương nhiên không phải là bóng ma, là người Thanh Phượng Môn đang giám thị nàng.

Hoàng nhi Tề Lâm Phong càng ngày lại càng nghịch ngợm. Có Tiểu Phúc Tử cùng Tư Đồ chiếu cố, thường xuyên chạy ra khỏi cung. Một tháng mà có đến hơn nửa tháng sống ở ngoài cung rồi. Hiện giờ nó đã được phong làm thái tử. Thân là người đứng đầu trong thế hệ sau của Đại Tề mà thường xuyên chạy ra ngoài cung chơi, khiến ta lo lắng không thôi nhưng lại không thể trách phạt. Đối với việc nó cứ chạy ra khỏi cung, Tề Thụy Lâm cũng không hề ngăn cản. Ngoại trừ phải thêm vài người bảo vệ nó ra, cũng không có hành động gì khác. Anh nói, nam tử hán đương nhiên phải rèn luyện nhiều. Nhớ năm nào, trẫm đến Tây Sở làm con tin, chẳng phải cũng chỉ từng ấy tuổi thôi sao?

Ai dza...

Về phần bí mật vụ trẻ con mất tích ở phủ Thanh Hà, cho dù Tiểu Phúc Tử để ý điều tra thế nào cũng tra không ra. Làm như đám trẻ đó đã biến mất khỏi thế giới này rồi vậy. Ta lại lờ mờ có cảm giác, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Với địa vị trên giang hồ hiện giờ của Tiểu Phúc Tử vậy mà cũng không thể điều tra ra nguyên nhân mất tích của bọn chúng, có thể thấy được thế lực này to lớn đến chừng nào. Tong đất nước Đại Tề không ngờ lại cất dấu một lực lượng to lớn đến như vậy, mà chúng ta lại không hề hay biết bọn chúng đến từ nơi nào, chẳng phải là quá nguy hiểm hay sao?

Ta đem nỗi lo lắng này nói với Tề Thụy Lâm, anh lại không thèm để ý, nhàn nhạt nói: “Như nhi, nàng cứ dưỡng thân cho tốt là được rồi. Chuyện này, trẫm sẽ xử lý...”

Thần sắc anh càng nhạt là càng lo lắng chuyện này, còn làm bộ làm tịch trước mặt ta. Ta biết, chuyện này cũng khiến cho anh nghi ngờ. Bởi vì, mỗi một năm đều có hàng trăm đứa trẻ bị mất tích. Loại tình huống này, vẫn giằng co nhiều năm nay rồi cũng không hề tra ra chút manh mối nào. Thậm chí chúng ta còn không biết chuyện này là do ai làm. Ngay cả một kẻ xuống tay cũng không bắt được ai. Mỗi khi gần bắt được, bọn họ đều hạ độc thủ. Chẳng những giết hết những đứa trẻ đó, mà ngay cả bản thân cũng không hề lưu tình, giết người diệt khẩu.

Gió xuân ấm áp ủa về, chớp mắt mùa xuân đã đến rồi. Ta cảm giác đứa trẻ đang đá đập trong bụng mình, trong lòng vui sướng càng sâu. Còn Tề Thụy Lâm cũng tạm gác chiến sự ở biên cương. Mỗi ngày sau khi hạ triều, chuyện đầu tiên là đến tẩm cung của ta, cùng ta lắng nghe và cảm thụ động tĩnh của thai nhi. Khuôn mặt anh dào dạt niềm vui sướng khi được làm cha.

Ta miễn cưỡng nằm trên giường. Ngồi trên chiếc ghế cẩm hương bên cạnh chính là lão cha, đang hưởng thụ món điểm tâm tinh mỹ của hoàng cung. Từ sau khi ta mang thai, càng lúc càng thêm ăn các món điểm tâm trong hoàng cung. Khẩu vị lúc chua lúc ngọt, lúc cay lúc đắng. Tề Thụy Lâm không ngừng vợ vét điểm tâm mỹ vị trong khắp cả nước, làm thành các loại khẩu vị để thỏa mãn nhu cầu của ta. Tiểu Phúc Tử cũng giống như giao đấu với người ta, vợ vét không ít sơn trân hải vị nơi thâm sơn rừng già đưa vào cung. Có vài món, ngay cả nghe nói ta cũng chưa từng nghe qua. Ví như món Lục Châu Lộ, nghe nói là một loại nước dãi của loài chim lông trắng miệng đỏ quý hiếm. Bình thường cũng phải ngoài ba trăm năm tuổi mới có thể sinh ra nước dãi này. Ta thâm nghĩ, chẳng lẽ là một giống khủng long cổ đại nào đó còn sót lại sao? Mà nước dãi của nó, phải giống như tổ yến, sinh ra từ bệnh biến? Đương nhiên, nước dãi của nó, ta cũng không dám ăn. Chỉ có điều, nó bóng loáng sáng lóa giống như dạ minh châu vậy, bùng sáng rạng rỡ trong bóng đêm, thần kỳ vô cùng...

Những món kỳ lạ như thế được Tiểu Phúc Tử mang đến không ít. Ta có hơi hoài nghi, hẳn lấy đâu ra nhiều tinh lực mà đi nơi nơi vơ vét mấy thứ này như vậy? Mãi đến sau này, trong một lần ngẫu nhiên ta cùng Tiểu Phúc Tử du ngoạn giang hồ mới biết được. Hiện giờ thể lực trên giang hồ của hắn rất lớn. Trên cơ bản đã đạt đến cảnh giới chỉ cần há miệng chờ cơm, đứng chờ mặc áo. Chỉ cần hắn ho một tiếng, trên bàn sẽ bày đầy những phương thuốc tốt trị liệu yết hầu. Chỉ cần hắn dậm chân một cái, đất có rung lên hay không thì ta không biết nhưng ta biết, người chung quanh hắn đều đồng loạt run lấy bầy.

Hắn muốn một thứ gì đó, không cần hắn phải mở miệng, tự khắc sẽ có người xum xoe dâng tặng.

Ta nhìn hộp ve mùa đông ngàn năm trên bàn, nghe nói có công hiệu chữa thương cực kỳ lợi hại. Nhưng ta không thể ngờ được, dĩ nhiên là do hắn mang đến. Ta đã quen với chuyện Tiểu Phúc Tử lâu lâu lại mang đến cho ta một vài món kỳ kỳ quái quái. Nhưng ta không thể ngờ được, Tuyên Vương đã lâu lắm rồi ghé, nay lại đưa đến cái hộp này. Từ khi Tề Thụy Lâm lên ngôi hoàng đế, đã lâu rồi không thấy bóng dáng của hắn. Nghe được tin tức về hắn đều từ lời của triều thần truyền đến. Nghe nói hắn du lịch khắp chốn, nơi nơi tìm tiên thăm bạn. Tính tình càng lúc càng ôn hòa, thanh tĩnh vô vi. Trong phủ của hắn, phi thiếp cũng được giải tán không ít. Ngay cả Đức Phi nương nương khi nói đến hắn cũng chỉ nói: “Như vậy cũng tốt. Thế sự vốn vô thường. Hắn như vậy, cũng không hẳn là chuyện không hay...”

272. Chương 274

CUNG NHÂN

EDITOR: DOCKE

Khi ta ngẫu nhiên nghe được tin tức này, ngoại trừ lắc đầu cũng chỉ biết lắc đầu, chớp mắt đã quên. Ta nhìn hộp ve mùa đông trên bàn. Thứ này, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Không thể ngờ được hắn lại mang đến tặng cho ta. Nghe nhóm cung nhân nói, hắn đang chờ ở ngoài điện. Trong lòng không muốn gặp hắn nhưng đảo mắt lại nhìn thấy Trần Ngư đang đứng ở một góc, thần sắc ảm đạm liên không khỏi tò mò. Chẳng lẽ... Trần Ngư đối với hắn, vẫn có điều chờ mong?

Cung nhân tuyên hắn vào điện. Thân hình thon dài của hắn hiện ra ở cửa cung. Thân hình hắn càng thêm gầy, khác hẳn so với Tề Thụy Lâm. Toàn thân hắn đều gầy gò vô cùng, vẻ mặt bất cần, sớm đã không còn đao phong khí phách năm nào. Còn lại, chẳng qua chỉ là sự tiêu dao thanh hạc. Ta thấy hắn đi vào, cứ tưởng hắn đang thuận gió bay đi.

Nghĩ rằng, chẳng lẽ vài năm nay, hắn thật sự ăn gió uống sương? Chứ sao lại càng lộ vẻ thần tiên như thế chứ?

Hắn hành đại lễ với ta xong thì đứng thẳng thân mình. Ánh mắt hắn không buồn không vui, cũng làm cho ta không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Ta lại không thể ngờ được, câu nói đầu tiên của hắn không ngờ lại vì Trần Ngư. Hắn nói: “Hoàng hậu nương nương, thần không tra, thiếp thất Trần Ngư của thần vốn xuất thân hàn vi, từng mắc bệnh kín. Sau khi được người quen ở quê nài chữa khỏi, được Tây Sở tuyển vào cung rồi đưa đến Đại Tề. Hoàng hậu nương nương thân phận cao quý, làm sao có thể cùng sống chung một phòng với người mang bệnh kín được. Xin cho phép thần đệ linh Trần Ngư về...”

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ lo lắng, nhìn ta. Ta đảo mắt nhìn qua Trần Ngư. Trần Ngư đứng một góc, chỉ biết run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Thấy ta nhìn nài, lập tức bụp một tiếng quỳ sụp xuống, liên thanh nói: “Bệnh kín của nô tỳ sớm đã được chữa khỏi, cúi xin nương nương minh tra...”

Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Mặc dù đã chữa khỏi nhưng khó miễn sẽ không tái phát. Hoàng hậu nương nương đã sắp lâm bồn, người ở lại trong cung, lỡ hoàng hậu nương nương có việc gì, cho dù người có một vạn cái mạng cũng không đền bù nổi đâu.”

Ta không khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Vương thúc, người nói nàng có bệnh kín, không biết là tật bệnh ra sao mà khiến người phải vội vã đến đây nhất định đòi mang nàng đi?”

Hắn đang muốn trả lời thì nghe ngoài cung truyền đến tiếng hô: “Hoàng thượng giá lâm...”

Ta nghĩ, đúng là mau thật. Tề Thụy Lâm này chẳng khi nào yên tâm về hắn được. Vừa nghe thấy tin tức hắn vào cung, khẳng định là ra roi thúc ngựa chạy đến... Nếu như trong cung cho phép người ta cười ngựa.

Tiếng bước chân vang lên, Tề Thụy Lâm đi vào. Tuyên Vương sớm đã quỳ xuống, hành đại lễ thần tử. Tề Thụy Lâm vội kêu bình thân, cho hắn đứng lên.

Ta cười dài đi ra phía trước, kể lại ý đồ của Tuyên Vương cho Tề Thụy Lâm nghe. Anh lại ha ha cười nói: “Hoàng huynh làm gì mà lo lắng vậy. Trong hoàng cung này, thứ gì mà không có. Bệnh kín của Trầm Ngư kia, chẳng lẽ lại không có hay sao? Lại nói đã sớm chữa khỏi rồi? Trầm thấy, hay là hoàng huynh đổi ý rồi, không muốn để Trầm Ngư hầu hạ hoàng hậu nữa?”

Tuyên Vương mỉm cười, vẻ mặt thần nhiên thông dong nói: “Hoàng thượng, vi huynh sớm đã phai nhạt chuyện nam nữ. Một thiếp phi thì có là cái gì. Mấy năm nay, ta tìm tiên thăm bạn bên ngoài, mới biết được sự việc trên đời đều có định lý, không thể cưỡng cầu...”

Hắn nói vậy là muốn cho Tề Thụy Vương thấy, hắn đã sớm phai nhạt mong muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, muốn Tề Thụy Lâm an tâm. Từ lúc Tề Thụy Lâm vừa vào cửa đến khi hắn bái lạy hành đại lễ, vẻ mặt hắn đều bình tĩnh tự nhiên. Ta nhìn không ra chút kiêu ngạo cùng bất mãn nào. Chẳng lẽ, hắn thật sự đã buông bỏ tất cả rồi sao?

Tề Thụy Lâm gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ vui mừng, đỡ lấy tay hắn nói: “Hoàng huynh đã lâu lắm rồi không vào cung. Lại đây nào, nào, hôm nay trẫm muốn mở tiệc chiêu đãi hoàng huynh. Trong trận chiến lật mặt hoàng đế giả, hoàng huynh âm thầm hỗ trợ không ít. Trẫm cũng chưa được nói lời cảm ơn khanh.”

Tuyên Vương nhàn nhạt nở nụ cười, nói: “Hoàng thượng, chẳng phải hoàng thượng đã tặng cho thần một vị mỹ nữ rồi đó sao? Về phần mở tiệc chiêu đãi, thật ra cũng không cần. Vi huynh lần này đến đây, cũng còn có một chuyện khác.”

Tề Thụy Lâm nhíu đầu mày, nói: “Cho dù có chuyện, cũng cứ chờ trẫm mở tiệc chiêu đãi khanh xong rồi mới nói đi...”

Ta thầm cười lạnh. Tề Thụy Lâm này làm hoàng thượng, dù sao cũng có khác biệt. Phòng hắn giống như đề phòng trộm cướp, vậy mà ngoài mặt còn diễn màn huynh đệ tình thâm... Đương nhiên, ngoài mặt ta cũng tươi cười ngọt như đường như mật vậy.

Tuyên Vương nói: “Mấy năm nay thần ở bên ngoài đã đi qua không ít nơi. Đại Tề dưới sự thống trị của hoàng thượng, thịnh vượng hưng thịnh. Thần cũng yên tâm du lịch bên ngoài. Gần đây mới biết được sinh thể của Trầm Ngư. Tuy nói nàng đến từ một tiểu thôn sơn, tiểu thôn sơn đó cũng không có gì đặc biệt, nhưng thần lại tra ra được. Trước đây nàng đã từng bị một trận bệnh nặng. Căn bệnh này khiến cho toàn thân nàng sưng tấy mưng mủ. Trải qua vài năm mới chữa khỏi. Sau khi lành bệnh, toàn thân giống như được thay da đổi thịt, trở nên vừa trắng vừa mềm. Cho nên, thần liền có cảm giác căn bệnh này không phải tầm thường, mới ra roi thúc ngựa chạy vào cung. Ai ngờ, trên đường đi thần lại tra được một tin tức, chính là sự kiện mà hoàng thượng đang một mực tra xét, vụ trẻ con mất tích...”

Ta không khỏi cả kinh nói: “Chẳng lẽ...”

Tuyên Vương nói: “Không sai. Tiểu thôn sơn mà Trầm Ngư được sinh ra cách không xa phủ Thanh Hà nơi có trẻ con mất tích. Hai nơi chỉ cách nhau một ngọn núi. Bên này là phủ Thanh Hà thuộc lãnh thổ Đại Tề, bên kia, chính là trấn Lạc Nguyệt nơi Trầm Ngư sinh trưởng...”

“Cái gì? Lạc Nguyệt trấn?” Dường như ký ức lại hiện lên trong đầu, ta không khỏi hỏi: “Trấn Lạc Nguyệt và trấn Trăng Rằm, có phải ở rất gần nhau không?”

Tuyên Vương gật gật đầu nói: “Đúng vậy. Trấn Trăng Rằm có một nửa là thuộc Đại Tề, một nửa là của Tây Sở. Còn trấn Lạc Nguyệt hoàn toàn thuộc lãnh thổ Tây Sở, nhưng lại tiếp giáp với phủ Thanh Hà của Đại Tề. Vụ trẻ con mất tích xảy ra ở ngay phủ Thanh Hà. Mà Trầm Ngư lại sinh ra ở trấn Lạc Nguyệt.

Cho nên, thần mới có thể vào cung, khẩn cầu hoàng thượng nương nương cho phép thần được mang Trầm Ngư đi...”

Trầm Ngư sớm đã quỳ dưới đất, liên tục dập đầu, nước mắt ròng ròng không ngừng, toàn thân run rẩy. Nàng nói: “Nô tỳ thật sự không biết...”

Ta bèn cười nói: “Vương gia không cần lo lắng nhiều. Người phán đoán như vậy chẳng phải đã xem Trầm Ngư thành họa tinh rồi sao. Người trong trấn Lạc Nguyệt của nàng cũng không phải là ít. Theo như người nói, vậy thì toàn bộ người trong trấn Lạc Nguyệt đều đáng nghi hết sao...”

273. Chương 275

BẮT CỐC

EDITOR: DOCKE

Tuyên Vương khẽ cắn môi nói: “Không chỉ như vậy. Thần còn có phát hiện về vụ trẻ con mất tích ở phủ Thanh Hà. Sau khi thần phái người theo dõi lại phát hiện, phần lớn bọn họ sau khi được chuyển đến trấn Lạc Nguyệt thì biến mất. Còn căn bệnh kỳ lạ của Trầm Ngư lại khiến thần nhớ đến một truyền thuyết cực kỳ xa xưa trên giang hồ, chính là di hình đối ảnh...”

Ta dùng ánh mắt dò hỏi nhìn phía Tề Thụy Lâm. Tề Thụy Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ sớm đã biết đến truyền thuyết này.

Anh nói: “Truyền thuyết này, trẫm cũng biết. Nói đến thuật di hình đối ảnh do một vị dị nhân giang hồ phát minh ra, có thể giúp con người sửa đổi dung mạo tướng tá, từ xấu biến thành đẹp. Dùng một loại dược vật kỳ dị để biến đổi toàn thân. Nhờ vậy, da thịt toàn thân sẽ trở nên bạch tích trong suốt, vô cùng mỹ lệ. Xem ra, Tuyên Vương đang hoài nghi người trong trấn Lạc Nguyệt bắt trẻ con về để làm đối tượng thực nghiệm, thực hành thuật di hình đối ảnh này...”

Tuyên Vương gật gật đầu, nói: “Nếu là loại kỳ thuật này thì Trầm Ngư tuyệt đối không thể ở lại trong cung. Bởi vì, loại kỳ thuật này chẳng những có thể giúp người ta thay đổi hình dạng mà thần còn nghe nói, người thi triển kỳ thuật này có thể khống chế người đã bị thi thuật...”

Trên mặt anh tỏ vẻ do dự, ta bèn cười nói: “Vương gia cũng không dám khẳng định lời đồn này rốt cuộc có hiệu quả gì hay không sao?”

Tuyên Vương nói: “Thần mặc dù không dám khẳng định, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ). Hoàng hậu nương nương đã sắp đến kỳ sinh nở, tuyệt đối không thể tiếp tục giữ Trầm Ngư bên người được...”

Tề Thụy Lâm nghe xong, cười nói: “Hoàng huynh lo lắng nhiều rồi. Nàng ta ở trong cung đã nhiều ngày như vậy, cũng không thấy có chỗ nào không đúng. Hơn nữa, trong cung có nhiều thị vệ như vậy mà nàng ta lại chỉ là một tiểu nữ tử, trở mình bắt được mấy cành hoa đây?”

Tuyên Vương nhìn nhìn ta, vẻ lo lắng vẫn còn hiển hiện trên nét mặt nhưng lại không thể làm gì hơn, nói: “Nếu hoàng thượng đã chuẩn bị tốt cả rồi, vậy đúng thật là vi thần đã quan tâm nhiều quá rồi. Vậy thần xin được cáo từ...”

Phòng chừng hắn cũng đã nhìn ra, thái độ của Tề Thụy Lâm đối với hắn, không tốt đến tận xương. Mặc dù đã là hoàng thượng nhưng tấm lòng lại chẳng khoan dung hơn được chút nào. Hắn là vẫn còn nhớ đến chuyện trước đây hắn từng cưỡng hôn ta. Ngoài mặt tuy rằng đối với hắn mũi là mũi, mắt là mắt, nhưng thật ra trong lòng lại hết sức phòng bị.

Ta nghĩ, cần gì phải như thế chứ? Hiện giờ ta sắp là bà mẹ hai con rồi. Nếu như dựa theo bói phận hiện giờ mà nói, mấy đứa nhỏ đều phải gọi ta một tiếng “dì”. Có thể thấy được, lòng dạ nam nhân, lúc nào cũng là... kim dưới đáy biển...

Tề Thụy Lâm còn muốn giả khuôn giả dạng giữ hấn lại chơi. Ta liếc mắt nhìn anh một cái, nhưng có lẽ ánh mắt lại tràn ngập mỉa mai, anh sờ sờ cái mũi, không lên tiếng mà chỉ cười cười...

Trầm Ngư vẫn đang còn khóc rầm rức, như một đóa hoa sen trắng khê run trong mưa. Ta bèn đến gần vài bước, nói: “Hãy bình thân, đừng khóc nữa...”

Nghĩ rằng. Trong cung này, người thật sự trung thành với mình, hỏi có mấy người? Mỗi người, ai ai cũng đều ẩn dấu mục đích riêng cả. Ta chỉ cầu sao bọn họ không chủ động làm ác là tốt lắm rồi. Cho dù ta đã là hoàng hậu cao quý, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng tưởng tượng xem mình như thần. Lòng người luôn cách sau một lớp mỡ bụng, ta lúc nào cũng rất rõ ràng.

Trầm Ngư ngẩng đầu lên. Ta lại có cảm giác khác thường. Ánh mắt nàng có một tia cuồng nhiệt, đã không còn vẻ sáng tỏ như bình thường nữa. Ta đang lúc do dự, đột nhiên sinh biến...

Ta thấy Trầm Ngư đứng thẳng người dậy, nhắm vào ta. Trong tay nàng, cầm một cây trầm cài, nhắm vào ta...

Tuyên Vương sắp sửa sửa cáo từ, đang đứng cách nàng rất gần. Lúc này lại mạnh mẽ ngăn trở trước người ta. Ta trở mắt nhìn thấy hấn ôm ngực lui về phía sau, nhưng trước sau vẫn đứng chắn trước người ta...

Hấn xoay người lại. Ta thấy trước ngực hấn cầm một cây trầm cài, thật sâu, lút cả cán... Lúc này, bọn thị vệ mới rời khỏi chỗ canh gác đi lên, kéo Trầm Ngư điên cuồng lại...

Tề Thụy Lâm cao giọng kêu to: “Hoàng hậu, Như nhi, nàng thế nào rồi? Mau truyền ngự y...” Một giây đồng hồ sau, ta đã nằm trong lòng ngực anh. Ta cảm giác dưới thân có một dòng nhiệt lưu chảy xuống phía dưới...

Đến khi ta mở mắt ra lại, tình hình trước mắt lại biến. Ta phát hiện ta đang bị một cung nữ mặc cung y ôm lấy. Mấy chục hắc y nhân không biết từ đâu mà đến, đang ở phía trước đánh nhau với hộ vệ cung đình, la hét vang trời. Ta rõ ràng đang bị Tề Thụy Lâm ôm vào trong ngực, vì có gì mà lại ở cách xa anh như vậy. Ta chỉ nhìn thấy một bóng người màu vàng sáng chói đang đứng nửa quỳ trên mặt đất. Trong lòng anh đang có một người, cái bụng cao ngất. Kia chẳng phải, là ta sao?

Ta không khỏi cúi đầu, lại nhìn thấy chiếc eo nhỏ nhắn của mình, toàn thân mặc quần áo cung nữ.

Ta là ai? Vì sao thân hình lại bị biến đổi thế này?

Cung nữ đang ôm lấy ta kia, trông thấy ta trợn mắt nhìn thì lộ vẻ tươi cười rất cổ quái, liên tục điểm tay lên người ta. Trước khi ý thức của ta trầm luân, ta chỉ nhìn thấy, trong tai nghe thấy: Bóng người toàn thân màu vàng óng kia đưa lưng về phía ta, kêu to: “Như nhi, nàng thế nào rồi? Ngự y, sao còn chưa...”

Ta còn thấy. Tuyên Vương đang đứng bên cạnh anh, liếc ánh mắt kỳ quái nhìn về phía ta một cái. Ta muốn kêu to: “Thiếp ở bên này. Hoàng thượng, vì sao chàng không quay đầu lại?”

Khi ta tỉnh lại, ngọn đèn trong phòng lơ lửng, ánh nến lay động. Bên chiếc bàn trước giường ta có một nữ tử đang ngồi. Ta vừa nhìn thấy nàng liền hiểu, ta đã bị bắt cóc. Nhưng ta nghĩ không ra, cảnh vệ hoàng cung thâm nghiêm, vì sao một phụ nữ vác cái bụng lớn tướng như ta đây lại bị người ta cướp đi?

Giống như một giấc mộng vậy, ta không khỏi nhớ đến một hồi kinh biến trong hoàng cung kia. Ta nhớ rõ, quần áo trên người ta đã đổi khác, thất lưng bị thu nhỏ lại. Ta không khỏi nhìn xuống dưới. Bên dưới là một tầng chân bông hơi mỏng, nhìn không ra thân hình.

Lại nghe thấy nữ tử đang ngồi kia đứng lên cười nói: “Người không cần nhìn nữa, không có ai nhận ra người đâu...”

Nàng đi đến bên cạnh ta. Đôi mắt màu đen tràn đầy thù hận. Khuôn mặt nàng không giống như đã từng quen biết. Mái tóc đen, con ngươi đen, khóe mắt hình như có nếp nhăn. Nhưng lại khiến ta lập tức liên tưởng đến người trong ký ức. Ta cả kinh nói: “Người, người là Thiên Bảo nữ vương?”

Nàng cười ha ha. Thần thái không ai bì nổi kia lại gọi cho ta nhớ đến nàng. Nàng nói: “Ta đã không còn bộ dáng như xưa, không thể ngờ được, người vẫn nhận ra ta ư?” Lại nói, “Xem ra, hành động lúc này đã vô cùng thành công. Ta vốn vẫn chưa tin, mà hóa ra, thật sự có thể như vậy...”

Nàng hài lòng, cẩn thận đánh giá ta...

Ta lạnh lùng nói: “Người ngang nhiên dám vào hoàng cung bắt cóc hoàng hậu? Cũng không sợ bị vạn đao lăng trì?”

274. Chương 276

CHIẾC GƯƠNG

EDITOR: DOCKE

Nàng nghe vậy, lại nở nụ cười. Bên trong tiếng cười tràn đầy vẻ châm chọc, nói: “Xem ra, người vẫn tưởng rằng bản thân còn là hoàng hậu?Ồ, ta lại quên mất, người còn chưa biết mình có bộ dáng gì...”

Nàng đặc ý vạn phần, lấy đến một chiếc gương soi đưa cho ta. Ta nghi hoặc tiếp nhận rồi nhìn vào trong gương...

Nữ nhân trong gương, ta rất quen thuộc. Nhưng lại không phải là ta. Ta quả thật không thể tin được, vì sao gương mặt trong gương lại biến thành, Trầm Ngư?

Hay là chiếc gương này đã bị nàng giở trò gì rồi?

Ta xoay chiếc gương, nhìn trên nhìn dưới. Đây chẳng qua chỉ là một chiếc gương bình thường. Ta lại nhìn vào trong gương. Nữ nhân trong gương vô cùng duyên dáng xinh đẹp, nụ cười hút hồn, nhưng khuôn mặt này lại không phải của ta. Ta chỉ biết thì thào tự nói: “Chuyện này là sao đây?”

Thiên Bảo nữ vương lại nở nụ cười, nói: “Ta cứ tưởng lời Tuyên Vương là lời nói dối, hóa ra lại là sự thật. Hóa ra, người thật sự chỉ là một hồn phách đi lạc vào thế gian này mà thôi. Chỉ cần tìm một thân hình tinh thuần, sau đó dùng thuật di hình đổi ảnh là có thể chuyển người từ thân thể hoàng hậu cao quý chí tôn sang người cung nữ Trầm Ngư nhỏ nhỏ này. Vậy hóa ra, ta lại thua trước một hồn phách...”

Nàng hung tợn nhìn ta, làm như muốn nuốt sống ta vậy. Đến tận bây giờ ta mới hiểu được, hóa ra Tuyên Vương sớm đã biết thân phận xuyên không của ta nên mới bày ra thiên la địa võng này. Đầu tiên, hắn không biết từ đâu tìm được Trầm Ngư rồi đưa đến bên cạnh ta. Nàng đích thật là một tiểu cô nương cực kỳ chất phác, làm cho người ta dần dần buông bỏ cảnh giác đối với nàng. Nàng vốn là một người không biết xảo trá. Sau đó, hắn lại giả vờ tra ra thân thể của Trầm Ngư, lại nói bây giờ là nàng có quan hệ với những đứa trẻ mất tích. Mà tất cả chuyện này, chẳng qua chỉ là vì chờ đợi, chờ đợi thời cơ, chờ đợi đến lúc có thể phát động thuật di hình đổi ảnh. Ta nghĩ, có lẽ thuật di hình đổi ảnh cũng cần phải có thời gian phối hợp đúng lúc.

Trầm Ngư phát động công kích nhằm vào ta, còn hắn lại che chắn trước người ta. Hắn trở thành công thần cứu ta, còn Trầm Ngư biến thành thích khách giết ta. Mà điều châm chọc nhất chính là, ta lại trở thành Trầm Ngư, một thích khách. Hắn lập kế hoạch, chế định mỗi một bước đều tính toán vô cùng chặt chẽ không hề sơ hở. Không có ai lại đi chú ý đến một cung nữ nhỏ nhỏ được cứu đi, cho dù lúc ấy nàng muốn ám sát hoàng hậu. Còn Tuyên Vương lại thành công thần cứu hoàng hậu, tất nhiên sẽ không có ai hoài nghi hắn nữa...

Nàng nói đúng, từ nay về sau, không ai có thể nhận ra ta nữa...

Ta cười lạnh: “Người cho là, thích khách ám sát hoàng hậu sẽ thoát ra khỏi Đại Tề được sao?”

Thiên Bảo nữ vương cười nói: “Người không biết rằng người đang đấu chọi với người nào đâu. Đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có Tề Thụy Lâm của người mới là vương giả trời sinh. Theo như ta thấy, Tuyên Vương so với hần, càng thích hợp làm vương giả hơn...”

Nghe xong lời này, ta không khỏi có cảm giác kỳ quái sâu sắc. Thiên Bảo nữ vương trời sinh kiêu ngạo, lại trở nên tâm phục Tuyên Vương sao?

Ta bèn thử chọc giận nàng một lần, nói: “Người có biết hay không, áo giáp kỵ binh của người ngày đó, vì sao lại thất bại không thành?”

Nàng nghe xong, ánh mắt đánh ác, hung hăng nhìn lại đây, nói: “Ta biết là do người động tay động chân...”

Ta nói: “Đúng, là ta động tay động chân, khiến cho những con ngựa đó vào đúng thời điểm mấu chốt liên không thể động đậy. Sao người không báo thù đi? Ta đang đứng ở đây này?” Nói xong, ngoái đầu nhìn về phía nàng, mỉm cười.

Nàng tiến lên vài bước, lại dừng ở trước mặt ta, lạnh lùng nói: “Tự khắc sẽ có người xử trí người, cần gì ta phải ra tay chứ?”

Ta nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên một tia hoảng sợ. Hóa ra, nàng đang sợ hãi một người nên không dám xuống tay với ta. Ta nghĩ, người đó, sẽ không phải là Tuyên Vương đấy chứ?

Ta nhớ lại lúc nàng ở trên chiến trường, đầu bạc tung bay, tư thế oai hùng, bộ dáng phần chấn bừa bừa. Rất khó mà tưởng tượng đến con người nàng như vậy lại sẽ sợ hãi một người.

Đúng lúc này, ta nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng ồn ào. Thiên Bảo công chúa lộ vẻ khẩn trương. Ta nhìn bài trí trong phòng mới biết, chúng ta đang ở trong một gian khách điểm. Xem ra, đúng như ta nghĩ, nhóm vệ sĩ hoàng cung truy đuổi thích khách đã tìm đến đây rồi.

Ta nghe thấy từ bốn phương tám hướng trong khách điểm bỗng nhiên truyền đến những tiếng hô quát: “Điều tra thích khách. Những người liên can lập tức ra khỏi phòng trình báo...”

Ta nghe một âm thanh cực kỳ réo rắt vang khắp gian khách điểm: “Hoàng thượng hạ chỉ tróc nã thích khách ám sát hoàng hậu nương nương. Bất cứ ai cũng không được chứa chấp...”

Ta không khỏi mừng rỡ. Bởi vì ta nghe được, âm thanh kia chính là giọng nói của Tiểu Phúc Tử. Nếu hần đến đây, vậy thì có phải là ta sẽ có cơ hội thoát thân hay không? Ta muốn kêu to ‘Thích khách đang ở trong này’ lại có cảm giác trên người tê rần. Miệng khép mở mấy lần nhưng rốt cuộc lại không phát ra nổi âm thanh nào. Không khỏi thầm mắng trong lòng: “Bà mẹ nó, điểm huyệt cam của ta rồi, ta còn có cách nào nữa?”

Ta nhớ đến phương pháp mà chúng ta thường xuyên dùng trong những tình huống không thể nói được, gõ bất khiêu thạch. Sau lại được Tề Thụy Lâm phát minh ra kiểu liên lạc bằng cách chớp mắt. Ta phải bắt động thanh sắc để yêu nữ Thiên Bảo này không nghi ngờ mới được. Như vậy, ta mới có cơ hội liên lạc với Tiểu Phúc Tử. Dù dung mạo của ta có biến đổi thế nào thì về phương diện này, linh hồn vẫn là của Giả Tuệ Như.

Thiên Bảo nữ vương bồi đồng bồi tây lên người ta. Ta biết, nàng đang giúp ta dịch dung. Ta không khỏi mừng rỡ. Nàng càng làm vậy càng khiến cho Tiểu Phúc Tử chú ý. Bởi vì mấy năm gần đây nhàn đến mức chẳng có việc gì làm, ta cùng Tiểu Phúc Tử đã nghiên cứu không ít những chiêu thuật dịch dung của nhân loại. Trên cơ bản, con mắt của Tiểu Phúc Tử đã biến thành hỏa nhãn kim tinh (mắt tê thiên). Phàm đã là dịch dung đều sẽ bị hần nhìn thấu thật giả ngay. Chỉ cần Tiểu Phúc Tử bắt được nàng, vậy thì ta có đến một ngàn loại phương pháp để chứng minh ta chính là Giả Tuệ Như. Cho dù không nói lời nào, dùng đôi mắt chớp chớp thôi, hần cũng có thể nhận ra ta ngay. Trong lòng ta không khỏi tràn ngập hy vọng...

Con người, bất cứ lúc nào cũng không thể đánh mất hy vọng, đúng không? Cho dù đã hoàn toàn thay đổi...

275. Chương 277

DỊCH DUNG

EDITOR: DOCKE

Thiên Bảo nữ vương cũng tự mình dịch dung thành một lão bà bà. Theo như ta thấy, trên mặt nàng có rất nhiều sơ hở: ánh mắt quá sáng, nếp nhăn nông sâu không đồng nhất, gương mặt là một lão bà bà nhưng bàn tay lại trắng nõn mềm mại. Nếu Tiểu Phúc Tử mà không nhận ra, ta chỉ còn nước đập đầu vào miếng đậu hũ chết quách đi cho rồi.

Đúng lúc này, bên gian khách điểm cách vách lại truyền đến tiếng gõ tường. Thiên Bảo nữ vương đi đến bên bức tường ván gỗ, dời một cái quỹ. Ta ngạc nhiên nhìn thấy trên vách tường xuất hiện một cánh cửa cao bằng một người. Từ trong cánh cửa đi ra ba người. Đi đầu, lại đứng là Tuyên Vương. Hai người còn lại, một người là Tử Dạ, người kia trông rất quen mắt, hẳn là hộ vệ tùy thân của hắn.

Thiên Bảo nữ vương sớm đã không còn bộ dáng của nữ vương nữa, cung kính khoanh tay mà đứng. Tuyên Vương lại không hề nhìn nàng mà nhìn ta. Ánh mắt biến sắc, ngọn lửa nóng như thiêu như đốt, tưởng chừng có thể bốc cháy lên thật. Ta không thể động đậy, cũng không nói nên lời, lại cảm giác toàn thân thật không thoải mái, thật sự rất không thoải mái, giống như có sâu lông đang bò đầy người vậy... Thật sự có cảm giác như hắn đang dùng ánh mắt để lột sạch quần áo trên người ta. Tuy nói rằng thân thể này không phải của mình...

Hắn cười, nhìn ta nói: “Không cần phải dịch dung cho nàng. Bỏn vương sẽ áp giải nàng đi hiến cho hoàng thượng...”

Trong lòng ta bỗng nhiên trầm xuống, hiểu được suy nghĩ của hắn. Hắn giả xưng đem ta giao trở về triều đình, Tiểu Phúc Tử tất sẽ không hoài nghi gì. Dù sao thì hắn hiện giờ cũng là trung thần cứu giá hoàng hậu nương nương. Làm gì có ai lại đi nghi ngờ hắn chứ. Đến nửa đường, hắn muốn mang ta đi đâu mà chẳng được?

Hắn bỗng nhiên chuyển ánh mắt qua nhìn Thiên Bảo nữ vương, nói: “Người ra ngoài trước đi...”

Trong lòng ta dâng lên dự cảm xấu. Loại ánh mắt này của hắn, lạnh lẽo tàn khốc như băng...

Thiên Bảo nữ vương lại không cảm thấy gì, mở cửa phòng đi ra ngoài. Chợt nghe ngoài cửa có một tiếng kêu to: “Thích khách ở đây.”

Ta thấy Thiên Bảo nữ vương mới vừa đi ra khỏi cửa phòng đã có một thanh kiếm đâm đến trước ngực nàng, đâm ngay vào giữa tim. Ngoài cửa bắt đầu vang lên âm thanh rầm rĩ. Thân hình Tiểu Phúc Tử xuất hiện, cứ như một bóng ma. Hắn quả nhiên vừa trông thấy Thiên Bảo nữ vương đã biết nàng dịch dung, tùy tay soạt một cái lột được mặt nạ dịch dung của nàng, lạnh nhạt nói: “Thì ra, kẻ đầu lĩnh thật sự là người...”

Ta hiểu rồi. Hóa ra trận ám sát ở hoàng cung kia, thật sự là do Thiên Bảo nữ vương dẫn dắt thủ hạ tiến hành... Mà người đứng sau màn làm chủ, cũng chính là Tuyên Vương. Ta không thể không cảm thán. Kế hoạch này quả thật là thiên y vô phùng. Còn Tuyên Vương, đích xác là kinh tài tuyệt diễm...

Tiểu Phúc Tử quay đầu nhìn vào trong phòng. Tuyên Vương tiến lên trước nghênh đón, ho khan một tiếng nói: “Phúc công công, bỏn vương truy tìm tung tích thích khách đến được nơi này, gặp hai người này có vẻ mờ mờ ám ám. Phát hiện một người có võ công rất giống thích khách vào cung ám sát, vừa định bắt giữ thì lại gặp người. Không ngờ người lại xuống tay giết chết nàng. Kẻ còn lại, hóa ra cũng là phi thiếp trong quý phủ của ta. Bỏn vương muốn đích thân dẫn nàng đưa đến trước mặt hoàng thượng. Không biết Phúc công công có ý kiến gì hay không?”

Ta vội muốn dùng sức nháy mắt, ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử nhưng cảm giác buồn ngủ cứ xông đến từng trận. Mí trên nhắm thẳng còn mí dưới lại dính lên trên, rồi không mở ra được nữa. Ta cảm thấy bất lực, lại nghe thấy Tiểu Phúc Tử khách khí nói: “Nếu như vậy thì trông cậy vào Vương gia. Dù sao nàng cũng chỉ là một vai diễn nhỏ, Vương gia cũng không cần phải quá lo lắng. Mặc dù nàng trước kia là phi thiếp

trong quý phủ của ngài, nhưng sau đó chẳng phải đã nhập cung rồi sao? Ngài còn thiên lý phản hồi chạy vào cung nhắc nhở, không ngờ vẫn trúng bẫy của người khác. Ta nghĩ nữ tử này cũng không biết gì đâu, là bị người khác dùng mật thuật thao tác...”

Ta muốn kêu gào lên điên cuồng: Lão nương mới thay đổi thân thể da thịt mà người đã không nhận ra rồi, uống công ta cùng người nghiên cứu thuật dịch dung bấy nhiêu lâu nay. Tiểu Phúc Tử, van cầu người, nhìn kỹ xem, ta chính là Giả Tuệ Như đây...

Trước khi chìm vào cơn mê man, ta chỉ nhớ rõ mình vẫn đang thăm mắng to trong bụng. Mắng trời mắng đất, mắng Tiểu Phúc Tử...

Toàn thân ẩm áp dào dạt, làm như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy. Chung quanh tràn ngập hương hoa. Mùi hương thanh tao thanh nhã xộc thẳng vào trong lỗ mũi. Ta cảm giác làn da trên người mình bị ai đó dùng tay nhẹ nhàng ve vuốt, đôi môi ai đó nhẹ lướt trên khắp thân thể. Ta cảm giác đôi môi mình bị ai đó chạm vào. Có người như con bướm vậy, dừng trên người mình. Loại cảm giác này khiến ta nhớ đến người ta yêu sâu sắc – Tề Thụy Lâm. Ta không khỏi bật cười từ tận đáy lòng, thì thào gọi: “Thụy ca...”

Đột nhiên chỉ trong chốc lát, ta bị ai đó lôi tuột ra khỏi nơi ẩm áp. Gió lạnh thổi qua, toàn thân lạnh như băng. Sự kích thích này, rốt cuộc cũng khiến ta tỉnh lại. Ta mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là một gương mặt cuồng nộ, cách mặt ta chưa đầy nửa thước. Gương mặt như ngọc bởi vì phấn nộ mà méo mó, không phải Tuyên Vương thì còn ai?

Càng làm cho ta sợ hãi quá sức quá thể chính là, không ngờ ta lại toàn thân lỏa lồ, bị hắt ôm vào trong ngực. Chẳng những toàn thân lỏa lồ, mà còn ướt sũng. Giống hệt như trong giấc mơ vừa rồi, quả đúng là đang ngập người trong một cái bể. Trong bể rải đầy đóa hoa, hương thơm ngợp lòng...

Thì ra, ta thật sự đang ở trong một cái bồn tắm.

Thì ra, ta thật sự bị người ta sờ soạng toàn thân.

Thì ra... Thật sự có người thừa dịp ta đang hôn mê mà sàm sỡ ta...

Tuy rằng thân thể này không phải của mình, nhưng cảm giác thì vô cùng chân thật...

Ta không khỏi lửa giận bốc tận trời, giãy dụa muốn thoát ra khỏi gọng kiềm của hắn...

Con người đen nhánh trong đôi mắt hắn càng thâm sâu, thâm đến mức cơ hồ muốn cắn nuốt ta. Ta thâm than không ổn. Tình hình của hắn lúc này, ta thường xuyên nhìn thấy nó xuất hiện trên mặt Tề Thụy Lâm.

Ta vội ngừng giãy dụa, giả trang một khuôn mặt tươi cười, thật cẩn thận nói: “Vương gia, người xem, ta cũng tỉnh rồi. Ngài là Vương gia, gặp nhau thể này hình như không hợp lễ tiết lắm. Vậy có thể cho phép ta mặc quần áo vào được không?”

Tuyên Vương hạ tầm mắt di xuống. Ánh mắt kia rất có thực chất, quét vài vòng qua lại trên người ta. Ta không khỏi muốn dùng tay che khuất mấy vị trí mấu chốt trên người, nhưng hai tay đều đang bị hắn nắm chặt. Ta cảm thấy mình chẳng khác nào một con heo trống trơn đang bị hắn xem xét kỹ càng, lo nghĩ xem nên xuống tay nơi nào trước...

Ta nghĩ, vụ cưỡng hiếp lần này, e rằng thật sự muốn tiến hành rồi. Lại nghĩ, dù sao thân thể này cũng không phải của ta, người muốn làm gì thì làm đi...

Lại cảm giác thấy hắn nhẹ nhàng buông mình ra. Ta vội nghiêng ngả lão đảo chạy ra trước, tùy tay cầm một chiếc áo dài phủ lên người. Mặc quần áo vào rồi mới cảm thấy tốt hơn rất nhiều, ít nhất con người cũng có chút tôn nghiêm...

276. Chương 278

TUYỆT SẮC MỸ NỮ

EDITOR: DOCKE

Nghĩ rằng một lớp áo vẫn còn chưa đủ. Nhìn thấy quần áo rơi rụng trên mặt đất, mặc kệ nó thế nào, toàn bộ đều khoác cả lên mình. Rốt cuộc cũng có thể ngăn trở được ánh mắt lạnh toát ghê người kia khỏi cơ thể mình.

Hắn thấy thế, lại ha ha cười lên. Tiếng cười của hắn vang vọng khắp phòng, vang rền ầm ĩ. Hắn nói: “Mặc kệ người có dáng vẻ như thế nào nhưng loại hành động này lại khiến cho bốn vương biết được, bốn vương thật sự chiếm được người rồi, Giả Tuệ Như...”

Mặt ta không chút thay đổi, mặc quần áo vào. Trước sự phản chiếu của tấm gương đồng, nhìn thấy một mỹ nữ tuyệt sắc, lại nhớ đến đứa con trong bụng của mình. Cũng không biết đã được sinh ra hay chưa, có bình an hay không? Động tác sửa sang quần áo trên tay dần dần chậm lại, nói: “Hài nhi của ta, có bình an hay không?”

Tuyên Vương ngưng cười, nhàn nhạt nói: “Người biết nó có tốt hay không thì có ích lợi gì chứ? Người hiện giờ, chẳng phải đã là tội phạm nghiêm trọng ám sát hoàng hậu rồi sao? Hoàng thượng, hoàng thái tử, cùng tiểu công chúa người đã sinh ra, đều đã trở thành quá khứ của người rồi...”

Ta không khỏi vui sướng khôn xiết, lẩm bẩm nói: “Nó đã được bình an sinh ra rồi? Còn là một tiểu công chúa ư?”

Tuyên Vương nhàn nhạt nói: “Ta sẽ không để cho người bị bất cứ thương tổn nào. Ve mùa đông ngàn năm kia, vừa hay đã cứu mạng nó...”

Ta nói: “Đúng vậy, mỗi một bước kế hoạch của người đều cực kỳ tinh chuẩn. Ngay cả ve mùa đông cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng ta không hiểu, vì sao trước sau người đều muốn phải cùng ta dây dưa không rõ? Ta đã là mẹ của hai đứa con, chẳng lẽ người vẫn không thể quên đi?”

Hắn cười cười, đôi mắt thoỉ về phía xa xa, nói: “Ta cũng muốn quên, mấy năm qua đã đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy. Đáng tiếc, đến mỗi một nơi, hình bóng của người lại khắc sâu thêm một tầng, khiến ta không thể không trở về thiết lập kế hoạch...”

Hắn nhìn thần sắc cảnh giác của ta, nói: “Người yên tâm, điều ta muốn chẳng qua chỉ là được sống chung với người mà thôi. Tuyệt đối sẽ không bắt buộc người...”

Ta nghĩ. Lời nói này của hắn sao mà thoỉ quá. Đã làm trộm cướp, lại còn nói với người bị hại rằng chỉ mượn tạm chút đồ về dùng, mấy ngày sau sẽ trả lại ngay thôi?

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tuyên Vương nói: “Vào đi...”

Một mỹ nhân dẫn theo hai thị nữ đi vào. Ta mới hiểu được, hắn nói không động đến ta là có ý tứ gì. Hóa ra, đối tượng mà hắn động đến là vị mỹ nhân này, chẳng những có dáng vẻ giống Trầm Ngư như đúc mà thân thể còn rất phong lưu. Mắt nhìn Tuyên Vương ẩn tình đưa tình, ánh mắt long lanh như chảy nước đến nơi...

Tuyên Vương nói: “Vị này, tên là Lạc Nhạn, là chị em song sinh với Trầm Ngư. Chúng ta có thể rời khỏi kinh đô, né tránh sự truy đuổi của nhóm thị vệ Tiểu Phúc Tử bên cạnh người kia, cũng nhờ nàng ấy giúp đỡ rất nhiều...”

Ta lại mắng to trong bụng một câu thô thiển. Nghĩ rằng, bà mẹ nó chứ, người có Lạc Nhạn lại còn muốn Trầm Ngư, đã có Trầm Ngư lại còn muốn Tuệ Như. Cái đồ ngựa đực nhà người...

Nhưng ngoài mặt lại bày ra vẻ nghiêm túc, chừng chặc đằng hoàng, làm như đang cảm tạ hắn đối với mình quân tử chỉ động khẩu chứ không động thủ, chỉ đứng đằng xa nhìn ngắm chứ không ra tay, chỉ muốn phát triển tình cảm, không phát triển thân thể...

Cũng chẳng biết rốt cuộc hắn có ý đồ gì nữa?

Ta nghe hắn nói đã rời khỏi kinh đô, không khỏi hỏi: “Chúng ta hiện giờ đang ở đâu?”

Hắn cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không cảm giác được gì sao?”

Ta bỗng nhiên nhìn những đóa hoa đang tròng trành trong bể nước, không khỏi kinh hãi nói: “Chẳng lẽ, chúng ta đang ở trên mặt nước?”

Hắn mỉm cười không nói, ta lại hỏi: “Chẳng lẽ đang ở trên biển?”

Hắn vẫn chỉ mỉm cười không nói...

Lạc Nhạn ngược lại mỉm cười, nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật thông minh. Chỉ có điều, mặc dù tỷ đoán không đúng nhưng cũng cách đáp án không xa...”

Ta khóc không ra nước mắt. Đại Tề tung hoành mấy ngàn dặm, chỉ mỗi phía Đông là có biển. Một con sông lớn thông ra biển lớn. Đoán chừng bây giờ đang di chuyển trên con sông lớn, không lâu sau sẽ ra đến cửa biển. Từ nay về sau, chỉ sợ rằng sẽ vĩnh viễn không thể trở về kinh đô được nữa. Hải nhi đáng thương của ta, hoàng thượng của ta, còn có Tiểu Phúc Tử đáng giận và Tư Đồ nữa. Có lẽ nào, ta sẽ không còn được gặp lại các người nữa sao?

Ta vẫn còn chút hy vọng mong manh, hỏi hắn: “Không phải ngươi muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao? Rời xa kinh đô như thế, vậy chẳng phải sẽ cách ngôi vị hoàng đế càng ngày càng xa sao...”

Tuyên Vương kỳ dị liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Thế nào? Ngươi cho rằng bây giờ ta vẫn còn vì ngôi vị hoàng đế hay sao?”

Lạc Nhạn ở một bên mỉm cười duyên dáng, nói: “Gia* làm tất cả, chẳng qua chỉ vì tỷ tỷ thôi, tỷ tỷ chớ có phụ lòng gia...”

(*Gia: thân thích vai trên của người đang nói)

Ta ở trong lòng phỉ nhổ liên hồi. Nghĩ rằng, tấm lòng của người kia có bộ dạng gì chứ? Chỉ sợ toàn bộ đều là một cục than đen sì... Biển lớn mênh mông, ta làm sao chạy trốn trở về nữa. Tuyên Vương này, làm việc cũng thật tuyệt, tuyệt thấu.

Lúc ta đi ra khỏi gian phòng này, sau khi nhìn thấy một vùng trời đất toàn là màu ngọc bích, đáy lòng dâng lên một loại cảm giác, chính là tuyệt vọng!

Lạc Nhạn bưng chén đĩa đi vào khoang của Tuyên Vương, thật cẩn thận gõ cửa. Mấy ngày liền đến nay, nàng có cảm giác từ sau khi tỷ tỷ trở về, Tuyên Vương đối với mình tốt hơn rất nhiều. Mỗi đêm đều lưu luyến ở phòng nàng, nhiệt tình vô cùng. Tuy rằng mỗi lần kêu gọi, lại là Tuệ Như. Cái tên kia, nàng không rõ. Tỷ tỷ của nàng tên là Trầm Ngư, sao hắn lại kêu nàng là Tuệ Như? Nàng và tỷ tỷ đã chia lìa nhau sáu, bảy năm trời. Chỉ biết rằng tỷ tỷ đi theo Tuyên Vương để hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng nhất. Lần này trở về, nàng lại phát hiện, tỷ tỷ vốn dịu ngoan thành thật bây giờ đã thay đổi rất nhiều. Tính cách làm như đã trở thành người khác rồi vậy. Tỷ tỷ nàng vốn là một khối ngọc chết, nhưng bây giờ khối ngọc đó lại tràn ngập ánh sáng óng ánh, tràn ngập màu sắc, bên trong có linh khí lưu chuyển, ngay cả chính mình cũng không tự chủ được, muốn thân cận...

Nàng nghĩ, có lẽ tỷ tỷ nàng đã trải qua mấy năm được Tuyên Vương dạy dỗ, dĩ nhiên đã hoàn toàn bất đồng?

Nàng cũng không dám hỏi nhiều. Bởi vì nàng biết, Tuyên Vương bề ngoài tuy rằng cực kỳ tuấn mỹ nhưng trong lòng lại cực kỳ ngoan độc. Nàng đã tận mắt chứng kiến hắn xử tử song thân (cha mẹ) của nàng như thế nào, còn bắt hai chị em bọn họ trơ mắt ra nhìn. Nói cho bọn họ biết, có thể tìm hắn báo thù bất cứ lúc nào.

Qua thật lâu sau, nàng mới hiểu được. Sở dĩ hắn làm như vậy là bởi vì hắn muốn gây thù chuốc oán. Đường như chỉ có cách gây thù, cuộc sống của hắn mới có ý nghĩa. Nhưng nàng lại không tự chủ được, yêu phải nam nhân kỳ vĩ này. Cũng giống như tỷ tỷ của nàng, yêu đến mức không thể rời bỏ...

Chỉ có điều, sau khi tỷ tỷ trở về lại không còn nhìn thấy sự yêu mến trước đây trong ánh mắt nàng nữa. Đó chính là điều thay đổi duy nhất, vền vẹn không sai.

Nàng đẩy cửa đến gần trong phòng. Tuyên Vương dùng ánh mắt ôn hòa nhìn nàng chăm chú.

Hắn nói: “Để xuống đi, lại đây...”

Vẫn như thường lệ, hắn nắm lấy nàng, đem một trận cuồng nhiệt phát tiết trên người nàng. Vào giờ khắc này, nàng thật sự cho rằng, hắn yêu nàng.

277. Chương 279

LẠC NHẠN

EDITOR: DOCKE

Đúng lúc này, nàng nghe được ngoài khoang thuyền truyền đến tiếng cười của tỷ tỷ, vang đến tận mây xanh. Thật bất ngờ, nàng nhìn thấy Tuyên Vương cũng nở nụ cười. Khóe miệng cong lên rất ôn nhu. Nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hắn thế này bao giờ, toàn thân đều tràn đầy nhu tình. Nàng nghĩ, người hắn yêu thích, hóa ra là tỷ tỷ.

Hắn đứng dậy, để lại nàng một mình một bóng trong khoang phòng lộng lẫy, bước ra khỏi phòng không chút do dự. Vừa đi ra, khóe miệng hàm tiếu, vừa nhìn nữ tử đang ngửa mặt lên trời mà cười kia. Nàng đang chỉ huy hai gã thuyền viên câu cá. Câu được một con cá rất hung hăng. Cho dù miệng đã bị mắc vào lưới câu, nhưng vẫn không ngừng dấy dựa trong không trung.

Nàng thấy vậy liền cười ha ha, vừa cười vừa mắng: “Đồ cá chết, đồ cá thôi. Dù ngươi có dấy dựa thế nào thì cuối cùng cũng phải vào nồi thôi...”

Miệng thì mắng, nhưng mắt lại nhìn qua Tuyên Vương, khiến cho Lạc Nhạn không thể không hoài nghi. Tỷ tỷ nàng từ nhỏ đến lớn, ngay cả một con kiến cũng không dám dẫm lên, nay lại đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mắng Tuyên Vương.

Nàng vừa suy nghĩ vừa nhìn qua Tuyên Vương, lại thấy khóe mắt Tuyên Vương tràn ngập yêu chiều, không có lấy một tia bất mãn. Ánh mặt trời trên biển chiếu vào gương mặt hắn, từng sợi lông tơ trên mặt đều vàng lên óng ánh. Thật sự là phong thần như ngọc. Nhưng phong thần như ngọc này, cũng không dành cho nàng.

Ta vừa mắng cá vừa chỉ huy hai gã thuyền viên, lại phát hiện người kia không hề có động tĩnh gì, không khỏi có chút bất lực. Nhìn lên trời xanh nước biếc, nghĩ rằng. Cách giải quyết kiểu con nít thế này chẳng gây tổn thương cho hắn tí nào, chỉ sợ còn bị hắn chê cười nữa. Phải nghĩ cách bắt hắn quay thuyền trở về mới được. Chẳng lẽ thật sự càng đi càng xa, vĩnh viễn sẽ không trở về được nữa sao?

Ngẫm lại trước kia trải qua đủ loại tranh đấu, không phải có Tiểu Phúc Tử, Tư Đồ giúp đỡ thì cũng có Tề Thụy Lâm bên cạnh, bị cô lập bất lực thế này cũng là lần đầu tiên. Tuyên Vương tự đưa mình vào tuyệt địa, cũng lôi ta vào tuyệt địa. Nhưng vẫn còn may, còn một đoạn nữa mới ra đến biển. Ta nhìn thấy trên bờ sông hai bên sắc núi, cây cối dày đặc, vậy mà không có một tinh kỳ của quan binh nào. Ngẫu nhiên có thuyền quan đi qua, nhưng khi nhìn thấy tinh kỳ trên thuyền này cũng đều cho đi không chút do dự. Xem ra, muốn trông cậy vào sự cứu trợ của quan binh, quả thật là chuyện không có khả năng. Cho dù để cho bọn hắn nhìn thấy ta, cũng chỉ cho rằng ta là một nữ nhân bên người Tuyên Vương mà thôi chứ làm sao nhận ra thân phận chân chính của ta được. Ngay cả Tiểu Phúc Tử trông thấy mặt ta còn không nhận ra nữa là?

Điều càng làm cho ta tức giận đó là, Tuyên Vương không hề đề phòng ta chút nào. Càng xa kinh đô, thời gian ta được hoạt động tự do càng nhiều. Điều đó càng cho thấy, ta không có chút biện pháp nào. Ta muốn

biết hẳn đã dùng phương pháp gì mà khiến cho linh hồn của ta rời khỏi thể xác, chuyển sang người Trầm Ngư được. Mấy lần tìm hỏi hẳn, hẳn chỉ mỉm cười, nói: “Đến hải đảo rồi, ngươi sẽ tự biết.”

Dần dần, rất nhanh sẽ ra đến cửa biển. Ta nóng vội như tiêu chảy, lại không có cách nào. Những người trên thuyền giống như đã nhận được chỉ thị của hẳn, quan tâm chăm sóc ta rất cẩn thận. Đáng tiếc, miệng mồm mỗi người đều như bị bôi mỡ nóng, chết cũng không mở miệng. Vừa mở miệng là ‘Mời ăn cơm’...

Hôm đó, rốt cuộc cũng đi đến một cái trấn nhỏ chuẩn bị ra cửa biển, là trấn Thính Đào. Đến nơi này, ta biết đây là cơ hội cuối cùng của mình. Chúng ta cần phải bổ sung đầy đủ thực phẩm, nước uống trên thuyền để tiếp tục lên đường ra biển...

Tuyên Vương thay một bộ trường sam màu xanh, thắt dây lưng ngọc, tay cầm một chiếc quạt xếp. Trên quạt có viết mấy chữ lớn. Ta nhìn thấy mà tức không chịu được. Mấy chữ đó là: Từ nay về sau, tiêu dao. Mất thấy vết mực vẫn còn chưa khô, là vừa mới được viết lên. Ta có thể nhận định, hẳn viết là để chọc tức ta.

Hắn cười cười, lắc lắc quạt xếp, nói: “Chỉ một ngày nữa thôi, chúng ta sẽ lên đường đi hải đảo. Hôm nay là ngày cuối cùng ở trong đất liền. Hay là ta đưa ngươi lên bờ thăm quan...”

Ta gật gật đầu, trầm mặc thay quần áo rồi cùng hẳn lên bờ. Trên ngư trấn, thật ra cũng không có gì đẹp mắt. Người đi đường mặc dù như thoi đưa, nhưng mỗi người quần áo tươm tất, thật kém xa người kinh đô. Bọn họ có làn da ngăm đen, dáng người cường tráng. Vừa nhìn đã biết đều là những ngư dân giỏi, xuống biển có thể bắt cá, trong nước có thể tróc sa (bắt cá mập)...

Mấy món Tuyên Vương muốn dùng đều có thủ hạ đi thu thập mua đồ ăn. Vốn hẳn lên bờ cũng không phải vì việc này. Ta đoán chừng, chẳng qua hẳn chỉ muốn ta mất hết hy vọng. Bằng không, hẳn cần gì phải cố ý vô tình, đưa ta đi đến cạnh một bảng thông cáo của quan phủ. Trên đó dán một tờ bố cáo: ‘Hoàng hậu bệnh nặng, mời tất cả lương y. Phàm là người có thể trị khỏi bệnh cho hoàng hậu đều sẽ được trọng thưởng’.

Ta nghĩ, hoàng hậu đương nhiên bệnh nặng, không chết đã là tốt lắm rồi. Ngay cả linh hồn cũng không có, sao mà bệnh không nặng cho được?

Tất cả địa phương trong thiên hạ đều có vương giả, bá giả. Làng chài nhỏ nhỏ này cũng không ngoại lệ. Thính Đào trấn cũng có một bá giả, tên là Ngư Bá Thiên. Người này bộ dạng cao lớn thô kệch, bắp thịt cuộn cuộn, đứng lên cao có đến hai trượng. Trên mặt hẳn có một vết sẹo thật dài. Nghe nói là lúc ở trên biển đánh nhau với cá mập, bị cá mập đuổi theo đến mười lý (1 lý bằng 150 trượng, tức 0,5 km), cắn bị thương. Thủ hạ của hẳn có đến trăm người, mỗi người đều là ngư dân tài giỏi, bắt cá chuyên nghiệp. Sáng sớm này, bọn họ liền chạy đến bảng thông báo của quan phủ. Nghe nói, hôm nay có một tin tức rất trọng đại muốn tuyên bố. Tin tức này mà tuyên bố, nếu Thính Đào Bang của hẳn hoàn thành nhiệm vụ do quan phủ bố trí thì Thính Đào Bang nhỏ nhỏ này sẽ có thể biến thành một phú bang. Huynh đệ trong bang có thể không cần đánh cá trong nhiều năm. Hơn nữa, nếu lần này thành công, còn có lễ vật dâng cho đệ nhất đại bang Tây Nam – Hắc Phong Bang nữa. Như vậy, nói không chừng còn có thể nhìn thấy bang chủ Đình Cốc Phong của Hắc Phong Bang. Nghe nói, Đình Cốc Phong chính là đệ tử của Phúc Tường Thiên Phong, Phong Tự Bối của Tổ Y Môn. Nếu được gặp hẳn, nói không chừng còn có thể nhìn thấy được vị môn chủ Phúc gia như thần tiên kia. Với hẳn mà nói, Phúc gia chẳng qua chỉ là một truyền thuyết. Truyền thuyết kể rằng võ công của hẳn đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo của thần tiên. Cao thủ trong thiên hạ, ngay cả sư phụ Nhất Khôn của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ có thể đánh một trăm chiêu với thủ hạ của hẳn mà thôi. Mà vị Phúc Gia thần long long thấy đầu không thấy đuôi này, Ngư Bá Thiên chỉ mới được liếc nhìn từ xa xa mà hình ảnh đã khắc sâu trong tâm trí rồi. Bởi vì, lúc hẳn nhìn thấy Phúc gia, bản thân hẳn đang bị cá mập đuổi theo...

278. Chương 280

ÂN NHÂN

EDITOR: DOCKE

Lúc đó, Phúc gia đang đứng trên một chiếc thuyền lá nhỏ, tựa như một cành hoa từ trong biển hiện ra. Chiếc thuyền nhỏ dập dềnh lên sóng, ẩn như thái sơn, từ đằng trước trôi về phía hắc. Còn phía sau hắc là mười con cá mập.

Đang lúc Ngư Bá Thiên cảm thấy thể lực mình đã chống đỡ hết nổi, người trên thuyền lại tùy ý vươn tay về phía hắc. Hắc thở phì phò trèo lên thuyền, lại thấy trong thuyền không có một bóng người. Nhìn lại phía sau, trông thấy trên mặt biển có một bóng người áo xanh đang xuyên qua sóng biển, mũi chân điểm lên lưng cá mập mấy điểm, tựa như cành hoa đậu trên lưng cá mập. Ngư Bá Thiên nghe thấy cá mập phát ra những tiếng gào thét. Hắc thậm chí còn không thấy rõ người đó đã ra tay như thế nào. Hơn mười con cá mập hung tợn kia liền trở mình, phơi cái bụng trắng đã nổi lên mặt biển. Hắc nghĩ người mình gặp được chính là thần tiên, lại nhìn thấy thuyền lớn đi biển của bang chủ Hắc Phong Bang Đình Cốc Phong đi đến. Toàn bộ bang chúng trên boong thuyền đều cung kính quỳ xuống, nghênh đón người mặc áo xanh kia. Hắc nghe thấy bọn họ gọi người đó là Phúc gia, trông thấy bọn họ nghênh đón người đó cứ như thể đang nghênh đón hải vương vậy. Sau đó, chiếc thuyền lớn lướt nhanh như gió, biến mất...

Về sau, hắc nhiều lần hỏi thăm khắp nơi mới biết được, người cứu mình chính là Phúc gia, môn chủ Tổ Y Môn. Lần đó, trên mặt hắc để lại vết sẹo do cá mập cắn, lại trở thành biểu tượng vinh dự của hắc, làm như Phúc Gia để lại một cái ấn trên mặt hắc – hắc đã trở thành người của Phúc gia rồi vậy... Tuy rằng hắc chỉ mới trông thấy Phúc gia có một lần, không biết sau này gặp lại có nhận ra được hay không nữa...

Hắc dẫn theo mười mấy bang chúng, chạy đến bảng thông báo của quan phủ. Lại thấy quanh bảng thông báo đã bị mấy người vây quanh, ai ai cũng áo gấm thắt lưng ngọc, phú quý bức người. Nam tử đầu lĩnh sắc mặt như quan ngọc, mi tựa đao tài. Mấy gã sai vặt bên cạnh ăn mặc giản dị nhưng cũng là chất liệu tốt nhất, tóc đen búi buộc gọn gàng. Trong đó có một gã, mặc dù trang phục chỉ là gã sai vặt nhưng bộ dáng lại là môi hồng răng trắng.

Ngư Bá Thiên nhìn thấy, tựa như chó gặp mèo, nhìn thế nào cũng không vừa mắt. Nhưng thấy vị đầu lĩnh kia khí thế phi phàm, cũng không dám sinh sự vô cớ. Chỉ đành làm ra vẻ âm trầm, dẫn mọi người lữ lữ đi đến bên cạnh bọn họ.

Đúng lúc này, nha dịch quan phủ đi đến. Ngư trấn nhỏ này tổng cộng cũng có đến mười tên nha dịch, không ngờ tất cả đều có mặt. Có thể cho thấy chuyện này được coi trọng chừng nào. Mười tên nha dịch tạo thành đội ngũ, xếp thẳng hai hàng. Dẫn đầu có một người tay ôm bảng vàng, kêu to: “Triều đình ban hạ hoàng băng, treo thưởng tước sa, dùng vì cá để chữa bệnh cho hoàng hậu. Nếu thành công tất có thể lĩnh được một vạn lượng vàng...”

Nói xong, thở ra một hơi, nhìn nhìn mọi người đang nóng lòng muốn thử ở bên dưới, nói tiếp: “Đừng tưởng đang nói đến loại cá mập bình thường, mà là cá mập đen ở tận biển sâu, sống đã ngàn năm thì vì cá mới có công hiệu. Mọi người đứng chờ ở đây, nếu không có bản lĩnh thì đừng nên ham tiền thưởng mà uổng phí tính mạng. Phải biết rằng căn bệnh của hoàng hậu, các phủ các tỉnh đều đã dâng lên dị bảo quý hiếm mà không khỏi. Vất vả lắm thái y mới khám được, cần đến vì cá ngàn năm này. Cũng đã phát thông cáo đến các châu các phủ. Phủ ta vốn ở gần bờ biển, tất nhiên là may mắn. Nếu có người tiến lên yết bảng*, xuống biển tước sa thì sống chết mặc cho số phận. Đương nhiên, nếu không lấy được vì cá, hoàng thượng nhân từ cũng sẽ không bắt tội người đó yết hoàng băng. Chẳng qua chỉ không lấy được tiền thưởng mà thôi. Nếu mất mạng, quan phủ còn có thể biểu tặng một chiếc quan tài bọc da...”

(*Ngày xưa bảng thông báo được vua quan niêm yết, ai thực hiện được thì xé xuống. Nếu ai xé xuống mà không thực hiện được thì sẽ bị phạt tội)

Nha dịch cứ lải nhải một chuỗi dài. Ngư Bá Thiên thầm muốn hắc mau mau câm miệng lại đi, để mình sẽ là người đầu tiên tiến lên yết bảng. Bởi vì, hắc thấy gã sai vặt bên cạnh vị công tử tôn quý kia có vẻ mặt cổ quái, cứ nhìn hoàng băng trong tay tên nha dịch, ánh mắt kỳ lạ. Làm như hoàng băng này là một tấm ngân phiếu, muốn đoạt ngay lấy vậy. Ngư Bá Thiên mặc dù bộ dạng thô lỗ nhưng tâm nhỏ như tóc. Thấy

mình có thêm một đối thủ cạnh tranh, âm thầm nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ toàn bang lén lút vây quanh gã sai vặt cùng tên công tử. Đến lúc bắt đầu yết bảng thì lập tức cản đường, khiến cho bọn họ ngay cả một góc bảng cũng không thể sờ đến được.

Còn nghĩ, cũng hết cách, sống trên đời này kẻ mạnh làm vua. Ta giang hồ vậy đó, người làm gì được ta nào?

Ngư Bá Thiên đang cân nhắc thì tên nha dịch kia rút cuộc cũng hoàn thành xong phần thao thao bất tuyệt của hắn, ra hiệu cho người tên cạnh dán hồ dán keo. Chuẩn bị dán nó thật chắc chắn, làm như không muốn cho ai xé được...

Ngư Bá Thiên nhìn sang xung quanh, thấy bang chúng đã chiếm giữ tất cả các nơi cách hoàng bang năm thước, liền không thèm để ý đến đám nha dịch ngày thường vẫn thấy hắn không vừa mắt, chỉ để ý nhìn chằm chằm vào hoàng bang. Chỉ chờ hoàng bang vừa rời khỏi tay nha dịch liền nhào lên cướp...bóc xuống...

Tên nha dịch kia thông thả chậm rãi, dán trái dán phải. Dán xong rồi còn vỗ vỗ xoa xoa hoàng bang. Ngư Bá Thiên đứng nhìn mà chỉ muốn xông lên vỗ cho hắn một chưởng.

Mắt thấy hoàng bang đã được dán xong rồi, tay nha dịch đứng cách hoàng bang đúng một cánh tay. Ngư Bá Thiên vươn tay ra, ôm đồm hoàng bang. Nghe thấy ‘roẹt’ một tiếng, hài lòng nhìn thấy hoàng bang vừa rớt vào tay mình. Chợt nghe phía sau truyền đến một âm thanh thanh lãnh kéo dài: “Người lấy được hoàng bang này sao?”

Hắn không khỏi run run, hoàng bang trong tay thiếu chút nữa đã rớt xuống đất. Hắn chết cũng sẽ không quên được âm thanh này. Lúc hắn được cứu lên thuyền, âm thanh này đã nhàn nhạt nói: “Đi lên đi...” Trước sự bao vây tấn công của hơn mười con cá mập, âm thanh này vẫn bình tĩnh giống như đang ngồi ở nhà uống trà vậy...

Hắn quay đầu lại, trông thấy một bóng người màu xanh, gương mặt như ngọc, đôi mắt cực kỳ thanh lãnh. Người đó được người của Hắc Phong Bang vây quanh như chúng tinh cũng nguyệt. Bang chúng của hắn đã bị đẩy ra rất xa từ lâu. Trong lòng hắn không hề có chút tức giận nào, có chăng chỉ là vui mừng như điên. Hắn xoay người, tiến lên vài bước rồi đột nhiên quỳ xuống, nói: “Ân nhân, rút cuộc cũng gặp được ngài...”

Người kia chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái. Hiển nhiên đã không còn nhớ rõ mình sao lại là ân nhân của hắn. Nhíu nháu đầu mày, lấy mắt hoàng bang trong tay hắn rồi nói: “Người không lấy được hoàng bang này đâu, đừng uống phí tính mạng...”

Lúc này Ngư Bá Thiên tất nhiên là ân nhân nói gì cũng nghe. Thân mình giống như một tháp sắt, quỳ trên mặt đất. Ngẩng đầu nhìn lên ân nhân cứu mạng, nói: “Ân nhân, ngài muốn yết bảng, tiểu nhân nguyện vì ngài làm lái thuyền...”

Bang chủ Hắc Phong Bang Đình Cốc Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn bang chủ của Thính Đào Bang, nói: “Làm gì đến phiên người được làm lái thuyền, bốn bang chủ sẽ tự mình làm...”

Người kia nhàn nhạt nhìn hai người bọn họ, nói: “Ai nói cho các người đi?”

Đình Cốc Phong vội la lên: “Môn chủ, một mình ngài đi sao? Cá mập đen ở biển sâu cũng không phải là người bình thường có thể bắt được.”

279. Chương 281

CÔNG TỬ CAO QUÝ

EDITOR: DOCKE

Hắn liếc mắt nhìn mọi người đang nhìn hắn tràn đầy hy vọng kia. Cái liếc mắt này lại khiến Đình Cốc Phong cảm thấy, bất luận là hắn nói gì thì cũng không thể thay đổi được. Ánh mắt đó kiên định như thạch lại sáng bóng như hắc mã não*, như muốn xuyên thấu vào tận đáy lòng người khác.

Đình Cốc Phong cúi đầu, nói: “Môn chủ, thuộc hạ sẽ chuẩn bị chiến hạm cho ngài...”

Ngư Bá Thiên gặp được ân nhân nhưng trong mắt ân nhân lại không có hắn. Thậm chí còn không nhớ nổi hắn là ai. Người đó mặc dù đã cho hắn đứng dậy nhưng ánh mắt chưa từng dừng lại trên người hắn. Ánh mắt người đó luôn xuyên thấu về phía chân trời, nhìn về vùng biển rộng lớn thấp thoáng sau những mái nhà. Biểu tình trên mặt vẫn kiên định như ngọc thạch.

Ngư Bá Thiên thất vọng rất nhiều, nhưng trong lòng lại thầm hạ quyết tâm. Hắn không ỉn làm lái thuyền, nhưng mình vẫn có thể âm thầm đi theo mà. Sau khi ra quyết định, trong lòng hắn dường như dễ chịu hơn rất nhiều. Thính lực của hắn rất tốt. Mặc dù đã bị người của Hắc Phong Bang cách trở khỏi ân nhân rất xa, nhưng hắn vẫn cẩn thận lắng nghe xem bọn họ nói gì. Chỉ có điều, không nghe được bọn họ nói gì mà lại nghe thấy phía sau mình có người đang nói chuyện. Nội dung vô cùng kỳ quái. Hắn làm bộ như không thêm để ý, xoay người sang chỗ khác. Lại phát hiện mình đang đứng bên cạnh vị công tử cao quý kia cùng gã sai vặt của hắn. Nghe thấy vị công tử cao quý kia nhàn nhạt nói với gã sai vặt: “Ngay cả ta chẳng qua chỉ hóa trang gương mặt một chút mà hắn cũng không nhận ra, huống chi là người?”

Câu trả lời của gã sai vặt cũng phi thường kỳ quái, cũng không phải là giọng điệu mà một gã sai vặt nên có. Hắn nói: “Không bằng chúng ta hãy đánh cược đi. Ta không cần giải thích gì với hắn cũng có thể khiến hắn nhận ra ta. Không biết người có dám đánh cược với ta hay không?”

Ngư Bá Thiên nhìn thấy trong đôi mắt vị công tử cao quý kia toát ra một loại ánh mắt nói không nên lời. Giống như con chó đực nhà hắn lúc trông thấy một con chó cái xinh đẹp, mà con chó cái kia lại không hề có cảm giác gì với nó vậy đó. Đương nhiên, hắn là một kẻ thô thiển nên chỉ có thể hình dung như thế mà thôi.

Ngư Bá Thiên nhìn thấy vị công tử cao quý kia lắc lắc quạt xấp, nói: “Nếu như không cho người thử, người sẽ không cam lòng từ bỏ. Được, chúng ta liền lấy mười ngày để làm hạn định. Trong vòng mười ngày, nếu như người có thể làm cho hắn nhận ra người, bốn vương không còn lời nào để nói, chỉ đành để hắn dẫn người đi. Nhưng nếu như hắn không nhận ra người, vậy thì người phải thành thành thật thật theo ta đi đến vương quốc của ta, làm vương hậu của ta. Sau đó sinh cho ta một đồng con trai con gái...”

Hắn nhìn thấy vị công tử cao quý kia ghé sát miệng vào hai gò má tên sai vặt mà... hôn. Tên sai vặt đỏ bừng cả mặt, tức giận vô cùng nhưng lại không làm gì được. Hắn chẳng hiểu gì cả, lại thấy ân nhân của mình đã đi xa từ lúc nào rồi liền không quản đến đám người kỳ quái đó nữa, chạy đuổi theo.

Ta cùng Tuyên Vương đánh cược lần này, trong lòng cũng vô cùng lo lắng. Hiện giờ ta đã hoàn toàn thay đổi. Tuy nói linh hồn bên trong vẫn là Giả Tuệ Như nhưng mọi người vẫn thường quen nhìn vẻ bề ngoài chứ chẳng thiết quan tâm đến bên trong. Huống chi, ta lại chỉ là một hồn phách hư vô mờ ảo, khác lên mình lớp da thịt mỹ nữ?

Ta thấy Tiểu Phúc Tử có mười phần thần khí, được cả đám người tiền hô hậu ủng, ngay cả ánh mắt cũng không hề quay lại lướt qua ta đến một lần. Xem ra đúng thật, Tiểu Phúc Tử đã trở thành vua tại giang hồ. Mọi người nhìn hắn, quả thật không phải đang nhìn người mà làm như đang nhìn một vị quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn vậy, vô cùng cảm kích. Đặc biệt là cái tên cao to như ngôi tháp sắt đen thui kia. Ở trước mặt Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên lại trở nên dịu ngoan như con mèo đen. Về mặt đề phòng như hung thần ác sát khi nhìn chúng ta kia liền biến mất không thấy tăm hơi. Ở trước mặt Tiểu Phúc Tử, hắn chính là một con hắc đại miêu (mèo đen to) còn dịu ngoan hơn cả mèo con nữa.

Tạm thời có thể kéo dài thêm mười ngày, cũng khiến lòng ta có chút thả lỏng.

Trở về thuyền, phía trên sàn tàu bày biện rượu ngon món ngon. Ta ngồi đối diện Tuyên Vương. Hắn không tẩy hóa trang, có lẽ vì biết ta không quá bằng lòng muốn nhìn thấy tướng mạo sẵn có của hắn.

Hắn chỉ chỉ trên bàn, nói: “Đây là cá pecca* vừa mới được câu lên hôm nay. Ta kêu người đem hấp rồi chưng với tương hoa quả cực phẩm. Người ăn thử xem?”

Ta đang nhớ lại chuyện hôm nay đối diện với Tiểu Phúc Tử mà lại không nhận ra nhau, không khỏi buồn bực nên không nghe thấy lời hắn nói. Hắn vỗ thật mạnh chiếc đĩa lên bàn, hại ta hoảng sợ. Nhìn thấy trên bàn bày đầy món ngon, đột nhiên nhớ ra, món cá pecca này do chính ta yêu cầu.

Không biết sao sáng nay trong đầu ta lại hiện ra một câu thơ: “Người qua lại trên sông, yêu thích loài cá pecca xinh đẹp. Một chiếc thuyền lá, ra vào phong ba.” Hiện giờ thân đang lênh đênh trên sông, tiến ra biển lớn, không khỏi cảm thán, khi nào mới được ăn cá pecca đây? Thật ra ý của ta là: khi nào mới có thể trở về sông nước, tốt nhất là đừng ra biển...

Không thể ngờ được hắn lại ghi tạc trong lòng, lãng xảng đi tìm cá pecca về. Ta nghĩ. Bây giờ cũng không phải là mùa của cá pecca. Hơn nữa, tình huống hiện tại, cho dù có là thịt rồng ta cũng không muốn ăn...

Sắc mặt tức giận của Tuyên Vương hơi trùng xuống, rốt cuộc bốc hơi, đảo mắt lại tràn ngập nhu tình... Cách một lớp hóa trang, ta không nhìn ra nét mặt của hắn, chỉ nhìn thấy ánh mắt.

Hắn gấp một phần thịt cá pecca đặt vào chén của ta, cười nói: “Người thử xem?”

Đương nhiên là ta không ăn, tự mình gấp một phần rau xanh bỏ vào miệng, nói: “Cá pecca quá béo, ta ăn rau xanh vẫn tốt hơn...”

Hắn thở dài một hơi, nói: “Như nhi...”

Ta nghe thấy mà toàn thân phát run, lửa giận trong lòng bốc lên, buông mạnh đĩa, nói: “Cấm người gọi ta là Như nhi. Ta không phải là Như nhi của người. Người là ai chứ? Chẳng là cái gì mà dám gọi ta là Như nhi?”

Từ khi ta bị chuyển đến thân thể này một cách kỳ quái, chưa từng phát hỏa lớn đến như vậy. Vẫn luôn tận lực cố gắng nhẫn nại, nhẫn nại nhún nhường trước người này. Mỗi ngày đều nuôi ảo tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Hôm sau tỉnh lại, ta sẽ trở lại hoàng cung, trở lại bên cạnh Thụy ca. Nhưng mỗi buổi sáng thức dậy, ngoại trừ thất vọng vẫn chỉ có thất vọng. Ta không biết ta còn có thể kiên nhẫn chịu đựng được bao lâu, cũng không biết sáng mai có thể kết thúc hay không. Nhưng nghe một tiếng Như nhi như thế, rốt cuộc ta cũng không thể kiên nhẫn chịu đựng được nữa. Trong đáy lòng của ta, chỉ có duy nhất một người có thể gọi ta như vậy...

Ta thấy Tuyên Vương đột nhiên giơ tay lên mặt lột một cái, khuôn mặt vốn có của hắn hiện ra như một con sư tử sắp sửa xé xác con mồi. Ta không khỏi lui về sau từng bước. Hắn đi nhanh đến, hai tay bắt lấy bả vai của ta, lạnh lùng nhìn ta nói: “Người không muốn nhìn thấy ta, không muốn ta gọi người, không muốn ta đụng vào người. Người còn có gì không muốn nữa hả? Người muốn trở lại bên cạnh hắn sao? Cả đời này người cũng đừng mơ tưởng nữa. Từ nay về sau, đối mặt với người chỉ có ta thôi, người gọi người là Như nhi, cũng chỉ có ta...”

Ghi chú:

Hắc mã não: mã não đen. Đá mã não hay Agat (a-gát), được nhà triết học và nhà tự nhiên học người Hy Lạp Theophrastus đặt, ông đã phát hiện loại đá này dọc theo bờ sông Achates vào khoảng thế kỷ thứ 4 và thứ 3 trước Công Nguyên. Agat là một biến thể dạng vi kết tinh của thạch anh (silica), chủ yếu là canxedon, đặc trưng bởi các hạt mịn và màu sáng, có màu phân lớp. Những lớp màu có dạng đồng tâm hoặc dải. Màu của agat dao động từ trắng sữa, phớt vàng và phớt xanh lá cây tới đen. Loại đẹp nhất được gọi là agat “mắt” hoặc agat “mắt kính” với những lớp đồng tâm quanh một điểm ở trung tâm.

Cá pecca: một loài cá rô săn mồi được tìm thấy ở Châu Âu và Châu Á.

280. Chương 282

KHÔNG KHỔNG CHẾ ĐƯỢC

EDITOR: DOCKE

Ta không kiềm chế được hét toáng lên, muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn, hai tay cào cào lung tung: “Người đừng mơ tưởng, đừng hòng được như ý. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không chấp nhận người...”

Âm thanh lạnh lùng của hắn truyền tới: “Người không thích ta thì có quan hệ gì chứ, chỉ cần ta thích người là được...”

Hắn ôm ghì lấy ta, đi thẳng vào khoang thuyền, nói: “Xem ra, ta đối với người tốt thế nào người cũng chưa từng để trong lòng. Hôm nay, ta sẽ đối xử với người theo cách của ta...”

Ta giãy dụa trong lòng ngực hắn, muốn thoát khỏi hắn nhưng lại càng kích thêm cơn cuồng nộ của hắn. Hắn đá văng cửa khoang thuyền, đẩy ta xuống giường rồi đóng cửa khoang thuyền lại. Ta than thầm không tốt, trong lòng không khỏi có chút hối hận vì đã chọc giận hắn, nhìn thấy hắn cởi bỏ áo ngoài, để lộ ra khuôn ngực cường tráng, đi về phía ta.

Ta không tự chủ được lui dần về phía đầu giường, run rẩy nói: “Người đừng tới đây...”

Không còn nghi ngờ gì nữa, giọng điệu của ta đã làm gia tăng dục vọng chinh phục của hắn. Hắn cười tà mị, đi tới chỗ ta, nói: “Người là nữ nhân của bốn vương. Bốn vương muốn thế nào thì được thế ấy...”

Ta hít sâu một hơi, nghĩ rằng, nhất định phải trấn định lại. Bỗng nhiên trong lúc đó, ta nghe thấy chính mình lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Nếu như người làm như vậy, vậy thì, trừ phi người có thể di hình thêm một lần nữa, tìm một thân hình khác, bằng không, chúng ta sẽ cách biệt hoàng tuyền, vĩnh viễn không gặp lại...”

Ta là người như thế nào, ta nghĩ hắn biết rất rõ. Hắn dừng bước nhìn ta, lửa dục vọng trong ánh mắt đã nhạt dần, thay thế vào đó là sự bất lực, là đau thương thật sâu. Hắn chậm rãi nhặt áo lên, không nói được một lời, mở cửa khoang thuyền rồi đi ra ngoài. Ta nghe thấy hắn ở ngoài cửa kêu to: “Gọi Lạc Nhạn đến đây...”

Ta mặc kệ hắn gọi Lạc Nhạn đến để làm gì, ta vỗ vỗ ngực thở dài, đi xuống giường sửa sang lại đầu tóc bay rối. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ: Lại thoát được một kiếp.

Ta không khỏi hít một ngụm khí thật dài, thầm mắng một câu thô thiển: Bà mẹ nó chứ, nam nhân đều không phải thứ tốt...

Lại đột nhiên nở nụ cười, nghĩ. Hành vi loại này chẳng phải ta rất giống một oán phụ sao? Ta còn chưa có bị cái gì đâu...

Ngư Bá Thiên đi theo đám người Hắc Phong Bang ở xa xa. Thân là bang chủ một bang, tuy chỉ là một tiểu bang nhưng cũng có vài phần võ công, đặc biệt là kình công, phải nói là không tệ chút nào. Bằng không, sao có thể ở giữa biển cả chống cự với cá mập được lâu như vậy. Ít nhất khi theo dõi cũng sẽ không dễ dàng bị người phát hiện.

Theo dõi được vài ngày, luôn bám theo phía sau ân nhân của hắn, thấy ân nhân bị Hắc Phong Bang đón vào chiếc thuyền lớn của bọn họ. Thuyền lớn của họ neo ở bờ sông, hắn thấy ân nhân đứng thẳng trên mép thuyền, mỗi lần như thế liền đứng đến mấy canh giờ. Cho dù đứng cách khá xa, hắn vẫn cảm giác được dường như trong lòng ân nhân đang có một nỗi đau thương trầm trọng. Hắn nghĩ, hắn nhất định phải trợ giúp ân nhân, tẩy trừ hết nỗi đau thương này.

Mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, Ngư Bá Thiên cũng không cảm thấy mệt mỏi. Nhớ lúc trước, một mình hắn dong duỗi trên biển cũng đâu thấy vất vả, thế này thì có là gì? Huống chi bây giờ hắn đang theo dõi ân nhân của hắn, là vì báo ân?

Hắn thấy ân nhân đi ra cửa chính. Người của Hắc Phong Bang muốn đi theo nhưng bị ân nhân ngăn cản, một mình đi lên bờ, đi một lát thì dừng lại, tiến vào một tử lâu. Tử lâu này là tử lâu nổi tiếng nhất trong trấn Thính Đào. Hắn lờ lờ nhấp nhánh đi theo vào, tìm một chỗ yên lặng nhất, một mình ngồi xuống. Hắn biết, tiểu nhị nơi này đều biết mặt hắn, sợ bọn tiểu nhị sẽ làm lộ chuyện nên gọi riêng bọn họ đến nói không cần để ý đến hắn.

Hắn thấy ân nhân ngồi một mình trên lầu hai, một mình ngồi bên cửa sổ, một mình uống rượu. Một ly lại một ly, làm như sẽ không bao giờ say vậy, uống hết vô số ly. Hắn cao lớn thô kệch nhưng tâm tư nhỏ bé, cũng nghi hoặc không hiểu nổi, vì sao ân nhân lại sầu bi nhiều như vậy.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng ồn ào, có người đi lên. Âm thanh kia vô cùng quen thuộc. Hắn đảo mắt nhìn qua, vội cúi đầu, âm thầm than xui rồi. Nghĩ rằng, tình cờ thế sao, đụng ngay đám công tử bột này?

Vẫn là công tử cao quý kia dẫn theo gã sai vặt vô cùng xinh đẹp của hắn, đi đến. Gã sai vặt kia vừa nhìn đã trông thấy ân nhân đang ở trên lầu, không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp một phen. Lại nghe thấy công tử cao quý kia nói: “Chúng ta đi chỗ khác đi...”

Gã sai vặt kia cười lạnh một tiếng, lại không nói gì. Nhưng Ngư Bá Thiên có cảm giác hắn không nói gì còn làm cho người ta khó chịu hơn cả lúc nói chuyện nữa. Quả nhiên, vị công tử cao quý kia nói: “Được, chúng ta vào gian này vậy. Cho dù người có ngồi đối diện với hắn, hắn có thể nhận ra người sao?”

Ngư Bá Thiên trầm nghĩ, vì sao tên công tử cao quý đó luôn nói những lời này? Thật là khó hiểu quá.

Bọn họ đi lên lầu, quả thật ngồi xuống trước mặt ân nhân. Còn ân nhân, chẳng qua vẫn uống từng ly từng ly một, làm như không hề trông thấy.

Gã sai vặt kia liền chớp mắt vài lần, lại thấy vị công tử cao quý kia ghé vào tai hắn nói nhỏ. Gã sai vặt lập tức không dám chớp mắt nữa.

Ta cùng Tuyên Vương ngồi ở cái bàn đối diện Tiểu Phúc Tử. Ta nhớ đến phương thức liên lạc của chúng ta, dùng số lần chớp mắt để thay cho ngôn ngữ. Đáng tiếc, ta mới chớp mắt vài lần, Tuyên Vương liền ghé vào tai ta nói nhỏ: “Ta biết các người có một loại phương pháp liên hệ. Ta đã cùng Thiên Bảo nữ vương thảo luận rất nhiều lần mới tra ra được, chính là chớp mắt. Người cũng đừng dùng cách này nữa, bằng không ta sẽ coi như người đã làm trái với quy tắc đánh cược của chúng ta. Như vậy, ta sẽ mang người rời bến. Người không có ý kiến gì chứ?”

Ta đành phải ngừng chớp mắt, nghĩ rằng. Tuyên Vương này thật sự là tâm tư kín đáo. Ngay cả phương pháp này cũng đều bị hắn truy biết. Nếu hắn đã bắt được nhược điểm này rồi không tuân thủ quy ước thì thật sự là phiền phức to. Ta đành phải thôi không chớp mắt nữa, sầu thương dâng lên. Hiện giờ cũng giống như Tuyên Vương, trên mặt ta có một lớp hóa trang. Nhưng cho dù có tháo mặt nạ da người này xuống thì khi Tiểu Phúc Tử nhìn thấy, chẳng qua cũng chỉ là Trầm Ngư – hung thủ ám sát hoàng hậu. Làm sao có thể nghĩ đến chuyện hoàng hậu đã biến thành Trầm Ngư. E rằng chuyện này sẽ chẳng có ai tin nổi. Thấy Tiểu Phúc Tử ở đối diện cứ không ngừng uống rượu, ta cũng nổi hứng muốn uống mấy ly...

281. Chương 283

CA NỮ

EDITOR: DOCKE

Phàm nơi nào có tử lâu thì nơi đó có ca nữ, nơi nào có ca nữ thì nơi đó có sắc lang. Nhưng ca nữ đôi khi cũng không hẳn đã là kẻ yếu. Có đôi khi, ca nữ cũng là sắc nữ. Ví như bây giờ...

Hai thiếu nữ tuổi thanh xuân, uốn éo đi lên. Một người ôm đàn tỳ bà, một người đi tay không. Sau khi bị bàn của chúng ta cự tuyệt liền đi đến bàn của Tiểu Phúc Tử. Ta rõ ràng nhìn thấy một trong hai ca nữ đó sau khi trông thấy Tiểu Phúc Tử thì mắt sáng rỡ. Không thể không thừa nhận, Tiểu Phúc Tử đích xác là có vài phần tuấn mỹ. Người nào có suy nghĩ đen tối mà nhìn thấy, đích thật là một nhân tài...

Con gái làng chài, đa số đều có làn da ngăm đen, hai ca nữ này cũng vậy. Thân hình bọn họ xinh đẹp, có vẻ khác với con gái Trung Nguyên. Toàn thân như được phủ lên một lớp mật ong. Nhìn tổng thể, tuy rằng không phải là tuyệt sắc nhưng lại tỏa ra sức hấp dẫn mãnh liệt.

Đương nhiên, mặc kệ xinh đẹp cỡ nào, trước mặt Tiểu Phúc Tử đều thành vô ích...

Tiểu Phúc Tử bây giờ là một Tiểu Phúc Tử rầu rĩ không vui. Tiểu Phúc Tử lúc này, tính tình luôn không được tốt. Hắn không kiên nhẫn, phiền muộn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hai ca nữ một cái. Nếu như bình thường, chỉ một ánh mắt tùy tiện của hắn cũng có thể khiến người trước mặt đông thành nước đá, thối lui ba thước. Đáng tiếc, hiện giờ hắn đang... uống rượu.

Ta thấy hắn trừng mắt, ánh nhìn mông lung, dường như có sóng nước long lanh. Chẳng những không có uy lực mà còn là men say trên người. Không thể phủ nhận, cho dù là nam nhân nhưng lúc uống say rồi vẫn có thể hấp dẫn người khác. Hai ca nữ kia rõ ràng đã bị hấp dẫn. Một vị trong đó xem ra là một tay lão luyện từng trải chuyện gió trăng, ha ha cười. Chẳng những không hề sợ hãi ánh mắt hắn mà còn nhảy thẳng vào lòng hắn mà ngồi, muốn dùng một thân hương ngọc mềm mại để quyến rũ hắn. Ta vừa thấy liền nghĩ, muốn bị đánh à...

Quả nhiên, không hiểu thế nào mà thân hình nữ tử đó bay lên, té ra ngoài một trượng, trăm cái rơi rụng, tóc xỏa tung, giồng hết như vừa bị người ta sàm sờ...

Nàng hình như đang sợ run, nằm nghiêng dưới đất, khóc cũng không biết khóc. Nhưng thật ra, ca nữ còn lại có vẻ kinh nghiệm sa trường, có chút mạnh mẽ lại biết một chút võ nghệ, trông thấy tình huống như thế liền đi mau vài bước, nhằm về phía trước, thẳng hướng Tiểu Phúc Tử mà tấn công tới. Không thể tránh khỏi, lại tiếp tục bay lên giống như một con cá khô, trở mình một cái rồi rơi xuống đất. Bỗng nhiên lúc đó, tóc tai bù xù, nằm tại chỗ khóc lớn, vừa khóc vừa hô hoán: “Mau đến mà xem này, có người chọc ghẹo con gái nhà lành a...”

Tiếng hô hoán đã khiến ọi người trong tửu lâu đều nổi hứng thú. Mọi người nghe vậy liền đứng dậy, như sợ thiên hạ không đủ loạn, mọi người hỏi: “Ồ đâu, ở đâu, kẻ nào dám chọc ghẹo hai dóá hải hoa?” Thần thái hưng phấn không thôi, dường như không hề có ý vì bọn họ bênh vực kẻ yếu mà ngược lại còn có chút kỳ vọng, hai nàng này bị chọc ghẹo một phen mới tốt vậy.

Ta hiểu rồi. Hai nàng này thanh danh sớm đã lọt ra ngoài, cũng không phải là thứ tốt đẹp gì...

Mặc kệ nàng thế nào... ta vội xông liền ra ngoài, lớn tiếng kêu lên: “Vị đại gia này, người cho rằng đây là chỗ nào? Người đến người đi, dám chọc ghẹo con gái nhà lành, không sợ quan phụ đến bắt người sao?”

Tiểu Phúc Tử vẫn đang uống rượu, mắt say sưa lơ đãng mông lung, nghe thấy ta nói như thế bèn ngẩng đầu lên. Ta trông thấy một đôi mắt ưu thương, trong ánh mắt dường như có hơi nước long lanh. Hắn không chút để ý uống một ngụm rượu, nhàn nhạt nói: “Người nói cái gì? Ta chọc ghẹo nàng?”

Ta nghĩ. Tiểu Phúc Tử, người mau mau liếc mắt nhìn ta một cái đi. Chỉ cần người nhìn ta một cái, vậy thì ta có thể nhân cơ hội đó cho người một chút ám hiệu. Đáng tiếc, Tiểu Phúc Tử trước sau vẫn không ngẩng đầu lên nữa, chẳng qua chỉ nhìn ly rượu trước mắt, ngón tay gõ nhẹ lên cạnh ly. Biểu tình trên mặt, thật sự là không có gì có thể ảnh hưởng đến hắn.

Vất vả lắm mới có người nhảy ra bênh vực kẻ yếu, hai ca nữ ngồi dưới đất liền nhân cơ hội, lay động ông ọ đi đến. Trên mặt nước mắt tung hoành, đầm đìa đáng yêu. Lại nhân cơ hội tới gần hắn trong vòng vài bước nhưng lại không dám tiến lên nữa. Tay áo dài huy động, tóc bay rối phất phới, lên tiếng: “Nô tuy là người hạ tiện nhưng cũng có tôn nghiêm. Ban ngày ban mặt mà hắn... hắn...”

Hắn vài câu rồi lại không dám hắn tiếp nữa. Bởi vì Tiểu Phúc Tử hiển nhiên đã tỉnh rượu vài phần, ánh mắt tựa như đao quét, liếc mắt nhìn nàng một cái. Uy lực mười phần, khiến nàng phải lui thẳng về phía sau ba bước, nấp sau lưng ta. Ta vội lách mình đi ra, trừng mắt nhìn hắn. Ta lớn tiếng quát nạt đầy cảm

phần: “Đương nhiên, mọi người nơi này đều thấy rõ là ngươi muốn vô lễ với thiếu nữ yếu đuối này, xé rách quần áo của nàng. Nhưng nàng không theo, giấy dựa thì bị ngươi xô té xuống đất. Ngươi còn muốn tung chưởng đánh qua nữa sao!”

Hy vọng hắn sẽ liếc mắt nhìn ta một cái. Cho dù ta không chớp mắt làm hiệu, cũng không làm mặt quái lạ nhưng vẫn có thể trở bàn tay, trưng bày cho hắn xem phần ám tối trong bàn tay. Trên đó ta đã viết vài chữ, nếu hắn nhìn thấy tất sẽ sinh nghi. Nhưng đáng tiếc, hắn đem ta trở thành người qua đường, không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái...

Đúng lúc này, có một bóng người cao lớn nhảy vọt ra. Ta nhận ra ngay, chính là cái tên đại gấu chó kia. Nghe nói tên là Ngư Bá Thiên, thường xuyên dùng ánh mắt sùng bái sùng kính âm thầm nhìn theo vóc người vạm vỡ của Tiểu Phúc Tử. Theo ta thấy có lẽ là... hắn yêu thầm...

Hắn nói: “Ngươi nói vậy, ân nhân vốn không hề đùa giỡn, là tự cô ta ngồi lên người ân nhân...”

Ta càng thêm cảm phần đầy mình: “Ngươi nhìn xem. Hai tên đại nam nhân các ngươi lại đi bắt nạt hai tiểu nữ tử. Cái tên mặt sẹo này đại danh vang dội, trong trấn này ai mà không biết? Có nữ nhân nào dám ngồi vào lòng bằng hữu của hắn chứ. Ngươi đây còn không phải là nói ngang cãi lý hay sao? Các ngươi, trước mặt mọi người mà dám chọc ghẹo con gái nhà lành, nghe hát không trả tiền, còn có thiên lý không?”

Ta lén thay đổi khái niệm, đem hắn cùng Tiểu Phúc Tử nhập lại nói chung. Nói như vậy ngược lại cũng làm ọi người tin tưởng vài phần. Đây gọi là cá mè một lứa, bạn của con chuột cũng không thể là lão hổ được. Có một tên gấu chó hung thần ác sát đứng ở trong này, ngươi còn dám đánh giá người đang ngồi uống rượu kia là người tốt được nữa hay không?

Tuy nói những người chung quanh đều biết rõ bản tính của hai ca nữ này, nhưng đồng tình với kẻ yếu là bệnh chung của nam nhân. Chứ chẳng lẽ lại đi đồng tình với cái tên đầu trâu mặt ngựa dữ tợn kia? Cho nên, trên mặt các nam nhân vây quanh đều hiện lên vẻ đồng tình, trong miệng muốn tẩm tặc hai tiếng nhưng lại bị tên Ngư Bá Thiên kia giận dữ trợn mắt đảo qua. Mọi người tuy giận lại không dám nói gì nữa, quay ánh mắt nhìn về phía ta, đem ta trở thành một tên măng phu nhiều chuyện...

282. Chương 284

MĂNG PHU

EDITOR: DOCKE

Ta không muốn làm măng phu. Ta đảo mắt nhìn mọi người vây quanh, khuyên bảo: “Tên mặt sẹo này, trong trấn này có lẽ ai ai cũng biết hắn là tên giết người không chớp mắt. Nghe nói có quan hệ với Hắc Phong Bang. Chọc ghẹo con gái nhà lành thì có gì đâu chứ? Với địa vị giang hồ của bọn họ, cần gì phải chọc ghẹo? Ta khuyên các vị, nếu trong nhà có con gái thì tự động tự giác tắm rửa sạch sẽ cho chúng rồi đưa tới cho bọn họ, để hai vị đại gia đây nhìn kỹ xem. Nếu nhìn trúng, coi như các ngươi có phúc, để hai vị đại gia đây mượn chơi hai ba ngày, cũng không tổn thất gì. Còn như nhìn không trúng, cũng không sao cả, các ngươi lại lĩnh trở về thôi...”

Mọi người thấy ta ban đầu giống như là hóa thân của chính nghĩa, mới đảo mắt lại thấy ta vô cùng hèn hạ, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm. Có người còn nghệt mặt, cầm chủy ra, ngay cả nước bọt nhỏ thành giọt rồi mà cũng không cảm giác được.

Thật ra, ta diễn trò phản phúc như vậy, mục đích chỉ mong sao Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn lên ta một cái mà thôi. Đáng tiếc, Tiểu Phúc Tử đã hạ quyết tâm, cương quyết không thèm nhìn lên. Bàn tay ta hết giờ ra lại nắm vào, nắm vào rồi lại giờ ra. Vừa muốn phòng ngừa bị Tuyên Vương phát hiện, lại vừa muốn nhân cơ hội trưng ra cho Tiểu Phúc Tử thấy. Thật sự là một chết ta mà.

Vết sẹo trên mặt Ngư Bá Thiên kịch liệt nhảy lên. Thân hình như tháp sắt của hắn đứng ở giữa phòng, ánh mắt ngoan lợi đảo qua. Mọi người đều sợ, ai ai cũng đều khe khẽ nói nhỏ: “Thì ra là hắn. Hắn chính là nhất bá của trấn này đó. Khó trách sao hai nữ tử kia lại bị đùa giỡn. Ồ, xem ra kẻ đùa giỡn bọn họ chính là ân nhân của hắn. Xem cái vẻ hình người đáng chó kia cũng biết không phải thứ tốt rồi...”

Lại nghị luận đến ta: “Vị tiểu ca này không biết là ai nhỉ, đảo mắt đã thay bộ mặt khác rồi. Bên trong cũng không biết có cái gì cổ quái không nữa. Chẳng lẽ có ai đó đã nhắc nhở hắn rằng Hắc Phong Bang rất lợi hại?” Khó trách sao mọi người trông thấy ánh mắt của Ngư Bá Thiên lại nhiều phần kính sợ như thế, có kẻ nhất gan còn bắt đầu lẩn trốn nữa. Phỏng chừng là vì sợ hãi con gái nhà mình, nếu như bị yêu cầu tắm rửa sạch sẽ rồi đưa lại đây, vậy thì sẽ mất nhiều hơn được.

Ta lại chừng chạc đằng hoàng đứng ở giữa phòng, nghiêm nhiên vì mọi người là mưu cầu phúc lợi, nói: “Các vị nhìn xem, hai người này, các vị cần phải nhận rõ. Nếu về sau thật sự đưa con gái đến chỗ bọn hắn thì phải thu từ bọn hắn một khoản phí dùng, không thể cho bọn họ dùng miễn phí được. Tục ngữ nói rất hay: Cho dù người ta có làm ỉn cái cuốc, dùng xong rồi, có đôi khi cũng nên tặng lại cho người ta một con cá khô chứ. Đương nhiên là nếu có quan hệ tốt thì không cần. Nhưng các người và hắn, lại chẳng có quan hệ gì cả...”

Ta vừa nói hươu nói vượn, nước miếng bay tứ tung nhưng mục đích duy nhất cũng chỉ là muốn Tiểu Phúc Tử ngược lên nhìn ta một cái, hay nửa cái cũng được. Nhưng hắn lại không thèm nhìn ta. Ta thật không hiểu, ngay cả hai ca nữ kia hắn cũng nhìn đến hai lần, nhưng vì sao lại xem ta như không khí, như không có gì, không thèm để ý gì đến ta? Ta mắng chửi bôi nhọ hắn như vậy, hắn cũng không hề tức giận, vẫn cứ uống hết ly rượu này đến ly rượu khác? Tuyên Vương kia cũng thật là, thấy ta biểu diễn nửa ngày cũng chẳng có chút hiệu quả gì, mặc dù bên ngoài được bao bởi một lớp da hóa trang, không thấy được ý cười nhưng ta thấy hắn tựa hồ như đang mở nhạc tung hoa trong bụng vậy...

Ngư Bá Thiên ngốc nghếch. Ta đây trắng trợn dùng lời gièm pha mị tục bọn họ, ngầm bôi nhọ bọn họ vậy mà cái gã cao to đang đứng ở giữa phòng ấy lại ăn nói vụng về, bị thụt mất lưỡi hay sao mà miệng mồm lắp bắp. Thấy mọi người muốn nói “Phải” thì chỉ biết dùng ánh mắt hung tợn mà đảo tới đảo lui. Càng trừng càng khiến mọi người thêm nhận định hai người này không phải là thứ tốt. Ngay cả những người vốn quen mặt hai ca nữ này, biết rõ bản tính của hai ca nữ mà cũng ngờ ngợ, hay là ca nữ này bị người ta trêu ghẹo thật? Trong một năm thật sự đụng phải một lần toàn màu?

Ta chỉ có thể nhận định. Tiểu Phúc Tử say rồi, thậm chí còn thật sự say mềm lơ mơ. Nghe ta nói nửa ngày, làm dậy lên nỗi bất mãn mãnh liệt trong lòng quần chúng, vậy mà cũng không biết đáp trả lấy một câu. Ngược lại, một tiếng cũng không nói, ngồi ở đằng kia giống như lão tăng nhập định.

Chỉ nói đúngm một câu: “Cút...”

Ta cũng không cảm thấy gì. Dù sao trước mặt ta cũng là một người cực kỳ quen thuộc. Tuy rằng bây giờ hắn không quen ta, nhưng ta lại quen biết hắn. Ngay cả người sưởi ấm giường cho hắn, ta cũng đều giúp hắn đi tìm, còn có gì mà không quen nữa. Ta chỉ cảm thấy ca nữ phía sau run rẩy một chút rồi đột nhiên xoay người bỏ chạy, rầm rầm rầm chạy thẳng xuống lầu. Mọi người cũng động dậy thân mình, đi theo. Hiển nhiên, một tiếng nhàn nhạt “Cút” của Tiểu Phúc Tử đã phát tác toàn bộ sự ngông cuồng, lệ khí cùng ngoan khí trên người hắn, làm hại người ta hoảng sợ không nhẹ.

Ta vừa thấy, vai chính cũng đã đi rồi, vở kịch này làm sao mà diễn được nữa, ngay cả kẻ yếu để bênh vực cũng không còn nữa thì biết bênh vực ai đây?

Đúng lúc này, Tuyên Vương đi tới, giữ chặt ta lại, nói: “Chuyện của người ta, người ở đây âm ỉ cái gì? Ngay cả chủ tử ta đây cũng không màng...”

Lại ghé vào tai ta nói: “Đừng làm quá...”

Ta lớn tiếng nói: “Chủ tử, chẳng qua chỉ là ta thấy có hai tên đại nam nhân lại đi bắt nạt hai tiểu nữ tử, không chịu nổi thôi...”

Ta đành phải yên kỳ tức cổ (xếp cờ thu trống), bắt tay nắm chặt, nhanh chóng dấu mấy chữ viết đi. Âm thầm hy vọng, trận âm ỉ này của ta có thể khiến hắn cảnh giác, tiến tới điều tra nhóm người chúng ta là

người thế nào. Lại nghĩ, Tiểu Phúc Tử, người chính là môn chủ Tổ Y Môn đó nha, đừng để ta phải thất vọng.

Nhưng Tiểu Phúc Tử ngay cả nhìn cũng không nhìn ta lấy một cái, vẫn với tạo hình như lão tăng nhập định mà nhìn chén rượu trước mặt. Làm như trong chén rượu kia đang nở ra một đóa hoa vậy...

Trong lòng ta hầu như đã cực kỳ thất vọng...

Tuyên Vương lại nói bên tai ta: “Thế nào? Bồn vương cũng rất phối hợp nha. Đáng tiếc, mặc kệ người làm thế nào, hần đều không nhận ra người...”

Ta chỉ đành cười khổ, nghĩ rằng. Tiểu Phúc Tử, cho dù người không nhận ra ta thì cũng phải nhận ra cái tên Tuyên Vương đeo mặt nạ da người trước mặt người chứ...

Chúng ta trở về thuyền. Tuyên Vương cười cười nói: “Để ta nhìn tay người một chút...”

Ta cả kinh nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, đưa tay cho hần. Trắng nõn không tỳ vết, một vết bầm cũng không có. Ta đương nhiên sẽ không viết chữ lên tay, ngu xuẩn như vậy. Trong tay ta gấp theo một tờ giấy nho nhỏ, nếu vô ích thì cứ thu lại là xong.

Tuyên Vương thấy trên tay ta không có gì, nghi hoặc không giải, về mặt kinh nghi bất định.

Nhưng ta biết, cuộc chiến giữa hai chúng ta, bây giờ mới vừa bắt đầu.

283. Chương 285

TỜ GIẤY

EDITOR: DOCKE

Tờ giấy này, ta đã lợi dụng những lúc rảnh rỗi, vất vả lắm mới viết xong. Tuyên Vương phòng bị ta rất nghiêm. Chẳng những không có bút mực giấy viết, mà ngay cả đầu than có thể viết chữ được hần cũng sai người lấy đi mất. Tờ giấy này, ta đã dùng một loại phi thường đặc biệt khác để viết lên.

Thật ra, những thứ có thể viết chữ, không riêng gì mực nước mà đôi khi đồ ăn dạng lỏng cũng có thể viết thành chữ được, hơn nữa còn không bị phai màu. Tờ giấy này, ta đã dùng đồ ăn dạng lỏng để viết lên, lại tiêu phí mất một vạt áo trắng của ta. Bên trên, ta đã viết vài chữ: “Cửu Âm Chân Kinh.”

Chính là muốn nhắc lại chuyện lúc ta và hần mới quen biết, ta đã cho hần một quyển sách. Ta tin rằng, cho dù là lão cha cũng không biết được bí mật này. Lúc lão cha mất tích đã để lại quyển sách này. Ta cũng không nói với ông là ta đã tặng cho Tiểu Phúc Tử. Ông chỉ biết là quyển sách này đã mất rồi. Ta cũng lập lời không nói rõ với ông. Có lẽ ông cũng có thể dựa vào những chiêu thức võ công của Tiểu Phúc Tử để liên hệ đến những chiêu thức trong Cửu Âm Chân Kinh. Nhưng ta lại biết, võ công của Tiểu Phúc Tử sớm đã đột phá, vượt ra khỏi Cửu Âm Chân Kinh và dung hợp với các loại võ công khác. Lúc hần cùng lão cha gặp nhau, lão cha có thể nói rằng không hề có chút cảm giác nào là võ công của hần vốn xuất phát từ quyển sách của ông, Cửu Âm Chân Kinh.

Đương nhiên là ta không biết rằng hiệu quả của bản Cửu Âm Chân Kinh này có giống như trong tiểu thuyết Kim Dung mà ta đã đọc ở thời hiện đại hay không. Nhưng ít ra ta cũng biết, quyển sách này có một chỗ giống hệt trong tiểu thuyết, đó là... tên sách.

Đáng tiếc chính là, Tiểu Phúc Tử từ đầu đến cuối đều không hề nhìn ta.

Nói cũng phải, Tiểu Phúc Tử vốn không có hứng thú gì với nữ tử. Huống chi là những nữ tử mà hắn không hề quen biết. Có thể khiến hắn liếc mắt nhìn nửa cái, để lại một chút ấn tượng trong lòng hắn, nếu không phải là loại đàn bà chanh chua như hai ca nữ kia thì cũng là kẻ thù của hắn, Thiên Bảo nữ vương...

Ta nằm trong khoang thuyền, trần trọc không thể ngủ được. Trước sau vẫn nghĩ không ra làm thế nào mới thoát khỏi khốn cảnh này. Hiện giờ, biện pháp tốt nhất để thoát khỏi khốn cảnh, chẳng có gì khác hơn là tìm ra nguyên nhân vì sao hồn phách ta có thể chuyển thân đổi xác. Tốt nhất là có thể hoàn hồn, trở về hoàng cung. Như vậy, ta nghĩ, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Ta nghĩ. Để linh hồn ta chuyển sang thân thể này, có lẽ không phải là một việc dễ dàng. Bằng không, chuyện đã cách nhiều năm như vậy mà đến tận bây giờ Tuyên Vương mới đột nhiên phát động trận biến cố này. Rất có thể là cần phải có sự phối hợp của thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Mà hắn, cũng có thể là đã lỡ mờ đoán ra ta không phải là người của thế giới này. Bằng không, Thiên Bảo nữ vương trước khi chết sẽ không nói rằng cô ta đã bại bởi một hồn phách...

Nhưng ta lại không biết hắn hiểu được bao nhiêu chân tướng rồi, hoặc là chẳng qua chỉ biết được lơ mơ mà thôi. Từ khi hắn muốn xâm phạm ta rồi bị ta mắng lui, hắn đối với ta, có thể nói rằng như châu như bảo, càng thêm lễ kính. Có lẽ, hắn thay đổi một phương thức khác, muốn dùng phong tư - phong thái - phong độ - các loại phong của hắn để cảm động ta?

Ta đang nằm trên giường nghỉ ngơi lung tung thì tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, có lẽ lại có tiết tấu. Ta vừa nghe đã biết là Lạc Nhạn đến gọi ta. Người có khuôn mặt giống y hệt khuôn mặt của ta lúc này, lúc đối mặt với ta luôn lễ phép ôn hòa, làm như gặp được người thân vậy. Ta biết, ta hiện giờ đang chiếm giữ thân xác của tỷ tỷ nàng. Nhưng điều kỳ quái chính là, hình như nàng không hề biết gì về chuyện này vậy, vẫn nghĩ ta là tỷ tỷ của nàng. Có đôi khi, nàng há mồm gọi ta là tỷ tỷ nhưng lời vừa thốt ra đã sửa lại xưng hô, rất hiển nhiên là Tuyên Vương đã cảnh cáo nàng.

Thật ra, Tuyên Vương rốt cuộc có bao nhiêu thế lực? Đây là nỗi băn khoăn cứ tồn tại mãi trong lòng ta. Vì sao hắn rời khỏi kinh đô để tiến ra biển? Trên suốt đoạn đường đều là một đường thẳng tiến, ngay cả một kẻ truy đuổi cũng không có? Tối thiểu, hắn cũng đang dẫn một tội phạm ám sát hoàng hậu rời khỏi kinh thành mà? Chẳng lẽ Tiểu Phúc Tử và Tề Thụy Lâm đều không hề cảm thấy gì hết?

Giải thích duy nhất, chính là toàn bộ lực chú ý của kinh đô đều đã bị một sự kiện khác hấp dẫn, không còn thời gian quan đến chuyện này nữa. Lúc đó mới để Tuyên Vương có thể thuận lợi đưa ta rời đi.

Ta suy đi nghĩ lại, chẳng lẽ là bởi vì căn bệnh của hoàng hậu sao? Cho nên lực chú ý của mọi người đều tập trung vào sự kiện đó? Cho nên mới không có ai bận tâm đến chuyện này? Ta càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng. Nếu không như vậy thì Tiểu Phúc Tử cũng sẽ không vượt thiên lý xa xôi xuất hiện tại ven biển, và ở cái trấn nhỏ cách kinh thành rất xa này cũng sẽ không xuất hiện hoàng băng, muốn tìm cái gì mà vi cá mập đen ở biển sâu để về trị bệnh cho hoàng hậu.

Ta nghĩ, chỉ sợ các người uống công vô ích mà thôi. Linh hồn của hoàng hậu cũng đã xuất đi rồi, ăn sơn trân hải vị gì cũng chẳng thể nào gọi được hồn phách của hoàng hậu trở về, huống chi là một loại thuốc hư vô mờ ảo đó?

Từ khi trải qua lần kinh biến này, ta từ một người hoàn toàn trung thành với Thuyết Vô Thần biến thành một người hoàn toàn tin vào Thuyết Hữu Thần. Chỉ còn kém một điểm là chưa tuyển chọn được nên tin Phật hay tin Đạo đây. Buổi tối lúc đi ngủ đều phải niệm một câu 'Phật tổ phù hộ', sợ Phật tổ ghét bỏ, vất hương hồn ta vào một thân xác lão nhân nửa sống nửa chết, vậy thì có thể mất nhiều hơn được. Lại sợ sau khi thức giấc, điều nhìn thấy không phải là cảnh trí quen thuộc trên thuyền mà là trong một cái quan tài tối tối... Bởi vậy, từ lúc linh hồn bay tán loạn đến nay, ta rốt cuộc vẫn chưa từng được ngủ ngon. Mỗi buổi tối đều sẽ giật mình tỉnh giấc mấy lần. Trong khoang thuyền luôn để lại một ngọn đèn, phòng ngừa lúc tỉnh giấc sẽ không gặp phải hoàn cảnh tối om om trong quan tài không thấy rõ nổi nắm ngón tay.

Cho nên mới nói, có vài bộ tiểu thuyết hiện đại viết rằng, linh hồn chạy trốn hoàn toàn không còn sợ hãi gì nữa, toàn là giả dối. Đó là bởi vì bọn họ chỉ chạy trốn có một lần, không phải lủi đến lần thứ hai. Chứ phải chạy trốn lần thứ hai thứ đi, xem có bị hù chết hay không...

Ta theo Lạc Nhạn đi ra cửa khoang thuyền, đi lên phía trên sàn tàu. Trên sàn tàu rộng mở, vẫn như thường

lệ bày biện một bàn bát tiên. Trên bàn bát tiên đặt đầy những món điểm tâm, màu sắc tươi đẹp. Vừa trông thấy đã biết mùi vị chắc chắn rất ngon miệng.

Ta đương nhiên không có hứng ăn uống...

Tuyên Vương ngồi ở trước bàn, thấy ta đi vào thì cười nói: “Người nhìn món điểm tâm này xem, có hợp khẩu vị của người không?”

Ta nhìn điểm tâm trên bàn, lẫn trong số đó không ngờ có một đĩa bánh xốp hấp thiên tăng. Món điểm tâm này, lúc ta còn là Thượng Nghi ở hoàng cung Tây Sở đã từng được ném thử, là do Tiểu Phúc Tử trộm mang đến cho ta. Thật không ngờ nó lại xuất hiện nơi đây. Nhìn thấy đĩa điểm tâm này, ta lại nhớ đến chuyện đối diện với Tiểu Phúc Tử mà hần chẳng nhận ra ta, không khỏi hơi hơi ngây người...

284. Chương 286

KINH DOANH

EDITOR: DOCKE

Tuyên Vương trông thấy thần sắc của ta, gấp một phần bánh xốp hấp thiên tăng đặt vào đĩa của ta, nói: “Không bằng ném thử xem?”

Ta miễn cưỡng nói: “Mấy món này, bây giờ ta không thích ăn...”

Tuyên Vương cũng không miễn cưỡng, thuận miệng nói: “Nếu người không thích, vậy thì cứ đổ xuống sông đi...”

Lạc Nhạn đi tới, cầm lấy cái đĩa đó, tùy tay đổ xuống sông...

Ta không khỏi buồn cười, cố ý nhăn nhúm mặt mày: “Trên bàn này, không có món nào ta thích ăn cả...”

Lạc Nhạn chần chờ nhìn Tuyên Vương. Ánh mắt Tuyên Vương bất động. Nàng đành phải cầm hết đĩa này đến đĩa khác, đi qua đi lại không ngừng, đổ tất cả bọn chúng xuống sông.

Ta lại cố ý nói: “Heiz, đáng tiếc, chỉ có thể đổ hết điểm tâm, lại không thể bỏ được người. Tất cả những người trên thuyền, ta cũng chẳng thích ai cả.”

Nói xong, liếc nhìn hần bằng nửa con mắt, xem hần làm thế nào...

Hần cười ha ha, đứng dậy nói: “Trên thuyền này, ngoại trừ bốn vương ra, chỉ cần người nói một tiếng, bốn vương đều có thể thay hết, đổi thành những người người thích...”

Ta nghĩ, người nói vậy chẳng phải vô nghĩa lắm sao? Người ta muốn đổi nhất, chính là người...

Mấy ngày sau, mọi chuyện đều suông sẻ như mong muốn của Tuyên Vương. Hần sai hạ nhân mua sắm đồ dùng, nước uống xong liền giương buồm rời bến. Ta không biết mục đích của hần muốn đến địa phương nào, chỉ biết rằng ở hải ngoại hần nhất định có một địa phương đã kinh doanh nhiều năm. Nơi hần muốn đưa ta đến, chính là địa phương đó. Xem ra, hần vẫn sợ Tề Thụy Lâm sẽ tra ra chân tướng nên muốn tiên hạ thủ vi cường, đem ta ra khỏi Trung Nguyên, khiến cho Tề Thụy Lâm vĩnh viễn cũng không thể nào tìm ra ta được.

Ta thấy chiếc thuyền chiến đi biển này đi dọc theo dòng sông tiến vào cửa biển. Một vùng biển mênh mông vô bờ liền xuất hiện trước mắt ta. Nơi nước sông cùng nước biển hòa nhau lại phân ra thành hai màu rất rõ ràng. Nước sông màu vàng chảy giữa biển tạo thành một con đường thật dài, rốt cuộc vẫn chưa biết sẽ hòa cùng một màu với nước biển ở nơi nào.

Tâm tình ta uể oải không gì sánh kịp. Mắt thấy sẽ phải rời Trung Nguyên đi đến một nơi rất xa xôi, nhưng ta lại không có biện pháp nào, cũng không biết làm thế nào mới có thể thoát khỏi khổ cảnh này.

Tuyên Vương tay cầm quạt xếp, đứng bên cạnh ta nói: “Nơi chúng ta sẽ đến, chính là vương quốc của ta. Người sẽ thích nơi đó. Đến nơi đó, người sẽ từ từ quên đi những chuyện ở Trung Nguyên. Hiện tại, có lẽ người đang rất hận ta. Nhưng đến nơi đó rồi, người rút cuộc cũng sẽ cảm kích ta...”

Hắn tràn đầy tự tin, là loại tự tin rằng hắn đang nắm giữ thiên hạ trong tay. Ta nghĩ, nếu có thể, thật sự muốn một tay đẩy hắn xuống sông, cho hắn bị cá mập cắn chết đi cho rồi...

Nhớ đến cá mập, ta lại nhớ đến hoàng băng. Tiểu Phúc Tử cũng vì chuyện đó mà đến. Ánh mắt hắn u buồn, có lẽ cũng vì căn bệnh của hoàng hậu, cũng chính là ta đây. Đáng tiếc, ngay cả khi ta đang đứng sát bên cạnh hắn mà hắn cũng không biết...

Lạc Nhạn đứng phía sau chúng ta, không nói tiếng nào. Đôi khi ta thật sự cảm thấy, Lạc Nhạn chỉ là một cái bóng, là cái bóng của tỷ tỷ nàng... Cũng như bóng đêm đang lần khuất trên thuyền này vậy, ta không thể biết được rốt cuộc bọn họ đang nghĩ cái gì? Vì sao lại ở cùng với Tuyên Vương? Ta đánh bại hắn một lần liền tự cho rằng mình rất hiểu Tuyên Vương. Nhưng không ngờ, tính cách của hắn lại cứng cỏi như thế. Chuyện đã qua nhiều năm rồi mà vẫn bị hắn tính kế. Mà lúc này đây, ta đã hoàn toàn thất bại.

Mắt thấy nước sông càng lúc càng mờ nhạt, nước biển càng lúc càng xanh, ta biết, ta sẽ rời khỏi Trung Nguyên, đi về nơi mà ta không hề biết đến. Ta gục đầu xuống, nhìn thấy phía dưới chỉ toàn là một màu xanh lam nước biển. Nghĩ rằng, hay là ta cứ nhảy quách xuống biển, vậy có khi nào sẽ trở về hoàng cung, trở về bên cạnh người ta yêu được không?

Ta cảm thấy đầu vai bị người nắm lấy, nhẹ nhàng kéo lên. Nhưng chưa kịp giây dựa thì Tuyên Vương đã ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Bốn vương không lừa gạt người đâu. Người đến chỗ đó, nhất định sẽ thích. Nơi đó, là bồng lai tiên đảo của riêng hai chúng ta, sẽ không có ai quấy rầy. Cả đời chúng ta sẽ sống ở nơi đó. Bốn vương nhìn thấy người ở bên cạnh bốn vương mới biết được, mong ước cả đời của bốn vương, duy chỉ có thể này mà thôi...”

Hơi thở của hắn phun lên mặt ta, ấm áp, nhưng ta lại cảm thấy rét lạnh thấu xương. Nghĩ rằng, cho dù là bồng lai tiên đảo nhưng nếu đã không có người yêu, cho dù có thành thánh thành tiên thì ở trên đời này có còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Đáng tiếc, rút cuộc thuyền cũng đã chạy ra cửa biển, đi vào vùng biển rộng lớn. Trời biển một màu, sẽ không còn quay lại được nữa.

Ta đang thương cảm thì bỗng nhiên Tử Dạ, không biết đã trốn ở nơi nào, từ phía sau thuyền đi lên, bám vào Tuyên Vương: “Có thuyền đi theo...”

Tuyên Vương cũng không tránh né ta, khê gật đầu, chỉ thị cho hắn quan sát xem rốt cuộc chiếc thuyền theo đuôi kia là thuyền gì.

Hắn thả người bay lên, nhảy vài cái lên xuống liền nhảy lên cột buồm cao cao. Ta thật sự trông thấy rõ ràng, hắn từ trong người lấy ra một vật, giống như kính viễn vọng của thời hiện đại vậy, kéo nó dài ra rồi đứng trên cột buồm quan sát chiếc thuyền phía sau...

Ta vô cùng kỳ quái. Chẳng lẽ nào, vật tiên tiến như thế mà Tuyên Vương cũng tìm người làm ra được sao? Hay lẽ nào, hắn mua được từ nước Ba Tư?

Tử Dạ quan sát xong lại nhảy vài cái lên xuống rồi mới hạ xuống sàn tàu, quỳ gối trước mặt Tuyên Vương bẩm báo. Nói rằng đó là mấy chiến thuyền đánh cá, xem ra là vì muốn bắt cá mập đen ở biển sâu...

Tuyên Vương gật gật đầu, từ chối cho ý kiến, lại cười nói: “Xem ra, Phúc công công này vì hoàng hậu nương nương mà chuyện gì cũng dám làm. Chúng ta đành phải chung đường với họ vậy...”

Quả nhiên, mấy ngày kế tiếp, chiến thuyền kia cũng không ngừng tiếp cận. Còn Tuyên Vương cũng không hề đi nhanh hơn tốc độ của chiến thuyền kia. Điều này khiến ta có cảm giác, hắn giống như cố ý vô tình chờ mấy chiến thuyền kia vậy. Ta nghĩ, hay là hắn muốn chờ Tiểu Phúc Tử đến để mở đại tiệc ngay trên mặt biển này? Mà món ăn, chính là cá mập đen ở biển sâu?

Ta cũng chưa từng thấy bóng dáng của cá mập đen lần nào. Nghe cái tên cá mập đen biển sâu, tất nhiên là nấp trong biển sâu rồi, lẽ nào lại dễ dàng trôi lên mặt biển sao?

Sau đó, ta ngắm nghía chiến thuyền của Tuyên Vương. Sau khi lên thuyền, ta cứ luôn lo lắng lo âu, chỉ mong sao có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Ngay cả chiến thuyền này cũng chưa từng đánh quan sát đánh giá kỹ càng. Cảm giác duy nhất chính là, chiến thuyền này vô cùng rộng lớn, đạt đến độ cực hạn tạo thuyền của cổ nhân. Thuyền phân thành hai tầng cao thấp. Đám thủ vệ ở tầng trên, còn ta, Tuyên Vương và Lạc Nhạn ở tầng giữa. Còn trong khoang thuyền làm ra vẻ, hẳn là dùng để đựng lương thực thực phẩm và nước uống mới mua về trên đất liền.

285. Chương 287

BÍ MẬT THUYỀN LỚN

EDITOR: DOCKE

Đảo mắt nhìn chiến thuyền một vòng, bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề mà trước nay vẫn chưa từng lo nghĩ qua. Hẳn là ta phải sớm nghĩ đến vấn đề này rồi mới phải.

Thuyền lớn như vậy, chiếu theo đạo lý mà nói, trong khoang thuyền hẳn là phải có một lượng người rất lớn ở dưới chót chèo thuyền. Nhưng vì sao, bất kể là khi nào, đám người chèo thuyền đó vẫn chưa từng leo lên sàn tàu? Chẳng lẽ bọn họ không cần đi ra hít thở chút không khí hay sao? Mà cơm canh là do tầng thuyền thứ ba nấu nướng, nhưng cũng chưa từng thấy có người nào đưa cơm xuống dưới khoang thuyền. Chẳng lẽ, người ở khoang thuyền phía dưới không cần ăn gì hết?

Lại có lẽ, trong khoang thuyền này, căn bản là không có người chèo thuyền? Như vậy, một con thuyền lớn thế này dựa vào cái gì để tiến lên phía trước đây?

Ta nghĩ đến vậy, cứ có cảm giác chiến thuyền tráng lệ này giống như thuyền ma, vi vu vi vu ứa ra khí lạnh. Mà Tuyên Vương, kẻ đang đứng bên cạnh cũng tự dưng gây cho ta cảm giác, hẳn ngoại trừ gian xảo cực hoạt ra, e rằng còn nắm giữ cả những thủ đoạn tà ma ngoại đạo mà ta không biết được. Ta không khỏi dịch qua bên cạnh vài bước, đứng cách xa hẳn một trượng có thừa. Nghĩ rằng, nếu hẳn thật sự là tà ma... Ta thực tế là không có khả năng chạy thoát.

Trong lòng vừa có chuyện này, ngoài chuyện hồn phách ta đột nhiên chuyển thân đổi xác ra, trong lòng lại tràn ngập chướng ngại tâm lý, không biết con thuyền này có phải là thuyền ma hay không. Buổi tối lại càng không tài nào ngủ được, suốt đêm cứ nhìn chằm chằm vào ngọn nến trên bàn. Nghe thấy ngoài thuyền truyền đến tiếng sóng biển, cảm thụ được con thuyền đang dập dềnh lên xuống không ngừng, lòng ta cũng dập dềnh lên xuống theo. Cứ cảm thấy Tuyên Vương còn bí hiểm hơn cả chuyện ta từ hiện đại xuyên không đến đây nữa.

Nhân lúc không ngủ được, thời gian kéo dài, đầu óc lại trở nên đặc biệt linh mẫn. Ta đột nhiên nghe thấy từ khoang thuyền cách ta vài khoang có tiếng mở cửa, có người cúi đầu bấm báo. Ta lặng lẽ mở hé cửa ra để cho âm thanh truyền vào, chỉ nghe có người đang nói: “Chết rồi... Cứ chiếu theo bình thường mà làm...” Sau đó, dù cẩn thận lắng nghe thế nào, âm thanh kia vẫn cứ tiêu tan vào không khí, rốt cuộc vẫn không nghe được gì nữa...

Từ hôm sau trở đi, chỉ cần Tuyên Vương không có ở trước mặt là ta tự động tự giác chạy đến chỗ Lạc Nhạn. Nữ tử này có khuôn mặt giống thân xác hiện giờ của ta như đúc, xem ra thật sự tưởng ta là tỷ tỷ của nàng, thấy ta chủ động tìm nàng nói chuyện thì rất vui vẻ. Bất kể ta hỏi chuyện gì, nàng cũng đều nói tất tần tật cho ta nghe. Ngược lại, lại khiến ta vô cùng thất vọng, đồng thời cũng hiểu được vì sao Tuyên Vương không ngăn cản nàng kết giao với ta. Có lẽ ở trong mắt Tuyên Vương, nàng chỉ là một món đồ chơi, một cái bình hoa, cho nên chuyện gì Tuyên Vương cũng không hề nói cho nàng nghe. Cái gì nàng cũng không

biết. Nhưng mỹ nữ, cũng có giá trị của mỹ nữ. Tuy rằng nàng chẳng biết chuyện gì, nhưng theo lời nói và cử chỉ của nàng, ta lại phát hiện ra nàng có một bí mật rất quan trọng. Ta phát hiện, không ngờ nàng và Tử Dạ lại có một mối quan hệ nói không nên lời. Mỗi khi nhắc đến hắn là ánh mắt nàng luôn lóe sáng, vẻ mặt như có gió xuân thổi qua. Nhìn bộ dáng của nàng, Tử Dạ đối với nàng cũng không phải là hoàn toàn không có cảm tình.

Ta nghĩ, cái này... được... Tử Dạ, hắn còn nợ ta một mạng. Nói gì thì nói, nợ nhất định phải trả...

Tử Dạ biết bản thân hắn là một sát thủ, mãi mãi phải ẩn mình trong bóng tối u linh. Chủ tử sai hắn làm thế nào thì hắn cũng chỉ biết làm thế ấy. Nhưng trong đáy lòng hắn vẫn tồn tại một người mà hắn muốn bảo hộ, không để cho nàng chịu chút tổn thương nào. Cho nên, khi hắn nhận được tờ giấy đó, hắn cũng đành phải làm trái mệnh lệnh của Vương gia để đi đến khoang thuyền của nữ tử kia. Thật ra, hắn cũng không biết nữ tử này có cái gì tốt. Ngay cả Lạc Nhạn, người có ngoại hình giống nàng ấy như đúc, ở trong lòng Vương gia cũng không được bằng một nửa phần của nàng. Mà Lạc Nhạn lại chính là nỗi đau vĩnh viễn tồn tại trong lòng hắn. Bởi vì, chính hắn đã tự mình đẩy Lạc Nhạn vào vòng tay ôm ấp của Vương gia.

Bởi vì hắn cho rằng bản thân là một tên sát thủ, ăn bữa nay lo bữa mai. Lạc Nhạn đi theo Vương gia, so với đi theo hắn tốt hơn gấp trăm lần. Hắn cũng biết, nữ nhân của Vương gia có vô số, còn nàng, cũng chỉ có thể trở thành một trong số đó mà thôi.

Hắn thấy cửa khoang thuyền khép hờ, bỗng nhiên bước chân lại chần chờ. Hắn biết người có tên là Trầm Ngư này có phân lượng thế nào trong lòng Vương gia. Tuy rằng không biết nàng đã làm thế nào để chiếm được trái tim của Vương gia, nhưng hắn cũng không dám lỗ mãng, cho dù nghe được tin tức này.

Hắn đẩy cánh cửa khép hờ. Trong khoang thuyền, bình thường vẫn có vẻ nhỏ hẹp, hắn nhìn thấy Lạc Nhạn đang dựa vào trước giường khóc thút thít. Còn cạnh giường có một người đang nằm, có lẽ là đang ngất đi. Dựa vào quần áo thì xem ra, đó là Trầm Ngư.

Thấy hắn đi đến, Lạc Nhạn đứng dậy, vọt về phía hắn, nói: “Tử Dạ, làm sao bây giờ. Ta đánh nàng bất tỉnh rồi. Vương gia trở về, nhất định sẽ giết ta chết không có chỗ chôn...”

Ánh mắt nàng ngóang nhìn hắn, nước mắt tràn đầy. Khuôn mặt treo đầy nỗi sợ hãi, thân mình hơi run run, làm cho trái tim hắn bất giác cũng run run theo. Đã có một thời gian rất dài, hắn không dám nhìn thẳng vào nàng. Nay, rốt cuộc hắn cũng có thể nhìn nàng, nhưng lại là lúc phát sinh tai họa. Hắn ngồi xổm xuống, bắt cổ tay của người đang nằm nghiêng ở bên giường, lấp bấp kinh hãi. Trầm Ngư này, không ngờ ngay cả một nhịp đập đều không có, vô thanh vô tức.

Hắn cả kinh nói: “Trầm Ngư cô nương, chết rồi. Ngươi vì sao lại đánh nàng bất tỉnh vậy?”

Lạc Nhạn càng kinh hãi, nói: “Làm sao có thể? Cùng lắm ta chỉ đẩy nàng một cái. Nàng liền ngã xuống, đập vào bên giường, sao có thể chết được?”

Tử Dạ quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái. Trong đôi mắt nàng hoàn toàn là vẻ kinh hãi, lo sợ không yên. Trên mặt ửng đỏ, vô cùng trơn bóng, xinh đẹp như một rặng mây đỏ, môi hơi hơi run run. Toàn thân mặc dù đầy vẻ kinh hoàng, lại điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta nhin không được muốn ôm nàng vào lòng. Tử Dạ thu hồi ánh mắt, không dám nhìn lại nữa. Nhưng tâm tình lại thật lâu vẫn chưa bình tĩnh được.

286. Chương 288

NGÔN NGỮ

EDITOR: DOCKE

Tử Dạ hỏi: “Vì sao ngươi lại phát sinh xung đột với nàng? Chẳng lẽ ngươi không biết Vương gia coi trọng nàng ta thế nào sao?”

Lạc Nhạn nghe vậy, cúi đầu mà khóc: “Tất cả xung đột này cũng đều do Vương gia dựng lên. Ta biết ta ở trong lòng Vương gia, vốn không thể bằng nàng. Nàng có thể ở trước mặt Vương gia vui cười, tức giận, thậm chí là mắng chửi, Vương gia vẫn vui vẻ chịu đựng. Ta vốn cũng không cầu mong gì, chỉ cầu có thể ở cạnh Vương gia... có thể ở bên cạnh ngươi... là đủ rồi. Nhưng mà, nàng lại buông lời vũ nhục ta. Nói ta và ngươi có tư tình, muốn cáo với Vương gia để Vương gia đuổi ta ra khỏi thuyền. Còn nói, ta chẳng qua chỉ là thể diện của nàng mà thôi...”

Tử Dạ nghe xong, trong lòng thất kinh. Mặc dù hắn không biết vì sao, nhưng lại biết nữ tử này trong cảm nhận của Vương gia, đích xác là có phân lượng rất nặng. Nếu để nàng ở trước mặt Vương gia nói này nói nọ, quả thật có khả năng sẽ đúng như lời nàng nói, Lạc Nhạn sẽ bị đuổi ra khỏi thuyền... Chỉ sợ rằng tệ nhất, kết quả cũng không chỉ có như vậy...

Hắn nhớ lại tình cảnh lúc nửa đêm, hắn phụng mệnh vất những người đó ra khỏi thuyền. Ở trong lòng Vương gia, ngoại trừ một nữ nhân, còn lại thì cho dù là ai đi chăng nữa, nếu như đã không còn giá trị lợi dụng đều sẽ bị loại bỏ. Cho dù là hắn, võ công cao cường thì thế nào? Cho dù đó là nàng, đào tơ mơn mẩn thì làm sao? Kết quả là, nếu như đã không còn giá trị lợi dụng thì ở trong lòng Vương gia, cũng sẽ không có nơi nào tồn tại được. Đôi khi hắn cảm thấy, Tuyên Vương chính là một vị chúa tể hắc ám. Thế lực ngầm của hắn nếu thật sự bộc phát ra, quả thật có khả năng sánh ngang cùng đương kim thánh thượng. Nhưng không biết tại sao, Tuyên Vương trước sau vẫn không để thế lực này bộc phát, quyết đấu đến cùng với hoàng đế Đại Tề mà lại lên thuyền đi xa. Hắn dong dỏng kinh doanh nhiều năm ngoài hải đảo, chỉ mang theo một nữ nhân duy nhất mà thôi. Nữ nhân có tên là Trầm Ngư này, nhan sắc giống hệt Lạc Nhạn, nhưng đến khi tiếp xúc lại khiến hắn giật mình không thôi. Bởi vì, mặc dù hắn không rõ chân tướng thế nào nhưng lại thấy được, ánh mắt nữ tử kia kiêu ngạo bất khuất, rất giống thần sắc của nữ tử mà hắn vẫn còn thiếu nàng một mạng kia. Nếu như không phải dung mạo bề ngoài khác nhau rất lớn, hắn đã nghi ngờ Trầm Ngư này chính là nữ tử đó, người đã từng cứu hắn một mạng...

Còn Tuyên Vương lãnh khốc, những lúc đối với Trầm Ngư, thần thái lại luôn ôn nhu và cưng chiều như vậy. Hắn lơ mơ cảm thấy, trong chuyện này ắt phải có một bí mật mà mình không biết đến. Chỉ có điều, hắn lại có một nguyên tắc mà hắn luôn cần thủ nghiêm ngặt, chính là không nên hỏi, không nên nghĩ. Vì vậy, hắn không thêm nghĩ đến nữa, cũng không hề hỏi han gì.

Hắn vừa nghĩ, vừa tự hỏi nên xử lý tình cảnh trước mắt như thế nào. Nhìn thấy Trầm Ngư đang nằm ở bên giường, trong lòng không khỏi nảy sinh ý giết người. Chỉ có giết nàng mới khiến nàng không thể nhiều lời. Lúc này, trong đầu hắn lại hiện lên thần thái của Tuyên Vương. Nhìn thấy thần thái này của Trầm Ngư, hắn nghĩ, nếu như nàng mất tích, Vương gia sẽ rất tức giận. Hậu quả sinh ra có lẽ... đem tất cả những người có mặt trên thuyền chôn cùng cũng không đủ.

Lạc Nhạn bi thương nhìn hắn, bỗng nhiên lại kéo tay hắn, nói: “Dạ, chúng ta đi thôi, trốn đi. Vương gia trở về, nếu như thấy được chuyện này, hắn tất sẽ không bỏ qua cho ta đâu...”

Tử Dạ nhàn nhạt nói: “Trốn đi đâu bây giờ?”

Lạc Nhạn nói: “Chúng ta bỏ trốn đi, chạy đến nơi nào hắn không thể đuổi kịp chúng ta...”

Tử Dạ cười lạnh: “Ngươi còn không biết năng lực của Vương gia hay sao? Hắn làm sao có thể để cho chúng ta thoát được?”

Lạc Nhạn mê hoặc nhìn hắn: “Dạ, võ công của ngươi chẳng phải cực cao hay sao? Vì sao lại trốn không thoát?”

Tử Dạ nói: “Mọi người chỉ biết rằng ta là người bên cạnh Vương gia có võ công cao nhất, nhưng lại không biết đến thực lực chân chính của những người mà Vương gia che giấu bên mình. Cao thủ mà hắn che giấu bên người, ta chẳng qua chỉ có thể so cùng bọn hắn hơn trăm chiêu mà thôi. Huống chi, bọn họ chẳng phải chỉ có một người, mà có đến hơn mười người?”

Lạc Nhạn suy sụp ngồi xuống, nói: “Chẳng lẽ, chúng ta liền trốn không thoát?”

Tử Dạ nói: “Biện pháp duy nhất hiện giờ, chỉ có cách đứng ra chịu đòn nhận tội với Vương gia, hy vọng hắc có thể tha thứ cho người...”

Lạc Nhạn cười khổ, nói: “Dạ, ở trong lòng Vương gia, đúng như lời nàng nói, ta chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Vương gia làm sao lại nghe ta nói chứ. Dạ, người có cảm thấy không, từ sau khi tỷ tỷ trở về, tính tình đại biến, lại luôn khiến cho Vương gia vui vẻ hay sao? Ta chưa từng thấy qua, những lúc Vương gia đối với nàng, toàn thân đều tràn ngập ánh sáng nhu hòa. Cho dù nàng đã nhiều lần va chạm với Vương gia, có đôi khi cũng chẳng thêm lưu tình chút nào?”

Tử Dạ không nói ra nổi nghi hoặc trong lòng. Hắc biết, nếu như nói ra sẽ chỉ làm cho Lạc Nhạn càng thêm kinh hoàng. Thật ra lúc này, hắc đã lo sợ không yên rồi. Hắc nhìn người đang nằm vật bên giường vẫn không nhúc nhích, lại giúp nàng bắt mạch lần nữa. Trong lòng tồn tại một tia hy vọng nhỏ nhoi, hy vọng mạch nàng có thể đập trở lại. Đáng tiếc, hắc vẫn như trước, không hề cảm giác được nhịp đập của nàng.

Lạc Nhạn nhìn theo hành động của hắc, trong lòng càng thêm tuyệt vọng, nói: “Dạ, chúng ta trốn đi. Chỉ cần chạy khỏi nơi này, đem bí mật trên thuyền Vương gia cáo với quan phủ. Vương gia sẽ bận rộn ứng phó với sự điều tra truy xét của quan phủ, không còn thì giờ bận tâm đến chúng ta đâu. Nói không chừng, chúng ta có thể thoát được cũng nên...”

Tử Dạ nói: “Không được. Vương gia cho dù có như thế nào thì cũng là ân nhân đã cứu chúng ta. Cho dù chúng ta có bỏ trốn, cũng không thể hãm hại Vương gia như thế...”

Lạc Nhạn thì thào nói: “Dạ, Vương gia là thiên nhân, nhất định có cách né tránh được sự điều tra của quan phủ. Chúng ta làm vậy chẳng qua chỉ muốn kéo dài chút thời gian mà thôi...”

Ta nằm ở bên giường, nghe bọn họ nói chuyện đã sớm động lòng thương cảm, muốn cho bọn họ một bất ngờ vui vẻ. Lại không thể ngờ được bọn họ lại nói ra bí mật này, khiến ta vui sướng không thôi. Chỉ trông mong sao bọn họ càng nói càng nhiều. Ta đã dùng châm phong bế kinh mạch hai tay, khiến cho nhịp tim không thể truyền đến cổ tay. Kỹ xảo này, ta đã nghiên cứu không ít thời gian, vất vả lắm mới nghiên cứu được. Lại nói tiếp, cũng không có gì, chỉ là tạm thời cắt đứt phần liên hệ giữa cổ tay và động mạch tim, khiến cho nhịp tim không thể truyền đến cổ tay được. Nhưng mà, thời gian kéo dài, tay có chút tê rần. Ta cố ý ghẹo đầu và ngực để chúng hoàn toàn ghé vào bên giường, chỉ để lộ bàn tay thon dài trắng nõn mà thôi...

287. Chương 289

CON NÍT

EDITOR: DOCKE

Như vậy, với sự tự tin của Tử Dạ cùng với kinh nghiệm ngày thường, trước tiên hắc sẽ xem xét mạch đập ở cổ tay. Chỉ cần nhịp đập của cổ tay hoàn toàn không có, hắc sẽ không hoài nghi vào phán đoán của mình, lập tức cho rằng người này đã chết. Dẫn đến tâm hoảng ý loạn, nói ra những lời không nên nói. Nếu như người này sống lại, hắc sẽ mừng rỡ như điên. Vậy tức là ta đã cho hắc thêm một cơ hội sống sót, muốn hắc đồng ý một chuyện, cũng không phải là không có khả năng.

Lại không thể ngờ được, bọn họ lại để lộ ra bí mật to lớn thế này.

Chỉ nghe Lạc Nhạn khẩn cầu, nói: “Nếu quan phủ biết được số con nít bị mất tích trong khắp cả nước, có một bộ phận đang ở trên thuyền này, quan phủ tất sẽ cho người đi điều tra. Nếu chúng ta muốn chạy trốn, chỉ có thể dựa vào lực lượng triều đình. Đến lúc đó, Vương gia đang bị nha dịch quan phủ cuốn lấy, không có cách nào bận tâm đến chúng ta. Dạ, chúng ta có thể trốn thoát mà...”

Tử Dạ vẫn không chịu đáp ứng. Lạc Nhạn cực kỳ thất vọng, nhìn Tử Dạ nói: “Thì ra, vẫn giống hệt như trước đây, trong lòng người chỉ có danh lợi của người mà thôi. Vì danh lợi, người đẩy ta vào lòng Vương gia. Vì danh lợi, ngay cả khi ta đang ở trong hiểm cảnh, người cũng không thêm để ý tới?”

Ta nằm phục dưới đất, nghe bọn họ nói chuyện mà giật mình rất nhiều, không khỏi bốc lên lửa giận. Tuyên Vương này vì kế hoạch của mình, không ngờ lại dám giết hại con nít. Hắn rốt cuộc là vì cái gì?

Tử Dạ chẳng qua chỉ thì thào nói: “Nhạn nhi, ta không muốn phản bội Vương gia. Mặc kệ Vương gia phái ta đi nơi nào cũng được, lẫn vào bên cạnh Thiên Bảo nữ vương, trà trộn vào Đại Lương, cho đến bây giờ ta đều không hề nghĩ đến chuyện phản bội Vương gia. Bởi vì, Vương gia đã cứu cả nhà chúng ta. Cả người cũng vậy, chẳng lẽ người đã quên rồi sao? Người cùng tỷ tỷ người, đều là do hắn cứu?”

Lạc Nhạn cười khổ: “Vương gia cứu ta, ta đương nhiên cảm kích. Nhưng mà, ta còn quá trẻ, không muốn chết sớm như vậy. Tỷ tỷ của ta... ta cảm thấy, nàng không phải là tỷ tỷ của ta...”

Ta nghĩ, khó trách có người nói cốt nhục chí thân. Xem ra, nàng vẫn có điều tra, vẫn cảm thấy bên trong thân thể của tỷ tỷ nàng đang ẩn dấu một con người khác. Lúc nàng đẩy ta ngã, cơn cuồng nộ chợt lóe lên trong ánh mắt là rất rõ ràng. Có lẽ, nàng đã sớm sinh lòng hoài nghi.

Tử Dạ á khẩu không trả lời được. Hiển nhiên không có lời nào để nói. Ta muốn bọn họ nói nhiều một chút về chuyện đám trẻ mất tích nên liều mạng nhịn xuống, không lên tiếng, lại cảm thấy cánh tay mình càng lúc càng tê rần rần. Bọn họ lại cứ dây dưa không dứt. Lạc Nhạn đau khổ cầu xin, Tử Dạ tránh tới tránh lui, rốt cuộc vẫn không chịu đáp ứng yêu cầu của Lạc Nhạn. Ta không thể nhịn nổi nữa, chuẩn bị tự động đứng dậy. Tính làm một con cương thi, dọa ma cho bọn họ sợ một vố. Sau đó thừa dịp bọn họ yếu ớt không phòng, đưa ra yêu cầu của ta, đặt thành đồng minh. Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng động ồn ào...

Lạc Nhạn cả kinh nói: “Vương gia dong thuyền rời bến, đã trở lại...”

Tử Dạ nói: “Chúng ta mau ra thôi...”

Hai người thùng thùng kéo nhau chạy ra ngoài.

Ta nghĩ, vì sao hắn lại về nhanh như thế được?

Lúc ấy, ta biết trong biển có một loại cá, tên là cá liên (loại cá chép vẩy bạc), khéo léo ẩn mình dưới tận đáy biển sâu. Ngẫu nhiên nói đến, nói ta mấy ngày nay trong miệng vô vị, nếu ra biển mà không được ăn mỹ vị này thì quả thật là không thú vị gì cả. Nói xong, còn nửa đùa nửa thật: “Nghe nói Vương gia tinh thông mọi thứ, chẳng biết có thể câu được cho ta một con cá liên chăng?”

Không thấy hắn trả lời, liền tự mình cố nỡ nụ cười, nói: “Thật ra ta chỉ nhiều lời mà thôi. Vương gia làm sao có thể đồng ý hạ mình, đi làm những việc này chứ?”

Tuyên Vương lại cười cười nói: “Chu U Vương đốt lửa đùa bốn chư hầu*, chỉ cầu mỹ nhân cười. Chỉ cần người cười, bốn vương cầu cho người một con cá thì có làm sao?”

Chuyện này quả là ngoài dự liệu của ta. Ta vốn không có việc gì làm, tốt cũng muốn phá cho hôi, muốn cùng hắn đấu khẩu một trận, không thể ngờ được hắn lại không chút do dự, đồng ý cái rụp. Thật sự dẫn theo mấy tên tùy tùng, lên một chiếc thuyền lá nhỏ rời bến đi câu cá...

Lúc này, ta mới nảy sinh ý tưởng, thừa dịp bày trò. Trước lúc Lạc Nhạn đến phòng rồi cùng nàng đấu võ mồm, làm cho nàng giận dữ đến mức đẩy ta một cái. Ta nhân cơ hội đó, té xỉu bên giường.

Chẳng qua là không thể ngờ được, hắn lại về nhanh như vậy. Ta ngồi dậy, bên trong khoang thuyền đã không có một bóng người. Xem ra, hai người bọn họ đã lẳng xẳng chạy ra ngoài đón Vương gia rồi...

Ta suy đi nghĩ lại. Nghĩ rằng, còn không bằng thừa dịp bây giờ, đến khoang thuyền xem thử, nhìn xem khoang thuyền rốt cuộc cất dấu huyền cơ gì?

Ta lén đi ra khoang thuyền, nhưng lại không gặp bất cứ trở ngại nào. Không khỏi kỳ quái, mọi người đi đâu hết rồi?

Đang nghĩ ngợi, lại cảm giác như thuyền cũng chậm chậm ngừng lại. Phía trước sàn tàu thuyền đến tiếng người tranh cãi ầm ĩ. Ta cúi thấp đầu đi qua, đã thấy phía trước thuyền lớn có một chiếc thuyền đánh cá ngăn đón. Trên chiếc thuyền đánh cá kia có một người thân như tháp sắt đang đứng, quét mắt nhìn qua thuyền này. Người đó, lại chính là Ngư Bá Thiên. Nhưng ta không nhìn hắn, mà nhìn về phía người đang đứng bên cạnh hắn. Người này thân gầy thon dài, trong tay cầm một bầu rượu, đang yên lặng uống rượu. Người này ta quá quen thuộc, đó không phải là Tiểu Phúc Tử sao? Trong lòng ta mừng rỡ như điên, nghĩ rằng, rốt cuộc hắn cũng nhận ra ta, đến tìm ta?

Nhưng khi nghe xong lời nói của Ngư Bá Thiên, ta mới biết được, trên đời có một loại tình, gọi là tự mình đa tình...

Ngư Bá Thiên nói: “Vị khách quan này, chúng ta tìm kiếm lâu ngày mới tìm được một con cá mập đen. Đang đuổi bắt thì lại bị các người bắt được trước. Mặc kệ tốn bao nhiêu tiền bạc, hy vọng các người có thể nhượng lại con cá mập đen này cho chúng ta...”

Hóa ra, Vương gia rời bến câu cá, không phải câu được một con cá liên mà là một con cá mập đen. Bản lĩnh của hắn, phải nói là cao cường.

Quả nhiên, ta thấy phía trên sàn tàu thật sự có một con cá mập cực đại, toàn thân đen bóng, hàm răng nhọn dữ tợn. Quả thật là một con cá mập đen.

Tuyên Vương đứng trên sàn tàu, vẫn mặc quần áo giản dị như trước, trên mặt đeo mặt nạ da người. Hắn lắc lắc quạt xếp, cười nói: “Con cá lớn này, cho dù tặng cho các người, vốn cũng không có gì đáng nói. Chỉ tiếc là, ta chưa bao giờ ưa thích loại người ỉ thế hiếp người, ngay cả ca nữ mà các người cũng bắt nạt. Không bằng cho ta xem năng lực của các người đi. Nếu các người có thể đánh thắng ba tên thủ hạ này của ta, con cá mập đen này sẽ thuộc về các người. Nếu như không thể, vậy các người cũng không được đi theo thuyền ta nữa, các người tự mình chịu thua, tự mình đi tìm con cá mập đen khác đi...”

Điều kiện này cực kỳ hậu đãi, chỉ muốn đối phương phái người lại đây đánh một hồi. Đánh thắng thì được cá, đánh không thắng cũng chẳng có tổn thất gì, đừng đi theo nữa là được.

Ta nhìn lại phía sau lưng bọn họ, thấy Lạc Nhận sợ hãi rụt rè đứng ở trong góc, còn Tử Dạ lại đứng cách xa nàg, hết sức chăm chú nhìn Vương gia. Đứng bên người Vương gia có ba người trung niên khuôn mặt lạnh lùng. Ngoại trừ Tuyên Vương, tất cả những người khác đều cố ý vô tình tránh nhìn đến ba người trung niên này, ngay cả tầm mắt cũng không dám...

Ghi chú

*Bao Tự được Chu U Vương sủng ái. Để làm nàg cười, nhà vua đã làm mọi cách. Sau nhiều lần cố gắng nhưng không thành, Quốc công Thạch Phủ tâu với vua là mình có cách làm cho nàg cười. Quanh đất nhà Chu cai trị vốn xây nhiều tháp dầu để khi có giặc kéo đến thì đốt các cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Quốc Công khuyên Chu U vương đốt lửa cho chư hầu đến để cho Bao Tự cười. U vương làm theo.

Quân chư hầu mấy nước lân cận trông thấy các cột lửa cháy, ngỡ là có giặc bèn hốt hải mang quân đến cứu. Đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc gì cả. Các chư hầu ngỡ ngác nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho nàg cười. Xong U vương lệnh cho các trấn chư hầu rút quân về vì không có giặc.

Đến một thời gian sau, vua Chu lại sai đốt lửa lần nữa và các chư hầu lại bị lừa để Bao Tự có được tiếng cười.

U vương say mê Bao Tự, xa lánh vương hậu họ Thân. Bao Tự sinh được một vương tử, U vương rất yêu quý, định lập làm thái tử và muốn phế truất thái tử Nghi Cữu. Cha Thân Hậu bèn liên hệ với quân Khuyển Nhung bên ngoài kéo vào đánh úp Cảo Kinh. U vương vội cho đốt lửa hiệu triệu chư hầu tới cứu, nhưng các chư hầu bị lừa vài lần nên tướng vua đùa, không tới nữa. U vương mang Bao Tự và con nhỏ bỏ chạy, bị quân Khuyển Nhung đuổi theo giết chết. Riêng Bao Tự bị vua Khuyển Nhung bắt về cung để mua vui.

Quân Khuyển Nhung cướp phá giết người kinh thành. Thân Hậu ân hận mang họa cho dân Cảo Kinh bèn viết thư triệu các nước chư hầu Tấn, Tần, Trịnh đến đánh quân Khuyển Nhung. Quân ba nước kéo đến

đánh tan quân Nhung. Vua Nhung bỏ chạy. Bao Tự thấy quân các nước kéo vào cung bèn thắt cổ tự vẫn.

288. Chương 290

LÊN THUYỀN

EDITOR: DOCKE

Ta không khỏi nhớ đến những lời mà Tử Dạ và Lạc Nhạn đã nói với nhau trong khoang thuyền. Tử Dạ nói thủ hạ của Tuyên Vương có đến mười tên cao thủ, ngay cả hắn cũng chỉ có thể tiếp hơn trăm chiêu. Như vậy, rất có khả năng chính là ba vị này.

Ta lại nghĩ đến, tuy Tiểu Phúc Tử không nhận ra Tuyên Vương nhưng Tuyên Vương lại biết Tiểu Phúc Tử. Tuyên Vương đã biết võ công của hắn cao siêu bao nhiêu lại còn đưa ra lời yêu cầu này. Ta nhớ đến lời nói của Tuyên Vương, không khỏi cả kinh. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có một điềm xấu. Tuyên Vương giống như cố ý muốn dụ Tiểu Phúc Tử lên thuyền vậy...

Ta không khỏi cẩn thận đánh giá lại, phát hiện con cá mập kia, dưới bụng hình như có máu loãng chảy ra. Ta liên tưởng đến một chuyện. Nếu như trong lúc so đấu, có người nấp trong bụng cá mập, chờ phục kích, như vậy, khi Tiểu Phúc Tử lên thuyền... Như vậy, trận so đấu lần này... chỉ chuyên nhằm vào Tiểu Phúc Tử... Là ám sát.

Ta chuyển tầm mắt về phía Tuyên Vương, chỉ thấy hắn chưa một lần nào nhìn về phía cá mập nhưng ba vị trung niên đứng bên cạnh hắn lại cố ý vô tình quét mắt về phía cá mập vài lần. Trong lòng ta càng thêm khẳng định. Bên trong cá mập, tất phải có bí mật.

Đúng lúc này, Ngư Bá Thiên thì thầm nói vài câu với Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử gật gật đầu. Có lẽ hắn sẽ đồng ý với đề nghị của Tuyên Vương. Ta thấy hắn đã buông bầu rượu xuống...

Ta gọi to một tiếng: “Vương gia...” Âm thanh này thật sự là vang tận mây xanh, nếu có chim bay, thể nào cũng sẽ có mấy con vấy cánh kinh hoàng rớt xuống. Vì thế, mọi người đều quay đầu lại nhìn ta, làm ta thấy ngượng ngùng...

Lạc Nhạn rầm một tiếng, té xỉu...

Tuyên Vương quay đầu nhìn ta. Ta thấy hắn hơi hơi nhíu mày một chút, liếc mắt nhìn qua Tử Dạ. Ta hiểu được, thì ra hắn sai Tử Dạ trông coi ta, không ngờ ta vẫn có thể chạy lung tung được.

Ta ra vẻ tội nghiệp, lại gọi một tiếng: “Vương gia...”

Hai tiếng vương gia có thể khiến Tiểu Phúc Tử nảy sinh một chút cảnh giác nào không? Xem ra là không có. Tiểu Phúc Tử chẳng qua chỉ hơi kỳ quái nhìn ta, hoàn toàn là ánh mắt khi nhìn một người xa lạ. Ta lại không thể gọi thẳng danh tánh Tuyên Vương ra được.

Đành phải chạy vội về phía Tuyên Vương, nói: “Vương gia, ngài mới ra ngoài một lát mà ta thiếu chút nữa đã mất mạng rồi đó, ngài có biết không?”

Tuyên Vương chau mày, lại liếc mắt nhìn Tử Dạ một cái. Tử Dạ vội đi tới, nửa quỳ nói: “Là do thuộc hạ thất trách...”

Ta thấy Tử Dạ toát cả mồ hôi lạnh, hiển nhiên là hắn vô cùng sợ hãi ta sẽ tố cáo với Tuyên Vương tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoang thuyền. Nhưng ta lại nói: “Vương gia, ngài ra ngoài, cũng không kêu ai mang thức ăn đến cho ta. Tử Dạ lại không chịu cho ta ra ngoài. Ta đói sắp chết rồi nè, ngài đền cho ta đi...”

Mồ hôi lạnh trên trán Tử Dạ ngưng chảy, thân hình rõ ràng cũng thả lỏng một chút.

Ta lại đảo mắt về phía cá mập, vui mừng rạo rức, nói: “Vương gia, ngài cũng thật uy phong. Chẳng qua chỉ kêu Vương gia cầu cho ta một con cá liên, không thể ngờ được Vương gia lại cầu một con cá mập đen về đây...”

Ta đi đến bên cạnh cá mập, vừa đá lại vừa chụp nó. Đương nhiên, con cá mập to lớn như thế, ta không thể nào lay động được nó đến nửa phần. Ta thấy Tuyên Vương có vẻ khẩn trương. Ba vị trung niên bên cạnh hắn, ánh mắt người nào người nấy đều có vẻ cổ quái. Ta càng thêm khẳng định, bên trong cá mập có bí mật. Mà những kẻ biết được nội tình, chỉ có ba vị trung niên bên cạnh Tuyên Vương mà thôi.

Tuyên Vương đi tới, cười nói: “Ta đã hứa với người, lẽ nào lại không làm được. Đáng tiếc, vây cá mập này, lại dẫn người đến đây tranh chấp.”

Trên chiếc thuyền đánh cá đối diện, Ngư Bá Thiên cao giọng kêu to: “Này, vị kia, lời các người nói có còn tính nữa không?”

Ta lớn tiếng đáp lại: “Cái gì mà tính với lại không tính. Ta nói không tính toán gì hết liền không tính toán gì hết. Con cá mập đen này, vốn là Vương gia bắt về tặng cho ta. Dựa vào cái gì mà người muốn đến hết cướp lại đoạt? Lại là người sao cái tên gấu chó chết tiệt kia. Ở trên bờ, bọn người làm cường đạo chọc ghẹo dân nữ còn chưa đủ, dám làm cướp biển nữa sao?”

Ngư Bá Thiên nghe xong, trông thấy là ta, có lẽ tự biết có chút xui xẻo. Ta rõ ràng nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện một tia hối hận, môi mở ra. Mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng nhìn lại thấy rõ ràng. Hắn nói rằng: “Lại là cái tên ẻo lả này, hóa ra lại là nữ tử, khó trách sao nói chuyện lại lợi hại như thế, giống hệt thứ đàn bà chanh chua...”

Tuyên Vương đi tới ngăn cản ta, cười nói: “Trên biển nhàm chán, bọn họ nếu đến cướp, không bằng cứ để cho bọn họ cướp đi. Người coi như được xem trò hay, không tốt sao...”

Cổ tay hắn nhẹ nâng, ý đồ không nói cũng hiểu. Ta bỗng nhiên cười nói: “Vương gia, hay là người muốn điểm huyết đạo của ta? Chẳng phải người đã nói, mặc kệ ta làm như thế nào, Tiểu Phúc Tử cũng sẽ không nhận ra ta sao? Thế nào, người sợ rồi à?”

Cổ tay hắn buông, đồng thời cũng bỏ qua ý đồ muốn điểm huyết ta. Ghé vào bên tai ta nhẹ giọng nói: “Bổn vương có gì phải sợ? Cho dù người có lớn tiếng gọi ta là vương gia, hắn vẫn không nghĩ đến ta chính là Tuyên Vương. Hơn nữa, cho dù hắn nhận ra ta thì đã làm sao? Tuyên Vương của Đại Tề, thanh danh tìm tiên thăm bạn truyền xa. Cho dù hắn biết, cũng chỉ cho rằng ta không muốn để lộ thân phận mà thôi...”

Ta nhẹ giọng cười nói: “Có phải cơ quan bên trong bụng cá, bọn họ cũng không biết không? Luận võ là phụ, ám sát là chính. Cho dù Tiểu Phúc Tử bỏ mình trên biển cũng sẽ không có ai biết, người bố trí màn ám sát này chính là Tuyên Vương ngài?”

Ánh mắt Tuyên Vương lóe lên, trong mắt hơi lộ ra vẻ bội phục, lại nói: “Người đừng ép ta phải điểm huyết cam của người...”

Ta biết, xem ra chỉ dựa vào sức của một mình ta thì không có cách nào loại bỏ được ý tưởng muốn giết Tiểu Phúc Tử của hắn.

Ta lại cười nói: “Vương gia, ngài yên tâm. Ta rất biết thân biết phận, sẽ không làm ra những việc ngốc nghếch lấy trứng chọi đá đâu.”

Nói xong, ta thối lui về một bên, ngậm miệng không nói. Tuyên Vương vẫn còn lo lắng, đưa mắt ra hiệu cho Tử Dạ. Tử Dạ nói: “Xin mời cô nương trở về khoang thuyền...”

Ta không nói được một lời, đi ở phía trước, tự mình trở về khoang thuyền của mình. Tử Dạ đi theo phía sau.

Đôi khi, ánh mắt một người được đại biểu ột ý nghĩa gì đó. Tựa như ánh mắt Tuyên Vương đưa cho Tử Dạ, có vài phần quý khí nghiêm nghị. Một ánh mắt đưa qua, hạ nhân đã biết mình cần phải làm gì. Nhưng thật ra, một ánh mắt lại có thể đại biểu cho rất nhiều loại ý tứ. Cho nên mới nói, bọn hạ nhân hiểu sai ý tứ của nó, cũng là chuyện rất bình thường.

289. Chương 291

NGƯ LẠT

EDITOR: DOCKE

(Ngư: cá, lạt: vị cay)

Trở lại khoang thuyền, ta nói thẳng: “Tử Dạ, Vương gia nói với người chưa? Muốn người giúp ta làm một chuyện?”

Tử Dạ mê hoặc nói: “Không phải Vương gia sai ta hộ tống người trở về khoang thuyền sao?”

Ta thở dài nói: “Vương gia biết gần đây ta không ăn uống gì, cho nên mới tự mình xuống biển câu cá. Không ngờ lại câu được một con cá lớn đến như vậy. Đáng tiếc, đã có người đi lên cướp đoạt. Ý của Vương gia là, người thừa lúc bọn họ đang đánh nhau, lẳng lẽ cắt lấy vị cá trên người cá mập đen kia, mang về đây.”

Tử Dạ rõ ràng không hề tiếp thu được chuyện mình đã lĩnh hội sai ý của Vương gia, chần chờ không nói.

Ta nói: “Thật ra, người nhìn ta xem, thật ra cũng rất dễ nói chuyện, chỉ cần ăn ngon thì cái gì cũng quên hết, cái gì cũng không để bụng. Nếu như thật sự bị những người đó cướp cá mập đen đi, khiến ý vị đã dâng lên đến miệng ta còn bị cướp đi, tâm tình của ta sẽ không mấy tốt. Tâm tình mà không tốt, tất sẽ nói ra những điều không nên nói... Hơn nữa, ta vừa trông thấy tên Ngư Bá Thiên kia là lại không vừa mắt. Cho dù hấn đánh thắng, ta cũng không muốn hấn lấy được vị cá mập đen...”

Ta đang ám chỉ cho hấn rằng, hấn không làm theo, ta sẽ bảm báo chuyện xảy ra trong khoang thuyền với Vương gia. Cho dù hấn nghi ngờ mệnh lệnh của Vương gia là thật hay giả thì cũng phải lo lắng về sự uy hiếp của ta một chút. Dù sao, chẳng phải chỉ cắt lấy một cái vị cá thôi sao? Cũng chẳng phải là chuyện gì to tát?

Ta thấy hấn trầm mặc không nói, biết hấn đã dao động, tùy tay lấy từ bên giường một cái gói đưa cho hấn, nói: “Cắt vị cá xong, đem gói bột ớt này rắc vào bụng cá, dọc theo vết rạch trên bụng cá mập là được. Ta muốn Ngư Bá Thiên cho dù có đánh thắng, chẳng những không lấy được vị cá mà chỉ lấy được một con cá mập đen đầy bụng đều là vị cay...”

Người bình thường, nếu đã tiếp nhận điều thứ nhất đều sẽ nhận thêm mệnh lệnh thứ hai. Huống chi, đây cũng không phải là mệnh lệnh gì to lớn. Hơn nữa, ta ở trên thuyền cũng đã có một khoảng thời gian rất dài. Tính tình của ta, có lẽ hấn cũng biết rõ, tính trò đùa dai thường xuyên và liên tiếp xuất hiện. Đương nhiên, mấy trò đùa dai của ta chỉ nhằm vào Tuyên Vương. Bây giờ lại chuyển sang Ngư Bá Thiên, chẳng qua hấn chỉ cho rằng ta đã cùng y kết thù ở tửu lâu, nhịn không được muốn ra tay chọc ghẹo y một chút mà thôi. Về phần vì sao lại dùng thủ đoạn thấp kém như thế... Ngày thường, thủ đoạn chọc ghẹo Tuyên Vương cũng có ỉnh chút nào đâu.

Tử Dạ không nói gì, nhận lấy gói bột ớt rồi đi ra ngoài.

Hấn hành động cũng rất nhanh. Chỉ mới qua một khắc, đã thấy hấn cầm vị cá đi trở về, đưa cho ta. Ta tiếp nhận vị cá, yên lặng chờ thời gian gói bột ớt kia phát tác...

Tiểu Phúc Tử lại uống một ngụm rượu, nghe Ngư Bá Thiên cùng tên phú thương kia lời qua tiếng lại thì có vẻ mất kiên nhẫn. Sau đó, thị thiếp bên cạnh tên phú thương kia từ đâu vọt ra, lớn tiếng kêu gọi: “Vương gia...” khiến hấn vô cùng kỳ quái, lại lơ đãng. Bởi vì theo như hấn biết, vùng phụ cận có rất nhiều tiểu đảo quốc, những người tự phong vương thống trị tiểu đảo quốc đều tự xưng mình là Vương gia. Tiếp theo, thị thiếp kia lại quay sang mắng mỏ Ngư Bá Thiên. Vậy mà tên phú thương kia vẫn không hề ngăn cản, rất hiển nhiên, người thị thiếp này đã nhận được sủng ái bao nhiêu.

Hấn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn người tiểu thiếp kia một cái. Trong lòng vừa động, lúc ánh mắt kia nhìn hấn, là một ánh mắt giống như đã quen biết với hấn từ rất lâu, rất hiểu con người của hấn. Nhưng khi hấn

nhìn lại một lần nữa, ánh mắt kia đã dời đi. Rốt cuộc, Ngự Bá Thiên cũng đã đôi co xong, quyết định phái người qua thuyền phú thương kia giao đấu. Hắn không kiên nhẫn nữa, phi thân xông lên sàn tàu của tên phú thương. Hắn không thể tưởng được, chỉ là một tên phú thương bình thường mà thủ hạ của hắn lại có công phu cao đến thế...

Nhưng mà, võ công dù cao đến đâu cũng không cao bằng hắn. Hắn bốc mình lên không trung, tả chưởng đánh về phía người trung niên kia. Lại nhìn thấy một tên thị vệ khác của tên phú thương thừa lúc mọi người không ai chú ý, lén lại gần cá mập đen, dùng một thân pháp cực nhanh, lưỡi dao sắc bén chém mấy nhát, cắt lấy vi cá mập đen rồi lén đi trở về. Hắn vội huy động bàn tay liên tục, bức cho hai tên trung niên đang công kích mình phải lui ra ngoài, cười lạnh: “Các người, ngay cả vi cá cũng đã sai người cắt trộm đi rồi. Chúng ta còn so với đấu làm gì nữa?”

Lúc này, mọi người mới chuyển ánh mắt đến cá mập đen. Thần sắc trên mặt tên phú thương kia làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái. Đó là loại thần sắc dở khóc dở cười. Lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái thì phát hiện, bụng cá mập đen lại kỳ quái run run. Vài tiếng ho khan vang lên, từ trong bụng cá lặn ra một người mặc áo đen. Hắn vừa nhìn thấy lưỡi dao sắc bén trong tay người đó, đột nhiên hiểu ra. Nếu như lúc mình đang đánh nhau rồi thối lui đến bên cạnh cá mập đen, người nấp trong bụng cá sẽ dùng lưỡi dao sắc bén kia ám sát mình, mình làm sao có thể né tránh?

Hắn suy đi nghĩ lại, trước sau vẫn không hiểu được vì sao tên phú thương chưa từng gặp mặt kia lại muốn dùng thủ đoạn này để cướp lấy tính mạng của mình?

Mà vụ ám sát này, là do ai phá hư?

Hắn nhớ đến đôi mắt quen thuộc kia, hình như hắn đã nhìn thấy vô số lần trong mộng.

Hắn không hành động gì, làm như không biết đến vụ ám sát này, lại lui về thuyền của mình, ra lệnh: “Đi theo chiếc thuyền buôn kia...”

Lại nghĩ, chiếc thuyền buôn này tuy bề ngoài không hề thần kỳ chút nào nhưng hiện giờ xem ra, cũng đã lộ điểm cổ quái khắp nơi. Ví như nói, nó vô cùng to lớn. Ví như nói, người trên thuyền, mỗi người đều có võ công không tồi. Còn có vị thị vệ lén đi cắt vi cá kia nữa, hắn cứ cảm thấy hình như đã gặp qua ở đâu đó rồi. Tuy rằng đã hoàn toàn thay đổi nhưng hắn vẫn cảm giác được, hắn đã từng gặp qua thân pháp của y.

Hắn nhớ đến hoàng hậu nương nương, Giả Tuệ Như đang mê man bất tỉnh trong hoàng cung. Lòng hắn liên tục đau từng cơn, nghĩ rằng, mặc kệ như thế nào, mình sẽ tìm được cách để chữa khỏi cho nàng.

Ta cũng không biết Tiểu Phúc Tử cho thuyền đánh cá đi theo ở đằng xa. Ta đã bị nhốt vào khoang thuyền. Nghe nói là do chủ tử hạ lệnh, không cho ta đi ra khoang thuyền nửa bước. Nhưng vẫn mang vi cá đi hầm cho ta một chén canh cực kỳ ngon lành rồi đưa tới. Ta uống chén canh mỹ vị này, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nghĩ rằng, Tiểu Phúc Tử xem ra đã tránh được một kiếp. Tuyên Vương muốn lấy tính mạng của Tiểu Phúc Tử cho nên mới xuống biển bắt cá. Cũng không biết hắn đã dùng cách gì, không ngờ lại có thể câu được cá mập đen, dự được Tiểu Phúc Tử cùng thuyền đánh cá của bọn hắn đi theo. Có phải hắn đã sớm phát hiện ra Tiểu Phúc Tử đi theo từ lúc rời bến, nên mới cố ý đi bắt cá mập đen?

Chỉ có điều, mặc kệ ta suy đoán như thế nào, đều không thể tưởng tượng ra được. Kết quả cuối cùng lại vượt qua cả sức tưởng tượng của ta rất nhiều...

290. Chương 292

BÀN CỜ VÀ QUÂN CỜ

EDITOR: DOCKE

Trận giao thủ lần đó, xem ra ta đã kích Tuyên Vương không nhẹ. Hắn không cho gọi ta ra khoang thuyền cùng nhau vui chơi giải trí nữa. Có đến vài ngày cũng không cho ta ra khỏi cửa khoang thuyền nữa bước. Ta nhàn nhã, lại ngẫu nhiên nhớ đến Tử Dạ, biết lần này có lẽ hắn cũng bị xử phạt không nhẹ. Nhưng biết làm thế nào đây? Mỗi bước đi đều hiểu tất phải có tổn thất. Nếu ta không muốn mất đi thứ gì thì chỉ còn cách hy sinh người khác. Huống chi, Tử Dạ đích xác còn thiếu ta một mạng... Kỳ thật, ta nghĩ như vậy cũng không khiến cho linh hồn của ta sống khá giả hơn chút nào... Thân ta đang ở khốn cảnh, làm sao có thể trốn khỏi đại hải mớ mịt này đây?

Lại mấy ngày trôi qua, ta không biết thuyền đã đi đến nơi nào, chỉ cảm thấy hôm đó, thuyền lay động đặc biệt lợi hại. Bên ngoài cuồng phong gào thét. Ta mới biết được, thuyền trên biển đang gặp gió lốc. Ta ngồi trong khoang thuyền, cứ cảm giác như thuyền lắc lư như đang đu trên dây. Bỗng nhiên cửa khoang thuyền mở ra, Tuyên Vương xuất hiện ở cửa, nhìn ta, hình như còn thở ra một hơi, nói: “Người cứ ở trong này, đừng có đi loạn...”

Ta nghĩ. Người nói vậy chẳng phải vô nghĩa lắm sao? Cho dù ta muốn chạy, cũng đâu có được. Mỗi ngày ta đều rất thành thật nha.

Vì thế, ta không để ý đến hắn...

Hắn đối với thái độ của ta, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: là tập mãi thành thói quen. Hắn đối phó với thái độ của ta, cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung: trí tuệ bình thường. Mặc kệ ta lãnh đạm với hắn cũng được, chăm biếm hắn cũng tốt, hắn làm như mình là tượng đá ngàn năm vậy. Về tươi cười trên mặt không chút sứt mẻ. Hắn thấy ta không hề hoảng sợ, vì thế mang lên nét tươi cười ngàn năm không đổi, khoát tay áo nói: “Hôm nay bóng đêm dày đặc, không bằng chúng ta dựng một hai ván cờ?”

Ta cười nói: “Bày bàn cờ cũng không xong. Vương gia lại có hứng thú chơi cờ, chẳng phải kỳ quái lắm sao?”

Ta chế nhạo hắn thế nào, hắn nghe xong luôn luôn đều làm như chưa nghe. Da mặt luyện đến bản lĩnh lì lợm. Hắn khoát tay, một tên người hầu từ ngoài cửa đi vào, mang theo một bàn cờ, bày ở trên bàn không ngờ lại không chút sứt mẻ. Hắn tùy tay lấy ra một quân cờ, đặt trên mặt bàn cờ. Quân cờ này cũng kỳ quái, không ngờ lại bị hút vào mặt bàn cờ, không chút sứt mẻ. Ta hiểu rồi, bàn cờ cùng quân cờ này, tất cả đều được chế tạo từ nam châm. Nếu như ở hiện đại, bộ cờ này cũng rất bình thường. Nhưng ở cổ đại, quả thật là độc nhất. Tài lực của Tuyên Vương thật đúng là lớn mạnh, ngay cả món đồ quái lạ này cũng có thể tìm được.

Hắn hạ xuống một quân cờ, ngồi ở ghế, lé mắt liếc nhìn ta một cái, ý bảo ta đến xem. Ta cứ chần chờ không nghe theo chỉ lệnh của hắn. Đảo mắt tưởng tượng, cô nam quả nữ ở chung một phòng, Tuyên Vương này cũng chẳng phải là quân tử gì. Nhìn dáng vẻ của hắn, đêm nay làm như muốn bám rễ xuống đất, ở lì trong khoang thuyền của ta nhất định không đi vậy. Nhưng nếu không chơi cờ, đầu óc hắn lại chuyển đến chơi trò khác, có thể ta sẽ mất nhiều hơn được. Vì thế, ta cũng đi qua, hạ một quân cờ. Thường xuyên qua lại, cũng cùng hắn cờ trống tương đương.

Một ván còn chơi chưa xong, ta bỗng nhiên nghe được trong tiếng cuồng phong réo rít, ầm ầm truyền đến một âm thanh phi thường kỳ lạ. Âm thanh đó giống như tiếng cục sạn rít qua đáy nồi sắt, cực kỳ kỳ dị. Khiến cho người ta nghe xong, tâm tình không tự chủ được liền buồn bực. Ta sững sốt, giương mắt nhìn qua Tuyên Vương, đã thấy hắn nhìn lại ta, nhẹ giọng nói: “Chơi cờ đi...”

Ta tập trung tìm óc vào bàn cờ, âm thanh kia liền biến mất. Hạ xong vài bước cờ, thả lỏng tâm tình, lại ầm ầm nghe thấy âm thanh kia.

Tuyên Vương hạ cờ xong, nhìn ta cười nói: “Người phải tập trung suy nghĩ cho kỹ mới được. Bằng không, ván cờ này, người có thể sẽ thua...”

Ta nhìn lại vào ván cờ, thấy quân trắng phe mình bị vây khốn một vùng lớn, sắp thua đến nơi, không khỏi trở nên nóng vội, tập trung tinh thần vào việc chơi cờ. Không ngờ lại không còn nghe thấy âm thanh chung quanh nữa, ngay cả tiếng khóc tiếng rít cũng đều biến mất.

Chờ đến khi ta hết sức chăm chú hạ xong mấy nước cờ, đắc ý dào dạt ngẩng đầu lên, lại thấy Tuyên Vương đang nhắm mắt vận khí, làm như đang phải chống đỡ với cái gì đó vậy. Ta đang nghi hoặc thì hắn mở mắt

ra, nhìn thấy ta hạ nước cờ đó, cười lạnh: “Người đi bước này, sai lầm rồi. Bổng vương có thể từng bước dồn người vào chỗ chết...”

Nhìn thấy bộ mặt này của kẻ thù, ta liền tức giận không thôi. Nghĩ rằng, nếu như ngay cả chơi cờ mà cũng không thắng được hắn, ta còn không bằng nhảy xuống biển chết quách đi cho xong. Vội hết sức chăm chú dốc hết kỳ nghệ, chỉ thấy mỗi nước đi của hắn quả nhiên diệu tuyệt, phá hỏng tất cả đường ra của ta.

Ta trầm suy ngàn nghĩ, nhìn chung toàn cục, vất vả lắm mới hạ được một nước, lại bị hắn phá hỏng. Vất hết toàn lực nghĩ ra một nước, hắn lại dễ dàng dành thắng. Ta càng rơi vào cảm giác kỳ quái, nghĩ rằng, Tuyên Vương chơi cờ như vậy từ khi nào. Ván cờ này chẳng lẽ là ván cờ Trần Lung*? Hắn lấy ván cờ của cổ nhân đến lừa gạt ta?

Tâm có chút suy nghĩ, không tự chủ được, ta buột miệng lầm bầm: “Đây không phải là thượng cổ tàn cục sao?”

Ánh mắt hắn lóe sáng, ha ha mà cười, nói: “Sao vậy? Người không tin bổng vương đến thế sao?”

Ta hiểu được, đây đúng là ván cờ tàn cục, hơn nữa, nếu tin hắn, con chuột cũng biến thành mèo.

Ta đẩy tay cười lạnh: “Ván này, ta không chơi nữa...”

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên ta lại nghe được âm thanh kỳ quái kia, sắc nhọn, quất ầm ầm, làm cho người ta nghe xong, tâm không tự chủ được mà kinh hoàng, phiền muộn...

Tuyên Vương đưa cho ta một quân cờ, nói: “Nói vậy chắc người cũng đã nghe thấy rồi đó. Thuyền chúng ta đang đi vào một khu hải vực, gọi là quỷ khốc trên mặt biển. Bổng vương cùng người chơi cờ, chính là muốn đánh lạc hướng chú ý của người, cho người giảm bớt sự chú ý vào âm thanh này. Ván cờ này cũng có công dụng bình ổn tính khí. Bổng vương đã nói đến nước này rồi, về phần người có chơi tiếp hay không, vậy phải xem ý tứ người thế nào...”

Hắn lại nói: “Mỗi lần bổng vương đi qua nơi này, vài người có công lực không đủ đều bị Quỷ khốc trận làm cho phát điên. Chẳng lẽ người thật sự muốn như vậy? Hoặc là, bổng vương dùng cách khác giúp người chống lại âm thanh này, để bổng vương độ công cho người?” Hắn dừng dừng rồi tiếp: “Chỉ có điều, cần phải thân cận da thịt mới được...”

Ta nghĩ, người nghĩ cũng đừng nghĩ, không khỏi rầu rĩ nói: “Chơi thì chơi chứ, có gì sợ mà không chơi. Cho dù người có mời tất cả cổ nhân đến giúp đỡ, ta vẫn phải chơi...”

Ghi chú:

Ván cờ Trần Lung: Theo như Thiên Long Bát Bộ, ván cờ Trần Lung là một thế cờ cực kỳ khó cho người chơi, quân binh hai bên đan xen, giằng co với nhau thành thế kẹt cùng cực, mà muốn giải được buộc phải tự sát một ít quân mình. Phải vào chỗ chết rồi mới sống, nhưng không phải ai cũng có gan làm. Phải vô ý vô tứ đặt bừa quân vào đúng cửa tử nhưng mà có duyên mở được cửa sinh như thầy chùa Hư Trúc mới xong.

291. Chương 293

CHƠI CỜ

EDITOR: DOCKE

Ta ngồi mạnh xuống, cẩn thận nghiên cứu tàn cục không biết của cổ nhân đã nhập quan tài nào để lại. Nghĩ rằng, người chết thì cứ chết đi, còn bày ra cái tàn cục chính mình còn không giải được này để hù dọa hậu nhân, bộ không sợ bị đoạn tử tuyệt tôn hay sao...

Ta vừa thăm mắng cổ nhân vừa cẩn thận nghiên cứu tàn cục. Nói ra cũng lạ, chăm chú nghiên cứu cờ quả thật có thể ngăn chặn được âm thanh kỳ quái kia. Hơn nữa, lúc suy tư về tàn cục, trên cơ bản là ngay cả âm thanh gió biển thét gào cũng giảm đi rất nhiều...

Ván cờ này, thật sự chơi đến sáng ngày hôm sau. Sắc trời sáng bừng lên rồi mà ta vẫn còn đang ở trong hoàn cảnh xấu, bị vây trong lồng cũi, bị ăn mất một đám quân lớn. Ta tức giận đến mức đem cả chín đời tổ tông của cổ nhân kia ra ân cần thăm hỏi một lần, nhưng... vẫn không nghĩ ra được...

Cũng không thiết quản đến Tuyên Vương đang ở một bên vui không kiềm chế, ung dung tự tại, tay cầm ly trà ngon nhấp uống không dừng.

Rốt cuộc, ta đành phải bỏ cuộc, nói với hắn: “Không chơi, không chơi nữa...” Nghĩ rằng, độ công thì độ công đi, da thịt thân cận thì cứ thân cận đi. Dù nói cái gì thì ta cũng phải nghĩ cách để trở về thân xác vốn có của mình. Thân xác này, để hàm trừ thủ của người chiếm chút tiện nghi cũng chẳng sao.

Hắn lại cười nói: “Không chơi cũng được, đã sớm vượt qua hải vực rồi...”

Ta cảm thấy mình đã mắc mưu, bị hắn hù dọa chết không ít tế bào não, tức giận khó kìm, hỏi hắn: “Vì sao không sớm nói cho ta biết?”

Hắn nói: “Sớm nói cho người biết, người sẽ đuổi bốn vương đi rồi. Bốn vương cùng người ở chung một đêm là cơ hội hiếm có. Bốn vương sao mà không quý trọng cho được?”

Ta nghĩ, cũng may trời đã sáng choang, không phải là lúc đêm dài thanh vắng dẫn dụ tội phạm, không trêu chọc tên vương gia kia nổi thú tính. Vượt qua một đêm này, dù có hoảng loạn nhưng không hề nguy hiểm gì.

Thấy hắn tâm tình rất tốt vì bù lại được ta cùng hắn chơi cờ cả đêm, ta quyết định giành chút ưu đãi, nhân cơ hội nói: “Vương gia, từ này về sau, ta có thể ra khỏi khoang thuyền này không?”

Nói xong, dùng đôi mắt to tròn nhìn hắn không chớp mắt. Nghĩ rằng, ánh mắt này của ta có thể khiến cho thần tiên trên trời cũng phải cảm động mà bay xuống.

Hắn lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta một cái, cực kỳ tao nhã nói: “Không được, trên biển nguy hiểm, bốn vương cũng không muốn bột ột trên thuyền lại biến mất, thuộc hạ của bốn vương lại bị người lừa gạt. Vì bị trừng phạt, Tử Dạ kia bị đánh gãy chân đến bây giờ vết thương còn chưa lành đâu! Hay là, người muốn tất cả mọi người trên thuyền đều bị đánh gãy chân? Ta đây cũng không dám cam đoan, trên vùng biển rộng lớn này cuối cùng có thể thuận lợi đạt đến mục đích hay không...”

Ta thu hồi ánh mắt, chua chát nghĩ thầm, thật là lãng phí biểu tình...

Không khỏi thở dài, trong lòng pha chút ảm đạm bị thương. Nghĩ rằng, có lẽ ta cũng chưa từng bị nhốt trong không gian nhỏ hẹp này lâu đến như vậy. Không khỏi lại nghĩ đến, từ sau khi linh hồn tán loạn lần thứ hai thì thường xuyên nằm mộng. Trong mơ, thường xuyên nhìn thấy mình bị nhốt bên trong một chiếc quan tài nhỏ, không ra được. Hiện tại, tình hình của ta có gì khác biệt đâu? Vì thế, ỉu rù nói: “Vương gia, nếu ngài không có việc gì thì ra ngoài cho. Hiện giờ quỷ khóc trận cũng đã qua rồi, chơi cờ cả đêm, ta cũng rất mệt mỏi...”

Ta phất tay làm một thế mời, mời hắn lập tức biến đi cho khuất mắt ta.

Hắn lại không nhúc nhích, đứng thật lâu trước mặt ta. Đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Sau này, mỗi buổi sáng, người có thể ra ngoài đi dạo một chút...”

Ta nghĩ, vừa nãy lúc ta cầu người, người chết cũng không mở miệng nhả ra, bây giờ sao lại nhả?

Ta nhìn hắn, hắn lại xoay người đi ra ngoài cửa. Bóng dáng cao lớn, đồ sộ. Ta dường như lại thấy được một tia hứng thú lấp lánh.

Càng ngày ta lại càng không hiểu nổi hắn. Cứ có cảm giác tính cách con người này bây giờ thần mật khó lường, tính tình biến hóa vô cùng.

Lại nghĩ, với tài trí của hắn, nếu Tề Thụy Lâm không phải là con ruột của hoàng hậu, vậy thì đến lúc cuối cùng, ai là người sẽ lên ngôi hoàng đế, quả thật cũng chưa thể biết được.

Chỉ có điều, ngẫm lại mỗi buổi sáng còn có thể ra ngoài đi dạo một chút, trong lòng không khỏi cao hứng hẳn lên. Vội chuẩn bị sẵn sàng, cảm thấy cũng không buồn ngủ, vì vậy liền đi ra ngoài. Hai gã hộ vệ đứng ngoài cửa thấy ta đi ra thì sửng sốt, vừa định ngăn cản thì ta nói: “Các người không nghe thấy Vương gia nói gì sao? Vương gia nói, mỗi buổi sáng ta đều có thể ra ngoài, ta thích đi đâu thì đi...”

Nghe thấy ta tranh luận với thị vệ, Tuyên Vương đã đi xa bỗng ngừng lại một chút. Hắn khoát tay áo, hai gã thị vệ khom người đáp một tiếng: “Tôn mệnh...”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, không quay đầu lại. Tấm lưng kia lại pha chút cảm giác giống như lão Diêm Vương đang khinh thường đám tiểu quỷ.

Ta tất nhiên là không thèm để ý đến hắn...

Chạy ra khoang thuyền, đứng trên sàn tàu, hình thấy mặt trời như ngọn lửa ở phía xa xa từ từ dâng lên. Chớp mắt đã nhuộm đỏ hơn phân nửa vùng biển. Trong làn nước có con cá bay vọt lên, bọt nước bắn tung tóe hiện lên trên màu vàng óng của mặt trời, tựa như minh châu rơi trên bàn ngọc. Tâm tình ta tốt hẳn lên. Nhớ đến Tề Thụy Lâm và hai đứa con ở phương trời xa, nghĩ rằng, bất kể thế nào, ta không thể thua Tuyên Vương được, không thể để hắn nhốt nữa. Cho dù có phải ở trong một thân xác khác... ta cũng không tin, Tề Thụy Lâm sẽ không nhận ra ta?

Ta đứng trên sàn tàu, phía sau có năm, sáu gã thị vệ mặc trang phục gia đình, cẩn thủ cương vị của mình. Thật ra, cũng chính là nhìn chăm chăm vào ta...

Ta nhìn thấy có mấy cái rương gỗ, nằm xếp trên mặt đất. Bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng vô cùng lãng mạn của nam nữ vai chính trong phim Titanic, nghĩ rằng: ta chưa từng đứng ở đầu thuyền bao giờ. Phỏng chừng ở chỗ này, đầu thuyền sẽ không đến lượt ta đứng, vậy thì đứng ở mép thuyền vậy? Nghĩ thế liền dịch chuyển hai cái rương gỗ, chồng chúng lên, sau đó đứng lên bên trên, đem hơn phân nửa thân mình hướng ra ngoài mép thuyền...

Bọn thị vệ, ban đầu không để ý đến hành vi của ta, chẳng qua chỉ là mắt to trừng mắt nhỏ, sau lại thấy ta đứng lên rương gỗ, vươn thân mình, lúc đó mới lăng xăng chạy tới, hô to gọi nhỏ:

“Cô nương, không được...”

“Vương gia, sẽ mắg...”

“Như vậy quá nguy hiểm, phải cẩn thận đó...”

...

Bọn họ thấy ta là nữ nhân của Tuyên Vương, kéo cũng không dám kéo, chỉ biết khuyên bảo. Ta tất nhiên sẽ xem lời nói của bọn họ như gió thoảng qua tai, càng vươn thân ra càng nhiều. Rất hiếm khi có thể cúi thắt lưng xuống, gần như có thể nhìn thấy vách thuyền khó thấy nhất.

Đúng lúc này, ta lại thấy phần vách thuyền chìm trong nước bên dưới, hình như có bóng đen di động, chợt lóe rồi không thấy. Nghĩ rằng, chẳng lẽ có cá. Vì thế, nhìn kỹ lại. Bóng đen kia lại bơi về phía trước vài bước, hơi hơi lộ đầu ra. Ta vừa thấy liền trấn động. Bóng đen đó là ngư (cá), nhưng lại là Ngư Bá Thiên. Vì sao hắn lại ở đây? Nếu hắn ở đây, vậy Tiểu Phúc Từ đâu? Thuyền của bọn họ đâu? Ta không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn ra mặt biển đánh giá xem có con thuyền nào hiện lên hay không. Lại thấy trên mặt biển không có lấy một vật thể nào. Bọn họ làm thế nào đi đến phần dưới của con thuyền này?

292. Chương 294

NGƯ BÁ THIÊN

EDITOR: DOCKE

Đang nghĩ ngợi thì có một đôi tay kéo ta trở lại. Âm thanh ôn hòa, không mang theo một chút tức giận nào của Tuyên Vương vang lên: “Thế nào? Nhìn cái gì thế?”

Ta nghĩ, tuyệt đối không thể để hấn phát hiện ra Ngư Bá Thiên được. Vội xoay người lại, cười nói với Tuyên Vương: “Làm vậy ngấm bình minh, đích thật là đẹp vô cùng. Dáng người ta thấp bé, không đứng ở chỗ cao thì khó mà thấy rõ được. Khiến cho Vương gia lo lắng hả? Đám thị vệ của ngài cũng thật là... chuyện gì cũng thích phóng đại lên. Chưa gì đã chạy đi báo với ngài. Ta chỉ nhìn một cái thôi, lại quấy rầy mộng đẹp của Vương gia rồi...”

Ta cẩn thận nhìn Tuyên Vương, thấy tóc mai của hấn thoáng có chút tán loạn, biết hấn cả đêm không ngủ, bây giờ đang lúc bù đắp. Nói không chừng còn đang ở cùng Lạc Nhận, vô cùng thân thiết. Lại bị đám thị vệ không biết tốt xấu này lôi từ trong ổ chăn lôi ra. Lại nói tiếp, nguyên nhân gây ra đều bởi do ta. Ta cảm thấy rất có lỗi với hấn...

Vì thế, cực kỳ hối lỗi nói: “Vương gia, ngài cứ tiếp tục về ngủ đi. Ta sẽ không làm những chuyện khiến ngài phải bận tâm nữa đâu. Mới nhìn một cái mà đã khiến ngài lo lắng đến nỗi tóc bạc mất mấy sợi rồi kìa...” Nói xong, ta đưa tay phủ lên thái dương của hấn, ẩn tình đưa tình nhìn hai sợi tóc mai, nhu tình như nước mà nói: “Vương gia, ta nhổ xuống cho ngài nha?”

Tuyên Vương không lên tiếng, có lẽ là mới từ trong mộng tỉnh giấc, còn đang lơ mơ chưa tỉnh hẳn. Hấn không tỏ vẻ phản đối, ta chỉ có thể nói, tính cảnh giác của hấn đối với ta vẫn còn chưa khôi phục.

Ta đưa tay giật một cái, rút không dưới mười sợi tóc. Hải lòng nhìn thấy biểu tình méo mó xuất hiện trên khuôn mặt hấn, lại phi thường hối lỗi nhìn nhúm tóc vừa nhổ, cẩn thận lấy ngón tay cuộn lại, nói: “Thật ngại quá, mới sáng sớm nên ánh mắt không tinh lắm. Có lẽ vì dính ghèn. Mà hóa ra, Vương gia thanh xuân niên thiếu, không hề có tóc bạc. Ta nhổ sai rồi...”

Ta nghe thấy trong cổ họng đám thị vệ chung quanh phát ra những tiếng thəm thì, giống như tiếng ếch kêu, chỉ thiếu chưa bật ra thành tiếng cười được thôi. Nhưng đảo mắt nhìn lại, người nào người nấy đều chững chạc đàng hoàng, khuôn mặt nghiêm túc như đang tham gia buổi lễ long trọng của hoàng gia vậy. Xem ra, nhổ tóc bạc trên đầu Tuyên Vương, thật giống như nhổ lông trên móng lão hổ vậy, làm cho bọn thị vệ chờ mong rất nhiều, lại cao hứng không thôi.

Biểu tình vắn vẹo của Tuyên Vương còn chưa khôi phục, lại nghe phía sau vang lên những âm thanh như ếch kêu của đám thị vệ, hừ lạnh một tiếng, âm thanh kia lập tức im bật. Hấn buông thất lưng của ta ra. Ta cho rằng hấn đang hết sức cố gắng nhịn xuống cơn bất mãn mãnh liệt trong lòng, liền cười dài nhìn hấn, xem hấn sẽ làm thế nào?

Hấn như cười như không, nói: “Chỉ cần người vui, cho dù nhổ hết tóc trên đầu ta cũng chẳng sao?”

Nói không biết ngược, làm toàn thân ta nổi da gà rậm rạp, lỗ chân lông cũng dựng đứng cả lên. Vội cười nói: “Vương gia thật là đại nhân đại lượng, không hổ là Tuyên Vương Đại Tề...”

Ta cố ý nói ra danh hào Tuyên Vương, chính là vì muốn cho Ngư Bá Thiên dán trên vách thuyền nghe thấy. Nói cho hấn biết, người trên thuyền buôn này không phải là phú thương, cũng không phải là tiểu hải đảo vương, mà là Tuyên Vương của Đại Tề. Tốt nhất là Tiểu Phúc Tử cũng đang nấp mình ở một chỗ bí mật nào đó trên mép thuyền nghe được, vậy thì quá tốt rồi!

Tuyên Vương nghe lời nịnh hót đã nhiều, cũng không bị viên đạn bọc đường của ta mê hoặc, ha hả cười nói: “Tuyên Vương Đại Tề sớm đã không còn tồn tại. Người đang ở trước mặt ngươi, chẳng qua chỉ là ta – Tề Tuyên Lâm. Không bằng, ngươi cứ gọi ta là Tuyên Ca?”

Răng nanh của ta lập tức bị chém rơi rụng, đành hút chút không khí, nói: “Tuyên ca? Không tốt lắm đâu. Nói cho cùng thì ngài vẫn là Vương gia, Tuyên Vương Đại Tề...” Lúc ta nói những lời này, âm thanh cất cao, hy vọng có thể vang xuống tận đáy thuyền để người đó có thể nghe được, “Ta cũng không dám gọi ngài là Tuyên ca...”

Tuyên Vương thấy ta hôm nay nổi hứng nói chuyện với hấn mấy câu, không giống như trước càng tránh xa hấn càng tốt, hiển nhiên vô cùng mừng rỡ. Lại không biết ta đang đánh ám hiệu cho người dưới thuyền, ha

ha nở nụ cười: “Bồn vương có nhiều nhất chính là thời gian, ta có thể chờ. Một ngày nào đó, bồn vương có thể khiến người gọi ta một tiếng Tuyên ca...”

Ta nghĩ, người nằm mơ à? Nằm mơ cũng đừng nằm mơ giữa ban ngày ban mặt, nằm mơ trên sàn tàu chứ? Ta không khỏi chép chép miệng, trong lòng mừng thầm. Chính hắn tự nhận mình là Tề Tuyên Lâm. Nếu Tiểu Phúc Tử có ở vách thuyền, nhất định sẽ nghe được.

Cũng may, hắn bị lời nói của ta hấp dẫn, không liếc mắt nhìn xuống dưới thuyền, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra trên vách thuyền có người đang bám vào.

Hành trình buổi sáng trên sàn tàu, cứ như vậy không bệnh mà chết. Vì không để Tuyên Vương có điều hoài nghi, ta thành thành thật thật trở về khoang thuyền đúng hạn. Trong lòng lại lo lắng như điên, không biết Tiểu Phúc Tử rốt cuộc thế nào rồi. Nghĩ rằng, xem ra nguyên nhân cũng vì trận gió lốc đêm qua, làm cho con thuyền bọn họ gặp tai ương ngập đầu. Hơn nữa, còn có cái gì Quỷ khóc trận nữa. Mặc dù ta ở trong khoang thuyền, cũng cảm nhận được âm thanh đó như muốn cướp hồn đoạt thần. Nếu không nhờ chơi cờ hấp dẫn toàn bộ tâm thần của ta, hơn nữa ván cờ đó đích xác là có công hiệu định thần thì quả thật, ta cũng không biết mình có thể qua nổi cánh cửa của Quỷ khóc trận hay không. Có lẽ, cũng bởi vì như vậy mà con thuyền của bọn họ mới gặp phải bất trắc?

Đến tối, đêm dài thanh vắng. Bởi vì hôm nay ta có vẻ nghe lời, không muốn làm ra nhiều chuyện, ngoại trừ sáng sớm có nhổ mất một nhúm tóc của Tuyên Vương... Cho nên trở về như trước kia, Tuyên Vương không phải nhiều người đến bảo vệ trước cửa khoang thuyền của ta nữa.

Ta nóng vội như điên, nghĩ rằng, người đang ẩn thân dưới đáy thuyền, không biết có Tiểu Phúc Tử hay không. Ta cho hắn nhiều manh mối như vậy, nếu hắn còn không hoài nghi gì về Tuyên Vương, vậy thì Tiểu Phúc Tử, ta không thêm làm bạn với người nữa!

Đợi mãi đến nửa đêm gần sáng, ta nhìn ra cửa sổ khoang thuyền. Bên ngoài, vàng trắng cong cong, ánh sáng cũng dần dần mờ nhạt. Mắt thấy ánh trăng sẽ hạ xuống, thái dương sẽ dâng lên, lòng ta dần dần chìm lắng. Chẳng lẽ, chỉ còn một mình Ngự Bá Thiên sống sót thôi sao?

Một người ở trong bóng tối yên tĩnh, thính giác sẽ trở nên đặc biệt linh mẫn. Đang trong lúc thất vọng, ta nghe thấy ở cửa khoang thuyền bỗng nhiên truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất. Ngay sau đó, cửa khoang thuyền nhẹ nhàng mở ra. Ta nhảy dậy khỏi giường, trong lòng tràn ngập hy vọng, hy vọng là khuôn mặt Tiểu Phúc Tử sẽ xuất hiện trước mặt ta ngay bây giờ...

Lại khiến ta thất vọng... Người đến không phải Tiểu Phúc Tử, mà là Tử Dạ.

Ta từ hy vọng chuyển sang thất vọng, tâm tình uể oải không thôi, nói: “Người đến làm gì?” Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không đúng. Vì sao Tử Dạ đột nhiên lại đi đánh lén hộ vệ canh cửa?

293. Chương 295

TIỂU PHÚC TỬ ĐẾN

EDITOR: DOCKE

Khổng khỗi cẩn thận quan sát hắn. Nhìn vào chiều cao, quần áo, thần thái, hắn chỉ có thể là Tử Dạ. Nhưng ta lại nhìn đến ánh mắt của hắn. Ánh mắt kia không phải là ánh mắt của Tử Dạ, chỉ có thể là Tiểu Phúc Tử mới có được ánh mắt ấy, thanh lãnh, nhiệt liệt, mê hoặc... Ánh mắt ấy lúc này liền mang theo mấy loại cảm xúc hoàn toàn khác nhau, nhìn ta.

Ta bèn hỏi: “Người là Tiểu Phúc Tử?”

Thân hình hần chấn động, nói: “Người, rốt cuộc là ai? Vì sao ta giả trang thành như thế mà người vẫn có thể nhận ra ta?”

Ta nói: “Trên thế giới này, còn có mấy người có thể gọi người là Tiểu Phúc Tử?”

Tiểu Phúc Tử hiện giờ đã không còn giống như ngày xưa. Địa vị của hần trên giang hồ giống như thần tiên vậy. Mọi người đều gọi hần là môn chủ, là Phúc gia. Thậm chí khi đến hoàng cung cũng không có ai dám gọi hần là Phúc công công nữa, chỉ gọi là Phúc gia. Ngoại trừ một người, trước sau như một vẫn cứ gọi Tiểu Phúc Tử. Gọi hần là Tiểu Phúc Tử, không có ai khác, chỉ có thể là ta. Bất kể thân là thái tử phi cũng được, hoàng hậu cũng thế, ta chỉ luôn gọi hần là Tiểu Phúc Tử. Có việc hay không có việc, vẫn là Tiểu Phúc Tử. Đáy lòng hần hiểu rõ nhất...

Hần mê hoặc thật lâu sau, ngọn lửa trong mắt càng lúc càng nóng cháy, nói: “Không thể nào, người không thể nào là nàng được. Nàng đang ở hoàng cung, hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể xuất hiện ở đây? Hơn nữa, thân hình lại hoàn toàn bất đồng...”

Ta không trả lời hần, chỉ nói: “Năm đó, người bị phụ thân người thân là phò mã gia vứt bỏ, mẫu thân bệnh nặng lại không có tiền bạc để khám chữa. Chỉ cầu xin Tiết Trường Quý kia có thể về nhà một chuyến nhưng hần lại ở giữa đường lớn, đi lên một chiếc xe ngựa hoa lệ. Lúc đó, ta đã cho người một trăm lượng bạc trắng... Thuận miệng nói một câu, thật ra lòng ta đau đến mấy ngày liền... Vào đến hoàng cung, người lại bị một phi tần nhỏ nhố bắt nạt. Ta dùng một cây trâm cài để cứu người thoát tội... lại thuận miệng nói một câu, thật ta đau mắt mấy ngày liền... Sau đó, người bị điều đến Tàng Thư Các, ta đã tặng người một quyển Cửu Âm Chân Kinh... Heiz, vốn ở trên tủ lâu kia, đã chuẩn bị cho người xem tờ giấy này. Ai ngờ người dù chết cũng không chịu nhìn ta, mà lại đi nhìn hai ca nữ kia đến hai lần...” Ta lấy ra tờ giấy có chữ Cửu Âm Chân Kinh được viết bằng thức ăn dạng lỏng, chứng thực mưu tính từ trước của ta... Cuối cùng cũng không phí công lãng sức.

Thấy ta nói một mạch như trả bài, Tiểu Phúc Tử dần dần động dậy, lại thì thào nói: “Việc này, chỉ cần là người có tâm, đều có thể điều tra ra được mà?”

Ta nói: “Thiên Bảo công chúa là huynh muội song sinh của người, người sưởi ấm giường cho người cũng là do ta giúp người tìm về, hai chuyện này thì thế nào?”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, che miệng ho khan một tiếng, trong mắt lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Chẳng lẽ người thật sự là nàng? Vì sao lại xảy ra chuyện thế này? Người vì sao lại đến đây? Người đang mê man trong hoàng cung kia, lại là ai?”

Ta nói: “Đến bây giờ, ta cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau trận ám sát trong hoàng cung hôm đó, linh hồn ta không hiểu sao lại đi tới nơi này, mà còn lọt vào thân xác này...”

Ta bóc mặt nạ da người trên mặt xuống. Hần nhìn thấy khuôn mặt sau chiếc mặt nạ là Trầm Ngư, hết chấn động lại giật mình: “Khó trách, có người không hề để ý đến hoàng hậu, ngược lại còn muốn cướp đi thích khách ám sát hoàng hậu. Còn chúng ta, bởi vì Trầm Ngư đã vô cớ ám sát hoàng hậu mà công cáo cả nước truy nã nàng. Lại không thể ngờ được, Trầm Ngư chính là Tuệ Như... Nhưng trước sau ta vẫn không hiểu, trên người người đã xảy ra biến cố gì thế này?”

Ta nói: “Có lẽ người cũng biết, chủ thuyền này là Tuyên Vương?”

Tiểu Phúc Tử gật gù đầu, liếc mắt lườm ta một cái: “Người ở trên thuyền kêu gọi lớn tiếng như vậy, ta đương nhiên biết. Hơn nữa, vào thời điểm đó, ta cũng đã sớm lên thuyền, lẫn vào đám thị vệ rồi. Vào thời điểm đó, còn chưa làm xong mặt nạ để giả trang thành Tử Dạ, cho nên đành phải giả làm một tên thị vệ tầm thường...”

Ta không khỏi ngạc nhiên: “Tiểu Phúc Tử, thân hình và tướng mạo của người khác xa Tử Dạ như thế, hần cao hơn người cả một cái đầu. Người làm thế nào có thể giả thành hần được, thân hình lại còn cao lên như thế?”

Tiểu Phúc Tử hoài nghi liếc mắt nhìn ta một cái. Cái liếc mắt đó cho thấy, hần đối với thân phận chân chính của ta có điều nghi ngờ. Ta đột nhiên hiểu ra, nói: “Tiểu Phúc Tử, ngay cả một cái hòm quần áo nhỏ nhỏ mà cũng có thể chui lọt vào được, lẽ nào lại không kéo thân cho cao hơn lên được?”

Ta nói, chính là ngày đó lúc Tiểu Phúc Tử giúp ta trốn ra khỏi hoàng cung đến Thục Trung, hắn đã ẩn thân trong hòm quần áo. Hắn nghe xong, nổi nghi ngờ trong ánh mắt tiêu tan hết, rốt cuộc đáy lòng cũng khẳng định, thừa nhận ta chính là Giả Tuệ Như.

Hắn còn thành thật giải thích: “Ta cũng không phải là không tin người, nhưng chuyện này thật quá mức kỳ quái... Cho dù người không nói ra những chuyện này, ta cũng sẽ nhận ra người. Dù sao, có thể dùng những cách cổ quái đó để lôi kéo sự chú ý của người khác, thủ pháp của người, chẳng khác trước chút nào...”

Tiểu Phúc Tử, bất kể là thành môn chủ hay là Phúc gia, ở trước mặt ta luôn luôn đáng yêu như thế. Ta hỏi hắn: “Các người theo đến đây, vì sao ngay cả thuyền đánh cá cũng không thấy?”

Trên mặt hắn hiện lên một tia kinh hoảng, khiến ta vô cùng kỳ lạ. Chiều theo đạo lý mà nói, với võ công cùng năng lực của Tiểu Phúc Tử thì không nên xuất hiện vẻ mặt như thế mới phải. Hay là, chuyện hắn gặp phải, là một tai nạn kinh khủng mà ngay cả hắn cũng cảm thấy sợ hãi?

Hắn nói: “Chúng ta rời bến, tổng cộng có năm mươi người, bốn chiếc thuyền đánh cá. Đều là thuyền đánh cá cực kỳ chắc chắn của Hắc Phong Bang. Nhưng đi qua hải vực đó, lại chỉ còn lại hai người. Bốn chiếc thuyền đánh cá kia cũng đều đã bị trận gió lốc đó đánh cho dập nát. Âm thanh kỳ lạ phát ra trong hải vực, khiến cho tất cả những thuyền viên trở mặt cắn xé, công kích lẫn nhau. Giống như phát điên phát rồ vậy. Ta chỉ cứu được một người, chính là tên Ngư Bá Thiên kia...”

Ta nói: “Thì ra, Quỷ khóc trận thật sự lợi hại đến thế sao?”

Ta kể lại cho hắn nghe chuyện tối qua ta chơi cờ cùng Tuyên Vương. Hắn trầm ngâm nói: “Thì ra hắn đã sớm có phòng bị. Xem ra, hắn thường xuyên dẫn người đi qua hải vực này. Khó trách, cho dù hắn nhìn thấy chúng ta đi theo phía sau cũng không hề ngăn cản. Có lẽ trong lòng hắn còn âm thầm mừng rỡ nữa. Một lần ám sát không thành, lúc này đây, chúng ta tất nhiên sẽ tự dút đầu vào chỗ chết.”

Ta nói: “Có lẽ, trong lần ám sát đó, bởi vì ta đã ở trên lầu lầu cho người ám chỉ, hắn nghĩ có lẽ người đã hoài nghi thân phận của ta, mới mượn cơ cướp cá mập mà ngăn cản thuyền của hắn. Cho nên, hắn mới ra tay ám sát. Nhưng thật không ngờ khi đó, người cản bản là không biết gì về thân phận của ta. Người đi lên, chẳng qua cũng chỉ vì muốn có cá mập mà thôi...”

294. Chương 296

HẢI NGOẠI

EDITOR: DOCKE

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Hiện tại xem ra, thể lực ngầm của Tuyên Vương vượt xa hơn rất nhiều so với những gì chúng ta thấy được bên ngoài. Hơn nữa, hắn đã đem thể lực của mình dời ra hải ngoại, chỉ để lại bên mình ba vị trung niên kia mà thôi. Ba người đó tướng mạo bình thường nhưng võ công rất cao, có thể được xếp trong mười đại cao thủ đương thời. Chỉ một lần luận võ, tuy rằng chỉ có một kết cục nhưng võ công của bọn hắn, ngay cả ta lúc ứng phó cũng phải cố hết sức lực.”

Ta nói: “Hơn nữa, trên thuyền này còn có vài điểm khiến ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Ví như nói, con thuyền lớn đến như thế, thân thuyền phía dưới tất phải có không ít phu chèo thuyền, cũng có thể có người đưa thức ăn xuống đó. Nhưng ta lại biết, ta chưa từng nhìn thấy người ở khoang thuyền tầng dưới đi lên bao giờ. Mỗi ngày, trên con thuyền lớn này quay đi quay lại cũng chỉ có mấy người: mười tên thủ vệ, ba gã trung niên, còn có Lạc Nhận cùng Tuyên Vương. Chiều theo đạo lý mà nói, không thể ít người như thế...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu: “Không sai, lúc ta ẩn mình dưới nước, đích xác nhìn thấy bên hông thuyền không hề thiếu những mái chèo đang khua động, mà còn rất đều nhịp. Xem ra, là có người đã nhận mệnh lệnh phải ở dưới khoang chèo thuyền...”

Ta nói: “E rằng cũng không chỉ như vậy. Như người nói, thuyền đánh cá của người lúc đi qua Quỷ khốc trận, nhóm thuyền viên bị âm thanh của Quỷ khốc trận nhiễu loạn, tất cả đều nổi điên. Nhưng trên con thuyền lớn này lại không hề phát sinh hiện tượng này. Thuyền viên của người đã là người của Hắc Phong Bang, nói vậy mỗi người đều có võ công rồi. Vậy mà chỉ có người cùng tên Ngư Bá Thiên kia tránh thoát được sự quấy nhiễu của âm thanh kia. Người không thấy là kỳ quái lắm sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Xem ra, trên thuyền này đích xác không hề thiếu điều bí mật, chỉ Tuyên Vương mới biết rõ mà thôi. Nếu chúng ta muốn thoát thân, trở lại Trung Nguyên, đích xác là phải biết rõ việc này mới tốt.”

Ta nhìn nhìn hắn, nói: “Nghe Tuyên Vương nói, chân Tử Dạ đã bị đánh trọng thương. Người phải chú ý, đừng để cho hắn phát hiện ra chút sơ hở nào.”

Tiểu Phúc Tử gật gù đầu, cười nói: “Nếu muốn giả trang hắn, đương nhiên đã biết chân hắn có tật.”

Ta nghĩ đến một chuyện, hỏi hắn: “Nếu người giả thành Tử Dạ, vậy Tử Dạ thật đâu?”

Hắn nhàn nhạt mà nói: “Vùng biển rộng lớn thế này, muốn ột ai đó mất tích là chuyện rất dễ dàng...”

Trong lòng ta căng thẳng, hiểu rõ ý tứ của hắn. Xem ra, hắn đã ném Tử Dạ xuống biển rồi. Ta nhìn khuôn mặt thanh lãnh của hắn, nghĩ rằng. Vài năm trôi qua, có phải tất cả mọi chuyện đều đã dần dần thay đổi rồi không? Trái tim Tiểu Phúc Tử cũng càng ngày càng lạnh, làm việc càng không từ thủ đoạn? Có lẽ cũng vì như vậy, hắn mới có thể trở thành đệ nhất cao thủ trên giang hồ?

Lại có lẽ, lòng nhân từ của ta, chẳng qua chỉ là lòng nhân từ của đàn bà?

Ta lắc đầu, rũ bỏ cảm giác không thoải mái ra khỏi lòng mình. Hỏi hắn: “Người có thể lên thuyền được, nhưng Ngư Bá Thiên phải làm sao? Hắn không có Rút cốt thuật, có thể giả trang thành ai đây?”

Tiểu Phúc Tử cười cười, nói: “Ngư Bá Thiên là một người dong duỗi trên biển, ba bốn mươi ngày cũng không thành vấn đề. Hắn có một tấm bè da dê, có thể giúp hắn đi theo đuôi thuyền. Mỗi ngày cứ ném xuống biển chút thức ăn, hắn cũng có thể duy trì...” Hắn nhàn nhạt nói tiếp: “Kể nào muốn đi theo, muốn thành người của ta, nếu ngay cả một chút bản lĩnh ấy cũng không có, làm sao có thể xứng đi theo ta?”

Biểu tình lãnh khốc của hắn quả là đúng chuẩn, không thể nghi ngờ. Có phải tất cả mọi người khi đã bước lên ngôi cao, đến cuối cùng đều sẽ trở nên xem nhẹ sinh mệnh?

Còn ta, lại vĩnh viễn không thể làm được điều này, cho nên, ta chỉ có thể là một nữ nhân.

Hắn bỗng nhiên nghiêng tai nghe ngóng, nói: “Ta phải đi, người tự giải quyết cho tốt, có người đến. Ta sẽ âm thầm theo bảo vệ người...”

Nói xong, vút một tiếng, biến mất...

Ta đảo mắt nhìn đã thấy sắc trời lộ rõ, trời đã sáng choang từ lúc nào không biết. Ánh trăng lặn dần ở phía Tây, vầng thái dương dâng lên. Từ cửa sổ khoang thuyền nhìn ra ngoài, bình minh trên biển quả thật giống như lửa thiêu vậy.

Ta nhớ lại, đã đến thời gian ta được ra ngoài hít thở không khí, có thể lên sàn tàu tùy ý đi lại, thưởng thức trời xanh biển xanh, cá mập dưới biển. Bọn thị vệ mang đến cho ta nước rửa mặt, lại đưa tới đồ ăn nước uống. Ta vệ sinh cá nhân, ăn uống xong thì đi ra ngoài khoang thuyền, lên trên sàn tàu. Trên sàn tàu có năm, sáu người đi theo trông coi ta, ánh mắt cũng không chớp lấy một lần. Trên sàn tàu sáng nay trống trơn, không có một vật thể nào. Mấy chiếc rương gỗ kia đã sớm bị bọn họ đem cất đi hết không còn một mảnh. Ngay cả một tấm ván gỗ cũng không có. Xem ra, phòng thủ ta cũng nghiêm thật, sợ ta lại giống như lần trước, vờn cả nửa người ra ngoài thuyền.

Biết có Tiểu Phúc Tử ở trên thuyền âm thầm bảo vệ mình, ta cũng an lòng hơn, cũng không muốn làm quái nữa. Ở sàn tàu phía trước dạo quanh vài vòng, lại chuyển qua sàn tàu phía sau cẩn thận quan sát. Hy vọng sẽ phát hiện được cửa ngầm đi xuống tầng khoang dưới chót hay cái gì đó. Đi hết một vòng lớn, nhưng lại chẳng phát hiện được gì.

Đang tìm, Tuyên Vương cùng Lạc Nhạn đi ra, đi lên sàn tàu. Sau sự kiện ta giả chết lần trước, Lạc Nhạn nhìn thấy ta lập tức ánh mắt lóe lên nỗi sợ hãi. Cũng không biết nàng có kể cho Tuyên Vương nghe chuyện lần đó hay không. Dù sao, từ đó về sau, rốt cuộc nàng cũng không đến khoang thuyền ta nữa. Có mấy lần ta cố ý đi đến bên cạnh nàng, nàng sợ đến mức lui vào một góc như con thỏ con vậy. Thật sự khiến ta nhìn thấy không khỏi đau xót, đáng thương, thật là đáng thương!

Nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, vốn tính không chào hỏi, làm bộ như không thấy cứ vậy bỏ đi, nhưng Tuyên Vương lại cười dài đi đến. Tục ngữ nói rất hay, có đánh cũng không nên đánh khuôn mặt tươi cười. Huống chi bây giờ ở trên thuyền này, hẳn chính là lão đại. Ta vội bày ra một khuôn mặt tươi cười, đứng lại nghênh đón.

Tuyên Vương nói: “Vi cá lần trước ăn có ngon không? Hôm nay cần phải đến một nơi, nơi này tên là Hắc Sa Cảng (cảng cá mập đen). Là bốn vương đích thân đặt tên cho nó. Nếu người còn muốn ăn vi cá nữa, bắt kể nhiều ít bao nhiêu, bốn vương đều sẽ bắt mang về cho người...”

Ta cười nói: “Cá mập ở đâu mà dễ bắt như vậy? Vương gia là người tôn quý, lại chỉ vì ta mà đích thân đi bắt cá mập. Ta làm sao tiếp nhận nổi? Chỉ có điều, hương vị cá mập lần trước quả thật rất ngon. Đến hôm nay trong miệng vẫn còn dư vị...”

Nói xong, ta chép chép nước miếng. Nghĩ rằng, người muốn xuống biển bắt cá mập, ta đương nhiên sẽ giúp người...

Ta cười cười nhìn hắn. Đây mặt hắn tràn ngập nhu ý. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên khuôn mặt hắn, làm như phủ lên một lớp màu vàng óng, tuần mỹ vô cùng, toàn thân tràn lan mị lực. Lạc Nhạn ngẫu nhiên nhìn thấy hắn, ánh mắt cũng tràn ngập sùng bái, có lẽ đã sớm ném Tử Dạ của nàng sang một bên từ lâu rồi. Đích xác là Tuyên Vương rất có bản lĩnh quyến rũ người khác. Đáng tiếc, cũng không phải ta...

295. Chương 297

HẮC SA CẢNG

EDITOR: DOCKE

Trong nháy mắt, thuyền đã đi đến một hải vực. Biển lớn, mênh mông vô bờ. Trời và biển hòa thành một màu, nơi nơi đều giống nhau. Nhưng hải vực này, nước biển cũng rất khác, màu sắc so với những chỗ khác đậm hơn rất nhiều. Vài nơi còn có màu đậm đặc như mực vậy.

Ta đang cảm thấy kỳ quái, lại thấy bên trong vùng nước có màu xanh đậm đặc kia có vô số con cá đang bơi tới. Sổng lưng cá màu đen, thành đoàn kết đội, tới lui tuần tra trong nước. Ta đột nhiên hiểu ra, trong nước biển màu đậm đặc này có vô số sinh vật phù du, cho nên mới dẫn dụ đám cá lưng đen kia tới lui tuần tra. Đang nghĩ ngợi lại thấy trong biển, có một con cá màu đen thui, rẽ sóng bơi thật nhanh đến. Trong lòng ta trầm xuống, đang bơi đến, không phải là cá mập đen đấy chứ?

Lại thấy có vô số cá mập đen bơi lại đây, có đến hơn mười con.

Tuyên Vương cười nói: “Vùng này, chính là hải vực được bốn vương đặt tên là Hắc Sa Cảng. Hải vực bình thường rất khó gặp cá mập đen. Nhưng ở đây thì khác, cá mập đen chẳng qua chỉ là một loài cá bình thường mà thôi. Người muốn ăn vi cá, bốn vương có thể bắt về cho người bất cứ lúc nào...”

Ta bỗng nhiên nhớ đến, như lời Tiểu Phúc Tử nói thì Ngư Bá Thiên vẫn đang còn ở dưới đuôi thuyền. Nếu đám cá mập này theo dõi, đến lúc đó tấn công hắn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Trong lòng đang sầu lo, Tuyên Vương cười nói: “Thế nào? Người lo cho an toàn của bốn vương sao? Đừng sợ, bốn vương sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu. Bốn vương còn muốn cùng người thành thân nữa mà...”

Trong lòng ta ngẫm bực, nghĩ rằng, điều ta lo lắng duy nhất chính là người không bị cá mập đen cắn chết. Nói: “Nếu vương gia muốn xuống biển câu cá, không bằng nhanh lên. Thuyền này đi rất nhanh, nháy mắt một cái đã đi qua hải vực này mất...”

Có lẽ trong lòng Tuyên Vương nhận định ta có vài phần quan tâm đến hắn, cố nén vui mừng mà nghiêm sắc mặt, nói: “Yên tâm, muốn bắt cá mập đen này, người bình thường đích xác là không phải chuyện dễ, nhưng với ta mà nói, lại vô cùng dễ dàng.”

Hắn phân phó thị vệ: “Ngư lão nhị, xuống chuẩn bị thuyền nhỏ đi...”

Thuyền nhỏ được chuẩn bị xong. Trên thuyền có một cái túi thật lớn làm bằng vải bố, đoán chừng chính là mồi câu. Ta không khỏi kỳ quái, đó là mồi câu gì vậy? Khiến cho Tuyên Vương tự tin mười phần, nói rằng tùy tiện cũng có thể bắt được cá mập đen?

Hắn mang theo, ngoại trừ bốn người đánh cá ra chỉ có ba vị trung niên võ công cực cao kia. Xem ra, hắn cực kỳ tín nhiệm ba người này.

Ta nhìn thấy bọn họ giương buồm xa xa, dần dần chỉ còn lại một chấm đen nhỏ.

Trở lại khoang thuyền, đợi trong chốc lát, Tiểu Phúc Tử – à, nên nói là Tử Dạ đi đến. Thần sắc trong ánh mắt cực kỳ ác liệt, nói: “Ta đã điều tra xong...”

Ta hỏi hắn: “Chuyện thế nào?”

Hắn nói: “Người không thấy người ở khoang thuyền dưới đi lên, cũng không thấy ai mang cơm xuống cho bọn họ. Đó là bởi vì, bọn họ cần ăn cơm không cần ăn cơm...”

Ta nói: “Sao có khả năng? Bọn họ không cần ăn cơm? Vậy làm sao có sức chèo nổi con thuyền lớn thế này?”

Hắn nói: “Người đi theo ta, nhìn một cái sẽ biết...”

Ta nói: “Vậy còn đám thị vệ trên thuyền?”

Hắn nói: “Hay là người còn chưa tin ta?”

Ta nghĩ cũng phải, bây giờ ba cao thủ võ công đã không có mặt ở đây, chỉ dựa vào võ công của Tử Phúc Tử, cần sợ bọn họ sao?

Tiểu Phúc Tử dùng thân pháp cực nhanh đưa ta đi xuyên trên thuyền. Ta mới biết được, sự tự tin của Tiểu Phúc Tử từ đâu mà có. Hóa ra, võ công của hắn lại cao đến nông nổi như thế. Xem ra, mấy năm qua ta sống an nhàn sung sướng trong hoàng cung, đích xác đã tách rời xã hội, hiểu biết về Tiểu Phúc Tử cũng chẳng còn như xưa.

Hắn mang theo một người mà thân hình vẫn nhanh như tia chớp. Người trên thuyền còn chưa phục hồi tinh thần thì bóng hắn đã xẹt qua rồi. Trốn trong góc phòng, ta nghe thấy có thị vệ nói: “Người có cảm thấy không, hình như có cái gì mới xẹt qua?”

Một tên thị vệ khác đáp: “Rõ ràng là người gặp ma giữa ban ngày rồi. Đang ở trên biển mà, làm gì có?”

Có thể thấy được Tiểu Phúc Tử nhanh đến mức nào. Những người đó cũng không xem hắn là người. Ta cứ tưởng hắn sẽ đưa ta đến nơi nào đó trên sàn tàu, nhưng hóa ra lại đi tới khoang thuyền của Tuyên Vương...

Khoang thuyền của Tuyên Vương là khoang thuyền rộng lớn nhất. Nhưng khiến ta lấy làm lạ chính là, trong khoang thuyền của hắn, màu tấm nệm lót giường và chăn mền đều giống hệt trong khoang của ta. Ngay cả bố trí cũng chẳng khác biệt là mấy, ngoại trừ rộng hơn lớn hơn. Ta nhìn, tâm lý cực kỳ mất tự nhiên, trộm nhìn qua Tiểu Phúc Tử. Hắn lại làm như không thấy, trực tiếp đi đến bên giường Tuyên Vương. Lấy tay đẩy một cái, giường tự nhiên dịch ra...

Hắn lại xốc ván giường lên.

Dưới ván giường, lộ ra một cái cửa động...

Ta hỏi hắn: “Nơi này chẳng lẽ không có cơ quan gì sao? Dễ dàng bị người mở ra như vậy à?”

Hắn có chút tự đắc: “Có cơ quan thì có ích lợi sao? Dù gì thì cũng đã bị đánh bật ra rồi...”

Ta nhíu mày nói: “Nếu Tương Vương biết được thì không tốt đâu. Nói đến cùng, chúng ta vẫn chưa tìm ra được làm cách nào trở lại Trung Nguyên. Nếu bây giờ quay thuyền trở lại, Quỷ khốc trận kia, chúng ta có lẽ không thể vượt qua nổi...”

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Cứ nói là do người mở ra. Dù sao thì Tuyên Vương cũng sẽ không trách phạt người đâu. Cùng lắm chỉ giam người trong khoang thuyền vài ngày thôi.”

Ta nói: “Hắn sẽ tin rằng một thiếu nữ yếu đuối như ta có thể khỏe đến mức mở được cánh cửa này?”

Tiểu Phúc Tử chững chạc dàng hoàng: “Nếu ta là Tuyên Vương, ta sẽ tin. Người luôn có thể dùng những phương thức mà hắn không thể tưởng được làm ra không ít chuyện không có khả năng. Hắn có cái gì không tin? Chứ chẳng lẽ hắn lại nghĩ trên thuyền có người âm thầm trợ giúp người?”

296. Chương 298

BÓNG NGƯỜI

EDITOR: DOCKE

Ta trầm nghĩ, có vẻ Tiểu Phúc Tử đã điều tra rất rõ về tính cách của Tuyên Vương, biết rất rành mạch. Chỉ có điều, có cách nào nữa đâu, nếu hắn đã phá hư rồi, duy chỉ còn kế này, được bước nào hay bước ấy vậy.

Hắn ôm ta, nhảy xuống cửa động.

Ta cảm giác chân đã chấm đất mới mở mắt ra. Hắn thấp lên một ngọn nến...

Cứ cho là ta là người hiện đại xuyên không đến đi, có gì mà chưa từng gặp qua, có chuyện gì mà chưa từng trải qua? Cho dù không có trải qua, cũng đã xem qua rồi...

Nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, vẫn vô cùng hoảng sợ...

Chỉ thấy, dưới ánh nến mờ mờ là một khoang thuyền thật lớn. Trong khoang thuyền có rất nhiều bóng người xếp thành hai hàng, tay cầm mái chèo, một trên một dưới khua rất đều đặn. Ta chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ ảo ảo. Kỳ quái chính là, thấy chúng ta tiến vào, chầm ngọn nến nhưng bọn họ vẫn không hề bị ảnh hưởng, vẫn cứ một trên một dưới khua theo một tiết tấu đều đặn. Làm như không nhìn thấy chúng ta tiến vào vậy.

Trong lòng ta kinh nghi bất định, nhìn qua Tiểu Phúc Tử. Ánh mắt Tiểu Phúc Tử cực kỳ lạnh lùng. Hắn nói: “Chúng ta đi lại gần nhìn, sẽ biết là chuyện gì...”

Đi được càng gần, ta càng giật mình, mờ mờ nhìn rõ hơn hình dáng của bọn họ. Mỗi người đều mặc quần áo giản dị, nhưng bọn họ giống như người máy vậy, vẫn cứ khua đều, một trên một dưới. Nếu như không có người quay đầu nhìn về phía chúng ta thì ta đã tưởng mấy người đang chèo thuyền này là... là một đám người chết...

Hơn nữa, đi được càng gần ta càng giật mình nhiều hơn. Dáng người bọn họ thấp bé như thế, bỗng nhiên khiến ta hồi tưởng lại những lời Lạc Nhạn đã nói trong khoang thuyền. Hoảng sợ nói: “Bọn họ, chính là đám trẻ con bị mất tích sao?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu, nói: “Phải...”

Ta nói: “Nhưng vì sao bọn họ lại biến thành thế này?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chúng ta lại gần nhìn xem sao. Ta cũng không rõ vì sao bọn họ lại biến thành như vậy...”

Ánh nền mờ mờ chiếu lên bộ dáng của một đứa trẻ trong số đó. Trên mặt nó, vẫn khờ dại như lúc mới sinh, nhưng da thịt trắng nõn lại hiện lên một tầng màu vàng, đôi mắt dại ra. Ánh nền chiếu rọi vào đôi mắt nó, cũng không thấy nó chớp mắt cái nào. Trên đầu nó có một ống trúc. Lúc nó chèo thuyền, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, dùng miệng ngậm ống trúc, làm như đang hút lấy thứ gì đó. Ta thấy, trên đầu mỗi đứa trẻ đều có một ống trúc như vậy. Mà mỗi một đứa trẻ đều lặp đi lặp lại động tác này: Chèo thuyền... hút... chèo thuyền... hút...

Ống trúc liên thông, tụ tập đến giữa một cái thùng trúc thật lớn...

Tiểu Phúc Tử thấy ta nhìn cái thùng trúc, nói: “Chứa trong đó, chính là dược vật (cây thuốc, lá thuốc). Thành phần cụ thể thì ta cũng không biết...”

Ta đi qua, mở thùng trúc ra. Quả nhiên, mùi thuốc đông y liền xộc thẳng vào mũi...

Trong lòng ta không khỏi dâng lửa giận tận trời. Không thể tưởng được Tuyên Vương lại dám làm ra những chuyện như vậy. Giết hại đứa bé, lấy dược vật để nuôi chúng, làm cho bọn chúng ngay từ lúc vừa mới cất tiếng khóc chào đời đã biến thành một đám người gỗ. Ngoại trừ chèo thuyền thì không thể suy, không thể nghĩ. Cũng khó trách sao lúc đám trẻ này trải qua Quỷ khóc trận lại không chịu chút ảnh hưởng nào. Bọn chúng sớm đã không có tư tưởng thì thử hỏi, làm sao lại bị ảnh hưởng?

Tiểu Phúc Tử đi đến một góc, gơ ngón nền lên, nói: “Người xem nơi này...”

Ta vừa thấy, trong lòng đang không có gì ngoài phần nộ lại gia tăng thêm một tầng bi ai. Chỉ thấy ở một góc khoang thuyền có mấy thi thể bé con, sắc mặt vàng như nền, làn da nhẵn nhúm, khác hẳn mấy đứa trẻ đang đứng thành hai hàng chèo thuyền kia. Mỗi đứa đều khô quắt như ông già, nhìn cũng biết, đó là mấy đứa trẻ đã bị trút hết tinh lực.

Tiểu Phúc Tử nói: “Sáng sớm hôm nay bọn họ căng buồm rời bến, lấy mỗi câu cá mập. Người có biết mỗi câu cá đó, là cái gì không?”

Ta phần nộ không thôi, cắn răng nói: “Chẳng lẽ là mấy đứa trẻ đã chết này?”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu...

Ta lẩm bẩm: “Hắn là Vương gia của Đại Tề, thân phận cao quý, vì sao, lại cứ phải làm ra mấy chuyện như thế này chứ? Loại hành vi này, gần như ma đạo. Hắn làm thế, là vì cái gì?”

Tiểu Phúc Tử trầm mặc thật lâu, sau đó đáp: “Có lẽ, hắn làm thế, là vì hắn vĩnh viễn cũng không thể chiếm được một người...”

Giọng điệu của hắn mặc dù đau đớn kịch liệt nhưng ta lại có cảm giác, dường như hắn có cảm giác đồng bệnh tương liên (cùng chung căn bệnh thì có cảm giác giống nhau, hiểu được nhau) với Tuyên Vương, không khỏi giận dữ, nói: “Tiểu Phúc Tử, người nói cái gì? Cho dù không thể đạt được nguyện vọng của mình, cũng không thể nào giết hại mạng người, giết hại sinh mệnh như thế được...”

Tiểu Phúc Tử thấy ta tức giận liền không lên tiếng nữa, chỉ nói: “Chúng ta ra ngoài trước đi. Lỡ Tuyên Vương trở về, chúng ta bị phát hiện, vậy thì có thể mất nhiều hơn được.”

Ta đang lúc tức giận bất bình, nhưng cũng biết rằng hiện giờ chuyện nào mới là quan trọng hơn, không thể để mất đi dù chỉ là nửa điểm. Vì thế, để cho Tiểu Phúc Tử ôm lấy, nhảy lên khỏi cửa động...

Vừa đi ra đã thấy trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, Tuyên Vương đang ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm một cái ống đồng, thần sắc trong mắt tựa đau tựa khóc, nhìn hai người chúng ta.

Đứng phía sau hắn, là ba vị trung niên kia...

Ta nhìn thấy hắn, trông thấy ống đồng trong tay hắn, bỗng nhiên hiểu ra. Hắn ở trên này đã nghe lén thật lâu. Bên trong khoang thuyền, hắn là cũng có một ống đồng như vậy liên kết, đem âm thanh truyền ra ngoài này. Trong lòng ta bỗng nhiên nổi cơn cuồng nộ, cũng không nhìn hắn, quay qua nói với Tiểu Phúc Tử: “Xem ra, hôm nay chúng ta phải đánh một trận mới có thể ra khỏi khoang thuyền này...”

Tiểu Phúc Tử lạnh giọng cười, nói: “Chỉ dựa vào ba người bọn họ thì không thể đối phó nổi ta...”

Tuyên Vương buông ống đồng xuống, bỗng nhiên cũng tháo mặt nạ da người ra. Ta thấy, sắc mặt hắn tái nhợt, phong thái tuyệt thế vốn có dường như đã bị ai đó lập tức tước đi.

Hắn nói: “Người đã hiểu rõ bí mật này...”

Ta lạnh lùng nói: “Người có thể lấy những đứa trẻ đó ra làm mồi câu, tại sao còn sợ ta biết được bí mật này?”

Hắn nhàn nhạt nói: “Người đã chết, vốn không thể làm được gì nữa. Những xác chết đó, trên người còn có không ít vị thuốc đông y quý hiếm. Mà cá mập đen, cũng thích ăn nhất là người như thế. Bỗng vương nấu cho người chén canh vì cá đó, người cũng uống rất ngon lành mà, không phải sao?”

Ta khó thở đến mức phải bật cười, nói: “Một Vương gia của Đại Tề thanh danh hiển hách, không ngờ lại dùng thủ đoạn hèn kém đến như vậy, coi thường sinh mạng như thế. Cũng may, ngôi vị hoàng đế Đại Tề không lọt vào tay người...”

Sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, đột nhiên lại cười to, nói: “Ngôi vị hoàng đế thì có là cái gì. Thứ ta muốn, vốn không phải là ngôi vị hoàng đế. Chỉ cần có người ở bên cạnh ta, cho dù chỉ làm một quốc vương của đảo quốc, bỗng vương cũng đã hài lòng lắm rồi...”

297. Chương 299

KIỆP TRƯỚC KIỆP NÀY

EDITOR: DOCKE

Ta lạnh lùng nói: “Người cho rằng, ta sẽ như người mong muốn?”

Hắn nở nụ cười, nhạt như cành liễu mảnh: “Người là người của bỗng vương. Kiếp trước của người đã kết thúc rồi. Hiện tại bắt đầu, chính là kiếp này của người. Mà kiếp này, là thuộc về bỗng vương...”

Hắn lại nói: “Người cho rằng, chỉ dựa vào Phúc gia cùng cái tên ngư dân đang bám ở đuôi thuyền kia thì có thể cứu người ra hay sao?”

Hắn vung tay lên, hai gã thị vệ áp Ngư Bá Thiên xuất hiện: “Ngư Bá Thiên này đã là rất hiếm có rồi, lại để cho bỗng vương phát hiện, trên thuyền của bỗng vương, không ngờ còn có thêm một vị môn chủ Tổ Y Môn...”

Thì ra, lúc hắn trên đường rời bến đã phát hiện ra Ngư Bá Thiên. Vì để mê hoặc ta nên vẫn rời bến câu cá như trước, trên đường đi mới quay trở lại, bắt quả tang tại trận.

Trong lòng ta cực kỳ phẫn nộ, nhớ đến những đứa trẻ trong khoang thuyền. Tuổi tác của bọn chúng còn nhỏ như vậy mà đã đánh mất sinh mệnh, biến thành những cái xác không hồn. Mỗi ngày đều đứng trong khoang thuyền không có thiên lý, đợi đến một ngày nào đó bị trút hết tinh lực.

Còn người trước mặt này, lại có thể bình tĩnh đàm luận chuyện này như thế.

Ta xoay mặt đi, không thèm nhìn hắn nữa. Sợ rằng bản thân mình sẽ nhẫn nhịn không nổi mà chửi ầm lên. Chỉ nói với Tiểu Phúc Tử: “Chúng ta lao ra đi. Nếu như không thành, thì làm ngọc thạch câu lửa vậy...”

Tiểu Phúc Tử gật gật đầu. Sau đó ngửa đầu, trong mắt hiện lên hào khí tận trời. Đột nhiên tháo mặt nạ da người xuống. Dáng người bỗng nhiên cất cao lên, cười một tiếng dài: “Hoàng hậu nương nương, ta mang theo nàng, lao ra đi, bay lên trời cao. Ta có thể cùng nàng chết cùng một chỗ, cũng là phúc khí của Tiểu Phúc Tử ta...”

Cho đến bây giờ hắn vẫn không gọi ta là hoàng hậu nương nương. Mỗi khi muốn kêu tôn xưng, nếu hắn không nói với vẻ hàm hồ mỉa mai thì cũng làm như đang nói chuyện với không khí vậy. Hiện giờ kêu lên, khiến cho nước mắt ta nhanh chóng chảy dài. Chúng ta nhìn nhau cười. Ở trong mắt đối phương, thấy được sự thương tiếc tri kỷ...

Tuyên Vương đột nhiên bật cười như điên, vừa cười vừa nói: “Bổn vương làm tất cả vì ngươi, hóa ra đối lấy, bổn vương ở trong lòng ngươi chẳng qua chỉ là một đại ma đầu. Tốt lắm, bổn vương sẽ làm đại ma đầu cho ngươi xem...”

Ta vốn không muốn nhìn hắn, nhưng nghe xong trận cuồng tiếu của hắn lại không nhịn được, quay đầu nhìn lại. Tóc dài của hắn xõa tung, bay cao. Ngửa mặt cuồng tiếu, nhưng trên mặt lại là hai hàng lệ rơi, ánh mắt đỏ bừng. Thấy ta nhìn hắn, trong mắt lại toát lên thần sắc như đau như khóc. Không hiểu vì sao, tuy rằng hắn đáng giận như vậy, nhưng ánh mắt khát khao của hắn, ta vẫn không tự chủ được cảm thấy đau xót trong lòng. Đó là một ánh mắt cực kỳ thống khổ...

Nhưng ta biết, giữa hai chúng ta sớm đã không còn cơ hội chuyển thành đường sống. Bắt đầu từ khi hắn bắt cóc ta đi, sớm đã chẳng còn gì nữa. Cái hắn gọi là ta sẽ tha thứ cho hắn, chẳng qua chỉ là hắn đơn phương tình nguyện mà thôi.

Hắn vung tay lên. Ba gã trung niên kia liền phóng lên, hợp lực đánh nhau với Tiểu Phúc Tử. Ta đứng ở một góc, cúi đầu mà tránh, nấp phía sau Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử vừa muốn chiếu cố ta, vừa phải ứng phó với sự tấn công của ba người, vốn tưởng rằng hắn sẽ luống cuống tay chân nhưng hắn lại cực kỳ lợi hại, cự tuyệt nhân nhượng. Tư thế điệu bộ đều vô cùng thoải mái thông dong, ngăn cản ba luồng công kích của ba gã trung niên ở trước người. Còn ba người kia, xem ra lại không dám làm quá. Có lẽ vì sợ xúc phạm đến ta, mỗi khi muốn đánh tới chỗ ta, lại cứ bó tay bó chân không đánh được.

Ta nhân cơ hội liếc mắt nhìn qua Tuyên Vương. Sắc mặt hắn vẫn trắng bạch như vậy, đứng ở một bên. Không giúp đỡ, cũng không nói lời nào. Chẳng qua chỉ đứng đó, bóng dáng tiêu điều đơn độc.

Hắn không nhìn ba người kia đánh nhau thế nào. Ánh mắt, trước sau chỉ mãi nhìn về phía ta. Lúc ta nhìn hắn, cùng đối mắt với hắn, bỗng nhiên phát hiện. Trong ánh mắt hắn, có nhiều nội dung như vậy: tựa bị thương, tựa thoải mái, lại tựa như hy vọng, nhưng duy nhất không có, chính là lo lắng...

Ta đột nhiên cả kinh. Vì sao hắn lại chắc chắn như thế? Chắc chắn rằng hắn nhất định có thể thắng?

Với thân thủ của Tiểu Phúc Tử, ta tin tưởng, ở trên thuyền này không có một ai là đối thủ của hắn. Hơn nữa, công lực khi đạt đến cảnh giới nhất định thì độc được bình thường đã không thể gây thương tổn đến hắn. Tiểu Phúc Tử đánh nhau với ba người kia, rõ ràng đang chiếm thế thượng phong. Vì sao Tuyên Vương lại không hề lo lắng chút nào?

Trên thuyền này, còn có thể có điều gì cổ quái nữa?

Ta khẩn trương suy nghĩ, nhưng trước sau vẫn không nghĩ ra hắn rốt cuộc sẽ dùng biện pháp gì. Trong khoang thuyền này nếu như có đặt cơ quan ngầm thì cũng chẳng lợi hại được bao nhiêu. Bởi vì không gian trong khoang thuyền vẫn chỉ có hạn, muốn đặt, cũng không đặt được cái gì.

Hắn lại ngồi bên cạnh bàn, lấy ra một cây sáo, thổi lên.

Ta nghĩ, không phải hắn muốn dùng cây sáo này để khống chế ai đó, tiến hành tấn công đấy chứ?

Tiếng sáo du dương. Ta khẩn trương nhìn chung quanh, cũng không thấy ai nhảy đến công kích. Đang cảm thấy kỳ quái thì hắn lại xoay người đi ra cửa khoang thuyền, đi ra ngoài, vừa đi vừa thổi sáo. Tiếng sáo càng thổi càng cao, như muốn bay lên tận trời. Ta vô cùng sốt ruột, lại không tài nào nghĩ ra được, hắn sẽ làm thế nào để đối phó với cục diện bế tắc này.

Tiểu Phúc Tử cũng thấy không đúng, cùng ba người kia giao thủ càng nhanh, nhưng tạm thời vẫn không thể thu thập được bọn họ.

Đúng lúc này, ta cảm giác như thuyền chậm rãi ngừng lại. Vốn thuyền đang chạy cực nhanh, lại từ từ yên lặng bất động. Ta cảm thấy sự tĩnh càng lúc càng bế tắc, lại không có kẻ nào sáng giá, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Tiểu Phúc Tử trầm giọng nói: “Chúng ta ra khỏi khoang thuyền này thôi...”

Sau khi tung ra một vòng chưởng phong như mưa rền gió dữ, đánh sâu vào, hấn mang theo ta phóng ra cửa khoang thuyền. Vừa đi lên sàn tàu, ta liền chấn động...

Trên thuyền lớn này chưa đầy trăm mét có đậu một chiếc khí cầu.

Không sai, là một cái khí cầu.

Khí cầu xem ra được làm từ vải bố, phía dưới có treo một cái rổ. Tuyên Vương sớm đã biến mất, có lẽ đã lên khí cầu đó rồi. Mà chuyện tồi tệ hơn chính là, ta phát hiện, chiếc thuyền lớn này đang dần dần chìm xuống. Ngay cả trên sàn tàu cũng có bọt nước rỉ ra.

Ba người đang vây quanh tấn công Tiểu Phúc Tử, hiển nhiên sớm đã biết được kết quả này, liếc mắt nhìn nhau. Rồi đột nhiên ngưng đánh, quay đầu kiểm, đột nhiên đảo ngược lại tự cắt cổ hủ mình...

298. Chương 300

KHÍ CẦU

EDITOR: DOCKE

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ba cái đầu mới vừa rồi vẫn còn đang yên vị trên cổ, nháy mắt đã rơi xuống đất.

Tiểu Phúc Tử nói: “Nhanh lên, chúng ta mau xuống thuyền nhỏ...”

Chúng ta chạy vội đến bên thuyền, đã thấy chiếc thuyền nhỏ kia chỉ còn là một cây cột buồm lộ ra trên mặt nước. Chúng ta nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc. Chúng ta mở khoang thuyền ra, nhìn thấy nơi nơi đều là thi thể. Thi thể của Lạc Nhạn, thi thể thị vệ... Có lẽ, mấy đứa trẻ trong khoang thuyền phía dưới cũng không thể nào giữ mạng.

Ta hỏi: “Ngư Bá Thiên đâu?”

Lại nghe thấy một tiếng kêu to: “Ân nhân, ân nhân...” Ngư Bá Thiên từ đầu thuyền vòng vo đi ra...

Ta nghĩ, vì sao Tuyên Vương lại thả Ngư Bá Thiên?

Nghe hấn kể lại, hóa ra hai tên thị vệ trông coi hấn, vừa nghe được tiếng sáo thì bỗng nhiên cắt cổ tự sát. Hấn cắt dây thừng, lại phát hiện khắp thuyền đều là người chết...

Ta không thể tin được, Tuyên Vương lại độc ác đến mức này. Chỉ trong nháy mắt, sinh mệnh tươi sáng khắp thuyền đều phải chôn cùng...

Xem ra, ba người chúng ta cũng không thể nào may mắn thoát khỏi.

Đúng lúc này, trong không trung lại truyền đến một âm thanh. Âm thanh đó nói: “Phúc gia, bốn vương biết ngươi võ công cái thể. Người trên thuyền của bốn vương, không có một ai là đối thủ của ngươi. Bốn vương đành phải vứt bỏ chiếc thuyền. Bốn vương nơi này, còn có một chỗ trống, có thể ột người nữa lên. Nếu ngươi muốn nâng sống sót, bốn vương sẽ giữ cho nàng một chỗ...”

Ta cùng Tiểu Phúc Tử nhìn nhau. Hấn hiểu suy nghĩ của ta, thừa dịp Tuyên Vương cho khí cầu hạ xuống, Tiểu Phúc Tử sẽ tấn công lên, cướp lấy khí cầu. Như vậy, chúng ta có thể trở về Trung Nguyên.

Tuyên Vương nói: “Nhưng bốn vương lại sợ võ công cực cao của Phúc gia, không dám hạ khí cầu quá gần, cho nên, đành phải đứng giữa không trung. Phúc gia võ công cái thể, không bằng hãy dùng nội lực nâng hoàng hậu lên, đưa vào giỏ của ta. Ta cũng có thể cứu được một mạng người...”

Nghe xong lời này, trong lòng ta trầm xuống, chìm vào đáy vực. Tuyên Vương này, rõ ràng là muốn lấy mạng của Tiểu Phúc Tử mà. Mắt thấy thuyền đã dần dần chìm nghỉm, nếu Tiểu Phúc Tử dùng nội lực nâng ta lên, đưa ta vào trong giỏ trúc, như vậy khi cầu đi xa, sẽ càng bay càng cao. Hẳn hẳn là sẽ không còn cơ hội cướp lấy khi cầu được nữa. Hẳn cùng với Ngư Bá Thiên, cũng chỉ có thể bỏ mình trong bụng cá mà thôi.

Nhưng nếu hẳn dùng khinh công ôm lấy ta, phi thân lên cái giỏ. Khoảng cách khi cầu cách mặt đất xa như thế, ta nghĩ, cho dù có võ công cái thể mức nào, bẽ theo một người cũng không có khả năng bay lên cao như vậy.

Ta thấy chung quanh con thuyền dần dần chìm nghỉm, từ từ vây đầy cá mập, mà còn càng vây càng nhiều.

Nơi này, chính là Hắc Sa Cảng...

Ta lớn tiếng kêu lên: “Không được, ta sẽ không theo người đi. Hôm nay, dù ta có phải cùng Tiểu Phúc Tử chết ở chỗ này, cũng không thềm đi theo người.”

Ngư Bá Thiên nói: “Không sợ, sau thuyền còn một tấm bè da dê, chúng ta có thể rời đi...”

Tiểu Phúc Tử lắc lắc đầu, nói: “Tấm da dê của người, nhiều nhất cũng chỉ có thể đủ chỗ cho hai người. Hơn nữa, người xem...”

Chung quanh, cá mập càng vây càng nhiều...

Ngư Bá Thiên nói: “Không sợ, ân nhân, người cứ cùng cô nương này đi đi. Mạng của Ngư Bá Thiên vốn là do người cứu. Ta sống thời gian lâu như vậy đã đủ lắm rồi. Người đưa nàng đi đi...”

Ta không khỏi nhìn vị hán tử cao lớn, thô lỗ này với đôi mắt khác xưa. Hán tử này thoát nhìn hung ác, nhưng đối với Tiểu Phúc Tử lại có tâm địa hiệp nghĩa như thế.

Tiểu Phúc Tử lại nhàn nhạt nhìn hẳn, lắc lắc đầu, nói: “Đi như thế nào? Trên biển vừa không có nước uống lại không có thức ăn, chỉ có một con đường chết mà thôi. Huống chi, nàng lại không có võ công...”

Ngư Bá Thiên còn định khuyên nữa, lại nghe phía đuôi thuyền truyền đến ‘Phịch’ một tiếng, hẳn kêu to “Không may rồi...”

Chúng ta vừa đuối qua lại thấy, trên tấm bè da dê kia đã bị cắm một mũi tên. Mũi tên xuyên thủng da dê, tấm bè da dê đang dần dần chìm vào đáy nước.

Tiểu Phúc Tử nói: “Xem ra, hẳn sẽ không lưu lại đường sống cho chúng ta ...”

Ta nhìn nhìn ánh mắt hẳn, kiên định như bàn thạch, thâm kêu không tốt, nói: “Tiểu Phúc Tử, người...”

Tiểu Phúc Tử trầm giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, thật xin lỗi...”

Đây là lần thứ hai hẳn gọi ta là hoàng hậu nương nương. Trong lòng ta, điềm xấu hiện lên càng sâu, vội hỏi: “Tiểu Phúc Tử, người không thể để hẳn uy hiếp. Hơn nữa, người cũng không thể nâng cao như vậy...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Nếu hẳn đã tính toán mỗi bước thật tốt, vậy ta nâng người lên, tất sẽ không có nguy hiểm. Hẳn, tuyệt đối sẽ không làm hại đến người...”

Ta vội la lên: “Tiểu Phúc Tử, nếu ta đi rồi, người làm sao bây giờ? Hẳn nhất định sẽ lấy mạng của người. Thuyền mà chìm, ở trên biển lớn mịt mờ này, người cùng Ngư Bá Thiên sẽ không có đường nào để trốn...”

Tiểu Phúc Tử cười dài một tiếng, nói: “Hoàng hậu nương nương, vi thần xin bái nương nương lần cuối...”

Hẳn bỗng nhiên quỳ xuống, cúi đầu trước ta. Nước đã dần dần dâng lên, nửa người dưới của hẳn, toàn bộ đều là nước. Trong lòng ta, bỗng nhiên tràn ngập sợ hãi...

Hẳn đứng dậy, đột nhiên cười nói: “Hoàng hậu nương nương, ta đã học xong điểm huyết rồi, chắc người không biết đâu nhỉ...”

Ngón tay hẳn điểm liên tục trên người ta. Ta cảm thấy thân mình bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, muốn động mà không thể động, miệng cũng nói không ra tiếng. Trong lòng ta vô cùng chua chát. Tiểu Phúc Tử

lãnh khốc bình tĩnh, Tiểu Phúc Tử đối với mạng người có thể khinh thường lãnh đạm, lại xem cái mạng nhỏ của ta quan trọng hơn tất cả. Ta thật là vô cùng may mắn, có được một người bạn như hần...

Ta cảm giác thân mình ta đang bay lên giữa không trung, trong lòng lại đau đớn kịch liệt không gì sánh kịp.

Tiểu Phúc Tử, chẳng lẽ từ nay về sau, chúng ta thật phải âm dương cách biệt hay sao?

Giữa không trung, có một sợi dây dài cuốn xuống dưới, quấn lấy thân thể ta, kéo ta lên. Quả nhiên, mỗi một bước Tuyên Vương đều chuẩn bị cực kỳ chính xác. Vì sợ Tiểu Phúc Tử đưa ta bay lên, cướp đoạt khí cầu, hần đã dùng khí cầu ở cực cao. Đoán chắc độ cao đó có thể giúp khí cầu tuyệt đối không thể nào bị cướp đoạt.

Hần giải huyết đạo cho ta, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Nếu như ngươi có thể vì bốn vương mà rơi lệ, cho dù bốn vương có phải chết như Tiểu Phúc Tử, cũng bằng lòng...”

Hóa ra, ta đã rơi lệ đầy mắt...

299. Chương 301

GẶP NẠN

EDITOR: DOCKE

Khí cầu bay giữa không trung, bên trong ngoại trừ Tuyên Vương còn có một người lưng đeo đoản cung, bộ mặt lạnh lùng, chòm râu bạc trắng. Thoạt nhìn thì trông có vẻ lớn tuổi nhưng khi liếc mắt nhìn kỹ lại cảm thấy hần cực kỳ trẻ tuổi. Hần có một đôi mắt trong suốt, rất ít tạp sắc nhưng lại lạnh lùng đến cực điểm. Lúc vừa nhìn thấy hần, tuy rằng ta đang lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Phúc Tử, nhưng cũng lập tức bị thần thái của hần hấp dẫn. Bởi vì ta chưa từng nhìn thấy ai như vậy, xuống tay ngoan độc mà vẻ mặt lại vô cùng ngây thơ khờ dại...

Ta thấy hần làm theo mệnh lệnh của Tuyên Vương, từng mũi tên một bắn vọt xuống dưới, nhắm ngay vào Tiểu Phúc Tử và Ngư Bá Thiên. Ta nhìn xuống phía dưới, Tiểu Phúc Tử đang đứng trên chiếc thuyền sắp sửa chìm xuống, ngăn chặn mưa tên, tả xung hữu đột. Tuyên Vương sai người này bắn tên xuống cũng không phải là muốn trực tiếp lấy mạng của Tiểu Phúc Tử, mà là ngăn cản hần ở trên thuyền tìm kiếm tấm ván gỗ hay thứ gì đó có thể chạy trốn...

Ta đảo mắt nhìn Tuyên Vương, hần ảm đạm cười, nói: “Chỉ cần ngươi mở miệng cầu xin ta, ta đã lệnh cho hần ngừng bắn...”

Ta lập tức nói: “Được, ta cầu xin ngươi, tha cho hần một con đường sống...”

Tuyên Vương không thể ngờ được ta làm hoàng hậu nhiều năm như vậy lại chẳng còn một chút cốt khí nào, nói cầu liền cầu, cũng chẳng phải suy nghĩ đắn đo gì cả. Thật ra hần không biết rằng, ở thời đại của chúng ta, lưu hành nhất chính là Hậu Hắc*. Kể nào không Hậu Hắc thì không phải là người...

Hần mỉm cười, nói: “Được, ngưng việc bắn chết bọn chúng. Bốn vương còn muốn giúp bọn họ đi nhanh một chút...”

Hần khoát tay chặn lại rồi làm một dạng thủ thế gì đó không biết. Cái tên tóc đen râu bạc kia lại kéo cung tên, bắn vọt xuống dưới. Ta nói: “Sao ngươi không chịu giữ lời?”

Tuyên Vương nói: “Ta đâu có kêu hần bắn người...”

Ta nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy mũi tên kia thật sự không bắn vào người, mà bắn ngay vào đầu của một con cá mập. Đúng là giúp bọn họ đi nhanh, chỉ có điều là đi chết...

Ta nhìn thấy đầu cá mập kia tuôn máu, nhiễm đỏ cả mặt biển...

Vốn thuyền vẫn chưa chìm hẳn, thi thể trên thuyền chưa rút xuống biển, vị máu tươi vẫn chưa phiêu tán ra ngoài. Nhưng chỉ vì mũi tên này, nước biển lại nhiễm đầu máu tươi. Cá mập ngửi được mùi máu tươi lập tức nổi cơn điên, vây quanh con cá mập bị trúng tên mà cắn mà xé. Chỉ trong nháy mắt, mặt biển quay cuồng, nổi sóng từng trận. Một số con không thể chen nhảy vào trong để ăn thịt đồng loại, không ngờ lại bắt đầu va chạm con thuyền, khiến cho con thuyền càng nhanh chóng chìm xuống. Nước tràn vào giữa thuyền, máu của xác chết hòa vào nước biển càng khiến cho cá mập thêm hưng phấn. Ta thấy, cá mập đen càng tụ càng nhiều...

Tiểu Phúc Tử cùng Ngư Bá Thiên cũng sắp sửa chôn mình trong bụng cá...

Tuyên Vương, thật đúng là đã giúp một tay. Chỉ có điều, đối tượng hẳn giúp không phải Tiểu Phúc Tử, mà là cá mập đen...

Ta biết, mặc kệ ta cầu xin hãn thế nào, hôm nay Tuyên Vương nhất định muốn lấy mạng Tiểu Phúc Tử. Huống chi, hãn chỉ mới giải huyết nửa thân trên của ta, nửa thân dưới căn bản là không thể đi lại. Đừng nói là không có võ công, cho dù có võ công cũng không thể là đối thủ của hai người bọn họ.

Ta bó tay hết cách, mắt thấy bọn họ ném những vật tương đối nặng trong khí cầu xuống dưới. Khí cầu càng lên càng cao, bay về phương xa.

Mà trên mặt biển, bóng dáng của Tiểu Phúc Tử và Ngư Bá Thiên càng ngày càng nhỏ, chốc lát thôi sẽ không thể nhìn ra được nữa.

Lúc này, ta mới đánh giá cẩn thận khí cầu. Phát hiện khí cầu này được chế tác cực kỳ tinh xảo. Bên trên có trang bị tay cầm chuyển đà có thể điều khiển khí cầu bay giữa không trung. Loại này cũng không phải là loại kỹ thuật mà cổ đại có thể chế tạo được. Ta không khỏi nhớ đến Thần Cung và những bộ sách bên trong nó. Chẳng lẽ Tuyên Vương đã lấy trộm sách trong Thần Cung rồi tìm người chế tạo ra khí cầu này?

Câu hỏi này, ta lại biết, cho dù ta có hỏi Tuyên Vương thì hãn cũng sẽ không trả lời. Càng làm ta ngạc nhiên chính là, giỏ trúc chia thành hai tầng trên dưới. Chúng ta bây giờ đang đứng ở vị trí tầng trên. Trong một góc giỏ trúc có một cái cửa động đi thông xuống tầng dưới. Bên trong là một không gian nho nhỏ. Nước uống, thức ăn, mọi thứ cần thiết đều có trong đó...

Ta không khỏi nhớ lại lúc còn ở hiện đại đã từng xem một bộ phim. Tên là ‘Tám mươi ngày vòng quanh trái đất’. Trong phim, chẳng phải cũng có một khí cầu như vậy sao? Ngay cả kết cấu cũng giống nhau như đúc?

Ta bị Tuyên Vương ôm, đưa xuống tầng dưới, ngồi trên một cái ghế dựa. Trải qua trận chiến này, tay hãn đã nhuộm đầy máu tươi, lại làm như không có việc gì, làm như bị hãn giết không phải là người vậy, ngược lại còn mang nước pha trà, hỏi ta: “Có khát không?”

Ta quay đầu đi, không muốn ngó ngang gì đến hãn. Lại nhớ đến Tiểu Phúc Tử, tuy hãn có võ công kinh thiên động địa, nhưng trong vòng vây khốn của mấy trăm con cá mập, chỉ e mạng cũng không giữ được lâu. Ta không thể không âm thầm thương xót...

Tuyên Vương lấy ra một ấm sắt nho nhỏ, dưới đáy phủ một lớp bụi than thật dày. Không ngờ lại thật sự đốt lò than, bắt đầu đun nước...

Ta nói: “Vương gia tôn quý, không ngờ lại đi làm mấy chuyện thế này, quả thật là phi thường kỳ quái...”

Tuyên Vương âm thầm cười: “Từ khi người lập gia đình, gả cho Tam đệ, mỗi ngày ta đều làm những chuyện như thế này. Trà ta pha, chỉ dành ột mình người uống...”

Ta nói: “Đáng tiếc, từ hôm nay trở đi, ta không uống trà nữa...”

Tâm tình hãn rất tốt, cười nói: “Không uống trà, thì cũng phải uống nước chứ...”

Ta nói: “Nước, ta cũng không uống...”

Hãn vẫn hòa hảo như trước, cười nói: “Nếu vậy, bốn vương nấu cho người một chén canh nhé?”

Ta nghĩ người này, bản lĩnh lì lợm cũng thật không nhỏ. Vì sao trước kia ta lại không phát hiện ra hãn có loại tinh thần này nhỉ? Ta nhắm mắt, ngồi xuống, không hề để ý đến hãn.

Hắn lại tiến đến gần, ngồi xuống bên cạnh ta, ôn tồn nói: “Tay nghề của bốn vương cũng không tồi, người thử xem?”

Ta vẫn như trước không thèm để ý đến hắn, hắn khẽ cười nói: “Chẳng lẽ muốn bốn vương dùng miệng mớm nước cho người?”

Ta bị hù dọa liền mở mắt, thấy trong chân mây của hắn mãn đây ý cười, nhìn ta. Làm như mùa xuân trong khắp thiên hạ, tất cả đều tụ tập trong hàng chân mây của hắn vậy. Hắn bây giờ, thật đúng là xuân phong đắc ý...

Ta tức giận không thôi, lại không thể làm gì được, đành phải uống chén nước sôi trong tay hắn...

Tên tóc đen râu bạc kia từ trên đỉnh giỏ trúc đu xuống, bước đến trước mặt Tuyên Vương mà không gây nên một tiếng động nào, chấp tay hành lễ: “Vương, chúng ta sắp đến rồi...”

Từ đầu đến cuối, hắn đều không liếc mắt nhìn ta lấy một cái. Khóe mắt cũng chưa từng quét qua một lần, làm như rất khinh thường ta. Ta cũng không thèm để ý đến hắn. Nghĩ rằng, chẳng qua cũng chỉ là nô tài, vậy mà còn bày đặt thanh cao. Người không để ý đến ta, ta cũng mặc kệ người.

Lúc này, Tuyên Vương lại bưng đến một chén nước sôi, còn nhẹ nhàng thổi thổi, đưa đến bên môi ta. Tâm tình ta cực kỳ không tốt, tất nhiên sẽ không uống, quay đầu qua chỗ khác. Hắn lại mặt dày mày dạn bắt ép ta uống. Nửa thân dưới của ta chưa được giải huyệt đạo, nhưng nửa người trên đã được tự do. Vung tay lên, đánh qua một cái. Chén nước bay lên, văng nước đầy trên mặt hắn. Ta không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao người không né?”

Ghi chú:

Hậu Hắc: Chữ “Hậu” có nghĩa là “Dày” và được viết rõ là “Mặt dày”; Chữ “Hắc” là “Đen”, cũng được viết rõ là “Tâm đen” hay “Tâm can đen tối. Cuối triều đại Mãn Thanh, Lý Tôn Ngô đã sáng tác ra Hậu Hắc Học chế giễu một cách sâu cay sự đen tối của một số chế độ chính trị với những bệnh tật, thói hư tật xấu trong chốn quan trường của xã hội Trung Quốc cũ.

300. Chương 302

XẢ NƯỚC

EDITOR: DOCKE

Nghĩ rằng, tuy nói người thân là vương giả, võ công không cao nhưng nếu muốn né một chén nước, vẫn rất dễ dàng mà?

Tuyên Vương để mặc nước trên mặt chậm rãi chảy xuống, cũng không lau khô. Hắn nhìn ta, bỗng nhiên lại cười, nói: “Chỉ cần người vui, bốn vương cho dù có ướt hết, cũng có là gì đâu?”

Lửa giận trong lòng ta bốc lên, lạnh lùng nói: “Cho dù người ngâm mình suốt ngày trong nước đá, ta cũng không vui nổi...”

Tên tóc đen râu bạc kia ở một bên nghe xong, lạnh lùng hừ một tiếng. Ánh mắt như đao nhìn về phía ta. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn ta, ánh mắt phức tạp cực kỳ, làm như ta là một đại sắc lang đang gây ra những hành vi đồi bại với đứa con gái chưa đầy năm tuổi của hắn vậy đó. Ta liền đưa mắt trừng trở lại. Hắn thu hồi ánh mắt, yên lặng ngồi ở trong góc.

Không gian trong giỏ trúc rộng lớn đến nỗi ba người ngồi bên trong cũng nghe thấy tiếng thở dốc. Ta càng cảm thấy không thoải mái.

Còn Tuyên Vương, thấy ta đánh đổ chén nước kia, lại tiếp tục đi đến bên ẩm, rót một chén nước khác, áp ủ trong tay, nhẹ nhàng thổi.

Ta thấy vậy, nhàn nhạt nói: “Cho dù người có đưa lại đây, ta cũng sẽ không uống...”

Tuyên Vương cười cười, cũng nhàn nhạt nói: “Người đổ một chén, ta liền rót một chén. Một ngày nào đó, người sẽ uống...”

Ta quay đầu đi, không hề để ý đến hắn. Không gian trong giỏ trúc nhỏ hẹp, lại vừa có thêm chuyển biến tốt đẹp: tên tóc đen râu bạc đến đây ngồi chung. Hắn nhắm mắt mà ngồi, dựa vào bên tường. Cảm giác được ánh mắt của ta, hai mắt chợt mở ra rồi lại nhắm lại. Nhưng chỉ trong một khoảng khắc đó, sấm rền điện lóe, khiến ta có cảm giác như vừa mới bị sét đánh trúng vậy... Đương nhiên, cảm giác này không phải là tiếng sét ái tình gì đó đâu...

Hắn cho ta một ánh mắt điện giật, đó là điện giật chân chính. Chẳng những tràn ngập ác ý mà còn có cả chán ghét nữa...

Ta biết, bởi vì Tuyên Vương mà hắn chán ghét ta. Có lẽ ở trong lòng của hắn, Tuyên Vương là một ông vua hoàn mỹ không hề sút mẻ. Nhưng hiện giờ, ông vua hoàn mỹ không chút sút mẻ đó lại đang cầm chén trà, thổi thổi nước sôi rồi dứt cho ta uống. Hắn không tức giận sao được...

Tuyên Vương, quả thật không thiếu những nghĩa sĩ trung thành vào sinh ra tử vì hắn. Giống như các thị vệ tự sát trên thuyền, giống như Lạc Nhạn, Tử Dạ. Đến cuối cùng, vẫn lựa chọn cái chết không chút do dự, chẳng qua chỉ vì hắn – Tuyên Vương...

Nhưng hắn, lại mà một tên đại ma đầu. Có thể không chút do dự lợi dụng những đứa trẻ tay không tác sát, chế thành những hoạt tử nhân (xác sống) chỉ vì muốn con thuyền lớn của hắn có thể vượt qua Quỷ khốc trận. Lúc thấy không ai có thể đánh nổi Tiểu Phúc Tử, hắn liền không chút do dự vứt bỏ con thuyền, thậm chí còn vứt bỏ tất cả tánh mạng của những người trên thuyền. Hắn nhấn tâm lại quyết đoán, đích xác là không ai có thể so sánh. Ngay cả Tề Thụy Lâm cũng không thể. Bởi vì, Tề Thụy Lâm coi trọng sinh mạng, còn hắn lại không từ thủ đoạn.

Đang nghĩ ngợi, Tuyên Vương lại cầm một chén nước đi tới. Ta quay đầu sang chỗ khác, hơn nữa còn dùng hai tay che mặt, úp mặt xuống đầu gối không hề nhúc nhích để tỏ vẻ ta đã quyết không để ý đến hắn nữa. Thật lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì, ta đành phải từ từ ngẩng đầu lên, nhìn lại phía trước. Đã thấy Tuyên Vương đứng ở trước mặt ta, hơi hơi mỉm cười, tay vẫn bưng chén nước.

Thấy ta ngẩng đầu lên, hắn nói: “Đừng lo, người nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi xong rồi uống. Bồn vương chờ được...”

Nói xong, bưng chén nước đứng trước mặt ta giống như Thiên Sơn hóa thạch vậy. Ta ngẩng đầu nói: “Ta sẽ không uống, người mau đi đi...”

Tuyên Vương cười cười, đi qua bên hông vài bước. Ta cứ tưởng hắn đã buông tha cho ta. Nhưng ai ngờ, hắn uống mạnh một ngụm nước rồi bước nhanh đến, tay trái nâng cằm ta lên, tay phải ôm lấy thắt lưng ta rồi hôn lên môi ta. Một ngụm nước từ trong miệng hắn truyền vào miệng ta. Ta không tự chủ được mà nuốt vào. Hắn không buông ta ra mà tiếp tục hôn thật sâu lên môi ta, hút. Hơi thở của hắn nóng rực. Nhiệt độ cơ thể ở vùng ngực cực cao. Ta nghe thấy tiếng trái tim hắn đập cực nhanh. Ta giãy dụa, muốn đẩy hắn ra. Đầu lưỡi của hắn lại xâm nhập, dây dưa cùng đầu lưỡi của ta. Thật lâu sau mới chịu buông ra, nói: “Về sau, nếu người còn không muốn uống nước ăn cơm, bồn vương sẽ rất nguyện ý mớm cho người như vậy...”

Ta oán hận nhìn hắn, nói: “Đưa cho ta, ta tự uống...”

Hắn cười dài, đưa qua một chén nước, nói: “Cũng đừng nên đổ, nếu đổ, bồn vương lại sẽ mớm vào cho người...”

Ta nhận lấy cái chén, uống một hơi cạn sạch, nuốt thẳng vào bụng rồi lại cảm thấy nước này có chút khác lạ. Trong nước hình như hơi hơi có vị ngọt. Vừa rồi uống chén đầu tiên cũng chưa phát hiện ra, đến chén thứ hai mới khiến ta cảm thấy nó khác lạ. Vị ngọt cực nhẹ, giống như tơ nhện, vừa mới cảm thấy thì vị ngọt đó đã biến mất rồi.

Sau khi Tuyên Vương hôn ta, khuyên ta uống nước, cái tên tóc đen râu bạc đang ngồi ở góc tường kia vẫn luôn làm như không thấy nhưng khi ta uống xong chén nước, hần lại mở mắt ra, nói: “Vương, sắp đến rồi. Nàng đã uống nước lam tuyền, không sợ...”

Tuyên Vương gật gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Lữ Trạch, vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn. Chúng ta bay qua vùng trời của bọn họ, cũng đừng để bọn họ phát hiện...”

Cái tên Lữ Trạch kia nói: “Vâng, hiện tại vào mùa này, vùng trời của bọn họ bị hắc vụ* (màn sương màu đen) quần quanh, chắc cũng sẽ không bị phát hiện. Chỉ có điều, Vương, nữ nhân này nếu như không chịu nổi, vậy thì...”

Ta nghĩ, cái gì mà nữ nhân này? Giọng điệu giống như đang nói đến củ cải vậy...

Tuyên Vương lạnh lùng nhìn hần, liếc mắt một cái. Hần không thể không sửa miệng: “Nếu vương hậu không chịu nổi, vậy thì sẽ rất phiền toái...”

Ta giận quá, mắng hần: “Người kêu ai là vương hậu? Ở đây không có vương hậu...” Không hiểu sao, thánh lực của ta lại trở nên cực kỳ tốt, ngay cả vương hậu hay hoàng hậu cũng phân định rõ ràng rành mạch. Trong lòng nhận định, hần đang gọi ta là vương hậu, vương hậu của Tuyên Vương.

Lữ Trạch cung kính thi lễ với ta rồi nói: “Vương hậu, ngài là vương hậu của Vương. Về sau, Lữ Trạch chính là thủ hạ của ngài. Ngoại trừ mệnh lệnh của Vương, mệnh lệnh của ngài, Lữ Trạch nhất định sẽ chấp hành...”

Ta nghĩ, người nói vậy chẳng phải vô nghĩa lắm sao? Trước thì nghe lệnh Tuyên Vương, sau lại chấp hành mệnh lệnh của ta. Vậy ta kêu người đi giết Tuyên Vương, người có giết không?

Cuối cùng, ta chỉ ra lệnh cho hần: “Rót cho ta một chén nước...”

Lữ Trạch quả thật đi qua, rót cho ta một chén nước sôi.

Ta lại uống một hơi cạn sạch, bỏ chén xuống. Nhìn thấy vòng tròn nước sót nơi đáy chén, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Ta đã uống liên tiếp ba chén nước lớn. Đến lúc đó, mắc tiểu thì phải làm sao bây giờ? Bây giờ đang ở giữa không trung nha. Con người ta, nếu trong lòng tưởng tượng đến vấn đề này, đều sẽ cảm giác đúng như thế. Ta mới vừa nghĩ đến liền phát hiện bụng trưởng căng, cực kỳ khó chịu. Trong lòng thầm kêu không tốt. Nhưng trước mặt là hai đại nam nhân, ta cũng không thể thất lễ được. Huống chi, một đại nam nhân trong đó, còn có sắc tâm với ta nữa. Ta nghĩ, ta phải nhẫn...

301. Chương 303

HẮC VỤ ĐẢO

EDITOR: DOCKE

Đang nghĩ ngợi, Lữ Trạch đã mở cửa tầng trên, phi thân nhảy lên. Vẻ mặt Tuyên Vương ngưng trọng. Hần đi đến, ngồi xuống cạnh ta rồi nói: “Sắp đến Hắc Vụ Đảo...” Hần cầm tay lấy ta, “Nếu trong lòng cảm thấy phiền muộn, lập tức nói cho ta biết, ta dùng nội lực giúp người...”

Ta đang phải sống dở chết dở chống trời với cái bụng đầy ứ, liên tục gật đầu. Hiếm khi thấy ta dụ ngoan như thế, hần không khỏi kỳ quái liếc mắt nhìn ta, lặp lại lần nữa: “Người nhất định phải nói cho ta biết đó, có biết không?”

Ta liên tục gật đầu, cảm giác không thể nhịn được nữa. Trên mặt không tự chủ được toát mồ hôi. Hần thấy bộ dạng kỳ lạ của ta bèn hỏi: “Người thế nào rồi?”

Ta không còn kiên nhẫn chịu đựng nổi nữa, nói: “Ta muốn đi xuống...”

Tuyên Vương nhú mày nói: “Người nói cái gì? Bây giờ đi xuống? Xuống chỗ nào?”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta muốn xuống mặt đất...”

Tuyên Vương nói: “Người có biết bây giờ đang đi qua địa phương nào hay không? Người muốn đi xuống? Tiểu đảo này, tên là Hắc Vụ Đảo. Vào mùa này, trên đảo hắc vụ bốc cao, tất cả đều là khói độc. Bốn vương vừa mới cho người uống, là nước lam tuyền. Chỉ có nước lam tuyền mới có thể giải được độc hắc vụ. Nhưng người không biết võ công, hắc vụ độc bá đạo không thôi, bốn vương muốn giúp người lưu chuyển nước lam tuyền, chống đỡ lại độc khí của hắc vụ...”

Ta thở dài, hữu khí vô lực nói: “Ta uống nhiều nước quá rồi...”

Tuyên Vương liếc mắt nhìn ta một cái. Đầu tiên, vẻ mặt là cảm thấy lẩn lộn, tiếp theo khóe miệng hơi hơi cong lên, sau đó liền cười ha ha... Ta nghe tiếng cười của hắn, thiếu chút nữa đã không thể khống chế, đành phải cố sống cố chết mà nén nhịn.

Cười xong, Tuyên Vương nhú mày ngó nhìn xung quanh. Lấy ra một ấm trà nho nhỏ, chính là cái mà hắn vừa mới đun nước, nói: “Ta thấy, hay là người dùng cái này, giải quyết trước đi. Người yên tâm, bốn vương đối với thân xác của nữ nhân này, một chút hứng thú cũng không có. Bốn vương sẽ xoay người sang chỗ khác...”

Ta tức đến nỗi thiếu chút nữa đã học máu tươi, trợn mắt lên trừng hắn, nói: “Cho dù ta có trứng bụng đến phát nổ, cũng sẽ không ở trước mặt người... cái đó...”

Tuyên Vương mím môi, hắc hắc cười thầm hai tiếng. Vừa cười vừa đi đến cửa tầng, rồi lại quay đầu nhìn ta. Ta tất nhiên rất tức giận, trừng mắt với hắn. Hắn nói: “Bốn vương đi lên trước, cho người một chút không gian riêng tư. Nhưng thời gian sẽ không có nhiều, người phải nhanh lên mới được...”

Nói xong, hắn phi thân lên tầng trên.

Ta đưa mắt nhìn cái ấm trà nho nhỏ, chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải tình huống thế này. Làm cao cho lắm vào, bây giờ phải làm sao đây? Tự dừng lại gặp phải tình huống xấu hổ thế này?

Ta đành phải chấp nhận đề nghị của Tuyên Vương, bắt đầu làm việc. Còn đùa dai nghĩ, tốt nhất là hắn quên mất tiêu trong ấm trà này có cái gì, đem cái ấm có chứa cái gì gì đó đi pha trà, ngửi ngửi rồi uống uống. Vậy thì hay ho quá rồi.

Ta không khỏi ha ha mà cười...

Thật ra, hắn cho ta rất nhiều thời gian. Ta giải quyết đại sự xong rồi, một lúc sau hắn mới xuống tới. Biểu tình cổ quái liếc nhìn cái ấm trà, lại thấy ta mặt mày hớn hớn, thần thái xấu hổ vừa rồi đã sớm biến mất, chậm rãi nói: “Người yên tâm, trí nhớ bốn vương rất tốt, tuyệt đối sẽ không quên trong ấm này không phải là trà...”

Biểu tình đặc ý trên mặt ta đành phải thu lại, trầm nghĩ. Hắn làm sao biết được trong lòng ta đang nghĩ cái gì? Thật là kỳ lạ...

Hắn cũng thu hồi biểu tình cổ quái kia, đi đến bên cạnh ta. Vẻ mặt ngưng trọng mà cầm tay ta. Ta cảm giác có một luồng chân khí từ cổ tay chui thẳng vào người. Tâm trí bỗng nhiên vô cùng thanh tỉnh. Tâm tình vốn bị không gian nhỏ hẹp này làm cho phiền muộn bỗng nhiên cũng trở nên tươi sáng. Lỗ mũi vô cùng mẫn cảm, bỗng nhiên cảm giác như có một mùi thoải mà không thoải, chui thẳng vào lỗ mũi...

Chân khí lưu chuyển, vận hành khắp nơi trong toàn thân, lại không cảm thấy có chỗ nào không khỏe. Mùi vị kia, theo lý mà nói, hắn phải làm cho ta cảm thấy buồn bực, nhưng làm như nó đã bị luồng chân khí kia ngăn chặn. Trong mũi tràn ngập là hương hoa lan. Hai cảm giác kỳ diệu cùng đập trên chóp mũi ta, khiến cho ta cảm thấy tinh thần tỉnh táo sáng khoái. Một chút cảm giác không khỏe cũng không có.

Hắn không ngừng truyền chân khí cho ta. Ta thấy Lữ Trạch lên xuống hai ba lượt, dùng ánh mắt lo lắng mà nhìn Tuyên Vương, cứ nói: “Vương, để thuộc hạ làm cho...”

Tuyên Vương cũng không để ý đến hắn, lạnh nhạt nói: “Nàng là nữ nhân của bốn vương, sao có thể để người động tay vào?”

Ta nghe xong, tự nhiên tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Cổ tay giãy dụa mấy lần nhưng lại tránh không thoát, vì thế hung tợn nói: “Người mà còn nói ta là nữ nhân của người, ta sẽ không khách khí với người đâu...”

Sự uy hiếp này tất nhiên không hề uy hiếp được hắn. Hắn ảm đạm cười, cũng quả thật không nói nữa. Chỉ cầm cổ tay của ta, tiếp tục truyền chân khí cho ta.

Hai canh giờ sau, Lữ Trạch xuống báo cáo: “Vương, đã qua đảo...”

Lúc đó, hắn mới buông ta ra. Sắc mặt có chút tái nhợt, ngồi xuống một bên bắt đầu vận khí. Lữ Trạch thấy vậy, lo lắng hỏi hắn: “Vương, ngài có khỏe không?”

Tuyên Vương nhắm mắt vận khí, chậm rãi gật đầu, nói: “Không có gì, bốn vương không sao...”

Lữ Trạch nhíu mày nhìn ta một cái, lại đi qua bắt song chưởng dán lên lưng Tuyên Vương, nói: “Vương, để thuộc hạ giúp ngài...”

Tuyên Vương không từ chối...

Ta thấy hai người bọn họ nhắm mắt ngồi đó, đỉnh đầu nhẹ nhẹ bốc lên khói trắng, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ cực kỳ tà ác. Nghe nói, trong lúc vận khí, tối kỵ chính là bị quấy rầy. Nếu như bây giờ ta dùng thanh đao đâm vào người Tuyên Vương, chẳng phải có thể bắt hắn chết không có chỗ chôn rồi sao? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, lại không thể ức chế. Ta nhìn xung quanh tìm kiếm vũ khí. Nhìn thấy trên người Lữ Trạch có một bao đựng tên liền đi qua, cười hắc hắc, rút trên người hắn ra một mũi tên, nhắm thẳng vào Tuyên Vương chuẩn bị đâm tới...

Tầm mắt quang đăng, lại nhìn thấy ấm trà đặt ở một góc sáng sủa, nhớ đến mặc kệ ta châm chọc hắn thế nào, châm ngồi hắn thế nào, hắn rốt cuộc vẫn che chở cho ta như châu như bảo. Vừa rồi lại chon truyền chân khí cho ta. Nguyên nhân cũng chỉ vì truyền chân khí cho ta mà nội lực của hắn mới cạn kiệt, mới để ta tìm được cơ hội này. Ta đối với hắn như vậy, có phải rất quá đáng rồi không?

Nghĩ đến đây, mũi tên trong tay ta không khỏi buông xuống. Nhưng lại nghĩ đến việc hắn bắt cóc ta xuất cung, vu oan ta là hung thủ ám sát chính mình, khiến cho ta có nhà nhưng không thể về, có người thân lại không thể gặp nhau. Nhớ đến vô số sinh mệnh đã chết đi theo con thuyền lớn chìm vào lòng biển cả, ta lại vô cùng căm hận. Cầm chắc mũi tên trong tay, lại nhìn thấy gương mặt tái nhợt, đôi môi mím chặt của Tuyên Vương, tay ta lại mềm xuống. Nghĩ, nếu như thật sự ám sát hắn, có lẽ Lữ Trạch cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Lại nói, cho dù có là mèo mù vớ phải chuột chết, giết được cả hai người này, nhưng giữa không trung bao la, một nữ tử không biết võ công như ta, có thể đi được đến đâu? Đáng thương, ngay cả nơi này là nơi nào ta cũng không biết. Ta còn muốn trở về hoàng cung, nhìn thấy đứa con ta chưa từng được gặp mặt.

302. Chương 304

THA THỨ

EDITOR: DOCKE

Suy đi nghĩ lại, ta vẫn buông bỏ mũi tên trong tay, ngồi thật mạnh xuống...

Bọn họ vận khí rất lâu, cuối cùng cũng ngừng lại. Ánh mắt hai người kỳ lạ nhìn ta rồi lại nhìn nhau. Lữ Trạch nhảy lên tầng trên, Tuyên Vương ở lại. Tuyên Vương nhìn ta, ánh mắt ôn nhu đến mức chảy nước đến nơi.

Hắn nói: “Cuối cùng nàng vẫn tha thứ cho bốn vương. Có thể thấy được, nàng cũng có tình cảm với bốn vương...”

Ta cười cười nói: “Không tha cho người, một mình ta làm sao có thể đáp xuống đất được, làm sao có thể trở lại Đại Tề?”

Hắn nói: “Mặc kệ thế nào, bốn vương tin tưởng, rốt cuộc sẽ có một ngày, nàng quên được Đại Tề...”

Ta nhàn nhạt nói: “Ta nghĩ, cả đời này ta cũng không bao giờ quên hoàng thượng, không bao giờ quên Đại Tề...”

Hắn không thể làm gì được, đành thở dài một hơi, nói: “Bốn vương rất có tính kiên nhẫn...”

Ta cười nói: “Ta cũng rất bền lòng, ta sẽ nghĩ ra cách để trở về Đại Tề...” Thật ra trong đầu ta, nửa cách cũng không có...

Hắn nhẹ nhàng cười, nói: “Bốn vương thích nhất, chính là nàng rất bền lòng. Nhưng bốn vương lại không hy vọng nàng bền lòng. Bốn vương mâu thuẫn quá phải không!”

Ta đột nhiên hỏi hắn: “Không có ấm trà đun nước, vậy ta muốn uống nước thì phải làm sao?”

Hắn không thể ngờ được ta sẽ hỏi hắn vấn đề này, sững sốt mất một hồi lâu rồi kêu to: “Lữ Trạch...”

Ta đang suy nghĩ xem tự đứng hắn gọi Lữ Trạch để làm gì thì Lữ Trạch đã từ cửa tầng nhảy xuống, nói: “Vương, có chuyện gì ạ?”

Tuyên Vương chỉ vào ấm trà, nói: “Đổ nó đi...”

Lữ Trạch đi qua, thấy bên trong còn nước, liền hỏi: “Vương, sao lại đổ nó đi, bên trong còn nước mà?”

Tuyên Vương nói: “Nước bên trong đã không còn là nước... Kêu người đổ thì đổ đi, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

Vốn định bắt hắn làm nô dịch, ai ngờ hắn lại sai Lữ Trạch làm. Ta vẫn là một tiểu nữ tử, da mặt vẫn rất mỏng. Đặc biệt là trong ấm trà đó, đích thật là đồ của ta. Ta không khỏi xấu hổ, đành phải ngậm miệng không nói, làm bộ như đang nhìn thứ gì đó trong giỏ trúc.

Lữ Trạch đi ra ngoài, một lát sau quay lại. Sắc mặt trở nên đỏ sạm, đặt ấm trà xuống, liếc ánh mắt cổ quái nhìn qua Tuyên Vương, lại không nói gì.

Ta trông thấy vậy liền chững chạc đáng hoàng mà nói: “Kêu thuộc hạ đi làm những chuyện như vậy, rất không thú vị a. Tự mình làm ra thì phải tự mình xử lý mới đúng chứ...”

Lữ Trạch nghe xong, sắc mặt càng thêm cổ quái, lại đưa mắt qua nhìn Tuyên Vương. Thấy hắn tìm lầm đối tượng, đáy lòng ta vui như hoa nở, sao lại không trợ giúp chứ? Vì thế càng thêm chững chạc đáng hoàng, nói: “Vương gia, sau này đừng làm chuyện như vậy nữa. Nếu truyền ra ngoài thì không tốt cho thanh danh của Vương gia đâu...”

Tuyên Vương cười khở. Mối với rằng muốn động, tính giải thích một phen, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng giải thích...Mấy chuyện loại này, cũng chẳng có cách nào giải thích, đúng không. Giống như đang đi chung xe taxi, đột nhiên có ai đó thả bom một cái. Mọi người đều tìm lầm đối tượng, trợn mắt mà nhìn một người đàn ông cao lớn. Nhưng thật ra, là do vị tiểu thư cực kỳ xinh đẹp, chững chạc đáng hoàng ngồi bên cạnh ông ta thả. Không lẽ người đàn ông kia lại ngượng ngùng nghiêm chỉnh đi giải thích rằng, không phải tôi, là cô ấy sao?

Trong bụng ta cười toe cười toét, nghĩ rằng, rốt cuộc cũng phun ra được một ngụm ác khí, tâm tình tốt lên hẳn. Chỉ tiếc, không có ấm để đun nước uống. Nhưng quay đầu lại nhớ đến cảnh ngộ của Tiểu Phúc Tử, tâm lại chìm vào đáy vực, rốt cuộc cũng không vui vẻ nổi.

Chúng ta đứng ở đỉnh giỏ trúc. Tuyên Vương chỉ xuống một điểm màu vàng nằm giữa một vùng nước biển xanh lam mênh mông, nói cho biết, đó là Trầm Tiên Đảo.

Ta nhìn xuống. Đó là một hòn đảo nhỏ, hẹp dài, tựa như một chiếc lá màu xanh biếc nổi trên mặt biển. Chung quanh hòn đảo có hơi nước bốc lên, nhấn chìm hòn đảo trong sự mông mông lung lung. Khí cầu càng lúc càng bay lại gần. Nhà cửa, bóng người cũng dần dần hiện ra rõ nét hơn.

Người trên đảo hiển nhiên cũng nhìn thấy chiếc khí cầu càng lúc càng đáp xuống gần. Lúc khí cầu đáp xuống một quảng trường, binh lính xếp thành hai hàng vô cùng chỉnh tề, chạy lên, ngửa lên không trung mà rống to: “Hoan nghênh Vương hồi đảo...” Lại rống tiếp: “Hoan nghênh Vương cùng Vương hậu hồi đảo...”

Ta không thể không hoài nghi, có phải sau khi Tuyên Vương mưu tính thật lâu, rốt cuộc cũng đã đạt thành tâm nguyện...

Thị vệ đứng trong quảng trường này, ai nấy đều mặc áo giáp giống áo giáp của quân đội Đại Tề. Đội ngũ chỉnh tề, uy vũ hùng tráng. Quảng trường tuy chỉ là nền đất cát, nhưng lúc bọn họ đi đến cũng không làm tung tro bụi lên. Bước chân nhẹ nhàng vô cùng. Mặc dù toàn thân mang đầy áo giáp, nhưng lưu lại trên mặt cát chẳng qua chỉ là mấy dấu chân lờ mờ. Khiến ta trong lòng âm thầm kinh hãi, càng thêm hiểu rõ. Đám thị vệ này, chỉ sợ rằng mỗi người đều có võ công cao cường. Thị vệ bình thường không thể nào sánh kịp.

Sau khi Lữ Trạch đáp giở trúc xuống, đám thị vệ cũng cung kính nghiêm chỉnh hành lễ với hắn. Hóa ra, địa vị của Lữ Trạch ở trên đảo này cũng không thấp. Có lẽ là nhân vật thứ hai, chỉ xếp sau Tuyên Vương.

Kiến trúc trên đảo bắt chước hoàng cung Đại Tề, tường hồng ngói xanh, mỹ nữ như mây. Ta cùng Tuyên Vương ngồi trên loan kiệu, được nâng đến hoàng cung của hắn. Hộ tống hai bên là một đám người trầm mặc không nói. Chỉ có điều, trang phục của bọn họ khác nhau, khác hẳn trang phục Trung Nguyên. Ai nấy đều có nước da ngăm đen, bóng loáng tỏa sáng. Hơn nữa, đa số đều tóc ngắn. Phụ nữ đều vẽ lên mặt những đường sọc ngang đậm màu. Vài người còn có đôi mắt màu xanh lam nữa. Nhìn thấy bọn họ, ta cứ tưởng mình đã đến Nam Phi rồi chứ. Xem ra, đây chính là dân cư nguyên gốc của hải đảo này.

Bọn họ nhìn thấy đoàn người chúng ta, ánh mắt lóe ra vẻ kính sợ. Thấy chúng ta đi qua, tuy rằng cũng quỳ xuống bái chào nhưng ta lại không nhìn thấy ánh mắt sùng kính phát ra từ nội tâm giống như của dân chúng trong nước Đại Tề nhìn thấy Tề Thụy Lâm lúc chàng xuất cung vi hành.

Dân chúng nơi này, có lẽ là đang phải chịu sự thống trị đàn áp của Tuyên Vương, cho nên thần thái của bọn họ mới run rẩy như thế. Ta không khỏi nhớ đến thủ hạ đã tự sát cùng đám trẻ trên thuyền, trong lòng thầm nghĩ. Nếu lúc ấy ở trên khí cầu, lúc Lữ Trạch trị thương cho hắn, ta lấy mũi tên đâm vào tim hắn thì trên đời này, có lẽ đã ít đi một tên ác ma rồi...Chẳng qua chỉ vì bảo toàn chính mình, dường như có chuyện còn chưa buông bỏ được. Nói cho cùng, ta vẫn chưa được gặp mặt đứa con mới sinh ra nữa.

Tuyên Vương không biết trong lòng ta đang hăm hở tính kế mưu hại hắn, tiến lại gần nói: “Chờ chút nữa đến hoàng cung rồi, nhất định nàng sẽ chấn động, lưu luyến không thôi...”

Ta nhàn nhạt nói: “Vương gia hình như vẫn chưa rõ ràng. Trên thế giới này, ngoại trừ tướng công và các con của ta ở Đại Tề ra thì không có cái gì đáng để ta lưu luyến nữa...”

Vấn đề này, chúng ta đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Bởi vậy, Tuyên Vương nghe ta nói vậy cũng lơ đãng, ngược lại còn cười nói: “Bây giờ đừng nói quá cứng miệng như vậy. Ta nói rồi, bốn vương chờ được. Cuối cùng rồi cũng có một ngày, nàng sẽ thích ở lại đây.”

303. Chương 305

ĐẢO CHỦ

EDITOR: DOCKE

Ta cười lạnh một tiếng: “Bản lĩnh của ngươi cũng chỉ xứng làm một gã đảo chủ trên hải đảo xa xôi này mà thôi, lại còn nhất định đòi xây một hoàng cung lớn như vậy ở cái địa phương cả chim cũng không bay qua này. Nhìn thần dân của ngươi đi, ánh mắt nhìn ngươi tràn ngập tà ý, ngược lại ngươi còn vui đến quên cả trời đất...”

Vẫn giống như bình thường, hấn mặc kệ võ mồm của ta độc địa thế nào, hấn đều không hề bận tâm, ngay cả lông mi cũng chẳng nhếch lên tí nào. Khiến cho ta cũng đành bó tay hết cách. Nghĩ rằng, nói với hấn, chỉ tổ lãng phí nước bọt. Ta bây giờ, chạy cũng không chạy được, đi cũng không đi được. Nếu muốn trở lại Trung Nguyên, không phải cướp một cái khí cầu thì cũng phải cướp một cái thuyền lớn. Bằng không, chẳng khác nào phải chịu chết khốn chết khổ trên hòn đảo này. Lúc này đây, ta vô cùng hối hận, vì sao lại không chịu học một chút võ công? Nhưng ngẫm lại, bây giờ ta là linh hồn lang thang trong một thân xác khác, e rằng dù có học võ công cũng không thể dùng. Vì thế, không hối hận nữa, ngược lại càng yên tâm thoải mái hơn... Cũng may, không học võ công, bằng không, thay đổi thân hình khác lại phải tập lại từ đầu, chẳng phải rất phiền sao?

Ta đang suy nghĩ lung tung, chớp mắt đã đi đến hoàng cung, giống hệt hoàng cung ở Đại Tề. Giống từ tường hồng ngói đỏ, giống đến mái phượng hiên long, đẹp không sao tả xiết. Cửa cung cũng có thị vệ canh giữ và cung nữ nghênh đón. Nếu không phải nhìn thấy nền đất cát kia, ta cũng tưởng mình về tới hoàng cung rồi.

Đáng tiếc, hoàng cung cho dù đẹp đến cỡ nào, nếu không có người mình yêu thích thì huy hoàng tráng lệ đó còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

Tuyên Vương liếc mắt qua nhìn ta, cười cười, dắt tay ta đi vào hoàng cung. Dân chúng cùng thị vệ sắp hàng chung quanh cùng hô to: “Vương thượng vạn tuế, Vương hậu vạn tuế...”

Ta chỉ cảm thấy buồn cười. Một đảo quốc nho nhỏ, còn nhỏ hơn cả một cái huyện của nước Đại Tề nữa, không ngờ lại dám tự xưng làm vương. Nghe bọn họ gọi vương hậu mà ta đỏ cả mặt...

Chỉ có điều, Tuyên Vương thoát nhìn lại vui vẻ chịu đựng. Tay áo tung bay, phong thái như xưa, thư thái hiên ngang đi bên cạnh ta. So với lúc Tề Thụy Lâm tuần tra quần thần còn phi phàm hơn vài phần. Cũng chẳng biết đặc ý phi phàm của hấn là từ đâu mà có.

Ở trong mắt ta, hấn giống như một con gà trống đầu mang mào đỏ, thống lĩnh một đám gà mái, vậy mà cứ bày đặt ra vẻ ta đây là lão hổ chú tể sơn lâm, vô cùng oai phong nữa chứ.

Ta thấy hoàng cung này, bề ngoài chẳng khác gì hoàng cung thật sự, vậy bên trong chắc có lẽ cũng giống hệt hoàng cung Đại Tề thôi. Nhưng không thể tưởng tượng nổi, khi vào đến bên trong lại là một sự khác biệt rất lớn. Ta cơ hồ không thể tin nổi vào hai mắt của mình nữa. Bày trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ, chính là mô hình các loại kiến trúc. Các kiến trúc đó không phải của cổ đại, mà là các loại kiến trúc của hiện đại: Nhà cao tầng, cầu vượt, trường học, bệnh viện, dòng xe cộ, con người... Còn những cô gái đứng ở trong đó, mỗi người đều ăn mặc gọn gàng, không ngờ lại là trang phục thời hiện đại.

Trong lòng ta vô cùng kinh hãi. Hấn, sớm đã biết ta đến từ phương nào, cho nên mới bố trí tất cả những thứ này.

Ta nhìn qua hấn. Hấn mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn lại ta. Ta cảm thấy mình giống như đã bị lột sạch quần áo, toàn thân trên dưới đều đang lỏa lồ trước mắt hấn. Bí mật mà ta tự cho rằng mình bảo vệ rất tốt, ở trong mắt hấn đã sớm không còn là bí mật gì nữa. Lại có lẽ, chính bởi vì hấn hiểu rõ bí mật này, cho nên mới thiết kế tất cả. Ta còn nghĩ, linh hồn ta không giống với người thường là bởi vì đã xuyên không đến đây, cho nên mới có thể tiếp tục chạy qua thân xác khác?

Lần đầu tiên, ta á khẩu không thể trả lời. Tay chân như nhũn ra, quả thật đứng thẳng không được. Hấn hơi nắm lấy đầu vai ta, nói: “Từ nay về sau, nơi này chính là nhà mới của nàng. Nếu nàng nhớ đến thế giới trước đây của mình, có thể tới nơi này nhìn xem. Tuy rằng bốn vương không thể cho nàng một thế giới hiện đại chân chính, nhưng mỗi khi nàng nhớ nhà, cứ đến đây, có lẽ cũng sẽ giải được không ít nỗi sầu tương tư.”

Ta há mồm vài lần, rốt cuộc lại không có lời nào để nói...

Tuyên Vương cười cười, nói: “Người đâu, hầu vương hậu đi tắm, thay quần áo...”

Cũng may, chỉ có mấy cung nữ ở trong đại điện này mặc trang phục hiện đại, những người khác đều rất bình thường, không có đến một nửa hiện đại. Mấy cung nữ tiến đến đều mặc váy dài, là trang phục theo kiểu dáng Đại Tề. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không biết nói sao, nhưng ta lại hơi sợ hãi Tuyên Vương sẽ thật sự muốn tìm đến mấy vị nhân sĩ hiện đại chân chính. Nếu thật như vậy, ta cũng không biết phải

làm sao đối mặt. Đặc biệt sợ hãi chính là, lỡ đâu hấn lại xón xa xón xác mang cha mẹ ta từ hiện đại đến đây thì khổn... Cũng may, chuyện đó, trước sau vẫn không xuất hiện...

Xem ra, lá gan của ta vẫn là quá nhỏ.

Hai cung nữ ngồi xồm xuống, nói: “Vương hậu nương nương, để nô tỳ đến phục hầu nương nương tắm rửa, thay quần áo...”

Ta đã khiếp sợ đến mức không có sức lực đâu mà đi sửa lại cách xưng hô của bọn họ. Không muốn tiếp tục đứng trước mặt Tuyên Vương để hấn nhìn thấy sự yếu đuối của ta nữa, vì thế ta liền theo hai cung nữ đó đi vào sau điện.

Lúc chỉ còn lại một mình, ta cẩn thận nhớ lại toàn bộ chuyện này. Cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao Tuyên Vương lại biết được ta đến từ nơi nào? Đây là điều mà từ trước đến giờ ta vẫn không thể đoán ra được. Hơn nữa, hấn chế tạo ra nhiều mô hình như vậy, ta không tin hấn chỉ dựa theo những bức tranh minh họa trong sách Thần Cung mà chế tác ra được. Bởi vì, những mô hình này cực kỳ cụ thể. Ngay cả chữ viết trên cửa kính xe hơi cũng biểu lộ rõ ràng như thật. Nếu không có người đã từng sống ở xã hội hiện đại thì sẽ không biết được những dòng chữ đó. Bởi vì, ta rõ ràng nhìn thấy, dòng chữ cực kỳ tự nhiên kia viết rằng: “Xin dừng hôn môi đuôi xe.”

Trước sau ta vẫn không thể hiểu được. Ngay cả Tề Thụy Lâm cũng không biết ta đến từ nơi nào, Tuyên Vương làm sao biết được? Là ai đã nói với hấn?

Vấn đề rối rắm phức tạp như tơ vò, khiến ta trăm suy ngàn nghĩ vẫn không thể nào giải được. Khó trách sao hấn lại nói, ta sẽ thích nơi này, sẽ cùng hấn ở lại trong này. Hấn tự tin như vậy, là bởi vì hấn khẳng định. Nếu như Tề Thụy Lâm cùng người Đại Tề biết được ta vốn không phải là Giả Tuệ Như gì cả, mà là một linh hồn đi lạc đến cổ đại này, sợ rằng cũng không thể chấp nhận nổi.

Ta phát hiện ra ở đây, chung quanh hải đảo này không hề thiếu những chiếc hải thuyền neo đậu trên mặt biển. Hình dạng so với chiếc thuyền đã chìm ngấm tại Hắc Sa Cảng, thật sự là lớn hơn rất nhiều.

304. Chương 306

DƯỢC NHÂN

EDITOR: DOCKE

Ta nghĩ, có phải ở đáy thuyền cũng có vô số những sinh mạng nhỏ bé non nớt bị chế thành dược nhân, giúp hấn chèo thuyền hay không? Nhìn hải thuyền, long ta ảm đạm chua xót.

Lại nhớ đến đứa con mới sinh còn chưa được gặp mặt của mình, nghĩ rằng, nếu con mình mà gặp phải thảm cảnh này, ta khẳng định sẽ thống khổ đến mức muốn chết cũng không xong. Nghĩ đến đây, ta càng thống hận sự tàn nhẫn của Tuyên Vương. Ta vốn là linh hồn hiện đại, thật ra cũng chẳng có lòng yêu nước yêu dân vĩ đại sâu đậm gì cả, nhưng bản thân cũng là một người mẹ, nhìn thấy những đứa trẻ gặp phải thảm cảnh này cũng thấy cảm động lây, không tự chủ được bốc lên ngọn lửa thống hận đối với kẻ gây ra thảm cảnh. Chỉ dựa vào điều này, ta nghĩ, giữa hai chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đội trời chung.

Ta nghĩ, những chiếc hải thuyền này, nếu đã phải nhờ đến những đứa trẻ đó chèo lái, vậy thì không thể nào cướp nó rời bến được. Bởi vì, cho dù biết được cách thao tác, ta cũng không muốn thuyền trưởng thao túng những đứa trẻ dược nhân đó chèo lái hải thuyền ra khơi. Như vậy, cũng chỉ có thể nghĩ cách từ không trung. Nếu hấn có thể chế tạo ra nhiều hải thuyền như vậy, có lẽ nhất định cũng có thể chế tạo ra càng nhiều khí cầu. Ta chỉ cần nghĩ cách trộm lấy một cái khí cầu là sẽ có khả năng trốn thoát khỏi nơi này.

Chỉ tiếc, nửa điểm võ công ta cũng không biết, trói gà còn không chặt. Nếu bây giờ mới bắt đầu luyện võ, hình như đã quá muộn rồi. Đường thoát, nói thì dễ nhưng trên thực tế, bắt tay vào làm mới thấy khó khăn

vô cùng. Đầu tiên, phải tìm đến những người có chung chí hướng cùng nhau bỏ trốn, có thể sử dụng như cu li. Tiếp theo phải chuẩn bị tốt đồ ăn nước uống để có thể cầm cự trên đường về nhà xa xôi. Mà khó khăn nhất chính là, trên biển cả mênh mông mờ mịt này, nếu như không có kim chỉ nam (la-bàn), không có bản đồ, không có người dẫn đường, dù thế nào cũng không thể đi được.

Còn cả Quỷ khóc trần kia nữa, có lẽ là nham thạch thiên nhiên sau khi bị nước biển ăn mòn, hình thành một lỗ hổng. Hôm đó, vừa vặn có cuồng phong lạnh thấu xương. Lúc gió thổi qua sẽ phát ra những âm thanh kỳ lạ, có thể nhiễu loạn tâm hồn con người. Nếu muốn trở về, vấn đề này cũng phải giải quyết.

Còn có thêm một Hắc Vụ Đảo. Sương mù trên đảo có độc, cần có nước lam tuyến mới có thể giải được độc trong sương mù đen.

Hơn nữa, Hắc Sa Cảng trên biển, hơn mười con cá mập lập thành một đội tới lui tuần tra. Nếu đúng lúc đi qua đó mà bị rớt xuống biển, thật đúng là chết không có chỗ chôn. Cũng may, may là ta chuẩn bị tìm đoạt một cái khí cầu. Vấn đề này cũng không cần quan tâm nữa.

Trên biển, không trung đều có ba cửa ải đại nạn. ta cũng đừng hy vọng người ở Đại Tề đến cứu. Cho dù Tề Thụy Lâm biết ta đang ở trên tiểu đảo xa xôi hẻo lánh này, cũng không có khả năng cho người đến cứu ta được. Bởi vì, không ai có thể vượt qua ba cửa ải đại nạn đó. Cho dù Tiểu Phúc Tử có thể vượt qua, chỉ dựa vào một mình hắn thì làm được gì đây? Muốn thuyền vượt qua biển cả, cần có vô số thuyền viên phối hợp với nhau. Những người khác, ngay cả Quỷ Khóc Trần cũng không vượt qua nổi, làm sao có thể vượt qua biển cả?

Ta nghĩ tới nghĩ lui, thấy chuyện vượt biển lớn trở về là vô cùng khó khăn, không khỏi tức giận uể oải. Nhớ đến năng lực của Tiểu Phúc Tử, thật sự hy vọng hắn có thể đột ngột xuất hiện trước mặt ta. Nhưng lại nhớ Tiểu Phúc Tử đang ở trên biển chống chọi với cá mập, có lẽ cả xương cốt cũng không còn. Cho dù có thể sống sót, làm sao có thể tìm ra đường thoát giữa biển cả mờ mịt đó, đi đến tiểu đảo này được đây?

Trong phòng bày la liệt những kỳ trân dị bảo. Có vài món ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua. So với Tố Y Môn của Tiểu Phúc Tử, cũng chẳng thua kém bao nhiêu.

Càng làm cho ta tức giận chính là, những người ở đây, ngoại trừ một số ít có thể nói tiếng Trung Nguyên ra, còn lại đầy miệng đều là ngoại ngữ. Ta thật sự không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Còn Tuyên Vương, sinh sống ở đây vào năm, không ngờ có thể nghe hiểu bọn họ nói chuyện gì với nhau một cách dễ dàng.

Đương nhiên, chẳng qua là hắn đã hạ lệnh, bọn họ chỉ làm theo mà thôi. Ta không khỏi vô cùng kỳ quái. Tuyên Vương, rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì mà có thể thành lập uy tín trên tiểu đảo xa xôi này?

Một tuần trôi qua, mặt trời mọc, mặt trời lặn, thủy triều lên, thủy triều xuống, ta vẫn chưa nghĩ ra cách nào. Hơn nữa, ta phát hiện, các cung nữ là cư dân gốc ở đây đối với ta đầy ý thù địch. Tuy nói bề ngoài phi thường cung kính, nhưng thật ra bên trong lại ẩn chứa cừu hận. Có đôi khi, ta vừa xoay lưng, lơ đãng lấy ra một chiếc gương, chiếu về phía sau. Bọn họ đã dùng ánh mắt hoàn toàn khác biệt nhìn ta. Ánh mắt ấy, khiến đáy lòng ta phát lạnh. Cũng như vậy, đối với Tuyên Vương, bọn họ mặc dù cung kính sợ hãi, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn hắn lại vô cùng trái ngược.

Tuyên Vương hình như đã biết điều này từ lâu, thấy mà như không. Đối xử với bọn họ giống như nô lệ vậy, động một tí là phạt là đánh. Mặc dù bọn họ chưa bao giờ phản kháng, luôn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng ta cảm thấy, trong lòng bọn họ có cừu hận thấu xương.

Ta nghĩ, trên đảo nhất định đã từng xảy ra chuyện gì đó, mới có thể khiến có dân cư trên đảo đối với người Trung Nguyên chúng ta lại thù hận như thế, tức giận nhưng lại không dám nói.

Ngoại trừ những người Trung Nguyên do Tuyên Vương mang đến là đối với hắn cung kính thật sự ra, ta nghĩ, ở nơi này thật giống như ở trên miệng núi lửa vậy, sẽ bị cháy trụi dập nát bất cứ lúc nào. Ta thật sự không biết, tiên đảo hải ngoại mà Tuyên Vương nói, không ngờ lại là như thế này.

Lữ Trạch ở trên đảo, thật sự là dưới một người mà trên vạn người. Hắn thống lĩnh thị vệ trên đảo, rất có khả năng cũng là thống lĩnh sát thủ ngầm của Tuyên Vương. Tuy nói hắn đối với ta rất lạnh lùng, nhưng lại theo đúng như những gì Tuyên Vương dặn dò, xử lý chuyện hoàng cung gọn gàng ngăn nắp. Đương nhiên, ta cũng không thể ở trong vùng quản lý của hắn mà bày ra nhiều chuyện này nọ.

Người trên đảo, tất cả đều biết bơi lội, mà còn bơi cực nhanh. Tuyên Vương cũng có kỹ thuật bơi cực cao, ta chưa từng thấy qua bao giờ. Trước kia, hắn luôn áo mao chỉnh tề, ngạo mạn đạo nhiên, đứng chuẩn ngự quân tử. Chưa bao giờ thấy hắn trần như nhộng nhảy xuống nước bơi tới bơi lui. Mặc dù ta từ hiện đại xuyên không đến đây, mỹ nam phơi mình tắm nắng không biết đã nhìn thấy bao nhiêu lần rồi, nhưng sống ở cổ đại biết bao lâu nay, thấy hắn cởi đồ rồi nhảy xuống nước, vẫn không mấy thích ứng, tuy rằng là ta đã lừa hắn nhảy xuống...

Sáng sớm hôm nay, mặt trời mới vừa mọc lên ở phương Đông, ánh mặt trời sáng lạn. Trải qua mấy ngày khổ sở suy nghĩ nát óc, trước sau ta vẫn không nghĩ ra làm cách nào phá tan được khốn cục này. Ta uống một ly trà, đi ra cửa. Tuyên Vương ngồi trên ghế đá trong hoa viên. Đứng bên cạnh hắn là Lữ Trạch. Hai người xem ra tâm tình cũng không tệ, thấy ta đi ra, Lữ Trạch cung kính thi lễ còn Tuyên Vương lại tủm tỉm cười, nói: “Bảy ngày nữa là con nước mỗi năm một lần. Dân chúng trên đảo hôm nay sẽ rời bến đánh cá. Còn bốn vương, vì là vương thượng của bọn họ nên phải cử hành nghi thức kỳ thiên (lễ cúng trời đất thiên quan cầu an). Nàng là vương hậu của bốn vương, tất nhiên cũng phải tham dự. Lại đây, bốn vương đã sai người may sẵn cho nàng một bộ triều phục mới, mặc nó vào đi...”

Ta nhú nhú đầu mày, liếc xéo hắn một cái, nói: “Thế nào, ta thừa nhận là vương hậu của ngươi khi nào? Chỉ là một tiểu đảo nhỏ như hạt đậu xanh thế này, muốn ta làm vương hậu, ngươi không thấy ta rất thiệt thòi sao?”

Tuyên Vương đã quen bị ta châm chọc, tự nhiên là có tai như diếc. Hai lỗ tai làm như bị nhét bông gòn rồi vậy. Hắn cười nói: “Ngày thường nàng muốn làm gì cũng được, ta đều sẽ chiều theo nàng. Nhưng hôm nay, nàng nhất định phải tham dự...”

305. Chương 307

TRIỀU PHỤC

EDITOR: DOCKE

Tất nhiên ta không đồng ý, nhưng lại lo lắng cho tình huống của mình. Bây giờ ta chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, không chống đỡ nổi cường bạo của hắn. đành phải cười nói: “Vương gia, ta cũng không muốn làm dễ khó người. Hay là chúng ta đánh cược đi. Nếu người thắng, ta sẽ ngoan ngoãn mặc bộ triều phục này, cùng người làm nghi thức kỳ thiên. Nếu người thua, thì không được nài ép ta nữa.”

Tuyên Vương biết ta có rất nhiều quỷ kế, chần chờ một lúc lâu vẫn không chịu đồng ý...

Ta nói: “Nếu người tự ý là Vương của ta, vậy thì thời gian sau này sẽ cùng ta sớm chiều có nhau. Ngay cả một trò chơi nhỏ nhỏ mà người cũng sợ, không dám chơi với ta, vậy thì còn để ta làm Vương hậu của người làm gì?”

Tuyên Vương mỉm cười nói: “Không hiểu sao, tuy bốn vương biết nàng nói vậy chỉ là chiêu kích tướng đơn giản mà thôi, nhưng bốn vương vẫn muốn đồng ý với nàng.”

Ta lo nghĩ nói: “Không được, ta thua, đương nhiên sẽ mặc triều phục này. Nhưng nếu là người thua, người phải làm một chuyện mới được. Như vậy mới công bằng...”

Tuyên Vương nhàn nhạt nói: “Người làm sao biết bốn vương sẽ thất bại?”

Ta cười nói: “Vẫn nói rõ điều kiện trước thì tốt hơn. Thật ra, điều kiện của ta rất đơn giản. Hôm nay chẳng phải bắt đầu mùa đánh cá hay sao? Nếu Vương gia thua, không bằng vương gia hãy tự mình xuống nước bắt một con cá... Đã lâu lắm rồi ta cũng không được ném qua món cá do đích thân Vương gia bắt được... Đương nhiên, vì để gia tăng lạc thú, vương gia cần phải xuống nước làm trò trước mặt thần dân của người mới được

Ta nhìn khuôn mặt thoáng vẻ tái xanh của Tuyên Vương, cười nói: “Vương gia, điều kiện của ta rất đơn giản đúng không, không làm thương tổn người chút nào?”

Lữ Trạch ở bên cạnh bỗng nhiên nói: “Không được, Vương không thể xuống nước...”

Tuyên Vương khoát tay chặn lại, ngăn không cho hắn nói tiếp nữa, nói: “Được, bốn vương đồng ý với nàng...”

Lại cười cười nói: “Nếu bốn vương đã đồng ý với điều kiện do nàng đưa ra, vậy đánh cược thế nào, phải do ta quyết định...”

Ta cười cười: “Được thôi, người nói xem...”

Chuẩn bị sẵn nếu hắn vừa nói ra ván bài không có lợi inh, ta lập tức sẽ lật lọng ngay.

Hắn đảo mắt nhìn qua, vừa thấy thị vệ Lữ Trạch lãnh tuần đứng bên người, bèn nói: “Ta biết nàng rất khéo khua môi múa mép, rất sành nói sạo. Thị vệ Lữ Trạch của ta đây, hiện tại đang đứng trong hoa viên với chúng ta. Nếu như nàng có thể thuyết phục hắn đi vào gian phòng bên kia, coi như nàng thắng...”

Hắn chỉ vào một gian phòng hẻo lánh nằm bên cạnh cung điện...

Có Tuyên Vương ở đây, thị vệ Lữ Trạch đương nhiên sẽ không nghe theo mệnh lệnh của ta. Chỉ có điều, ta nghĩ, ván này cũng không phải là quá mức khó khăn...

Ta nhíu nhíu đầu mày, nói: “Tuyên Vương, người vậy là làm khó ta rồi. Lữ Trạch, luôn luôn chỉ nghe mỗi mệnh lệnh của người, còn đối với ta thì luôn vờ như không nghe không thấy. Mặc kệ ta lừa hắn thế nào, hắn đều ra vẻ mình là xác chết, không hề nhúc nhích. Huống chi ta lại phải bắt hắn đi từ hoa viên tràn ngập ánh mặt trời không có chút nguy hiểm nào, đi đến căn phòng bí hiểm kia? Nếu như kêu ta lừa hắn từ trong phòng đó đi ra ngoài, đối với ta lại rất dễ dàng... Cho dù gian phòng có kiên cố thế nào nhưng đến lúc đó, cho dù dùng độc công, hỏa công mà không thành, ta vẫn có thể kéo sập căn phòng đó lôi hắn ra...”

Ta ngẩng ngửa hoàng cung cao lớn chắc chắn này, miễn cưỡng cười cười nói: “Hình như cũng không phải là không có khả năng...”

Tuyên Vương nhìn thấy ta như vậy, ha ha mà cười, nói: “Được, Lữ Trạch, người vào trong phòng kia đi, xem Vương hậu sẽ làm thế nào, dùng độc công, hỏa công hay kéo sập nó để lôi người ra...”

Ta ra vẻ như đang suy nghĩ nát óc nhưng vẫn giả tươi cười, nói: “Vương gia, ta tất sẽ có cách của ta, người sẽ được thấy ngay thôi...”

Tuyên Vương ha ha cười, đi đến bên cạnh ta, đem đôi môi kề sát vào bên tai ta. Viên tai ta cảm giác được độ ẩm của bờ môi hắn, cảm thấy hắn đang vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai mình, ẩm vị cực kỳ mà nói: “Nàng muốn nhìn thấy thân thể trần trụi của ta như vậy, bốn vương có thể ột mình nàng xem. Nhưng nếu nàng muốn bốn vương phải làm trò trước mặt nhiều người như vậy thì không được. Ván cược này, nàng thua chắc rồi...”

Lữ Trạch nghe xong mệnh lệnh của Tuyên Vương, theo lời mà đi vào trong phòng.

Ta dời vài bước, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Vương gia, ta thấy, là người thua mới đúng. Người xem, không phải Lữ Trạch đã đi vào gian phòng đó rồi hay sao?”

Nhóm thủ vệ bên cạnh nghe được vụ đánh cược này, nghe vậy liền hai mặt nhìn nhau. Người nào người này đều tỏ vẻ không hiểu gì hết.

Ta nói: “Vương gia nói, chúng ta đánh cược thế nào là do người quyết định, nếu lừa được Lữ Trạch đi vào gian phòng kia là ta thắng. Hiện giờ, hắn đã vào rồi kia...”

Tuyên Vương không hiểu, sững sốt, tự hỏi thật lâu mới ồm ồm cười to, nói: “Không sai, là bốn vương thua... Tự bốn vương quyết định đánh cuộc thế nào, đánh cuộc cũng đã được triển khai, ai lo việc này. Ta ngược lại không tự biết, để vương hậu thừa cơ chui chỗ trống, thật sự là bốn vương sơ sót ...”

Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ lần lựa từ chối, nhưng không thể ngờ được hắn lại lập tức thừa nhận mình thua. Nghĩ rằng, hay là hắn rất nguyện ý làm trò thoát y, triển lãm vóc dáng trước mặt mọi người?

Lữ Trạch ra khỏi phòng, thấy đánh cuộc đã thua, Tuyên Vương phải cúi đầu liên oán hận trừng mắt liếc ta một cái, nói: “Không được, Vương, ngài không thể như vậy...”

Hắn mấp máy muốn nói, muốn khuyên can Tuyên Vương. Tuyên Vương lại cười nói: “Vương hậu chưa được thưởng thức tài bơi lội của ta, để nàng thưởng thức một chút, có gì mà không được?”

Ta lại làm bộ làm tịch gật gật đầu, nói: “Dáng người của Vương gia, ta nhất định sẽ cùng thưởng thức với thần dân của vương gia...”

Sắc mặt Tuyên Vương có hơi chút thay đổi, nháy mắt một cái lại khôi phục như thường, nói: “Nếu vậy thì xin mời Vương hậu lên thuyền, trong buổi lễ cầu an trước mùa đánh cá, thưởng thức thuật bắt cá của bốn vương...”

Vì thế, liền có thêm tiết mục mở màn, Tuyên Vương trần truồng nhảy xuống nước. Tất cả dân chúng dùng ánh mắt tôn kính cùng hành lễ chú mục... chiêm ngưỡng thưởng thức màn mỹ nam nhảy cầu...

Mỹ nam nhảy cầu rất đẹp. Nhưng có thể khiến ỹ nam vương của tiểu đảo nhảy cầu, trong lòng ta càng đẹp hơn. Ta uống một ly trà, trong bụng vui sướng suốt một ngày. Lại ăn một miếng điểm tâm, cảm giác như ánh mặt trời trên tiểu đảo này cũng sáng lạn hẳn lên.

Nghĩ rằng, tốt nhất là hắn ở dưới đáy biển bắt cá gặp phải điều chẳng lành, bị cá ăn luôn đi...

Đúng lúc này, dân chúng vây xem, đột nhiên mọi người đều nhìn về phía hải vực xa xa. Trong đám người xôn xao, đột nhiên có người, không biết là ai hét lên rồi quay đầu chạy đi. Đám người vây quanh bờ biển, còn đang hành lễ chú mục bỗng nhiên cuống quýt chạy trốn, hô con gọi cháu chạy về nhà của mình. Bọn họ sớm đã quên mất tiêu chuyện Vương của bọn họ vẫn còn đang ở dưới đáy nước.

Ta đang không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì nhìn thấy Lữ Trạch lấy một cây sáo trúc ra thổi. Tiếng sáo trúc vang lên, chung quanh tiểu đảo bỗng nhiên xuất hiện vô số con thuyền, xếp thành hàng một, cùng tiến về phía hải vực xa xa. Ta đảo mắt nhìn về phía đó, không khỏi chấn động. Chỉ thấy xa xa, bóng đen thấp thoáng, xuất hiện hàng loạt những chiếc hải thuyền lớn. Trên hải thuyền bóng người rậm rạp. Mặc dù thấy không rõ hình dạng, nhưng quần áo bọn họ mặc, tất cả đều là trang phục bó sát lấy thân người. Ánh mặt trời chiếu xuống, vũ khí phản xạ ánh sáng chói lọi, thế tới rào rạt.

Hải thuyền càng lúc càng gần. Ta có thể nhìn rõ ràng những người đứng trên hải thuyền. Người nào người nấy cao to lực lưỡng, làn da ngăm đen, rất giống ngư dân nhiệt đới chuyên nghiệp.

306. Chương 308

ĐỊCH ĐẾN

EDITOR: DOCKE

Ta đang nghĩ xem những người đó là ai? Vì sao lại khí thế bừng bừng? Lại bị ai đó từ phía sau ôm lấy, cảm giác sau lưng đầm ướt. Quay đầu lại nhìn, hóa ra lại là Tuyên Vương. Trên người hắn vẫn trần trụi, nói: “Mau hộ tống vương hậu hồi cung...”

Ta hỏi hắn: “Đó là ai?”

Gương mặt hắn bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo, nói: “Những người đó chính là người của Hắc Vụ Đảo...”

Khi nói chuyện, thuyền càng chạy càng gần. Tuyên Vương vung tay lên, có hai cung nữ đi đến dìu ta đi lên chiếc cầu gỗ nối liền với một chiếc thuyền. Ta lại nói: “Ta là vương hậu của ngươi, chẳng lẽ không phải sẽ cùng ngươi kẻ vai chiến đấu, bày mưu tính kế sao? Ngươi cũng biết trong cuộc chiến với Thiên Bảo nữ vương, ta cũng có tham gia, cũng đã có tác dụng không nhỏ đâu...”

Tuyên Vương nhìn ta nghi hoặc, cho rằng ta chồn chúc tết gà, sẽ không có lòng tốt như vậy. Ta cho hắn một nụ cười thật tươi, bắt chước cách xưng hô của mọi người, nói: “Vương, ta chính là vương hậu của ngài đó, chẳng lẽ ngài muốn cả đời này cũng không tin tưởng ta sao?”

Lúc này Tuyên Vương mới gật gật đầu, phất phất tay cho hai cung nữ kia lui ra, lại nói: “Bình giáp chuẩn bị, bảo vệ Vương hậu bất cứ lúc nào...”

Có hơn mười binh sĩ cầm lá chắn trong tay đi đến, vây chung quanh ta. Nói cho hay, đó chính là bảo vệ.

Tiếng sáo của Lữ Trạch dẫn dụ được hơn mười chiến thuyền lớn. Trên thuyền đầy ắp vũ khí, tiến ra nghênh đón, ngăn cách hải thuyền với tiểu đảo. Bỗng nhiên, phe đối phương phát pháo, mưa tên bắn phá, tấn công sang bên này...

Tuyên Vương đã mặc xong quần áo, lên thuyền quan sát cuộc chiến. Hắn nhìn hải thuyền, sắc mặt âm trầm. Rất hiển nhiên, hắn cùng với người trên thuyền có cừu hận sâu đậm, hận bọn hắn đến tận xương.

Ta bỗng sinh nghi. Với thân phận vương gia của hắn ở Trung Nguyên, đi đến hòn đảo này, theo lý mà nói thì như rỗng rơi vào chỗ nước cạn, nhưng hắn không có tham vọng nhiều mà chỉ chiếm cứ một hòn đảo nhỏ, hơn nữa còn tự phong vương. Xem ra, hắn là hắn đã trải qua vô số cuộc chiến tàn khốc. Nhưng tình huống cụ thể thế nào, cũng khiến ta vô cùng chờ mong.

Phía trước tiếng pháo liên hồi, mũi tên bắn phá như mưa. Bên phía chúng ta lại gió êm sóng lặng. Đối với ta mà nói, trận chiến này giống như đang xem một cuộc chiến trên phim ảnh mà thôi.

Ta đang vô cùng thích thú thì đúng lúc này, đột nhiên có mấy bóng người từ trên mép thuyền bên kia nhảy dựng lên. Mỗi người đều mặc trang phục đen, che kín khuôn mặt, trên người còn mang bọt nước, nhảy lên không trung rồi tấn công về phía chiến thuyền. Binh sĩ áo giáp vội vàng ngăn trở, nhưng người tấn công đến vô công cực cao. Đặc biệt có một người trong số đó, một đao vỡ xuống, tẩm chấn trên tay của binh sĩ áo giáp bị chém thành hai nửa, thân hình binh sĩ kia cũng bị bổ ra làm đôi. Máu tươi phun ra xối xả, bắn lên khiến đầy người ta cũng đều là máu tươi.

Lữ Trạch sớm đã chạy đến tiếp chiêu, đánh nhau với đám người đó. Tuyên Vương cũng chạy lại đỡ ta, vội gọi: “Vương hậu, nàng sao rồi?”

Hắn đón ánh mặt trời, thần sắc lo sợ không yên khiến ta nhìn thấy mà trong lòng cảm động. Nghĩ rằng, mặc kệ là lúc nào, hắn cố gắng bảo vệ, vẫn là ta. Chỉ tiếc, trái tim ta đã không còn chỗ trống, rốt cuộc cũng không có biện pháp nào dung chứa nổi hắn. Huống chi, hắn chọn dùng chính là biện pháp loại này, bắt cóc ta đến đây?

Ta dè dặt cảm xúc trong lòng, nói: “Ta không sao...”

Hắn lại ôm cổ ta, xem kỹ toàn thân ta, đặc biệt là những vết máu tươi vấy đầy trên váy. Thấy ta thật sự không có việc gì, lúc này mới chịu yên tâm.

Lúc này, mấy hắc y nhân kia đã ở trên thuyền, đánh nhau cùng thị vệ cận thân của Tuyên Vương. Thị vệ của Tuyên Vương võ công không kém mà võ công của mấy tên hắc y nhân kia cũng không phải hạng xoàng. Trong lúc nhất thời, hai bên đánh nhau có vẻ rất ngang tay. Nhưng ta lại cảm thấy rất kỳ quái. Cái tên hắc y nhân dùng một kiếm bổ thị vệ áo giáp ra làm đôi kia, võ công cực cao, cao đến mức không gì sánh nổi. Thị vệ Tuyên Vương vừa xông lên, chẳng những lập tức bị hắn đánh văng ra ngoài mà còn tay đứt chân gãy. Hiển nhiên là bị chân khí gây thương tích. Võ công của hắn, ta thấy rất quen, nhưng trước sau vẫn không nhớ ra được. Hắn thẳng tắp một đường chạy như bay đến chỗ ta cùng Tuyên Vương đang đứng. Lữ Trạch trước sau vẫn gắt gao bảo vệ chúng ta, liên tục cản trở tên hắc y nhân khiến hắn không thể đến được chỗ chúng ta. Ta nhìn ra được, võ công của Lữ Trạch mặc dù cực cao nhưng về lâu dài, tất không phải là đối thủ của hắc y nhân kia.

Rất hiển nhiên, Tuyên Vương cũng đã nhìn ra. Hắn lấy từ trong tay áo ra một cây sáo, thổi lên một khúc nhạc. Chính là khúc nhạc đã được thổi lên trước khi chiếc thuyền của chúng ta bị chìm xuống biển hôm đó. Trong lòng ta hiểu rõ, hắn đang muốn kêu gọi người làm chuyện gì đó, giống như kêu gọi những người trên thuyền kia làm việc. Ta nhớ đến thảm cảnh trên thuyền, không khỏi cả kinh. Bởi vì ta thật sự không muốn lại nhìn thấy chiếc thuyền này lặp lại chuyện giống như trên chiến thuyền hôm đó.

Nhưng lại không thấy có cảnh tượng máu chảy thành sông hôm nào. Xa xa, ta thấy từ trong hoàng cung có vài bóng người bay ra, nháy mắt đã lên đến thuyền. Mỗi người mặt đều không chút thay đổi, cũng chạc tuổi với ba gã trung niên đã tự sát trên thuyền. Trong tiếng sáo thổi, mấy người họ liền gia nhập cuộc chiến của Lữ Trạch cùng mấy tên hắc y nhân.

Mặc dù ta không hiểu võ công, nhưng nhìn thấy cũng biết, mấy người vừa tới võ công cực cao, cao thâm đến cực điểm. Bọn họ liên hợp với Lữ Trạch, rốt cuộc cũng ngăn chặn được thế công của đám hắc y nhân. Tuyên Vương thấy, khóe miệng hơi hơi cười lạnh, nói: “Đạo chủ Hắc Vụ Đảo, bất kể người làm thế nào cũng đều không thể lay động được bốn vương mảy may.”

Ta thấy khóe miệng hắc y nhân cười lạnh, khóe mắt đầy thù hận, trong lòng không khỏi kỳ quái. Vì sao hắc y nhân căm hận đến thế? Rốt cuộc là vì chuyện gì?

Chính vào lúc này, lại nghe được tên hắc y nhân kia cất tiếng cười dài, như rồng ngâm hổ gầm. Hắc y nhân bay lên trời, từ giữa không trung đánh xuống một đôi chưởng lực, cực kỳ giống một cảnh phim ta đã từng xem ở hiện đại. Nghĩ rằng, hắc y nhân sẽ không giống như phim, một chưởng đánh xuống đánh ra một đôi phật thủ (tay phật) khổng lồ đấy chứ?

Cũng may, tình cảnh đó không xuất hiện, bằng không, thuyền không bị đánh thủng một lỗ lớn mới là lạ, ta không biến thành một chén canh gà mới là lạ.

Bên trong ống tay áo của hắc y nhân phát ra vô số ngân châm. Ngân châm thật nhỏ, vốn lúc phát ra là không hình không tiếng, nhưng do hắc y nhân phát ra lại mang theo một tiếng sấm nổ mạnh, xem ra là có nội lực ngưng tụ trong số ngân châm này, nhằm thẳng về phía đám thị vệ cùng cao thủ của Tuyên Vương. Ta vốn tưởng rằng thị vệ cùng cao thủ của Tuyên Vương nhất định có thể tránh thoát số ngân châm kia, nhưng không ngờ, lúc bọn họ dùng tay tiếp châm, ngân châm không ngờ lại xuyên thủng qua tay, đâm thẳng vào tim. Bọn họ không kịp né tránh, té nhào xuống đất.

Ta nghĩ, võ công của tên hắc y nhân này, chỉ sợ ngay cả lão cha, Tiểu Phúc Tử cũng không thể sánh kịp. Ta thấy, hắc y nhân đã là người có võ công cao nhất. Bởi vì, ta thấy người trong thiên hạ không có ai có thể làm được như hắc y nhân, dùng ngân châm thật nhỏ cất chứa nội lực rất lớn, có thể xuyên thủng ngón tay con người, bị lực tay cản trở lại không hề giảm thế công chút nào, tiếp tục đâm thẳng vào tim...

307. Chương 309

CỨU MẠNG

EDITOR: DOCKE

Trong tiếng cười dài, hắc y nhân tấn công về phía Tuyên Vương. Võ công của Tuyên Vương cũng chỉ ở mức bình thường, tất nhiên không thể ngăn cản nổi thế công của hắc y nhân. Chưa đầy mấy hiệp Tuyên Vương đã thua, huyết cam cũng bị khóa lại.

Ta vội lui về phía sau vài bước, muốn tìm đường bỏ chạy, hoặc tìm cái bàn để chui xuống nhưng nhìn quanh nhìn quẩn lại chẳng thấy cái gì. Trong lúc lửa sắp cháy đến mông rồi, hắc y nhân đến rất gần, ta vừa muốn hét lên thì hắc y nhân mở miệng nói: “Là ta...”

Ta mừng rỡ, thật sự là mừng như điên, cảm giác như có vô số vàng bạc châu báu từ trên trời rơi xuống, rớt đầy trên người mình, mà còn không có ai đến tranh cướp.

Người này, không phải là Tiểu Phúc Tử sao...

Hóa ra Tiểu Phúc Tử không chôn thân trong bụng cá.

Hóa ra võ công Tiểu Phúc Tử đã cao lại càng thêm mạnh.

Hóa ra, cảm giác được gặp Tiểu Phúc Tử lại tốt đến thế này.

Cuộc chiến trên chiếc thuyền lớn lập tức đã xong. Một con thuyền bé đậu lại bên cạnh thuyền lớn. Tiểu Phúc Tử một tay nhắc ngang Tuyên Vương, một tay ôm ấp ta, nhảy xuống chiếc thuyền bé.

Ta có đến ngàn vạn điều muốn hỏi hắn, muốn biết rốt cuộc hắn làm thế nào có thể thoát khỏi thảm cảnh hôm đó, làm sao đến được nơi này. Lúc này ta mới biết được, đối với ta mà nói, Tiểu Phúc Tử là một người bạn xâm nhập xương tủy, không ai có thể thay thế được. Tiểu Phúc Tử dường như biết được suy nghĩ trong lòng ta, quay đầu qua, thở dài một tiếng, nói: “Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, đến lúc đó ta sẽ kể cho người nghe...”

Thuyền bé được bốn người chèo, bay nhanh về phía trước. Phía trước, cuộc chiến kinh thiên động địa vẫn đang tiếp diễn, lại chẳng một ai biết được tình huống bên này.

Tiểu Phúc Tử mang theo ta, xuyên qua trận chiến hải thuyền, đi vào một con thuyền thật lớn đậu ở phía sau. Đây là chiếc thuyền duy nhất của đối phương không tham gia cuộc chiến, cũng giống như chiếc thuyền do Tuyên Vương chỉ huy, neo ở cuối cùng.

Đó là một chiếc hải thuyền toàn thân màu đen, trên thân thuyền có sơn một bông hoa màu đỏ thật lớn. Đóa hoa này phi thường diễm lệ, vừa nhìn thấy giống như có cảm giác nhìn thấy hình lập thể, hơi hơi run rẩy trong gió biển, mặc dù diễm lệ lại nhu nhược.

Ngồi trên thuyền là một ông lão. Đứng bên cạnh ông lão có năm, sáu thị thiếp. Năm, sáu người thiếp này đều vô cùng xinh đẹp, cũng không có nước da ngăm đen như cư dân gốc trên đảo mà có làn da tuyết trắng, gương mặt cũng mang đường nét Trung Nguyên. Thật khác xa những gì ta đã nghĩ. Vốn cứ tưởng những kẻ xâm lược mang tên Hắc Vụ Đảo này, cư dân trên đảo nhất định sẽ có hình dạng nguyên thủy, ít nhất thì cũng phải mặc áo da thú hay gì gì đó. Không thể ngờ được, hóa ra họ lại nhã nhặn văn minh như thế. Đặc biệt là ông lão kia, mặc dù già nua nhưng phong thái rất giống nho giả, tràn ngập thi vị.

Ông ta mặc một bộ đồ trắng, ngồi nghiêng nghiêng dựa vào tháp gỗ lim, trong tay cầm chén rượu. Khuôn mặt đầy nếp nhăn, râu bạc trắng nhẹ nhàng bay giữa không trung. Nhìn thấy ta đánh giá, ông hơi nhìn ta cười, đứng dậy, hành đại lễ rồi nói: “Hoàng hậu nương nương hữu lễ...”

Ta nghe rất rõ ràng, hắn gọi ta là hoàng hậu nương nương chứ không phải là vương hậu nương nương. Ta liếc mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử nhìn ta gật đầu, ý bảo là hắn đã nói cho ông ta nghe.

Tiểu Phúc Tử nói: “Đây là đảo chủ La Thành...”

Ta nghe xong, trong đầu giống như có cái gì đó chạy đến, nhưng trước sau vẫn không thể nhớ ra được. Ta cũng gật đầu với ông ta.

Tuyên Vương bị đặt xuống một cái ghế. Huyệt đạo của hắn vẫn chưa được giải. Ta rõ ràng nhìn thấy, ông lão kia nhìn Tuyên Vương với một ánh mắt tràn đầy căm hận, là cừu hận khắc cốt ghi tâm. Ta chưa từng nghĩ đến, ánh mắt một người có thể chứa nhiều thù hận đến vậy.

Bên này thông báo thu binh, còn thủ hạ của Tuyên Vương cũng không đuổi theo. Rắn mắt đầu, đầu bọn họ cũng đều bị Tiểu Phúc Tử sờ đến, bọn họ biết làm gì hơn được đây?

Ông lão La Thành vung tay lên, mấy chục chiến thuyền lập tức nhổ neo, băng băng về phía hải vực xa xa.

Qua hơn mười mấy giờ đồng hồ, một hòn đảo nhỏ xuất hiện trước mặt ta. Tiểu Phúc Tử nói cho ta biết, đây chính là Hắc Vụ Đảo.

Lúc trước khi còn ở trên khí cầu, muốn thông qua Hắc Vụ Đảo này, Tuyên Vương phải cho ta uống một chén nước lam tuyền, nói nó có thể chống lại độc khí của hắc vụ nơi này. Hiện giờ nhìn lại, Hắc Vụ Đảo đích xác có một tầng sương mù bao phủ, nhưng nó không có màu đen, mà là màu trắng.

Ta nghĩ, chúng ta lên đảo, chẳng lẽ cũng phải uống nước lam tuyền?

Một hàng hải thuyền thẳng tắp rẽ nước đi vào, tiến thẳng lên bờ, không gặp chút cản trở nào. Ta không hề cảm thấy có gì không khỏe. Tầng sương khói này giống như hơi nước màu trắng khi tan khi tụ, phủ vào mặt ta, thoang thoang hương thơm hoa lan, cũng không phải là mùi độc khí mà ta tưởng tượng.

Trên đảo, rất may, không có tòa cung điện nào giống như hòn đảo của Tuyên Vương... Không biết nói sao, bây giờ ta vừa nhìn thấy hoàng cung, giống như nhìn thấy cung điện của ma quỷ vậy, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

La Thành ngồi phía trên đại đường. Ta cùng Tiểu Phúc Tử chia nhau ngồi hai bên. La Thành nhìn ta, lại bình tĩnh liếc mắt nhìn Tuyên Vương đang bị hôn mê nằm giữa phòng, nói: “Hoàng hậu nương nương nhất định có rất nhiều nghi vấn. Đầu tiên, lão phu muốn làm một chuyện trước đã...”

Ông khoát tay áo, có hai thị vệ từ trong hậu đường đi ra, nâng Tuyên Vương lên. Ông nói: “Xin mời hoàng hậu nương nương đi theo lão phu, đi chứng kiến một chút...”

Ta nghĩ, muốn ta chứng kiến cái gì? Ta quay đầu nhìn lại phía Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử cho ta một ánh mắt an tâm. Ta định tâm trở lại, nghĩ rằng, cũng may, đã có Tiểu Phúc Tử.

La Thành thấy ta cùng Tiểu Phúc Tử trao đổi ánh mắt, cười cười nói: “Phúc gia cũng đi theo luôn đi...”

Xem ra, lão già này thành tinh rồi, có vẻ rất hiểu ta, biết ta và Tiểu Phúc Tử hiện giờ đã là một chính thể không thể phân cách. Ta nghĩ rằng, nếu trên thế giới này không có Tiểu Phúc Tử, hóa ra có rất nhiều chuyện xảy ra với ta sẽ không có hy vọng phát triển. Lại hóa ra, Tiểu Phúc Tử, thật sự là phúc tinh của ta.

Ta và Tiểu Phúc Tử đi theo phía sau La Thành, cùng với một đám thị vệ đi xuyên qua một hành lang thật dài, đi sâu vào phía trong của tòa kiến trúc. Vừa rồi không kịp nhìn kỹ, lúc này ta mới phát hiện, tòa kiến trúc này vô cùng hùng vĩ, tường ngói xanh xanh, đại khí rất nặng. Mặc dù không trắng lè như hoàng cung do Tuyên Vương xây dựng nhưng nơi chốn đều dụng hết tâm cơ. Hơn nữa, có rất nhiều phòng ốc, cao đến hai ba tầng. Phòng ở tầng dưới thô to, ở hai tầng phía trên lại dần giảm nhỏ, hoàn toàn phù hợp với lý thuyết xây dựng nhà ở thời hiện đại.

Trong lòng ta lờ mờ có một cảm giác, cảm giác sẽ có một bí mật kinh thiên động địa sẽ được vạch trần trên Hắc Vụ Đảo này. Càng đi vào trong tòa kiến trúc này càng sâu, cảm giác của ta càng hiện rõ.

La Thành dẫn chúng ta đi đến một khu nhà hai tầng, tường ngói cũ kỹ. Đây là một tòa tiểu lâu (nhà có lầu) tinh xảo, trước lâu có hai thị vệ canh giữ, thấy chúng ta đi đến liền thi lễ bái chào.

La Thành khoát tay chặn lại. Hai gã thị vệ lấy ra chùm chìa khóa, mở cánh cửa đang đóng chặt. Ta thấy bọn họ mở khóa phải cố hết sức lực, liền biết cánh cửa này chỉ sợ đã có một thời gian rất lâu rồi không được mở ra, dưới then cửa tích đầy tro bụi, cho nên mới khó mở như vậy. Nếu đã không mở, vì sao còn phái người canh giữ? Đây là cái gì vậy?

Đi vào trong đó, một luồng khí ẩm ướt âm trầm xộc thẳng ra. Ta không khỏi ho khan một tiếng. La Thành quay đầu lại, nói: “Hoàng hậu cố chịu một chút, sẽ ra ngay thôi...”

308. Chương 310

LA THÀNH

EDITOR: DOCKE

Ta nghĩ, chẳng lẽ không phải ở trong này? Mà là đến một địa phương khác?

Nỗi nghi hoặc trong lòng ta càng lúc càng sâu, cũng chỉ biết tiếp tục đi theo bọn họ.

Đi vào trong đại sảnh, cũng giống tất cả căn phòng cổ đại khác, tòa đại sảnh này cũng bày biện đồ dụng, bàn ghế... tất cả đều được chế tạo từ gỗ lim, lại vô cùng tinh xảo. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng gỗ, chiếu xạ vào, bóng nắng loang lổ. Có thể nhìn ra được, tất cả đồ đạc trong phòng đều có giá trị xa xỉ.

La Thành vào đến nơi liền nói: “Giải huyết cho hần...”

Hai thị vệ lên tiếng vâng dạ rồi giải huyết cho Tuyên Vương. Tuyên Vương mở mắt ra, đánh giá cảnh sắc chung quanh một chút, biểu tình trở nên cực kỳ quái lạ, tựa chán ghét lại tựa như hối hận. Hắn liếc mắt nhìn La Thành một cái, thu hồi biểu tình. Quay đầu qua, trông thấy ta lại nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, làm như bỗng nhiên cảm thấy yên lòng, nói: “Có hắn ở đây, thì ta an tâm...”

Ta nghĩ, người nói vậy là có ý gì?

La Thành nghe xong lại nói: “Người cho rằng lão phu giống người sao, lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa? Người yên tâm, mặc dù người vì hoàng hậu mà gây ra tất cả, nhưng lão phu cũng sẽ không tức giận hoàng hậu nương nương. Huống chi, vị Phúc gia đây đã ở trên biển cứu lão phu một mạng...”

Ta không khỏi hỏi Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, không phải người bị cá mập công kích sao? Vì sao còn cứu lão tiên sinh này? Theo ta thấy, phải là lão tiên sinh rời biển, cứu người mới đúng chứ?”

Tiểu Phúc Tử tuy đã trở thành trung niên Phúc Tử nhưng ở trước mặt ta, vẻ đặc ý trẻ con kia vẫn không sửa được. Hắn hừ một tiếng bằng giọng mũi, nói: “Chỉ mấy con cá mập, làm sao có thể ngăn cản được ta?” Nói xong, ảm đạm nói: “Chỉ tiếc rằng, không cứu được Ngư Bá Thiên...”

Xem ra, Ngư Bá Thiên vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh chôn thân trong bụng cá.

La Thành nói: “Lúc đó lão phu đang đi trên biển, còn hắn đứng trên một chiếc thuyền lá. Chiếc thuyền lá đó được chế tạo từ một tấm ván gỗ rách nát. Nhưng kỳ quái chính là, nó được một con cá mập kéo đi. Con cá mập đó không ngờ cũng không dám trảm mình xuống. Phúc gia muốn nó đi hướng đông thì nó liền đi hướng đông, muốn nó đi tây thì nó liền đi tây...”

Dưới đáy lòng ta cười ngất, chưa từng nghĩ tới võ công Tiểu Phúc Tử lại cao đến nông nổi này. Ở trên cạn có người dùng mãnh hổ lái xe thì ta có nghe qua, nhưng chưa từng nghe nói ở trong nước lại có người có thể dùng cá mập kéo thuyền.

Ta bèn hỏi: “Lão tiên sinh vì sao lại được Tiểu Phúc Tử cứu?”

La Thành nói: “Lão phu rời bến, không ngờ gặp phải gió xoáy. Cả người lẫn thuyền đều bị gió xoáy cuốn đi. Lão phu may mắn được đám hộ vệ hợp lực đẩy ra khỏi đầu gió, mới có thể may mắn thoát chết. Một chiếc hải thuyền chỉ còn lại một chiếc thuyền cứu hộ nho nhỏ. Một mình lão phu ở trên thuyền, lênh đênh một ngày một đêm, không ăn không uống. Đang cảm thấy không thể chịu nổi nữa thì gặp được Phúc gia...”

Nói xong, lão lại quay qua Tiểu Phúc Tử, chấp tay cung kính.

Ta không nói chuyện, lại nghe thấy Tuyên Vương ở một bên cười lạnh. Nhìn qua, thấy hắn lộ ra một tia khinh thường. La Thành cũng nghe được tiếng cười lạnh của Tuyên Vương, nhưng không thèm để ý đến hắn, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta gặp được Phúc gia, dưới sự trợ giúp của Phúc gia cùng sức kéo của cá mập, về đến Hắc Vụ Đảo.”

Ta nghĩ, Tuyên Vương cười lạnh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ nói, La Thành nói gì không đúng hay sao? Nhưng ta suy đi nghĩ lại, thật sự không phát hiện ra lời lão nói có gì không đúng.

Ta đảo mắt nhìn qua Tuyên Vương. Tuyên Vương đáp lại ta một ánh mắt lo lắng, làm như đang muốn nhắc nhở ta điều gì.

Ta liên tưởng ánh mắt muốn nói của hắn với những gì hắn đã nói khi vừa tỉnh lại nhìn thấy chúng ta, lời đó chính là: “Có hắn ở đây thì ta an tâm...”

Chẳng lẽ nói, La Thành thoát nhìn có vẻ từ ái hiền lành này, lại có mặt khác sao?

Tuyên Vương được hai người áp giải, đứng ở giữa tiểu lâu. Biểu tình tựa chán ghét tựa hối hận lúc ban đầu đã biến mất không thấy. Sắc mặt bình tĩnh như nước, trầm tĩnh như thạch. La Thành nhìn hắn, trong mắt thoáng hiện một tia ngoan độc, nhưng thần sắc đó chỉ chợt lóe rồi biến mất. Lúc nhìn về phía ta, lại là một bộ hòa ái từ thiện.

Hắn nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài thấy ta dẫn ngài vào tiểu lâu này, nhất định là rất kỳ quái, vì sao ta lại dẫn ngài đến đây. Hoàng hậu nương nương, tiểu lâu này chính là chỗ ở của con gái ta – Hải La. Nó đã chết cách đây ba năm. Mà hung thủ hại chết nó, chính là hắn...”

Hắn chỉ tay về phía Tuyên Vương. Thần sắc Tuyên Vương nhàn nhạt, nói: “Vốn dĩ, đây chỉ là một cuộc đấu trí, là các người đã thua, há có thể trách ta?”

La Thành tức giận đến nỗi khuôn mặt phình trướng, vừa tím vừa đỏ, nói: “Không ngờ người lại còn dám nói như vậy? Nếu như lúc trước không nhờ con gái ta giúp người, người làm sao có thể đi xuống tận đáy biển, tìm được cái rương đó? Chẳng qua là nó thật không ngờ, kẻ mà nó giúp, lại là một con sài lang.”

Ta nghe xong, không khỏi suy đoán. Hay là bọn họ vì một kho báu nào đó, chia của không đều? Con gái của La Thành không ngờ lại nữ sinh hướng ngoại, dám giúp đỡ người ngoài đối phó người nhà. Cho nên La Thành này mới bất bình như thế, muốn khai đao với Tuyên Vương? Nhưng ta lấy làm lạ, Tuyên Vương làm thế nào vượt qua đại hải, đi đến nơi này? Còn trùng hợp tìm được một nơi như vậy?

Xem ra, lại là một đoạn nghiệt duyên của Tuyên Vương. Tục ngữ có nói, cường long áp không được tay anh chị, huống chi người còn xuyên qua đại hải, đi đến nơi này? Đụng phải một con rắn biển? Ta nhìn qua Tuyên Vương, cảm thấy hắn thật là không thể nhìn thấu nổi.

Ta đang nghĩ ngợi lung tung thì La Thành đã nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hôm nay, ta sẽ vì con gái mà báo thù. Con gái ta đã yêu mến người, vậy thì để người xuống dưới với nó đi...”

Râu tóc lão dựng lên, râu bạc run run. Bộ dáng tao nhã vừa rồi chẳng biết đã biến đi nơi nào. Xem ra, gian tiểu lâu không có người ở này đã cất chứa không ít hồi ức của lão, khiến lão không thể khống chế nổi cảm xúc của mình.

Tuyên Vương ảm đạm cười, quay đầu lại nhìn ta, nói: “Ta đã sớm nói với con gái người rằng, ta sẽ không thích cô ấy. Nếu cô ấy đi theo ta, nhiều nhất thì cũng chỉ được làm một thị thiếp của ta mà thôi. Hơn nữa, nếu ta chiếm được nữ nhân của mình, nếu như nàng ấy không muốn, ngay cả một thị thiếp ta cũng không cần. Là tự cô ta đòi giúp, sao lại trách ta?”

La Thành thở thật mạnh, hỏn hển mấy hơi rồi đột nhiên nở nụ cười: “Lão phu biết, người là Vương gia của Đại Tề, quả nhiên là có khí chất của Vương gia. Đã chết đến nơi mà vẫn còn mạnh miệng như vậy...”

Nghe hai người bọn họ nói chuyện xong, trong lòng ta không khỏi đau xót. Ta biết, nữ nhân mà Tuyên Vương nói, là ta. Hắn bắt cóc ta đến nơi đây, tôn ta làm vương hậu của hắn, chẳng qua chỉ vì muốn cùng ta ở trên tiểu đảo này bắt đầu một cuộc sống khác mà thôi. Nhưng mà, ta đã có người mình yêu, có năng lực nào, lấy cái gì mà đi đáp lại tình yêu của hắn đây?

309. Chương 311

HÀM NGẦM

EDITOR: DOCKE

La Thành vỗ vỗ tay, hai gã thị vệ lại áp Tuyên Vương lên như trước. Mà lúc này, sàn nhà đại sảnh đột nhiên vỡ ra, để lộ một bậc thềm đá. Ta nghe thấy phía dưới có tiếng nước chảy róc rách. Nghĩ rằng, có phải bên dưới thông với biển lớn hay không?

La Thành đi ở phía trước, hai thị vệ áp Tuyên Vương theo sau, cuối cùng là ta và Tiểu Phúc Tử. Đoàn người men theo bậc thềm đá, đi xuống phía dưới.

Phiến đá vừa vỡ ra lại tự động đóng cửa. Ở phía trước, La Thành lấy ra một viên dạ minh châu thật lớn, chậm rãi soi đường đi thẳng xuống dưới. Đi vào nền đất bằng phẳng, nhìn đến chỗ được ánh sáng của viên dạ minh châu chiếu rọi, ta nhìn thấy nhام thạch nanh sói, còn có nước từ từ chảy ra. Xa xa truyền đến tiếng nước chảy. Xem ra, nơi này thật sự liên thông với biển cả.

Đi xuống dưới rồi, Tiểu Phúc Tử đột nhiên dùng truyền âm nhập mật nói với ta: “Cẩn thận một chút, ta cảm thấy nơi này có gì đó không đúng...”

Ta muốn hỏi hắn vì sao không đúng, lại không muốn nói ra thành tiếng cho người ta nghe thấy, vì thế nắm lấy tay hắn, dùng phương pháp liên lạc mà chúng ta thường dùng để điểm nhẹ lên tay hắn...

Lúc ta cầm tay hắn, tay Tiểu Phúc Tử hơi hơi run rẩy, muốn rút về rồi lại dừng lại. Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử đối với việc ta cầm tay hắn còn có chút thẹn thùng đây mà. Sao hắn không ngấm lại, thường xuyên ôm ta nhảy lên nhảy xuống, sao không thấy hắn thẹn thùng đi?

Tiểu Phúc Tử dùng truyền âm nhập mật nói: “Ta cũng không hiểu rõ lắm, cứ cảm thấy không khí trong động này rất áp lực, làm như có điềm xấu gì đó đang dấu ở bên trong...”

Lại đi tiếp một đoạn nữa, trước mặt bỗng nhiên sáng sủa. Hơn mười cây đuốc cắm trên những lỗ hổng trên tường. Trước mặt là một cái ao lớn, nước gợn sóng lăn tăn, phản xạ đến vách động. Giữa ao nước có một chiếc quan tài bằng thủy tinh trong suốt. Trong quan tài có một nữ tử đang nằm. Từ bên mặt hông nhìn lại, là một nữ tử cực kỳ mỹ lệ. Dung mạo của nàng có thể so sánh với bộ dáng của ta bây giờ.

La Thành run rẩy run rẩy đi qua, đứng bên bờ ao nhìn quan tài kia, nói: “Phúc gia, hoàng hậu nương nương. Đây chính là con gái của ta, Hải La. Các người biết không? Hải La là một loại hoa. Loại hoa này, màu sắc đỏ tươi như lửa...”

Ta xen mồm vào nói: “Có phải chính là đóa hoa lớn được họa trên chiến thuyền của ngài hay không?”

La Thành gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, chính là loại hoa đó, tươi sáng, nhiệt liệt. Chỉ tiếc, con gái của ta không ngờ lại vì hắn, tuổi còn trẻ đã sớm bỏ mình. Đáng thương cho ta, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh...”

Ta nhìn mái đầu của hắn, nghĩ rằng, với tuổi tác của hắn, đích xác rất khó sinh thêm đứa khác, đích xác là rất đáng thương. Trong lòng không khỏi kỳ quái, vì sao hắn thảm như vậy mà ta lại không cảm thấy thương hại chút nào. Chẳng lẽ, ta thay đổi thân xác, tính tình cũng trở nên lãnh khốc rồi?

Tuyên Vương lâu rồi không có lên tiếng, bỗng nhiên nói: “Hóa ra, người giấu nó ở nơi này...”

La Thành lạnh nhạt nói: “Không sai, ta đặt nó bên cạnh con gái ta. Nếu nó vì lấy cho người vật này mà chết, vậy thì để vật này chôn cùng với nó cũng đúng thôi...”

Ta không hiểu chuyện gì, bèn nương theo ánh mắt bọn họ nhìn qua, thấy trên tay nữ nhân kia có cầm một vật màu đen hình dạng cổ quái. Vật đó có màu đen tuyền nhưng tựa hồ lại không hoàn toàn là đen. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, ẩn ẩn phát ra ánh sáng màu xanh lam...

Tuyên Vương chợt kêu lên: “Tiểu Phúc Tử, người nhất định phải lấy bằng được vật đó, là vật trên tay nàng ấy, bằng không hoàng...”

Hắn còn chưa nói hết, thị vệ bên cạnh đã vươn tay điểm liên tục lên người hắn. Huyệt cấm của hắn đã bị khóa, lại giãy dụa không thôi. Ta quay đầu nhìn lại, thấy miệng hắn mấp máy mấp máy. Ta nhìn ra được, hắn muốn nói: “Kêu Tiểu Phúc Tử phải lấy cho được vật đó, bằng không nàng sẽ chết...”

Ta nghĩ, có ý gì? Ta sẽ chết? Ta còn sống sờ sờ đây mà, vì sao sẽ chết?

Tiểu Phúc Tử truyền âm nhập mật hỏi ta: “Hắn nói gì vậy?”

Ta vốn không muốn nói với hắn, nhưng lại có cảm giác chuyện này là do La Thành gây ra. Vì thế, ngón tay liên tục đánh gõ, cho hắn biết lời Tuyên Vương đã nói. Hắn nhíu nhíu đầu mày, đảo mắt nhìn qua khối đá màu đen kia...

La Thành nói: “Đưa hắn hợp táng với con gái ta...”

Hai gã thị vệ, xem ra võ công rất cao, ngón tay điểm một cái, Tuyên Vương liền ngất đi...

Vốn là, Tuyên Vương bắt cóc ta từ Đại Tề đến đây, ta hẳn phải rất hận hắn. Nhưng không biết vì sao, lúc nghe thấy La Thành tuyên bố tử hình hắn, ta lại có chút không đành lòng.

Tiểu Phúc Tử nhìn ra ta không đành lòng, nói: “Loại người như thế, không cần thương tiếc cho hần...” Hần lại suy nghĩ thâm sâu, đảo mắt nhìn qua thi thể của nữ nhân kia, nhìn khối đá màu đen trong tay nàng. Ta nghĩ, không phải hần thật sự tin lời Tuyên Vương đấy chứ?

Chiếc quan tài bằng thủy tinh này rất lớn, xem ra là cố ý chế tạo như vậy. Dưới đáy nước kia không biết có cơ quan gì, một tên thị vệ nhấn một cái lên vách tường, quan tài thủy tinh chậm rãi dịch chuyển lại gần bờ, rồi từ từ mở ra...

La Thành đến gần bên quan tài thủy tinh, nhìn nữ tử bên trong, hít một hơi dài. Đường như đã đạt thành tâm nguyện, vừa vui mừng lại vừa như trút được gánh nặng.

Hai gã thị vệ nâng Tuyên Vương đang hôn mê vào trong quan tài thủy tinh.

Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh ta, thân hình thoáng động. Ta có linh cảm, quay qua nhìn hần, lại chỉ thấy được một cái bóng chợt lóe mà qua.

Ta thầm kêu không tốt. Không phải hần muốn đi cướp khối đá màu đen trong tay nàng kia chứ?

Hần muốn cướp, xem ra, ta cũng không có biện pháp gì... Ta vừa định mở miệng ngăn cản, suy nghĩ lại thay đổi thật nhanh. Thực lực của La Thành xem ra cũng không kém. Tuyên Vương đánh nhau với hần, cũng phải chấp nhận thất bại. Nếu ta cùng Tiểu Phúc Tử chọc giận hần, chỉ sợ ăn không hết được đâu.

Tuy rằng võ công Tiểu Phúc Tử rất cao, nhưng võ công của ta lại rất thấp, thấp đến mức cơ hồ như không có. Đương nhiên, thật sự là không có...

Nhưng ta mới vòng vo với mấy suy nghĩ trong đầu, Tiểu Phúc Tử đã đoạt được khối đá màu đen trong tay nữ tử kia. Thân hình hần dừng lại, tay chụp tới, không ngờ còn mò cả Tuyên Vương ra khỏi quan tài thủy tinh. Cũng không thấy hần thao tác thế nào, huyết đạo của Tuyên Vương đã được giải. Vút một cái, cả hai người đã đứng trên mặt đất.

Ta thấy hoa cả mắt. Trong lòng thầm nghĩ, phi vụ lần này đã đắc tội với La Thành mất rồi. Cũng không biết Tiểu Phúc Tử nghĩ thế nào, Tuyên Vương chỉ mới nói một câu rằng nếu ta không có được khối đá màu đen kia sẽ chết, hần liền mê muội, chạy đến đoạt lấy khối đá đen, còn cứu luôn cả Tuyên Vương...

Nhớ tới La Thành, ta đảo mắt nhìn qua, lại thấy La Thành đã biến mất từ lúc nào không biết. Ngay cả hai gã thị vệ mà hần mang đến cũng đã biến mất. Ta cảm thấy không ổn, nói: “Chúng ta đi mau...”

310. Chương 312

PHONG BẾ

EDITOR: DOCKE

Tuyên Vương cùng Tiểu Phúc Tử quay đầu nhìn khắp chung quanh, thần sắc biến đổi. Mỗi người một tay giữ chặt lấy ta, cùng phóng đến cửa động. Chưa tới được cửa động đã thấy trong lối đi nhỏ thật dài, hết hai đến ba... rồi vô số tảng đá chạy xuống. Tiếng đá lăn ừ ừ, ắt tắc kín cả lối đi. Tro bụi từ trong lối đi nhỏ bắn vọt ra. Tuyên Vương cùng Tiểu Phúc Tử lôi kéo ta nhanh chóng lui ra... cũng may, không bị bắn trúng.

Chúng ta lại thối lui đến bên bờ ao. Tiếng tảng đá lăn xuống rầm rầm còn chưa biến mất, ở trong hang động tạo thành từng trận hồi âm. Hồi âm qua đi, tất cả đều an tĩnh trở lại, ngoại trừ thi thể nữ nhân nằm trong quan tài thủy tinh và tiếng lửa cháy tí tách của những cây đuốc cắm trên vách động. Trong không khí, tro bụi dần dần lắng đọng lại...

Ta nhìn chung quanh. Hang động này là một cái động kín. Ngoại trừ lối đi kia, không còn con đường nào khác có thể đi...

Tuyên Vương lớn tiếng nói: “Người muốn bắt ta chôn cùng con gái của người thôi mà, cần gì phải kéo bọn họ xuống nước?”

Ta đang nghĩ, người ở trong này kêu to, có người nào có thể nghe được đây? Liền nghe thấy bên trên trần động hình tròn truyền đến âm thanh, đúng là giọng nói của La Thành. Hắn nói: “Không chỉ là người, bọn họ đều phải chôn cùng, đặc biệt là nữ nhân kia. Người vì nàng mà lừa gạt con gái ta, khiến nó giúp người ăn cắp thuật di hình đổi ảnh để người có thể thực hiện thành công thuật đổi hồn lần này. Cũng may, con gái ta không lấy trộm được Hắc tinh thạch, khiến người không thể bảo trụ được linh hồn của nàng. Chỉ hai tháng sau, vào thời điểm trùng cửu (ngày 9/9 âm lịch), hồn phách của nàng sẽ rời khỏi thể xác, trở thành hồn ma vô chủ. Người dẫn nàng đến Trầm Tiên Đảo, có phải cũng đã nghĩ đến chuyện thừa cơ đoạt lấy Hắc tinh thạch? Chỉ tiếc rằng, người định không bằng trời định. Vị Phúc gia này lại giúp ta bắt được người, khiến ta có thể thành công dẫn các người đến nơi đây. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Người nhìn thấy Hắc tinh thạch liền lập tức cảnh báo Phúc gia, kêu hắn giúp người đoạt thạch, bỏ trốn. Nhưng mà, người không thể ngờ được đâu, ta sớm đã có chuẩn bị. Đây vốn dĩ là một cái bẫy nhằm để bắt giữ các người. Các người nhất định sẽ phải chôn chung với con gái của ta. Cũng coi như ta đã có thể ăn nói với con gái ta rồi.”

Ta đảo mắt, quét qua Tiểu Phúc Tử cùng Tuyên Vương một lượt. Không hiểu tại sao hai người này đều sống đầu chết, trong khoảng khắc gặp chuyện lại có thể đạt thành nhất trí.

Tiểu Phúc Tử thấy ta nhìn hắn, biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì, nhàn nhạt nói: “Ta tin tưởng, cho dù Tuyên Vương có lãnh khốc với tất cả mọi người, nhưng đối với người, hắn sẽ không...”

Ý của hắn là, lời nói của Tuyên Vương nhất định là sự thật. Tuyên Vương nói, nếu như không có Hắc tinh thạch thì ta sẽ chết. Vậy nên Tiểu Phúc Tử đã không chút do dự, liền tiến lên cướp đoạt...

Xem ra, Tiểu Phúc Tử cũng là một kẻ lật lọng. Chỉ trong nháy mắt đã quên mất tiêu tình nghĩa với người mà hắn đã cứu mạng.

Trong lòng ta thầm mắng Tiểu Phúc Tử, cướp Hắc tinh thạch làm gì không biết. Nếu không tại hắn manh động, nói thế nào thì ta cũng sẽ phát hiện La Thành không ổn, sẽ không để hắn thuận lợi trốn mất. Hiện giờ, lại để hắn thành công dẫn dụ ba người chúng ta vào trong sơn động. Ba chúng ta tựa như mấy con chuột bị sập bẫy, chỉ chờ nước sôi liền bị bỏ vào luộc chín.

Con người sống trên đời, quả thật là sợ cái gì liền thấy cái đó. Ta đang nghĩ đến nước sôi, bên trong ao quả thật bắt đầu bốc lên. Nước ở giữa ao bốc lên từng khối bọt nước, âm vang ục ục ục ục. Càng làm cho ta giật mình sợ hãi chính là, khối bọt nước trong ao bắt đầu dâng lên càng lúc càng cao, mắt thấy sắp tràn ra khỏi ao, lập tức ập thẳng đến chỗ chúng ta đang đứng.

Giọng nói của lão già chết tiệt La Thành kia lại vang lên: “Chẳng phải Phúc gia có võ công cao cường hay sao? Lão phu sẽ không lấy oán trả ơn. Nếu bây giờ Phúc gia bắt đầu lặn xuống nước, nếu chỉ đi một mình thì sẽ có thể thông qua đường ngầm trong ao, trở lại mặt biển. Nhưng nếu mang theo một hoặc hai người nữa, làm thế nào cũng không thể thông qua đường ngầm đó được. Phúc gia là ân nhân của lão phu, lão phu cũng vì thế mà bán cho người một chút nhân tình, nói cho người biết tình hình thực tế. Đường ngầm đó rất dài, dài đến hai, ba dặm. Mặc kệ là ai cũng không thể nào nín thở dưới nước được lâu như vậy. Cho dù có là Phúc gia người, cũng không thể nào. Lão phu đã cẩn thận nghiên cứu về võ công của Phúc gia, biết Phúc gia có khả năng nín thở dưới nước được bao lâu, mới suy nghĩ ra một chỗ như vậy, để Phúc gia có thể một mình chạy thoát, lưu lại hai người này trong động. Phải biết rằng, cái lão phu muốn chỉ là mạng của hai người đó mà thôi. Ta khuyên Phúc gia, người nên mau chóng tự mình chạy thoát đi là hơn...”

Tiểu Phúc Tử vẫn đứng yên bất động, nhàn nhạt nói: “Mạng của ta, là do nàng ban cho. Nếu không nhờ có nàng, Tiểu Phúc Tử sớm đã không còn trên đời này nữa. Nếu nàng không thể sinh tồn, Tiểu Phúc Tử lại há có thể sống một mình?”

Ta nghe xong, không khỏi lệ nóng doanh tràng. Cũng giống như lúc chìm thuyền trên biển, hắn coi trọng nhất chính là sự sinh tồn của ta. Ta bắt lấy tay Tiểu Phúc Tử, muốn nói gì cũng nói không nên lời, chỉ nói: “Tiểu Phúc Tử, chúng ta đồng sinh cộng tử!”

Ta biết, nếu ta khuyên Tiểu Phúc Tử bỏ chạy một mình, chẳng qua chỉ là sỉ nhục hắn. Nếu đã như vậy, ở nơi sinh tử khó lường này, có được một tri kỷ cùng sống cùng chết với mình, cũng là một loại hạnh phúc

đúng không?

Tuyên Vương nghe chúng ta nói chuyện xong, ở một bên trầm mặc không nói. Thật lâu sau mới nói: “Tiểu Phúc Tử, người đưa nàng trốn đi, mang theo Hắc tinh thạch này, lên đảo tìm Lữ Trạch...” Hắn tháo chiếc nhẫn trên tay ra, nói: “Kêu hắn đưa bọn người đến một nơi. Nơi đó có bản ghi chép, hướng dẫn cách sử dụng Hắc tinh thạch này thế nào...”

Tiểu Phúc Tử tiếp nhận chiếc nhẫn, cất vào trong người. Hắc tinh thạch cũng được hắn dặt vào trong thắt lưng. Tiểu Phúc Tử nói với ta: “Chúng ta đi thôi...”

Có vẻ như muốn mang ta nhảy xuống nước.

Ta vội tránh ra sau, nói: “Không được, người không nghe La Thành nói sao? Đường ngầm dưới nước chỉ có một mình người mới có thể bơi qua được. Nếu mang theo ta, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn.”

Tiểu Phúc Tử mỉm cười, đột nhiên bay lên không trung, tả chưởng đánh về phía tảng đá màu đen nằm ở một chỗ rất kín đáo trên đỉnh động...

Tảng đá bị đánh trúng, dập nát, để lộ ra một lỗ hổng nho nhỏ, cỡ bằng ngón tay. Hắn duỗi tay ra, từ trong cái lỗ rút ra một ống đồng rồi phi thân hạ xuống, nói: “Người xem, kỹ thuật truyền âm bằng ống đồng này, ngay cả La Thành này cũng biết...”

Hóa ra, hắn vì muốn phòng ngừa cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ lọt vào tai La Thành nên mới phá bỏ công cụ truyền âm này.

Ta nghĩ, mắt thấy nước trong ao càng dâng càng cao, dần dần lên đến đầu gối chúng ta rồi. Đường như ngoại trừ chết ra, chúng ta cũng chẳng có việc gì để làm. Tiểu Phúc Tử lại có cách gì đây?

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Phúc Tử lại nói: “Các người bịt tai lại, bịt kín một chút...”

Ta kỳ quái, hỏi hắn: “Người muốn làm gì?”

Tuyên Vương nói: “Chúng ta cứ nghe theo Tiểu Phúc Tử đi...” Nói xong, thật sự bịt hai tai lại, còn bịt rất chặt chẽ...

311. Chương 313

TIẾNG HUÝT GIÓ

EDITOR: DOCKE

Bọn họ ăn ý như vậy từ khi nào? Hóa ra một cặp oan gia là như thế này, hai bên vừa thấy mặt nhau liền không thể nhịn được phải tranh đấu gay gắt, nhưng không ngờ gặp phải những lúc nguy nan, quay phắt lại đạt thành nhất trí. Ta chỉ đành cảm thán một câu trước kia vẫn thường cảm thán: “Tấm lòng nam nhân cũng giống như kim dưới đáy biển, mò hoài cũng mò không ra...”

Đồng thời cũng bịt chặt hai tai. Mặc dù đã bịt chặt hai tai, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, ta vẫn lơ mơ nghe được tiếng thét dài. Ta nhìn qua Tiểu Phúc Tử, chỉ thấy hắn khẽ nhếch miệng, trước ngực hơi hơi phập phồng. Ta thấy trong lúc Tiểu Phúc Tử phát ra tiếng húy vang, đá vụn từ trên đỉnh động dồn dập mà rơi. Có mấy tảng còn rơi cả xuống đầu ta...

Có thể thấy được, tiếng húy gió này có uy lực to lớn cỡ nào...

Đang nghĩ ngợi: Tiểu Phúc Tử này sau khi trải qua cuộc chiến với đàn cá mập trên biển, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, xem ra võ công lại tăng trưởng không ít. Khó trách sao lúc ở trên thuyền Tuyên Vương, hắn tới cứu ta, ta nhìn thấy hắn che mặt, không ngờ lại không thể dựa vào võ công của hắn

mà nhận ra được. Xem ra, hần đã tiến đến một cảnh giới khác, chính là cái được gọi là Chiêu hóa vô hình... Thật ra cũng bởi vì kiến thức của ta quá ít ỏi, không theo kịp trình độ tiến bộ vô công của Tiểu Phúc Tử, cho nên trọn mắt nhìn cũng như kẻ mù...

Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử hẳn muốn làm gì vậy? Muốn dùng tiếng huyết gió chấn sập cái động này, muốn chôn sống tất cả chúng ta hay sao? Miễn cho chúng ta không bị chết đuối? Dùng đất chôn lấp còn hơn?

Đang nghĩ ngợi, đá vụn trên đỉnh động càng rơi càng nhiều, nước trong ao cũng càng lúc càng sôi trào. Ta có cảm giác, mặc dù ta đã bịt kín hai tai nhưng vẫn không thể chịu nổi tiếng huyết gió càng lúc càng lớn này...

Đến khi có cảm tưởng như mình không thể chịu đựng được nữa, đã thấy trong ao bỗng nhiên xuất hiện một con cá toàn thân đen ngòm, rất lớn, phải nói là siêu đại. Loại cá này ta rất quen thuộc, thật sự quen vô cùng. Bởi vì ta thiếu chút nữa đã bị nó ăn thịt – cá mập đen biển sâu...

Điều làm ta cảm thấy kỳ quái chính là, con cá mập đen biển sâu giống như quên mất người cội rồi vậy, không ngờ lại hướng về phía Tiểu Phúc Tử mà rung đuôi đặc ý, ngoác cái miệng lớn nhồm răng nanh, hết mở lại ngậm. Ta trông thấy mà trọn mắt há hốc mồm. Chỉ mới nghe nói cá heo hiểu được tiếng người, nghe theo con người chỉ huy, cá mập cũng biết nghe lệnh con người từ khi nào vậy? Lại nhớ đến lời kể của La Thành. Lúc lão nhìn thấy Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử đang vội vàng lướt đi trên chiếc thuyền lá do cá mập đen kéo. Ta còn tưởng rằng La Thành khoa trương thể thôi, hóa ra đó lại là sự thật.

Nước càng lúc càng dâng trào, tràn đến bên hông chúng ta rồi. Tiểu Phúc Tử nói: “Lão ta chỉ biết đến tốc độ bơi lội và thời gian nín thở của ta, nhưng lại không biết rằng, cá mập đen bơi lội còn nhanh hơn ta rất nhiều. Cho dù có mang theo hai người cũng có đủ thời gian cho chúng ta men theo đường ngầm đi ra biển. Chỉ có điều...”

Nói đến đó, gương mặt hần hơi ửng đỏ, quay đầu sang chỗ khác mới nói tiếp: “Đến lúc đó, ta nên vì người độ khí, mong người thứ lỗi...”

Ta nghe xong, trong miệng bỗng nhiên nhảy dựng. Hiểu được ý hần, không khỏi cũng có chút xấu hổ...

Tuyên Vương đột nhiên nói: “Để bốn vương độ khí cho nàng...”

Ta cùng Tiểu Phúc Tử đồng thời mất quắc như đao, đâm thẳng tới hần. Hần biết tình thế hiện giờ phe ta có lợi thế hơn, liền ngậm miệng không nói. Trên mặt vẫn tức giận bất bình không thôi.

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, vì tánh mạng, chuyện không thể làm cũng phải làm. Hơn nữa, hiện giờ thân xác này không phải của ta, ngươi cứ coi như đang hôn người sưởi ấm giường tương lai của ngươi đi...” Ta càng nói càng cảm thấy không giống như đang nói, âm thanh càng lúc càng nhỏ dần...

Tiểu Phúc Tử ho khan một tiếng, chừng chặc đang hoảng nói: “Vậy, thất lễ...”

Tiểu Phúc Tử một tay giữ chặt vây lưng cá mập, một tay ôm lấy ta, phía sau còn dùng thắt lưng trói chặt Tuyên Vương vào người, bơi men theo con đường ngầm dưới nước...

Ta bị Tiểu Phúc Tử ôm vào trong ngực, không dám mở to mắt, chỉ cảm thấy nước chảy vun vút bên người. Cá mập đen bơi dưới nước đích xác là cực nhanh, nhanh đến mức không có cách nào hình dung được. Lúc ta cảm thấy không thể nín thở được nữa, có một đôi môi mềm mại mà lạnh như băng, kề sát đến miệng ta. Ta không tự chủ được hé miệng ra. Một dòng nước ấm từ trong miệng hần chảy thẳng vào miệng ta, giảm bớt cảm giác ngột thở cho ta. Ta cảm thấy đôi môi lạnh như băng đó ở ngoài miệng ta uyển chuyển dừng lại, lưu luyến không đi. Một đầu lưỡi linh hoạt đột nhiên tiến vào, cùng đầu lưỡi của ta quấn quýt si mê. Ta lơ mơ có cảm giác không đúng, muốn xoay mặt tránh đi. Có một bàn tay vươn đến, cố định đầu ta từ phía sau khiến cho ta không thể động đậy. Ta nghĩ, Tiểu Phúc Tử, không phải ngươi muốn thừa cơ ăn bớt đây chứ?

Nhưng chỉ trong nháy mắt, một luồng không khí trong lành chui thẳng vào xoang mũi. Ta trọn mắt ra nhìn, hóa ra đã lên đến mặt biển rồi...

Ta vội tránh thoát đôi môi của Tiểu Phúc Tử, nói: “Tới rồi...”

Quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, Tuyên Vương cũng đang bì bõm trong nước, tầm mắt lại nhìn về phía này...

Ta lại quay đầu qua nhìn Tiểu Phúc Tử, chỉ thấy khuôn mặt hần đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Tới rồi, mau thật...”

Ta nghĩ, người không hài lòng sao...

Con cá mập đen sau khi đưa chúng ta lên mặt biển, sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiểu Phúc Tử ôm lấy ta, cũng không biết dùng phương pháp gì, lao vút lên không trung rồi nhảy lên bờ, nói: “Ta sẽ giúp người hong khô quần áo...” Nói xong, quay mặt đi, sắc mặt đỏ sẫm.

Ta nhìn nhìn trên người. Nước biển dầm ướt toàn thân, phô bày tất cả đường cong trên cơ thể ta. Tuyên Vương ở xa xa cũng đã đi tới, mắt cứ dán chặt vào người ta, khiến ta chỉ hận không thể móc hai tròng mắt của hần ra ngoài.

Ta nói: “Được, nhanh lên đi...”

Lúc này Tiểu Phúc Tử mới xoay người lại, hai tay để trên lưng ta. Ta cảm giác như có một dòng nước ấm từ lưng chạy khắp tứ chi. Toàn thân hơi hơi nóng lên, vui sướng vô cùng. Trên người bốc lên vô số hơi nước. Chỉ trong chốc lát, quần áo ta đã được hong khô, mà trên người Tiểu Phúc Tử cũng hoàn toàn khô ráo. Có thể thấy được, với cùng một chiêu thức, Tiểu Phúc Tử cũng đã tự hong khô quần áo của chính mình.

Tuyên Vương ngồi trên một tảng đá, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía chúng ta. Ta thấy ánh mắt hần tựa như ganh ghét, lại tựa như cảm thán, cuối cùng lại chẳng nói năng gì...

Ta đánh giá hoàn cảnh bốn phía trên bãi biển, thấy nơi này là một vùng hoang vắng trụi lủi, không hề có dấu vết có người qua lại. Xem ra, đây là một vùng hẻo lánh của Hắc Vụ Đảo. Hơn nữa, trên bờ cát nham thạch dày đặc, sóng biển gào thét đánh sâu vào nham thạch, bào mòn nham thạch nơi đây thành những hình thù kỳ quái, dữ tợn vô cùng. Nếu không có Tiểu Phúc Tử đưa ta đi, ta nghĩ, rất có khả năng là ngay cả lối ra ta cũng tìm không thấy.

Ba người chúng ta đứng trên một khối nham thạch cực cao, nhìn quanh bốn phía, lại chẳng thấy bóng dáng một con thuyền nào.

Tiểu Phúc Tử nói: “Xem ra, chúng ta phải lấy trộm một con thuyền mới được...”

Ta gật gật đầu đồng ý với ý tưởng của hần.

312. Chương 314

TRỘM THUYỀN

EDITOR: DOCKE

Hần nhìn ta, lại nhìn qua Tuyên Vương, nói: “Xem ra, đành phải để người ở lại đây chờ, còn Vương gia sẽ cùng ta đi trộm thuyền...”

Ta ngạc nhiên nói: “Tiểu Phúc Tử, võ công người cao như vậy còn cần Vương gia giúp đỡ sao?”

Tiểu Phúc Tử nhàn nhạt nói: “Để hần ở cùng với người, ta không an tâm.”

Ta nghĩ rằng, ta ở cùng hần đã lâu rồi mà bây giờ người mới lo lắng đến, hình như hơi muộn?

Tuyên Vương này giờ không lên tiếng, lại nói: “Người để nàng ở lại một mình ở đây, không sợ dã thú trên Hắc Vụ Đảo đến tập kích sao?”

Ta hỏi: “Trên đảo này có dã thú sao?”

Tuyên Vương cười cười đáp: “Đảo này, mặc dù là chỗ xa xôi nhưng vẫn có dã lang (sói hoang) thường lui tới. Vương hậu chẳng biết chút võ công nào, người yên tâm để nàng ở đây sao?”

Tiểu Phúc Tử nói: “Vâng, người đi trộm thuyền, ta ở lại đây...”

Tuyên Vương thở dài một hơi: “Nếu võ công của ta cao được như Phúc gia thì ta cũng bằng lòng đi. Chỉ tiếc, e rằng đến lúc đó, thuyền không trộm được mà ngay cả bản thân ta cũng bị bắt đi. Vậy thì không được tốt cho lắm. Ta còn muốn trở về đảo, đưa các người đi thực hiện thuật di hình đổi ảnh, dùng Hắc tinh thạch giữ lại hồn phách cho Vương hậu, để hai tháng sau hồn phách của nàng không đến mức tan biến...”

Trong lời nói của Tuyên Vương có chứa dao. Tuy nói hắn đã giao tín vật ngọc ban chỉ (nhấn ngọc thường được đeo ở ngón tay cái) của mình cho Tiểu Phúc Tử nhưng trong tình huống khẩn cấp, ai cũng không thể biết được phía sau sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu có gì sai lầm, không biết thuật di hình đổi ảnh rốt cuộc sẽ biến thành cái gì nữa. Nếu vậy, tính mạng của ta cũng khó mà giữ được... Xem ra Tuyên Vương đã hiểu rất rõ tâm tư của Tiểu Phúc Tử.

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, người yên tâm đi đi. Hắc tinh thạch đang ở trên người người, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

Tuyên Vương nghe xong, nhếch môi cười cười nói: “Xem ra, chỉ có vương hậu của ta là hiểu ta nhất.”

Tiểu Phúc Tử sờ sờ bên hông, lúc này mới gật đầu với ta. Vút một tiếng liền chạy vội về phía xa xa...

Buổi tối, ánh trăng trong như nước chiếu xuống bờ cát, chiếu cả lên mặt Tuyên Vương. Khuôn mặt hắn như ngọc, những đường nét tựa điêu khắc. ta nghĩ, hắn vốn chính là một nam tử cực kỳ xuất sắc, cho dù đời sống không quen hải ngoại vẫn có thể thành lập vương quốc của riêng mình. Cũng khó trách con gái La Thành lại yêu hắn như thế, yêu đến mức phải bỏ cả tính mạng của mình. Nàng ấy rốt cuộc đã chết như thế nào?

Trong lòng ta có nghi vấn nhưng lại không muốn hỏi hắn. Hắn đối với ta rất tốt, là vô cùng tốt. Đáng tiếc, ta cũng không thể thừa nhận lòng tốt đó. Trong lòng ta chỉ có thể chứa được một người, mà hình bóng của người đó đã ngập tràn đến mọi ngõ ngách, không còn chỗ nào để người khác có thể chen vào.

Hắn đứng đó, đón lấy ánh trăng. Cho dù quần áo trên người đã rách nát nhưng vẫn toát lên vẻ nho nhã mà ưu nhân. Lúc này, hắn tuyệt đối làm cho người ta không thể đoán nổi là nếu hắn mà lãnh khốc lên, có thể lãnh khốc đến cực điểm. Ta nhớ đến sinh mạng của những con người trên thuyền, ngay lập tức chỉ vì hắn ra lệnh một tiếng mà hóa thành tro bụi, trong lòng liền phát lạnh.

Ta ngồi một mình một góc, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với hắn. Tốt nhất là trong lúc Tiểu Phúc Tử đi trộm thuyền, không có chuyện gì xảy ra, ta cũng chẳng cần phải liếc mắt nhìn người này một cái.

Hắn cũng không đến phiền ta mà lại lấy một cây sáo ngọc luôn mang theo bên mình ra thổi. Ta nhìn thấy, không khỏi nhú mày. Nhớ tới lúc hắn thổi sáo, chính là lúc thuyền lớn chìm xuống biển. Xem ra, sáo ngọc chính là một loại tín hiệu, có thể làm cho người ta dựa vào âm thanh do sáo ngọc phát ra mà làm việc. Chẳng lẽ, trên Hắc Vụ Đảo này cũng có người nghe theo hiệu lệnh của sáo ngọc hay sao?

Như vậy, hắn để Tiểu Phúc Tử rời đi, chẳng qua là vì không muốn Tiểu Phúc Tử biết hắn có chuẩn bị phía sau.

Hắn thổi sáo ngọc cũng không sợ bị ai phát hiện. Hiển nhiên sớm đã biết nơi này cách rất xa tòa kiến trúc của đảo chủ Hắc Vụ Đảo. Hắn đối với Hắc Vụ Đảo, thật sự là vô cùng quen thuộc.

Nhưng dù thế nào ta cũng không thể tưởng được, người bị sáo ngọc dẫn đến lại là một đám người như vậy...

Len trong nham thạch, xuất hiện tốp năm tốp ba bóng người, hướng về phía tiếng sáo mà vây tụ lại đây. Bọn họ càng chạy càng nhanh, càng chạy càng gần. Ta nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ, rồi đôi mắt của bọn họ...

Bỗng nhiên trong đầu ta lại hiện lên hình cảnh đám trẻ con trong khoang dưới đáy của con thuyền bị chìm xuống biển. Đám trẻ bị mất đi ý thức, đám trẻ được nhân đang đi từng bước một, tụ tập lại trước mặt

Tuyên Vương. Vóc người nhỏ bé, khuôn mặt non nớt, đúng là đám trẻ được nhân đó. Bọn chúng đến rất nhiều, chỉ sau chốc lát, đã tụ tập được đến hơn trăm người.

Điệu sáo của Tuyên Vương đột biến, chột cao chột thấp, chột nhanh chột chậm, lúc thì nhẹ nhàng khi lại như tiếng châu rơi trên bàn ngọc. Ta đột nhiên hiểu ra, hẳn đang dùng âm luật để chỉ huy đám trẻ con đã mất đi thần chí này.

Chỉ thấy thân hình mấy đứa trẻ lắc lư trái phải, đồng loạt xoay người, chạy đi phương xa...

Ta thấy trong lòng vừa chán ghét lại vừa tò mò. Thấy hẳn ngưng thổi sáo bèn đi đến hỏi hẳn: “Cuối cùng là người đang làm gì vậy?”

Hắn hơi hơi mỉm cười, nói: “Cuối cùng thì nàng cũng nói chuyện với ta?”

Ta hừ một tiếng, nói: “Hiện giờ chúng ta đang ở trên cùng một con thuyền. Ta hy vọng người đừng bày ra nhiều trò...”

Hắn nói: “Nàng cho rằng, chỉ dựa vào Tiểu Phúc Tử thì có thể trộm về một chiếc thuyền được sao?”

Ta nói: “Vì sao không thể?”

Hắn lạnh lùng nói: “Thuyền trên Hắc Vụ Đảo này khác hẳn thuyền của những nơi khác. Tất cả đều dùng được nhân chèo thuyền, chỉ nghe được phu chỉ huy. Nếu hẳn trộm về đây một con thuyền, mặc kệ hẳn có bao nhiêu võ công cũng không thể lái thuyền đi được...”

Ta vội la lên: “Vậy sao người không nói ra? Người đã có thần thông như thế, vì sao không trực tiếp chỉ huy được nhân, ngược lại còn muốn Tiểu Phúc Tử đi trộm thuyền?”

Hắn lạnh nhạt vỗ về sáo ngọc, “Nếu không có Tiểu Phúc Tử đánh lạc hướng những người trên đảo, ta làm sao có thể thành công khiến cho nhiều được nhân như vậy hội tụ lại một chỗ, đều nghe theo ta chỉ huy ...”

Ta cười lạnh: “Nếu Tiểu Phúc Tử gặp phải nguy hiểm, Hắc tinh thạch trên người lại lọt vào tay La Thành, vậy ta chỉ còn sống được hai tháng nữa, thật sự là đúng ý người rồi...”

Tuyên Vương quay mắt nhìn ta, thần sắc cực kỳ cổ quái: “Vì cái gì nàng luôn cho rằng ta sẽ làm ra chuyện thương tổn đến nàng? Rốt cuộc nàng có hiểu hay không...” Hắn hít sâu một hơi, đi về phía ta. Ta vội vàng lui về phía sau vài bước. Hắn nói: “Cho dù ta có phải tổn hại chính mình, cũng không muốn nàng bị tổn thương...”

Trong lòng ta vừa động, lại cười dài một tiếng: “Nếu không phải người bày ra tất cả chuyện này thì ta đã yên lành ở trong hoàng cung Đại Tề, vui vẻ sống chung với hai đứa con của mình rồi. Người như vậy còn không tính là thương tổn ta?”

Tuyên Vương nghe xong, dừng bước, vẻ mặt cực kỳ ưu thương, nói: “Ta làm vậy, chẳng qua chỉ muốn được ở cùng với nàng mà thôi...”

Ta muốn nói với hẳn là ta tuyệt đối không muốn ở chung với hẳn, nhưng nhìn thấy thần sắc trên khuôn mặt hẳn lại không thể nói được thành lời.

Hắn thu sáo ngọc vào trong người, nhàn nhạt nói: “Nàng yên tâm, ngoại trừ không trộm được thuyền, với võ công của Tiểu Phúc Tử thì trên đảo này, không có ai là đối thủ của hẳn đâu. Hẳn nhất định có thể bình an trở về...”

313. Chương 315

ĐÀN GÂY TAI TRẦU

EDITOR: DOCKE

Hắn nhìn nhìn ta, lại nói: “Nàng nhất định nghĩ rằng những được nhân này là kiệt tác của ta. Để ta nói cho nàng biết, số được nhân đó, ba mươi năm trước đã bắt đầu được chế tác. Chẳng qua vào thời điểm đó, bọn họ còn không dám công khai trắng trợn, số trẻ em mất tích hàng năm cũng không nhiều lắm, bởi vậy chưa từng gây chú ý cho quan phủ. Nhưng vài năm trước ta đến nơi đây, nắm giữ được phương pháp không chế được đồng (được nhân là trẻ em). Sau khi ta dẫn đi đại bộ phận được đồng, La Thành mới bắt đầu phái thuyền phái người lên vào Trung Nguyên, bắt cóc một số lượng lớn trẻ em, mưu toan chế tạo thật nhiều được nhân, muốn cùng ta đánh một trận chiến...”

Ta lạnh lùng nói: “Nếu người không mang được nhân đi, La Thành cũng sẽ không chế tác thật nhiều được nhân. Nếu người không phụ bạc con gái người ta, La Thành sẽ không hận người như vậy. Nói cho cùng, người khởi xướng, trước sau vẫn là người...”

Tuyên Vương nhàn nhạt nói: “Bổn vương vì muốn đạt được mục đích của mình, đích thật đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng không còn cách nào, tính cách của bổn vương, chính là như thế...”

Dưới đáy lòng ta thầm mắng, trên đời này sao lại có người như vậy chứ. Thật sự là hạ trù không nói lời bằng lạnh, đàn không thể gãy tai trâu...

Quả thật là da trâu, thối thể nào cũng thối không kêu.

Ta quay đầu đi, quyết định giả câm giả điếc. Nếu cùng hắn nói hai ba câu cũng thấy phiền, vậy ta cũng không muốn nói thêm gì với hắn nữa.

Một lát sau, im hơi lặng tiếng, quả thật có một chiếc thuyền lớn được chèo đến. Trên thuyền lớn không có một bóng người. Nếu như không phải ta đã biết có được nhân ở dưới đáy thuyền chèo lái, quả thật đã nghĩ đây là một con thuyền ma.

Tuyên Vương nắm lấy ta, phi thân nhảy lên thuyền. Hắn lại lấy cây sáo ra muốn thổi, ta vội ngăn hắn lại, nói: “Tiểu Phúc Tử còn chưa trở về mà...”

Tuyên Vương thở dài nói: “Khi nào thì nàng mới có thể quan tâm ta bằng một nửa Tiểu Phúc Tử, bổn vương có chết cũng cam lòng...”

Ta quay đầu đi, không muốn để ý đến hắn nữa. Hắn lại nói: “Ta đã kêu được nhân dẫn hắn về đây rồi.”

Hắn chỉ chỉ xa xa, thật sự có mấy được nhân bay nhanh chạy vội tới. Trong đó có một đứa cầm trên tay một mảnh vải, vừa chạy vừa phát. Phía sau bọn họ, Tiểu Phúc Tử cũng chạy như bay. Dần dần, bọn họ đến gần. Ta nghĩ, mảnh vải đó sao mà quen quá vậy?

Nhìn xuống dưới thân, vạt váy dài của ta không biết từ khi nào đã rách mất một miếng, chẳng phải là mảnh vải trên tay được nhân đấy chứ?

Ta cực kỳ tức giận, nhìn qua Tuyên Vương. Tuyên Vương khoát tay nói: “Đâu phải do ta kéo rách, ta nhất định được ở bờ cát thôi...”

Tiểu Phúc Tử chớp mắt một cái đã bay đến, vừa lên thuyền lập tức chạy đến xem ta, vội vàng hỏi: “Người thế nào rồi? Người không sao chứ?” Còn dùng ánh mắt như nhìn sắc lang mà liếc qua Tuyên Vương vài lần. Xem ra, trong lòng hắn nhất định đang nghĩ, là Tuyên Vương xé rách quần áo của ta.

Tuyên Vương khoai thai ngồi xuống bên một chiếc bàn vuông, nói: “Ta muốn đối với nàng thế nào, bây giờ còn dùng được sao?”

Ta không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề xấu hổ này nữa, trực tiếp hỏi Tiểu Phúc Tử: “Người không sao chứ?”

Tiểu Phúc Tử ảo não nói: “Ta muốn trộm lấy một con thuyền, nhưng làm thế nào cũng không thúc đẩy nó đi được. Không hiểu vì sao lại bị người ta phát hiện. Đánh một hồi mới phá vây đi ra. Đang định chạy về chỗ cũ thì thấy mấy đứa nhỏ này vừa giơ mảnh vải áo của người vừa chạy về phía trước, cho nên ta mới vội vàng chạy lại đây...”

Ta biết trong lòng hẳn nhất định đã tưởng hay là ta bị Tuyên Vương làm cái gì rồi, trách cứ: “Cùng lắm thì cũng chỉ là một mảnh quần áo thôi mà, chẳng lẽ lúc người hong khô quần áo cho ta không thấy rõ sao?”

Tiểu Phúc Tử mất tự nhiên, biện bạch: “Ta làm gì mà xem xét được nhiều như vậy...”

Ta nghĩ rằng, vẫn là Tiểu Phúc Tử thuần khiết, không giống Tuyên Vương sớm đã đánh giá hết mọi góc ngách trên người ta từ trên xuống dưới rồi, nếu không, hẳn cũng sẽ không nhân cơ hội mà lấy được mảnh vải đó...

Đang lúc nói chuyện, thuyền cũng từ từ được thúc đẩy, mắt thấy sẽ rời xa Hắc Vụ Đảo. Nhưng một phen kinh thiên động địa này đã sớm làm kinh động đến người của Hắc Vụ Đảo, đặc biệt là La Thành. Chẳng lẽ hẳn không đuổi theo sao?

Không đợi ta mở miệng hỏi, Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Ta đã dẫn tới đây toàn bộ được nhân của hẳn, hẳn làm cách nào đuổi theo chúng ta được?”

Ta nghĩ rằng, không phải chứ? Hẳn dấu bọn chúng ở đâu?

Tuyên Vương nói: “Bọn chúng ở ngay trong khoang thuyền.”

Ta nhìn nhìn con thuyền này. Tuy rằng rất lớn nhưng nếu có nhiều được nhân như vậy đứng trong khoang thuyền, chẳng lẽ có thể đứng hết được sao? Hơn nữa, còn phải chèo thuyền, làm sao được?

Ta hỏi: “Rốt cuộc người dẫn đi bao nhiêu được nhân?”

Hắn nói: “Không nhiều lắm, khoảng hai ba trăm mà thôi. Từ lần trước ta đã dẫn đi một đám được nhân, La Thành có thể thành công chế tạo ra, cũng chỉ có hai ba trăm được nhân mà thôi...”

Ta nghe hẳn nói xong, nhú mày hỏi: “Theo như người nói, chế tác được nhân cũng có thất bại?”

Hắn gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Trong bốn năm, chẳng qua cũng chỉ thành công được một mà thôi. Những đứa không thành công, thật ra lại là thức ăn cho cá vô cùng tốt...”

Hóa ra, lão thật sự dùng những được đồng đã chết để cho cá ăn. Xem ra, đảo chủ La Thành này đích xác không phải thứ tốt. Chuyện thương thiên hại lý như vậy mà lão cũng có thể làm được.

Thân hình Tiểu Phúc Tử nhoáng lên một cái, bay đến khoang thuyền. Qua thật lâu sau, sắc mặt âm trầm xoay người trở về, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tuyên Vương một cái. Tuyên Vương làm như không thấy, chỉ như đang nói một chuyện rất bình thường: “Số được nhân đó, vốn chỉ là một công cụ. Đặt để như thế nào, bọn chúng đều không biết không cảm. Người cần gì phải tức giận bất bình như thế?”

Ta nhìn bọn hẳn, một người đang nổi giận đùng đùng, một kẻ sắc mặt bình tĩnh, không khỏi nảy sinh hiếu kỳ, cũng muốn đến khoang thuyền xem thử. Tiểu Phúc Tử ngăn ta lại, nói: “Đừng đi xem...”

Thần sắc trên mặt hẳn vừa ghê tởm vừa chán ghét, càng khiến ta cảm thấy sinh nghi, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu Phúc Tử, người còn không biết ta sao, lá gan của ta thật sự rất lớn đó.”

Tuyên Vương thấy ta muốn đi xem liền đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Nàng đi, chỉ khiến càng hận ta hơn, tưởng ta làm cho bọn chúng thành ra như thế. Chỉ có điều, bốn vương luôn luôn không muốn vi phạm ý tứ của nàng. Nếu nàng muốn đi xem, vậy thì để bốn vương đưa nàng đi!”

Mở cửa ra, Tuyên Vương không biết đã sờ vào cơ quan chỗ nào, trong khoang thuyền bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng. Ta nhìn thấy vô số thân hình nhỏ nhỏ chồng chất lên nhau giống như củi trong kho, còn bữa bãi lộn xộn hơn cả mấy bó củi nữa. Có người dựng thẳng, có người nằm ngang, có đống có bó. Nếu nói bọn chúng là củi, lại thường thường chớp chớp mắt, đảo đảo con ngươi. Ta nhìn thấy, trong lòng bỗng dâng lên bi thương vô tận. Thế này, vẫn còn là người sao?

Chúng, chẳng qua chỉ là những vật phẩm mặc cho người ta tùy ý đặt để mà thôi.

Ta nhớ tới, nếu hai đứa con của ta cũng bị đối xử như thế này, ta sẽ thế nào? Ta nhất định sẽ đau lòng thấu xương. Đây chính là kiệt tác của Tuyên Vương cùng cái tên La Thành kia. Quả thật là không thể tha thứ.

314. Chương 316

LỢI DỤNG

EDITOR: DOCKE

Ta quay đầu lại nhìn Tuyên Vương chăm chú. Hắn lại tỏ ra vô tư bình thản nhìn xa xa, cảm giác được ta nhìn hắn, chỉ nói: “Ta sớm đã biết rằng nàng sẽ càng hận ta hơn, đem tất cả chuyện này quy tội cho ta. Nhưng nàng cũng biết, chẳng qua ta chỉ lợi dụng tất cả những điều này mà thôi. Chỉ có điều, ta nghĩ, dù ta có giải thích thế nào thì nàng cũng sẽ không tha thứ cho ta. Sau khi ta bắt cóc nàng đến đây, ta vẫn luôn hối hận, có phải ta đã làm sai rồi không. Bởi vì, nàng chưa từng được vui vẻ, cho dù diện mạo vô cùng tươi trẻ mỹ lệ, trước mắt tràn ngập sơn hào hải vị, còn có mô hình nhà cửa ở quê hương nàng nữa... Bất kể nàng nhìn thấy cái gì, vẫn cứ cảm thấy không vui...”

Hắn quay đầu lại, trong mắt tràn đầy ưu thương, “Chờ khi ta dùng Hắc tinh thạch thực hiện thuật định ảnh thành công, nàng hãy cùng Tiểu Phúc Tử trở về đi...”

Ta nghĩ, hắn tốt bụng vậy sao? Thực thi kế hoạch lâu như vậy, nói buông tha là liền buông tha? Chỉ có điều, nhìn hắn nói, lại không giống như đang nói dối...

Tiểu Phúc Tử đứng ở trên mép thuyền, bỗng nhiên kêu lên: “Có thuyền đuổi theo...”

Ta cùng Tuyên Vương nhìn về phương xa. Quả nhiên, có mười chiếc thuyền lớn đang đuổi sát phía sau thuyền chúng ta. Có vẻ như La Thành đã dẫn người đuổi theo.

Ta nói: “Vương gia, chẳng phải người nói đã điều động toàn bộ được nhân của La Thành đến đây rồi sao? Vì sao còn có thuyền truy kích?”

Tuyên Vương nhíu mày cẩn thận nhìn về phía những con thuyền, nói: “Thì ra, thuyền của lão không chỉ dùng được nhân. Vài năm nay, một lần nữa lão đã chuẩn bị một ít con thuyền bình thường...”

Ta nói: “Ý người là, ngoại trừ thuyền được nhân ra, La Thành còn có những con thuyền khác?”

Tuyên Vương gật gù đầu, nói: “Chúng ta phải nhanh lên mới được. Tới gần đảo của ta, mọi chuyện đều sẽ dễ dàng hơn...”

Nói xong, hắn lấy cây sáo ngọc ra thổi. Âm thanh sắc nhọn dồn dập. Từ khi tiếng sáo vang lên, ta có cảm giác con thuyền lướt nhanh hơn, chạy thẳng về xa xa.

Khi con thuyền của chúng ta đi nhanh hơn, những chiếc hải thuyền phía sau vẫn cứ mãi không buông, một chút cũng không lơ lửng, càng lúc càng lại gần thuyền của chúng ta.

Ta đang suy nghĩ, Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Phải làm nhẹ bớt khoang thuyền mới được...”

Ta đột nhiên cả kinh, đột nhiên hiểu được ý tưởng của hắn, vội nói: “Không được, bọn chúng mặc dù đã mất đi ý thức nhưng cuối cùng vẫn là sinh mệnh, người không thể làm như vậy.”

Tuyên Vương nhìn ta, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, nói: “Nàng có biết, nếu như chúng ta bị hắn bắt được sẽ có hậu quả gì không?”

Tiểu Phúc Tử nói xen vào: “Có ta ở đây, làm sao có thể bị bọn họ bắt được?”

Tuyên Vương nhàn nhạt liếc mắt nhìn qua Tiểu Phúc Tử: “Thực lực của hắn, những gì người đã thấy chỉ là một phần mười mà thôi. Người thật sự nghĩ rằng lúc người gặp hắn trên biển, hắn đã được đám thị vệ của hắn cứu mạng hay sao? Ta có thể khẳng định, nhất định là hắn đã hy sinh tính mạng của thủ hạ để tự kiếm đường sống ỉnh. Hắn có rất nhiều bản lĩnh mà bản vương chưa từng được thấy qua bao giờ. Thủ hạ của hắn có rất nhiều tử sĩ. Tất cả đều là loại người không muốn sống. Chỉ với thân thủ của Tiểu Phúc Tử, có thể ngăn cản mười, mười tám, nhưng nếu như cả mấy chục người cùng xông lên, xếp thành trận thế, Tiểu Phúc Tử chắc chắn không thể ngăn cản được...”

Ta nói: “Vương gia nói đến tử sĩ, có phải cũng giống như mấy người đi theo người. Vương gia ra lệnh một tiếng, bọn họ liều mạng đánh nhau với Tiểu Phúc Tử. Vì lợi ích của Vương gia, dám tự vận mà chết?”

Ta nói, là đang nhắc đến chuyện đã xảy ra khi con thuyền bị chìm. Trong giọng nói tràn ngập ý mỉa mai. Hấn nghe xong, trong mắt toát ra ánh lửa, nói: “Từ xưa những người muốn thành đại sự, chẳng ai lại đi câu nệ tiểu tiết. Bọn họ đi theo ta, gọi ta là Vương, vốn đã chuẩn bị sẽ phải hy sinh tính mạng của mình bất cứ lúc nào...”

Hấn đang nói, ta đi qua một bên, quay đầu đi, không muốn nghe hấn nói tiếp nữa. Nghĩ rằng, đúng thật là đàn gậy tai trâu, chẳng muốn nói thêm đến nửa câu.

Trong lúc nói chuyện, hải thuyền phía sau đã đuổi sát đến nơi. Xem ra, Tuyên Vương nói không sai. Thực lực của La Thành đích xác là rất mạnh. Hải thuyền của hấn không biết làm từ cái gì, chạy vô cùng mau lẹ. Chưa đầy một lát, liền đã đuổi sát đến đuôi thuyền chúng ta. Ta thấy rõ rãnh mạch, La Thành đang đứng trên sàn tàu, chỉ trở qua bên này...

Trên sàn tàu của mỗi con thuyền đều có đặt một cây đại pháo, nhắm thẳng về phía chúng ta. Ta thấy, thậm kê không tốt. Nghĩ rằng, pháo này mà bắn ra, thuyền chúng ta chìm là cái chắc.

Nhưng bọn họ không nã pháo, chậm rãi, thuyền kia đã tới rất gần. Ta lại không rõ...

Tuyên Vương nói: “Cũng may, hấn nghĩ đến được nhân trăm hạnh vạn khổ mới chế tạo ra được đang ở trên thuyền này, không muốn tự nhiên mất hết. Sợ ném chuột vỡ đồ nên không dám nã pháo.”

Hấn rốt cuộc cũng không đề cập đến chuyện ném bỏ đám được nhân xuống biển nữa. Biết rằng nếu ném bỏ được nhân, tương đương với chuyện sẽ không còn con tin nữa. La Thành kia rất có khả năng sẽ không cố kỵ, phát pháo công kích.

Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên cầm lấy một cái trường can (cột gỗ dài) trên thuyền, vận lực vào tay, đâm trường can xuống lòng biển...

Ta biết, hấn muốn chống cho con thuyền chạy nhanh hơn. Nhưng nếu chỉ dựa vào sức lực một mình hấn, làm sao có thể chống cho con thuyền này chạy nhanh hơn được?

Hấn dùng lực chống xuống, chiến thuyền to lớn trượt thật mạnh về phía trước, vượt qua thuyền phía sau một khoảng cách khá xa...

Ta nhìn khuôn mặt hấn, đã thấy sắc mặt hấn trắng bệch, trong ngực đập phồng bất định. Biết một lần chống đẩy thuyền, xem ra đã tiêu hao không ít sức lực, không khỏi lo lắng cho hấn.

Hấn lại cầm trường can, rồi lại chống xuống lòng biển...

Tuyên Vương đứng ở một bên, nói: “Ta đến giúp người.”

Ta lấy làm lạ, hai người này bình thường cứ như chơi gà mà cũng có lúc hợp tác sao?

Hấn lại nói: “Chúng ta hiện giờ đang ngồi chung trên một chiếc thuyền...”

Hấn đi qua. Tiểu Phúc Tử không nói gì, gật đầu với hấn. Hai người đồng thời nhắc trường can lên rồi lại chống xuống nước. Cứ một lần chống là con thuyền lại lao nhanh về phía trước một đoạn khá xa. Mắt thấy đã cách thuyền của La Thành càng lúc càng xa, lại nghe thấy sau thuyền có một tiếng vang lớn, đồng thời có cột nước bắn tung lên đến tận trời. Ta thấy đạn pháo như mưa, nã vào đuôi thuyền, sườn thuyền.

Tiểu Phúc Tử cùng Tuyên Vương, hai người nhìn thấy vội vàng chống đẩy nhanh hơn. Trên trán hai người bọn họ dần dần ướt đầm mồ hôi, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Xem ra đã phải tiêu tốn không ít sức lực. Dần dần, ta thấy được bãi cát của đảo nhỏ xuất hiện ở xa xa, càng ngày càng rõ ràng.

Tuyên Vương buông trường can, lấy sáo ngọc ra thổi. Tiếng sáo thổi về phía xa xa, du dương lâu dài. Chỉ chốc lát sau, trước đảo bỗng nhiên xuất hiện hơn mười chiếc hải thuyền chạy về phía này. Ta biết, là thủ hạ của Tuyên Vương – Lữ Trạch đã dẫn thuyền chạy đến.

Ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn qua Tiểu Phúc Tử, đã thấy khóe miệng Tiểu Phúc Tử từ chảy ra máu tươi. Ta vội chạy qua đỡ lấy Tiểu Phúc Tử. Thân hình Tiểu Phúc Tử đè nặng xuống. Hắn thở dốc mấy hơi, lấy Hắc tinh thạch ở bên hông ra đưa cho ta, nói: “Cầm nó, đừng đánh mất...”

Ta nhận lấy Hắc tinh thạch, không hiểu vì sao vào thời điểm thế này mà hắn còn đưa thứ này cho ta làm gì. Nhưng cũng không nói gì cả, đem giấu Hắc tinh thạch ở bên hông.

Lữ Trạch thống lĩnh đội tàu chạy đến cực nhanh, mắt thấy đã sắp tiếp cận được thuyền chúng ta rồi. Còn phía sau, con thuyền của La Thành càng đuổi càng gần, gần đến mức ta có thể nhìn thấy rõ ràng La Thanh đang ở trên thuyền qươ tay chỉ huy.

Tiểu Phúc Tử bị hao tổn chân lực không ít, ngồi xếp bằng ở một bên. Tuyên Vương đỡ hơn một chút, miễn cưỡng vẫn có thể đi lại trên thuyền

Tình thế hiện giờ, cũng chỉ biết phó mặc cho số phận. Ngoài việc hy vọng thuyền của Lữ Trạch đi nhanh một chút còn thuyền La Thành đi chậm một chút ra, cũng không còn biện pháp nào khác.

315. Chương 317

TRỐN ĐI

EDITOR: DOCKE

Ta đang lo lắng, lại nghe thấy trên thuyền phát ra những tiếng nổ lớn, sợ tới mức té lăn xuống sàn tàu. Đang lúc vuốt ve trái tim sợ tới mức nhảy bang bang trong ngực thì bên cạnh có một người nhảy đến ôm chầm lấy ta, lặn hai vòng trên mặt đất. Ta đang kinh hồn chưa định thì ở chỗ ta vừa đứng, cây cột buồm vừa vạn đổ ụp, đập xuống sàn tàu làm thủng một lỗ lớn...

Ta cảm giác lồng ngực đang ôm ấp ta rất ấm áp, ngửi thấy từ người hắn tỏa ra hương thơm thoang thoang bèn ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn thấy, lại là ánh mắt lo lắng của Tuyên Vương, không tự chủ được cảm giác mùi thơm lúc này cũng mang theo một ít thum thum.

Ta vội tránh thoát khỏi sự ôm ấp của hắn, quát to một tiếng: “Tiểu Phúc Tử...”

Nghĩ rằng, Tiểu Phúc Tử cũng thật là, thấy ta bị số sàng mà cũng không đến giúp. Trong lòng ta, tất nhiên mong muốn người đến cứu ta là Tiểu Phúc Tử, chứ không phải là hắn.

Nhìn trái nhìn phải, tìm mãi không thấy Tiểu Phúc Tử đâu.

Tuyên Vương nói: “Hắn ở kia kìa.”

Ta nhìn theo ngón tay hắn, thấy Tiểu Phúc Tử đang nâng một cột buồm khác. Cột buồm đó bị cắt đứt một nửa, nó cũng vừa đổ ập xuống đúng chỗ lúc này ta đứng. Ta không khỏi kêu to, không hay rồi, hôm nay ta thật đúng là xui xẻo. Chỉ đứng một chỗ mà cũng bị đập, đập một lần chưa đủ còn đập thêm lần nữa.

Không khỏi nhìn trời, âm thầm cầu khẩn: Cũng đừng đập lần thứ ba rồi lại thứ tư...

Ông trời vẫn còn rất ưu đãi ta, rốt cuộc cũng không lấy vật gì đến đánh ta nữa. Chẳng qua chỉ thả đến đây một viên đạn pháo, ngay giữa chỗ ta đứng, chuẩn bị nếu không đập chết ta, liền nổ chết ta.

Cũng may, Tiểu Phúc Tử thân hình như điện nhảy đến ôm lấy ta, tránh thoát...

Con thuyền của chúng ta dần dần chìm xuống, ba người chúng ta trôi nổi trên mặt nước. Đội tàu của Lữ Trạch liền thả xuống mấy tấm bè da dê cho chúng ta đi lên. Tiểu Phúc Tử xem ra thể lực đã bị tiêu hao quá mức, không thể từ mặt nước nhảy thẳng lên thuyền được, đành phải nhờ thuộc hạ của Lữ Trạch nhảy xuống nước, giúp đỡ đưa chúng ta lên thuyền.

Lúc con thuyền của chúng ta chìm xuống, ta thấy mặt nước xuất hiện mấy con cá mập, vây quanh thuyền đảo tới đảo lui khiến ta rất lấy làm lạ.

Tuyên Vương thần sắc cổ quái nói: “Cá mập vô cùng thích ăn được nhân. Bởi vì trong số thuốc đã cho được nhân ăn có chứa rất nhiều phương thuốc quý hiếm. Chúng ta nó đánh hơi được liền sẽ vây quanh, tùy cơ mà cắn xé.”

Trong khoang thuyền kia, có đến mấy trăm được nhân.

Tuyên Vương nói: “Đối với bọn họ mà nói, có lẽ chết cũng là một chuyện tốt.”

Ta trầm mặc không nói. Mặc dù ta không trơ trẽn như hắn, nhưng cũng đồng ý với lời hắn nói. Đích xác, tình huống của bọn họ bây giờ cũng giống như người thực vật ở hiện đại, không có cảm giác. Đã không có cảm giác lại còn phải chịu sự thống khổ vô tận vì bị người ta thao túng. Vậy thì sống còn không bằng chết.

Tuyên Vương chỉ huy đội tàu phản công La Thành. Hai bên nổ ra một trận đại chiến trên biển, pháo nổ rầm rầm. Thực lực của La Thành quả thật rất mạnh. Nhưng bởi vì Tuyên Vương đã dẫn đi tất cả được nhân của hắn, hại thuyền của hắn không thể ra hết, cho nên đánh trận ngang bằng với đội tàu của Tuyên Vương.

Ta nói: “Tiểu Phúc Tử, người giúp hắn một tay đi. Hắn mặc dù rất đáng giận, nhưng mà, La Thành kia còn đáng giận hơn.”

Sau khi Tiểu Phúc Tử điều khí thật lâu, chân lực đã được khôi phục không ít. Thấy ta nói như vậy, gật gật đầu, lấy ra một cây cung lớn, bắn một phát ba mũi tên liên tiếp hướng thẳng về phía La Thành. Mũi tên bắn tới, ba cột buồm trên thuyền của La Thành đột nhiên đổ sập, giống hệt như chiến thuyền đã chìm của chúng ta. Xem ra, cái tính trùng mắt tất báo của Tiểu Phúc Tử quả thật rất sắc bén.

Chỉ tiếc, không đánh tới La Thành, hại thủ hạ của hắn bị cột đề, hai ba người lập tức ngã xuống.

Ta đang chắc lưỡi tiếc rẻ, Tiểu Phúc Tử quay đầu lại nhìn ta: “Xem ta bắn trúng mông... lưng hắn này...”

Ta vội khen hay: “Đúng lắm, tốt nhất là bắn trúng mông hắn.”

La Thành kia vừa lúc xoay người lại, quay lưng về phía chúng ta.

Tiểu Phúc Tử lại cầm lấy ba mũi tên, kéo dây cung. Ba mũi tên lại bắn đi như gió giạt, kéo theo những tiếng rín rít. Ta vốn tưởng rằng sẽ được nhìn thấy La Thành bị bắn trúng, nhưng không ngờ, hắn đột nhiên kéo người bên cạnh qua che chắn trước người hắn. Người kia bị một mũi tên xuyên qua ngực, chết tươi.

Tiểu Phúc Tử chắc lưỡi tiếc rẻ, lại nói: “La Thành này, không có khả năng không bị thương...”

Ta nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Phúc Tử bắn mũi tên trúng người kia, sau khi đâm thủng ngực, vẫn có thể bắn trúng La Thành? Nhất tiễn song nhân?

Đang nghĩ ngợi, đã thấy cờ xí trên thuyền đối phương lắc mạnh, chiêng trống khu vang. Bọn họ không thèm để ý đến chiến thuyền của Tuyên Vương, mỗi thuyền tự xoay đầu mà đi. Xem ra, Tiểu Phúc Tử thật sự đã nhất tiễn song nhân, bắn trúng La Thành rồi.

Thấy Tuyên Vương đã đi tới, ta nói: “Còn không thừa thắng xông lên?”

Tuyên Vương lắc lắc đầu, nói: “Không được, phải dùng Hắc tinh thạch thực hiện thuật định hồn trước rồi hãy nói.”

Ta còn muốn khuyên nữa, Tiểu Phúc Tử lúc này lại về phe với hắn, nói: “Hắn nói đúng đó. Giặc cùng đường chó truy. Chúng ta đi về trước rồi nói sau.”

Tuyên Vương mở cửa mật thất. Ta nhìn vào trong. Bên trong chất đầy những bộ sách, chẳng khác gì một thư phòng. Chỉ có một điểm duy nhất không giống chính là ở giữa phòng có một pho tượng, cao đến một thước. Bộ mặt mơ hồ không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy mắt, mũi, miệng. Thân thể thấp bé trắng kiện. Pho tượng có màu đen, hai tay hình như đang ôm giữ cái gì nhưng bàn tay lại trống trơn. Tuyên Vương

đặt Hắc tinh thạch vào trong bàn tay của pho tượng. Khối Hắc tinh thạch xấu xí quái lạ đó, không ngờ lại cùng pho tượng kia hợp lại làm thành một thể thống nhất.

Ta nghĩ. Hắc muốn thi triển thuật di hình đổi ảnh, nhất định phải đọc một câu chú ngữ nào đó. Nhưng thật kỳ quái, hắc chẳng làm gì cả, quay đầu nhìn ta hỏi: “Nàng có thật sự bằng lòng, từ nay về sau biến thành hình dáng như bây giờ không?”

Ta nghe xong lời hắc nói, trong lòng vừa động, vui sướng thảng hoả, hỏi: “Chẳng lẽ ta có thể hồi phục lại bộ dáng trước kia sao?”

Tuyên Vương u buồn nói: “Thì ra, cái nàng thích, vẫn là dáng vẻ xưa kia.”

Ta nhàn nhạt nói: “Ta mong ước được trở lại cuộc sống xưa kia. Ta đã quen với cuộc sống đó rồi, không muốn thay đổi.”

Tuyên Vương nhìn ta thật sâu, nói: “Ta thấy, nàng yêu thích, trước sau vẫn là tam đệ thôi đúng không? Mặc kệ ta làm cái gì, đều không thể đánh động đến trái tim nàng được?”

Ta lặng im không nói. Trước mặt tuy là khuôn mặt của Tuyên Vương nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Tề Thụy Lâm cùng hai đứa con đáng yêu của mình.

Hắc trông thấy vẻ mặt của ta, cười khổ, “Xem ra, bốn vương thật sự đã làm sai rồi.”

Hắc phát phát tay, nắn lòng thoái chí nói: “Các người trở về đi, mang theo pho tượng này về. Phía dưới pho tượng có một cơ quan, chỉ cần vận cơ quan theo chiều ngược, nàng sẽ trở lại thân xác cũ. Nhưng mà, nhất định phải được tiến hành trước tết đoàn ngộ. Bằng không, linh hồn nàng sẽ không thể trở về cơ thể.”

Trong lòng ta đang có rất nhiều nghi hoặc, hỏi hắc: “Lần trước người làm, chẳng lẽ đã mang theo pho tượng phật này đi vào hoàng cung Đại Tề, âm thầm khởi động cơ quan?”

Hắc gật gật đầu: “Lúc pho tượng này phát động, khoảng cách không thể quá xa. Vào thời điểm đó, Lữ Trạch sớm đã cải trang thành ngự lâm quân lên vào hoàng cung. Thấy các người đến gần liền xoay chuyển cơ quan, khiến cho các người chuyển đổi linh hồn.”

316. Chương 318

LINH HỒN LÀ GÌ?

EDITOR: DOCKE

Ta nhíu mày hỏi hắc: “Như vậy, Trầm Ngư đâu?”

Hắc nhàn nhạt nói: “Thực hiện thuật này, chỉ có linh hồn nào mạnh hơn mới được lưu lại. Linh hồn của cô ta, đương nhiên đã bị bài trừ ra ngoài cơ thể, không thấy bóng dáng. Còn hoàng hậu nương nương, trong cơ thể đã không còn linh hồn cho nên mới hôn mê bất tỉnh như thế.”

Ta âm đạm thương xót, nhưng cũng không biết làm gì hơn. Trong lòng Tuyên Vương, hắc là thiên hoàng tôn quý, còn những người khác chẳng qua chỉ là con kiến dưới đất, có thể tùy ý dẫm đạp, cũng có thể hy sinh bất cứ lúc nào. Hắc không biết rằng, ta phản cảm nhất, chính là thái độ này của hắc.

Đúng lúc này, có tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền tới, âm thanh đao thương va chạm hỗn loạn. Tiểu Phúc Tử cùng Tuyên Vương nhìn nhau, đồng thời nói: “Không hay rồi.”

Chúng ta đang muốn lao ra, cửa mật thất lại xuất hiện mấy người. Dẫn đầu, chính là cái lão La Thành kia. Lão cùng với mấy tên thị vệ chung quanh, trong tay mỗi người đều cầm một loại vũ khí hình thù kỳ quái. Ta nhìn thấy, trong lòng bán tín bán nghi. Bởi vì ta nghi ngờ, vũ khí đó là súng kíp (1), nhưng hình dạng

của nó lại cực kỳ quái lạ, tuyệt đối không giống với súng kíp của thời hiện đại mà giống hai cái hồ lô bị treo ngược hơn. Một lớn một nhỏ nối dính vào nhau. Nhưng không hiểu sao, ta cuối cùng vẫn cảm giác được, uy lực của loại vũ khí này, có thể là vô cùng mãnh liệt.

Chẳng những là ta, Tuyên Vương thấy vũ khí trong tay bọn họ, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nói: “Chúng ta mau lui lại.”

Không đợi ta kịp phản ứng, Tuyên Vương cùng Tiểu Phúc Tử mỗi người một tay giữ chặt lấy tay ta, bay vút về phía sau. Nhưng gian mật thất này nhỏ như vậy, có thể lui đến đâu cơ chứ?

Trong lúc chúng ta lui lại, vũ khí trong tay bọn họ phát ra những tiếng động ùng ùng ào ào kinh thiên động địa, đánh cho những trang sách trong mật thất tung bay tán loạn, bàn ghế dập nát. Lúc này ta mới có thể khẳng định, vũ khí này nhất định là một loại súng kíp. Một nỗi nghi ngờ dâng lên trong lòng ta, La Thành rốt cuộc là ai?

Đang nghĩ ngợi, lại bị hai người bọn họ kéo vào phía sau một cái giá sách. Tuyên Vương xoay tròn một bình hoa trên giá sách, bức tường phía sau giá sách đột nhiên mở ra một cánh cửa. Chúng ta liền lách người đi vào...

Đây là một không gian cực kỳ nhỏ hẹp. Ba người nhét vào một chỗ, không khỏi gặp khó khăn. Tiểu Phúc Tử phòng bị Tuyên Vương rất nghiêm, đứng ngăn giữa ta và Tuyên Vương. Cho dù trong bóng tối, ta vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt hằn đang giương lên sắc bén như mắt hổ, tỏa sáng trong bóng tối.

Ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, kêu lên: “Nguy rồi.”

Tuyên Vương nói: “Pho tượng...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Để ta ra ngoài cướp về.”

Lại nghe thấy phía trong mật thất, La Thành cười ha ha, “Lão phu rốt cuộc lại có được pho tượng này. Thật tốt quá. Tề Tuyên Lâm, người nghĩ hết trăm phương nghìn kế, chính là vì muốn lấy cho được vật này. Vì lấy nó cho người mà con gái ta đã chết. Hôm nay, ta muốn mộng đẹp của người tan thành mây khói, khiến người phải mất hết tất cả.”

Dứt lời, lại một trận cười to. Cười xong, lại tiếp tục cuồng nói: “Tề Tuyên Lâm, người trốn ở đâu? Người không thể tưởng được đúng không, chẳng những lão phu không chết mà ngay cả một vết thương tích cũng không có. Lão phu rút đi, chỉ là kẻ nghi binh. Ta biết người đoạt được Hắc tinh thạch, tất sẽ vội vàng chạy trở về định hồn cho nữ nhân kia. Nhưng người lại không biết, đường lang bộ thiên, tại hậu hoàng tước(2).”

Sau đó thì thảo tự nói: “Rốt cuộc cũng tìm thấy nó rồi. Hoàn bích quy Triệu (3), sau này ta đã có thể đời kiếp kiếp bắt tử bất diệt.”

Ta ở mặt trong của mật thất nghe thấy, không khỏi lắp bắp kinh hãi, không hiểu vì cái gì mà hắn lại nói như vậy. Chẳng lẽ vật này cũng có tác dụng với cả người thường? Sử dụng vật này, chỉ cần tìm được một thân hình thích hợp là có thể dời đổi linh hồn, tiếp tục sinh tồn?

Ta thấp giọng hỏi Tuyên Vương: “Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Tuyên Vương nhẹ giọng nói: “Pho tượng này là ta trộm về từ Hắc Vụ Đảo. Vì trộm vật này mà đã kéo con gái của lão xuống nước. Lúc ấy, lão hạ độc thủ với ta, nhưng không ngờ Hải La vì muốn bảo vệ ta mà ngăn cản trước người ta, nên đã bị lão giết chết. Cho nên, lão hận ta đến tận xương.”

Ta càng nghĩ càng thấy không đúng. Mô hình kiến trúc ở trong cung điện của Tuyên Vương, rõ ràng là kiến trúc hiện đại. Hắn từ đâu mà biết được?

Ta chỉ cảm thấy nghi ngờ trong lòng dày đặc như sương mù, như lọt vào đám mây ngũ sắc. Chuyện rõ ràng có thể sờ tới được, nhưng trước sau vẫn với tay không đến.

Không gian phía sau vách tường nhỏ hẹp nhưng được thiết kế cực kỳ tinh diệu. La Thành ở bên ngoài sai người lục tung nhưng vẫn không tìm thấy cửa vào. Tức quá liền hạ lệnh nổ súng, bắn phá bữa bãi khắp nơi. Ta nghe thấy trên vách tường vang lên hai tiếng đing đang, tựa như tiếng chuông vàng ngân vang. Hóa ra, vách tường này được chế tạo từ sắt lá, có thể ngăn cản sự công kích của súng đạn. Ta cẩn thận lắng nghe

khoảng cách giữa những lần bọn hắc nỏ súng, phát hiện vũ khí trong tay bọn họ vẫn còn rất lạc hậu, vẫn là loại súng mỗi lần bắn là mỗi lần lên đạn. Liền lặng lẽ kêu gọi Tiểu Phúc Tử, muốn hắc thừa lúc bọn chúng ngừng lại lên đạn mà lao ra.

Sau một khoảng thời gian dài trầm mặc, lại một loạt đạn được bắn vang. Tiểu Phúc Tử vội kéo cửa ngầm, đột nhiên chạy vọt ra ngoài. Chỉ nghe vài tiếng bang bang liên tiếp vang lên, có tiếng đạn rơi xuống đất, cũng có âm thanh nổ súng. Ta không khỏi quỳnh lên, nghĩ rằng, nếu Tiểu Phúc Tử trúng đạn, vậy thì nguy to rồi. Vì thế, kéo cửa ngầm lao ra xem. Tuyên Vương bị bất ngờ, không giữ chặt ta nên cũng theo đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, vui mừng quá đổi. Trên mặt đất rơi đầy súng kíp. Trên tay Tiểu Phúc Tử cũng có hai cây súng, đứng ở giữa phòng. Hai tay La Thành trống trơn, oán hận nhìn hắc.

Còn thủ hạ của La Thành, mỗi người đều ngậy ra như phồng. Rất hiển nhiên, bọn họ đã bị điểm huyết. Rất hiển nhiên, công phu điểm huyết của Tiểu Phúc Tử vẫn không tồi.

Ta trút bỏ hết nỗi uể oải kinh hoàng trong lòng, đặc ý phi phàm. Ba bước biến thành hai bước, nhảy đến trước mặt La Thành, ha ha cười bạo hai tiếng, nói: “La đảo chủ, rốt cuộc ngươi cũng rơi vào tay của ta.”

La Thành nhìn ta, vẻ mặt già nua xuất hiện biểu tình cổ quái, nói: “Đã là cố nhân, tất nhiên sẽ mau chóng gặp lại.”

Ta xì một tiếng đầy khinh miệt, “Cố nhân cái gì, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp ngươi. Nếu ngươi mà là cố nhân của ta, chắc ta xấu hổ và mắc cỡ đến chết mất.”

La Thành chậm rãi nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài chưa từng thấy qua mô hình này sao? Mấy thứ đó, vốn là do ta chế tạo để dùng khi tiêu khiển. Sau khi Tề Tuyên Lâm biết được ngươi đến từ nơi nào, đã lấy trộm nó từ trong tay của ta. Ngươi và ta, đều đến từ cùng một thế giới...”

Ta kinh hãi: “Rốt cuộc ngươi là ai?” Hỏi xong, trong đầu giống như có điện xẹt qua, hiện lên cái tên này: La Thành, La Thành...

“Ngươi chính là tài xế lái xe tải?” Ta bỗng nhiên nói.

Ta nhớ rồi. Trên tờ giấy để lại trong Thần Cung, ở một chỗ kín đáo có một chữ ký, chính là ký tên La Thành. Nhưng La Thành, không phải đã xuyên không đến cách đây mấy trăm năm hay sao? Vì sao hắc vẫn còn sống đến giờ? Chẳng lẽ, sau khi hắc xuyên không, có thể trường sinh bất tử? Nhưng tờ giấy mà hắc để lại, giữa những hàng chữ đều tràn ngập thiện ý. Vì sao con người bây giờ lại biến thành... giống như ác ma vậy?

Ghi chú: Súng kíp là loại súng trường kiểu cũ, nguyên tắc hoạt động đơn giản. Thuốc phóng và đạn được nạp từ miệng nòng, gây hỏa bằng một kíp kiểu va đập đặt ở đuôi nòng. Đường lang bộ thiện, tại hậu hoàng tước: Bộ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn phía sau: Ý nói người ngu dốt định làm chuyện xấu, không ngờ lại bị người khác lợi dụng cơ hội làm hại. Hoàn bích quy Triệu: Chữ “Hoàn” ở đây chỉ hoàn chỉnh, còn chữ “Bích” có nghĩa là ngọc. Ý của câu thành ngữ này là ví về việc đem đồ vật nguyên si trả lại cho chủ cũ. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký Liêm Pha Lạn Tương Như liệt truyện.”

Tần Triệu Vương được biết, Triệu Huệ Văn Vương có một viên ngọc tên là Hòa Thị Bích vô cùng quý hiếm, liền cử người đưa thư sang nói mình muốn dùng 15 ngôi thành trì để đổi lấy viên ngọc này.

Vua Triệu sợ bị mắc lừa, không muốn đưa ngọc sang, nhưng lại lo vua Tần sẽ lấy cớ này để tấn công nước Triệu, nên đang vắt óc suy nghĩ tìm người có tài ăn nói sang phức đáp vua Tần. Bấy giờ có người đề cử Lạn Tương Như. Lạn Tương Như mới nói với vua Triệu rằng: “Tôi sẽ đưa viên ngọc sang nước Tần và xin đảm bảo rằng; Nếu nước Tần đồng ý trao thành trì cho nước Triệu thì tôi sẽ dâng ngọc cho vua Tần. Bằng không, tôi sẽ đem viên ngọc nguyên si trả về nước Triệu”. Sau đó, Lạn Tương Như được cử đi sứ nước Tần.

Sau khi dâng viên ngọc cho vua Tần, Lạn Tương Như thấy vua Tần chỉ mãi mê ngắm nghía viên ngọc, chứ không hề nhắc đến việc giao nộp thành trì, nên ông mượn cớ nói trên viên ngọc có vết rạn muốn chỉ cho vua

Tần xem, rồi lấy lại viên ngọc, trách vua Tần không có thành ý. Nếu vua Tần mà bức bách, thì ông sẽ để viên ngọc lên đầu rồi đâm vào cột cho cùng nát vụn cả ra.

Vua Tần nghe vậy tái mặt, liền giả vờ gọi người đem tấm bản đồ ra, khoanh ngay 15 ngôi thành trì. Lạn Tương Như thấy vua Tần vẫn chưa thực lòng thực dạ, nên bảo vua Tần là phải ăn chay trong 5 ngày rồi ông sẽ dâng ngọc lên. Vua Tần đành phải đồng ý. Lạn Tương Như bèn nhân cơ hội này, trở về nhà khách liền gọi ngay một tên tùy tùng mặc áo thường dân đem viên ngọc theo đường tắt trốn về nước Triệu, qua đó đã thực hiện được lời cam kết "Hoàn bích quy Triệu" của mình

317. Chương 319

NGƯỜI LÁI XE TẢI

EDITOR: DOCKE

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của La Thành nhăn lại. Lão nói: “Đúng, ta chính là La Thành, tài xế lái xe tải. Nhất định người rất kỳ quái, vì sao ta lại có thể sống lâu đến như vậy. Thật ra, mấy trăm năm nay, ta đều muốn tìm một người để kể lại câu chuyện của mình. Nếu như không phải vì hấn, không phải hấn vì người mà hại chết con gái của ta, ta đã không xem người là kẻ thù...”

Tuyên Vương ở bên cạnh cười lạnh: “Con gái người, là do chính người tự tay giết chết, lại còn đổ lên đầu nàng ấy sao? Mặc dù nàng giống người, đều từ một thể giới khác mà đến nhưng sự thiện lương và trí tuệ của nàng, người vĩnh viễn cũng không thể so sánh được.”

Lần đầu tiên ta nghe thấy có người dùng từ thiện lương để hình dung về mình, nghĩ rằng, ta biến thành một người thiện lương từ khi nào vậy? Ta cảm thấy, chẳng phải trong mắt người khác, ta luôn luôn là trừng mắt tất báo, châu ngọc tất cứu sao? Một người như vậy, trong mắt hấn còn được cho là thiện lương ư?

La Thành nghe xong, cũng chẳng để tâm nhiều, chỉ nói: “Thiện lương thì có ích lợi gì? Lúc ta vừa mới đến, cũng tin tưởng vào điểm này. Nhưng bọn họ lại lợi dụng tri thức của ta để thống nhất thiên hạ cho bọn họ, mang đến tài phú cho bọn họ. Cho đến khi có một ngày, Minh Hư trưởng giả đến tìm ta, đưa ta đến nơi đây, muốn giúp ta trở về hiện đại...”

Lúc nói chuyện, ánh mắt lão lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa, chòm râu bạc trắng hơi hơi rung động, bắp thịt trên mặt nhẹ nhàng run run. Rất hiển nhiên, lão đối với vị Minh Hư trưởng giả này, cảm tình thâm sâu vô cùng.

Nhìn thấy bộ dáng của lão, từ một kẻ đánh ác không ai bì nổi biến thành một ông lão hiền lành, ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, bèn hỏi: “Minh Hư trưởng giả rốt cuộc là ai? Vì sao phải đưa ông đến hải đảo?”

Hấn thoát ra khỏi trạng thái trầm tư: “Minh Hư trưởng giả là một vị trí giả chân chính, hơn nữa còn tinh thông Đạo giáo cùng Phật giáo. Ông tập hợp tất cả tài năng để chế tạo ra pho tượng này. Nếu nó được tụ tập linh khí của trời đất, đến một mức độ nhất định sẽ có thể xoay chuyển thời không. Có một lần, lúc ông dùng pho tượng này thực hiện thuật xoay thời không, đã bất ngờ đem hai chúng ta đến thời đại này. Ta rơi xuống đúng vào niên đại của ông. Còn người, vì chỉ có linh hồn xuyên qua cho nên cũng không biết đã rơi xuống nơi nào. Minh Hư trưởng giả nói, không hiểu sao lại cứ cảm thấy mình đã làm sai rồi, cho nên vì muốn bù đắp lại sai lầm của mình, tìm kiếm hơn mười năm trời mới tìm được ta.”

Ta nghe xong, niềm vui sướng hiện rõ trên hàng lông mày: “Ông nói là, Minh Hư trưởng giả có thể đưa ông trở về hiện đại?” Ta đi qua, sờ sờ lên thân pho tượng, trong lòng vui mừng rạo rức, hỏi hấn: “Có phải dùng pho tượng này, là có thể trở về hay không?”

Tiểu Phúc Tử chậm rì rì nói: “Người nằm mơ giữa ban ngày đó à? Nếu như có thể trở về, lão già chết tiệt này còn bôn ba ở đây làm gì?”

Ta vừa nghe xong, ảo não không thôi, dùng ánh mắt để hỏi lão: ‘Ông thật sự không thể trở về?’

La Thành gật đầu, nói: “Người nói đúng, ta không thể trở về. Nhưng bởi vì ta xuyên không mà đến, thể chất đã xảy ra biến hóa. Đến một thời gian nhất định, tìm được một thân xác tương thích, chỉ cần linh hồn trong thân xác đó yếu hơn của ta, ta có thể thực hành thuật di hình đổi ảnh. Dùng biện pháp này, ta đã sống tốt đến mấy trăm năm. Mãi cho đến khi hần đến...”

Ta nhìn sắc mặt lãnh khốc của lão, cực kỳ chán ghét. Lạnh lùng nói: “Mỗi lần ông sống thêm vài chục năm là lại có một người phải vì ông mà chết, vậy mà vẫn còn ra vẻ đắc chí như vậy. Ta thật không hiểu, ông sống lâu như vậy, có thể sống vui vẻ được sao? Ngay cả con gái cũng bị ông lỡ tay giết chết kia mà?”

La Thành dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Tuyên Vương chăm chú, oán hận nói: “Lão phu sống mấy trăm năm, chỉ sinh được một đứa con gái. Nhưng nó lại vì hần mà lấy trộm pho tượng này, còn trộm đi tất cả mô hình do lão phu chế tạo. Ta thật không hiểu, vì sao nó lại vì một kẻ phụ bạc mà làm như vậy?”

Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Người muốn biết vì sao nàng lại làm như vậy ư? Đó là bởi vì, nàng kinh sợ người. Đương nhiên nàng đã biết lai lịch của người. Sau khi biết người vì muốn sinh ra một đứa con mà dùng một loại phương pháp không thể tưởng tượng nổi, còn hại chết mẫu thân của nàng, nàng liền khiếp sợ người. Ta đến, chẳng qua chỉ là người tìm cho nàng một con đường khác để đi mà thôi. Không sai, nàng mền ta. Nhưng nếu không phải vì nàng khiếp sợ người thì khi nàng đi theo ta, làm sao lại có thể nghe theo lời ta một cách không hề do dự như vậy?”

La Thành cười khổ một tiếng, quay đầu qua phía ta, nói: “Cổ nhân chính là cổ nhân, dù có giải thích với nó như thế nào, nó cũng không hiểu được. Người biết không? Mặc dù linh hồn ta có thể chuyển đổi thân xác nhưng lại mất đi năng lực sinh sản. Ta vốn chỉ là một tài xế lái xe, văn hóa cũng chẳng cao. Nhưng qua một thời gian dài như vậy, ta đã đọc vô số bộ sách, thậm chí kho sách trong Thần Cung, ta cũng đã ra vào rất nhiều lần, trộm sách ra sao chép rồi lại trả về vị trí cũ, chỉ vì muốn tìm ra biện pháp giúp ta có thể sinh con.”

Ta ngạc nhiên nói: “Nếu ông đã lấy sách ra, vì sao lại còn trả về?”

La Thành lạnh nhạt nói: “Có Thần Cung ở đâu đó, bên trong có cái gì mới có thể khiến ọi người vĩnh viễn đấu tranh không ngớt. Một tòa Thần Cung trống rỗng thì làm sao tạo ra hiệu quả lớn như vậy được? Bọn họ không ngớt tranh đấu, mới không chú ý đến việc ta phái hải thuyền đến Trung Nguyên. Trung Nguyên càng loạn, với ta mà nói lại càng có cơ hội.”

Ta lãnh đạm nói: “Ý ông nói, là có cơ hội bắt cóc đám trẻ đó đi?”

La Thành nói: “Đám trẻ đó thì có là gì? Chẳng qua chỉ là kết quả của một lần thực nghiệm ngẫu nhiên của ta mà thôi. Người nhìn xem, ta còn chế tạo ra cả súng kíp, đạn pháo. Hơn nữa, trước lúc Minh Hưu trưởng giả chết đi đã dạy cho ta rất nhiều thứ. Phật giáo, Đạo giáo, ta đều hiểu một chút, cho nên mới chế tạo ra vô số hải thuyền. Số hải thuyền này chỉ cần có đám được đồng đó thao tác là có thể thuận lợi vượt qua Quỷ khốc trận kia, tự nhiên qua lại trên biển.”

Ta không muốn tiếp tục nghe lão tự biên tự diễn nữa, trực tiếp chọc thủng da trâu của lão: “Nhưng cuối cùng thì ông cũng không giữ nổi đứa con gái duy nhất của mình?”

Về đắc ý trên khuôn mặt lão hơi hơi thu lại, rút cuộc biểu lộ một ít ảm đạm: “Ta thật không ngờ, con gái ta lại khiếp sợ ta như thế. Vì sao nó phải sợ hãi ta? Là ai đã lăm mồm nói cái gì với nó?”

318. Chương 320 - 321 - End

KẾT THÚC (1)

EDITOR: DOCKE

Lão đảo mắt nhìn qua chung quanh, chỗ thuộc hạ của lão đang đứng. Ánh mắt hung ác giống như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy. Ta lại một lần nữa khẳng định, La Thành ở cổ đại nhiều năm trời không được đầu thai chuyển thế, con người cũng dần trở nên biến thái, trở nên khinh miệt sinh mệnh một cách cực đoan.

Ta lại nghĩ, cho dù có một thứ như vậy, ta cũng không muốn sống quá lâu, tuyệt đối không cần.

Lão tuần tra hết một lượt đám thuộc hạ đã bị Tiểu Phúc Tử điểm huyết, rồi nói: “Chẳng qua chỉ là sinh con từ trong ống nghiệm thôi mà, nó đã khiếp sợ đến mức như vậy rồi. Nếu như ở hiện đại, làm gì có chuyện này xảy ra?”

Xem ra, lão vẫn rất tưởng nhớ đến thế giới hiện đại.

Tuyên Vương lạnh lùng nói: “Mặc kệ người sinh con theo cách nào, nếu không phải vì người đã tạo ra một đồng con dị dạng, lại hại chết vô số sản phụ, con gái người cũng chẳng khiếp sợ người đến thế. Đặc biệt là sau khi biết nàng cũng được sinh ra như vậy, mẫu thân nàng cũng vì sinh nàng ra mà chết.”

La Thành nghe xong, ánh mắt biến thành màu đỏ, trợn mắt trừng trừng, nhìn hằn: “Người cũng chẳng phải thứ gì tốt. Không biết từ đâu tìm được hải đồ (bản đồ đường biển), biết Minh Hư trưởng giả đang ở trên hải đảo, lại biết ông có thể thực thi thuật di hình đổi ảnh liên trăm phương ngàn kế tiếp cận con gái ta. Cuối cùng, đem tất cả lừa đến tay người.”

Lão lại quay đầu qua nhìn ta: “Chúng ta cùng là linh hồn hiện đại, người hẳn là biết, những gì ta làm chẳng qua chỉ muốn có nhiều người theo trợ giúp cho ta mà thôi. Xuyên không đến nơi đây, ta luôn cảm thấy mọi người đều là kẻ thù, không có lấy một người nào đáng để ta tin cậy. Ta muốn có cốt nhục của mình, mang trong người dòng máu của mình. Như vậy thì năm tháng dài đằng đẳng ấy sẽ không quá mức cô đơn.”

Ta nghĩ đến một chuyện, hỏi hằn: “Chẳng phải ông còn có con cháu ở Lôi gia hay sao? Vì sao không tìm đến bọn họ?”

Lão cười lạnh một tiếng, nói: “Đám người Lôi gia, làm sao còn nhớ gì đến ta được chứ? Từ sau lần đầu tiên ta di hình đổi ảnh, ta đã không còn coi mình là người của Lôi gia nữa. Nhưng không thể ngờ được, hậu quả sau khi di hình đổi ảnh, là không thể sinh con.”

Đúng thế, hai người này cũng không phải là thứ gì tốt. Vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

Ta lại thầm nghĩ, phải mau mau mang pho tượng này trở về Trung Nguyên, hồi phục lại dung mạo thân hình vốn có. Ta nháy mắt ra ám hiệu cho Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử và ta tâm có linh tê, thân hình hẳn nhấp nháo, ngón tay điểm liên tục. Tuyên Vương và La Thành đã bị tước bỏ vũ khí, tất nhiên không phải là đối thủ của hằn. Hai người đồng thời đều bị điểm huyết, ngã lăn xuống đất.

Ta lại nghĩ, cũng may là có Tiểu Phúc Tử ở đây, Tiểu Phúc Tử đúng là phúc tinh của ta.

Chúng ta giương buồm rời bến. Đi cùng chúng ta, tất nhiên là Tuyên Vương và La Thành không thể đi đứng hành động. Hai người bọn họ đều đã bị Tiểu Phúc Tử khóa hết huyết đạo của nửa thân trên, nhưng suốt ngày cứ tranh luận không ngớt như mấy con gà chọi. Ta và Tiểu Phúc Tử chiêu mộ mấy cư dân gốc trên đảo, lại bảo La Thành cung cấp cho chúng ta một con thuyền. Sau khi chuẩn bị đầy đủ nước lam tuyến, ta lại bảo người trên đảo chế tạo ra mấy chiếc thùng sắt lớn, là loại thùng có thể đủ lớn ột người đứng vào trong đó. Tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta liền tiến về Trung Nguyên.

La Thành lấy làm lạ, hỏi ta vì sao lại chuẩn bị mũ giáp sắt. Ta đáp: “Lúc chúng ta đi qua Quỷ Khóc Trận, cho dù có bưng kín hai tai thì vẫn có cảm giác tâm phiền ý loạn, buồn bực không chịu nổi mà phát điên. Nhưng lúc ta cùng Tuyên Vương chơi cờ bằng bộ cờ được chế từ một loại khoáng thạch, lại có cảm giác tâm bình khí ổn. Rất hiển nhiên, ở nơi đó có một loại xạ tuyến khó hiểu đã làm nhiễu loạn trí óc con người. Ta nghĩ, loại xạ tuyến này nhất định là không mạnh lắm, chứ không thì chúng ta sẽ không thể chỉ dựa vào việc chơi cờ mà có thể cản trở được. Vì vậy, ta cho làm ra mấy cái thùng sắt này. Lúc đi ngang qua Quỷ Khóc Trận, để thuyền viên đứng vào trong đó, nhất định sẽ có thể ngăn cản được loại xạ tuyến này.”

La Thành nói: “Vậy làm sao bọn họ có thể chèo lái con thuyền được?”

Ta nghĩ, lão sống mấy trăm năm qua, thật sự là quá uổng phí. Lại cười mi cười mắt, nói với lão: “Tất nhiên ta sẽ cho bọn họ mấy cái lỗ để có thể hoạt động tay chân. Chỗ con mắt được làm bằng lưới sắt, có thể nhìn thấy được.”

La Thành không tin có thể dùng cách đơn giản như vậy giải quyết được vấn đề này, thì thảo nói: “Sớm biết như vậy, ta đã chẳng phải tiêu tốn nhiều sức lực để chế tạo ra nhiều được nhân như vậy rồi.”

Ta không thêm để ý đến lão nữa. Trong lòng lão, đối với đám trẻ bị bắt làm được nhân đó, một chút lòng thương cảm cũng không có, một lòng chỉ tiếc rẻ công sức mà lão đã phải bỏ ra. Con người này, thật sự không còn thuốc nào cứu được.

Dọc theo đường đi, gió êm sóng lặng. Có Tiểu Phúc Tử dẫn đường, chúng ta thuận lợi về đến Trung Nguyên. Tiểu Phúc Tử nhốt hai người bọn họ vào thiên lao, sau đó dẫn ta đi thẳng vào hoàng cung. Nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc, con người quen thuộc, tâm tình ta không khỏi kích động không thôi. Đáng tiếc, mọi người nhìn thấy ta, ai ai cũng trợn tròn đôi mắt, trừng trừng mà nhìn. Cũng chẳng thêm làm theo quy củ hoàng cung mà phỏng chừng chỉ muốn mau mau tiến lên bắt lấy thích khách. May mắn là có Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh, về mặt bằng sương không nói một lời đi trước dẫn đường. Mọi người đều nghĩ rằng, Tiểu Phúc Tử bắt được thích khách, đang giải đến trước mặt hoàng đế.

Nghe tin Tiểu Phúc Tử hồi cung, Tề Thụy Lâm hạ chỉ tiếp kiến. Rốt cuộc từ xa, ta cũng được nhìn thấy thân hình màu vàng rực rỡ kia. Bất kể là khi nào, chỗ anh đứng trước sau vẫn là một vàng thái dương lóe sáng, chói mắt. Anh chậm rãi đi về phía chúng ta. Ta hoảng sợ. Chỉ xa cách chưa đầy một năm mà đường như anh đã già đi cả hơn mười tuổi. Ánh mắt cất chứa nỗi chán ghét cùng sự bi thương khó nói nên lời...

Thân phận bây giờ của ta là Trầm Ngư. Ở trong mắt anh, là hung thủ đã mưu hại hoàng hậu, tội ác tày trời.

Ta chờ ở hạ đường, quên cả hành lễ, cứ yên lặng mà đánh giá anh. Anh vẫn là Tề Thụy Lâm trước kia, chẳng qua ánh mắt khi nhìn ta, lại rất lạnh lùng. Tiếp theo, ánh mắt chuyển sang vẻ mê hoặc, thần sắc lạnh như băng cũng dần dần tan hết, dần dần hiện lên những sắc màu ấm áp. Anh rời khỏi long ỷ, đi về phía ta. Không để ý đến ánh mắt lo lắng của những người bên cạnh, anh đi đến gần ta rồi hỏi: “Người là ai?” KẾT THÚC (2)

EDITOR: DOCKE

Ta không nói gì, chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt đảo quanh nơi hốc mắt. Anh đứng cách ta chưa đầy một thước. Trên người anh tỏa ra mùi hương tươi mát thanh nhã, hòa lẫn với mùi hương của một loại nhang thơm cao quý. Ta biết, đây là loại nhang thơm các cung nữ đã xức lên thân mình anh kể từ khi anh đăng lên để vị. Bình thường cũng không biết là cái gì, bây giờ ngửi lại được mùi thơm quen thuộc này, chỉ cảm thấy mùi hương quen thuộc và hạnh phúc ấy cứ nhẹ nhàng từ trên người anh từng đợt từng đợt vây quanh lấy ta, khiến ta đắm chìm trong đó. Mắt ta nhìn anh, sự lo lắng trong mắt anh càng lúc càng sâu đậm, mang theo một tia mừng rỡ không thể tin được. Anh tiếp tục hỏi ta: “Rốt cuộc thì người là ai?”

Ta có cảm giác nước mắt từ từ chảy ra nơi khóe mắt, hai gò má dính ướt. Trong yết hầu làm như có vật gì đó làm cho tắc nghẽn, nói không ra lời.

Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh thở dài một hơi, nói: “Hoàng thượng, thần đã nói rồi. Thần muốn dẫn đến một người đặc biệt. Hoàng thượng sẽ nhận ra nàng, chẳng lẽ hoàng thượng còn chưa tin hay sao?”

Tề Thụy Lâm nhìn ta, không thể tin được, xoay người ôm lấy Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử vốn không thích gần gũi với người khác, nếu là người ngoài tất nhiên sẽ không để ý có thể tiếp cận hẳn trong vòng một thước. Ta lơ mơ trong đôi mắt đắm lệ, nhìn thấy Tiểu Phúc Tử hơi hơi né tránh, nhưng cuối cùng cũng không sử dụng thân công vô thượng của hắn để đẩy anh ra, cứ để mặc cho anh giữ chặt lấy mình, lại thở dài một hơi: “Nổi nghi ngờ trong lòng hoàng thượng, là sự thật. Ngài nhìn thử xem, nàng ấy là ai?”

Tề Thụy Lâm vẫn gắt gao nhìn ta, nỗi mừng rỡ như điên càng lúc càng hiện sâu trong ánh mắt. Ta thấy anh, bình thường dù thái sơn có đổ sập trước mắt cũng không hề nhú mảy lo nghĩ, bây giờ hai tay lại hơi run rẩy, đã muốn chạy đến đây nhưng rồi lại không dám. Ta nhìn thấy biểu tình vừa hy vọng lại vừa sợ phải thất vọng của anh, trong lòng chua xót như bị ngâm trong thùng dấm chua, từ từ mềm nhũn, lại có

chút hương vị ngọt ngào êm ái. Hóa ra, nỗi tương tư của chúng ta, cho dù đối phương có thay đổi hình dạng thì vẫn sẽ tạo cho đối phương cảm giác như trước.

Anh không dám hỏi ta, cơ hồ sức nặng toàn thân đều đã dựa hẳn vào người Tiểu Phúc Tử, giọng nói nghẹn ngào: “Nàng thật sự là, thật sự là...”

Tiểu Phúc Tử đỡ lấy anh, ánh mắt toát ra niềm u buồn thường có: “Đúng vậy, nàng chính là... của hoàng thượng.”

Tề Thụy Lâm cắt ngang lời hắn, lấp bắp: “Nhưng, vì cái gì, vì sao lại...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Chuyện này, nói ra rất dài.” Nói xong, hắn nhìn qua chung quanh. Tề Thụy Lâm vung tay lên bảo mọi người lui ra, đang muốn mở miệng thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng ồn ào. Cách thật xa ta đã nghe thấy giọng nói của Minh Châu: “Để ta vào, để ta vào!”

Ta quay lại nhìn, Tư Đồ Minh Châu thi triển thân pháp, tránh khỏi sự ngăn chặn của mấy cao thủ đại nội, nhảy thẳng vào đại điện. Mấy cao thủ đại nội đang định đánh chặn nàng, Tề Thụy Lâm đã lên tiếng: “Để nàng vào đi, để nàng nhìn thử xem.”

Thân hình Tư Đồ Minh Châu phút chốc dừng lại, nói: “Hoàng thượng, ta nghe nói Tiểu Phúc Tử đã trở lại, còn mang về một nữ nhân.”

Nàng quay đầu qua nhìn ta, nói: “Nữ nhân này chẳng phải là hung thủ đã ám sát hoàng hậu hay sao?” Nàng nói xong, lại bắt đầu do dự, “Vì cái gì...”

Tề Thụy Lâm miễn cưỡng khôi phục lại tâm tình, nói: “Người giúp trẫm nhìn xem, nàng rốt cuộc là ai?”

Ta rưng rưng nhìn Tư Đồ, khuôn mặt nàng vẫn diễm lệ như trước. Nàng nhìn Tiểu Phúc Tử rồi lại nhìn Tề Thụy Lâm, cuối cùng mới nhìn về phía ta: “Ánh mặt nàng quen thuộc như vậy... Nhưng mà, ta không thể tin được.”

Khuôn mặt nàng bỗng nhiên ửng hồng, không thể tin được mà nhìn ta: “Người chẳng lẽ, chẳng lẽ...”

Tiểu Phúc Tử nói: “Tư Đồ, nàng ấy chính là hoàng hậu.”

Rốt cuộc, hắn vừa nói ra hai chữ hoàng hậu, khiến cho hai người kia đồng thời lão đảo lui về sau từng bước.

“Hoàng hậu, hoàng hậu của trẫm...”

“Tuệ Như, thật sự là người sao?”

Ta gật gật đầu, rưng rưng mà nhìn hai người bọn họ.

“Nhưng, hoàng hậu đang ngủ trong tẩm cung, hôn mê bất tỉnh. Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?” Tư Đồ vẫn không thể tin nổi.

Tiểu Phúc Tử nói: “Hoàng thượng, Minh Châu, không biết các người đã nghe nói đến chuyện hồn phách ra thể chưa?”

Hắn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho hai người đó nghe một cách tử tế, từ mưu kế của Tuyên Vương rồi đến trận pháp chuyển hồn và Hắc Tinh Thạch, không sót một lời. Nhưng hắn không nhắc đến chuyện ta không giống người thường và chuyện ta cùng La Thành đều đến từ một thế giới. Rất hiển nhiên, hắn muốn vĩnh viễn chôn sâu bí mật này. Sự thật này, chỉ là bí mật của hai chúng ta mà thôi.

Tề Thụy Lâm nghe xong, lạnh lùng nói: “Thật sự là huynh đệ của trẫm đã dùng thủ đoạn như thế sao?”

Tiểu Phúc Tử lấy pho tượng cầm Hắc tinh thạch ra, nói: “Chỉ có pho tượng này mới có thể khiến cho linh hồn nàng trở về vị trí cũ nhưng cũng có tính nguy hiểm nhất định. Nếu như không hoàn hồn, chỉ cần đem Hắc tinh thạch này đặt chung quanh người nàng, nàng sẽ có thể bảo trì dung mạo của Trẫm Ngự. Các người hãy suy nghĩ cho kỹ, muốn hay không...”

“Đương nhiên là muốn.” Ta và Tề Thụy Lâm trẫm miệng một lời, bốn mắt nhìn nhau. Ta bỗng nhiên hiểu ra, trong cảm nhận của anh, khuôn mặt trước đây của ta mới là điều anh thật sự mong muốn. Mặc kệ thân hình này mỹ lệ yêu kiều đến mức nào, điều anh muốn vĩnh viễn vẫn chỉ là Giả Tuệ Như của ngày xưa.

Ta đi vào tẩm cung hoàng hậu. Thân xác hoàng hậu đang nằm trên giường, yên lặng. Chung quanh phòng tràn đầy những hoa cỏ cực kỳ trân quý dùng để bảo trụ khí tức cho thân xác của ta. Ta đảo mắt qua một vòng, lại nhìn thấy một chiếc giường nho nhỏ. Trên giường có một đứa bé đáng yêu, trắng nõn như băng tuyết đang chập chững bước đi, thỉnh thoảng lại gọi mấy câu hàm hồ trong rõ: “Mẹ, mẹ...”

Nhìn thấy chúng ta đi vào, hai cung nữ vây quanh đứa bé liền đứng dậy hành đại lễ. Ta mê hoặc nhìn Tề Thụy Lâm. Anh nói: “Đây, chính là đứa con gái bé nhỏ của chúng ta. Ta sai người đưa nó đặt ở bên cạnh nàng, dạy cho nó nói. Bởi vì ta tin rằng, nhất định nó có thể gọi nàng tỉnh dậy.”

Ta vội vàng đi qua, ôm lấy hình hài nhỏ bé mềm mại của nó, dán mặt mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mĩm mềm mại của nó. Nước mắt rơi lã chã như mưa: “Tiểu bảo bối của ta...”

Đứa bé lại xem ta là người xa lạ, méo máo mấy cái rồi khóc toáng lên.

Ta xấu hổ buông nó ra, nói với Tiểu Phúc Tử: “Nhanh lên, mau mau đi hình đổi ảnh cho ta.”

Tiểu Phúc Tử lấy từ trong người ra một cuốn sách nhỏ, lại lấy pho tượng Hắc tinh thạch ra. Hắn gặt đầu với ta, ý bảo ta đứng ở bên giường, cầm lấy bàn tay hoàng hậu đang nằm trên giường.

Hắn truyền nội lực vào khối Hắc tinh thạch. Dần dần, khối Hắc tinh thạch tỏa ra hào quang lấp lánh. Hào quang càng ngày càng thịnh, trong nháy mắt, Hắc tinh thạch bỗng hóa dần sang màu trắng. Bên trong làm như có sinh vật sống đang lưu chuyển, phá thạch mà ra, bao phủ lấy ba người chúng ta. Bỗng nhiên, ta cảm giác thân thể của mình như đang trôi nổi giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống mọi người. Đúng lúc này, từ bên trong Hắc tinh thạch đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng trắng, giống như những xúc tua tóm lấy thân hình đang trôi nổi giữa không trung của ta, lôi thẳng xuống dưới.

Lúc ta mở mắt ra, cảm giác đang có vật gì mềm mại đang bò bò bên người mình, kêu gọi: “Mẹ, mẹ...”

Trong cơn mơ màng, dần dần nhìn thấy khuôn mặt trẻ con đáng yêu kề sát bên mặt. Ta cảm giác trên mặt ẩm ướt, tất cả đều là nước bọt trẻ con. Ta bỗng nhiên thanh tỉnh, mừng rỡ như điên. Linh hồn của ta đã trở về vị trí cũ rồi.

“Như nhi, nàng tỉnh rồi.” Tề Thụy Lâm cũng mừng rỡ như điên, đi đến đỡ lấy ta. “Như nhi! Rốt cuộc nàng đã tỉnh!”

Ta gật gật đầu, nói: “Là thiếp, rốt cuộc thiếp đã trở lại.” Anh ôm chầm lấy ta, chặt và lâu đến mức ta không thể thở được. “Như nhi, Như nhi của trẫm, rốt cuộc đã trở lại.”

Ta lướt qua đầu vai anh, nhìn thấy khắp phòng toàn là người. Tư Đồ, Tiểu Phúc Tử, lão cha, thậm chí còn có hoàng thái hậu, toàn bộ đều đứng ở một bên, vây chung quanh chúng ta, nhìn ta mỉm cười. Ta không khỏi e thẹn vô cùng, nói: “Hoàng thượng, chàng buông ra chút đi, thiếp không thở nổi.”

Tề Thụy Lâm vội buông ta ra, vội la lên: “Thế nào rồi, thế nào rồi, Như nhi, nàng không sao chứ?”

Khuôn mặt anh lo lắng kinh hoàng, làm như có một thứ gì đó lại đang bỏ anh mà đi. Ta vội vàng an ủi anh: “Không có gì đâu, chẳng qua là, nhiều người như vậy...”

Anh thở phào một hơi, cười nói: “Như nhi, từ nay về sau, chúng ta không còn chia lỵ nữa.”

Trên mặt anh đã khôi phục thần khí bề ngỗ thiên hạ, nét mặt cùng toàn thân đều tỏa sáng, khoe mắt tràn đầy ý cười. Sự suy sút trước kia đều đã trở thành hư không.

Ta cảm nhận được niềm vui sướng của anh, “Đúng vậy, chúng ta sẽ không chia lỵ nữa.”

Tiểu bảo bối ở một bên kêu gọi: “Mẹ, mẹ ơi...”

Khắp phòng tràn ngập tiếng nói tiếng cười hân hoan. Lão cha nước mắt tung hoành. Tiểu Phúc Tử hơi hơi mỉm cười. Tư Đồ cứ lau dụi mắt suốt. Còn những người khác, nước mắt cũng lưng tròng. Ta cảm giác, tất cả đều là tốt đẹp như vậy.

Ta thuận lợi hoàn hồn, tỉnh dậy rời khỏi giường còn Trầm Ngư lại chìm vào giấc ngủ li bì. Ta sai người hủy diệt pho tượng kia. La Thành bị nhốt vào nhà giam, được phán sẽ bị xử trảm vào cuối thu. Ta lấy làm lạ chính là, lúc hẳn nghe được tin tức này, ngược lại như trút được gánh nặng. Có phải hẳn cũng cảm thấy

mình đã sống một thời gian quá dài, chán ghét không thôi? Nhưng cũng không thể làm gì khác được. Thật ra, hấn sợ hãi cái chết, cũng sợ hãi cô đơn, hấn không thể nào chọn lựa được giữa lấy hay bỏ.

Tuyên Vương, bị bác bỏ tất cả tước vị, cho đến chết cũng không được ra khỏi trang viên, phạm vi giam lỏng hấn.

Dần dần ta cũng già đi, con cháu đầy cả sảnh đường. Chỉ tiếc, hoàng nhi mất sớm, bắt đắ dĩ đành phải lập tôn nhi lên làm hoàng thượng. Về phần ân oán giữa hấn cùng hoàng hậu, không phải chuyện mà ta có thể quản được.

Mạt chược, mạt chược... Ta muốn đi chơi mạt chược...

————— CHÍNH VĂN HOÀN —————

319. Phiên Ngoại Tiểu Phúc Tử

PHIÊN NGOẠI: TIỂU PHÚC TỬ EDITOR: DOCKE

Tổ Y Môn có rất nhiều đồ đệ, Tiểu Tổ Tử là một trong số đó. Nàng còn là đồ đệ mà môn chủ Tổ Y Môn yêu thích nhất. Tiểu Tổ Tử là cô nhi, được môn chủ nhận về nuôi.

Lúc mới được nhận về, nàng chưa đầy ba tuổi. Trên khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy kinh hoàng, đối đến nỗi gây trơ cả xương. Lúc nàng được môn chủ mang về Tổ Y môn, mọi người đều cho rằng nàng không sống nổi. Bởi vì nàng quá gầy, đối đến nỗi chỉ còn hơi thở thoi thóp, toàn thân đều có những vết lở loét không tên. Cô nhi như vậy, hàng năm Tổ Y Môn thu nhận về rất nhiều. Có khi là do cha mẹ bị nhiễm bệnh mà chết lưu lại. Có khi là do hạn hán, cả nhà đói chết hết chỉ còn lại một người. Hàng năm môn chủ ra ngoài, đều sẽ mang về một, hai đứa trẻ. Nếu có thể sống tiếp sẽ được ông thu nhận làm đệ tử, còn nếu thật sự không cứu sống nổi, liền tìm một chỗ mà chôn. Môn chủ cũng không đau lòng vì họ, chẳng qua chỉ nhân nhậ nói: “Sống chết có số, phú quý do trời!”

Đôi khi, ngay cả ông cũng không nhớ rõ đứa trẻ nào là do ông mang về. Nhưng lúc ông nhận được Tiểu Tổ Tử, nhóm đồ đệ đều cảm thấy ông đối với nàng không giống như với mọi người.

Ông bé quan trọng suốt bảy ngày liền để ở bên cạnh cứu sống nàng. Mỗi ngày đều truyền chân khí cho nàng, trị liệu những vết lở loét trên người của nàng. Sự lạnh nhạt, sự thông dong của ông, vào lúc nhận được Tiểu Tổ Tử về đã không còn sót lại chút nào. Đến khi ông xuất quan đi ra, môn đồ Tổ Y Môn nhìn thấy sắc mặt môn chủ của mình tái nhợt, hầu như ngay cả đi cũng đi không xong, nhưng trên mặt ông lại lộ vẻ tươi cười. Đây là vẻ tươi cười mà hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên môn đồ Tổ Y Môn mới được nhìn thấy. Ông nói: “Con bé này, sức sống quả thật rất mãnh liệt!”

Bọn họ cũng đều biết, môn chủ đã cứu sống nàng.

Từ đó về sau, Tiểu Tổ Tử lớn lên ở Tổ Y Môn, cũng trở thành đồ đệ được sủng ái nhất của môn chủ. Nhóm đồ nhi thường xuyên nhìn thấy hai người họ, một già một trẻ ngồi trên tảng đá lớn trên đỉnh núi, ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời xa xa. Lúc này, là thời điểm từ ái nhất của vị môn chủ nổi tiếng là lạnh lẽo như băng. Khuôn mặt có vài nếp nhăn của ông hơi hơi mỉm cười, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, giống như được bao phủ bởi một vầng ngân quang. Lúc ông quay qua nhìn Tiểu Tổ Tử mỉm cười, giống như một ông lão xa quê nay được trở về nhà nhìn thấy đứa cháu gái của mình vậy.

Tiểu Tổ Tử thích nhất là được ở cùng môn chủ. Tuy nói môn chủ lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, nhưng nàng lại tin tưởng và cam nguyện thề ước: “Sau này lớn lên, phải gả ôn chủ!”

Những lúc như vậy, môn chủ xoa nhẹ đầu nàng, cười khổ, “Tiểu Tổ Nhi, chờ khi con trưởng thành rồi sẽ không nghĩ như vậy nữa. Môn chủ, không thể cưới vợ...”

Lúc ông nói những lời này, ánh mắt nhìn Tiểu Tổ Tử mà buồn vơi vợi, khiến cho Tiểu Tổ Tử cũng cảm thấy xót xa theo. Nàng nói: “Phúc gia gia, Tiểu Tổ Tử vĩnh viễn sẽ không rời xa người!”

Môn chủ nghe xong, nở nụ cười: “Tiểu Tổ nhi, chim chóc luôn phải rời khỏi tổ, nếu không chúng sẽ không thể trưởng thành được.”

Tiểu Tổ nhi kiên định gật đầu: “Phúc gia gia, để rồi người xem, bất kể Tiểu Tổ nhi đi đâu, đều sẽ dẫn Phúc gia gia theo!”

Môn chủ vui vẻ cười ha ha, cười xong lại nói: “Có một người, có một đoạn thời gian cũng giống như Tiểu Tổ nhi vậy, không rời xa Phúc gia gia. Nhưng cuối cùng, bà vẫn có gia đình của mình, con cái của mình, cuộc sống của mình. Phúc gia gia muốn gặp bà, có đôi khi cũng không thể gặp được!”

Tiểu Tổ nhi ra vẻ hiểu chuyện, “Phúc gia gia, Tiểu Tổ nhi biết người đang nói về ai rồi. Hay là bây giờ chúng ta vào cung gặp bà đi. Hỏi bà vì sao lại phải bận rộn như vậy?”

Môn chủ nhàn nhạt nói: “Bây nào. Những việc bà ấy làm, đều là quốc gia đại sự. Chúng ta sao có thể đến quấy rầy bà? Hơn nữa, thời gian bà ấy gặp ta, rất có thể còn nhiều hơn thời gian bà gặp tướng quân của bà nữa đó!”

Nói xong câu đó, Tiểu Tổ nhi thấy Phúc gia gia nở nụ cười đắc ý. Tiểu Tổ nhi nhìn Phúc gia gia nghi hoặc, không rõ vì sao mới vừa rồi ông còn nhăn nhó mặt mày vậy mà chỉ chớp mắt một cái đã cười vui vẻ còn hơn cả mình nữa? Nghĩ rằng, tâm tư của người lớn, thật là khó đoán.

Tiểu Tổ nhi tất nhiên không hề suy nghĩ đến chuyện này. Nàng cảm thấy, chỉ cần được ở cùng Phúc gia gia thì nàng chính là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời, có thể khiến nàng quên hết tất cả phiền muộn. Nàng muốn vĩnh viễn được ở cùng với Phúc gia gia.

Có một ngày, rốt cuộc nàng cũng được theo Phúc gia gia đi gặp bà gia gia mà Phúc gia gia luôn vương bận không thôi. Bà cao quý thanh hoa, đôi mắt biết cười liếc mắt nhìn Phúc gia gia một cái. Nàng bỗng nhiên nhận ra, lúc hai người bọn họ nhìn nhau, dường như có một loại ấn ý sâu đậm. Chỉ cần một ánh mắt, bọn họ đã hiểu được suy nghĩ của nhau. Nàng nghĩ, đây có phải là ‘Ý hợp tâm đầu’ mà người lớn thường hay nói đến hay không? Nhưng nàng vẫn không hiểu, nếu như vậy, sao bọn họ không ở cùng nhau giống như cha mẹ của nàng chứ?

Tiếp theo, nàng lại nhìn thấy một bóng người uy nghiêm tôn quý, toàn thân ánh vàng rực rỡ từ cạnh cửa hiện ra. Nàng bỗng nhiên cảm thấy rất không ưa thích người này, tuy rằng trên người ông ta tràn đầy khí phách. Bởi vì, ông ta vừa đến liền nắm lấy bàn tay của bà gia gia hòa ái mà Phúc gia gia luôn vương bận không thôi kia, còn trừng mắt mà nhìn Phúc gia gia nữa. Dường như nàng còn nhận thấy, lúc hai người đối diện với nhau, ánh mắt bắn ra vô số tia lửa. Tiểu Tổ nhi quyết định, kẻ thù của Phúc gia gia, cũng chính là kẻ thù của mình. Nàng cũng trừng mắt lên nhìn cái người vàng khè kia, ra vẻ mình vô cùng bất mãn và khinh bỉ ông ta.

Nàng lại không thể tưởng được, cái vị tôn quý khí phách, niềm hy vọng của mọi người đó sau khi liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nói: “Khó trách, đôi mắt con bé đích xác cực giống, tràn ngập trí tuệ và linh khí. Tiểu Phúc Tử, người có cô bé này rồi, tuổi già cũng không còn cô đơn nữa.”

Tiểu Tổ nhi vốn đang chờ bị cái ông cao cao tại thượng này quở trách, không ngờ ngược lại còn được ông khen ngợi. Nàng cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, có phải đã trách lầm người ta rồi không?

Lại nghe thấy bà gia gia hòa ái kia nói: “Thật vậy sao? Ánh mắt con bé thật sự giống ta sao?”

Tiểu Tổ nhi lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nhớ lại mình ở Tổ Y Môn được sủng ái thế nào, Phúc gia gia thiên vị mình ra sao. Hóa ra, tất cả có được đều nhờ vào đôi mắt của mình. Nàng nghĩ, về sau nàng phải chăm sóc đôi mắt mình thật tốt, mỗi ngày đều phải làm vật lý trị liệu theo hướng dẫn...Tuy nàng không biết điều đó có ý nghĩa thế nào nhưng bà gia gia ngẫu nhiên nói ra một lần, nàng liền nhớ kỹ. Nàng sau này, có thể thay thế bà gia gia ở cùng Phúc gia gia cho đến vĩnh viễn về sau, sánh cùng trời đất.

Mười năm sau, Tiểu Tổ nhi trưởng thành, Phúc gia gia lại càng ngày càng già đi. Tuy võ công của ông vẫn cao thâm như cũ, mọi người trong giang hồ đều sùng bái ông như thần, nhưng thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, nó làm cho con người ta càng lúc càng già. So với mười năm trước, những nếp nhăn trên mặt Phúc gia gia

càng ngày càng nhiều, mà thời gian ông ngồi một mình trên tảng đá ở đỉnh núi, ngược nhìn sao trời lại càng lúc càng dài.. Mỗi khi Tiểu Tổ nhi muốn ở cùng ông, ông luôn cười nói: “Nha đầu ngốc, ở cùng một ông già như ta có gì tốt đâu. Mau đi chơi với các sư huynh của con đi. Lúc ta còn sống, phải gả được con ra ngoài. Con biết không, bây giờ con chính là giang hồ đệ nhất mỹ nữ đó.”

Tiểu Tổ nhi biết, Phúc gia gia xem lời thề trước đây của nàng, chẳng qua chỉ là một câu nói đùa trẻ con mà thôi. Nhưng bản thân nàng, dù thế nào cũng không thể quên được lời thề đó. Mỗi ngày nàng đều mong muốn mình cao hơn, lớn hơn, chỉ vì muốn thực hiện lời thề này. Nhưng bây giờ nàng đã là một đại cô nương rồi, làm sao có thể chính mình mở miệng nói ra được?

Nàng đành phải ảm đạm đứng ở chân núi, đôi mắt trông về phía xa, nhìn bóng dáng ở trên đỉnh núi, cao lớn, đồ sộ. Bản thân nàng vĩnh viễn cũng không thể nào đuổi kịp bước chân ông.

Nàng suy nghĩ nát óc, nghĩ rằng mình nhất định phải tìm cơ hội nói ra. Nàng không muốn lập gia đình, mong muốn duy nhất chỉ là vĩnh viễn được ở cùng Phúc gia gia thôi.

Nhưng mà, hung tin đó truyền được quá nhanh, không đợi cho nàng kịp nói ra. Nàng phát hiện, nghe được tin dữ đó, chỉ trong một đêm mà Phúc gia gia giống như bị ngâm nước, già đi rất nhanh. Buổi tối hôm đó, ông gọi Tiểu Tổ nhi vào phòng, lẳng lặng nhìn nàng, than nhẹ một tiếng rồi nói: “Tiểu Tổ nhi, con phải đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.” Tiểu Tổ nhi nước mắt rơi như mưa. Thì ra ông đều biết tất cả, biết nàng si tình với ông. Chẳng qua là, trái tim ông sớm chỉ có một mình bà, không thể dung chứa thêm người nào nữa. Mà lúc này, trái tim ông đã theo sự ra đi của bà, vỡ thành từng mảnh, từng mảnh.

Nàng thấy khóe miệng Phúc gia gia chảy máu tươi, nhưng lại tùm tùm cười. Ông nhẹ nhàng nói: “Rốt cuộc ta đã có thể đi cùng nàng. Kiepsau, ta nhất định sẽ không để cho người khác đoạt nàng đi!”

Đại Tề Minh Thành Hoàng đế năm thứ năm mươi, hoàng thái hậu qua đời, cử quốc bi ai. Cùng năm đó, thái thượng hoàng suy nghĩ quá độ, băng hà.

Cũng không có ai nhắc đến, môn chủ Tổ Y Môn ngồi trên đỉnh núi, thăng thiên.

Ngoại trừ Tiểu Tổ nhi, vĩnh viễn nhớ rõ Phúc gia gia của nàng, nàng chung thân chưa gả.

320. Phiên Ngoại Tư Đồ

PHIÊN NGOẠI 1: TƯ ĐỒ

EDITOR: DOCKE

Ta là con gái của Tướng quân, từ nhỏ đã lớn lên trong phủ Tướng quân. Tất nhiên, phụ thân coi ta như châu như bảo. Tuy rằng từ nhỏ ta chưa từng được thấy mẫu thân, không biết mẫu thân đã đi đâu nhưng có phụ thân yêu thương ta, ta nghiễm nhiên trở thành tiểu công chúa độc nhất vô nhị của phủ Tướng quân.

Phụ thân có rất nhiều thủ hạ, cũng có không ít mưu thần. Mưu thần tâm phúc nhất của phụ thân chính là mưu thần họ Giả. Ông ta có một đứa con gái nhỏ, cũng chạc tuổi với ta. Mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên, con gái của ông trở thành bạn của ta, cũng là thủ hạ của ta.

Nhưng mà, đó là chuyện trước năm sáu tuổi. Trước sáu tuổi, ta có thể bắt nạt nàng, khiến nàng phải oa oa khóc lớn. Vậy mà nàng cũng không dám mếu lại với cha ta và cha nàng. Nhưng sau khi nàng bị rơi xuống nước không chết, tất cả mọi chuyện giống như đều hoàn toàn thay đổi. Sau khi nàng tỉnh lại, dùng ánh mắt lẳng lặng mà nhìn ta. Đôi tròng mắt đen lay lay giống như muốn hút ta vào trong đó.

Từ đó về sau, nàng vẫn là bạn của ta, nhưng ta không còn dám bắt nạt nàng nữa. Trong đầu của nàng, không biết vì sao luôn có rất nhiều ý tưởng cổ quái, hiếm có và rất đáng ngạc nhiên làm cho ta vô cùng

kính nể. Ta cùng nàng trêu cợt phụ thân, trêu cợt chính lão cha của nàng. Ta cảm thấy, ở cùng với nàng là chuyện vui vẻ nhất cả đời này của ta.

Bởi vậy, khi ta biết mình bị tiến cung làm phi của hoàng thượng, suy nghĩ duy nhất của ta lúc ấy là nên làm cái gì bây giờ? Nếu ta cùng nàng bỏ đi, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta quyết định, nhất định phải đưa nàng cùng tiến cung với mình, cho dù phải dùng biện pháp nào cũng được. Ta thích nàng, thậm chí đôi khi còn nghĩ, cả đời này chỉ cần được sống chung với nàng là tốt rồi.

Sau đó, trong lòng ta lại có một người. Đáng tiếc, hắn không thể cưới vợ sinh con. Ta chỉ đành dùng võ công vĩnh viễn quyết đấu với hắn để gây sự chú ý. Chắc người cũng nhìn ra được, hắn gần như chỉ xem ta là đối thủ, một chút cũng không hề đặt ta ở trong lòng. Người mà hắn thích, không ngờ lại là nàng. Ta không ghen tỵ, bởi vì ta biết, trong lòng hắn còn đau khổ hơn ta rất nhiều. Hắn dùng cả đời của hắn để bảo vệ nàng, chỉ cầu mong được ở bên cạnh nàng mà thôi. Trong lòng của nàng, tình cảm nàng dành cho hắn chỉ như tình cảm đối với cha, đối với anh trai. Chuyện thương tâm nhất trên đời, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Hắn đã lạc vào giấc mộng, cả đời đều bị tình cảm này quán quanh. Tình cảm ta dành cho hắn, ngay cả một chút xú cảm giác hắn cũng không có. Ở đáy lòng hắn, cùng lắm ta cũng chỉ là một người yêu thích võ công một cách cuồng nhiệt đến mức điên cuồng.

Nhưng điều đó cũng chẳng sao. Để cho bọn họ luôn nghĩ rằng ta chỉ đam mê luyện võ, trong lòng không có tình yêu nam nữ, sẽ không bị tình yêu làm khó. Tư Đồ Minh Châu cũng chỉ ở trong một góc lặng lẽ quan tâm đến hai người mình thích, ở bên cạnh họ cả cuộc đời, làm cho bọn họ không bỏ trí phòng vệ với mình, không cần tương cứu, chẳng phải rất tốt sao?

Huống chi, tiểu công chúa như băng như tuyết kia, dưới sự bày mưu đặt kế của nàng liền gọi ta là mẹ nuôi. Nàng tất nghĩ đến, cuộc đời của ta thật là cơ khổ. Ngay cả một đứa con cũng không có, thật là quá đau khổ. Cho nên nàng mới nghĩ hết mọi biện pháp để khiến ta vui vẻ một chút. Thật ra, rất nhiều thời điểm, nàng cứ nghĩ mình là một nữ tử thông minh và lý trí, nhưng theo ta thấy, nàng lại là một nữ tử ôn nhu đa tình. Đối với thân nhân của nàng, đối với những người bên cạnh nàng, nàng luôn băn khoăn nhiều lắm. Nàng lại không biết, ta được ở bên cạnh nàng, có thể thường xuyên nhìn thấy hai người ta thích, đó chính là an bài tốt nhất cho ta rồi.

Sống bên cạnh nàng, ta nhìn thấy vương triều Đại Tề toàn thịnh. Nàng dùng thông minh và trí tuệ của mình để phò tá hoàng đế, làm cho Đại Tề ngày càng hưng thịnh. Đôi khi ta thật sự rất hoài nghi, đầu óc của nàng toàn là những ý tưởng cổ quái đáng kinh ngạc, chúng từ đâu mà có? Có phải nàng không phải là người thuộc thế giới này?

Còn hắn, sau khi từ hải ngoại trở về, hình như cũng đã biết được điều gì. Tuy chẳng kể lại cho ta nghe, nhưng hắn càng bố trí Tố Y Môn nghiêm mật hơn để bảo hộ nàng, sợ nàng lại một lần nữa ly thể mà đi. Ta hiểu được nỗi lo lắng của hắn. Lo lắng của hắn cũng là lo lắng của ta. Ta cũng càng ngày càng chăm chỉ luyện võ để mình có thể canh giữ bên cạnh nàng, không cho nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào. Cả đời của ta, có thể gặp gỡ nàng là may mắn lớn nhất của ta. Ta chỉ muốn được chung sống với nàng, cho đến vĩnh viễn.

Qua rất nhiều năm về sau, ta ngẫu nhiên hỏi nàng: “Lúc trước, vì sao ngươi lại muốn theo ta vào cung?”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của nàng khẽ cười, nói: “Nếu ta không cùng ngươi vào cung, hai người chúng ta làm sao có thể có được cuộc sống muôn màu muôn vẻ như thế này chứ?”

Nàng thoáng dừng rồi tiếp: “Thật ra, ta cùng ngươi vào cung, chính là bởi vì, ngươi là người thân nhất trong thế giới này của ta. Lúc ấy, lão cha không có bên cạnh, ta không cùng ngươi vào cung, có thể đi đâu nữa? Chẳng lẽ thật sự muốn một mình lưu lạc thiên nhai sao?”

Ta trầm mặc. Ta là người thân nhất của nàng sao? Không thể ngờ được ta ở trong cảm nhận của nàng lại có địa vị cao như vậy. Trong lòng bỗng dâng lên một niềm vui sướng khôn tả, nói: “Tuệ Như, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

Nàng cười cười: “Ngươi cũng thật ngốc. Chúng ta đều sắp xuống mồ cả rồi, ngươi đương nhiên sẽ vĩnh viễn cùng ta. Chỉ có điều, là ngươi xuống mồ trước hay ta xuống trước, cũng khó nói lắm!”

Ta nói: “Tuệ Như, người yên tâm. Ta sẽ không để người phải cô độc đâu. Cho dù người có chết trước, ta cũng sẽ canh giữ mộ phần cho người.”

Nàng nói: “Đa tạ, ta còn tưởng người nói sẽ chôn cùng với ta luôn chứ. Cái này, ta phải thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi.”

Ta cười nói: “Chuyện này thì ta không dám. Hậu cung hoàng thượng cũng chỉ có một người, nếu có thêm ta nữa, đến thế giới cực lạc, người chắc chắn sẽ tìm ta tính sổ!”

Khuôn mặt nhăn nheo của nàng khẽ cười, nói: “Người cũng biết thức thời đấy nhỉ, cũng biết sự thật là gì!”

Nói xong, nàng cười ha ha. Ta nghĩ, mặc kệ là lúc nào, cho dù đã thành một lão thái thái, nàng vẫn là Giả Tuệ Như trời sinh lạc quan, thông dong nhân nhã. Điều này, có lẽ cũng là nguyên nhân lớn nhất giúp nàng chiếm được lòng của mọi người!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bat-vi-phi>